உ

ஓம் தத் ஸத்.

வேதாந்த வித்யாசாகரர்

ஸ்ரீலஸ்ரீ பிரஹ்மானந்த சுவாமிகளால்

தமிழில் அருளிச் செய்யப்பெற்ற

ஸ்ரீ பிரஹ்மானந்த அநுசந்தான

விசார யுக்தி ரத்நாகரம்

ஸ்ரீலஸ்ரீ சோமசுந்தர ஞானதேசிக சுவாமிகளின்
மாணக்கரும் "சிவஞானபோத" உரையாசிரியரும்
மடாதிபதியும் ஆகிய

ஸ்ரீலஸ்ரீ சின்மயானந்த ஞானதேசிக சுவாமிகள்

பதிப்பித்தது.

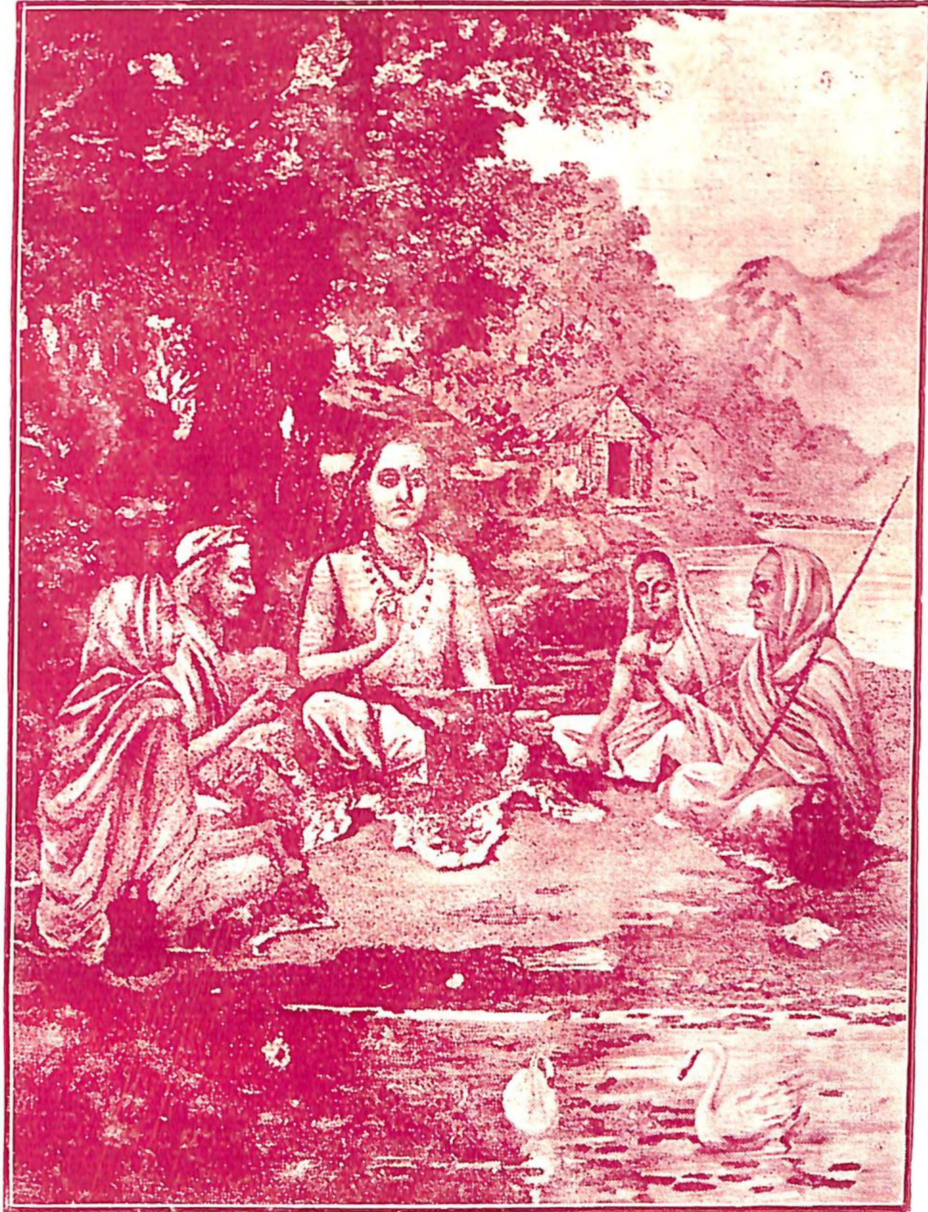

அச்சிட்டோர்:

சி. வி. என். பிரஸ், மதுரை.

உரிமை பதிவு] 1970. [விலை 12-00

ஸ்ரீமத் ஜகத்குரு ஆதிசங்கர பகவத்பாத ஆச்சார்ய சுவாமிகளும்
பிரதான மாணாக்கர்களும்

ஸ்ரீலஸ்ரீ பிரம்மானந்த ஞானதேசிக சுவாமிகள்

ஸ்ரீ பாலானந்த ஞானதேசிக சுவாமிகள்

ஸ்ரீ சுத்தப் பிரம்மானந்த ஞானதேசிக சுவாமிகள்

ஸ்ரீ சங்கரானந்த ஞானதேசிக சுவாமிகள்

ஸ்ரீ அத்வைதானந்த ஞானதேசிக சுவாமிகள்

ஸ்ரீ சோமசுந்தர ஞானதேசிக சுவாமிகள்

ஓம் தத் சத்.

ஸ்ரீ பிரம்மானந்த ஞானதேசிக சுவாமிகள் மடாலயம்,

மதுரை.

மூர்த்திகளும் குருபூஜை நாட்களும்.

(1)	சிவலிங்கம்	ஸ்ரீலஸ்ரீ அரசப்ப சுவாமிகள்	மார்கழி—பூரம்
(2)	ஷி	,, பிரம்மானந்த ,,	சித்திரை-சுக்லபக்ஷ துவாதசி
(3)	நந்தி	,, பாலானந்த ,,	ஆனி—கிருஷ்ண சப்தமி
(4)	விநாயகர்	,, சுத்தப்பிரம்மானந்த ,,	பங்குனி—சுக்லசஷ்டி
(5)	தண்டபாணி	,, சங்கரானந்த ,,	வைகாசி—சுக்ல துவாதசி
(6)	அகஸ்தியர்	,, அத்வைதானந்த ,,	பங்குனி—பூரட்டாதி
(7)	நடராஜா	,, சோமசுந்தர ,,	புரட்டாசி—மூலம்
(8)	லட்சுமி	ஸ்ரீமதி சாந்தம்மாள்	மாசி—கிருஷ்ணபஞ்சமி

பிரதி தினம்

காலை 7-மணி முதல் 8½-மணிவரை

இரவு 8-மணி முதல் 9-மணிவரை

ஸ்ரீலஸ்ரீ மடாதிபதி ஸ்வாமிகள் மூலமாக வேதாந்த சிரவணம் நடைபெறும்.

நித்தியப் படி இரண்டு கால பூஜைகளும் பிரதி சுவாதி நட்சத்திரங்களிலும், பௌர்ணமி திதிகளிலும் விசேஷ பூஜை நடைபெறும்

மேற்படி பிரம்மானந்த சுவாமிகளின் பரம்பரை சிஷ்யர்களும், அவர்களின் பெயர்களும், ஷி விசேஷ குருபூஜை தினங்களாகிய திதிகளும், நட்சத்திரங் களும் இதில் குறிப்பிட்டிருக்கின்றது அறிந்து கொள்க.

ஸ்ரீலஸ்ரீ சின்மயானந்த ஞானதேசிக சுவாமிகள்
மடாதிபதி.

உ

ஓம் தத் ஸத்.

வேதாந்த வித்யாசாகரர்

ஸ்ரீலஸ்ரீ பிரஹ்மானந்த சுவாமிகளால்

தமிழில் அருளிச் செய்யப்பெற்ற

ஸ்ரீ பிரஹ்மானந்த அநுசந்தான

விசார யுக்தி ரத்னாகரம்

ஸ்ரீலஸ்ரீ சோமசுந்தர ஞானதேசிக சுவாமிகளின்
மாணாக்கரும் "சிவஞானபோத" உரையாசிரியரும்
மடாதிபதியும் ஆகிய
ஸ்ரீலஸ்ரீ சின்மயானந்த ஞானதேசிக சுவாமிகள்
பதிப்பித்தது.

அச்சிட்டோர்:
சி. வி. என். பிரஸ், மதுரை.

1970.

[விலை 12—00

ஆசிரியர் வரலாறு.

மதுரையில், ஆதிசங்கரரின் கோத்திரமான ஆத்ரேய கோத்திரத்தில் (கி. பி. 1839) விகாரி-ஸூ தை-மீ சுவாதியில் பாஷ்யம் ராமசாமி சாஸ்திரிகள்-மீனுட்சி அம்மாளின் திருமகனுகப் பிறந்தவர் இயற்பெயர் ராமலிங்க சாஸ்திரிகள்: 19-ம் வயதில் துறவுபெறும் விருப்புடன் திருவொற்றியூர் சென்று, வேதாந்தப் பாட்டி சென்று அழைக்க, திரும்பி வந்து இல்லறம் ஏற்று நடத்தியவர்: இவரது குமாரர் சுந்தரராம சாஸ்திரியும் நூல் எழுதியுள்ளார்: 24-ம் வயதில் வெள்ளியம்பலவாணர் கனவில் உணர்த்தியபடி ஸ்ரீலஸ்ரீ அரசப்ப சுவாமிகளைக் குருவாக ஏற்று, அன்னவருக்குச் சமாதிக் கோயில் அமைத்தார்: ஸ்ரீலஸ்ரீ பிச்சைக் குப்புசுவாமிகளிடம் சன்யாசம் பெற்று, ஜீவன்முத்தராய் வாழ்ந்து, (கி. பி. 1896) மன்மத-ஸூ சித்திரை-மீ பூர்வ துவாதசியில் விதேக முத்திபெற்று, இன்றளவும் சீடர்களுக்கு ஞானம் பாலித்து வருகிருர்கள்.

செய்துள்ள நூல்கள்:

(1) பிரம்மானந்த அநுசந்தான யுக்தி ரத்னுகரம்

(2) சர்வ வேதாந்த சித்தாந்த சாரசங்கிரகம்

(3) அரசப்ப சுவாமிகள் சரிதம்

(4) தக்ஷிணுமூர்த்தி வீக்ஷா விலாசம்

உரை செய்த நூல்கள் :

(5) பஞ்சதசி (பதயோஜினி)

(6) விவேக சூடாமணி

உ

ஓம் தத் ஸத்

குருஸ்துதி

சித்தியி னோடு முத்தியை யருளுஞ் சித்திமா முகன்திரு வடியை
பத்தியி லுருகும் பரங்கிரி இறையைப் பாண்டியன் குமரியாய்ப் பரவுஞ்
சத்தியைக் கயற்கண் ணம்மையைச் சகத்தின் றந்தையாஞ் சுந்தர னடியைச்
சித்துரு வான பிரமவா னந்தத் தேசிகன் றனைத்தினம் பணிவாம்.

அறிவுரு வாகத் திருவிழி விழித்த அழகினைப் போற்றிசெய் திடுவோம்
மறையருள் பொருளை மலர்ந்திருள் கடியு மதிமுக நிதியைஏத் தெடுப்பாம்
குறைமிக நிறையுங் கொடியஎந் தமையாட் கொண்டசெஞ் சேவடி பணிவாம்
நிறையுறு பிரம வின்பமா முனியே நின்னையே வணங்கிவாழ்த் திடுவோம்.

இலக்கண விருத்தி முதலிய நூல்க ளெண்ணிலா யூகங்க ளியற்றி
அலக்கணே யறுத்த பிரமவா னந்த ஆரிய அடியிணை போற்றி
மலக்குணேர்ந் திதையே யகமதி புரிந்து மானுடமாகியே திரிந்து
சலக்கணே யறுத்துப் பிரமஇன் பதனைத் தருந்திரு வடியிணை போற்றி.

தருமமெய் யுணர்ந்த தவத்தருஞ் சிவத்திற் றங்கிய மனமுனி வரரும்
விரமம தடைய விரவிவாழ் மதுரை வியன்பதி விளங்கிய குருவே
குருமக ராயன் குளிர்மல ரடிகள் குலவிவாழ் குணகண மிகுந்தோய்
பிரமநல் வடிவப் பிரமவா னந்தப் பெருந்தகை நின்பதந் தொழுவோம்.

நினதுசந் நிதியி லடைந்தவ ரெவரு நின்மொழி யமுதினை மாந்தித்
தனதுரு வடைத னியமமே யாகத் தமியனேன் தயங்குத னலனே
மனதுரு கிடமெய்ஞ் ஞானமே யருளு மாண்பினில் வசிட்டனே யென்னுத்
தினதனும் புகழுந் தேசிகோத் தமநின் திருவடி தொழுதுவாழ்த் திடுவேம்.

எந்தைநின் னெழிலுந் திருமுகப் பொலிவு மினியநன் மொழியிசைத் திடலுஞ்
சிந்தையின் கனிவுஞ் சிந்தைசெய் தோறுஞ் சிந்தைநைந் துருகுவங் கண்டாய்
மைந்தரா யுமது மலரடி தலையின் மன்னிட என்னநோற் றனமோ
பந்தம தகற்றும் பிரமவா னந்தப் பரம்பொருள் பதமலர் போற்றி.

முற்றிற்று.

ஓம்
சர்வம் சின்மயம்:

குருபரம்பரைத் தோத்திரங்கள்.

சின்மயஞ் செகமும் யாமுமே என்னுச் செப்பிய முத்திரா மேசத்
தன்மய இறையை அவன்கழற் கணியாய்த் தங்(கு) அரசப்ப ஞானேசச்
சன்மய முதலே அவ்வணி ஒளியாய்த் தகவெழும் பிரம ஆனந்தப்
பொன்மயக் குருவைப் புந்தியி னிணைந்து போற்றுது(ம்) அனுதினம் புகழ்ந்தே

அஸ்வத்தேச தயாசிந்தோ அஞ்ஞானம் வாசனுமனஹ:
ஏதத்ரயம் பாதேமாம்: ஏகதாத்வம் நிவர்த்தயாம்;

பிரம்மானந்த குரோ ஸ்வாமின் புக்தி முக்திப் பிரதாயஹா:
நமஸ்தே யஸ்து பிரசீதத்வம் பக்திம் தேஹி தவார்ச்சனே.

பிரம்மானந்த குரோ: சிஷ்ய: கேரள தேச ஜன்மவன்
பாலானந்த மஹன் வந்தே: பக்தா: லபந்து தேஜஸம்.

"நமஸ்ரீ சங்கரா னந்தகுரு பாதாம் புஜன்மனே
ஸவிலாச மஹாமோஹக் கிராகக் கிராகஸையீக கர்மணே"

"அடியேனை யாள அருள்மேனி சாற்றிப்
படிமீது வந்த பரனே—கொடியேனென்(று)
எண்ணு(து) இமைப்பளவில் இங்ஙனே வீடளித்த
கண்ணு கடைபோகக் கா."

"தந்தைதா யாவானும் சார்கதிஇங் காவானும்
அந்தமிலா இன்ப(ம்) நமக்காவானும்—எந்தமுயிர்
தாணுகு வானும் சரணுகு வானுமருட்
கோணுகு வானும் குரு"

பொங்கருள் ஞானநங்கள் புண்ணியம் அனைத்தும் ஒன்றுய்
அங்குபுல் லென்னவந்தாண் டருமறைப் பொருளை யார்க்கும்
அங்கையில் நெல்லிபோல அளித்தருள் அமலா னந்த
சங்கர பகவற்பாதன் தாள்மலர் நந்தலைக்கே.

வேத நான்கினுட் பொருளினை மறைத்த வெந்தமக்குப்
போத பானுவாய்ப் புனிதநல் அருளுருப் புனைந்து
சேது வாம்பர சுகத்தினைத் திகழ்தர விளக்கும்
வாத ராயணன் மலரடி முடிமிசை வைப்பாம்.

சித்தியொடு சீவன்முத்தி சேர்ந்துய்யச் சீரருள்செய்
வித்யா ரண்யகுரு வே
முத்தியாம் நங்கையினை முயங்கவெனில் மூடநெஞ்சே
தத்துவ ராயரடி சார்.

தன்மயா னந்தம் தந்தருள் சற்குரு
சின்மயா னந்தன் சேவடி போற்றி.

சற்குரு சரணுர விந்தமே கதி.

ஓம் தத் ஸத்
ஸ்ரீ குருப்யோநம:

பிரஹ்மானந்த அனுசந்தான விசார யுக்தி ரத்னகரம்.

பாயிரம்

பத்தியாய்ப் பிரமா னந்தநல் வாரி படிவதற் குரியசா தனமாய்
யுத்திக ளிரண்டு புகன்றன ரதன்பே ருறஅனு சந்தன* மொன்று
தித்தித மனந்தான் நிலைத்திடற் குரிய திரவிசா ரமதொன்று மாக
வைத்தனர் பிரமா னந்தநற் குருவாய் வயங்கிடுந் தேசிகோத் தமரே.

வியன்பிர மானந் தானுசந் தான விசாரயுக்தி ரத்தின கரமென்
பெயர்தனைத் தந்து முதலதில் தரங்கம் பேசுமெண் பத்தினே டாறும்
முயல்வுறு விசாரந் தனில்தரங் கந்தான் மூன்றுநூ றெருநபதே ழின்றும்
இயல்பதாச் சேர்ந்து தரங்கம்முன் னூற்றி யிருமுப்ப தொன்பது மாமே.

இவ்வகை நூலைச் செந்தமிழ் மொழியி லிசைத்தனர் கத்திய மாக
எவ்வகை யோருஞ் செவ்வையாய்க் குருவி னிணையடி தனைத்தினம் பணிந்து
செவ்வையாய்க் கேட்டு மெய்ம்மையாம் பிரமஞ் சேர்ந்துமே பவந்துனைத் துடைத்து
மெய்வகை யிருக்க வேண்டுவ மென்னும் விருப்புடன் விளம்பினர் மாதோ.

தருணம தாகச் சாதனர் தமக்குச் சாலவே யுக்திகள் நன்றாய்
அருணநன் மனதி லமைவுறும் படியா யறைந்தன ரிதுதனைப் போலத்
தெருணல மீயு மெவ்வகை நூலுந் தெளிவிக்கு மென்பது பொய்யே
இருளினை யிர்க்கு மறைமுடி வதனு லியம்பிய துண்மையே யாகும்.

ஆதலா லிதனி னுலகினல் யுக்தி யருமறை நூலின துக்தி
ஓதலா யுக்தி யாவுமே யொருங்கே யுரைத்தன ரியாவர்க்கு மெளிதாய்ப்
போதமே யாகப் போகுமே யிருளும் பொய்யுட னெனு மதியும்
ஈதலா தன்றி யிச்சகத் திருந்த விடமது மின்றென வுணர்த்தும்.

செய்யநல் முத்தி ராமலிங் கேச தேசிகன் திருவடி வாழி
அய்யநல் லசுவத் தேசிகோத் தமரி னடியிணை மிகமிக வாழி
வைகைநற் கிருத மாலையின் தடத்தில் வதிந்திடும் பிரமவா னந்த
பொய்யைவெல் குருவின் புணையடி தினமும் பூரண மாகவா ழியவே

பிரம்மானந்த மடாலய: சிஷ்யாஸ்ச ஜயமாப்நுதாம்:
யுக்திரத்னகரம் கிரந்தம்: பிராப்னோது ஜயமாதரம்
பிரம்மானந்தேன க்ருதம் சின்மயானந்தேன ப்ரகாஸிதம்
யுக்திரத்னகரம் சிரம் ப்ராஜது பாது தேஸிகான்.

பாயிரம் முற்றிற்று.

---

* அனுசந்தானமென்பது அனுசந்தனமெனக் குறுகிற்று.

உ
சிவமயம்.
ஸ்ரீ கணேசாய நம:
ஸ்ரீ பிரஹ்மானந்தகுரவே நம:

முதற்பதிப்பின்

முகவுரை.

अथवायोगिनामेव कुलेभवति धीमताम् ॥
एतद्धि दुर्लभतरंलोके जन्मयदीदृशम् ४२

போக்கியங்கள் மிகவும் பொருந்தியுள்ள அரசர் குலத்தில் பிறவாமல் அத்விதீயப் பிரம்மஞானத்தையுடைய யோகிகளாகிய பிராம்மண குலத்தில் அவதரிப்பன், இதுவோ துர்லபத்திலும் துர்லபமாம். இத்தகைய அவதாரத்தைப் பார்ப்பது இவ்வுலகத்தில் அருமையினும் அருமையாம். சுசிகளாய் ஸ்ரீமான்களாய் விளங்கும் அரசர்தம் அரண்மனையிற் பிறப்பதும், முற்பிறப்பில் பிரம்மாகாரஞ் செய்துகொண்டிருந்த யோகிக்கு, அநேக சுகிருதத்தாற் சாதிக்கத் தக்கதாதலினாலும் மோக்ஷத்தின்கண் முடிவுறுதலினாலும் துர்லபமேயாகும், அதிபவித்திரமாய்ப் பிரம்மவித்தையுடையவர்தங் குலத்தில் அவதரிப்பதோ சுகப் பிரம்மாதிகட்குச் சமானமாய்த் துர்லபத்திலும் துர்லபமென்பதில் தடையே கிடையாது. இப்பிறப்பானது சர்வப் பிரமாத காரண சூன்யமாகவன்றோ இருக்கின்றது. போக்கியம் மிகுதியாக இராமையின், போக வாசனை சுருங்கிப் போதலால் சர்வகர்ம சந்யாச போக்கியமாதலின், என்றிவ் வண்ணம் பொருள்வாய்ந்த ஸ்ரீ பகவானது உபதேசப் பிரகாரமே, நமது ஸ்ரீ பிரஹ்மானந்த குருநாதன், முன்னமே யனைத்தும் முடித்து முழுதுமுணர்ந்த நாயகனாதல், உலகத்திற்கு அனுக்கிரகம் செய்வதே ஒரு தடையாக ஈசுர ஆஞ்ஞையால் இவ்வுலகத்திலவதரித்தார் என்றியம்புமாறு, ஞானவிநோதராய், வேதாந்தப் பாட்டியென்ப் பிரசித்திபெற்ற அம்மையார் திருவுதரத்தை அலங்கரித்துக்கொண்டு வந்த ஸ்ரீ ராமசாமிக் கொப்பெனப்படும் ஸ்ரீ இராமசாஸ்திரிகளது திருக்குமாரராயவதரித்தார். எனவே பரம்பரையாய் ஞானிகளாயிருந்த திவ்யப் பிரம்மகுலத்தே யவதரித்தாரென்பது தெற்றெனத் தெரிகின்றது. பின்னர் சிறிது நாளில் சமஸ்காரம் செய்யப்பெற்றுக் குமரப் பருவத்திலேயே வேத வேதாந்தங்களிலும் அசேஷ சாஸ்திரங்களிலும் பூர்ண விற்பத்தியை யடைந்து, பூர்வஜன்ம சுத்தசமஸ்கார விசேடத்தாற் பிரம்மஞான மெளிதிற்றோன்றக் கரதலாமலகம் போலப் பிரம்மானந்தத்தை அனுபவித்து அதில் மூழ்கியிருந்தனர் இங்ஙனமிருக்கும்போது நமது குருநாதனுடைய கனவின்கண்ணே, பிரம்மவித்யா சம்பிரதாயத்தை விளக்குவதே

தொழிலாக விளங்கும் ஸ்ரீ மீனாக்ஷிசுந்தரேசுவரர் குருசிஷ்ய பரம்பரையில் இந்தப் பிரம்ம ஞானமானது என்றும் வழங்கி யுலகுபகாரமாக நிலவ வேண்டுமென்னுங் கருணையுடையவராய்த் தரிசனந் தந்தருளி, சுந்தரத்தாண்டவர் மகா சந்நிதியில் ஸ்ரீ பரமகுரு அசுவத்த நாதர் நிஷ்டையிலிருப்பது போலக் காண்பித்தருளித் திருவாய்மலர்ந்தருளுவதாவது:— ஹே குழந்தாய்! எமது கருணையினால் உன்னுடைய யதார்த்த சொருப ஞானமானது உனக்கு எளிதாய்ச் சுயம்கர வில்வ துல்லியமாய்த் பிரத்தியக்ஷமாகவுண்டான போதிலும், இதோ! நிஷ்டையிலிருக்கப்பட்ட ஞான வைராக்கியம் நிறைந்த குருபக்த சிகாமணியாகிய அசுவத்த நாதரென்னும் நமது குமரனை, ஞானசிரியராக, விகிதகுருவாயடைந்தால் உனது சாக்ஷாத்கார ஞானம் நிஷ்பிரதிபந்தமாகி விசேடமாகப் பிரகாசிப்பதோடும் உலகுக்கும் சீடபரம்பரையாய் அனுகூலமாகும் என்றருளிச்செய்து அந்தர்த்தானமாயினர். அப்போதே நமது குருநாதன் விழித்தெழுந்து ஸ்ரீ மீனாக்ஷிசுந்தரேசுவரரைத் தியானித்து, நாம் கண்ட கனவானது ஒருவேளை வெறுங் கனவாகாமல் லவணமன்னர்க்கும், காதிப் பிராம்மணர்க்கும் உற்றதுபோல ஜாக்கிர சொப்பனமுமாகலாமே, ஆதலாலிதைப் பரீக்ஷித்தறிய வேண்டுமென்று எண்ணிக்கொண்டே, அன்று மாலையில் சுந்தரானந்தத் தாண்டவர் மகா சந்நிதியையடைந்து நோக்கும்போது ஸ்ரீ பரமகுரு அசுவத்தநாதரை ஸ்ரீ மீனாக்ஷிசுந்தரேசுவரர் கனவிற் காட்டியருளியபடியே நிஷ்டையிலிருந்து ஆனந்தித்து அம்முனிவரிருப்ப, அதைக் கண்ணுற்றுக் காத்திருந்தார், விழித்தபின் திருக்கருணைக் கண்ணோக்கம் பெற்று வீடு சென்றனர், அதுமுதலாக ஸ்ரீ அசுவத்தநாதர் சந்நிதிக்குப் போய், அங்குறைந்து, அத்தியாத்ம சாஸ்திர விடயங்களைச் சம்பாஷிப்பதும். நிஷ்டை விடயமாய் நிபிட நெறிகளை வினவுவதுமாகக் காலங் கழிக்கலாமென்று நினைந்த போதிலும், பரமகுருநாதராகிய ஸ்ரீ அசுவத்தேசர், வேதாந்த சாஸ்திரார்த்தங்களை இம்மூர்த்தியின்பாற் சொல்லாமல், இல்வாழ்க்கையுடனிருத்தலின் பக்தி பரமாகுகவென்னுந் திருக்கருந்துடன், திருவாலவாய்ப் பெருமையை பெரிது புகலும் 64 திருவிளையாடற்புராணம் முதலாக மற்றைய புராணங்களை வாசிக்குமாறு செய்தல் வழக்கமாக விருந்தது, இவ்வாறிருந்து வரும்போது, ஒருநாள் சாயந்திரம், சந்திப்போதிற் பொற்றாமரைக் கரையருகில் இருவரும் அனுஷ்டானம் முடித்துக்கொண்டிருக்கும்போது, அப்பொற்றாமரைக் கரையில் அனுஷ்டானத்திற்கிறங்கிய சிலர் அட் படித்துறையில் ஒரு பழுதை கிடப்ப மந்தாந்தகாரத்தால் அதைப் பாம்பெனப் பயந்து ஓடி, பின் தீபத்தைக் கொணர்ந்து பார்த்து அதிஷ்டானமான பழுதையாகவே, அப் பாம்பைக் கண்டு, மயல் அச்சம் நீங்கி ஆனந்தித்ததை ஸ்ரீ பரமகுருநாதரும் குருநாதரும் பார்த்துப் புன்சிரிப்புடனிருப்ப, நமது ஸ்ரீ பிரஹ்மானந்த குருநாதர் இது நல்லசமயம் நமது கருத்தை விண்ணப்பிக்கவென வெண்ணி உபோற்காதமாய்,

रज्जु सर्पवदात्मानं जीवंज्ञात्वा भयंवहेत् ।
नाहंजीवः परात्मेति ज्ञातश्चेन्निर्भयोभवेत् ॥

என்ற ஸ்ரீ ஆத்மபோதவாக்கியத்தைச் சொன்னர், அச்சுலோகத்தைத் திருச்செவியுற்ற ஸ்ரீஅசுவத்தேசர் இப்போது சொல்லிய சுலோகத்திற்குப் பொருளென்ன என்றுவினவ நமது குருநாதரும் கட்டளையைச் சிரமேல்வகித்துப் பொருளுரைப்பக் கேட்டு உள்மகிழ்ச்சியுற்ற ஸ்ரீபரமகுருநாதரும் மறுதினமுதல் புராணுதிகளையெல்லாம் விட்டுவிட்டு ஞானவாசிஷ்ட முதலிய வேதாந்தசாஸ்திரங்களையே நமது குருநாதரைப் படிக்கும்படிசெய்வித்துச் சாஸ்திர சம்பாஷணை செய்துகொண்டு வரலாயினர். நமது குருநாதரும் இப்போது நமதுபோது நற்போதாயது, முன்னெண்ணிய எண்ணமுமுற்றியது, ஸ்ரீ அங்கயற்கண்ணிபங்கரருளி யதும் கைகூடியது, இத்தகைய ஞானவைராக்கிய குருபக்தசிகாமணியை அனன்யசரணு கதியாக அடைய எத்துணைக்காலம் தவங்கிடந்தோமோ? என நினைந்து நினைந்து பெருங் களிப்புற்று ஆனந்ததாண்டவம் ஆடிக்கொண்டிருந்தனர். ஸ்ரீபரமகுருநாதரோ,வடகைலைக் கிறைவனெனும் வள்ளலே மூன்னர் முத்துராமலிங்க ஞானதேசிகராகி சமிவனக்ஷேத்திரத் தில் நமக்குப் பக்குவம்பாராது பெருங்கருணையினலே திருவருள்புரிந்ததுமல்லாமல், இப் போதும் ஸ்ரீ ஆண்டவரே பெயரைச் சிறிது குறைத்துக்கொண்டு இராமலிங்க சீடனுகி வந்து, சத்காலக்ஷேபமாகச் சம்பாஷணைமூலமாயுதவிசெய்ய வந்ததேபோலுமென உள் ளத்திற் கருதி நிறைந்த அன்பு பூண்டிருந்தனர் இவ்வாறு ஆசிரியரும் சீடரும் அந்நி யோந்நியம் வேதாந்தசாஸ்திர சம்பாஷணையில் நெடுங்காலம்கழித்து வந்தபோது, பரமபக்தியுடன் வழிபட்ட நமதுகுருநாதன், ஜாதியாதிவிவகாரங்களையும் மறந்து பரம குருநாதன் சிரார்த்தாதிகளின் மத்தியிலழைத்துப் பரீக்ஷித்தபோதினும் தேறி மிகுந்த வணக்கத்துடன் பேரானந்த நிலையிற் பெரிதும் மூழ்கியிருந்தனர். நமது ஸ்ரீபிரஹ்மானந்த குருநாதன் 5 வயதிலேயே பூர்வஞானம் பிரகடமாகப்பெற்று யாதொரு மறைப்புமில்லா திருந்தபோதினும் சாஸ்திரஞானம் நிறைந்திருந்தபோதினும், ஸ்ரீ தத்துவராயசுவாமிகட்கே போலக் குருபக்தியும் வளர்ந்தே நிறைந்தோங்கியது, இதை நோக்குமிடத்து உலக அனுக்கிரகநிமித்தமே முன் விதேகமுக்தியையடையாமல் இந்தத்திருமேனிகொண்டு இங்கு யாவற்றையும் அனுஷ்டித்துக் காண்பிக்கவந்ததேபோல நிகழ்ந்ததெனத் தெரிகின்றது. இஃதிவ்வாருக ஸ்ரீ பரமகுருநாதர் அடிக்கடி 'கற்றுணர்ந்தோர் செல்வம் பரோபகாரப் பொருட்டே' யென்னுங் கீதைப்பொருளைக் குறிப்பாலுணர்த்த இதுவும் ஒரு குருபணி விடையேயென்று, ஸ்ரீ சொரூபானந்தசுவாமிகள் ஆணைப்படி ஸ்ரீ தத்துவராயசுவாமிகள் அநேக நூல்கள் மொழிபெயர்த்தருளியதேபோல, நமது குருநாதன் ஸ்ரீ பஞ்சதசிக்குப் பதயோஜினி யென்னும் வியாக்கியானமும், சொரூப இலக்ஷணு விருத்தி மூலசுலோகமும், விவேகசூடாமணி, சர்வவேதாந்த சித்தாந்த சாரசங்கிரகம், தக்ஷிணுமூர்த்தி வீக்ஷா விலாசம் என்னும் கிரந்தங்கட்குத் தமிழ்மொழிபெயர்ப்பும் செய்தருளி, பிரம்மநிஷ்டையில் எழுந்தருளியிருந்தார்கள். பின்னெருசமயத்தில் அடியார்குழாங்கள் மகாசந்நிதானத்தில் இயற்றியருளப்பட்ட வியாக்கியானமும் மொழிபெயர்ப்பும் கற்றவர்கட்கே பயனுகவுள்ளன. சர்வத்திரசாமானியமாய்ப் பயன்பெற்றுதவவில்லை யெனவேண்டத் திருவுள்ளத்திற் கருணை கூர்ந்து, பண்டிதபாமர சாமானியமாய் எல்லோருங்கற்று எளிதிற் பரமாத்மபதத்தை

எய்துமாறு; சுத்தப் பிரம்மானந்த சுவாமிகள், சங்கரானந்தசுவாமிகள் முதலிய அநேகங் கோடி சிஷ்யர்களுக்குள்ளே பிரதான சிஷ்யரும், அனன்யபக்தரும், உடற்குயிர்போலவும், கட்கிமைபோலவும், ஊசிநூல் போலவும், சந்ததம் புருடன்றன்னைச் சாயையே போலவும், இடைவிடாமலிருந்து ஆத்தம் அங்கம் தானம் சற்பாவம் என்னும் சதுர்விதப் பணிவிடைகளையும் ஆற்றிக்கொண்டிருந்த பரமகுருபக்தரும், அன்பு நிறைந்த மைந்தரும், ஸ்ரீபிரஹ்மானந்த குருநாதனுக்குப் பின்பு ஞானசாரியராக அந்தப்பீடத்தெழுந்தருளியிருந்து நம் போலியர் கடைத்தேறும் வண்ணம் அனுக்கிரகம் செய்துகொண்டிருந்தவரும், ஆகிய ஸ்ரீ பாலானந்த சுவாமிகள்; நமது ஸ்ரீ ஞானநாயகனாகிய ஸ்ரீ பிரஹ்மானந்த குருநாதன் சகல சாஸ்திர அர்த்தங்களையும் திரட்டி உபதேச அமிர்தவருஷத்தை அகோராத்ரம் வருஷிக்குங்காலத்தில், அவ்விருஷ்டியில் தாங்கள் மூழ்கிப் பானம்பண்ணிச் சுகித்தது மட்டும் போதாது என்றுன்னி, விசேஷசாஸ்திர ஆராய்ச்சியில்லாத மந்தர்களாகிய நம் போலிகளிடத்திலும் வைத்த பெருங்கருணையினால், தினந்தினமும் வருஷிக்கும் உபதேசாமிருத வருஷங்களில் இங்கும் அங்கும் சிதறிய திவலைகளாகிய அனுசந்தான யுக்தி ரத்னங்களை ஒன்றுசேர்த்து ஏழு புஸ்தகங்களாகிற சம்புடங்களில் அடைத்துவைத்தார்கள் அவ்வாறு அவர்கள் அக்காற் செய்துவைத்ததாற்றான் இக்கால் தமக்கது பெரும்பாக்கிய வடிவ நிக்ஷேபம்போலிலங்குகின்றது, அத்தகைய பெருங் கருணாமூர்த்திகட்கு அநேகங் கோடி வந்தனஞ் செலுத்தினும் கைம்மாறாமோ, ஆகவேமாகாதாம்; மேற்கண்ட அவ்வேழு புஸ்தகங்களுமே ஸ்ரீ குருநாதனுடைய பரம கருணையினாலே அற்புத அறிவுரசம் வாய்ந்த பிரஹ்மானந்த மயமான ஸ்ரீபிரஹ்மானந்த அனுசந்தான யுக்தி ரத்னாகரமென ஒரேகிரந்தமாக்கப்பட்டது லௌகிகர்கட்கும் விளங்கும்படியான அநேக யுக்திகணிறைந்த இந்நூல் இதுகாறும் அடியார்குழாங்கட்குள் சிரவணாநந்த பாக்கியத்தை அருளிக்கொண்டிருந்த போதினும், யாவரும் சிரவணிக்கும் பாக்கியத்தை அருளாததால், அக்குறையை நீக்கும்பொருட்டுச் சாதுக்கட்குத் தெரிவித்த அளவில் பலசாதுக்களின் பேருதவிகொண்டு அச்சுவாகனமேற்றி உலகத்துலவுமாறு செய்தோம். யாவரும் ஞானசிரியர் வாயிலாய் அன்புடன் சிரத்தையுடன் சிரவணித்து, சகல அநர்த்த நிவிருத்தி பரமானந்தப் பிராப்தி வடிவ மோக்ஷத்தை யடையுமாறு எல்லாம்வல்ல ஸ்ரீ பிரஹ்மானந்த குருநாதனது திவ்ய திருவடித் தாமரைகளைச் சிந்திக்கின்றோம்.

ஸ்ரீ பிரஹ்மானந்த சுவாமிகள் மடாலயம் (தெற்கு வாசல்)

இங்ஙனம்
அத்வைதானந்த சுவாமிகள்.

ஸ்ரீ சற்குருநாதன் றுணை..

ஓம் தத் ஸத்

இரண்டாம் பதிப்புரை.

கரண பாஸ்கரன்போல் கருணையா லந்தக்
கரண மோகத்தைக் கடத்தி யுள்விளக்கும்
பிரணவப் பொருளாம் பிரமவா னந்தன்
சரண பங்கயத்தைத் தலைக்கணிந் தொளிர்வாம்.

கோவிலூர் ஆண்டவரின் சீடர் ஸ்ரீலஸ்ரீ அரசப்பசுவாமிகள், அவரது சீடர் ஸ்ரீலஸ்ரீ பிரம்மானந்த சுவாமிகள், அவரது பிரதான சீடர் ஸ்ரீலஸ்ரீ பாலானந்த சுவாமிகள் கேரள நாட்டிற் பிறந்தவர். பால்யத்திலேயே சன்யாசியாகி, ஸ்ரீலஸ்ரீ பிரம்மானந்த சுவாமிகளைச் சரணமாக அடைந்து, நிழற்போலப் பிரியாமலிருந்து சதுர்வித குருபணிவிடைகளையும் செய்து, இரண்டாவது மடாதிபதியாயிருந்தார்கள். இவர்களே நந்தி உருவமாய் விளங்குகிறார்கள் இவர்கள் தம் திருக்கரங்களால் ஏழு சம்புடங்களாய் எழுதியுதவியதே ஸ்ரீலஸ்ரீ பிரம்மானந்த குரு மேகம் பொழிந்த யுக்தி ரத்னாகரத் தெள்ளமுதம். இதன் அருமை எவராலும் அளவிட்டுறைக்க இயலாது. உபநிடதங்கள், ஆத்மபுராணம், கட்டளை முதல் ஞானவாசிட்டம் ஈருகவுள்ள வேதாந்த சாஸ்திரங்கள் அத்தனையையும் மாவாக்கி, வேதாந்த நெய்யில் சேர்த்துச் செய்துள்ள நிரதிசயானந்தம் தரும் அதிரசமே யுக்தி ரத்னாகரம். யுக்தி 282-ம் தரங்கத்தில் கூறப்பெற்றுள்ளவாறு "அடியாரை ஆள அருள்மேனி சாத்திவந்த குருநாதனே சகல முமுட்சுக்களையும் கரையேற்றும் பொருட்டுத்" திருவாய் மலர்ந்த தேனாகும்.

இந்த அரும்பெருநூல் நமது மடாலயத்தில் காலை மணி 7 முதல் 8½ வரை, இரவு மணி 8 முதல் 9 வரை சிரவணம் செய்யப்பெற்றுவருகிறது: கையெழுத்துப் பிரதியாயிருந்ததை 1924-ல் சென்னை, வேதாந்தபாஸ்கர. வீர. சுப்பையா சுவாமிகளைக்கொண்டு பரிசோதித்து ஸ்ரீலஸ்ரீ அத்வைதானந்த ஞானதேசிக சுவாமிகள் வெளிட்டார்கள். பிரதிகள் கிடைப்பதரிதாகவே, பலசாதுக்களும், அன்பர்களும் வேண்டிக்கொண்டதால், யாம் இரண்டாம்பதிப்பாக வெளியிட்டுள்ளோம்.

இதில் ஜகத்காரண அனுசந்தானம் புதிதாகச் சேர்க்கப்பெற்றுள்ளது கால இயல்பையும், பலரது விருப்பத்தையும் ஒட்டிச் சில யுக்திகளும், சொற்களும் மாற்றப்பெற்றுள்ளன. எனினும் விஷயங்கள் எதுவும் மாற்றப்பெறவில்லை.

முமுட்சுக்களும், அன்பர்களும் அரும்பெரும்ஞானத்திரட்டாகிய யுக்திரத்னாகரத்தை ஞானதேசிகர் வாயிலாய் சிரத்தா பக்திவிசுவாசத்துடன் சிரவணித்து, சர்வ துக்க நிவர்த்தி பரமானந்தப் பிராப்திவடிவ ஜீவன்முக்தி பெற்றுய்யுமாறு எல்லாம்வல்ல பரங்கருணைத் தடங்கடலான ஸ்ரீ குருநாதனது திருவடித் தாமரைகளைச் சிந்திக்கிறோம்.

ஸ்ரீ பிரம்மானந்த சுவாமிகள்
மடாலயம்
தெற்குவாசல், மதுரை.
5—2—1970

இங்ஙனம்
சின்மயானந்த சுவாமிகள்.

ஓம் தத் ஸத்

ஸ்ரீ பிரம்மானந்த குரு ஸ்துதி:

துன்னும் அஞ்ஞானஇருள் செம்மித் தடித்ததோர்
தோற்ற மரணக் குகையுளே
துஷ்டவரி வர்க்கமாம் நட்டுவக் காலிதேள்
தும்பிகள் எறும்பு பூரான்
பன்னகமுதல் இன்னும் இன்னதென் றறியப்
படாத பலவாய் நிறைந்த
பவமடுக் குழியில்வீழ்ந் ததனைவிட் டேகவழி
பாடிலாப் புவியு ளோரை
மன்னு புகழாளனும் அன்னதா னப்பிரபு
மதுரைமா நக ருதித்தோன்
மாசிரோ மணியான பிரம்மா னந்தமுனி
மறுமை யில்லாத முத்தன்
இன்னலூறும் வழிமாற்றி ஞானபூ மியிலேற்றி
இறைநீ யெனத் தேற்றியே
ஈடேற்ற வேயுக்தி ரத்னகர விளக்கிதனை
எங்கெங்கும் ஏற்றி னனே.

காட்சியினு லறிகின்ற ஜகங்கள் யாவும்
கற்பனையாய் வந்தவிதம் கருத்திற் காட்டி
மாட்சிமையார் பிரமமதை நானே என்று
மட்டிலா ஆனந்த மடுவிற் கூட்டித்
தாட்சியிலா நிஜஉருவாய் நிற்கச் செய்து
தற்போத மாருத நிலைமை யூட்டிச்
சாட்சியாய் நிலைக்கவைத்த பிரம்மா னந்த
சற்குருவை யனுதினமும் சார்ந் துய்வேனே.

நில்லாத என்மனது நிலையாய் நிற்க
நிமிஷத்தில் கிருபைகூர்ந் தருட்கண் சாத்திக்
கல்லாத தோஷமதைக் கடிதிற் போக்கிக்
கற்பனையாய் வந்துதித்த காட்சி நீக்கிச்
சொல்லாத சுயவடிவாம் அறிவைத் தந்து
சுகித்திருக்கும் பிரமமாம் பதத்தைத் தந்து
பொல்லாத பிறப்பொழித்த பிரம்மா னந்த
பூரணனை எந்நாளும் போற்று வேனே,

ஓம் தத் ஸத்.

ஸ்ரீ பிரஹ்மானந்த அநுசந்தான ரத்னகரம்.

ஸ்ரீமத் அசுவத்தநாயக முத்து ராமலிங்க சிரேஷ்ட தேசிகாய நம:
ஸ்ரீமத் குரு பிரஹ்மானந்த சுவாமிநே நம:

அநுசந்தானம்.

ஸ்ரீமத் அகண்ட பரிபூரண சச்சிதானந்த பிரஹ்மம் அஸ்வத்தநாத முத்துராம லிங்க சிரேஷ்ட தேசிக முத்தையாவரையிலுள்ள குரு, பரமகுரு பரமேஷ்டிகுரு பராபரகுரு மகாகுரு முதலானவர்களுடைய பாதாரவிந்தங்களின் வந்தனத்தால் எழுதப்போகிற அநுசந்தானம் என்கிற கிரந்தம் நிர்விக்னமாய் நிறைவேரி உலகத்தின்கண் விருத்தி யாய் முமுக்ஷுக்களெல்லோருங் கிருதார்த்தர்களாய் ஜீவன் முக்தி, விதேகமுக்திவரை அடையும்பொருட்டு இந்தக் கிரந்தம் ஆரம்பிக்கப்பட்டது.

1-வது தரங்கம்.

இப்போது அசுவத்தநாதருடைய கிருபையினுலே எழுதப்போகிறதாயிருக்கிற இந்த அநுசந்தானங்கள் விவேகிகளுக்காகவே சொல்லப்படுகிறதே தவிர அவிவேகிகளுக்காக யில்லை. அஃதேனென்றால் அவிவேகிகளும் விவேகிகளும் ஒருக்காலும் ஒரே மனசோடே சேர்ந்து உறவாயிருக்கமாட்டார்கள். அஃதெப்படிப்போலவென்றால் பச்ச மண்ணுஞ் சுட்ட மண்ணும்போலவும், குலஸ்திரீயுந் தாசியும் போலவும், சுமங்கிலியும் அமங்கிலியும் போல வும், ஆசாரமுள்ளவனும் அநாசாரமுள்ளவனும் போலவுமாம். இவர்கள் எப்படி வொன்று சேரமாட்டார்களோ அப்படிச் சேரார்கள். ஆகையால் மேற்சொன்னபடி இந்த அநுசந் தானம் விவேகிகளுக்காகவே சொல்லப்பட்டது.

2-வது தரங்கம்.

ஜீவர்கள் ஈசுவரனுக்குப் பண்ணுகிற தப்பிதம் மூன்றும். முதலாவது தப்பிதம், ஈசுவரனுற் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட தேகாதி விஷயத்தை அவருக்கே அர்ப்பணம் பண்ணுமல் தானென்று பாவிப்பதும், அதை மித்தை என்று பாராமல் சத்தியமென்று பார்பதுமாம்; இரண்டாவது தப்பிதம், சகலத்துக்கும் ஈசுவரநே கர்த்தாவாயிருக்கத் தாங்களே கர்த்தா வாகப் பாவிப்பதாம்; மூன்றாவது தப்பிதம் என்னவென்றால், ஈசுவரனும் தானும் வாஸ்தவ மாய் பிரஹ்மமாயிருக்கும்போது தான் பிரஹ்மமென்பதை மறந்து தன்னைவிட அவரை வேறாய் நினைத்ததுமன்றி அவருடைய ஆக்ஞைப்படிக்கு உண்டாயிருக்கிற சுருதி ஸ்மிருதி களின் வாக்கியப்பிரகாரம் சாதனங்களை அப்பியாசித்துச் சற்குருவைத் தேடி அவரைச் சரணு

கதம்பண்ணி அவர் அனுக்கிரகிக்கிற பிரகாரம் சிரவணுதி சாக்ஷாத்காரம்வரைப் பண்ணுமல் பிரஹ்மம் தானென்பதை அவர்கள் மறந்திருப்பதுமாம். முதலாவது தப்பிதத்திற்குத் தண்டனே, இகத்தில் ஜீவன் ஸ்தூல சரீரத்தை எடுத்து அதை நானென்று அபிமானித்து அதற்கு வருகிற தாபத்திரய துக்கத்தையும் ஜனனமரண காலங்களி லுண்டாகிற துக்கத்தையும் அனுபவிப்பதும் ஜகத்தின் கட்டுப்பாட்டுக்குட்பட்டுத் தாபப்படுவிப்பதுமாம். இரண்டாவது தப்பிதத்திற்கு தண்டனே, கர்தருத்துவத்திற்கு தக்கவாறு பலமான புண்ணிய பாபங்களால் வருகிற நரக சொர்க்கங்களே அனுபவிப்பதுமாம். மூன்ருவது தப்பிதத்திற்குத் தண்டனே, பிரளயத்திலும் அஞ்ஞானம் நிவர்த்தியாகாமல், அதன் காரியமான ஆவரணம், வாசனே கருமம். முதலானவற்ருற் கற்பிக்கப்பட்டிருக்கிற சரீராதிகளில் நானென்றபிமானித்துச் சுக துக்கப்படுவிப்பதுமாம். இனி முதலாவது தண்டனே நிவர்த்திக்குச் சாதனம். விஷயத்தில் வைராக்கியமும் தேகாதிகள் தானல்ல ஜகத்துச் சத்தியமல்ல வென்கிற விவேகமுமாம். இரண்டாவது தண்டனே நிவர்த்திக்குச் சாதனம். ஈசுவரன் அல்லது நவக்கிரகாதிகள் வாசனே காலம் கர்மம் மாயை அல்லது மனது இந்திரியங்கள் இந்திரியங்களுக்கு அதிதேவதைகள் குருநாதன் இவைகளுக்குள்ளே யேதேனு மொன்றைக் கர்த்தாவாக அறிந்துகொண்டு தான் அகர்த்தாவென்று பாவிப்பதாம். மூன்ருவது தண்டனே நிவர்த்திக்குச் சாதனம், தானே பிரஹ்மமென்று உறுதிபண்ணுவதாம். முதலாவது தப்பித தண்டனே நிவர்த்தியாகிய வைராக்கியமும் விவேகமும் வரச் சாதனமேதெனில், சாதன சதுஷ்டயத்தால் குருமுகமாகச் சிரவணத்தைச் செய்வதால் வரும். இரண்டாவது தப்பித தண்டனே நிவர்த்தியாகிய அகர்த்துருத்துவம் வரச் சாதனமாவது, சிரவணம் பண்ணின பிரஹ்மம் தானென்றும் அந்த பிரஹ்மமாகிய தான் அகர்த்தா அபோக்தா சாக்ஷி என்றெண்ணுகிற மனனத்தால் வரும். மூன்ருவது தப்பித தண்டனே நிவர்த்தியாகி பிரஹ்மம் தானென்பது வரச் சாதனமாவது, தேகாதிகளே தானென்றும் ஜகத்து சத்தியமென்றும் என்னக்கூடிய விபரீத பாவனேயைப் போக்குவதாகிய நிர்தித்தியாசனம் அல்லது சமாதியினுல் வரும். முதலாவது இரண்டாவது மூன்ருவது தப்பித நிவர்த்திக்குச் சாதனமும் அதற்குச் சாதனமாகிய மேற்கண்டவைகளும் அடியி லெழுதுகிற ஸ்ரீமத் குரு பிரஹ்மானந்த சக்ரவர்த்தி அனுக்கிரகம் பண்ணியிருக்கிற அனுபவ யுக்தி ரத்னகரத்தை இடைவிடாமல் விசாரணே பண்ணினுல் வரும். அதனுல் ஜீவன் முக்தியைத் தப்பாமலடையலாம். சந்தேகமில்லே. இது சத்தியம்.

3-வது தரங்கம்.

[அவதாரிகை.] முதலில் தன்னிடத்தில் அத்தியாரோபமும் அபவாதமுஞ் சொல்லி தன்னே வேருகக் காண்பிக்கப்படுகிறது.—

அதாவது அறிவாகிய தானே ஆகாசமாம். தன்னிடத்திற் ஆரோபிதமாயிருக்கிற மாயையே மேகமாம், ஆரோபிதமாய் அனேகமாய்ப் பிரிந்த அவித்தையே பூமியிலுள்ள ஜலமாம், அனேக கற்பனமூலமாகிய வாசனேயே பூமியாம், அந்த வாசனேயாகிய பூமியை

இடமாக கொண்டு இருக்கிற ஜலமாகிய வுபாதியில் தோன்றிய ஜீவர்களே பூமியில் அடங்கி இருக்கும் வித்துக்களாம். இந்த ஜீவர்கள் தம்மை மறந்து அஞ்ஞானத்தினுலுண்டாயிருக்கிற இருபத்தெட்டு தத்துவங்கட்கும், இருபத்தொண்பதாவது தத்வமாகிய ஆத்மாவுக்குமுள்ள பேதத்தைத் தெரியவொட்டாமல் நாஸ்தி நபாதியென்னும் ஆவரணமே, பூமியின் கடினசக்தியானது பூமிக்கும் அதற்குள்ளிருக்கிற விதைக்கும் அவ்விடத்திலுள்ள ஆகாசத்திற்கும் ஒன்றுக்கொன்றுள்ள பேதந்தெரியாமல் மறைக்கிறது போலவாம். அவித்தையின் வாசனைகளுடைய சம்பந்தத்தினுல் நானென்று சிதாபாசருபமாய் முளைத்த விக்ஷேபமே, பூமியில் ஜல சம்பந்தத்தினுல் விதையானது முளைக்கிறது போல, அஞ்ஞானத்தினுலும் வாசனையினுலும் அகங்கார ருபமாய் ராகத் வேஷங்களோடு கூடியிருக்கிற ஜீவர்களே. ஜலத்தினுல் பூமியில் வளருகிறதாபும், முள்ளுக்களோடு கூடியுமிருக்கிற கருவேலமரங்கள் போலவாம். தினமும் அந்த ஜீவர்கள் சாக்கிர சோப்பனத்தில் தாபத்திரயத்தால் வாடிச் சுழுப்தியில் சுகத்தை யடைகிறதுபோல், அந்த மரங்கள் வெய்யிலினுலும் காற்றினுலும் வாடிச் சந்திரனுல் குளிருகிறது. அனந்தகோடி ஜன்மங்களில் அனந்தகோடி வாசனைகளோடு சுழன்று கொண்டிருக்கிறதே, அந்த மரங்கள் அனந்தகோடி விதைகளோடே கூடியிருந்து பெரிய காடாகிறதுபோலவாம். திருஷ்டாந்தத்தையும் தாஷ்டாந்தத்தையுமொன்றுகக்சேர்த்து அத்தியாரோபஞ் சொல்லப்பட்டது. திருஷ்டாந்தத்தையும் தாஷ்டாந்தத்தையும் சொல்லுகிற அபவாதமாவது:— இந்த ஜீவர்கள் இப்படி வாசனு வசமாயிருந்து கொண்டிருக்கும்போது தெய்வகதியாலும் நிஷ்காம கர்மத்தினுலுமுண்டான ஈசன் கிருபையே, திருஷ்டாந்தத்தில் இந்தக் காடானது இப்படிப் பூமியிலுள்ள ஜலத்தினுலும் மழையினுலும் விருத்தியாயிருக்கும்போது தெய்வகதியாலுஞ் க்ஷாமத்தினுலு முண்டான பெரிய காற்றும்; அந்தக் கிருபையாற் பாபம்போய்ச் சித்த சுத்தியுண்டாவதே அந்தக் காற்றினுல் மேகம்போய் மரங்கள் காய்ந்து போவதாம். அச் சித்த சுத்தியாற் சாதன சதுஷ்டயமுண்டாவதே அம் மரங்களிலிருக்கிற முள்ளுக்களும் இலைகளுமுதிருகிறதாம்; அச்சாதன சதுஷ்டயத்தாற் குரு தரிசனங்கிடைத்து அவர் கிருபையாலும் அவரால் அனுகிரகஞ் செய்யப்பட்ட ஞானக்கினியாலும் இவனுடைய மூலாஞ் ஞானங்களுடன் சஞ்சிதாகாமிய கர்மங்களுடைய நாசமே, திருஷ்டாந்தத்தில் கோடாலி முதலான ஆயுதங்களுடன் கூடின வெட்டுக்காரன் வந்து வெட்டுகிறதினுலும் அவன் வைத்த நெருப்பினுலும் வேர்களுங் கிளைகளுங் கெடுகிறதுபோலவாம். அந்தச் சற்குருவினுடைய அனுக்கிரகத்தாலுண்டான ஞானத்தால் சாதுக்கள் ஒருவருக்கொருவர் ஆத்மானுத்ம விசாரணைசெய்து ஜீவத்துவங்களை அடியோடே நாசம் பண்ணுகிறதே, வெட்டுக்காரன் வைத்த அக்கினி மரங்களிற் பிடித்துக் காற்றினுல் ஒன்றுக்கொன்று உரசிக்கொண்டு மரமே வேரோடே நிச்சேஷமாய் எரிந்து போகிறது போலவாம். அதன் பிறகு சொருபத் தியானமாகிய துவாதசாதித்தர்களால் வாசனையாகிற பூமியானது வெந்து சாம்பலாய் நிருவிகற்ப சமாதியிலுண்டாகிற ஆனந்த வருஷங்களாகிற சப்தமேகத்தால் அந்த வாசனையாகிற சாம்பலுங் கரைந்து அகண்டானந்த ஜலப்பிரளயமாய்த் தோன்றிக் கொண்டிருந்த அந்த தோற்றமும் அதற்குமேற்

செய்யப்பட்ட 5-வது பூமியிலுண்டாகிற சகச சமாதியான வடவாக்கினியினுற் சோஷிக்கப் பட்டு, அதற்குமேல் ஆருவது பூமியிலுண்டான சகசானுபவ பரவசமாகிற பிரசண்ட மாரு தத்தால் சித் சாமானியமான வடவாக்கினியும் ஆறி அதன்பிறகு அந்த அநுபூதி பரவச மாகிற பிரசண்டவாயுவும் சத்தா சாமானியக்கோடியாய் 7-வது பூமி என்று சொல்லப் படுகிற சிதாகாச மாத்திரமாக சேஷித்ததே அபவாதமாம்.

4-வது தரங்கம்.

[அ-கை] சிஷ்யனுக்கு விசாரமில்லாத்தால் வந்திருக்கிற மிகுந்த துக்கத்தைக் குருவானவர் அதை விசாரணை செய்து போக்கடித்ததை சொல்லப்படுகிறது:—

ஒரு சிஷ்யன் குருவைப்பார்த்து எனக்கு நிரம்பத் துக்கம் வந்திருக்கிறது அதை நிவர்த்தி செய்யவேண்டுமென்று கேட்டான். குரு சொல்லுகிருர்:— நீ சத்தா அசத்தா? சத்தானுல் மூன்று காலங்களிலுங் கெடாமலிருப்பதால் துக்கப்படத் தேவையில்லை. அசத் தானுல் பதார்த்தமே இல்லை. நீ சித்தா ஜடமா? சித்தென்ருல் ஆகாரமா? நிராகாரமா? ஆகாரமென்ருல் சித்தாகாது. நிராகாரமென்ருல் நிராகாரத்தில்ஒரு துக்கமும் சம்பந்தப்பட மாட்டாது. ஜடமென்ருல் வருத்தமாயிருக்கிறது என்று அறிவு வரக் கணக்கில்லையே. நீ துக்கம் வந்திருக்கிறதாகச் சொல்லுகிருயே! அதற்கு நீ வேரு? அல்லது அந்தத் துக்கமா? துக்கமே நீயானுல் அந்தத் துக்கத்துக்கு துக்கமொன்றறிய அறிவு கிடையாதே. துக்க விலக்ஷணனென்ருல் ஆனந்தமாச்சுதே. ஆனந்தத்தில் துக்கமேது. இப்போது வந்திருக் கிற துக்கம் நித்தியமா? அநித்தியமா? நித்தியமென்ருல் சுழுப்தியில் நீ சுகமாயிருந் தாயா? துக்கமாயிருந்தாயா? சுகமாயிருந்தேனென்ருல் இந்தத் துக்கம் நித்தியமன்றே. அநித்தியமென்ருல் யாரிடத்திலுண்டாயிற்று. தன்னிடத்தி லுண்டாயிற்றென்ருல் உன் னிடத்திலுண்டான சொப்பன மனேராச்சியம்போலே பொய்யாயிற்று. அதனுல் அதனி டத்து உனக்குச் சம்பந்த மில்லையே. வேருெரு இடத்திலுண்டாயிற்றென்ருல் தனக் கன்னியமாய்ச் சத்வஸ்து இல்லையே. சுயமாயுண்டாயிற்றென்ருற் காரணமில்லாமல் தோன்றுகிற இந்தத் துக்கம் கானலில் வருஷமில்லாமல் ஜலந்தோன்றுகிறது போலே பொய்யாயிற்றே. எப்படிப்பார்த்தாலுந் தனக்கு ஒரு துக்கமுங் காணேமே. ஆனுல் அனு பவத்தில் எனக்குத் துக்கந் தோன்றுகிறதே என்ருல், இப்படி விசாரியாத குறைவே யல்லா மல் வேருெரு குறைவுமில்லை. ஆகையால் நான் யாரென்று சதா விசாரம் பண்ணுகிற வனுக்கு ஒருவிதமான துக்கமும் வராது.

5-வது தரங்கம்.

[அ-கை.] சிஷ்யன் தன்னிடத்திலுதிக்கிற வாசனை எப்படிப்போமென்று குருவைக் கேட்டதற்குத் திருஷ்டாந்தத்துடன் வாசனை போவதற்குபாயமும் அப்படிப் போனதற்கு அடையாளமும் குருவாற் சொல்லப்படுகிறது:—

குருவைப் பார்த்து சிஷ்யன் கேட்கிருன்:—ஹே குரோ சாதுக்களுடன் சேர்ந் திருக்கும்போது என் சித்தத்திலிருக்கிற விஷய வாசனைகள் தெரியாமல் இருந்து கொண்டு பகிர்முகமானபோது அந்த வாசனைகளுண்டாய் சித்த சலனத்தைப் பண்

ணித் தத்துவக்ஞானத்தைக் கெடுத்துவிடுகிறது. இதன் நிவர்த்திக்கு உபாயமென்னவென்று கேட்ட சிஷ்யனுக்குக் குரு சொல்லுகிறார். அதாவது பகலில் ஒரு திருடன் ஒரு வீட்டில் வந்து மறைந்து இருந்துகொண்டு அப்போது திருடாமல் அவ்விடத்திலுள்ள வஸ்துக்களை அடையாளம் வைத்துப் பார்த்துக்கொண்டு இராத்திரி வீட்டுக்காரன் தூங்கினபிற்பாடு எப்படி அந்தவஸ்துக்களைத் திருடுவானோ அப்படி உன்னுடைய மனசாகிற வீட்டிலிருக்கிற வாசனையாகிற திருடன் உனக்குத் தெரியாமல் நீ சாதுக்களுடன் விசாரஞ் செய்யும்போது மறைந்திருந்து கொண்டு நீ அந்தர் முகமாகிற நித்திரை செய்யும்போது வாசனையாகிற திருடன் உன்னுடைய விவேகிகளாகிய சொத்துக்களை அபகரித்துக்கொண்டு தினந்தினமும் போகிறபடியால் இனிமேல் வீட்டுக்காரனாகிய நீ விழிப்பாகிய அறிவோடு கூடிக்கொண்டு திருடன் போலிருக்கிற அந்த வாசனை வந்த மாத்திரத்தில் கையுங் களவுமாய் பிடிப்பது போல வாசனையே நீ யார்? இவ்விடத்தில் என்ன காரியமாய் வந்தாய்? இவ்விடத்திலுனக்கு என்ன சம்பந்தமிருக்கிறது? சொல்லென்று கேட்ட மாத்திரத்தில் பதில் சொல்லாமல் அந்த வாசனை போன இடந்தெரியாமல் போய்விடுகிறது. ஆனால் அந்தப்படி வாசனை நசித்ததற்கும் ஒளிந்து கொண்டிருப்பதற்கும் அடையாளமேதென்றால் திரும்பச் சங்கற்ப ரூபமாய் முளைப்பதே இருக்கிறதற்கு அடையாளமாம். அந்தச் சங்கற்பம் திரும்பவராம லிருப்பதே போனதற்கடையாளம். ஆனால் ஞானிக்கும் சங்கற்பம் வருகிறதேயென்றால் அந்தச் சங்கற்பம் நிராசிரயமாய் மித்தையாய்த் தோன்றித்தோன்றி மறைகின்றதால் அந்த வாசனை நசித்துப்போனதாம். சத்தியமாய் வருகிற சங்கற்பமே வறுக்கபடாத விதைபோல மறுஜன்மத்துக்கு ஹேதுவாம், பொய்யாய் வருகிற சங்கற்பம் வறுத்தவிதைபோல மறு ஜன்மத்துக்கேது வாகாதென்றறியத் தக்கது.

6-வது தரங்கம்.

[அ-கை.] நானென்கிற ராஜா ஆனந்த ஸ்திரீயைவிட்டுக் கெட்டவனான அஞ்ஞானியின் சிநேகத்தால் ஆசைஸ்திரீயோடே சேர்ந்ததால் எழுவகைச் சரீரங்களாகிற வியாதி முதலானவை யடைந்து அதனால் வந்த துக்கம், ஆனந்த ஸ்திரீயுடன் ரமித்திருக்கிற குரு அனுக்கிரகித்த ஞானாதி விவேகத்தால் நிவர்த்தியானதும், அது உச்சாடன மந்திராதி ஜபத்தால் உறுதிப்பட்டதுஞ் சொல்லப்படுகிறது:—

நானென்கிற ராஜாவுக்கு ஆனந்தமென்கிற ஸ்திரீயுண்டு. இவர் அஞ்ஞானி என்கிற கெட்டவன் சிநேகத்தால் தன் நிஜஸ்திரீயை மறந்துபோகும் போது அகங்காரமென்கிற பிசாசு தன்னைப் பிடித்த மாத்திரத்தில் ஆசையென்கிற குஷ்டம் பிடித்த நீசப் பெண்ணுடன் கூடி அவள் மருந்தாகிற பஞ்ச விஷயத்தினால் நல்ல புத்திக்கெட்டுத் தன் நிஜஸ்திரீயான ஆனந்தமென்கிற பெண்ணை மறந்ததாலும் ஆசைப் பெண்ணினுடைய சம்போகத்தால் எழுவகைச் சரீரங்களாகிற வியாதிகளை ஓயாமலடைந்து சுகலேசமும் இல்லாமல் துக்கித்துக்கொண்டிருக்கிறான். அதில் மனுஷ தேகமென்கிற வியாதியொன்று தவிர மற்ற அறுவகைச் சரீரங்களாகிற வியாதிகள் வந்த காலங்களில் கொஞ்சமும் தன் நிஜப்பிரக்ஞையில்லாததால் விவேகமாகிற மருந்து சாப்பிட்டு ஜீவன்முக்தி என்கிற பிழைப்புக்கிடமில்லை. இந்த மனுஷ ஜென்மத்திலும் அந்த அஞ்ஞானியின் போதனையால்

முன்போலவே ஆனந்தப் பெண்ணைவிட்டு ஆசைப் பெண்ணுடன் ரமித்து அதனுல் பின்னும் அநேக ஜன்மங்களாகிற வியாதிகளை அடைகிருன். இப்படியிருக்குங் காலத்தில் தெய்வ கதியால் ஆனந்தமென்கிற நிஜஸ்திரீயோடே ரமித்துக்கொண்டும் அஞ்ஞானம் எங்கிற துஷ்டனைக் கொன்று அவனுல் கூட்டிக்கொடுக்கப்பட்டிருக்கிற ஆசைப்பெண்ணை அடியோடே அடித்துக்கொண்டு மிருக்கிற குருவாகிய இஷ்டருடைய தரிசனங் கிடைத்தது. அவர் தயவால் அஞ்ஞானனென்கிற துஷ்டனை ஞானமென்கிற கத்தியினுல் வெட்டி அவனுல் ஏவப்பட்டிருக்கிற அகங்காரமான பிசாசை நாம் யாரென்கிற விவேக மந்திரத்தால் விரட்டி ஆசையென்கிற நீசப்பெண்ணை நிராசையென்கிற சக்கரத்தால் அறுத்து அவள் வைத்த மருந்தென்கிற சப்தாதி விஷயங்களை மித்யாதிருஷ்டி என்கிற பிரதி அவுஷதத்தினுல் கெடுத்து இந்த ஆத்ம ராஜனுக்குத் தத்துவக் ஞானமென்கிற அமிர்தத்தைக் கொடுத்து ஆனந்தமென்கிற நிஜஸ்திரீயுடன் நித்யம் ரமிக்கும்படி செய்து மறுபடியும் அஞ்ஞானுதிகள் வந்து பீடியாமலிருக்கிறதற்காக பூர்ணுனுக்கிரகமென்கிற யந்திரங் கட்டிச் சாக்ஷாத்காரமாகிற ரக்ஷாபந்தனமுஞ் செய்து விவேகமென்கிற உச்சாடன மந்திரத்தையும் உபதேசஞ் செய்து சத்சங்கதியென்கிற தீவட்டியுங் கொடுத்துத் தேகோகமென்கிற இருட்டை நிவர்த்தி செய்து நித்தியானந்தமா யிருக்கும்படி செய்த குரு கடாக்ஷத்தை மறவாமலிருக்கவேண்டியது. உச்சாடன மந்திரமாவது:— அறிவாகிய தான் கண்போலவும் தன்னிடத்தில் தோன்றுகிற ஜாக்ராதி அவஸ்தைகளுக்குத் திருஷ்டாந்த தாஷ்டாந்தங்கள் நிரை நிரையே காண்க. சூரியனுடன் கூடின பகல்போலவிருக்கிற ஜாக்கிராவஸ்தையும், இராத்திரியில் வைத்த தீபத்துக்குச் சமானமான சொற்பனுவஸ்தையும் இருட்டுக்குச் சமானமான சுழுப்தி அவஸ்தையும் இந்த அவஸ்தாத்திரயங்களுடைய உதயாஸ்தமனத்தையும் அறிந்துகொண்டிருக்கிற நாம் நேத்திரம் போலவே உதயாஸ்தமனமன்றியில் சாக்ஷியாயிருக்கிருேமென்கிற திட நிச்சயமே உசசாடன மந்திரமென் றறியத்தக்கது.

7-வது தரங்கம்.

[அ-கை.] நானென்கிற அவிவேகமான அறிவாகிய ஜட்ஜி மனசாகிற சிரஸ்தாரால் எழுதிவைத்த தீர்ப்புகளில் யோசியாமல் கையெழுத்துப் போட்டதால் விவேகமான ஜட்ஜி வந்து சாதுக்களுக்கு வந்த கெடுதலை யோசித்து மனசாகிற சிரஸ்தாரை விசாரணை செய்து தண்டித்ததின் பிற்பாடு மனசாகிற சிரஸ்தாரும் தானும் நியாயமாய்க் கலந்து செய்த தீர்மானத்தால் அஞ்ஞானுதியருக்கு வந்த தீமையையும் சாதுக்களுக்கு வந்த நன்மையின் விவரத்தையும் சொல்லப்படுகிறது:—

கச்சேரிபோலச் சரீரம், ஜட்ஜிபோல ஆத்மாவாகிய தான், மனஸே ஸிரஸ்தார், ஞானேந்திரியங்களே வக்கீல்கள், பஞ்ச விஷயங்களே கக்ஷிக்காரர்கள், கர்மேந்திரியங்களே சேவகர்கள், பிராணனே டபேதார், விஷயங்களாகிற கக்ஷிக்காரருடைய சுகங்களாகிற பீஸுக்கு ஆசைப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிற வக்கீல்களாகிற ஞானேந்திரியங்கள் இது நிஜம், பிரட்டென்று யோசியாமல் பீஸு கொடுக்கிறவனிடத்திலெல்லாம் வக்கா

லத்து வாங்குவது போல ஞானேந்திரியங்களும் விஷயத்திலுள்ள குணதோஷங்களை யோசியாமல் விஷய சுகத்தைத் தாங்களும் கிரகித்து மனதாகிற சிரஸ்தாருக்கும் லஞ்ச மாகக் கொடுத்து மோசமாய் அநேகம் பொய்ப் பிராதுகளைத் தாக்கல்செய்து மனதாகிற சிரஸ்தாரும் அஞ்ஞான சாராயத்தைக் குடித்து மயங்கியிருக்கிற காலத்தில் அவிவேக ஜட்ஜி வந்து தானே தீர்ப்பு முதலானவைகளை எழுதிக்கொண்டு வருகிறதும், அந்த அவி வேக ஜட்ஜியும் அந்தத் தீர்ப்பை இன்னதென்று யோசித்துப் பாராமலே கையெழுத்து மட்டும் போட்டுக்கொண்டு வெகுகாலமாய் இப்படி அநீதம் நடந்துவருகிற பிரகாரம் இப்பவும், விவேகமாகிய ஜட்ஜியினிடத்திலும் தேகம் நாம், ஜெகத்து சத்தியம், விஷயமே ஆனந்தம், அதை அனுபவிப்பதே முக்தி என்றும் ஆத்மா இல்லை என்றும் அந்தப்படி தீர்ப்பை எழுதிக்கொண்டு விவேகமென்கிற ஜட்ஜியாகிய நம்மிடத்திலும் கையெழுத்துக்கு முன்போலவே வந்தான். அந்தச் சமயத்தில் நாம் அந்த மனசைப் பார்த்து நீ அநேக அவி வேக ஜட்ஜிகளை மோசம்பண்ணி நிரம்ப அநியாயஞ் செய்திருக்கிருயென்று கேள்விப்பட்ட பிரகாரம் இப்போதும் நமது சந்நிதானத்திலும் நேரே விசாரணையன்றியிலும் தஸ்தாவேஜு சாக்ஷிகள் முதலான ருஜுக்களை நாம் பாராமலுமிருக்க, நீ தீர்ப்பு எழுதிக் கையெழுத்துக்குக் கொண்டுவந்ததால் முதலில் உன்னையும் இந்த வக்கீல்களாகிற ஞானேந்திரியங்களையும் விஷயங்களாகிற கக்ஷிக்காரர்களையும் விசாரணை செய்கிறேமென்று சொல்லி, அந்தப் படியே முதலில் விஷயத்தின் சொருபத்தை விசாரணை செய்து முன்பின் இல்லாமல் மத்தியில் மாத்திரம் அவிசாரத்தால் நிஜம்போலே தோற்றுவதால் விஷயங்களாகிற கக்ஷிக்காரர்களுக்குப் பிரட்டுக்காரர்களென்கிற டயிரிபோட்டு இந்திரியங்களாகிற வக்கீல் களுக்கு விஷயம் சத்தியமென்று கிரகிக்கிற வக்காலத்தை ஞானபூமிகளாகிற எந்தக் கோர்ட்டிலும் பிடிக்கக்கூடாதென்று பர்த்துருப்புச் (கண்டிப்பு) செய்து தத்தங் கோளகைக ளாகிற ஜயில் கொட்டடியிலே போடும்படி தீர்ப்பு செய்யப்பட்டது. இனி மனதாகிற சிரஸ் தாரை விசாரணையில் வைத்து சங்கற்பமாகிற சம்பளம், பிராரப்த போகமாகிற சாப்பாட்டுச் செலவுக்குச் சரியாய்ப் போய்விட்டதே! இவ்வளவு வாசனைகளாகிற சொத்துக்கள் மோச மாய் லஞ்சம் வாங்காமல் உனக்கென்னமாய் சேர்ந்ததென்று கேட்க அவன் என் பிதா சம்பாத்தியமென்று சொல்ல உன் பிதா யாரென்று கேட்க அவித்தையனென்று சொல்ல இல்லாதவனுயிருக்கிற அவித்தையனுக்கு சொத்தேதென்று கேட்க பெப்பப்பேயென்று முழிக்க உடனே விவேக ஜட்ஜியாகிய நாம் யோசித்து இந்த மனசுக்கு யாதொரு ஆஸ்தி யில்லாதிருந்தும் ஜட்ஜிகளை மோசம் பண்ணியே இவ்வளவு ஆஸ்திகளையுங் கொள்ளையடித் திருக்கிருனென்று தெரிந்துகொண்டு உடனே சங்கற்பமாகிற உத்தியோகத்தையும் பர்த் துருப்புச் (கண்டிப்பு) செய்து ராகத்துவேஷாதிகளாகிற அதிகாரங்களையும் நிறுத்தி பொறு மையாகிற கழுதைமேல் வைத்து மைத்திரியாதி குணங்களாகிற வாத்திய கோஷத்தோடே விவேக வைராக்கியங்களாகிற செம்புள்ளி கரும்புள்ளி குத்திச் சமதமங்களாகிற முண்டாக் கைப்போட்டுக் குருபக்தியாகிற குரடாவைக்கொண்டு அடிக்கும்போது முமுக்ஷுத்துவமாகிற வேதனையை சகிக்கமாட்டாமல் உள்ளதைச் சொல்லுகிறேனென்று குருவாகிய நம்முடைய

காலில் வந்து விழுந்தான். உடனே அவனை வாக்குமூலம் வாங்கும்போது தான் செய்த தேகவாசனை முதலான மோசத்தையும் ராகத்துவேஷத்தாற் சம்பாதித்த சஞ்சித கருமம் முதலான சொத்துக்களையும் பின்னும் புதைத்து வைத்திருக்கிற பொருளான அஞ்ஞானத் தையும் காண்பித்து என்னைச் சத்துவகுணமாகிற உயிர்மாத்திரமாய் விட்டால் போது மென்று கேட்டபிற்பாடு அவன் பார்த்திருக்கும்போதே அவனுடைய அஞ்ஞானம் வாசனைக ளாகிற சொத்துக்களை ஞானக்கினியினுற் கொளுத்தி ரஜோகுண தமோகுணங்களாகிற மதத்தையும் இறக்கி சத்துவகுணமாகிற உயிர்மாத்திரம் மிஞ்சின பிற்பாடு சிரவண மாகிற சட்டத்தைக் குருமுகமாகப் பூராவாய்ப் படித்த பின்னர் ஜிவேஸ்வர ஜெகத்துக்க ளெல்லாம் பொய்யென்றும், பிரஹ்மமே மூன்று காலத்திலும் மெய்யென்றும் அழியாம லிருக்கிறதென்கிற பரோக்ஷ ஞானமாகிற சட்டக் கருத்தை நன்ருய் தெரிந்துகொண்டு பிற்பாடு அப்படியே இந்தத் தேகாதிகள் சத்தியமோ மித்தையோ மித்தையானுலும் நாமா, நாமல்லாவா, நாமல்லவென்ருலும் இவற்றிற்கும் நமக்கும் சம்பந்தமுண்டா, இல்லையா சம்பந்தமில்லையென்ருலும் இவற்ருற் செய்யப்பட்ட கருத்துருத்துவ பலங்கள் நமக்கு உண்டா, இல்லையா நமக்கில்லாமற்போனுற் சுகதுக்காதி நமக்கெப்படி வந்தன, அவிசாரத் தாலென்ருல் இப்போது செய்கிற விசாரத்தால் நமக்குக் கருத்துருத்துவம் போய்ச் சாக்ஷித் துவஞ் சித்திக்குமா சித்திக்காதா, அப்படிச் சித்தித்தாலும் அந்தச் சாக்ஷித்துவ ஞானம் நித்தியமாயிருந்தாலும் அந்தச் சாக்ஷித்துவம் இப்போதுதான் நமக்கு வந்ததா, எப்போதுஞ் சுபாவமாயிருக்கிறதா சுபாவமாயிருந்தால் இதுவரை ஏன் விளங்கவில்லை அஞ்ஞானத்தினுலென்ருல் அதற்குக் காரணமென்ன அனுதியாயிருப்பதால் அதற்குக் காரணமில்லை, அனுதிக்கு அந்தமுண்டா இல்லையா பிராகபாவத்துக்கு அந்தமுண்டாவது போல ஞானத்தால் அந்தமுண்டானுலும் திரும்ப முன்போல அஞ்ஞானமுண்டாகுமா உண்டாகாதா வருத்த, விதைபோல உண்டாகாதென்ருலும் சாக்ஷியாகிய நமக்குச் சச்சி தானந்த லக்ஷணமாகிய பிரஹ்மத்துவமுண்டா இல்லையா, அப்படிப் பிரஹ்மத்துவமிருந் தாலும் ஆகாமிய சஞ்சித கருமங்கள் நிச்சேஷமாய் நிவர்த்தியாய்விட்டனவா இல்லையா, பஞ்சுப்பொதியில் வைத்த தீப்போலும் தாமரையிலையில் ஜலம் போலும் தீர்ந்துபோய் விட்டதென்ருலும், பிராரப்தகருமம் இந்தச் சரீரத்தோடு தீருமா? ஜடபரதர் வாமதேவர் போல வெகுஜன்மப் பிராரப்தமா, அப்படி இந்த ஜன்மத்தோடு தீருமென்ருலும் வாச னுக்ஷயமனோநாச தத்துத்வக்ஞானங்களுக்குப் பலபூதமான ஜீவன்முக்திச் சுகங் கிடைத்து, ஹிருதயக்கிரந்தி நிச்சேஷமாய் அறுபட்டு அப் பிரதிபந்த அபரோக்ஷ சாக்ஷாத்காரங் கரதலாமலகம்போல விளங்குமா, வென்ற இவை முதலான சமுசயங்கள் யெல்லாவற்றை யுங் குரு சுருதிவாக்கியங்களாகிற சட்டக்கருத்தின் ஆலோசனையினுற் போக்கியபின் வெகு ஜன்மப் பழக்கத்தால் அடிக்கடி தேகம் நான், பிரபஞ்சம் சத்தியமென்று வருகிற விபரீத பாவனையாகிற பழைய லஞ்சவாசனையைப் பிரஹ்மாப்பியாசமாகிற ஜட்ஜியின் பழக்கத்தால் போக்கடித்து, விக்ஷேபமாகிற பழையநாள் பழக்கங்களை சமாதியாகிற ஜட்ஜியோடே ஒன்று சேர்ந்ததால் நிருவிகல்பமாய்ச் செய்தபிறகு, அந்த மனசாகிற சிரஸ்தார் அறிவாகிய ஜட்ஜி

யானவர் எப்படி நிருவிகாரியாயிருக்கிருரோ அப்படியே ஆய்விட்டபடியால் இவரும் ஜட்ஜியும் அபேதமாய்விட்டார்கள். ஆகையால் அசத்துக்களுக்கெல்லாம் ஹானியும் சாதுக்களான சத்துக்களுக்கெல்லாஞ் க்ஷேமகாலமுமுண்டாய் விட்டதென்று சகல முமுக்ஷுக்களும் அறியும்படி விளம்பரஞ்செய்யப்பட்டது.

8-வது தரங்கம்.

[அ-கை] பாலாதிகளிடத்திலிருக்கிற சுகுண துர்க்குணங்களை ஞானி அஞ்ஞானிகளிடத்தில் காண்பிக்கிருர்:—

பாலாதிகளிடத்திலிருக்கிற சுகுண துர்க்குணங்களை ஞானி அஞ்ஞானிகள் பகுத்துக்கொண்டார்கள். அதில் பாலனிடத்திலிருக்கிற சுகுணங்களாவன:— மானாபி மானமில்லாமையும், பூதபௌஷிய சிந்தையில்லாமையும், காமக்குரோதாதி வாசனை யில்லாமையும், சரீர நிர்வாக சிந்தனையில்லாமையும், புண்ணியபாப சிந்தனையில்லா மையும், என்பன முதலான சுகுணங்கள் ஞானிபாகத்திற் சேர்ந்தன. இனிப் பால னிடத்திலிருக்கிற துர்க்குணங்களானவை அஞ்ஞானியாற் கிரகிக்கப்பட்டவை யாவை யெனில்:— வீண்காலம் போக்குகிறது, பஞ்சவிஷயத்திற் சுகதுக்கத்தையடைகிறது, அற்பவிஷயத்திற் சந்தோஷவிசனத்தை யடைகிறது, தன் சொருபந் தனக்குத் தெரி யாமலிருக்கிறது, எப்பொழுதும் மூடசகவாசம் பண்ணுகிறது, சாத்வீகத்துக்கு அடங்கு கிறதில்லை, ரஜோகுண தமோகுணங்களுக்குக் கட்டுப்படுகிறது, எவ்வளவு வந்தாலும் போதாதென்று மேலும்மேலும் ஆசைப்படுகிறது, நூறுநாள் உபகாரஞ் செய்து ஒருநா ளுபகாரஞ் செய்யாமற்போனல் உடனே கோபித்துக்கொள்ளுகிறது, காரியமிருந்தாற் கிட்டவருகிறது, காரியமில்லாமற்போனுற் கெஞ்சினுலுங் கிட்டவருகிறதில்லை, கண்ணுக் கெது தோற்றுகிறதோ அதுவே சத்தியம், இந்திரியத்துக்கு அதீதமான வஸ்து அசத் தியம், தானுந் துக்கப்படுகிறது, அன்னியர்களுக்குந் துக்கத்தைக் கொடுக்கிறது, பூர்வாபரவிசாரமில்லாமலிருக்கிறது, வர்த்தமான மாத்திரத்தைச் சத்தியமாய் நம்புகிறது, அடிக்கடி சிநேக விரோதங்களுடன் கூடிக்கொண்டிருக்கிறது, சுயபுத்தியில்லாமையா யிருக்கிறது, சொல்லிக்கொடுத்ததைச் சொல்லுகிறது, நல்லது பொல்லாததாயும் பொல் லாதது நல்லதாயுந் தோன்றுகிறது, எப்போதும் அந்தர் முகமில்லாமற் பகிர்முகமா யிருக்கிறது, பிரயோஜனமில்லாத வியாபாரஞ் செய்கிறது, மிருத்து, சிலை, தாம் பிராதி களில்மட்டுந் தெய்வபுத்தி பண்ணுகிறது, தேகத்துக்குவேருக இந்திரியமுதல் ஆத்மா வரையில் ஒரு தத்துவமுந் தெரியாமலிருக்கிறது, தேகமாத்திரம் நானென்றிருக்கிறது, உண்டதேயுறுதி கண்டதே காட்சி யென்றிருக்கிறது, சிநேகயோக்கியமில்லாமலிருக் கிறது, என்பன முதலான துர்க்குணங்கள் அஞ்ஞானி பாகத்துக்குச் சேர்ந்தன. பின்னும் உன்மத்தனிடத்திலிருக்கிற சுகுணங்களை ஞானிகிரகித்திருக்கிருன், அதாவது:- தானே புலம்புகிறது, சிஷ்யர்களாகிற கூட்டத்தைக் கண்டால் அதிகமாகயிரைஞ்சு கூத்தாடு கிறது, லோகத்தாரனைவரும் இவனென்றிலேயுஞ் சேர்ந்தவனல்லவென்று மதியாமலிருக்

கிறது, இகலோக பரலோக மோக்ஷ சிந்தனைகளொன்றுமற்றிருக்கிறது, எந்தெந்தக் காரணத்தினால் எந்தெந்தத் தொழில்கள் செய்தாலும் நாம் செய்தோமென்கிற கருத் துருத்துவங்களையும் வாசனைகளையும் புண்ணியபாப கருமங்களையும் அதற்குப்பலமான சுவர்க்க நரகங்களையும் வர்த்தமானத்திலுஞ் சுகதுக்கங்களையும் மானாபிமானங்களையு மடையாமை, ஜகத்தை ஒரு பொருளாக மதிப்பதில்லாமை உலகத்தார் கேலிபண்ணும்படி யாயும், இவனைப் பிரமாணமாக ஒரு காரியத்துக்கும் நம்பாமை, இவன் சொல்லி லொருவரும் மதியாமை, எல்லாராலுங் கிருக்கனென்று தங்களுக்கு விலக்ஷணனென்ப ணும்படியாயும், விசேஷ நித்திரையில்லாமல் சதா விழிப்பாயும் அவஸ்தாதீதனாயும், ஓரிடத்திலிருக்கிறதென்று நியமமில்லாமற் சஞ்சரிப்பவனாயும், ஜீவேசுவர ஜகத்தைச் சமமாய்ப் பார்ப்பவனாயும், கருமம் ஊட்டிவித்தபடியுண்பவனாயும், யானெனதென்கிற அபிமானமற்றவனாயும், ஜலத்திலெழுத்துப் போலக் கிரியை செய்துகொண்டே மறப்பவ னாயுமிருக்கிற இது முதலான சுகுணங்கள் ஞானி கிரகித்திருக்கிறானென்றறியத்தக்கது. இனி உன்மத்தனிடத்திலிருக்கிற துர்க்குணங்களை அஞ்ஞானிகள் கிரகித்திருக்கிறார்க ளென்பது எப்படியெனில்:— தன்னையும் தன் ஸ்திதியையும் உலகத்தையும் உலகத்தின் ஸ்திதியையும் அறியாமலிருப்பது, வியர்த்தமாய் ஒரு பிரயோஜனமன்றியில் உலகத்தின்கண் ஜீவித்திருப்பது, தன்னையும் பிறரையுங் காப்பாற்றுவதில்லாமை, ஒருவார்த்தைக்கொரு வார்த்தை தக்கவேல்லாமை, சுருதி யுக்தி அநுபவத்துக்கு ஒவ்வுதலில்லாமை, ஞான முள்ளவர்கள் ஒரு திருணமளவும் மதிக்கக்கூடாமை, வாசனாவசத்தால் திரிகிறது, இடை விடாமல் அறியாமையோடிருக்கிற சுபாவத்தையுடையவனாயும், சொன்னதையே சொல்லு கிறவனாயும், பார்க்கப்பயங்கரனாயும், சுகலேசமில்லாதவனாயும், எல்லாராலுஞ் சீசீ என்று சொல்லப்படுகிறவனாயும், பார்க்கப்படுகிறவனிடத் தெல்லாம் பல்லைக்காட்டுகிறவனாயும், தச்சனடித்த தலைவாசலெல்லாம் நுழைபவனாயும், மகாபாபியாயும், மாயாவசத்தனாயும் சகலவித்திலுங் கெட்டுப் போனவனாயுமிருத்தல் முதலான துர்க்குணங்கள் அஞ்ஞானி களிடத்திலிருக்கிறதாக அறியத்தக்கது. இனிப் பிசாசினிடத்திலிருக்கிற சுகுணத்தை ஞானி கிரகித்திருப்பது எப்படியெனில்:— இவன் சஞ்சரிக்கிற மார்க்கம் ஒருவருக்குந் தெரியாமலிருக்கிறது, பக்ஷிகளாகிற பெண்களைப் பிடித்துப் பரிசைக்கெடுத்து ஆட்டி வைக்கிறது, தனக்கென்று ஒரு சரீரமில்லாமை, கர்மத்தால்மட்டுஞ் சஞ்சரிக்கிறதாயு மிருக்கிற இது முதலான சுகுணங்கள் ஞானியினிடத்திலிருக்கின்றன வென்று அறியத் தக்கன. இனி இதனிடத்திலிருக்கிற துர்க்குணத்தை அஞ்ஞானி கிரகித்திருப்பது எப்படி யெனில் பிறரைப் பிடித்து ஹிம்சிப்பதும், மரம் முதலான ஜடங்களையே ஸ்தானமாக எண்ணுவதும், அசுத்தமான ஸ்திரீயைப்போய் பிடிப்பதும் மந்திரவாதியால் விரட்டப் படுகிறதும், மரங்கள் வெட்டுப்படுங் காலத்தில் இன்னொரு மரம் எது இருக்கிறதென்று தேடி பறபறப்பதும், பிடித்த மரத்தின் நிழலிற் போனவனை அரட்டுவதும், பிறரை ஹிம்சித்தே ஜீவிப்பதும் ஆகிய இவை முதலான தன்மைகளையுடையவனாயும், பாப கிருத்தியத்தாற் செய்கிற துர்மரணத்தாற் பிறந்தவனாயும், விசாரித்தால் தனக்கென்று

ஒரு வடிவுமில்லாமற் பொய்யாய்ப் போகிறவனும், அக்கிரமத்திற் பிரவேசிப்பவனும், தெய்வங்களுக்குள் எறிஞ்சு போடப்பட்டவனுமிருப்பது முதலான துர்க்குணங்கள் அஞ்ஞானிகளிடமிருக்கின்றனவாக அறியத்தக்கன, குமார பருவத்திலிருக்கிற சுகுணம் ஞானியால் கிரகிக்கப்பட்டதேதெனில்:— சித்தேகாக்கிரியமும், குருசாஸ்திரத்தின் ஒழுங்குப்படி நடப்பதும், குடும்ப சிந்தனையில்லாமையும், சதா வித்தியா விசாரத்தோடு மனனம் பண்ணுகிறதும் ஆகிய இவை முதான சுகுணங்கள்தாம் அவனாலே கிரகிக்கப் பட்டிருக்கின்றன. இனி துர்க்குணமாவது:— சன்மார்க்கத்தை வரப் பயிற்றுவிக்கிற குரு பிதா இவர்களைச் சத்துருவாக நினைக்கிறதும், படிக்கிறவர்க ளொருவருக்கொருவர் பொருமையோடு கூடி ராகத்துவேஷத்தாற் சண்டைபிடித்துக் கொள்ளுகிறதும், சதா தாபத்தோடு கூடிக்கொண்டிருக்கிறதும், துஷ்டத்தனத்தால் குரு முதலானவர்களால் உதைக்கப்படுகிறதும், ஒன்றைப்பழகி ஒன்றை மறப்பதுமாகிய இது முதலான துர்க்குணங்கள் அஞ்ஞானிகளால் கிரகிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இனி ஞானியாற் கிரகிக்கப் பட்ட எவ்வனத்திலுள்ள சுகுணமாவன:— பள்ளிக்கூடம் விட்டுக் கிருதகிருத்தியனுயிருப்பதும், சகல ஞானமுந் தெரிந்திருப்பதும், பூர்ண சக்தியோடே தன்னையும் தன்னைச் சார்ந்தவர்களையும் காப்பாற்றுகிறதும், அதிகாமியாய்க் கண்டவிடமெல்லாம் ஐக்கிய போகஞ் சதா பண்ணுகிறதும், தீரதையாயொன்றும் லக்ஷியமன்றியிலிருக்கிறதும், ஒன்றுக்கும் பயப்படாமலிருக்கிறதும் ஆகிய இவை முதலான சுகுணங்கள் கிரகிக்கப் பட்டிருக்கின்றன. இனி துர்க்குணமாவன:- மிகுந்த அகம்பாவத்தோடு கூடிக் காமக் குரோதபரனும், இந்திரிய சேஷ்டைகளால் தானுந் துக்கப்பட்டுப் பிறரையுந் துக்கப் படுத்துகிறவனும், காமப்பிசாசு பிடித்து அதனாற் புத்தி கெட்டுப்போய் மயங்கி ஸ்திரீயாகிற மாயாபாசத்திற் கட்டுப்பட்டு அவளையும், அவளைச் சார்ந்தவர்களையும் தெய்வமாக நம்பி, அவள் திருப்திக்காகப் பஞ்சமகா பாதகங்கள்வரை செய்கிறதும், அசுத்தமான யோனியில் அடிக்கடிப் பிரவேசித்து வெளியில் வருகிறதும், குருசாஸ்திர சன்மார்க்கங்களைக் கடக்கிறதும், விவஸ்தையன்றியிலிருக்கிறதும், வஞ்சகமாய்ப் பிறர்பொருளை நயம் பயத்தால் கிரகிக்கிறதும், பெரியவர்களை அவமானம்பண்ணித் தன்னைப் புகழ்கிறவருக்கு உறவாயிருக்கிறதும், தானே சகல கர்த்தாவென்று நினைத்திருக்கிறதுமாகிய இவை முதலான துர்க்குணங்களெல்லாம் அஞ்ஞானியைச் சேர்ந்தனவென்றறியத் தக்கன. விருத்தனிடத்திலிருக்கிற சுகுணங்கள் கிரகிக்கப்பட்டிருக்கிறதாவன:— சகலர்களுடைய சுகதுக்கத்தையுந் தன்னவாக எண்ணுகிறதும், உள்ளே போகானுபவம் பண்ண இடமில்லாமல் வாயினுல்மட்டுஞ் சொல்லுகிறதும், அஞ்ஞானிகளாகிற குழந்தைகள் எவ்வளவு கோபித்து அலட்சியஞ் செய்தாலும் அவை எண்ணுமல் அவர்களுக்கு க்ஷேமத்தையே சிந்தித்துச் சொல்லுகிறதும் ஆகிய இவை முதான சுகுணங்கள் ஞானியால் கிரகிக்கப்பட்டன. இனி துர்க்குணமாவன:— சதா கவலையுடன் கூடியிருக்கிறதும், முடியாத காரியத்தை முடிக்கலாமென்று எண்ணுகிறதும், ஒரு பிரயோசனமன்றியில் மனோராச்சியம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கிறதும், பலவந்தமாயெல்லாரையுங் கூப்பிட்டுப் பல்லைக்

காட்டி கெஞ்சுகிறதும், தன் கருவிகரணங்கள் தனக்குச் சுவாதீனமில்லாமலிருக்கிறதும், வியாதி முதலானதினால் தபிக்கப்பட்டு பராதீனனாயிருக்கிறதும் ஆகிய இவை முதலான துர்க்குணங்கள் அஞ்ஞானியால் கிரகிக்கப்பட்டனவென்றறியத்தக்கன. இனி பாமரனிடங் கிரகிக்கப்பட்ட சுகுணமாவன:— விதிநிஷேதத்தைக் கடந்திருக்கிறதும், தன்னைவிட வேறே தெய்வமில்லையென் றெண்ணியிருக்கிறதும், தனக்குப் புண்ணிய பாப சிந்தனை யற்று எந்தவேளை எது நேர்ந்ததோ அதைப் புசித்திருப்பதுதான் ஞானிபாகம். இனித் துர்க்குணமாவது:— தேகமே நான் போகமே மோக்ஷமென்றிருப்பதும், காணப்பட்ட விஷயத்தைச் சத்தியமென்று பார்ப்பதும், சுருதி மார்க்கத்தைச் சுத்தமாய் மறந்து ஒரு அதிகாரத்திலுஞ் சேராமலிருப்பதும் ஆகிய இவை முதலான துர்க்குணங்கள் அஞ்ஞானி பாகமென்றறியத்தக்கன. இனி கருமியினிடத்திலிருக்கிற ஞானியால் கிர கிக்கப்பட்ட சுகுணமாவன:— சுருதி வாக்கியத்தில் சிரத்தையுடன் கூடியிருப்பதும், கருத்துருத்துவமாகிற பாபத்துக்குப் பயப்படுகிறதும், அகர்த்துருத்துவமான சற் கர்மத்தை விடாமல் நடத்தி வருவதும் ஆகிய இவை முதலான சுகுணங்கள் ஞானி பாகமென்றறியத்தக்கன. இனி துர்க்குணமாவன:— தானே கர்த்தாவென்று நம்பி இந்தப் புண்ணிய பாவகர்மங்கள் நம்மை விடாவென்று நடுங்கிப் போகாசையோடு கூடிச் சதா பயந்து சதா கருமங்களைச் செய்து வருகிறது முதலான துர்க்குணங்கள் அஞ்ஞானிபாகமென் றறியத்தக்கன. இனிப் பக்தனிடத்தில் ஞானியாற் கிரகிக்கப்பட்ட சுகுணமாவன:— ஈசுவர சாக்ஷியாக நடக்கிறது, தெய்வ சிந்தனை மறவாமலிருக்கிறது முதலானவை ஞானிபாகமென்றறியத்தக்கன. இனி துர்க்குணமாவது:—பசுபதி பாசத்தை அநுதிநித்தியமாய் நினைக்கிறதும், ஒரு தெய்வத்தைப் பிடித்துக்கொண்டு அதில் ராகத்தை வைத்து மற்றொரு தெய்வத்தைத் துவேஷித்தால் நிந்திக்கிறது முதலான துர்க்குணங்கள் அஞ்ஞானிபாகமாம். இனி முமுக்ஷுவினிடத்திலிருக்கிற சுகுணமாவது:- சகலரையும் விட்டுக் குருவைப் பிடித்திருப்பதுபோலச் சகல தெய்வமும் பொய்யென்று தள்ளித் தன்னையே தெய்வமாய் நம்பியிருக்கிறது, உடற்பொருளாவி மூன்றையுங் குரு வுக்குத் தத்தம்பண்ணி யிருப்பதுபோலச் சகல அத்தியாசங்களையும் ஞானக்கினிக்குத் தத்தம்பண்ணி யிருப்பது முதலான சுகுணங்கள் ஞானியைச் சேர்ந்தன. இனித் துர்க் குணமாவன:— குடும்பத்தைவிட்டுக் குருவாகிற தாசிவீட்டுக்குப் போகிறதும், போகும் போது அகம்பாவமாயும் வரும்போது பல்லைப் பிளந்து அசைந்துகொண்டு வருகிறதும், தன் ஜீவன்முதல் சகலத்தையும் அவர்கள் கிரகித்துத் தன்னையுங் கொன்றுபோடுவார்க ளென்று தெரியாமல் அகப்பட்டுக்கொண்டு நிர்க்கதியாய்ப் போவது முதலான துர்க் குணங்கள் அஞ்ஞானி பாகமென்றறியத்தக்கன. யோகியினிடத்திலிருக்கிற சுகுண மாவது:— சகலத்தையும் விட்டுப் பிராணனைப் பிடிப்பதுபோல அறிவே தானென்று பிடித்திருக்கிறது முதலானதாம். இனித் துர்க்குணமாவது:— சித் ஜடங்களின் பேதந் தெரியாமல் எப்போதும் அத்தியாசத்துடனுங் கருத்துருத்துவாதிகளுடனும் கூடியிருக் கிறது அஞ்ஞானியாற் கிரகிக்கப்பட்ட துர்க்குணமென்றறியத்தக்கது, ஞானி அஞ்

ஞானிகளுடைய சுகுண துர்க்குணங்கள் திருஷ்டாந்த பூர்வமாக அறிவிக்கப்படுகின்றன. சுகுணங்களுக்குத் திருஷ்டாந்தமாவது:— சந்திரன். அமிர்தம், காமதேனு, கல்பக விருக்ஷம், சிந்தாமணி, சந்தனக்கட்டை. வசந்தருது, மேகம், சூரியன், ஆகாசம், வாயு, ஈசுவரன், தயாளுவாயுள்ள ராஜா முதலானவரெல்லாம் ஞானியினுடைய சுகுணத்துக்குத் திருஷ்டாந்தம். துர்க்குண திருஷ்டாந்தமாவது:— காளகூடவிஷம், பிரளயகாலாக்கினி, ஸ்திரீ, சர்ப்பம், வியாக்கிரம், விஷவிருக்ஷம், சமுத்திரஜலம் முதலான துர்க்குண வஸ்துக்கள் அஞ்ஞானியைச் சேர்ந்தன. ஆனாலிப்போது சொன்னது பூர்வபக்ஷமேயல்லாமற் சித்தாந்தமல்ல. கீழேசொன்ன சுகுணங்களும் ஞானியின் சுகுணங்களுடைய கோடியில் ஒரு அம்சத்திற்கூடச் சமமாகமாட்டா; கீழ்ச்சொன்ன துர்க்குணங்களும் அஞ்ஞானிகளுடைய துர்க்குணங்களுக்குக் கோடியிலொரு அம்சங்கூடச் சமமாகமாட்டா. அது எதனாலென்றால்:— சுகுண துர்க்குணங்களுடன் கூடின பதார்த்தங்கள் அத்தச் சுகுண துர்க்குணங்களைப் புருஷப் பிரயத்தனத்தினாற் சம்பாதியாமல் அவற்றிற்குச் சுபாவமாயிருப்பதால் அவற்றை விசேஷமாகச் சொல்லக்கூடவில்லை. ஞானி அஞ்ஞானிகளுக்கோ வென்றால் அந்தச் சுகுண துர்க்குணங்கள் புருஷப் பிரயத்தனத்தினாற் சம்பாதிக்கப்பட்டிருப்பதாலேதான், இதற்கு யுக்தி:- கொசுகு முதலானவற்றிற்குப் பறப்பது இயற்கையானதால் ஆச்சரியமில்லை. மனுஷன் யோகாப்பியாசத்தால் பறப்பது அதிசயமாவதுபோலவாம்:— ஒரொரு பதார்த்தத்தில் சில சுகுணம் சில துர்க்குண மிருப்பதுபோலவிராமல் ஞானி அஞ்ஞானிகளிடத்திற் சகல சுகுணதுர்க்குணமும் ஒருமித்திருப்பதாலும் சுகுண பலமான சுகமும் துர்க்குண பலமான துக்கமும் இருவரிடத்திலும் அனுபவமாய்க் காணுகிறபடியாலும், ஞானிக்கும் அஞ்ஞானிக்கும் சமானமான திருஷ்டாந்தமான வஸ்து ஜகத்திற் கிடையாது. அவர்களுக்குச் சமானம் அவர்களே. எப்படி பிரஹ்மத்துக்குச் சமானம் பிரஹ்மமோ, ஜகத்துக்குச் சமானம் ஜகத்தோ அப்படிப்போலவென்றறிக. இதன் கருத்து:— ஞானிக்கு உபமானமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிற சந்திரன் முதலான வஸ்துக்களிலிருக்கிற க்ஷயம் முதலான தோஷங்களை அஞ்ஞானி பாகத்திலும், அஞ்ஞானிக்கு உபமானமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிற சமுத்திரம் முதலானதுகளிலிருக்கிற முத்து ரத்னம் முதலான சுகுணங்களை ஞானிபாகத்திலும் மாற்றிக் கண்டுகொள்ள வேண்டியது.

9-வது தரங்கம்.

[அ-கை.] கர்மத்துக்கும் ஞானத்துக்குமிருக்கிற சக்தியும் அந்த ஞானானுபவம் வர யுக்தியுஞ் சொல்லப்படுகிறது:—

கர்மத்துக்கும் ஞானத்துக்குமுள்ள சக்தியேதென்றால், கடாதி காரியங்களில் மண்ணென்கிற ஞானத்துக்கும் குலால வியாபாரத்துக்கும் சக்தி எப்படியோ அப்படி; அதாவது:- கர்மத்துக்குச் சக்தி ஜீவனுக்குச் சுகதுக்கத்துக்கிடமான சரீரத்தைத் தோற்றுவிக்கிறதும், ஞானத்துக்குச் சக்தி சரீரத்துக்கு வருகிற கமனாகமனாதி சுகதுக்காதி

துவந்துவங்களெல்லாம் பொய்யென்கிறதாக அறியச் செய்கிறதும் சுபாவமானதால், இப்போது புருஷப்பிரயத்தனத்தினுற் சம்பாதிக்கத்தக்கது ஞானமே தவிர கர்மமன்று, எதனுலென்ருல், கருமமானது முன்னமே ஈசுவரனுல் நிர்ணயிக்கப்பட்டிருப்பதாலும், அது உள்ளபடியே வந்து தீருவதாலும், தனக்கன்னியமான திரிவிதகரணத்தாற் செய்யவும் அதன் பலத்தை அவற்ருல் அனுபவிக்கவும் யோக்கியமாயிருப்பதாலும், அகர்த்துருத்துவ புத்தியாகிய ஞானத்துக்கும் கர்த்துருத்துவ புத்தியாற் செய்யக்கூடிய கர்மத்துக்கும் ஸ்நானப்பிராப்தியவ்வளவு உறவுகூட இல்லை, எப்படியென்ருல், கர்மத்துக்கதிகாரி காமி; ஞானத்துக்கதிகாரி நிஷ்காமி; கர்மத்துக்கு அர்த்தியாயி சமர்த்தனுயும் வித்துவானுயுமிருக்கவேண்டும். ஞானத்துக்குச் சாதன சதுஷ்டயம் வேண்டும். கர்மத்துக்குப் பெண்டாட்டி முதலான இடம் பொருளேவல் வேண்டும். ஞானத்துக்குக் குரு கிருபை ஒன்று வேண்டுமேயன்றி மற்றென்றுந் தேவையில்லை. கர்மம் செய்யச்செய்ய அஞ்ஞானமும் ஆவரணமும் வாசனையும் ராகத்துவேஷங்களும் பிரவர்த்திகளும் விருத்தியாவதால், அவ்வளவுக்குத் தக்கபடி அகங்காரம் விருத்தியாகும். ஞானுப்பியாசம் பண்ணப்பண்ண அகங்காரமாதி நசித்துவரும். தேரிழுக்கிறதற்கு தடித்தனம் எப்படி வேண்டுமோ, அப்படிக் கருமத்துக்குத் தடித்தனம் வேண்டும். தத்துவக்ஞானத்துக்கு ரத்னப் பரீக்ஷை பண்ணுகிறவனுக்குப் பரீக்ஷா ஞானத்தோடு கூடிய நேத்திரமெப்படி வேண்டுமோ, அப்படி விசாரணையோடு கூடியிருக்கிற ஞானநேத்திரம் வேண்டும். கர்மத்துக்கு, கை, கால், முக்கியம். தத்துவக் ஞானத்துக்குக் காது முக்கியம். கர்மத்துக்குப் பகிர்முகம் முக்கியம். ஞானத்துக்கு அந்தர்முகம் முக்கியம். கர்மத்துக்குக் கூட்டத்தைக் காணக்காண விருத்தியாகும். ஞானத்துக்கு ஏகாந்தத்தைக் காணக்காண விருத்தியாகும். இத்தியாதி பேதங்களிருப்பதால் இவற்றை அறிந்து சகல கருமங்களையும் கருமத்துக்குக் காரணமான கருத்துருத்துவாதிகளையும் விட்டு நிரபேக்ஷகனுயிருந்து கொண்டு சாதுக்களோடே சற்குரு சந்நிதியிலிருந்து ஞானுப்பியாசம் செய்துகொண்டு வந்தால் இப்பவே ஜிவன்முக்தி யுண்டாகும். இதற்கென்ன சாக்ஷியென்ருல் வால்மீகரே சாக்ஷியென்றறியத்தக்கது.

10-வது தரங்கம்.

[அ-கை] ஆத்மா இந்திரியப்பிரத்தியக்ஷ மாகாவிட்டாலும் நிர்மலமாயிருக்கிற சாத்விக புத்திக்கு பிரத்தியக்ஷமாவர்:—

அது எதுபோலவென்ருல் இராகுவானவன் எக்காதத்திலுமிருந்த போதிலும் ஒருவருக்கும் காணப்படாமல் அதிர்சியனுயிருந்தாலும் சகல நக்ஷத்திரங்களுடன் சேர்ந்த காலங்களில் காணப்படாமல் பருவகாலத்தில் நிர்மலாகாசத்திலுதயமாகிற சூரிய சந்திராளுடைய மண்டலத்தில் எப்படிக் காணப்படுகிருனோ, அப்படி அதிர்சியமாயிருக்கிற ஆத்மராகுவானவர் எந்தக்காலத்திலும் எங்குமிருந்தாலும், தத்துவங்களாகிற இந்திரியாதி நக்ஷத்திரங்களில் காணப்படாதவரா யிருந்தாலும், சித்த பரிபாகமாகிற பருவ

காலத்தில் நிராவரணமாயிருக்கிற ஹ்ருதயாகாசத்திலுண்டாகிற தியானவிசாரங்களாகிற சூரிய சந்திராளிடத்தில் திருசியமாகிச் சாக்ஷாத்காரம் பண்ணப்படுகிறார். அதிலும் சூரியனாகிற தியானத்தில் ஆத்ம இராகு வெகு பிரயாசத்தின் பேரில் பிடிக்கிறதும் அதிக சீக்கிரத்தில் விடுகிறதுமாக யிருக்கும்; விசாரமாகிற சந்திரனிடத்தில் ஆத்ம இராகு பிடிக்கிறது சீக்கிரம் விடுகிறது பிரயாசம். ஆகையினால் தான் சூரியகிரகணம் துர்லபமென்பதுபோல தியானத்தால் சாக்ஷாத்காரமாவது துர்லபம். சந்திரகிரகணம் எப்படிச் சுலபமோ அப்படி விசாரத்தால் ஆத்ம சாக்ஷாத்காரம் வருவது சுலபம். ஆனால் தியானத்துக்கும் விசாரத்துக்கும் உள்ள பேதம் நன்றாய்த் தெரியவில்லையே யென்றால், அவலையும் அன்னத்தையும் போலவென் றறியத்தக்கது. அதாவது:— அவலானது எப்படி யுண்டாகிறதென்றால் உமி தவிடு அரிசி எல்லாவற்றையும் ஒன்றாய்ச்சேர்த்து வறுத் திடித்து உண்டாயிருக்கிறது. அப்புறம் வெகு நாழிகை ஊரவேண்டியாதாயுமிருக்கிறது. அப்படி ஊறினாலும் மாத்துவக் கைம்பெண்டாட்டிக்கு ஒத்துவருமே தவிர, சுகசாலி தேகத்துக்கு ஒத்துவரமாட்டாது. அப்படிப்போலச் சரீரத்திரயங்களாகிற உமி தவிடுகளுடன் சேர்ந்திருக்கிற ஆத்ம தண்டுலத்தை யோகமாகிற சட்டியிற்போட்டு வறுத்து, ஏகாக்கிர விருத்தியாகிற உலக்கையால் குத்தி எடுக்கப்பட்டிருக்கிற தியானமாகிற அவலானது ரஜோ குணத்தையுடைய வியாகூலமான முறட்டுப்புத்தியாகிற மாத்துவக் கைம்பெண்டாட்டிக்கே ஒத்துவரும்; சாத்வீக புத்தியாகிற சுகவாசிக்கு ஒத்துவராததுபோலவும், நெல்லைக் குத்தி உமி தவிடுகளைப் பிரித்துத்தள்ளி அரிசியை மட்டுமெடுத்துக் கழுநீர் போகுமட்டுங்கழுவி அக்கினியில் பக்குவமான அன்னம் சகலருக்கும் நிருபாதிகமாய் ஒத்துவருவதுபோலச் சாதுகோஷ்டியாகிற உரலில் ஆத்மானாத்ம விசாரமாகிற உலக்கையால் ஜீவனென்று பேராயிருக்கிற ஆத்ம நெல்லைக் குத்தி ஸ்தூலசரீராத்தியாசமாகிற உமியையும் சூக்ஷுமசரீராத்தியாசமாகிற பெருந்தவிட்டையும் காரணசரீராத்தியாசமாகிற திட்டல்தவிட்டையுந் தள்ளி. ஆத்மாவாகிற அரிசியைச் சிரவணமாகிற ஜலத்தைவிட்டுக் களைந்து பிரமாணகதசமுசயமாகிற கல்லுகளை அரித்துத்தள்ளி துர்வாசனைகளாகிற கழுநீரையும் வடித்து வைராக்கியமாகிற அடுப்பிற் சாத்வீகவிருத்தியாகிற விறகில்விசாராக்கினியை மூட்டித் திதிக்ஷையாகிற பாத்திரத்திற் சிரத்தையாகிற உலைநீர் வைத்துக் களைந்தெடுக்கிற ஆத்ம தண்டுலத்தை அந்தப் பாத்திரத்திலிருக்கிற உலை நீரிற் போட்டுக் குருவாகிற பரிசாரகன் விசாரமாகிற அக்கினியை மேலும்மேலும் உபதேசமாகிற ஊதுகுழலால் ஊதி ஜ்வலிதம்பண்ணி சித்தபரிபாகமாகிற பதம்பார்த்துச் சிரவணாந்தமாகிற வடிச்சலால் அசம்பாவனையாகிற கஞ்சியை வடித்து மனனமாகிற கரண்டியால் கிளரிப் பிரமேயகத சம்சயமாகிற பேதபுத்தியைத் தீர்த்து விபரீத பாவனையாகிற நறுக்கரிசி வேகிறதற்காகச் சொருபத் தியானமாகிற தணல்மேல் வைத்து விக்ஷேபமாகிற தங்கு கஞ்சியையும் சமாதியாகிற மேல்தட்டில் வைத்திருக்கிற தணலினால் நிர்விக்ஷேபமாய்ச் செய்து வைத்தபின், இவன் யாதொரு தோஷரகிதமாயிருக்கிற ஆத்மான்னத்தை மைத்திரியாதியாகிற நெய் பால் தயிர் பழங்கள் பக்ஷியங்கள் முத

லான கறிவர்க்கங்களுடன் சேர்த்துச் சாக்ஷாத்காரமாகிற புஜிப்பினுல் புசித்துச் சகசானு பவமாகிற திருப்தியைச் சகலருஞ் சுலபமாயடைந்து வாழக்கடவது. இந்த வாழ்வுக்குக் காரணம் சற்குருநாதனுனபடியினுலே அந்தக் குருநாதன் ஆத்ம சொரூபமானதால், முக்கிய அதிகாரிக்கு அந்தக் குருவினுடைய நான்குவிதமான சிசுருஷையிற் சத்பாவ சிசுருஷை செய்வதே முக்கியமென்றறியத்தக்கது.

11-வது தரங்கம்.

[அ-கை] திருசியநிஷேதத்தோடே திருக்காத்மானுபவத்தை அனுசரியாமல் கிருதார்த்ததை கிடையாதாகையால் அந்தத் திருசியநிஷேதத்துக்கு அநேக யுக்திக ளிருக்கின்றன, அவை சொல்லப்படுகின்றன:—

அதாவது அறிவாகிற சுவரில் மனதாகிற மையினுல் ஜகத்தாகிற சித்திரம் தோற்றுதென்றுவது, அல்லது புருஷனும் நிழலும்போல அறிவு நினைவு இரண்டில் நினைவு கல்பிதமென்றுவது, அல்லது சூரியனுடைய உதயாஸ்தமனத்துக்கு நேத்திரம் போல நினைப்பு மறைப்புக்குத் தான் சாக்ஷியென்றுவது, அல்லது மண்முதலான காரண வஸ்துவைவிட்டுக் கடாதிகாரியம் இராததுபோலக் காரணமில்லாமற் காரியமில்லையென் கிற நியாயத்தால் ஜகத்துத் தன்னைவிட இல்லை என்றுவது, அல்லது எது முன்னும் பின்னும் இல்லையோ அது மத்தியில் தோன்றினுலுமில்லை, ஒரு புருஷனே ஸ்திரீபோலே வேஷத் தால் மத்தியில் தோன்றினுலும் அந்தத் தோற்றம் பொய்யென்பதுபோல சிருஷ்டிக்கு முன்னும் பின்னுமில்லாமற் பொய்யாய்த் தன்னிடத்தில் மத்தியில் தோன்றுகிற இந்த ஜகத்து இல்லையென்றுவது, அல்லது அறிவினுற் காணப்பட்டதெல்லாம் அறிவைவிட இல்லாத சொப்பனம்போல இஜ் ஜகத்தும் அறிவைவிட இல்லையென்றுவது இப்படித் திருசியநிஷேத புரசரமாய்த்திருக்கே தானென்றறிய வேண்டியது மனசாகிற விருக்ஷத் துக்கு அகங்காரமே வேராயும், புத்தியே அங்குரமாயும், சங்கற்பமே கிளைகளாயும், சுக துக்கங்களே பழங்களாயுமிருக்கிற இந்த விருக்ஷத்தைக் கெடுக்க இரண்டு உபாயமுண்டு அதாவது:— அகங்காரநாசம் முக்கியமென்றும் சங்கல்பநாசம் கவுணமென்றும் சொல் லியிருப்பதால் அந்த அகங்காரநாசம் பண்ணுவதற்கு உபாயமாவது:— இப்போது தேகாதிகளில் நானென்றுவருகிறது அகங்காரம்; இது தேகாதிகள் சொல்லத்தக்கதா அல்லது ஆத்மா சொல்லத்தக்கதா வென்றுலோசிக்கும்போது தேகாதிகள் ஜடமாகை யாலும் சுழுப்தி மரணுதிகளில் நானென்று சொல்லாமையாலும் அவைகள் நானென்று வரக்கூடா. ஆத்மா சொல்லலாமென்றுல் லோகத்தில் மூடன்கூட தன்னைத்தானென் கிருனேதவிர ஜடமாயிருக்கிற கடபடாதிமுதலான அன்னிய பதார்த்தத்தை நானென்று சொல்லவில்லையே; ஆகையால் தனக்கன்னியமாயும் ஜடமாயுமிருக்கிற தேகாதிகளை தான் எப்படி நானென்று சொல்லக்கூடும், ஆகையால் இந்த அகங்காரம் சுத்தமித்தை யென்கிற இவ்விதமாயிருக்கிற இடைவிடாத அனுசந்தானத்தால், மேலேசொன்ன அகங் காரமாகிற வேரோடேகூடிய மனதாகிற விருக்ஷத்தின் நாசமும், வாசனுக்ஷயமும், தத்

துவஞானுவிர்ப்பாவமும் உண்டாய் சஞ்சிதாகாமிய கர்மநாசம், மூலாஞ்ஞானத்துடன் ஆவரணநிவர்த்தி, கருத்துருத்துவாதிசம்சாரநாசம், இத்தியாதி அனர்த்தநிவர்த்தியும், தடையற்ற ஆநந்தமுங் கிடைக்கும். இவ்வித விசாரமார்க்கத்தை விட்டு மற்ற கர்மம் பக்தி, யோகம், முதலானவற்ருல் தன்னையறிகிறது கண்ணில்லாமல் ரூபத்தைப்பார்ப்பவன் போலவும் நாக்கில்லாமல் ருசி அறிகிறவன் போலவுமாமென் றறியத்தக்கது.

12-வது தரங்கம்.

[அ-கை.] சுயமான சுகத்தை மறந்ததால் வந்த துக்ககாரணங்களைச் சொல்லி அவை நிவர்த்தியாவதற்கு விசாரணையுஞ் சொல்லி, அதனுல் வரும் பிரயோசனமுஞ் சொல்லப்படுகிறது:—

எப்போதும் எல்லாருக்கும் சுகம் சுபாவமாயிருந்தும், எப்போதும் எல்லாரும் ஏன் துக்கப்படுகிருர்களென்ருல், ஒருவனுப்ச் சுகமாகப் படுக்கையில் படுத்துத் தன்னைமறந்து நித்திரையில் துக்கிக்கிறவன் போல, தான் துவைதமற்ற சுகசொரூபமென்பதை மறந்ததால் தன்னிடத்தில்^கற்^கல்பிதமாயிருக்கிற தேகாதிகளை நான் எனதென்கிற விபரீதத்தால் தேகாதி விஷயங்களைச் சத்தியமாகக்கருதி, அவற்றில் ராகத்துவேஷ அபிமானத்தை வைத்து அதனுற்சங்கல்பத்தை விருத்திசெய்து, சங்கல்பத்தால் விஷயத்தில் முயன்று, அதனுற் புண்ணிய பாபருபமான கருமத்தையுஞ் செய்து, அதனுல் வருகிற சுகதுக்கத்தையும் அனுபவித்துக் கருமத்தாலும் வாசனையாலும் அநேகங்கோடி ஜனனமரணத்துக்குக் கட்டுப்பட்டுப் பரவசனுப் வெறிகொண்டவன் போலச் சதாகாலமுந் திரிந்துகொண்டேயிருக்கிருன். வெறிகொண்டவனுக்குத் தனக்காகத் தெரியாமலும் ஒருவர் சொல்லுகிற நன்மைகளைக் கேளாமலுமிருப்பதைப்பற்றி அவன்பேரில் குற்றஞ் சொல்லக்கூடவில்லை. வெறியின்பேரில் குற்றஞ்சொல்லுவோ மென்ருல் அது ஜடமானதாலும் அவன் கருமப்படி வந்ததாலும் குற்றஞ் சொல்லக்கூடவில்லை. அப்படி வெறிகொண்டவனுக்காவது புத்தி சுவாதீனத்தோடு அநேகரிருப்பவர்கள் அவனை ரக்ஷிப்பார்கள். அஞ்ஞான வெறியானது சகலத்திராளையும் பிடித்துக்கொண்டிருப்பதால் ஜகத்தில் யாரை யார்காப்பாற்றப் போகிருர்கள்?. ஆகையால் அஞ்ஞானவெறி தீர்ந்த புருஷனே இந்த ஜகத்தில் துர்லபம். அப்படியெவனே ஒருவன் தெய்வாதீனமாய் வெறிதீர்ந்து தன்னைத் தெரிந்தவராயிருந்தாலும், அவருக்குப் பிறர்களை ஈடேற்றவேண்டுமென்று கருணை உண்டாவதே துர்லபம். முதலிற் பெரியோர்களுடைய மனதை யறிந்தால் ஜகத்துச்சத்தியமாகுமென்கிற சுருதிப் பிரகாரம் பெரியவாளுடைய மனதை லோகத்தார் அறியவே மாட்டார்கள். ஆகையால் அவர்களை அறிந்து அவர்களுடைய சகவாசங் கிடைப்பதுமரிது. அப்படிச் சகவாசங் கிடைத்தாலும் அவர்களிடத்தில் நம்பிக்கை வருவதுந் துர்லபம். நம்பிக்கை வந்தாலும் அவர்கள் அனுக்கிரகித்த கிரமப்படி அனுஷ்டானம் பண்ணிச் சகல ஆசைகளும் விட்டு எதார்த்தமாய்ச் சாக்ஷாத்காரம் பெறுவது மிகவும் அரிதாயிருப்பதால், இனிமேல் கர்ப்ப வாசஞ்செய்வதிற் பயந்த முமுக்ஷுவான புருஷன் மேலே சொன்ன துர்க்குணங்களில்

எவ்வளவு நம்மிடத்தில் போயிருக்கிறது, நல்லகுணமெவ்வளவு வந்திருக்கிறதென்று பரியாலோசனையா லறிந்துகொண்டு தான் சாவதானமாயிருக்க வேண்டும். ஏனென்ருல் சங்கல்பம் ஒவ்வொன்று ஒவ்வொரு விதமாய் விருத்தியாகும். அதாவது முதலில் ஒரு விஷயம் எதிர்ப்பட்டால் அதில் சுகமென்கிற புத்தியும் மேலும்மேலும் அதையடைய வேண்டுமென்கிற பௌஷிய சங்கல்பத்தையும், துக்கவிஷயம் வந்தால் முன் நடந்த துக்கங்களெல்லாம் தோன்றிய பூதசங்கல்பத்தையும், தேகசம்ரக்ஷணைக்காக வருகிற வர்த்தமான சங்கல்பத்தையுங்கண்டு, இஃதிஃது இன்னதின்னதென்றறிந்து அந்தந்தச் சங்கல்பங்களையும் வரவொட்டாமல் தடுத்து எந்த விஷயந் தோன்றுகிறதோ அந்த விஷயத்தை இது சத்தா அசத்தா வென்று தீரவிசாரித்து, சத்தாஞல் ஆத்மாவைப் போல மூன்று காலத்திலு மிருக்கவேணும், அப்படிக்கு இந்த விஷயமில்லாமல் ஆத்மா வாகிற கானல்பூமியில் மனதாகிற சூரியோதயத்தால் விஷயமாகிற கானல்ஜலந்தோன்றி மனதாகிற சூரியாஸ்தமனத்தால் விஷயமாகிற கானல் ஜலம் மறைகிறபடியால், விஷயத்தை அசத்தென்று நிச்சயித்து, அதில் ராகத்துவேஷத்தையும் விட்டு ஆவரணத் துவயங்களையும் நிவர்த்திசெய்து, தடையற்ற ஆனந்த ரூபமாயும் துக்கநிவர்த்தி ரூபமாயு மிருக்கிற இருவகைப் பிரயோசனத்தையும் கொடுக்கிறதாயிருக்கிற தத்துவக்ஞானத் துக்கு அந்தரங்க சாதனமான ஆத்ம விசாரமாகிற அக்கினியாற் சித்தமாகிற விஷவிருக்ஷத்தை யெரித்துப் பிரஹ்மானந்தமாகிற பூமியில் யெதேஷ்டமாய்ச் சஞ்சரிக்கலாம். ஆகையால் இந்தப்படிக்கு அனுஷ்டித்தாற் சித்தமாய் முக்திப்பலன் சித்திக்கும் சந்தேக மில்லை சத்தியம். இதிலெழுதியிருக்கிற சங்கதிகள் கொஞ்சமாக யிருந்தாலும், இந்த விவேகமாகிற விரையை மனதாகிற பூமியிலூன்றி, ஆத்ம விசாரமாகிற ஜலத்தைப் பாய்ச்சி வைராக்கியமாகிற வேலியைக்கட்டி மூடசங்கமாகிற மாடுகள் வந்து அழிக்கா மலிருப்பதற்காகச் சாது சங்கதியாகிற காவலைப் போட்டுத் துர்வாசனைகளாகிற களைகளை மைத்திரியாதி வாசனைகளாகிற பள்ளிகளை விட்டுப் பிடுங்கச்சொல்லிக் காமாதியாகிற பக்ஷிகளைக் குருகடாக்ஷமாகிற கவண்கல்லினுற் சங்கரித்துச் சாவதானமாய் ரக்ஷித்தால் முக்தியாகிற பழமுண்டாகும். அதைச்சாக்ஷாத்காரம் பண்ணுகிற புத்தியாகிற கையாற் சாப்பிட்டால் ஜனன மரணமாகிற பசிதாகமில்லாமல் நித்திய திருப்தியாயிருக்கலாம். ஆகையால் சகல முமுக்ஷுக்களும் இதை யோசித்துப்பார்த்து அனுஷ்டிக்கவேண்டியது.

13-வது தரங்கம்.

[அ-கை] பிரபஞ்சம் பொய்யென்பதற்கு யுக்தியும், விதேகமுக்திவரையி லுண்டாகிற மாறுபிமானம் பொறுத்துக்கொள்ள யுக்தியுஞ் சொல்லப்படுகிறது:—

இந்தப் பிரபஞ்சம் பொய்யென்பதற்கு யுக்தியாவது:- சொப்பனம் பொய்யென்று குழந்தைகள்கூடச் சொல்லுகிறது. அது எதனுலென்ருல் ஜாக்கிரத்துக்கு வந்தபிற்பாடு சொப்பனம் இராததினுலேதான். அப்படி இந்த ஜாக்கிரமும் சொப்பனத்துக்கு வராததி னுலே, இதைப் பொய்யென்று நிச்சயித்து அந்தப்படி தைரியமாகப் பார்க்கும்படி குரு

நாதன் ஆக்ஞையாயிருக்கிறது. மானாபிமானம் பொறுத்துக்கொள்ள யுக்தி. காட்டில் ஒரு ஸ்திரீ போனவிடத்தில் அவளைப் புலிகள் அடிக்கவந்த பயத்தினால் ஓடிப்போய்க் கடைசியில் ஒரு பறையன் வீட்டிலே போனாள், அவன் இங்கே வராதேயென்று அநேக நிந்தையான வார்த்தைகளையுஞ் சொல்லி அவளை ஹிம்சை முதலானதெல்லாம் பண்ணியும் அவள் தன் பிராணனைப் புலிவாயிலே கொடுக்கப்படாதென்று அவ்வளவு அவமானத்தையும் எப்படிப் பொறுத்துக் கொண்டு ராத்திரி அங்கேவசித்து விடிந்தபிற்பாடு எப்படித் தன் வீட்டிற்குப் போனாளோ! அப்படி ஜீவனாகிற பெண்ணை ஜகத்தாகிற காட்டில் ஜனன மரணமாகிற புலிகள் விரட்டிக்கொண்டு வரும்போது அநேக சரீரங்களாகிற் செடி செத்தைக்குள் நுழைந்ததிலும் அவற்றின் பயந்தீராமல் கடைசியாகத் தெய்வ கதியாய் முமுக்ஷுத்துவத்தோடே கூடியிருக்கிற இந்த மனுஷ சரீரமாகிற பறையன்வீட்டில் புகுந்த காலத்தில் பிராரப்தகர்மங்களாகிற பறையருடைய வசவு, திட்டு முதலான அவமானத்தைப் பொறுத்துக்கொண்டு, ஜனன மரணமாகிற புலிவாயிற் போகாமல் ஞான தைரியத்தோடே ஜீவன் முக்தனாயிருந்து பிராரப்தாந்தமாகிற ராத்திரி முடிவிலுண்டாகிற் சூரியோதயத்தில் விதேக முக்தியாகிற தன் வீடுசேரும்வரை பொறுமை வரும்படி கிருபை செய்யவேண்டியதென்று குருவைப் பிரார்த்திக்க வேண்டியது.

14-வது தரங்கம்.

[அ-கை] சாந்தோக்கியம் ஆறுவது அத்தியாயத்தில் உத்தாலகர் சுவேதகேதுவுக்கு நவவித திருஷ்டாந்த உபதேசத்தைச் செய்தபிரகாரம் இங்கே உனக்கும் அந்த நவவித திருஷ்டாந்த உபதேசம் நம்மாற் சொல்லப்படுகிறது:—

1-வது சங்கை. ஹே குரோ! பிரஹ்மமே நீயென்று சொன்னீரே, வேதம், அரச விருக்ஷம், பசு, பிராமணன், பிரஹ்மா, விஷ்ணு, ருத்திரன் முதலான அநேகங்களுக்கும் பிரஹ்மமென்று சொல்லப்படுகிறதே அதில் எந்தப் பிரஹ்மம் நானென்றறிகிறதென்றால் உத்தரம்:— சுழுப்தி, உத்கிராந்தி முதலான அவஸ்தைகளில் எந்தச் சொருபத்துடன் ஜீவன் சேருகிறானோ அந்தச் சொருபமான பிரஹ்மமே நீ. 2-வது சங்கை. சுழுப்தியில் சத்தாயிருக்கிற பிரஹ்மத்தோடே சேர்ந்த ஜீவர்கள் அந்த சத்ருபப் பிரஹ்மமே தானென்று ஏன் அறியவில்லை? உத்தரம்:— வண்டுகள் நாநாவித புஷ்பரசங்களை ஒன்று சேர்த்த பிற்பாடு அவ்வண்டுகளாலேயே அந்த ரசங்களை எப்படிப் பிரித்தறிய முடியாதோ அப்படிப்போலும், ஜலத்துளிகள் சமுத்திரத்தில் விழுந்த மாத்திரத்தில் எப்படி இது இன்ன ஜலமென்று அறியமுடியாதோ அப்படிப்போலும் இந்த ஜீவனுஞ் சுழுப்தியிற் பிரஹ்மத்தை யடைந்தும் அந்தக் கரணம் லயித்து அநேக வாசனைகளுடன் சேர்ந்திருப்பதால் அறியக்கூடவில்லை, 3-வது சங்கை:— சுழுப்தியில் அந்தக் கரணமில்லாமையாற் பிரஹ்மத்தை யடைந்தோமென்று அறியப்படவில்லை யென்று சொன்னது யுக்தம். அதில் நின்றும் எழுந்திருந்த பிற்பாடு அந்தக் கரணம் வந்துவிட்டதால் அந்தப் புருஷன் பிரஹ்மத்திலே நின்றும் வந்தோமென்று யேனறியவில்லை? உத்தரம்:— சமுத்

திரஜலத்தை மேகம் பானம்பண்ணிப் பூமியில் வருஷித்து நதியில் வந்து மிருந்து ரசாந்திரத்தை யடைந்து விட்டதினுல் சமுத்திரத்திலேயே யிருந்து வந்து சமுத்திரத்திலேயே லயிக்கப் போகிறேமென்று எப்படி யறியவில்லேயோ; அப்படிப் பிரஹ்மத்தில் நின்றுமுண்டான ஜீவர்கள் மாயா சம்பந்தத்தால் அதற்கு விலக்ஷணமான ஜடத்துவாதி விகாரித்துவத்தை யடைந்தபடியால் பிரஹ்மமாயிருந்தே எழுந்திருந்து வந்தோம் பிரஹ்மத்திலேயே லயிக்கப் போகிறே மென்றறியவில்லே. 4-வது சங்கை:— அப்போது சுழுப்தியில் ஜீவன் காரணபாவத்தை யடையும் பக்ஷத்தில் சமுத்திரத்தில் லயித்த அலே போலே ஜீவனே நாசத்தையடைய வேண்டும். ஆகையால் ஜீவன் சுழுப்தியிலிருக்கிருனு இல்லேயாவென்ருல், உத்தரம்:— விருக்ஷத்திலிருக்கிற ஜீவன் பிரஹ்மத்தை யடைந்திருந்தாலும் தமோகுணுபிபூதனுகி அத்தியாசத்தோடே ஐக்கியமாயிருப்பதால் ஜீவத்துவ நாசமில்லாதது போலும். இன்னும் சமுத்திர ஜலத்தை ஒரு கடத்திலெடுத்து அதின் வாயை அரக்கு முதலானதால் கெட்டியாய் மூடிக் கங்கையிற்போட்டு ஆயிரம் வருஷம் அமிழ்ந்திக்கிடந்தாலும் மறுபடி அந்தக் கடத்தை வெளியிலெடுத்து வாயைத் திறந்து சோதனே பார்க்கும்போது பழைய உப்பு ஜலமாகவே யிருப்பது போலும், இந்த ஜீவனுஞ் சுழுப்தியில் தமோபிபூதனுய் அத்தியாசத்துடன் பிரஹ்மத்தில் லயித்திருப்பதால் பிரஹ்மத்தில் நிருபாதிகனுக ஐக்கியமாகவில்லே. அப்படி லயிக்காமல் சுழுப்தியில் ஜீவனிருப்பதற்கு அடையாளமேதெனில் விருக்ஷத்தைக் கோடாலி முதலானதினுல் வெட்டும்போது அதில் ரசம் பெருகுவதால் இது ஜீவனுேடே கூடிய விருக்ஷமென்று அறிவது போல சுழுப்தனுடைய தேகத்திலேயும் அப்படி ரத்தம் காணப்படுகிறபடியால் ஜீவன் நாசமில்லாமலிருக்கிருனென்று அறியத்தக்கது. 5-வது சங்கை:— அதிசூக்ஷ்மமான பிரஹ்மத்தினிடத்தில் நின்றும் ஸ்தூலமான ஜகத்து எப்படி யுண்டாகலாமெனின், உத்தரம்:— அதிசூக்ஷ்மமான ஆலம் விரையிலிருந்து தூலமான ஆலமரமுண்டாவது போலப் பிரஹ்மத்திலிருந்து ஜகத்துண்டாகலாமென் றறியத்தக்கது. 6-வது சங்கை:— வேதாந்த சாஸ்திரம் படித்திருக்கிற வித்துவாம்சாள்கூட ஜகன் மூல காரணமான பிரஹ்மத்தைச் சாக்ஷாத்காரமாக ஏன் அறியவில்லே யெனில், உத்தரம்:— உப்பு ரசத்தோடே கூடியிருக்கிற ஜலத்தை துவக்கிந்திரியத்தால் பரிசித்தாலும் கண்ணுலே பார்த்தாலும் தட்டிச் சப்தத்தைக் கேட்டாலும் எப்படி உப்பு ரசமென்று அறிந்து கொள்ளக் முடியாதோ அப்படி இந்தப் பிரஹ்மத்தைப் பிரதிபாதிக்கிற சாஸ்திரங்களேக் கண்ணுற் பார்த்தாலும் காதினுற் சிரவணம் பண்ணினுலும் வாயினுல் நெட்டுருவாய்ச் சொன்னுலும் மனதில் தாரணே செய்திருந்த போதிலும், குருமுகமாக ஆத்மாவை விசாரித்துச் சொரூபானுபவம்பண்ண யோக்கியமான புத்தியாகிற நாவால் அனுபவிக்கப்படாததே காரணமென்றறிக. மற்றெப்படி யறிகிறதென்ருல் நாமாரென்கிற விசாரத்தாலுண்டாயிருக்கிற ஞானமாகிற நாவினுல் அறியவேண்டும். அதெப்படியென்ருல், ரசத்தையறிகிற ரசனேந்திரியத்தால் ரசத்தை யறிவதுபோல வென்றறிக. ஞானத்தால் அறிகிறவித மெவ்விதமெனின், சகல இந்திரியங்களும் அறிவாகிய தன்னேயறிய

மாட்டாதிருந்தாலும் அறிவாகிய தாமே சகலத்தையும் அறிகிறேமென்கிற துணிவே ஞானத்தாலறிகிறது. 7-வது சங்கை:—சாக்ஷாத்காரத்துக்கு முக்கியமான உபாயமேதென்ருல் உத்தரம்:— திருடர்கள் காந்தாரதேசத்திலே நின்றும் ஒரு புருஷனை நித்திரை செய்யும்போது காட்டுக்குத் தூக்கிக் கொண்டுபோய் அவனுடைய ரத்னுதிகளையும் அபகரித்துக் கொண்டு கண்ணைக்கட்டிப் பள்ளத்திற் போட்டுவிட்டுப் போய்விட்டார்கள். பிற்பாடு அவன் வெகுகாலந் தபித்துக் கொண்டிருக்கும்போது அந்தக் காந்தாரதேசத்து இராஜன் வேட்டைக்கு வந்தபோது இவனழுகையைக் கேட்டுக் கிட்டவந்து கண் கட்டையும் அவிழ்த்து பள்ளத்திலிருந்து மேட்டில் தூக்கிவிட்டு இவன் பறிகொடுத்த ரத்னுதிகளையும் அந்தத் திருடர்களிடத்திலிருந்து பிடுங்கி இவனிடம் கொடுத்து அந்தக் காந்தாரதேசத்தில் கொண்டுபோய் விட்டதுபோலப் பிரஹ்மாம்சமான ஜீவனுன புருஷனை அஞ்ஞானுதி திருடர்கள் வந்து ஞானரத்னத்தை அபகரிக்கிற நிமித்தியம் சமுசாரமாகிற காட்டில் தூக்கிப்போய் ஞானரத்னுதிகளையும் அபகரித்து ஆவரணமாகிற சேலையால் ஞானக்கண்ணைக்கட்டி ஜனன மரணமாகிற பள்ளத்தில் ஹிருதயக்கிரந்தியாகிற பூட்டோடே கூடியிருக்கிற சுகதுக்கமாகிற விலங்கையும் மாட்டித் தள்ளிப்போட்டதால் இவன் வெகுகாலமாய்த் தபித்துக்கொண்டிருக்கும்போது, குருவாகிய இராஜன் சம்சாரமாகிற காட்டிலிருக்கிற அகங்காரமாகிற புலி முதலானதுகளை வேட்டையாட வந்திருக்கும்போது ஜனனமரணமாகிற பள்ளத்தில் கிடக்கிற ஜீவனுடைய தாபத்தைப் பார்த்து இரக்கத்தால் அவனை விவேகமாகிற தன்கையால் ஆவரணக்கட்டைத் திறந்து சிற்சடக் ஞானமாகிற திறவுகோலால் ஹிருதயக்கிரந்தியாகிற விலங்கை அவிழ்த்துவிட்டு அந்த அஞ்ஞானுதி கள்ளர்களையும் ஹதம்பண்ணி ஞானமாகிற ரத்னுபரணங்களை வாங்கி இவனுக்குக் கொடுத்து அத்தியாரோபமென்கிற காட்டை அபவாத வழிமார்க்கமாய்த் தாண்டுவித்து, மோக்ஷதேசத்துக்குக் கூட்டிக் கொண்டுவந்து அழிவற்ற ஆனந்தத்தை அடையும்படி செய்கிருர். ஆகையால் ஆசாரியரார்ற் செய்யப்படுகிற உபதேசத்தினுல் அஞ்ஞானுதி நிவர்த்தியும் பிரஹ்ம சாக்ஷாத்கார ஞானமும் மோக்ஷமுமுண்டாகும். 8-வது சங்கை:— இந்த வித்துவான் எந்தப் பிரகாரத்தினுல் பிரஹ்மத்தை யடைவனென்ருல், உத்தரம்:— மனது முதலான சகல துவைதவாசனைகளும் லயித்தவிடத்தி லுண்டாகிற ஞான தீபத்தினுற் பிரகாசிக்கப்பட்டே பிரஹ்ம சாக்ஷாத்காரத்தை யடைகிருன். இந்த ஆத்மக்ஞானத்தைத் தவிர பிரஹ்மத்தை யடைகிறதற்கு வேறே அர்ச்சிராதி மார்க்கங்களொன்றும் உபகாரமாகமாட்டாது; ஆகையால் முமுக்ஷுவானவன் ஞான திபத்தைச் சதா காப்பாற்றிக்கொண்டிருக்கவேண்டியது. 9-வது சங்கை:— அஞ்ஞானி ஞானி இருவருள் மரணுனந்தரம் அஞ்ஞானி மறுதேகத்தை எடுப்பனென்றும், ஞானி அப்படி எடாமல் மோக்ஷத்தை யடைவனென்றும் சொன்னீர்களே, இருவரும் பிரஹ்மத்தையே யடைவது சமானமாயிருக்கும்போது ஞானியும் அஞ்ஞானியைப்போல ஏன் திரும்ப ஜன்ம மெடுக்கக்கூடாது, அல்லது அஞ்ஞானியும் ஞானியைப்போல ஏன் மோக்ஷத்தை யடையக்கூடாதென்ருல், உத்தரம்:— ஒரு ராஜக்கிரகத்திலிருக்கிற வேலைக்காரரிருவர்

களில் ஒருவன் அந்த ராஜாவின் நகையைத் திருடியிருக்கவும் மற்றொருவன் திருடாம லிருக்கவும் அப்போது அந்த ராஜாவுக்கு இருவர்களிடத்திலுஞ் சந்தேகம் வந்து பரீக்ஷை பண்ணுவதற்காக இரண்டு தப்தாயபிண்டத்தை இரண்டு பேர்கள் கையிலும் சமமாய் வைக்கச் சொல்லும்போது, அதில் திருடாதவன் கையில் புஷ்பம்போற் சுடாமலும் திருடினவன் கையைப் பொசுக்கிப்போட்டதுபோல மரணானந்தரம் ஞானி அஞ்ஞானி இரண்டு பேர்களும் சமானமாகப் பிரஹ்மத்தில் லயித்தபோதிலும் அதில் ஞானி அகம் பதார்த்தமான அழியாத பிரஹ்மமே நானென்று திடநிச்சயத்துடன் கூடியிருப்பதால் மறுதேகத்தை எடுக்கமாட்டான். அஞ்ஞானி அநித்ய ஜடதுக்கமாயிருக்கிற தேகாதிகளே நாம்; ஜகத்துச் சத்தியமென்று நிச்சயித்திருப்பதால் திரும்பச் சரீரத்தை யெடுத்து துக்கப்படுவன்.

15-வது தரங்கம்.

[அ-கை] நம்மால் தினந்தோறும் அனுபவிக்கப்படுகிற ஜாக்கிரதாதி அவஸ் தைகளின் தாரதம்மியம் திருஷ்டாந்தமூலமா யறிவிக்கப்படுகிறது. அதாவது:—

ஒரு கூடாரத்தில் ஒரு மனுஷன் விசித்திரமான சித்திரங்களை ஓர் படத்தில் எழுதி வைத்துக்கொண்டு கண்ணாடி வழியாக ஷை சித்திரங்களைக் காசுக்காக ஜனங்களுக்கு எதுவரையில் காண்பித்துக்கொண் டிருக்கிறானோ அதுபோல ஆத்மாவாகிய தான் சரீர மாகிய கூடாரத்திற் புத்தியாகிற கண்ணாடியிற் சித்தமாகிற வஸ்திரத்தில் எழுதப்பட் டிருக்கிற பிரபஞ்சமாகிற சித்திரத்தை இந்திரியங்களாகிற ஜனங்களுக்குக் கருமமாகிய காசு வாங்கிக்கொண்டு எதுவரையில் காண்பித்துக்கொண்டிருக்கிறானோ அதுவரை ஜாக்கிராவஸ்தையென் றறியத்தக்கது. ஜனங்கள் போனபிற்பாடு முன் வழக்கப்படி ஜனங்களுக்குக் காண்பிப்பதுபோல் தான்மாத்திரங் கண்ணாடியில் தோன்றுகிற அந்த விசித்திர சித்திரங்களைப் பார்த்துக்கொண்டிருப்பதுபோல இந்திரியங்களாகிற ஜனங்கள் போனபிற்பாடு முன்போலவே அவர்களுக்கு அதைக் காண்பிப்பதுபோலத் தான்மாத்திரம் புத்தியாகிற கண்ணாடியில் தோன்றுகிற ஜகத்சித்திரத்தை எதுவரை பார்த்துக்கொண் டிருக்கிறானோ அதுவரை சொப்பனாவஸ்தையாம். கண்ணாடியைத் திரைபோட்டு மூடிப் போட்டு அவன் போஜனம் பண்ணிக்கொண்டிருப்பதுபோல அந்தக் கரணமாகிற கண் ணாடியைத் தெரியவொட்டாமல் அவித்தையாகிற திரையைப்போட்டு மறைத்துப் பிரஹ் மானந்த போஜனஞ் செய்கிறது சுழுப்தி அவஸ்தையாம். கண்ணாடிக்குள்ளிருக்கிற சித்திர படத்தை யெடுத்தெறிந்து விட்டு கண்ணாடி, புருஷன், கூடாரம் மூன்று மாத் திரமாயிருப்பதுபோலத் தேகாதி வாசனையுடன் கூடிய சித்தபடத்தில் எழுதப்பட்டிருக்கிற ஜகத்தாகிற சித்திரத்தையுடைய சித்தபடத்தை எடுத்துவிட்டு தானுஞ் சத்துவாந்தக் கரணமும் சரீரமுமாத்திரமாய் நிர்வாசனையாயிருக்கிறது துரியாவஸ்தையாம். அந்தக் கூடாரமுங் கண்ணாடியும் நிச்சேஷமாய் நசித்திருக்குங் காலம்போல சரீரமும் விழுந்து அந்தக் கரணமுஞ் சொருபத்தில் லயிக்கிறது துரியாதீத அவஸ்தையாம். இப்படி அனு

சந்தானம் பண்ணிக்கொண்டு வந்தால் அவஸ்தாத்திரய சாக்ஷியான தன்னுடைய சொரூபம் சொச்சமாய் விளங்கி அவஸ்தாத்திரயங்களும் பொய்யாய்ப்போய் ஜீவன் முக்தியையும் விதேக கைவல்ய சொரூபமான தன்னுடைய சுபாவத்தையும் அடையலாம்.

16-வது தரங்கம்.

[அ-கை] நெல்லு முதலானதை அததற்குத் தகுந்த உபாயத்தாற் பிரித்தெடுத்து அதனதன் சாரத்தை அனுபவிப்பதுபோலச் சரீரத்திரய விலக்ஷணமான தன்னை விசாரணையாற் பிரித்துத் தன்னைச் சத்தியாதி லக்ஷணமுடையவனுக அறிந்து அனுபவிக்கும்படி சொல்லப்படுகிறது:—

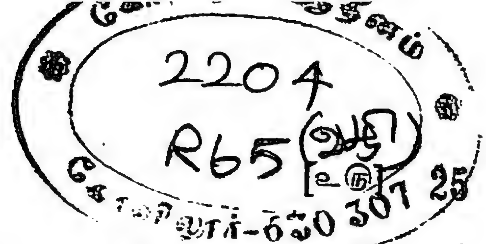
நெல்லுக்குள் அரிசி இருந்தாலும், பாலுக்குள் வெண்ணெயிருந்தாலும் கட்டைக்குள் அக்கினி இருந்தாலும், எள்ளுக்குள் எண்ணெயிருந்தாலும், பூமிக்குள் ஜலமிருந்தாலும், வீட்டிற்குள் புதையலிருந்தாலும், கரும்புக்குள் ரசமிருந்தாலும், தேங்காய்க்குள் பாலிருந்தாலும், சொப்பனங் காணுகிறவன் சுபாவமான படுக்கையில் படுத்துக்கொண்டிருந்தாலும், வேடனுன ராஜகுமாரனுக்கு ராஜத்துவமிருந்தாலும், சுராபானம் பண்ணின பிராஹ்மணனுக்கு நிஜமான தன் பிராஹ்மண்ணியத்வம்மிருந்தாலும், அததற்குத் தகுந்த உபாயங்களைச் செய்து பிரித்தறிந்தாலொழிய அந்தந்த வஸ்துவிலிருக்கிற சாரத்தை எப்படி அனுபவிக்க முடியாதோ; அப்படி ஆத்மாவுக்குப் பூர்ணத்துவமும், நித்திய, நிருவிகார, சச்சிதானந்த குணங்களும் சுபாவமாயிருந்தாலும் அந்தச் சுபாவத்தை விசாரணை செய்யாத காலமெல்லாம் திருஷ்டாந்தத்திலுள்ள சாரத்தை வெளிப்படுத்தாத காலத்தில் அச் சாரமிருந்தும் இல்லாததுபோலவே போனதுபோல ஆத்மா இல்லாதவராகத்தானே ஆய்விட்டார். விசாரணைசெய்த பிற்பாடு மேலே சொன்ன திருஷ்டாந்தப் பிரகாரம் நூதனமாயுண்டானவர்போலேயுந் தோன்றுகிறுர். ஆகையால் விசாரணையே அவசியஞ் செய்யவேண்டியது. விசாரணையாவது தேகத்திரயங்களையும் சகலத்திராளும் ஒருக்கால் தாமாகவும் தமக்கன்னியமாகவும் விவகரிக்கிறுர்கள். அதாவது, நான் பருத்தேன் இளைத்தேன் நான்கண்டேன் கேட்டேன் தின்றேன் நான்நினைத்தேன் நான் அஞ்ஞானியென்று தானுக விவகரிக்கிறுன். என்தேகம் பருத்திருக்கிறது இளைத்திருக்கிறது என்மனது நினைத்தது என்னஞ்ஞானமென்றும் வேருகவும் விவகரிக்கிறுன், இதில் சரீரத்திரயங்களுந் தானு, தனக்கு அன்னியமா என்பதுதான் விசாரம். இவற்றிற்கு நிவர்த்தியும் தனக்குச் சதா அநுவர்த்தியுமிருப்பதாலும் இவை ஜடம் முதலான அநாத்மலக்ஷிணமாயிருப்பதாலும் தான் சத்தாதிலக்ஷிணமாயிருப்பதாலும் இவை தானல்ல. அதாவது:— ஆரோபமாய்ப் பாம்புதோன்றுங் காலத்தும் அதற்கு முன்னும் பின்னும் அதிஷ்டானமாகத் தானுமிருந்து அதற்குமிருக்குந் தன்மை கொடுக்கின்ற பழுதையைப்போலப் பஞ்சகோசந் தோன்றுங்காலத்தும் அதற்கு முன்னும் பின்னும் அதிஷ்டானமாகத் தானுமிருந்து அவைகளுக்குமிருக்குந்தன்மை கொடுக்கின்றபடியினுலே சத்தென்றும், தானும் பிரகாசமாயிருந்துகொண்டு கடம் முதலான

முதலானவைகளையும் விளக்கிவைக்கிற சூரியனைப்போலத் தானும் பிரகாசமாயிருந்து கொண்டு பஞ்சகோசத்தையும் பிரகாசிப்பிக்கின்ற படியினுலே சித்தென்றும், தான் இன்ப வடிவாயிருந்துகொண்டு தன்னைக் கிட்டினவற்றிற்கும் இன்பங் கொடுக்கின்ற தேவா மிர்தத்தைப்போல, தானுஞ் சுகசொரூபமாயிருந்துகொண்டு தன்னைக்கிட்டின பஞ்ச கோசங்களுக்கும் சுகத்தைக் கொடுக்கின்றபடியால் ஆனந்தமென்றும், சாதுர் பூதங் களில் ஒன்றில் தாழ்ச்சியும் ஒன்றிலுயர்ச்சியுமில்லாமல் ஒருபடித்தாயிருக்கின்ற ஆகாசம் போல ஜாக்கிர சொப்பனத்தி லுயர்ச்சியாயும் சுழுப்தியில் தாழ்ச்சியாயும் விளங்காமல் மூன்று அவஸ்தையிலுமொருபடித்தாய் அசங்கமாய் விளங்குகின்றபடியால் சமமென்றும், கானல்ஜலம் தோன்றுங்காலத்தும் அதற்கு முன்னும் பின்னும் நிஜமாயும் ஸ்திரமாயு மிருக்கிற பூமியைப்போலச், சரீரத்திரயந் தன்னிடத்தில் தோன்றுங்காலத்தும் அதற்கு முன்னும் பின்னும் தான் மெய்யாயிருக்கின்றபடியால் ஸ்திரமென்றும், சண்டைக்காரர்க ளுடனே சாக்ஷிக்காரன்கூட நின்றும் அவர்கள் செய்யுந் தொழில்களிற் சேராமல் பக்ஷி பாதமன்றியில் அவற்றை அறிந்திருக்கின்ற சாக்ஷிக்காரனைப்போலச் ஜாக்கிரதாதி அவஸ் தைகளில் விசுவாதி அபிமானிகளோடுங் கூடிநின்று அவர்கள் செய்யும் வியாபாரங் களுக்கு விலக்ஷணமாய் நின்று அவற்றைத் தாரதம்மியமின்றி யறிகிறபடியால் சாக்ஷி யென்றும், கடம் கலசம் குதிர் முதலான உபாதிகளினுல் அநேகம் ஆகாசமாகத் தோற்றினும் ஆகாசம் ஒன்றேயன்றி வேறில்லாததுபோல அவித்தை அந்தக் கரணுதி உபாதிகளினுல் அநேக அறிவாகத் தோற்றினும் அறிவு பலவாயில்லாமல் ஒன்ருயிருக் கின்றபடியால் ஏகமென்றும், நான்கு அபாவத்தோடு கூடிய கடகலசாதி தோன்றிநின் றழியவும் நான்கு அபாவமின்றி யழியாதிருக்கின்ற மண்போலப் பஞ்சகோசங்கள் தோன்றி நின்றழியவும் அப்படித் தோன்றியழியாதிருக்கின்ற தான் நிலையாயிருப்பதால் நித்திய மென்றும், சாதுர்ப்பூதங்களுக்குள் தான் வியாப்பியமின்றித் தன்னுள் அவற்றை வியாப் பியமாக உடைய ஆகாசம்போல ஸ்தூலாதிதேகம் ஜாக்கிரதாதி அவஸ்தை விசுவாதி அபிமானிக்குள் தான் வியாப்பியமின்றித் தன்னுள் அவைகள் வியாப்பியமானபடியினுலே வியாபகமாயிருக்கின்ற தான் விபுவென்றும்; இத்தியாதி ஆத்மலக்ஷணமுடைய நாமங் களை விசாரிக்கிறதினுலே இதற்கு விலக்ஷணமான அனுத்ம லக்ஷணங்களையும் விசா ரித்துத் தள்ளிப்போட்டுத் தன்னுடைய சுபாவ ஸ்திதியை விடாமலிருக்கவேண்டியது. இந்தப்படி விசாரிப்பதுதான் ஆத்மானுத்ம விசாரலக்ஷணமானபடியினுலே இத்தியாதி விசாரணைக் கிரமத்தை அனுசரித்து வரவேண்டியது.

17-வது தரங்கம்.

[அ-கை,] அதிஷ்டானமென்கிற பிராஹ்மணனுடைய அறியாமையான போக ஸ்திரீயாலுண்டான அருபியாதிகளிற் குருபியான அவித்தையொன்று நசித் தால் சகல சம்சாரமும் நசிக்குமென்பது சுருதியுக்தி அனுபவங்களால் சொல்லப் படுகிறது:—

அதிஷ்டானமென்கிற பிரஹ்ம பிராஹ்மணனுக்கு அறியாமை (சக்தி) யென்கிற ராணி

யென்ற பெயருடைய ஸ்திரீயினிடத்தில் அருபியான மாயையென்றுங் குருபியான அவித்தையென்றுஞ் சருபியான தாமசியென்றும் மூன்று பெண்களுண்டாயிற்று. இந்த மூன்று பெண்களுக்குள்ளே மூத்தவளான மாயைக்கு மாயாவியான ஈசுவரனென்றும், இளையவளான மகாமோகியாகிய அவித்தைக்கு ஜீவனென்றும், ஆண்பெண் இரண்டு வடிவுமற்ற நபுஞ்சகமான தாமசிக்கு மகா மூடனுன ஜகத்தென்றும் மூன்று நாயகர்கள் உண்டானுர்கள். அந்த மாயாவியான ஈசுவரனென்பவன் அனுதியான பிரஹ்மாம்சமா யிருந்தாலும் இந்தப் பெண்டாட்டி வாழ்வாலேயே இவனுக்கிவ்வளவு வாழ்வுண்டாயிருக் கிறது. அவளுக்கெப்படி இந்த வாழ்வு வந்ததென்ருல், தாயாரான அறியாமையென்ற ராணியானவள் இவளே தன்னுடைய பட்டத்துக்கு யோக்கியமான மூத்த பெண்ணென்றும் சகல சற்குணங்களுமுள்ளவளென்றும் இனிமேலுண்டாகப்போகிற குடும்பத்துக்கெல்லாம் ஆதரவாயிருந்து எல்லார் மனதையும் அறிந்துகொண்டு குடும்பத்தைப் பிரியாமல் ஒன்று சேர்த்துவைக்க வல்லமையும் அழிக்கவும் மறுபடி உற்பத்தி பண்ணவும் வல்லமையு முள்ளவளென்றும் அறிந்துகொண்டு, இவளுக்குத் தன்னுடைய சர்வாபாரவகனமான பட்டத்தையுங் கட்டித் தன் சர்வக்ஞத்துவாதி குணங்களாகிற கயற்றில் தன்னுயகன் சொந்தச் சொத்தான ஆனந்தத்துவாதி லக்ஷணங்களோடே கூடின முத்துக்கள் கோர்க் கப்பட்ட முத்தாஹாரங்கள் முதலானவற்றையும், இன்னுந் தான் சம்பாத்தியம் பண்ணின நல்லமார்க்கமான சொத்துக்கள் யாவற்றையும் இந்த மாயையான அருபியென்ற பெண்ணுக்கு ஸ்ரீதனமாய்க் கொடுத்தாள். அதன் பிற்பாடு அவித்தையான குருபியி னுடைய புருஷனுகயிருக்கிற ஜீவனுன மகாமோகி யென்பவன் பெண்டாட்டிசொற் கேட் கிறவனுயும் அவள் எத்தனைகோடி பேதங்களைக் கற்பித்தாலும் அந்தப்படியே ஒப்புக் கொண்டு ஆடுகிறவனுயு மிருக்கிருன். இவளுக்கு இவ்வளவு பேதபுத்தி எப்படி வந்த தென்ருல், அறியாமையான அம்மாளுடைய துவைதவாசனைகளாகிற சிறுதன முதலான மோசத்தாலும் ஜீவர்களை மோகிப்பித்து அவர்களினது ஞானதனத்தைக் கிரகிக்கிறதான விபசாரத்தாலும் சம்பாதித்த ஆஸ்தியென்றறியத் தக்கது. இன்னும் இந்தப் பெண் ணுக்கு என்ன ஸ்ரீதனங் கொடுத்தாளென்ருல் கிஞ்சிக்ஞத்துவமாகிற சரட்டில் அநித்ய ஜடதுக்கருபமான ராகத்துவேஷாதிகளாகிற காக்காய்ப் பொன்னுற் கட்டப்பட்ட அநேக விதமான ஆபரணங்களை யெல்லாம் கையிலெடுத்துக்கொண்டு புத்திசொல்லிக் கொடுக் கிருள். அடியே குழந்தாய்! உன்னுலே தான் நான் வாழவேண்டியதா யிருக்கிறது, நீ தத்துவக் ஞானத்தால் இறந்துபோய் விட்டாயேயானுல் மாயையான உங்களக்காளும், தாமசியான உன் தங்கையும் ஜீவித்திருந்தாலும் எனக்குப் பிழைப்பில்லை, பிரமாண மாய்ச் சொல்லுகிறேன் நீ எப்போ செத்தாயோ அப்பவே நானுங்கூடவே செத்துப்போய் விடுவேன், இதற்கென்ன சாக்ஷியென்ருல்-சுருதியுக்தி அனுபவங்களிருக்கின்றன. சுருதியா வது:— தேகம் நாசமாகியும் மோக்ஷமில்லை. மற்றத் தண்ட, கமண்டலாதி விஷயங்க ளுடைய விடுதலும் மோக்ஷமில்லை. அவித்தையாற் செய்யப்பட்டிருக்கிற ஹிருதயக்கிரந்தி நசிப்பதே மோக்ஷமென்று சொல்லுகிறதே சுருதி. யுத்தியாவது:— சுழுப்தியில் நீங்கள்

மூன்று பெண்களும் ஒன்ருகச்சேர்ந்து வாழும்போது ஜீவனுன மகாமோகியென்ற உன் னும்படையான் ஒருவன் மூர்ச்சிதனுய்ப்போக, நீயும் மாயையென்ற அருபியான உன் னக்காளும் ஈசுவரனென்ற மகா மாயாவியான உன் அத்திம்பியாரும், தாமசியென்ற சருபியானதங்கையும், மாப்பிள்ளையான பஞ்சபூதமும், வாசனு புருஷர்கள் சம்போகமாகிற தட்டுவாணித்தனத்தாற் பிறந்த இந்திரியங்களாகிற குழந்தைகள் முதலான இவையெல் லாம் ஜீவித்திருந்தும் அடியோடே செத்துப் போனதுபோலப் போவதே யுக்தி. அனுபவ மாவது:— ஞானிகளானபேர்கள் அவித்தையென்ற குருபியான உன்னையும் உன் புருஷ னையும் தத்துவக் ஞானத்தால் பொய்யென்று நிச்சயித்து தள்ளவே நானும் மாயையென்ற அருபியான உன்னக்காளும் ஈசுவரனென்ற மகா மாயாவியான உன்னத்திம்பியாரும் முடையான சருபியென்ற உன் தங்கையும் பின்னும் அவளுடைய சோர புருஷர்க ளாகிற அதிஷ்டான தேவதைகளும் அவர் புத்திரர்களாகிற இந்திரியங்களும் பவுத்திரர்க ளாகிற விஷயங்களும் சகலமுமிருந்தும் கழுத்தில்லாத புருஷன் போலவும் உயிர்போன உடல்போலவும் திருமங்கலியம் போன ஸ்திரீபோலவும் ஒரு பிரயோஜனமுமில்லாமற் போவதே அனுபவமென் றறியத்தக்கது.

18-வது தரங்கம்.

[அ-கை] விஷயத்தையே நினைத்தவனுக்கு விஷயங் கிடைக்கிறபோது குரு நாதனை நினைத்தால் அவனுக்கு அனுக்கிரகிக்கச் சாதுக்களுடன் அவர் அவசியம் வந்து சேருவா ரென்பதற்கு யுக்தி:—

மாட்டுவண்டியே மணி டயப்படி சீக்கிரம் வருமென்று சொல்லும்போது ரயிலைக் கேட்கவேண்டிய தென்ன? பிச்சைக்கார னிடத்திற்போய் ஒருவன் ஆசரிக்க அவன் அவ னுக்குத் தன் பிச்சைச் சோற்றைக் கொடுப்பானேயானுல், கர்ணனை ஆசரித்தவனுக்குக் கேட்கவேண்டியதென்ன, கானல் ஜலத்தையே ஜலமென் றெண்ணிக் கண்டபடி குடிப் போமென்று நினைத்துத் திருப்தி யடைந்தால் கங்கையிற் கிடப்பவனுக்குக் கேட்க வேண்டிய தென்ன, நாட்டு வைத்தியனை அனுசரித்திருக்கிறவனுக்கே வியாதி தீருமானுல் சித்தனை ஆசரித்த சிஷ்யனுக்குக் கேட்கவேண்டிய தென்ன, சந்திரப் பிரதிபிம்பமே ஆசரித்தவனுக்குக் குளிர்ச்சியைக் கொடுக்குமானுல் அதிஷ்டான பூரணசந்திரன் குளிர்ச் சியைக் கொடுப்பதில் கேட்கவேண்டியதென்ன வென்பதுபோல வறிக.

19-வது தரங்கம்.

[அ-கை] கிருதயுகாதிகளிலே பதினுறாயிர வருஷம் உபாசித்தாலும் ஈசுவரப்பிர சாதம் வருவது பிரயாசம். இந்தக் கலியுகத்தில் ஒரு மாசம் ஒரு வருஷம் உபாசிக்கிற தற்கு முன்னமே ஈசுவரன் குருரூபமாய்வந்து கிருபை பண்ணுவாரென்பதற்கு யுக்தி:-

நல்ல நாளையிலே க்ஷவரகனிடத்தில் அநேகர்கள் கூடியிருப்பார்கள். அப்போது நம்மைத் திரும்பிப் பார்க்கமாட்டான். சனிக்கிழமை தினத்தில் போனுல் முக்கால்துட்டுக்கு

க்ஷிவரகன் அகப்படுகிருப்போலும், இன்னுந் தாசியை யௌவனகாலத்தில் எவ்வளவோ திரவியத்தையுங் கொடுத்து ஆசரித்தாலும் அவள் சமையங்கிடைப்பது அரிதாயிருப்பது போலும், அவளே தாய்க்கிழவியாகித் துணைக்கு ஆள் தேடும்போது துட்டுத்துக்காணி கொடுத்தவனிடத்தில் சந்துஷ்டியா யிருப்பதுபோலும், மகாராஜாவின்பேட்டி அரண்மனை யிலிருக்கும்போது அருமையா யிருந்தாலும் வேட்டைக்குப் போனவிடத்தில் வேடனுக்கு வெகுசுளுவாய்க் கிடைப்பதுபோலும், (அருபத்தார்) கறியோடே பிக்ஷைபண்ணின சுவாமி கள் அரைக்கீரைக் கட்டையில் அதிசயப்பட்ட கதைபோலும், க்ஷாமகாலத்தில் இரண்டு தூத்தல் போட்டதைக்கண்டு சந்தோஷிப்பது போலும், ஈசுவரன் சந்தோஷிக்கிருர். அஃதென்ன காரணமென்ருல், கலியுகத்திற் சகலஜீவர்களும் இங்கிலீஷ் வாசிக்கிறதும் வியாபாரம் முதலானதைப் பண்ணுகிறதுமாய்ப் போய்விட்டார்கள். எவனே ஒருவன் ஈசு வரனை ஸ்தோத்திரம் பண்ணுகிருன், இவனுமிப்படி மோசம் போகுமுன்னமே ஈசுவரன் குருரூபமாய் வந்து ஞானத்தைக் கொடுக்கிருரென்ற அனுபவமானது இப்போது நாம் அற்ப தபசை யுடையவரா யிருந்தும் நமக்கு நம்முடைய குருநாதன், அவதரித்து வந்து அதிசுலபமாய்க் கரதலாமலகம் போலே நமது சொருபத்தை நமக்குக் காண்பித்த நம்முடைய அனுபவமே நமக்குச் சாக்ஷியாயிருக்கிறதென் றறியத்தக்கது.

20-வது தரங்கம்.

[அ-கை] ஜீவனுகிய ஒரு பெண்ணுக்குப் பிடித்த பேயை ஒரு குருவாகிய மந்திரவாதி வந்து நிவர்த்திப்பித்து அவள் சுபமடைந்த விபரந் தெரிவிக்கப் படுகிறது:—

ஜீவர்களாகிற பெண்கள் ஜகத்தாகிற காட்டில் விஷயசுகங்களாகிற இலுப்பை பூக்களைப் பொறுக்கிறதற்காக இந்திரியங்களாகிற குட்டிகளையுங் கூட்டிக்கொண்டு போய்ப் பொறுக்கும்போது, அந்தக்காட்டிலிருக்கிற அஞ்ஞானமான பிசாசுபிடிக்க அம் மக்களாகிற ஜீவர்கள் அலறிவிழ, இந்திரியங்களாகிற குழந்தைகள் சப்தாதி விஷயங் களாகிற கொல்லங்கோவைப் பழங்களைச் சாப்பிட்டு மயங்கிக் குட்டிகளுந்தாயுமாய்க் குலவையிட்டுத் திரியும்போது, தெய்வகதியாய்க் குருநாதனுன மந்திரவாதியின் தரி சனங்கிடைத்த மாத்திரத்தில், இந்தப் பெண்ணுனவள் குட்டிகளுடன் அவர் காலில்விழ, அவர் பிரஹ்மோபதேசமாகிற உச்சாடன மந்திரத்தாலும் பூர்ணுனுக்கிரகமென்கிற விபூதி யாலும் கோசவிசாரமென்கிற யந்திரத்தாலும் தத்துவ ஞானமாகிற ஹோமத்தாலும் அந்த அஞ்ஞானப் பேயை விரட்டி, இந்திரியங்களாகிற குழந்தைகளுக்கு வந்திருக் கிற விஷயமாகிற கோவைப்பழ மயக்கந்தீரச் சிரவணுதிகளாகிற கல்பகக்கனியைக் கொடுத்து மயக்கந்தீர்த்து இனிமேல் இப்படி இந்தச் சம்சாரக்காட்டில் வந்து இந்த விடய சுகமான இலுப்பைப் பூக்களைப் பொறுக்க வேண்டியதில்லை. உன் ஹிருதயமாகிற வீட்டிலேயே ஞானுமிர்தமாகிற பஞ்சபக்ஷிய பாயசத்தோடே புசித்துக்கொண்டு வெளி யில் வராதிருக்கும்படி ஜீவனுகிற பெண்ணுக்கும் இந்திரியங்களாகிற குட்டிகளுக்கும்

ஆக்ஞைபண்ணி, மறுபடி காட்டில் முன்பிடித்தபேய், வீட்டில் வந்து பிடியாமலிருப்ப தற்காகச் சாதுக்களாகிற மந்திரவாதிகளைக் காவல்போட்டுச் சாக்ஷாத்காரமாகிற ரக்ஷா பந்தனம்பண்ணி *பிரஹ்மானந்தமாகிற நாயகனோடே ஜீவன்முக்தியாகிற ரதியைச் செய் யும்படி அனுக்கிரகித்த இந்தக் குருநாதனை மந்திரவாதி இன்னமிப்படி அஞ்ஞானமாகிற பேய்பிடித்த பெண்களை யெல்லாம் கரையேற்றி விட்டுக்கொண்டு பின்னும் தெரியாத பேர்களுக்கெல்லாம் அனுசந்தானமாகிற விளம்பர மூலமாய் வெளிப்படுத்திக் கொண் டிருப்பதுந் தவிர வெகுதூரத்திலிருக்கிற பேர்களுக்கும் இவர் மகிமை விளங்குகிறதற் காக யுக்தி ரத்தினத்துவஜங்களையும் அனந்தங்கோடி கட்டியிருப்பதால், இந்தச் சமயத்தில் குருநாதனை சரணமாக வந்து அடைந்து கரையேறுதபேர்களுக்கு இனி ஒருக்காலும் சம்பூர்ண சாதன சாமக்கிரியைகள் சேரப்போகிறதுமில்லை. கரையேறப்போகிறதுமில்லை. ஆகையால் முமுக்ஷுக்கள் அதிசீக்கிரத்தில் அவரைச் சரணமாக அடையத்தக்கது.

21-வது தரங்கம்.

[அ-கை] ஜீவனுக்கே பந்தமென்று சொல்லுவது எப்படி யென்றால், ரோமம் முதல் கூடஸ்தன்பரியந்தம் எல்லாத் தத்துவங்களுமிருந்தாலும் கருமத்தினாலுண் டாகிற விஷயத்தை எல்லோரும் அனுபவித்தாலும் பந்தஞ் ஜீவனுக்கே என்பதற்கு யுக்தி:—

கலியாண வீட்டிலே எவ்வளவு ஜனங்கள் கூடியிருந்தாலும் அச்சமயத்திலிருக்கிற பஞ்ச விஷயங்களை எல்லாரும் அனுபவித்தாலும் புருஷன் இறந்தால் தாலிகட்டக் கழுத்தைக் காட்டினவள் தாலியைத்தானே அறுக்க வேண்டியது போலும், கடன்காரன் அந்த எஜமானனை மட்டும் பிடிப்பது போலும், இந்த ஜீவன் சகலத்துக்கும் நான் கர்த்தா வென்று அபிமானித்ததால் சகலவிதமான பந்தமும் இவனுக்கேயென்று சொன்னது சரியே.

22-வது தரங்கம்.

[அ-கை] குருநாதன் விவேகத்தில் இஷ்டமிருக்கிற மனதைக் கண்டித்தால் இருவருக்குஞ் சுகமுண்டென்பதற்கும் விவேகமில்லாதவனிடத்தில் சொன்னால் இருவருக்குந் துக்கம்வரும் என்பதற்கும் யுக்தி:—

ஒரு ஸ்திரீயைக் கண் ஜாடையாய்க் காட்டி அழைத்து அவள் போகத்துக்குச் சம் மதித்து வந்தாற் சுகமுண்டு, அஃதில்லாமல் அவள்பேரில் ஆசையினால் போகத்துக்கு வாவென்று பற்றியிழுத்தால் அனர்த்தம் வருவதுபோல வருமென்றறிந்து குருவும் பக்கு வியைப் பார்த்துத் தத்துவத்தை உபதேசிக்கக் கடவர்.

23-வது தரங்கம்.

[அ-கை.] சுழுப்திச்சுகம் அப்போது தெரியாது ஜாக்கிரத்துக்கு வந்துதான் தெரியும் என்பதற்கு யுக்தி:—

நிழலருமை வெய்யிலிற் போகும்போது தெரியுமென்று சொல்லி யிருக்கிற சரஸ் வதியின் வசனப்படிக்கும், ஒரு புருஷன் அக்கினியினால் தபித்துப்போய் அவனுக்குத்

* இது ஸ்ரீ பாலானந்தசுவாமிகளின் ஆஜ்ஞை.

தலையிலே அமிர்தத்தைக் கொட்டும்போது அந்தச் சுகத்தில் முழுகிப்போன படியால் அப்போது சொல்ல முடியாமல் திரும்ப நெருப்புக் கொட்டடிக்குப் போகச் சொல்லும் போது, ஆ! ஆ!! இதுவரையிற் சுகமாயிருந்தேன். இப்போது இந்தச் சுகத்தை விட்டுக் கஷ்டத்திற் போகவேணுமே யென்று துக்கப்படுகிறவன்போலக் கஷ்டமான ஜாக்கிரத்தில் வந்து சுழுப்திச்சுகம் அறியத்தக்கதுபோலச் சமாதிச் சுகமும் நினைப்பு வந்து அறியத் தக்கதென்றறிக. அதன் பின் சிஷ்யன் சங்கிக்கிருன். அதாவது:— அய்யா தாங்கள் சுழுப்தி அவஸ்தையிற் கருவிகரணங்கள் லயித்திருப்பதால் அப்போது அனுபவித்த பிரஹ்மானந்தம் அச்சமயத்தில் இவ்விதமான ஆனந்தத்தை இவ்விதமாக இருந்து கொண்டு இவ்விதமாக அனுபவித்தோமென்ற இது முதலான யாதொன்றும் தெரியாம லிருந்து ஜாக்கிரத்தில் விழித்த பிற்பாடு துக்கரூபமான சங்கற்பங்கள் நதிப்பிரவாகம் போல மேன்மேலும் வரும்போது இந்தப் புருஷன் அப்போது இதுவரையில் இருந்த ஜகத்து விஷயமான தோற்றங்களொன்றையு மறியாமற் சுகமாய்ச் சுழுப்திச் சுகத்தை யனுபவித்துக் கொண்டிருந்தோமே இப்போது அந்தச் சுகமும் விக்கினமாய்ப் போனது மன்றியில் துக்கரூபமான பிரபஞ்சத்தில் மீண்டும் முயன்று தபித்துச் சிந்தித்துக் கவலை யுடன் முழுகிப் போகும்படியாக வந்திருக்கிறதேயென்று சிந்திப்பதைத் திருஷ்டாந்தமாக வைத்து இதுபோல நிருவிகல்ப சமாதியில் தியானம் பண்ணுகிறவனையுந் தியானத்தையு மிழந்து தியானிக்கப்படுகிற ஸ்வஸ்ரூபபூத அகண்ட பரிபூரண சச்சிதானந்த ரசரூபியான வஸ்துமாத்திரமாய்ச் சேஷித்திருக்கிறதே சமாதியென்றும், அக்காலத்தில் யாதொரு விதமான சப்தாதி விஷயத் தோற்றங்களும் அத்விதிய சுகசொரூபமான ஆத்மத் தோற் றமுமில்லாமற் சிலைக்குச் சமானமாயிருந்து கர்மாதீனமாய் எப்போது சித்தவிருத்தி வெளியில் வருகிறதோ அப்போது அந்தப் புருஷன் இதுவரையில் நாம் சுகரூபனும் ரசரூபனும் துவைதத் தோற்றமற்றவனுயு மிருந்தோம், இப்போது இந்தச் சராசராத்மக மான ஜகத்தோற்றங்கள் நம்மிடத்தில் மித்தையாய்த் தோற்றுகின்றன. எதுபோலவென் ருல் ஒரு புருஷன் வீட்டிற்குள்ளிருக்கும்போது அப்போது இரண்டாவதொன்றுந் தோற் ருமலிருந்து வெளியில் வந்தமாத்திரத்தில் யாதொரு புருஷப் பிரயத்தினமன்றியிலும் யாதொரு வஸ்துத் தன்மையன்றியிலும் யாதொரு அவயவங்களிலுந் தனக்குக் குறைவன் றியிலும் சஞ்சார விஷயத்திலுந் தன்கதிக்குக் குறைவன்றியிலும் தான் அதையெதிர்த்து யுத்தம்பண்ண ஆரம்பித்தால், நமக்கு ஒரு ஆயுதத்தை எவ்வளவோ சிரமப்பட்டுத் தேட வேண்டியது போலவன்றி, நாமெடுத்த ஆயுதத்துக்குப் பதிலாயுதங்கள் காலதாமசமன் றியிலும் காலங் கர்மம் ஈசுவரன் முதலானவர்கள் சகாயமன்றியிலும் காலதேச வஸ் துக்களுடைய அபேக்ஷையன்றியிலுந் தோற்றுகிற நிழல்போல இருக்குதென்று பார்ப் பார்களென்று சொன்னீர்களே, அப்படிச் சொல்லப்பட்ட சுழுப்திக்கும் சமாதிக்குமிருக்கிற வேற்றுமையென்ன யிருக்கிறது? அப்படி வேற்றுமையில்லாத பக்ஷத்திற் சகலப் பிராணி களுக்கும் சுழுப்தியானந்தானுபவமானது அப்பிரயத்தினமாயும் அனுயாசமாயு முண்டா கிறதே, அப்படி யுண்டாகிறதினுல் யாருக்கும் ஜனனமரண துக்கங்கள் நிவர்த்தியாய்

அத்துவிதானந்தாத்மானுபூதி ரூபமான தடையற்ற ஆனந்தமுண்டாக வில்லையே, இன்னமிப்படி அப்பிரயத்தினமாய் முக்தி சித்திக்கும் பக்ஷத்தில் மண்ணெல்லாம் புடவை யாய் விடும்பக்ஷத்திற் குட்டிச்சுவரெல்லாம் நிர்வாணமாய் நிற்கத் தேவையில்லையென்ற பழமொழிப்பிரகாரம் இவ்வுலகத்தில் ஒரு ஜீவர்களும் துக்கிகளாயும் சம்சாரிகளாயும் கர்ம பந்தத்தை யுடையவர்களாயு மிருக்காமல் இதற்கு எதிர்மறையான ஜீவன்முக்தர்களாகவே யிருக்கவேண்டும். அப்படியிருக்கும் பக்ஷத்தில் இந்த உபநிஷத்துக்களும் அதைப் பிரதி பாதிக்கிற சாஸ்திரங்களும் அதை உபதேசிக்கிற சற்குரு சாதுக்களும் அவர்கள் கிருபை யாற் செய்யப்பட்ட சிரவணமனன நிதித்தியாசன சமாதிவரையிலுமுள்ள பிரயாசைகளும் வீணாய்ப் போய்விடுமென்று கேட்பாயாகில் அதற்குத்தரஞ் சொல்லுகிறேன் கேள். திருஷ் டாந்தங்களெல்லாம் தாஷ்டாந்தங்களுக்கு ஏகதேச சாமியமாயிருக்குமென்று சொல்லி யிருந்தும் நீ இப்படிச் சங்கித்தது யோக்கியமன்று. அப்படி ஏகதேச சாமியத்தை அங்கீ கரிக்காவிட்டால் வீதகவ்வியர், உத்தாலகர் முதலானவர்கள் சமாதிக்கு ஆரம்பிக்கும் போது நான் சிலைக்குச் சமானமாக எப்போது ஆகப்போகிறேன், பக்ஷிகள் மரத்திற்போல என் தலையில் எப்போது கூடுகட்டப் போகிறதென்று சொன்ன சொல்லானது சுத்த ஜடமான மரத்தையுங் கல்லையும் திருஷ்டாந்தமாய் வைத்து சுத்த சைதன்னியாவஸ் தைக்கு ஏகதேச சாமியமில்லாமல் எப்படிச் சொல்லக்கூடும்? ஆகையால் சுழுப்தியில் அஞ்ஞானமும் ஆவரணமும் வாசனையுங் கர்மங்களும் சமஸ்காரமாயிருந்து பின்னும் அனந்தகோடி ஜனனமரணத்துக்குக் காரணமான பீஜாவஸ்தையாயும் எழுவகைப் பிற விக்குள் ஸ்தாவரப் பிறவியில் அந்தக் கரணம் லயித்திருப்பதுபோல அந்தக் கரணம் லயித்திருக்கிற இந்தச் சுழுப்தியவஸ்தைக்கும் இதற்கு எதிர்மறையாக அஞ்ஞான ஆவரண வாசனா கர்மங்களுடைய சமஸ்காரங்கள் வேரோடே நசித்து அந்தக் கரணத் தின் சத்துவசேஷமான சமஸ்காரமட்டுஞ் சேஷித்து, சுவானுபூதி ரசாவேசத்தாலுண்டா யிருக்கிற பிரஹ்மானந்தப் பிரவாகத்துக்குள் முழுகிப் போயிருக்கிற சமாதிக்கும் வெகு பேதமிருக்கிறது. அது எதுபோலவென்றால் சுழுப்தியில் அந்தக் கரணமானது வேரறுந்த மரந் தண்ணீரில் விழுந்து சகதியில் மறைந்து கிடப்பதுபோலும், சமாதியில் சித்தமாகிற கல்பக வித்தானது அமிர்தத்தின் நடுவே அசைவற்றிருந்து கொண்டு அந்த அமிர்தத் தாற் பூரிக்கப்பட்டு அமிர்தமயமாயிருப்பதுபோலச் சொரூபமாகிற அமிர்தத்தில் ஸ்தாபிக் கப்பட்டு அந்த அமிர்தத்தினாலேயே அந்தச் சித்தம் பூரிக்கப்பட்டுச் சித்தமென்ற சுபாவமே யிழந்துபோய் பிரஹ்மானந்த மாத்திரமாயிருக்கிற சமாதிக்கும் திருஷ்டாந்தங்க ளேதென்றால் அரிச்சந்திர ராஜாவுக்கும் அந்த வேஷம் போட்ட தாதனுக்கும் ரத்தினத் துக்கும் கல்லுக்கும், மலைக்கும் மகாமேருவுக்கும், அரி யென்ற மகாவிஷ்ணுவுக்கும் மேற்படி நாமத்தைத் தரித்திருக்கிற தவளைக்கும், ஸ்தாணுவென்ற சிவனுக்கும் மேற்படி நாமத்தைத் தரித்திருக்கிற பட்டகட்டைக்கும் சமானஞ் சொல்லுவதுபோல அத்தியந்தம் அறியாமையோடே கூடியிருக்கிற சுழுப்திக்கும் அத்தியந்தம் பரிசுத்தமான ஞானத் தோடே கூடியிருக்கிற சமாதிக்கும் பேதந் தெரியாமல் நீ சங்கித்ததைப்பற்றி விசனத்

தையும் சந்தோஷித்தையு மடைகிறேன். அதாவது விசனப்படக் காரணமென்னவென்றால், பைத்தியக்காரனுக்குக்கூடப் பழைய சோற்றின் அருசியும் பஞ்சபக்ஷிய போஜனத்தின் ருசியும் தெரிந்திருக்கவும், இப்போது பிறந்த குழந்தைக்குக்கூட எண்ணெய்யின் அருசியும் தேனின் ருசியுந் தெரிந்து அதை வெளியில் தள்ளுவதும் இதை உள்ளே தள்ளுவதும் அனுபவமாயிருக்கும்போது விவேகியாயிருக்கிற நீ இந்தப் பேதம் அறியாமற் போனதைப் பற்றி விசனித்தோம். இனிச் சந்தோஷித்ததற்குக் காரணமென்னவென்றால், அறியாமை யோடே கூடிய விக்ஷேப நாசத்திலேயே இவ்வளவு பிரீதியுள்ளவனுக்கு அறியாமையைத் தள்ளியிருக்கிற விக்ஷேபநாசத்தில் எவ்வளவு பிரீதியுண்டாகுமென்று நினைப்பது எப்படிப் போலவென்றால், முழுக் கரும்பையே பிரியமாய்ச் சாப்பிடுகிறவன் சக்கையைத் தள்ளிச் சாறைமட்டுங் கொடுத்தால் எப்படிப் பிரியமாய்ச் சாப்பிடுவானோ தேங்காய் மூடியைக் கபிபோலே கடித்துச் சாப்பிடுகிறவன் அதைத் துருவிச் சக்கையைத் தள்ளிப் பாலை எடுத்துக்கொடுத்தால் எப்படிப் பிரியமாய்ச் சாப்பிடுவானோ அப்படி நீயும் இந்தச் சமாதி யைப் பிரியமாய் நம்பி அப்பியாசித்துச் சுகிப்பாயென்று நம்பி சந்தோஷித்ததாம்.

24-வது தரங்கம்.

[அ-கை.] தன்னிடத்தில் அன்னியமொன்று மில்லாதிருக்க ஏதோ ஒரு அஞ்ஞானம் வந்ததுபோல நினைத்து அதைத் தீர்க்கப் புத்தியெண்ணுவது குறைவென்றும் அந்த மயக்கத்தைப் போக்க விசாரம் வேண்டுமென்றும் சொப்பன யுக்திவிசாரத்தாற் போமென்றும் தெரிவிக்கப்படுகிறது:—

தன்னிடத்தில் எந்தவிதத்திலாவது யாதொரு பேதமுங் கிடையாது அப்படி யாதேனு மிருக்கும்பக்ஷத்தில் தன் பூரணத்துக்குக் குறைவு வருவதுந் தவிர அப்படித் தோற்றுகிற பேதமானது சத்தோ அசத்தோவென்று விசாரிக்கும் பக்ஷத்தில், சத்தானால் அது தானாக ஆய்விட்டது; அசத்தானால் அது இல்லாததாய்விட்டது. இப்படியிருக்கும் பக்ஷத்தில் அஞ்ஞானம் ஆவரணம் விக்ஷேபம் மூன்றும் பந்தப்படுத்தி வைத்துக்கொண் டிருந்ததென்றும், இப்போது தத்துவ ஞானத்தால் அது நிவர்த்தியாய் விட்டதென்றும் வாஸ்தவமாக எண்ணுவது எப்படி என்றால், பழுதையிலே பாம்புவந்து போனது போலவும், கண்ணாடியைப் பார்த்த மாத்திரத்தில் தனக்கு முகமுண்டானது போலவும், சொப்பனத்தில் நமக்கு வந்த கஷ்டத்தை நிரம்ப ஆப்தன்வந்து தீர்த்து வைத்தது போலவும், ஆகாசந் தலையில் விழுஞ்சமயத்தில் இஷ்டன் வந்து தற்காத்ததுபோலவும், தத்துவஞானம் வந்து பந்த நிவர்த்தி செய்ததென்பது இத்தன்மையே யொழிய வேறில்லை. ஆனால் பரமார்த்தம் விவகாரம் இரண்டிருப்பதால் அதில் ஞானஞ்ஞானங்கள் விவகாரத்தில் கல்பிக்கப்பட் டிருப்பதால் அந்தத் தத்துவஞானமே அஞ்ஞானதியைப் போக்க வேண்டுமென்றும் அது அஞ்ஞானதி பிரதி பந்தங்களிருந்தால் பந்தநிவர்த்தி செய்யாதென்றும் வந்த ஞானத் தைப் புத்தி நிர்மலத்தால் ரக்ஷித்துக்கொள்ள வேண்டுமென்றும் சாஸ்திரங்களினாலும் பெரியவர்களாலுஞ் சொல்லப்பட்ட பிரகாரம் எழுதப்பட்டது. ஆனாற் கட்டையைக்

கடைந்து அக்கினியை யெடுத்தவன் அந்த அக்கினியைச் சம்ரக்ஷிப்பதுபோலக் குருநாதனால் அனுக்கிரகிக்கப்பட்ட ஞானத்தை நிரம்பச் சாவதானமாய்ச் சாதுக்களுடனும் நிராசையுடனும் வைராக்கியத்துடனும் மனனாதி அப்பியாசத்துடனும் சம்ரக்ஷிக்கவேண்டும். இப்படி இதுவே வேலையாயிருந்தால் சரீர நிர்வாகமெப்படி நடக்குமென்றால், மாடு வாங்கினவன் விற்றவனுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு இரக்ஷியாமல் சுயமாய் ரக்ஷிப்பதுபோல, விவகாரத்தில் மனதாகிற மாட்டைச் சற்குருவாகிற தெய்வத்துக்கு விற்றுவிட்டதால் அதைப்பற்றிய கவலை தேவையில்லை. ஆனால் சொச்சக் காலங் கழியும்வரையில் அந்தக் கல்பனையான மனதுக்குக் குருநாதன் உத்தரவுப்படி வேலையிட வேண்டியது. அதாவது தன்னுடைய சொற்பனம் தனக்கு அபரோக்ஷமாயிருப்பதால் தினந்தோறும் ஜாக்கிரதையாய் அடிக்கடி சொப்பனம்போல இந்தச் ஜாக்கிரமும் பொய்யென்று அநுசந்தானம் பண்ணிக்கொண்டு வரவேண்டியது. அப்படிச் செய்யவேண்டிய அநுசந்தானமானது எவ்வளவுகால அளவைப்பற்றி யிருக்கிறதென்றால் அதற்கு யுக்தி:— நிறுக்கிறவன் தராசுத்தட்டு ரெண்டிற் படிக்கல்லுப் போட்டிருக்கிற தட்டுக்குச் சரியாகும்வரை மற்றொரு தட்டிற் சரக்குப் போட்டுவந்து படிக்கல்லுக்குச் சமமாய் விட்ட பிற்பாடு சரக்குப் போடவேண்டியதில்லாததுபோல, சொப்பனத்துக்குச் சமானமாய் ஜாக்கிரம் பொய்யென்று துணிவு வரும்வரை ஞானப்பியாசம் இடைவிடாமற் செய்தாற் பிரபஞ்ச வியாபாரத்தில் துக்கம் வராது, கிருதகிருத்தியனாய் நித்திய திருப்தியாய் ஜீவன்முக்தனாயிருக்கலாம்.

25-வது தரங்கம்.

[அ-கை] முக்கியமான தனம் தானே யென்பதற்கு யுக்தி:—

வழி நடக்கிறவன் கையில் ஆயிரம் ரூபாய் கொண்டுபோனால் திருடன்வந்த வேளையில் அதைக் கொடுத்துப்போட்டுத் தேகமாகிய தன்னை ரக்ஷித்துக்கொள்ளுவதுபோல, விவேகியும் சரீராதிகளுக் கபாயம் வருங் காலத்தில் அவற்றைக் கைவிட்டு அறிவாகிய தன்னைக் காப்பாற்றுவதுதான் புத்திசாலிக்கடையாளமென் றறியத்தக்கது.

26-வது தரங்கம்.

[அ-கை.] குருபக்தி பண்ணுகிறவனுக்குத்தான் தத்துவஞானம் பிரகாசிக்கும் மற்றவனுக்குப் பிரகாசிக்காதென்பதற்கு யுக்தி:—

சந்திரனில்லாத இராத்திரி பிரகாசியாதது போலவும், சூரியனில்லாத பகல் பிரகாசியாதது போலவும், ஜலமில்லாத குளம் பிரகாசிக்காதது போலவும், அன்னமில்லாமல் தேகம் வளர்ந்து பிரகாசியாதது போலவும், கண்ணில்லாமல் ரூபமும் வெளிச்சமும் பிரகாசியாதது போலவும், புத்தியில்லாமல் சிதாபாசனும் விஷய ஞானமும் பிரகாசியாதது போலவும், தீபமில்லாத வீடு இராத்திரியில் பிரகாசியாதது போலவும் குருபக்தியில்லாதவனுக்கு ஞானமொருக்காலும் பிரகாசியாதென் றறியவேண்டியது.

27-வது தரங்கம்.

[அ-கை] ஞானிக்குச் சுயதிருஷ்டியில் யாதொருவித பேதமுமில்லை யென்பதையும் பரதிருஷ்டியிலேயே பேதமிருக்கிற தென்பதையும் அறிவிக்கப்படுகிறது:—

எவ்விதபேதவாசனையு மில்லாத ஞானி கர்மத்தைப் பண்ணினாலும் பண்ணாதே போனாலும் பிரயோஜனமுங் கெடுதலுமில்லை. பிறரால் செய்யப்பட்ட தூஷணை பூஷணையாலுஞ் சந்தோஷமும் விசனமுமில்லை யென்பதற்கு யுக்திகள்:-பிணத்துக்கு அலங்காரம் பண்ணினாலும் பண்ணாத போனாலும் அது ஒருபடித்தான் அறியாமலிருப்பது போலும், சுவாமியின் முகமானது க்ஷவரம் பண்ணினாலும் பண்ணாத போனாலும் ஒருபடித்தானிருப்பதுபோல், ஞானியினுடைய மனசு சமமாயிருக்கும். லோகத்தார் ஞானியைப் பார்த்துப் பூஜிப்பதும் பூஜிக்காமல் தூஷித்துக் கொண்டிருப்பதும் இவர்கள் வழக்கமென்பதற்கு யுக்தி:— சூத்திரர்களாகிற முமுக்ஷுக்கள் ஞானியாகிற பிணத்தைப் பூஜிப்பதும் பிராஹ்மணர்களாகிற அஞ்ஞானிகள் தீண்டல் முதலான தோஷத்தைக் கற்பித்து நிந்திப்பதும் வழக்கமாயிருப்பதுபோலவென் றறியத்தக்கது.

28-வது தரங்கம்.

[அ-கை] விசாரத்தினாலே யுண்டான பிரஹ்மக்ஞானம் இவனுக்கு வேண்டாமென்றிருந்தாலும் போகாதென்பதற்கு யுக்திகள்:—

வெல்லத்தை வாயிலே போட்டுக் கொண்டவனுக்குத் தித்திப்பு வேண்டாமென்றாலும் தித்திக்கிருப்போலும், கரும்பு துண்டைக் கடிக்கிறவனுக்கு கரும்பு வேண்டாமென்றாலும் ரசிக்கிறார்போலும் யென்றறிக.

29-வது தரங்கம்.

[அ-கை] தேகாத்மபுத்தி திடமாய் உள்ளவனுக்குப் பிரஹ்மாத்ம ஞானமுண்டாவது பிரயாசமென்பதற்கும் அது நிவர்த்தியாகிறதற்கு உபாயமும் சொல்லப்படுகிறது:—

ஒரு சமாராதனையில் ஒரு நோஞ்சல்பாப்பானுக்காகப் பரிமாறியிருக்கிற இலையில் ஒரு குண்டகோளகனான தடிப்பயல் அவாந்திரமாய்வந்து உட்கார்ந்திருக்குமவனை இவனிழுத்துவிட்டுத் தானதில் உட்காருவதற்குச் சக்தியில்லாத அவன் எஜமானிடத்தில் தெரிவித்ததின் பேரில் அவரிவனைக் கல்தாக்கொடுத்து வெளியில் தள்ளி இவனை அதிலிருத்திப் புஜிக்கச்செய்வது போல, இந்த மந்த முமுக்ஷுவானவன் குருநாதனிடத்தில் தேகத்ம புத்தியான அகங்காரத்தின் வலியையும் பிரஹ்மாத்ம புத்தியான வலிமையில்லாத தன் அசக்தியையும் தெரிவித்து அவ்விடத்துக் கிருபையாலேயே இது நிவர்த்தியாக வேணுமென்று அனன்னியசரணமாய் ஆதரவுடன் அறிவித்த மாத்திரத்தில் அந்தக்

குருநாதனும் புத்தியாகிற ஸ்திரீ பிரஹ்மமாகிற புருஷனிருக்கும் போதே விஷய சோர நாயகனுடன் சேர்ந்து பெறப்பட்டவனுயும் ஞானபுருஷனில்லாத சமயத்தில் மறதியாகிற அவித்தையால் பெறப்பட்டவனுயு மிருக்கிற குண்டகோளகனுன இந்த அகங்காரனை ஞான ஆக்ஞையாலேவப்பட்டிருக்கிற விவேகாதி படாளால் தள்ளிச் சர்வரசமும் பொருந்தி யிருக்கிற பிரஹ்ம உபதேசமாகிற இலையில் ஆனந்தமாகிற போஜனத்தைத் தடை யன்றியில் பிரஹ்மாகமென்கிற திருப்தியாகும்வரை புஜிக்கச் செய்வதற்குக் குருநாதனைத் தவிர வேறே உபாயமில்லை யென்றறியத்தக்கது.

30-வது தரங்கம்.

[அ-கை] மாயையையும் மாயாகாரியத்தையும் குருகிருபையாற் பெற்ற விசாரத்தாற் போக்கடிக்க வேண்டுமென்று சொல்லப்படுகிறது:—

மாயையும் மாயாகாரியமான ஆவரண விக்ஷேபங்களும் பண்ணுகிற காரியமே தென்றால், தன்னையும் தனக்அதிஷ்டானமானசாக்ஷியையும் மறைத்து நாமருபத்தைக்காட்டி அதில் அநேக ஜீவேசுவர ஜகத்துப்பேதங்களைக் கற்பித்து அவற்றிலொரு தேகத்தில் மட்டும் நானென்று அபிமானிக்கச் செய்து அதனுல் ராகத் துவேஷங்களுண்டாய் அதனுல் கருமஜன்மப் பிரவர்த்தி முதலான சகல சமுசாரதுக்கத்தையும் விளைவிப்பதால் முதலிற் குருகிருபையாற் பிரவர்த்தியை நிவர்த்தித்து அதனுல் அனந்த ஜன்மகர்மங்களையும் நிவர்த்தித்து அதனுல் ராகத் துவேஷங்களையும் நிவர்த்தித்து அதனுல் தேகாபிமானத்தை நிவர்த்தித்து அதனுல் ஜகத் பேதத்தையும் சத்தியபுத்தியையும் நிவர்த்தித்து அதனுல் தேகாதி பிரபஞ்சத்தை சொப்பனம்போலே பொய்யென்று நிச்சயித்து நானே பிரஹ்மமென்று திடநிச்சயமாய் அனுசந்தித்து வந்தால் அதனுல் அப்பிரதிபந்தமா யிருக்கிற பிரஹ்மாத்ம ஐக்கிய ஞானம் தனக்குத்தானே விளங்கும். அப்படி விளங்கினுல் மாயையும் மாயாகாரியமும் நிச்சேஷமாய் நசிக்கும்.

31-வது தரங்கம்.

[அ-கை] நானுவித கற்பிதப் பிரபஞ்சத்திலிருந்து அத்துவைதமான தன் நிஜ ஸ்வரூபத்தை மறவாமல் தன் ரூபமாய்ப் பார்ப்பதற்கு முக்கிய உபாயஞ் சொல்லப் படுகிறது:—

முதலாவது பரமார்த்த அத்துவைத ஞானம். இரண்டாவது துவைதோபேக்ஷை இதில் ஞானத்துக்கு யுக்தி:— காணப்படுகிற கடகலசாதிகள் மண்ணிலிருந்துண்டான தென்றும் காரியாவஸ்தையை யடைந்தும் காரணம் தன் சுபாவத்தை விடாமலிருக்கிற தென்றும் கடாதிகளின் உற்பத்தியும் இருப்பும் நாசமும் குலாலனுடைய இச்சையையும் கர்மத்தையும் ஆசரித்திருக்கின்றனவென்றும் கடாதிகள் உற்பத்தி ஸ்திதி லயம் மூன்று காலத்திலும் காரணமான மண்ணுகவே யிருக்கிறதென்றும் அறிகிறதுபோல, காணப் படுகிற ஜீவேசுவர ஜகத்துப் பிரஹ்மத்திலிருந் துண்டாகிறதென்றும் அப்படிக் காரியா வஸ்தையை யடைந்தும் காரணமான சத்ருபத்தை விடாமலிருக்கிறதென்றும், இந்த

ஜகத்தின் தோற்றமும் நாசமும் ஈசுவர இச்சையையுங் கர்மத்தையும் ஆசரித்திருக்கிற தென்றும் காரியமான ஜகத்து தன்னுற்பத்தி ஸ்திதி லயம் மூன்றிலும் காரணாத்மகமான சத்ருபமாகவே யிருக்கிறதென்றும் அறிகிறதே பாரமார்த்திகா அத்துவைத ஞானம். இரண்டாவது துவைதோபேக்ஷை யுக்தியுடன் சொல்லப்படுகிறது. மண் உண்மையென்று அறிந்தவன் முன்போலக் கடகலசாதிகள் தோன்றினும் அதை உபேக்ஷைபண்ணு கிறதுபோல, சத்தே உண்மையென்று அறிந்தவனுக்கும் முன்போலவே தேகாதி ஜகத்துத் தோன்றிக்கொண்டிருந்தாலும் அதில் அவன் உபேக்ஷையாயிருப்பன். எப்பொழுதும் மண்ணே சத்தியம் கடாதிகள் அசத்தியமென்று இவனுக்கு அப்பிரயத்தினமாய் விளங்கு வதுபோலச் சர்வோபாதானமாகிற நாமே சத்தியமென்றும் காரியமான ஜீவேசுவர ஜகத்து மித்தையென்றும் அப்பிரயத்தினமாய் விளங்கிக்கொண்டிருக்குமென் றறியத்தக்கது. இந்த ஞானத்துக்குப் பிரயோசனமேதென்றால், அவைகளில் அபிமானமின்மையும் அவை களால் இன்ன காரியத்தை அவசியம் சாதித்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று எண்ணம் லிருப்பதும், அவைகளை வகையாய்ப் பாராமல் தொகையாய்ப் பார்ப்பதுமாகிய இம் மூன்றும் திருஷ்டாந்த தார்ஷ்டாந்தத்தில் சொல்லிய உபய ஞானிகளுக்கும் கடாதிகளை யும் தேகாதிகளையுங் குறித்து சுகதுக்கங்கள் வாராமலிருப்பதற்கு உபாயங்களாக அறியத்தக்கது. இந்தப்படி அநுசந்தானஞ் செய்துகொண்டு வந்தால் சகல துக்கங் களும் போய் நித்தியானந்தத்தைத் தடையின்றி அடையலாம்.

32-வது தரங்கம்.

[அ-கை.] வாக்கு மனதுக்கு எட்டாமலிருக்கிற சைதன்னியமாகிற லிங்கம் ஒரு ஆலயத்தில் முன் விளங்காமலிருந்த தன்மையையும் இப்போது விளங்குகிற தன் மையையும் பற்றிக் கொஞ்சந் தெரிவிக்கப்படுகிறது:—

அதாவது அந்த ஆலயத்துக்குப் பிரஹ்மாண்டமென்று பெயருடைய வெளியிற் சமஷ்டி ஸ்தூல சூக்ஷ்ம காரணமென்று மூன்று பிராகாரங்களிருக்கின்றன. அதுபோலப் பிண்டாண்டமென்று உள்ளாக வியஷ்டியில் மூன்று சரீரங்களாகிற பிராகாரங்களுண்டு. அதில் முதற் பிராகாரமென்கிற ஸ்தூல சரீரத்தில் சுவாமி வந்து உற்சவம் நடக்கிற காலத்துக்குச் சாக்கிராவஸ்தையென்றும் சூட்சம சரீரமாகிற இரண்டாம் பிராகாரத்தில் சுவாமி வந்து உற்சவம் நடக்கிற காலத்துக்குச் சொப்பனவஸ்தையென்றும், காரண சரீரமாகிற மூன்றாவது பிராகாரத்தில் சுவாமி போய்த் தங்கியிருக்கிற சமயத்துக்குச் சுழுப்தியவஸ்தையென்றுஞ் சொல்லப்படுகிறது. ஆனால் இந்த ஆலயத்தில் இதற்குமுன் நடந்த அநியாயத்தையும் இப்போது நடந்து வருகிற நியாயத்தையுங் கொஞ்சந் தெரிவிக்கப்படுகிறது:— அஃதேதென்றால் அஞ்ஞானனென்று ஒரு இராஜனுண்டாய் அவனுக்கு ஆவரணம் விக்ஷேபமென்கிற இரண்டு மந்திரிகள் கல்பிக்கப்பட்டார்கள். அவர்களில் இராஜனானவன் தெய்வம் என்று ஒன்றிருக்கிறதாக நினையாமலிருப்பதே அவன் சுபாவம். ஆவரணனென்கிற மந்திரியானவன் இராஜன் கருத்துப்படியே இந்த

ஆலயத்திலுள்ள ஞான திபத்தை மறைத்து தெய்வத்துக்கும் ஆலயத்துக்கும் பேதந் தெரியாமல் மூடுவதே அவன் தொழில். விக்ஷேபனென்ற மந்திரி தானே தெய்வமென்றும் தன்னுலேயே சகலமும் நடக்கிறதாக அகம்பாவத்தையடைந்து மனேபுத்தி அகங்காரம் சித்தமென்கிற நாலு மெம்பர்களே நியமித்து அவர்கள் கையில் ஆலயத்தை ஒப்புவித் தான். அவர்களும் தெய்வசிந்தனே யில்லாதபேர்களானதால், மனமென்பவன் சதா சொந்த விஷயத்தைப்பற்றி ஆலோசனேயோடு கூடிக்கொண்டிருக்கின்ருன்; புத்தியென்ப வன் சொந்த விஷயத்தையே நிச்சயம் செய்கிறவனுக யிருக்கிருன்; அகங்காரன் அஹம் பாவத்துடன்கூட நானே கர்த்தா போக்தாவென்று கையெழுத்து போட்டுக்கொண்டிருக் கிருன்; சித்தமென்பவன்கூடா அருதலி தன் பர்த்தாவைநினேத்து அழுதுகொண்டிருக்கிறது போல நடந்ததைக் குறித்து வியாகுலப்பட்டுக்கொண்டு வெளியில் வராமலிருக்கிருன். இப்படியிருப்பதால் தங்கள் சொந்தக் காரியமான விஷய சிந்தனேக்குச் சுவாமிகாரியம் பார்ப்பது விரோதமாயிருக்கிறதென்று இவர்களாலோசித்து நம்மால் கோவில் காரியம் பார்க்க முடியாதென்றெண்ணித் தங்களிஷ்டப்படி நடத்த சாதகர்களாகிற சுரோத்திரன் துவக்கு சக்ஷு சிங்குவை ஆக்கிராணமென்கிற ஐந்து தர்மகர்த்தாக்களே நியமித்து அவர்கள் வசம் ஆலயத்தை விட்டுவிட்டார்கள். அவர்களும் மேற்படியாருடைய அம்ச மானதால் அந்தர்முகர்களால் அறியக்கூடிய தெய்வசிந்தனேயானது பகிர்முகர்களாக யிருக்கிற இவர்களுக்கில்லாததிஞல் அந்தக் கோவிற் பூஜை முதலான காரியத்தையும் வருமானத்தையும் ஐந்து பாகமாய்ப் பிரித்துக்கொண்டார்கள். சுழுப்திச் சுகமாகிற ஆஸ்தியாகிற துகையையும் ஐந்து பாகஞ் செய்து, சுரோத்திரன் தன்னேச் சேர்ந்ததா யிருக்கிற அஷ்டாதசவித சப்தங்களுக்கும் தன் பாகத்தைக் கொடுத்தான். அப்படியே நாலுபேர்களும் அவரவர்களேச் சேர்ந்த ஸ்பரிச ரூப ரசகந்த விஷயமாகிற ஜனங்களுக்கு உபயோகப்படுத்திக் கொண்டு வருகிருர்கள். பின்னும் பிராணுபானவியான உதானசமான னென்கிற தாசிகளே வாக்குபாணிபாதம் பாயுரு உபஸ்தமென்கிற பாட்டு துத்தி முக வீணே தாள மத்தளக்காரரை ஆட்டிவைக்கும்படி செய்து பின்னும் சதா காலமும் அந்த வேடிக் கையைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறதும் தவிர சுவாமியினுடைய பூஜைக்காக விடப்பட் டிருக்கிறதும் நிஷ்காம புண்ணியத்தால் வாங்கப்பட்டதுமான பிரஹ்மானந்தமாகிற பண்ணேக் கிராமங்களேயும் மற்றத் தேவஸ்தான சொத்துக்களேயும் அவிவேகன் முதலான மடத்துத் தம்பிரானவர்களாகிற மடையர்களிடத்தில் விஷய சுகமாகிற லஞ்சத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு அவர்களிடத்திற் கட்டிக்கொடுத்துப் போட்டபடியால், ஷடாதார மென்கிற ஆறு காலத்திலும் சுவாமிக்கு அநுசந்தான பூஜை சிரவண க்ஷீராபிஷேக மனன நைவேத்தியங்களுக்குப் பதிலாக சொரூப மறதியாகிற கதவை யடைக்கிற பூஜையையும் விஷய சிந்தனேயாகிற கயற்றைச் சுற்றி வைக்கிற நைவேத்தியத்தையும் விஷயவார்த்தையைக் கேட்கிற தான தண்ணீராகிற க்ஷீரத்தையும் வார்த்துக்கொண்டு வந்தார்கள். பின்னும் மேற்படி தர்மகர்த்தாக்கள் ராகாதிகளாகிற 16 நிர்வாகக்காரர் களில் பக்தி சிரத்தையென்கிற இரண்டு நிர்வாகக்காரர்களும் இந்தச் சைதன்னிய லிங்கத்துக்குப் பூஜை முதலானவற்றைச் செய்து வருவதில் அக்கரையா யிருப்பதைப்பற்றி

அவர்களைத் தள்ளிவைத்து மற்ற ராகத்துவேஷ காமக்குரோத லோப மோகமதமாற்சரிய ஈரிஷை அசூயை டம்ப தர்ப்ப அகங்கார இச்சையென்கிற 14 நிர்வாகக்காரர்களையும் சுவாமி கைங்கரியம் பார்த்து வரும்படி நியமித்தார்கள். அவர்களும் சுவாமிக்கு ஒரு விதமான பூஜையும் செய்யாமற் கோவிலை யடைத்துப்போட்டுத் தங்களிஷ்டப்படி நடந்து வந்தார்கள். இப்படி வெகுகாலமாய் அநீதம் நடந்து வந்ததால் இந்தச் சைதன்னிய லிங்கமே சகிக்காமல் விவேகனென்கிற ஒரு இராஜனை யுண்டுபண்ணிச் சற்குரு என்கிற புரோகிதரையும் நியமித்து ஞான வைராக்கியமென்கிற இரண்டு மந்திரிகளையுங் கல்பித்துப் பாசவைராக்கியம் ஈசுவர பக்தி ஜீவகாருண்யம் பிரமஹ்ஞானமென்கிற நாலு மெம்பர்களையும் நியமித்துக் குருகடாக்ஷத்தாற் கொடுக்கப்பட்ட அழியாத ஞானதீபத்தால் அந்தகாரம் போன்ற அஞ்ஞான ராஜனையும் அவன் மந்திரிகளையும் அவனால் நியமிக்கப்பட்ட மெம்பர்களையும் தர்மகர்த்தாக்களையும் நிர்வாகக்காரர்களையும் மூலதோஹானியாக விரட்டித் தெய்வ பூஜைக்குவுரித்தாயிருக்கிற பக்தி சிரத்தையென்கிற இரண்டு நிர்வாகக்காரர்களைப் பூஜை செய்யும்படி நியமித்துச் சுழுப்திச் சுகமென்கிற ஆஸ்திகைத் துகையால் சதா பிரஹ்ம விசாரமென்கிற தெய்வபூஜை நடக்கும்படிச் செய்து பிரஹ்மானந்தமென்கிற பண்ணைக் கிராமங்களை விவேகராஜனென்கிற கோர்ட்டார் குருநாதனாகிற மகா மந்திராலோசனையையும் மகத்தான ஹிதத்தையுஞ் செய்கிறவராயிருக்கிற புரோகிதரின் ஆக்ஞைப்படி மைத்திரி கருணை முதிதை உபேக்ஷை சாதுசங்கமென்கிற தர்மகர்த்தாக்களை நியமித்து மேற்படி கிராமங்களை மேற்படி தம்பிரான்களாகிற முதலிய மடையர்களிடத்திலிருந்து பிடுங்கிப் புது தர்மகர்த்தாக்கள் வசம் ஜாரி செய்தார்கள். அதனாற் சிரவண மனன நிதித்தியாசன சமாதி சாக்ஷாத்கார சகசமென்கிற ஆறுகால அபிஷேக நைவேத்தியாதி பூஜையும் ஜீவன்முக்தியாகிற உற்சவங்களும் வெகு விமரிசையாய் நடந்துவருகின்றன. ஆனால் அந்த விமர்சையைப்பற்றிச் சொல்லவும் எழுதவும் முடியாதானதால் கொஞ்சம் சங்கிரகமாக எழுதப்பட்டது. ஆனால் அதிலென்ன விசேஷமிருக்கிறதென்றால், நெல்லுக்குள்ளிருக்கிற அரிசியையும் பாலுக்குள்ளிருக்கிற வெண்ணெயையும் கட்டைக்குள்ளிருக்கிற அக்கினியையும் மதுபானம் பண்ணினவனுடைய நிஜ போதத்தையும் அததற்குத் தகுந்த உபாயங்களைச் செய்து பிரித்தறிவதுபோலத் தன்னுடைய சொருப ஸ்திதியை மறவாமலிருக்கும் பொருட்டு ஆத்ம விசாரணைக் கிரமத்தை இடைவிடாமல் அனுசரித்து வரவேணுமென்பதுதான் கருத்து.

33-வது தரங்கம்.

[அ-கை.] பிரஹ்மமான பிராஹ்மணப் பிரபுவின் பிள்ளையான ஜீவனானவன் விக்ஷேபாதியான நீசஜாதியிற் சேர்ந்து கெட்டுப்போன பிற்பாடு குருவின் அனுக்கிரகத்தால் அந்தச் சேர்க்கையை விட்டு ஜீவன் முக்தி யடைந்ததை திருஷ்டாந்தத்துடன் சொல்லப்படுகிறது:—

ஒரு பிராஹ்மணப் பிரபுவாகிய பிரஹ்மத்தின் பிள்ளையான ஜீவன் தன் பிரபுத்துவமாகிற சச்சிதானந்தத்தை மறந்ததான அஞ்ஞானம் வந்ததும், நான் பிரஹ்ம்மப்பிராஹ்

மண்ணல்லவென்று உறுதிபண்ணுகிற ஆவரணமுண்டாய் அதன்பின் விக்ஷேபமென்ற நீச் சாதியிற்சேர்ந்து அந்தக்கரண விருத்திகளாகிற நீசப்பெண்களை ஐக்கிய அத்தியாச மாகிற கல்யாணஞ்செய்து அந்த விருத்திகளிலுண்டான ஞானேந்திரிய கர்மேந்திரிய பிராணாதி பதினைந்து தத்துவங்களாகிற பிள்ளைகளை அந்த நீசப்பெண்களிடத்திற் பிறப் பித்ததுந்தவிர ஒரு ஸ்தூல தேகத்தை நானென்றும் ஜகத்தைச் சத்தியமென்றும் எண் ணுகிறதே, அசத்தியமான நீசருடைய வீடுகளில் ஒரு வீடே நாமேன்றும் மற்றச்சிரேணி களெல்லாம் சத்தியமான பிராஹ்மண அக்கிரகார மென்றும் நம்பியிருக்கிறதாம். இன்னு மிவன் இந்திரியங்களாகிற நீசப்பிள்ளைகளுக்குச் சப்தாதி விஷயங்களாகிற படிப்பை யேற்றிவைத்து அதினாலுண்டாகிற சிற்குச்சந்தன வநிதாதி விஷய சுகங்களாகிற சம் பளத்தை அந்த அனாத்மாக்களாகிற நீசர்களிடத்திற் பெற்று அந்த இந்திரியங்களா கிற நீசப்பிள்ளைகளுடைய துர்நடத்தைகளை யெல்லாம் இவன் நான் கேட்டேன் தொட் டேன் பார்த்தேன் தின்றேன் முகந்தேன் என்பன முதலான வியாபாரங்களைத் தான் செய்ததாக ஒப்புக்கொண்டு அதினால் வரும் புண்ணிய பாப சுக துக்காதிகளாகிற மானாபிமானத்தை யடைந்து குரங்கு குட்டியோடே தாவுவதுபோல இந்த ஜீவனும் வாசனையுடன்கூட இன்னமொரு சரீரமாகிற பள்ளிக்கூடத்துக்கு அந்த நீசப்பிள்ளை களுடன் சேர்ந்துபோய் அவ்விடத்திலும் முன்போலவே சகல விதமான துன்பங்களையும் அடைந்தாலும் அந்தந்தத்தேகம் விழும்வரை அந்தந்தத்தேகமே தானென்று நம்பி யிருக்கும்போது கர்மத்தால் மரணகாலம் சம்பவித்த மாத்திரத்தில் இப்படித் தீடீரென்று போகச்சொன்னால் இந்தத் தேகமாகிற வீட்டிலிருக்கிற எந்தப்பதார்த்தங்களைக் கொண்டு போகிறது எதை வைத்துப்போகிற தென்றும் மலைத்துத் திகைத்துப் பிரமித்து வேதனை யால் ஊர்த்துவ சுவாசமாகிற பெருமூச்சை விடுகிறான். அப்போது ஈசுவரனாகிய நீசப் பிரபு, இவன் தேகமாகிற வீடே தானென்று இருப்பதைப் பார்த்து இவன் மரியாதை யாய் வெளியிற் போகானென்பதைத் தெரிந்து தன்னுடைய எமதூதாளாகிற படாளை யேவிவிட அவர்களும் நிர்த்தயவோடே இவனைப் பற்றியிழுக்கும்போது சிரசு முதாலன ஸ்தானங்களில் வைக்கப்பட்டிருக்கிற இந்திரியங்களையும் பிரானங்களும் அந்தந்த ஸ்தா னங்களிலிருந்து பிடுங்கி வெளியேற்றும்போது உண்டாகிற வேதனையைப் பிராணசங்கட மென்று சொல்லப்படும். இன்னும் அப்படி வெளியேறிப்போன ஜீவனாகிய நீசன் திரும்பக் கர்ம மாகிற காசைக்கொடுத்துத் தேகமாகிற வீட்டை வாடகைக்குப் பிடித்து நூதனமாய் ஜாதி வர்ணாசிரம பாஷை வித்தை முதலானதாகிற உரல் உலக்கை முதலான வேண்டிய வஸ்துக்களைத் தேடுகிறதும் மறுபடி விட்டுப்போட்டுப் போகிறதும் மறுபடியுஞ் சம்பா திக்கிறதும் இந்திரிய சுகங்களுக்காக புழுக்கைப்பயல்போல பார்க்கப்பட்டவனிடத்தி லெல்லாம் பல்லைக்கெஞ்சி பறக்க முழிப்பதேயே மகாபதவியாக எண்ணிக் கல்பகோடி காலமாய் இப்படியே தன்னுடைய பிரஹ்ம சொருபமாகிற பிராஹ்மண்யத்தையும் மறந்து விட்டதால் திருகையிலகப்பட்ட வஸ்துப்போல வருந்துகையில் இவனுக்குக் காமியகர்ம மாகிற நீச சம்பளத்தைப் பெறுவது துக்கமென்று தோன்றி நிஷ்காமியமாய் ஈசுவரார்ப்

புணமாகிற பரப்பிரபுவின் தயவுக்காகச் சம்பளமன்றியிற் பிள்ளைகளுக்குப் படிப்புச் சொல்லி வைத்து வந்ததால் அவர் கிருபையுண்டாய் விஷயம் அநித்தியம் துக்கம் அசுத்தம் மித்தை கண்டம் என்பது முதலான தேகரூபமான சித்த சுத்தியுண்டானபின் சித்த ஏகாக்கிர நிமித்தமாய் சகுணோ பாசனையான மூர்த்திகளை யுண்டுபண்ணி வைத்துப் பூஜித்து ஆராதித்து அவை நம்மைக் காப்பாற்று மென்கிறதானது, அந்த நீசன் அந்த பிரபுவைப்போற் சில உருவாரங்களைப் பண்ணிவைத்து ஆராதித்ததாம். அப்போது சர்வக்ஞனுயும் சச்சிதானந்தராயும் அருளே வடிவமாயுமிருக்கிற ஈசுவரனும் ஜீவனுக்குத் தெய்வ சிந்தனையுண்டா யிருக்கிறபடியால் மெள்ள மெள்ளத் தம்முடைய அகண்ட சாம்பிராச்சியத்தை யடைவனென்று இவன்பேரில் கிருபாதிருஷ்டி வைத்தாரென்பது. அந்தப் பிராஹ்மணப்பிரபு இவனுக்குப் பிராஹ்மண சிந்தனையுண்டாயிருப்பதால் மெள்ள மெள்ளப் பிராஹ்மணனோடே சேருவனென்று கிருபாதிருஷ்டி வைத்தாரென்பதாம். அப்போதே இவனுக்கு ஜகத்தும் ஜகத் சுகங்களும் பொய்யென்று அறிவுண்டாய் அதில் வைராக்கியம் பிறந்து சித்த சாந்தி முதலான சமாதி ஷட்க சம்பத்துயாகிற தீவிர முமுக்ஷுத்துவத்தினுல் தபித்துக்கொண்டிருந்ததானது, அந்த நீசத்தன்மையையடைந்த இவன் நீசசாதியையும் நீச சம்பளத்தையும் நீச சுகத்தையும் வெறுத்து எப்போது நம்முடைய ஸ்வஜாதியிற்போய்ச் சேரப்போகிறோ மென்ற தாபந்தான். அப்போது தெய்வகதியாற் பிரஹ்மமே மனுஷி ரூபத்தோடு இவன் இந்திரியங்களுக்குக் கோசாரமாகக் குருரூபமாய்வந்து இவனைப்பார்த்து நீயாரென்று கேட்டாரென்பது, இவன் தகப்பனுன பிராஹ்மணப்பிரபு இவனைப்போல நீசவடிவத்துடன் இவனிடம் வந்து நீ யாரென்று கேட்டதாம். இவனும் யோசித்துப் பார்த்து ஒருதரம் நான் சரீராதிகளென்றும் ஒருதரம் என்னை நான் அறியவில்லை யென்றும் நீரே சொல்லவேணு மென்று சொன்னவுடன் குரு இப்போ நீ செய்கிற அனுபவ மெஸ்னவென்று கேட்கச் சரீர இந்திரியங்கள் தோற்றிக்கொண்டிருக்கிறதான ஜாகிர தசையில் விஷயங்களைப் பார்க்கிறது முதலானது செய்கிறதும் அவைகளில்லாத சொப்பனுவஸ்தை வரும்போது நானே சரீரேந்திரியங்களாயும் விஷயங்களாயும் அனுபவிக்கிறவனுயும் கற்பித்து மயங்கிக்கொண்டிருப்பதும் ஜகத்விவகார காரணமான சமாதியாகிய பிரஹ்ம சுகத்தில் இச்சை வந்தபோது சுழுப்திச் சுகத்தை அனுபவிக்கிறதும் மறுபடி ஜாக்கிரத்தில் வந்து விஷய சுகங்களை அனுபவிக்கிறதுமே எனக்குத் தொழிலென்று சொன்னதானது, அந்த நீசனும் ஒருதடவை பள்ளிக்கூடமென்றும் ஒருதரம் பள்ளிப் பிள்ளைகளென்றும் ஒருதரம் என்னை நானறியேனென்றும் நீரே சொல்லுமென்றும் இவன் சொன்னதும் அதற்கு அவர் நீ இப்போது நானென்று எதை அனுபவிக்கிருய் சொல்லென்று கேட்டதற்கு அவன் பிள்ளைகள் வந்தபோது வெளிப் பள்ளிக்கூடத்தையும் பிள்ளைகளையும் சம்பளத்தையும் நானென்று அனுபவித்த பின் பிள்ளைகள் சாப்பிடப்போனதும் உள்ளேயிருந்து பழய வாசனைப்படி பிள்ளைகள் முதலானது போல நானே கற்பனைபண்ணித் திரிந்துகொண்டிருந்தபின் சாப்பிட இச்சை வந்தபோது சுழுப்தியாகிற போஜனத்தையுஞ் செய்கிறதும் மறுபடி இப்படியே வெளியில் பள்ளிக்

கூடத்துக்கு வருகிறது முதலான தொழிலைச் செய்கிறேனென்றதாம். நல்லது நீ இந்தச் சரீரமா இந்திரியங்களா காற்றைப்போல் அசைகிற பிராணாதிகளா விஷயங்களைப் புஜிக்கிற அந்தக்கரணமா அல்லது இவைகளுக்கெல்லாம் நீ வேறா வென்று கேட்கும்போது இவ் வளவு மொன்றாய் நானென்று தோன்றுகிறதே ஒழியப் பேதந் தோன்றவில்லையென்று சொன்னது நீ இந்தப் பள்ளிக்கூடமா பள்ளிப் பிள்ளைகளா சட்டாம்பிள்ளையா இவை களுக்கு வேறாவென்று கேட்டதும் அந்த நீசன் குருடனைப்போலவே ஒன்றுந் தெரியவில்லை யென்று விழித்ததாம். தேகமே நீயானால் என் தேகமென்று சொல்லக்கூடாது இப்படியே இந்திரியம் பிராணன் மனது முதலானவெல்லாம் என்னதென்று சொல்லப்படுவதால் அவைகளெல்லாம் நீயல்லவென்று சொன்னதாவது, அந்தப் பிரபு பள்ளிக்கூடமே நீ யானால் என் பள்ளிக்கூடமென்று சொல்லக்கூடாது. இப்படியே பிள்ளைகள் முதலானவ ரெல்லாம் என்னதென்று சொல்லப்படுவதால் இவைகளெல்லாம் நீயல்லவென்று போதித்த தாம், சிஷ்யன் நான் யாரென்று கேட்கும்போது நீ சச்சிதானந்த பிரஹ்மமென்று சொன் னதும் இவனும் அப்படியே பஞ்சகோசங்களையும் நானல்லவென்று நியதி (சிந்தனை) பண்ணி நான் கர்த்தாவுமல்ல போக்தாவுமல்ல நான் பிரஹ்மமா யிருந்தும் இப்படிப்பட்ட மறதி அஞ்ஞானத்திலுண்டாயிருக்கிறதென்று நிச்சயித்த பிற்பாடும் பழைய வாசனைப்படி தேகம் நான் ஜகத்துச் சத்தியமென்று தோற்ற, உடனே சற்குருவினிடத்தில் இதைத் தெரிவிக்கக் குருவும் வாஸ்தவத்திலில்லாமற் பழக்கத்தாற் சத்தியமாக எது தோன்றி னாலும் அவை சொப்பன ஜகம்போல மித்தையென்று சொன்னது, அந்த நீசன் அந்த பிராஹ்மணரைப் பார்த்து நான் யாரென்று கேட்க அப்போது அவர் நீ பள்ளிக்கூடமுமல்ல பிள்ளைகளுமல்ல நீசனுமல்ல நீ பிராஹ்மணனென்று சொன்னபடி இவனும் அப்படிப் பிராஹ் மணனென்று தெரிந்த பின்னும் பழையவாடிக்கைப்படி நீசனென்று தோற்றுகிறதேயென்று கேட்கும்போது, அது விசாரணையால் பொய்யென்று தெரிந்த பிற்பாடும் நிஜம்போல வாசனையால் தோற்றுவது, கானல் ஜலம்போல வென்று சொன்னதாம். உன்னைப்போல ஒருவன் விவேகத்தையடைந்தும் பாணிந்திரியம் செய்ததை நான் தெரியாமல் செய்தே னென்று ஒப்புக்கொண்டதால் பிரஹ்மஹத்தியால் விரட்டப்பட்டுப் பயந்தோடி வந்த வனுக்கு நான் உன்சொரூபத்தைப் பாரென்று சொன்னதின்பேரில், அப்படியே அவனும் சொரூபஸ்திதியிலிருந்து பார்த்து பிரஹ்மஹத்தியிலிருந்து விலகிக்கொண்ட கதைபோலத் தன்னுடைய நிஜ சொரூபாநுசந்தானம் பண்ணச் சொன்னபிரகாரம், இவனும் பழகிய நிஜஸ்வரூபத்தில் நிலைத்துத் தன்னுடய ஆனந்தத்தைக் குருவினிடத்தில் விஞ்ஞாபனம் பண்ணிக் குருவைப்போல இவனும் ஜீவன்முக்தனாக இருந்துவருகிறானென்பது, அந்தப் பிராஹ்மணப்பிரபு இவனுக்கு வந்திருந்த சகல தோஷங்களையும் பிராயச்சியத்தால் நிவர்த்திசெய்து தன்னைப்போலே மகாப்பிராஹ்மணனாய்ச் செய்து முந்திவந்திருந்த கர்த் துருவத்துவமாகிற நீசத்துவத்தால் வந்திருந்த துக்கங்களெல்லாம் நிவர்த்தியாகும்படி செய்தபிரகாரம் அந்தப்படி இவனும் அனுஷ்டித்துப் பிரஹ்மப்பிராஹ்மணனாகித் தடை யற்ற ஆனந்தத்தை யடைந்திருந்தான் என்பதாம்.

34-வது தரங்கம்.

[அ-கை.] துவிதவிருத்தியே பந்தமென்றும் அந்தவிருத்திக்குச் சாக்ஷியா யிருப்பதே மோக்ஷமென்றும் சொல்லி விருத்திபேதத்தைத் தெரிவிக்கிறார்:—

சங்கை: குருவைப்பார்த்து சிஷ்யன் கேட்பதாவது. சுவாமி! பந்தமெது, மோக்ஷமெது? உத்தரம்:- தன்னிடத்திலுண்டாகிற துவைதவிருத்தியே பந்தம், அந்தத் துவைத விருத்திக்கெல்லாம் நான்சாக்ஷி யென்றிருப்பதே மோக்ஷம். அந்தச் சாக்ஷித்துவக்ஞானம் எதனாற் சித்திக்குமெனில், விருத்தி சோதனையால் சித்திக்கும். அந்த விருத்தி எத்தனை விதம்? அதில் எந்த அவஸ்தைகளில் எந்தெந்த விருத்திகளிருக்கின்றன? எந்த அவஸ்தையிலிருந்து சோதனை செய்யவேண்டியது? அந்தவிருத்தி சோதனை செய்கிறதற்கு எத்தனை சாதனம் வேண்டியதென்கிற சங்கைக்கு உத்தரம்:—விருத்தி மூன்று விதம்; ஜாக்கிரத்தில் ஸ்திரவிருத்தி யென்றும், சொப்பனத்தில் அஸ்திரவிருத்தி யென்றும், சுழுப்தியில் அஞ்ஞானவிருத்தி யென்றும் சொல்லப்படும். இதில் ஜாக்கிரத்தில் சுவாதீனப்பிரக்ஞை யிருப்பதால் இப்பவே சோதனை செய்யவேண்டும். அதற்குச்சாதனங்கள் 1. சத்துவகுணமும், 2. ஏகாக்கிரமும், 3. தீவிரமோக்ஷ இச்சையும், 4. பாகியேந்திரிய நிக்கிரகமும், 5. சாதுசங்கமும், 6. ஈசுரானுக்கிரகமும், 7. குருகடாக்ஷமும், 8. நாமாரென்ற விசாரமும் ஆக இவை எட்டுஞ் சாதனமாயிருக்கின்றன. இதில் இந்த ஸ்திரவிருத்தி எத்தனை விதமாயிருக்குமெனில் 1. சங்கோச, 2. விகாச, 3. மனோராச்சிய, 4. இந்திரியசம்பந்த, 5. அபரோக்ஷவிஷய, 6. பரோக்ஷவிஷய, 7. வாசனாவசவிருத்திகளென்று ஏழுவிதமாயிருக்கும். இவற்றிற்பாப மிசிர புண்ணிய கர்மத்தாலுண்டாகிற 1. அப்பிரிய, 2. உபேக்ஷா, 3. பிரியமென்ற மூன்றும், 1. அக்கிர, 2. மத்திய, 3. சூக்ஷும விருத்தியென்று ஒவ்வொன்றும் மூவிதமாயிருக்கும். அந்த ஏழில் முதலாவதான சங்கோச விருத்தியாவது:— கடபடவிருத்திகளின் மத்தியகாலமான சாமானிய அகங்காரத்தோடே கூடியிருக்கிறதான உதாசீன சுகமாம். இதில் அக்கிரமாவது:- துக்காகாரமாய் வருகிற மறுவிருத்தியால் அந்த மத்தியகாலத்திலிருக்கிற சுகந்தெரியாமல் மறைக்கப்படுகிறது. மத்தியமமாவது சுகதுக்கமில்லாதிருக்கிறது:— சூக்ஷுமவிருத்தியாவது:- துக்கமின்றி சுகமாத்திரமாயிருக்கிறது. இதின் அனுபவம் சுழுப்தியிற்போல விருத்தி வெளியில் வந்த பின்பே காணப்படும். இரண்டாவதான விகாச விருத்தியாவது:—விவகார மன்றியில் கடபடாதி விஷயாகாரமாய்த் தோற்றுவதுதான். இதில் அக்கிரமாவது:— ஸ்வப்ரயோசனமன்றியில் பரப்ரயோசனமாய்த் துக்க ரூபமாய்த் தோன்றுகிற விருத்தியேயாம். மத்தியமமாவது:— இரண்டு மன்றியில் தோன்றுகிற விருத்தியேயாம். சூக்ஷும விருத்தியாவது:— ஸ்வப்ரயோஜன மாத்திரமாய்ச் சுகமாய்த் தோன்றுகிற விருத்தியேயாம். மூன்றாவது மனோராச்சிய விருத்தி மூவிதம். அதில் பூதவிருத்தியென்றும் பௌஷிய விருத்தி யென்றும் வர்த்தமான விருத்தி யென்றும் மூவிதம். இதில் பூத விருத்தியில் அக்கிர விருத்தியாவது:— தனக்கு விரோதஞ் செய்தவர்களையும் விரோத விஷயங்களையும் அதினால் வரப்பட்டிருக்கிற துக்கங்

களையும் பற்றி வருவதாம். மத்தியமமாவது:— உபேக்ஷா விஷயங்களையும் விஷயிகளையும் பற்றி வருவது. சூக்ஷ்ம விருத்தியாவது:— தனக்கு இஷ்டஞ் செய்தவர்களையும் இஷ்டங் கொடுத்த விஷயங்களையும் அதினலுண்டான சுகத்தையும் பற்றி வருவது. பௌஷிய விருத்தியில் அக்கிரமாவது:— தனக்கு துவேஷிகளால் வருங் கெடுதலையும் துவேஷ விஷயத்தால் வரும் ஹானிகளையும் அதினல் வரும் பய துக்காதிகளையும் குறித்து நினைக்கிறது. மத்தியம விருத்தியாவது: — பொதுவான விஷய விஷயிகளைக் குறித்து இப்படியானல் நல்லதென்றும், இப்படியானல் கெடுதலென்றும் நினைக்கிறது. சூக்ஷ்ம விருத்தியாவது:— தனக்கு இஷ்ட விஷயி விஷயங்களுடைய க்ஷேமத்தையும், அதினல் தனக்குச் சுகமுண்டாகுமென்றும் நினைக்கிறது. வர்த்தமான விருத்தியில் அக்கிர விருத்தியாவது:— தனக்குத் துக்கங் கொடுக்கிறவர்களையும் துக்க விஷயங்களையும் பற்றி துக்கப்படுகிற நினைப்பாம். மத்தியம விருத்தியாவது:— பொதுவாய் அனுபவிக்கிற விஷய விஷயிகளைப்பற்றி வருகிற நினைப்பாம். சூக்ஷ்மவிருத்தியாவது: — அடிக்கடி தனக்குச் சுகத்தைக் கொடுக்கிற புத்திராதிகளையும் கிராகாராகமங்களையும் பற்றி க்ஷேமமாயிருக்க வேண்டுமென்று நினைக்கிறது. நாலாவதான இந்திரிய சம்பந்த விருத்தியாவது:— சுரோத்திராதி இந்திரியங்களுக்கு வருகிற துக்க உதாசீன சுகங்களைப் பற்றி நினைக்கிறதே அக்கிரமத்தியம சூக்ஷ்ம விருத்திகளாம். ஐந்தாவதான பிரத்தியக்ஷ விஷய சம்பந்த விருத்தியில் அக்கிரமாவது:— துக்க விஷயத்தில் இந்திரிய சம்யோகத்தால் வருகிற துக்கமாம். மத்தியம விருத்தியாவது:— விஷய சம்யோகத்திற் சுகதுக்கமன்றியில் மத்தியஸ்தமாய் விவகரிக்கிறதாம். சூக்ஷம விருத்தியாவது:— மேற்படி சம்யோகத்தால் விஷய சுகத்தை அனுபவிக்கிறது. ஆருவதான பரோக்ஷ விஷய விருத்தியில் அக்கிரமாவது:— பாபத்தால் நரகம் வருமென்று சொல்லும் சாஸ்திரத்தை கேட்கும்போது நாமிந்தப் பாபஞ் செய்திருப்பதால் இது நமக்கு வருமென்று தோன்றுகிற துக்க விருத்தியாம். மத்தியமமாவது:— தனக்குச் சுக துக்கமன்றியில் பாரத யுத்தத்தையும் தேவ அசுராள் யுத்தத்தையுங் கேட்பதாம். சூக்ஷ்ம விருத்தியாவது:- இன்ன புண்ணியத்தாற் சுவர்க்க சுகம் வருமென்பதைக் கேட்டுத் தான் செய்திருக்கிற புண்ணியம் அந்தச் சுகத்தைக் கொடுக்குமென்று எண்ணிச் சந்தோஷிப்படுகிற விருத்தியாம். ஏழாவதான வாசனுவசமாயிருக்கிற விருத்யில் அக்கிர விருத்தியாவது:— ஒருவனைக்கண்ட மாத்திரத்தில் அவனுக்கும் நமக்கும் முன் நடந்திருக்கிற சகல சங்கதிகளும் வியத்தமாய்த் தோன்றுகிறது. மத்தியம விருத்தியாவது:— ஒருவனைக் கண்டமாத்திரத்தில் அவன் சங்கதி ஞாபகம் வராமல் அவன் இவனுடன் பழகியிருக்கிற சில சங்கதியைத் தெரிவித்ததின் பேரில் ஞாபகம் வருகிறது. சூக்ஷ்ம விருத்தியாவது:— ஒருவனைக் கண்டமாத்திரத்தில் அவனைத் தெரியாமலும் அவன் சில அனுபவத்தைச் சொன்னதிலுந் தெரியாமல் நிரம்ப யோசனையின் பேரிற் சொப்பனங் கண்டதுபோல அவன் அனுபவந் தோன்றுவதுதான், இந்த விருத்திகளுடைய பேதங்களையும் இவற்றினுடைய பாவா பாவங்களையுமறிந்துகொண்டு சாக்ஷி மாத்திரமாயிருக்கிறவனே நானென்று இடைவிடாமல் அநுசந்தானஞ் செய்துக்கொண்டு இந்த விருத்திகள் வருங் காலங்களெல்லாம் அவற்றில் தான் அத்தியாசப்படாமல் இது

இன்ன வகுப்பு இது இன்னவகுப்பென்று விசாரணையால் தெரிந்துகொண்டு விஷயாத்தியாசத்தையும் தேக இந்திரிய பிராண அந்தக்கரண ஜீவ வாசனு அவித்யா மாயா ஈசுவராதி அத்தியாசங்களையும் மூலாக்ஞானத்துடனே தள்ளி இவ்வளவும் அறிவாகிய நம்மிடத்தில் சுவரில் சித்திரம்போலக் கல்பிதமென்று கண்டு முன்போல மயங்காமலிருப்பவனே ஜீவன்முக்தன்.

35-வது தரங்கம்.

[அ-கை.] ஒரு பிரஹ்மத்தைத் தானே ஈசுவராதியாய்ச் சொன்னதற்கு ஏதுவைச் சொல்லுகிறார்:—

ஒரு பிரஹ்மத்தைத் தானே சில இடத்தில் ஈசுவரனென்றும் சில இடத்தில் குருவென்றும் சில இடத்தில் தானென்றுஞ் சொல்லுவதால் பேதமென்று சங்கைவர, ஒரு புருஷனுக்குப் பால்யத்தில் அன்னபானுதி கொடுத்து ரக்ஷிப்பதால் அந்தப் பிதாவை ஈசுவரனென்றும், குமாரப் பருவத்தில் இவனை சிக்ஷித்து இவனுக்கு வித்தியாப்பியாசம் பண்ணிவைக்குங் காலத்தில் குருவாகவும், பிராப்தனுகை விட்டுப் பிதாவின் கருத்துக்கு இவன் கருத்து அபேதமாய் இருப்பதால் பிதாவே புத்திரனுக ஆவதுபோல; அஞ்ஞான தசையில் இவனுக்குக் கெட்ட நடத்தையைப் போக்கி நல்ல நடத்தையைக் கொடுத்து ரக்ஷிப்பதால் ஈசுவரனென்றும், முமுக்ஷு தசையில் இவனுக்கு ஞானுபதேசம் பண்ணி இவன் அஞ்ஞானத்தைப் போக்குவதால் குருவென்றும், ஞானதசையிற் சொரூப சாக்ஷாத்காரமாயிருப்பதாற் பிரஹ்மமே தானென்றும், இப்படிப் பக்குவ பேதத்தால் வந்த நாம மாத்திரமே யல்லாமற் சுபாவமாயிருக்கிற வஸ்துவிற் பேதமில்லை.

36-வது தரங்கம்.

[அ-கை.] குருவைத் தானே ஒரிடத்தில் தாயென்றும், தந்தையென்றும், குலதெய்வமென்றும், பர்த்தாவென்றும், ஸ்திரீயென்றும், புத்திரனென்றும், சகோதரனென்றும், இராஜனென்றும், ரத்னமென்றும், மேருவென்றும், ஈசுவரனென்றும், அமிர்தமென்றும், கல்பகவிருக்ஷமென்றும், சந்திரனென்றும், சூரியனென்றும், சமுத்திரனென்றும், மூலதானமென்றும், அந்தரங்கமான சிநேகிதனென்றும், பந்துவென்றும், இவனுக்குள் அந்தரியாமியாயிருந்து ஏவுகிறவனென்றும், இவனுக்குச் சாக்ஷியென்றும், இவனுக்கு அதிஷ்டானமென்றும், இவனே அவனென்றும், பின்னும் அநேக திருஷ்டாந்த மூலமாய்ச் சாஸ்திரங்களில் வர்ணித்திருக்கிறதை ஒவ்வொன்றுக்கும் அபிப்பிராய மென்னவிதமென்று கேட்ட சிஷனுக்குக் குருவானவர் சில சாமியங்களுடன் ஏதுக்களைச் சொல்லுகிறார்:—

(1) தாயானவள் தனக்கு ஹிதாஹிதந் தெரிந்து அஹிதத்தை விலக்கி ஹிதத்தைச் செய்துகொள்ளமாட்டாத சிசுவுக்குக் காலமறிந்து பாலூட்டி அப்பியங்கனுதி செய்வித்துச் சீதோஷ்ணத்தினுலும் பௌதீகங்களாலும் உபத்திரவமுண்டாகாமற் பாதுகாப்பதுபோலக் குருவும் தனக்கு நன்மையின்னது தீமையின்னது என்று அறியாத

சிஷ்யனுக்குக் காலம் பார்த்துப் பக்குவத்துக்குத் தக்க ஹிதமான பிரஹ்ம ரசத்தை உண்ணச் செய்து கெட்ட விஷய சம்சர்க்கத்தால் தீமையைச் சம்பாதித்துக்கொள்ள வொட்டாமல் எப்போதுந் தன்னை அடுத்திருக்கும்படி செய்கிறு ராகையால் குரு தாயாவர். (2) பிதா தன் புத்திரனுடைய விளையாட்டு முதலான துஷ்டத்தனத்தைத் தடுத்து வித்தியாப்பியாசஞ் செய்வித்து விவகாரங்களிலுள்ள அறியாமையை நீக்கித் தன்னைப் போலச் சமர்த்தனுக்கித் தன் சொத்தையு மொப்புவிக்கிறுன்; அதுபோலக் குருவும் சிஷ்ய னுடைய விஷய நாட்டங்களைத் தடுத்து வேதாந்த சாஸ்திரப் பிரக்ஞையை உண்டு பண்ணி மன மயக்கங்களையும் வாசனைகளையுந் தீர்த்து விவேகியாக்கித் தன் ஜீவன் முக்திச் சுகத்தையுங் கொடுக்கிறுர். ஆகையால் குரு தந்தைக்கொப்பாம். (3) குல தெய்வம், வியாதி பீடைகளினிவர்த்தியையும் சத்துருபீடை நிவர்த்தியையும் இஷ்ட சித்தியு முண்டாகும்படி செய்து பரம்பரையாகக் காப்பாற்றிக்கொண்டு வருகிற தன் குல தெய்வத்தை ஒருவன் வேண்டி வேண்டிய பலனை அடைகிறதுபோல, சிஷ்யனும் அஞ் ஞான விபரீத வாசனைகள் காமக் குரோதாதி விருத்திகள் க்ஷயமடைவதற்கும், மேலான அனுபவங்களுண்டாவதற்கும், தனதுள்ளே நின்றனந்த ஜன்மங்களாண்டு இப்போது வெளியில் வந்து உபதேசித்த குருவை நமஸ்கரித்துக் கோரினதை யடைகிறுனுகையால் குரு குலதெய்வம். (4) பர்த்தாவானவன் ஸ்திரீ ருதுவானது கேட்டுவந்து அவளுடன் கலந்து சகல விஷய சுகத்தையுங் கொடுப்பதுபோலக் குருவும் சிஷ்யனுடைய முமுக்ஷுத் துவ பரிபாகந் தெரிந்து வந்து ஐக்கிய ஞானத்தை உபதேசித்து பிரஹ்மானந்தத்தைக் கொடுக்கிறுர்: ஆகையால் குருவுக்கு நாயக பரவமாம். (5) ஒரு புருஷன் பந்துக்களால் கைவிடப்பட்டாலும் தரித்திரனுயிருந்தாலும் அவனுக்குக் கற்புடைய ஸ்திரீமட்டு மிருந்தால் அவள் மூலமாய் அருந்தல் பொருந்தலான இகலோக சுகங்களால் திருப்தி யுண்டாகுவது போல, முமுக்ஷுவுக்குப் பந்துமித்திராளும் விசேஷ யோக்கியதைகளு மில்லாவிட்டாலும் குருவின் தயவு ஒன்றினுல் மட்டுமே பிரஹ்ம ஞானத்தையும் உபசாந் தியையுமடைகிறுன். மேலும் காமிய கர்மங்களில் அபத்தினிகளுக்கு ஒரு கர்மத்திலும் அதிகாரமில்லாதது போலக் குருவன்றியில் முமுக்ஷு ஞானுப்பியாசத்துக்கு அருகனுகான். ஆகையால் இம்மைக்கு ஸ்திரீயைப்போல மோக்ஷத்துக்குக் குரு ஆவசியகமாம். (6) புத்திரன், பிதாவின் ஐக்ய சௌக்கியத்துக்கும் பிதிர்மேதத்தால் பிதிர்லோகப் பிராப் திக்கும் ஏதுவாவது போல, இந்தக் குருவும் மூலாகங்காரத்தைச் சுட்டுப் பஸ்பம் பண் ணினதால் அதின் ஜீவன் முக்தியையும் மோக்ஷத்தையு மடையக் குரு ஏதுவாதலால், தனக்குப் புத்திரனுமாம், (7) சகோதரர்களுக்குள் ஜாதிகுலாசார வேற்றுமை யில்லா மையும், அன்னியோன்னியப் பிரியமும், பிதாவின் சொத்துக்குச் சமபாத்தியதையு மிருப் பதுபோலக் குருவுஞ் சிஷ்யனும் அறிவு சொருபமாயும், ஒரேவிதமான நிச்சய அனுபவங்க ளுடனும், அன்னியோன்னிய அன்புடனும், அழியாத பொருளைச் சமமாயடைகிறவர்களாயு மிருப்பதால் சகோதரர்களாகச் சொல்லலாம். (8) அருமையான ரத்னமொன்று பெற்றுல் சகலவிதமான சம்பத்தையு மடைவதுபோலக் குருவை மட்டும் பெற்றவன் சகல ஞான

சம்பத்துக்களையும் அடைகிறபடியால், குருவே ரத்னமுமாம். (9) மேருவை யடைந்தவன் சம்பன்னனும், நிர்ப்பயனுகவு மாவதுபோலக் குருவையடைந்தவன் சாம்ராச்சியத்தையும், அபயத்தையு மடைகிரு னுகையினுலும், நிச்சலமாயிருப்பதைப் பற்றியும் சகல தேவதைகளுக்கும் ஆசிரயமாயிருப்பதைப் பற்றியும் குரு மேருவுக்குச் சமானமாம். (10) சக்ரவர்த்தியான மகாராஜாவானவன் தன் குடிகளின் பசி, சத்துருபீடை, சோரபயம் முதலானவைகளைத் தீர்த்து ரக்ஷிப்பதுபோலக் குருவும் சிஷ்யனுடைய சோகமோக காமாதி பயங்களைத் தீர்த்து ரக்ஷிக்கிருர், ஆகையால் குரு மகாராஜாவுக்குச் சமானமாம். (11) சர்வஜகத்துக்கும் ஈசுவரன் போலச் சத் சிஷ்யனுக்குக் குரு நிக்கிரானுக்கிரக சக்தராகையால் குரு ஈசுவரராவர். (12) அமிர்தம் தன்னைப் புஜித்தவனை மரணமில்லாமற் செய்வதுபோலக் குருவும் தன்னை உபாசிக்கிறவனை அழியாத சொருபமாக்குகிருர்; ஆகையால் குரு அமிர்தசமானர். (13) கைம்மாறு வேண்டாமற் கல்பக விருக்ஷம் தன்னையடைந்தவர்கள் நினைத்ததெல்லாம் சுலபமாய்க் கொடுப்பதுபோலக் குருவும் அப்படியே ஆசிரித்தவர்ளுக்கு இஷ்டசித்தியைக் கொடுக்கிருர் ஆகையால் குரு கல்பக விருக்ஷமாம். (14) சூரியனுலுண்டான தாபத்தைப் போக்கிக் குளிர்ச்சியையும் சந்தோஷத்தையும் சந்திரன் கொடுப்பதுபோலத் தாபத்திரய துக்கங்களையும் போக்கிச் சித்தோப சாந்தியையுங் கொடுக்கிறதால் குரு சந்திரனுக்கொப்பாவர். (15) பூதவிருளை நிவர்த்திக்க அக்கினியானது சாதனுந்தரங்களை அபேக்ஷிப்பதுபோல, யாதொரு சாதனுபேக்ஷை யில்லாமலும் யாதொரு பிரதிபந்தங்களாலும் தடைபண்ணப் படாமலும் இருளைச் சூரியன் போக்குவதுபோல, அஞ்ஞான தமசைக் குரு நிவர்த்திக்கிறதற்கு யாதொரு கர்ம முதலான சாதனுந்தரத்தை அபேக்ஷியாமலும் தெய்வ விக்னம் முதலான தடைகளால் அசைக்கப் படாமலு மிருக்கிறபடியாற் குரு சூரியனுவர். (16) க்ஷீரசமுத்திரம் பால்மயமாயும், மழையினுலும் சூரியகிரணங்களின் சோஷண (வுஷ்ணத்தினுல்) த்தினுலும் ஏற்றத் தாழ்ச்சியடையாததாயும், கெம்பீரமாயும், ஆழமறியப்படாததாயும், விலையுயர்ந்த வஸ்துக்களை அடக்கிக்கொண்டுமிருக்கிறதுபோலக் குருவும் கருணுமயராயும், சுகதுக்கங்களால் விகாச சங்கோசத்தை அடையாதவராயும், பூரண திருஷ்டியே எப்பொழுது முள்ளவராயும், ஜகத்தாரால் அறியப்படாத இருதயமுள்ளவராயும் மேலான சற்குணங்களை உள்ளடக்கிக் கொண்டவராயும் விளங்குகிருர்; ஆகையால் குரு க்ஷீரசமுத்திர சமானராவர். மற்றதுகளை இதுபோலவே யுக்தியாலும் குருமுகமாயும் தெரிந்துகொள்ளத் தக்கது. மேலேயுஞ் சொல்லப்படுகிறது.

37-வது தரங்கம்.

[அ-கை.] நான் (ஜீவனென்கிற) அறிவை ஒரு பெண்ணுக வர்ணித்து எழுதிய அநுசந்தானத்தின் மகிமை அறியும் விதம்:—

நான் (ஜீவனென்கிற) ஒரு பெண், அதின் பர்த்தா பிரஹ்மம். அந்தப் பர்த்தாவின் கூடப்பிறந்தவள் மூலப் பிரகிருதி. அவள் பெண்கள் மனுேபுத்தி சித்தமென்று மூன்றுபேர்கள். அவர்களுடைய புத்திரர்கள் ஞானேந்திரிய கர்மேந்திரிய பிராணுதிவாயுக்

கள்; இவர்களுடைய சொத்துக்கள் சப்தாதி விஷயங்கள்; இந்த நானென்கிற கன்னிகை பிரஹ்மமாகிற பர்த்தாவோடே சேர்ந்து ஆனந்தமாகிற பிள்ளையை யடையா திருக்கும் படி மூலப்பிரகிருதி யென்கிற நாத்தனூர் முதலானவர்கள் விரோதஞ் செய்துகொண்டு வருகிறார்கள். அப்படிச் செய்வானேனென்றால், இந்தக் கன்னிகை பர்த்தாவுடன் சேர்ந்து புத்திரவதியானாளே யானால் மேலே சொன்னவர்கள் யாவரும் போனவிடந் தெரி யாமலும் போகவேண்டி யிருப்பதால், இந்தப் பெண்ணை இதோ இந்தச் சப்தத்தைக் கேள், இந்த ஸ்பரிசத்தை ஸ்பரிசி, இந்த ரூபத்தைப்பார், இந்த ரச பதார்த்தத்தைத் தின்னு, இந்த வாசனையை மோந்துபார், இந்த வார்த்தையைப்பேசு, இந்த வீட்டு வேலையைச்செய், இன்ன இன்ன இடங்களுக்குப் போய்விட்டுவா. இந்த வீட்டிலுள்ள மல ஜலங்களை எடுத்தெறிந்து சுத்தம் பண்ணு, என்று சதாகாலமும் வெளியில் ஜாக்கிரத்தில் வேலை யேவிக்கொண்டு தன் பர்த்தாவை நினைக்கவும் பார்க்கவுங் கூடாதபடிக்கு இடை விடாமல் வேலை யேவிக்கொண்டும், இப்படியே வீட்டுக்குள்ளிருக்கிற சொப்பனாவஸ்தை யிலும் வேலையில்லாமல் போனாலும் இருக்கிறதுபோல வழக்கப்படி காண்பித்து அப்பவும் முன்போலவே பர்த்தாவுடன் சேரவொட்டாமல் செய்து விட்டார்கள். அதன்பிறகு இவள் புருஷனோடே கூடச்சேர்ந்து சுழுப்தியாகிற சாப்பாடு சாப்பிடுகிற சமயத்தில் இவள் ஒரு வேளை பர்த்தாவைப் பார்த்து அவரோடு சுகத்தை அனுபவிப்பாளென்று யோசித்து, அப்ப வும் இவளுக்கு நானென்கிற தன்பிரக்ஞை தெரியாமல் போகும்படி அறியாமையாகிற சாரா யத்தையும் நிறையக்கொடுத்து மயக்கிப் போட்டமையாலும், அறிவாகிற கண்ணையும் பிரம்மத்தைச் சாக்ஷாத் காரமாக நானென்றறிகிறதான ஞானதீபமில்லாத ஆவரணமா கிற இருட்டினால் மறைத்து நாயகனைப் பார்க்கவொட்டாமல் பண்ணினபடியாலும், அப் பவும் நிஜபுருஷனுடன் சேர்ந்தும் சேராததுபோலவே பண்ணிவிட்டார்கள். இப்படிக் கல்பகோடிகாலமாய் இந்த நானென்கிற கன்னிகையானவள் தன் பர்த்தாவோடே சேர்ந்து சுகத்தை யடையாமல், தனக்கு விரோதிகளாயிருக்கிற நாத்தனூர் முதலானவர்களுடன் சேர்ந்து அவர்களுடைய துர்ப்போதனையால் தனக்கு இப்படி ஒரு பர்த்தாயிருக்கிறா ரென்று அறியாமலும், அவருடனே அறிவோடே கூடியிருந்து சேராமலும், அந்தச்சேர்க் கையினால் இப்படிப்பட்ட சுகமுண்டாகு மென்பதையுந் தெரியாமல், தானே எப்பொழுதுந் துக்கிகளாயும் மூடர்களாயும் அசத்துக்களாயும் கூடாத காரியத்தைச் செய்கிறவர்களாயும் யிருக்கிற இவர்களுடன் சேர்ந்து, அவர்களுக்குச் சுபாவமான ஜனன மரணங்களையும் ராகத்துவேஷங்களையும் மானாவமானங்களையும் அவற்றாலுண்டாகும் சுகதுக்கங்களையும் தனக்குச் சுபாவமென்று நினைத்து வெகுகாலந் துக்கப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும்போது தெய்வ கதியால் இந்தக் கன்னிகைக்குத் தோழியாகப் பிரஹ்மவித்தென்கிற பேரோடே கூடியும், பிரஹ்மமாகிற நாயகனுடன் கூடினவளாயும், ஆனந்தமென்கிற பிள்ளையுட னும், மைத்திரியாதி சற்குணத் தோழிகளுடனும், கூடிச் சுருதியுக்தி அனுபவங்களென் கிற அலங்காராதிகளுடனுங் கூடிய ஒரு கன்னிகை வந்து சேர்ந்தாள். அவள் இவளு டைய சோர்வைப்பார்த்து நீ ஏன் விசனப்படுகிறாய்! உன்னைப் பார்த்தால் வாழாவெட்டி

போலே யிருக்கிறதே! உன் பர்த்தாவோடே நீ வாழவில்லையா? உனக்குச் சிரஞ்சீவியான ஆனந்தப்பிள்ளை பிறக்கவில்லையா? உன் கஷ்டம் விடியவில்லையா வென்று இவை முதலான கேள்விகளைக் கேட்கும்போது. இந்தக் கன்னிகையும் அவளுக்குப் பதில் சொல்லுகிறதாவது:– என் பர்த்தாவாவதுயார்? அவர் எங்கே யிருக்கிறார்? அவர் சொரூபமென்ன? அவரை நான் எப்படிப் பார்க்கிறது? அவருடன் எப்படிச் சேருகிறது? அப்படிச் சேர்ந்தால் அதினாலுண்டாகும் பிரயோசனமென்ன? இந்த வீடு விளங்கும்படியாய்ப் புத்திரனெப்படி யுண்டாவன்? அப்படி யுண்டாகிற புத்திரனுடைய சொரூபமென்ன? அவனால் அடையும் பிரயோசனமென்ன? அந்தப் புத்திரனும் பர்த்தாவும் நானும் அபேதமாயிருக்கும் வழியெப்படி? அந்தப் பர்த்தாவுடன் சேர்ந்திருப்பதற்கு என்ன தடையிருக்கிறது? அந்த தடையை நிவர்த்தி செய்கிறதற்கு உபாயமென்ன? இப்போது அதற்காக நான் செய்யவேண்டிய காரியமென்ன? என் நாத்தனாரும் அவள் குழந்தை குட்டிகளும் என்னை நிமிஷங்கூட சுகமாயிருக்க வொட்டாமல் சதாகாலமும் என்னை வருத்தப் படுத்தி வருவதால் இவர்களை இந்த உலகத்தில்கூட இருக்கவொட்டாமல் விரட்டி நான் எப்படிப் பார்த்தாவோடே சேர்ந்து சுகத்தை யடைவேன்? பர்த்தாவை நான் அடையும்வரையில் அவர்களை விட்டால் நான் பிழைப்பதற்கு என்ன மார்க்க மிருக்கிறதென்று இந்தக் கன்னிகையானவள் விசாரமுகமாய் கேட்கும்போது, இந்தத் தோழியான கன்னிகை இதற்குச் சமாதானத்தை யோசித்து இந்தக் கன்னியைச் சுகப்படுத்தி வைக்கும் வழியைச் சொல்லுகிறாள்:— சுகப்பிரதையான பிரஹ்மவித்தென்னுந் தோழியைச் சந்தித்ததினாலேயே இந்தப் பெண்ணுடைய கஷ்டங்கள் தீருகிறகாலமும் வந்துவிட்டது; அப்போது தோழி சொல்லுகிறாள்: பெண்ணே! பயப்படாதே உனக்கொரு குறைவுமில்லை. என்றுமழியாதவராயும் சொப்பிரகாசராயும் ஆனந்த ரூபராயும் குறிகுண முதலான தோஷங்களொன்று மில்லாதவராயும் அத்வைத சொரூபராயும் பிரஹ்மமென்ற பெயரோடே கூடியிருக்கிற உன் பர்த்தாயிருக்கிறார். அவர் உன்னோடே அபேதமாயும் எங்கும் நிறைந்துமிருக்கிறார், அப்படிப் பரிபூர்ணமான பர்த்தாவின் தன்மையை நீ மறந்ததினால் அவரொட்டில் அவருக்குத் தெரியாமல் துச்சமாய்ப் பிழைத்துக் கொண்டிருக்கிற நாத்தனார் உன்னை இளக்காரங்கொள்ள ஆரம்பித்துத் தன்னுடைய மூன்று பெண்கள் பேரன்களுடைய ஏவல்களுக்கு உன்னை அகங்காரி யென்று பேரோடே கூடிய பகிர்முகப் பிரவர்த்தியை யுடையவனாயிருக்கிற ஜீவனாகிய ஆணுக்கி வைத்து, நீ பர்த்தாவை அறிந்து கொள்ளாதபடி உன் உள்பார்வையை மறைத்துப் போட்டாள். நீ இந்த வஞ்சனையை யறியாமல் நாத்தனார் பெண்களும் அவர்களுடைய பிள்ளைகளும் உன்னைப் பேய்போல அலைக்க, அதுக்கெல்லாம் உட்பட்டு அவர்கள் கோரின சப்தாதி விஷயங்களான க்ஷணே க்ஷணே யுண்டாய் அழிந்துபோகிற பண்டங்களை யெல்லாம் சிரமப்பட்டு வாங்கிக்கொடுத்து அவர்களுடைய ஓயாத சுகதுக்க சம்சாரத்தைத் தன்னதாகப் பாவித்துத் துக்கப்பட்டாய், மேலும் அந்தப் பெண்களும் குழந்தைகளும் அஸ்திரமானவர்கள், அவர்கள் ஜாக்கிர சொப்பனங்களாகிற ஒரு வீட்டிலிருந்து மற்றொரு வீட்டுக்கும் மறு

ஜன்மங்களாகிற ஒரு ஊரிலிருந்து மற்றொரு ஊருக்கும் கடபடாதியான ஒரு விஷயத்திலிருந்து மற்றொரு விஷயத்துக்கும் ஒண்டிக் குடிக்காரன் போலவும், கூத்தாடி குடிசை தூக்குவது போலவும், குரங்கு ஒரு மரத்திலிருந்து மற்றொரு மரத்துக்குத் தாவுவது போலவும், அவர்கள் ஓடும்போதெல்லாம் நீ ஸ்திரமாய்ப் பர்த்தா சன்னதியிலிருந்தும் அதையெண்ணுமல் அவர்களுக்கு முன்னே அந்த அந்த வீடுகளுக்கும் ஊருகளுக்கும் விஷயங்களுக்கும் போகிறதாக எண்ணி மயங்கினுய். ஓ! சாத்வீக புத்திரியாகிற நானென்கிற பிரக்யாவதியான பெண்ணே! நீ இந்தவிதமாய் அநாதி காலமாய்த் துக்க சம்சாரத்தில் அகப்பட்டு விழித்துக் கொண்டிருக்கிருய். மேலே சொன்ன உன் பர்த்தாவை யடைந்து ஞானச் செல்வனைப் பெற்று சுகமடையுமுபாயம் சொல்லுகிறேன்; சாவதானமாய்க்கேள், முதலில் நாத்தனுருடைய சந்ததியார்களுக்கும் அவர்கள் கட்டிக்கொண்டிருக்கிற வீட்டுக்கும் உனக்குஞ் சம்பந்தமில்லை. ஏனென்றுல், சித்தாகிய உனக்கும் ஜடமான அவர்களுக்கும் அவர்கள் வீட்டுக்கும் என்ன பொருத்தமிருக்கிறது? மேலும் நானுவிதமான சேட்டைகளுடன் கூடிப் பொய்யான விஷயங்களையே நாடிச் சேகரித்துக் கொண்டிருக்கிற அவர்களுடைய இந்திரியங்களாகிற பிள்ளைகள் தான் என்ன, அந்த அல்பபண்டங்களை அந்த இந்திரியங்கள் மூலமாய் வாங்கிச் சாவதானம் பண்ணி அதினுல் நானுவித ராகத்துவேஷ சம்சாரத்தைப் பொருந்துகிற மனது முதலான முதிர்ந்த பெண்கள் தானென்ன, இவர்கள் சுபாவம் உன் சுபாவத்துக்கு விலக்ஷணமாயிருப்பதால் அவர்களுக்கும் உனக்கும் சம்பந்தமில்லை. இவர்கள் உன் பர்த்தாவினிடத்தில் தோன்றிப் பழுதைப் பாம்புபோல மித்தையானவர்கள். ஆதலால் இவர்கள் அவர் சொருபத்தை மறைத்துக் கொண்டிருப்பதால் அவரை நீ கிட்டக் கிட்ட பிரகாசத்தைப் கண்ட இருட்டுப்போல மேல்படியார்கள் போனவிடந்தெரியாமல் மறைந்து போகிறவர்கள். இவர்களிடத்தில் ஒட்டுறவும் அகந்தா மமதாபுத்தியும் வைத்தால் உன்பர்த்தாவுடன் உன்னை ஒருக்காலும் சேரவொட்டாமற் செய்கிற நன்றியற்றவர்கள். அவர்களுடைய ஓட்டங்களிலெல்லாம் செல்லாமல் நீ ஸ்திரமாயிருந்துகொண்டு உன் அதிகாரத்தைச் செலுத்து. நீயே மகாராணி, சர்வத்திராளுக்கும் எஜமானி. மூடவஞ்சகர்களான பழைய பந்துக்கள் செல்லுகிற விஷயங்களிலுள்ள தோஷங்களைப் பார்த்து அவைகளில் கொஞ்சமேனும் ஆசை வைத்து மயங்காதே. அவைகள் பொய்யாயிருப்பதுமன்றியில் உன் பர்த்துரு சம்யோகத்தினுலுண்டாகும் பேரானந்தத்துக்கு முக்கிய விரோதிகள், உனக்கு எப்போதும் பர்த்தாவின் தேஜோமயமான திவ்ய சொருபமே தியானமாக யிருக்கட்டும். பர்த்தாவும் நாமும் கடாகாசம் மகாகாசம் போல எப்போதும் அபேதமாயிருக்கிறோம். அவருக்குள்ளதெல்லாம் நமக்குண்டு, அவருக்கில்லாதது நமக்கில்லை யென்று நிச்சயம் வந்தவுடன் நாத்தனூர் ஒடுங்கிச் செத்துப்போவாள். இப்படித் திருடானுபவமாகிற சிம்மாசனத்திலிருக்கிற ஏகசக்ராதிபதியாகிற உன் பர்த்தாவுக்குப் பட்டமகிஷியாக உட்கார்ந்து அவரோடே ஐக்யானுபோகத்தால் அவருக்கு அனுருபமானஞானச் செல்வனைப் பெற்ற மாத்திரத்தில் ஜீவன் முக்தி காந்தையென்று உன்னைச் சர்வலோகமும் துதிக்குமென்பதற்கு வேதமே

பிரமாணம். இந்த நிலைமையிற் சுகமாயிருக்கிற என்னைப் போன்ற பெண்களே சாக்ஷிகள். நீ எப்போதும் உன் பர்த்தாவுடன் ரமித்துக்கொண்டிருக்கையில் உன் புத்திரன் முன்னுள்ள மாயா உறவினர்களுடைய சேட்டைகளையும் அவர்களுக்குக் கோசரமான சகல பிரபஞ்சத்தையும் கானல், ஜலம்போலப் பொய்யாகவும் அத்தனையிலுந் தானே யிருப்பதாகவும் கண்டு அவைகளொன்றும் உன்னைப் பாதிக்காம லிருக்கும்படிக்கும், மேற்படி ஜீவச் சவங்களாய்த் தோன்றிக்கொண்டிருக்கிற சகலர்களும் உன் காலின் கீழ் வந்து விழும்படிக்கும் செய்வன். உன் பர்த்தாவும் நீயும் புத்திரனும் எப்போதும் வாஸ்தவத்தில் ஒரே ரூபமாக இருக்கிறீர்கள். பர்த்தாவென்றும். ஸ்திரீயென்றும், புத்திரனென்றும் சொல் மாத்திரமாயும் சொப்பனத்தில் கண்ட பேதங்களைப் போல நினைப்பு மாத்திரமாயிருக்கிறது. பிருங்ககீட நியாயமாயும், பால் பாலுடனும், ஜலம் ஜலத்துடனு மொன்றுவது போலவும், நீயும் உன் பார்த்தாவும் உன் புத்திரனும் ஒன்று சேர்ந்து சம்சார திருஷ்டி மறந்து கொஞ்சமேனுஞ் செருக்கில்லாத என்றும் குறைவுபடாத பூரணனந்தமாவா யென்று சுருக்கமாய் அவளுக்குத் துக்கநிவர்த்தி தடையற்ற ஆனந்த முண்டாகும்படி செய்த ஆப்தோபதேசத்தைக் கேட்ட அந்தப் பெண்ணும் தன் பர்த்தா பிரஹ்மமென்றும் அவர் எங்கும் எவ்விடத்திலும் பூரணமாயிருக்கிறரென்றும் சச்சிதாநந்த சொரூபரென்றும் விசார ஞானதிருஷ்டியாற் கண்டு அவரே தானகச் சேர்ந்து முன்பட்ட துக்கங்களை யெல்லாம் போக்கி இடைவிடாமல் நானே பிரஹ்மம் பிரஹ்மமே நானென்று கீழு மேலுமாய்த் திரும்பத் திரும்ப அநுசந்தானமாகிற போகத்தால் ஆனந்தமென்கிற புத்திரனைப் பெற்று அழியாத ஆனந்தத்தோடே நான் பிரஹ்மம் ஆனந்தமென்கிற மூன்று பதங்களுக்கும் பேதமில்லாமல் நானே பிரஹ்மானந்தமாய் ஏகாகாரமாயிருக்கிறேமென்று அறிந்துகொண்டு, இதுவரை அஞ்ஞான சம்சய விபரீதங்களென்கிற நாத்தனூர் முதலானவர்களே நானிந்தச் சுகத்தை யனுபவிக்கத் தடையா யிருந்தார்களென்று தெரிந்த பின்பு சிரவண மனன நிதித்தியாசனமென்கிற சகிகளால் மேற்படியார்களை விரட்டி, இப்படியே சகசானந்தத்திலிருந்து மேற்படியார்களுடைய சரீரமாகிற வீட்டையும் அவர்களாற் போடப்பட்ட சப்தாதி விஷயங்களாகிற சாப்பாட்டையும் நிவர்த்திக்கிறதற்காகச் சொரூப ஸ்திதியாகிற வீட்டில் நானென்று குடிபுகுந்து சாக்ஷாத்காரமாகிற ஆனந்த போஜனத்தையுஞ் செய்துகொண்டு இவர்களெல்லாம் மித்தை யென்கிற பார்வையால் அவர்களைக் காணுமல் போகும்படி விரட்டி, ஜீவன் முக்தியாகிற ஜீவனத்தையுஞ் செய்துக்கொண்டு வாழப்பட்ட இந்த அதிசயத்தைக் கேட்டு மற்ற துக்கப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிற பெண்களெல்லாம் இவளிடத்தில் வந்து இவளுடைய உபதேசத்தால் இவளைப்போல ஆனந்தத்தை யடைந்து பரம்பரையாய் வாழ்ந்து கொண்டு வருகிறுர்கள். இந்த அதிசயத்தைக் கேட்டு இனிமேல் வருகிற காலத்திலுமுள்ள கன்னிகைகளும் இப்படியே வாழக்கடவார்களென்று குருநாதனுடைய பாதாரவிந்த பக்தியின் மகிமாதிசயத்தால் அனுக்கிரகிக்கப்பட்டது.

38-வது தரங்கம்.

[அ-கை] எந்தப் புருஷன் சதா நாமாரென்று விசாரம் பண்ணுகிருனே அவனுக்குத் துக்கம் ஒருக்காலும் வராதென்பதைப்பற்றி சொல்லப்படுகிறது:—

ஜலத்திலுள்ள தாமரைப் புஷ்பமானது எப்படி வாடமாட்டாதோ, சிங்கமானது யானையின் சப்தத்துக்கு எப்படிப் பயப்படமாட்டாதோ, நந்தவனத்தில் எட்டிமரம் எப்படி யிருக்கமாட்டாதோ, சொப்பனத்திலிருந்து விழித்தவனுக்குச் சொப்பன துக்கமெப்படி யிருக்கமாட்டாதோ, ஆகாயத்தில் தூளி எப்படி ஒட்டமாட்டாதோ, தீபத்தினிடத்தில் எப்படி இருட்டு வரமாட்டாதோ, ஜலத்திலிருக்கிற மீனினுடைய நேத்திரமானது ஜலத்தோடே எப்படிச் சம்பந்தப்பட மாட்டாதோ, சந்திரனிடத்தில் எப்படிச் சூடு வரமாட்டாதோ, தாமரையிலையில் ஜலமெப்படி ஒட்டாதோ, வைராக்கிய புருஷனிடத்தில் பாவமெப்படி ஒட்டாதோ, அப்படி நாமாரென்று விசாரித்துத் தன்னை பிரஹ்மமென்றறிந்து சகல பிரபஞ்சத்தையும் பொய்யென்று அநுசந்தானம் பண்ணுகிறவனுக்குத் துக்கலேசமும் ஒட்டாது.

39-வது தரங்கம்.

[அ-கை.] ஜீவனைக் காளைமாடாக வர்ணித்தலும் அதைக் கரையேற்ற உபாயமும் சொல்லப்படுகிறது:—

ஒரு ஜீவனுகிய பொதியெடுக்கிற காளை எப்படி யிருக்கிறதென்றால்:— அநேக ஆசாபாசங்களாற் கட்டப்பட்டும், விஷயப் புல்லுகளில் ஆசையோடுங் கூடியும் அநேக ஜன்மத்திற் பழகிய வாசனுவார்த்திகத்தை யடைந்தும், துக்கமாகிற அங்க வைகல்லியத்தையும். மனோரதம் முடியாத பெருமூச்சையும், நான் கர்த்தாவென்கிற பெரிய பாரத்தையும் மாயிகமான மருப்பூமியில் அலைந்துகொண்டும், பஞ்சமாபாதகங்களாகிற சேற்றினுற் பூசப்பட்டும், ஆவரணமாகிற படுகுழியில் விழுந்துகொண்டும், ஈஷணுத்திரயங்களாகிற உண்ணி, கொசு, ஈக்கடிகளால் கடிக்கப்பட்டும், அபிமானமாகிற கயிற்ருல் இழுக்கப்பட்டும், மனதாகிற செட்டியின் ஆக்ஞையாகிற வீட்டில் வர்ணுச்சிரமமென்கிற கட்டுத்துறையில் கட்டுப்பட்டும், ஸ்தூல சரீர அபிமானமாகிற சாணிச் சேற்றில் பிரண்டுகொண்டும், அன்னியர்களுடைய தோத்திரமாகிற சேணத்தினுலும் கர்வமாகிற மணியினுலும் வெளிப் பார்வைக்கு அழகு போலும் உள்ளில் பேராசையாகிற தாபத்தால் தபித்துக்கொண்டும், ஆதி ஆத்மிகமாகிற ஜாடராக்கினியினுலும் ஆதி பௌதீகமாகிற காட்டுத் தீயினுலும் ஆதி தெய்வீகமான சூரிய கிரணத்தினுலும் தபிக்கப்பட்டும், தேகவாசனை முதலான சாட்டையாலடிக்கப்பட்டும், ஜனன மரணமாகிற பாரவண்டியை இழுத்துக்கொண்டும், சுகதுக்கங்களாகிற மேடுபள்ளத்திற் பிரண்டுகொண்டும், கர்மங்களாகிற சுமையைத் தூக்குவதால் தீனபாவமான வணங்கியிருக்கிற தேகத்தை உடைத்தாயும் சங்கற்பமாகிற தார்க் கம்பாற் குத்தப்பட்டும், பின்னும் பலவிதமான ஹிம்சையை

ஓயாமல் அடைந்துகொண்டு மிருக்கிற ஜீவனுகிற மாட்டைத் தத்துவக்ஞானமாகிற ரூபாயை மனதாகிற செட்டிக்குக் கொடுத்து மோக்ஷமாகிற கோவிலுக்கு ஜீவன் முக்த னென்ற விருஷபோற்சனஞ் செய்து திரும்ப ஒருவித பந்தங்களுக்குட்படாமற் கரை யேற்றி வைக்கவேண்டும்.

40-வது தரங்கம்.

[அ-கை] குரு முதலான பெரியவர்களுடைய மகிமையும் அவர்களுடைய சங்கதியை மறவாமலிருக்கவும் சொல்லப்படுகிறது:—

அஃதெப்படி என்ருல் ஒரு புருஷன் நதியைத் தாண்டுவதற்கு ஓடக்காரனுடைய தயை எப்படி வேண்டியதோ அப்படிச் சம்சார நதியைத் தாண்டுவதற்கு ஞானக் கப்பலை யுடைய குருவின் தயை வேண்டியது. இதற்குப் பிராமண மென்னவென்ருல் வாசிட் டத்தில் எந்தத் தேசத்தில் பிரமக்ஞானிக ளில்லையோ அந்தத் தேசம் சொர்க்க சுகத் துக்குச் சமானமாயிருந்தாலும் அவ்விடம் விஷவெங் காடான கானல் பூமிக்கொப்பா மென்றும் அவ்விடத்தில் வசிக்கக் கூடாதென்றும், யாதொருவரர்கிற கல்பக விருக்ஷ மானது அத்தியந்தம் அமிர்தம்போலே அழகாயிருக்கிற வாக்காகிற இலைகளையும் கடாக்ஷ மாகிற நிழலையும் மந்தகாசமாகிற புஷ்பங்களையும் ஞானமாகிற பழங்களையும் உடைத்தா யிருக்கிறதோ பெரியவர்களாகிற அக் கல்பகத்தைக் கண்ட அந்தக்ஷணத்தில் கலிக ளெல்லாம் போய்விடுகின்றன வென்றுஞ் சொல்லப்பட்டிருப்பதால் குரு சந்நிதியையும் அவர் கிருபையைப் பெற்றுச் சந்தோஷித்திருக்கிற சாது சங்கதியையும் மறவாமலிருக்க வேண்டியது தான் முக்கியமான உபாயம்.

41-வது தரங்கம்.

[அ-கை.] பரமாத்மாவாகிற பூமியிலிருக்கிற அஞ்ஞானமாகிற ஊஷரத்தை நிவர்த் திக்க உபாயமும் அதன்பேரிற் பயிர் முதலானவை செய்து அந்த விளைவிலுண்டான அன்னத்தைப் புஜித்து ஜீவன் முக்தி விதேக முக்தியாகிற போஜன திருப்தியை யடையும் வரையுள்ளதும் விபரமாய்ச் சொல்லப்படுகின்றன:—

பரமாத்மாவாகிற பூமியில் அஞ்ஞானமாகிற ஊஷரமுண்டாய் அதன் காரியமா யிருக்கிற ஆவரணமென்னும் அளரை உடைத்தாயிருப்பதால் மனதாகிற சூரிய கிரணத் தால் நாம ரூபங்களாகிற கானல் ஜலந்தோன்ற ஞானஹீன ஜீவர்களாகிற மான்கள் இந்தக் கானல் ஜலத்தைப் பாணம் பண்ண வேண்டுமென்று வெகு காலமாய் அலைந்து கொண்டு ஒரு பிரயோஜனத்தையு மடையாமல் மயங்கிக்கொண்டிருப்பதால் இப்போது அபூர்வமாய் ஒரு முமுக்ஷுவாகிய புருஷன் அவ்வளறை மாற்றும் நிமித்தம் நிஷ்காமிய கர்மமாகிற உரம்வைத்து அதினுலுண்டான சித்தசுத்தியால் அஞ்ஞான ஊஷரத்தை மாற்றி சாதன சதுஷ்டயமாகிற உழவு செய்து குருவாகிற இஷ்டரிடத்திற் போய்க் கிருபை யினுல் அனுக்கிரகிக்கப்பட்ட பிரஹ்ம உபதேசமாகிற விதை வாங்கி விரைத்துச் சிரவண

மாகிற நாத்து நட்டு மனனமாகிற தண்ணீர் பாய்ச்சி சாது சங்கதிகளாகிற வேலிபிடித்து விபரீத பாவனையாகிற களைகளை நிதித்தியாசனமாகிற பள்ளிகளை(வேலைக்காரர்களை)விட்டுப் பிடுங்கச் சொல்லிக் காமாதி வாசனைகளாகிற பக்ஷிகள் வந்து அடிக்கும்போது சத்துவ குணமென்கிற பள்ளன் மைத்திரியாதி வாசனைகளென்கிற வேட்டுகளால் அந்தப் பக்ஷிகளைக் கொன்று அதன் பிறகு சமாதியாகிற நெல்லு விளைய ஆரம்பிக்குங் காலத்தில், நித்திரை அந்தகாரம் விக்ஷேபம் வெளிச்சம் சூன்யம் சோம்பல் ரசாசுவாதம் கஷாயம் பயம் முதலானதான நோயினாலுண்டாகிற கெடுதலுக்குப் பரிகார நிமித்தமாக அக்ரோதம் வைராக்கியம் சிதேந்திரியம் க்ஷமா தயா சர்வஜனப் பிரியத்துவம் முதலான மந்திர விபூதிகளால் அந்நோயை நிவர்த்தி செய்து மனோலயமாகிற நெல்லு விளைந்து குலை சாய்ந்ததற்குப் பிறகு சாத்வீக விருத்திகளாகிற கதிர் அறுக்கிற பேர்களை விட்டுக் கதிரறுத்துத் குரு சந்நிதானமாகிற களத்திற் கொண்டுவந்து வைத்து அமாணித்துவாதி குணங்களாகிற மாடுகளை விட்டுச் சூடடிக்கும்போது விக்ஷேபமாகிற வைக்கோல்களைத் தள்ளிக் குருகடாக்ஷ வீக்ஷணமாகிற காற்றுக்குக் காத்திருந்து அந்தக் காற்றடிக்கும் போது மேலே சொல்லப்போகிற ஆபாச சகிதமான ஞானமாகிற நெல்லைத் தூற்றிச் சம்சயபாவனை அசம்பாவனை விபரீத பாவனைகளாகிற பதருகளையும் சண்டுகளையும் அரிசிக் கருக்காய்களையும் தள்ளிச் சுபானுபவ மென்கிற மரக்காலாலளந்து அபரோக்ஷ மென்கிற களஞ்சியத்திற் போட்டுப் பூதப் பிரதிபந்தம் பௌஷியப் பிரதிபந்தம் வர்த்தமானப் பிரதிபந்தங்களாகிற அந்து எலி திருடர் முதலான பேர்களுக்காக வாசனாக்ஷயமாகிற புங்கயிலையும் தத்துவக் ஞானமாகிற பூனையையும் இந்திரிய நிக்கிரக மாகிற காவலையும் போட்டு மனோ நாசமாகிற திடமான பூட்டைப் பூட்டிப் பந்தோபஸ்துச் செய்து மேலே சொன்ன ஞான நெல்லை ஐந்தாம் பூமியாகிற உரலிற் போட்டுச் சொரூபாகார விருத்தி உலக்கையைக் கொண்டு புருஷப் பிரயத்தினமென்கிற குத்துக்காரியாற் குத்தி ஆனந்தாவரணமாகிற உமி தவிடு முதலானதுகளைத் தள்ளிச் சொரூபானந்தாவிர்ப் பாவமாகிற அரிசியை யெடுத்து ஆறும் பூமியாகிற உலையிற் போட்டு அதீத சமாதியாகிற அக்கினியாற் பாகஞ் செய்த அன்னத்தை ஏழாம் பூமியென்று சொல்லப்பட்ட ஜீவன் முக்தியில் விதேக முக்தியாகிற போஜன திருப்தியடைந்து நித்தியானந்தமாய் வாழக்கடவது.

42-வது தரங்கம்.

[அ-கை.] மோக்ஷமென்கிற தேசத்தில் ஆனந்தமென்கிற பட்டணத்திலிருக்கிற சைதன்னிய ராஜனையிருந்து முக்திப்பெண்ணுடன் வாழ உபாயஞ் சொல்லப் படுகிறது:—

மோக்ஷமென்கிற தேசத்தில் ஆனந்தமென்கிற பட்டணமிருக்கிறது. அந்தப் பட்டணத்துக்குட் சைதன்யனென்கிற இராஜா முக்தியென்கிற ராணியுடன் நித்திய சுகியாய் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறான். அப்படியிருக்கும் பக்ஷத்தில் சகல ஜனங்களும் அந்தப் பட்டணத்துக்குப்போய் அந்த இராஜனைக் கண்டு அவனுடன் அபேதமாகச்

சிநேகஞ்செய்து முக்திப்பெண்ணுடன் கூடி நித்திய சுகியாய் வாழாமல் ஏன் துக்கப் படுகிறுர்களென்றுல், முதலில் அந்தப் பட்டணத்துக்குப் போகவொட்டாமற் செய்கிற பாமரதேச மென்கிற ஒரு துலுக்க இராச்சியமிருக்கிறது. அந்த இராச்சியத்தில் போன வர்களைக் குரங்கானது வெள்ளரிக் காய்களை எப்படிக் கடித்துச் சாப்பிடுமோ அப்படி அந்தத் தேசத்திலுள்ள பெண்டாட்டி பிள்ளைகள் முதலானவர்கள் சாப்பிட்டுப் போடுகிறுர் கள். இந்தப் பந்துக்கள் தூலதேக சம்பந்தமென்று தெரிந்துகொண்டு மெள்ளத்தப்பி அந்தத் தேசத்தைத் தாண்டினுல் அதற்குப்பிறகு கர்மசண்டாளர்கள் வேண்டாத பெண் டாட்டி கால்பட்டாற் குற்றம் கைபட்டாற் குற்றமென்பதுபோல இவனிடத்தில் விதி நிஷேதத்தையும் பாபதோஷ முதலான குற்றங்களையுங் கற்பித்து நரகமென்கிற விலங்கைப்போட்டு விடுகிறுர்கள். அதையுந் தப்பித்துக்கொண்டு வந்தால் அநேக மதவாத மென்கிற தேசங்களில் சாங்கியன் யோகன் முதலானவர்கள் எங்கே போகிரு யென்று கேட்க மோக்ஷ தேசத்திற்குப் போகிறேனென்று சொல்லத் தங்கள் தங்கள் தேசமே மோக்ஷ தேசமென்றும் இதைத்தவிர மோக்ஷதேசம் வேறே யில்லையென்றும் சில ஆபாச சுருதி யுக்திகளைச்சொல்லி கிருஸ்துமதக்காரன் ஆள் சேர்ப்பதுபோலத் தங் கள் மதத்திற்சேர்த்துப் போடுகிறுர்கள். இப்படி அநேக ஜனங்கள் அப்படி அகப்பட்டுக் கொண்டதில் தெய்வகதியால் எவனே ஒரு புருஷன் இவ்வளவும் பாகியமென்று தெரிந்து தாண்டிக்கொண்டு மோக்ஷதேசத்துக்குச் சமீபத்தில் வருங்காலத்தில் அவ்விடத்திற் பஞ்சகோசமென்கிற ஐந்து துர்க்கங்கள் தாண்டக் கூடாமல் தடையாயிருக்கின்றன. அவற்றில் முதலாவது அன்னமயமாகிற துர்க்கத்தில் நாலாயிரத்து நானூற்று நாற் பத்தெட்டு வியாதிகளாகிற சூலாயுதங்கள் நாட்டியிருக்கின்றன. பின்னும் பிராஹ்மண் ணியம் குலம் கோத்திரம் நாமம் ஜாதி ஆசிரமம் முதலான பிசாசுகளையுங் காவல் போட்டு வைத்திருக்கிறது. தெய்வகதியால் அந்தத் துர்க்கத்தையுந் தாண்டி வரும் போது பிராணமயமென்ற துர்க்க மிருக்கிறது; அதில் கர்மேந்திரியங்களென்கிற ஐந்து காவற்காரர்களிருக்கிறுர்கள். பஞ்சவாயுவாகிற ஐந்து யந்திரங்கள் இருக்கின்றன. வசன தான கமன விசர்க்கானந்த மென்கிற ஐந்து அகில்களில் தள்ளிப்போடுகிறுர்கள். தெய்வ கதியால் அதையுந்தாண்டிப் போனுல் மனேமய கோசமென்கிற ஒரு துர்க்கமிருக்கிறது அதில் மனதாகிற மாயைப் பெண்ணும் அவள் பிள்ளைகளாகிற சுரோத்திராதிகளென்கிற ஐந்து மாயாவிகளு மிருக்கிறுர்கள். அவர்களுக்குச் சப்தாதி பஞ்சவிஷயங்களென்கிற ஐந்து மோகினிப் பெண்களிருக்கிறுர்கள். ஒவ்வொருத்தி களிடத்திலும் மோகிக்கச் செய் யும்படியாய் இராகாதிகளென்கிற பதின்மூன்று தூதிகள் இவனை இழுத்துக்கொண்டு போய் அந்தப் பெண்களிடத்தில் தள்ளிப்போடுகிறுர்கள். இவன் அவர்களைத் தாண்டி அப்புறம் போகிறது ஒருக்காலுமில்லை. தெய்வகிருபையால் அந்தத் துர்க்கத்தையுந் தாண்டிப்போனுல் விஞ்ஞானமய கோசமென்கிற துர்க்கமிருக்கிறது. அவ்விடத்திற் புத்தி யென்கிற மோகினிப்பெண் சிதாபாசனென்கிற வேஷ இராஜனைக் கல்பித்து வைத்துக் கொண்டு முன்னே சொன்ன சுரோத்திராதிகளாகிற மாயாவிப் பிள்ளைகளையும் அவர்

களுடைய பெண்களான சப்தாதி மோகினிப் பெண்களையும் ஆட்டிவைத்துக்கொண்டு கருத்துருத்துவ போக்துருத்துவ பிரமாதுருத்துவங்களாகிற விலங்குகளைக் கால் கழுத்து இடுப்புகளிலே மாட்டி ஜனன மரணங்களென்கிற ஜெயில் கொட்டடிக் குட்போட்டுத் தாபத்திரயங்களாகிற அக்கினியால் வறுத்துப்போடுகிறார்கள். தெய்வகிருபையால் அதையுந் தாண்டிப்போனால் காரண சரீரமென்பவன் ஆனந்த மயமென்கிற பெரிய அந்தகாரமான காட்டிற் கொண்டுபோய் விட்டுச் சுழுப்தியானந்தமாகிற கானல் ஜலத்தைச் சாப்பிடச்செய்து ஒன்றுந் தெரியாமையாகிற கள்ளுச்சாராயத்தைக் கொடுத்துப் போனவனுக்குத் தன்னுடைய பிரக்ஞையே தனக்குத் தெரியாமற் போகும்படிசெய்து செத்தவனுக்குச் சமானமாக ஆக்கிவிடுகிறான். தெய்வகதியால் அதையுந் தாண்டினால் மோக்ஷ பட்டணத்துக்குக் கோட்டை வாசலில் அரிஷட்வர்க்கங்களுடைய வாசனைகளாகிற பட்டாளமிருக்கிறது. அந்தப் பட்டாளத்தார்கள் உள்ளே ஒருவரும் பிரவேசித்து மோக்ஷசுகத்தை அடையக் கூடாதென்று ஸ்திரீபணமென்கிற இரண்டு கதவுகளைச் சாத்தி அதுகளில் ஆசையென்கிற தாப்பாளையும், போட்டு மோக்ஷத் துவாரத்தில் செல்லவொட்டாமற் செய்து போடுகிறார்கள். தீரனாக உள்ளவன் மைத்திரியாதி படாளால் அந்தப் படாளையுங் கொன்று விவேக வைராக்கியங்களாகிற கத்தி, கோடாலிகளைக் கொண்டு அந்தக் கதவுகளையுந் தாப்பாளையும் பிளந்து ஆத்ம இராஜனைக்கண்டு அவனுடன் ஒன்றாய்ச் சேர்ந்து முக்தியென்கிற பெண்ணிடத்தில் நித்தியானந்த மென்கிற சுகத்தை அனுபவித்துக்கொண்டு திரும்ப வெளியில் வராமல் அவ்விடத்தில் தானே சாசுவதமாய் வாழுகிறான். இன்னொரு பக்ஷம், மேலே சொல்லிய பிரயாசத்தைக் கேட்கும்போது யாராலும் முக்தியடைவது அரிதாய்த் தோன்றுகிறதேயெனில், அதி சுலபமாய் அந்த முக்தியை யடைகிறதற்கு அதிரகசியமாய் ஒரு வழியிருக்கிறது. அதாவது:— அந்தச் சைதன்னிய இராஜனுக்கு அத்தியந்தம் ஆப்தராயும் அவரோடே அபேதமாயுமிருக்கிற சுய ஞானத்தை யுடையவராயும் மகா தயாளுவாயும் மன்னுயிர்களெல்லாம் தன்னுயிராய்ப் பார்க்கிறவராயும் காலில் விழுந்தவனைக் கைம்மாறின்றிக் காப்பாற்றுகிறவராயும் நித்திய பூரண சந்திரமண்டலமாகிற முகத்திலிருந்து பெருகானின்ற உபதேசாமிர்த வருஷத்தை இராப்பகற் பாராமல் நிஷ்பக்ஷபாதமாய் நிரம்ப வருஷித்துக் கொண்டிருப்பவராயும் தீவிர பக்தாளுடைய குருசரண ஸ்மரணமாகிற மயில் சப்தத்தைக்கேட்டு ஓடிவருகிற மேகமாயும் அழியாததாயிருக்கிற ஆனந்தத்தை அப்போதே அனுக்கிரகிக்கிறவராயு மிருக்கிற சற்குருநாதனென்கிற ஒரு மந்திரி யிருக்கிறார். மோக்ஷமாத்திரம் வேணுமென்றவன் அவரை ஸ்மரித்த மாத்திரத்தில் அவர் சர்வக்ஞரானதால் உள்ளக்கருத்து வள்ளலுக்குத் தெரியுமென்கிற பழமொழிப் பிரகாரம் வள்ளல்களுக்குள்ளே சிரோன்மணியான வள்ளலானதால் ககனமார்க்கமாயிவனிடம் வந்து இவனைத் தடுத்தாட்கொண்டு கர்ம மார்க்கமாகிற பூமி வழியாற் கூட்டிப் போனால் பாமர தேச முதலானதுகளிலிருக்கிற துலுக்கர் முதலான சண்டாளப் பயல்கள் வரை இவனைத் தடுப்பார்களென்றும், அதுவுமன்றியில் பஞ்ச கோசமாகிற துர்க்கங்களில் ஆயுதங்களும்

படர்ளும் மாயாவிகளும் நட்டுவனுடைய தாசிகளும் அந்தகாரக் காடுமிவனைக் கொன்று போடுமாகையாலும், இன்ன மிவன் விவேகமில்லாத அசக்தனுதலால் நடக்கமாட்டாதவனுய் மாசங் காதவழி மாயமாய்ப் பறப்பனென்ற சொற்போல இவனை நடத்தி கூட்டிப் போகலாமென் றெண்ணினுலும் அநேக ஜன்மங்களாகிற வெகுநாட் செல்லுமாகையால் ஆத்மானுத்ம விசார மார்க்கமாகிற ரயிலிலேற்றி விட்டால் மேலே சொல்லியிருக்கப்பட்ட இடஞ்சல்க ளொன்றும் இவனைக் கொஞ்சமும் பரிசிக்காதென்றும், ஆயிரங்கோடி ஜன்மத்திலுந் தீராத அஞ்ஞானம் அரை நிமிஷத்தில் ஆறுமாசப் பயணத்தை ஆறு நாளில் ரயில் கொண்டுபோய் விடுவது போல இந்த விசார மார்க்கமும் மோக்ஷமாகிற காசி தேசத்தில் நொடியில் கொண்டுபோய் விடுமென்று நிச்சயித்து நாட்டு மார்க்கத்தையும் அதில் போக வேண்டிய கர்மேந்திரியங்களாகிற கட்டை வண்டிகளின் சங்கடத்தையும் அந்த மார்க்கத்திலுள்ள காமக் கள்ளர்களுடைய களவையும் ஞானேந்திரிய தாசிகளின் மயக்குதலையும் யோசித்து விசாரணையாகிற ரயிலிலேற்றி மேலே சொன்ன சகல சங்கடத்தையும் நேதி மார்க்கத்தாற் கடப்பித்து மோக்ஷ தேசமாகிற வாசலிலிருக்கிற ஸ்திரீ பணமென்கிற இரண்டு கதவுகளில் மாட்டப்பட்டிருக்கிற ஆசையாகிற தாப்பாளை நாமாரென்ற விசாரமாகிற திறவுகோலால் அதி சுலபமாய்த் திறந்து உள்ளே இவனைக் கூட்டிப்போய் ராஜாவின் காதில் இவனைப்பற்றித் தெரிவிப்பது போல இவரும் சிரவணமாகிற தெரிவித்தலை சந்தேகந் தீரும்வரை பூராவாய்த் தெரிவித்து மகா வாக்கிய விசாரமாகிற அரண்மனைக்குட் கூட்டிப்போய் மனனமாகிற ராஜ தரிசனம் பண்ணிவைத்து நிதித்தியாசனமாகிற ராஜ நிலையில் நிறுத்திச் சமாதியாகிற சாப்பாட்டையுஞ் செய்வித்து இவனே போதும் போதுமென்று சொல்லும்வரை கூட இருந்து சாக்ஷாத்காரமான திருப்தியான பின், அவன் அந்த மந்திரியை வியந்து துதிக்கிறதாவது;- ஏ பிரபோ! என்ன அதிசயம். தங்கள் கிருபையால் பெற்ற பேற்றை யென்னவென்று சொல்லுவேன். ஆனல் உலகத்தில் முடவனுக்குக் கொம்புத் தேனும், நித்திய தரித்திரனுக்கு நிதியும், பிறவிக் குருடனுக்குக் கண்ணுங் கிடைப்பது அரிதென்று சொல்லுவார்கள். என்னளவில் யோசித்துப் பார்க்கும்போது அதுகளெல்லாங் கிடைப்பதையும் நமக்குக் கிடைத்திருப்பதையும் பார்க்கும்போது மலைக்கும் மயிருக்கும், மகா விஷ்ணுவுக்கும் மனுஷனுக்கும் எப்படிச் சமமாகாதோ அப்படிச் சமமாக மாட்டாதென்று தோன்றுகிறதய்யா வென்று இப்படித் தனக்கு முன் வந்திருந்த துக்கங்களின் நிவர்த்தியையும் இப்போதுண்டாயிருக்கிற தடையற்ற ஆனந்தத்தையும் குருநாதன் சந்நிதியிலிருந்து சதா வாழ்த்திக்கொண்டு வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறன்.

43-வது தரங்கம்.

[அ-கை] இராஜ குமாரன் போலிருக்கிற ஜீவன் தன் பிதாவாகிய ஆத்ம இராஜனையும் தன் பிராண நாயகியான சுமதியையும் மறந்தது மன்றியில் வாசனுத்திரய ஈஷணுத்திரயங்களிற் கட்டுண்டு மயங்கி இராகாதிகளுடைய பீடை சகிக்க

மாட்டாமல் விவேகாதிகளுடன் வந்து சேர்ந்து சற்குருவின் அனுக்கிரகம் பெற்ற தன்மை அறியும் விதம் :—

இராஜ குமாரன் போலிருக்கிற ஜீவன் தன் பிதாவாகிய ஆத்ம இராஜனை மறந்தது மன்றியில் தன் பிராண நாயகியான சுமதியையும் தனது சொரூபமான ஆனந்தத்தையும் மறந்து சுமதி குமாரர்களான விவேகம் வைராக்கியம் சமதமாதி திதிக்ஷா உபரதி சிரத்தா சமாதானம் முமுக்ஷுத்துவம் மைத்திரி கருணுமுதிதா உபேக்ஷா பிரஹ்மக்ஞானம் பாச வைராக்கியம் ஜீவகாருணியம் இயமாதி அஷ்டாங்கங்கள் அமானித்துவாதி இஷ்டர்கள் முதலான தனக்கு ஹிதஞ் செய்யப்பட்டவர்களையும் மறந்து. அதே காரணமாய் அவித்யா குமாரியான குமதியென்கிற சண்டாளக் கன்னிகையை விவாகஞ்செய்து அவளுக்குப் புளுக் கைகளாயிருக்கிற ஆவரணம் விக்ஷேபமென்கிற சுவபச கன்னிகைகளையும் விவாகஞ் செய்து, அசத்துவ அபானுவரணமென்கிற கள்ளையுஞ் சாராயத்தையுங் குடித்து மயங்கி, மகா துர்க்கந்தங்களா யிருக்கிற தேகாதிகளாகிற நாய் மாமிசத்தையும் யதேஷ்ட மாய்ப் புஜித்து, அதனுல் லாகிரி கொண்டு, சொர்க்க மத்திய பாதாள மென்கிற சண்டாள வீதிகளில் திரிந்துகொண்டு, அங்கங்கே யிருக்கிற சரீர விஷயங்களாகிற கள்ளு மாமிசத்தைப் புஜித்து. ஜனன மரணமாகிற சமுத்திரத்தில் விழுந்தெழுந்திருக் கிற அவஸ்தைகளை அடைந்தும், பின்னும் அநேக ஜனன மரணங்களுக்கு ஏதுவான சஞ்சித கர்மமென்கிற பைக்குள் ஆகாமிய கர்மரூபமான மதுமாம்சங்களை மேன்மேலுஞ் சேகரித்துப் போட்டுக்கொண்டு, கைலாசம் முதல் நரகம் வரையிலிருக்கிற பஞ்ச விஷ யங்களாகிற பறைக்கூத்தைக்கண்டு மோகித்து, இவ்விதமாய் வாக்கினுல் சொல்லி முடியாத தாபத்திரயங்களாகிற தீயினுல் எரிக்கப்பட்டும், ஸ்திரீகளாகிற மகா மாயா யந்திரங்களில் மன்மதனென்கிற மகா சண்டாளனுல் சதாகாலமும் இவன் சுத்தி வைக் கப்பட்டும், சண்டாளர்கள் கூடப் புஜிக்காமலிருக்கிற மலம் மூத்திரம் பெருகிக்கொண் டிருக்கிற யோனி முதலான அவயவங்கள் நமக்குக் கொஞ்சந்தரிசனங் கிடைக்கப் போகிறதா வென்று பிரார்த்தித்து அந்த ஆசையினுல் இவ்வளவென்று சொல்லி முடி யாத துக்கத்தையும், பாபத்தையும், நரகத்தையும், அவமானத்தையும், வியாதிகளையும், பயத்தையும், சிந்தனைகளையும், லோகவிரோதங்களையும், அனேக அநர்த்தங்களையு மடைந்து அந்த அவித்யா குமாரியான குமதியென்கிற ஸ்திரீ பிண்டத்தில் அந்தக் கரணமென்கிற ஒரு பெண் பிறக்க, அந்தப் பெற்ற பெண்ணுடன் இந்த ஜீவன் சம் போகஞ்செய்து அதனிடத்தில் ராகத்துவேஷங்களாகிற பதின்மூன்று பிள்ளைகள் பிறக்க, அந்தச் சந்ததி வழியாகவே தேகவாசனை. லோகவாசனை, சாஸ்திர வாசனைகளாகிற கட்டுக்குள் அகப்பட்டுத் தாரேஷணை வித்தேஷணை புத்திரேஷணைகளாகிற விலங்குகளில் அகப்பட்டுக்கொண்டு, இந்தக் குடும்பத்துக்கு இந்த ஜீவன் எவ்வளவு சம்பாதித்துப் போட்டாலும் திருப்தியாகாமல் வருத்தப்பட்டு, இந்தத் துக்கந்தீர வேண்டுமென்று நினைத்து இந்த மாயைக்குள் சேர்ந்த கர்மகாண்டம் பக்திகாண்டங்களுடைய அனுஷ் டானத்தைக் காமியமாகச் செய்து, அனந்தகாலம் வரையில் அதனுலுந் துக்க நிவர்த்தி

வராமல் திரும்பக் கர்மம் பக்திகளை நிஷ்காமியமாகச் செய்ததால் சித்தசுத்தி வந்து, அப்போது இந்தச் சண்டாள சகவாசத்தைச் சுகமென்று, தெரியாமல் மயங்கியிருக்கிற நாம் இந்தச் சகவாசத்தை என்னமாய் விட்டுக் கரையேறப் போகிறோமென்று நினைத்த மாத்திரத்தில் இந்த அவித்யா குமாரர்கள் இவன் நம்மைக் கைவிட்டு விடுவானென்று தெரிந்து இவனை நயத்தினாலும் பயத்தினாலும் கஷ்டப்படுத்த, அதைப் பொறுக்கமாட்டாமல் இவன் அப்போது தன் பிதாவாகிய ஆத்மாவை நினைத்துத் தெய்வமே சரணமென்று கதற, அதைக்கேட்டு ஆத்ம ராஜன் மிகவும் இரக்கத்துடன் தன் புத்திரனாகிய ஜீவனுக்கு இப்போதாகிலும் நல்ல புத்தி வந்ததே யென்று சந்தோஷித்துக் குரு ரூபத்தையெடுத்துக்கொண்டு அவன் நிஜநாயகியான சுமதியையும், அவள் குமாரர்களான விவேகாதிகளையும், பின்னும் அநேக இஷ்டர்களாகிற சைன்னியத்தையும் சேர்த்துக்கொண்டு பஞ்சகோசமாகிய கோட்டையைத் தானாக மயங்கி அதற்குள் எதிரிகளாற் செய்யப்பட்ட பீடைகளால் அகப்பட்டு வருத்தப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிற ஜீவனுக்குப் போதிக்கக் குரு ஆரம்பிக்கும்போது, எதிரிகளாகிற இராகாதிகள் தங்களைச் சேர்ந்த பிரபஞ்சமே சத்தியமென்றும், பிரஹ்மமில்லை யென்றும், நீ கர்த்தா, நீ இந்தக் கருமங்களை விட்டால் கெட்டுப்போவாயென்றும், அதற்காக சில கருமகாண்ட வசனங்களையும் போதித்து மயக்கும்போது இந்த ஜீவன் மயங்கிப்போய்த் திரும்பவும் குருவினிடத்தில் வந்து, இந்தக் கர்ம சண்டாளர்கள் இப்படிப் போதித்து என்னை மயக்குகிறார்களே நானென்ன செய்வேனென்று கதறும்போது சுருதியுக்தி யனுபவங்களால் அந்த மயக்கந் தீரும்படி போதிக்க, இதை அந்த சத்துருக்களிடத்தில் சொல்லவே அவர்கள் மிகவுங் கோபித்து, அந்தக் குரு மிகவும் மாயாவி, வஞ்சகன், உன்னை ஏய்க்கிறான் என்றும், அவன் தான் கெட்டதுமல்லாமல் உன்னையுங் கெடுக்க வந்திருக்கிறானென்றும், சொன்னதைக் கேட்டு மயங்கி, இங்குமங்கும் போக்குவரத்தாயிருக்கும் காலத்தில் ஈசுவரானுக்கிரகத்தினால் இவனுக்காகவே ஒரு யுக்தியுண்டாயிற்று. அதாவது:— இப்பொழுது இரண்டுமார்க்கங்களில், எந்த மார்க்கஞ் சுகத்தைக் கொடுக்கும்? எது துக்கத்தைக் கொடுக்குமென்றாலோசித்து. நாம் அனாதி காலமாய் இதுவரையில் இந்த லோக மார்க்கத்திலிருந்ததினால் துக்கமேயொழிய சுகலேசமுமில்லையென்று நிச்சயித்து. இனி யொருக்காலும் இந்த அவித்யா குமாரர்களான இராகாதிகளுடைய உறவு கூடாதென்றும், இவர்களை யெவ்விதமாக விலக்குவோமென்றுமாலோசித்து, வித்தியா குமாரர்களான விவேகாதிகளுடன் வந்துசேர்ந்தான். அவர்களின் சங்கதியைக்கேட்டு இவனைத் தங்களுக்கு எஜமானனாயிருக்கிற குருவினிடத்தில் கொண்டுபோய் விட்டு. இவன் சங்கதியைத் தெரியப்படுத்தினார்கள். அப்பொழுது, குருவானவர் இவன்பேரில் கடாக்ஷித்தினால் இவனோடே சில கேள்வி உத்தரங்களின்பேரில் அனுக்கிரகஞ் செய்கிறார். 1-வது, எல்லாருஞ் சுகம் வேண்டுமென்று பிரார்த்திக்கிறதினால் நாம் ஆனந்த சொரூபியென்று மறிக; 2-வது, மூடனென்று சொன்னால் சகலருக்குங் கோபமுண்டாகையால் நாம் அறிவென்றறிக; 3-வது, எல்லாம் படித்துச் சகலத்தையும் மறந்தாலும் தன்னை மறக்காதபடியினால் நான் நித்தியனென்

றறிக; நீ சிரஞ்சிவி யென்று சொன்னுல் சந்தோஷத்தை யடைகிறபடியால் சத்ருபி யென்றும், நீயே பிரஹ்மமென்றும், நீ கர்த்தா இல்லை யென்றும், ஜகத்துமித்தை என்றும் அறியென்று உபதேசித்தவுடன், இவன் குருவைப் பார்த்து என் நிஜவடிவமான சச்சிதானந்தம் எனக்கு விளங்காம லிருப்பதற்குக் காரணத்தையும், விளங்குகிறதற்கு உபாயங்களையும் அனுகிரகிக்க வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்துக்கேட்ட சிஷ்யனுக்குக் குரு சொல்லுகிருர்; உன்னை நீ மறப்பதற்கு முக்கிய காரணம், நீ இப்போது கலியாணஞ் செய்திருக்கிற அவித்யா குமாரியான குமதி யென்கிற சண்டாளக் கன்னிகையைச் சுமதி நிஜ நாயகியால் விரட்டி, ஆவரண விக்ஷேபமென்கிற மேற்படி சண்டாளக் கன்னிகைகளை விசாரணை சொருபத் தியானமென்கிற கன்னிகைகளால் விரட்டி, அசத்துவம் அபானமென்கிற கள்ளையும் சாராயத்தையுங் குடித்ததினுல் வந்திருக்கிற மயக்கத்தை, பரோக்ஷ அபரோக்ஷ ஞானமாகிற குளிகையால் தீர்த்துத் தேகோக மென்கிற மாம்ச பக்ஷணத்தா லுண்டாயிருக்கிற மதத்தை, பிரஹ்மாகமென்கிற அமிர்தத்தால் நிவர்த்தித்துத் திரிலோக சஞ்சாரம் பண்ணுகிற சங்கல்பமாகிற காலை நிர்வி கல்பமென்கிற கத்தியால் வெட்டிப் பிரபஞ்ச விஷயவாசனு ரூபமான சஞ்சித கருமத்தையும், அதினு லுண்டாகிற ஜனன மரண துக்கங்களையும் ஞானுக்கினியா லெரித்துத் தாபத்திரயாக்கினியா லுண்டாயிருக்கிற தாபத்தைப் பிரஹ்மாகார விருத்தியாகிற அமிர்த வருஷத்தாற் போக்கடித்து, ஸ்திரீகளென்கிற மகாமாயா யந்திரத்தில் மன்மதனுலகப்பட்டு வருத்தப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிற புத்தியைத் தெளிவிப்பதற்கு, அந்த ஸ்திரீகளிடத்தி லுள்ள அத்தியந்த அசுத்தங்களையும் அனர்த்தங்களையும் பிரித்தால் அத்தியந்தம் அசத்தாய்ப்போகிற சுபாவத்தையும் காண்பிக்கிறதாயிருக்கிற விவேகமாகிற நேத்திரத்தைக் கொடுத்து, வைராக்கியமாகிற சக்ராயுதத்தால் அந்த யந்திரத்தை யுடையவளான அவளையுஞ் சம்ஹரித்து, இவளைக் கரையேற்றி, ரஜோகுண ரூபமான அந்தக்கரணத்தையும், அதனுலுண்டான இராகாதிகளையும், அதனுலுண்டான வாசனுத்திரயங்களையும், அதனுலுண்டாயிருக்கிற ஈஷணுத்திரயங்களாகிற விலங்குகளையும், சத்துவகுணத்தாலும், மைத்திரியாதிகளாலும், சத்வாசனையினுலும், நிராசையென்கிற கத்தியினுலும் நிவர்த்தித்துப் பஞ்சகோசங்களாகிற கோட்டையை அதத்வியாவிர்த்தி இலக்ஷணங்களாகிற யானைகளாலிடித்து, இவனுக்கு வந்திருக்கிற சகலவிதமான துக்கத்தையும் மயக்கத்தையும் போக்கடித்துச் சுமதியென்கிற பெண்ணேடே பிரஹ்மமே நானென்கிற நிச்சயமான சிங்காசனத்தில் வைத்து, ஐக்கியமான பட்டாபிஷேகஞ் செய்து, அழியாத வாழ்வோடே சுகிக்கும்படிச் செய்தார், ஆகையால் இந்த ஸ்ரீ சற்குரு கடாக்ஷத்தை ஒருக்காலும் மறக்கத்தக்கதன்று.

44-வது தரங்கம்.

[அ-கை.] குருநாதன் எல்லாருடைய ஹிருதயத்திலும் இவ்விதமாயிருக்கிருரென்று சொல்லி, அவரை மறக்காமற் சமீபத்திலிருக்கிறதாக யெண்ணி, அசுத்த வாசனையைத் தள்ளி, சுத்த வாசனையுடன் சகஜானுபவம் அடையும்படிக்கு யுக்தியுடன் சொல்லப்படுகிறது:—

அந்த குருநாதன் சகல ஹிருதயங்களிலும் எப்படி யிருக்கிருரென்ருல். எல்லாருடைய ஹிருதயமாகிற எள்ளுக்குள் எண்ணெய் போலவும், இருதயமாகிற தயிருக்குள் வெண்ணெய் போலவும். இருதயமாகிற தன் வீட்டுக்குட் புதையற் போலவும், இருதயமாகிற மணலுக்குள் ஜலம் போலவும். இருதயமாகிற கட்டைக்குள் அக்கினி போலவும். இருதயமாகிற புஷ்பத்துக்குள் வாசனை போலவும், இருதயமாகிற மணிக்குட் சரடு போலவும், இருதயமாகிற சிப்பிக்குள் முத்துப் போலவும், இருதயமாகிற சரீரத்துக்குள் பிராணன் போலவும், இருதயமாகிற ஆகாசத்துக்குச் சூரியன் போலவும். இருதயமாகிற தேனுக்கு வண்டுபோலவும், இருதயமாகிற(தேன்கூட்டு)ராட்டுக்குத் தேன்போலவும், இருதயமாகிற வீட்டுக்குத் தீபம் போலவும், இருதயமாகிற வனத்துக்குப் பூங்கொத்துப் போலவும், இருதயமாகிற இராத்திரிக்குப் பூர்ண சந்திரன் போலவும், இருதயமாகிற தாமரைப் புஷ்பத்துக்குச் சூரியன் போலவும். இருதயமாகிற சொர்க்கத்துக்குக் காமதேனு முதலானது போலும், இருதயத்திலிருக்கிற தாபத்திரயமாகிற காட்டுத்தீக்கு அமிர்த வருஷம்போலவும், இருதயமாகிற கன்னிகைக்கு நாயகன் போலவும், இருதயமாகிற தாமரைக்கு அம்சம் போலவும். இருதயமாகிற மயிலுக்கு மேகம் போலவும், இருதயமாகிற கோவிலுக்குச் சிவலிங்கம் போலவும், இருதயமாகிற சம்புடத்துக்குள் மணிபோலவு மறியத் தக்கது. இனி இருதயமாகிற ஆரோபத்துக்குக் குருவை அதிஷ்டானமாகச் சொல்லுகிற பிரகாரமாவது:— இருதயமாகிற கடங்களுக்கு மண் போலவும், இருதயமாகிற ஆயுதங்களுக்கு இரும்பு போலவும். இருதயமாகிற ஆபரணத்துக்குத் தங்கம் போலவும் அறிக. இனி, துஷ்ட இருதயத்தை நிவர்த்திக்கிற குருவின் மகிமா விசேட மறியத்தக்கது. அதாவது:— இருதயமாகிற கொசுக்களுக்குத் தவளை போலவும், இருதயமாகிற தவளைக்குப் பாம்பு போலவும். இருதயமாகிற பாம்புக்குக் கருடன் போலவும், இருதயமாகிற இராவணனுக்கு இராமர் போலவும், இருதயமாகிற சூரபத்மாவுக்குச் சுப்பிரமணியர் போலவும், இருதயமாகிற சமுத்திரத்துக்கு அகஸ்தியர் போலவும், இருதயமாகிற அஞ்ஞான இருட்டுக்கு பிரஹ்மக் ஞான சூரியன்போலவும். இருதயமாகிற கரையானுக்குக் கரடிபோலவு மறிக. இனி, பிராந்தியான சித்தத்துக்குக் காரணமான குருவுக்கு விவர்த்த திருஷ்டாந்தமாவது:— இருதயமாகிற சித்திரங்களுக்குச் சுவராகவும், இருதயமாகிற கானல் ஜலத்துக்குப் பூமியாகவும், இருதயமாகிற பாம்புக்குப் பழுதையைப் போலவும், இருதயமாகிற இந்திரஜாலத்துக்கு ஆகாசம் போலும் விளங்காநின்ற மத்குரு * பிரஹ்மானந்த தேசிகரை நீ நினைத்துச் செய்யவேண்டியதாவது:— அந்தத் தேசிகரை மறக்காமலும், சமீபத்திலேயே யிருக்கிருரென்று அறிந்து, இருதயமாகிற வீட்டிலிருக்கிற வாசனைகளாகிற குப்பைகளை நம் குரு கிருபையாகிற விளக்குமாருற் கூட்டிச் சாவதான சித்தமாகிற காவற்காரர்களை நேமித்துச் சதா காலமும் ராகத் துவேஷங்களாகிற அக் குழந்தைகளுக்கு இடங்கொடாமற் பண்ணிச் சாதுக்களாகிற ரித்துவிக்குகளோடேகூட அறிவாகிற அக்கினியை விசாரமாகிற ஆச்சிய சமித்துக்களால் ஜொலிதம் பண்ணி, அஞ்ஞானமாகிற பசுவினுடைய தேகாத்ம புத்தி

* இது ஸ்ரீ பாலாநந்த சுவாமிகளது ஆக்ஞை

யாகிற வபையெடுத்து மேலே சொன்ன அக்கினியில் ஓமம்பண்ணிச் சர்வாத்ம பாவமாகிற அவபிருத ஸ்நானம் பண்ணி. விபரீத பாவனைகளாகிற நாயை விரட்டி, சம்சயங்களாகிற சண்டாளரையும் விரட்டி, விக்ஷேபங்களாகிற வீணுதி வீணருடன் பேசாமல் நிருவிகல்ப மாகிற மௌனத்திலிருந்து, பூத பௌஷிய வர்த்தமானப் பிரதிபந்தங்களாகிற தேவ ரிஷி பிதுருணங்களை வாசனுக்ஷய மனோநாச தத்துவ ஞானங்களாகிற பிராதஸ்ஸவன மாத்தி யான்ன சாயம்சவன் கருமங்களால் தீர்த்து, சஞ்சிதங்களாகிற பஞ்சுப் பொதிபோலிருக்கிற் பர்வங்களை ஞானுக்கினியாற் கொளுத்தி, ஆகாமிய கர்மங்களாகிற அசுரர்களை அகர்த் துருத்துவ புத்தியாகிற ஆயுதத்தினுல் விரட்டி, பிராரப்தங்களாகிற குழந்தைகளை யோகங்களாகிற அன்னத்தைப் புஜிக்கச் சொல்லி, ஜிவன் முக்தியாகிற ரம்பையோடே கூட சகஜானுபூதி பரவசமென்கிற சுகத்தை எப்பவும் இடைவிடாமல் அனுபவித்து வரும் படி அனுக்கிரகம் பண்ணின குரு கடாக்ஷத்தையும், எப்பவும் மறவாம லிருக்கும்படி அனுக்கிரகம் பண்ணின மகிமையையும் எல்லாச் சாதுக்களும் பார்த்துக் கொண்டாடிக் கொண்டிருக்க வேண்டியது.

45-வது தரங்கம்.

[அ-கை.] தீவிர முமுக்ஷுவின் சித்த லக்ஷணஞ் சொல்லுகிருர்:—

தீவிர முமுக்ஷுவினுடைய சித்தமானது எப்போது குரு மூர்த்தியைத் தரிசனம் பண்ணப் போகிறோமென்று தபித்துக் கொண்டிருக்கும் [எ-தி] கோடைக் காலத்திற் கொண்டாரணியத்து வெய்யிலில் தபித்துக்கொண்டிருக்கிறவனுக்கு எப்போது ஜலத்தைக் காணப் போகிறோமென்று இருப்பதுபோலும், இருட்டில் வழிதப்பி முள்ளுக் கல்லு மேடு பள்ளங்களில் தட்டுண்டு, கரடி புலி முதலானவற்றின் சப்தம் கேட்டு, மகா பீதியடைந்து இருக்கிறவன் எப்போது சூரிய தரிசனங் கிடைத்து விடியப் போகிறதென்று எண்ணுவது போலும். அத்தியந்தங் காமவிகாரம் வந்தவன் அதிரூபவதியான தன் பிராண நாயகியா யிருக்கிற ஸ்திரீயைப் பார்க்கப் போவது போலும், பரீக்ஷை கொடுத்திருக்கிற ஒவ்வொருவரும் காலியான வேலை தனக்கே கிடைக்க வேணுமென்று நினைத்து கவர்னர் முதலானவர்கள் பேட்டிக்குக் காப்பது போலும். நடராஜாவினுடைய நர்த்தன தரிசனத் துக்காகப் பதஞ்சலி வியாக்கிர பாதர்கள் காத்துக்கொண் டிருந்தது போலும், கரையில் போடப்பட்ட மீன்குஞ்சு ஜலத்தில் விழத் துடிப்பதுபோலும், தேளால் கொட்டுப் பட்டவன் மந்திரவாதியைப் பார்க்கத் தவிப்பது போலும், திருமங்கலியங் கெட்டுப்போன சுமங்கிலி மறுபடி அதைக் கட்டிக்கொள்ளத் தவிப்பது போலும், வெகு காலம் பிள்ளையில்லாம லிருக்கிறவள் பிள்ளை பிறக்கத் தவிப்பவள் போலவு மிருக்குமென் றறியத்தக்கது.

46-வது தரங்கம்.

[அ-கை] ஈசுவரனுகிய ரயில்வே கம்பேனிக்காரன் சரீரங்களாகிற ரயில்களை யுண்டுபண்ணி யிருக்கிறதைப்பற்றிச் சொல்லப் படுகிறது:—

அப்படி அந்த ஈசுவரன் இந்தத் தேக ரயிலை நடத்துகிற விதமாவது:— சித்தமாகிற பூமியிலிருக்கிற இராகாதிகளாகிற செடி கொடிகளை நிஷ்காம கர்மமாகிற ஆயுதத்தால் வெட்டி, நிரதிசய பக்தியாகிற அக்கினியால் அவற்றைச் சாம்பலாக்கி, நித்யா நித்திய விவேகமாகிற மண்வெட்டியால் ரோட்டைச் சமப்படுத்தி. விஷய வாசனைகளாகிற முள்ளுக் கல்லுகளைத் தள்ளி, வைராக்யமாகிற சரளை போட்டுக் கெட்டித்துச் சமமாகிற ரூற் பிடித்துத் தமமாகிற கட்டைகளைப் பரப்பி, உபரதியாகிற ஆணியடித்து, அதற்குச் சரியாய் திதிக்ஷையாகிற மண் போட்டு, உரப்பித்து சிரத்தை சமாதானமாகிற இரண்டு தண்டவாளங்களையும் பாகியாந்தரங்களாகிற இரு பக்கத்திலும் பொருந்தச் செய்து மோக்ஷ ஆசையாகிற வேகத்தோடே கூடியிருக்கிற ரயில் வண்டியை அந்தத் தண்டவாளத்தி லேற்றிச் சிரவணமாகிற கரியைப் போட்டு மனனமாகிற தீ மூட்டி நிதித்தியாசனமாகிற தண்ணீரைக் கட்டிச் சமாதியாகிற ஓட்டம் விட்டுக்கொண் டிருப்பதால், முமுக்ஷுக்களாகிற யாத்திரை ஜனங்கள் வாசனைத் திரயங்களாகிற பணத்தைச் சற்குருவாகிற துரையிடத்தில் கொடுத்து, அபரோக்ஷ ஞானமாகிற டிக்கட்டைப் பெற்றுச் சுவானுபூதியாகிற ரயிலிலேறி, மோக்ஷமாகிற காசிக்குப் போய் பிரஹ்மானந்தமாகிற கங்கையில் முழுகவேண்டியது. இது தானே இன்னொரு விதமாய்ச் சொல்லப்படுகிறது:— ஈசுவரன் ரயில்வேக்காரன்; முமுக்ஷுக்கள் யாத்திரைக்காரர், அதி சுலபமாய் மோக்ஷமாகிற காசிக்குப் போவதற்காகக் கிருபையுடன் கர்மம் பக்தி யோகம் முதலான கால் நடை வழியிற் கலியாகிற கள்ளர் பயம் மிகுந்திருப்பதால் ஒருவரும் காசிக்குப் போய்ச் சேராதிருப்பதைப் பற்றி ஆதியிலும் சனகாதிகளாகிற முமுக்ஷுக்களுக்குக் கைலாசமாகிற சீமையில் வேதாந்தமாகிற ரயிலைத் தக்ஷிணாமூர்த்தியாகிற கம்பெனிக்கார ருண்டுபண்ணி அவர்களிடத்திலிருந்த கருத்துருத்துவாதி அஞ்ஞானம் வரையிலுள்ள பணத்தை வாங்கிக் கொண்டு அபரோக்ஷ ஞானமாகிற டிக்கட்டைச் சனகாதிகளுக்குக் கொடுத்துக் கரை யேற்றி யிருப்பது போல் அந்தக் குருவாகிற துரையே இந்த லோகமாகிற இந்தியாவில் இவ்விடத்திலுள்ள முமுக்ஷுக்களாகிற இந்துக்கள் கரையேறுவதற்காக இந்த வேதாந்த ரயிலை நடத்தி வருகிறாரென்று அறிந்து சகலரும் கடைத்தேறக் கடவர்கள்.

47-வது தரங்கம்.

[அ-கை] குருநாதன் மகிமை சொல்லப்படுகிறது:—

தாபத்திரய துக்கத்துக்குப் பூரண சந்திரனும், அஞ்ஞானாந்தகாரத்துக்கு ஞான சூரியனும், அசுத்த வாசனையாகிற வேருக்கு அக்கினியாயும், அகம்பாவமாகிற யானைக்குச் சிங்கமாயும், ஜனனமரண வியாதிக்குச் சித்த குளிகையாயும், மனமாகிற முசலுக்குத் தீரனாகிற வேடனும், சம்சயங்களாகிற பருவதங்களுக்கு வச்சிராயுதமாயும், அவஸ்தாத்திரயங்களாகிற திரிபுரங்களை எரிக்கிறதில் ஞானேசுவரனும், இந்திரியங்களாகிற திருடர்களுக்கு ஞான சூரனும், முமுக்ஷுக்களாகிற விட புருஷர்களுக்கு விபாதியில்லாத தாசியாயும் குருநாதனிருக்கிறதுந் தவிர, லோகத்தில் வேதாந்தத்திலிருக்கிற சில பாகங்

களைப் பார்த்து அனுபவமில்லாமல் சந்தோஷப்படுகிற உல்லாச ஞானிகளும், பெரிய வாளைக் கண்ட வேளையில் இவனும் ஞானிபோல நடிக்கிற சம்மந்த ஞானிகளும், பத்துப் பேர் கூடுகிற காலத்தில் வேதாந்த வார்த்தைகளைச் சொல்லுகிற உற்சவ ஞானிகளும். விவகாரத்தில் மட்டுக்கும் கிரியாத்துவிதம் பண்ணுகிற அசட்டாள ஞானிகளும், சபையில் சன்மானம் வாங்குஞ் சமயத்தில் அத்வைதப் பிரசங்கம் பண்ணிச் சபை கலைந்த பின் துவைதியாயிருக்கிற வேஷ ஞானிகளும் கிளிப் பிள்ளையைப்போல வாயினுல் மட்டும் எல்லாம் பொய்யென்று சொல்லிக்கொண்டிருந்து ஒரு ஆபத்து வந்த வேளையில் அழுகிற வாசாக் ஞானிகளும் போலல்லாமல் தெரிசன மாத்திரத்தாற் சகல சந்தேகங்களையும் வாசனையோடே க்ஷயம்பண்ணித் தன்னை நித்தியானந்தமாய்ப் பண்ணுவிக்கிறபடியால், நம்முடைய குருநாதனுக்குமேல் ஞானுனுபவத்தில் திருடமான குரு எந்தக் காலத்திலுங் கிடையாதென்று அசுவத்தநாதன் நிச்சயம்,

48-வது தரங்கம்.

[அ-கை.] அகங்காரத்தோடே கூடின, மனது குரு சமீபத்திலேயே யிருக்க வேணுமென்று சொல்லப்படுகிறது:—

இந்த மனதாகிற மகதகங்காரங்கொண்ட மதயானைக்குக் குருநாதனுகிற மாவுத்தனும், சாதுக்களாகிற துறட்டியும், குரு சமீப சிஷ்ருஷைகளாகிற சங்கிலிகளும் இல்லாவிட்டாற் கோரவிருத்தியாகிற மதங்கொண்டு பிரபஞ்ச வியாபாரமாகிற காட்டுக்கு விரைந்தோடிப் போகுமாகையால், மேற்கண்ட யானையைக் கைவசப்படுத்த வல்லமையுள்ள குருநாதனுகிற மாவுத்தனுக்கு மேற்படி யானையை வித்து அவர் ஆக்ஞையாகிற வாழைத் தண்டைப் போட்டுக் கோர விருத்தியாகிற மதத்தை யிறக்கிப் பிரபஞ்சமாகிற காட்டுக்குப் போகாமல் அவரால் போடுகிற பிரஹ்மானந்த விசாரமாகிற கரும்புகளைத் தின்னும்படி செய்து. சுக துக்கமாகிற பசியை ஆற்றிக்கொண்டு, குரு கிருபையாகிற ஜூலின்பேரில் வைக்கப்பட்டிருக்கிற சிரவணுர்த்தமாகிற அவுதாவை யேற்றி, மனனமாகிற மணிகட்டி, நிதித்தியாசனமாகிற பட்டணத்தாரைச் சந்தோஷஞ் செய்வதற்காகச் சுருதி யுக்தி அனுபவங்களாகிற ஆபரணங்களை குரு கடாக்ஷமாகிற கையால் அலங்காரம் பண்ணிச் சாக்ஷியாகிற பிரபுவைச் சமாதியாகிற ஏணி வழியாய் அந்த மனதாகிற யானையின் பேரில் வைக்கப்பட்டிருக்கிற சிரவணப் பொருளாகிற அம்பாரியின் பேரிலேற்றி, சுவானுபவமாகிற பட்டணப் பிரவேசஞ் செய்துகொண்டு, சகல ஜனங்களாகிற யானைகளுக்குள் ஜீவன் முக்தனென்கிற பட்டத்தானையென்ற கிதாப்பும் பெற்றுத் துக்கநிவர்த்தி, தடையற்ற ஆனந்தம், நித்திய திருப்தியாகிற அரிசி நெய் சர்க்கரை முதலான சத்பதார்த்தங்களாற் சேர்க்கப்பட்ட கவளத்தை யதேஷ்டமாய் எப்பொழுதும் புஜிக்கும்படி செய்த பிரகாரம் அந்த யானையும் புஜித்து வாழ்ந்துகொண்டிருப்பதைச் சகல முமுக்ஷுக்களாகிற யானைகளு மறிந்து இந்தப்படி பட்டத்தானையாகவாகி வாழக் கடவதென்று குருநாதன் ஆக்ஞையாயிருக்கிறதைச் சகலரும் அறியத்தக்கது.

49-வது தரங்கம்.

[அ-கை] ஆனந்த ராச்சியத்துக்கதிபதியான நானென்கிற ஆத்ம ராஜன் அஞ்ஞானமென்கிற சாராயத்தைச் சாப்பிட்டதால் வந்த கெடுதலும், சற்குரு கிருபையால் மயக்கந் தெளிந்து சக்ரவர்த்தியாய் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கிறதும் சொல்லப்படுகிறது:—

ஒரு சக்கரவர்த்திபோ லிருக்கிற நானென்கிற ஆத்மராஜன் ஆனந்தமென்கிற ராச்சியத்துக்கதிபதியா யிருந்தும், அஞ்ஞானமென்கிற சாராயத்தை நிறையச் சாப்பிட்டு, ஸ்திரீ முதலான துர்வாசனை மாம்சத்தையும் புஜித்து, ஆவரணமென்கிற இருட்டறையில் வசிக்கிற கர்மமென்கிற விபசாரியிடத்திற் சேர்ந்து, எழுவகை ஜன்மங்களாகிற வியாதிகளை யடைந்து, விக்ஷேபமென்கிற ரணங்கண்டு தேகமென்கிற உடைசல் தேரிலேறிக்கொண்டு, அதில் கர்மேந்திரியங்களாகிற கழுதையைக் கட்டிக்கொண்டு, இவனுக்கு மேல் அவிவேக சாராயத்தைக் குடித்து மயங்கிப்போ யிருக்கிற புத்தியாகிற சாரதி தேரோட்டப் பிராணாதி வாயுக்களாகிற அறுதக் கடிவாளமும் நழுவிப் போக, விஷய வாசனையோடே கூடிய மனதென்கிற டபேதார் இந்தச் ஜீவனுடைய அறிவாகிற சிகையில் ஆசையென்கிற கயிற்றைக் கட்டி, மனோராச்சியமென்கிற பின்னாலே யிழுக்க, ஞானேந்திரியங்களாகிற சேவகர்கள் தங்கள் பெண்களான சப்தாதி விஷயங்களாகிற தாசிகளிடத்தில் இவன் கையைப் பிடித்து முன்னே யிழுத்துப் பாவங்களாகிற குமார்க்கத்திற் கூட்டிக்கொண்டு போகும்போது, யோனிகளாகிற நரகப் பாழுங் கிணற்றில் இவன் சபரிவாரத்துடன் வெகுகாலம் விழுந்து தபித்துக்கொண்டு கிடக்கும்போது தெய்வ கதியால் ஸ்தாவர ஜன்மங்களாகிற அறுகம் வேரைப் பிடிக்க, அதுவும் அறுந்துபோன பிறகு, மறுபடி அந்த நரகக் கிணற்றில் விழுந்து தெய்வ கதியாற் கிருமி கீடங்களாகிற புத்து மண்ணைப் பிடித்து ஏற அதுவும் இடிந்து போக, ஜலஜந்துக்களாகிற தாமரை நூலைப் பிடித்துக் கொண்டு ஏற அதுவும் மறுபடி அறுந்து விழ, பக்ஷி ஜன்மங்களாகிற முருங்கைக் கொம்புகளைப் பிடித்து ஏற அதுவும் ஒடிந்து மறுபடி விழ, மிருக ஜன்மங்களாகிற சப்பாத்துக் கள்ளியைப் பிடித்துக்கொள்ளத் துக்கங்களாகிற முள்ளுகள் தைத்து மறுபடியும் விழ, தெய்வ கதியால் தேவ ஜன்மங்களாகிற பனை மரத்திலேற அவிடத்திலுள்ள போகங்களாகிற கள்ளைக் குடித்துக் கொண்டு மயங்கியிருக்கும்போது, புண்ணிய கர்மக்ஷயமாகிற காற்றடிக்கத் தேவர்களாகிற சாணார்கள் குப்புறத்தள்ள, பூலோகத்தில் மனுஷிய ஜன்மங்களாகிற கருவேலங் காட்டில் வந்து விழுந்து, முன் போலத் துக்கங்களாகிற முள்ளுக்கள் தைத்து, ஈஷணாத்திரய சுகங்களாகிற அந்த நிழலுக்காசைப்பட்டுக்கொண்டு, வெகுகாலம் வரை திரிகால சிந்தனைகளாகிற பூதப் பிரேத பிசாசங்களால் அதட்டப்பட்டுக் கொண்டு, அதனால் தேகவாசனை முதலான புண்களை யுடையவனுக்க் காமக் குரோதங்களாகிற கள்ளர்கள் மிச்சமிருக்கிற புண்ணியமாகிற பணத்தைப் பறித்துக்கொண்டு யோனிகளாகிற பழய கிணற்றில் இவனைத் தள்ளிப்போட்டுப் போக, இவனும் அதிலிருக்கிற போக மோகத்தால் அதில் அகப்பட்டுக்

கொண்டு, அப்படிக் கிடக்கிறதே அமிர்தமான மோக்ஷமென்று நினைத்து, அதிலும் இந்தக் கிணற்றுக்கு அந்தக் கிணறு மேலென்று போய் விழுந்து கிடந்து வருத்தப்படுங் காலையில் முன்போலவே எழுவகை ஜன்மங்களிலும் மாறி மாறிச் சுற்றிக்கொண்டு ஒருக்காலும் சுகப்பட மார்க்கமில்லாமல் தபித்துக்கொண்டிருக்கிறான். இதில் மனுஷ ஜன்மமாகிற கருவேலங்காடு ஒன்று தவிர, மற்ற இடங்களெல்லாம் இவனுக்குச் சுதந்திரமாக சஞ்சரிப்பதற்கு இடமில்லாததால் இவன் சுயராச்சியம்போய்ச் சேரப்போகிறதில்லை. கருவேலங்காட்டில் தானே தெய்வகதியால் நிஷ்காமிய புண்ணியமென்கிற ஒரு மார்க்கந் தட்டுப்பட, ஈசுவரானுக்கிரகமென்கிற தைரியமுண்டாகச் சித்த சுத்தியாகிற பிரக்ஞைவர, நித்தியாநித்திய விவேகமாகிற கண்திறக்க, விஷய தோஷ திருஷ்டியினாலுண்டாகிற வைராக்கியத்தால் தேவ போகம் முதலான அந்தக் கள்ளுச் சாராயம் வேண்டாமென்று தோன்றச் சமாதி ஷட்கமாகிற இஷ்டர்களுடைய போதனையாலுண்டாயிருக்கிற விவேகத்தால் ஞானேந்திரியங்களாகிற சேவகர்களிடத்திலும், மனதாகிற டபேதாரிடத்திலும், அவர்களாற் கொண்டுவரப்பட்ட பாகியாந்திர ரூபமாயிருக்கிற பஞ்ச விஷயங்களாகிற தாசிகளிடத்திலும், ஸ்திரீ வாசனையான மதுமாம்சத்தினிடத்திலும் அசூயை பிறக்க, மேலே சொல்லப்பட்டிருக்கிற இஷ்டர்களுடைய சகவாசத்தினாலுண்டாயிருக்கிற முமுக்ஷுத்துவத்தினால், இவன், சம்சார தாபமாகிற காட்டிலிருந்து தப்பித்துக் கொண்டோடும்போது, சாது ஜனங்களாகிற சொந்த ஜனங்கள் தட்டுப்பட அவர்களுறவைப் பிடித்துக்கொண்டு சற்குருவாகிற பிதாவினிடத்திற் போக, அவர் கிருபையால் ஆத்மானாத்ம விசாரமாகிற விவேக திருஷ்டி யுண்டாக, அதனால் முன் தானாகப் பழகியிருக்கிற பஞ்சகோசாதிகளான அனாத்ம ஜனங்களிடத்திலும், மனதாகிற டபேதாரிடத்திலும், நேதி நேதி யென்கிற விவேக ஞானமாகிற பாத திருஷ்டியுண்டாகி, அதன் பிறகு அப்படிப் பழகப்பழகத் தூங்கி விழித்தவன் போலத் தன் நிஜ சொரூபத்தில் விழித்துக்கொண்டு, முன் கண்டதெல்லாம் சொப்பனம் போல மித்யா திருஷ்டியிலிருந்து, அப்படி மித்யா திருஷ்டியில் தோன்றினதையும் தன்னைத் தவிர வேறில்லையென்று தன்மய திருஷ்டியாய்ப் பார்த்து, அதன்பிறகு தன்மயமாய்த் தோன்றின நாம ரூபத்தையும் தன்னிடத்தில் லயம் பண்ணுகிறதான பிரவிலாப திருஷ்டியிலிருந்து, அதன்பிறகு தன் சொரூப மாத்திரம் திருஷ்டியில் தோன்றப் பிராரப்தமுள்ள வரையில் அவ்வநுபூதியிலிருந்து, பிற்பாடு விதேக முக்தியாகிற சக்ரவர்த்திப் பதவிக்குமேல் ஒரு பதவியுமில்லை. ஆனதால், இவனுமந்தப் பதவியை யடைந்து விதேக முக்தனானான். இப்படிக் கிரமமாய் அதை யுடையும்பொருட்டு, இந்த அநுசந்தானத்தைக் குருபக்தியுள்ள சகல சாதுக்களும் சதா மறவாமலிருக்கவேண்டியது.

50-வது தரங்கம்.

[அ-கை. [ஞானி அஞ்ஞானியினுடைய பிராரப்த போகப் புஜிப்பு ஒரு திருஷ்டாந்தத்துடன் சொல்லப்படுகிறதுந் தவிர, ஞானியினுடைய நிச்சயம் யாருதென்பதும் திருஷ்டாந்தத்துடன் சொல்லப்படுறது:—

ஞானிகளுக்கும் அஞ்ஞானிகளுக்கும் திரிகரணங்களாற் செய்யப்பட்ட விவகாரம் சரியாயிருந்தாலும், பிராரப்த போகம் புஜிப்பதில் ஞானி மாவடுவைச் சாப்பிடுவது போலவும், அஞ்ஞானி மாம்பழத்தைச் சாப்பிடுவது போலவு மென்று ஒரு அபிப்பிராயம். அதாவது, ஞானி கருத்துருத்துவமாகிற விரைபெருக்கும்வரை விடாமலே திரிபுடியைத் தன் வடிவமாய்ப் பார்த்து ஒன்ருய்ப் புஜிப்பதால், ஜன்ம காரணமான ஆகாமியமென்கிற கொட்டையும், மறு ஜன்மமாகிற மரமும், முளைக்கிறதற்கு இடமில்லை, அஞ்ஞானி இதற்கெதிரிடையா யிருப்பதால் கருத்துருத்துவமாகிற கொட்டையும், மறு ஜன்மமாகிற மரமுமுண்டாகுமென்று அறிய வேண்டியது, அஞ்ஞானி வடுப் புஜிப்பதுபோலவும், ஞானி மாம்பழம் புஜிப்பதுபோலவு மென்று ஒரு அபிப்பிராயம். அதாவது;– ஸ்தூல சரீரமாகிற தோலும், சூக்ஷும சரீரமாகிற சதையும், காரண சரீரமாகிற விதையும், ஆத்மாவாகிற ரசமும், ஒன்ருய்ச் சேர்த்துப் புஜிப்பதனுல், கூடஸ்தர் முதல் சரீரம் வரையிலுள்ள கூட்டங்களையெல்லாம், பேதந்தெரியாமல் ஒன்ருய்ச் சேர்த்து லோகாயதர்கள் பாமரர்களெல்லாரும் பிரத்தியக்ஷமாய்த் தோற்றப்பட்ட நாம ரூபங்களையே பொருளாகக் கருதிக்கொண்டு, நானென்று சொல்லுகிருர்களென்கிற சுருதிப் பிரகாரம் அஞ்ஞானிகள் எல்லாவற்றையும் ஒன்ருய்ச் சேர்த்து அநுபவிக்கிருர்கள். ஆகையால், அஞ்ஞானியை வடுப் புஜிப்பவனுக்குச் சமானமாய்ச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது, ஞானிகள் மாம்பழஞ் சாப்பிடுவதுபோல வென்பது எப்படியென்ருல், ஸ்தூல சரீரமாகிற தோலையும், காரண சரீரமாகிற கொட்டையையுந் தள்ளிவிட்டுச் சூக்ஷும சரீரத்தில் ஞானேந்திரிய, கர்மேந்திரிய, பிராணுதி வாயுக்களாகிற நார்களைத் தள்ளிவிட்டு, மனதாகிற சதையைச் சமாதியாகிற பல்லிற்போட்டுக் கடித்துச் சொரூப சுகமாகிற ரசத்தைமட்டும் தன்னுக்குள்ளிறக்கிக் கொண்டு, விருத்தியாகிற சக்கையை உமிழ்ந்துவிடுகிருர்கள். ஆகையால், ஞானிகள் பழஞ்சாப்பிடுவதாகச் சொல்லப்பட்டது, இதன் அந்தரங்கம் குரு முகத்தாலறிக. இப்பேற்பட்ட சுவாநுபவம் பண்ணவேண்டியதெப்படி யென்ருல். சித்சொரூபமாகிற நாம் வாயுவைக் காட்டிலும் அதிவேகமுள்ளவன்போல விருந்தாலும், கல்லைக் காட்டிலும் அசையாம லிருப்பவனுயும், ஆகாசத்தைக் காட்டிலும் ஒன்றிலுஞ் சம்பந்தப்படாதவனுயும், இந்தக் காற்ருனது தளிர்களை அசைப்பதுபோல மனசு முதலான கரணங்களைச் சந்நிதாந மாத்திரத்தில் அசைப்பித்துக்கொண்டும், சாரதியானவன் குதிரையை எப்படி நடத்துவனே அப்படி இந்திரியக் கூட்டங்களை நடத்திக்கொண்டும், தேகமாகிற வீட்டில் எப்பொழுதும் மிகவும் கெட்டதான ஆசையை யுடையவன் போலேயும், கர்மங்களைப் பண்ணுகிறவன் போலேயுமிருந்தும், தன்னிடத்திற் சுகமாய் ராஜாவானவன்போல அசங்கஸ்திதியிலிருந்து நாம் போகங்களைப் புஜிக்கிருேம். இன்னுமெப்படியிருக்கிருேமென்ருல், தீவிர பக்குவிகளால் எளிதாயடையத் தக்கவனுயும், இஷ்டமான பந்துவைப்போலச் சுவாதீனனுயும், எல்லாருடைய தேகத்திலிருக்கிற இருதய கமலத்துக்கு வண்டு போலேயும், எல்லாராலேயுஞ் சேவிக்கப்பட்டாலும் சம்பத்தை யுடையவனுக்கு அகங்காரமுங் கெர்வமு மெப்படியுண்டாகுமோ அப்படியில்லாமலும்,

புஷ்பங்களில் வாசனைபோலவும், பழங்களில் மதுரம்போலவும், எள்ளுக்குள் எண்ணெய் போலவும். சகல தேகங்களிலும் சாக்ஷியாக நாமிருக்கிறோம், நீங்களும் இப்படி அநுசந்தானஞ் செய்துவரவேண்டியது, இந்த இடைவிடாத பழக்கத்தால் அனுபவிக்கப்பட்ட ஆத்ம சொரூபமானது ஒருகாலமும் மறக்கமாட்டாது. அது எதுபோல வென்றால், ஒரு தரம் பந்து வென்றறிந்தால் மறுபடி அவன் பந்து வல்லயென்று எப்படி வரமாட்டாதோ அப்படிப்போலும், பழுதையில் பாம்புயில்லை யென்று அறிந்த பின்பு மறுபடி பாம்புப் பிராந்தி வராததுபோலும், பருவதத்திலிருந்து தாழ்வரையில் வந்த ஜலமானது மறுபடி பருவதத்தில் ஏறமாட்டாதது போலவும், தங்கமானது சேற்றில் அழுந்திருனுலுஞ் சேருக மாட்டாதது போலவும், காம்பிலிருந்து விழுந்த பழத்தை மறுபடி எவ்வளவு பிரயாசைப் பட்டும் காம்பில் பொருத்தக்கூடாதது போலவும், பாறையிலிருந்து உடைத்தெடுத்த ரத்னமணியை மறுபடி பாறையிற் பொருத்தக்கூடாதது போலவும், சண்டாளருடைய உத்சவமென்று தெரிந்த பிராமணன் அந்தக்கூட்டத்திற் சேராதது போலவும், தயிரைக் கடைந்து வெண்ணெய் யெடுத்த பின் அது அதிற்கிடந்தாலும் அந்த வெண்ணெய் மோரிற் சேராதது போலும், அப்படி ஞானியின் சொரூப நிச்சயம் மாருமலிருக்கு மென்று அறியவேண்டியது.

51-வது தரங்கம்.

[அ-கை.] பிரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் குரு அதிக மகிமையுடையவரென்று திருஷ்டாந்தத்துடன் சொல்லுகிருர். அதாவது:—

சகல சக்திகளு முள்ள பிரஹ்மம் பூமிஸ்தானமாகவும், அதிலுண்டாகிற ஜீவேசுவர ஜகத்துக்களாகிற வஸ்துக்களுக்குள்ளே ஜீவனுகிய இடையனும், மனசாகிற பசுவுஞ் சேர்ந்துகொண்டு, அவனுல் செய்யப்பட்ட பாபபுண்ணிய ரூப காமிய கர்மமாகிற சூரிய கிரணத்தால் தபிக்கப்படுகிறதும், அவனுற் செய்யப்பட்ட நிஷ்காமிய கர்மமாகிற வருஷமானது வருஷித்த காலத்தில், ஈசுவர கிருபையாகிற புல்லானது உண்டாகிறது. அந்தப் புல்லை மனதாகிற பசுவானது புஜிக்கச் சித்த சுத்தியாகிற திருப்தியானது உண்டாகிறது. அந்தப் பசுவினிடத்திலிருந்து பாலானது எப்படி யுண்டாகுமோ அப்படி யுண்டாகிற பால் ஸ்தானம் நித்தியா நித்திய வஸ்து விவேகம். அந்தப்பாலை இகாமுத்திரார்த்த பலபோக விராகத்தினுற் காய்ச்சிச் சமாதிஷட்கமாகிற உறையூற்றி முமுக்ஷுத்துவமாகிற கடைசல் கடைந்த பிறகு குருகிருபையாகிற வெண்ணெய் யுண்டாகிறது அந்தக் குருகிருபையாகிற வெண்ணையைச் சிரவணமாகிற சட்டியிற் போட்டு, மனனமாகிற அக்கினியிற் காய்ச்சி, நிதித்தியாசனமாகிற கரண்டியால் கிளரி, பிற்பாடு சமாதியாகிற பருவத்தில் அபரோக்ஷ ஞானமாகிற நெய்யாக ஆகிறது. சகஜ அநுபோக காலமாகிற போஜன காலத்தில் அந்த அபரோக்ஷ ஞான சொரூபியாயிருக்கிற குருகிருபையாகிற வெண்ணையினுலுண்டான அந்த நெய்யை இடையனுகிய ஜீவபுருஷன் புஜித்து அழியாத திருப்தியை யடைகிருன். ஆகையால், மண்ணுனது எங்கும் எப்பொழுது மிருந்தும்

ஒருவருக்குந் திருப்தியைக் கொடாமல், அந்த மண்ணே கிரமமாக வெண்ணெயாக ஆகிப் பசியைப் போக்கித் திருப்தியைக் கொடுப்பதுபோல பிரஹ்மம் எப்போதும் எவ் விடத்திலு மிருந்தும் ஒருவருக்குந் துக்க நிவர்த்தி தடையற்ற ஆனந்தமாகிற இரு வகைப் பிரயோஜனமுங் கொடாமல், அந்தப் பிரஹ்மமே குருவாகி வந்து, தன்னை யடைந்தவர்களுடைய ஜனன மரண துக்கத்தைப் போக்கித் தடையற்ற அழியாத ஆனந்தத்தைக் கொடுப்பதால், அந்தப் பிரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் இவரே அதிக மகிமை யுடையவரென்று சொல்லப்பட்டது.

52-வது தரங்கம்.

[அ-கை.] இராகாதி இராவணர்கள் வதையடையும் பொருட்டும், சாதுக்க ளான விபீஷணாதி மகரிஷிகள் ஜீவன் முக்திச் சுகத்தில் தடையின்றி யிருக்கும் பொருட்டும், ஆத்ம ராமனான சீதாராமன் அவதாரமாய் மேற்கண்டபடி செய்து ஜீவன் முக்தியாகிற அயோத்தியில் வசிக்கிறது சொல்லப்படுகிறது. அதாவது:—

ஆனந்த மென்கிற தேசத்தில் அறிவென்கிற ராஜன் எப்பொழுதும் அழியாம லிருக்கும்போது, அவித்தை யென்கிற அசுர கன்னிகையுண்டாகி, இந்த ராஜனைத் தன் னுடைய மோக சக்தியால் மயக்கி, இவனைச் சேராமற் சேர்ந்து ரஜோகுணனான அகங் காரனென்கிற ராவணனைப் பெற்றுத் தமோகுணனான கும்பகர்ணனையும் பெற்று, இவர் களுக்கு ஒத்தாசை செய்வதற்காக ஆவரணசக்தி யென்கிற சூர்ப்பநகையையுங்கூடப் பெற்று, அதன் பிற்பாடு சத்துவகுணமென்கிற விபீஷணனையும் பெற்று, இவர்கள் பிர பலமாகி இந்த இராஜனுடைய மூத்தாளான சுத்தமாயையினுடைய பிள்ளையான போத னென்கிற குபேரனையுஞ் ஜயித்து, அவன் வசித்துக்கொண்டிருந்த சுவாநுபூதி யென்கிற லங்கையையும், சுதந்தரத்துவ மென்கிற புஷ்பக விமானத்தையும் பிடுங்கித் தன் சுவா தீனஞ் செய்துகொண்டு, இந்த அகங்கார ராவணன் வெகு காலமாய்க் கருத்துருத்துவ மென்கிற செங்கோல் செலுத்திக்கொண்டு தேவகன்னிகைகள் முதல் நாக கன்னிகை வரையிலுள்ள சகல ஸ்திரீபோகங்களான கெர்ப்பவாசஞ் செய்து, அநேக தேவகண்டக ரிஷிகண்டகாதி பஞ்சமகாபாதகங்களைச் செய்து, இப்படி வெகுகாலம் தூர்த்தனுக் காணப் பட்ட விஷயமாகிற சுராபானம் பண்ணிக்கொண்டு, சப்தமாகிற மயக்கத்தை யடைந்து பரிசமாகிற குழியில் விழுந்து ரூபமாகிற பிரமையிற் சுழன்றுகொண்டு, ரசமாகிற மாம்ச பட்சணம் பண்ணிக்கொண்டு, கந்தமாகிற புகை குடித்துக்கொண்டு, எப்பொழுதும் துர் வசனங்களைப் பேசிக்கொண்டு, இம்சையாகிற கிரியையைச் செய்துகொண்டு; சரீர போஷ ணைக்காக அலைந்து கொண்டு, எப்பொழுதும் துர்மலங்களைக் கக்கிக்கொண்டு, இப் படித் துர்வியாபாரங்களைச் செய்துகொண்டு வருங்காலத்தில் இந்திரியாதிஷ்டான தேவதை கள் இவன் இம்சையைப் பொறுக்க மாட்டாமல் பகவானுயிருக்கிற விஷ்ணுவினிடத்திற் போய் முறையிடும்போது, அப்போது அவர் சொல்லுகிறதாவது:— குருவாகிற ராமாவ தாரம் பண்ணித் தன்னுடைய ஞானசக்தியான சீதையை யுண்டுபண்ணி, உங்க

ளுடைய அம்ச பூதர்களென்னும் சாதுக்களாகிற வானரர்களையு முண்டு பண்ணிச் சகாய மாய்ச் சேர்த்துக்கொண்டு உங்கள் எதிரியான அகங்கார ராவணனையும் ராகத்துவேஷா தியாகிற ராக்ஷசர்களையுஞ் சங்காரம் பண்ணி, உங்களுக்கெல்லாம் சுகமுண்டாகும்படி செய்கிறேமென்று சொல்லி, அப்படியே நிஷ்காமிய புண்ணியமென்கிற அயோத்தியிற் சர்வக்ஞனென்கிற தசரதன் வயிற்றில் குரு வென்கிற பிரஹ்ம ஞானியான ராமனும், பரச் வைராக்கிய மென்கிற லக்ஷுமணனும், ஜீவகாருண்யமென்கிற பரதனும், ஈசுவர பக்தி யென்கிற சத்துருக்கனும் அவதரித்தார்கள். மேற்படி இராமன், குரு பரம்பரை யாகவே ஞானம் வரவேணு மென்பதை எல்லாருக்குந் தெரிவிக்கும் பொருட்டு, வைராக் கியத்தை யடைந்தவர்போலே காண்பிக்குஞ் சமயத்திற் புண்ணிய ரூபியான விஸ்வா மித்திரர், தான் செய்யும் சமதமங்களாகிற யாகத்துக்கு விக்னஞ் செய்கிற டம்பதர்ப் பாதிகளான மாரீச சுபாகுக்களை சம்ஹரிக்கிறதற்காக இந்த இராமனைக் கூப்பிட வந்த காலத்தில், இராமனுடைய வைராக்கியாதி குணங்களைக் கேட்ட விஸ்வாமித்திரருடைய ஆக்ஞைப்படி ராமர் சாக்ஷாத் பிரஹ்ம சொரூபியான வசிஷ்டரிடத்தில் ஞானத்தைப் புதிதாய் அடைந்தவர்போல அடைந்து, பிற்பாடு விஸ்வாமித்திரர் இராமனை மேற்படி யாகரக்ஷணைக்காகக் கூட்டிப்போகும் போது எதிர்ப்பட்ட கோபியாகிற தாடகையைச் சாந்தமாகிற பாணத்தினால் சம்மாரம் பண்ணி, மேலே சொன்ன டம்பனாகிற மாரீசனை ஈசுவரசாக்ஷியாகிற வாயு அஸ்திரத்தால் மோக சமுத்திரத்தில் தள்ளியும், தர்ப்பமாகிற சுபாகுவை நிரபிமானமாகிற அக்கினி அஸ்திரத்தாற் கொன்றும், மேற்படி ரிஷியும் யாகத்தைப் பூரணஞ் செய்து பிற்பாடு மேற்படியாருடன் வரும்போது, தேகாத்ம புத்தி யான சிலா ரூபங்கொண்டிருந்த அகலிகையைத் திருவடி தீக்ஷையாகிற பாத ஸ்பரிசத் தால் சித்தாகிய பெண்ணாக்கி, ஞான ஜனகனுடைய பிரதிக்ஞையான கருத்துருத்துவ மாகிய தனுசைப் பங்கம் பண்ணி, சித் பிரஹ்ம ஐக்கியமாகிற சீதா விவாகஞ் செய்து வரும்போது, படாடோபனாகிற பரசுராமனுடைய பராக்கிரமத்தை அவரது தனுசு வழித் தாகவே பரிக்கிரகித்து அயோத்திக்கு வந்து கொஞ்சகாலம் சமாதியாகிற ஐக்கிய போகஞ் செய்து வரும்போது, பிராரப்த கர்மப்பிரதிபாதக சுருதியாகிற மாதுரு வாக்கிய பரிபாலன நிமித்தியம், சீதாலெட்சுமணனுடன் இராமன் சம்சாரமாகிற தண்டகாரண்ணியத்துக்குப் போகும்போது, விசாரனென்கிற குகனால் ஆதரிக்கப்பட்டு, சந்தோஷமென்கிற பரத்து வாஜனால் பூஜிக்கப்பட்டுத் தேகாபிமானி யென்கிற விராதனை விசாரமாகிற கத்தியால் வெட்டி, அந்தத் தண்டகாரண்யத்திலுள்ள சமன் முதலான அத்திரி அகஸ்தியர் முத லான ரிஷிகளுக்கு அகங்காராதிகளாகிற இராவணாதிகளை சம்ஹாரம் பண்ணுகிறே மென்று அபயப் பிரதானம் பண்ணி பஞ்சகோசமாகிற பஞ்சவடியில் வசிக்கும்போது ஆவ ரண சக்தியாகிற சூர்ப்பனகை வந்து இந்த ஆத்ம இராமனையுஞ் சித்சக்தியான சீதையை யும், பாச வைராக்கியனான லட்சுமணனையும் கண்டு ஞான சக்தியான சீதையை விலக்கி, இவர்களோடே சம்போகஞ் செய்ய எத்தனிக்கும் போது, இராமன் மேற்படி லட்சுமண னுக்கு உத்தரவு கொடுத்தபடி அவரும் இவளுடைய ப்ரஹ்ம ஜகத்துக்களை ஒன்றாய்க்

காண்பிவிக்கிற நாசியையும் கோசாத்மாக்களின் பேதந்தெரிய வொட்டாமற் பண்ணு கிற நாஸ்திநபாதி யென்கிற ஆவரணங்களாகிற இருஸ்தன்னியங்களையும் விவேக சக்கரத்தால் அறுத்துவிட்ட மாத்திரத்தில், இவள் ஜகத்தாகிற ஜனஸ்தானத்திலிருக்கிற தேகவாசனை லோகவாசனை சாஸ்திர வாசனை முதலான கரதூஷணதிருசிரசாதிகளிடத்தில் வந்து அழும்போது, அவர்கள் விட்டிற்பூச்சி விளக்கில் விழ வருவதுபோல, ராமாக்கினியினிடத்தில் வந்து விழுந்து புகைந்துபோன மாத்திரத்தில், அகங்கார இராவணன் காலில் அடிச்சு விழுந்து அழுதுகொண்டு சொல்லுகிருள். மேற்படி தீரத்தில் மூவர்களும் வந்திருக்கிருர்கள், அதிற் கன்னியா ரத்னமான சித் சக்தியாகிற சீதையை உன்னுேடே ஐக்கியஞ்செய்யத் தூக்கப் போகும்போது, மேற்படி இராமனது கடாக்ஷ சமிக்ஞையால் மேற்படி லக்ஷ்மணன் என்னை இக்கோலஞ் செய்தானென்று சொன்னதைக் கேட்ட இராவணன், அதிமோகத்தையும் அதிகோபத்தையு மடைந்து, டம்பரூப கபடனுகிற மாரீசனிடத்தில் வந்து, நீ போய் அந்தத் தம்பதிகளைப் பிரித்துவிட்டாயேயானுல் சித்சக்தியாகிற சீதையைக் கொண்டுபோய் அனுபவிப்பே னென்றதற்கு அவன் ஆதியில் அவரால் அடைந்த வருத்தத்தையும், அந்தச் சீதையை அனுபவிப்பது உன்னுற் சாத்தியமாகாதென்றும் சொன்னதற்கு, இவன் அவனைப் பார்த்து இந்தக் கத்தியால் வெட்டுப் படுகிருயா அல்லது போகிருயா வென்று சொன்னதின்பேரில்; மாரீசன் மோககரமாயிருக்கிற விஷய ரூபமான பெண்மான் வேஷம் போட்டுக்கொண்டு போய் சீதையை மயக்கினதால் அவள் இந்த மானைப் பிடித்துக்கொடுக்க வேணுமென்று கேட்கும்போது, அவரும் அந்த மானைப் பிடிக்க வெளியிற் போகும்போது, வெகுதூரம் ஜாலஞ்செய்து தன்னையு மிழுத்துக்கொண்டு போவதைப் பார்த்து, சொப்பன திருஷ்டாந்த யுக்தியாகிற பாணத்தாற் கொன்றதும், அவன் மரிக்கும்போது இராமனுடைய குரல்போல கத்தி விழுந்த சப்தத்தைச் சீதை கேட்டு லட்சுமணரைப் பார்த்து இராமனைத் தேடிவாருமென்று சொன்னதற்கு, இவர் சூரியனை இருட்டு மறையாததுபோல இராமனை ஒருவரும் ஜயிக்கமாட்டார்களென்று சொன்னதைக் கேட்டுச் சீதை அவைராக்கியமா யிருக்கிற அசுத்த வார்த்தையைச் சொன்னதைக் கேட்டுச் சகிக்காமல், இலக்ஷ்மணன் அந்த ஆசிரமத்துக்கு வெளியிற் புறப்பட்டுப் போனவுடன், அகங்கார இராவணன் சாதுருபமான சன்னியாசி வேஷத்தை யெடுத்துக்கொண்டு வந்து ஞான சக்தியான சீதையை யெடுத்துக்கொண்டு போகும்போது, ஆபாச விவேக வைராக்கியமென்கிற பட்சங்களோடே மந்த முமுக்ஷுவான ஜடாயு வந்து இவனை மறித்து யுத்தம் பண்ணக் காமக்குரோதங்களாகிற கத்திகளால் வெட்டித் தள்ளிப்போட்டுச் சீதையை ஆகாச வீதியில் தூக்கிப் போகும்போது, மைத்திரியாதி நான்குகளாகிற சுக்ரீவன் முதலானவர்களைக் கண்டு, சுருதிகளாகிற வஸ்திரத்தில் ஞான சக்தியான சீதையைக் காண்பிக்கிறதான ஆபரணங்களை முடிந்து அவர்களுக்கு முன்னே போட்டாள், அந்த இராவணனும், சீதையை மோக சமுத்திர மத்தியிலிருக்கிற அனுபூதி யென்கிற லங்கா பட்டணத்திலிருக்கிற நிவர்த்தியென்கிற அசோக வனத்தில், திதிக்ஷை யென்கிற சிம்சுபா விருக்ஷத்தின் கீழே

வைத்துச் சத்விருத்தியாகிற திரிசடையுடன் கூட மற்றத் துர்விருத்திகளாகிற இராக்ஷசிகளையும் இம்சிக்கும்படி செய்தான். அதன் பிறகு லக்ஷ்மணர் ராமரைக் கண்டு, இரண்டு பேர்களும் தேகமாகிற ஆசிரமத்தில் ஞான சக்தியாகிற சீதையைக் காணுமற் தேடிவரும்போது, அகங்கார இராவணனால் அடிபட்டுக் கிடக்கிற மந்த முமுக்ஷுவான ஜடாயுவாற் சங்கதி தெரிந்துகொண்டு, அவருக்குச் சித்த சுத்தியாகிற சமஸ்காரஞ் செய்துபோட்டுத் துராசையென்கிற கபந்தனையும் நிராசையாகிற கத்திகளால் சங்காரம் பண்ணிச் சிரத்தை யென்கிற சபரிக்கு அநுக்கிரகம் பண்ணிப்போட்டுப் போகும்போது, முதிதை யென்கிற அனுமார் வந்து இவர்களைக் கண்டு மைத்திரி யென்கிற சுக்கிரீவனிடத்திற் சிநேகஞ் செய்து வைத்து, அவனுக்குப் பகைவனான துராக்கிரகி யென்கிற வாலியை நிரகங்காரமாகிற அம்பால் சங்காரம் பண்ணிச் சுக்ரீவனுக்குக் கிஷ்கிந்தை யென்கிற சொர்க்கத்தில் தாரையென்கிற இந்திராணியுடன் சேர்த்துச் சுகிக்கும்படி செய்து, சாதுக்களாகிற வானரர்களைச் சீதையைத் தேடிப்போகச் சொல்லும்போது முக்கிய சாதுவான அனுமாரிடத்தில் தன் சொருப ஞாபகம் பண்ணுகிறதாக மோதிரத்தைக் கொடுத்து அனுப்புவித்தார். அந்த வானரர்களும் அனுமாருடன் தேடிக்கொண்டு சமுத்திரம் வரையிலும் வந்து சேர்ந்து, மேல் போக இடமில்லாமல் விழித்துக்கொண்டிருக்கும்போது, சூசக குருவான சம்பாதியால் சீதையிருக்கிற இடந் தெரிவிக்கப்பட்டு முதிதனான அனுமானும் குருபாத ஸ்மரணையாகிற கெம்பீரங் கொண்டு, மோக சமுத்திரத்தைத் தாண்டி லங்கைக்குள் நுழையும் போது விப்ரீத பாவனை யென்கிற லங்கணி இவரை மறிக்க, அவளை விவேகமாகிற கையாற் சங்கரித்து லங்கைக்குள்ளே பிரவேசித்து, அதிலாரோபமாயிருக்கிற தத்துவங்களாகிற இராவணுந்தப்புரம் முதற் சகலத்தையும் நேதி வாக்கியத்தால் தேடிக் காணுமற் பிற்பாடு மேற்படி நிவர்த்தியாகிற அசோக வனத்தில் திதிக்ஷையாகிற சிம்சுபா விருக்ஷத்தின் கீழிருக்கிற ஞான சக்தியாகிற சீதையைக் கண்டு, மேற்படி மோதிரத்தையுங் கொடுத்து, பிரத்தியபிக்ஞை யென்கிற சூடாமணியை வாங்கிக் கொண்டு அவ்விடத்திலுள்ள நாமருபங்களாகிற காடுகளை மாயா மயமென்று அழித்து, பஞ்சேந்திரியங்களாகிற பஞ்ச சேனுபதியையும் இந்திரிய நிக்கிரகத்தாற் கொன்று, அஞ்ஞான பூமிகளாகிற சப்த மந்திரி சுதர்களையும் ஞான பூமிகளாற் கொன்று, பிரஜோத் பாதகனான சிசுனனென்கிற அக்ஷய குமாரனைப் பிரஹ்ம சரியத்தாற் கொன்று, பாணிந்திரியனுகிற இந்திரசித்தின் பிரஹ்மாஸ்திரத்தாற் கட்டுப் பட்டவர் போல அகங்கார இராவணனிடஞ் சென்று, அவனைத் துச்சமாக நினைத்து இராம சுக்கிரீவாள் சொன்ன சேதியைச் சொன்னுர். அதாவது:— நீ ஞான சக்தியாகிற சீதையை இராமனிடங் கொண்டுவந்து விட்டு நீயும் அகம்பாவ மன்றியில் அவரைச் சரணமாக அடைந்தாயேயாளுற் கொஞ்சக் காலம் ஜீவச் சவம்போல ஜீவித்திருக்கலாம். அப்படிச் செய்யாத பக்ஷத்தில், உனக்கும் பலசாலியான வாலி எந்த இராம பாணத்துக்கு இரையாய்ப் போனுனே அந்த பாணத்துக்கு குடும்பத்தோடே நீயும் இரையாய்ப் போவாய் என்று சொல்லச் சொன்னுர்களென்று சொன்னதைக் கேட்ட மாத்திரத்தில்,

இராவணனும் அதி கோபமாய் இவரை வெட்டச் சொல்ல சாத்வீகரான விபீஷணர், தூதனை அங்கவைகல்லியஞ் செய்யலாமே தவிரக் கொல்லக் கூடாதென்று சொல்லி யிருக்கிற விதியை எடுத்துச் சொன்னர். அதைக் கேட்ட இராவணன் இவனுக்கு தைரிய மாகிற வாலே அதைரியமாகிற அக்கினியால் கொளுத்தச் சொன்னதில், அந்த அக்கினி யானது இவரை ஒன்றுஞ் செய்யமாட்டாமல் போனதின் பேரில், இவர் அவர்கள் வைத்த அக்னியினுலேயே சாத்வீகரான விபீஷணர் கிரகத்தைத் தவிர மற்றவர்களுடைய கிரகங்கள் முழுமையும் கொளுத்திச் சுடுகாடாய்ச் செய்து விட்டதால் அவர்களுக்குக் கெடுதலுண்டாச்சுது. உடனே இவரும் சீதையைக் கண்டு விடை பெற்று இராமரிடம் வந்துசேர்ந்து சகல சங்கதிகளேயுந் தெரிவித்ததின் பிற்பாடு, மைத்திரியான சுக்ரீவன் சாதுக்களாகிற சகல வானர சைன்னியங்களுடனும் இராம லக்ஷுமணனுடனும் மோக சமுத்திரதீரம் வந்து சேர்ந்ததை இராவணன் அறிந்து, துர்புத்தி முதலானவர்களாகிற மகோதரன் வகையரு மந்திரிகளுடன் ஆலோசனை செய்யும்போது மேற்படியார்கள் இவன் கருத்துப்படி துராலோசனையே சொல்லும்போது தமோகுணனை கும்பகர்ணனும் விழித்த தினமானதால் சபையிலிருந்து இது ஆகாதென்று சொல்லுஞ் சமயத்தில், சாத்வீகனை வீபீஷணன் அண்ணுவைப் பார்த்து இராமன் பரப்பிரஹ்ம மென்றும், சீதை ஞான சக்தி யென்றும் நீ தெரிந்துகொண்டு இந்தச் சீதையை அந்த இராமனிடம் கொண்டுபோய்ச் சேர்த்தாயே யானல் நீ பிழைப்பாய். இல்லாவிட்டால், கெட்டுப் போவாயென்று சொன் னதைக் கேட்ட இராவணன் வெகு கோபத்துடன் கும்பகர்ணனைத் தூங்கப் போகச் செய்து விபீஷணனை நீ இனிமேல் என் சந்நதியிலிருக்க யோக்கியனில்லை யென்றும் அந்த இராமனேடேயே போய்ச் சேரென்றும் அடித்து விரட்டியவுடன் சமம் விசாரம் சந்தோஷம் சாது சங்கமென்கிற நாலு மந்திரிகளுடன் இராமரைச் சரணமாக விபீஷண னடைந்தவுடன் இராமரும் சர்வக்ஞானதால் உடனே சுவாநுபூதி யென்கிற லங்காதி பதியாகப் பரோக்ஷக்ஞானமாகிற பட்டாபிஷேகஞ் செய்த பிற்பாடு மோக மென்கிற சமுத்திரத்தை ஸ்திரபுத்தி யென்கிற கல்லுகளைக் கொண்டு ஏகாக்கிர சித்தனென்கிற நளனுல் அணை கட்டும்படி செய்து அந்த அணை வழியாய் லங்கைக்குப் போய் மூலாக் ஞானமாகிற மூலபலத்துடன் அகங்கார இராவணுதிகளை நாமா ரென்கிற விசாரத்தா லுண்டாயிருக்கிற அகண்டாகார ஞானுஸ்திரத்தால் சங்காரம் பண்ணிச் சத்துவகுண மாகிற விபீஷணனுக்குத் தான் முந்திப் பரோக்ஷமாய் செய்த பட்டாபிஷேகம் உறுதி யாகும்படியாய் அபரோக்ஷக்ஞாநமாகிற பட்டாபிஷேகஞ் செய்து ஞான சக்தியாகிற சீதையுடன் கூட ஆத்ம ராமர் அயோத்தி யென்கிற ஜீவன் முக்திப் புரியில் அத்தியாபி வசித்துக்கொண் டிருக்கிருர், முமுக்ஷுக்களானவர்கள் இந்தச் சற்குருவான ஆத்ம ராமனைக் கண்டு ஜீவன் முக்திப் புரியில் ஜீவன் முக்தர்களாய் வசிக்கக் கடவர்களென்று குரு ஆக்ஞையாலுண்டான அனுசந்தானமென்று நம்பத் தக்கது,

53-வது தரங்கம்.

[அ-கை.] தாபத்திரயாதியாகிற உபாதிகள் சகிக்கமாட்டாமல் அழுதுகொண்

டிருக்கிற முமுக்ஷுக்களாகிற குழந்தைகள் பிரஹ்மானந்தமாகிற நித்திரை யடையும் பொருட்டு யுக்தியுடன் சொல்லுகிறார்:—

குருவாகிற தாயாரானவள் மந்த முமுக்ஷுக்களாகிற குழந்தைகள் சுகமாய் நித்திரை செய்யும் நிமித்தமாக, அவற்றின் மனதாகிற மெத்தையை விவேகமாகிற தொட்டிலிற் போட்டு பிரஹ்மானந்தமாகிற நித்திரையை யடையும்படி வாக்கியாமிர்த மாகிற தாலாட்டினால் தூங்க வைத்தால், அதிலிருக்கிற ஆவரணமாகிற இருளாலும், விக்ஷேபமாகிற பேயாலும், வாசனைகளாகிற சீலைப் பேனாலும், சங்கல்பமாகிற மூட்டையினாலும், இராகத்துவேஷமாகிற கொசுக்களாலும் கடிக்கப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறதினால் அந்த உபாதிகளை நிவர்த்திக்கும்படியான திட விசாரங்களாகிற சக்தி அக் குழந்தைகளுக்கு இல்லாததாற் பிரஹ்மானந்தமாகிற நித்திரை யடையவும். மித்யா திருஷ்டி யில்லாததால் அவற்றைச் சம்மரிக்கவும் முடியாமல், முமுக்ஷுக்களாகிற குழந்தைகள் கதறிக்கொண் டிருக்கும்போது சகஜஞான திருஷ்டியாகிற விழிப்போடே கூடிக்கொண்டிருக்கிற குருவாகிய தாயானவள் தன்னிடத்திலிருக்கிற சாதுக்களாகிற சகிகள் சகிதமாய் வந்து, நான் பிரஹ்மமென்கிற ஞானரத்ன தீபத்தினால் ஆவரணமாகிற இருளையும். நிருவிகல்பமாகிற மந்திரத்தால் விக்ஷேபமாகிற பேயையும், மைத்திரியாதிகளாகிற சத்வாசனையாகிற கையால் வாசனை யென்கிற சீலைப் பேனையும், மித்யா திருஷ்டி யென்கிற நல்லெண்ணையாற் சங்கல்பமாகிற மூட்டைப் பூச்சியையும், குருபத்தியாகிற பங்காவினால் இராகத் துவேஷங்களாகிற கொசுக்களையும் போக்கடித்துப் பிரஹ்மானந்தமாகிற நித்திரையையும் சுகமாகச் செய்யும்படி செய்த குருநாதனாகிற தாயை எப்பொழுதும் மறவாமலிருக்கவேண்டியது.

54-வது தரங்கம்.

[அ-கை.] உத்தம சாதுக்கள் அன்னியர்களிடத்தில் 1000 தோஷமிருந்தாலும் அதுகளைத் தள்ளி ஒரு சத்குணத்தைக் கண்டே புகழ்ந்து கிரகிப்பார்கள் என்பதற்கு யுக்தி:—

பசு மாட்டிலிருக்கிற பாலையும் கவுரி மானிடத்திலிருக்கிற ரோமத்தையும் கிரகிப்பது போலும், ஈசுவரன் சந்திரனைச் சிரசில் வகித்திருப்பதும், பதிவிரதையான சுமங்கலி யானவள் திருமங்கலியத்தை மட்டும் கிரகிப்பதும், அம்சமானது குளத்தில் விட்ட பாலை மட்டும் கிரகிப்பதும், எறும்பானது மணலிற் கிடக்கிற சர்க்கரையை மாத்திரங் கிரகிப்பதும், தேங்காயிலிருக்கிற பாலையும், புனுகு பூனையிலிருக்கிற புனுகு சட்டத்தையும். கரும்பிலிருக்கிற ரசத்தையும், தயிரிலிருக்கிற வெண்ணெய்யையும், எள்ளிலிருக்கிற எண்ணையையும், சமுத்திரத்திலிருக்கிற ரத்னங்களையும் முத்துக்களையும், மகர மத்சத்திலிருக்கிற வைரத்தையும், புலியின் தோலையும் நகத்தையும், யானையிலிருக்கிற தந்தத்தையும் முத்தையும் புருஷர்கள் கிரகிப்பது போலும், நாகத்திலிருக்கிற நாகரத்னத்தை மட்டும், வாக்கிலிருக்கிற சரஸ்வதியை மட்டும், பனைமரத்திலிருக்கிற ஓலையை மட்டும், வில்வ மரத்தி

யிருக்கிற வில்வத்தை மட்டும், ஆட்டில் மயிரை மட்டுங் கிரகிப்பதுபோலும் சாதுக்கள் நல்ல குணத்தைமட்டுங் கிரகிப்பார்கள். துஷ்டர்கள் சத்புருஷர்களிடத்தில் 1000-சுகுண மிருந்தாலும் துர்க்குணத்தையே கிரகிப்பார்கள். (எ-தி) அட்டையும் உண்ணியும் ஸ்தன் யம் நிரம்பப் பாலிருந்தாலும் ரத்தத்தைச் சாப்பிடுவதும், தினம் ரசமாய் சமையல் பண்ணுகிற ஸ்திரீயிடத்திலும், பரிசாரகனிடத்திலும் ஒருவேளை அந்தச் சமயலில் உப்புப்புளி அதிகமாயிருந்தால், அவர்களை அதிகமாய்க் கோபித்துக்கொள்வதும், அதிக சுந்தரமான ஸ்திரீயினிடத்தில் ஒரு கண்ணில் பூ விழுந்திருந்தால், அவளை இகழ்ச்சியாய்ச் சொல்வதும், பன்றியானது ஜவ்வாது முதலான மணத்தை விட்டு மலத்தைக் கிரகிப்பதும், இராஜ ஸ்திரீயானவள் இராஜ சுகத்தைவிட்டு முடவனைக் கிரகிப்பதும், மோகியானவன் முகத்தைவிட்டு மூத்திரத் துவாரத்தைக் குனிந்து பார்த்து இச்சிப்பதுபோலவும், சுராபானியானவன் பகிரங்கமாயுஞ் சுத்தமாயுமிருக்கிற பாலைவிட்டு, மயக்கிறதாயும், பயங்கரமாயும், நிந்திதமாயும், நாற்றமாயுமிருக்கிற, கள்ளுச்சராயத்தைச் சாப்பிடுவதும், சுத்தமாயும் சுககரமாயுமிருக்கிற குரு வாக்கியத்தைக் கேளாமல், அசுத்தமாயும் அனர்த்தகரமாயுமிருக்கிற ஸ்திரீகள் குழந்தைகள் வார்த்தையைக் கேட்கிறவன்போலு மென்றறியத்தக்கது.

55-வது தரங்கம்.

[அ-கை.] குருநாதனிடமிருந்து பிரஹ்மானந்த சம்பத்தை வாங்கிக் கொடுக்கச் சாது சிரேஷ்டர்களான மந்திரிகளுக்கு முடியுமென்று சொல்லப்படுகிறது:—

குருநாதனுகிற சார்வபௌம ராஜன் பிரஹ்மானுபவமாகிற பட்டணத்தில் பிரஹ்மானந்தமாகிற சம்பத்தைச் சதா கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிறவராயும், சாது சிரேஷ்டர்களான மந்திரிகளுடனும் சமம், விசாரம், சந்தோஷம், சாது சங்கமாகிற வாயற்காரர்களான சேவர்களுடனுங் கூடிக்கொண்டிருக்கும் பொழுது, நாங்களாகிற யாசகர்கள் மூடசங்கங்களாகிற பட்டிக்காட்டில், விபரீத பாவனையாகிற தரித்திரத்தால், தபித்துக்கொண்டிருக்குங் காலத்தில், அந்தக் குருநாதனிடத்தில் எங்களைப்போலத் தரித்திரர்களாயுள்ள, முமுக்ஷுக்களாகிற அநேக யாசகப் பிராஹ்மணுள் போய், பிரஹ்மானந்த சம்பத்தை யடைந்ததைக் கேட்டு, நாங்களும் அந்தச் சம்பத்தை வாங்கி அனுபவிக்க வேண்டுமென்று, அந்தப் பட்டணத்துக்கு வந்த மாத்திரத்தில், விஷய வைராக்கியம், உபசாந்தி, குருபக்தி, சாதுசங்கத்திற்பிரீதி இதுகளில்லாத துரதிருஷ்டத்தினுல், மேற்படி வாயற்காரர்களாகிற நாலு சேவகர்கள், உள்ளே விடாமல் தடைப்படுத்தினதால், நாங்கள் வாசலில் நின்று தபித்துக்கொண்டிருக்கும்போது, குருநாதனுக்கு. நிரம்ப அந்தரங்கமாயும், மகாசாதுவாயும், தயாளுவாயும், பரோபகாரத்திற் சதா உத்யுக்தராயும், தன்னைப்போலே சகலரையுஞ் சுகிக்கும்படி செய்கிறவராயுமிருக்கிற, சாது சிரேஷ்டரான முக்கிய மந்திரி வந்து, எங்கள் சம்சார வருத்தத்தைக் கேட்டு இரங்கி, அந்த வாயற்காரர்களைப் பார்த்து, உள்ளே விடும்படி சொல்லப் பஞ்ச கோசங்களாகிற அஞ்சுகட்டை

யும், நேதி நேதி மார்க்கத்தாற் கடப்பித்துக் குருராஜாவினிடங் கூட்டிக்கொண்டு போய், பிரஹ்மானந்த சம்பத்தை வாங்கிக்கொடுத்த மாத்திரத்தில், நாங்கள் சுகித்தோமென்று மற்றவர்களுக்குச் சொன்னூர்கள். அதைக்கேட்ட மற்றவர்களும், இப்போது அந்த மந்திரி யினிடம் வந்து தெரிவிக்கிறதாவது:— அந்த முமுக்ஷுக்களாகிற யாசகர்கள் எப்படிச் சுகித்தார்களோ, அப்படி இப்போது உள்ளவர்களாயிருக்கிற எங்களையும், அந்த மகா ராஜனுன குருநாதனிடங் கூட்டிக் கொண்டுபோய் பிரஹ்மானந்தமாகிற சம்பத்தை யடையச் செய்வது தங்கள் கடமையாயிருக்கிறதென்று தெரிவித்த பிரகாரம், அந்த மந்திரியும் பிரார்த்தனைப்படி நிறைவேற்றி வைத்தார். இப்படியே நாளதுவரை நடந்து வருவதை நன்றுயறிந்துகொண்டு பிழைத்துக்கொள்ளக் கடவீர்கள்.

56-வது தரங்கம்.

[அ-கை.] எந்த அதிகாரிகள் எவ்விதமாய்ப் பாவித்தாலும், அந்த அதிகாரி களுக்கு அவ்விதமாகவே விளங்குகிற குருநாதன் மகிமையைக் கொஞ்சம் சொல் லுகிறேம். அதாவது:—

சந்திரன் ஜனங்களுக்கு மேகத்தினுடைய ஓட்டத்தால் ஓடுகிறவர்போல எப்படித் தோற்றுகிருரோ, அப்படிக் குருநாதன் பாமரர்களுக்குத் தங்களைப்போலே பெண்டாட்டி பிள்ளைகளிடத்தில் ஆசையுள்ளவர் போலும், கர்மிகளுக்குக் கர்மானுஷ்டானஞ் செய்கிற வர்போலும், பக்தர்களுக்குப் பூஜை முதலான பக்தி செய்பவர்போலும், முமுக்ஷுக்களுக்கு வைராக்கியாதிகள் சம்பாதிப்பவர்போலும், அப்பியாசிகளுக்குத் தேகாதிப் பிரபஞ்சந் தானில்லை, இவ்வளவும் சொப்பனம்போலப் பொய்யென்று கண்டு பிரஹ்மைவாஹமென்று சிந்திக்கிறவர்போலும், அனுபவிகளுக்கு எப்போதும் சொருபத் தியானம்பண்ணுகிறவர் போலும், ஆருடர்களுக்கு அடையவேண்டியதும், செய்யவேண்டியதும் அற்ற, கிருத கிருத்தியர்போலும் தோன்றினுலும், இவர்களுடைய நினைப்பின் தோஷமே தவிரக் குரு நாதனிடத்தில் ஒரு கல்பனையுங் கிடையாது. இதற்கனுபவம், சுந்தரதாண்டவர் பஞ்ச கிருத்தியாதி தொழிலைச் செய்கிறதாகச் சகலரும் சொன்னுலும், சொல்கிறவர்களுடைய புத்தி கல்பனையே யல்லாமல், அவர் சுவாத்மானந்த பரிதராகவே யிருக்கிருரே தவிர வேறேயொரு கல்பனையு மற்றிருப்பதைச் சமாதியிற் பிரத்தியக்ஷமாய்ப் பார்க்கலாம்.

57-வது தரங்கம்.

[அ-கை.] பாமரர் முதல் ஆருடன் வரையில் விஷயத்திற் பற்றுகிற தார தம்மியத்தைத் திருஷ்டாந்தத்துடன் சொல்லுகிருர்:—

விஷய சம்பந்தம் வந்த காலத்திற் பாமரன், கர்மி, பக்தன், யோகி, முமுக்ஷு, அப்யாசி, அனுபவி, ஆருடன் இவர்களுக்குச் சித்தத்திலுண்டாகிற அனுபவமெப்படி யிருக்குமென்றுற், பாமரனுடைய சித்தத்தில் விஷயமாகிற ஜலசம்பந்தப்பட்ட மலம்

போல ராகத்துவேஷாதி நாற்றம் விசேஷமாக விருத்தியாம்; கர்மிக்கு ஜலசம்பந்தப் பட்ட சாம்பல் கட்டிபோலக் கருத்துருத்துவமாகிற ஈரம் விருத்தியாகும், பக்தனுக்கு ஜலசம்பந்தப்பட்ட வைக்கல் கட்டுப்போல இருதயக் கிரந்தி அதிகபாரமாம், யோகிக்கு உப்பில்லாத பத்தியங்காக்கிற வியாதிக்காரனுக்கு, வடை முதலான பக்ஷணஞ் சாப்பிடு வதால் வியாதி விருத்தியாவதுபோல, அகங்காரம் விருத்தியாய் உபாதியை யுண்டு பண்ணும், முமுக்ஷுவுக்கு நனைந்த வஸ்திரம்போல அவைராக்யமான ஆசையை யுண்டு பண்ணும், அப்யாசிக்கு மணலில் விழுந்த ஜலம்போல அசுத்த வாசனையை யுண்டு பண்ணும், அனுபவிக்குப் பாறையில் விழுந்த ஜலம்போல தாற்காலிக பிராரப்த துக்கத் தைத் தோற்றுவிக்கும், ஆருடனுக்குத் தாமரையிலைத் தண்ணீர்போலும், ஆகாசம் போலும் விஷய சுகதுக்கம் சம்பந்தப்படாதென் றறியத்தக்கது. முமுக்ஷுக்களுக்கு அகம் விருத்தி சோதனையாலேயே, ஞானமுண்டாவதால், அதற்கு உபாயஞ் சொல்லப் படுகிறது. இப்போது சகலப் பிராணிகளுக்கும் நானென்றும் இதென்றும் இரண்டு விருத்தி காணப்படுகிறது. இதில் இதம் விருத்தியானது பாகிய விஷயத்திலும், அகம் விருத்தி ஆத்மாவினிடத்திலும், பிரசித்தமாய்க் காணப்படுகிறது. இதில் மூடர்களெல் லாம் இதம் விருத்திக்கு விஷயமான தேகாதிகளில், அகம் புத்தி செய்வதுதான் மகா பிராந்தி. இந்தத் தேகத்தில் அகம் புத்தி செய்வதைக் காட்டிலும் மண்ணுங்கட்டியில் அகம் புத்தி பண்ணலாம், அல்லது மலத்தில் அகம் புத்தி பண்ணலாம், இந்திரியாதி களில் அகம் புத்தி செய்வதிலும் தச்சனுயுதங்களில் அகம் புத்தி செய்யலாம், பிராண னில் அகம்புத்தி செய்வதைக்காட்டிலும் ஆடிக்காற்றில் அகம்புத்தி செய்யலாம், மனதி னிடத்தில் அகம்புத்தி செய்வதிலும் நீர்க்குமிழியினிடத்தில் அகம்புத்தி செய்யலாம், புத்தியினிடத்தில் அகம்புத்தி செய்வதிலும் மின்னலினிடத்தில் அகம்புத்தி செய்யலாம், அகங்காரத்தினிடத்தில் அகம்புத்தி வைப்பதிலும் கிறுக்கனிடத்தில் அகம்புத்தி வைக் கலாம், சித்தத்தில் அகம்புத்தி செய்வதிலும் காசிக்குத் துணைக்காக, சாகப்போகிற கிழவனைத் துணையாகக் கூட்டிப்போகலாம், அஞ்ஞானத்தினிடத்தில் அகம்புத்தி செய் வதைக்காட்டிலும் இருட்டினிடத்தில் அகம்புத்தி செய்யலாம், வாசனையில் அகம்புத்தி செய்வதிலும் உப்பளக்கடலில் அகம்புத்தி செய்யலாம், சந்தேகத்தினிடத்தில் சம்பந்தப் படுவதிலும் மாரீசனை நம்பலாம், விபரீத பாவனையை நம்புவதிலும் கானல் ஜலத்தைச் சாப்பிட நம்பலாம். பரோக்ஷமான ஈசுவராதிகளை நம்புவதிலும் பிரத்தியக்ஷ சிலாகணேச முட்டிடுதல் சிலாக்கியம். ஆகையால் அறிவாகிய தன்னிடத்தில் அகம்புத்தி செய்யவேண் டியதும் மற்ற யாவையிலும் அகம்புத்தி தவிரவேண்டியதும், சுருதி, குரு, சுவானு பவத்தின் அந்தரங்க தாற்பரியமென்று முமுக்ஷுக்கள் அறிந்து நடக்கத்தக்கது. இந்த அகம்புத்தியானது சொருபத்தை விளக்குகிறதால், அகம் விருத்தியைச் சேதன மான ஆத்மா வென்று சொல்வோ மென்றால் அப்படிச் சொல்லக்கூடாது. சுயம்பிர காசமான ஆத்மா மற்ற அகமாதிகள் போல விருத்தியால் விளங்கவில்லை. எப்படி யென்றால் நேத்திரமானது உபநேத்திரத்து வழியாய் அக்ஷரத்தை யறிவதுபோல், அறிவாகிய தான் புத்தி விருத்தியில் பிரதிபலித்து, விருத்திக்குச் சாக்ஷியாயிருந்து

கொண்டு, விருத்தியினுலே நிவர்த்திக்கத்தக்கதா யிருக்கிற அஞ்ஞானத்தையும், அஞ்ஞானம் போனபின் விளங்குகிற விஷயத்தையும், அவ்விஷயாகாரமான விருத்தி யையும் தானே விளக்குவிக்கிருன். இந்த விருத்தியானது கடாதி விஷயங்களை விளக்குவிக்கிறபோதும், சைதன்ய சம்பந்தத்தினுலேயே விளக்குவிக்கிறது. இனித் தன்னையறிகிற விஷயத்திலும் அகம்விருத்தியானது உபாதி மாத்திரமே தவிர அதனுல் தான் அறியப்படவில்லை. (எ-தி) பலகை யடைத்ததாயும் ரசம் ஏற்றியதாயுமிருக்கிற கண்ணுடியைப் பார்க்கிற கண், தன் முகசௌந்தரியத்தை உள்ளபடியாய்க் கண் ணுடி வழியாய், தன் முகத்தைத் தானறிந்து கொள்வது போல இந்திரிய நிக்கிரகத் தோடே கூடியதாயும், சொரூப விசாரமாகிற ரசமேற்றப்பட்டதாயுமிருக்கிற, இந்த அகம் விருத்தியால், சாக்ஷியாகிற தன்னைத் தான் அறிந்துகொள்ளுகிரு னென்று அறியத் தக்கது. இப்படி யிருக்க, நீ, அகம் விருத்தியால் சாக்ஷி விளங்கப்படுவரென்று சொன் னது சரியில்லை, அது என்னத்தினு லென்ருல், அகம் விருத்திக்கு லக்ஷியமான சைதன் யமே தானுயிருப்பதால், அகம் விருத்தியால் தானெப்படி விளங்கப்படுவர்? அக்கினி யினுல் விளங்கப்பட்ட இரும்பானது, பார்வைக்கு அக்கினி போலத் தோன்றினுலும் எப்படி அக்கினியாகமாட்டாதோ, அப்படி அகம்விருத்தியும் ஆத்மசம்பந்தத்தால் ஆத் மாவைப் போலே தோன்றினுலும் ஆத்மாவாகமாட்டாது. ஆத்மா இந்த அகம்விருத்தி யோடே பிராந்தி சித்தாபேத அத்தியாசத்தால், நான் கர்த்தா, போக்தா, சுகி, துக்கி அறிந்தேன், அறியே னென்று பாவாம்ச, கரணும்சங்களை ஒன்ருகச் சேர்த்து விவகரித் தாலும், தனக்கு எதார்த்தமாக பாவாம்சமான அறிவே வடிவமல்லாமல், விகாரமான கரணும்ச வடிவமல்ல. சொப்பனத்தில் தான் நிருவிகாரனுயிருந்தும், அஞ்ஞானத்தால் போகிறது, வருகிறது போலத் தோன்றினுலும், எதார்த்தமாக அந்த அவஸ்தையிற் கற்பனையான வஸ்துக்களுக்குத் தான் விலக்ஷிணராயும், சாக்ஷியாயும், அதிஷ்டானமாயு மிருப்பது போல, சர்வ தேகங்களிலேயும் அகம்பதார்த்தனுகவே யிருந்தும், அகம்விருத் தியாகிய விவகாரிபோலத் தோன்றுவது, கோ என்கிற சப்தத்துக்குக் கோத்வ ஜாதியே அர்த்தம் பண்ணுமல், வெளுப்புச் சிவப்பு முதலான ரூபத்தை அர்த்தம் பண்ணுவது போல, மூடதிருஷ்டிக்குத் தோன்றினுலும், எல்லா நிறங்களிலேயும் கோத்வ ஜாதி ஒன்ரு யிருப்பது போல, இந்த அகம்பதார்த்தமும் உபாதி பேதத்தினுலே பேதம் போலே தோன்றினுலும், சகல விருத்திகளிலும் விளங்குகிற அகம்பத லக்ஷியமான அறிவு ஒன் றென்றே அறியவேண்டியது. அஞ்ஞானிகளுக்கும், ஞானிகளுக்கும், அகம்பதார்த்த சுபா வம் ஒன்ருயிருந்தாலும், அகம்பதார்த்த அனுபவமும் சுபாவமும் ஒன்ருயிருப்பது ஞானி களுடைய ஸ்திதி யென்றும், சுபாவமும் அனுபவமும் வேருயிருப்பது அஞ்ஞானி கள் ஸ்திதி யென்றும் அறியத்தக்கது. அஃதெப்படி யென்ருல், இருவர்கள் படுத்திருக் கும்போது. ஒருவன் விழித்துக்கொண்டும் ஒருவன் நித்திரை பண்ணிக்கொண்டு மிருக் கிருன்; விழித்துக் கொண்டிருப்பவனுக்குப் படுக்கையிற் படுத்திருக்கிற சுபாவமும் அப்படிப் படுத்திருக்கிருேமென்ற அனுபவமும் ஒத்திருக்கிறது போலும், நித்திரை செய் பவனுக்குச் சுபாவமாய்ப் படுக்கையிற் படுத்திருப்பதும், அனுபவத்திற் காடுகரைகளிற்

போய்க் கஷ்டப்படுகிறதாக அனுபவமிருப்பது போலும், தர்ம புத்திராதிகளேயுங் கர்ணனேயும் போலும், தன்னைத் தசமனென்று அறியாதவன் போலவும், அறிந்தவன் போலவும், சகோதரர்களிருவரில் புதைய லெடாமற் புதையலின் மேல் படுத்திருப்பவன் போலும், எடுத்து வைத்துப் படுத்திருப்பவன் போலும், பக்குவமில்லாத கன்னியின் உபஸ்தம் அனுபவமில்லாம லிருப்பது போலவும், பக்குவமானவள் உபஸ்தம் அனுபவத்துடன் சுபாவஞ் சேர்ந்திருப்பது போலும், சிரவணம் பண்ணுகிறவர்களிற் சிலர் தலையால் மட்டும் ஒத்துக்கொண்டு, மனசைச் சுழுப்தியிலாவது விஷயத்திலாவது லயித்திருப்பவர்கள் போலும், புத்தியோடே தலையாட்டுதலுஞ் சேர்த்து சிரவண சாரத்தை அனுபவிப்பவர்கள் போலவு மென்றறிக. அப்படி ஆத்மாவானவர் தன்னை அனுபவிப்பதற்கு என்ன சாதனம் வேண்டுவ தென்றால், அதற்குச் சாதனம் யாதொன்றும் வேண்டுவதில்லை. இதற்கு அனுபவத்திலும், சுழுப்தியிலிருந்து எழுந்திருந்த புருஷன், ஒன்றும் தெரியாமல் சுகமாய் நித்திரை செய்தே னென்று அஞ்ஞானத்தையும், அதை அறிந்து கொண்டிருந்த சுகத்தையும் அறிகிற விஷயத்தில், இந்திரியாதி சகாய மன்றியிலே யறிந்துகொண்டிருந்ததே அனுபவம் போல, இங்கும் நான் பிரஹ்மமென்று விழித்துக் கொள்ள வேண்டியதே தவிர, வேறொரு சாதனுபேக்ஷை வேண்டுவதில்லை. இதற்கு யுக்தி, பிரக்ஞையுள்ளவன் இருட்டிற் போய் வேண்டிய காரியத்தைச் சாதனுபேக்ஷை யன்றியில் கிரகித்து முடிக்கும்போது, பகலில் அவன் வேண்டிய காரியத்தைச் சாதனுபேக்ஷை யன்றியில் முடிப்பனென்பதில் அதிசயமில்லாதது போலவறிக. இப்படியே பிரஹ்மா முதலான சகலமான ஞானிகளின் அனுபவமாகையால், சுருதி, குரு, வாக்கியத்தாற் பிரஹ்மமே நானென்று அறியாமலே, சம்சாரத்திற் சுழலுகிற சகல பிராணிகளும் விவேகத்தால், தேகாதி அஞ்ஞானம் வரை சாக்ஷிய மென்று தனக்கு வேருகப் பிரித்துத் தள்ளிச் சர்வ சாக்ஷியாயும், சுயஞ்சோதியாயும், சச்சிதானந்தமாயு மிருக்கிற பிரஹ்மமே நானென்று சதா சிந்திக்கவேண்டியது.

58-வது தரங்கம்.

[அ-கை.] குருநாதன் மகிமையை யறியாதவரை, ஜீவனென்கிற பெண் அஞ்ஞான ராத்திரியில் அடைந்த அவஸ்தையையும், குருநாதன் அனுக்கிரகத்தால் அது தீர்ந்து மோக்ஷ ராச்சியத்துக்குப் பட்டமஹிஷியானதும், சொல்லப்படுகிறது:-

குருநாதன் தாயைப்போல் மனசுக்கு விவேகத்தை ஊட்டி வளர்ப்பதாலும், பிதாவைப்போல ஞான சம்பத்தைச் சம்பாதித்துக் கொடுப்பதாலும், வைத்தியனைப்போலப் பவ வியாதி தீருகிறதற்கு, விசாரஜன்ய ஞானத்தாலுண்டாயிருக்கிற, சந்தோஷ மென்கிற குளிகையைக் கொடுப்பதாலும், சந்திரனைப்போலப் பார்த்த பேர்களுக்குப் பரமானந்தங் கொடுப்பதாலும், நாயகனைப் போலவே சுவானுபூதிச் சுகத்தைக் கொடுப்பதாலும், குலதெய்வம் போல, இருதய குகையிலிருந்து, அவ்விடத்திலுள்ள துர்மார்க்கப் பிசாசுகளைத் தூரத்துரத்துவதாலும், புரோகிதப் பிராஹ்மணனைப் போலே, மேல் வருகிற

க்ஷேமத்தைச் சொல்வதாலும், மகாராஜனைப்போலே ஏழைக்கு இரங்குவதாலும், செட்டியைப்போலே சித்த ரத்னத்தைச் சுத்தம்பண்ணிக் கொடுப்பதாலும், குடியானவனைப் போலே குருபக்தி, சுவானுபவமாகிற தானியத்தை விளைவித்துக் கொடுப்பதாலும், காவற்காரனைப் போலக் காமாதி கள்வர்களைத் துரத்துவதாலும், ஜட்ஜியைப் போலே பிரஹ்மஹத்தி பண்ணினவர்களான அகங்காராதிகளைத் தூக்கிலே போடுவதாலும், வண்ணானைப்போலே சித்த வஸ்திர மலத்தைக் கிருபையாகிற வெள்ளாவியாற் போக்கிச் சுத்த சத்துவமாய் வெளுத்துக் கொடுப்பதாலும், க்ஷவரகனைப் போலச் சங்கற்ப மயிரை க்ஷவரம் செய்வதாலும், சக்கிலியனைப் போலச் சம்சார வனத்திலிருக்கிற, ராகாதிகளாகிற முள்ளுகள் தைக்காம லிருப்பதற்காக, விவேக வைராக்கியங்களாகிற பாதரக்ஷைகளைத் தைத்துக் கொடுப்பதாலும், சிரவுதிகளைப் போலக் கோப்பசுபந்தனம் பண்ணி, ஆத்ம தீக்ஷிதராகப் பண்ணி வைப்பதாலும், அஞ்ஞானாந்தகாரத்துக்கு ஞான சூரியனாகவும், சித்தமாகிற மயிலுக்கு மேகமாகவும், சம்சார விஷவிருக்ஷத்திற்குக் கண்டீர கோடாலியாகவும், தாபத்திரயாக்கினிக்கு அமிர்த வருஷமாகவும், முமுக்ஷுத்துவமாகிற பசிக்குக் காமதேனுவாகவும், அஞ்ஞானமாகிற தரித்திரத்துக்குச் சிந்தாமணியாகவும், ஈசுவரபக்தனுக்கு ஈசுவரன், தனு, கரண, புவன, போகங்களைக் கொடுப்பது போல இவரும் ஞானதனுவையும், விவேக கரணத்தையும், மோக்ஷ புவனத்தையும், ஜீவன் முக்தி போகத்தையுங் கொடுக்கிறவராயும், துன்மார்க்கத்தை நிவர்த்தி பண்ணிச் சன்மார்க்கத்தைக் கொடுக்கிறவராயு மிருக்கிற குருநாதனிருக்கும் போது, மத்குரு சரணாரவிந்த பக்தாளான சாதுக்களுக்குப் பரிதாபப்படவேண்டிய காரணமில்லை யென்று குருநாதன் அநுக்கிரகம் பண்ணின அனுசந்தானத்திற் கொஞ்சம் எழுதப்படுகிறது. ஆத்ம நாயகனை மறந்து, பிரிந்த ஜீவனாகிய பெண், ஆவரணமாகிற இராத்திரியிற் சம்சாரமாகிற காட்டிற் போகும்போது அகங்காராதி இராக்ஷசர்கள் கையில் ஞானமாகிற நகைகளைப் பறிகொடுத்துக் கருத்துருத்துவ வாசனையாகிற நதியிற், கருமமாகிற மழையினால் வருகிற பிரவாகத்தி லுண்டாயிருக்கிற, ஜனன, மரணமாகிற அலைகளில் அகப்பட்டுப் பிரஹ்மபாவனை யென்கிற வஸ்திரத்தைப் பறிகொடுத்து, விபரீத பாவனையாகிற பிசாசுகளும் பிடித்த மாத்திரத்திற், சங்கல்பமாகிற தலைமயிரை விரித்தாடிக்கொண்டு, தேகாபிமானமாகிற சிங்க கர்ஜிதத்தால் மயங்கிக் கீழேவிழத் துஷ்ட பந்துக்களாகிற நரிகள் பிடுங்கித் தின்னக், கோபங்களாகிற செந்நாய் கடித்துதறத் தாபத்திரயமாகிற காட்டுத் தீயில் துர் அதிர்ஷ்டமாகிற பேய்க்காற்றுச் சுழற்றித் தள்ளச் சுகதுக்கங்களாகிற மேடு பள்ளங்களில் விழுந்தேற, வியாதிகளாகிற முள்ளுகள் தைக்க, இந்திரியங்களாகிற சர்ப்பங்கள் கடிக்க, மோகமாகிற மேகங்கள் மூட, ஆசையாகிற மலை குறுக்கிட, ஸ்திரீ முதலான விஷயங்களாகிற கடிவாய்களின் வாயில் அகப்பட்டுக் கடிபட, மூடபுத்திகளாகிற தேள் கொட்டப் பின்னும் அநேக விதமான தேக, லோக, சாஸ்திர, காமாதி, அகந்தா, மமதா, சத்தாதி வாசனைகளாகிற ஜந்துக்களின் உபத்திரவத்தால் துக்கப்பட்டுக்கொண்டு, அனாதிகாலமாய் இப்படி அலைந்து கொண்டிருக்கும்போது, தெய்வகதியால் இவளுக்கே சுயமாக ஒரு விவேகமுண்டாய் நமக்கு அனாதிகாலம் பிடித்து இப்

படிப்பட்ட அவதிகளெல்லாம் வந்திருப்பது, சுகமாய்த் தோன்றவேண்டிய காரண மென்ன? இந்தத் துக்கங்களெல்லாம் எவ்விதமாய் விமோசனமாகப் போகிறதென்று யோசித்துக் கர்ம மார்க்கமாகிற ரஸ்தாவிற் கொஞ்சக் காலம் நடந்து, அதுவும் பழைய காட்டிற் கொண்டு வந்து விட்ட பிற்பாடு அந்தக் கர்ம மார்க்கத்தையும் வெறுத்துப் பக்திமார்க்கத்திற் போகும்போது, சில பக்தர்களாகிற ஜனங்கள் எதிரே வர அவர்களை இவள் எவ்விடத்திலிருந்து வருகிறீர்களென்று கேட்க, அவர்கள் சொன்ன தாவது: நாங்கள் காமிய பக்திபண்ணிக் கைலாசாதி பதத்திற்குப் போய், அவ்விடத்தி லுள்ள போகங்களின் புஜிப்பால் துக்கம் நீங்காமல், ஈசுவராதிகளைக் கண்டு மோக்ஷம் வேணுமென்று கேட்க, அதற்கு அவர்கள், நீங்கள் வந்த வழியே போய்ச் சாதன சதுஷ்டய மென்கிற ஞான மார்க்கத்தின் வழியாக நடந்துபோய், மோக்ஷ தேசத்துக்குப் பிரபுவாயிருக்கிற குருவை யடைந்து, அவர் கிருபையைப் பெற்றீர்களேயானால் நீங்கள் நினைத்துவந்த மோக்ஷங் கிடைக்குமே தவிர, மற்ற எவ்வித உபாயத்தைச் செய்து எவ்வளவு குட்டிக்கரணம், போட்டாலும் அது கிட்டாதென்று உண்மையாய் ரகசியத்தைச் சொன்னதைக் கேட்டுக்கொண்டு வருகிறோமென்று சொன்னார்கள். அதைக் கேட்ட இவளும் அவர்களுடன் சேர்ந்து, நித்தியா நித்திய விவேகமாகிற, ஞான மார்க்கத்திற் போகும்போது, வைராக்கியமாகிற நிழலிற் கொஞ்சம் சிரம பரிகாரம் பண்ணிக்கொண்டு, சமமாகிற சத்திரம்போய்ச் சேர்ந்து, உப சாந்தியாகிற போஜனமுஞ் செய்து, தமமாகிற மோக்ஷ தேசத்துக்குப் போகிற போக்கு வண்டியிலேறிச், சுகதுக்கமாகிற பனிக்காகத் திதீக்ஷையாகிற தாவளியைப் போத்திக்கொண்டு, உபரதியாகிற நித்திரை செய்ததா லுண்டாயிருக்கிற, சிரத்தையாகிற பலத்தை யடைந்து, சமாதானமாகிற விழிப்பை யடைந்து, மோக்ஷ தேசமென்கிற கோட்டைக்குள், குருநாதனுகிற பிரபுவை, எப்போது நாம் காணப்போகிறோமென்று தாபத்துடன் அலையும்போது, முன்னே செய்த தவங்க ளெல்லாம் மூர்த்திகரித்திருக்கிற உதய பருவதத்திலிருந்து, இவர்களினது மோகவிருள் தீர்ப்பதற்காகவே, குரு கிருபையாகிற அருணோதயமாகச், சாதுக்களாகிற தானாதிகாரிகள் இப்படி மோக்ஷ தாகத்துடன் பரிதபித்துக்கொண்டிருக்கிற இவளைக் கண்டு, குருநாத னுகிற பிரபுவினிடத்தில், இவளைப் பக்குவியென்று கொண்டுவந்து விட்டார்கள். அவரும், தானாதிகாரிகளும் வேண்டிய மட்டும் இவளைப் பரீக்ஷைகள் செய்ததில், சாஸ்திரோக்தப் பிரகாரம் கொஞ்சமுங் குறைவில்லாமற் சிரவணாதிகாரமாகிற பரீக்ஷை கொடுத்தமையால், அவளைச் சாது கோஷ்டிக் கணக்கில் தாக்கல் செய்த பிறகு, அந்தக் குருநாதனான பிரபு, இவளை நேரே வைத்து, இவளுடைய கஷ்டங்களை ஆதி முதல் விசாரித்து, மிகவுந் தயவுடன், கிருபாகடாக்ஷத்தினால், இவளுக்கு வந்த கஷ்டங்களை யெல்லாம் நிவர்த்தித்து ரக்ஷிக்க வேண்டுமென்று, திருவடி தீக்ஷையால் ஆத்மானாத்ம விவேக ஞானத்தைக் கொடுத்து, அகங்காராதி ராக்ஷசர்களைச் சம்ஹரித்து, உபதேச மாகிற சூரியனால் அஞ்ஞானாந்தகாரத்தைப் போக்கடித்து, ஆத்ம நாயகனுடன் சேர்ப்பித்து, நித்தியானந்தானுபூதி யென்கிற பரவசத்தை அஸ்தமஸ்தக சம்யோகத்தாற்

கொடுத்து, மோக்ஷ சாம்பிராச்சியத்துக்குப் பட்டமஹிஷியாகவும் செய்த, குருநாதனை எப்பொழுதும் மறவாமல் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறாள். சிஷியன் சங்கை:— இந்தக் குருநாதன், அந்த முமுக்ஷுவாகிய பெண்ணுக்கு வந்திருந்த ஒவ்வொரு விதமான கஷ்டங்களையும், எந்தெந்த உபாயத்தால் நிவர்த்தித்தா ரென்பதை, வகையுடன் சொல்ல வேண்டுமென்று கேட்டதற்கு, குருநாதன் சொல்லுகிறார். வாராய் குழந்தாய்! அறிவாகிய உன்னுயகனை இனியொருக்காலும் மறவாதே. அந்த மறதியால் வருகிற ஜீவனாகிய வியபிசாரிப் பெண்ணாக அவரைப்பிரிந்து போகாதே. ஆவரணமாகிற இருட்டுப் போவதற்கு, இந்த ஆத்மானாத்ம விசாரமாகிற ரத்னத்தைக் கையில் தவறாமல் வைத்துக்கொள். ஜகத்தாகிற காட்டை, மித்யாதிருஷ்டியாகிற தீயால் எரி; அப்போது அகங்காராதி ராக்ஷசர்கள் வரும்போதே நாமா ரென்கிற விவேக அஸ்திரத்தாற் கொன்று, அவர்கள் பறித்துக்கொண்ட ஞானமாகிற நகைகளை நீ தரித்துக்கொண்டு, கருத்துருத்துவாதியா லுண்டான கர்மப் பிரவாகத்தோடே கூடிய, அசுத்தவாசனையாகிற நதியை, மைத்திரியாதி சுத்தவாசனையுடன் கூடிய சாக்ஷி ஞானமாகிற கப்பலால்தாண்டு. அப்படி கர்மமாகிற மழைப் பிரவாகத்தால் உண்டாயிருக்கிற ஜனன, மரணமாகிற அலைகளில், பிரஹ்மபாவனை யாகிற வஸ்திரம் அமிழ்ந்திப்போயிருப்பதாலல்லவா நீ இப்போது நிர்வாணத்துடன் கூடியிருக்கிறாய்? அதற்காக இந்த அகண்டாகார விருத்தியாகிற வஸ்திரத்தைக் கட்டிக்கொள், விபரீத பாவனையாகிற பிசாசுகளைத் தத்துவபாவனையாகிற மந்திரத்தால் விரட்டு. சங்கல்பமாகிற விரித்த மயிர்களை நிச்சங்கல்பமாகிற கையாற் கட்டிக்கொள், தேகாபிமானமாகிற சிங்கத்தைப் பிரஹ்மாக மென்கிற சரபத்தாற் கொல்லு, துஷ்டபந்துக்களாகிற நரிகளைச் சாதுசங்கமாகிற வெடியாற் சுடு, கோபங்களாகிற செந்நாய்களை உபசாந்தமாகிற கத்தியால் வெட்டு, தாபத்திரயாக்கினியை சிரவணாமிர்த வருஷத்தால் அணைத்துப் போடு. சுக துக்கங்களாகிற மேடு பள்ளங்களைச் சமபுத்தியாகிய மண்வெட்டியால் சமம்பண்ணு, வியாதிகளாகிற முள்ளுகளை அசங்கனென்ற முள்ளுவாங்கியால் எடுத்தெறி, இந்திரியங்களாகிற சர்ப்பங்களை இந்திரியநிக்கிரக மாகிற கருடனாற் சேஷ்டையன்றியிற் பண்ணு, மோகமாகிற மேகத்தைச் சொரூபப் பிரக்ஞையாகிற பிரசண்ட வாயுவால் தள்ளு, ஆசையாகிற மலையை நிராசையாகிற வச்சிராயுதத்தால் தூளாக்கு, ஸ்திரீ விஷயங்களாகிற கடிவாய்களை தோஷ திருஷ்டியாகிற ஆயுதத்தாற் கொல்லு, மூடபுத்திகளாகிற தேள்களைச் சாத்வீக புத்தியாகிற சம்மார்ஜனத்தால் அடித்துத் தள்ளு, இன்னும் தேகவாசனையாகிற ரணத்தை மனனமாகிற பிளாஸ்திரியால் ஆத்திப்போடு. லோக வாசனையாகிற காட்டீக்கடிகளை நிதித்தியாசனமாகிற கவசத்தாற் போக்கிவிடு, சாஸ்திர வாசனையாகிற கயிற்றின் கட்டைக் குருவாக்கியமாகிற கத்தியால் அறுத்துப்போடு, காமாதிவாசனைகளாகிற உள் ரணத்தை மைத்திரியாதி வாசனையாகிற அமிர்த பானத்தால் ஆத்திப்போடு, அகந்தா வாசனையாகிற மலைப்பாம்பை, நிருவிகல்ப சமாதியாகிற பாணத்தாற் கொல்லு, மமதா வாசனையாகிற கொடிகளை விவேகமாகிற அரிவாளால் அறுத்து

விடு, சப்தாதி வாசனைகளாகிற துஷ்ட ஐந்துக்களின் உபத்திரவத்தை பூர்ணானுபூதி யாகிற விபூதியாற் போக்கடித்து முன் எப்படி அகண்டபரிபூர்ண சச்சிதானந்தப் பிரஹ்ம மாயிருந்தாயோ, அப்படியே யிருக்கக் கடவாயென்று குருநாதன் அநுக்கிரகித்த மார்க் கத்தை, இப்போதுள்ள சகலமான முமுக்ஷுக்களும் இந்தக் கிரமத்தைத் தெரிந்து கொண்டு, சம்சாரமாகிற காட்டைவிட்டுச் சாதன சதுஷ்டயமாகிற மார்க்கத்து வழியாக நடந்துபோய், பிரஹ்மானந்த மென்கிற பட்டணம் போய்ச் சேர்ந்து, அவ்விடத்திலுள்ள சாதுக்களுடைய சிநேகத்தாற் சற்குருநாதனைச் சரணமாகவடைந்து கரையேறத் தக்கதென்றறிக.

59-வது தரங்கம்.

[அ-கை.] குருநாதன் பிரஹ்மானந்த பட்டணத்துக்கு, ஆத்மாவை இராஜ னாகச் செய்தது சொல்லப்படுகிறது:—

தேகமென்கிற மாயாபுரியில் அஞ்ஞானனென்கிற இராஜா வெகு நாளாய் வாழு கிறான். அவனுக்கு புத்திரனான அகங்காரிக்குப் பட்டங்கட்டி, ராகத்துவேஷம் முதலான மந்திரிகளையும் கல்பித்துப் பின் அவனும் தன் பிதா உத்தரவுப்படி ஆத்மா வென்கிற இராஜாவையும், அவர் குமாரன் ஞான இராஜனையும், அவன் மந்திரிகளான விவேகன், நிருபகன், சாந்தன், தைரியன், வைராக்கியன், ஆசக்தியில்லாத சந்தோஷன், சத்தியன், சமாதான னென்னப்பட்ட அஷ்ட மந்திரிகளையும், சமன், தமன் முதலான சேனாதிபதி களையும், சாதுசங்கங்களென்கிற சைன்னியங்களையும், மேற்சொன்ன அகங்காரி யென்கிற இராஜ குமாரனானவன், மாயை யென்கிற மோகினிப் பெண்ணினுடைய வஞ்சக பலத்தி னால், அவர்களை இன்னவிட மென்று காணாமல் துரத்திப் போட்டு, மூன்று லோகங் களிலுமுள்ள, எழுவகைத் தேகமாகிற கோட்டைகளைக் கட்டி, அதில் நினைத்தபடி சஞ்சரித்துக் கொண்டு நமக்கு எதிரி யொருவரு மில்லையென்று இப்படி வெகு நாளாய் வாழ்ந்துகொண் டிருக்குங் காலத்தில், தெய்வாதீனமாய்ச் சற்குரு நாதனென்கிற ஒரு ராஜன் அவதாரஞ் செய்து, ஜகத்தில் எவ்விடத்திலு முள்ள துஷ்டர்களை நிக்கிரகித்தும், சிஷ்டர்களைப் பரிபாலனஞ் செய்தும் வருங் காலத்தில், விவேகன் முதலான பேர்கள் அவரைச் சரணமாக அடைந்து, அஞ்ஞானாதிகள் செய்த அனியாயங்களை, அந்தச் சற்குரு சன்னிதானத்தில் தெரியப் படுத்தினதின் பேரில், அவருடைய பரிபூரண கிருபை யாகிற மந்திரானுக்கிரக பலத்தினால் அந்த ஞானன் முதலான பேர்கள், அஞ்ஞானன், அகங்காரன் முதலான துஷ்ட சிரோமணிகளைச் சம்ஹாரஞ் செய்துவந்து, குருவினிடத்தில் அதைத் தெரிவித்தவுடன் அந்தக் குருவும் சரீரங்களாகிற மாயாபுரிகளை, அதத்வியா விருத்தி லக்ஷணங்களாகிற மதயானைகளா லிடித்து, மாயை யென்கிற மோகினிப் பெண்ணையும் ஞானதிருஷ்டியினா லெரித்து, ஆத்துமனென்கிற இராஜனை ஞானனென்கிற புத்திரனோடே கூடவும், விவேகன் முதலான மந்திரிகளுடனே கூடவும், பிரஹ்மானந்த மென்கிற பட்டணத்தில், அகண்ட சாம்பிராச்சிய மென்கிற பட்டாபிஷேகஞ் செய்து

வைத்ததுந் தவிர, திரும்ப முன்போல அஞ்ஞானதி பிசாசு வராமலிருக்கும் நிமித்தியம், ஜீவன் முக்தியென்கிற ரக்ஷாபந்தனமுஞ் செய்து, சாதுசங்கமென்கிற கோட்டை கட்டிச் சாதனங்க ளென்கிற அகழு முண்டுபண்ணி, அழியாம லிருக்கிற பதவியைக் கொடுத்த சற்குரு நாதனுக்கு, நாம் செய்யும்படியான உபகார மொன்று மில்லாத படியினலும் எல்லாம் அவருடைய பாக்கியமே யாகும். அதுவே பூர்ணமாயிருக்கிற படியாலும் அவரை எப்பொழுதும் மறவாமல் அவர் கிருபையா லுண்டான ஆனந்தத்தையும், அந்த ஆனந்தத்தினுற் பெற்றிருக்கிற மகா பதவியையும் வியந்து, இப் பதவியானது ஈசுவராதிகளுக்குந் துர்லபமா யிருக்கிறபடியால், அந்தக் கிருபையை நாம் யெண்ணி யெண்ணி எப்பொழுதும் மகிழ்ந்துகொண்டிருக்க வேண்டியது.

60-வது தரங்கம்.

[அ-கை.] ஒரு சாது பிரக்ஞாமாந்திய மடைந்திருந்தாலும், மற்றொரு சாது கரையேற்ற வேண்டுமென்றும், சாதுக்களால் கிடைக்கும் பிரயோசனமுஞ் சொல்லப் படுகிறது:—

சாதுக்களாகிற வண்டிக் காரர்கள், தேகங்களாகிற வண்டிகளை விட்டுக்கொண்டு போகும்போது, மத்தியிலொரு வண்டிக்காரனுகிற சாது பிரக்ஞாமாந்திய மென்கிற நித்திரையை யடைந்ததால், காமாதி கள்வர்கள் அந்த வண்டியைச் சன்மார்க்க ரோட்டிலிருந்து துன்மார்க்க ரோட்டில் திருப்பி விட்டதால், ஸ்தூல சரீரமாகிற வண்டியிற் கட்டப்பட்டிருக்கிற, இந்திரியங்களாகிற மாடுகளும், சுக துக்கங்களாகிற மேடு பள்ளங்களில் இழுத்துப் போவதால், அந்த வண்டி குடங் கவிழ்ந்த சமயத்தில், அதிலுள்ள விவேகமாகிற ரத்னமும், மைத்திரியாதி சற்குணங்களாகிற சரக்குகளும், கீழே விழுந்ததுந் தவிர, விஷயங்களாகிற படுகுழியில் விழுந்து கிடக்கும்போது, சன்மார்க்கமாகிற ரோட்டில் சாதுக்களாகிற வண்டிகளுடன் சேர்ந்து, அந்த வண்டி வராததைப் பற்றித் தயாளுவாயிருக்கிற சாதுவாகிற ஒரு வண்டிக்காரன், தன் வண்டியை நிறுத்திக்கொண்டு நம்மோடு சேர்ந்த வண்டிகளில் ஒரு வண்டியானது மார்க்கத்தில் கூட வராததைப்பற்றி ஆலோசித்துத், தன் வண்டியை விட்டிறங்கி, தவறிப் பள்ளத்தில் கிடக்கிற வண்டியிடம் வந்துசேர்ந்து, கீழே விழுந்திருக்கிற ரத்தினத்தையும் சரக்குகளையும் வண்டியிலேற்றி, அப்படி அபகரித்த காமாதி கள்வர்களையும் பிடித்து, சமதமாதிகளாகிற கயிற்றினுல் வண்டியிற் கட்டிப் போட்டு, சுக துக்கங்களாகிற மேடு பள்ளத்தில் விழுந்திருக்கிற வண்டியைத் தூக்கிவிட்டு, சன்மார்க்கமாகிற ரோட்டிற் கொண்டுவந்து விட்டு, வண்டிக் காரனுகிற சாதுவையும் இனிமேல் இப்படி நித்திரை செய்யக் கூடாதென்று கண்டித்து, சாதுக்கள் வண்டிகளோடே சேர்த்து விட்டுக்கொண்டு, குரு சன்னிதியாகிற பெரிய ஷகரான தேசத்துக்குப் போய், விசாரணையாகிற வியாபாரஞ்செய்து, ஞானமாகிற லாபத்தையடைந்து, ஜீவன் முக்தியாகிற போகத்தைப் புஜித்து, நித்திய திருப்தியாகிற சந்தோஷத்தை அடையும்படி செய்விப்பது சாதுக்கள் கடமையா யிருப்பதாலும், இந்த

விபரத்தைச் சாதுக்களுக்குத் தெரிவித்தால் இப்போதிருக்கிற மற்றச் சாதுக்களுக்கும் ஒருவருக் கொருவர் ஒத்தாசை செய்வதற்கும், விசாரணையாகிற வியாபாரஞ் செய்கிற தற்கும், தனி வண்டியாகிற ஏக சரீரமாய்ப் போய், துவைதிகளாகிற காமாதி கள்வர்க ளிடத்தில் மைத்திரியாதி சாமான்களையும், ஞான ரத்னுதிகளையும் பறிகொடுத்தும் சம்சார துக்கமாகிற தடியா லடிபட்டும், பரிதவியாம லிருப்பதற்கும் சாது சங்கதி முக்கிய ஏதுவா யிருப்பதால் சகலரும் சாது சங்கதியே அவசியமென்று அறிய வேண்டியது.

61-வது தரங்கம்.

அசுத்த சித்தமாகிற ஊஷர பூமியில் அஞ்ஞானமாகிற விஷ விரை விழுந்து, கர்மமாகிற ஜலத்தால், தேகாத்ம புத்தியாகிற எட்டி மரமுண்டாய், அந்த வழியாகவே ஜகத்தாகிற எட்டிக் காடாய், அதில் துக்கமாகிற பழங்களுண்டாயின. அந்தப் பழத்தை ஜீவர்களாகிற பக்ஷிகள் சாப்பிட்டு மயங்கிக் கிடக்கிருர்கள். அப்போது குருவாகிய பிரபு, சத்துவ குணமாகிய பூமியிற் சுபேச்சையாகிற கற்பக விரையைப் போட்டு, கிருபையாகிற ஜலத்தால் விசாரமாகிற மரத்தை வளர்த்து, தனுமானசியாகிற பூ காய்களுடன் சேர்த்துச் சத்துவா பத்தியாகிற பழத்தை, அந்தப் பக்ஷிகளிற் சில பக்குவிகளான பக்ஷிகளைச் சாப்பிடும்படியாகச் செய்த பிற்பாடு, அந்தப் பக்ஷிகள் மயக்கந் தீர்ந்து திருப்தியை யடைந்து, மறுபடியும் அசம் சக்தியாகிற அந்தப் பழத்தின் ரசத்தைப் புஜித்து, பதார்த்தா பாவனையாகிற பரவசத்தை யடைந்து விட்டதால் துரியமென்கிற லயத்தையும் அடைந்து திரும்ப எழுந்திராமலே யிருந்துவிட்டன.

62-வது தரங்கம்.

[அ-கை.] ஜாக்கிரம் பொய்யிலும் பொய்யென்று சொல்லப்படுகிறது:—

ஜாக்கிரப் பிரபஞ்சமானது சொப்பனப் பிரபஞ்சத்திலும் பொய். எப்படி யென்ருல், சொப்பனத்தில் அடைகிற ஈசுவர மூர்த்திகளுடைய தரிசனத்தா லுண்டாகிற அனுக் கிரகாதிகள், ஒருக்காற் சத்தியமாயும் அந்தப்படி ஒருக்கால் சித்திப்பதாலும், அதில் பக்தி விசேஷித்திருப்பதாலும், சாத்வீக குணமானதினுலும், ஜாக்கிரமானது சொப்ப னத்தை ஏகதேசமா யாவது ஒப்புக்கொள்வது போல, சொப்பனமும் இந்தச் சாக்கிரத்தை ஒரு பதார்த்தமாய்ப் பொய்யென்றுகூட ஒப்புக் கொள்ளாததினுலும்; ஜாக்கிரமானது கிஞ்சிக்ஞத்துவ முதலான ஜீவசக்தியா யிருப்பதால், ஒரு வீடு முதலான காரியத்தை முடிக்க வேண்டுமானுல், வெகுநாள் யோசனையும், வெகு திரவியங்களையும், வெகு சாமான் களையும், வெகு வேலைக்காரர்களையுஞ் சேர்த்து எத்தனித்து, வெகு நாளில் முடிந்தாலும் முடியும், முடியாமற் போனுலும் போகும். எண்ணினபடி முடியாமற் போகிறதே முக்காலே மூன்றுவீசம் முக்காணி. சொப்பனத்திலோ வென்ருல், ஈசுவர சங்கற்பம் போல, எண்ணின காரியங்கள் ஒரு க்ஷணத்தில் முடிகிறபடியாலும்; பின்னும் ஜாக்கிரமானது ஸ்தூல சரீரத்தில் வந்தே, சகல சகாயத்துடன் செய்யவேண்டி யிருப்பதாலும், சொப்பனமோ

வென்ருல் ஈசுவர சங்கற்பமானது இச்சா மாத்திரத்தில் உண்டுபண்ணுறுவது போல, சூக்ஷும சரீர மாத்திரத்தில் நடப்பது எதுபோல வென்ருல், வல்லமை யில்லாமலிருக் கிறவன் வெகு சகாயத்துடன் சேர்ந்து ஒரு காரியத்தை முடிக்கவேண்டி யிருப்பதுபோல வன்றி, வல்லவனுக்குப் புல்லுமாயுத மென்பது போலச் சொப்பனமானது; ஸ்தூல சரீரத் தையும், ஸ்தூலப் பிரபஞ்சத்தையும், இந்திரியங்களையும், அவற்றின் விஷயங்களையும், அதற்குப் பிரபுவான ஈசுவர சகாயத்தையும், கர்த்துரு கர்மக் கிரிகைகளையும் அபேக்ஷி யாமல் நினைத்தபடி ஜாக்கிரத்துக்கும் அதிகமாக க்ஷண நேரத்துக்குள் சகலத்தையும் முடிப்பதாலும், ஜாக்கிரத்துக்குச் சொப்பனமே அதிகமென்று நிச்சயிக்கப் பட்டது. ஜாக் கிரத்தில் சுதந்தர சக்தியில்லை யென்பதற்கனுபவம்:—செத்துப் போனவன் ஒருவனுகிலும், ஒருக்கால் உயிரோடே மறுபடி வராமலும், மனுஷன் ஆகாசகமனுதிகளைச் செய்யாமலும், அஷ்டமா சித்திகளில் ஒன்றையாவது அடையாமலு மிருப்பதுபோலச் சொப்பனத்தில் அப்படி யில்லாமல், மேலே சொல்லிய அதிசயங்களை யாதொரு பிரயத்தினங்களும், யாதொரு தெய்வம் முதலான சகாயங்க ளன்றியிலே தானே நடத்துகிற சொப்பன சக்தியினுடைய, சித்திர விசித்திர சாமர்த்தியத்துக்கு ஜாக்கிரசக்தி அணுமாத்திரம் உரம் போடக்கூடக் காணமாட்டாது. எதினுலென்ருல், ஜாக்கிரத்தானது நித்திய தரித்திரன் எப்படிப் பிறரை உபஜீவித்துப் பிழைக்கிறதும், பழைய துணியைக் கட்டிக் கொள்ளு கிறதும், பழைய சோற்றைத் தின்கிறதும், தானுஞ் சுகப்படாமல் பிறரையுஞ் சுகப்படுத்தி வைக்க முடியாமலு மிருக்கிருனே, அப்படி ஜாக்கிரமும் பரனுலேயே ஜீவிக்கிறதும் பழைய தனு, கரண, புவன, போகத்தையே புஜிக்கிறதும் தாபத்திரயத்தால் தானும் தபித்துப் பிறரையும் தபிப்பிக்கிறது போலன்றி, சக்கிரவர்த்தி போலச் சொப்பனம் இதற்கெதிர் மறையாக இருப்பதாலும், சொப்பனம் நிவர்த்தியானுலும் ஜாக்கிரத்தில் வந்தும் அது தோற்றுவதாலும், சொப்பனம் ஜீவனுக்குச் சுயகாரியமா யிருப்பதாலும்; ஜாக்கிரத்தில் தோன்றுகிற தேகாதி ஜகத்து ஈசுவர சிருஷ்டியா யிருப்பதாலும் அவற்றைக் குறித்து இவன் கவலைப்பட்டு முயற்சி செய்வது எப்படிப் போலவென்ருல்; ஒரு உத்தியோகஸ்தன் வேலை நிமித்தமாய் ஒரு ஊருக்குப் போய், இறங்கின இடத்தை லக்ஷம் ரூபாய்வரை செலவு செய்து கெட்டியாய்க் கட்டின மூன்ருவது நாள், இன்னொரு ஜில்லாவுக்கு மாற்றிப் போட்டதால் அதை விட்டுப் புறப்பட்டுப் போகும்போது, அடடா, நாம் இவடத்திலேயே ஸ்திரமா யிருப்போமென்று நினைத்தல்லவோ இந்த இடத்தைக் கெட்டியாய்க் கட்டினேம்? அநியாயமாய் இதை விட்டுப் போகிருேமே யென்று பரிதபித்துப் போவதுபோல, இவனும் இந்த ஜாக்கிரத்தில் உழைத்ததெல்லாம், ஊருக்குழைத்து ஊதாரியாய்ப் போவதுபோல, ஒரு பிரயோசனத்தையும் அடையாமற் போவதாலும், ஒருக்கால் அப்படிச் சொப்பனத்தில் எவ்வளவு சுகதுக்கா காரமாய் விவகாரஞ் செய்தாலும், ஞானியின் மனசுபோல ஜனன, மரணம் முதலான அனர்த்த ஏதுவன்றியில் போவதாலும், ஜாக்கிரத் விவகாரமானது அனந்தகோடி ஜனன, மரண, அனர்த்த பரம்பரையைக் கொடுப்பதாலும், ஜாக்கிரத்தில் தோன்றுகிற தேகாதி விஷயத்தைக் குறித்து சத்தியமென்று நினைக்கிறவனுக்குமேல் முட்டாள் ஒருவருமில்லை. ஆகையால், ஜாக்கிர சொப்பனங்கள் இரண்டும் பொய்யில்

சமமாயிருந்தாலும், ஜாக்கிரத்திற் சொப்பனம் பொய்யாயாவது தோற்றுவதும், அவ்வளவு தோற்றமுங்கூடச் சொப்பனத்தில் ஜாக்கிரப் பிரபஞ்சந் தோற்றும லிருப்பதால், ஜாக்கிரப் பிரபஞ்சம் சொப்பனப் பிரபஞ்சத்திலும் பொய்யென்று தீர்மானிக்கப் பட்டது. ஜாக்கிரத்தை ஜீவசக்தியாகவும்; சொப்பனத்தை ஈசுவர சக்தியாகவும் முதலில் சொல்லி, பிற்பாடு சொப்பனத்தை ஜீவ சிருஷ்டியாகவும், ஜாக்கிரத்தை ஈசுவர சிருஷ்டியாகவும், சொன்னதின் கருத்தென்ன வென்ருல்; முதலில் சொன்னது சக்தியின் ஆதிக்கியத்துக்கும், பிற்பாடு சொன்னது சொந்தக் காரியம், அன்னிய காரியமென்று தெரிவிப்பதற்காகவுஞ் சொல்லப் பட்டதாக ஊகிக்கத் தக்கது.

63-வது தரங்கம்.

[அ-கை.] அகம் விருத்தி நாசம் ஒன்றினுலேயே தன்னைத்தவிர வேறேயில்லை யென்று அனுபவம் வருமென்று சொல்லப்படுகிறது:—

மோக்ஷார்த்தமாய்ப் புருஷன் செய்யவேண்டிய அனுசந்தானமாவது: முதலில் நானென்று ஒரு விருத்தியுண்டாகிறது. அதன்பேரில் இது வென்று ஒரு விருத்தியுண்டாகிறது. இதில் அகம் விருத்தி, பஞ்சகோசத்தைக் கற்பிக்கிறது; இதம்விருத்தி, பஞ்ச விஷயத்தைக் கல்பிக்கிறது; இதற்குள் கர்த்தாவும் விஷயமும் அடங்கியிருக்கிறன. இதற்குள்ளேயே திரிபுடியும், சகல வாசனைகளும், சகல அத்தியாசங்களும், சகல சம்சாரங்களும் அடங்கியிருக்கின்றன. ஆகையால் இந்த விருத்தித்துவயங்களையும் விசாரிக்க வேண்டும். எப்படி விசாரிக்கிறதென்ருல்; அகம்விருத்தி உதயமாகாமல், இதம்விருத்தி உதயமாக மாட்டாது. அகம் விருத்தியெப்படி யுதயமாகிற தென்ருல், சொச்சொரூபாஞ் ஞானத்தினுலும், வாசனையினுலும், கர்மத்தினுலும், ஆவரணசத்தியினுலும், உதயமாகிறது. இந்த அகம்விருத்தி சித்தைக் குறித்துண்டாகிறதா? ஜடத்தைக் குறித்துண்டாகிறதா? என்ருல், சித்து ஆத்மா, ஜடம் தேகேந்திரியாதிகள், இவ்விரண்டுக்குள் ஆத்மாவைக் குறித்துண்டாகிற தென்று சொல்லுவோமென்ருல், அந்த அகம்விருத்தி ஆத்மாகாரமாகவே வந்துகொண்டிருக்க வேண்டும். அப்படி யிருக்கவில்லை, ஆகையால் ஆத்மாவைக் குறித்து, அகம் விருத்தி யுண்டாகிறதென்று சொல்லக்கூடாது. ஆத்மாவுக்கு அகம் விருத்தி சகஜமென்ருல், சுழுப்தியிலும் விருத்தி யிருக்கவேண்டும். சுழுப்தியில் ஆத்மா மாத்திரமிருக்கிருர்; விருத்தியில்லை. ஆகையால், ஆத்மாவுக்கு அகம் விருத்தி சகஜமென்று சொல்லக்கூடாது. ஜடமாகிய தேகேந்திரியங்களைக் குறித்தே அகம்விருத்தி உதயமாகிறதென்ருல், தேகேந்திரியங்களுக்குள் ஒவ்வொன்றுக்கும் வேறே வேறே பேர் இருப்பதினுலும், என்னதென்று இதம் விருத்தி யாகாரமான விஷயமாயிருப்பதினுலும், ஒன்றிலொன் றில்லாததினுலும், அவற்றில் ஒன்று போனுலும் தான் போகாமல், நான் குருடு, செவிடு என்று இருப்பதினுலும், பஞ்சபூதத்தின் குணவிகாரமானதினுலும், தேகாதிகளைக் குறித்து அகம் விருத்தி யுண்டாகிற தென்று சொல்லக் கூடாது. இப்படி விசாரிக்கும்போது அகம் விருத்தியே காணுமற்போம். அகம் விருத்

தியே யில்லாதபோது வேரில்லாமல் மரங்காணப்படாததுபோல, இதம் என்கிற விருத்தி யெங்கே வரப்போகிறது? இந்த இரண்டு விருத்திக ளில்லாதபோதே விஷயமுமில்லை; கர்த்தாவுமில்லை. கர்த்தா வில்லாதபோது கர்மமும், வாசனையும், அஞ்ஞானமும், ஆவ ரணமுமில்லை. இப்படியிருக்கும்போது பந்தமும் மோக்ஷமுமில்லை. குருவுஞ் சிஷியனு மில்லை. சகலமும் அவிசாரத்தால் தோற்றுகின்றதே யல்லாமல், விசாரத்தால் பரிபூர்ண மாகிற தன்னைத்தவிர வேறே யெள்ளளவு மில்லையென்று அனுக்கிரகஞ் செய்யப்பட்டது.

64-வது தரங்கம்.

[அ-கை.] சப்த அவஸ்தைகளிற் சம்பாதிக்கவேண்டாத அவஸ்தைகள் இன்னவென்றும், அப்படி வேண்டாத காரணமும்; சம்பாதிக்கவேண்டிய அவஸ் தைகள் இன்னவென்றும், அவற்றிற்குச் சாதனமுஞ் சொல்லப்படுகிறது:—

எல்லோரும் ஆத்மசொருபமா யிருந்தாலும், அனாதிகாலமாய் தன் சொரூபத்தை மறந்ததால் ஆவரணமுண்டாய், அதினால் விக்ஷேபமான கருத்துருத்துருவத்தால், ஜனன மரணாதி சம்சாரமெல்லாம் வந்திருப்பதால், இப்போது முமுக்ஷு செய்யவேண்டியது ஏதென்றால்; அஞ்ஞானம் முதல் ஏழு அவஸ்தையில், ஆதியிலிருக்கிற மூன்றும் அஞ்ஞானத்தால் சொதேவ சித்தித்திருப்பதாலும், பின்னால் இரண்டும் ஞான பலமானதாலும், மத்தியிலிருக்கிற பரோக்ஷஞானம், அபரோக்ஷஞானம் இரண்டுதான் புருஷன் சம்பாதிக்கவேண்டியது. இதில் பரோக்ஷ ஞானத்துக்குப் பிரதிபந்தம் அசிரத்தை யானதால், அதைக் குருவினிடத்திலும், பிரஹ்மமே சத்தியமென்ற அவருபதேசத்திலும், பிரமாணபுத்தி யுடையதாயிருக்கிற சிரத்தையால் நிவர்த்திக்கவேண்டியது, அபரோக்ஷ ஞானத்துக்குப் பிரதிபந்தம் அவிசாரமானதால், அந்த அவிசாரத்தை நிவிர்த்திக்கும் நிமித்தமாக குருசன்னிதியிலிருந்து விசாரம் பண்ணவேண்டும்; எதுவரையி லென்றால் வாசனாக்ஷயம், மனோநாசம், சாக்ஷாத்கார ஞானம் இந்த மூன்றும் வருகிறவரையில் தான். இப்படியே ஆத்ம விசாரணையை விடக்கூடாதென்று பெரியவர்களுடைய நிச்சய மானதால், இடைவிடாமற் சாதுசங்கதியுடன் மேற்கண்டபடி விசாரணை செய்துகொண்டு வரவேண்டியது. (எ-தி) தசமதிருஷ்டாந்தமுந் தவிர, தீர்க்க பவவியாதியையுடைய ஒரு புருஷன், ஜன்மாந்திரிய கர்மமாகிற அஞ்ஞானமும், அதினாலுண்டான இந்த ஜன்மமாகிற ஆவரணமும், இந்த ஜன்மத்தில் வந்திருக்கிற விக்ஷேபமும், சதா சொதசித்தமாயிருப் பதால், அவைகள் வருவதைக்குறித்து இப்போது இவன் யத்தினஞ் செய்யவேண்டிய தில்லை. பலாவஸ்தையான வியாதி, நிவர்த்தியாகிற துக்க நிவர்த்திக்கும், ஆரோக்கிய மான தடையற்ற ஆனந்தத்துக்கும், ஏதுவான வைத்தியனிடத்திலும், அவன் மருந்தி னிடத்திலும், சிரத்தைவைப்பதான குருவினிடத்திலும், அவருபதேசத்திலும், சிரத்தை வைப்பதாலுண்டாகிற பரோக்ஷ ஞானமும்; அந்தப்படி பத்தியத்துடன் வியாதி நிச் சேஷமாய்த் தீரும்வரை, அவுஷத சேவையாகிறதான மூலாஞ்ஞானந் தீரும்வரை ஆத்ம விசாரத்தாற் சித்திக்கத் தக்கதான, அபரோக்ஷ ஞானமும் சம்பாதிக்கத்தக்கது.

65-வது தரங்கம்.

[அ-கை.] ஆத்மஞாந விமர்சையைச் சொல்லி ஆத்மஞாநத்தைச் சம்பாதிக்கச் சொல்லுகிறார்:—

இந்த ஆத்மஞாநத்தை அவசியம் சம்பாதிக்க வேணும். ஏனென்றால், அதின் மகிமையானது பத்துக்கோடி விதமிருக்கிறது. அதில் கொஞ்சஞ் சொல்லுகிறோம். தானாக யிருப்பதாலும், சதாசுகமா யிருப்பதாலும், நிஜமாயிருப்பதாலும் ஈசுவரனாலும், பூஜிக்கத் தகுந்த தாயும், அகண்டிதமாயு மிருப்பதாலும், தனக்கு ஞாநம் வந்தால் ஜகத்து இல்லாதே போவதாலும், தனக்கு அந்நியமாய் ஒரு அஞ்ஞாநி யென்று ஒருவனில்லாமல், எல்லாம் பிரஹ்மமாய்ப் போவதாலும், எல்லாரையும் முக்தியைப் பொருந்தச் செய்வதாலும்; ஒருவனுக்குச் சம்பத்து, வித்தை முதலானது வந்தால், தன்னைமட்டுக்கும் மேலாகத் தோற்றிவைக்கும். மற்றவர்களைக் கீழாகத் தோற்றிவைக்கும். இது எல்லாரையும் பிரஹ்மமாகத் தோற்றச் செய்வதாலும், கணக்கில்லாத அனந்தகோடி ஜனன மரண துக்கத்தை நிவர்த்தி செய்வதாலும், சிந்தையாகிற அக்நியை அணைப்பதாலும், ஈசுவராதிகளுக்கும் பயப்படாமற் செய்வதாலும், இடம், பொருள், ஏவலை அபேக்ஷிக்காமலிருப்பதாலும், மற்ற மாயா காரியங்களா யுள்ளவைகள் இவைகளை அபேக்ஷித்திருப்பதாலும்; விஷயசுகங்களை மனதினால் நினைத்தால் திருப்தியுண்டாகாமல், கிரியையை நடத்தியே சுகம்பெற வேண்டியிருப்பதாலும், இந்த ஞாநம் மனதினால் நினைத்த மாத்திரத்தில் ஆநந்தத்தைக் கொடுப்பதா யிருப்பதாலும்; இனிப்பிறவா முடிந்த பிறப்பில் லபிக்கத்தக்கதா யிருப்பதாலும், திரவியாதிகள் வந்தால் ஒருகாலத்தில் அழிந்து போவதுபோல, இந்த ஞாநம் ஒருகாலும் அழியாத தநமாயிருப்பதாலும், இந்தத் தநத்தை இவனை யறியாமல் இவனிடத்திலிருந்து அபகரிக்க யத்தநிக்கிறவன் கையில் இது அகப்படாததா யிருப்பதாலும், சதா கவலையற் றிருப்பதாலும், எவ்வளவு பேர்களுக்கு அகோராத்திரம் கொடுத்தாலும் குறையாமல் மேன்மேலும் விருத்தியாவதாலும், பரஅபேக்ஷையன்றிச் சுதந்திரமா யிருப்பதாலும், வேத புருஷன் சிரசில் விளங்குவதாலும், வேத முடியினால் கொண்டாடப் பட்டதாலும், இதை ஒன்றை அறிந்ததனால் அறியப்படாத தெல்லாம் அறியப்பட்டதாவதாலும், கேட்கப்படாததெல்லாம் கேட்கப் பட்டதாவதாலும், ஜாதி, வர்ணாச்சிரமங்கள் ஆண், பெண், பால்யம், யௌவநம், வித்துவான், மூடன், இவை முதலானவற்றை அபேக்ஷியாமல் வருவதா யிருப்பதாலும், இவைகளினாலே வருகிற பேத புத்தி, ராகத்துவேஷங்களை நிவர்த்திப்பதா யிருப்பதாலும், குரு பரம்பரையாய் வருவதா யிருப்பதாலும், சாது சங்கதியுடன் கூடின சற்குருவை மாத்திரம் அபேக்ஷித் திருப்பதாலும், சகல புண்ணியங்கள், சகல தெய்வகிருபை, சகல அதிருஷ்டம், சகல வித்தை, சகல தநம் இவைமுதலான சகலத்துக்கும் இந்த ஞாநமே பலமா யிருப்பதாலும், ஈசுவரனாலேயும் அசைக்கப்படாததா யிருப்பதாலும், ஈசுவரனென்று தன்னைத்தவிர வேறாக இல்லாமற் பண்ணுவதாலும்; தான் தானே ஈசுவரனாக

விருந்து பஞ்ச கிருத்தியஞ் செய்கிறவனுயாவதாலும், அந்தப் பஞ்ச கிருத்தியமும் பரமார்த்தமாய்த் தன்னிடத்தி லில்லாமல், மாயையினல் கற்பிக்கப்பட்டதென்று தோன்றச் செய்வதாலும், அந்த மாயையும் மாயாகாரியமும் சொல்லுமாத்திரங்கூட, நம்மிடத்தி லில்லாமற் பண்ணுவதாலும், பின்னும் இந்த ஞானத்தின் மகிமையைச் சொல்லமுடியாம லிருப்பதாலும், இன்னும் அநேக விசேஷங்களோடும் கூடியிருப்பதால் இந்த ஞானத்தை எவ்விதத்திலும் அவசியம் சம்பாதிக்கத்தக்கது.

66-வது தரங்கம்.

[அ-கை.] அந்தரியாமியாகிற ரயில்வே கம்பெனிக்காரன், ஜீவர்களாகிற ஜனங்களுக்கு மோக்ஷ உபகாரார்த்தமாகவும், தன் பஞ்சகிருத்தியமாகிற பிழைப்பு நடக்க வேண்டியதற்காகவும், ஒரு ரயிலை யுண்டுபண்ணின விதமாவது:—

முதலில் தன் சக்தியால் ஜகத்தாகிற பூமியை யுண்டுபண்ணி, இந்த ஞானமார்க்கமாகிற ரயிலைப்போட யோசித்ததில், திரியக் ஜன்மங்களாகிற காட்டில் போட்டால், ஒருவரும் ஏற வரமட்டார்களாகையாலும், தேவ ஜன்மமாகிற கிராமத்தின்மேல் போட்டால், ஜனங்களின் விஷயசுகத்துக்கு விக்னம் வருமென்றும் ஆலோசித்து அவ்விரண்டையும் விட்டு, மனுஷ ஜன்மமாகிற மத்தியபூமியில் அந்த ரயிலைப் போட்டாற்றான் விசேஷமென்று நிச்சயித்து, வேத மார்க்கமாகிற ரூலைப் பிடித்து, பிராஹ்மண ஜன்மமாகிற உத்தம பூமியில், பிரஹ்மசரியமாகிற ஆட்களால், பாபங்களாகிற மேடுபள்ளங்களை, வேதாத்தியநமாகிற மண்வெட்டியாற் சமம்பண்ணச் சொல்லி, கிரகஸ்தாசிரமமாகிற கட்டைகளைப் பரப்பி, வேதோக்த கருமங்களாற் கெட்டிப்படுத்தி, நிஷ்காம கருமமாகிற தண்டவாளத்தைப்போட்டு, வானப்பிரஸ்தமாகிற ஆணிபோட்டிறுக்கி, சந்நியாச ஆசிரமமாகிற ஸ்டேஷனுங் கட்டி, மேலே சொல்லிய ரயிலிலேற்றி விடுவதற்காகவும், சாதன சதுஷ்டயமாகிற பணங் கொடுத்தபேருக்குச் சிரவணமாகிற டிக்கட்டுக் கொடுக்கிறதற்காகவும், குருவாகிய ஸ்டேஷன் மாஸ்டரை நியமித்து, அவரிடத்திற் சிரவணமாகிற டிக்கட்டைப் பெற்றவர்களாயும், மோக்ஷமாகிற காசிக்குப் போகவேண்டுமென்கிற முமுக்ஷுக்களாயு மிருக்கிற ஜனங்களை, மனனமாகிற ரயில்வண்டியிலேற்றி, நிதித்தியாசனமாகிற வேகத்தில்விட்டு, சமாதியாகிற காசிபோய்ச் சேர்ந்து, சுவாநுபவமாகிற கெங்கையில் ஸ்நானம் பண்ணி, ஜீவன்முக்தியாகிற காசிவாசம் பண்ணிக்கொண்டு, விதேகமுக்தியாகிற தாரகப் பிரஹ்மப் பிராப்தியாய், நித்திய வாழ்வைப்பெற்றுச் சுகித்திருக்க வேண்டியது. அப்படிச் சாதன சதுஷ்டயமாகிற திரவியமில்லாமல், மோக்ஷமாகிற காசிக்குப் போக வேண்டுமென்று தீவிர இச்சைமட்டும் ஒருவனுக்கு உண்டாயிற்றேயானல், நம் குருநாதனுகிற சித்தனை, அந்தரங்க பக்தியோடு பஜித்தவனுக்கு அவர், சித்தன் ஆகாசகமந குளிகை கொடுத்து அரை நிமிஷத்தில், நினைத்த இடத்தில் கொண்டுபோய்ச் சேர்ப்பது போல, பஞ்சகோச விவேகமாகிற குளிகையைக் கொடுத்து, மோக்ஷ தேசத்துக்கு நிமிஷத்திற் கொண்டுபோய் விடுவதாலும், இன்னங் குருவாகிய

கெருடன், விவேக வைராக்கியமாகிற சிறகால், அதி சுலபமாய் முக்தி தேசத்திற் கொண்டு போய் விடுவதாலும், இன்னங் குருவாகிய கணபதியை யுபாசித்தால், ஞானமாகிற துதிக் கையால் மோக்ஷமாகிற கைலாசத்திற் கொண்டுபோய் விடுவதாலும், குருவாகிற சுப்பிர மணியரை உபாசித்தால், கிருபையாகிற மயிலிலேற்றி 'அங்கே கொண்டுபோய் விடுவ தாலும், குருவாகிய தேவியை உபாசித்தால், சிற்சக்தியைக் கொடுத்துக் கரையேற்று விப்பதாலும், குருவாகிய சிவனை யுபாசித்தால், வாசநாக்ஷய, மநோநாச, தத்துவ ஞானங்களாகிற திரிநேத்திரத்தைக் கொடுப்பதாலும், குருவாகிய விஷ்ணுவை யுபாசித்த வனுக்கு மோக்ஷ லட்சுமி சுவாதினமாவதாலும். குருவாகிய பிரஹ்மாவை யுபாசித்த வனுக்கு, வித்தையாகிற சரஸ்வதி சாக்ஷாத்கார மாவதாலும், முமுக்ஷுவுக்கு மற்ற எவ்வித சக்தி, புத்தி, சாமர்த்தியங்கள், வித்தைகள், தனங்கள் ஒன்று மில்லாமற் போனாலும் குருபக்தி ஒன்றிருந்தால் அதினாலேயே முக்தி சம்பத்தானது, ரசவாதம் சித் தித்தவனுக்குச் சகல சம்பத்துஞ் சித்திப்பது போல சித்திக்குமென் றறியத்தக்கது.

67-வது தரங்கம்.

கோர்ட்டனுசந்தானம்.

[அ-கை] வேதாந்தமென்கிற கோர்ட்டில், குருவாகிற ஜட்ஜியிடம், தாபத் திரயத்தால் துக்கமடைந்த முமுக்ஷுவான வாதி, தெய்வத்தைச் சேர்ந்த பொதுவான நானென்கிற சொத்தை அஞ்ஞாநாதி எதிரிகளிடமிருந்து பிடுங்கிக் கொடுக்க வேண்டுமென்றும், அவர்களைத் தண்டிக்க வேண்டியதாயும், அந்தப் பொதுவான சொத்தை எல்லாரையும் நிரகங்காரமாய் அநுபவிக்கும்படி செய்ய வேண்டுமென் றும், பிராது முதலானது கொடுத்து பாயிண்ட்ஸ் பெற்று, தஸ்தவேஜு, சாக்ஷி விசாரணையாய், ஈரங்கி நடந்து அதன்பேரில் குரு தீர்ப்புச் செய்த விபரம் சொல்லப் படுகிறது:—

குருவாகிய ஜட்ஜியினுடைய பரமார்த்தமான சீமைக் கோர்ட்டிற், பிரகிருதத்தில் ஒரு வியாச்சியம் நடந்து வருகிறது. அந்தக் கேசில் தாபத்திரயத்தால் துக்கமடைந்த முமுக்ஷுவான ஜீவன் வாதி.

வாதி தரப்புச் சாக்ஷிகள்—விவேகாதிகள்.

வாதி தரப்பு தஸ்தாவேஜு—உபநிஷத்து முதலான அத்வைத சாஸ்திரங்கள்.

வாதி தரப்பு வக்கீல்—சூட்சுமமாயும் விசாரணையோடு கூடினதாயு மிருக்கிற சாத்விகமான புத்தி.

எதிரிகள்—அஞ்ஞானன் முதலானவர்கள்.

மேற்படியார்களில் பிரதி வாதிகளும் மேற்படி தரப்புச் சாக்ஷிகளும் மூன்று வகுப்பா யிருக்கிறார்கள். அவைகளில் பிரதி வாதிகள் பாமரன் (1), கர்மி (2), பக்தன் (3) என மூன்று பேர்கள்.

பிரதி வாதிகளின் தஸ்தாவேஜு—துவைத சாஸ்திரங்கள்.

மேற்படி தரப்பு வக்கீல்—தான் பிடித்ததையே சாதிக்கிற கோர, மூட புத்திகள்.

விவாத சொத்து—நானென்பது,

ஜட்ஜி—குரு.

மேற்படி ஜட்ஜி யெப்படி யிருக்க வேண்டுமென்றால், பிராதுக்காரர்களையும், விவாத சொத்தையும், பிரதி வாதிகளையும், உபய தரப்பு சாக்ஷிகளையும் பற்றி விசாரணை செய்து தீர்மானிப்பதற்கு, நிரம்பச் சத்தியவானாயும், லஞ்சம் வாங்காதவராயும், நிஷ்பக்ஷபாதி யாயும், சர்வக்ஞராயும், மகா தயாளுவாயும், துஷ்ட நிக்கிரகம், சிஷ்ட பரிபாலனம் பண்ணுவதில் நிரம்பச் சதுரராயும், அவர் உலகத்தி லொன்றிலும் அபிமானமில்லாதவ ராயும், உபசாந்தராயும், விசாரணையன்றியும், தஸ்தவேஜு, சாக்ஷிகளுடைய ருசுவை யின்றியும் ஒரு தீர்ப்புஞ் செய்யாதவராயுமிருக்க வேண்டும். ஏனென்றால், இவ்வளவு குணங்களில்லாமற் போனால் முமுக்ஷுக்களாகிற ஏழைகளுக்கு நியாயமே கிடைக்க மாட்டாதானதால், இந்தப் பிராதானது, மேலே சொல்லிய லக்ஷணங்களையுடைய சற் குருவாகிய ஜட்ஜியினிடத்தில் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் இந்தக் கேசின் தன்மை யைப்பற்றி யெழுதுவதற்கு எழுத்திலு மடங்காது, வாக்கினாலும் சொல்லி முடியாது, மனதினால் எண்ணினாலும் முடியாது. அப்படியிருந்தாலும் பிரகிருதத்தில் சங்கதி தெரிய வேண்டியதற்காக சுருக்கமாய்க் கொஞ்சஞ் சொல்லப்படுகிறது,

இனி, பிராதின் சுருக்கம்.

இந்த நானென்கிற ஆத்ம சொத்து, ஒருத்தருக்கும் ஒருவிதமான பாத்தியத் துக்கும் சம்பந்தப் படாமல், அசங்கமாயிருக்கவும், எதிரிகள் முன்னில்லாம லிருந்தும், இப்போது அத்தியாசத்தினா லுண்டானவர்களுக்குள், இந்திரசித்துப் போன்ற முதலாவது எதிரியான அஞ்ஞானனென்பவன், தான் வெளியில் வராமல், தன்னுடைய ஆவரண சத்தியால், ஆத்மாவின் அசங்கத் தன்மையை மறைத்து, விக்ஷேப சத்தியை யேவி விட்டு, அதினாற் கற்பிக்கப்பட்ட வாசனைகளுடன் கூடிய, பாமரன் முதலான எதிரிகளைக் கொண்டு, இந்த நானென்கிற ஆத்ம சொத்தைக் கிரகித்துத் தங்கள் தங்கள் அநாத்ம சொத்தோடு சேர்த்து, கலந்து போகும்படி ஏவுதல் செய்திருப்பதால், இப்படிப்பட்ட மோசக்காரர்களான அவர்களுக்குள் முதலில் அஞ்ஞானனென்கிற எதிரியையும், அவனைச் சேர்ந்த பேர்களையும், மூலதோஹாநியாகச் செய்து, இந்த நானென்கிற சொத்துச் சுபாவமாய் ஒரு கற்பனை யிலும் சம்பந்தப் படாமல், அசங்கமாய் எப்படி முன்னிருந்ததோ, அப்படி யிருக்கும்

படிக்கும், எதிரி முதலானவர்கள் இனி ஒருகாலு முண்டாகி, இப்படித் துர்விவகாரஞ் செய்ய இடம் வையாமல் எதிரிகளையும், எதிரிகளால் செய்யப்பட்ட விவகாரங்களையும், பொய்யென்று தீர்மானிப்பதுந் தவிர, எதிரிகளுக்குள் அஞ்ஞானனென்பவன், ஆத்மாவை மறக்கடித்த மோசத்தையும், ஆவரணன் அறிவின் விளக்கத்தைத் திருடினதையும், விக்ஷேபன் மித்தையா ஜகத்தைச் சிருஷ்டனை செய்ததையும் பற்றி, அந்த மோசம், திருட்டு, போர்ஜரி, முதலான குற்றங்களுக்காக அவர்களைத் தண்டிக்கும்படிக்கும் தீர்மானிக்கக் கோருகிறேன்.

வாதி தரப்பு சாக்ஷிகள்.

விவேகன் (1) வைராக்கியன் (2) சாந்தியாதிகள் (3) விசுவாசம் (4) பின்னும் இவர்களுக்குச் சமானமான அநேக சாக்ஷிகளிருக்கின்றன.

வாதி தரப்புக்கு தஸ்தவேஜு;— அத்வைத உபநிஷத்துக்களும், வாசிஷ்டம் முதலான ஸ்மிருதிகளும் தாக்கல் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன.

இனி பிராது வகையரு பயிலானதன் பிற்பாடு, எதிரிகளும், சாக்ஷிகளும் தஸ்த வேசு சுகிதமாய், சர்வ வல்லமையுள்ள சற்குருவாகிற ஜட்ஜி சந்நிதானத்தில், ஆஜர் செய்யப்பட்டதன் மேல் பிரதி வாதிகள் கொடுத்த ஸ்டேட்மெண்டு:—

(1) வாதி பிராது பொய். விவாதமான நானென்கிற சொத்துப் பொதுவா யிராமல், நாங்கள் முதலான ஒவ்வொருவருக்கும் சொந்தமாய், ஒவ்வொருத்தருடைய ஆளுகையில் நெடுங்காலமா யிருந்து, அநுபவித்து வரப்படுகிறது.

(2) இந்தப் பிராது வாதி கொண்டுவர அருகனுமல்ல.

(3) மேலும் இந்தப் பிராது கால நிர்ணய சட்டத் தடைக்கு உள்பட்டு மிருக்கிறது.

(4) இந்தக் கோர்ட்டாருக்கு இந்த நானென்கிற சொத்தை எங்களிடமிருந்து பிடுங்கிக் கொடுக்க அதிகாரமுமில்லை.

(5) விவாத சொத்தை அக்கிரமமாய் வியாபித்துக் கொள்ளாததனால் எங்களைத் தண்டிக்க லா, இடங் கொடுக்கவுமில்லை.

ஆகையால், விவாத சொத்தை எப்போதும் போலே எங்கள் ஆளுகையிலேயே யிருக்கும்படிக்கும், வாதி பிராதை நிஷ்காம்மியமான செலவுடனே, தள்ளும்படி செய்யும் படிக்கும், எங்களுடைய சகாம்மியமான செலவை வாதி கொடுக்கும்படிக்கும் தீர்ப்பு செய்யக் கோருகிறோம்.

பாமரனை முதலாவது பிரதி வாதியின் தரப்பு சாக்ஷிகள்:—புத்திராத்மவாதி (1), பெண்டாட்டி ஆத்ம வாதி (2), தநாத்ம வாதி (3), தேகாத்ம வாதி (4),

கர்மி யென்ற இரண்டாவது பிரதி வாதியின் சாக்ஷிகள்:— பிராணுத்ம வாதி (5), மநோமய ஆத்மவாதி (6), விக்ஞாநமய ஆத்மவாதி (7), ஆநந்தமய ஆத்மவாதி (8), சூனியாத்மவாதி (9), சாங்கியன் (10).

மூன்ருவது பிரதி வாதியான பக்தி காண்டியின் தரப்புச் சாக்ஷிகள்:— சாலோக காமி (11), சாமீப காமி (12), சாரூப காமி (13), சாயுச்சிய காமி (14), என 14 பேர்கள்.

பிரதி வாதிகள் தஸ்தவேசுகள்:— இகலோக காமிகளுடைய பெரியோர்கள் முதலானவர்கள், காலத்தில் நடந்திருக்கிற செய்கைப்படி எழுதி வைக்கப்பட்ட கணக்கும், பரலோக காமிகளைச் சேர்ந்த, கர்மகாண்ட வேதமும், ஸ்மிருதிகளும், பக்தி காண்டியின் தஸ்தவேசு, ஆகம, புராணுதிகளும் தாக்கல் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன.

விசாரணை.

குருவாகிற ஜட்ஜி சந்நிதாநத்தில், முமுக்ஷுவால் கொடுக்கப்பட்ட பிராதையும், பிரதி வாதிகளால் கொடுத்த ஸ்டேட்டுமெண்டையும், வாசிக்கலாயிற்று. கோர்ட்டாரால் கொடுக்கப்பட்ட பாயிண்டுகள்:— நானென்கிற விவாத சொத்து, ஒருவருக்கும் பாத்தியப் படாமற் பொதுவாய் அசங்கமாயிருக்கிறதா, அல்லது ஒருவருக்குப் பாத்தியப்பட்டு ஒருவர் ஆளுகைக்குள் படக்கூடியதா வென்பது (1)

இந்தப் பிராது கொண்டு வருகிறதற்கு வாதி அருகனு அல்லவா வென்பது. (2)

இந்தப் பிராது கால நிர்ணய சட்டத்தால் பாதிக்கப்படுமா படாதா வென்பது. (3)

இந்தக் கோர்ட்டாருக்கு விவாத சொத்தை எதிரிகளிடமிருந்து திருபபிக் கொடுக்கக் கூடுமா கூடாதா வென்பது. (4)

அப்படி எதிரிகள் விவாத சொத்தை அக்கிரமமாய் வியாபித்திருந்தால் அவர்களைத் தண்டிக்க ‘‘ லா ’’ இடங் கொடுக்குமா கொடாதா வென்பது. (5)

அசத்தாகிய லோக விவகாரத்துக்கு, வாதி தரப்பை முதலில் விசாரிப்பது வழக்கமாக யிருந்தாலும், அதற்கு இது விலட்சணமா யிருப்பதாலும், கோர்ட்டார் யுக்தமென்று ‘‘ லா ’’ இருப்பதாலும், முதலில் பிரதிவாதி தரப்பு விசாரிக்கப் படுகிறது.

முதலில் கோர்ட்டார் உத்தரவுப்படி, பிரதிவாதி தரப்புச் சாக்ஷிகளில் முதலாவது சாக்ஷி புத்திரகாமி யென்பவன், சர்வ வல்லமையுள்ள சற்குரு சந்நிதியில் நடத்தப் படுகிற கேசில், பிரமாணஞ் செய்வித்து விசாரிக்கப் படுகிருன்.

பிரதி வாதி தரப்பு வக்கீல் கோர, மூட புத்திகளின் கேள்வி:—

நீ யார்? நான் ராமா சாஸ்திரி; பிரகிருத கேசில் நானென்கிற ஆத்மா யாரென்று தெரியுமா? தெரியும்; யார்? புத்திரனே ஆத்மா; எதனுல்? ஆநந்தமா யிருப்பதால்;

எதனுல் ஆநந்தமா யிருக்கிறது? அடுத்தாத்துச் சேஷய்யன் பிள்ளை யில்லாததனுல் சதா துக்கித்துக்கொண் டிருக்கிருன்; எனக்குப் பிள்ளை பிறந்திருப்பதால் சந்தோஷமா யிருக்கிறேன்; நீ பிள்ளையை ஆத்மா வென்பதற்கு சுருதி, யுக்தி, அநுபவ மென்ன? "ஆத்மாவை புத்திரனுமாசி" ஆத்மாவே பிள்ளையாய்ப் பிறந்தானென்கிறதே சுருதி. தீபத்திலிருந்து மறு திப மேற்றினதுபோல, குண ரூபமெல்லாம் என்னைப்போ லிருக்கிறதே யுக்தி. எவ்வளவு விசநம் வந்த போதிலும் பிள்ளையைப் பார்த்த மாத்திரத்தால் அந்த துக்கம் போய் ஆநந்த முண்டாவதே அநுபவம்.

இனி வாதி வக்கில் அதி சூக்ஷ்மமான விவேக புத்தியின் கிருஸ் கேள்வி:—

நீ, நானென்கிற ஆத்மா புத்திரனென்று சொன்னுயே, புத்திரன் நானென்று உனக்கு வருகிறதா? என் புத்திரனென்று வருகிறதா? பின்னும் ஆநந்தமென்பதற்கு அடுத்தாத்துக்காரன் சாக்ஷியென்று சொன்னுயே, அவன் பிள்ளை யில்லையென்று யேக தேசத்தில் விசநத்தை யடைகிருன், நீ பிள்ளை க்ஷேமமா யிருக்க வேண்டுமென்று சதா விசனத்தை யடைந்துகொண் டிருக்கிருயா? அல்லவா? பின்னும் புத்திரனே ஆத்மா வென்ற சுருதியானது பூர்வ பக்ஷமாய்க் கௌணமாய்ச் சொன்ன சுருதியல்லவா? அவனுடைய குணங்களும் ரூபங்களும் உன்னைப் போலவே யிருக்குமென்று சொன்னுயே, நீ சுகுணனுயிருந்தால் அவன் துர்க்குணனுயிருக்கிருன்; நீ துர்க்குணனுயிருந்தால் அவன் சுகுணனுயிருக்கிருன், நீ அழகாயிருந்தால் அவன் அவலக்ஷணமா யிருக்கிருன், பின்னும் புத்திரனைக் கண்டால் துக்கம் போகிறதாகச் சொன்னுயே, பசி, வியாதி, முதலானது வந்தால் அந்நம், ஔஷதம் முதலானது சாப்பிடுகிருயா? அல்லது பிள்ளையைப் பார்த்தே போக்கடிக்கிருயா? பின்னும் புத்திரனே ஆத்மாவானுல், புத்திரனுண்டாகிறதற்கு முன்னும், அழிந்த பிற்பாடும் அன்னிய இடங்களிற் போன காலத்திலும் நீ இருக்கிருயா அல்லவா? பின்னும் ஆத்மாவென்பது ஏக லட்சணமாயிருக்க வேண்டுமே. அநேகம் பிள்ளைகளில் அநேக லக்ஷணமுமிருப்பதால், இதில் எந்த லக்ஷணம் ஆத்மாவைச் சேர்ந்தது என்று பின்னுஞ் சில கேள்வி கேட்ட மாத்திரத்தில், ஒன்றும் பதிற் சொல்ல முடியாமல், ஆடு திருடின கள்ளன்போல விழிக்க, அவனுக்கு அப்பிரமாண கேசுக்காக, ஜநந, மரணமாகிற தண்டனையானது கோர்ட்டாரால் விதிக்கப்பட்டது.

இரண்டாவது சாக்ஷி ஸ்திரீ காமியென்பவன், பிரமாண மூலமாய் விசாரிக்கப் படுகிருன்.

பிரதி வாதி வக்கில் கேள்வி:—

உனக்கு நானென்கிற ஆத்மாவைத் தெரியுமா? தெரியும், யார்? என் பெண்டாட்டி, அவள் ஆத்மா என்பதற்கு சுருதி யுக்தி அநுபவமென்ன? பெண்டாட்டியே ஆத்மாவென்று சொல்லுகிறது வேதம்; ஜகத்தில் ஆருடைய வார்த்தைக்குப் பயப்படாமற் போனுலும், ராஜாக்கினைக்குப் பயப்படுவதுபோல அவள் வார்த்தைக்கு நான் பயப்

படுகிறதே யுக்தி; என்ன கஷ்டம் வந்தாலும் அவள் முகத்தைப்பார்த்த மாத்திரத்தில் ஆநந்தமாய்ப் போவதே அநுபவம்.

வாதி வக்கீல் கிருஸ் கேள்வி:—

நீ, பெண்டாட்டியே நானென்று சொல்லுகிருயா? என் பெண்டாட்டி யென்று சொல்லுகிருயா? பெண்டாட்டியை ஆத்மாவென்று சொன்ன வேதமானது உன்னைப் போல மூடனைக் குறித்துப் பரிகாசமாய்ச் சொன்னதல்லவா? அவளுக்கு நீ பயப்படுவது:- உன்னைக் காட்டிலும் பெலத்தினுலா, வித்தையினுலா, சம்பத்தினுலா, சாமர்த்தியத்தினுலா, தைரியத்தினுலா, எதில் அதிகமென்று பயப்படுகிருய்? பெண்டாட்டியைக் கண்டால் துக்கமெல்லாம் போகிறதென்று சொல்லுகிருயே, அவளைக் கண்டமாத்திரத்தில் காமவிகாரமான துக்கமும், சுக்கில விமோசநமான துக்கமும், வியாதிவருமென்கிற துக்கமும், வஸ்திராபரணம் வாங்கிக் கொடுத்துத் திருப்தி பண்ணிவிக்க முடியவில்லையென்கிற துக்கமும், பிறர் அபகரித்துப் போவாரென்கிற துக்கமும், விபசாரஞ் செய்திருப்பளா, செய்யவில்லையா வென்பதைச் சோதனைசெய்ய முடியாததினுல் தீராத சம்சய துக்கமும், இப்படி அநந்த துக்கமும் உண்டுபண்ணுகிறதான ஸ்திரீயை சுகமென எப்படிச் சொல்லுகிருய்? என்று கேட்க முந்தினவன் போலவே விழிக்க, அவனைப்போல இவனும் தண்டிக்கப்பட்டான்.

மூன்ருவது சாக்ஷி தனகாமி, பிராமணமூலமாய் விசாரணை செய்யப்படுகிருன்.

பிரதி வாதி வக்கீல் கேள்வி:—

நீ யார்? நான் பெரிய மனுஷியன், எதனுல்? பணத்தினுல். நானென்கிற ஆத்மா யார்? என் பணந்தான், அதற்கென்ன சுருதி யுக்தி அனுபவம்? நிர்தநபுருஷ ஷஷ்ப சமான "சர்வே ஜநா காஞ்சந மாசிரயந்தி:" யென்பதே சுருதி. பணமில்லாதவன் பிணமென்று சொல்லிச் சகல ஜநங்களும் ஏழையை அவமதித்துத் தனிகனுன என்னைக் கண்டு பயப்பட்டு மரியாதை செய்வதே யுக்தி. நான் சதா இந்தப் பணத்தைப்பார்த்து ஆநந்தப்படுவதே அநுபவம்.

வாதி வக்கீல் கிருஸ் கேள்வி:—

நீ, பணமே நானென்று சொல்லுகிருயா? என்னுடைய பணமென்று சொல்லுகிருயா? பின்னும் பணமில்லாதவன் ஷஷ்பத்துக்குச் சமானமென்கிற சுருதியானது பணமுள்ளவனுக்குத் தன் பிள்ளையினிடத்திற் கூடப் பயம்வருமென்ற சுருதியால் அடிபட்டுப் போயிற்றல்லவா? எல்லாரும் உனக்கு மரியாதை செய்வது உன்பணத்தைப் பிடுங்கிக் கொள்ளுகிறதற்காக வல்லவா? அநுபவத்தில் பணமில்லாதவன் நிர்ப்பயனுய்க் காட்டிலேயோ, கரையிலேயோ எவ்விடத்தாகிலுஞ் சுகமாயிருக்கிருன். நீ பணத்தைப் புதைத்து வைத்தால் பூதங்காத்துப் போகுமென்றும், கடன் கொடுத்தால் கடன்காரன் மோசம்

பண்ணிப் போடுவானென்றும், சும்மாவைத்திருந்தால் கள்ளன் கொண்டுபோவானென்றும் அப்படிக் கள்ளன் கொண்டுபோகுங் காலத்தில் நீ, ஆசையினுல் விடமாட்டேனென்று சொன்னுல் உன் பிராணனுக்கே அபாயம் வருகிறதாயுள்ள பணத்தை நீ என்னமாய் ஆநந்தமென்று செல்லுகிருய்? பின்னும் அந்தப் பணத்திஞல் அநேகம் பேர்கள் ராகத் துவேஷங்கள், கெர்வங்கள், பெரியவர்களை அவமாநம் பண்ணுதல் முதலான அநேக அநர்த்தங்களைப் பண்ணுவது, அநுபவசித்தமா யிருக்கும்போது ஆநந்தமான ஆத்மா வாக எப்படியாகும்? சொல்லுக. இப்படிக் கேட்கும்போது இவனும் முந்தினவன் போலவே விழிக்க அவனைப்போல இவனும் தண்டிக்கப்பட்டான்.

நாலாவது சாக்ஷி: தேககாமி, விசாரணை.

நீ யார் மகன்? ராமா சாஸ்திரி மகன். உன் பேரென்ன? சுந்தர சாஸ்திரி. அவ னுக்கு நீ எப்படிப் பிள்ளை? அவன் பிந்துவுக்குப் பிறந்ததால். நானென்கிற ஆத்மா யார்? இந்தத் தேகமே ஆத்மா. அதற்கென்ன சுருதி யுக்தி அநுபவம்? தேகமே ஆத்மா வென்கிறது சுருதி. தேகமுள்ள காலத்தில் சகல போகங்களையும் அநுபவித்தலாலும் தேகம்போனுல் போகாநுபவம் இல்லாமற் போவதாலுமா யிருக்கிறதே யுக்தி. இந்த ஜகத்தில் எது நன்ருயிருந்தாலும் ஆநந்தம் வராமல், தேகம் ஆரோக்கியமாய், அழகா யிருந்தால் ஆநந்தமுண்டாவதே அநுபவம்.

வாதி வக்கீல் கிருஸ் கேள்வி:—

தேகமே ஆத்மாவானுல் என்னுடைய தேகமென்று சொல்லக் கூடாதே. மேலும் ஆத்மா ஒருவனுக்குப் பிள்ளையாயிருக்கவும் மாட்டாது. மேலும் உன் பிதா பிந்துவுக்கு நீ பிறந்ததாய்ச் சொல்லுகிருயே; அப்போது நீ ஜடமாயிருக்கவேண்டும். நீ சித்தா யிருப்பதற்குக் க்ீரணமென்ன? என் பாட்டன் பிந்துவுக்கு எங்களய்யா பிறந்து, அவர் சித்தாயிருப்பது போலவென்ருல், அந்த பிந்துவும் சித்தாயிருக்கக் கூடாதே? யென்ற தற்குப் பதில் சொல்லாமலிருந்த பின், உன் ஜாதி யென்ன? பிராமண ஜாதி, எப்படி யென்ருல் எங்களய்யா வயிற்றில் பிறந்ததால், அவர் சரீரத்திலுண்டான மலம், மூத்திரம், சுக்கிலம், ரத்தம், மயிர் முதலானவை யெல்லாம் பிராமணனுயிருக்க வேண்டுமே; அப் படிக் காணுததாலும், பின்னும் உன் ஜீவனமென்ன? பஞ்ச விஷயத்தை அநுபவிக்கிறதே ஜீவனம். இந்த பஞ்ச விஷயம் யாரால் அநுபவிக்கப்படுகிறது? தேக ரூபியான என் ஞல்தான் அநுபவிக்கப்படுகிறது. மரணத்திலுஞ் சுழுப்தியிலும் தேக ரூபியான உன்னுல் ஒரு விஷயமாவது அநுபவிக்கப்பட்டதா? பின்னும் தேகமெடுக்கிறதற்கு முன்னும் நீ யிருந்தாயா? இல்லையா? தேகமழிந்த பின்னும் நீ யிருப்பாயா? இருக்காயா? அதொன் றுந் தெரியாதென்ருலும் இத்தேகமிருக்கும்போதே சொப்பனுவஸ்தையில், தேகம் பிண மாய்க் கிடக்குங் காலத்தில் நீ போகிறது, வருகிறது முதலான விவகாரஞ் செய்தாயா, இல்லையா? பின்னும் தேகம் அறிவாயிருந்தால், தேகத்திலிருந்து வெளிப்படுகிற மயிர் முதல் மலம் வரையிலுமுள்ள வஸ்துக்கள் அறிவாயிருக்க வேண்டுமே; அப்படியுங்

காணேமே; தேகமானது ஆநந்தமானுல், தேகத்திற் போடப்பட்ட நல்ல அன்னம், ஜலம், வஸ்திரம். சந்தனம், மாலை முதலான வஸ்துக்கள் ஆநந்தமாயல்லவோ இருக்க வேண்டும். அவற்றிற்கு முன்னிருந்த சொருபமுங்கெட்டு நாறிப்போகிதே, பின்னும் இந்தத் தேகத்தில் சிரசுமுதற் பாதம் வரையிலுமுள்ள அவயவங்களில் எந்த இடத்திலாவது சுகமிருக்கிறதா? முதலில் ஒரு மயிரை யெடுத்து அன்னம் முதலான பதார்த்தங்களிற் போட்டால் சாப்பிட யோக்கியமாயிருக்கிறதா? அல்லது அந்த மயிரை அக்கினி முதலானதிற் பாகம் பண்ணினுல், அப்போதாவது வாசனையா யிருக்கிறதா? காதிலிருக்கிற குறும்பை, கண்ணுப்பூளை, கண்ணீர், மூக்குச்சளி, வாயெச்சில், கோழை, வாதநீர், பித்தநீர், வேர்வை, மலம், மூத்திரம், உதிரம், சீ, நரம்பு, எலும்பு, தோல், நாக்குப்பூச்சி முதலான இவ்வளவில் சரீரத்துக்குள்ளேயாவது வெளியிலேயாவது ஏதேனுங்கடுகத்தனை சுகமிருக்கிறதா? அப்படியிருக்க இதை ஆனந்தமான ஆத்மாவென்று எவ்விதமாய்ச் சொல்லுகிருய்? இப்படிக் கேட்டமாத்திரத்திரல் ஒரு கேள்விக்கும் பதில் சொல்லமுடியாமல் முந்தினவன்போலவே விழிக்க உடனே கோர்ட்டார் இவனையும் ஜனன, மரணமாகிற விலங்கிற் போடும்படி உத்தரவு செய்தார்கள். இப்படியே இகலோக காமிகளில் அனேகஞ் சாக்ஷிகள் பதிற் சொல்லமாட்டாமல் உளறித் தண்டனைப் பட்டுப் போனுர்கள்.

2-வது பிரதிவாதியான கர்ம காண்டியின் சாக்ஷி விசாரணை.

முதலாவது சாக்ஷி, பிராணுத்ம வாதி, விசாரணை செய்யப்படுகிருன்.

பிரதிவாதி வக்கீல் கேள்வி:—

நீ யார்? நான் பிராணுத்ம வாதி; நானென்கிற ஆத்மா யார்? பிராணனே ஆத்மா; அதற்குச் சுருதி, யுக்தி அநுபவமென்ன? அன்னமயனினும் அன்னிய அந்தராத்மா பிராணமயனென்கிறதே சுருதி; சகலமும் லயித்த சுழுப்தியில் நான் லயியாமலிருப்பதே யுக்தி; நான் பேசினேன், நான் செய்தேன், நான் போகிறேன், நான் மல மூத்திர விசர்ஜனஞ் செய்கிறேன், நான் ஆனந்தமாய் ரமித்தேன், நான் பசிதாகமாயிருக்கிறேன், நான் பலவானுயிருக்கிறேன், நான் பலஹீனனுயிருக்கிறேன், நான் நன்ருயிருந்து விளங்குகிறேனென்று காணப்படுகிற பிரத்தியக்ஷமே அநுபவம்.

வாதி வக்கீல் கிருஸ் கேள்வி:—

நீயே நானென்கிற ஆத்மாவானுல் நான் பிராணனென்றே யிருக்கவேண்டுமே யல்லாமல் என்னுடைய பிராணனென்று சொல்லக்கூடாது. வாக்கு முதலான கர்மேந்திரியங்களும் என்னதென்று சொல்லக்கூடாது. இன்னும் நீ அறிவாயிருந்தாற் சுழுப்தி முதலான அவஸ்தையில் நீ தோன்றிக்கொண்டிருக்கிற, நாசிகாத்துவாரத்தி லிருக்கிற ஆபரணத்தை ஒருவன் கழற்றினுலும், அந்தக் களவையறியச் சக்தியில்லாமலும், கழுத்தை வெட்டவந்தாலும் கையைப்பிடிக்கச் சக்தியில்லாமலும், இது இஷ்டம், அனிஷ

டமென்று அறிய அறிவில்லாமலும், வெளியிலடிக்கிற காற்றுப்போல உள்ளே அடிக்கிற காற்று ஆனதாலும், க்ஷணே க்ஷணே விகாரத்தை யுடைத்தாயிருப்பதாலும், தன்னை யும் அன்னியத்தையும் அறிந்து கொள்ள, யோக்கியதை யில்லாமலிருப்பதாலும், நீ யெப்படி அறிவாகிய ஆத்மாவாவாயென்று கேட்ட கேள்விக்கு ஊமையைப்போல விழிக்க, முன்சாக்ஷியைப்போல அவனுந் தண்டிக்கப்பட்டான்.

இரண்டாவது சாக்ஷி, மனோமயனென்பவன் விசாரிக்கப்படுகிறான்.

பிரதிவாதி வக்கீல் கேள்வி:—

நானென்கிற ஆத்மா யார்? மனோமயனான நானே ஆத்மா. இதற்குச் சுருதியுக்தி அநுபவமென்ன? பிராணமயனினும் அன்னியனான அந்தராத்மா மனோமயனென்கிறதே சுருதி, ராஜவைப்போல நானில்லாத சுழுப்தியில் ஜகந்தோற்றாமலும், நானுள்ள ஜாக்கிர சொற்பனத்தில் ஜகந்தோற்றுகிறதே யுக்தி, நான் ராகி, நான் துவேஷி, நான் கேட் டேன், தொட்டேன், பார்த்தேன், தின்றேன், வாசனை யறிந்தேன், என் வீடு, என் மாடென்று இப்படிக் காணப்படுகிறதே அநுபவம்.

வாதி வக்கீல் கிருஸ் கேள்வி:—

நீயே ஆத்மாவானால் என்னுடையமனசென்று சொல்லக்கூடாது. நீ யார் பிள்ளை? நட்டுவ ஜாதியானதால் தகப்பன் பேர் தெரியாது; உன்னைப்பெற்ற தாய் பெயரென்ன? ஜெகன்மோகனக் கருப்பாயியென்ற அவித்தை; உன் வளர்ப்புத் தாய் பெயரென்ன? ஆளையே மோசம்பண்ணுகிற ஆவரணி; உன் ஜீவனமென்ன? சுரோத்திராதி யிந்திரியங் களாகிற தாசிகளை ஆட்டிவைக்கிறதே ஜீவனம்; இந்த நானென்கிற சொத்து உனக் கென்னமாய்க் கிடைத்தது? என் தாய் மூலமாய்க் கிடைத்தது; அவளுக்கெவ்விதமாய் கிடைத்தது? தேவடியாளானதால் அவளுக்குக் கிடைத்தவிதத்தைக் கோர்ட்டாரே அறிந்துகொள்ள வேண்டியது; இப்போது அந்தச் சொத்து எவராளுகையிலிருக்கிறது? எங்களுடைய ஆளுகையிலேயே யிருக்கிறது. இப்படிச் சொன்ன மாத்திரத்தில் வாதி வக்கீல் கோர்ட்டாரைப் பார்த்துத் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறார். இந்தச் சாக்ஷி கற்பனைக் கெல்லாங் காரணனானதால், இவனை இன்னஞ் சில கேள்வி கேட்கும்படி உத்தரவாக வேண்டியதென்று கேட்டவுடன், கோர்ட்டாரும் இப்படிப் பொய்யை உண்டுபண்ணுகிற வனை விசாரணை செய்து தண்டிக்கவேண்டியதே நம்முடைய கடமையாயிருப்பதால், இந்தப் போக்கிரியை உனக்கு வேண்டியமட்டும் கேட்பதில் யாதொரு ஆக்ஷேபமுமில்லை யென்று உத்தரவு கொடுத்தார். திரும்ப மனசைப்பார்த்துக் கேட்கிறார்:— உன்னுடைய சொரூபம் சித்தா? ஜடமா? சொல். சித்தென்றால் சித்துக்கு விகாரமேது? ஜடமென்றால் மண்போல அசைவற்றிருக்கவேண்டும், சித்துஞ் ஜடமுஞ் சேர்ந்தவனென்றால், இருட்டும் வெளிச்சமுஞ் சேராததுபோலச் சித்துஞ் ஜடமுமொன்றாய்ச் சேர்ந்த ஒரு பதார்த்தத்தை ஒப்புவி; பின்னும் சதா நீ செய்கிற தொழிலென்ன? சப்தாதி விஷயங்களை நினைக்கிறதே

வேலே; அந்தச் சப்தாதிகளே நீயா, அதற்கு நீ வேறு? சப்தாதிகளே நீ யென்றால் அந்தச் சப்தாதிகள் சூனியமாய் அழிவதுபோல நீயும் அப்படிப் போகவேண்டும், பின்னும் சப்தம் ஆகாசத்தின் குணமாயும், ஸ்பரிசம் வாயுவின் குணமாயும், ரூபம் அக்கினியின் குணமாயும், ரசம் ஜலத்தின் குணமாயும், கந்தம் பூமியின் குணமாயுமிருக்கிற பூதத்தின் அம்சமான குணம் உனக்குச் சொரூபமாக எப்படியாகும்? பின்னும் அவைகள் ஜடமாயிற்றே, அதற்கு அறிய சக்தி யேதென்று கேட்கும்போது, அந்தக் குணங்கள் நானில்லே, அவற்றை அறிகிறவனே நானென்று சொன்னதும், அறிகிறது அறிவாகிய ஆத்மாவைச் சேர்ந்ததேயல்லாமல் உனக்கறிய அறிவேது? எனக்கறிவில்லாமற் போனாலும், ஆத்மா விஷயத்தை யறிவதற்கு நான் சாதகனென்று சொன்னதும், அந்தந்த இந்திரியங்களும், பிராண வாயுவும், அறிவதற்கு சாதனமேயல்லாமல் உன்னாலே யெந்த விஷயத்தையறியச் சாதனமாயிருக்கிறது? சொல்லு, கொத்தன்போலச் சகல இந்திரியங்களுக்கும் நான் மேல் விசாரணையா யிருக்கிறேனென்று சொல்லும்போது, உன்னை மேல் விசாரணையாக நியமித்தது யார்? அப்படி யென்னையொருவரும் நியமிக்கவில்லே; இப்படி நான் மேல் விசாரணையா யிருக்கிறது வழக்கமென்று சொன்னதும், ஒரு ஆதரவுமில்லாமால் ஒருவன் சொத்தை மற்றொருவன் திருடினதைக் கண்டுபிடித்து, ஏன் திருடினையென்று கேட்கும்போது இப்படித் திருடுவதே யெனக்கு வழக்கமென்று சொன்னால், புதுத் திருடனைக் காட்டிலும் பழயனுட் கள்ளனுக்குப் பலமான தண்டனை கொடுப்பதுபோல இவனுக்கும் கோர்ட்டார் பலமான தண்டனை கொடுக்கவேண்டியது. இன்னம் நீ மேல் விசாரணையா யிருந்து செய்கிற தொழில்தானென்ன? சொல்லு. என் ஸ்திரீ, என் பிள்ளை, என் வீடு, என் மாடென்று இப்படி இந்திரியங்களுடனும் விஷயங்களுடனுஞ் சேர்ந்துகொண்டும், சேராமலுமிருந்தும் நினைப்பதே என் தொழிலென்றவுடன் வக்கீல் கேட்கிறார்: நீ என் பெண்டாட்டி யென்று சொல்லும்போது, தங்கத்தைக் கொஞ்சங் கொஞ்சம் வெட்டி யெடுத்தால் தங்கமாகவே வருவதுபோல, பெண்டாட்டியையுங் கொஞ்சங் கொஞ்சம் வெட்டி எடுத்தால் பெண்டாட்டியாய்த் தானே வரவேண்டுமல்லாமல், ரத்தமாம்சமாய் எப்படி வரக்கூடும்? பின்னும் என் பெண்டாட்டி யென்று சொல்லுகிறாயே, அது ஸ்தூல பஞ்சபூதத்திலிருந்து உண்டாயிருக்கிறது. நீயோ சரீரத்துக்குள்ளே யிருக்கிறாய். அந்த விஷயங்களோ சரீரத்துக்கு வெளியிலிருக்கின்றன. உள்ளேயிருக்கிற உனக்கும், வெளியிலிருக்கிற அந்த விஷயங்களுக்கும் என்னமாய்ச் சம்பந்தம் வந்தது? அவைகளாய் வந்து உன்னை யென்னதென்று சொல்லச் சொன்னதா? அவைகள் ஜடமாயிற்றே, நீயாய் என்னதென்று சொல்லுகிறதானால் அன்னியனுடைய சொத்தை யென்னதென்று சொல்லுகிறவனுக்குத் தண்டனை கிடைக்குமா கிடையாதா? சொல்லு, இதுபோலவே சகல விஷயங்களையும் என்னதென்று சொல்லுவதற்கு, யாதொரு ஆதரவுங் காணப்படவில்லேயே? இவ்விதமாகவே நீ சத்தா? அசத்தா? நீ துக்கமா? நீ விகாரியா? நிருவிகாரியா வென்று இப்படியே யநேகங் கேள்வி போடவே பறக்கப்பறக்க விழிக்க, உடனே கோர்ட்டார் பார்த்து, இவன் பெரிய திருடனாயிருப்ப

தால் இவனுக்குச் சொருபானுசந்தானமாகிற வேலையும், விஷய வைராக்கியமாகிற விலங் குடனும், கடினமான தண்டனையுஞ் செய்யும்படி உத்தரவு கொடுத்தார்.

அதன் பிற்பாடு மூன்ருவது சாக்ஷி, விக்ஞான மயனென்பவன் விசாரிக்கப்படு கிருன். விக்ஞான மயனென்பவன் ஆஜரான உடனே, பிரதிவாதி வக்கீல் கோர்ட்டாரைப் பார்த்துத் தெரியப்படுத்திக் கொள்ளுகிருர்: இதோ வந்திருக்கிற சாக்ஷி, எங்களுக் குள்ளே முக்கியராயும் நிரம்பக் கண்ணியமுள்ளவராயு மிருப்பதால், இவருக்கு மரியாதை கொடுத்து விசாரிக்க வேண்டுமென்று தெரியப்படுத்திக்கொண்ட பிரகாரம், கோர்ட்டாரும் இருதயமாகிற குறிச்சி கொடுக்கும்படி உத்தரவு கொடுத்தார்.

பிரதிவாதி வக்கீல் கேள்வி:—

உம்முடைய பெயரென்ன? விக்ஞானமயன்; உன் தகப்பன் பெயரென்ன? மகா அகங்கார ரிஷி; நான் என்கிற ஆத்மா யார்? நான்தான். நீயே நானென்பதற்குச் சுருதி, யுக்தி, அனுபவமென்ன? மனோமயனுக்குமுள்ளாக அந்தராத்மா விக்ஞானமய னென்கிற சுருதியும், ராஜாவின் ஆக்ஞைப்படி ஜனங்கள் நடப்பதுபோலச் சகல இந்திரி யங்களும் என்னனுமதிப்படி நடந்துவருகிற யுக்தியும், இத்தனை பேர்களுக்குங் குறிச்சி கொடாமல், எனக்கு இருதயமாகிற குறிச்சி கொடுத்து உட்கார வைத்திருக்கிறதே அநுபவம்.

வாதி வக்கீல் கிருஸ் கேள்வி:—

கோர்ட்டார் இந்த சாக்ஷியை விசேஷமாக விசாரிக்கும்படி உத்தரவாகவேண்டும். ஏனென்ருல், இவர்களுக்குள்ளே முக்கிய சாக்ஷியென்று, அவர்களே சொல்வதால், அந்தப் படியே கோர்ட்டாரும் உத்தரவு கொடுத்த மாத்திரத்தில் நீ யாரென்று கேட்கவே விக் ஞான மயரென்று சொன்னுர். நீர் யார் பிள்ளை? மகா அகங்கார ரிஷியினுடைய பிள்ளை: அவர் யார் பிள்ளை? ரிஷி மூலம் நதி மூலம் விசாரிக்கக்கூடாது. அதிருக்கட்டும் உன் தாயார் யார்? அவிவேகி; எப்போதும் உம்முடைய தொழிலென்ன? பார்க்கிறது, கேட் கிறது, ஸ்பரிசிக்கிறது, ருசியறிகிறது, பேசுகிறது முதலான வியாபாரங்களே யென் தொழில். இப்போது பார்வை முதலான தொழிலைக் கண் முதலான இந்திரியங்கள், ஊனத்தை யடைந்த காலத்தில் உம்மாற் செய்யமுடியுமா சொல்லும்? முடியாதென்ருல் இந்தத் தொழிலை நான் செய்கிறதாக எப்படிச் சொன்னீர்? நீரே நானென்ற சொல்லுக் கர்த்தமானுல், என் வீடென்பது போல என் புத்தியென்று சொல்லப்படுகிறீர். எப்படிச் சொல்லப்படலா மென்று கேட்கும்போது கோபமாய்ச் சொல்லுகிருர்: என்னை இதுவரை யில் நீ யாரென்று கேட்ட பேரே இந்த ஜகத்தில் கிடையாது, என் குட்டைக் குலைத்து என் கண்ணியத்தையுங் கெடுக்கிறவனு யிருக்கிருய். நான் எப்பேர்ப்பட்டவன் தெரியுமா? நானே சம்பன்னன். நானே வித்துவான், கர்ம காண்டத்திற் சொன்ன பிரகாரம், பவுண் டரீகம் வரையில் நான் செய்யாத யாகம் பாக்கியில்லை. என்னுடைய யோக்கியதையைப்

பற்றி என்னைப்போலொத்த பேர்களுக்குத் தெரியுமே தவிர, இந்தச் சபையிலுள்ள எதிரிகள் முதலான பேர்களுக்குத் தெரியமாட்டாது. எந்தவிடத்திற் போனாலும் எனக்கே அக்கிர தாம்பூலம் கொடுக்கவேண்டும், என்னைக் கண்ட மாத்திரத்தில் சகலரும் நமஸ்காரம் பண்ணவேண்டும். அப்படிச் செய்யாமற் போனால், உடனே கோபித்துச் சாபங் கொடுத்துவிடுவேன். மேலும் நான் ஏகசந்தக்கிராகி. நானே சர்வக்ஞன். எனக்குமேல் ஈசுவரனுங் கிடையாது. குருவுங் கிடையாது. எனக்கு இவ்வளவு யோக்கியதையும் சுயமாகவே யுண்டாயிருக்கிறது. நான் எவ்வளவோ சோமபானம் பண்ணியிருக்கிறேன், நானிந்தப் புண்ணிய கர்மத்தாற், கொஞ்சக் காலத்துக்குப் பிற்பாடு இகத்திலுள்ள சுகங்களை யனுபவித்து, அதற்குமேல் திவ்விய விமானத்திலேறிக்கொண்டு, தேவலோகத்துக்குப்போய், இந்திராதி சகல தேவதைகளும் என் காலில்விழுந்து என்னைப் பூஜிக்கும்படியாய்ச்செய்து, அவ்வளவு தேவதைகளுக்கும் உன்னத ஸ்தானத்திலிருந்து, தேவாமிர்தத்தைக் குடங்குடமாகச் சாப்பிட்டு, ரம்பை முதலான சகல அப்சர ஸ்திரீகளையும், இப்போது இவ்விடத்தில் என் பெண்டாட்டியை எப்படி அதிகாரம் பண்ணி யனுபவிக்கிறேனோ, அப்படியே அவ்விடத்திலும் அனுபவிக்கப் போகிறேனென்றும், இதற்கு முன்னும் கணக்கில்லாதசுகத்தை அனுபவித்திருக்கிறேனென்றும், இனிமேலும் இப்படியே கர்மங்களைச்செய்து, பின்னாலும் அதிக சுகத்தை யனுபவிக்கப் போகிறனென்றும், இப்படி அனந்தவிதமான தன்னுடைய பிரதாபத்தை, ஓயாமல் வர்ணிக்கும்போது இதைக்கேட்ட கோர்ட்டாருக்கு, நிரம்ப இவன்பேரில் ஆயாசமுண்டாய், அவனுக்குடனே இந்திரிய நிக்கிரகமாகிற விலங்கு போடும்படி செய்து, அவனுக்குக் கொடுத்த மரியாதையையும் நிறுத்தி, வாதி வக்கீலுக்கும் இந்த மூடனை வாரும், போமென்ற மரியாதையை விட்டு, ஏக வசனமாகக் கேட்கும்படிக்கும் சொல்லி, இந்தக் கோர்ட்டார் முன்பாகவே இவ்வளவு அலக்ஷியமாய்ப் பேசுவதால், இவனெவ்விடத்திலும் அடங்காம லிருப்பவனென்பதற்குக் கேட்கவேண்டியதில்லை யென்றும்; ஆகையாலிவனை மற்றச் சாக்ஷிகள் ஒப்பந்தம் தண்டியாமல், இப்பவே கருத்துருத்துவநாசமாகிற தூக்கில் போடவேண்டுமென்று தோன்றுகிறது, ஆனாலும், விசாரணைசெய்து, இவன்பேரில் குற்றத்தை நன்றாய் நிரூபித்தே தண்டிக்கிறோமென்று சொல்லிக் கோர்ட்டார் நேரேயே இவனைக் கேட்கிறார். அடே மூடா! நீ கேட்டகேள்விக்கு சரியான பதிற் சொல்லாமல், ஏன் கோபப்படுகிறாய்? இதுவரையில் இப்படியுன்பேரில் பிராது வந்து இந்தக் கோர்ட்டார் முன்பாக உன்னை யாரும் விசாரணை செய்யாததினால் உனக்கு இவ்வளவு அகம்பாவ மேறிவிட்டது, உன்னுடைய குட்டு இப்போதுதான் வெளியாகிறது. நீ, தானே குரங்கு தன் குண்டியைத்தான் முத்தமிட்டுக் கொள்வதுபோல, நீயே நான் பெரியவனென்று சொல்லிக்கொள்ளுகிறாய். உன் வாக்குமூலத்தினாலேயே நீ மகா ராகி, குரோதி யென்றும், துர்க்குண சிரோமணி யென்றும் வெளியாகிறது, நீ கர்மங்களைச் செய்ததற்காக ஈசுவரன் உனக்கு சுவர்க்காதி போகங்களான பலன்களைக் கொடுத்திருக்க அவரை மறந்து, ஈசுவரன், குரு ஒன்றுமில்லை யென்று சொல்லுகிறாய், அது எப்படியென்றால் ஒருத்தன் எஜமானனிடத்தில் கூலி பேசிக்கொண்டு ஒருவேலை செய்யாமற், காட்டிலே

போய் ஒரு சுவர் வைத்தால் அந்தக் கருமம் அவனுக்கு என்ன பலத்தைக் கொடுக்கும்? அப்படி ஈசுவரனன்றியில் உனக்குச் சொர்க்காதி பலமெப்படிக் கிடைக்கும்? பின்னுங் குருவில்லாமலே வித்தை யெல்லாம் வந்துவிட்டதாய்ச் சொல்லுகிறாய். அதெப்படிப் போலவென்றால், ஒரு ஸ்திரீயானவள், பர்த்தா இல்லாமலே பத்துப் பிள்ளையும் பெற்றேனென்றால், அவளுக்கு விபசாரி யென்று பேரே யல்லாமல், யோக்கிய ஸ்திரீ யென்கிற பேரில்லாதது போல உனக்கும் யோக்கிய னென்கிற பேர் வரமாட்டாது, நீ கர்மமாகிற வேலையைச் செய்து, சொர்க்க பலமாகிற கூலியைப் பெற்றுக்கொண்டு, மறுபடியும் அவர்களால் தள்ளப்பட்டு, மறுபடியும் பூமியில் வந்து கருமஞ் செய்துகொண்டு வருகிறது, விளையாடப் போய் பக்ஷணமாய்ப்போனால் பெரிய குழந்தைகள் அடித்து விரட்ட, வீட்டுக்கு வந்து அம்மாவிடம் பக்ஷணம் வாங்கிக்கொண்டு, திரும்ப விளையாட ஓடுகிற குழந்தைக்குச் சமானமாயிருக்கிறாய். பின்னும் உன்னைப்போல அநேகங் கோடி ஜீவர்கள் இப்படி அலைந்துகொண் டிருக்கிறார்கள். அதில் நீ ஒருவனே தவிர அதிசயமில்லை. மேலும், நான் கர்த்தாவென்று சொல்லும் போது, அந்த ஜடமான கருத்துருத்துவம் அந்தக் கரணத்தைச் சேர்ந்ததாக இருக்கிறது. அதிலிருக்கிற அசைவு பிராணனைச் சேர்ந்தது. அதிலிருக்கிற அறிவு ஆத்மாவைச் சேர்ந்ததாக இருக்கிறது. இப்படிப் பார்க்கும்போது, முதலில் உன் சொரூபமே பொய்யாய்ப் போகிறது, பின்னும் முண்டையு மில்லாமற், சுமங்கிலியு மில்லாமலிருப்பது போல நீ சத்துமில்லாமல், அசத்துமில்லாமல், ஜடமுமல்லாமல் இரண்டுங் கெட்டவனுய்த் தூலசரீரத்தையும், மேற்படி சரீரத்தில் மாயையினால் கற்பிக்கப்பட்ட வர்ணாச்சிரமத்தையும், சரீரத்தினுடைய ஷட்பாவ விகாரத்தையும், இந்திரியங்களுடைய விகாரத்தையும், பிராணனுடைய அசைவையும், அந்தக் கரணத்தினுடைய கருத்துருத்துவத்தையும், ஆத்மாவினுடைய அறிவையும், ஒன்றாகச் சேர்த்து நான் கர்த்தாவென்று சொல்லி வந்தாய், இப்போது ஆத்மானாத்மாக்களை வேறேயாகப் பிரித்ததினால், உனக்கென்று ஒரு சொரூபமில்லாமற் போகையால், உன்னைத் தூக்கிலே போடும்படி தீர்மானித்திருக்கிறோ மென்று சொன்னதைக் கேட்ட மாத்திரத்தில். இன்னவிதமாய் இறந்தானென்று தெரியாமலே இறந்துபோய் விட்டான்.

இந்த ஜீவத்துவமானது, மாப்பிள்ளைத் தோழன் போல, நாமாரென்கிற விசாரமன்றியிலிருக்கிற, அவிசாரத்தை உபஜீவித்துக்கொண் டிருந்தமையால், இப்போது ஆத்மானாத்மாக்களுடைய சித், ஜட விவேகத்தாலும், குரு கடாக்ஷத்தாலும் தெய்வ கிருபையாலும், சர்வ சம்சாரானர்த்த மூலமாயிருந்த ஜீவத்துவம் நஷ்டமாய்ப் போனதால், மற்ற மாயா காரியங்களைப் போலே, பிராதிபாசிக, வியாவகாரிக, அசத்துக்கள் போலப் பொய்யாய்த் தோற்றவும், பொய்யாய் விவகாரத்துக்கு வருவது போலவு மன்றியில், விசார மாத்திரத்தில் விஞ்ஞானமயன் அத்தியந்த அசத்தாய்ப் போவதே, இறந்து போனானென்று சொன்ன சொல்லின் கருத்து.

நான்காவது சாக்ஷி, ஆனந்தமய னென்பவன் விசாரிக்கப்படுகின்றான்,

நிரம்ப சாவகாசமாகிற தென்று கோர்ட்டார் நேரே விசாரிக்கிறார்:—

நானென்கிற ஆத்மா யார்? ஆனந்த மயனாகிய நானே ஆத்மா, அதற்கென்ன பிரமாணம்? விக்ஞான மயனைக் காட்டிலும் ஆனந்தமயனே அந்தராத்மா யென்கிற சுருதியும், சகலப் பிராணிகளும், சுழுப்தி சுகத்திற்காகப் பாய் தலையணை முதலான சாதனங்களைத் தேடுகிற யுக்தியும், தின மனுபவிக்கிற சுழுப்தியானந்தமும், அனுபவமென்று சொன்னதைக் கேட்டு, இது அஞ்ஞானாவஸ்தையிற் சேர்ந்ததாலும், ஏகதேசமா யுண்டாவதாலும், ஆனந்த விகார மானதாலும், நிருபாதிகராயும், நிர்விகாரராயும், அழியாமற் சதா யிருப்பவராயுமிருக்கிற ஆத்மா இவனல்ல வென்று தள்ளப்பட்டான்.

ஐந்தாவது சாக்ஷி, சூனியவாதி விசாரிக்கப் படுகிறான்,

உனக்கு நானென்கிற ஆத்மாவைத் தெரியுமா? தெரியும். அவருக்குச் சொரூபமென்ன? அசத்தே சொரூபம். அதற்குச் சுருதி யுக்தி யனுபவமென்ன? சிருஷ்டிக்கு முன்னே அசத்தே யிருந்ததென்கிற சுருதியும், பிராகபாவமா யிருந்து கடமுண்டாகிற யுக்தியும், சுழுப்தியிலொன்று மில்லாமலிருக்கிற அனுபவமும், பிரமாணமென்று சொன்னதைக் கேட்டு; நீ சொன்ன சுருதி, ஜகத்து முன்னே யில்லையென்று சொன்னதே தவிர, ஆத்மாவை யில்லையென்று சொல்லவில்லை. கடம் சூனியத்தி லுண்டாகவில்லை, மண்ணிலிருந்துண்டாயிருக்கிறது, சுழுப்தியில் ஒன்று மில்லாததை யறிந்த நீ, யிருக்கும்போதே ஒன்றுமில்லை யென்று சொல்லுகிறாய், ஆகையால் நீயுந் தண்டனைக்குள்ளானாய்.

ஆறாவது சாக்ஷி, சாங்கியன் விசாரிக்கப்படுகிறான்.

நானென்கிற ஆத்மா சித்தா ஜடமா? சித்து. சித்தென்றால் ஏகமா? அநேகமா? அநேகம்; என்னத்தினா லென்றால், பந்த மோக்ஷங்கள் விவஸ்தையாகிற நிமித்தம், அநேக மென்று சொன்னதைக் கேட்டு, அந்தப் பந்த, முத்தி விவஸ்தையை அங்கங்கே மாயையே பண்ணும், இனி, அறிவு அநேகமென்று சொல்லுகிறாயே, ஒரு அறிவுக்கும் மற்றொரு அறிவுக்கும் பேதமுண்டா? இல்லையா? பேதமென்றால் அறிவுக்குப் பேதமாயிருப்பது ஜடமாய் விடுமே; அபேதமென்றால் ஒன்றுக்கொன்று லக்ஷண பேதமில்லாமலிருக்கும்போது அறிவு ஒன்றாயிற்றே, அறிவு அநேகமென்று எப்படிச் சொல்லுகிறாயென்று கேட்க, அவனும் விழிக்கக் கோர்ட்டா ரிடிக்க, விலக வழியில்லாமல் மூர்ச்சிதனாய்ப் போய்விட்டான்.

2-வது பிரதி வாதியான கர்மகாண்டி சாக்ஷி விசாரணை முடிந்த பின், 3-வது பிரதி வாதி பக்தி காண்டி தரப்பு 4-சாக்ஷிகள் விசாரிக்கப் படுகிறார்கள்.

1-வது சாக்ஷி, சாலோக காமி விசாரணை

உன் மதத்தில் பதார்த்தம் எத்தனை விதம்? ஜீவன், ஜகத்து, ஈசுவரனென்று மூன்று பதார்த்தம். இதில் நித்தியமாயுள்ள ஆத்மா யார்? ஈசுவரன். அவர் எங்கே

யிருக்கிறார்? சூரியனைப்போல எங்குமிருப்பர். பக்தர்களுக்காகக் கைலாசாதிலோகங்களிலும், பூமியிலுள்ள ஸ்தலங்களிலு மிருக்கிறார். நீ நித்தியனா? அநித்தியனா? நான் கண்போலே நித்தியன். அவர் வாழ்வைக் குறித்து என் வாழ்வு அநித்தியம். அந்த ஈசுவரன் கிருபை யால் நித்திய வாழ்வை யுடையவனாக அந்த லோகத்திற் போய்ச் சேரப் போகிறேன். அவரும் நீயுஞ் சித்தா? ஜடமா? சித்து. அப்போ அவருக்கும் உனக்கும் பேதமேதெனில், அவர் பேரறிவை யுடையவர், நான் சிற்றறிவை யுடையவன். நீ இயற்கையாய்த் துக்கியா? சுகியா? இயற்கையாய்த் துக்கி. என்னத்தினால்? பாச பத்தனாயிருப்பதால். அந்தப் பாசங் கற்பனையா? வாஸ்தவமா? வாஸ்தவம். வாஸ்தவமானால் அந்தப் பாசம் போகிறதுண்டா? இல்லையா? அவர் கிருபையாற் போகும். அவர் கிருபை யெப்படி வரும்? அவரைத் திரி கரணங்களாலும் வழிபட்டால் வரும். கேள்வி:— பாசஞ் சொபாவ மானால், ஆனைத் தோலை யெவ்வளவு வெள்ளாவியில் வைத்தாலும் வெளுக்காதது போல, ஜீவனுக்கு இயற் கையாயுள்ள பாசம் போகாதென்று சொன்னதின் பேரிலும், இவன் ஈசன் கிருபையால் போகுமென்கிற சாஸ்திர மிருக்கிறதென்று சொன்னதைக் கேட்டு, இராத்திரி சுழுப்தியில் ஜீவன், ஜகத்து, ஈசுவர னென்கிற திரிபதார்த்தங்களையுங் கண்டாயா? காணவில்லை. சுழுப்தியிற் சுகமாயிருந்தாயா? துக்கமா யிருந்தாயா? துக்கத்தைக் காணவில்லை யென் றால் திரிபதார்த்த முண்டென்றும், நான் துக்கியென்று மெப்படிச் சொன்னாய்? சாஸ் திரத்தைக் கேட்டுச் சொன்னேனென்று சொல்லும்போது, அனுபவ மில்லாத சாஸ்திரம், தண்ணீரிற் கல்மிதக்கு மென்கிற வசனம் போல உபயோகமில்லை யென்று தள்ளி, அது போலவே சாமீப்பிய காமி, சாரூப்பிய காமி, யோகி யென்ற சாயுச்சியகாமி வரை, கர்மத்தி னாலேயே ஐக்கியம் வரையிலுள்ள முக்தி சித்திக்கு மென்கிற வார்த்தையைக் கேட்டு, அவர்களுடைய வாதங்கள் முழுவதையும் உபயோகமில்லை யென்று ஒரு யுக்தியால் தள்ளுகிறார்,

அதாவது, சுபாவமா யிராமல் கர்மத்தினால் சாதிக்கப்பட்ட பலனெல்லாம் ஜலத் துக்கு வந்த உஷ்ணம் போலவும், ரசவாதத்தால் இரும்புக்கு வந்த ஸ்வர்ணத்துவம் போலவும், சுவரிலெழுதின சித்திரம் போலவும், கொப்பரையில் விட்ட ஜலம் போலவும், புருஷனுக்குக் கொட்டாங்கச்சியைக் கட்டினாற் போலவும்; சிவப்புக்காக அரிதாரம் பூசிக் கொள்வது போலவும், நாடகத்தில் விசுவாமித்திர வேஷம் போலவும், அந்தக் கர்ம சாத்தியமான முக்திகளும், அந்தக் கருமக்ஷயம் வருங் காலத்தில், கருமத்தோடு கூடவே அழிந்து போய் விடுமென்று, பக்தி காண்டி சாக்ஷிகளையும் பூர்வபக்ஷ மென்றே தள்ளப் பட்டது.

இனிமேல் வாதி தரப்புச் சாக்ஷிகளையும் விசாரணை செய்து, ஈரங்கி பண்ணித் தீர்மானிக்கிறோமென்று, கோர்ட்டார் வாதி சாக்ஷிகளை ஆஜர் செய்யும்படி உத்தரவு கொடுத்தார்.

இனி வாதி தரப்பு முதலாவது சாக்ஷி விவேகனென்பவன், ஆஜர் ஆனதின் பேரில் வாதி வக்கீல், என் தரப்புச் சாக்ஷிகளை நான் கேள்வி கேட்க வேண்டுவதில்லை, எதிரி வக்கீலே கேட்கட்டு மென்று சொன்னவுடன் கோர, மூடபுத்தியான வக்கீல்களின் கேள்வி:—

நீ யார்? விவேகன். நீ யார் பிள்ளை? விசாரனுடைய பிள்ளை. உனக்கு நானென்கிற ஆத்மாவைத் தெரியுமா? லக்ஷணையால் தெரியும். அவரைத் தெரிந்துகொள்ள லக்ஷணை யேதுக்கெனில்? உங்களைப்போலே மூடமாய், ஜடமா யில்லாமல், சித்தா யிருப்பதால். சித்தை யறிவதில் லக்ஷணை வேண்டு மென்பதற்கு யுக்தியென்ன? சப்தாதி விஷயங்களைப் போலச் சுரோத்திராதி ஞானேந்திரியங்கள் ஜடமா யில்லாமல், சித்தா யிருப்பதால்; லக்ஷணை யன்றியில் பிரத்தியக்ஷமாய் அறியப்படுகிற விஷயங்களைப் போல இல்லாம லிருக்கிற, மேற்படி இந்திரியங்கள் இவற்றை யறிகிற தென்கிற லக்ஷணையினாலே அவ் விந்திரியங்களை, அறிவென்று அறிந்துகொள்ளுகிறது போலும், அக்கினியின் சூட்டை, சைத்தை முதலானதைத் தகிப்பதினால் அறிவது போலும், நானென்கிற ஆத்மாவினால் பஞ்சகோச, பஞ்ச விஷயங்கள் அறியப்படுவதாலும், அவைகளால் இவர் அறியப்படாத தாலும், இப்படிப்பட்ட அறிவே நானென்கிற ஆத்மாவென்று லக்ஷணையினால் அறிந் தேன். இவருக்கு கருத்துருத்துவாதி சம்சாரம் உண்டா? இல்லையா? இல்லை, எதனால்? அகர்த்தாவா யிருப்பதால்: எதனால் இவர் அகர்த்தா? அவஸ்தாத்திரயங்களிலுந் தோன்றித் தோன்றி அழிகிற, ஸ்திராஸ்திர அஞ்ஞான விஷயங்களில் ஒன்றோடேயுஞ் சம்பந்தமன்றி யில் அறிந்துகொண்டிருப்பதால், ஆத்மாவை அகர்த்தாவென் றறிந்தேன். கேள்வி: ஆத்மா கர்த்தா வென்றும், அவருக்குப் புண்ணிய பாவ கர்மங்களுண்டென்றும், அதற் கேற்ற ஜனன, மரண சம்சார முண்டென்றும், சுருதியும் அனுபவமுமிருக்கிறதே யெனில்; அந்தச் சுருதி ஸ்தூலாருந்ததி நியாயம் போல, பூர்வ பக்ஷமாய் உங்களைப் போலே யிருக்கிற அவிவேகிகளுக்காகச் சொன்னதே தவிர, சித்தாந்த சுருதிகள், ஆத்மாவானவர் சாக்ஷி, "சேதா, கேவலோ, நிர்குணச்ச" வென்று சொல்லுகிறதினாலும், இந்த ஆத்மா வானவர் அனுபவமான சுஷுப்தியிலும், பிராந்தியான மனதில்லாததினால் கருத்துருத்து வாதி யாதொரு சம்சாரமன்றியில், சாக்ஷி மாத்திரமாயிருப்பதாலும், நீ சொன்ன சுருதி களும், அனுபவங்களும், மனோபிராந்தியென்று தள்ளப்படுகிறது. இன்னமொரு ரகசியம், அதாவது: இந்த ஆத்மாவை முதலாவது அஞ்ஞானனென்கிற எதிரி மறைத்து, ஆவரணி யென்கிற லாகிரிப் பெண்ணால் மயக்கி, விக்ஷேபி யென்கிற குஷ்டம் பிடித்த பெண்ணுடன் இவரைச் சேர்ப்பித்து, கருத்துருத்துவாதிகளாகிற வியாதியையும் உண்டுபண்ணி, பாமரன், [illegible] உற்பத்தி செய்து, சதா தாபத்திரய துக்கங்களி [illegible] அடையும்படி, மோசமாய் அசங்கனைச் சங்கன் போலவே செய்து போட்டானென்று சொன்னதைக் கேட்டு, எதிரி வக்கீல் கோபமாய்ச் சொல்லுகிறான், சட்டத்தில் சாக்ஷிக் காரன் வக்கீலுடைய கேள்விக்கு மட்டும் மறுமொழி சொல்லும்படி சொல்லியிருக்க, நீ அதற்கு விரோதமாக உன்னைக் கேளாத சங்கதியைப் பற்றி நீ சொன்னதால், நீ நிரம்ப

அதிகப் பிரசங்கி. இனி அப்படிச் சொன்னயேயாஞல் கோர்ட்டாரால் தண்டிக்கப்படுவா யென்று சொல்லித் திரும்பக் கேட்கிருன், இந்த நானென்கிற ஆத்மா சத்தா? அசத்தா? சத்து. எதஞல்? சர்வ காரணமா யிருப்பதால். அதற்கென்ன சுருதி? சிருஷ்டிக்கு முன்னே சத்துமாத்திர மிருக்கிறதென்று சொல்லுகிறது. யுக்தி, மண், இரும்பு, தங்கம் முதலான காரண வஸ்துக்கள் கடாதி காரியங்களைப்போல அழியாமல், நித்தியமா யிருப்பதுபோல வென்றறிக; தான் மூன்று காலத்திலும் கெடாமலிருப்பதே அனுபவம். இவர் சித்தா ஜடமா? சித்து. எதஞல்? அவஸ்தாத்திரயங்களையும் அறிந்துகொண் டிருப்பதால். இதற்குச் சுருதி? பிரக்ஞானம் பிரஹ்மமென்பதே சுருதி, யுக்தியென்ன? கண்ணுல் அறியப்படுகிற ரூபம் ஜடமாவது போல ஆகாமல், கண் அறிவாயிருப்பதே யுக்தி. அனுபவமேதெனில்? தாஞக விளங்கின தூல தேகம் சொப்பனத்தில் தோற்ருமற் போவதையும், சுழுப்தியில் சூட்சும தேகம் தோற்ருமற் போவதையும், சமாதியில் காரண தேகந் தோற்ருமற் போவதையும் அனுசூதனுய் அறிந்துகொண் டிருக்கிறதே அனுபவம். கேள்வி: இந்த ஆத்மா துக்க ரூபியா? சுக ரூபியா? சுக ரூபி, அதற்குச் சுருதி யுக்தி அனுபுவமென்ன? ஆனந்தமே பிரஹ்மமென்று அறியவேண்டிய தென்பதே சுருதி, மாப்பிள்ளைக்காக மாப்பிள்ளைத் தோழனுக்கும் உபசாரஞ் செய்வதுபோல, ஆத்மாவுக்காகப் பிள்ளை முதலான வர்களிடத்தில் பிரியம் வைப்பதே யுக்தி. பணம்முதல் பிராணன் வரை, தன்னுடைய சுகத்துக்கு விக்னம்பண்ணும் வேளையில் அவற்றை வெறுத்து, தன்னிடத்திலேயே அதிகப் பிரியமாயிருப்பதே அனுபவம். கேள்வி: இந்த நானென்கிற ஆத்மா எவ்வளவு காலமாய் இந்த அஞ்ஞாஞதிகளுடன் சேர்ந்து அஞ்ஞான தத்காரியங்களான பஞ்ச கோசாதிகளால் அனுபவிக்கப் படுகிருர்? அதைச் சொல்லென்று கேட்கும்போது விவேகன் சொல்லுகிருன்: இருட்டும், அதிலிருக்கிற கடபடாதிகளும், இந்த வீட்டிலிருக்கிற புருஷனை எவ்வளவு காலமாய் அனுபவிக்கிறதென்று கேட்கிருப் போலவும், ஆகாசத்தில் தோற்றுகிற நீலாதி வர்ணங்கள், எத்தனை காலமாய் அதை அனுபவிக்கிறதென்று கேட்பது போலவும், ஸ்படி கத்தை எவ்வளவு காலமாய் சிவப்புப் பூ, சிவப்பு வர்ணமாய் அனுபவிக்கிறதென்று கேட்பது போலவும், கண் காமாலையால், சங்கில் தோணுகிற மஞ்சள் நிறம், எவ்வளவு காலமாய் சங்கைத் தன்னிறமாக அனுபவிக்கிறதென்று, கேட்பது போலவுமிருக்கிறது. இந்த அஞ்ஞாஞதிகள் சுத்த அசத்தாயிருப்பதால் இவைகள் ஆத்மாவை எவ்வளவு கால மாய் அனுபவிக்கின்றனவென்று கேட்டது, மலடி பிள்ளை, அருந்ததியைப் போலிருக்கிற கற்புடையவர்களை எத்தனை காலமாய் அனுபவித்து அழிக்கிருனென்று சொன்ன சொல்லைக் கேட்பதுபோல, உம்முடைய வார்த்தையும், நிரம்பப் பரிகாசத்துக்கிடமாயிருக் கிறதென்று, சொன்னதைக் கேட்ட கோர்ட்டாரும், எதிரி வக்கீலைப்பார்த்து நீ கேட்கக் கேட்க, தீட்டத் தீட்ட அரிசி வெளுப்பதுபோல உங்கள் சாயம் வெளுத்துப் போவதால் கேள்வியை நிறுத்தச் சொல்லிப்போட்டு, இவர் மிகவும் யோக்கியரென்று இவருக்கு திருப்பதொன்கிற சிறப்பான நாமமும் கொடுத்து, கேசு முடியும் வரை வாதிக்கொத் தாசையாய் தன் சமீபத்திலேயே யிருக்கும்படி உத்தரவு செய்தார்.

அதின்பேரில் கோர்ட்டார் உத்தரவுப்படி 2-வது சாக்ஷி வைராக்கியன் வந்ததின் மேல் பிரதிவாதி வக்கீல் கேட்கிருன்.

நீ யார்? வைராக்கியன். யார் பிள்ளை? விவேகன் பிள்ளை. நானென்கிற ஆத்மாவைத் தெரியுமா? தெரியும். அவர் எங்கே விளங்குகிருர்? உங்களை யெல்லாம் வெறுத்த விடத்தில் விளங்குகிருரென்று சொன்னதைக் கேட்ட அந்த வக்கீல், மிகவும் கோபத்துடன் கோர்ட்டாரைப் பார்த்து, இந்தச் சாக்ஷி நிரம்ப மோசக்காரன்; அதைக் கொஞ்சந் தெரிவிக்கிறேன். அதாவது, முதலில் பிர்மசரிய ஆசிரமத்தை யெடுத்து, அதில் பூரணமாகுமுன் அதைவிட்டு, மகா யோக்கியன் போலே கிரகஸ்தாசிரமத்துக்கு வந்து. அக்கினி சாக்ஷியாய் ஒரு ஸ்திரீயை விவாகஞ் செய்து, அவளிடத்தில் பிள்ளைகளையும் பெற்று, நிரம்ப ஆசத்தன் போலே அபிநயம் பண்ணிக்கொண்டிருந்து. திருடனைப்போலே சொல்லிக்கொள்ளாமல் ஓடிப்போனுன். அவர்களும் இவனை விரட்டிக்கொண்டுபோய்க் கண்டு பிடித்து, ஏன் ஓடிவந்தா யென்று கேட்டார்கள். அதற்கவன் வேலைக்கள்ளி பிள்ளையின் பேரில் சாக்குச் சொல்வதுபோல, உங்களுக்குச் சம்பாதித்துப் போட எனக்குச் சக்தியில்லை; அதனுல் ஓடி வந்தேனென்று சொன்னுன். அவர்கள் நீ சம்பாத்தியம் பண்ணத் தேவையில்லை, வீட்டிலே வந்து கிடந்துகழி யென்று சொன்னதைக்கேட்டு, இவன் மோக்ஷசுகத்தை அதிகசுலபமாய்ச் சுறுக்காய், இவ்விடத்திலிருந்து அடையப்போகிறேனென்று சொன்னதை அவர்கள் கேட்டு, பிரத்யக்ஷமாயும், நிஜமாயுமிருக்கிற விஷய சுகத்தை விட்டு பரோக்ஷமாயும், பொய்யாயுமிருக்கிற மோக்ஷசுகத்தை நினைப்பது, உள்ளங்கையிலிருக்கிற பாயசத்தைச் சாப்பிடாமல் எட்டக்கூடாத முழங்கையை நக்குகிறவன் போலும், கையிலிருக்கிற பழத்தைவிட்டுத் துரட்டிப்பழத்துக்குத் தொண்ணுந்திருப்பவன் போலுமிருக்கிறதென்று, கேவலமாய் நினைத்து சீ! சீ! யென்று சொல்லும்போது, இவன் நான் உங்களை விடவில்லை; உங்களுக்கு வேண்டிய சமயங்களில் வந்து சேருகிறேனென்று ஏமாற்றிக் கிரகத்துக்குப் போகச் சொன்னுன். அதின்பிறகு வானப்பிரஸ்தனென்று வேஷம் போட்டுக்கொண்டு, ஏகதேசத்தில் கொஞ்சவேளை கிரகத்துக்கு வருகிறவன்போலும், வெளியில் போகிறவன்போலும், வஞ்சனை பண்ணிக்கொண்டிருந்து, கடைசியில் சன்னியாச ஆசிரமமாகிற இன்சால்வெண்டும் பெற்று, இவர்கள் யாதொரு விதத்திலும் தன்னைத் தொடராமலிருக்கும்படி செய்துகொண்டு, சன்னியாசாசிரமத்திலும் விதித்த கர்மங்களை ஒன்றுஞ் செய்யாமல், நீக்கும் பெப்பப்பெ நீ தாதாகும் பெப்பப்பேயென்று சொன்ன கோமுட்டி கதைபோல, அந்த சன்னியாசாசிரமத்தையும் மோசம்பண்ணி, அதிவர்ணுசிரமியென்று பேர்வைத்துக்கொண்டு, இவனைப்போலே காக்கன்போக்கனுயிருக்கிற சில போக்கிரிகளைச் சேர்த்துக்கொண்டு, விதி நிஷேத மன்றியில் எப்போதும் மாயாவாதமான வேதாந்தத்தைப் பாடிப் படித்துக்கொண்டு, லாகிரிகொண்டவன் போலத்திரிவதால், இவனை விதி நிஷேதமாகிற விலங்கில் போட்டு, குடும்பமாகிற படுகுழியிலிருத்திப் போடவேண்டும். ஏனென்ருல், இவன் ஜீவன் முக்தியாகிற விலங்கையும், விதேக முக்தியாகிற குழியையும், இச்சித்திருப்பதால் அவனெண்ணப்படிக்கும் இப்படிப்பட்ட குற்றஞ் செய்த

தால் இப்படித் தண்டிக்கப்பட்டானென்று, எல்லாருக்குந் தெரியும்படியாகத் தண்டிக்க வேண்டுமென்று சொன்னவுடன், கோர்ட்டார் வைராக்கியனைப் பார்த்து, இதற்கென்ன சமாதானஞ் சொல்லென்று கேட்டவுடன், வைராக்கியன் சொல்லுகிறான்; நான் அதற்குச் சமாதானஞ் சொன்னதின்மேல் கோர்ட்டாரால் நான்தான் தண்டிக்கப்படுவேனோ, அல்லது எதிரிகள் தான் தண்டிக்கப்படுவார்களோ அது ஒரு நிமிஷத்துக்குள் வெளியாகும். அதாவது, இந்த அவிவேகனாதி வக்கீல்கள் என்னிடம் வந்து மோசமாய், சம்சாரத்தி லுள்ள துக்கங்களையும், ஸ்திரீ புத்திரர்களிடத்தி லிருக்கிற அசுத்த, அனர்த்தங்களையும் மறைத்து, என்னையும் மாமனூர் வீடாகிற விஷயத்தில், ஆசக்தி வைக்கும்படியாக மயக்கி, வெகுகாலமாக வருத்தப்படுத்திக் கொண்டிருக்கும்போது, தெய்வகதியாய் என் பிதாவாகிய விவேகன் வந்து, எனக்கு, ஸ்திரீ முதலான விஷயத்தில் சுகமில்லை; உன்னுடைய சுகத்தையே விஷயத்திலிருக்கிறதாக நினைத்து, வெறும் எலும்பைக்கடித்த நாய் தன் வாயிலுண்டான ரத்தத்தை, எலும்பிலிருந்து ரத்தம் வருகிறதாக நினைப்பதுபோலவே தவிர வேறில்லை. அப்படிப்பட்ட ஸ்திரீயினிடத்தில் என்ன சுகமிருக்கிறது? அதைக் கொஞ்சந் தெரிவிக்கிறேன்; மயிரில் வாசனையிருந்தால் புஷ்பஞ் சூட்டிக்கொள்ளத் தேவையில்லை; முகத்தில் அழகிருந்தால் மஞ்சள், எண்ணை பூசத் தேவையில்லை, கண்ணில் அழகிருந்தால் மையிட்டுக்கொள்ளத் தேவையில்லை, வாயில் அழகிருந்தால் தாம்பூலம் போட்டுக்கொள்ளத் தேவையில்லை, பல்லில் அழகிருந்தால் காவியேற்றத் தேவையில்லை, சரீரத்தில் அழகிருந்தால் பச்சிலைப்பொட்டுக் குத்திக்கொள்ளவும், யானைக்கு உருக்காங் கல் போட்டுத் தேய்ப்பதுபோல, மணல், தண்ணீர், அரப்பு, முதலானதால் தேய்த்துக் கழுவவும் தேவையில்லை. பின்னுங் குகியத்தானங்களில் சுவாசனையிருந்தால், அவர்கள் மலமூத்திர விசர்ச்சனம் பண்ணும்போது, காக்காய்போல நாலுபக்கத்திலும் பயந்து சாய்த்துப் பார்த்துக்கொண்டு, கச்சேரிக்கு அவசரமாகப்போகிற உத்தியோகஸ்தன், பாதி வெந்ததும் வேகாததும் பாராமல் மேல் வாயில் போட்டுக் கொண்டோடுவதுபோல, பாதி மல மூத்திரங்கள் போனதும் போகாததும் பாராமல், கீழ்வாயை மூடிக்கொண்டு சொச்ச மலமுந் துடைத்தற்காகவே, ஒட்டக்கோமணத்தாலும் ஒரு அரசிலையாலும் மூடவேண் டிய ஸ்தானத்தை மூன்று. ஏழு முழமுடைய சேலை கட்டிக்கொள்வதென்று ஓடி வந்து விடுகிறார்கள். பின்னும் இவர்களிடத்தில் சுசப்தமிருந்தால் பாட்டுக் கேட்கத் தேவையில்லை, சுஸ்பரிசமிருந்தால் மெதுவான படுக்கை முதலானது வேண்டத் தேவையில்லை, சுரூபமிருந்தால் ஆபரணாதிகளை ஆசைப்பட்டு அணிந்துகொள்ளத் தேவையில்லை, சுரசம் இயற்கையா யிருக்குமானால் மேற்படி ஆறு ரசங்களைப் புசிப்பதற்காக, அரிசி முதலானதை இடிச்சுக் கரைச்சுப் புகையிலிருந்து சுட்டுப் பணியாரங்கள் பண்ணித்தின்னத் தேவையில்லை, இயற்கையாய்ச் சுவாசனை யிருக்குமானால் கத்தாழை நாற்றம், வேர்வை நாற்றம், சிக்குநாற்றம், மலமூத்திர நாற்றம், சீ, ரத்த நாற்றம் முதலானதோடே கூடிய சாக்கடை நாற்றம்போல, அநேக துர்க்கந்தங்கள் சேர்ந்திருப்பதால் இன்ன துர்க்கந்தமென்று பிரிக்கக்கூடாத, துர்க்கந்தத்தைப் போக்குவதற்காகப் புனுகு, சவ்

வாது, சந்தனம், அத்தர், பன்னீர் முதலான மணத்தால் மறைக்கத் தேவையில்லை யென்றும் இது முதலான ஸ்திரீ விஷயத்திலிருக்கிற தோஷத்தையுஞ் சொல்லி, பிற்பாடு இதுபோலவே, திரவியத்திலிருக்கிற தோஷத்தையும் என் பிதா காண்பித்தார். அதாவது:- திரவியமானது மகா விசுவாசி. எதனுலென்ருல், மாப்பிள்ளைபோலவென்றறிக. அதாவது ஒரு மாப்பிள்ளை மாமனர் வீட்டுக்குப் போகும்போது, தன் சிநேகிதனைக் கூட்டிக்கொண்டு போக, மாமியார் பக்ஷியாதிகளைச் சாப்பிட மாப்பிள்ளையை மட்டுஞ் ஜாடைபண்ணிக் கூப்பிட, அவன் சிநேகிதன் எழுந்திருந்தால் தான் நான் வருவேனென்று சொன்னதைக் கேட்ட மாமியாரும், மாப்பிள்ளைக்காக அவனையும் உபசரித்துக் கூட்டிப் போனதுபோல, பணம் வைத்துக்கொண்டிருக்கிற புருஷனுடைய வீட்டுக்கு, கள்ளனுகிய மாமியார் வந்து, பணமாகிய மாப்பிள்ளையை மட்டுங் கூப்பிடும்போது, இந்தப் பணமாகிய மாப்பிள்ளை, தன் சிநேகிதனுகிய இவன் பிராணன் வெளியேறினுல்தான் நான் வெளியேறுவேனென்று சொல்லி, பிராணனை முன்னே விட்டுக்கொண்டே பணம் கள்ளனுகிய மாமியாரிடத்திற் போய்ச் சேருவதால், பணத்துக்குமேல் பிராணுபகாரியில்லை யென்று இது முதலான உபதேசத்தைச் செய்த பிறகு, நான் இவர்களிடத்திலுள்ள தோஷங்களைத் தெரிந்திருந் தும், அவர்களது பிழைப்புக் கெடுமென்று அவைகளை வெளியிலெடுத்துக் காண்பிக்க வேண்டாமென்று, மரியாதையாய் மனதில்மட்டும் வெறுத்து விலக்கியிருக்க, இப்போது இவர்களாலேயே அந்தத் தோஷங்களை யெடுத்து கொஞ்சஞ் சொல்லவேண்டியதாய் வந்தது, அது எது போலவென்ருல், ஒரு யோக்கியனிடத்தில் ஒரு விபசாரி போய் போகத் துக்காகச் சருவ, அவளை நிராகரித்து அவள் தோஷத்தை வெளியில் சொல்லாமலிருக் கும்போது அவளாக, இவன் என்னைப்பற்றி யிழுத்தானென்று சொன்னதின் பேரில், அவள் செய்த தோஷத்தை யெப்படியெடுத்துச் சொல்லுவானே அப்படிக் கொஞ்சம் தோஷஞ் சொன்னேனே தவிர, முழுவதுஞ் சொல்லுவதற்கு இரண்டாயிரம் நாக்கை யுடைய ஆதிசேஷனுலுமாகாது. ஆகையால் கோர்ட்டார் தயவுசெய்து நியாயத்தை யோசித்துக்கொள்ள வேண்டியது. அதைக்கேட்ட கோர்ட்டாரும் இந்தச் சாக்ஷி அதிக யோக்கியனென்றும், சத்தியவானென்றும், டயரிபோட்டு, வாதிக்கொத்தாசையாய் இந்தக் கேசு முடியும்வரையில் கூடவே சகாயமா யிருக்கவேண்டுமென்று, முந்தின சாக்ஷியைப்போலவே உத்தரவு செய்தார்.

3-வது சாக்ஷி, சமாதி ஷட்கர்கள் ஆஜரானவுடன் எதிரி வக்கீல் கேள்வி:—

உங்கள் பேரென்ன? சமன், தமன், உபரதி, திதீக்ஷை, சிரத்தை, சமாதானன், இப்படிப் பேரையடைந்து புருஷலிங்கமான சமன், தமன், சமாதானனென்பதான மூன்று பிள்ளைகளும், உபரதி, திதீக்ஷை, சிரத்தையென்ற ஸ்திரீ லிங்கமான மூன்று பெண்களுஞ் சேர்ந்திருக்கிறேம். நீங்கள் யார் பிள்ளைகள்? வைராக்கியனுடைய பிள்ளைகள். முதலாவது பிள்ளையான சமனைப்பார்த்து, கேள்வி: நானென்கிற ஆத்மாவைத் தெரியுமா? தெரியும். என்னமாய்த் தெரியும்? நீங்களெல்லாரும் இறந்தவிடத்தில் விளங்குவதால் தெரியும், நாங்களிருக்கிற இடத்தில் அவர் விளங்காமல் நாங்களில்லாத இடத்தில் விளங்குவ

தற்குக் காரணமென்ன? வென்று கேட்க, சமன் சொல்லுகிருன்; நீங்களிருக்கும்போது உங்களுடைய குழந்தைகளும், உங்கள் ஸ்திரீகளும், உங்கள் அம்மாள், சின்னம்மாள் முதலான கூட்டத்தார்கள் எல்லாருமிருப்பார்கள். அதனுல் அவர் விளங்கவில்லை. சங்கை: ஆத்மா விளங்குவதற்கு அவர்களாலென்ன கெடுதலென்றுல், 1. இராகமென்ற குழந்தை, இராவணனையும், 2. துவேஷமென்பவன் இரணியனையும், 3. காமமென்பவன் நரகாசுரனையும், 4. குரோதமென்பவன் பகாசுரனையும், 5. லோபமென்பவன் துரியோதனனையும், 6. மோகமென்றசேய் தசரதனையும், 7. மதமென்ற மைந்தன் கார்த்தவீரியனையும், 8. மற்சரமென்ற மகன் சிசுபாலனையும், 9. ஈரிஷையென்ற புத்திரன் அநுஷனையும், 10. அசூயை யென்ற அரசு பவுண்டர வாசுதேவனையும், 11. டம்பமென்கிற குழந்தை நபூர்வராஜனையும், 12. தற்பமென்கிற புதல்வன் சதமுகராவணனையும், 13.அகங்காரமென்கிற அருமைப் பாலன் மதுகைடவர்களையும், வலாசுரன் முதலானவர்களையுஞ் செயித்து ஒரொரு குழந்தையும் இப்படிக்கொத்த அதிசூரர்களான அனந்தர்களைக் கொன்றிருப்பதினுலும் இந்த முமுக்ஷுவான ஏழையாயிருக்கிற வாதியை இவர்களனைவரும் ஒன்று சேர்ந்திருக்கும்போது கெடுப்பதில் ஆச்சரியமென்ன? இராஜச, தாமச விருத்திகளான உங்கள் ஸ்திரீகள், ஒரு விஷயத்தைவிட்டு மற்றொரு விஷயத்தில் விபசாரியைப் போல விபசரிப்பதால், பதிவிரதையானவள் விபசாரி கூட்டத்தில் விளங்காததுபோல, சித்தான ஆத்மா, ஜடமான இந்த இராஜசாதி விருத்திகளுள்ள விடத்தில் விளங்கார். எப்படி இருட்டிருக்கும்போது பதார்த்தம் விளங்காதோ, அப்படி அவித்தை முதலான உன் தாய்களிருக்கும்போது ஆத்மா விளங்கமாட்டார். அவருக்குச் சுகம் சொபாவமாயிருந்தால் எல்லாரிடத்திலுமேன் காணப்படவில்லை யென்கிற சங்கைக்கு மறுமொழி:— பூமி, ஜலம், முதலான வஸ்துக்களுக்கு குளிர்ச்சி சொபாவமா யிருந்தாலும், மத்தியான காலத்தில் அந்தக் குளிர்ச்சியேன் தோற்றவில்லை சொல்லு? வெய்யிலால் தோற்றவில்லை யென்றுல், ராகாதிகளாயிருக்கிற உங்களால் ஆத்மாவின் சுகம் தோற்றவில்லை யென்றறியத்தக்கது. இந்த ஜீவன், தன்னதிஷ்டானமான ஆத்மாவில் யேன் ரமிக்கவில்லை யென்றுல், ஒரு விடப்பயல், ஒரு தாசியைக் கொண்டுவந்து வைத்து யோக்கியனுயுள்ள புருஷனை அவளுடன் சேர்த்தால் அவன் சொந்த ஸ்திரீயோடே எப்படி ரமிக்கமாட்டானே அப்படிப்போல நீங்களாகிய விடர்கள், விஷயங்களாகிற தாசியையக் கொண்டுவந்து, இந்த ஜீவனை மயக்கி மோசப்படுத்தினதால் இவன் நிஜஸ்வரூபத்தில் ரமிக்கவில்லை யென்று சொன்னதைக் கோர்ட்டார் கேட்டு, அதைச் சரியென்று அங்கீகரித்து, இவன் முக்திக்கு முக்கிய காரணனென்று பிரச்சண்டு கொடுத்த பிற்பாடு, அதன் பின் தமன் ஆஜராய்ச் சொல்லுகிருன். என்னை எதிரி வக்கீல் அண்ணுவைக் கேட்டது போல, கேட்கட்டு மென்றவுடன் வக்கீல் கோர்ட்டாரைப் பார்த்து தெரிவிக்கிருன். முன்னே வந்த சமன், உள்ளே யிருக்கிற இராகாதி குழந்தைகளை யெப்படிக் கொன்றுனே, அப்படி இந்த தமனும் வெளியிலிருக்கிற ஞானேந்திரிய, கர்மேந்திரியங்களென்கிற குழந்தைகளைக் கொன்ற கொலைபாதக னுன்தால், அப்படிக் கொல்லுவதற்குக்

காரண மென்னவென்று கேட்க வேண்டும் என்ன, கோர்ட்டாரும் அப்படிக் கொலை செய்வதற்குக் காரணமென்ன வென்று கேட்க, அப்போது தமன் சொல்லுகிருன்: சுரோத்திரமென்கிற பிள்ளை, தன் சப்தமாகிற விளையாட்டினுல் ஈசுவரன்முதல் எறும்புவரையில் சகல ஜீவர்களையுங் கெடுப்பதும் தவிர, புத்துக்குள்ளிருக்கிற பாம்பையும், புதருக்குள்ளிருக்கிற மானையும், ஆகாசத்திலிருக்கிற சப்தபாத பக்ஷியையும் கொல்வதால், அநேகம் பேர்களைக் கொன்றுகொண்டிருக்கிற ஒருவனைக் கொன்றதினுல் என்ன தோஷம்? இப்படியே துவக்கிந்திரியனுடைய ஸ்பரிசமாகிற விளையாட்டினுல், சிவன் பாதியுடலை யிழந்ததும், மகாவிஷ்ணு மகிமையை யிழந்ததும், பிரஹ்மா தலையை யிழந்ததும், இந்திரன் சகஸ்திர பகனுனதும்; பின்னும் யானை கொப்பத்தில் விழுந்து கொள்வதும், திரிலோகத்திலுமுள்ள ஜீவர்களெல்லா மிப்படியே அனந்த துக்கத்தையும், வியாதிகளையும், அவமானத்தையும், கொலை முதலான கலகத்தையும், பின்னும் அநேக அனர்த்தங்களையும் அடைவதால், இவனையேன் கொல்லக் கூடாது? பின்னும் சக்ஷுரிந்திரிய மென்கிற குழந்தையின் ரூபமாகிற விளையாட்டினுல், சகலரும் விளக்கில் விட்டில் பூச்சி நசிப்பது போல நசிப்பதால், இவனையேன் கொல்லக் கூடாது? ரசனேந்திரியமென்ற குழந்தையின் ரசமென்ற விளையாட்டினுல், மீன் தூண்டிலில் ரசத்துக்காக அகப்படுவது போல, சகலருங் கெட்டுப் போவதாலும் இப்படியே கிராணன் கந்த விளையாட்டினுல், கல்லைக்கூடத் துளைக்க வல்லமையுள்ள வண்டை, ஒரு புஷ்ப வாசனையிற் கட்டிக் கொன்றுபோடுகிருன். அப்படியே வாக்கிந்திரியன் உச்சாரணையால், சிசுபாலன், தக்ஷன் முதலானவர்களையும், பாணீந்திரியன் இராஜ ஸ்திரீ, பாணபக்தன், சீஷன் முதலானவர்களையுங் கெடுத்திருப்பதாலும், பாதேந்திரியன் சண்டேசுரன் பிதா, பிரகலாதனுடைய பிதா முதலானவர்களைக் கெடுத்திருப்பதினுலும், பாயுருவிந்திரியன் கொக்கு முதலானதுகளைக் கெடுத்திருப்பதினுலும், சிசுனேந்திரியன் இவ்விடத்தில் கெடுப்பது போதாதென்று நினைத்து இந்திரியங்களெல்லாம் ஒழிந்தவிடத்தில் இந்திரிய சேஷ்டை யன்றியில் சுகமாயிருக்க நினைத்துப் போன இடமான சொற்பனத்திலுங் கூட வந்து கெடுப்பதாலும், இவர்களைக் கொன்றதினுலென்ன பாதகமிருக்கிறதென்று சொன்னவுடன், கோர்ட்டாரும் சரியென்று அங்கீகரித்து இவனுக்கு இந்திரிய துஷ்டநிக்கிரக சூரனென்று சபாசுப்பட்டங்கொடுத்த பிற்பாடு, உபரதி யென்கிற பெண்ணைப்பார்த்து நீ சகல கர்மங்களையுங் கெடுக்கப்பட்ட பாதகி யல்லவா வென்று கேட்கும்போது உபரதி சொல்லுகிருள்; அடே பாதகா! சகலருக்கும் தொழிலாலேயே துக்கம் வருவதும், தொழிலில்லாத சுழுப்தி, தூஷ்ணீம் பூதாவஸ்தை, முதலான சமயத்தில் சுகமாயிருப்பதுந் தவிர, தொழில் ஆரம்பத்திலும், நடுவிலும், முடிவிலும் துக்கமிருப்பது அனுபவமாயிருக்கும்போது, தொழிலை விட்டுச் சும்மா நிற்கிற என்னைப் பாவியென்று சொன்னது, கொலைபண்ணுகிறவன் சும்மாயிருக்கிறவனைப் பார்த்து பாபியென்று சொல்வதுபோல இருக்கிறது, இதைக் கேட்ட கோர்ட்டாரும் இவள் சொல்வது சரியென்று அங்கீகரித்து, இவள் ஆத்மாவின் அசங்கத்தன்மைக்கு அடுத்த பட்டமஹிஷி யென்று மகிமையைக் கொடுத்த பிற்பாடு, இப்படியே திதீக்ஷையென்கிற பெண்

ணைப் பார்த்து எதிரி வக்கீல்—இவள் சண்டி, முண்டை, மானம், ரோசம், சூடு, சுரணை முதலான மரியாதை கெட்டவளென்று வைவதைக்கேட்டு அவள் சொல்லுகிருள். அடே மூடா! பரமார்த்தத்தில் "தான்" சாக்ஷியானதால் தனக்கொரு சுகதுக்கமுமில்லை, விவகாரத்தில் பிராரத்த கர்மப்படி சுகதுக்கம் வந்தே தீருமென்கிற நிச்சயமன்றியில், உங்களைப்போல சதா அழுதுகொண்டிருப்பதா சிலாக்கியம், அல்லது எங்களுடைய தன்மைப்படி இத்தனையும் மாயாமயமல்லவோ? உள்ளபடி முடியுமென்று தீரமாயிருக்கிறதா சிலாக்கியம்? சொல்லென்று சொன்னதைக் கேட்ட கோர்ட்டார், இவளுக்கு சகல சத்குணத் தலைவி யென்று நாமத்தைக் கொடுத்தபின், அதன்பிறகு சிரத்தையென்கிற பெண்ணை எதிரி வக்கீல் கேட்ட கேள்வி, நீ சகல வேத சாஸ்திரங்களையும், அதை யறிந்த பெரியோர்களையும் விட்டு, சோர ஸ்திரீயானவள் சகல பந்துக்களையும், சகல சாஸ்திரம், மானம் முதலானதுகளையும் விட்டு, சோர புருஷனையே தெய்வமென்று நம்பிக் கெட்டதுபோல, நீயும் சத்குருவையும், வேதாந்த சாஸ்திரத்தையும் பிடித்துக்கொண்டு, கெட்டவளன்றோ வென்று சொன்னதைக்கேட்டு சிரத்தை சொல்லுகிருள்: அடே அயோக்கியா! நீ என்ன சொன்னுய்? ஆத்ம சாஸ்திரமான வேதாந்தத்தையும் ஆத்ம நாதனுன குருவையும் நம்பின நாஞு கெட்டவள்? நீங்கள் அனுத்ம சாஸ்திரங்களையும் அனுத்ம சாஸ்திரஞ்ஞானையும் பிடித்துக் கொண்டு, தட்டுவாணியானவள் நாழிகைக்கொரு நாயகனைக் காசுக்காகப் பிடிப்பது போல நீங்களும் ஆசையாகிற காசுக்காக நாழிகைக்கொரு சாஸ்திரம், நாழிகைக்கொரு குருவையும் அடைந்து விவஸ்தை கெட்டுக் குருவுஞ் சிஷியர்களும் தக்ஷணை முதலானதுகளை, வாங்குவதையும் கொடுப்பதையுங் குறித்து மனஸ்தாபப்பட்டுக் கொண்டும், அலைந்து கொண்டு மிருக்கிற நீங்கள் என்னைக் கேலி பண்ணுவது, சம்போகம் பண்ணி இழுத்துக்கொண்டிருக்கிற சுவானங்களானவை சிம்மாசனத்தில் இராஜாவோடே கூடியிருக்கிற பட்ட ஸ்திரீயைக் கேலி பண்ணுவது போல யிருக்கிறது, என்று சொன்னதைக் கேட்ட கோர்ட்டார் இவள் பிரஹ்ம சாக்ஷாத்காரம் பண்ணி வைப்பதற்கு, முக்கிய சாதகியாயிருக்கிற சிரோமணிபோல், விளங்குகிறவளென்று முகர் கொடுத்தார், அதன் பிறகு சமாதானனைப் பார்த்து வக்கீல் கேட்கிருன்:— நீ ஸ்திரீ புருஷர் கோபித்துக்கொண்டிருக்கிறதை ராஜி செய்கிற தூதன்போல, ஜீவனையும் சிதாகாரமான சித்த விருத்தியையும், ஒன்ருய்ப் போகச் சமாதானஞ் செய்கிற படுவாப்பய லல்லவா மென்று சொன்னதற்கு, இவன் சொல்லுகிருன்:— தாய்களையும், பெண்கள், பெண்டாட்டி, சகோதரிகளையும் கண்டபேருக் கெல்லாம் கூட்டிவிடுகிறது போல, உங்கள் தாய்களான அவித்தை, ஆவரணங்களை சுழுப்தியிலிருக்கிற பிராக்ஞனிடத்தில் தத் சுகார்த்தமாய்க் கூட்டிவிடுகிறதும், ஜாக்கிரத்தில் பெண்டாட்டிகளான ராகாதிகளையும், பெண்களான இந்திரியங்களையும், சப்தாதி விஷயவிடர்களிடத்தில் தத் சுகார்த்தமாய்க் கூட்டிவிடுகிறதும், சொப்பனத்தில் வாசனு புருஷர்களிடத்தில் உங்கள் சகோதரியான மனே விருத்தியைக் கூட்டி விடுகிறதும் படுவாத்தனமில்லை. பெண்ணுயிருக்கிற மேற்படி சித்த விருத்தியையும், மாப்பிள்ளையாகிற ஜீவனையும், சொரூபானுபவமாகிற ரதியைச் செய்யச் சமாதானம் பண்ணுவது படுவாத்தனமா? கோர்ட்டாரே உத்தரவு கொடுக்கவேணும், என்று சொன்னதும், கோர்ட்

டாரும் அதைச் சரியென்று ஒப்புக்கொண்டு இவனுக்குச் சாது சிரேஷ்டனென்ற நாமத்தைக் கொடுத்தார். அதன் பிற்பாடு 4-வது சாக்ஷி, விசுவாசன் வந்தவுடன் எதிரி வக்கீல் கேட்கிறான்:— நீ அஞ்ஞான பூமிகளை விட்டு ஞான பூமிகளைக் குறித்து அலைவது, ஸ்திரமான தன் வீட்டைவிட்டு இரவல் வீட்டுக்குத் தொண்ணூந்திருக்கிற மூடன்போல, நீயும் புத்தி கெட்டவனென்று சொன்னதைக் கேட்டு விசுவாசன் சொல்லுகிறான்:—நரகம் போலிருக்கிற அஞ்ஞான பூமியைவிட்டு, அமிர்தம்போலிருக்கிற ஞானபூமிக்குப் போவதைக் குறைச்சலாக நினைப்பதுவே மூடத்தனம். எதனாலென்றால், பிறந்ததுமுதல் மரணம்வரை யிலுள்ள, மூடன் அனுபவத்துக்குச் சமானமாயிருக்கிற ஏழுவகையான, அஞ்ஞான பூமி களுக்குள் பிந்துஜாக்கிரமானது, பிணம்போல மயங்கிக் கிடக்கிறது, ஜாக்கிரமானது துருத்தி மூச்சுப்போல அகம் விருத்தி மாத்திரமாயும், மகா ஜாக்கிரமானது பிசாசுபோல அகமிதமென்னும் சகல கற்பனை வடிவமாயும், ஜாக்கிர சொப்பனமானது பயித்தியங் கொண்டவன் போலத் தன் போக்காய்ப் போவதாயும், சொப்பனமானது பிசாசு பிடித்த வன்போலத் தன்னை வேறு வடிவமாகப் பார்ப்பதாயும், சொப்பன ஜாக்கிரமானது பிசாசின் பாதைவிட்டுப் போனபின் அதைப் பின்னாலே சொல்லுகிறவன் போலவும், சுழுப்தியானது மரணம்போல ஒன்றுந் தெரியாமையாயுமிருக்கிற, இந்த அவஸ்தைகளையும் விட்டு, அந்த அவஸ்தைகளிற் சேர்ந்த துஷ்டர்களையும் விட்டு, சாதுக்களையும் சத்சாஸ்திரத் தையும் விரும்புவதான சுபேச்சை யென்ற முதற் பூமியை அடைவது, நீச சேவையை விட்டு இராஜ சேவையைச் செய்வது போலவும், குருவை யடைந்து அவருடன் சதா ஆத்ம விசாரம் பண்ணுவதான விசாரணை யென்கிற இரண்டாம் பூமியானது அந்த ராஜாவோடே மந்திரி ஸ்தானத்தில் சமனாயிருந்து வேலை பார்ப்பது போலவும். விஷய விரக்தியுடன், யேகாந்தத்திற் பிரஹ்மாப்பியாசம் பண்ணுவதான தனு மானசி யென்ற மூன்றாம் பூமியில், பாஹ்ய ஜனங்களை விட்டு அந்தப்புரத்தில் யுவராஜ்ஜிய பட்டாபிஷேகஞ் செய்துகொண்டு, இராஜ காரியத்தையே இடை விடாமற் பார்த்து வருவது போலவும், தன் ஆத்ம சொரு பத்தைச் சாக்ஷாத்காரமாய் அடைந்ததான சத்வாபத்தி யென்கிற நாலாம் பூமியில் சுயம் இராஜாவாய் முக்தி காந்தையோடே கூட, சிம்மாசனத்திலிருந்து செங்கோற் செலுத்துவது போலவும், சமாதியிலிருந்து பிராரப்தபோக மாத்திரத்துக்கு வெளியில் வருவதான அசம்சக்தி யென்கிற ஐந்தாவது பூமியில் முக்தி காந்தையோடே யேகாந்தத் தில் ரமித்துக்கொண்டிருந்து, திராதிருக்கிற ராஜ காரியத்தைமட்டும் வெளியில் வந்து பார்த்துப் போட்டு மறுபடி யேகாந்தத்தில் ரமித்திருப்பது போலவும், திடசமாதியால், பிரயத்தனத்தால் வெளியில் வருவதான, ஆறாம் பூமியான பதார்த்தா பாவனை ராஜ் ஜியத்தையே மறந்து ஜீவன்முக்தி காந்தையோடே அபேதமாய் ரமித்துக்கொண்டிருக் கும்போது, பிறனுடைய பலவந்தப் பிரயத்தனத்தினால் வெளியில் வந்து இராஜ காரியம் க்ஷண காலத்துக்குள் பார்த்து மறுபடியும் அந்தச் சுகத்துக்கே போகிறவன் போலவும், மனது பிரஹ்மத்தில் லயித்து வெளியில் வராம லிருப்பதான துரியமென்கிற, ஏழாம் பூமியில், அந்த முக்தி காந்தையோடே ஜலத்தில் கலந்த உப்புப் போல, லயித்துத் தன் னாலேயாவது பிறர் பிரயத்தினத்தினாலேயாவது வெளியில் வராமலிருக்கிற இராஜாவைப்

போலவும் நித்தியானந்த பரிதமாயிருக்கிற வாழ்வை இச்சித்துப் பிரயத்தினஞ்செய்கிற நான் மூடனு? கற்பகோடி காலமானுலும், தீராத, சம்சார துக்க சமுத்திரத்தில், முழுகிக் கொண்டிருக்கிற நீங்கள் மூடர்களா? என்பது சர்வக்ஞராய், சர்வ ஜீவதயாபரராய், சர்வார்த்தி பஞ்சனராய்ச் சர்வலோக சரண்ணியராய், கருணைக்கடலாய்த், திரிலோகத் திலுமுள்ள சகலர்களுக்கும் ஞானக்கண்ணைக் கொடுக்கிறவராயிருக்கிற, சற்குருநாத ஞகிற கோர்ட்டார் சன்னதியில் நிமிஷத்தில் வெளியாகுமென்று சொன்னபின், கோர்ட் டாரும் அதைக்கேட்டு நிரம்பச் சந்தோஷித்து, எவ்வளவு நமக்குத் திருப்தியாக ருசுவா வதற்கு விசாரணை செய்யவேண்டுமோ, அதற்கு ஜாஸ்தியாகவே ருசுவானதுந்தவிர, வாதிதரப்பு ஓரோரு சாக்ஷிகளுடைய வாக்குமூலமானது சுருதி, யுக்தி, அனுபவங்களுக் கொத்ததாகவும் இதுவரையிலும் ஒருவராலுங் கேட்கப்படாத ரகசியமாயும், இதைக் கேட்ட மாத்திரத்தில் பரம மூடாள்கூட பரமபதத்தையடையத் தக்கதாயுமிருக்கிற, இந்த அதிசயத்தைக் கோர்ட்டார் கேட்டு, இவனே முக்தி அரசுக்கு அரசனுக யோக்கியனென்று விளம்பரஞ் செய்துபோட்டு இனி சாக்ஷி விசாரணை போதுமென்று சொல்லி ஈரங்கி செய்யும்படி உத்தரவு கொடுத்தார்.

அதின்பேரில் பிரதிவாதி வக்கீல் ஈரங்கி செய்கிறுன்:— முதலாவது என் தரப்புச் சாக்ஷிகளை, வாதி வக்கீல் கிராஸ் கேள்வியாலும், அவர்கள் சாக்ஷிகளாலும் அசுத்தப் படுத்தியும், உபநிஷத்து முதலான தஸ்தாவேசுகளால் எங்கள் தஸ்தாவேசுகளை அசுத் தப்படுத்தியுமிருந்தாலும், இப்போது வாதி தரப்பிலுள்ள தஸ்தாவேசுகளுடைய வித்தி யாசத்தையும், மற்ற அந்தச் சாக்ஷிகளின் பேதங்களையும் பற்றிக் கொஞ்சந் தெரியப் படுத்திக்கொள்ளுகிறேன். அதாவது, வாதி தரப்பிலுள்ள சுருதிகளாகிற தஸ்தாவேசு களில், முதலில் நிஷ்காம கர்மானுஷ்டானத்தால் ஈசுவரகிருபை வருமென்றும், அதனுல் சித்த சுத்தி வருமென்றும், அதனுல் நித்தியா நித்தியவஸ்து விவேகம் வருமென்றும், அதனுல் இகபர போகங்களில் வைராக்கியம் வருமென்றும், அதனுல் மனேநிக்கிரகமும், இந்திரிய நிக்கிரகமும், விஷய வியாபாரத்தில் ஒழிவும், பொறுமையும், சிரத்தையும், சமா தானமுமுண்டாகுமென்றும், அதனுல் முமுக்ஷுத்துவமும், அதனுல் சற்குரு லாபத்தையும், நான்குவிதமான பணிவிடைகளையும் பெற்று, அதன் பின் சிரவணமனன நிதித்தியாசன, சமாதிமுதலான அநேக சாதனங்கள் சம்பாதிக்கவேண்டுமென்றும், மற்ருேரிடத்தில் தன்னை யறிவதற்கு ஒரு சாதனமும் வேண்டாமென்றும்; ஓரிடத்தில் அநேகமென்றும்; ஓரிடத் திற் பந்த மோக்ஷமுண்டென்றும், ஓரிடத்தில் பந்தமோக்ஷமே யில்லையென்றும், இப்படி அனந்த விதமாய்ப் பைத்தியங்கொண்டவன்போல உளறப்படுகிறது. முதலில் ஆத்மா வுக்குப் பந்தமோக்ஷ மில்லை யென்ருல், பந்த நிவர்த்தியான மோக்ஷத்தைக் குறித்து, இவ்வளவு மேற்சொன்ன பிரயாசங்களொன்றும் பண்ணத் தேவையில்லை. ஆத்மாவுக்குப் பந்த முண்டென்ருல் காக்கைக் கறுப்புப்போல அது ஒரு நாளும் போகத்தக்கதில்லை, இப்படி அனந்த விரோதமிருப்பதால் வாதிபிராதைதத்தள்ளி, எப்போதும்போலே எங்கள் அனுபவப்படி எங்கள் பக்ஷம் தீர்ப்புச் செய்திருக்கிற, பாமர கர்ம பக்திகளென்ற கீழ்க்

கோர்ட்டார் தீர்ப்புப்படி, சரியென்று இந்தக் கோர்ட்டாருக்கும் தீர்ப்புச் செய்வது சுலபமா யிருப்பதால் அந்தப்படியே தீர்ப்புச் செய்யக் கோருகிறேனென்று கேட்டுக்கொண்டான்.

அதன் பிற்பாடு கோர்ட்டார் உத்தரவுப்படி வாதி வக்கில் ஈரங்கி செய்கிறன்:— பிரதிவாதிகளும், பிரதிவாதி வக்கீல்களும், இப்படி நியாயாதிபதியான கோர்ட்டார் முன் பாகவே, அவர்களது சாக்ஷிகளும் தஸ்தாவேசுகளும் இவ்வளவு அசுத்தியாய்ப் போயிருக் கவும், எங்கள் சாக்ஷிகள் பூர்ணமாயும் ருசுவாயுமிருக்கவும், இன்னும் பயமில்லாமல் இவ்வளவு தைரியமாய்ப் பேசுவதைப்பற்றி நிரம்ப ஆச்சரியப்படுகிறேன். ஆனல் இவர் களுடைய முட்டாள் தனத்தைப்பற்றியும், இளங்கன்று பயமறியாதது போல இருக்கிற தைரியத்தைப்பார்த்தும் ஆச்சரியப்படுகிறேன். ஆகையால் கோர்ட்டார் தயவு செய்து என்னுடைய ஈரங்கி வசனத்தையும் கேட்டுத் தீர்ப்புச் செய்யும் வரையிலும் எதிரிகள் சுழுப்தி, மூர்ச்சை முதலான, காடுகள், குகைகளுக்கு ஓடிப்போகாமலிருக்கும்படி பத்மா சனம் முதலான காற்கட்டையும், சின்முத்திரையாகிற கைவிலங்கையும், நாசாக்கிரக திருஷ்டியான காவலையும் போட்டுப் பந்தோபஸ்தாய் எதிரிகளைக் காவற்படுத்தி வைக்க வேண்டியதாய் உத்தரவாகக் கோருகிறேன்.

1-வது பரமாத்மாவாகிய தன்னிடத்தில் ஒரு அஞ்ஞானமாவது, ஆவரணமாவது, விக்ஷேபமாவது, யாதொன்றும் பரமார்த்தமாய் வரவுமில்லை, போகவுமில்லை. ஆனல் விவ காரத்திற் பிராந்தியினலே யுண்டாயிருக்கிற சொப்பனம் போலே பொய்யாய் ஒரு ஜகத்து இருக்கிறது போலவும், அதில் அநேக ஜீவர்களிருக்கிறது போலவும், ஈசுவரனெருத்தன் வேறேயாயிருக்கிறது போலவும், ஒரு மயக்கம் வந்திருப்பதால், அந்த மயக்கத்தைப் போக்கடிக்கிறதற்காகவே சுருதிகளானவை முதலில் நிஷ்காம கர்மத்தால் ஈசுவர கிருபை வருமென்றும், அதனுற் சாதன சதுஷ்டயம் வருமென்றும், அப்படிச் சாதன சதுஷ்டய முள்ள அதிகாரி தாபத்திரய துக்கத்தால் தபிக்கப்பட்டவனும், சற்குருவிடத்திற் போய்ச் சம்சார தாபத்தைக் குறித்து, விண்ணப்பஞ் செய்துகொள்ளவேண்டுமென்றும், குருவானவர் தயையால் "உன்னை யறிந்தால் உனக்கு ஜனன மரணுதிகளில்லை" யென்று சொல்லி, தன்னை மறந்ததால் ஜனன மரணம் வந்திருக்கிறதென்றும், அதற்கு அத்தியாரோப மென்றும், அதை நிவர்த்திபண்ணுகிற யுக்திக்கு அபவாதமென்றுஞ் சொல்லுகிற நியா யத்தால் முக்தி வரவேண்டு மென்றும், தன்னை மறந்ததாயிருக்கிற அஞ்ஞானம், மூன்று குணமாயிருக்கிற தென்றும், அதில் சத்துவ குணத்திற் சேர்ந்த பிரஹ்மம் ஈசனென்றும், ரஜோகுணத்திற் சேர்ந்த பிரஹ்மம் ஜீவனென்றும், தமோகுணமே ஆவரணம் விக்ஷேப மென்றும், இதில் ஆவரணம் ஆத்மானுத்மாக்களின் பேதந்தெரியாமல் மறைத்ததென் றும், விக்ஷேபம் மூன்று குணத்துடன் பஞ்ச பூதத்தை உற்பத்தி செய்ததென்றும், அச்சூட்சும பூதங்களின் சத்துவகுண, வியஷ்டி, சமஷ்டியிலிருந்து ஞானேந்திரியமும், அந்தக்கரணமு முண்டான தென்றும், ரஜசின் வியஷ்டி, சமஷ்டியிலிருந்து கன்மேந்திரி யம், பிராணவாயு வுண்டான தென்றும், தமோகுணத்திற் பஞ்சீகரணமான ஸ்தூல பூத

முண்டான தென்றும், அதில் நின்றும் உலகங்களும் சரீரங்களும் கற்பனையாயிற்றென்றும், விவேகமாயையினால் அவிவேக மாயையை, காலிற் பற்றின சேற்றைச் சுத்த ஜலத்தால் கழுவுவதுபோலப் போக்கடிக்கவேண்டு மென்றும், இந்தச் சுத்தா சுத்தமாயையினாலேயே, ஜீவர்களுக்கு ஏழவஸ்தைகளுண்டா யிருக்கிறதென்றும், தசம திருஷ்டாந்தத்தால் தன்னிடத்தில் ஏழவஸ்தைகளுங் கூடுமென்றும், அந்த தசமன் தானே தசமனென்றறிந்தது போல, தொம்பத விசாரத்தாற் பஞ்சகோசங்களை நேதி செய்து, "சச்சிதானந்தமாகிய சாக்ஷியே நீ; நீயே சாக்ஷி" யென்றும், அறிவுக்கு வேறே அறிவில்லையென்றும், வாச்சியமான கற்பிதத்தில் பேதமே யல்லாமற் லக்ஷியத்திற் பேதமில்லை, யென்றுஞ் சொன்னபிரகாரம், அவனுங் கூடஸ்தப்பிரஹ்மங்களை ஐக்கியமாய் அனுபவித்தானென்றும், திரும்ப அஞ்ஞான, சமுசய, விபரீதங்களாகிற பிரதி பந்தங்களால் ஞானம் ஸ்திரப்படாமலிருந்த தென்றும், சிரவண, மனன, தியானத்தால் பிரதிபந்தம் நிவர்த்தியாய் ஞானம் ஸ்திரப்பட்டதென்றும், அந்த ஞானிகளும் பிரஹ்மவித்து, வரன், வரியான், வரிஷ்டனென்று கர்மத்தால் நான்கு பேதமாயிருப்பார்களென்றும், பிரஹ்மவித்து அதில் அஞ்ஞானிகள் போல விவகரித்தாலும், ஆகாசம் போல ஒன்றிலுஞ் சம்பந்தமின்றியி லிருப்பனென்றும், சஞ்சித கர்மம் தீயிலிட்ட பஞ்சுபோல ஞானத்தாற் கெட்டதென்றும், ஆகாமிய கர்மம் அகர்த்துருத்துவ புத்தியால் தாமரையிலையில் ஜலம் போல ஒட்டாதென்றும், பிராரப்த கர்மம், தசமன் புண் நாளிலாறுவதுபோல அனுபவிக்க வேண்டுமென்றும், பிராரப்தானுபவத்தி லுண்டாகிற பாப புண்ணியத்தைத் தூஷணை, பூஷணை செய்கிறவர்கள் கொண்டுபோகிறார்களென்றும், தத்துவஞ்ஞானம், வந்தவுடன் காரண சரீரம் பிரகாசத்தைக்கண்ட இருட்டுப்போல நஷ்டமாகிறதென்றும், ஸ்தூல சரீரம் பிராரப்த நாசத்தில் ஸ்தூல பூதத்தில் உடைந்த கடம்போல, லயத்தை யடைகிறதென்றும், சூக்ஷ்ம சரீரம் சொரூபத்தில் காயவைத்த இரும்பில் விழுந்த ஜலம்போல லயத்தை யடைகிறதென்றும், கடாகாசமானது கடமுடைந்த உடனே மகாகாசமாவதுபோல விதேக முக்தியை யடைவாரென்றுஞ் சொன்ன சமஸ்தமும், ஆகாசந் தெரியாத குழந்தைக்குக் கிணறு தோண்டி ஆகாசங் காண்பிவிப்பதுபோலவே தவிர, வாஸ்தவத்தில் எதிரிகளும் இந்தக் கற்பனைகளும், கானல்நீர் போலவுங் கிளிஞ்சில் வெள்ளி போலவும், முயற்கொம்பு போலவும், கந்தர்வநகரம் போலவும், சொப்பனப் பிரபஞ்சம்போலவும், பழுதைப் பாம்பு போலவும், மலடி மகன்போலவும், கட்டைக் கள்ளன்போலவும், காலத்திரயத்திலும் உங்கள் பாதத்தின்மேல் ஆணைப்படிக்கு அறிவைத் தவிர வேறில்லை" யென்று பிரமாணஞ் செய்தவுடன், கோர்ட்டார் கேட்டு நிரம்ப சந்தோஷித்து, எதிரிகளைக் கூப்பிட்டு, நீங்கள்; இந்த நானென்கிற சொத்தை யதாப்பிரகாரம் சம்பந்தமின்றியில்விட்டு, நீங்களும் போனவிடந் தெரியாமல் இராஜியாய்ப் போகிறீர்களா? அல்லது நாம் உங்களிடத்திலிருக்கிற இந்த நானென்கிற சொத்தை, உங்களை விட்டுப் பிரித்து, உங்களையும் உயிர்க் கழுவிற் போடுகிறது உங்களுக்குச் சம்மதமா? என்று கேட்டவுடன் எதிரிகளுங் கோர்ட்டாரைப் பார்த்து, நாங்கள் செத்தாலுஞ்சரி;

நாங்கள் இந்த நானென்கிற சொத்தைக் கொடுக்கவுமாட்டோம், இராஜியாகவும் மாட்டோம்'' என்று, கழுவேறத் துணிந்த சமணர்கள்போலச் சொன்னதைக்கேட்டு கோர்ட்டார், இவர்களை நிரம்ப அனியாயக்காரர்களென்று தெரிந்துகொண்டு, கீழ்க்கோர்ட்டுகளிலிவர்கள் கர்மோபாசனு யோகங்களென்கிற லஞ்சத்தினுல், நியாயமான வாதியினுடைய வழக்கை மோசஞ் செய்திருக்கிருர்களென்று தெரிந்துகொண்டு, இது சீமைத் தீர்ப்பானதாலும், இதற்குமேலின்னெரு கோர்ட்டில்லாததினுலும், சகலத்திராளுக்குந் தெரியும்படியே சகல நியாயங்களையுங் கண்டுபிடித்து, சகல சித்தாந்த ரகசியமான தீர்ப்புச் செய்யப்படுகிறது.

ஜட்ஜிமெண்டு.

வேதாந்தமென்கிற சீமைக்கோர்ட்டில், சற்குருவென்கிற ஜட்ஜி முன்பாகத் தாபத்திரயமுள்ள ஜீவனுன வாதிக்காக, சத்துவ குணத்தோடு கூடிய விவேகனென்கிற வக்கீலால், நானென்கிற சொத்து அசங்கமா யிருக்கவேண்டுமென்று பிராது கொடுக்கட்டது.

பிரதிவாதிகள்:—அஞ்ஞான புத்திரர்களான இகலோக காண்டியான பாமரன் (1), பரலோக காண்டியான கர்மி (2), பக்திகாண்டியான பக்தன் (3). அவர்கள் கோர, மூட புக்தி யென்கிற வக்கீல்களால் ஆன்சர் கொடுக்கப்பட்டு, பிரதிவாதி தரப்புச் சாக்ஷிகள் முழுமையும் முதலில் விசாரணைகள் செய்ததினுலேயே, அவர்களும், அவர்கள் தஸ்தாவேசுகளும், அவர்கள் சாக்ஷிகளும் சுத்தப் பிரட்டென்று வெளியானதும் தவிர, வாதி தரப்புச் சாக்ஷிகளின் யோக்கியதையும், அவர்களின் வாக்குமூலங்கள் சுருதி, யுக்தி, யனுபவங்களுக்கு ஒத்திருந்ததையும், அவர்கள் சொன்ன உபநிஷத்து, வாசிஷ்டம், முதலான சுருதி ஸ்மிருதிகளின் பிரமாணத்திஹுலும், பூர்வாசாரியர்களாயிருக்கிற வசிஷ்டர் முதல் பகவத்பாதாள் வரை, பின்னும் சகல பிரஹ்ம நிஷ்டர்களுடைய அனுபவத்துக்கு ஒத்திருந்த விசேஷத்தைப்பற்றியும், அதற்கேற்ற திருஷ்டாந்தக் கதைகளையும் சொற்சாதுரியங்களையும், ஒழுக்கங்களையும், ஆத்மாவைக்குறித்துச் சொன்ன நிந்தாஸ்துதிகளையும், அனுத்மாக்களைக் குறித்துச் சொன்ன ஸ்துதி நிந்தைகளையும் கேட்ட சந்தோஷமுந் தவிர, ஈரங்கியிலும் வாதி வக்கீல் பேசின ஒவ்வொரு அதிசயமான உண்மையின் சங்கதிகளையுங்கேட்டு, வாதி பக்கம் தீர்ப்புச் சொல்லப்படுகிறது.

விவாத நானென்கிற ஆத்மசொத்து ஒருவருக்கும் பாத்தியப்படாமல் பொதுவாய் அசங்கமாயிருக்கிறதா? அல்லது ஒருவருக்குப் பாத்தியப்பட்டு ஒருவர் ஆளுகையிலிருக்கக்கூடியதா? என்கிற முதலாவது பாயிண்டுக்குச் சமாதானம்:—

நானென்கிற ஆத்மா அறிவாயிருப்பதாலும், அவருக்கு அன்னியமான அஞ்ஞானம் முதல் தேகம்வரையிலுள்ள சகல வஸ்துக்களும், ஜடமாயும் அனுத்மாவாயுமிருப்பதால், ஒரு புருஷனுலே கடபடாதி விஷயங்கள் ஆளப்படுகின்றனவே தவிர, அந்தப் பதார்த்தங்களால் அந்தப் புருஷன் ஆளப்படாதது போலவும், வெள்ளரிக்காய்

நரியைச் சாப்பிடாதது போலவும், சொப்பனத்திற் காணப்பட்ட சகல விஷயங்களையும் தானே அறிவதாலும், அந்த விஷயங்கள் தன்னை அறியாமலிருப்பது போலவும், இந்த நானென்கிற ஆத்மாவும் ஒருவர் ஆளுகையிலும் பாத்தியப்படாமலும் ஒருவருக்கும் சம் பந்தப்படாமலுமிருப்பதால் இவர் அசங்கரென்றே தீர்மானிக்கலாயிற்று.

இந்தப் பிராது கொண்டுவருகிறதற்கு வாதியருகனு அல்லவா வென்ற 2-வது பாயிண்டுக்குச் சமாதானம்:—

வாதியே அருகன். அது எப்படி யென்றால், க்ஷத்திரியன், வைசியன், சூத்திரன், சண்டாளன் வரையிலுள்ள ஜனங்கள் பிராமணத்வத்தைக் குறித்து வழக்குப் பண்ண அதிகாரிகளில்லாவிட்டாலும், பிராஹ்மணன் தன் பிராமண்ணியத்தைக் குறித்து வழக்குப் பண்ண அதிகாரியாயிருப்பது போலவும், ஸ்திரீகள் நான் புருஷனென்று சொல்லுவதற்கு அதிகாரிகளில்லா விட்டாலும், புருஷன் நான் புருஷனென்பதற்கு அதிகாரியாயிருப்பது போலவும், நானென்கிற அறிவாயிருக்கிற ஜீவனும், தேகாதி பஞ்சகோசங்களுக்கு நானென்று சொல்ல அதிகாரமில்லாவிட்டாலும், அவைகளைப்போல ஜடமாயில்லாமல் சித்தாயிருப்பதாலும், இந்த வாதியே இந்த வழக்குக் கொண்டுவர அருகனென்று தீர் மானிக்கப்பட்டது.

இந்தப் பிராது கால நிர்ணயத்தாற் பாதிக்கப்படுமா படாதா வென்ற 3-வது பாயிண்டுக்குச் சமாதானம்:— சட்டத்தில் எந்தச் சொத்துக்குக் கால நிர்ணயம் சொல் லப்பட்டிருந்தாலும், தெய்வ சொத்துக்குக் கால நிர்ணய தோஷம் சொல்லப்படாததாலும், பின்னும் வாஸ்தவமாய் நேரே கொடுத்த சொத்துக்குக் கால நிர்ணயமே தவிர, ஒரு சொத்தை யுடையவனை யறியாமல் திருடி வெகு நாள் வைத்திருந்தாலும், கண்டு பிடித் தால் கால நிர்ணயமாய் விட்டதாற் கொடுக்கமாட்டே னென்று சொன்னால், அவனுக்குத் தண்டனையுங் கொடுத்து, சொத்தையும் எப்படிப் பிடுங்கிக் கொடுப்பார்களோ, அப்படிப் போல இந்த நானென்கிற சொத்து, அறிவாகிய தெய்வத்தினுடைய சொத்தானதி னாலும், அஞ்ஞானாதிகள் அறியாமல் திருடிக்கொண்ட தாகையாலும், இந்த நானென்கிற சொத்தைப் பிரதிவாதிகளிடமிருந்து திருப்பிக் கொடுப்பதில் கால நிர்ணய சட்டத்தால் தடையில்லை யென்று தீர்மானிக்கலாயிற்று.

இந்தக் கோர்ட்டாருக்கு, விவாதச் சொத்தை எதிரிகளிடமிருந்து திருப்பிக் கொடுக்கக் கூடுமா, கூடாதா வென்ற 4-வது பாயிண்டுக்குச் சமாதானம்.

இந்தக் கோர்ட்டாருக்கே இந்தச் சொத்தைத் திருப்பிக் கொடுக்க அதிகார மிருக்கிறதே தவிர, மற்ற யாருக்குமில்லை. அதெப்படி யென்றால் கவர்னர், கலெக்டர் முதலான ரிவினியு தரப்பாருக்கு, ஒருவன் ஆளுகையிலிருக்கிற சொத்தை இன்னொருவ னுக்குப் பிடுங்கிக் கொடுக்க அதிகாரமில்லாதது போல, கர்மி பக்தர்கள் யோகிகள் முதலானவர்களால் உபாசிக்கப் படுகிற, மாயா தரப்பாரான ஈசுவராதிகளுக்கு, இந்த

நானென்கிற சொத்தைத் திருப்பிக் கொடுக்கிறதற்கு அதிகாரமில்லை யென்பதற்குப் பிரமாண மென்ன வென்றால், சுருதி ஸ்மிருதி இதிகாச புராணங்களில் பிரதிபாத்தியாளா யிருக்கிற அநேகஞ் ஜீவர்கள், சிவன் முதலான தேவதைகளை, உத்கிருஷ்ட கர்மோபாசனைகளாற் சான்னித்தியமாகும்படியாகச் செய்தும். அவர்கள் மாயைக்குட் சேர்ந்ததா யிருக்கிற, தங்கள் தங்கள் லோகங்களிலுள்ள, பதவிகளையும், அஷ்டமா சித்திகளையும், கொடுத்திருக்கிறதாகச் சொல்லப்படுகிறதே தவிர, அஞ்ஞானத்தையும், அஞ்ஞான காரியமான அனாதி காலமாய் முன்னிருந்த ஜீவத்துவத்தையும், அதினாலுண்டாயிருக்கிற சஞ்சித, ஆகாமிய கர்மங்களையும், அவைகளா லுண்டாகிற ஜனன மரணாதி சம்சாரங்களையும், மாற்றி இவனுக்கு அப் பிரதிபந்த, அபரோக்ஷ, சாக்ஷாத்காரமாயிருக்கிற பிரஹ்மக் ஞானத்தைக் கொடுக்கவில்லை யென்றும், அப்படி யாராவது அந்த ஞானத்தை யுபதேசிக்க வேண்டுமென்று கேட்டால், குருவைப்போய்ச் சரணமா யடைந்து கேட்டுக் கொள்ளென்றும், இன்னமும் முக்கியாதிகாரிகளான சனகாதியர், ஈசுவரனை ஞானோபதேசஞ் செய்யப் பிரார்த்தித்த காலத்திலும், ஈசுவர வடிவத்தை விட்டு, தக்ஷிணாமூர்த்தமான குரு வடிவத்தை யெடுத்துக்கொண்டே உபதேசித்திருப்பதாயும் சொல்லப்படுகிற தாகையால், கவர்னர் முதலானவர்களாகிய மாயா தரப்பாரா யிருக்கிற ஈசுவராதிகளுக்குப் பிரஹ்மத்துவமான சொத்தை எப்படித் திருப்பிக் கொடுக்க அதிகார மில்லையோ, அப்படி யில்லாமற், கோர்ட்டாருக்கு எப்படி யொருவன் ஆளுகையிலிருக்கிற சொத்தை, இன்னொருவனுக்குத் திருப்பிக் கொடுக்க அதிகார மிருப்பது போல, ஞானியாயிருக்கிற மேலான கோர்ட்டாராகிய சற்குருவான ஜட்ஜிக்கு மட்டும், நானென்கிற சொத்தை எதிரிகளிடத்திலிருந்து திருப்பிக் கொடுக்க அதிகார முண்டென்று தீர்மானிக்கலாயிற்று.

எதிரிகள் விவாதச் சொத்தை அக்கிரமமாய் வியாபித்திருந்தால், அவர்களைத் தண்டிக்க "லா" இடங் கொடுக்குமா, கொடாதா வென்ற 5-வது பாயிண்டுக்குச் சமாதானம்:—

சம்சார காரணமாயிருக்கிற, அஞ்ஞானமாகிற இருட்டுக்கு, ஞானமாகிற பிரசண்ட சூரிய னென்று சுருதி சொல்லியிருப்பதால், சற்குருவினிடத்திலிருக்கிற ஞான சூரியனானது, இருட்டுப்போ லிருக்கிற அஞ்ஞானாதி யெதிரிகளைத் தண்டிப்பதில்-லா-வுக்கு விரோதமில்லை யென்று தீர்மானிக்கலாயிற்று.

ஆகையால் நானென்கிற வஸ்துவானது சகல வேதங்களாலும் சத்தென்று சொல்லப்படுகிறது. என்னத்தினா லென்றால் ஜகத்தைப் போல அசத்தில்லை யென்பதற்காகவே, அப்படியே ஜடத்தைத் தள்ளுகிறதற்காகச் சித்தென்றும், அனித்தியத்தைக் குறித்து நித்திய மென்றும், துக்கத்தைத் தள்ளுகிறதற்காக ஆனந்த மென்றும், கண்டத்தைக் குறித்துப் பூர்ணமென்றும், அநேகத்தைக் குறித்து ஏகமென்றும், பொய்யாயிருக்கிற விவகாரத்தைக் குறித்துப் பரமார்த்த மென்றும், அவஸ்தாத்திரயத்தைக் குறித்துத் துரியமென்றும், இப்படியெல்லாம் சொல்லப்பட்ட குணங்கள் யாவும் அந்த நானென்கிற

வஸ்துவுக்குச் சொருபமாயிருப்பதாலும், சகல சுருதி ஸ்மிருதி இதிகாச புராணங்கள் அங்கங்கே, மாயா காரிய பலமான துவைதங்களைப் பிரதி பாதித்திருந்தாலும், அவைகளின் கருத்து அத்துவிதத்தி லேயே தாற்பரியமா யிருக்கிறது. அதெப்படி வெளியாகிறதென்றால், கண்ட லட்டுக நியாயம் போல, அத்வைதத்தை முடிவில் அங்கங்கே ஸ்தாபித்திருக்கிறதே அடையாளமென்று நிச்சயித்து, அகண்ட பரிபூர்ண சச்சிதானந்தப் பிரஹ்ம சொருபமான, அகம்பதார்த்தமாகிற ஆத்மாவை, வாதியின் பிரார்த்தனைப்பிரகாரம், தானும், அசங்கனும் வாதியையும் வாதியைச் சேர்ந்தவர்களையும், பரம்பரையாய் சாஸ்வதமாய் அனுபவித்து வரும்படிக்கும், இனிமேல் இந்த நானென்கிற வஸ்துவை, கருத்துருத்துவம் முதலான ஒரு விவகாரத்திலாவது, யாவரேனும் சேர்த்து அத்தியாசப் படுத்தி அனுபவிப்பார்களே யானால் அவர்கள் ஒரு நாளும் ஜனன, மரணமாகிற நரகத்தை விட்டுக் கரையேறப் போகிறதில்லை யென்றும், தீர்ப்புச் செய்ததுந் தவிர, மறுபடி எதிரிகள் திரும்ப உண்டாய் முன்போல, சம்சார துக்கங்களை யுண்டுபண்ணும விருப்பதற்காக விசாராச்சியத்தால் சுவலித்துக்கொண்டிருக்கிற பரிபூர்ண ஞானக்கினியினால், எதிரிகளையுங் கொளுத்தி, தக்த படம்போலும், பொய்யாகவே எல்லாருக்கும் தெரியும்படி காண்பிக்கப்பட்டிருக்கிறது: ஆகையால் இந்தத் தீர்ப்பை ஆதியோடந்தம் குருமுகமாயும், சாதுக்களுடனும், பூர்வாபர விரோதமன்றியில் நன்றாய்ப் பராமரிசித்து, யார்பார்த்து இந்தப்படி நானென்கிற ஆத்மாவைக் கருத்துருத்துவ முதலான ஒரு தொழிலிலும் சேர்க்காமல், நானே சரீரத்திரய விலக்ஷணன், அவஸ்தாத்திரய சாக்ஷி, சச்சிதானந்த சொருபன் என்றும், தோன்றப்பட்ட தேகாதி சகலப் பிரபஞ்சமும் காலத்திரயத்திலும் இல்லவே யில்லை யென்றும், நிச்சயித்த புருஷன் இப்பவே ஜீவன் முக்தனாய் விதேக முக்தியும் அடைந்திருப்பனென்று சத்தியமாய்க் குருபாதத்தில் ஆணை வைத்துத் தீர்ப்பு எழுதிச் சொல்லப்பட்டது.

68-வது தரங்கம்.

[அ-கை.] ஜீவனை ஒரு குடும்பியாக வர்ணித்துக் குரு கடாக்ஷத்தால் அவன் கரை யேறின விதம் காண்பிக்கப் படுகிறது:—

நானென்கிறவன் ஒரு புருஷன், அவனுக்கு ஸ்திரீ புத்தி, அவன் பந்துக்கள் மைத்திரியாதி சற்குணங்கள், அவள் பந்துக்கள் காமாதி துர்க்குணங்கள், பிராணாதி வாயுக்களே பரிசாரகர்கள். ஞானேந்திரிய கர்மேந்திரியங்கள் புத்திரர்கள், சரீரமே வீடு. இந்தப் புத்தி யென்ற ஸ்திரீ, ஜீவனென்ற புருஷனுக்குத் தன் சோணித ரூபமான விஷயாசை யென்ற மருந்தை வைத்து, அவனைக் கைவசம் பண்ணி உத்தரவு கொடுக்கிறாள்: - உன் தாய் தகப்பனான பரமசிவன், பரதேவதையைக் கனவிற் கூட நினைக்கக் கூடாது. அவர்களைச் சார்ந்த சாதுக்களையும், சத்குணங்களையும் பார்க்கவும் போற்றவுங் கூடாது. உன்னைக் கொல்லுகிறவராயும், அசுரர்களுக்கு விஷ்ணுவைப் போல நம்முடைய குடும்பத்துக்கே சத்துருவாயு மிருக்கிற சற்குரு, இருக்கிற தேசத்துக்குக் கூடப் போகக் கூடாது. பின்னை யென்ன செய்கிறதென்றால், இதோயிருக்கிற யென் தாயான அவித்

தையை வந்தனம் பண்ணு, அது எதற்காக வென்ருல் அய்யா சம்பந்தமன்றியில் அவி சாரித்தனத்தால் என்னை அருமையாய் பெற்ருள். இந்தக் குடும்பம் யாவும் அவள் பாக்கியமென்றறி. அவள் ஒருத்தி போனுல், நித்திராசக்தி ஒன்று போனுல் சொப்பனம் முழுமையும் போவது போல, இந்தக் குடும்பமும் அதிலுள்ள சமுசார வாழ்வும் எல்லாம் அடியோடே போய்விடும். ஆகையால் அவளைச் சதா போற்றிக்கொண் டிருக்கவேண்டும் என்று உத்தரவு செய்தபடி அவனும் நடந்து வருகிருன். அதன் பிறகு சுரோத்திர னென்ற மூத்த பிள்ளையை இவள் கூப்பிட்டு—நீ காதோட்டையாகிற ஸ்தானத்திலிருந்து உன் அய்யாவைச் சார்ந்த, வேதாந்த சப்தங்களை உள்ளே விடாதே. அப்படி விட்டாயே யானுல் நம்முடைய குடும்பத்துக்கே மோசம் வரும். ஆகையால் நம்மைச் சார்ந்த துவைத ரூபமான பாட்டுகளோ, கதைகளோ, வம்பு வார்த்தைகளோ, இவைகளை யெல்லாந் தடையின்றியில் கிரகித்து வருவாயே யானுல், நம்முடைய குடும்பத்துக்கு ஒருக்காலுங் குறைவு நேரிட மாட்டாதென்று சொன்னதைக் கேட்டு, அவனும் சகல ஜெந்துக்களும் தகப்பன் குணத்தை அனுசரிக்க மாட்டாது, தாயின் குணத்தையே அனுசரிக்கு மென்று சொல்லிய சுருதிப் பிரகாரமும், தாயைப் போலப் பிள்ளை நூலைப் போலச் சேலை யென்ற யுக்திப் பிரகாரமும், ராவணுதிகள் மகரிஷிகள் புத்திரர்களாயிருந்தும், தாயின் குணத்தால் லோக கண்டகர்களான இராக்ஷசர்களாயிருந்த அனுபவமும், இப்போது பட்டமார்க ளுடைய பிள்ளைகள் தவுலடிப்பதும், நட்டுவன் பிள்ளை மணியடிக்கிற அனுபவப் பிரகாரமும், நானும் உன்னுடைய குணத்தையே அனுசரித்து வருகிறே னென்று ஒப்புக்கொண்ட பிறகு, தொக்கிந்திரியனைக் கூப்பிட்டு—வாராய் குழந்தாய்! நீ நிரம்பவும் வியாபகனுனதால், இச்சரீரம் முழுக்க நகசிகை பரியந்தம் வியாபித்திருந்து கொண்டு, உன் அப்பாவைச் சேர்ந்த சாதுக்களுடைய சம்சர்க்கங்களாகிற காற்றுக்கள், இந்த வீட்டுக்குள் அடியாம லிருக்கும்படி ஜாக்கிரதையா யிருக்கவேண்டும். ஏனென்ருல் சாதுக்களுடைய காற்று தீக்குச் சமானம். அநேகம் வீடுகள் அந்தக் காற்றுப் பட்டு எரிந்து போய்விட்டன. ஆகையால் அந்தச் சாது சம்சர்க்கத்தைத் தள்ளி, ஸ்திரீ முதலான எந்த ஸ்பரிசத்தையும் தடையன்றியில் கிரகி யென்று சொன்னவுடன், அண்ணுவைப் போல ஆகட்டு மென்று ஒப்புக்கொண்ட பிறகு, நேத்திரனென்ற புத்திரனைப் பார்த்து—வாராய் குழந்தாய்! உன் னுலேயே நான் முதலான சகலரும், பாண்டவர்கள் அருச்சுனனுலேயே பிழைத்தது போல, நீயும் நடுப்பிள்ளையாயும் மகா சூரனுயு மிருப்பதுந் தவிர. நீ பிறந்த பிறகே இந்தச் சகலமும் விளங்குவதாலும், நீ கண் கருவிழியிலிருந்து குரு, சாதுக்கள், சத்சாஸ்திரம், முதலான ரூபங்களைக் கண்ணுலே கூடப் பாராதே. அப்படி ஒருக்கால் எதிர்ப்பட்டாலும் கண்ணைக் கெட்டியாய் மூடிக்கொண்டு விடு. அந்தப் பார்வைகள் பட்ட இடமெல்லாம் பஸ்பமாய்ப் போய்விடும். ஆகையால், நீங்கள் உத்தரோத்தரம் விருத்தியா யிருக்கிற தற்காக, ஸ்திரீ முதலான ரூபத்தையாவது, பிள்ளை குட்டிகள் ரூபத்தையாவது, வீடு முதலான ஜட ரூபத்தையாவது, வேஷமான நாடகத்தையாவது, தேர்த் திருநாளையாவது சித்திரத்தையாவது பார்க்கத் தக்கது. இன்னும் உனக்கிஷ்டமான எந்த ரூபத்தையாவது

பார்க்கலாமென்று சொன்னதும், நேத்திரனும் நிரம்ப அகம்பாவத்தை யடைந்து அப்படிச் சம்மதித்த பிறகு. சிஹ்வேந்திரிய னென்ற குழந்தையைப் பார்த்து, எனக்கு எல்லாப் பிள்ளைகளைக் காட்டிலும் நீதான் அருமைப் பிள்ளை, உன்னாலேயே இந்த வீடு, பிள்ளைகள், நான், பித்துப் பிடித்திருக்கிற உங்களய்யா, முதலான யாவரும் பிழைத்து வருவதால், நீ நாவாகிற வாயிலிருந்து குருப் பிரசாதம், சாதுக்கள் பிரசாதம், முதலானதை உள்ளே விடாதே. பலவந்தமாய் வந்து விழுந்தாலும், வாந்தி மூலமாயாவது வெளியில் தள்ளிப் போடு. இதைத் தவிர அறுசுவையில் உனக்கு இச்சையான ரசங்கள் எவைகளுண்டோ, அவைகளை யெல்லாந் தடையன்றியில் புசி யென்று சொன்னபடி, அவனும் சம்மதித்த பிறகு, கிராணனென்ற புத்திரனைப் பார்த்து—நீ கடைக்குட்டி யானதால் அண்ணு முதலானவர்கள் போய் அனுபவிக்கிற, ஸ்திரீ முதலான விஷயத்திலிருக்கிற துர்க்கந்தமான மலம், மூத்திரம், கத்தாளை நாற்றம், முதலான நாற்றங்களை யெல்லாம் தடையன்றியில் கிரகி. குரு, சாதுக்களுடைய வாசனையை மாத்திரம் கிரகிக்காதே யென்று சொன்னபடி அவனும் சம்மதித்த பிறகு, வாக்காகிற புத்திரனைக் கூப்பிட்டு—வேலை செய்கிற பிள்ளைகளில் நீ மூத்தவனானதால், உன்னாலேயே நாங்கள் யாவரும் ஜீவித்து வருவதால், நீ சாவதானமாய்ச் சச்சிதாநந்தாதி சப்தங்களையும், மகா வாக்கியங்களையும், இவைகளை உபதேசிக்கிற குரு வாக்கியத்தையும், அதைப் பரிசீலனம் பண்ணுகிற சாது சம்பாஷணத்தையும், கனவில் கூட உச்சரிக்கிறதில்லை யென்று பிரமாணங் கேட்டபடி, இவனும் துவைத சம்பாஷணமே செய்து வருகிறேனென்று சம்மதித்த பிறகு, பாணிந்திரியனைப் பார்த்து—நீ கரதலத்திலிருந்து குருவின் பணிவிடையையும், சாதுக்கள் பணிவிடையையும், சத்கிரியைகளையுஞ் செய்யாமலும், சாதுக்களுக்கு ஒரு காசுகூடக் கொடாமல், தாசி, பாடகர்கள் முதலானவர்களுக்கு உன் ஆஸ்தி யெல்லாங் கொடுத்தாலும், நம்முடைய குடும்பத்துக்குக் குறைவில்லை. ஸ்திரீ முதலானவர்களுக்குப் பணிவிடை செய்தாலுஞ் செய். குரு பணிவிடை மட்டுஞ் செய்கிறதில்லை யென்று பிரமாணங் கேட்டபடி அவனும் சம்மதித்த பிறகு, பாதேந்திரியனைப் பார்த்து, நீ பாதத் தலத்திலிருந்து குருவின் சமீபத்திற்கும், சாதுக்கள் சமீபத்திற்கும் ஓர் அடி கூட எடுத்து வைக்காதே. யாருங் கூப்பிட்டாலும் அவர்களிடத்திலுஞ் சேராதே. எங்கே நம்முடைய குடும்பத்துக்கு ஜீவனம் நடக்குமோ, அவ்விடம் எவ்வளவு தூரமாயிருந்தாலும் அதைப் பாராமல், நாய்போல அலையென்று சொன்னபடி அவனும் சம்மதித்த பிறகு, பாயுருவிந்திரியனைப் பார்த்து—நீ உன் மலஜல விசர்ச்சனம் பண்ணுகிறதான தொழிலால் சாதுக்களை விரட்ட வேண்டும். நீ அப்படிச் செய்தால் அவர்கள் ஓடிப்போய் விடுவார்கள். நம்மைச் சேர்ந்தவர்களாயிருந்தால் எவ்வளவு மல மூத்திரத்தை விடுகிற குழந்தைகளிருந்தாலும், இன்னும் பிள்ளை குட்டி வேண்டுமென்றே இச்சிப்பார்கள் என்று சொன்னபடி அவனும் சம்மதித்த பிறகு, சிசுனேந்திரியனைக் கூப்பிட்டு—வாராய் முலைகுடிக்கிற குழந்தாய்! நீ கைப்பிள்ளையானதால், இந்த நனவாகிற புருஷன் வீட்டை விட்டு, கனவாகிற பிறந்த வீட்டுக்கு நான் போன காலத்திலும், சகல இந்திரியங்களும் கூட வந்து எனக்கு உதவி செய்யாமலிருந்தும், அவைகளின் வேஷத்தைத் தரித்து அத் தொழில்களை நானே செய்தாலும்,

விழித்த பிறகு அந்தந்த இந்திரியங்கள், பார்வை முதலான அந்தந்தத் தொழில்களைத் தாங்கள் செய்ததாக, ஒப்புக்கொள்ளுகிறது மில்லை. நீ ஒருவன் தானே அச்சமயத்திலும் நான் சிதாபாசனுடைய பும் ரூபத்தை யெடுத்துக் கொண்டு, எந்த ஸ்திரீ போகத்தைப் பண்ண நினைக்கிறேனே, அப்போதே உன் லேபன ரூபமான ஆயுத சகிதனுய் வந்து, எனக்கு ஒத்தாசை செய்ததுந் தவிர, விழித்த பிற்பாடும் அந்தப் போகத்தைப் பொய் யாக்காமல், சுக்கிலமாகிற அடையாளத்தையும் கக்கினதை, வெளியில் அண்ணு முதலானவர்களுக்குக் காண்பிப்பதால் நீயே அருமைப் பிள்ளை ஆகையால் எப்போது எப்போது எந்தெந்த ஸ்திரீயை நினைப்பேனே, உடனே யுன் லேபன ரூபமான ஆயுத சகிதமா யிருக்கவேண்டும். சாதுக்களிருக்கிற இடத்துக்கு நீ போனுயே யானுல் உனக்கும் எனக்கும் மித்திரபேதம் பண்ணி விடுவார்களென்று சொல்லிக் கட்டியழும்போது அவனும் தாயின் கண்ணைத் துடைத்து அம்மா அழாதே, நானுள்ள வரையிலும் உனக்கும் உங்கள் அம்மாளுக்கும், மற்ற குடும்பங்களுக்கும் யாதொரு குறைவும் வராதென்று சொன்ன பிறகு, இவள் மனசாகிற தன் தங்கையான மொட்டச்சியை, வெளியில் போய் மோககரானான சப்தாதி விஷயங்களாகிற விட புருஷர்களைக் கூட்டிவரச் சொல்லி, பித்துப் பிடித்திருக்கிற புருஷனைக் காவல் போட்டு, தனக்கும் தன் சோர நாயகர்களுக்கும் வேலை செய்யும்படிக்கும் செய்ததுந் தவிர, இதினுலுண்டாகிற கர்மமாகிற கடனுக்கும், நான் கர்த்தாவென்று கையெழுத்துப் போடும்படிக்கும், யாராவது இவர்களிங்கே யென்னத் துக்காக வந்தார்களென்று கேட்டால், இந்தப் புத்தியான ஸ்திரீ இவனை ஜாடை பண்ணி, தான் தன் காரியத்துக்காக வரவழைத்தது போல ஒப்புக்கொள்ளச் சொல்லி, அநேக ஜனனமாகிற வீட்டில் கிரகப்பிரவேசஞ் செய்து, மரணமாகிற கடனுக்கு விற்றுக் கொடுப்பதும், திரும்பத் திரும்ப அடிக்கடி இப்படியே கல்பகோடி காலமாய், கனவுக்குச் சமானமான கல்பனு சம்சாரங்களை விசித்திரமாய் நடத்தி வருங்காலையில், தெய்வ கதியாய் இவன் நடத்தையைப்பற்றி நிந்திக்கிற சுருதிகளுடையவும், சாதுக்களுடையவும் வசனங்கள் காதில் விழுந்தும், அவளிடத்திலிருக்கிற பயத்தாற் சொல்லவும் வெல்லவும் முடியாமல், வருத்தப்பட்டிருக்குங்காலையில், சத்துவகுணப் பிரதிபிம்பரான ஈசுவரனென்கிற கடைச் செட்டியாரிடத்தில், இவன் காமியச் சரக்குகளாகிற நஞ்சை வாங்கப் போயிருக்கும்போது, அந்தக் கடையில் நிஷ்காமச் சரக்குகளாகிற அமிர்தத்தை வாங்க வந்திருக்கிற முமுக்ஷுக்கள், அவரைப் பார்த்து நஞ்சுபோலிருக்கிற காமியத்தை வாங்க வந்திருக்கிற இந்த மூடன் ஆரென்று கேட்க, அந்தச் செட்டியாரும் இவன் புத்தியான ஸ்திரீ, மருந்து வைத்து மனதுடன் கூடி இராப்பகல் பாராமல், விஷய சோர நாயகர்களோடே ரமித்ததாலுண்டான கர்மக் கடன்களுக்கு, இவனை நானே கர்த்தாவென்று கையெழுத்துப்போடச் சொன்னதுந் தவிர, பொம்மையைப் போலே இவனை ஆட்டி வைத்து வருகிருளென்று சொன்னதைக் கேட்டுக் கொஞ்சம் மயக்கந் தெளிந்து அய்யா நானென்ன செய்வேன். புத்தியாகிற ஸ்திரீயோ துஷ்டை, மனசாகிற சிநேகிதையோ வஞ்சகி, இந்திரியங்களாகிற புத்திரர்களோ அதிகப் பிரசங்கிகள், இவர்களுடைய கர்மக் கடன்களுக்கெல்லாம் நானே

கர்த்தர்வென்று கையெழுத்தும் போட்டு விட்டேன். அவள் வைத்த மருந்தால் அவர்கள் பேரிலிருக்கிற மயக்கமும் போகவில்லை. வேறே ஜீவனம் பண்ண ஆதரவுமில்லை. கடன் தீர்க்க ஐவேசுமில்லை. நானென்ன செய்வேன் என்று அழும்போது, ஈசுவரனாகிய செட்டியார் சாதுக்களைப் பார்த்து, உங்கள் குரு சன்னிதிக்கு இவனைக் கூட்டிக்கொண்டு போனால், இவனுடைய அஞ்ஞானாதிகள் அடியோடே போகுமென்று சொல்லி, இவனையும் பார்த்து அடே! உனக்கு நல்ல காலம் பிறந்திருப்பதால் இந்தச் சாதுக்கள் தரிசனமும், இதனால் மகாப் பிரபுவான சற்குருவின் தரிசனமும் கிடைத்து, உன் கடனுந் தீர்த்து உன் மருந்து மயக்கத்தையும் போக்கி, இந்தக் கெட்ட ஸ்திரீயைத் தள்ளி, விவேகமென்கிற ஸ்திரீயைக் கலியாணம் செய்து வைத்து, போத புத்திரனையும் கொடுத்து, உன்னைக் கரையேற்றி வைப்பா ரென்று சொல்லி, சாதுக்கள் கையிற் பிடித்துக் கொடுத்து, நிழலைப்போல இவர்களை விட்டுப் பிரியாமலிருந்தால் உனக்குச் சகலசுகமுங் கிடைக்குமென்று சொன்னதும், இவனும் இவர்களுடன் குரு சன்னிதிக்குப் போய்ச் சரணாகதி பண்ணினதும், சாதுக்கள் இவன் சங்கதிகளைச் சன்னிதியில் தெரிவித்த பிறகு, குருவும் இவன் துக்கத்தைப் பார்த்துக் கருணாநிதி யானதால் "பயப்படாதே" யென்று அபயப் பிரதானஞ் செய்தார். இவன் மறுபடி, புத்தி முதலான பழைய குடும்பத்தைக் குறித்துப் புலம்புவதைக் கேட்டு, சாதுக்களைப் பார்த்து, இந்த மூடனை யேன் கூட்டி வந்தீர்கள் என்று கோபித்தவுடன், சாதுக்கள் இவன் பிரக்ஞை சுவாதீனமின்றியி லிருப்பதாலும், சன்னிதானத்திற்கு வந்த மாத்திரத்தில் இவடத்துப் புத்திரனாய் விட்டதாலும், ரக்ஷிக்க வேணுமென்று பிரார்த்திக்கும்போது, சற்குருவும் இரங்கி ஸ்பரிச தீக்ஷையென்ற தாது பரீக்ஷை பண்ணிக் குரு சொல்லுகிறதாவது:— ஓ கோ! கோ! என்ன ஆச்சரியம் இவனுக்கு யெவ்வளவு மருந்து வைக்கப்பட்டிருக்கிறது? அதனால் அகங்காரமான பிசாசும், அபிமானமாகிற மயக்கமும், விஷயாசாபைத்தியமும், இந்திரிய சேஷ்டையாகிற கோட்டாலையும், வீண் வார்த்தையாகிற புலப்பமும், வாசனாத் திரயங்களாகிற விலங்குகளும், கருத்துருத்துவங்களாகிற கடன்காரர் இம்சையும், காமாதி வாசனைகளாகிற கள் நாற்றமும், தேகோக மென்கிற மோகமும், ஈஷணைகளாகிற பாம்புக் கடியும், ஆவரணமாகிற மூர்ச்சையும். விக்ஷேபமாகிற காக்காய் வலிப்பும், சித்த வியாகுலமாகிற க்ஷயவியாதியும். பாபங்களாகிற பிதி பந்தங்களும், துர்வாசனைகளாகிற துஷ்ட பந்துக்களும். இன்னும் அநேக தோஷங்களுடனுங் கூடிய இவனை இங்கே ஏன் கூட்டி வந்தீர்கள், என்று கோபிக்கும்போது. சாதுக்கள் சொல்லுகிறதாவது:— நாங்களும் இதைக் காட்டிலும் அதிக மயக்கத்துடன் கூடியிருந்தோமல்லவா? எங்களுக்கு அனுக்கிரகித்தது போலே இவனையுங் காக்க வேண்டுமென்று பிரார்த்திக்கும் போது, குரு கடாக்ஷத்தாலும் குரு அஸ்த பரிசத்தாலும், இவனுக்கு மயக்கங் கொஞ்சந் தெளிந்து. ஹே பிரபோ! நான் புத்தி சுவாதீன மில்லாமலிருப்பதால் நானென்ன உளறினாலும் அதை க்ஷமிக்க வேண்டுமென்று பிரார்த்திக்கும் போது, குருவும் முதலி லிவனுக்குச் சாதன சதுஷ்டயமாகிற பேதி மாத்திரையைக் கொடுத்து, அநேக துர்வாசனா மலங்களைக் கழித்து, மூட சங்கதியான அபத்தியந் தள்ளி, சத் சங்கதியான பத்தியம் வைத்து, ஆத்மானாத்ம விசாரமான ரசாயனத்தால், தேகாதிகளே நாம்; ஜகம் சத்தியம், விஷயமே

ஆனந்தம்; இதை அனுபவிக்கிறதே மோக்ஷம் என்று இருந்த மயக்கமான மருந்துகளை யெல்லாம், கொஞ்சங் கொஞ்சமாய் வெளியேற்றி, புத்தியாகிற ஸ்திரீயை, மித்தையாகிற கடசிரார்த்தஞ் செய்வித்து, இந்திரியங்களாகிற புத்திரர்களைக் கூப்பிட்டு, நீங்கள் தாயோடே சேர்ந்து ஜாதிப்பிரஷ்டர்களாய்ப் போகிறீர்களா? அல்லது பிதாவுடன் சேர்ந்து பிரஹ்மானந்தத்தை யனுபவிக்கிறீர்களா? நீங்கள் தாயோடே சேருகிறதானால். உங்கள் பிதாவுக்கு பிரஹ்மத்தியான யோகமென்கிற பெண்ணைக் கலியாணம் பண்ணி வைத்துக் கரையேற்ற வேண்டும். பிதாவோடே சேருகிறதாயிருந்தால். உங்கள் பிதாவுக்கு விவேக மென்கிற பெண்ணைக் கலியாணஞ் செய்து வைத்து; போதனென்கிற புத்திரனையும் உற்பத்தி செய்து, உங்கள் முதலானவர்களை யெல்லாம் கரையேற்றி வைக்க வேண்டு மென்று கேட்டவுடன். இந்திரியங்களும் அப்பாவுடன் சேரச் சம்மதித்து, நாங்கள் குழந் தைகள்; தாயார் தகப்பனுர் என்ன வித்தையைப் பழக்கஞ் செய்து வைக்கிறார்களோ, அந்த வித்தையை அப்பியாசம் பண்ணத் தெரியுமே தவிர, எங்களுக்கு யாதொரு சுதந்தரமுங் கிடையாதென்று சொல்லி, சகல இந்திரியங்களும் அய்யாவோடே சேரச் சம்மதித்த பிற்பாடு, குருவானவர் விவேகமென்கிற பெண்ணைக் கலியாணம் பண்ணி வைத்து, போத இராஜனென்ற பிள்ளையையும் உற்பத்தி செய்து, அந்தக் குழந்தையைப் பார்த்து நீ உன் தகப்பன் பட்டிருக்கிற கருத்துருத்துவமாகிற இருணத்தை விமோசனஞ் செய்வித்து, இவனுக்கு வந்திருக்கிற உபாதிகளை யெல்லாம் நிவர்த்தி செய், என்று அனுக்கிரகித்தவுடன், அந்தப் போத குமாரனும், அந்த அகங்காரமான பிசாசை, நான் யாரென்கிற விசாரமாகிற மந்திரத்தால் விரட்டி, அபிமானமாகிற மயக்கத்தைச் சித்ஜட விவேகமென்கிற குளிகையால் நிவர்த்தி செய்து, விஷயாசையாகிற பயித்தியத்தை விஷய தோஷ திருஷ்டியென்கிற ரசபஸ்மத்தால் நிவர்த்தி செய்து, இந்திரிய சேஷ்டையாகிற அபஸ்மார வியாதியை இந்திரிய நிக்கிரகமென்கிற சித்த குளிகையால் நிவர்த்தி செய்து, விஷயப் புலப்பத்தைச் சத்வசனங்களாகிற குளிகையால் நிவர்த்தி செய்து, வாசனுத் திரயங்களாகிற விலங்குகளை விவேக வைராக்கியங்களாகிற கத்தியால் வெட்டிப் பிளந் தெறியும்போது, கருத்துருத்துவாதிகளாகிற கடன்காரர்கள் வந்து மறித்துக்கொண்டு, அநேக கோடி காலமாய்ச் செய்த புண்ணிய, பாவங்கள் முதலான சஞ்சிதங்களாகிற தஸ்தாவேசுகள், நான் கர்த்தா போக்தாவென்ற இவன் கையெழுத்துடனிருக்கிறதென்று காண்பித்தவுடன், போதகுமாரன் அந்தத் தஸ்தாவேசுகளைப் பார்த்து, இவைகள் செல் லாது அதற்குக் காரணமேதென்றால், முதலில் கடன் வாங்குகிறவன் தகுந்த வயசாயிருக்க வேண்டும், இந்த ஜீவன் அவிவேகமாகிற மைனராயுள்ள பாலியாவஸ்தையிற் கையெழுத் துப் போட்டிருக்கிறதுந் தவிர; கடன் வாங்குகிறவன் புத்தி சுவாதீனமாயிருக்கவேண்டும்: இந்த ஜீவன் விஷயாசையாகிற மருந்து மயக்கத்தால் பைத்தியங்கொண்ட சமயத்தில் எழுதிக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இன்னம் அவன் பிரதிப் பிரயோசனத்தை யடைந் திருக்க வேண்டும், அப்படி யிவனுக்குக் கருவிகரணங்கள் ஒன்றுமில்லாமையால் இவன் புசிக்கவுமில்லை. இன்னுங் கடன் வாங்கினவனுடைய சொத்தைத் தானே கடனென்று யேற்படுத்தி யிருக்கிறீர்களே தவிர, நீங்கள் யார்? உங்களுக்குச் சுகமாகிற சொத்து

ஏது? சுகமாகிற சொத்து ஆத்மாவைச் சேர்ந்ததே தவிர துக்கரூபமான உங்களுக்குச் சுகமாகிற சொத்தேது? இன்னம் உங்களைப் போர்ச்சரிக்காகத் தண்டிக்கப் போகிறோம். அதாவது—மேலே சொன்ன அசந்தர்ப்பமான சமயங்களில் கடன் கொடுக்கிறவன், கெட்ட எண்ணத்தோடே கூடியவனென்று-லா-வில் தண்டிக்கும்படி ஆதரவுமிருக்கிறது. இன்னும் ஜீவனுக்குக் கையெழுத்துப்போடக் கையுமில்லை, பேச வாயுமில்லை, பார்க்கக் கண்ணுமில்லை, கேட்கக் காதுமில்லை, நினைக்க மனதுமில்லை. அப்படியிருக்க நீங்களே இவன் கையெழுத்துப் போலே சிருஷ்டனை செய்திருப்பதாலும், இன்னம் துவிசாக்ஷிகம் ஒரு சப்தாதி விஷயங்களுக்கும், இல்லாமல் ஒரு இந்திரியத்தால் கேட்கப்பட்டும் ஒரு இந்திரியத்தால் பார்க்கப் பட்டும், இப்படி ஒன்றுக்கொன்று தகவலில்லாமலிருப்பதாலும், ஒரு பத்திரத்தில் அநேகஞ் சாக்ஷிகள் கையெழுத்துப் போட்டிருந்தாலும், எழுதிக்கொடுத்திருக்கிற ஆள் மாறுட்டமாயிருந்தால் எல்லாருக்குந் தண்டனை கிடைக்குமென்று சொன்னதைக் கேட்டு, இந்திரியங்களும் "நாங்கள் பார்க்கவும் கேட்கவுமில்லை; பத்திரசங்கதி யாதொன்றுந் தெரியாது" என்று சொன்னதைக்கேட்ட கருத்துருத்துவாதிகள், இனி இவ்விடத்திலிருந்தால் கொடுத்த கடனும் வராது; மேற்கொண்டு தண்டனையுங் கிடைக்குமென்று பயந்து காணுமல் போய் விட்டார்கள். அதன் பிறகு காமாதிவாசனையான கள் நாற்றத்துக்கு, மைத்திரியாதி வாசனைகளாகிற அமிர்தத்தைக்கொடுத்து அந்த நாற்றத்தை மாற்றி, தேகோகமென்கிற மோகத்தைக் பிரஹ்மாகமென்கிற குளிகையால் நிவர்த்தித்து, ஈஷணுத்திரயங்களாகிற பாம்புக்கடிவிஷத்தை, அனுபூதியாகிற சஞ்சீவியாற் போக்கடித்து, ஆவரணமாகிற மூர்ச்சையை ஆனந்தானுபவமாகிற நசியத்தாற் போக்கடித்து, விக்ஷேபமாகிற காக்காய் வலிப்பை நிருவிகல்ப சமாதியாகிற ரசபஸ்மத்தால் நிவர்த்தித்து, சித்தவியாகுலமாகிற க்ஷயவியாதியை நாம் யார்? இச்சகத்தெப்படி யுண்டாச்சுது? என்ற விசாரமாகிற காயசித்தியாற் கெடுத்து, துர்வாசனைகளாகிற துஷ்டபந்துக்களை அகண்டபாவனையாகிற அஸ்திரத்தால் அடித்து, பாபங்களாகிற பிரதிபந்தங்களை, சாதுசங்கமாகிற பிராயச்சித்தத்தாற் கெடுத்து, இவனுக்கு இந்தத் தோஷங்களால் வந்திருந்த ஜீவத்துவம் எப்படிப் போச்சுதென்றால், புருஷனுக்குக் கைதியென்கிறபேர் குற்றத்திலிருந்து விடுதலையான பிறகு அந்தப்பேர் போய், யோக்கியனென்கிற பேர் வருவதுபோல, இவனுக்கும் ஜீவனென்கிற பேர் போய் பிரஹ்மமென்கிற பேர் வந்தது. எதினுலென்றால் குரு கடாக்ஷத்தாலேயே; இவ்வளவு தோஷத்தோடுங் கூடின ஜீவத்துவம் போய் பிரஹ்மத்துவம் நமக்குப் பிராப்தியாச்சு தென்று போத குமாரனுடன் குருநாதன் சன்னதியில் வந்து விண்ணப்பஞ் செய்கிறான்: ஏ பிரபோ! என்ன ஆச்சரியத்தைச் சொல்லப்போகிறேன்! நான் முன்னிருந்த இருப்பையும், அப்போது என் சொரூபத்தை மறந்து தேகாதிகளே நானென்று மவுட்டியத்தையடைந்து, சரீராதிகளுக்கு வருகிற ஹானிவிருத்திகளை எனக்கு வந்ததாகவே யெண்ணி, துக்கமான போகங்களைச் சுகமென்று நம்பி, கெட்டபுத்தியாகிற ஸ்திரீயே குலதெய்வமென்று நம்பி, அவளுத்தரவுப்படி வெகுகாலமாய்த் தபித்த எனக்கு, இவ்வளவு பாக்கியம் தெய்வகதியால், ஈசனுகிற செட்டியார் சிபார்சைப் பண்ணவும், சாதுக்களிந்தச் சன்னிதிக்கு என்னைக் கூட்டிவரவும், சன்னிதி யனுக்கிரகத்தால் ஸ்திரீயின் மருந்து

மயக்கந்தீர்ந்து, அந்தக் கெட்டபுத்தியான ஸ்திரீயை மித்தையென்று தள்ளி விரட்டி, விவேகியென்கிற ஸ்திரீயைக் கலியாணஞ்செய்து, போதனென்கிற பிள்ளை பிறந்து, என்னிடத்திலிருந்த சகல அனர்த்தங்களையும் ஞானக்கினியால் எரித்து, பிரதி பந்தமன்றி எப்போதும் நான் பிரஹ்மமாகவே யிருக்கிறேனென்கிற, அபரோக்ஷஞானம் கரதலா மலகம் போலக் காட்டிவைத்த அதிசயத்துக்குமேல், என்ன அதிசய மிருக்கிறதென்று சொல்லிக்கூத்தாடி, பரவசத்தை யடைந்து, இப்படிப் பரமோபகாரஞ்செய்த பரமகுருவுக்கு பிரதி யுபகாரம் என்னசெய்வோமென்று தவிப்பதைப்பார்த்து அவரும்; நீ இந்த ஜீவன் முக்தி ஸ்திதியைவிட்டு நழுவாமலிருப்பதே பிரதியுபகாரம், என்று சொன்னதைக்கேட்டு, இவனும் பிராரப்த க்ஷயம்வரை சாதுக்களையும், சற்குருவையும் பிரியாமலும், அவர்கள் செய்த விசுவாசத்தை மறவாமலும், ஜீவன்முக்தனுயிருந்து, பிராரப்தாந்தத்தில் கடமுடைந்த மாத்திரத்தில் கடாகாசம் மகாகாசமாவதுபோல இவனும் நிர்க்குணப் பிரஹ்மத்தில் ஐக்கியமானுன். இந்த அநுசந்தானத்தை எந்தப் புருஷன் குருபக்தியோடே கூடிக்கொண்டு சதா பரிசயம் பண்ணிக்கொண்டு வருகிருனே, அவன் முக்தனென்று குரு பாதத்தில் ஆணைவைத்து பிரதிஞ்ஞைப் பண்ணப்பட்டது,

69-வது தரங்கம்.

[அ-கை.] ஆத்மாவாகிற இராஜ சன்னிதானத்தில், முமுக்ஷுவாகிய வாதியால் கொடுக்கப்பட்ட பிராதின்பேரில், விசாரணைசெய்து மனதையும், அவஸ்தாத்திரயங்களையும் பொய்யென்றும், சாக்ஷியே நித்தியமென்றும் தீர்மானித்ததைச் சொல்லுகிருர்:—

ஆத்மாவாகிற இராஜ சன்னிதானத்தில் ஒரு முமுக்ஷுவாகிற வாதி தன்னுடைய நியாயம் வெளியாவதற்காகப் பிராது செய்தான். ஜாக்கிரத்தைக் கல்பிக்கிற மனசினுடைய ரசோ குணமே, 1-வது பிரதிவாதி; சொற்பனத்தைக் கல்பிக்கிற மனசின் சாத்வீக குணமே, 2-வது. பிரதி வாதி; மனசின் தமோ குணமான சுழுப்தியே, 3-வது. பிரதி வாதி. இந்த 1-2, பிரதிவாதிகள் ஓய்ந்திருக்கிற சுழுப்தியவஸ்தை தமோகுணமானதால் அப்போது ஆத்மாமாத்திர மிருக்கிருர். இருந்தாலும் தமோகுணமான கள்ளைக்குடித்து மயங்கிக் கிடக்கிருர். முதலில் ராஜசனுன ஜாக்கிரன், தான்தானே தன்னை நிஜஸ்தனென்று சொல்லிக்கொண்டு, அநேகம் பிரட்டுப்பத்திரங்களையும், அநேக தப்புச்சாக்ஷிகளையுங் கற்பித்துக்கொண்டு, அநேகம் பிரட்டு யுத்திகளையும் கற்பித்து, இராஜவுக்குப் போதித்து மயக்கி, தன் கைவசப்படுத்திப் போட்டான். அதன்பேரில் சாத்வீகனுன சொப்பனன், தனக்கு இப்படிக்கற்பனை பண்ணச்சக்தி யில்லாவிட்டாலும், ஜாக்கிரன் செய்ததைப் பார்த்துக்கொண்டு, இவனும் அதுபோலவே தப்புப் பத்திரங்களையும் சாக்ஷிகளையுங் கற்பித்து, இராஜாவை நிஜமென்று நம்பும்படி செய்துபோட்டான். இவர்களிருவருமில்லாத சுழுப்தியில் இராஜவுக்கு நாம் நிஜத்தைப் போதிப்போமென்ருல், அப்போது தமோகுணமான கள்ளைக்குடித்து மயங்கிக்கிடப்பதாலும், சுத்த ஜடம்போலே போய்விட்டதாலும், அப்பவும்

போதிக்கக்கூடவில்லை. சொப்பனத்திற் போதிப்போமென்றால் அந்த அவஸ்தையானது அஸ்திரமாயும், மோகமாயுமிருப்பதால் அந்த இராஜாவுக்கு, அந்தச் சமயத்திற் காணப் படுகிற நல்லது, பொல்லாதது இரண்டும் ஒன்று போலப் போவதாலும், மேலும் அந்தச் சொப்பனனுனவன், இந்த ஜாக்கிரனுனவன், இந்த ஜகத்தை நிஜமென்றால் அவனும் நிஜ மென்கிறான். இவன் பொய்யென்றால் அவனும் பொய்யென்கிறான். ஆகையால், சொன் னதைச் சொல்லுங் கிளிப்பிள்ளை யென்கிற நியாயம்போலே யிருப்பதால், இராஜாவும் அந்தச் சமயத்தில் அதுபோலவே மயங்கியிருப்பதாலும், அந்தச் சமயத்திலும் போதிக்கக் கூடவில்லை. ஆகையால் ஜாக்கிரன் எப்போது வருகிறானோ, அப்போதே அவன் பத்திரத்தி லுள்ள பிரட்டையும், வாக்குமூல விரோதங்களையும், அவன் சாக்ஷிகள் சொல்லும் பிரட்டு களையும், அனுபவ விரோதமான குயுத்திகளையும், அவன் செய்த போர்ஜரிகளையும் விஸ்தார மாய் நிரூபிக்கிறோம். சங்கை-சொப்பனமும் ஜாக்கிரமும் பொய்யென்பதிற் சரியாயிருக்கும் போது அதை விசாரியாமல் இதை மட்டும் விசாரிப்பானே னெனில்; உத்தரம்—சொப்ப னத்தைப் பொய்யென்று அறிவதினால் ஜீவன் முக்தியில்லை, ஜாக்கிரத்தைப் பொய்யென்று அறிவதினாலேயே ஜீவன் முக்தி வரவேண்டும். இதற்கு யுக்தி - புலிபோலிருக்கிற நாயைக் கொன்று, அதின் தோலிலுட்கார்ந்து தபசு செய்கிறவனுக்குச், சித்தி வராமற், புலியைக் கொன்று அந்தத் தோலிலிருந்தே தபசின் சித்தியடைவது போல இருக்கிறது. ஆகை யால் இந்த ஜாக்கிரத்தையே பொய்யென்று சுருதி, யுக்தி அனுபவ மூலமாய்க் குரு சன்னிதியிலிருந்து விசாரித்து, உறுதிப்படுத்த வேண்டும். அதனாலேயே ஜீவன் முக்தியும் பெறவேண்டு மென்று நினைத்து அப்படியே பிராதும் வாதியால் கொடுக்கப்பட்டது. அதாவது, ஜாக்கிரன் தஸ்தாவேசுகளில், இகலோகத்தை மட்டுஞ் சத்தியமென்று சொல் லுகிற சில தஸ்தாவேசுகளும், இகபரங்களிரண்டுஞ் சத்தியமென்று சொல்லுகிற சில தஸ்தாவேசுகளும் இருப்பதாகச் சொல்லப்படுகின்றன. அதில் இகலோக தஸ்தாவேசின் சுருக்கம்:— இத் தேகமே நாம்; புத்திராதி விஷயங்களே ஆனந்தம்; அவைகளை யனு பவிப்பதுவே மோக்ஷமென்பது தான். பரலோக தஸ்தாவேசின் கருத்து:— இகத்திலும் முன் சொன்ன போகங்களை யனுபவித்து. யாகாதி தான தர்மங்களைச் செய்து, பரலோகத் துக்குப் போய், அமிர்த பானமும், ரம்பா சம்போகமும், அனுபவிப்பதே மோக்ஷமென்றும், ஆத்மா கர்த்தா இவர் செய்த புண்ணிய பாப கருமங்கள் இவர் அனுபவியாமல் இவரை ஒரு நாளும் விடாதென்றும், இப்படிப் பரம்பரையாய் அனுபவித்துக் கொண்டே யிருக்க வேண்டுமென்றும் சொல்லப்படுகிறது. இவைகளிலென்ன விரோதமிருக்கிறதென் றால், முதலில் இந்தத் தேகமே தானானால் தானிருக்கும் போதெல்லாம் இந்தத் தேகமிருக்க வேண்டும். மூன்று அவஸ்தைகளிலும் மூன்று காலங்களிலும் தான் இருப்பதாலும், இந்தத் தேகம் சொப்பனாதிகளில் இல்லாமலும், உற்பத்திக்கு முன்னும் மரணத்துக்குப் பின்னு மில்லாமலும், பஞ்ச பூதத்திலிருந்து உற்பத்தியாய், ஜடமா யிருப்பதாலும், என் கடமென் பதுபோல என் தேகமென்று வேறாய்த் தன்னால் பார்க்கப் படுவதாலும், சதா தாபத்திரயத் தோடே கூடியிருப்பதாலும், பரிச்சின்ன மானதாலும், நன்மையைக் கொடுத்தால் தீமை

யைக் கொடுக்கிற விசுவாச பாதகனுனதாலும், இதை நானென் றபிமானித்ததால் முன் அனந்த ஜன்ம துக்கங்களை இதுவரை யடைந்ததுபோல, இனிமேலும் அனந்தகோடி ஜனன மரணப் பிரவாகமானது ஓயாமல் வருமென்பது நிச்சயமா யிருப்பதாலும் இத்தேகம் நானென்னக் கூடாது. இனிப் புத்திராதிகளே சுகமென்பதுங் கூடாது. ஏனென்ருல், அதுகளுண்டாகிறதற்கு முன்னும், உண்டான காலத்திலும், அழிகிற காலத்திலும், துக்கமே யிருப்பதால் இவைகளை என்னமாய்ச் சுகமென்று சொல்லலாம். ஆகையால் இகத்தைக் குறித்துச் சத்தியமென்று சொல்லுகிற பத்திரங்களும், சாக்ஷிகளும், தாவாக் களும், பிரட்டென்று ரூபிக்கப்பட்டது. இனி பரலோகத்தைக் குறித்துச் சொல்லப்பட்ட அமிர்தாதி சுகங்களும், பஞ்சபூத விகாரமானதாலும், அந்தச்சுகங்கள் பழையதாக இருப்ப தாலும், அந்த ஸ்திரீபோகங்கள் கட்டுக்கழுத்தியைக் கலியாணஞ்செய்து அவளோடே அனுபவிப்பது போலவும், அநேகர்கள் கொல்லைக்குப் போயிருக்கிற கக்கூசில் கொல் லைக்குப் போகிறதுபோலவு மிருக்கிறது. எதுபோலவென்ருல் அதற்குதாரணங்கேள்:— கிளப்பவுஸ் சாப்பாடும், தேவடியாளுடைய சுகமும், காசு செலவாய்ப் போனகாலத்தில் கழுத் தைப்பிடித்து வெளியில் தள்ளுவதுபோல, கர்மம் க்ஷயமானவுடன், அத் தேவலோகத்தி லிருந்து தலைகீழாய்த் தள்ளுகிறதா யிருப்பதாலும், பின்னும் அவ்விடத்திலுள்ளதுக்கங்களைச் சொல்லி முடியாதாகையாலும், பரலோகத்திலும் ஆனந்த முண்டென்பது கூடாது. தான் செய்த கருமம் அனுபவியாமல் தீராதென்று சொன்ன சாஸ்திரத்துக்குச் சமாதானம்:-அப்படி அனுபவித்தே தீரவேண்டு மென்ருல், லோகத்தில் ஜனங்கள், தாங்கள் செய்த பாபம் போகிறதற்கு, தீர்த்த ஸ்நாநம், தானம், தபசு, பூசை முதலான புண்ணியங்களை உபாய மாகச் சொல்லப்பட்டிருப்பதாலும், பின்னும் பண்ணினவனைப் பிடிக்குமென்றே சாஸ்திரங் கள் சொல்லியிருக்கிறதே தவிர, பண்ணுதவனைப் பிடிக்குமென்று சொல்லாததினுல், இப்போது நாம் கர்மத்தைப் பண்ணினவனு, பண்ணுதவனுவென்று விசாரணை செய்யு மிடத்தில், தான் அகர்த்தாவாய் விளங்குவதும் தவிர, சகல கருத்துருத்துவமும் மனசே செய்கிறதாகவும், வெளியானது போலவே, “காமோ காரீஷீத்து மன்னியுற காரீஷீத்து” யென்ற மந்திரமானது ஆத்மா அகர்த்தாவென்றும், காமக்குரோதங்களே சகலத்துக்குங் கர்த்தாவென்றும், சொல்லியிருப்பதாலும், சுழுப்தியில் மனசில்லாதபோது ஒரு கருமமுங், கருத்துருத்துவமுங் காணுமல் தான் சுகமாயிருப்பதினுலும், அனுபவித்தே தீரவேண்டு மென்ற சாஸ்திரம் தான் கர்த்தாவென்று எவன் எண்ணி யிருக்கிருனே அவனைக் குறித்துச் சொன்னதே தவிர, அகர்த்தாவாகிய விவேகியைக் குறித்துச் சொல்லாதபடி யினுல், அந்தத் தஸ்தாவேசுகளும் தள்ளுபடியாய்ப் போய்விட்டது. இனி வாதியாகிய யென்தரப்புத் தஸ்தரவேசுகளும், அதுபோலவென்று சொல்லக்கூடாது. ஏனென்ருல்:- விசாரணையால் நிஜமென்று சுருதி யுக்தி யனுபவ மூலமாய் நிருபிக்கிறேன். முதலாவது அந்தத் தஸ்தாவேசுகளுக்கும் இந்தத் தஸ்தாவேசுகளுக்கும் இருக்கிற தாரதம்மியத்தை நிருபிக்கிறேன். அதாவது:— முதலில் இகலோக காமிகளுடைய தஸ்தாவேசில் தேகத் தையே ஆனந்தமென்று ஓரிடத்திலும். பிள்ளையே ஆனந்தமென்று ஓரிடத்திலும், தன

தானியங்களே ஆனந்தமென்று ஓரிடத்திலும், இப்படிப் பயித்தியம் பிடித்தவன் போல ஒருதரஞ் சொன்னதை யொருதரஞ் சொல்லாமல், உளறுபடியாய்ச் சொல்லி யிருப்பது போல இல்லாமலும், பின்னும் பரலோக காமிகளுடைய தஸ்தாவேசில், ஒரு அக்கினி கோத்திரம் முதலான கருமத்தைச் சொல்லும்போது, இதுவே சாசுவதமான சுகத்தைக் கொடுக்குமென்று அந்தந்தக் கருமத்தைப் பிரதி பாதிப்பதினுலும், இதுபோலவே பக்தி காண்டத்திலும், ஒவ்வொரு ஸ்தலங்களேயும் மூர்த்திகளேயும், தீர்த்தங்களேயுங் குறித்து அதற்குமே லின்னுமொன்று இல்லே என்று இப்படி உளறுபடியாய்ச் சொல்லி யிருப்பது போலவன்றி, ஞானகாண்ட தஸ்தாவேசுகள் பிரஹ்மமேயுள்ளது, மற்ற யாவும் மித்தை யென்று ஒருபடித்தாய்ச் சொல்லுவதாலும் சுருதி யுக்தி அனுபவம் மூன்றும் ஒத்திருப்ப தாலும், மகாராஜாவான கோர்ட்டார் உபய தரப்பிலுள்ள நியாயான்னியாயங்களே யோசித்து, இந்த ஜாக்கிரணேயும், இவனே யேவி விட்ட மனதென்கிற மகா மாயாவியை யும், இனிமேலிப்படிக் சிருஷ்டணே செய்யாம லிருக்கும்படிக்கும், உபயதரப்புச் சாக்ஷிகள் தஸ்தாவேசுகளின் யோக்கியதையையும், நியாயான்னியாயங்கள் முதலானதையும் நன் ருக விசாரித்து, அனியாயமா யுண்டுபண்ணபட்ட அவஸ்தாத் திரயங்களேயும் அவை களுக்குக் காரணமான திரிகுணுத் மகமான மனசையும், அதற்குக் காரணங்களான அவித்தையாவரணங்களேயும், அடியோடே அடித்து அவஸ்தாத்திரய சாக்ஷியே நானென் கிற ஞானத்தை ஸ்திரப்படுத்தித் தீர்ப்புச் செய்யும்படிக்கும், பிரார்த்திக்கிறேனென்று சொன்னதைக்கேட்ட அந்த இராஜாவான கோர்ட்டாரும் நன்ருய் ஆத்மானுத்ம விசா ரணேசெய்து, அவஸ்தாத்திரயங்களேயும், அவைகளுக்குக் காரணங்களான அவித்தை, ஆவரண, விக்ஷேபங்களேயும், அடியோடே ஞானுக்கினியிற் போட்டுப் பஸ்பம்பண்ணி, சாக்ஷித்துவ ஞானத்தையே ஒருக்காலும் அழியாமலிருக்கும்படி தீர்ப்புச்செய்தார். இந்த அனுசந்தானத்தைக் குரு பக்தியுடன் பார்த்தவன் இப்போதே அவஸ்தாத்திரய சாக்ஷி யாய் விடுவானென்று பிரதிக்ஞை பண்ணப்பட்டது.

70-வது தரங்கம்.

சச்சிதானந்தமான ஆத்ம சமுத்திரத்தில், நாமரூப வடிவங்களாயிருக்கிற, தேகங் களாகிற தோணிகளில், இந்திரியங்களாகிற ஜனங்களேயேத்தி, ஜீவர்களாகிற தோணிக் காரர், கர்மக்காசு வாங்கிக்கொண்டு, சொர்க்க, மத்திய, பாதாளங்களாகிற துறை களுக்கு, சதாகாலமும் போக்குவரத்துட னிருக்கும்போது, எவனே ஒரு தோணிக்காரன், கர்மக்காசன்றியில் இந்திரிய ஜனங்களே யேத்திப்போகும்போது, பல உத்தேசமாகிற அக் கரை யில்லாததினுல் மத்தியிற்போகும்போது நிராசையாகிற உபேக்ஷையால் தூங்கி ஆத்ம சமுத்திரத்தில் விழுந்துவிட்டான்.

அந்தச் சமுத்திரத்திலிருக்கிற குருவாகிய முதலேயும் எப்போது ஆள் விழப்போகிரு னென்று காத்துக்கொண்டிருப்பதால், இவன் சொருபமே தெரியாமல் விழுங்கிவிட்டதால், சரீரமாகிற தோணியும், இந்திரியங்களாகிற ஜனங்களும் தற்போதமிழந்து இருக்கும்

சமயத்தில், கர்மசேஷமான பிராரப்த கர்மக்காற்று எங்கே அடிக்கிறதோ, அங்கே ஜீவன் முக்தனுடைய சரீரத்தோணி இந்திரியஜனங்களுடன் போய்க்கொண்டிருக்கிறது. கர்த்தாவாகிய தோணிக்கார னில்லாததால், விதி, நிஷேதங்களாகிற குற்றஞ்சொல்ல இடமில்லை. மற்ற அஞ்ஞானிகளாகிற தோணிக்காரர்களுக்கோ வென்றால் தமோகுணம், ரஜோ குணங்களைப் போக்க, சத்கர்மம் செய்வது காற்றில்லாமல் போனாலும், பாய்மரங்களைக் கட்டித் துடுப்புப்போட்டு, திருப்பி நினைத்த இடங்களுக்குக் கொண்டுபோய்விட்டுக் கர்மங்களாகிற காசுவாங்குவதால் அஞ்ஞானிக்குக் கர்த்தா யிருப்பதால் புருஷப்பிரயத்தினம் வேண்டும். பிராரப்தமென்று சொல்லக்கூடாது, அப்படிச் சொன்னால், புருஷார்த்த சதுஷ்டயங்களையும் இழந்து போவனுகையால், இந்த ஜீவத்துவம் கெடுகிற வரைக்கும், சன்மார்க்கத்தில் நிரம்ப சாவதானமாய் புருஷப்பிரயத்தினஞ் செய்துகொண்டு வரவேண்டியது.

71-வது தரங்கம்.

[அ-கை.] நாம் யாரென்றது முதலான ஐந்து வினக்கட்கு உத்தரஞ் சொல்லுகிறார்:—

முதலில் நாம்யார்? ஜனனமரணம் யாருக்கு? ஜகத்துக்குக் காரணமென்ன? இதை யுண்டுபண்ணின கர்த்தா யார்? இவ்வனைத்துக்கும் அதிஷ்டான வஸ்து எது? இவ்வைந்து வினுக்கட்கும் உத்தரம்:—முதலாவது சகலரிடத்திலும் நான் நானென்பது ஒன்று காணப்படுகிறது. அந்த நான் சரியான ஸ்திதியிலிருக்கிறனு அல்லவாவென்பது ஒரு பாயிண்டு. அப்படி சொஸ்திதியிலிருந்து நழுவியிருந்தால் மறுபடி சொஸ்திக்குக் கொண்டுவரக் கூடுமா? கூடாதா வென்பது. 2-வது. சொஸ்திக்குக் கொண்டுவந்தாலும் அதிலிருந்து நழுவாமலிருக்கக் கூடுமா? கூடாதா வென்பது, 3-வது. நானென்பவனை விசாரிப்பதினுல் பிரயோசன மென்ன? விசாரியாமையால் கெடுதலென்ன வென்பது, 4-வது. இவன் சொஸ்திதியைவிட்டு நழுவுவதற்குக் காரணமென்ன வென்பது, 5-வது பாயிண்டு. 1-வதுக்குச் சமாதானம்:—சகலரிடத்திலு மிருக்கிற இந்த நான் எப்படியிருக்கிறு னென்றால், பிறந்தவனும் புஜிப்பவனும் நினைப்பவனும் செய்பவனும் தூங்குகிறவனுயு மிருப்பதான இது முதலான தர்மத்தை யுடையவனுக யிருக்கிறன்; இது சரியான ஸ்திதியா அல்லவா வென்றால் சரியான ஸ்திதியல்ல, எதனுலென்றால் இவைகளுக்குச் சாக்ஷியாயிருக்கிற நானுக்கு விலக்ஷணமான பஞ்சகோசங்களுடைய தருமங்களல்லவா, இவைகள், அதிலும் பிறந்தது புஜிக்குமா புஜிப்பது பிறக்குமா? இப்படியே நினைப்பதும், தூங்குவதுஞ் செய்வதுமான தர்மங்களுடைய பஞ்சகோசங்களே, ஒரு கோசதர்மங்களை மற்றொரு கோசம் நானென்பதே பரஸ்பர விரோதமாயிருக்கிறது. இதுவுமன்றியில் வெல்லத்துக்குத் தித்திப்பு வடிவம்போல, நானென்பவனுக்கும் பஞ்சகோசமே வடிவமானால், வெல்லத்தைக் கொஞ்சங்கிள்ளி யெடுத்தால் வெல்லமாயிருப்பதுபோல, கோசங்களையும் பிரித்தால் அவைகளில் நானென்பது கொஞ்சமுங் காணமல், மயிரென்றும், மலமென்றும், பிராணமயனென்றும், மனோமயனென்றும், விஞ்ஞானமய, ஆனந்த மயங்களென்றும் அவைகள்

வெவ்வேறே நாம ரூபமாகவும், ஜடமாகவும் போகிறபடியாலும், இவைகளை நானென்பதால் முந்தியும் இதுவரையிலும், ஜனன மரண துன்பங்கள் வந்திருப்பதாலும், இப்பவும் இவைகளை நானென்றால் பின்னும் அனந்த ஜனனமரணம் வருவதாயிருப்பதாலும், இவைகளைச் சகலத்திராளும் நானென்றிருப்பதால் எப்பவும் துன்பப்பட்டுக் கொண்டிருப்பதாலும் அவிசாரத்தோடே கூடியிருக்கிற இந்த நான் சொஸ்திதியைவிட்டு நழுவியிருக்கிறானென்று தீர்ப்புச் செய்யப்பட்டது. 2-வது பாயிண்டுக்குச் சமாதானம்:—மறுபடியும் சொஸ்திதிக்குக் கொண்டுவரக்கூடுமா கூடாதா? கூடும். அதற்கு சுருதி தன்னைத் தானென்றறியும் அவ்வளவுந் தானே யென்பது. இராஜகுமாரன் தன்னை இராஜாவென்று அறிந்த மாத்திரத்தில் தனக்கு வந்திருந்த வேடத்தனம் போனது யுக்தி, அநுபவமாவது சொப்பனத்தில் அலைந்து கொண்டிருந்தவன் விழித்த மாத்திரத்தில் சொஸ்திதியடைகிறது தான், 3-வது பாயிண்டுக்குச் சமாதானம்:—பிரஹ்மத்தை யறிந்தவன் பிரஹ்மமே ஆவனென்று சுருதி சொல்வதால்; நழுவமாட்டா னென்பதே சுருதி. ராஜகுமாரன் மறுபடி வேடனாக ஆகாததே யுக்தி. தான் அறிவாயிருந்து எல்லாவற்றையும் அறிந்துகொண்டு, அறியப்படுகிற பதார்த்தம் போல, தான் அழியாமலிருப்பதே அனுபவம். 4-வது பாயிண்டுக்குச் சமாதானம்:—தன்னை விசாரியாததனாலே, ஜனன மரணம் வந்திருக்கிறதென்று சொல்லுகிற சுருதியும், தன்னை அறிந்தால்தான் பிறப்புத் தீருமென்ற சுருதியும்; ஒரு புருஷனுக்குக் கிறுக்குப் பிடித்ததற்கு மேல் அனர்த்தமுமில்லை, அது தெளிவதற்குமேல் லாபமுமில்லை யென்பதே யுக்தி. ஞானி நித்திய திருப்தனும், அஞ்ஞானி நித்திய துக்கியாயுமிருப்பதுவே அனுபவம். 5-வது பாயிண்டுக்குச் சமாதானம்:—தன்னை அறியாததற்கு அஞ்ஞானமே காரணமென்று முன்னமே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையால் நானென்கிறதற்கு அர்த்தம் அநிருத ஜடதுக்கமாயிருக்கிற பஞ்சகோசங்களல்ல. சச்சிதானந்த பிரஹ்மமே நானென்று தீர்மானிக்கப்பட்டது. 2-வது கேள்வி:—ஜனன மரணம் சித்துக்கா ஜடத்துக்கா? அல்லது சித்ஜடங்கள் சேர்ந்ததற்கா? சித்துக்கென்றால் நேத்திரமானது சித்தாயிருப்பதால், உதயாஸ்தமனத்தை யடையவில்லை. சூரியன் முதலானது ஜடமானதால் உதயாஸ்தமனத்தை யடைகிறதே யுக்தி. அவைகளுக்கெல்லாஞ் சாக்ஷி நீயே யென்பது சுருதி. அவஸ்தைகள் அழியும்போது, தான் அழியாமற் சாக்ஷியாயிருப்பதே அனுபவம். ஆகையால் ஜனன மரணம் சித்துக்கென்று சொல்லக்கூடாது. ஜடத்துக்கென்றால் அது சுவயமாயுண்டாகிறதற்கும் நசிப்பதற்கும் சேதனமன்றியில் சேஷ்டிக்க யோக்கியதை யற்றதினாலே ஜடத்துக்கும் ஜனனமரணஞ் சொல்லக்கூடாது. இரண்டுஞ் சேர்ந்ததற்குச் சொல்லுவோமென்றால் முதலிற் சித்துஞ் ஜடமும் ஒன்று சேருமா? கண்ணும் ரூபமும் போல ஒன்று சேரமாட்டாதாகையால் அப்போது சித் ஜடங்கள் ஒன்று சேர்ந்து ஜனன மரணம் வந்ததாக எப்படிச் சொல்லக்கூடும். ஆகையால் ஜனன மரணம் யாருக்குமில்லை யென்பது உறுதியாச்சுது. இந்த ஜகமுண்டாவதற்குக் காரணமென்ன வென்ற மூன்றாவது வினாவுக்குத்தரம்:—முதலாவது ஜகத்தின் சொரூபம் தெரிவித்தபின் அதற்குக் காரணத்தை நிரூபிக்கிறோம். நாம ரூபமாய்த் தோன்றுகிறதே

ஜகத்தென்ருல், அந்த ஜகத்தில் ஏதேனுமொரு நாமரூபத்தைச் சோதிப்போம். அதாவது ஒரு ஸ்திரீ யென்ற நாமமும் கண்ணுக்குத் தோணுகிற ரூபமும் சேர்ந்து தோணுகிறதே, ஜகத்தென்ருல் முன்னே சொன்ன வெல்லக்கட்டியில் கொஞ்சங் கிள்ளி யெடுக்க யெடுக்க, வெல்லமாய் வருவதுபோல, ஸ்திரீயின் சரீரத்தைக் கிள்ளி யெடுக்க ஸ்திரீயாய் வராமல் ரத்தம் முதலானதாய்ப் போவதால் ஸ்திரீ யென்பது இல்லை. அப்படிப்போலச் சகல ஜகத்தையும் பிரித்துப் பார்க்கும்போது இல்லாமற்போகையால், ஜகத் காரணத்தை யென்ன வென்று கேட்கவேண்டியதில்லை. இந்த ஜகத்தை யுண்டுபண்ணுகிற கர்த்தா யாரென்று கேட்ட 4-வது சங்கைக்குத்தரம்:-முன்சொன்ன பிரகாரம் ஜகத்தில்லாதபோது கர்த்தாவை விசாரிக்க வேண்டியதில்லை. அதெப்படி யென்ருல், கானல் ஜலமானது பொய்யாயிருப்பதால், அதை வருஷிக்கிற மேகத்தை விசாரிக்கத் தேவையில்லை. விழித்தவன் தன் சொற்பனத்திற் கண்ட ஜகத்தை சிருஷ்டித்தவன் யாரென்று விசாரியாமலிருப்பதே யனுபவம். இவைகளுக்கெல்லாம் அதிஷ்டான சத்வஸ்து யெதுவென்று கேட்ட 5-வது வினவுக்குத்தரம்-இவ்வனைத்துக்கும் அதிஷ்டானந் தானே யென்பதற்குச் சுருதி: — என்னிடத்திலிருந்து ஜகத்துண்டாய் என்னிடத்திலேயே யிருந்து என்னிடத்திலேயே லயிப்பதென்பதே சுருதி. சொற்பனத்திற் காணப்பட்ட சகல ஜகத்துக்கும் தான் தானே காரணமாயும் சாக்ஷியாயுமிருப்பதே யுக்தி. நினைப்பால் தானுண்டாகாமல் தன்னிடத்திலேயே சகல நினைப்புமுண்டாய் அழிகையால் தானே அதிஷடானமாயிருப்பதே அனுபவம். இப்படி ஐந்து சங்கைக்கும் உத்தரஞ் சொல்லப்பட்டது.

72-வது தரங்கம்.

[அ-கை.] ஜீவனுக்கு ஆத்மாவை விசாரிக்கச் சாவகாசமில்லை:—

ஜீவனுக்குத் தன்னுடைய ஆத்மாவை விசாரிக்கிறதற்குச் சாவகாசமிருக்கிறதா இல்லையா வென்பது ஒரு பாயிண்டு. சாவகாசமில்லை யென்றே சொல்லவேண்டியிருக்கிறது. ஏனென்ருல் நதியிலிருந்து ஜலங்கொண்டு வருவதற்குப் பாத்திரமானது சாதனமாயிருக்கிறது. அது அநேக துவாரங்களுடன் சேர்ந்திருந்தால் எப்படி ஜலங்கொண்டு வரக்கூடாதோ, அப்படிப்போல இந்தப் பிரஹ்மானந்த மென்கிற கங்கையை, மனதாகிய பாண்டத்தில் எடுத்துப் புஜிக்கவேண்டும். அந்த மனதாகிற பானையில் சுரோத்திராதிதச இந்திரியங்களென்கிற துவாரங்களும் வாசனை யென்கிற சுழல்காற்று வழியே, சுற்றுகிறதும், மூடசங்கதி யென்கிற தடியாலடிபட்டு, அதனுல் துக்கங்களென்கிற துவாரங்களுண்டாகிறதுந் தவிர, இதற்குண்டாய்க் கொண்டிருக்கிற முன்றுவித செய்கைகளிலும் அனுபவிக்கக்கூடவில்லை. அந்த அவஸ்தாத்திரயங்களென்கிற மூன்று விதமான செய்கை யாவது யேதென்ருல்:-பானையைக் கவிழ்க்கிறது போலச் சுழுப்தி. பானையை யுருட்டுகிறது போலச் சொப்பனம். பானையை நிமிர்த்துகிறதுபோல ஜாக்கிரம். இதில் கவிழ்த்தியிருக்கிற காலமான சுழுப்தி யவஸ்தையிலும், ஞானமாகிற ஜலத்தை அனுபவிக்கக்கூடாது. ஆனுல் சொப்பனவஸ்தையிலோ வென்ருல், பானையை யுருட்டினுல். ஜலம் நில்லாமலும்,

ஒழுங்காகவும் போகாமலுமிருப்பது போல, மனசு ஞானத்தையுமடையாமற், சன் மார்க் கத்திலும் போகாமல் வாசனை வசமாகவே தன் போக்காகவே போகிறது. இனி ஜாக்கிரா வஸ்தையோ வென்றாற், பானையை நிமிர்த்தியிருந்தாலும் கீழே சொல்லியிருக்கிற ஏதுக் களால் எப்படி ஜலம் நிற்கமாட்டாதோ, அப்படி இந்த ஜாக்கிரத்திலும் ஞானமடைவது துர்லபம். அது எதனாலென்றால் மனுஷிய ஜன்மம் தவிர இதர ஜன்மங்களில் ஞானமில்லை யென்கிறது, பானையே யில்லாதவன்போல ஞானானுபவம் செய்யும்படியான மனமேயில்லை. மானிட ஜனனத்திலேயோ வென்றால் கர்ப்பத்திலுமில்லை. எதனாலென்றால் ஞான சாதன மான குரு, சாஸ்திரம், சாதுசங்கம் முதலானவைக ளொன்று மில்லாததினால். பால்ய வயதிலுமில்லை, விளையாட்டினால். யவ்வனத்திலுமில்லை, காமாந்தகாரத்தினால், வார்த்தீகத் திலுமில்லை, சிந்தாபரவசத்தினால். நாள்களிலுமில்லை, ஸ்நானசந்தியாவந்தனக்கிரியை, அன்னபானாதிக் கிரியைகளு மிருப்பதினால், அப்பியங்கனம், வீடுமெழுகிறது முதலான தொழிலாலும், வாரத்திலுமில்லை, ஏகாதசி முதலான விரதோபவாசத்தினால், பக்ஷங்களிலு மில்லை, அமாவாசியை தர்ப்பணம் முதலான கிரியை யிருப்பதால். மாசத்திலுமில்லை, கலியாண முதலான சுபகாரியஞ் செய்யவேண்டி யிருப்பதால் உத்தராயணத்திலுமில்லை. மகாளயம் முதலான பிதிர்காரியமிருப்பதினால், தக்ஷிணாயனத்திலுமில்லை. இன்னும் கேட் கிறபோதும், தொடுகிறபோதும், பார்க்கிறபோதும், தின்னுகிறபோதும், ஆக்கிராணம் பண்ணுகிறபோதும் பேசுகிற போதும், கொடுக்கல் வாங்கல் செய்கிறபோதும், நடக்கிற போதும், மலமூத்திர விசர்ச்சனம் பண்ணுகிறபோதும் தத்ததாகாரமாயிருந்து செய்ய வேண்டியிருப்பதால் அந்தக் காலங்களிலுமில்லை. பின்னும் யோசிக்கும் பக்ஷத்தில் அநே கம் ஏதுக்களாலும், வியசனம் வரும்போதும் சந்தோஷம் வரும்போதும் அந்தந்த ஆகாரமாய்ப் போய் விடுவதாலும் எப்போதும் ஆத்ம விசாரத்துக்குச் சாவகாசமேயில்லை யென்று நிச்சயிக்கப்பட்டது. ஆனால் இவ்வளவு பயத்தைக் காண்பித்தால், மனசு பயத்தை யடைந்து கொஞ்சநேரம் செய்கிற அனுசந்தானத்தையும் விட்டு விடுமேயென் றால் அதற்கு உத்தரம்:—இப்போது திருஷ்டாந்தத்திலே பானை யெவ்வளவு ஓட்டையா யிருந்தாலும், அதைவிட்டால் தீர்த்தஞ் சாப்பிட வேறே கதியில்லாதவன், அந்தப் பானை யிலிருக்கிற ஓட்டைகளைத் துணி, மெழுகு முதலான சாதனத்தைக் கொண்டு அடைத்து எப்படி ஜலங்கொண்டு வருவானோ, அப்படி இல்லாமல் ஒழுகிப் போய்விடுமே யென்று பயந்து ஜலமெடாமலிருந்தால், கொஞ்சங் கூட ஜலமில்லாமல் தாகத்தினா லெப்படி மரணத்தை யடைவானோ; அப்படி எள்ளளவுஞ் சாவகாசமில்லாம லிருந்தாலும் சிரத்தை, பக்தி முதலான துணி, மெழுகுகளைக் கொண்டு மனதாகிற பானையிலிருக்கிற, இந்திரி யங்களாகிற துவாரத்தையடைத்து, பிரஹ்மானந்தமாகிற அமிர்த்தத்தைப் புஜிக்கவேணும்; அப்படிப் புசியாமல் பயந்து, இவ்வளவு விக்கினங்களிருக்கின்றனவே யென்று கைவிட்ட வனுக்கு, இகபரங்களிற் சுகமில்லை யென்று வராக உபநிஷத்திற் சொல்லியிருப்பதாற் கூடுமான சாவகாசத்தில் ஆத்ம விசாரஞ்செய்து வரவேண்டியது.

73-வது தரங்கம்.

[அ-கை.] விவேகிகள் மரண வேதனை வருங் காலத்தில் துக்கப்படுவது நியாயமில்லை யென்று சொல்லுகிறார்:—

மேற்படி ஜீவர்கள் மரண காலத்தில் துக்கப்படுவது நியாயமா அல்லவா வெனில்—முதலாவது அந்த மரணம் தேகத்துக்கா, தேகிக்கா வென்றால் தேகம் ஜடமானதால் அதற்கென்னவுங் கூடாது. தேகி சித்தானதால் அதற்கென்னவுங் கூடாது. ஆனால் தேகிக்குத் தேகம் வந்த காரண மேதெனில், கர்மத்தால். அந்தக் கர்மம் எதனாற் செய்யப்பட்ட தென்றால், அந்தக் கரணத்தால்; அந்தக் கர்ம பலமான சுகதுக்கானுபவம் யாருக்கென்னில், அதுவும், அதற்கே. அப்படிக்கிருக்க ஆத்மாதான் செய்ததாக அதை ஒப்புக்கொள்வானே னெனில், அஞ்ஞானத்தால். ஜடமாகிய அந்தக் கரணத்துக்குக் கர்மஞ் செய்யவும் சுகதுக்கங்களை அனுபவிக்கவும் சக்தியேதெனில்—காந்தத்தின் முன்னிரும்புகள் சேஷ்டிப்பது போல ஆத்ம சன்னிதியால் சேஷ்டை யுண்டாயிற்று. அப்படி அஞ்ஞானத்தினாலாவது, மற்றெப்படியாவது ஆத்மாவில் தோன்றுகிற கருத்துருத்துவாதி குணங்கள் எப்படிப் போமெனில், செம்பரத்தம் பூவின் சிவப்பு ஸ்படிகத்தில் தோணுவது போல, ஆத்மாவில் கருத்துருத்து வாதிகள் பொய்யாய்த் தோற்றுவதால், ஒருக்காலும் ஆத்மாவில் வராத பந்தம் எப்படிப் போமென்று கேட்கத் தேவையில்லை. அப்படியிருந்தால் விஷயத்தில் ஆசை வருவானே னெனில், வாசனையினால். வாசனையின் சொரூப மேதெனில், தேகாதிகளைத் தானென்ற அபிமானமே; அதற்குக் காரண மேதனில், முன்னே சொன்ன அஞ்ஞானந்தான். சூரியன்போ லிருக்கிற ஆத்மாவில், இருட்டுப்போ லிருக்கிற அஞ்ஞானம், எப்படி வரக்கூடுமெனில் அப்படி அறிந்தவனுக்கு அஞ்ஞானம் சொல்லப்படவில்லை. இப்படி அறிந்தாலும் தேகாத்ம புத்தி போய் பிரஹ்மாத்ம புத்தி வருமோ வெனில், நீ கேட்பது சாயங் காச்சின மாம்பழத்தைக் கடிக்கிறவனுக்கே அதில் ரசமுண்டானால், கற்பகக் கனியைக் கடிக்கிறவனுக்கு ரசங் கிட்டுமோ வென்று கேட்க வேண்டிய தில்லாததுபோ லிருக்கிறது. வாயால் வெகுபேர்கள் சதா பிரஹ்மம் பிரஹ்ம மென்று சொல்லுகிறதால் அவர்களுக்கு ஆத்மா விளக்கங் காணேமே யெனில், விளக் கென்று சொன்னதினால் இருட்டுப் போகாமல், தீபத்தைக் கண்ட மாத்திரத்தில் இருட்டுப் போவது போல, அபரோக்ஷ ஞானத்தால் அஞ்ஞானம் போம். ஞானத்தைத் தவிர வேறே கர்மாதிகளால் அஞ்ஞானம் போகாதோவெனில்; இருட்டை ஆயுதங்களால் நிவர்த்திக்கக் கூடாததுபோல வறி. உலகத்தில் முன் வெள்ளி முதலான வஸ்துக்களைக் கண்ட வாசனையா லல்லவா, எதிர்ப்பட்ட கிளிஞ்சில் முதலானதில் அந்த வெள்ளியாதிகளைக் கற்பிக்கக்கூடும்? அதுபோல ஜகத்தை முன்னே யெங்கே பார்த்துவந்து, பிரஹ்மத்திற் கல்பிக்கிறு னெனில், சொப்பனத்தில் தான் ஆகாசத்தில் பறப்பது போலே காணுகிறதற்கு என்ன காரணஞ் சொல்? சொப்பனம் விழித்த மாத்திரத்திற் காணமற் போவதுபோல இச்சகம் காணமற் போகவில்லையே யெனில், மரத்தின் காரணமான வேர் வெட்டப்பட்டும் இலையில் ஈரமிருப்பது போலும், பெருங்காயம், மண்ணெண்ணெய், வெள்ளை வெங்காயம். சாராயம், முதலானவற்றைப் பாத்திரத்தை விட்டெடுத்த பிற்பாடும் அதுகளின் வாசனை தோற்றிக்கொண் டிருக்கிறது போல, ஜீவன் முக்தனுக்கும் ஜகத்துப் பொய்யாய்த் தோற்றுவதால் யாதொரு குறைவு மில்லையென் றறி. இப்படி யறிந்திருக்கிற ஞானி எப்படி யிருப்பனென்றால், அவன் ஜாக்கிரத்தில் (35) தத்துவங்களுடனும், சொப்பனவஸ்தையில்

பிராணுதி வாயுக்கள் 5, அந்தக்கரண சதுஷ்டயம் 4. ஜீவன் அவித்தை, 2, ஆக 11-தத்து வங்களோடேயும்; சுழுப்தியவஸ்தையில் ஜீவன் அவித்தை இரண்டு தத்துவங்களோடேயும்; துரியத்தில் சித்த மாத்திரமான ஒரு தத்துவத்தோடேயும்; துரியாதீத அவஸ்தையில் சித்தமுமில்லாமல் தான் மாத்திரமாயும் விளையாடிக் கொண்டு ஆனந்தமா யிருக்கிறுன். இப்படி ஆனந்த சொருபியாய் விளையாடிக்கொண் டிருக்கிற ஞானியினுடைய மனசு, அஞ்ஞானியின் மனது போலே மேற்கண்ட அவஸ்தைகளில் வரப்பட்ட ராகாதிகளால் பீடிக்கப்படுமோ வென்ருல், பீடிக்கப்பட மாட்டாது. அஃதெப்படி யென்ருல் சித்தாதிக ளால் கட்டின ரசமானது, நெருப்பிலே போட்டாலும் எப்படிக் கறுக்க மாட்டாதோ, அப்படி ஞானியினுடைய மனமானது, ஞான குளிகையால் கட்டப்பட்டிருப்பதால், ராகாதிக ளாகிற தீயாற் பீடிக்கப்பட மாட்டாது. அதற்கு இன்னமொரு யுக்தி யென்னவென்ருல், வெல்லத்தைக் கத்தியால் வெட்டி. ஜலத்தில் கரைத்து, அக்கினியில் பாகு காய்ச்சி, வாயு விஞல் உலர்த்திஞலும் அதன் தித்திப்பை யெப்படித் தடுக்க முடியாதோ, அப்படி ஞானி யின் மனதினுடைய ஆனந்தமான தித்திப்பைக் கெடுக்கமுடிய மாட்டாது. அஞ்ஞானம் போய், தான் பிரஹ்மமான பிற்பாடு, சரீராதிகளுக்கு வருகிற துக்கம் தோற்ருதோ வென்ருல் தோற்ருது; தசமன் தான் சாகாமல் கண்ட சந்தோஷம் முன்னிடித்துக்கொண்ட புண் வேதனையைத் தோற்ற வொட்டாதது போலவும், பிள்ளை பிறந்த சந்தோஷம் பிரசவ வேதனையைத் தோற்ற வொட்டதது போலவுமிருக்கும். அப்படி பொய்யென்று தெரிந்த விவேகி ஜகத்தைப் பார்ப்பானே னென்ருல், கண்ணுடியில் முகமில்லையென்று அறிந்த வனும் தன் முகத்தைப் பார்த்துக் கொள்ளுகிறதற்காகக் கண்ணுடியைப் பார்த்துக் கொள் ளுகிறவன் போலவும், இராஜாவானவன் சத்துருக்களை யெல்லாஞ் ஜயித்த பிற்பாடும், சதுரங்க சேனையை ராஜாங்கத்துக்காக வைத்துக்கொண் டிருப்பது போலவும், சித்திரம் பொய்யென்று அறிந்தாலும் குழந்தைகளுக்காக ஆனையைப் பார் குதிரையைப் பார் என்று காண்பிப்பது போலும், சொப்பனத்திலிருந்து விழித்தவன் சொப்பனத்திற் கண்ட அதிசயங்களை அடிக்கடி சொல்லிக்கொண்டிருப்பது போலவு மிருப்பன். அப்படி ஞானியால் ஏதேது விவகாரமோ, விசாரணையோ, தியானமோ ஏதேது செய்யப் படுகிறதோ, அவைக ளெல்லாம் அவன் திருஷ்டியில்லாம லிருந்தாலும் லோகோபகாரமென்று அறிய வேண்டி யது. ஆகையால் நான், என்னதென்று வாசனை வருங்காலை யெல்லாம், நாம் யார்? இந்த ஜகத்தெப்படி யுண்டாச்சு தென்று விசாரிக்க வேண்டியது உன் கடமையா யிருக்கிறது.

74-வது தரங்கம்.

[அ-கை.] அவஸ்தாத்திரயத்தை மித்தையென்று அறிய திருஷ்டாந்தஞ் சொல்லுகிருர்:—

ஆத்மாவாகிய தீக்ஷிதருக்கு, மனதாகிற ஸ்திரீ, ஜாக்கிரத்தில் பதிவிரதையைப் போல ஒழுங்காகவும், சொப்பனத்தில் யுக்தா யுக்தமில்லாத விபசாரியைப்போலும், சுழுப்தி

யில் வைதவ்வியம் வந்தவளைப் போலவும் இருக்கிற யிடந் தெரியாம லிருப்பதால் இவளை யாரென்று நினைக்கலாம்? இப்படி விவஸ்தை யில்லாதபடியால் இந்த மனதாகிற ஸ்திரீ யையும் அவளால் போடப்பட்ட மூன்று வேஷமான அவஸ்தைகளையுங் குரு கிருபையால் மித்தையென்று அறிந்து தள்ளினவன் ஜீவன் முக்தன்,

75-வது தரங்கம்.

[அ-கை] ஆத்மாவாகிற புருஷனுக்கு மாயா ஸ்திரீ மருந்திட்டதைத் தீர்த்த விபரம்:—

ஆத்மாவாகிற புருஷனுடைய, மாயையாகிற ஸ்திரீயானவள், அவரைச் சுவா தீனஞ் செய்வதற்காகச் சொரூப மறதியாகிற மருந்தை, விபரீத பாவனையாகிற பக்ஷணத் தில் வைத்துக் கொடுத்ததிலும், இவன் தனக்குப் பூரணமாய்ச் சுவாதீனப்படாததைக் கண்டு, மோக சக்தியாகிற சோணிதத்தில் மறதியாகிற மருந்தைச் சேர்த்துக் கொடுத் ததுமன்றியில் ஆவரணமாகிற பச்சிலையையும் தலையில் தேய்த்து, விக்ஷேபமாகிற பைத் தியம் பிடிக்கும்படி செய்து, தேகமே நானென்கிற மயக்கத்தையும் ஜனன மரணமாகிற வியாதியையும் சுழுப்தியாகிற மூர்ச்சையையு முண்டுபண்ணி, குருவாகிற பிதாவையும் சாஸ்திரமாகிற மாதாவையும் சாதுக்களாகிற சொந்த பந்துக்களையும், சன்மார்க்கமான மானத்தையும் விட்டு, மாயை யென்ற தாயையும், மாயாகாரியமான ஜகத்தாகிற பெண் ணையும், எப்போதும் சிந்திக்கும்படி பண்ணிப் போட்டதால், கல்பகோடி காலமானாலும் இந்த மருந்து மயக்கந் தீராமல் கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும்போது தெய்வாதீனமாய்ச் சற்குருவாகிற வைத்தியர் கிடைத்து, அவரும் இவனுக்குத் தயையினால் அநேக விதமான, நித்தியா நித்திய, விவேகாதிகளாகிற மருந்துகளைக் கொடுத்தும் மோகவியாதி தீராததைக் கண்டு, நமக்கு முன் மாயையாகிற மருந்தீட்டினால் வந்திருந்த வியாதியைத் தீர்ப்பதற்கு, நம்முடைய குருவாகிய வைத்தியர், நாம் யாரென்ற சொரூப விசாரணையாகிற பிரதி மருந்தை, அனுக்கிரகித்து, நமக்கு வந்த வியாதியை நிவர்த்தித்தது போல, இவனுக்கும் அப்படியே மாயையாகிற பெண், மோக சக்தியாகிற சோணிதத்திற் சேர்த்து, மறதியாகிற மருந்தை வைத்திருக்கிறாளென்று அறிந்து, இவனுக்கு நாம் யாரென்று விசாரமாகிற மருந்தால், அவள் வைத்த மோகரூபமான மருந்துகளை யெல்லாந் தீர்த்ததுந் தவிர, இனி யிவளைச் சம்ஹரியாமலிருந்தால் இப்படியே மறுபடியும் மருந்து வைப்பாளென்று அறிந்து, ஞானாக்கினியினால் அவளைக் கொளுத்தி, சிரவண மனன நிதித்தியாசனமாகிற பிரதி மருந்தைக் கொடுத்துச் சமுசய பாவனை, அசம்பாவனை, விபரீத பாவனை முதலான அவள் வைத்திருந்த மருந்தின் சேஷத்தையெல்லாம் வெளியேற்றி சாக்ஷாத்காரமாகிற பலத்தை யும், ஜீவன் முக்தியாகிற ஆரோக்கியத்தையும் உண்டு பண்ணினார். ஆகையால் இப்படி அனுக்கிரகம் பண்ணின பிற்பாடு இந்த மாயா ஸ்திரீயுடன் சொற்பனத்திற்கூடச் சேரா மலும், சொரூபானு சந்தானமான அவுஷதத்தைச் சொப்பனத்திற்கூட மறவாமலிருக்கும் படிக்கும் சகல முமுக்ஷுக்களுக்கும் தெரிவித்தோம்.

76-வது தரங்கம்.

[அ-கை] நிர்க்குண இராஜன் விபரஞ் சொல்லப் படுகிறது.

பிரஹ்மமாகிற இராஜனுக்கு, மாயை அவித்தையென்ற பெரிய பொய்யென்றும், சின்னப் பொய்யென்றும் இரண்டு ஸ்திரீகள். அவர்களில் மேற்படி இராஜன் பெரிய பொய்யினிடத்திற் சேர்ந்த காலத்தில், பிறந்த பிள்ளையான ஈசுவரன் சுதந்தர சக்தியான யுவராச்சியப் பட்டங் கட்டிக்கொண்டார். அந்த இராஜன் சின்னப் பொய்யான அவித்தை யுடன் சேர்ந்த காலத்தில், அவளிடத்திலிருக்கிற ஆவரணமென்கிற வியாதியால், மேற்படி இராஜனுக்குச் சுயம்பிரகாசமாய் நாம் விளங்குகிறோ மென்கிற ஞானக்கண் போனதுந் தவிர, இவள் அநேகவித மானதால் இவளிடத்தில் பிறந்த ஜீவர்களான சேய்களுக்கும், மேற்படி கண்கள் அதுபோலவே போய்விட்டன. இவள் பிள்ளையாகிற ஜீவனுக்கு, சுதந்திர மாகிற சொத்தில்லாமையால், ஈசுவர வச விருத்தியாகிற வேலைக்குப் போய், தனு, கர ணங்களாதியாகிற சம்பளத்தை வாங்கிப் புஜித்து, அந்த ஈசுவராக்ஞைகளான சுருதி, ஸ்மிருதிகளில் விதித்தபடி நடக்காததாகிற வேலைத் தவறுதலால், தாபத்திரய துக்கங்க் ளாகிற தண்டனைப் படுகிறான். ஈசுவரன் விதித்தபடி நடந்து, பரலோக சுகத்தை அனு பவிக்கிறதானது—இராஜன் விதித்த சட்டப்படி நடந்தவனுக்குப் பெரிய உத்தியோகம் ஆகிறது. புண்ணிய க்ஷயத்தினால் அடிக்கடி கீழே விழுகிறானென்பது—அந்த உத்தியோக வாயிதா ஆனதின் பேரில் வீட்டுக்கு வருவதாம். இப்படி வேலையன்றியி லிருக்கும்போதுண் டாகிற உதாசீன சுகமானது—உள்ள யோமியா சம்பளம்போலுமாம். சாக்கிரத்தில் விசேஷ சிரமமடைந்திருந்தால் நேரே சுழுப்திக்கு விடுகிறதானது—சிரமப்பட்டு வேலை செய்தவ னுக்கு உடனே சாப்பாடு போடுகிறது போலவாம். அப்படி ஜாக்கிரத்தில் சிரமமன்றியி லிருந்தால் சொப்பனத்தில் தாமசித்து சுழுப்திக்கு விடுகிறதானது—சச்சேரியில் சிரமப்பட்டு வேலை பாராதவனை, வீட்டுக்குள் வேலை பார்க்கச் சொல்லிச் சாப்பிட விடுகிறது போலவாம். சுழுப்தியில் சுகமா யிருக்கும்போது கர்மம் வந்து வெளியிலிழுத்து தொழில் ஏவுகிற தானது—அந்த இராஜனுடைய சேவகன் போஜனசாலையி லிருக்கிறவனை வெளியிலிழுத்துப் பாக்கியிருக்கிற பாகியவேலை செய்யச் சொல்வதாம். ஜாக்கிரத்தில் முன் வாசனைப்படி கர்மங்களைச் செய்து, சுக துக்கங்களை அனுபவித்து, ஆகாமிய வாசனைகளை யேத்திக் கொண்டு நித்திரையை யடைகிறதானது—மறுபடி வேலை செய்து, மறுநாள் வேலை செய் வதற்காக அட்வான்சு வாங்கி வீட்டுக்குப் போவதாம். எழுவகை ஜன்மம், எழுவகை உத்தியோகமாம். ஜன்மமே உத்தியோகமாகிறது, மரணமே பர்த்துருப்பாகிறது. இப்படி அனந்தகோடி காலமாய் அஸ்திரமான ஜன்ம உத்தியோகத்தைப் பண்ணி, அலுத்து, இந்திராதி பதவிகளைக் குறித்து தபசு செய்வதானது-ஸ்திரமான வேலைக்காகப் பரீக்ஷை கொடுப்பதாம். அந்த இந்திராதி பதவிக்குக் காத்து அதைப் பெறுவது - கலெக்டர் முத லான உத்தியோகத்துக்குக் காத்து அந்த வேலையைப் பெறுவதாம். அந்தப் பதவிகளிலும், அசுராதி பீடைகளாலும், ராகத்துவேஷங்களாலும், துக்கப் படும்போது அந்தக் காமியங்க் ளான பதவிகளையும் வெறுக்கிறதானது—அந்த உத்தியோகத்தில் வருகிற கஷ்டத்தால்

உத்தியோகத்தை வெறுத்ததாம். இனி இப்படிக் காமிய கர்மம் பண்ணக்கூடாது; நிஷ்காமிய கர்மம் செய்வதால் ஈசுவர கிருபை யுண்டாகுமென்று எண்ணி, அப்படிச் செய்வதுதான் இராஜனிடத்தில் சம்பள உத்தியோகத்துக்கு ஒப்புக்கொள்ளாமல் அவன் தயவுக்காக வேலை பார்ப்பதாம். நிஷ்காமிய கர்மஞ் செய்வதால் ஈசுவர கிருபையுண்டாய்ச் சித்தசுத்தி வந்து நித்தியா நித்திய வஸ்து விவேகம் பண்ணுவதுதான் - அந்த இராஜன் கிருபையால், இவனுக்கு வேலையன்றியில், நல்லது, பொல்லாததுகளை யோசிக்கும்படி வந்ததாம். அந்த விவேகத்தால் இகாமுத்திரார்த்த பல போக விராகமுண்டாவது—முன் தான் பார்த்த உத்தியோகங்களை யெல்லாம் வெறுத்ததாம். இந்த ஜகத்தை உள்ளே நினையாமலும், வெளியிற் பாராமலும் இருப்பதுதான்-அந்த உத்தியோகங்களை உள்ளிலும், வெளியிலும் வெறுப்பது. நம்முடைய அஞ்ஞானுந்தத்துவம் போய், ஞானதிருஷ்டியோடே கூடிப் பிரஹ்மத்தோடே எப்போது ஐக்கியமாவோ மென்ற முமுக்ஷுத்துவம்—தன் பிதாவுடனே எப்போது சேருவோமென்று தபித்ததாம். அந்தப் பிரஹ்மமே நிராவ ரணமான ஞானதிருஷ்டியோடே கூடிய குரு ரூபமாய் வந்து, அந்த ஜீவனைப் பார்த்து நீ பிரஹ்மம், உனக்கு ஒருநாளும் ஜனன மரணமில்லை; நீ ஜீவனுக அஞ்ஞானுந்த காரத்தாலுண்டாய் ஜனன, மரண, சுகதுக்க சம்சாரங்களை யடைந்ததாய்த் தோற்றி வருகிறதா யுள்ளதெல்லாம் சொப்பனம் போலவென்று உபதேசித்தது-அந்த இராஜன் வேஷ மாறிவந்து இவனுக்கு நீயே இராஜனென்று போதித்ததாம். இப்படிச் சிரவணத்தால் சம்சயபாவனை போன பிறகு இந்தப் பிரஹ்மத்துவம் நமக்கெப்படிச் சம்பவிக்கப் போகிற தென்கிற அசம்பாவனையை மனனத்தால் தீர்ப்பதுதான்—அந்த இராஜன் சொன்னபடி நாம் இராஜாவென்று எண்ணிப் பார்ப்பதாம். அனுதி அவித்தியா வாசனையினுல் தேகமே நான், நான் கர்த்தா, இந்த ஜகம் சத்தியம், ஈசுவரனொருவர் சிக்ஷிக்கிறவரிருக்கிருரென்று வருகிற விபரீத பாவனைகளே, முன் பழக்கத்தால் இராஜா ஏவுகிறது, தான் உத்தியோகத் தொழில் செய்கிறது முதலானதான பாவனையாம். பிரஹ்மமே நாம், நாம் கர்த்தாவல்ல, தேகாதி ஜகமும் சத்தியமல்ல வென்று பழகுவதான நிதித்தியாசனந்தான்—நான் இராஜா நான் வேலைக்கார னல்லவென்று பழகுவதாம். பிரஹ்மமே நான்; நானே பிரஹ்மமென்று அனுசந்திருக்கிறதினுல் வந்திருக்கிற திருடமான சமாதியினுல் அஞ்ஞான சந்தேகமன்றி யில், திடப்பட்டு ஏகமாத்திரமான பிரஹ்மமாத்திரமாய் மிஞ்சி, மறுபடி பிராரத்த கர்ம சேஷத்தால் ஜீவ ஜகத்துக்கள் தோன்றினுலும் சொப்பனம்போலப் பொய்யென்று, தானே தானுயிருக்கிற ஜீவன் முக்தி அவஸ்தைதான் - அந்தப் புருஷன் தகப்பன் வேறே, தான் வேறே யென்ற பேதத்தை யிழந்து, தானே இராஜனுய்ப் பேதமாய்த் தோன்றுகிற உத்தி யோகமெல்லாம் பொய்யென்று நிச்சயித்துத், தானே நிற்குண இராஜனென்பதை மறவாமற் சுகித்துக்கொண்டிருக்கிரு னென்பதாம்.

77-வது தரங்கம்.

[அ-கை.] தீவிர முமுக்ஷுவுக்குச் சற்குருவைப் பார்த்த மாத்திரத்தில் உண் டாகும் பேரானந்தஞ் சொல்லப்படுகிறது:-

தாபத்திரய துக்கத்தால் தபித்துக்கொண்டிருக்கிற முமுக்ஷுக்களுக்கு சற்குரு

தரிசனங் கிடைத்தால் என்னமாய்த் தோன்றுமெனில்—முடவனுக்குக் கொம்புத் தேன் அகப்பட்டது போலும், பிறவிக் குருடனுக்குக் கண் தெரிந்தது போலும், ஏழைக்கு நிதி அகப்பட்டது போலும், நடுச் சமுத்திரத்தில் முழுகி, மகராதி துஷ்ட ஜந்துக்களாற் கடிக்கப் பட்டு, தபித்துக்கொண் டிருக்கிறவனுக்குக் கப்பல் அகப்பட்டது போலும், தலையில் தீப்பிடித்தவனுக்குத் தண்ணீர் அகப்பட்டாற் போலும், பதிவிரதைக்குத் தேசாந்திரத்தி லிருந்து தன் புருஷன் வந்தாற் போலும், காட்டில் கள்ளர் கையிலகப்பட்டவனுக்கு மகா இராஜாவந்து சேர்ந்தது போலவும், கூழுக்குத் தாளம் போடுகிறவனுக்குத் தேவாமிருதம் அகப்பட்டாற் போலும். வெய்யிலில் அலைகிறவனுக்கு அரண்மனை யகப்பட்டாற்போலும்; நடக்கமாட்டாதவனுக்கு இரயில்வண்டி அகப்பட்டாற் போலும் சந்தோஷிப்பனென் றறியத் தக்கது.

78-வது தரங்கம்.

[அ-கை.] மனதானது சுருக்கத்தி லொடுங்குவதற்குச் சுருக்க வழி:—

ஆத்மா ஆகாசம், மனசு வாயு, இந்திரியம் அக்கினி, சரீரம் ஜலம், விஷயம் மரம் முதலானவை. மனசாகிற வாயு, இந்திரியமாகிற தீ, விஷயமாகிற செத்தைகள் மூன்றுஞ் சேர்ந்தால், எத்தனை சாஸ்திர விசாரமாகிற ஜலம் விட்டாலும் மனதாகிற வாயுவும் ஓயாது, இந்திரியமாகிற தீயும் அணையாது. ஆகையால் இந்த மனதாகிற வாயு, விவேக வைராக்கியத்தினால் இந்திரிய விஷயங்களின் பற்று விட்டு, சொரூபமாகிற ஆகா சத்திற் பற்றினால்தான் ஓயுமென்று அறிந்து, சொரூபானு சந்தானத்தால் மனசை சுலப மாய் ஜயிக்கலாம்.

79-வது தரங்கம்.

[அ-கை.] சொரூபானு சந்தானத்துக்கு அநேக யுக்தி:—

முமுக்ஷுவாகிய புருஷன், குருவினிடத்தி லிருக்கிற விவேகம், ரெத்ன தீபமென்றும், விஷயம் மின்னல் போலவுமென்று தெரிந்து, அவரிடத்திற் போய், விவேகமாகிற ரெத்ன தீபத்தைப் பெற்று. ஞானத்தை யடைந்து, தானுங் கரையேறி, அன்னியர்களையுங் கரை யேற்றி வைப்பான். அப்படிக் குருவிடத்திற் போய் ஞானத்தை அடையாமல் ஈசுவராதிக ளிடத்திற் போனாற் கரையேற்ற மாட்டார்களாவென்றால், அதற்குத் திருஷ்டாந்தம்—ஒரு வனுக்கு வியாதி வந்தால் தர்ம வைத்தியரிடத்திற் போனால் தன் வியாதியைச் சிரம மன்றியில் நிவர்த்தி பண்ணிவைப்பர், நாம் கடைக்காரனிடத்திற் போனால் காசை வாங்கிக் கொண்டு என்ன சரக்கு நாம் கேட்கிறோமோ, அதை மட்டும் நிறுத்துக் கொடுப்பனேதவிர வியாதியை நிவர்த்திக்கமாட்டான். அதுபோலப் பவ வியாதி வந்தவன் நம் குருவாகிய வைத்தியரிடத்திற் போய்ச் சேர்ந்தால், அவர் ஞானோபதேசஞ் செய்து ஆத்தியந்திக மாய்ப் பவவியாதியை நிவர்த்தி பண்ணி வைப்பர். ஈசுவரராகிற கடைச் செட்டியாரிடத்திற்

போனால் அவர் கர்மமாகிற காசை வாங்கிக் கொண்டு, விஷயமாகிற சரக்குகளைக் கொடுப் பரே தவிர, பவவியாதியை நிவர்த்திக்க மாட்டார். ஆகையால் இச் சென்மத்திலேயே, முக்தி விருப்பமுள்ளவன், சற் குருவையே தேடி அவர் கிருபையைப் பெறக்கடவன். அந்தக் குருவைப் பார்த்து சிஷியன் கேட்கிறான், அய்யா-யெனக்குத் துவைத சங்கல்பம் அடிக்கடி வந்துகொண்டே யிருக்கிறதே, அது நிவர்த்தியாகிறதற்கு உபாயமென்ன? என்று கேட்டான். அப்போது குரு சொல்லுகிறார்; நீ அறிவாயிருந்து சங்கல்பம் வருகிறதா? மனசா யிருந்து வருகிறதா? ஜகத்தாயிருந்து வருகிறதா? அறிவாயிருந்து வருகிறதென்றால் அறிவு நிருவிகாரமானதாலும் அப்படிச் சங்கல்பம் வந்தாலும் வெள்ளத்தைக் கிள்ளினால் வெல்லமாய் வருவது போல அறிவாகவே வரவேண்டும், ஜடத்தைக் குறித்து வரக்கூடாது. நீ மனசென்றால் அந்த மனசு சித்தா, ஜடமா, சித் ஜட ரூபமா சொல்? சித்தென்றால் அறிவைப்போலச் சாக்ஷி மாத்திரமாயிருக்க வேண்டும். ஜடமென்றால் கடபடாதிகள்போலச் சும்மா கிடக்க வேண்டும். சித் ஜடமென்றால் இருட்டாதித்தன் போலவும். வெள்ளாள தீக்ஷிதர் போலவும் துலுக்கப் பிராமணன் போலவும், விதவா சுமங்கலிபோலவும் சேர மாட்டாது, நீ ஜகத்தென்றால் அப்பவும் ஜடமாச்சுது. எது ஜடமோ அது அநித்திய அசுத் தாதியான பொய்யாச்சுது. நீயும் ஜகத்தும் பொய்யானால், பொய்யாயிருக்கிற மலடி பிள்ளைகள் இரண்டு பேர்களும், சம்பந்தம் பண்ணிக்கொள்ள மாட்டார்கள்போல அப்பவும் சங்கல்பம் வரக்கூடாது. நீ நிஜம், ஜகத்துப் பொய்யென்றால் அப்பவும் கானல் ஜலம், கிளிஞ்சில் வெள்ளி, முதலானதைக் குறித்துச் சங்கல்பம் உலகத்தில் ஒருவருக்கும் வராதது போல, உனக்கும் அப்படிப் பொய்யைக் குறித்து நினைப்பு வரக்கூடாது. நீயும் விஷயமும் நிஜமென்றால், புருஷர்களும் புருஷர்களுஞ் சேர்ந்து பிள்ளை பிறக்காததுபோல அப்பவும் சங்கல்பம் வரக்கூடாது. உனக்கு விஷயம் வேறென்றால். ஊரார் வீட்டுக் காரியத்தைக் குறித்து நீ நினைக்கத் தேவையில்லை. இன்னும் நீ நினைத்தபடி ஒன்றும் வரப்போகிறதில்லை. நீ இப்படி ஆகவேணும், இப்படி ஆகக்கூடாதென்று நினைப்பதே மூடத்தனம், வெய்யிலைப் பார்த்துத் தபிக்கிறதென்று சொல்லுவதாலும், பனியைப் பார்த்துக் குளிருகிறதென்று சொல்வதினாலும் பிரயோஜனமென்ன சொல்? இன்னும் நீ அப்படி நினைப்பதாலுண்டாகிற கெடுதலையுஞ் சொல்லுகிறேன். நடந்ததை நினைத்தால் துக்கமும், சஞ்சித கருமமும், வாசனையும். அஞ்ஞானமும், ஆவரணமும், காலம் வீணாய்ப் போவதால் வருகிற துக்கமும் விருத்தியாகும். வரப்போகிறதை நினைத்தால், ஆகாமியமும் ஆசையும், விருத்தியாகும். வர்த்தமானத்தை நினைத்தால் பிராரப்தமும், ராகத்துவேஷமும், பிரவர்த்தியும் விருத்தி யாகும். ஆகையால் ஒரு சங்கல்பமுஞ் செய்யாமல், சாக்ஷி மாத்திரமாக விருக்கவேணும். பின்னும் உன் தாய்போலிருக்கிற ஈசுவரன், உனக்கு ஆயுளாகிற அன்னத்தைக் கொடுத் தால், அதை விவேகமாகிற வயிற்றில் போடாமல். ஜலத்திலிருக்கிற மீன் குஞ்சுகளுக்குப் போட்டு வேடிக்கை பார்ப்பது போல, நீயும் உன் ஆயுள் ஆகிற அன்னத்தை ஸ்திரீ புத்திராளாகிற மச்சியங்களுக்குக் கொடுத்து, முக்காலே யரைக்கால் ஆயுளாகிற சாதமும் ஆய்விட்டது. இனிமேலாகிலும் மிச்சமிருக்கிற அன்னத்தை, விவேகமாகிற வயிற்றிற் போட்டு, சுகத்தையடை இன்னும் நீ சிம்மத்துக்குச் சமானமாயிருந்து, யானை மஸ்தகம்

போலிருக்கிற பிரமக்ஞானத்தை யடையவேண்டுமே யல்லாமல், நரியைப்போ லிருக்கிற மாயிக பதங்கள் பலவந்தமாய் வந்தாலும் அதை இச்சிக்கக் கூடாது. உனக்கு அஞ்ஞான மயக்கத்தாற் சொப்பன காலம்போல மெய்யாய் ஜகத்துத் தோன்றினுலும், உன்னை நீ யாரென்று எழுப்பினுல் உன்னைத்தவிர வேறென்றுங் காணுமற் போம். ஆகையால் நான் பிரஹ்மமென்ற நிச்சயம் ஒன்றுதான், அழியாமலிருந்து மோக்ஷத்தைக் கொடுக்குமே தவிர, மற்ற மாயா காரியத்தைக் குறித்து எதுவெது விவகரித்தாலும், அது அது எல்லாம் சொல் மாத்திரமென்று தெளிந்து கொள்ளத்தக்கது. அய்யா, எவ்வளவு விசாரித்தாலும் ஆத்ம சாக்ஷாத்காரமாக வில்லையே யெனில்; ஒரு மைல் தூரமுள்ள குகைக்குள் நாகரத்ன மிருக்கிறதென்று சொல்லி ஒரு சித்தர் ஒருவனைக் கூட்டிப் போகும்போது முக்கால் மைல் தூரம் போய் இன்னம் எவ்வளவு தூரமிருக்குமோ இவர்தான் நம்மை யென்ன செய்யக் கூட்டிப் போகிருரோ வென்று பயந்து திரும்பி வந்தவழியே ஓடிவந்தது போல, வெகு பேர்கள் சிரவணம் மனனம்வரை செய்து, அந்தப் பிரஹ்மத்தைக் காணேமென்று பயந்து, பழைய சமுசார சமுத்திரத்தில் ஓடிவந்து விழுகிருர்கள்; நீயும் அப்படித் திரும்பிப் போகாமல், பிரஹ்மாப்பியாசஞ் செய்து வந்தாயே யானுல் பிரஹ்மத்தை அதிசீக்கிரத்தில் அடைவாய். ஆகையால் இந்த ஜீவன் முக்திக் கன்னிகையை விட்டு விஷயத்தில் மோகித்தாயே யானுல், புத்தியாகிற வேசி, அதிமோகத்தை யுண்டுபண்ணி ஒருநாளுங் கரையேற வொட்டாமல், உன்னைக் கெடுத்துப் போடுவள். ஆனதால் முக்தியாகிற நிஜ ஸ்திரீயை மறவாம லிருக்கவேண்டும். அய்யா, நானெப்போதும் பிரஹ்மமாயிருக்கும்போது நான் பிரஹ்மமென்று என்னத்துக்கு நினைத்து, அறிந்து, நிச்சயிக்க வேண்டுமெனில்; அடே! நீ கேட்டபடி பிரஹ்மத்தை அறியாததால் வருந் துக்கத்துக்கும், பிரயோசனமின்மைக்கும் யுக்திகளைக் கேள்—கட்டைக்குள் தீ யிருந்தாலும் கடையாதே போனுல் தீயுடன் கட்டையைக் கறையான் தின்னுவது போலும், தானிருக்குமிடத்தில் புதையலிருந்தாலும், அதை யறிந்து தோண்டி யெடுத்து, அனுபவியாதவன் பிக்ஷை வாங்குவதுபோலும், ஒக்கலில் பிள்ளையிருந்தும் அறியாதவள் ஊரெல்லாம் அலைவது போலும், தயிருக்குள் வெண்ணெயிருந்தும் கடையாமற் போனுல் நவநீதம் அடையப்படாமல் வீணுய்ப் போவது போலும், படுக்கையில் படுத்திருப்பவன், சொப்பனத்தில் காடு கரைகளில் போய் அலைந்து திரிந்து சங்கடப்பட்டுக் கலங்குவது போலும், கைவிரலில் போடப்பட்டிருக்கிற மோதிரத்தை மறந்து கடைவீதி யெல்லாம் தேடினவன் போலும், தான் பிரஹ்மமா யிருந்தாலும் நான் பிரஹ்மமென்ற ஞானமில்லாதவன் சம்சார துக்கத்தை கடந்து ஒருநாளும் பிரஹ்மானந்தத்தை அடையான். அய்யா, ஒருதரம் நான் பிரஹ்மமென்று அறிந்தாற் போதாதோ? அடிக்கடி என்னத்துக்கு அனுசந்தானம் பண்ணவேண்டுமெனில்; அதற்கு அநேக காரணமிருக்கிறது. அதாவது—பயங்கரமான விஷய மார்க்கத்தில் நடந்தவன், ஒருதரம் ஞானமாகிற இராஜ மார்க்கத்தைப் பார்த்தானே யானுல் மறுபடி அந்தக் கெட்ட மார்க்கத்துக்கு எப்படிப் போகானே; நரகத்தைப் புசிக்கிறவனுக்கு அமிர்தம் அகப்பட்டால் மறுபடி அமிர்தத்தையே யெப்படி ஆசைப்படுவனே, அப்படிப் பிரஹ்மானந்தத்தை ஒருதரங்

கண்டவனுக்கு, மறுபடியும் விஷயத்தைக் கண்டால் அருசியாகவே தோன்றுவதால், அடிக்கடி பிரஹ்மானுசந்தானமே செய்ய வேண்டுமென்றறி. அய்யா ஞானிகள் விவகாரம் பண்ணக் கண்டோம் அவர்களெப்படி விவகாரம் பண்ணுவார்களெனில், ஞானிகள்; திருஷ்டியில் பிரஹ்மம் நானென்கிற நிச்சயத்தை மறவாமல், பிராரப்த கர்மத்தால் வரும் போகங்களை யெல்லாம் சொப்பன போகம்போலப், பொய்யென்று பார்த்து விவகாரஞ் செய்து வருவார்கள். அய்யா, எப்போதும் சொரூப சிந்தனையாயிருந்தால் தேக விவகாரம் எப்படி நடக்குமெனில் பைத்தியங் கொண்டவனையும், கர்ப்பத்தில் வசிப்பவனையும், சொப்பன சுழுப்தி யடைந்தவனையும், சிசுக்களையுங் கல்லுக்குள் தேரையையும் கருப்பைக்குள் முட்டையையும் கர்மப்படி காக்கும் ஈசனிருக்கும் போது இவன் கவலைப்படத் தேவையில்லை. அப்படிக் கவலைப்பட்டானுனல் கெடுதியும் உண்டாகும் (எ-தி) டிக்கட்டுவாங்கி ரயில் வண்டியிலேறினவன் சுகமாயிராமற் சீக்கிரம் விடென்றும் மெள்ள விடென்றும் இப்படி விடென்றும் அப்படிவிடென்றும் இவன் புலம்புவதினுல் என்ன பிரயோசனம்? இவன் இரைச்சலைக்கேட்ட துரையும் இவன் டிக்கட்டையும் பிடிங்கிக் கீழே யிறக்கிவிட்டுத் தண்டனையு மெப்படிக் கொடுப்பானே அப்படி ஈசுவரன் கர்மமாகிற காசுக்கு ஆயுளாகிற டிக்கட்டைக்கொடுத்து சரீரமாகிற ரயிலில் தூக்கிவைத்துச் சுகமோ, துக்கமோ கர்மத்துக் கீடாகத் தவருமல் கொடுக்கிருர். அப்படியிருக்க இவன் இந்தச் சுகம் வேண்டும், இந்தத் துக்கம் வேண்டாமென்று புலம்புவதால் ஈசுவராபாரதமுண்டாகி, யமனுகிற சேவகனை விட்டு, இவன் சரீரத்திலிருக்கிற ஆயுளாகிற டிக்கட்டையும் பிடுங்கி நரகமாகிற ஜெயிலிலும் போடுகிருரென்று சொன்னதைக் கேட்டுப் பயந்து நான் என்ன செய்யவேண்டுமென்று கேட்பாயாகில் நீ யொன்றுஞ் செய்யவேண்டியதில்லை; சரீர ரக்ஷணை கர்மப்படி நடக்குமென்று நிர்ச்சிந்தனுய் நானே பிரஹ்மம் தேகாதி ஜகத்தெல்லாம் சொப்பனம்போலே பொய்யென்று நிச்சயித்துச் சுகமாயிருக்க வேண்டியது. அய்யா தன்னைமறந்த ஜீவர்களுக்கு என்ன கெடுதலிருக்கிறதென்று கேட்பாயாகில் சகல ஜீவர்களுக்குந் தெரியும்படியாய் கையைத் தூக்கிக்கொண்டு சொல்லுகிறேன்: ஓ ஜீவர்களே! நீங்கள் அநேகம் ஓட்டைகளுடன் கூடிய இந்த சரீரபாண்டத்தில் ஆயுள் ஆகிற ஜலம் நிமிஷந்தோறும் ஒழுகிப்போகிற தென்பதை யேன் அறியவில்லை? இது இவ்வளவு காலமிருக்குமென்று நிலையில்லாம லிருக்கிற பதார்த்த மல்லவா? அப்படி ஆயுள் முழுவதும் ஒழுகிப்போகு முன்னமே உங்கள் சொருபத்தை அறியவேண்டும். அப்படி அறியாமற் போய்விட்டீர்களே யானுல் உங்களுக்கு வருகிற கெடுதலை இவ்வளவென்று சொல்லிமுடியாது. அஃதெப்படி யென்ருல் லோகத்தில் திருடினவனுக்கு 4- 5- வருஷம் மண்சுமக்கிறது விலங்கு போடுகிறது முதலான கடினமான தண்டனைசெய்து அப்புறம் அவனை விடுதலைசெய்து விடுகிருர்கள். இந்த நீங்கள் உங்கள் ஆத்மாவைத் திருடினதற்காக கற்பகோடிகாலமாய் ஜனன மரணமாகிற தண்டனையைப் பெற்றுக் கொண்டு, இப்படிப்பட்ட மலமூட்டைகளைத் தூக்கிவந்ததுந் தவிர, இப்போது உங்கள் சரீரமாகிற மலமூட்டையை 4-ஜீவர்கள்கூடித் தூக்குகிறதற்கு அசாத்தியமா யிருக்கிறது. இந்தச் சரீரமாகிற மலமூட்டையை ஒருத்தனெருத்தன் தலைமேல் தனித்தனியே வேறு

வேருக வைத்துத் தூக்கும்படிசெய்த பிரகாரத்தை குறைவென்று அறியாமற்ருனே நீங்களும் அய்யரவர்களென்றும் அம்மாளவர்களென்றும் சாஸ்திரியவர்களென்றும் தீக்ஷிதரென்றும் ஜோதிடரென்றும் பாகவதர்களென்றும் பேர்வைத்துக்கொண்டு பீமூட்டையை நானென்று வெட்கமில்லாமல் தூக்கித் திரிகிறீர்களே! இப்போதாகிலும் யோசித்துப் பார்த்து இந்த மூட்டையை யெடுக்குமுன்னே ஒரு பீமூட்டையை யெடுத்து, அந்தப் பீமூட்டையை நானென்றும், அந்தப் பீமூட்டையைத் தவிர வேறே ஆத்மா இல்லையென்றும், அப்போது நினைத்திருந்ததினுல், இப்போது இந்தப் பீமூட்டையை யெடுக்கும்படியாய் வந்து சேர்ந்திருக்கிறது. இப்பவும் இந்தப் பீமூட்டையை நானென்று பாவித்தால் இனிமேலும் அனந்த பீமூட்டைகள், இப்படி ஓயாமல் எடுக்கவேண்டி வருமென்று நிச்சயித்து இப்பவே இந்தப் பீமூட்டை நாமல்ல, நம்முடையதுமல்ல என்று அபிமானத்தைத் தள்ளி நம்முடைய நிஜவடிவமானது நிராகாரமான பிரஹ்மமென்று திடமாயறிந்து ஜனகாதிகளைப்போலே திடஞானத்தை யடைந்துயிருங்களென்று சொன்னுர். பிற்பாடு மறுபடியும் சிஷ்யனும் அய்யா! அந்த ஜனகாதிகளெப்படி ராச்சியவிவகாரஞ் செய்துகொண்டு சொருப நிச்சயத்தோடே யிருந்தார்களென்று கேட்கும்போது குரு சொல்லுகிருர்:— அவர்களுடைய சித்தமானது சந்திரனைப்போலே குளிர்ச்சியாயிருக்கும். ஆகையாற் சந்திரனுக்கு முன்பாக எவ்வளவு விவகாரமாகிற கட்டைகளைப்போட் டெரித்தாலும் சந்திரன் எப்படி உஷ்ணமாகமாட்டாரோ அப்படிப்போலும்; அஞ்ஞானிகளுடைய மனசானது சூரியன் வெகுஉஷ்ணமா யிருக்கிறதுபோல இருக்கிறபடியால் அவர்கள் முன்பாக விவேகமாகிற ஜலத்தை எவ்வளவு வாரிக்கொட்டினுலும் பழையபடி உஷ்ணமாகவே யிருக்குமென்றறியவேண்டியது. அய்யா! என்ன விவேகஞ்செய்தாலும் மறுபடி பிரபஞ்சவாசனை ஒவ்வொருக்கால் உதிக்கிறதே அதற்கு நானென்ன செய்வேனென்று கேட்பாயாகில், அதற்கொரு திருஷ்டாந்தங்கேள்:—ஒரு புருஷனுக்கு வயிற்றுவலி வந்து, 60-நாழிகையும் அவனை இம்சித்துக்கொண்டிருக்கும்போது, ஒரு சித்தபுருஷன் தெய்வகதியால் அவனிடம் வந்து சேர்ந்து, அவனுடைய உதரோ பாதியைப் பார்த்து சகிக்கமாட்டாமல், தயையினுல் தன்கையிலிருந்த ரசகுளிகையை மூன்றுவேளை கொடுத்து, அந்தக் குளிகையை அவன் சாப்பிட்டவுடன் முன்போல 60-நாழிகையும் வலியாமல் 4-நாழிகையளவு வலித்து மற்றவேளை சுகமாயிருக்கும்போது, அந்த வயிற்றுவலிக்காரன் அந்தச் சித்தனைப்பார்த்து வயிற்றுவலி பூர்ணமாய்ச் சொஸ்தமாகுமென்று சொன்னுயே திரும்பவும் 4-நாழிகை வயிறு வலிக்கிறதே, உன் மருந்து ஒன்றுஞ் சுவார்சிய மில்லையென்று சொன்னதற்கு அந்தச் சித்தன் சொல்லுகிருன்: 60-நாழிகையும் வலித்துக்கொண் டிருந்ததற்கு, மூன்று வேளை அவுஷதத்தால் முக்கால் திட்டந் தீர்ந்துபோனுல் இன்னங் கொஞ்சவேளை சாப்பிட்டாயேயானுல் வியாதி நிசேஷமாய் நிவர்த்தியாகுமென்று சொன்னதுபோல உனக்கும் 60-நாழிகையும் விஷயவாசனையுண்டாகி அதனுல் துக்கப்பட்டு இப்போது விவேகமாகிற குளிகை சாப்பிட்டதால் அப்படி 60-நாழிகையும் விஷயவாசனை யுண்டாகாமல் ஏகதேசத்திலுண்டாவதால், நீ இதுமுதல் சாவதானமாயும், நானே பிரஹ்மம், நானே சாக்ஷி,

நானே அகண்டன், நானே சின்மாத்திரனென்று தினம் அப்பியாசித்தாயேயானுல், தேகம் நான்; பிரபஞ்சம் சத்தியமென்கிற வயிற்றுவலி நிவர்த்தியாய்ப் போய்விடும். எப்படி வருமோவென்று பயப்படத் தேவையில்லையென்று சொன்னபடி அவனும் அப்படியே அறிந்து சுகித்தான். ஒரு இடையன் தோளில் குறுக்காக ஒரு தடியை வைத்துக்கொண்டு வீட்டில் நுழையப்பார்த்தான். நுழையமுடியாமல் அவதிப்பட்டுக்கொண்டிருக்கும்போது, புத்திசாலியான ஒருவன் பார்த்து குறுக்கே வைத்துக்கொண்டிருக்கிற கம்பை நேரே வைத்துக்கொண்டாயேயானுல் சுகமாய் வீட்டுக்குள் போகலாமென்று சொன்னுன். அந்தப்படியே தடிக்கம்பை நேரே வைத்துக்கொண்டு வீட்டுக்குள் புகுந்தான். அப்படிப்போல மூடனுயுள்ளவனும் தன் மனசாகிற கம்பை விஷயத்தில் பகிர்முகமாகிற குறுக்காக வைத்துக்கொண்டு, மோக்ஷமாகிற வீட்டில் நுழைய எத்தனப்பட்டதில் போகமுடியாமல் அவதிப்படும்போது, குருவானவர் பார்த்து பகிர்முகமான மனசினுடைய கோணலை, அந்தர் முகமாக ஆத்மாவுக்கு நேரே திருப்பிவைத்தால் மோக்ஷமாகிற வீட்டை அடையலாமென்று சொன்ன மாத்திரத்தில் அவனும் அப்படியேசெய்து மோக்ஷத்தை அடைந்தான். அப்படிப்போல நீயும் மனதை சொரூபத்தில் வைத்து மோக்ஷமாகிற வீட்டை அடையென்று சொன்னவுடன் அய்யா! நான் நிரம்ப ஏழையாயும் துக்கியாயு மிருக்கிறேன். எனக்கு எப்படி ஞான சம்பத்துண்டாகுமென்று கேட்பாயே யானுல் இந்த உலகத்தில் ஒரு ஜீவனும் உண்டாகிறபோதே வித்துவானு யாவது சம்பன்னனு யாவது முண்டாகிறதில்லை. அப்படி நீயும் அஞ்ஞானியா யிருந்தாலும் குரு கடாக்ஷமாகிற நாகரத்னம் உனக்குக் கிடைக்கும் பக்ஷத்தில் நீயும் ஞான சம்பத்தோடு கூடுவாயென்று சொன்ன மாத்திரத்தில், அய்யா அப்படி மகிமையுள்ள குரு கடாக்ஷம் எனக்கு எப்போது தெரியுமென்றுல் ஆத்மாவினுடைய சுவானுபவ சாக்ஷாத்காரம் வந்தாலல்லாமல் மற்றக்காலத்தில் தெரியாது. அது எப்படி யென்றுல் ஒரு சித்தருடைய குளிகையினுடைய மகிமை சாப்பிட்டுக் காயசித்தியான பிற்பாடு தெரிவதுபோல, இந்த ஞானத்தின் மகிமையும் வரவரத் தெரியும். அஃதெப்படி யென்றுல்:—ஒரு புருஷனுக்குக் கிழத்தனம்போல அஞ்ஞான காலம், யவ்வனம்போலக் கர்மானுஷ்டானமும் பக்தியும், குமாரப்பருவம் போலப் பிரஹ்மாப் பியாசம் பண்ணுகிற முமுக்ஷுத்துவம், பள்ளிக்கூடத்தில் வைக்காத குழந்தையைப்போல பிரஹ்மவித்து, நடக்கிறதும் தவழுகிறதுமா யிருக்கிற இரண்டு வயதுக் குழந்தையைப்போல வரன், தவழுகிற ஒரு வயதுக் குழந்தையைப்போல் வரியான், இப்போது பிறந்த குழந்தையைப்போல வரிஷ்டன். பின்னும் இந்த ஆசையை ஜயிக்கிறதற்கு உபாயமாவது ஆசைப்பட தக்கதாயிருக்கிற விஷயத்தைப் பொய்யென்று பார்ப்பதுதானென்றறி.

80-வது தரங்கம்.

[அ-கை.] குரு சன்னிதியை நேரே அடையச் சக்தி யில்லாதவனுக்கு விண்ணப்ப மூலமாய்த் தெரிவித்துச் சுகம் பெறலாமென்று சொல்லுகிறுர்:—

குரு தரிசனம் சமீபத்தில் இல்லாத பக்ஷத்தில், விண்ணப்ப மூலமாய்த் தெரியப்

படுத்திக் கொண்டு நியாயம் பெற்றுக்கொள்ளுகிற மார்க்கம் காண்பிக்கப் படுகிறது. அதாவது ஒரு முமுக்ஷுவானவன் சற்குரு சமீபத்துக்குப் போகச் சாத்தியமில்லாமற் போனால் சீமைக் கோர்ட்டு முதலான இடங்களில் பிராது செய்கிறவர்கள் விண்ணப்ப மூலமாய்த் தெரிவித்துக் கொள்வது போலக் குரு சன்னிதானத்துக்குத் தெரிவித்துக் கொள்வது யாதென்றால், விவேகியாகிற வாதி அவிவேகிகளாகிற பிரதிவாதிகள் செய்திருக்கிற அநியாயத்தைப் பற்றிக் குருவாகிற கோர்ட்டாருக்குத் தெரிவிக்கிறதாவது:—

பிராதின் சுருக்கம்: குருத் தியானத்தா லுண்டாயிருக்கிற விசாரமாகிற விண்ணப்பமாவது: கர்மகாண்டமாகிற அசல் கோர்ட்டிலும், பக்தி காண்டமாகிற அப்பீல் கோர்ட்டிலும், ஜீவேசுவர ஜகத்தாகிற மூன்று பதார்த்தமும் சத்தியமென்றும், வேறே ஆத்மா இல்லையென்றுஞ் சொல்லுகிற கர்மகாண்ட தஸ்தாவேசுகளையும் புராணங்களையும் சூதர், ஜைமினி முதலான ரிஷிகளுடைய சாக்ஷி வாக்குமூலத்தையும் நம்பி மேலே சொல்லிய எதிரிகள் கேட்டுக் கொண்டபடி அவர்கள் பக்ஷம் தீர்ப்புச் செய்தார்கள்; நாம் நிரூபிக்கும் வேத முடிவான உபநிஷத்தாகிற தஸ்தாவேசுகளையும், வாசிஷ்டம் முதலான உப பத்திரங்களையும், ஞானிகளாகிற வசிஷ்டர் முதலான சாக்ஷி ருசுக்களையும் பார்த்து, என் தரப்பிலுள்ள சகல நியாயங்களையும் நன்றாய் ஆலோசித்து அத்வைதமான என் ஆத்மதனம் எனக்குக் கிடைக்கும்படிக்கும், திரி பதார்த்தங்களையும் மித்தையென்று தள்ளி அப்படிக் கற்பித்தவர்களுக்குத் தண்டனை கொடுக்கும் படிக்கும் பிரார்த்திக்கிறேன். மேற்படியார்கள் இனிமே லிப்படி ஒருக்காலும் அநியாயஞ் செய்யாம லிருக்கும்படி, உடனே யென் பிரார்த்தனைப்படி தீர்ப்புச் செய்யவேண்டும். அப்படி உடனே செய்யாத பக்ஷத்தில் மேற்படி எதிரிகளும், அவர்களைச் சேர்ந்த ராகாதிகளாகிற ஏவற்காரர்களும், என்னைக் கொலை செய்து போடுவார்கள். ஆகையால் தீர விசாரித்து நியாயங் கொடுக்க வேண்டியதாய்க் கோர்ட்டாரைப் பிரார்த்திக்கிறேனென்று எழுதி யனுப்பித்த பிராதை மேற்படி கோர்ட்டார் நன்றாய்ப் பார்வையிட்டுத் தீர்மானிக்கிறார். அதாவது, நீ கொடுத்த பிராதுக்கு மேலே சொல்லியிருக்கிற கோர்ட்டனுசந்தானத் தீர்ப்பே போதுமானதா யிருப்பதால் அந்தத் தீர்மானப்படிக்கு, நானென்கிற ஆத்ம தனத்தை அனாத்மாக்களோடே சங்கப் படுத்திக் கொண்டிருக்கிற எதிரிகளிடத்தி லிருந்தும் எனது அனுக்கிரக வாக்கியத்தால் திருப்பிக் கொடுத்திருப்பதால், யாதொரு தடையுமன்றியில் அசங்கமாயிருக்கிற இந்த ஆத்மாவை நீ யெப்போதும் தானாகவே அனுபவித்து வரும்படி தீர்ப்புச் செய்யலாயிற்று. ஆகையால் சகலரும் இதைப் பார்க்கத்தக்கது.

81-வது தரங்கம்.

[அ-கை] ஈசுவரனால் கூடாத காரியம் ஞானி முடிப்பனென்று சொல்லுகிறார்:-

அதாவது ஈசுவரன் சர்வ சுதந்திரனாயிருக்கும் போது, அவரால் முடியாத காரியத்தை ஞானி முடிப்பனென்பதற்கு திருஷ்டாந்த மென்னவென்றால், ஒரு ரிஷியானவர் ஈசுவரனைக் குறித்துத் தபசு செய்ததின் பேரில், அவரும் பிரத்தியக்ஷமாய் வந்து, உன் வேண்டுத லென்னவென்று கேட்க, இவர் ஜன்ம நிவர்த்தியான மோக்ஷமே வேண்டுமென்று சொல்ல, அவர் உனக்கு இன்னம் இந்தப் புளிய மரத்திலுள்ள இலைகள் எத்தனையோ,

அத்தனை ஜன்ம மெடுக்க வேண்டியிருக்கிறதென்று சொல்லிப்போன சொல்லைக் கேட்டு, அந்த ரிஷி விசனித்து இருக்கும்போது, நாரதர் வந்து இவர் சங்கதியைக் கேட்டுத், தன் குருவான சனற்குமார மகரிஷியினிடத்தில் இவரைக் கொண்டுபோய் விட்டவுடன், அவர் இவருக்குத் திவ்விய ஞானத்தைக் கொடுத்து ஜனன மரணமில்லாமற் செய்த கதையையும்; இன்னும் பிரஹ்ம குலத்தில் பிறந்த அதிகோர னென்பவன், மகா பாபியாய்ப் பஞ்சம வர்ணத்திற் சேர்ந்து, அவர்கள் செய்யும் கிருத்தியங்களையும் செய்துகொண்டிருக்குங் காலையில், கருணாநிதி யென்ற ஓர் ஞானி ஒரு கிருகஸ்தன் வீட்டுக்கு வந்து பலகையில் உட்கார்ந்த மாத்திரத்தில், அவன் நீசர்களோடே சூதாடினதிற் கலகம் வந்து, அந்த நீசர்களால் விரட்டப்பட்டு அக்கிரகாரத்துக்கு ஓடி வந்து, இந்த ஞானியைச் சரணமாய் அடைய, அவனையும் அவர் சிஷ்யனாய்க் கிரகித்த மாத்திரத்தில், இவனுடைய பாப கிருத்தியக் கணக்கெல்லாம் தீப்பற்றிப் போனதைப் பற்றி, யமன் இந்த மகாபாபியின் கணக்கு அநியாயமாய் எரிந்து போன காரணந் தெரியாமல், சிவனிடத்திற் போய் இது என்ன காரணமா யிப்படி யாயிற்றென்று கேட்க, சிவன் சொன்னதாவது—இந்த அதிகோரன் முந்தி ஒரு ஜன்மத்தில் மாமரமாயிருந்தான். அந்த மாமரத்தின் பலகையில் அந்த ஞானி உட்கார்ந்த விசேஷத்தால். அவனுக்குச் சண்டாள சகவாசம் விலகி அவர் தரிசனமுங் கிடைத்தது. அதின் பேரில் அவனை சிஷ்யனாகக் கிரகித்தேனென்று, அபயப் பிரதானஞ் செய்ததால், அவருடைய அம்சமாய்ப் போய்விட்டதால், நம்முடைய விசாரணையான பந்தத்திலிருந்து, நிவர்த்தியாய் விட்டதால், ஞானியின் மகிமைக்கு ஒப்பாக ஒன்றையும் சரி சொல்லக் கூடாதென்று, சொன்னதைக் கேட்டு, எமன் வியந்து, மகிழ்ந்துகொண்டு போனானென்று சனற்குமார சம்ஹிதையிற் சொல்லியிருக்கிற கதையையும்; இப்படியே சசிவர்ண னென்பவன் மகா பாபியா யிருந்து, மகாநந்திபராயணரென்ற ஞானியின் அனுக்கிரகத்தால், கரையேறினா னென்ற கதையும்; இன்னும் சுபகையென்ற ஒரு தாசியானவள், அநேகரை மோசமாய்க் கொன்ற பாபத்தால், மகா வியாதி யடைந்து தபித்துக்கொண்டிருக்கும்போது, சக்கிரதரனென்ற ஞானியின் கிருபையால், அவளும் ஞானி ஆனாளென்று சூதசங்கிதையில் சொல்லியிருக்கிற இந்த இரண்டு கதைகளும், இன்னும் இதுபோலவே அநேகர்கள் கரையேறினார்களென்ற கதைகளும், சுருதி, ஸ்மிருதி, இதிகாசங்களிற் பிரசித்தமாயிருப்பதால், இவைகளை யெல்லாம் பார்த்து ஈசுவரனாலும் முடியாத காரியம் ஞானியால் முடியுமென்பதைச் சித்தாந்தமாய் அறிந்துகொள்ளத் தக்கது, அஃதெப்படி யென்றால், மாயா காரியத்தில் ஈசுவரனுக்குப் பிரதான புத்தியும், தத்துவஞான உபதேசத்தில் அப்பிரதான புத்தியுமிருக்கும். ஞானிக்கு ஆத்மக்ஞானோபதேசத்திற் பிரதான புத்தியும், மாயா காரியத்தில் அப்பிரதான புத்தியுமிருக்கு மென்பதற்கு, சுருதி யுக்தி அனுபவ மென்ன வென்றால்—சுருதியாவது, கறவைப் பசு களவு போனால் அந்தக் கிரகஸ்தனுக்கு எப்படித் துக்க முண்டாகுமோ, அப்படி ஒரு ஜீவன் ஞானத்தை யடைந்தால், ஈசுவராதிகள் துக்கப்படுவார்களென்று சொல்லுகிறதுதான். யுக்தியாவது:—அண்ணன் தம்பி இரண்டு பேர்களும் கனபாடிகளா யிருந்தாலும், தமையன் இராஜாவாயும், தம்பி பாடசாலை உபாத்தியாயராயுமிருப்பதில், தமையனுக்கு இராச்சிய விவகாரம் பிரதானமாயும், அத்தியயனம் சொல்லி வைக்கிறது ஏகதேசமாயும், தம்பிக்கு வேதாத்தியயனம் ஓதி வைக்கிறது பிரதானமாயும், இராச்சிய விவகாரம் அப்பிரதானமாயு மிருப்பதுபோல. அனுபவமாவது—ஈசுவரன்

வந்து ஞானுபதேசஞ் செய்து அந்தர்த்தானம் அரைக்ஷணத்திற் குள்ளே ஆய்விட்டார் யென்கிறதும், நம்முடைய குருநாதன் இராப்பகல் பாராமல், அகோராத்திரம் ஞானத்தைச் சுருதி, யுக்தி அனுபவத்துடன் அருமைக் குழந்தையை அமிர்தம் ஊட்டி வளர்ப்பதுபோல, நமக்கு அனுக்கிரகித்து ரக்ஷித்துக்கொண்டு வருகிறதே சாக்ஷி. ஆனுல் இப்படியிருக்கிற தற்குக் காரணம் ஏதென்ருல், ஈசுவரனுக்கு வியாவகாரிக சர்வக்ஞத்துவ மிருப்பதாலும், அவர் எடுத்த வேஷம் பிரபஞ்சம் விருத்தியாவதற் காகையாலும், பிரகலாதனை விஷ்ணு வானவர் சமாதியிலிருந்து எழுப்பினது, பிரபஞ்சம் விருத்தியாக வேண்டுமென்ற எண்ணத் துடன் ஆலோசித்து, பிரகலாதனை எழுப்ப வந்ததாக வாசிட்டத்தில் சொல்லுவதாலும், அவர் அப்படி யிருப்பது யுக்தந்தான். இந்தக் குருநாதனுக் கப்படி வியாவகாரிக சர்வக் ஞத்துவமில்லாதபடியினுல், குழந்தைக்குக் கொஞ்சம் உபசாரம் பண்ணினுல், விலைமதிக்கக் கூடாத ரத்னம் முதல், கேட்டதை யெல்லாங் கொடுப்பது போல, ஜீவனுடைய சஞ்சித கர்மங்களின் கணக்கு இவருக்குத் தெரியாததினுல், உபசரித்த பேர்களுக்கு ஞானத்தைச் சுலபமாய்க் கொடுத்துக்கொண் டிருக்கிருர். பின்னும் இவரெடுத்த வேஷம் மாயையைக் கொல்லுகிற, சதாசிவமான, குரு ரூபமாகையாலும் இவரிப்படிப் போதித்துக்கொண் டிருப்பது யுக்தந்தான்.

82-வது தரங்கம்.

[அ-கை] மாயா லக்ஷணத்தையும். அதை யுடையவர்களையும், அதன் உற் பத்திக்குக் காரணத்தையும், அந்த மாயா அனுபவம் ஜீவன் பண்ணுகிறதற்குக் காரணத்தையும், சுருதி யுக்தி அனுபவத்தினுற் கூறுகிருர்:—

மாயா லக்ஷணமானது ஒன்பது விதத்திலும் சொல்லப்படாத தென்பதே சுருதி, சொப்பனம் சத்த சத்தென்று நிர்ணயமில்லாதிருப்பது போல வென்பதே யுக்தி, இப்போது உண்டாகிற நம்முடைய சங்கற்பம் அப்படியிருப்பதே அனுபவம். இந்த மாயையை யுடையவர்கள் யாரென்ருல், தேகம் நானென்றும் இந்த விஷயம் என்னதென்றும், ஜகத்து சத்தியமென்றும், சொல்லுகிறவர்களே உடையவர்களென்பதே சுருதி, சொப்பனத்திற் கண்ட தேகத்தை நானென்றும், அந்த விஷயத்தை யென்னதென்றும், அதைச் சத்திய மென்றும் அபிமானிப்பதே யுக்தி, நாம் முன் அப்படி யிருந்ததே அனுபவம். மாயையின் உற்பத்திக்குக் காரண மென்ன வென்ருல், காரண மில்லாத மித்தையான மாயை, இன்ன விதமாய் வந்திருப்ப தென்பதைக் கண்ட பேர்களில்லை யென்பதே சுருதி; நாள்தோறு முண்டாகிற சொப்பனம் இன்ன வழியாய் வருகிற தென்பதை அறியக் கூடாமலிருப்பதே யுக்தி; நிமிஷந்தோறும் தன்னிடத்திலுண்டாகிற சங்கற்பத்துக்குக் காரணம் தெரியக் கூடாமலிருப்பதே அனுபவம். மாயையை ஜீவன் அனுபவிப்பதற்குக் காரண மென்ன வென்ருல் ஜீவனிடத்தில் அந்த மயக்கம் வந்ததற்குக் காரணம், அவிசாரமென்பதே சுருதி; தன்னிடத்திற் காணுகிற சொப்பனுவஸ்தைக்குக் காரணம், தான் விழிப்பாய் ஜாக் கிரத்திலிராமலிருப்பதே யுக்தி. இப்போது நமக்கு வந்திருக்கிற அத்தியாசத்தை, நாமார், ஜகத்தெப்படி யுண்டான தென்று, விசாரியாத போது இருந்து, இப்போது குருமுகமாய் விசாரித்த போது, அந்த அத்தியாசங் காணுமற் போனதே அனுபவம்.

83-வது தரங்கம்.

[அ-கை.] குருவாகிய ஈசுவரன் சிஷ்யனிடத்தி லிருக்கிற துர்க்குணங்களை யெல்லாங் கொன்று, அவைகளை யெல்லாருக்குந் தெரியும்படியாகத் தன்னிடத்திற் காண்பித்துக்கொண்டு இருக்கிற சின்னங்களாவது:—

முதலிற் சர்வானர்த்த காரணமான அஞ்ஞானமாகிற விஷத்தைப் பானம்பண்ணி உபதேசமாகிற கண்டத்திற் காட்டிக்கொண்டிருக்கிறதும், சித்தமாகிற புலியைக்கொன்று நிர்ச்சித்தமாகிற தோலைத் தரித்துக்கொண் டிருக்கிறதும், அகங்காரமான யானையைக் கொன்று நிரகங்காரமான தோலைத் தரித்துக்கொண் டிருக்கிறதும், மனசாகிற பாம்பின் இராஜச தாமச குணங்களாகிற பல்லுகளையும், அதிற் பெருகுகின்ற விஷமாகிற சத்திய பாவனையையும் கெடுத்துச் சுத்த சத்துவமாகிற பாம்பைத் தரித்துக்கொண்டிருக்கிறதும், அஸ்வாதீனமான புத்தியாகிற மானை, விவேகமாகிற கையிற் சுவாதீனம் பண்ணிக்கொண் டிருக்கிறதும், அசுத்த வாசனைகளோடு கூடியிருக்கிற, அந்தக்கரணமாகிற மல்லிகை முதலான மலரை நீக்கி, மைத்திரி, கருணை, முதிதை, உபேட்சை, அமானித்துவாதி குணங்களான சுத்தவாச னந்தக் கரணமாகிற, வில்வம், தும்பை, ஊமத்தை, வெள்ளெருக்கு முதலான மலர்களைத் தரித்திருக்கிறதும், ராகத்துவேஷங்களாகிற அசுரர்களையும், மன்மதனையுங் கொன்று, அவர்களுக்குட் சாரமாயிருந்த பக்தி சிரத்தையாகிற அஸ்தி பஸ்மங்களைத் தரித்துக்கொண் டிருக்கிறதும், சம்சாரத்திலே தபித்துக்கொண் டிருக்கிற, முமுக்ஷுக்களாகிற ஜீவர்களைக் காப்பாற்றுகிறேனென்கிற, அபயப் பிரதானமான கரமும், அப்படிக் காப்பாற்றுகிறேனென்பது உறுதி பெறுகிறதற்காக, ஞானமென்கிற அக்கினியைக் கையில் வைத்துக்கொண் டிருக்கிறதும், அப்படிச் சரணமாய் வந்த முமுக்ஷுக்களாகிற ஜீவர்களுக்கு, தன்னுடைய அனுக்கிரகமாகிற கரத்தால், காண்பிக்கப்பட்டிருக்கிற இந்தப் பிரஹ்மானந்தமாகிற குஞ்சித பாதமே பரமோக்ஷமென்று நம்புவதற்கு, குரு பாதத்தில் வைக்கப்பட்டிருக்கிற ஆணையாகிற மழுவையேந்திக்கொண்டும், அப்படி வந்திருக்கிறவர்களுடைய அஞ்ஞானம், மனசு, வாசனா ரூபமான அத்தியாச துக்கத்தை, மனோநாசம், வாசனாக்ஷயம், தத்துவக்ஞானமாகிற சூலாயுதத்தாற் குத்தி, விஷயாசையாகிற பாசத்தை, வைராக்கியமாகிற கத்தியால் அறுத்து, ஜீவப்பிரஹ்ம ஐக்கியமாகிற சின்முத்திரையைத் தரித்துக்கொண்டு, இந்தக் குருநாதனாகிற ஈசுவரன் அபஸ்மாரமாகிற அவித்தையை, வித்தையாகிற காலில் மிதிக்கொண்டும், பிரசன்ன வதனமான சந்திரனையும், கிருபாகடாக்ஷமாகிற கங்கையையும், பிரஹ்மானுபூதியாகிற சிரசில் தரித்துக்கொண்டும், சதா விசாரணையாகிற நடனஞ் செய்துகொண்டும், சகல முமுக்ஷுக்களாகிற உலகத்தை ரக்ஷித்துக்கொண்டும், இவ்விதமான சின்னங்களோடே கூடியிருக்கிற, இந்தப் பிரத்தியக்ஷமாயிருக்கிற ஞானகுருவாகிய, ஈசுவரனைச் சகல முமுக்ஷுக்களாகிற உலக ஜனங்கள் அடைந்து, கடைத்தேறத்தக்கதென்று வெளியாய் விளம்பரஞ் செய்யப்பட்டது. இதை யாவர்களுந் தெரிந்து அடைந்து உச்சீவிக்கத்தக்கது.

84-வது தரங்கம்.

[அ-கை.] முமுக்ஷுக்களாய் வந்த சாதுக்களுக்குள் சிலர் அகம்பாவத்தோடும், ஆவரணத்தோடும் கூடியிருக்கிற மனசோடும், வாசனையோடுங் கூடிய சித்தத்தோடும், அபிமானத்தோடுங் கபடத்தோடுங் கூடியிருந்துகொண்டு, வெளியில் அதைக் காண்பியாமல், மோக்ஷம் வேணுமென்று இச்சை யிருப்பதுபோல, அபிநயம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இப்படி யிருக்கிற சாதுக்கள் ஒன்றுசேர்ந்து, குருவினிடத்தில் சேவைசெய்து, கிருதார்த்தர்களாக எப்படி ஆவார்களென்று கேட்டால் அதற்குத் திருஷ்டாந்தம் அறிவிக்கப்படுகிறது:—

அகம்பாவமாகிற தேங்காயை, நாம் யாரென்கிற விசாரமாகிற கையால் உடைத்து, அதற்குள்ளிருக்கிற உபசாந்தியாகிற ரசத்தையும், ஆவரணத்தோடு கூடிய மனதாகிய, வாழைப்பழத்தின் ஆவரணமாகிற தோலை, நேதிவாக்கியத்தால் நீக்கி, நிராவரணமான மனதாகிய, சிலாக்கியமான வாழைப்பழத்தையும், வாசனையோடு கூடியிருக்கிற, சித்தமாகிற கரும்பிலிருக்கிற, துர்வாசனைகளாகிற, தோடு, சக்கைகளை நீக்கி, மைத்திரியாதி வாசனைகளாகிற கருவிகளால், சுத்த வாசனைகளாகிற சர்க்கரையையும், தேகாபிமானமாகிற கூட்டிலிருக்கிற பிரக்ஞையாகிற தேனையெடுப்பதற்காக, அந்தக் கூட்டைச் சித்ஜட விவேகத்தாலுடைத்து, அதிலிருந்த பிரக்ஞானமாகிற தேனையும், அபிநயம் பண்ணுகிற கபடமாகிற விதையோடே கூடியிருக்கிற, புத்தியாகிற பேரீச்சம் பழத்திலிருக்கிற கபட விதையையும் பாரமார்த்திக புத்தியால் எடுத்தெறிந்து, அதையும் ஒன்று சேர்க்கப்பட்டிருக்கிற சாதுகோஷ்டியாகிற பஞ்சாமிர்தத்தினால், பிரஹ்மானந்த குருவாகிய லிங்கத்துக்கு ஆப்தம், அங்கம், தானம், சத்பாவ முதலான சேவையாகிற அபிஷேகத்தை, முமுக்ஷுக்களனைவரும் பக்தி, சிரத்தைகளாகிற கைகளாற்செய்தால், அதனால் ஜீவன் முக்தியாகிற மகிமையைப் பெற்று, நீடூழி காலம் வாழலாமென்றறியத் தக்கது.

85-வது தரங்கம்.

[அ-கை.] துவைதத்தைப் பிடித்திருக்கிறவனுக்குச் சுகமில்லை யென்றும், அத்துவிதத்தைப் பிடித்திருக்கிறவனுக்குச் சுகமுண்டென்பதையும் தெரிவிக்கிறார்:—

துவைதத்தைப் பிடித்திருக்கிறவனுக்குச் சுகமில்லாமல், மேலுமேலும் துக்கம் விருத்தியாகிறதுந் தவிர, பிராணஹானிமுதலான அநேக அனர்த்தங்களும் வருமென்றும், அப்படிக்கொத்த துவைதத்தால் யாதொரு பிரயோசனமும், யாதொரு காரியசாத்தியமு மில்லையென்றும், தானும் சுகிக்காமல் அன்னியரையும் சுகிப்பிக்கமாட்டாதென்றும், துவைதம் விருத்தியானவிடத்தில் அத்வைதம் சங்கோசப் படுமென்றும், அப்படி விருத்தியாவதால் ஜனனமரண வியாதியுண்டாகிற தென்றும் தெரிந்துகொண்டு, துவைதத்தை உபேக்ஷித்து, அத்வைதத்தையே தேடிக் கண்டு பிடித்துக்கொண்டு, எவ்வளவுக்கெவ்வளவு அத்வைதபரிசயம் பண்ணுகிறானோ, அவ்வளவுக் கவ்வளவு துக்க நிவர்த்தியும், தடையற்ற ஆனந்தமு முண்டாவதுந்தவிர, அத்வைதம் எவ்வளவுக் கெவ்வளவு விருத்தியாகிறதோ அவ்வளவுக் கவ்வளவு துவைதம் சங்கோசப்படுமென்றும், அத்வைத பரிசயமானது தானும் சுகித்து, பிறருக்கும் சுகத்தையுண்டு பண்ணுவதையும் தெரிந்துகொண்டு, அத்வைத பரிசயம்பண்ணி, அந்தப்பரிசயத்தா லுண்டாகிற ஜீவன் முக்திச் சுகத்தையடைந்து, பிற்பாடு அத்வைதத்தையும் மறந்து ஒரு கற்பனையு மில்லாமற் சொயமாயிருக்க வேண்டியதற்கு யுக்தியென்னவென்றால்;—சிசுனத்தையும் விருஷணத்

தையும் போல அறியத்தக்கது. அதாவது: —பாகத்தியாக லக்ஷணையினாலேயே மோக்ஷ சுகங் கிடைக்குமென்று சுருதி சொல்வதால், ஆரோபமான துவைதவிருஷணத்தை உபேக்ஷித்து அதிஷ்டானத்வைதமான சிசுனத்தைக்கொண்டு நாம் யாரென்ற விசாரரூப போகத்தாற் பிரஹ்ம யோனியில் சுகிக்கத் தக்கது.

அதாவது:—சிசுனம் அத்வைதம், விருஷணம் துவைதம், சிசுனத்தைப்பிடித்தால் சுகம், விருஷணத்தைப் பிடித்தால் துக்கம். விருஷணத்தைப் பலமாய்ப் பிடித்தால் பிராணஹானி, வேதனை, மூர்ச்சை முதலான அனந்த துக்க முண்டாவது பிரத்தியக்ஷமா யிருப்பதாலும்; இந்த விருஷணம் தொங்குவதால் யாதொரு பிரயோசனமும், காரிய சாத்தியமு மில்லாதது போலன்றி, சிசுனத்தாற் பிரயோசனமும், காரிய சாத்தியமு முள்ளதும், அனுபவமா யிருப்பதாலும்; துவந்துவங்களான ரஜோகுண, தமோகுணங்கள் ரூபமாயும் ஆவரண, விக்ஷேப ரூபமாயு மிருக்கிற விருஷணம், இரண்டு விரையாயிருப்ப தாலும், கூர்மையில்லாததினாலும் யோனியாகிற பிரஹ்மத்தில் பிரவேசிக்க மாட்டாது. சிசுனமானது சத்துவ குணமாயும், கூர்மையாயும், லேபன சைதன்னியத்தை யுடைய தாயும், ஏகாக்கிரமாயு மிருப்பதால், இதுவே பிரஹ்ம யோனியிற் பிரவேசித்துச் சுகிக்கும். விருஷணம் தானும் சுகிக்காமற், பிறரையும் சுகிப்பிக்காம லிருப்பது போலவன்றி, சிசுனம் தானும் சுகித்துப் பிறரையும் சுகிப்பிப்பதாலும், பீஜம் விருத்தியான விடத்திற் சிசுனம் சங்கோசப் படுவதும், சிசுனம் விருத்தியான விடத்தில் விருஷணம் சங்கோசப் படுவ தாலும், அப்படி விருஷணம் விருத்தியானல் மகா ரோகத்துக்கு மூலமென்று தெரிந்து கொண்டு, துவைதமாகிற விருஷண விருத்தியை நிவர்த்திக்கிறதற்காக, குருவாகிய வைத்தியரிடத்திற் போய், அவர் அனுக்கிரகமாகிற அவுஷதம் வாங்கிச் சாப்பிட்டு, துவைத விருத்தியாகிற விருஷண விருத்தியைக் கரைக்க வேண்டுமென்றும் சொல்லி, இனி இந்தச் சீடனே குருவாகியும், அத்வைதமாகிய சிசுனமாகியும், சிஷ்ய யோனியைத் தேடுதென்றுஞ் சொல்லுகிருர்.

அத்வைதமாகிற சிசுனம், விருத்தியாய்ச் சாக்ஷாத்காரமாகிற லேபனத்தை யடைந்த, ஞானியாகிற சிசுனம் யோனியாகிற முமுக்ஷுக்களைத் தேடும். முமுக்ஷுக்க ளாகிற யோனிகளும் தாபத்திரயங்களாகிற தினவெடுத்து அதினல் வேதனையுண்டாய், அந்த வேதனையைத் தீர்த்துக்கொள்ளக் குருவாகிய சிசுனத்தைத் தேடும். அப்படித் தேடிவந்து அடைந்தவுடன் இரண்டும் சேர்ந்து விசாரணையாகிற போகத்தைச் செய்து, ஞானமாகிற புத்திரனையும் பெற்று, சதா விசாரமாகிற போகத்தை, சதா திருப்தியாய்ச் சுகித்து வாழும் பொருட்டு, அத்வைத சுவரூபியாகிய குருவாகிற சிசுனத்தை முமுக்ஷு வாகிற யோனி சதா சேர்ந்திருக்குமே தவிர நிமிஷங்கூட என்னமாய்ப் பிரிந்திருக்கும்? ஆகையால் துவைத ரூபமான பிரபஞ்சத்தை மறந்து அத்வைத ஆத்ம சுவரூபத்தையே பரிசயம் பண்ணத் தக்கது. இப்படிக் குரு சிஷ்யர்களாகிற யோனி லிங்கங்கள் விசாரமாகிற போகம் செய்யும்போது, துவைதமாகிற விருஷணம் தோன்றிக்கொண் டிருந்தாலும், விசார போகத்துக்குத் தடையில்லாம லிருப்பதாலும், அந்த அவசரத்தில் இந்தத் துவைத விருஷணமிருந்தும் இல்லாதது போலவே தோன்றும். விசாரமாகிற போக காலத்திற் சிஷ்ய யோனியா லுண்டாகிற சத்துவ விருத்தியாகிற சோணிதத்திற், குருபதேசமாகிற சிசுனத்திலிருந்துண்டாகிற, கிருபையாகிற சுக்கிலம் சேர்ந்து, ஞானமாகிற கருத்தரிக்க வேண்டியிருப்பதால் எப்போதும் குரு சிஷ்யர்களுடைய சங்கமானது நிமிஷங்கூடப் பிரி யாமலும், அந்தச் சங்கத்துக்கு யாதொரு மூடசங்கதிகளாகிற விக்கினங்கள் தடையாக

யிருக்கின்றனவோ, அவைகளையெல்லாம் திருணம்போல நிவர்த்திக்கிறதற்காகவே உபநிஷத்துக்களில் "சாந்தி! சாந்தி! சாந்தி!" யென்று மங்களாசரணை மூன்றுதரம் முதலிற் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையால் அத்துவிதமான ஞானக் கண்ணையுடைய ஞானி, எப்போதும் தன்னையும், தன்னிடத்தில் ஆரோபமாய் அன்னியம்போலத் தோன்றுகிற ஜகத்தையும், அறிந்துகொண் டிருப்பனென்றறி.

ஏ குரோ! சுழுப்தியில் அஞ்ஞானி தமோகுணத்தால், மூடப்பட்டுப் போனபடியால், தன்னையும், அன்னியங்களையும் அறியவில்லை யென்று சொன்னதுபோல, ஞானியும் சுழுப்தியில் அப்படித் தன்னையும் அன்னியர்களையும் அறியாம லிருப்பது சரியாயிருப்பதால், ஞானிக்கும் அஞ்ஞானிக்கும் பேதமேதென்கிற சங்கைக்குத்தரம் — கண் தெரிந்தவன் தெரியாதவன் இருவரும் இருட்டில் தன்னையும் பிறரையும் அறியாம லிருப்பது சரியானாலும், தீபம் வந்தவுடன் கண்ணுள்ளவன் தன்னையும் தன்னால் அறியப்படுகின்ற விஷயங்களையும் அறிவது போல, கண்ணில்லாதவன் பிணம் போல இரண்டு காலத்திலும் ஒரு படித்தாய், தெரியாமலிருப்பது போலும்; ஞானி அஞ்ஞானி இருவரும் சுழுப்தியில் அறியாமையிற் சரியானாலும், விழித்த பிற்பாடு ஞானி தான் சாக்ஷி; தன்னால் அறியப்படுகிற ஜகத்துப் பொய்யென்று தெரிந்துகொண்டிருப்பதும், அஞ்ஞானி அப்படித் தெரிந்து கொள்ளாம லிருப்பதுமே இருவருக்கும் பேதமென் றறியத்தக்கது.

86-வது தரங்கம்.

[அ-கை.] ஒரு ஜீவனாகிய பெண், சாதன் சாத்தியங்களாயிருக்கிற ஞானப்பியாசத்தால் அடைந்த ஞானத்தையும், ஜீவன் முக்தி, விதேகமுக்தியை யடைகிறதையும், கன்னிகையானவள் பசியைப்போக்கச் சமையலையும் போஜனத்தையுஞ் செய்து, நாயகனுடன் சேர்ந்து வாழுகிறதாயிருக்கிற திருஷ்டாந்த மூலமாய் அறிவிக்கப்படுகிறது.

அதாவது:—ஜனன மரணமாகிற பசியோடே கூடித் தபித்துக்கொண்டிருக்கிற ஜீவனாகிய கன்னியானவள், தத்துவ ஞானமாகிற அன்னாதிகளைப் புஜித்து, அந்த ஜனன, மரணமாகிற பசியைப்போக்கி நித்திய திருப்தியடைவதற்கு, முதலில் அன்னம் முதலானதைப் பசனம் பண்ணுகிறதற்கு அநேக சாதனங்கள் வேண்டியிருப்பதற்குள்ளே, முதலாவதான அடுப்பில்லாததுபோல அறுவகைப் பிறவிகள்; அதில் மனுஷசரீர மொன்றுமே அடுப்புப்போலாம். அப்படி மனுஷசரீரமாகிற அடுப்புக் கிடைத்தபோதிலும், அன்னதானமில்லாத சத்திரங்களிற் போடப்பட்டிருக்கிற அடுப்புப்போல. பிரயோசனமற்றுப் போகுமாகையால், மேற்சாதனங்கள் சரியாய் கிடையாததினாலே யாதொரு ஜீவர்களாகிற கன்னிகைகளும் ஞானத்தை அடையவில்லை. அதில் அபூர்வமாய் ஒரு கன்னி, நிஷ்காமிய கர்மமாகிற ஊத்துப் போட்டிறைத்து, அதனால் தெளிந்த சித்த சுத்தியாகிய சுத்த ஜலத்தை, ஈசன் கிருபையாகிய கடத்தில் எடுத்துவந்து, சத்துவாந்தக்கரணமாகிற உலைவைக்கிற பாத்திரத்தில் விட்டு, சிஷ்யனுடைய மனதாகிற விறகில், குரு கிருபையாகிற அக்கினியை மூட்டி, அவர் கடாக்ஷத்தினால் கிடைத்திருக்கிற நித்தியாநித்திய வஸ்து விவேகமென்கிற அரிசியை, வைராக்கிய மென்கிற களைகளை நிராசையாகிற கையால் களைந்தெடுத்து தண்டுலத்தைச் சித்தபரிபாகமாகிற காய்ந்த உலைநீரோடே கூடிய சமமாகிற அந்த உலையில் போட்டு, அந்தப் பாத்திரத்திலிருக்கிற தசேந்திரியங்களாகிற ஓட்டைகளால் ஒழுகி அக்கினி அணையாம லிருப்பதற்காக தமமாகிற ஒழுக்கடைத்து, கருமங்களாகிற நாய்நரிகள் வராமலிருப்பதற்காக, உபரதியாகிற கதவை மூடி, கர்மங்

களாகிற காற்றினுல், கொண்டுவந்து தள்ளப்படுகிற சுகதுக்கங்களாகிற செத்தை, குப்பைகள்வந்து விழாமலிருப்பதற்காக, திதீக்ஷையாகிற மேல்மூடியால் மூடி, சிஷ்யனுடைய மனசாகிற விறகிலிருக்கிற அசிரத்தையாகிற ஈரமிருந்து, அக்கினியைச் சுவாலிக்கவொட்டாமற் பண்ணுவதால், சிரத்தையாகிற ஓமக்குழலால் குருபக்தியாகிற ஊதல் ஊதி, காமாதி வாசனைகளாகிற காக்காய் முதலானதால் இவன் மனசாகிற விறகு கலைக்கப்பட்டிருப்பதால், சமாதானமாகிற தடியால் அவைகளை அடித்து விரட்டி, மேல்கீழாய்ப் பேதப்பட்டிருக்கிற அந்த மனசாகிற விறகை ஒன்றுசேர்த்து எரிக்கும்போது, முமுக்ஷுத்துவமாகிற கொதி கிளம்பினவுடன், தனக்குப் பக்குவம் பார்த்து வடிக்கச்சக்தி யில்லாததினுல், குருவாகிய தாயைக் கூப்பிட்டுக் கொண்டோடிவந்து அழுது, அம்மா! உலையில் போட்ட விவேகமாகிற அரிசி முமுக்ஷுத்துவமாகிற கொதி கிளம்பிவிட்டதால் தாமதமன்றியில் வந்து பதம்பார்த்து, வடித்து, சமையல் பண்ணிப்போட்டு என் பசியைத் திரம்மாவென்று பிரார்த்திக்கும்போது, குருவாகிய தாயும் இரங்கிவந்து, உபதேசமாகிற, கையிலிருக்கிற, ஷட்விதலிங்க தாற்பரியமாகிற கரண்டியால் அந்த அன்னத்தைக்கிளறி, சிரவணமாகிற வடித்தலைச் செய்து, பரோக்ஷ ஞானமாகிற பக்குவம்பார்த்து இறக்கி, இந்த ஞானுன்னத்தை மட்டுஞ் சாப்பிடத் தடையான சமுசய பாவனையாகிற, அன்னத்துவேஷம் இந்தப் பெண்ணுக்கு வந்திருப்பதை அறிந்து, அதை நிவர்த்தித்து, ஞானுனுபவம் பண்ணுவதற்குச் சாதனமான சொப்பன திருஷ்டாந்தம் முதலான, அநேக யுக்திகளாகிற, வெஞ்சனங்களுக்கு மைத்திரி, கருணை, முதிதை, உபேக்ஷைகளாகிற உப்பு, புளிப்பு, உறைப்பு, தித்திப்பு முதலான காரசாரங்களைச் சேர்த்து, மனனமாகிற கறி, காய், குழம்பு, பாயசம் முதலான வெஞ்சனங்களையும் சமையல்பண்ணி யிறக்கி, நிதித்தியாசனமாகிற இலைபோட்டு, சிரவணமாகிற அன்னத்தையும், மனனமாகிற அவ்வெஞ்சனத்தையும், பரிமாறி, பிரஹ்மாகார விருத்தியாகிற நெய்யைவிட்டு, சந்ததத்தியானமாகிற கையால், ஒன்ருய்ப்பிசைந்து, சமாதியாகிற வாயில் போடும்போது; சுழுப்தியாகிற இருட்டுவந்து மூடவும், விக்ஷேபமாகிற காற்ருனது விருத்திச் சலனமாகிற மண் முதலானதைக் கொண்டுவந்து போடவும், கஷாயமான செத்தை குப்பைகள் வந்து விழவும், ரசாசுவாதமாகிற பாட்டுக்கேட்க வெளியிலோடவும், நிராகாரமாய்த் தோணுகிற பயமும், எதிரிட்டறியும்படியான, பதார்த்தமில்லாத சூன்னியத்துவமும், தெய்வீக விக்னமாகிற மின்னல் ஒளியும், பௌதீக விக்கினமாகிற ஜனங்கள் கதவை யிடிக்கிறதும், ஆதியாத்மீக துக்கமாகிற மென்னியில் முள்ளடைத்துக்கொண் டிருக்கிறதும், ஆலசியமாகிற விளையாட்டாசையும், துர்வாசனைகளாகிற துட்ட கன்னிகைகள் இவளை விளையாட வெளியில் வரக்கூப்பிடுகிறதும், துவைதப்பேய்வந்து கதவைத்தட்டுகிறது முதலான பிரதிபந்தங்களுக்கு, குரு சரண ஸ்மரணமாகிற விபூதியுந்தரித்துக்கொண்டு, அவர் அனுக்கிரகமாகிற பாதோதகத்தையுஞ் சாப்பிட்டு, மேலேசொன்ன விக்கினங்கள் யாவற்றையும் அரை நிமிஷத்திற்கெடுத்து, தடையன்றியிற் செய்யப்படுகிற நிர்விகல்ப சமாதியாகிய, போஜனத்தால் வாசனுக்ஷய, மனோநாச, சஞ்சித கர்மநாசமாகிற பசிதாக வியாதி முதலானதெல்லாம் போய், அபரோக்ஷ ஞானமாகிய திருப்தியுண்டாய், ஜீவன் முக்தியாகிற பலத்துடனிருந்து, பிராரப்தாந்தமாகிற திரளுங்காலத்தில், விதேக முக்தியாகிற நாயகனுடன், ஐக்கியபோகத்தை ஒரு நாளும் விடாமற் செய்துகொண்டு வருகிருள்.

அநுசந்தானம் முற்றுப்பெற்றது.

பிரஹ்மானந்த சற்குரு சரணுரவிந்தோகம் குரவே நம:

ஓம்

ஜகத் காரண அனுசந்தானம்

ஸ்ரீ ஆத்ம புராணம்: யசுர் வேதத்தின் பிருகதாரண்ய உபநிடதத்தின் தாற்பரிய வர்ணனத்தில் ஸ்ரீ சுவேதாசுவர மகரிஷியானவர் பிராமணர்களை நோக்கி ஜகத் காரணம் மாயா உபகித சேதனமேயன்றிக் காலாதிகள் அன்று என்று சங்கை சமாதானத்துடன் சொல்லிவருகின்றார்.

(1) காலவாதியின் சித்தாந்தமாவது:

காலம் யாண்டும் தொடர்ந்து இலங்குமாதலின், நானாவகையான காரணங்களி னின்றும் உற்பன்னமான காரிய உற்பத்தியில் காலமே முக்கிய காரணம்: சாங்கியர் கொண்டுள்ள பிரதானம், நையாயிகர் கொண்டுள்ள பரமாணு இவைகளும் காலாபேக்ஷை யின்றி சுதந்திரமாக ஜகத்தையுண்டாக்குவதில் சமர்த்துடையனவாகா: ஆகவே காலமே ஜகத் காரணமாம்.

(2) சுபாவ வாதியாகிய லோகாயதன் காலவாதியைக் கண்டிக்கிறான்.

சுரோத்திராதி இந்திரியங்கள் சப்த முதலிய விஷயங்களின் கவர்ச்சியைக் காலத் தாற் செய்விப்பதில்லை. அக்காலம் வஸ்து சுபாவ அபேக்ஷையின்றியே ஜகத் காரணமாக சம்ப்வியாதாம். ஆகவே சுபாவமே ஜகத் காரணமாம்.

(3) தர்மாதர்ம ரூப நியதிவாதி சுபாவ வாதியைக் கண்டிக்கிறான்.

சுபாவமும் தர்மாதர்மரூப நியதியை அபேக்ஷித்தே காரியஞ் செய்யும். ஆகவே நியதியே ஜகத் காரணமாம்.

(4) யதிரிச்சைவாதி நியதிவாதியைக் கண்டிக்கிறான்.

இக்காரியம் இக்காரணத்தானே யுண்டாம். மற்றெதனாலும் இஃதுண்டாகாது. இக்காரணத்தால் இக்காரியமே உண்டாம்: வேறு காரியம் உண்டாகாது என்னும் நியதி ஜகத் காரணமாகாதாம். ருது தர்மத்தோடு கூடிய பெண்ணின் ரஜஸையே நியமமாய்க் கர்ப்பதாரண காரணமென்னும் நியதியை உடன்படல் தகுதியன்றாம்: எத்துணையோ காரண காரியங்களினடைவு இந்நியதியின்றியே யதிரிச்சையாய்க் காண வருகின்றது. ஆகவே யதிரிச்சையே ஜகத் காரணமாம்.

(5) ஆகாசாதி பூதவாதி யதிரிச்சை வாதியைக் கண்டிக்கிறான்.

யதிரிச்சையும் தர்மரூபமாமாதலின் ஒரு தர்மியின் அபேக்ஷையின்றி சுதந்தரமா யிராது. எதுவரை பிரத்யக்ஷ வஸ்துவின் சம்பவமாமோ அதுவரை பரோக்ஷ வஸ்துவின் கற்பனை செய்தல் அனுசிதமாம். ஆதலின் பிரத்யக்ஷப் பிரமாணத்தால் சித்தித்த இவ் ஆகாசாதி பூதமே, யதிரிச்சை வடிவ தருமத்தின் தருமி என அங்கீகரிக்க வேண்டிவரும் ஆகையால் அவ் யதிரிச்சை எப்பூதத்தின் அபேக்ஷையால் ஜகத்தின் காரணமாமோ, அப் பூதமே ஜகத் காரணமாம்.

(6) பூதத்தின் ஆதாரமான பிரதான வாதியாகிய பிரகிருதி வாதி பூதவாதியைக் கண்டிக்கிறுன்.

ஆகாசாதி சர்வலோகமும் சத்வ, ரஜோ, தமோ குணங்களோடு கூடியிருக்குமாதலின், சுருதியின் கண்ணே யோனி எனக் கூறப்படும் முக்குண ரூபப் பிரகிருதியே ஜகத் காரணமாம்.

(7) புருஷவாதி, சாங்கிய மதானுசாரமான பிரகிருதி வாதியைக் கண்டிக்கிறுன்.

பரஸ்பரம் பின்னமான பதார்த்தங்களுக்கே சாதுர்சியமாம். அபின்னமான பதார்த்தங்களுககுச் சாதுர்சியமின்றும். ஆதலின் முற்றிலும் ஒப்புநோக்கின் பிரகிருதி ஜகத் காரணமாகாதாம். ஜடரூபமாய்ப் பிரசித்தமான தேர் முதலியவற்றின் பிரவர்த்தி, சேதனமான புருஷனலன்றி சுதந்திரமாயுண்டாகாது. சேதன புருஷனுலேயே தேருக்குப் பிரவர்த்தியுண்டாகிறது. ஜடப்பிரகிருதியைத் தன் காரியத்தே பிரவர்த்திப்பிக்க, அவசியம் ஒரு சேதன புருஷனை அங்கீரிக்கவேண்டும். ஆகையால் சேதனுன புருஷனே ஜகத் காரணமாவான்.

இவ்வாறு காலம் (1) சுபாவம் (2) நியதி (3) யதிரிச்சை (4) பூதம் (5) பிரகிருதி (6) புருஷன் (7) என்றும் இவ்வேழு பக்ஷத்தையாம் உங்கள் பொருட்டுக் கூறினேம். பூர்வ பூர்வ மதத்தே தூஷணம் காண்பித்து, உத்தர உத்தர மதத்தைக் கவர்ந்தோம். ஆனுல் இவ்வேழு மதங்களும் முற்கூறிய தூஷணங்களால் தூஷிதமாமாதலின் ஏழு மதங்களுள் எம் மதமும் கவரத் தகுதியதன்றும்.

சங்கை: ஹே பகவான்! காலமே முதலாக, பிரகிருதிபரியந்தமுள்ள இவ் ஆறு மதத்தே, பூர்வம், தூஷணம் கூறியிருப்பினும் புருஷகாரண மதத்தே எத்தூஷணமும் கூறப்படவில்லையாதலின் ஏழாவதே கொள்ளத் தகுதியதாம்.

சமாதானம்: ஹே விப்பிரர்களே! காலாதியின் கண்ணே காரணத் தன்மை சம்பவியாததேபோல, பரமாணுக்கள் அநித்தியமாகலின், பரமாணுக்களும் ஜகத் காரணமாகாது: அதுபோல கேவலம் சேதனத்தினிடத்தும் ஜகத் காரணத்தன்மை சம்பவியாதாம். ஏனெனின் சேதனன் சர்வசங்கரகிதனும், நிர்க்குணனும், சர்வ வியாபாரங்களற்றவனுமாவான். இத்தகைய நிஷ்கிரிய, அசங்க புருஷனிடத்தே இச்சக காரணத்தன்மையை அங்கீகரித்தல் அத்தியந்தம் அசங்கதமாம்.

சங்கை: ஹே பகவன்! சேதனன் பொருட்டுற்ற காலாதிகளின் சையோகமே ஜகத் காரணமாம்.

சமாதானம்: ஹே மறையவர்களே! அச் சேதனபுருஷனிருப்ப, அவன் பொருட்டுற்ற காலாதியின் சையோகமும், பிரகிருதியைப்போல ஜடமாதலின், அன்னிய காரண

அபேக்ஷையை அவசியம் செய்யும். அச் சையோகத்திற்கும் யாது காரணமென்னும் ஜிஞ்ஞாசையும் நீங்கமாட்டாதாகலின், காலாதிகட்குக் காரணத்தன்மை இல்லாதது போலவே, பிரதான வாதிக்கும், பரமாணுக்கள் வாதிக்கும் காரணத்தன்மை சித்தியாது.

இவ்வாறு கூறியதைக் கேட்ட பிராமணர்கள், தூஷணங்களையுணர்ந்து ஏழு மதங்களையும் பரித்தியாகித்தனர். வேத வசனத்தால் பிரம்மத்தையே ஜகத் காரணமென அறிந்தனரேனும், அப்பொருள் திடப்படும் பொருட்டு, யோக சாஸ்திரப்படி, அத்வதீயப் பிரம்மத்தின் கண்ணே சித்தவிருத்திப் பிரவாகமான தியானத்தைச் செய்தனர். தியானித்து அவ் அறிஞர் அவ் அத்வதீய ஆன்மாவை ஆசிரயித்த ஏக அவித்தியாரூப சக்தியைக் கண்டனர். அது ஜகத்துற்பத்தி, ஸ்திதி, லய காரணமாம். குதர்க்கிகளால் அறியப் பெருததாம். ஆவரண, விக்ஷேபாதி குணங்களால் மூடப்பெற்றதாம். இத்தகைய அவித்யாரூப சக்தியைக் கண்டு அவர்கள் யாவரும் ஆச்சரியத்தை அடைந்தனர். இப்போதச் சக்தியின் குணங்களை நிருபிப்பாம்:

ஸ்வப்பிரகாச அத்விதீய ஆனந்தரூப ஆன்மாவினிடத்தே இம்மாயாசக்தி வாஸ்தவமாய் இன்ருமாயினும், தோற்றுநின்ற இது தனது அசத்துச் சட துக்கரூபத்தால் சச்சிதானந்த ஆன்மாவை மறைக்குமாகலின், இவ் ஆவரணம் மாயைக்கியல்பாய குணமாம். இவ்வுலகோற்பத்தி ஸ்திதிலயமும், ஸ்தூலசூக்ஷ்ம சரீர அத்தியாசமும், இவ் ஆனந்தான்மாவை அடைந்து, அத்தியாசம் நீங்கவே காமக்குரோதாதிகள் நீங்கலும், அம் மாயையின் விக்ஷேபரூப குணமாம். இத்தகைய அனேக குணங்களோடு கூடிய மாயா சக்தியைக் கண்டு, அவ் அறிஞர் பரமாச்சரியத்தை அடைந்தனர்: இப்போது அச் சக்தியின் அதிஷ்டான ஆன்மஸ்வரூபம் நிருபிக்கப்படும்.

மாயையின் அதிஷ்டான ஆன்மாவானது, சூரியபகவான், சர்வ பதார்த்தங்களையும் ஒளிர்விப்பதேபோல, தனது அஸ்திபாதிப்பிரிய ரூபத்தால் முற்கூறிய காலாதி சர்வ காரணங்களையும் வியாபிக்கும்: ஆகாசம் கடமடாதிகளை வியாபிப்பதேபோல முதலில் சமஷ்டி காலாதி காரணங்களை வியாபித்து, அதன்பின் வியஷ்டி ஜகத்தை வியாபிக்கும்: சர்வ விகாரமற்ற அசங்க ஆன்மாவின்கண்ணே, காலாதி காரண அதிஷ்டானத் தன்மையும், காரியப் பிரபஞ்ச அதிஷ்டானத் தன்மையும் மாயையின் பலத்திருலையாம். உண்மையாய் அதன்கண்ணே இவற்றின் அதிஷ்டானத் தன்மை சம்பவியாதாம்.

ஒரு விபசாரியானவள் செய்த மந்திர, ஔஷதாதி உபாயங்களால் மோகமுற்ற தனிகன், அவள் விலாசத்தே ஆசக்தனுகுவதுபோல, மாயையால் மோகத்தையுற்ற ஆன்மா, அதன் பிரபஞ்ச விலாசத்தே ஆசக்தனுகுவன். சர்வசங்கமற்றவனுயினும் மகாத்மாவானவன், தனது சுகிருத சுபாவத்தால், துஷ்டபுருஷ சங்கத்தையடையின், அதனுல் அவன் பொய்வஞ்சனமாய பாவத்தையும், அதன் பலனுய் துக்கத்தையும் அடைவதேபோல, உண்மையாய் அசங்கமாய ஆன்மா அம் மாயையின் சம்பந்தத்தால், ஜீவரூபத்தன்மையும், ஜகத் காரணத் தன்மையும் அடையும்போது, அநேக வகைத் துக்கங்களை அடையும்.

உண்மையாய்ச் சர்வசங்கமற்ற, இச் சுயஞ்சோதி நிர்க்குண ஆன்மாவையும், இம் மாயை மோகமுறுமாறு செய்விக்குமாதலின், இதன் மகிமை மிகவும் அற்புதமாம். இக் காரணத்தானே வேதாந்த சாஸ்திரத்தே, அகடிதகடனுபடீயசி – செய்யக் கூடாததைச் செய்விக்கும் சமர்த்தை – என மாயையைக் கூறப்பெற்றுள்ளது. இம் மாயையின் சம்பந்தத்தானே இவ் அசங்க ஆன்மா சம்சாரத்தை அடையும். அம்மாயையை ஜயிப்பது குருவின் அனுக்கிரகத்தினுலாய, ஞானத்தினுலேயேயாம்.

ஜகத்தின் தோற்றத்தை ஆசிரியர் மாணுக்கன் சம்வாத வாயிலாய்க் கூறப் படுகிறது.

மாணுக்கன் : சுவாமி! உலகம் காரியமா ? காரணமா ?

ஆசிரியர் :— உலகம் காரியமே தவிரக் காரணமல்ல. காரணமாவது எங்கும் பரிபூரணமான பரவஸ்துவே. தாயினிடத்துப் பிள்ளை எப்படிப் பிறந்ததோ, அப்படியே பரவஸ்துவின்கண் உலகம் உதித்தது.

மாணுக்கன் : தாயினிடத்துப் பிள்ளை பிறந்ததுபோல் பரவஸ்துவின்கண் உலகுதிக்குமாயின் தாய் வேறு பொருள், பிள்ளை வேறு பொருள், அன்றி இரண்டும் கண்டப்பொருள்கள். இவ் வுவமானப் பிரகாரம் உவமேயத்தைப் பார்ப்போமானுல் பரவஸ்துவும் கண்டப் பொருள், உலகமும் கண்டப்பொருள்களாகின்றன. இது பரவஸ்து பரிபூரணமென்றுரைத்ததற்கு விரோதமாகின்றதே !

ஆசிரியர் : உலகமே பொருளென்றும், அதற்குக் காரணம் பிறிதொரு பொருளில்லையென்றும் கூறும் சித்தாந்தத்தை மறுக்கவேண்டி, இதற்குமேல் பொருளொன்றுண்டெனத் தாய் பிள்ளை யுவமானங்கூறினதேயன்றி; அதுவே சித்தாந்தமன்று. பின்னை, பால் தயிராதல்போல் பரிணுமவாதமாம், தாயும் பிள்ளையும் வேருனமையினுல் உண்டாகும் பரிபூரண தோஷம், பாலே தயிராவதான பரிணும வாதத்தில் இல்லை, இவ் வுவமானத்திற்கு உவமேயம் பரவஸ்துவே உலகம்

மாணுக்கன் : சுவாமி! நீருரைத்த தோஷமில்லாவிடினும் வேறு பெருந் தோஷமுண்டாகின்றது, அஃதியாதெனின் பாலே தயிராவதில் பால் கெட்டுத் தயிராகின்றதென்பதாம். இவ் வுவமானப்படிப் பரம் கெட்டு உலகாகின்றது, அதனேடொழியவில்லை. பால் கெட்டுத் தயிரானுல் தயிர் தயிராகவேயிராது; அதுவும் கெட்டு வேறும், அதுவுங் கெட்டுப் பிறிதொன்றுமாகி, முடிவில் இன்ன நிலைமையதென்றுரைக்க இயலாமற்போம், அங்ஙனமே பரங்கெட்டு உலகாகி, அதுவுங்கெட்டு வேருகி, அதுவுங்கெட்டு மற்ருென்ருகி ஈற்றில் இன்ன நிலைமையதென்று கூறமுடியாமற்போம்.

ஆசிரியர் : அஃதுண்மைதான், நாம் பரிபூரண தோஷம் வராமலிருத்தற்பொருட்டும், இரண்டு பொருள்களல்லவென்பதற்கும் பால் தயிரென்னும் உவமானங் கூறினதேயன்றி அதுவே சித்தாந்தமன்று. பின்னை மண்கடம்போல காரண காரியமாம், மண் கெடாமல் கடமாவதுபோல பரவஸ்து கெடாமல் உலகாகின்றது.

மாணுக்கன் : இதிலும் தோஷமில்லாமற்போகவில்லை, மண் விகாரப்பட்டன்றோ கடமாகின்றது? அங்ஙனமே பரம் விகாரப்பட்டன்றோ உலகமாகவேண்டும்? நிர்விகார மான பரத்துக்கு விகாரத்துவங் கற்பிப்பது நியாயமன்றே?

ஆசிரியர் : உண்மைதான், பால் கெட்டுத் தயிராவதுபோல் மண்கெட்டுக் கடமாவ தில்லையென்பதற்கும், தயிர் மீண்டும் பாலாகாமற் போவதுபோலன்றிக் கடம் மீண்டும் மண்ணுகுமென்பதற்கும் இவ்வுவமானமேயன்றி மற்றப்படியல்ல, இனி விகாரப்படாத உவமானமுரைக்கின்றோம், அஃதாவது சூரியனும், பிரதிபிம்ப சூரியனும் போல, சூரியன் விகாரப்படாமல் எப்படிப் பிரதிபிம்பிக்கின்ருனே அப்படியே பரமும் விகாரப் படாமல் பிரதி பிம்பிக்கின்றது.

மாணுக்கன் : இதிலும் சங்கையில்லாமற்போகவில்லை. பிம்பப்பொருள் பிரதிபிம் பிக்கிறதற்கு ஆதாரமொன்று வேண்டும். சூரியன் பிரதிபிம்பிப்பதற்கு ஜலம் எப்படி ஆதாரமோ, அப்படியே பரம்பொருள் பிரதிபிம்பிப்பதற்கு ஆதாரமொன்று வேண்டும். எது மற்றொரு ஆதாரத்தில் பிரதிபிம்பிக்கின்றதோ, அது அபரிபூரணப் பொருளாக யிருக்கவேண்டுமேயன்றி, ஓர்போதும் பரிபூரணப் பொருளாகாது, ஜலத்தில் பிரதிபிம்பிக்கும் சூரியனும், கண்ணுடியிற் பிரதிபிம்பிக்கும் நமது முகமும் பரிபூரணப் பொருளாமா? சூரியனும் நமது முகமும் ஒரு இடத்திலும், ஜலமும் கண்ணுடியும் பிறிதொரு இடத்திலும் இருக்கின்றமையால் பிம்பப் பிரதிபிம்ப வுவமானம் அபரிபூரணப் பொருளுக்கே பொருந்து மென்றவாருயிற்று, இவ் வுவமானப்பிரகாரம் பரம் அபரிபூரணப் பொருளாகின்றது.

ஆசிரியர் : பிம்பப் பிரதிபிம்ப திருஷ்டாந்தம் பரவஸ்து விகாரப்படுவதில்லையென் பதற்கு மாத்திரமே, இனிப் பரிபூரண தோஷமில்லாமைக்கு வேறு திருஷ்டாந்த முரைக் கின்றோம்? அஃது கயிற்றிற் பாம்பும், கிளிஞ்சிலில் வெள்ளியும் எப்படித் தோற்றமோ, அப்படியே பரத்தினிடத்துச் சிற்சடமான உலகம் தோன்றுகின்றது.

மாணுக்கன் : இதிலும் வினு நிகழ்கின்றது, கயிற்றைத் தவிரப் பாம்பு இல்லை யெனத் தெளியின் பின்னர் பாம்பு தோற்றுவதில்லை, உலகு காரணத்தையன்றி யில்லை யென்றுணரினும் மீண்டும் தோற்றுகின்றது, மண்ணையன்றிக் கடமென்னும் பொருளின் றென ஆய்ந்தறியினும் பெயர்த்தும் தோற்றுவதைப் பார்க்கின்றோமன்ரு?

ஆசிரியர் : உலகம் பொருளல்லவென்பதற்கு மாத்திரம் கயிற்றிற் பாம்பும் கிளிஞ் சிலின்கண் வெள்ளியும் திருஷ்டாந்தமேயன்றி முற்றுமல்ல, இனி அத்தோஷமும் வராமற் பரிகரிக்கின்றோம், அஃது யாதெனின் கானனீராம். கானலையன்றி நீர் முக்காலத்துமின் றெனத் துணியினும் மீண்டும் தோற்றிக்கொண்டேயிருக்கின்றது, அதுபோல் உலகம் அசத்தெனத் துணியினும் தோற்றிக்கொண்டேதானிருக்கும்.

மாணுக்கன் : கானலிடத்து நீரில்லையென்று தெளிந்தபின்னர்த் தோற்றினும் அது அநுபவத்திற்கு வருவதில்லை. அஃதாவது நீரை அருந்தவுதவுவதில்லை, உலகோ அவ்வா

றன்று, சத்த, பரிச, ரூப, ரச, கந்தங்கள் அநுபவிக்கப்படுகின்றன, ஆகலின் இத் திருஷ்டாந்தமும் பொருத்தமுருது.

ஆசிரியர்: உலகம் அசத்தென்றுணரினும் பெயர்த்தும் தோற்றும் என்பதுவரையிலுமாத்திரம் கானனீர் திருஷ்டாந்தமாம், மற்றப்படி அநுபவமாகின்றதைப்பற்றி வேறு திருஷ்டாந்தங் கூறுவோம்: அஃதாவது சந்நிபாத தோஷத்திற் காணும் உலகும், சொப்பனவுலகும் பிறவும் போலுமாம் – சந்நிபாத தோஷ முதலியவற்ருற் காணும் உலகு தோற்றமேனும் அனுபவத்தோடுங் கூடிய தோற்றமாம்.

கற்பிதப் பொருள் அதிஷ்டானத்துக்கு அன்னியமின்றி அதிஷ்டான வடிவமே:-

கிளிஞ்சிலில் கற்பிதமான வெள்ளியானது உண்மையில் விசாரிக்கக் கிளிஞ்சிலாகவே ஏற்படுவதுபோல, சித்துருபமான பிரம்மத்தினிடத்தில் ஜீவனுல் கற்பிக்கப்பட்ட இந்த சகல ஜகத்தும் விசாரித்தால் பிரம்மமாகவேதான் உண்மையில் முடியும். ஆனுல் கிளிஞ்சிலில் தோன்றிய வெள்ளியானது கிளிஞ்சிலைக் காட்டிலும் வேருக இல்லாவிடினும் அந்த வெள்ளியைக் கிளிஞ்சிலில் கற்பித்த புருஷன் கிளிஞ்சிலைக் காட்டிலும் வேருக ஏற்படுகிருன் என்பதுபோலவே, சித்துருபமான பிரம்மத்தினிடத்தில் கற்பிக்கப்பட்ட இந்த ஜகத்தானது அதிஷ்டானப் பிரம்மத்தைக்காட்டிலும் வேறுபடாமல் பிரம்மருபமாகவேயானுலும் அந்த ஜகத்தை பிரம்மத்தினிடத்தில் கற்பித்த ஜீவன் வேருக இருக் கிருனல்லவா? தவிரக் கிளிஞ்லில் தோன்றும் வெள்ளி பிராதி பாசிகம் (அதாவது அக்காலத்தில் கிளிஞ்சினுடைய தெரியாத் தன்மையான அஞ்ஞானத்தாலுண்டாய ஒரு புருஷனுல் கிளிஞ்சிலில் கற்பிக்கப்பட்டது) பிரம்மத்தில் தோன்றும் ஜகத்தோ அவ்விதமன்று. இது வியாவகாரிகம். உண்மையாக விசாரிக்க அழிவதாயிருந்தாலும் வியவகார காலத்தில் அழியாது. கிளிஞ்சிலில் தோன்றும் வெள்ளியோ வியவகார காலத்திலேயே அழிந்துவிடுகின்றது. அதற்கும் இதற்கும் சாமியம் சொல்வது தவருேடுகூட, இவ்விடத்தில் இந்த ஜகத்திற்கு கர்த்தர்வான மாயையோடு கூடின ஈசுவரன் என்றவரான கருத்தா ஒருவன் இருந்து வருகிருன். ஆகையால் ஜகத்து பிரம்மத்தில் கற்பிக்கப்பட்டுப் பிரம்மமாகவே ஆனுலும், ஜகத்தைக் கற்பித்த ஜீவன், கற்பிதமான ஜகத்துக்கு கர்த்தாவான ஈசுவரன், அதிஷ்டானப் பிரம்மம், இந்த மூன்று தத்துவம் உண்மையிலும் மிச்சமாகச் சித்திக்குமானபடியால் அத்வைத சித்தாந்தம் எவ்விதமேற்படும் என்ற ஆக்ஷேபணைகளுக்கு சமாதானம் அடியிற்கண்ட பிரகாரம் கூறப்படும்.

அதாவது கிளிஞ்சிலில் தோன்றிய வெள்ளியைப்போலத்தான் இந்த ஜகத்தும், பிரம்மத்தில் தோன்றுகிறதேதவிர அதற்கும் இதற்கும் ஒருவிதத்திலும் வித்தியாசமில்லை. கிளிஞ்சிலில் தோன்றும் வெள்ளியும் கிளிஞ்சிலைத் தெரிந்துகொண்டமாத்திரத்தில் எவ்விதம் போகிறதோ அவ்விதமே பிரம்மத்தில் தோன்றுகிற ஜகத்தும் பிரம்மத்தைத் தெரிந்துகொண்டமாத்திரத்தில் போவதில் ஆக்ஷேபணையில்லை

கிளிஞ்சிலில் தோன்றும் வெள்ளியை உண்டுபண்ணினது கிளிஞ்சில் மாத்திரமு மில்லை. கிளிஞ்சிலினுடைய அஞ்ஞானமாத்திரமுமல்ல. ஆனுல் அஞ்ஞானத்தோடு கூடிய கிளிஞ்சில், எவ்விதம் கிளிஞ்சிலில் வெள்ளி கற்பிதமோ அவ்விதமே அந்த வெள்ளியை உண்டுபண்ணின அஞ்ஞானத்தோடு கூடிய கிளிஞ்சிலும், சுத்தமான கிளிஞ்சிலில் கற்பித மல்லவா! கிளிஞ்சிலின் உண்மையைத் தெரிந்துகொண்ட மாத்திரத்தில் கிளிஞ்சிலில் தோன்றின வெள்ளியைப்போல, அந்த வெள்ளியை உண்டுபண்ணின அஞ்ஞானத்துடன் கூடின கிளிஞ்சிலும் மறைந்துவிடும்.

அதுபோலவே இந்த பிரம்மத்தில் தோன்றும் ஜகத்தை உண்டுபண்ணினது பிரம்மமாத்திரமுமில்லை. பிரம்மத்தை தெரிந்துகொள்ளாததான அஞ்ஞானமாத்திரமு மில்லை. அஞ்ஞானத்தோடு கூடின பிரஹ்மம் உண்டுபண்ணினது. அதுதான் மாயா சபளித பிரம்மம் என்றும் ஈசுவரன் என்றும் கூறப்படும். பிரம்மத்தின் உண்மையைத் தெரிந்துகொண்டமாத்திரத்தில் பிரம்மத்தில் கற்பித்த ஜகத்து எவ்விதம் மறைகிறதோ அவ்விதமே இந்த ஜகத்தை உண்டுபண்ணின மாயா சபளிதமான பிரம்மமென்ற ஈசுவர னும் சுத்த பிரம்மத்தினிடத்தில் கற்பிதமானபடியால் மறைந்தேவிடும். ஆனுலும் கிளிஞ் சிலில் வெள்ளியைக் கற்பித்த புருஷனைவன், கிளிஞ்சிலினுடைய உண்மையைத் தெரிந்து கொண்ட காலத்திலும் மறையாததுபோல, பிரம்மத்தினிடத்தில் ஜகத்தைக் கற்பித்த கற்பகனுன ஜீவனை மறையாமலிருப்பதாகவே பிரம்மத்தின் உண்மையைத் தெரிந்து கொண்ட காலத்திலும் ஒப்புக்கொள்ளவேண்டியது ஆவசியகமென்று ஆக்ஷேபிக்கவுமிட மில்லை. ஏனென்ருல் கற்பகனுன புருஷன் அதிஷ்டானத்தின் உண்மையைத் தெரிந்து கொண்ட காலத்தில், அதிஷ்டான சொருபத்தில் மறைந்துவிடாமலேதான் இருக்கின்ரு னென்ற நியமம் சொல்லமுடியாது. கற்பகனும் அதிஷ்டானத்தில் மறைந்துவிடலாம். அதாவது தேவதத்தன் என்ற தரித்திரன் தன்னுடைய சொப்பனுவஸ்தையில் ஒரு நாட்டின் அரசகுமாரனுகப் பிறந்து, மார்த்தாண்ட பூபதி என்னும் நாமம் பூண்டு, அரசகுமாரர்க்குரிய வகையில் வளர்ந்து உரியகாலத்தில் தன் பிதாவாகிய அரசனுல் வேருெரு நாட்டின் அரசிளங்குமரியுடன் மணஞ்செய்விக்கப்பட்டு, அரசபோகங்களை அநுபவித்துக்கொண் டிருக்கையில், தன் பிதாவாகிய அரசன் தன் கடைசிக்காலத்தில் அரசுப் பொறுப்பை ஒப்படைத்து கானகத்துக்குச் செல்ல, அரசனுன மார்த்தாண்ட பூபதி அரசு செய்துகொண் டிருக்கையில் தன்னுடைய இராஜதானியை விஸ்தரிக்கவேண்டி மந்திரியின் போதனையைப் பொருட்படுத்தாமல், தன் இஷ்டத்துக்கு உடன்படும் யோக்கியதையற்ற ஒருவனைத் தனக்கு மந்திரியாக்கிக்கொண்டு அகங்காரத்தால், அழகிய வனங்களையும் ஆறுகளையும் பல வகைப்பட்ட மிருகங்களையும் பெருந் தபசிகளையும் தன்னிடத்தே கொண்டுள்ள அண்மையி லிருந்த வேங்கடாத்திரி என்னும் மலையை, வன்மையான ஆயுதங்களாலும் வெடிகுண்டு களாலும் பதின்மூன்று வருஷங்களாக உடைத்துக்கொண்டிருக்கையில் அம்மலையின் ஒருபுறம் நீண்டகாலமாய் தபசு செய்துகொண்டிருந்த ஒரு ரிஷியின் அருசில் ஒரு வெடி குண்டு விழுந்து வெடிக்கவும், அந்த ரிஷி சமாதியினின்றும் விழித்து விஷயமறிந்து

அரசனின் அக்கிரமச் செயலை அடக்கவும் அவனது குலத்தையே நாசஞ் செய்யவும் ஒரு பூதத்தை உண்டுபண்ணி ஏவி விடவும், அப்பூதம் அந்த மலையை அழித்துவரும் அத்தனை வேலையாட்களையும் அழித்து அரசனையும் துரத்த, அரசன் பயந்து ஊர் ஊராக ஓடியலைந்தும் துரத்திவரும் அப்பூதத்தினின்றும் தன்னைக் காப்பாற்றும் மகான் ஒருவரையும் காணது கடைசியில் அந்தப் பூதத்தை ஏவிய ரிஷியின் காலிலேயே ஓடிவந்து விழுந்து சரணடைய, பின் இரக்கங்கொண்டு அந்த ரிஷி தன் தபோபலத்தால் அந்த பூதத்தை மறையச் செய்து, பணத்தால் அகங்கரித்த அந்த அரசனைத் தரித்திரனுகப்போகுமாறு சபிக்கவும் சாப பலத்தால் அவ்வரசன் பிறநாட்டு அரசனிடம் தன் இராஜதானியை இழந்து தரித்திரனுகிக் காட்டில் வேடருடன் சேர்ந்து விறகு வெட்டி ஜீவனஞ் செய்துகொண்டிருக்கையில் ஒருநாள் காட்டில் தனியாக விறகு வெட்டப்போகுங் காலத்தில் ஒரு புலி தன்மேல் பாய்ந்து தன்னை இம்சித்த காலத்தில் தான் ரெம்பவும் விசனத்தையடைந்தான்.

இவ்விதமிருக்க சொப்பனுவஸ்தை தெளிந்து விழிப்பு வந்துவிட்டது. மேற்கண்ட சொப்பனுவஸ்தையில் கண்ட சகல வைபவங்களும் தனது ஆத்மாவில் கற்பிக்கப்பட்டதல்லவா? விழித்துக்கொண்டவுடன் சொப்பனுவஸ்தையில் கற்பிக்கப்பட்ட சகல வைபவங்களும் தனது ஆத்மசொரூபத்தைக் காட்டிலும் வேருய்த் தோன்றுகிறதோ?

சொப்பனுவஸ்தையில் இந்த சகல வைபவங்களையும் கற்பித்த கற்பகனுன மார்த்தாண்ட பூபதி யென்கிற ராஜனும் சாக்கிராவஸ்தையில் மறைந்துபோய்விடுகிருனல்லவா? ஆகையால் கிளிஞ்சிலினுடைய உண்மையைத் தெரிந்த காலத்தில் வெள்ளி மறைந்தாலும் வெள்ளியைக் கற்பித்த புருஷன் மறையவில்லையே யென்ருலும் சொப்பனுவஸ்தையில் ஆத்மாவில் கற்பிக்கப்பட்ட சகல வைபவங்களும் அந்த வைபவங்களைக் கற்பித்த கற்பகனும் சாக்கிராவஸ்தையில் மறைந்துவிடுகிறதென்பது அநுபவசித்தமல்லவா?

ஆகையால் கற்பிதம் அதிஷ்டானத்தைத் தெரிந்துகொண்ட திசையில் மறையுமே தவிர, கற்பகன் மறையமாட்டான் என்ற ஆக்ஷேபணை சற்றேனும் ஒப்புக்கொள்ளத் தகுந்ததல்ல. அவ்விதமே பிரம்மசொரூபத்தில் கற்பிக்கப்பட்ட ஈசுவரனேடு கூடின இந்த ஜகத்தானது பிரம்ம சாக்ஷாத்கார தசையில் மறைந்துவிடுவதுபோல் அதைக் கற்பித்த ஜீவனும் பிரம்ம சாக்ஷாத்கார தசையில் மறைந்து பிரம்மத்தின் உருவமாகவே ஆய்விடுவான்.

ஓம் தத் ஸத்.

ஸ்ரீமத் குரு பிரஹ்மாநந்த ஸ்வாமிநே நம:

அநுபவாநந்த நவநவ உல்லாச

ஸ்ரீ பிரஹ்மானந்த யுக்தி ரத்னகரம்.

முதலாவது தரங்கம்.

ஆரோபத்தில் அதிஷ்டாநம் இருக்கும். அதிஷ்டாநத்தில் ஆரோபமிராது:—

பிரபஞ்சத்தில் ஆத்மா இருக்கிறர். ஆத்மாவில் பிரபஞ்சம் இல்லை, யென்பதற்கு யுக்தி:— குடத்தில் மண் இருக்கிறது, மண்ணில் குடமில்லை; பழுதைப் பாம்பில் பழுதை இருக்கிறது, பழுதையில் பாம்பில்லை யென்பதுபோல ஆரோபத்தில் அதிஷ்டாநமிருக்கும், அதிஷ்டாநத்தில் ஆரோபமிராது யென்றறிக.

[இதுவுமது] சர்வ காரணமான பிரஹ்மத்தின் சச்சிதாநந்தாதி குணங்கள் ஜகத்தில் காணப்படும், ஜகத்தின் அசத்தாதி குணங்கள் பிரஹ்மத்தில் காணப்படாது. [என்பதற்கு யுக்தி.] ராஜாவின் ஆக்ஞை சேவகர்களிடத்தில் காணப்படுவதும், சேவகர்கள் ஆக்ஞை ராஜாவினிடத்தில் காணப்படாதது போலும்; சுழுப்தியில் அநுபவித்த சுகம் ஜாக்கிர சொப்பனத்தில் காணப்படுவது போலும், ஜாக்கிர சொப்பனங்களில் யிருக்கிற துக்கம் சுழுத்தியில் காணப் படாததுபோலு மறிக.

[இ - து.] சச்சிதாநந்தத்தோடே கூடியிருக்கிற நாம ரூபத்துக்குத்தான் யோக்கியதையே தவிர, நாமரூபமட்டும் தனித்து ஜீவிக்கிற தில்லை. [எ - தி.] ஜீவனில்லாத சரீரம் போலும், அரிசியில்லாத நெல்லு போலும், புருஷனை யல்லாமல் நிழல் தோன்றுதது போலும், தித்திப்பில்லாக் கரும்பு போலும், அத்தியயனமில்லாத பிராமண்யம் போலும், சாந்தமில்லாத சந்யாசி போலும், ஞாநமில்லாத வேதாந்திபோலு மறிக. கானலில் பூமி யிருக்கும், பூமியில் கானல் ஜலமிராதது போலும்; சித்திரத்தில் சுவர் இருக்கும், சுவரில் சித்திர மிராதது போலும்; சொப்பனத்தில் தானிருப்பதும், தன்னிடத்தில் சொப்பனமிராதது போலும்; சாய வர்ணத்தில் சேலையிருக்கும், சேலையில் சாயமிராதது போலும்; வீட்டில் மர முதலானவை யிருக்கும், மரம் முதலியவற்றில் வீடிராதது போலும், கணபதி முதலிய விக்கிரகங்களிற் சிலையிருக்கும், சிலையில் அந்த விக்கிரகாதிகளிராதன போலும்; பாத்திரங்களில் பித்தளையிருக்கும், பித்தளையில் பாத்திரங்களிராதன போலும்; ஆயுதத்தி லிரும்பிருக்கும், இரும்பில் ஆயுதமிராதது போலும்; கந்தர்வ நகரத்திலும் நீலாதி வர்ணத்திலும் ஆகாசமிருக்கும், ஆகாசத்தில் அவை யிராதனபோலும்; வஸ்திரத்தில் நூலிருக்கும்,

நூலில் வஸ்திர மிராததுபோலும்; கம்பளியில் மயிரிருக்கும், மயிரில் கம்பளியிராதது போலும்; கூடையில் ஓலையிருக்கும், ஓலையில் கூடை யிராததுபோலும்; சித்திரத்தில் மையிருக்கும், மையில் சித்திரமிராததுபோலும்; செடி கொடி மண்ணை ஆஸ்ரயித்திருக்கும், மண் செடி கொடியை ஆஸ்ரயித்திராதது போலும்; சரீரம் அந்நத்தை ஆஸ்ரயித்திருக்கும், அந்நம் அதை ஆஸ்ரயித்திராதது போலும்; கை கால் முதலிய அவயவங்கள் சரீரத்தை ஆஸ்ரயித்திருக்கும், சரீரம் அவைகளை ஆஸ்ரயித்திராதது போலும்; சப்தம் வாக்கை ஆஸ்ரயித்திருக்கும், வாக்கு அதை ஆஸ்ரயித்திராதது போலும்; நினைப்பு அறிவை விட்டிராது, அறிவு நினைப்பை விட்டிருப்பதுபோலும்; சகல வித்தைகளும் புத்தியிலிருப்பதும், புத்தி வித்தைகளை விட்டிருப்பது போலும்; இந்திரிய ஞாநம் மநசன்றியிலிராதது போலும், மநதின் ஞாநம் இந்திரியா பேக்ஷையன்றியில் விளங்குவது போலும், குருவன்றியில் சிஷ்யன் கிருதார்த்தனாகாதது போலும், சிஷ்யனன்றியில் குரு கிருதார்த்தரா யிருப்பது போலும், மாடு முதலிய மிருகமன்றியில் வாலிராதது போலும், வாலின்றியும் மிருகமிருப்பது போலும்; தலையின்றி மயிரிராதது போலும், மயிரின்றியும் தலையிருப்பது போலும்;— பிரஹ்மமின்றி ஜகத்திராது, ஜகத்தின்றியும் பிரஹ்ம மிருப்பதுபோலுமென் றறிக.

2-வது தரங்கம்.

வேதஞ் சொல்லுகிற கௌண, மித்தியா, முக்கியாத்துமாக்களின் தன்மை:—

புத்திரனை ஆத்மாவென்று சொல்லுவது உபசாரம், [எ - தி] மானியான புருஷன், இஷ்டன் தன் வீட்டிற்கு வந்தபோது இந்த சொத்தெல்லாம் தங்களது தானே யென்று சொல்வது போலவாம். பஞ்ச கோசங்களைத் தானென்று சொல்வது - குழந்தைகளுக்கு கல்யாணத்துக்குப் பதிலாக மரப் பொம்மையையும், பணம் காசுக்குப் பதிலாக பளிங்குக் கல்லுகளையும் கொடுப்பதுபோல, அவிவேகிகளுக்கு அநாத்மாவான தேகாதிகளைத் தானென்று சொல்லுகிறதாம். முக்கியாதிகாரியான முமுக்ஷுவுக்கு, சாக்ஷியே தானென்று சொல்லுகிறது:–யோக்கியனுயிருக்கிற தகுந்த வயதுள்ள பிள்ளைக்கு, நிஜமான பெண்ணையும் கல்யாணம் செய்து, நிஜமான ரத்திந கநகாதிகளையும் கொடுப்பதுபோல வறிக. இன்னும் கௌணத்மாவுக்கு யுக்தி:— புருஷனைச் சிங்க மென்பது போலும், அத்தியயநம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கிற சுத்தமான பிரஹ்மச்சாரியை அக்கிநியென்பது போலும்; துஷ்டஸ்திரீயை யமனென்பது போலும், அழகுள்ள முகத்தை சந்திரபிம்ப மென்பதுபோலும், அழகுள்ள புருஷனை மன்மதனென்பது போலவும், தண்ணீர் பெருகியிருக்கிற கண்மாயைச் சமுத்திரமென்பது போலும், புத்திசாலியைப் பிரகஸ்பதி யென்பதுபோலும், பொறுமையுள்ளவளைப் பூமாதேவி யென்பதுபோலும், நன்றாய்ச் சமையல் பண்ணுகிறவனை நளன், பீமனென்பதுபோலும், நெய், பால் நிறைந்திருக்கிற போஜநத்தை காமதேனு கொடுக்கிறபோஜந மென்பதுபோலும், கொடை கொடுக்கிற தாதாவை கர்ணனென்பது போலும்: தென்னை மரத்தைக் கல்பகவிருக்ஷ மென்பதுபோலும், பதிவிரதையை அருந்ததியென்பது போலும், புரோகிதப் பிராஹ்மணரை வசிஷ்டமகாரிஷி யென்பதுபோலும், பொய் சொல்

லாதவனை ராமனென்பது போலும், அருமைப் பிள்ளையை அரசனென்று பேர் வைப்பது போலும்; ஒத்தக்கண்ணில்லாதவனைச் சுக்கிராச்சாரி யென்பதுபோலும், பணமுள்ளவனை ஸ்ரீமானென்பது போலும், சூரனை அர்ச்சுநனென்பது போலும், குடும்பியை சௌபரிமகரிஷி யென்பதுபோலும், புத்திரனை ஆத்மாவென்று சுருதிசொல்வது கௌணமென்றறிக. இன்னும் மித்தியாத்மாவுக்கு யுக்தி: மூடஜனங்களுக்காக புருஷன் ஸ்திரீ வேஷம் போட்டு ஆடுவதும், மேல்படியார்களுக்காக விகடகவியானவன், அநேகஜாதியார் பேசுவதுபோலப் பேசுவதும், நாய், நரி, பூனை, ஆடு, மாடுகள், கத்துவதுபோலக் கத்துவதும், குழந்தைகளுக்காக மிட்டாய்க்கடைக்காரன் சர்க்கரை, மாவு, நெய் முதலியவற்றோடு சேர்ந்திருக்கிற மிட்டாயை அச்சில் விட்டு, ஆனை, குதிரை, நாய் முதல் நடேசன் வரையிலுள்ள ரூபங்களை உண்டு பண்ணிவைத்து வியாபாரம் பண்ணுவதுபோலும். குசால்காரனுக்காகக் காகிதத்தாலும், நெட்டியினாலும், புஷ்பத்தோடு கூடிய ரோஜாச்செடி, மல்லிகைச்செடி முதலியன போல உண்டுபண்ணிக் கொடுத்து மயக்குவதுபோலும், ஸ்திரீகள் புருஷர்களை மயக்குவதற்காக மஞ்சள், எண்ணை, நகை, சந்தனம், பில்லை, புஷ்பம், சேலை முதலியவற்றால் தம் வசம் பண்ணுவதுபோலும், ஈசன் மாயையால் தேகத்திரயத்தை உண்டு பண்ணி யிருப்பதை, அவிவேகிகள் நானென் றிருப்பதால் அவைகளை மித்தியாத்துமா வென்று விவேகி அறிக.

சுருதி, முமுக்ஷுவுக்கு சாக்ஷியே நீ, மற்றது நீயல்லவென்று அதிரகசியமாய் முக்கியாத்மாவைச் சொல்லுவதற்கு யுக்தி:—அரசன் மந்திரியினிடத்தில் அந்தரங்கத்தையெல்லாம் சொல்லுவது போலும், கற்புள்ளவள் கணவனுடைய போகத்துக்காக இஷ்டம் காண்பிப்பது போலும், சாஸ்திரிகள் படிக்கிற பிள்ளைகளுக்குள்ளே, தன் சொந்தப்பிள்ளைக்கு மட்டும் வியுத்பத்தி ஞாநம்வரும் வழியைக் காண்பிப்பதுபோலும், சித்தன் ரசவாத மார்க்கத்தை, நம்பிக்கை யுள்ளவனுயும், தன்னைவிட்டுப் பிரியாதவனுயும், நிராசையுள்ளவனுயு மிருக்கிற சீடனுக்குக் காண்பிப்பது போலும், துரியோதனன் அரக்கு மாளிகை கட்டி, அதில் பாண்டவர்களைக் கிரகப்பிரவேசம் பண்ணிவைக்கும்போது விதுரர், பீமசேனனுக்கு மட்டும் "இந்தத் தூணைப்பார்" என்று சொன்ன உளவையறிந்து அதைச் சுற்றித் தீப்பட்டெரியும் போது, பீமன் அந்தத் தூணைக் கீழேதள்ளி அதற்குக்கீழே வைத்திருந்த சுரங்கத்தின் வழியாக, சகோதரர்களுடன் வெளியேறிப்போன கதை போலும், துரோணர் அர்ச்சுனனுக்கு மட்டும் ரகசியாஸ்திரத்தை உபதேசித்ததுபோலும், ராமர் ஹனுமாரிடத்தில் கணையாழி கொடுத்தது போலும், சுருதி முமுக்ஷுவுக்குச் சாக்ஷியே ஆத்துமாவென்று சொல்லுகிறதென்று அறியத் தக்கது.

3-வது தரங்கம்.

ஆத்துமாவில் ஞாநாஞ்ஞாநம் இரண்டும் பொய்:—

மனதுக்கு வந்திருக்கிற ஆவரணத் துவயத்தையும் அதின் நிவர்த்தியையும், அறியாமையால் நிரம்ஸவஸ்துவிலே அசத்வாவரணம், அபாநுவரணம் இரண்டும் அஞ்ஞாநத்

தால் தோற்றுகின்றன வென்றும் ஞானத்தால் நிவர்த்தியாகின்றன வென்றும் சொல்லுவது வாஸ்தவமில்லை. [எ - தி.] இரவில் இருட்டும், பகலில் பிரகாசமும், கண்ணுக்கென்றறியாமல், ஆகாசத்தில் இராத்திரியால் இருட்டும், மறைப்பும் வந்தனவென்றும் சூரியனால் அவை நிவர்த்தியாயின வென்றும் சொல்லுவதுபோல வறிக,

[இ - து] ஆத்மாவினிடத்தில் அஞ்ஞானம் வந்ததாயும், அது ஞானத்தால் போவதாயும் சொல்லுவது அதிகாரியைப்பற்றிச் சொன்னதே யல்லாமல் உண்மையில்லை. [எ-தி] ஆகாசத்தில் கறுப்பு வந்திருந்ததை கிட்டப்போய்ப் பார்த்து நிவர்த்தித்தா னென்பது போலும், இருட்டில் தோன்றின பேயை மந்திரவாதிவந்து விரட்டினனென்பது போலும், சொப்பனத்தில் பசி வந்ததும், அதைத்தீர்க்க அந்நம் புஜிப்பதும் பொய்யாவதுபோலுமறிக.

[இ - து.] தன்னிடத்தில் ஆரோபமான அஞ்ஞானத்தினுடையவும் அபவாதமான ஞானத்தினுடையவும் சம்பந்தம் தனக்கில்லை. [எ - தி.] ஆகாசத்தில் தோன்றுகிற மேகத்தினுடையவும், அதைக் கெடுக்கிற வாயுவினுடையவும், சம்பந்தம் அதற்கில்லாதது போலும், கண்ணுக்குத் தோன்றுகிற இருட்டினுடையவும், அதைக் கெடுக்கிற வெளிச்சத்தினுடையவும் சம்பந்தம் கண்ணுக்கில்லாதது போலும், தன்னிடத்தில் தோன்றுகிற சொப்பன, சுழுப்திகளுடையவும், அதின் நிவர்த்திகளுடையவும், சம்பந்தம் தனக்கில்லாததுபோலும், சூரிய சன்னிதானத்தி லிருக்கிற வஸ்துக்களுடைய உற்பத்தி, நாசங்களை சூரியன் அடையாததுபோலும், பூமியில் தோன்றுகிற கானல் ஜலத்தினுடையவும் அது தோற்றுமையினுடையவும் சம்பந்தம் அப்பூமிக்கில்லாதது போலவும் அறிக.

[இ-து.] ஆத்மாவினிடத்தில் ஜகத்கல்பனை யாவதற்கும், அபவாதமாகிறதற்கும் யுக்தி:—சிலேட்டுப் பலகையில் எழுதி அழிப்பது போலவறிக· இன்னும் படிகத்தினிடத்தில் நீலாதிவர்ணமேறி யிருப்பதுபோலத் தோற்றுவதும், பிற்பாடு அந்த வர்ணங்கள் அந்த வஸ்துக்களை யெடுத்த பின் அதனிடத்தில் காணுமற்போவது போலும், காமாலை வந்தவனுக்குச் சங்கில் மஞ்சள் வர்ணம் தோற்றுவதும், காமாலை தீர்ந்த பின் அதில் அந்த நிறம் காணுமற்போவது போலும்; சமுத்திர ஜலத்தில் காற்றினுல் அலை, நுரை, குமிழிகள் தோற்றுவதும், காற்று ஓய்ந்தால் அவை காணுமற்போது போலும்; நித்திரா சக்தியால் தன்னிடத்தில் ஜீவேசுவர ஜகத்கல்பனைகள் தோற்றுவதும்; அச்சக்தி நிவர்த்தியாகும்போது, அந்த கல்பனுவஸ்துக்கள் காணுமறபோவது போலும்; ஏழரை நாட்டுச் சனி பிடித்த பிராமணன், கையிலிருக்கிற புஷ்பக்குடலையும். தீர்த்தச் செம்பும், ராஜகுமாரர்களுடைய இரண்டு தலைகளை அறுத்து, கையிற்பிடித்து வருவதுபோலும்; அச்சனி விட்ட பின் உள்ளபடியாய்த் தோன்றின கதைபோலும்; தசமனுக்கு, தசமன் ஆற்றோடேபோனது போலத்தோற்றினதும், வழியிற்போகிறவன் நீயே பத்தாமவ னென்று காண்பித்த பின்; தசமனுன தன்னைச் சாகாமற் கண்ட கதைபோலும், ராஜகுமாரனுக்கு வேடத்தனம் வந்திருந்ததும் ஜோசியர் மூலமாயது நிவர்த்தியானது போலும், படிக மண்டபத்தில் நுழைந்த

நாய்க்கு அநேக எதிரி நாய்கள் இருப்பதுபோலத் தோன்றியும், அந்த மண்டபத்தை விட்டு வெளியில்வந்த பின் அந்த ஒரு நாயைத் தவிர, மற்றநாய்கள் தோற்ருமற் போவது போலும், பிராம்மணனுக்குச் சுராபாநத்தாற் சண்டாளத்துவம் வந்ததுபோலத் தோன்றினதும், அந்தச் சாராயத்தின் வெறி தீர்ந்த பின் சண்டாளத்துவம்போய் நான் பிராஹ்மணனென்ற ஞாநம் வருவதுபோலும், வெறி பிடித்தவனுக்குத் தன் சுபாவ ஞாநமில்லாமல் ஈனத் தொழில்களைச் செய்துகொண்டு, அலைந்து, திரிந்து, சுழன்று மயங்கிக் கொண்டு, அப்பிரஸ்தப் பிரலாபங்களை உளறிக்கொண்டிருக்குங் காலையில், ஒரு சித்தன் கிருபையால் அந்த வெறிதீர்ந்து சுபாவஞாநத்தை யடைந்தது போலும், இருக்கின்றதே தவிர, ஆத்மாவினிடத்தில் பரமார்த்தமாய் அஞ்ஞாநமாவது, விக்ஷேபமாவது, சம்சார பந்தமாவது யாதொன்றும் வரவுமில்லை, போகவுமில்லை. இப்படிப்பட்ட ஞாநமின்மையே சம்சார பந்தமாயிருந்து, இப்படிப்பட்ட ஞானம் வந்த மாத்திரத்தில் சம்சாரபந்தம் நிவர்த்தியானது போலத் தோற்றுகிறதாகையால் இதுவே சிந்தாந்த மென்றறியத் தக்கது.

4-வது தரங்கம்.

பிரஹ்மத்துக்கே ஜீவேசுவர நாமங்கள் வந்திருக்கின்றன:—

பிரஹ்மத்துக்கே மாயையால் ஈசனென்றும், அவித்தையால் ஜீவனென்றும், நாமங்கள் வந்திருக்கின்றன. [எ-தி.] ஒரு புருஷனுக்கே பெண்சாதியால் நாயகனென்றும், பிள்ளையால் தகப்பனென்றுஞ் சொல்லப்படுவதுபோலும், ராஜவேஷத்தால் ராஜனென்றும், தோட்டி வேஷத்தால் தோட்டி யென்றுஞ் சொல்லப்படுவதுபோல வறிக.

[இ-து] ஒரு வஸ்துவைத்தானே சில இடங்களில் ஈசுவரனென்றும், குரு வென்றும், தானன பிரஹ்மமென்றுஞ் சொல்லுவதாற் பேதமென்று சங்கைவர, ஒரு புருஷனுக்கு அன்னபானுதி கொடுத்து, வாலிபத்தில் ரக்ஷிப்பதால் பிதாவாகிய ஈசுவரனென்றும், குமாரப்பருவத்தில் சிக்ஷித்து வித்தியாப்பியாசமாகிற ஞானுேபதேசம் செய்யும்போது குரு வென்றும், பிராப்தனுப்ச் சகலத்தையும் தானுய் வகிப்பதால், பிதாவாகிய குருவே பிரஹ்ம மாவதுபோலு மறிக.

[இ-து.] தனக்கே ஜீவத்துவமும், ஈசுவரத்துவமும், பிரஹ்மத்துவமும் வந்திருக்கிறது. எப்படி யெனில்:—ஜாக்கிர சொப்பனத்தில் மனதோடு சேர்ந்து கர்த்தாவாய் அலைவதால் ஜீவத்துவமும், சுழுப்தியில் மாயையோடு சேர்ந்து சுகத்தைப் புஜிப்பதால் ஈசுவரத்துவமும், துரியத்தில் வித்தையோடு சேர்த்து அறிவாயிருப்பதால் பிரஹ்மத்துவமும் வருகிறது. [எ-தி.] ராஜகுமாரன் பைத்தியத்தால் உள்ளிலும், வெளியிலும் அலைவது போலவும், ஸ்திரீ மயக்கத்தாற் சுகமாய்க் கிடப்பதுபோலவும், பைத்திய மயக்கங்கள் தீர்ந்து பிரக்ஞையோடு செங்கோல் செலுத்துவதுபோலு மறிக.

[இ-து.] ஒரு புருஷனுக்கு உபநயநஞ் செய்வதால் பிரஹ்மச்சாரித்துவம் வருவது போலத்தான், கர்த்துருத்துவத்தால் ஜீவத்துவத்தையும், அதன் பின் ஒரு ஸ்திரீயை விவாகம் செய்து, அவளோடு ஐக்கிய போகம் செய்வதால் கிரகஸ்தத்துவம் வருவது போல, மாயையோடு சேர்ந்து சுகித்துக்கொண்டு, சர்வக்ஞனுய்ச், சகல பிராணிகளுடைய ஹிருதயத்திலிருந்து கொண்டு, அவரவர்களுடைய கர்மப்படி, சுக துக்கங்களை அநுபவிக்கும்படி பிரேரணை செய்வதால் ஈசுவரத்துவத்தையும், அதன் பின் ஸ்திரீ முதலான சகல சம்சாரத்தையும், சிகாயக்ஞோபவீதம் தரிப்பதால் சொல்லப்பட்டிருக்கிற சகல கர்மங்களையும் விட்டு சந்நியாசியாவது போல, மாயா சம்பந்தங்களையும், அதனுற் செய்யப்பட்ட சிருஷ்டி, ஸ்திதி, சம்மார, திரோதான, அநுக்கிரக முதலான பஞ்ச கிருத்தியங்களையும் விட்டு, துரிய பதவியான சாக்ஷித்துவத்தையும் அடைந்து நித்தியாநந்தமாய் வாழுகிறு னென்றறிக.

[இ-து.] ஒரு புருஷன் உத்தியோகத்துக்காக, வாலிபத்தில் இங்கிலீஷ் முதலான படிப்பைப் பள்ளிக்கூடத்தில் படித்துப் பரீக்ஷைகொடுத்து, பாஸ் பண்ணுவதுபோல, தர்மார்த்தகாம மோக்ஷங்களைக் குறித்து, சரியை, கிரியை, யோகம், ஞாநங்களைப் பழகுவதால் ஜீவத்துவமும், பின் பெரிய உத்தியோகத்தைப் பெற்றுச் சகலவிதமான அதிகாரங்களையும், பிரபுத்துவத்தையும், வரும்படிகளையு மடைந்து, குடிகளை சிக்ஷை, ரக்ஷை செய்துவருவதுபோல, தானே சுத்தமாயையை யடைந்து, சர்வக்ஞத்வம் முதலான சத்குணங்களையும்பெற்று, ஜீவர்களை சிக்ஷை, ரக்ஷை செய்கிற பிரபுத்வத்தையும் பெற்றுச் சகலராலும் பிராத்திக்கப்படுகிற ஈசுவராநந்தத்தையும் அனுபவித்து வருவதால் ஈசுவரத்துவமும், அதன் பின் அந்த உத்தியோகத்தையும் ராஜிநாமா கொடுத்துவிட்டுத் தன் வீட்டிற் சுகமாயிருப்பது போல, தானே மாயா சம்பந்தங்களையும் அதிலுள்ள பஞ்ச கிருத்தியத்தையும் விட்டு, அசங்கோதாசீனனுய்த் தானே தானுயிருக்கிற பிரஹ்மத்வமும் உண்டாகிறதே தவிர, பரமார்த்தமாக இவ்வளவு கல்பனையும் இல்லவேயில்லையென்றறியத்தக்கது.

5-வது தரங்கம்.

ஆத்மாவுக்கு விருத்திவியாப்தி யுண்டு, பலவியாப்தியில்லை:—

ஒருவன் சமாதிபண்ணினுலும் விருத்திவியாப்தியுண்டு, பலவியாப்தியில்லை [எ-தி] காலுள்ளவன் மரத்திலேறினுலும், துரட்டியினுலேயே பழத்தைப் பறிப்பதுபோலு மறிக.

[இ-து.] ஆத்மாவை யறிவதத்கு விருத்தி வியாப்தியுண்டு. பல வியாப்தியில்லை. பல ரூபமான ஜீவனிருந்தாலும் பிரயோஜனமில்லை. [எ-தி.] சுமங்கிலிப் பிரார்த்தனைக்குச் சாப்பிடத் தாய் மட்டும்போதும், முலை குடிக்கிற குழந்தை கூட வந்தாலும், சாப்பிடப் பிரயோஜந மில்லாதது போலவறிக.

[இ-து] சமாதியில் விருத்தி வியாப்தி மட்டுமே தவிர, பல வியாப்தி யில்லை. [எ-தி.] தாயானவள் பெண்ணுக்குக் கூடவேயிருந்து சகல அலங்காரமும் பண்ணி,

படுக்கை வீட்டிலிருக்கிற மாப்பிள்ளைகிட்டக் கொண்டுபோய்ப் பெண்ணை விட்டு, தான் பின்னுக்கு வாங்குவதுபோலும், வநதேவதை தன் குமாரனை மரத்தின்மேலிருக்கிற தாசூர ரிஷியினிடத்திற் கொண்டுபோய் விட்டு அவள் கீழேயிறங்கிப் போனதுபோலு மறிக.

[இ - து] சாதந சதுஷ்டயத்தால், ராஜஸ, தாமஸங்கள் மாற்றப்பட்டிருக்கிற சுத்த சத்துவ அந்தக் கரணத்தினாலேயே பிரம்மாநுபவம் பண்ணவேண்டும். [எ - தி.] கையில் பட்டிருக்கிற சகதி முதலான அசிங்கியத்தைச் சுத்த ஜலத்தால் கழுவப்பட்டபின், அந்தக் கையினாயே போஜநம் செய்யவேண்டியது போலவறிக. இதன் கருத்து, ரஜோகுண தமோகுணமே ஜீவத்துவம்.

[இ - து.] ஆத்துமாவினிடத்தில் விருத்திவியாப்தி யுண்டு. விருத்திக்கும் ஆதார மான ஜீவனுக்கு வியாப்தியில்லை.

[இ - து.] பிரஹ்மமாகிற சரீரத்தில், ஜீவனாகிற கம்பிற் சேர்ந்திருக்கிற விருத்தி யாகிற ஈட்டிபாயுமே தவிர, ஜீவனாகிற கம்புபாயா தென்றறிக. ஒரு புருஷனுடைய மனதில் அந்நியனாற் செய்யப்பட்ட ஸ்துதி நிந்தா ரூபமான சப்தம் மட்டும் பாயுமே தவிர வாக்கிந்திரியம் பாயாததுபோலும், ஒரு சக்கிரவர்த்தியினுடைய ஆக்ஞாரூபமான சட்டம் எங்கும் வியாபிக்குமே தவிர, அந்த சக்கிரவர்த்தி யெங்கும் ஒரே காலத்தில் வியாபி யாததுபோலு மறிக.

[இ - து] ஒரு ராஜன் யுத்தத்துக்குப் போனாலும், அவனுடைய பாணங்களே சத்துருக்கள் பேரில் விழுந்து அதம் பண்ணுவதுபோல, ஜீவனாகிய ராஜா பிரஹ்மாப்பியாச மாகிற யுத்தத்தில், விருத்தியாகிற பாணத்தைக் கொண்டு, எதிரியாகிற பிரஹ்மத்தை அடிக்கிறானே தவிர, நேரே இவன் அடிக்காதது போல வறிக. கையில் தீபங்கொண்டு போனாலும், இருட்டைப் போக்கடித்துப் பதார்த்தங்களை விளக்குவிக்கிற, சக்தி தீபத்துக்கே தவிர, கைக்கில்லாதது போல, ஜீவனாகிற கையாற் சம்பாதிக்கப்பட்டிருக்கிற அகண்டாகார விருத்தியாகிற தீபமே, அக்ஞாநாந்தகாரத்தைப் போக்கடித்துச் சச்சிதாநந்தமாகிற பதார்த்தத்தை, விளக்குவிக்கிறதே தவிர, ஜீவனாகிற கையால் முடியாது. இப்படியே அநுபவத்திலும், சமாதியில், பிரஹ்மத்தில் விருத்தி மாத்திரம் சேருகிறது. சுருதியும், தியானிக்கிறவன், தியான மிரண்டுமிழந்து தியானிக்கப்படுகிற வஸ்து மாத்திர மாய் மிஞ்சியிருக்கிற விருத்தியே சமாதி யென்று சொல்லியிருப்பதாலும், சொரூபத்தில் விருத்தி வியாப்தியே யிருக்கிறது. பல வியாப்தி ஒருகாலுமில்லை யென்றறிக.

6-வது தரங்கம்.

ஆத்மாவியாபகம். அசங்கர்:—ஆகாசம் வியாப்பியம்; சத்தான ஆத்மா வியாபகம் என்பதற்கு, சுருதி யுக்தி அநுபவம் என்னவெனில்:—ஆத்மாவிலிருந்து ஆகாசாதிகளுண்டாய் ஆத்மாவிலேயே லயிக்குமென்று சொல்லுகிற சுருதியேயாம். சத்து, வாயு முதலியவற்றில் இருக்கிறது என்றும், ஆகாசம் அப்படிச் சொல்லப்படவில்லை யென்றும்

பஞ்சதசியிற் சொல்லியிருக்கிற யுக்திக்கு, இவடத்தில் சொல்லுகிற யுக்தியாவது:-கோபுரம் முதல் அகற்சட்டிவரை மண்ணென்று சொல்லப்படுகிறதுபோலும், அநுபவத்தில் அவஸ் தாத்திரயத்திலும் தான் அநுபூதனுயிருப்பதேயாம்.

[இ - து.] ஆத்மாவிடத்தில் மாயை ஏகதேசமாய்த் தோற்றும். [எ - தி.] ஆகாசத் தில் நீலாதிவர்ணங்கள் ஏகதேசமாய்த் தோற்றுவதுபோலவறிக.

[இ - து.] ஆத்மா சூக்ஷ்மமாயெங்கு மிருக்கிறர். [எ - தி.] மணலுக்குள்ளே ஜல மும், கட்டையில் அக்கினியும், பாலிலே வெண்ணெய்யும், எள்ளிலே எண்ணெய்யும், கரும்பிலே ரசமும், மிளகாயில் உறைப்பும், தேங்காயில் பாலும் எப்படி நிறைந்திருக் கிறதோ அப்படிப்போல ஆத்மா சர்வத்திலுமிருக்கிரு ரென்றறிக,

[இ - து.] பஞ்சகோசத்துக்குள் ஆத்மாயிருந்தும் அதிற் சம்பந்தப்படவில்லை. [எ-தி] தாமரைப்பூவிற்குள் இருக்கிற காய், அந்த இதழ்களில் சம்பந்தப்படாதது போலவறிக.

[இ - து.] ஆத்மாவுக்குச் சதா அசைவற்ற வியாபகத்தன்மை யிருக்கிறது. [எ - தி.] மகாமேருவைப் போலவறிக.

[இ - து.] ஜாக்கிரமுதல் மோக்ஷாவஸ்தைவரை ஆத்மாவாகிய தான், அந்த அவஸ் தையோடு சம்பந்தப்பட்டவன் போலேதான். [எ - தி.] கக்ஷிக்காரன் பிராதுகொண்டு வந்ததுமுதல், தீர்ப்பாகும் வரை வக்கீல் சம்பந்தப்பட்டது போல் தோற்றுவது போல வறிக.

[இ - து.] மனதுக்கும் ஆத்மாவுக்கும் சம்பந்த மில்லாதபோது, மனதின் குணங் களான ராகாதிகளோடு, ஆத்மாவுக்குச் சம்பந்தம் வரப் பிரசக்தியே யில்லை. [எ - தி.] சிசுனம் யோனியோடு சம்பந்தப்படாதபோது, சோணிதம் கர்ப்ப உற்பத்தி முதலானதோடு சம்பந்தமில்லை என்பதிற் கேட்க வேண்டியதில்லாதது போலவறிக.

[இ - து.] ஆத்மா பரம கிருபாகரர். எதனுலென்றல் ஏழை முதல் பிரபு வரையி லுள்ள ஜீவர்களுக்கு, சுழுப்திச் சுகத்தைச் சமமாய்க் கொடுப்பதாலும், அந்தச்சுகத்தை ஜாக்கிர, சொப்பனத்தில் அழித்துவந்தவனுக்கு மறுபடி தினந்தோறும் வருத்தமன்றியில் சுழுப்தியிற் சுகத்தைக் கொடுப்பதாலும், வெகுநாள் அவரை மறந்து, கர்த்தாவென்று நினைத்தமாத்திரத்தில் சாந்நித்திய மாவதாலும், சிசுப்போல் சம்சார கூபத்தில் கிடந்து தபிக்கிறவர்களைத் தாய்போல் குரு ரூபமாய்வந்து கரையேற்றுவிப்பதாலும், பரம கிருபா கரரென்று சொல்லப்பட்டது ஒரு பிரபுவின் பிள்ளை வீட்டிற்கு வந்தபோது, அவனுக்கு வேண்டிய மட்டும் சொத்துக்களையும், சுகத்தையும் அவர் கொடுப்பதும், அவன் அதை வாங்கிப் பட்டணத்துக்குப்போய், தாசிச்செலவுச்செய்து, ஆரோக்கியத்தையும், ஐசுவரி யத்தையுமிழந்து, ரோகம் கடன்களுடன் அலறிவந்தவனுக்கு, அவற்றினை நிவர்த்தித்து முன்போல அவைகளைக் கொடுப்பதும், வெகுநாள் தன் பிதாவை மறந்து விடனுய்த் திரிந்து கொண்டிருந்தபின், நாம் ராஜாவென்று நினைத்த மாத்திரத்தில் உடனே தன் பட்டத்தை அவரவனுக்குக் கட்டுவதுபோலு மறிக.

[இ-து.] ஆத்மா இவ்வளவு மகிமை யுள்ளவரென்று மதிக்கக்கூடாது. [எ-தி.] மாணிக்கரத்தினத்தை விலைமதிக்கக் கூடாதது போலும், குபேரனுடைய ஐஸ்வரியத்தை மதிக்கக்கூடாதது போலும், சமுத்திரஜலத்தை அளவிடக் கூடாததுபோலும், ஜீவர்களை யும் அவர்கள் கர்மத்தையும் எண்ணக் கூடாததுபோலு மறிக.

[இ-து.] ஆத்மா சுயம்பிரகாசரா யிருந்து, சகலத்திலும் வியாபித்துக்கொண் டிருந்தாலும், ஒன்றிலும் சம்பந்தமன்றியிலும், ஒன்றினாலும் விளக்குவிக்கப் படாமலும், அவரை விளக்குவிக்கிற பதார்த்தம் ஜகத்தில் ஒன்றுமில்லை.

[எ-தி.] சூரியன் சொயம்பிரகாசராயும், சகல பதார்த்தங்களிலும் வியாபித்து அவைகளை விளக்குவித்தபோதிலும், அவைகளின் லாபா லாபம், ஹாநி, விருத்தி, உற் பத்தி, நாசம் முதலியவற்றிற் சம்பந்தப்படாதவராயும், அவைகளால் விளக்கக்கூடாதவ ராயும் அவரை விளக்குவிக்கிற பிரகாசம் ஒன்றுமில்லாமலுமிருப்பது போலவறிக.

7-வது தரங்கம்.

பிரஹ்ம சப்தம் பிரஹ்மா முதலானவர்களுக்குச் சொன்னாலும், அது ஆத்மா வுக்குத்தான் வாஸ்தவமே தவிர, மற்றவர்களுக்குப் பிரஹ்ம சப்தம் சொல்வது உபசாரம்:—

பிரஹ்மமென்ற சப்தமானது ஜீவனையும், பிரஹ்மாவையும், பிராஹ்மணர்களையும், வேதத்தையும், காயத்திரியையும், வியாஹிருதி, பிரணவம் முதலானவற்றையும் சொல்லு வது உபசாரம். [எ-தி.] ராஜபந்துக்களையும் ராஜனென்பது போலும், பெரிய மனுஷன் வீட்டிலிருக்கிறவர்களையும் அய்யரவாளென்று சொல்லுவது போலும், சரீராதிகளையும் தத்துவமென்று சொல்லுவது போலும், சாஸ்திரிகள், தீக்ஷதர்களுடைய பிள்ளைகளையும் சாஸ்திரிகள், தீக்ஷதரென்று சொல்லுவதுபோலச் சொன்னாலும், செங்கோல் செலுத்து வதையும், உத்தியோகம் பண்ணுவதையும், பிரசங்கம் பண்ணுவதையும், அக்நி ஹோத் திரம் பண்ணுவதையும் கண்டு நிச்சயிப்பது போல, நீயும் அவஸ்தாத்திரயங்களையும் சோதித்து, அவைகளில் அழியாமல் அறிந்துகொண்டிருக்கிற அறிவையே தத்துவமென் றும், மற்றதெல்லாம் அதத்துவமென்றும், அறிந்துகொண்டு அப்படியே சச்சிதாநந்த பூர்ணமான வஸ்துவே, பிரஹ்ம சப்தத்துக்கு அர்த்தமென்றும், மற்றதெல்லாம் உபசார மான சொல்லென்றும் அறிந்துகொள்ளத் தக்கது,

[இ-து.] எவ்வளவு மந்தனுயிருந்தாலும் நிர்க்குணத்தியாநம் பண்ணப் பண்ண அபரோக்ஷ ஞாநம் உண்டாகும். [எ-தி.] எவ்வளவு வியாதி, வறுமையாதி யுள்ளவனு யிருந்தாலும் படுக்கையில் படுத்துக் கண்ணை மூடிக்கொண்டு இருக்க விருக்க, தூக்கம் தானே வருவது போலும், குபேரன்போலப் பணமுள்ளவனானாலும் செலவு செய்யச் செய்ய வெங்கனுய்ப் போவதுபோலு மறிக.

[இ - து.] அருபமான பிரஹ்மமே சர்வ வியாபகமாயும், சூக்ஷுமமாயும், சகல சக்தியுமுடையதாயுமிருக்கிறது. [எ - தி.] அருபமான மாயை, விக்ஷேப சக்தி, ஆகாசம், வாயு, சூக்ஷுமதேக முதலியவற்றிற்கே அதிக சக்திகள் இருக்கிறுப்போல வறிக.

[இ - து.] பிரஹ்ம சப்தம் சச்சிதாநந்த சொரூபியான ஆத்மாவுக்கே அர்த்தமல்லாமல், மற்றைய வேத முதலியவற்றை அர்த்தமாகச் சொல்வது உபசாரம். [எ - தி.] பொன்னென்கிற சப்தம், சுவர்ணத்துக்கே அர்த்தமல்லாமல் மற்றை காக்காப்பொன் முதலானதுக்கும், ஆவரம்பூவுக்கும் அர்த்தமில்லாதது போலும், மங்களமென்பதற்கு மோக்ஷமே அர்த்தமல்லாமல், மாவிலேயும் மஞ்சளும், மேளமும், தாளமும், தம்பதிகளுடைய கலியாணமும், ருதுசாந்தியும், க்ஷவரகனும், செவ்வாய்க்கிழமையும், உலகத்தில் மங்களமென்று உச்சரிக்கப்பட்டாலும் அவைகளை விசாரிக்கும்போது மங்களமன்றியில் அமங்களமாய்ப் போவதுபோல வறிக.

[இ - து.] ஆனல் சுருதி, ஸ்மிருதிகளில் பிரஹ்ம சப்தத்தை பிரஹ்மா முதலானவர்களுக்குச் சொல்லியிருப்பதற்குக் காரண மென்னவென்ருல், அறிவில்லாத குழந்தைகளுக்கு மரத்தினுலே கற்பிக்கப்பட்ட யானை முதலியவற்றை, வாஸ்தவமான யானையென்று தூண்பிப்பது போலும், மாரியம்மன் கோவிலுக்கு மண்ணுல் கற்பிக்கப்பட்ட உருவாரங்கள் பண்ணிவிட்டதுகளை, குதிரை யானைகளை வாங்கிக் கோவிலுக்கு விட்டேனென்று சொன்னுலும், அந்த யானை குதிரைகள் சண்டைக்காவது, சவாரிக்காவது, சுமை தூக்குகிறதற்காவது உபயோகப் படாததுபோல வறிக.

[இ - து.] பிரமத்தியாநம் பண்ணப் பண்ண பிரஹ்ம ஞானம் சாக்ஷாத்காரமாம், [எ - தி.] பூமியை வெட்ட வெட்ட ஜலமுண்டாவது போலும், மரத்தைக் கடையக் கடைய அக்நி உண்டாவது போலும், மருந்து சாப்பிடச் சாப்பிட வியாதி தீர்ந்து ஆரோக்கியமாவதுபோலு மறிக.

[இ - து] அருபமான பிரஹ்மமே சகல சக்திகளை யுடையதாயும், சூக்ஷுமமாயும், வியாபகமாயும், நித்தியமாயு மிருக்கும். [எ - தி,] அருபமான நேத்திரமும், சுரோத்திரமும், மனசும், சூக்ஷுமமாயும், வியாபகமாயும், அறிவாயும், நித்தியமாயும், ஆநந்தமாயும், சகல சக்திகளை யுடையதாயும், அறியப்படுகிற ரூபம், சப்த முதலான விஷயங்களால் அறியக் கூடாததாயு மிருப்பது போலும், நித்திரா சக்தியானது அருபமாயும், சூக்ஷுமமாயும், ஜீவேசுவர ஜகத் கற்பனைகளுக்கு காரணமாயிருப்பதுபோலு மறிக.

8-வது தரங்கம்.

தன்னுலேயே சகலமும் அறியப்படும்; தான் ஒன்றினுலும் அறியப்படான்.

ஆத்மாவாகிய தன்னுல் பஞ்ச கோசமும் பஞ்ச விஷயமும் அறியப்படும். அவர்களால் தன்னை அறியக்கூடாது. [எ - தி.] விழித்திருக்கிறவனுல் தூங்குகிறவர்கள் அறியப்

படுவது போலும், அவர்களா லிவன் அறியப்படாததுபோலும், சுவரில் எழுதிய சித்திரம் புருஷனுல் பார்க்கப்படுகிறதே தவிர அது இவனைப் பார்க்கமாட்டாதது போலும்; சிஷ்ய னுடைய மனதிலிருக்கிற வாசனையைக் குரு கண்டு பிடிப்பது போலும், அவன் மனது இவர் மனதை யறியமாட்டாததுபோலு மறிக.

[இ-து.] மநுடன் மனதை மிருகங்களறியாதது போலும், மிருகங்கள் மனதை மநுட னறிந்து, யானை முதலியவற்றைச் சுவாதீநம் பண்ணுவது போலும்; ராஜன் மனதை ஜனங்க ளறியாதது போலும், ஜனங்கள் மனதை ராஜா அறிந்து அவர்களை யாளுவது போலும்; ராஜன் ரிஷிகள் மனதை யறியாமலும், ரிஷிகள் ராஜன் மனதை யறிந்து நிக்ர கானுக்கிரகஞ் செய்வதுபோலும்; ரிஷிகள், நவக்கிரக தேவதைகள், இந்திராதி தேவர்க ளுடைய மனதை யறியாமலும். அவர்கள் இவர்களுடைய தசாபுக்தி சித்திரங்களை யறிந்து சுக துக்கங்களைக் கொடுப்பது போலும்; அத் தேவதைகள் திரிமூர்த்தி ரூபமான ஈசுவர னுடைய மனதை யறியாமலும், ஈசுவரன் தேவதைகளுடைய மனதை யறிந்து ஆட்டி வைக்கிருரென்பதற்கு யுக்தி:— ஒருகால், தேவதைகளுக்கும் அசுரர்களுக்கும் யுத்தம் நேரிட்ட காலத்தில், அசுரர்களுடைய கைகள் வலுத்ததையும், தேவதைகளுடைய கைகள் இளைத்ததையும், கிருபா மூர்த்தியான பரமசிவன் கண்டு, திருவுளத்தில் தேவதைகளுக்கு ஜயமும், அசுரர்களுக்கு அபஜயமும் உண்டாகட்டு மென்று நினைத்த மாத்திரத்தில், அப் படியே அசுரர்களெல்லாம் மடிந்து தேவதைகளுக்கு ஜயமுண்டான பின், தேவதைகள் அதை யறியாமல், ஒவ்வொருவரும் இந்த ஜயம் 'என்னுலேயே வந்தது, என்னுலேயே வந்தது' என்று அகம்பாவத்தை அடைந்தார்கள். அதைப் பரமசிவன் கண்டு ஒரு யக்ஷசு ரூபமாய் அவர்களுக்கு முன்பாக ஆவிர்ப்பவித்ததைக் கண்டு, தேவதைகள் அக்நியை "இது யாரென்று நீ பார்த்து வா" வென அநுப்புவிக்க, அக்நியும் அந்த யக்ஷசின் கிட்ட வந்த மாத்திரத்தில், யக்ஷசு பார்த்து 'நீ யார்? உன் சக்தி யென்ன' வென்று கேட்க, நான் அக்நி; சகல ஜகத்தையு மெரிக்கிற சக்தி யெனக் கிருக்கிறதென்று சொல்லவும், ஒரு காய்ந்த துரும்பை இவர் முன்பாகப் போட்டு இதை யெரியென்று சொல் லவும், அக்நியும் அதைத் தன் சக்தி முழுமையினுலு மெரிக்க யத்தனித்ததில், முடியாமல் ஓடி வந்து இந்திராதிகளைப் பார்த்து, அவரை அறிய என்னுல் முடியாது, வேறே யாரையும் போய் அறிந்துவரச் சொல்லுங்களென்று சொன்னதன்பின் வாயுவை அநுப்ப, அவனும் போய் நின்றவுடன், யக்ஷசு முன்போலவே கேட்டவுடன் நான் வாயு, சகல உலகத்தையும் அசைத்துப் போடுகிற சக்தி யெனக்குண்டென்று சொன்னதைக் கேட்டு, யக்ஷசு பழைய துரும்பை அசைப்பாயென்று சொன்னதும், வாயுவும் தன் வலுவெல்லாம் வைத்துப் பார்த் ததில் அதை அசைக்க முடியாமல், வந்த வழியே ஓடிப்போய் இந்திரனிடத்தில் சங்கதி யைத் தெரிவித்த மாத்திரத்தில், இந்திரன் மிகுந்த அகம்பாவத்தை அடைந்தவனுய், நானே போய் யக்ஷசை "இன்ன" தென்று அறிந்து வருகிறேனெனப் புறப்பட்ட மாத்தி ரத்தில், பரமசிவன், இவன் நிரம்ப அகம்பாவத்தை அடைந்திருக்கிறதைக் கண்டு, உடனே அந்தர்த்தாநமானதன் பின், இந்திரன் மிகுந்த விசநத்தோடு, பரதேவதையைத் திரி

கரணங்களாலும் உபாசித்ததால் தேவி பிரசந்நமானபின், தேவியைப் பார்த்து இப்படி ஒரு யக்ஷிசு வந்ததே "அது யார்" என்று கேட்டவுடன், தேவி "அடே மூடா" உங்களுக்கு முதலில் அபஜயம் வந்ததைப் பரமசிவன் கருணையாற் கண்டு, கிருபை செய்ததால் திரும்ப உங்களுக்கு ஜயம் வந்திருக்க, அதை யறியாமல் "நாம் ஜயித்தோம்" என்று அகம் பாவத்தை அடைந்ததைக் கண்டு, உங்களுக்கு நிரகங்கார ரூபமான ஞானத்தை அநுக் கிரகிக்க வந்ததையும் அறியாமற் போனதால் அந்தர்த்தான மாய்விட்டார்-இப்போது என் பதியான பிரஹ்மத்தை உபாசியுங்க ளென்று சொன்னபடி, அவர்களும் உபாசித்துக் கரையேறின கதையை அறிந்து நீயும் கரையேறக் கடவாய்.

9-வது தரங்கம்.

பிரஹ்மம் வாக்குக்கு எட்டும், எட்டாது:—

வாக்குக்குப் பிரஹ்மம் எட்டும், எட்டாது என்று சொன்ன சுருதிக்கு யுக்தி:— சித்த னூற் கட்டின ரசம் ஜீவிக்கச் செய்வதும், மற்றைய ரசம் கொல்லுவதும் போலச் சுருதி, குரு வாக்கியத்தாற் சித்தித்த வாக்குக்குப் பிரஹ்மம் எட்டுமென்றும்; மற்றைய பிரத்தி யக்ஷ, அநுமான, உபமான வாக்குக்கு எட்டாதென்று மறிக.

[இ - து.] வேதம் பிரஹ்மத்தைச் சொல்லாமற் சொல்லுகிறது. [எ - தி.] அடுத்த வீட்டுப் பிள்ளைகளை யெல்லாம் தாய் வெளியிற் போகச் சொன்னதால், தன் பிள்ளையை இருவென்று சொல்லாமற் சொன்னது போலும், கூப்பிடாமல் வந்தவர்களைச் சாப்பாடில்லை போங்களென்று சொன்னதால், கூப்பிட்டு வந்த பிராஹ்மணனை இருவென்று சொல்லாமற் சொன்னது போலும், அநாத்மாவை நேதித்ததே ஆத்மாவை ஸ்திரப்படுத்தி வேதம் சொன்னதாயிற் றென்றறிக.

[இ - து] கங்காநதிப் பிரவாகத்தில் ஆள் இறங்கக் கூடாதென்றும், மிகுந்த ஆழமென்றும் சொல்லி, திரும்ப ஆள் இந்த ஆற்றைக் கடக்கக் கூடுமென்று சொல்லுகிற வார்த்தைக்கு அர்த்தம்—நீச்சுத் தெரியாத சாதாரண ஜனங்களைக் குறித்து ஆற்றைக் கடக்கக் கூடாதென்றும், சுரைக் குடுக்கை, தெப்பக்கட்டை முதலான சாதநங்களுடன் கூடியிருக்கிற நீச்சுக்காரனுக்கு ஆற்றைக் கடக்கக் கூடுமென்றும் சொல்லுவதுபோல, சாதந சதுஷ்டயமில்லாத அவிவேகியால், இந்த சம்சார நதியைக் கடந்து, பிரஹ்மமாகிற கரையைக் காணக்கூடா தென்றும், சாதந சதுஷ்டயத்துடன் கூடிய விவேகியால், இந்த சமுசார நதியைக் கடந்து பிரஹ்மமாகிற கரையைக் காணக்கூடுமென் றறிக.

[இ - து.] பூமியிலிருக்கிற புதையல்களை சாதாரணமான ஜநங்களால் கண்டு பிடித்து, அதை யெடுத்து அநுபவிக்க முடியாமற் போனாலும், அஞ்சநம் வைத்திருக்கிற புருஷன் அதைக் கண்டெடுத்து அநுபவிக்கக் கூடுவது போல, சாதாரணமான அஞ்ஞாநி களால் பிரஹ்மத்தை யறியக்கூடாமற் போனாலும், குரு கிருபையாகிற அஞ்சநத்தைப் பெற்றிருக்கிற முமுக்ஷு, பிரஹ்மத்தைக் கண்டு அநுபவிக்கக் கூடுமென் றறிக.

[இ - து.] பூதப் பிரேதப் பிசாசுகள், சாதாரண மநுஷர்களைப் பிடித்து ஆட்டி வைத்து, அவர்களால் அவை அறியக்கூடாம லிருந்தாலும், மந்திரவாதியால் அவைகளைக் கண்டு பிடிக்கவும். அவற்றைச் சுவாதீநம் பண்ணிக் கொள்ளவும் முடிவது போல, ஆசை யுள்ளவர்களால் பிரஹ்மம் அறியக்கூடாததாம், நிராசை யுள்ளவர்களால் பிரஹ்மம் அறியக்கூடியதாயு மிருக்குமென் றறிக.

[இ - து.] அபக்தனுல் ஈசுவரனைப் பிரத்யக்ஷமாக அறியக்கூடாமற் போனுலும், திரிகரண சுத்தியோடு பக்தி செய்கிறவனுல் ஈசுவரன், மான் மழு சதுர்ப்புஜத்தை யுடைய வடிவமாக, பிரத்தியக்ஷமாக அறியப்படுகிறது போல; பகிர்முகனுய் இந்திரியப் பிரீதி பண்ணி வைப்பதில் உத்யுக்தனு யிருக்கிற புருஷனுல், பிரஹ்மம் அறியக் கூடாமற் போனுலும், இந்திரிய நிக்கிரகமுள்ள அந்தர்முகாநுசந்தானம் பண்ணுகிற புருஷனுல் பிரஹ்மம் அறியக்கூடுமென் றறிக.

[இ - து.] சாதாரண ஜநங்களால் ஆகாச கங்கையை வரவழைக்கக் கூடாமற் போனுலும், பகீரதனு லிப்பூமியில் அந்த ஆகாச கங்கையை வரவழைக்க முடிந்தது போல, அஞ்ஞாநிகளால் முப்பத்தாறும் தத்துவமான பிரஹ்மம் அறியக்கூடாமற் போனு லும், புருஷப் பிரயத்தந மிகுதியால் சிரவண, மநந, நிதித்தியாசன, சமாதிகளைப் பழகி, அதனுல் தேகவாசனை லோகவாசனை சாஸ்திரவாசனை முதலான, சகல வாசனைகளும் ஜயித்த வனுயும், அகம் விருத்தி, இதம் விருத்தி முதலிய ரூபமான மநதின் நாசத்தை யுடையவ னுயுமிருக்கிற புருஷனுல், பிரஹ்மத்தைச் சித்தமாகிற பூமியில் விளங்கும்படி செய்யக் கூடுமென் றறிக.

10-வது தரங்கம்.

துவிதமற்று அத்துவித மாத்திரமாயிருப்பதே சுகம்:—

துவிதமற்று அத்துவித மாத்திரமா யிருப்பதே சுகம். [எ - தி.] வீட்டிலிருக்கிற மருமகளுக்கு மற்றபேர்களெல்லாம் தொலைந்துபோய், தான் மாத்திரமாய்ப் பர்த்தாவுடன் ரமிப்பதே சுகமாயிருப்பது போலும், சுழுப்தியில் இரண்டற்று ஆநந்தமாயிருக்கிறதே அநுபவம்.

[இ - து.] துவிதாநுபவம் கலகமே தவிர, அத்துவிதாநுபவம் கலகமில்லை, [எ - தி.] தம்பதிகள் ஒன்று சேராத காலத்தில் பஞ்சாயத்துப் பண்ணவேணுமே தவிர, ஒன்று சேர்ந்த பிற்பாடு தேவையில்லாதது போலும்; ஊசித்துவாரத்தில் சரடு நுழையாதிருக்கிற வரையிலும், சிரமமே தவிர, நுழைந்த பிற்பாடு ஒருவர் அபேக்ஷயுமில்லாதது போலும், அசல் வீட்டில் குடியிருக்கும்வரை கலகமே தவிர, சொந்த வீட்டில் போன பிற்பாடு சுகமாயிருப்பதுபோலும் அறிக.

[இ - து.] பவதுக்கத்தை யடைந்தவன் அதை நிவர்த்தித்து ஆத்மசுகத்தை யடைந்து சுகிப்பதற்கு யுக்தி:—பசியும், வியாதியுமுள்ளவன் அமிர்தத்தையும், சித்த குளிகையும் சாப்பிட்டுச் சுகிப்பதுபோலும், வெய்யிலால் தாபத்தை யடைந்தவன் அதை நிவர்த்திக்க அருவியில் ஸ்நானம் செய்வதுபோல வறிக.

[இ-து.] ஜாக்கிர, சொப்பனத்தில் சுகமில்லாமல், சுழுப்தியிலேயே சுகம் வருவது போல, துவித விவகாரத்தில் சுகமில்லாமல் அத்துவித விசாரத்திலேயே சுகம் வரும். [எ-தி.] தீப்பற்றி யெரிகிற விடத்தில் சுகமில்லாமல் பூர்ண தடாகத்திற்போய் சுகம் பெறுவதுபோலும், ஜனங்களுடைய சிநேகத்தில் சுகமில்லாமல், ராஜன் சிநேகத்தாற் சுக மடைவதுபோலும், வேடிக்கை முதலியவற்றைப் பார்ப்பதிற் பசிதீராமல், போஜனத்தி னுலேயே பசி தீர்வதுபோலும், சத்துருக்களிருக்கும்போது சுகமில்லாமற் சக்கிரவர்த்தி யான பின் சுகம் வருவதுபோலும், தம்பதிகளுக்கு அந்திய மனுஷாளிருக்கும்போது சுகம் வராமல் தனித்த காலத்தில் சுகம் வருவதுபோலு மறிக.

[இ-து.] எல்லாம் தானென்று ஐக்கியம் பண்ணுகிறவனுக்குப் பாரமின்மையும், சுகமும், துக்க நிவர்த்தியும் வருவதும்: அப்படிச் செய்யாதிருக்கும் வரை அவை வரா. [எ-தி.] தோளில் கட்டுச்சாதம் கொண்டுபோகிற இருவருக்குள், ஒருவன் அதைச் சாப் பிட, அவனுக்கு மட்டும் பசி நிவர்த்தியும், பிராணனுக்குப் பலமும், பார நிவர்த்தியு முண்டாவதும்; சாப்பிடாத மற்றொருவனுக்கு அவைகளில்லாமையும் போலுமறிக.

[இ-து.] சக்கிரவர்த்தியான ராஜாவுக்கு எதிரியுள்ளவரை யுத்த முதலியனவும், கலக மும், எதிரியற்றபின் யாதொரு கவலையும், கலகமு மில்லாததுபோல, துவித நினைப்புள்ள விவகாரதசையில், ராகத் துவேஷமும், கவலையு முண்டாவதும், பரமார்த்தமான அத்துவி தாத்மாநுசந்தாநத்தால் சுகம் வருவதும், மேடுபள்ளமாயும், முள்ளுக்கல்லுகளோடு கூடினதாயும், செடி செத்தைகளோடு கூடினதாயும், கள்ளர் பயமுள்ளாதாயும், புலி, கரடி, பாம்பு முதலிய துஷ்டஜந்துகளோடு கூடினதாயு மிருக்கிற, காட்டு மார்க்கத்திற் போகி றவனுக்கு, அடிக்கடி முள்ளுக் கல்லுகள் தைப்பதும், மேடுபள்ளங்களில் விழுவதும். கள்ளர்கள் கையால் அடிபட்டுச் சொத்தைப் பறிகொடுத்துப் பரிதவிப்பதும், துஷ்ட மிருகங்களாற் கடிபட்டு வேதனைப் படுவது போலவன்றியில், மேல்சொன்ன லக்ஷண, விலக்ஷணமாயுள்ள ஞாநமார்க்கத்தில் சுகம் வருவது போலவன்றி, சம்சாரமார்க்கத்தில் மாநாவமாநமாகிற பள்ளமேடுகளில் விழுந்தெழுந் திருக்கிறதும், ராகத்துவேஷங்களா கிற முள்ளு கல்லுகள் தைக்கிறதும், வாசனைகளாகிற திருடர்களால், விவேகமாகிற சொத்துக்கள் அபகரிக்கப்படுகிறதும், அரிஷட்வர்க்கங் களாகிற துஷ்ட மிருகங்களால் கடிக்கப்படுகிறதும், பிரதிபந்தத் திரயங்களாகிற பேய், பிசாசு, பிரஹ்மராக்ஷசுகளால் அரட்டப்படுகிறதும், விஷய சங்கற்பங்களாகிற செடிகொடிகளால் சுற்றப்பட்டுத் தபிக் கிறதுமான சம்சாரமார்க்கத்தை விட்டு, அத்தியந்தம் சமமாயும், ராகத்துவேஷமற்ற தாயும், அரிஷட்வர்க்கமற்றதாயும் நிர்ப்பயமாயும், நிஷ்பிரதிபந்தமாயு மிருக்கிற அத்து வித மார்க்கத்தை யடைந்து சுகிப்பீர்களாக.

11-வது தரங்கம்.

சாத்விகாதி விருத்தி பேதத்தாற் சச்சிதாநந்தம் பேதமாய்த் தோற்றும்:—

ஆத்மா சச்சிதாநந்த சுபாவரானுல் எல்லா விருத்திகளிலு மேன்காணப்படவில்லை. [எ-தி] படியாதவனுக்கு ஏட்டிலெழுதி யிருக்கிறதென்று மட்டுந் தோற்றுவதுபோலும்,

அக்ஷரஞாந முள்ளவனுக்கு எழுதியிருக்கிறதும், படிப்புந் தெரிவதுபோலும், வியுத்பத்தி யுள்ளவனுக்கு எழுத்தும், படிப்பும், அர்த்தமுந் தெரிவதுபோலும், தாமதவிருத்தியில் சத்தும், ராஜசவிருத்தியில் சத்தும் சித்தும், சத்துவவிருத்தியில் சச்சிதாநந்தம் மூன்றும் விளங்குமென்றறிக.

[இ-து.] சத்துவகுணம், ரஜோகுணம், தமோகுணம் இவைகளில் ஆத்மா சரியா யிருந்தாலும் சுகவிசேஷம் தாரதம்மிய மாயிருக்கும். [எ-தி.] ஜட்ஜி முதற் சேவகன் வரைக் கோர்ட்டிலிருப்பது சரியானாலும் சுகமும், சம்பளமும், மகிமையும் தாரதம்மிய மாயிருப்பது போலும், சேதுமுதல் நாலுசமுத்திரமும் உப்பாயிருப்பது சரியானாலும், சேதுவில் ஸ்நான விசேஷமிருப்பது போலுமறிக

[இ-து.] ஆத்மா எங்கும் ஒருபடித்தா யிருக்கும்போது, தமோகுணத்திற் பூதாகாரமாயும், ரஜோகுணத்தில் விபரீதமாயும், சத்துவகுணத்தில் உள்ளபடியாயும் தோற்றுவது விருத்திகளின் பேதமேதவிர, ஆத்மாவினிடத்திலில்லை. [எ-தி.] தன்முகம் தானே பூதக்கண்ணுடியில் பூதாகாரமாயும், தண்ணீரில் தலைகீழாய் அலைகிறதாயும், நிர்மலமான கண்ணுடியில் உள்ளபடியாயும் தோற்றுவதுபோலுமறிக.

[இ-து.] ஆத்மா, எப்போதும் எங்குமிருந்தாலும், குணபேதங்களால் தாரதம்மிய மாய்ப் பிரகாசிக்கும். [எ-தி.] தமோகுணத்தில் சத்து நெல்லின் முளைபோலும், ரஜோகுணத்தில் சத்தும் சித்தும் நெல்லின் கதிர்போலும், சத்துவகுணத்தில் சச்சிதானந்தம் தூற்றின நெல்லுப் போலும், சுத்த சத்துவத்தில் சத்சிதாநந்தாநுபவம் குத்தின அரிசிபோலும் பிரகாசிக்கு மென்றறிக.

[இ-து.] ஆத்மா சச்சிதாநந்த சுபாவரானாலும், தமத்தில் சத்தும், ராஜசபுத்தியில் சத்தும் சித்தும், சத்துவவிருத்தியில் சச்சிதாநந்தம் மூன்றும் தோன்றும். [எ-தி.] ஒருவன் பாடுவதில் சத்தமும், அர்த்தமும், ராகஞாநமும் மூன்றும் சேர்ந்திருந்தாலும், குழந்தைகளுக்குச் சத்த ஞாநமும், வியுத்பத்தியுள்ளவனுக்குச் சத்த அர்த்த ஞாநங்களிரண்டுந் தெரிவதும், வியுத்பத்தியோடு கூடிய சங்கீத வித்வானுக்குச் சத்தம் அர்த்தம் ராக ஞாநங்கள் மூன்றுந் தெரிவதுபோலும்; ஒரு ரத்தினமே குருடனுக்கு ஸ்பரிசத்தால் கடின ஞாநமும், கண் தெரிந்தவனுக்கு கடின ஞாநமும், பிரகாச ஞாநமும், ரத்தினப் பரீக்ஷை தெரிந்தவனுக்கு அந்த ரத்தினத்தி லிருக்கிற கடின ஞாநமும், பிரகாச ஞாநமும், குணதோஷ ஞாநமுமாகிய மூன்றுந் தெரிவதுபோலும்; ஒரு போஜநத்தில் பித்தமுள்ளவனுக்கு நாவில் போடப்பட்ட ஷட்ரஸமும் மண்போல ஒரே ரசமாயும், பசியுள்ளவனுக்கு ருசி, அருசி, பக்குவம், அபக்குவந் தோன்றாமல் "அவக்கு அவக்" என்று அள்ளிப் போடும்போது ஷட்ரஸங்களுடைய ஞாநமும் வினிமயமாய் போவதுபோலும், சுகசாலியாய்ச் சாவதாநமாய்ப் புஜிப்பவனுக்கு, ஷட்ரஸங்களுடைய பதார்த்த ஞாநமும், அதிலுள்ள ருசி, அருசி ஞாநமும் அதிலுள்ள சுத்தா சுத்தம், குணதோஷம், பத்தியா பத்திய ஞாநங்கள் மூன்றுந் தெரிவதுபோலும்; ஒரு வாசனுத்திரவியமுள்ள விடத்திற் போன மூக்கறையனுக்கு ரூபஞாநமும், மூக்குள்ளவனுக்கு ரூபஞாநமும், சாமாந்யமாக

மணத்தின் ஞாநமும்; சுகசாலிக்கு ரூபம் மணம் இரண்டுகளுடன் அந்த மணத்தில் இது அத்தர், இது பன்னீர், இது புனுகு, இது ஜவ்வாது, சந்தனம் முதலிய சகல வாசனு ஞாநமும் தெரிவதுபோலும்; ஒரு சித்திரத்தைப் பார்க்கிற குழந்தைக்கு யானே, குதிரை முதலான ரூபஞாநமும், பெரியவனுக்கு ரூபஞாநத்துடன், மையினுல் எழுதப்பட்டிருக்கிற தென்கிற ஞாநமும், சித்திரம் எழுதுகிறவனுக்கு ரூபஞாநம், மைஞாநம், மைசேர்க்கிற விதமான ஞாநம் மூன்றுந் தெரிவதுபோலுமறிக.

12-வது தரங்கம்.

ஜீவனுக்கே தேகத்திரய ஜ்வரம் சம்பந்தமில்லாதபோது ஆத்மாவுக்கு வரப் பிரசக்தி யில்லை:—

ஜீவனுக்கே ஒரு சரீர ஜ்வரங்களுமில்லா திருக்கும்போது அந்த ஜ்வரங்கள் சாக்ஷிக்குவரப் பிரசக்தியேயில்லே. [எ-தி.] சேற்றிற்கிடக்கிற பிள்ளைப்பூச்சிக்கே அதில் சம்பந்தமில்லாத போது, கரையிலிருக்கிற பிள்ளைப்பூச்சிக்குக் கேட்க வேண்டியதில்லாதது போலும், ஜலத்திலேயிருக்கிற தாமரை இலையிலேயே ஈரமொட்டாதபோது கரையிலிருக்கிற அந்த இலைக்குக் கேட்கவேண்டிய தென்னே? கேட்கவேண்டியதில்லாதது போலவறிக.

[இ-து.] விவேகம் வந்த ஜீவன், நான் கர்த்தாவென்று சொல்ல நாணுவனுனுல் சாக்ஷியினிடத்தில் இதைச் சொல்லவே மாட்டான். [எ-தி.] தீக்ஷிதர் பிள்ளை விவேகம் வந்தபின் தானே போகத்தில் ஒழிவை யடைந்தால், அவன் ஐயா விடத்தில் அதை எப் படிச் சொல்லுவானென்பது போலவறிக. விசுவன் சொப்பனுவஸ்தையில் தைசதனுய், அநேக விதமான அவஸ்தைகளை அடைந்து விழித்தபின், நாம் இந்த அவஸ்தையில் கண்டனவெல்லாம் சுத்தப்பொய்யென்று தெரிந்திருக்கும்போது, தூங்காமலே விழித் திருக்கிற தன்பிதா சொப்பனுவஸ்தையில் தன்னேடே கூடவந்தலைந்ததாக நினையாதது போலும்; சேற்றிற் கிடக்கிற தங்கமே அந்த சேற்றிற் சம்பந்தப்படாத போது, பெட் டிக்குள் வஸ்திரத்தில் முடிந்துவைத்திருக்கிற தங்கம், சேற்றிற் சம்பந்தப் பட்டதா பட வில்லையாவென்று கேட்கவேண்டாதது போலும்; கண்ணே சகல ரூபத்திலும் வியாபித்தும் சம்பந்தப்படாதபோது, கண்ணையும் அறிந்து கொண்டிருக்கிற சாக்ஷி அதில் எப்படிச் சம்பந்தப்படுமென்பது போலும்; பார்லிமெண்டுச் சபையிலுள்ள மெம்பர்களே நிஷ்பக்ஷ பாதமாயிருக்கும்போது, ராணிபக்ஷபாதமன்றியி லிருக்கிருளா இல்லையா வென்று கேட்க வேண்டாததுபோலும்; மனுஷர்களே மலத்தைச் சாப்பிடாதபோது, தேவர்கள் மலத்தைச் சாப்பிடுவார்களா சாப்பிடமாட்டார்களா வென்று கேட்க வேண்டாததுபோலும்; அருந்ததி என்று பேருடையவளே விபசாரம் பண்ணுதபோது, சாக்ஷாத் அருந்ததி விபசாரம் பண்ணு வாளா பண்ணமாட்டாளா வென்று கேட்க வேண்டாதது போலும்; ராமனென்று பேருடைய வனே பொய்சொல்லாதபோது, சாக்ஷாத் ராமர் பொய்சொல்வாரா வென்று கேட்க வேண்டா ததுபோலும்; குபேரனென்று பேருடையவனுக்கே தரித்திரமில்லாத போது, சாக்ஷாத் குபேரனுக்குத் தரித்திரமுண்டா இல்லையா வென்று கேட்கவேண்டாதது போலும்; லக்ஷ்மி

யென்று பேருடையவனுக்கே அவலக்ஷண மில்லாதபோது, சாக்ஷாத் லக்ஷ்மிக்கு அவலக்ஷண முண்டாவில்லையா வென்று கேட்கவேண்டாதது போலும்; கர்ணனென்று பேருடையவனே கண்டவர்களுக்கெல்லாம் கொடை கொடுப்பானுனல், சாக்ஷாத் கர்ணன் கொடை கொடுப்பதிற்கேட்க வேண்டாததுபோலும்; சுபிக்ஷகாலத்தில் உவர்ப்பொட்டல் கூட விளையும்போது, காஷ்மீரகண்டம் விளைந்ததா வென்று கேட்கவேண்டாததுபோலும்; கொஞ்சம் வியுத்பத்தியுள்ளவனுக்கே அர்த்தமாகிற சுலோகங்கள், நாலு சாஸ்திரங்களையும் பூராவாய்ப் படித்திருக்கிறவனுக்கு அந்த சுலோகத்திற்கு அர்த்தமாகுமா வென்று கேட்க வேண்டாதது போலும்; சம்ஹிதை அத்தியயநம் பண்ணினவனுக்கே பதம் பிரித்துச் சொல்லத் தெரியுமானுல், கனபாடிகளுக்கு வேதத்துக்குப் பதம் பிரிக்கத் தெரியுமா வென்று கேட்கத் தேவையில்லாதது போலும்; பிரசவிக்காத பெண்ணுக்கே பிரசவ வேதனை கஷ்டமென்று தெரியுமானுல், பிரசவித்தவளுக்கு அவ்வேதனை தெரியுமா வென்று கேட்கத் தேவை யில்லாதது போலும்; ஈசுவரானுக்கிரகம் பெற்றவனுக்கே சர்வஞ்ஞத்துவம், சர்வேசுவரத்துவ முதலான கல்யாண குணங்களிருக்குமானுல், சாக்ஷாத் ஈசுவரனுக்கு அந்தக் கல்யாண குணங்களெல்லாம் இருக்கிறதா வென்று கேட்க வேண்டாதது போலும்; முமுக்ஷுவுக்கே ஆத்ம சுகம் தெரியுமானுல், ஞாநிக்கு அது தெரியுமா வென்று கேட்கத் தேவையில்லாததுபோலு மறிக.

13-வது தரங்கம்.

ஆத்ம சம்பந்தத்தால் தேகாதிகள் சுகம் போலத் தோற்றும்:—

தேகேந்திரியாதிகள் துக்கரூப மானுலும் ஆத்ம சம்பந்தத்தால் சுகம்போலத் தோற்றுகிறது. [எ-தி.] செம்பு அப்பிரகாசமானுலும் தங்கக் கிலிட்டினுல் பிரகாசம் போலத் தோற்றுவது போலும், மாவு தித்திப்பில்லா திருந்தாலும் சர்க்கரை சம்பந்தத்தால் தித்திப்பு போலத் தோற்றுவது போலும், மூதேவிபோலே யிருக்கிற பெண்ணும் ராஜாவின் சம்பந்தத்தால் ஸ்ரீ தேவிபோலத் தோற்றுவதுபோலு மறிக.

[இ-து.] ஜீவன் தனக்கு அந்நியமான தேகாதிகளையே, நானென்ற வாசனையால் நான்போலப் போகும்போது, நமக்கு நிஜ வடிவமான சாக்ஷியை நானென்று எண்ணினுல் நானுவதிற் கேட்க வேண்டியதில்லை. [எ-தி.] ஊரார் வீட்டையே தன் வீடாக நினைத்து அதிலழுந்துகிறவன், தன் சொந்த வீட்டில் அழுந்துவது ஆச்சர்யமில்லாதது போலும், ஊரார் பிள்ளையையே தன் இடுப்பி லிடுக்கிக்கொண்டிருப்பவள், தன் பிள்ளையைச் சதா இடுக்கிக்கொண் டிருப்பதில் அதிசய மில்லாதது போலும், அந்நிய பாஷையையே ஞாபகம் வைத்துப் பேசுகிறவன், தன் சுய பாஷை பேசுவது விசேஷமில்லாதது போலு மறிக.

[இ-து] சகலருக்கும் தானே ஆநந்த மென்பதற்கு யுக்தி:— அவனவன் சொந்தப் பாஷையிலும் சொந்தச் சாதியிலும் சொந்தத் தேகத்திலும் சொந்த அவயவங்களிலும் வெறுப்பன்றியிற் சுகிப்பதுபோலு மறிக.

[இ - து] அவஸ்தாத்திரயங்களில் தோன்றுகிற முப்பத்தைந்து தத்துவங்களும் தன்னைப் போலவே தோன்றினாலும், அவை சத்தியமாக இரா, [எ - தி.] ஹநுமார் லங்கையைக் குறித்துக் கிளம்பும்போது அநேக மரங்கள் கூடக் கிளம்பினதைப் பார்த்து அநுமாருக்கு அநேக வால்களிருப்பது போலத் தோன்றினாலும், கொஞ்சத்தூரம் போகப் போக மரங்களெல்லாம் ஒன்றொன்றாய் விழுந்துபோன பிறகு, தன் ஒரு வாலே நிஜமாக மிஞ்சினதுபோல வறிக.

[இ - து.] சொப்பனத்தில் தன்னைப்போல அநேகமான ஜீவேசுவர ஜகத்துகள் சத்தியமாகத் தோற்றினாலும் விழித்த பின் தான் ஒருவனே சத்தியமாய் மிஞ்சுவதுபோலும், கண்ணாடி வீட்டிற்குள் தான் ஒருவனே அநேகர்கள் போலத் தோற்றினாலும் அதை விட்டு வெளியில் வந்தவுடன் தான் ஒருவனே மிச்சமாய் விளங்குவது போலும், ரயில் வண்டியிலேறிப்போகிற பிராம்மணனோடு குசவன் தட்டான் முதலானவர்கள் சேர்ந்து உட்கார்ந்திருக்கும்போது அநேகம் பிராம்மணர்கள் இருக்கிறதுபோலத் தோற்றினாலும் இறங்கின பின் பரீக்ஷிக்கும்போது மற்றவர்களெல்லாம் பிராம்மணர் அன்றென்று தோன்றி, அந்த ஒருவன் மட்டும் பிராம்மணனாய் விளங்குவதுபோலு மறிக.

[இ - து.] ஆத்ம சம்பந்தத்தால் அநாத்மாக்களும் சுகம்போலத் தோற்றும். [எ - தி.] மல்லிகை முதலான புஷ்பங்களோடு சேர்ந்த நாரும் வாசனை போலத் தோற்றுவது போலும், மஞ்சள் எண்ணை அத்தர் பன்னீர் முதலியவற்றோடு சேர்ந்த சரீரமும் மணம் போலத் தோற்றுவது போலும், சீமானோடு போகிற ஏழையும் சீமான்போலத் தோற்றுவது போலு மறிக.

[இ - து.] ஜீவன் அறியாமையால் அந்நியமான தேகத்தையே வாசனையால் தானென்று பிரியப்படுவானானால், தானாயிருக்கிற ஆத்மாவைத் தானென்று விசாரத்தால் அறிந்த பின் சாக்ஷியாகிய தன்னிடத்திற் பிரியப்படுவதிற் கேட்க வேண்டியதில்லை. [எ-தி.] ராஜகுமாரன் வேடர்களோடு சேர்ந்து பழக்கத்தால் நான் வேடனென்று பிரியப்படுவனானால் விசாரணையால் ராஜாவென்கிற ஞானம் வந்த பின் தன் ராஜத்துவத்தில் பிரியம் வைப்பதிற் கேட்க வேண்டாதது போலும், சண்டாளர்களோடு சேர்ந்து அவர்கள் சகவாசத்தால் நான் சண்டாளனென்று எண்ணி அதில் பிரியம் வைத்துக்கொண்டிருந்த பிராம்மணனுக்கு, பின் பிராம்மண சகவாசத்தாற் பிராம்மண னென்று அறிந்து அதிற் பிரியம் வருவது அதிசய மில்லாததுபோலு மறிக.

14-வது தரங்கம்.

ஆத்மா பஞ்சகோசங்களுக்குள் புத்தியில் மட்டும் பிரகாசிப்பார்:—

ஆத்மப் பிரகாசம் பஞ்ச கோசங்களுக்குள்ளே விஞ்ஞானமய கோசத்தில் மட்டும் விளங்கும். [எ - தி] சூரியன் சுவரிலும், சேற்றிலும், ஓடுகிற கலங்கின ஜலத்திலும், ஆவரணத்துக்குள் ளிருக்கிற ஜலத்திலும் நன்றாய் விளங்காமல், தெளிவாயும், அசைவற்றும், பாசியற்று மிருக்கிற ஜலத்தில் மட்டும் பிரகாசமாய்ப் பிரதி பிம்பிப்பது போலவறிக.

[இ - து.] ஆத்மாவுக்கு வேதாந்தத்தாற் சச்சிதாநந்தாதி குணங்கள் உண்டென்று சொல்லப்படுகிற அபக்கியாதியைக் கேட்டு, ஹிருதய குகையில் மறைந்து ஒளிந்திருந்தவரைக் குருநாதனுகிற துப்பன், அவரைத் தானுக அநுபவித்து வெளிப்படுத்தினதினுல் தலைவிதி யென்றிருக்கிறதைக் கண்டு, முமுக்ஷுக்கள் தானுக அனுபவிக்கிருர்கள். [எ. தி.] ஒரு ஸ்திரீ தன்னை வியபிசாரி யென்று ஊரில் சொல்லுகிருரென்று மறைந்திருந்தவளை, அவளோடு அநுபவித்த சோர புருஷன் வந்து அவளைக் கண்டு பிடித்து வெளிப்படுத்தின பின், அவள் அவனுக்கிஷ்டமான வெளியிலிருக்கிற விடர்கள் வந்த வேளையெல்லாம் நிர்ப்பயமாய் நம்முடைய தலைவிதி யென்று பிரகாசமாய் அவர்களால் அநுபவிக்கப்பட்டு விளங்குவதுபோல வறிக.

[இ - து] ஆத்மா எங்கும் பரிபூரணமா யிருந்தாலும் நிர்மலமான புத்தியிலேயே விளங்குகிருர். [எ - தி.] தன்முகம் எப்போதும் தன் கழுத்திலேயே யிருந்தாலும், வெளியிலும், காற்றிலும், தீயிலும், சுவரிலும், மற்றைப் பதார்த்தங்களிலும் விளங்காமல் நிர்மலமான கண்ணுடியில் மட்டும் உள்ளபடியாய் விளங்குவது போலும், ரத்திநமானது சுவயம் பிரகாசமா யிருந்தாலும் சேறு முதலியவற்ருேடு சேர்ந்தபோது பிரகாசியாமல் தங்கத்திற் பதிப்பிக்கப்பட்ட போது பதக்கமென்று பிரகாசிப்பது போலும், ஜயவீர கண்டாமணி, கட்டிக்கொண் டிருக்கிற சாஸ்திரிகள், அயோக்கியர்கள் சபையில் விளங்காமல் யோக்கியர்கள் சபையில் மட்டும் விளங்குவது போலும், சூரியன் எங்கும் விளங்கிக்கொண்டிருந்தாலும் சூரிய காந்தக்கல்லிற் சம்பந்தப்பட்ட மாத்திரத்தில் சகலத்தையும் எரிக்கப்பட்ட அக்நியாய் விளங்குவது போலும், சகல விதமான நவதாந்யங்களுடைய விதைகளைக் குதிருகளிற் போட்டாலும், சேந்திகளிற் போட்டாலும், பாறைகளிற் போட்டாலும், தீயிற் போட்டாலும், தண்ணீரிற் போட்டாலும், ஊஷர பூமியிற் போட்டாலும், அந்தத் தாந்யங்களுடைய பலபரியந்த முண்டாவதான சொரூபங்க ளொன்றும் விளங்காமல் அந்தந்தத் தாந்யம் விளைவதற்குத் தகுந்த பூமிகளில், தகுந்த உரங்களைப்போட்டு, உழுது விதைத்துத் தண்ணீர் பாய்ச்சி பிரயாசையாற் காப்பாற்றி வருகிறவனுக்கு, அந்தந்தத் தாந்யங்கள் அந்தந்தப் பலன்களை யதேஷ்டமாய்க் கொடுப்பதுபோலும்; பனையோலைகள் பனைமரங்கள் தோறும் யதேஷ்டமாயுண்டானுலும், அதை வெட்டி வீடு மேய்வதாலும், தீயெரிப்பதாலும், பாய் பெட்டி தடுக்கு கொட்டான் முதலானதாய் செய்யப்படுவதாலும், அவைகளுக்குச் சரஸ்வதியென்ற பேரும் பூஜிதையு முண்டாகாமல், அந்த ஓலைகளில் நல்லதாய் எடுத்து ஏடு செய்து, வேதாக்ஷரத்தை எழுதின மாத்திரத்தில் சரஸ்வதியென்று பூஜிக்கப்படுவது போலு மறிக.

15-வது தரங்கம்.

சச்சிதாநந்தம் முந்தித் தோற்றிப் பிந்தி நாமரூபந் தோற்றுகிறது:—

சச்சிதாநந்தம் முந்தித் தோற்றிப் பிந்தி நாமரூபந் தோற்றுகிறது. [எ - தி.] புருஷன் தோற்றியே நிழல் தோற்றுவது போலும், சுழுப்தியிலிருந்து நான் முந்தித் தோற்றியே, பிந்தி இதம் விருத்தி தோற்றுவது போலும், சுவர் முந்தித் தோற்றிப் பிந்திச் சித்திரம் தோற்றுவதுபோலு மறிக. மண்ணினுல் செய்யப்பட்ட குடம் குதிர், பானை, சட்டி

முதலானவைகளில் மண் முந்தித் தோற்றியே அந்தந்த நாமரூபங்கள் பிந்தித் தோற்றுவது போலும், சுவர்ணத்தினுல் செய்யப்பட்ட கடக மகுடாதி ஆபரணங்களில் முந்திச் சுவர்ணம் விளங்கியே அந்தந்த ஆபரணங்கள் பிந்தி விளங்குவது போலும், நூலால் நெய்யப்பட்ட சோமன் புடவைகளில் முந்தி நூல் தோற்றியே, அந்தந்த நாம ரூபங்கள் பிந்தித் தோற்றுவதுபோலும், கல்லிற் கற்பிக்கப்பட்ட கணபதி சுப்பிரமணியர் முதலான மூர்த்திகளில் கல் முன்னே தோற்றியே அந்தந்த மூர்த்திகள் பிந்தித் தோற்றுவது போலும், இரும்பினுற் செய்யப்பட்ட கத்தி கேடயம் முதலான ஆயுதங்களில் முந்தி இரும்பு தோற்றியே ஆயுதங்கள் பிந்தித் தோற்றுவது போலும், தாம்பிரத்தாற் செய்யப்பட்ட பாத்திரங்களில் முந்திச் செம்பு தோற்றியே, பிந்தி அப் பாத்திரங்கள் தோற்றுவது போலும், மரங்களாற் செய்யப்பட்ட யானை குதிரை முதலானவைகளில் மரம் முந்தித் தோற்றியே பிந்தி அந்தந்த நாமரூபங்கள் தோற்றுவது போலும், மயிரினுல் நெய்யப்பட்ட கம்பளிகளில் முந்தி மயிர்கள் தோற்றியே பிந்தி கம்பளி தோற்றுவது போலும்; கங்கை, காவேரி, தாம்பிரபரணி, கோதாவரி, சந்திர புஷ்கரணி, சூரிய புஷ்கரணி, பொற்ருமரை முதலான தீர்த்தங்களில் முந்தி ஜலம் தோற்றியே அந்தந்த நாமரூபங்கள் பிந்தித் தோற்றுவது போலும், அக்நியினு லெரிக்கப்படுகிற விறகு, செங்கல், பிணம் முதலான ஜுவாலையில் முந்தி அக்நி தோற்றியே அந்தந்த நாமரூபங்கள் பிந்தித் தோற்றுவது போலும், ஒருவன் புதிதாய் ஒரு ஊருக்குப் போன மாத்திரத்தில், இது இன்னுர் வீடு, இந்த வீட்டிலுள்ள மனுஷர்களுக்கு இன்னுர் பெண்சாதி யென்றும், இன்னவன் புருஷனென்றும், இன்னவன் அண்ணனென்றும், இன்னவன் தம்பியென்றும், இன்னவன் பிதாவென்றும், இன்னவன் புத்திரனென்றும், இன்னவள் தாயாரென்றும், இன்னவள் அக்கா தங்கச்சி யென்றும், இன்னுரின்னுருக்கு இன்ன இன்ன பேர் வைக்கப்பட்டிருக்கிற தென்றும், இன்னுரின்னுருடைய குணதோஷங்களான நடத்தைகள் இன்ன இன்ன விதமாயிருக்கிறதென்றும், இன்ன இன்ன குளங்களுக்கு இன்ன இன்ன நாமங்கள் வைக்கப்பட் டிருக்கிறதென்றும், இந்த ஊரில் இன்ன இன்ன கோவில்களுக்கு இன்ன இன்ன நாமங்களென்றும், அந்தந்தக் கோவில்களிலிருக்கிற மூர்த்திகளுக்கு இன்ன இன்ன நாமங்களென்றும், முதலில் இந்த விசேஷங்க ளெல்லாம் ஒன்றுந் தெரியாமல், பஞ்ச பூதத்தாற் கற்பிக்கப்பட்ட பௌதீகமான சரீராதிகளும், சிலாதிகளும், ஜலாதிகளும், முந்தித் தோற்றியே பிந்திப் பழக்கங்களாலும், கேள்விகளாலும், அந்தந்த விசேஷ நாமங்கள் மெள்ள மெள்ளத் தெரிவது போலும், அந்நிய தேசத்தில் புதிதாய் அந்நிய பாஷைகளின் அர்த்தந் தெரியாமல் சத்தம் மட்டும் கேட்கப்பட்டு, பிந்திப் பழக்கத்தால் அந்த பாஷைகளின் அர்த்தம் விளங்குவது போலு மறிக.

16-வது தரங்கம்.

சித்துலக்ஷணம் மட்டும் விளங்கினுல், சத்தும் ஆநந்தமும் தானே விளங்கினதாக ஆகும்:—

சச்சிதாநந்தத்தில் சித்துலக்ஷணம் ஒன்று விளங்கினுல் மற்றை இரண்டும் விளங்

கினதாகவே ஆகும். [எ-தி.] வேதத்தில் நடுவிற் கேட்டதைத் தப்பாமற் சொல்லிவிட்டாற் பூர்ணமாய்த் தெரிந்தவனென்று தாக்கலாவது போலும், வேறே பரீக்ஷைபண்ணத் தேவையில்லாதது போலவறிக.

[இ-து.] சத்தும் சித்தும் ஒன்று சேர்ந்தவிடத்தில் ஆநந்தம் உண்டாகும். [எ-தி.] நாவும் மிட்டாயும் சேர்ந்தகாலத்திற் சுகம் காணப்படுவது போலுமறிக.

[இ-து.] வாயால்மட்டும் சத்தும் சித்தும் வேறென்று சொல்லலாமே தவிர, அப்படி அநுபவத்திலாகாது. [எ-தி.] காளை கன்று போட்டதென்பது சொல் மாத்திரம் போலவறிக.

[இ-து.] ஆத்மாவினுடைய சச்சிதாநந்தம் மூன்றுக்கும் யுக்தி:—காந்த மலையின் முன் இரும்புகள் சேஷ்டிப்பன போலும், சூரிய சந்நிதானத்தில் உலகத்தார் ஞானத்தோடு கூடிச் சேஷ்டிப்பது போலும், சந்திரன் சந்நிதாந விசேஷத்தால் உலகம் ஆநந்தமடைவது போலுமறிக.

[இ-து.] ஆத்மாவினுடைய சச்சிதாநந்தங்களிற் சித்துமாத்திரம் விளங்கினால் சத்தும் ஆநந்தமும் தானே விளங்கும். [எ-தி.] ஒரு புஸ்தகத்தில் எழுதியிருக்கிற கவிகளுக்கு அர்த்தமட்டும் விளங்கினால், அதிலிருக்கிற பொருளும் அதனாலாநந்தமும் தானே உண்டாவது போலும், ஒரு ரத்திநத்தின் பரீக்ஷையால் அதன் மகிமா விசேஷ ஞானம் தெரிந்தால் அதிலிருக்கிற சத்தும் அதைக்கண்டு மகிழ்கிற ஆநந்தமும் சுயமாய் விளங்குவதுபோலும், ராஜாவின் இஷ்டம் கிடைத்தவனுக்குச் சொத்தும் சுகமும் சுயமாய் வருவதுபோலும், ஸ்திரீயின் இஷ்டம் கிடைத்தவனுக்கு சுகம் அநுபவிப்பதற்கு ஆக்ஷேபமில்லாதது போலும், சொப்பனத்திலிருந்து விழித்து ஜாக்கிரதாவஸ்தாஞாநம் வந்தவுடன் ஹம்சதூளிகா மெத்தையிற் படுத்திருப்பதும், அதனாலுண்டான ஆநந்தமும் சொயமாய் வருவதுபோலும், பூமிக்குள்ளிருந்த புதையலைக் கண்டுபிடித்தவனுக்கு புதையல் இருக்கிறதான சத்தும், அதனால் போக போக்கியங்களை அநுபவிக்கிற ஆனந்தமும் சொயமாய் உண்டாவதுபோலும், ஒரு வீட்டுக்கு மாப்பிள்ளையானவன் சுத்த முட்டாளாயிருந்ததால் அவன் மாமனார் வீட்டுக்குப் போயிருந்த காலத்தில், அந்தஊரில் ஒரு யாகம் நடக்கும்போது அந்த யாகசாலையில் சகல ஜநங்களும் கூடியிருக்கும்போது, இவன் அதற்குள்ளே போனமாத்திரத்தில், இவன் பெண்சாதியின் சகோதரர்கள் வித்வான்களாய் அந்த யாகத்தை நடத்துவிப்பதால் அவனைப்பார்த்து, ஓ மாப்பிள்ளை! சாத்துவாலமென்கிற வேதிகை தலையிலிடிக்கப் போகிறதென்று சொன்னதைக் கேட்டு, இவனும் தலையைக்குனியச் சபையிலுள்ளவர்களெல்லாம் சிரித்ததைக்கண்ட இவன் மனைவி, இவனைத் தனித்து வைத்து இந்த அவமானத்தை நிவர்த்தித்துக் கொள்ளத் தேசாந்தரம்போய் வித்துவானாய் வரவேண்டுமென்று சொன்னபடி, இவனும் ஒரு பெரியோரை அடைந்து பன்னிரண்டுவருஷங் காத்துச் சகலகலாவல்லவனாய் வந்து, அவன் அவர்களையெல்லாம் ஜயித்து இவனுடைய மவுட்டியமும் போய்ச் சுகமுண்டான கதைபோலுமறிக.

17-வது தரங்கம்.

இந்தத்தேகத்தில் ஆத்மா அகண்டம். பஞ்சகோசத்திற் கண்ட ஆத்மாவை

அகண்டமென்று என்னமாய்ச் சொல்லலாமெனச் சங்கைவந்தால், சமுத்திரத்தில் ஒரு மூலையில் துளிஜலத்தை பானம்பண்ணிக் கடல்முழுவதும் உப்பென்று பார்ப்பதுபோலும், இன்னும் ஸ்திரீயாவது புருஷனாவது தன்னைப்பரீக்ஷித்து அடையாளம் கண்டபின், உலகத்திலிருக்கிற ஸ்திரீபுருஷர்களை யெல்லாம் போய்ப் பரீக்ஷிக்கத் தேவையில்லாதது போலுமறிக.

[இ - து.] நம்மிடத்திலிருக்கிற அறிவே எங்கும் பரிபூரணம். [எ - தி] நமக்கு எதிரே விளங்குகிற சூரியனே எங்குமிருக்கிறவ ரென்பது போலவறிக

[இ - தி.] இந்தப் பஞ்சகோசத்திற் காணப்பட்ட அறிவு சர்வபரிபூரணம். [எ - தி.] இந்தக் கடத்திலிருக்கிற ஆகாசம் எங்கும் வியாபித்து இதில் அசங்கமாயிருப்பது போல எங்கும் அசங்கமாயிருக்கு மென்றறிவதுபோலும்; இந்தக்கல்லு கடிநமாயிருப்பதுபோல, உலகத்திலுள்ள கல்லுகளெல்லா மிப்படியே கடிநமாயிருக்குமென் றறிவதுபோலும்; இந்தத் தண்ணீர் குளிர் இளகல் மதுரம் முதலான குணங்களோடு கூடியிருப்பதுபோல, உலகத்திலுள்ள தண்ணீர்களெல்லாம் குளிர் முதலான குணங்களோடு கூடியிருக்குமென் றறிந்து கொள்ளுவது போலும்; இவ்விடத்திலுள்ள அக்நி லோகிதோஷ்ணப் பிரகாசமாயிருப்பதுபோல உலகத்திலுள்ள அக்நி யெல்லாமிப்படியே லோகிதோஷ்ணப் பிரகாசமாயிருக்குமென்றறிவது போலும்; இவ்விடத்திலுள்ள வாயு எப்படிச் சலநகதிகளோடு கூடிக் கொண்டிருக்கிறதோ, அப்படியே உலகத்திலுள்ள வாயுக்களெல்லா மிப்படிச் சலநகதிகளோடு கூடிக்கொண்டிருக்கு மென்று அறிந்து கொள்வதுபோலும்; இந்தச் சுரோத்திரேந்திரியம் சத்தங்களைக் கிரகிப்பதுபோலச் சகலசரீரங்களிடத்தி லிருக்கிற சுரோத்திரேந்திரியங்களெல்லாம் சத்தத்தைக் கிரகிக்கும் என்றறிந்து கொள்ளுவதுபோலும்; இந்தச் சரீரத்திலிருக்கிற துவக்கிந்திரியம் சீதோஷ்ண மிருதுகடிந ஸ்பரிசங்களை அறிவது போலச் சகலர்களுடைய துவக்கிந்திரியமு மிப்படியே ஸ்பரிசங்களை அறியுமென்றறிந்து கொள்வதுபோலும்; இந்தச் சரீரத்திலிருக்கிற நேந்திரேந்திரியம் எப்படி நீலபீதாதிரூபங்களை அறிகிறதோ, அப்படியே சகலர்களுடைய நேத்திரேந்திரியங்களும் நீலபீதாதிரூபங்களை அறியுமென்றறிவது போலும்; இந்தத் தேகத்திலிருக்கிற ரசநேந்திரியம் மதுராதி ஷட்ரஸங்களை யறிவது போலச் சகலருடைய ரஸநேந்திரியங்களும் ஷட்ரஸங்களை அறியுமென்று அறிந்து கொள்ளுவதுபோலும்; இந்தச் சரீரத்திலிருக்கிற கிராணேந்திரியம் நற்கந்த துற்கந்தங்களை அறியுமென்றறிவது போலும்; இந்த வாக்கிந்திரியம் பேசுவது போலச் சகல வாக்கிந்திரியங்களும் பேசுமென்றறிவது போலும்; இந்தப் பாணிந்திரியம் தொழிற் செய்வது போலச் சகல பாணிந்திரியங்களும் தொழிற் செய்யுமென்பது போலும்; இந்தப் பாதம் நடப்பது போலச் சகல பாதங்களும் நடக்குமென்பது போலும்; இந்தப் பாயுரு மலஜல விசர்சநம் செய்வதுபோலச் சகல பாயுருக்களும் மலஜல விசர்சநம் செய்யுமென்பது போலும்; இந்த உபஸ்தம் சுகிப்பதுபோல சகல உபஸ்தங்களும் சுகிக்குமென்பது போலும்; இத்தேகம் ஷட்பாவ விகாரத்துடன் கூடியிருப்பது போலச் சகல தேகங்களு மிப்படியே யிருக்குமென்பது போலும்; இந்த மனசுக்கு அவஸ்தாத்திரயங்கள் வருவது போலச் சகலருக்கும் வருமென் றறிவதுபோலு மறிக.

18-வது தரங்கம்

தானே சகலத்தையும் விழுங்குகிறவன்:—

சாக்ஷிக்குத் தெரியாமல் மனசு ஒரு சங்கற்பமும் செய்யக் கூடாது. சாக்ஷியே அறிந்து சகலத்தையும் விழுங்குகிருர். [எ - தி.] ஆகாசத்தை விட்டு மேகம் முதலிய ஒன்றும் சஞ்சரிக்க முடியாமல் ஆகாசமாத்திரமாய்ப் போவதுபோல வறிக.

[இ - து.] தானே ஜகத்தை விழுங்குகிறவன் என்பதற்கு சுருதி யுக்தி அநுபவ மென்ன வெனில்:— கடவல்லியில் இந்த ஜகத்தை அந்நமாயும் எமனே ஊறுகாயாயும் சாப்பிடுகிறேனென்று சொல்லியிருக்கிறதேயாம். உலண்டுப் பூச்சி தானே நூலை உண்டு பண்ணித் தானே கிரகிப்பது போல யுக்தி. சுழுப்தியே அநுபவம்.

[இ - து] சாக்ஷியாகிய ஆத்மாவுக்குத் தெரியாமல் மனசு சங்கற்ப விகற்பங் களைச் செய்ய முடியாது. [எ - தி.] சுரோத்திரத்துக்குத் தெரியாமற் சத்தம் உள்ளே நுழைய முடியாததுபோலும், துவக்கிந்திரியத்துக்குத் தெரியாமல் ஸ்பரிசஞாநம் வர முடியாதது போலும், நேத்திரத்துக்குத் தெரியாமல் ரூபஞாநம் வருவதற்கு இடமில்லாதது போலும், நாவுக்குத் தெரியாமல் ரஸஞாநம் வராதது போலும், கிராணேந்திரியத்துக்குத் தெரியாமல் கந்தஞாநம் உண்டாகாதது போலும், வாக்கிந்திரியமன்றியில் அர்த்தஞாநத் தோடு கூடிய சப்த உச்சாரணம் பண்ண முடியாதது போலும், பாணிந்திரிய மில்லாமற் தொழிற் செய்ய முடியாதது போலும், பாத இந்திரியமில்லாமல் நடக்க முடியாதது போலும், பாயுரு இந்திரிய மில்லாமல் மலஜல விசர்சநம் பண்ண முடியாதது போலும், உபஸ்த இந்திரிய மில்லாமல் ஆநந்தத்தை அடைய முடியாதது போலும், மண்ணின்றிச் சரீராதிகளும் பானை சட்டிகளும் உற்பத்தியாக முடியாததுபோலும், வித்தின்றி மரம் செடி கொடி புல்லு பூடு நெல்லு கேப்பை கம்பு சோளம் வரகு முதலான தாந்யங்கள் உண்டாக மாட்டாதன போலும், ராஜாவின்றி ராஜயாதிகாரம் நடக்க முடியாததுபோலும், சூரியனின்றிப் பகல் விளங்க முடியாததுபோலும், தீபம், சந்திரிகை யின்றி ராத்திரி விளங்க முடியாததுபோலும், அந்நம் தண்ணீரின்றிச் சரீரப் பிராணிகள் ஜீவிக்க முடியாதது போலும், சர்வாந்தரியாமியான ஈசுவரனுக்குத் தெரியாமல் யாதொரு ஜீவர்களும், யாதொரு காலத்திலும், யாதொரு இடங்களிலும், யாதொரு விதமான செய்கைகளும் செய்ய முடியாதது போலும், சக்கிரவர்த்திக்கு விரோதமான செய்கைகளைச் செய்தவன் இவ்வுலகத்தில் எவ்விடத்திலும் வசிக்க முடியாதது போலும், பிரம்மாவுக்குத் தெரியாமல் ஜகத் சிருஷ்டி யாவதற்கு முடியாதது போலும், நாராயணனுக்குத் தெரியாமல் ஜெகத்திருப்பதற்கு முடியாததுபோலும், ருத்திரனுக்குத் தெரியாமல் ஜெகத்தை சம்மாரம் பண்ண முடியாதது போலும், மகேஸனுக்குத் தெரியாமல், மாயை யாரையும் தன் சொருபம் தனக்குத் தெரியவொட்டாமல் மறைக்க முடியாதது போலும், சதாசிவமென்ற சற்குருநாதனின்றி அஞ்ஞாநமும், அஞ்ஞாந காரியமான ஆவரணமும், அநாத்மவாசனைகளும், சஞ்சிதா காமியகர்மங்களும், அவைகளால் உண்டுபண்ணப்பட்ட ஜநநமரண சம்சாரங்களும்,

இ - து — இதுவும் அது.
ஏ - தி. என்பதற்கு திருஷ்டாந்தம்

அதனுல் வரப்பட்ட அநந்தகோடி துக்கங்களும் நிவர்த்தியாகி, சாக்ஷாத்காரமான ஆத்ம ஞாநமுண்டாகும்படி செய்ய முடியாததுபோலுமறிக. இனி ஆத்மாவே சகலத்தையும் விழுங்குகிருர். [எ - தி.] தப்பளை கொசுகை விழுங்குவது போலும், பாம்பு தப்பளையை விழுங்குவது போலும், பாம்பைக் கீரிப்பிள்ளை கொல்லுவது போலும், கீரிப்பிள்ளையைக் கரடி கொல்லுவது போலும், கரடியைச் சிங்கம் கொல்லுவது போலும், சிங்கத்தைச் சரபம் கொல்லுவதுபோலும், சரபத்தை மேகம் கொல்லுவது போலும், மேகத்தைக் காற்று கொல்லுவது போலும், காற்றை யோகிகள் விழுங்குவது போலும், அந்நபாநாதிகளைப் பிராணன் விழுங்குவது போலும், கங்கை பாபங்களை விழுங்குவது போலும், சந்திரன் தாபங்களை விழுங்குவது போலும், சூரியன் இருட்டை விழுங்குவது போலும், நம்முடைய குருநாதன் கிருபையினுல் நம்முடைய அஞ்ஞாநத்தை விழுங்கி நம்மை ரக்ஷித்தது போலுமறிக.

19-வது தரங்கம்.

விஷயத்திற் காணுகிறசுகம் தன்சுகம்:—

விஷயத்திற் காணப்படுகிறசுகம் தன் சுகமென்றறிந்து விஷயத்திலாசை விடவேண்டும். அதில் சுகமிருக்கிறதென்று நினைப்பது மயக்கம். [எ - தி.] தன் கையிலிருக்கிற தேனைச் சட்டியில் விட்டு, அதில் தித்திப்பு வருகிறதென்று நினைப்பது போலவறிக. அப்படியானுல் விஷயமில்லாத போது அவ்விஷயசுகம் காணப்படவேண்டுமே யென்று சொல்லுவாயாகில், தீபமானது பச்சை முதலான கண்ணுடி காட்டாதபோது, தன் சுபாவமான செம்மை நிறமாயிருப்பது போல, பஞ்சவிஷயம் எதிர்படாதபோது தன் சுபாவாநந்த மாத்திரமாயிருக்கும், விகாரமான விஷயாநந்தத்தின் தோற்றமில்லை. அந்த ஆநந்தம் விஷய சம்பந்தத்தாலேயே காணுகிறது என்பாயாகில், தீக்குச்சியை உரசுவதால் தீப் பிரகாசித்தாலும் குச்சியிலிருக்கிற மருந்தின் பிரகாசமே தவிர, உரசப்பட்ட பதார்த்தத்துக்குப் பிரகாசமில்லாதது போல, விஷயசம்பந்தத்தாற் சிற்றின்பம் தோன்றினுலும் அது தன்னுடையதென்றறிக.

[இ - து.] ஆத்மாதான் அதிகப்பிரியர். [எ - தி.] பதினெட்டுப் பிள்ளைபெற்ற வீரன் கதையும், மண்டபம் விழுமென்று சொன்னதும், தன் குருசாதுக்கள் முதலானவர்களை ரக்ஷிக்காமல் விட்டுவிட்டு தன்தலையை தப்புவித்துக் கொண்டோடின பாக்ஷாகதை போலுமறிக.

[இ - து.] விஷயத்திற் காணப்படுகிற ஆநந்தம் தன்னுடைய ஆநந்தத்தின் திவலை. [எ - தி.] மழைபெய்து விட்டதன்பேரில் செடியிற் சொட்டுகிற தண்ணீரும் மேக ஜலாம்சமென்றே அறிவது போலவறிக.

[இ - து.] தன்னுடைய காமத்தின் பொருட்டே விஷயத்தைப் பிரியமாகக் கொள்ளுகிருனென்று சொன்னசுருதிக்கு அர்த்தம்:—இந்த ஆத்மா வென்பதற்கு ஜீவன் அர்த்தம். விஷயத்திலிருக்கிற பிரியத்தை, முந்தி ஜீவனிடத்தில் வைக்கவேண்டும். [எ - தி.] சுராபாநத்தைவிட்டுக் கஞ்சாவைச் சாப்பிட்டுக் கொண்டுவாவென்று சொன்னது, அந்த சுராபாநத்தை முதலில் விடட்டுமென்று சொன்னது போலுமறிக.

[இ-து.] விஷயங்களைக் காட்டிலும், தானே அதிகப்பிரியவஸ்து. [எ-தி.] ஒரு புருஷன் ஒரு ஸ்திரீயை ஆயிரமிரண்டாயிரம் ரூபாய்கொடுத்துக் கல்யாணம் செய்வதும், பின்பு அவளுக்கு ஆயிரம்பதினுயிரத்துக்கு நகைகள் போட்டு அழகுபார்ப்பதும் தன் பிரியத்துக்காகவே. அவளை யாதொரு புருஷர்கள் பார்த்தாலும், அவளோடு பேசினாலும், அவர்களோடு சண்டைக்குநிற்பதும், கொலை பரியந்தம் நடக்கிறதும் தன் பிரியத்துக்காகவே. அவளோடு சேர்ந்து புத்திரனுண்டாக வேண்டுமென்று கவலைப்பட்டு, கோவில் குளம், தாநம், தருமம், பட்டினி, பசி முதலான கிரியைகளில் பிரயாசைப்பட்டுப் புத்திரனை அடைவதும் தனக்காகவே. தீவு தீவாந்திரங்களான தொலைகளுக்குப்போய்ப் பொய்புரட்டுகளைச் சொல்லி, முதலாளிக்கு மோசநாசங்களைச் செய்து பணங்களைச் சம்பாதிப்பதும் தனக்காகவே. இன்னும் ஐம்பதினுயிரம் ரூபாய் செலவழித்துத் தீவாந்திரங்களிலிருந்து மரம் வரவழைத்து, கொத்தன் தச்சன்களோடே கத்தி, வேலைசெய்யச் சொல்லி வீடு, மேடை, மாளிகை கட்டுவதும் தன் சுகத்துக்காகவே. இப்படியே சிற்கு சந்தந முதலான சகலவிஷயங்களையும் தேடிச் சாவதானம் பண்ணுவதும் தன் சுகத்துக்காகவே. இப்படியே ஸ்திரீகள் புருஷனைத் தேடி அவனுக்குவேண்டிய அந்நபாநாதி வஸ்துக்களைக்கொடுத்து வருந்தி அவனோடு சேருவதும் தன்சுகத்துக்காகவே. இப்படியே மாடு ஆடு முதலானவைகள் வேலியேறி விழுந்து பயிரைத்தின்னப் போகிறதும் தன் சுகத்துக்காகவே. குரங்குகள் மரங்களில் தாவி காய் கனிகளைத் தின்னப்போகிறதும் தன் சுகத்துக்காகவே. இன்னும் ஈ எறும்புகள் தேன் சர்க்கரை கற்கண்டு முதலானவைகளில் மொய்த்து விரட்டவிரட்டத் திரும்பிவருவதும் தன்சுகத்துக்காகவே. ராஜன் மந்திரி முதலான உத்தியோகஸ்தர்களுச் சம்பளம் ஆயிரம் இரண்டாயிரம் கொடுத்துவருவதும், யானை குதிரைகள் படைபண்டாரங்களை வெகுவிலை கொடுத்துவாங்கி அவைகளுக்குத் தினம் தவருமல் வைக்கோல் புல் பருத்திக்கொட்டை தவிடு காணம் முதாலனவைகளைக் கொடுத்து ரக்ஷிப்பதும் தனக்காகவே யென்று அறிந்துகொள்ளத் தக்கதென்றறிக.

20-வது தரங்கம்.

ஆத்மசந்நிதாந மாத்திரத்திற் சகலமும் சேஷ்டிக்கிறது:—

அந்தரியாமி பிரேரணையாற் சகலமும் சேஷ்டிக்கிறது என்றசுருதிக்கு:— ஆத்மசந்நிதாந மாத்திரத்தில் உலகம் சேஷ்டிக்கிறதே தாத்பரியம். [எ-தி.] சூரியன் தாமரைப் பூவை விரியும்படி செய்கிருனென்று உலகத்தார் சொன்னாலும், அவர் சந்நதிமாத்திரத்தில் அப்பூ விகசிதமாகிறது போலவறிக.

[இ-து.] ஆத்மாவாகிய தன் சந்நிதாந மாத்திரத்தினாலேயே, மூலப்பிரகிருதியிலடங்கியிருந்த அதனுடைய மூன்று குணங்களும் வெவ்வேருகப் பிரிந்து தோற்றுவதும், அதில் சர்வக்ஞத்வம் பஞ்சகிருத்தியத்துவம் முதலான சக்திகளுடைய மாயை யென்ற சத்துவ குணத்தைக் காண்பித்து, அதில் தோற்றுகிற பிரதி பிம்பமான ஈசுவர விவகாரங்களும், அதன் ரஜோகுணமான அவித்தை அநேகப் பிரகாரமாகப் பிரிந்து காம

கர்மாதிகளால் கெடுக்கப்பட்டு, அநேக கோடி ஜநந மரணங்களுக்குக் காரணமான வாசனைகளை அடக்கி வைத்துக்கொண்டு, அந்த அவித்தைகளிற் பிரதிபிம்பித்த அநந்த கோடி விதமான ஜீவர்கள் அநந்த கோடி ராகத்துவேஷங்களுடன் கூடி, அநந்த வித மான சம்சார விவகாரத்தை நிர்வகிப்பதும் ஆத்ம சந்நிதாந மாத்திரமே. பின்னும் மூலப் பிரகிருதியின் தமோகுணம், ஆவரண விக்ஷேபமாய்ப் பிரிவதும், அதில் ஆவரண சக்தி ஈசுவரனையும் ஞாநியையும் தவிர, மற்றவர்களுக்கெல்லாம் ஞாநக்கண்ணை இருள்போல் மறைத்து, ஆத்மாநாத்மாக்களின் பேதம் தெரியவொட்டாமல் மறைப்பதும் ஆத்ம சந் நிதாந மாத்திரமே. இன்னும் விக்ஷேப சக்தி முக்குணங்களுடன் பஞ்ச பூதங்களை உற் பத்தி செய்வதும், அதில் சத்துவகுண சமஷ்டியில் அந்தக்கரண முண்டாவதும், அது சங்கற்ப விகற்பவிருத்தியால் மனமாவதும், நிச்சயவிருத்தியாற் புத்தியாவதும், அபிமான விருத்தியால் அகங்காரமாவதும், அவதாந விருத்தியால் சித்தமாவதும், சத்துவகுண வியஷ்டியாற் சுரோத்திராதி ஞாநேந்திரியங்க ளுண்டாவதும், அவைகள் சப்தாதி விஷ யங்களை அறிவதும், இன்னும் ரஜோகுண சமஷ்டியால் வாயு உண்டாய், அது உசுவாச நிசுவாச கமனத்தால் பிராணனென்றும், கீழ்த்துவாரத்திற் போகும்போது அபானனென் றும், எழுபத்தீராயிரம் நாடிகளிலும் சஞ்சரிப்பதால் வியானனென்றும், கண்டத்திலிருந்து போடப்பட்ட அந்நபாநாதிகளைக் கடைந்து உள்ளே தள்ளுவதும், கண்டத்திலிருந்து தூங்கும்போது குறட்டை ரூபமாய்க் காத்திருப்பதால் உதாநனென்றும், சாப்பிடப்பட்ட அந்நம், கறி, பதார்த்தங்களை சமரஸப்படுத்துவதால் சமாநனென்றும், இன்னும் ரஜோ குண வியஷ்டியால் உண்டுபண்ணபட்ட வாக்காதி கர்மேந்திரியங்கள், வசனாதி தொழில் களைச் செய்வதும், இன்னும் அப்பூதத்தின் தமோகுணம் பஞ்சசீகரணம் பண்ணப்பட்டு அதிலிருந்து அண்டங்கள், புவநங்கள், நாலுவகைச் சரீரங்கள், அந்நபாநாதி வஸ்து கள் முதலிய சகலமும், ஆத்ம சந்நிதாந மாத்திரத்தாற் சேஷ்டிப்பது எப்படிப்போல வென்றால்:—தனித்து ஒருவனுய்ப் படுக்கையில் படுத்து நித்திரை செய்யும்போது, தன் னிடத்திலிருக்கிற நித்திரா சக்தியால் தன் சந்நிதாநமாத்திரத்தில் ஜீவேசுவர ஜகத் துக்கள் தோற்றுவதும், அவைகளுக்கு யோக்கியமான தொழில்களைச் செய்வதும், விழித்த மாத்திரத்தில் பொய்யாய்ப் போவதும், தன் சந்நிதாந மாத்திரத்தில் எப்படித் தோற்று கிறதோ அப்படிப்போல வென்றறிக.

21-வது தரங்கம்.

அவஸ்தாத்திரயத்தின் தன்மையும், அதற்கு சாக்ஷி தானென்று அறியும் விதமும்:—

ஜாக்கிரம் ஈசுவர சிருஷ்டியானதால் சர்க்கார் சம்பளம் போலவும், சொப்பனம் ஜீவசிருஷ்டியானதால் ரகசியமாய் லஞ்சம் வாங்குவதுபோலவும், வேலை செய்வதற்காகச் சாராயம் வாங்கிச் சாப்பிடுவதுபோல ஜாக்கிர சொப்பனத்தில் உழைத்த சிரமமம் நிவர்த்தி யாவதற்கும், வரப்போகிற காலத்துக்குப் பலத்துக்கும் சுழுப்தியவஸ்தை அநுபவிக்கப்

படுகிறதாகையால், விழுந்து கும்பிட்டதற்கும் விதர் அடிபட்டதற்கும் சரியாய்ப்போனது போல, ஜீவனுக்கு மிச்சமின்மையால், அவஸ்தாத்திரய சாக்ஷியே நானென்றறிவதே லாப மென்றறிக.

[இ - து.] தேகமே தானாகிச் சுகிக்கும்போது அறிவேதானாகிச் சுகிப்பதிற் கேட்க வேண்டியதில்லை. [எ - தி.] சுகத்தைப் பெறுகிறவள், தன் நாயகனோடு ரமிப்பதிலும், சுக முண்டாவதிலுஞ் சந்தேகமில்லாதது போலும்; தகடுதத்தத்தில் ரமித்தவள் சர்மதண்டத் தால் அதை வெறுத்த கதை போலுமறிக. ஐயா! தேகாத்மபுத்தி போயல்லவோ சிதாத்ம புத்திவரவேண்டும், அந்த தேகாத்ம புத்தியோ வென்றால் வெகுகாலத்து அரசமரத்தி னுடைய வேர், எப்படி வெகு ஆழத்திலும் வெகு அகலத்திலும் வியாபித்திருக்குமோ, அப்படி யிந்தத் தேகாத்ம புத்தியும், அநேக கற்பகோடி காலமாய்த் திடமாய்ப் பழகி யிருப்பதால், அந்தத்தேகாத்ம புத்திபோய்ச் சிதாத்ம புத்திவந்து ஜீவன் முக்திச் சுகம் வருமாவென்றால் வரும். [எ - தி.] கல்லில் நாருரிக்கலாமானால் வாழைமரத்தில் நாருரிக் கலாமாவென்று கேட்க வேண்டாததுபோலும், கானல் ஜலத்தையே சாப்பிட்டுத் தாகம் தீர்ந்து திருப்தியுண்டானால் நிஜமான ஜலத்தைச் சாப்பிட்டவனுக்குத் தாகம் தீர்ந்து திருப்தியுண்டாகுமா வென்று கேட்க வேண்டாதது போலும், நஞ்சைச் சாப்பிட்டுப் பசி தீருமானால் அமிர்தம் சாப்பிட்டவனுக்குப் பசி தீருமா வென்று கேட்க வேண்டியதில்லாதது போலும், மலத்தைப் பூசிக்கொண்டவனுக்கே சுவாசனை யுண்டாகுமானால் அத்தர் பன்னீர் சவ்வாது முதலியவற்றைப் பூசிக்கொண்டவனுக்கு மணமுண்டாகுமா வென்று கேட்கத் தேவையில்லாதது போலவும், லோபியினிடத்தில் யாசித்த தரித்திரனுக்கே மிடிதீருமானால் கர்ணனிடத்தில் யாசித்தவனுக்கு மிடிதீருமா வென்று கேட்க வேண்டாதது போலும், கள்ளிமரத்தில் காத்தவனுக்கு வஸ்திராபரணம் கிட்டுமானால் கற்பகவிருக்ஷத்தைக் காத் தவனுக்குக் கேட்க வேண்டாதது போலும், பிறவிக்குருடனிடத்தில் ரத்தினப்பரீக்ஷை தெரிந்து கொண்டால், குபேரனிடத்தில் காத்தவனுக்கு அந்த ரத்தினப்பரீக்ஷை தெரிந்து கொள்ளக் கூடுமாவென்று கேட்க வேண்டாததுபோலும், கழுதைமேலேறிச் சவாரிபண்ணு கிறவனுக்கே பெருமையுண்டானால் உச்சைச்சிரவசின் பேரிலேறிச் சவாரி பண்ணுகிறவனுக் குப் பெருமையுண்டாவதில் கேட்கவேண்டுமா? ஜாதி ஊஷரத்தில் விவசாயம் பண்ணு கிறவனுக்கே நெல்விளையுமானால் காஷ்மீரகண்டத்துக்குக் கேட்கவேண்டுமா? அநேடமுக னிடத்தில் படித்தவனுக்கே சகலவித்தையும் வருமானால் பிரகஸ்பதியினிடத்தில் படித்த வனுக்குக் கேட்கவேண்டுமா வென்று சொல்வது போலுமறிக.

[இ - து.] அவஸ்தாத்திரயத்தின் தன்மையும், அதற்கு சாக்ஷி, தானென்று அறி வதற்கு உபாயமு மென்னவென்றால்:— ஆகாசத்தி லுண்டாகிற சூரியோதயம் போலே ஜாக்கிராவஸ்தை. சந்திரோதயம் போலே சொப்பனவஸ்தை, இருட்டுப்போலே சுழுப்தி யவஸ்தை. இந்த மூன்றும் தினந்தோறும் மாறி மாறி வந்து வந்து போவதாலும், ஒன்றிலொன் றில்லாமற் போவதாலும் பொய், ஆகாசம்போலே அசங்க[illegible]

தாய், அவஸ்தாத்திரயத்திலும் சாக்ஷி மாத்திரமா யிருப்பவனே தா[illegible]

றறிக.

22-வது தரங்கம்.

பிரஹ்மத்துக்குத் திருஷ்டாந்தம் ஜகத்திலேயே அறிக:—

பிரம்மத்துக்கு மாயையைச் சேர்ந்த ஆகாசம் சூரியன் மண் முதலானவைகளையே திருஷ்டாந்தமா யெப்படி சுருதிகளிற் சொல்லலாம் என்பதற்கு யுக்தி:- அப்பய தீக்ஷித ருடைய அய்யா திவசத்துக்கு, அஷ்டாளப் பிராம்மணர்களுடைய காலையே கழுவிப் பிராம்மணர்த்தம் சொல்ல வேண்டி யிருக்கிறது. அஃது எதனுலென்றுல் அவருக்குச் சமானனுவது மேலானவனுவது இல்லாமலிருப்பது போல பிரம்மத்துக்குச் சமானமாவது மேலாவது இல்லாததனுலென் றறிக.

[இ - து.] நாகரத்திநம் முதலான நவரத்தினங்களை அரக்கிற் புதைத்து பதக்கம் பண்ணவேண்டி யிருப்பது போலும், அந்த ரத்தினங்களைச் சரட்டில் கோத்து நவரத்திந கண்டியாக்கிக் கழுத்தில் தரித்துக் கொள்ளுவது போலும், முத்துக்களைத் துளைத்து நூலைக் கோத்து முத்துமாலையாக்கி, சுவாமிக்குச் சாத்துவது போலும், மல்லிகை முத லான புஷ்பங்களை நாரில் மாலையாய்க் கட்டித் தரித்துக் கொள்ளுவது போலும், சுவர் ணத்தில் நவலோகப் பொடிகளைச் சேர்த்து ஆபரணமாக்கி அலங்காரம் பண்ணிக் கொள்ளுவது போலும், பூஜாக்கிரஹத்தில் விழுந்திருக்கிற செத்தை குப்பைகளை விளக்கு மாற்றுற் கூட்டியே சுத்தம் பண்ணவேண்டி யிருப்பதுபோலும், சேதநமாயுள்ள தன் முகத்தைப் பார்த்துக்கொள்ள ஜடமான கண்ணுடியை அபேக்ஷிப்பது போலும். சேதநமா யுள்ள மான் மீன் அசுணப் பக்ஷிகளைப் பிடிப்பதற்கு, ஜடமான புல்லாங்குழல், வலை, தூண்டிலில் வைக்கப்பட்டிருக்கிற மாம்சாதிகளால் அவைகளைப் பிடிப்பது போலும், சேதநமான சரீரத்தைப் பார்த்துக்கொள்ள ஜடமான, தீபம் முதலான பிரகாசம் வேண்டி யிருப்பதாலும், சக்கிரவர்த்தியின் பேட்டிக்குப் போகிறவனுக்கு மூடனுயும், ஏழையாயு மிருக்கிற வாசற்காரனுை சேவகன் தயவு வேண்டியிருப்பது போலும், அதிசயமான சொர்க்க சுகத்தை யடைய வேண்டியவனுக்கு, அற்பமான ஆடுகளைக் கொண்டுவந்து பசுபந்தம் பண்ணி யாகம் செய்யவேண்டியிருப்பது போலும், பரமசிவன் தயவைப் பெற்றுச் சாலோக்ய, சாமீப்பிய, சாருப்பிய, ரூபமான பத முக்திகளைப் பெறவேண்டியவன், ஜடமாயும் அற்பமாயு மிருக்கிற, தும்பை வெள்ளெருக்கு ஊமத்தை வில்வம் முதலானவைகளால் ஆராதித்து, அப் பலன்களை அடைவதாலும்; அழிவற்ற சுகத்தைப் பெறுவதற்கும், அடியோடு அஞ்ஞாநம் முதலான சகல அநர்த்தங்களையும் போக்குவதற்கும், சாக்ஷாத் காரமான ஆத்ம ஞாநத்தைப் பெறுவதற்கும் காரணமான, சற்குரு நாதன் கிருபையுண் டாவதற்கு, ஆப்தம், அங்கம், ஸ்தாநம், சத்பாவமென்ற நாலுவிதமான பணிவிடைகளைப் பண்ணி அழிவற்ற மோக்ஷத்தைப் பெறுவது போலும்; விச்சித்தியில்லாமல் வம்சம் விருத்தியாவதற்காகச் சேதநனுன புத்திரனைப் பெறவேண்டினவன், ஜடமாயும் மலமூத்திரம் ரத்தம் முதலான அசிங்கியம் முதலானவைகளோடு கூடிய யோநியை அபேக்ஷிக்க வேண்டி யிருப்பது போலும்; ஜீவித்திருக்கிற ஜடமாயும், முள்ளுகளோடு கூடினதாயும் இருக்கிற காட்டை வெட்டுவதற்கு, அரிவாள் கோடரி முதலான ஜடங்களை அபேக்ஷிக்கிறது

போலும்; ஜடமாயுள்ள வேதாந்த சப்தங்களுடைய சிரவணத்தால் சித்தாயிருக்கிற ஆத்மாவை அறியவேண்டி யிருப்பதாலும்; ஜடமாயுள்ள அந்நபாநத்தால் சேதநமாயுள்ள ஜீவன் ஜீவித்திருக்க வேண்டி யிருப்பதாலும்; ஜடமான கஞ்சா, ஜாதிக்காய், முதலான ஔஷதத்தைச் சாப்பிடுவதால் போகம் செய்வதற்கு யோக்கியமாவது போலும், அரூபமான சொர்ணுகர்ஷண பைரவமந்திர ஜபத்தாற் பிரத்தியக்ஷமாயும், விலையுயர்ந்ததாயும், சகலராலும் ஆசைப்படக் கூடினதாயு மிருக்கிற சொர்ணம் கிடைப்பது போலும்; ஜடமான சத்துவ விருத்தியால் சித்தான சுகம் பெறுவதுபோலு மறிக.

23-வது தரங்கம்.

நானென்கிறதற்கு அர்த்தம் கூடஸ்தரே:—

நானென்கிறதற்கு அர்த்தம் கூடஸ்தரே தவிர, மற்றைய அந்நமயாதி கோசங்கள் விசாரிக்கும்போது அர்த்தமாகாது. [எ - தி.] ஆயிரம்பேர் பிராம்மணர்கள் கூடியிருந்தாலும், கநம் பரீக்ஷிக்கும்போது பரீக்ஷை சரியாய்க் கொடுத்தவனே கநபாடி யென்ற கணக்கில் தாக்கலாவதுபோல வறிக.

[இ - து.] நானென்கிற சொல்லுக்குக் கூடஸ்தரே அர்த்தம். [எ - தி.] தேங்காய் என்கிற சப்தத்திற்கு மட்டை கொட்டாங்கச்சி முதலானவைகள் அர்த்தமாகாமல் அந்தப் பாலே அர்த்தமாவது போலும்; நெல் என்கிற சப்தத்திற்கு உமி தவிடு அர்த்தமாகாமல் அரிசியே அர்த்தமாவது போலும்; கரும்பென்கிற சொல்லுக்கு மேற்றோடு சக்கைகள் அர்த்தமாகாமல் சாறே அர்த்தமாவது போலும்; மாம்பழமென்கிற சொல்லுக்கு மேற்றோடு சக்கை கொட்டை அர்த்தமாகாமல் அதிலிருக்கிற ரசமே அர்த்தமாவது போலும்; பலாப்பழமென்கிற சொல்லுக்கு முள்ளுப்போலிருக்கிற தோடும், ஜடைபோலிருக்கிற சக்கையும், கல்லுப்போலிருக்கிற கொட்டையும் அர்த்தமாகாமல் அமிர்தம்போலிருக்கிற சுளைமட்டும் அர்த்தமாவது போலும்; கோர்ட்டாரென்கிற சொல்லுக்குக் கச்சேரி, சேவகர்கள், உத்தியோகஸ்தர்கள், காகிதம், மை, பேனு முதலானவைக ளர்த்தமாகாமல் ஜட்ஜியே அர்த்தமாவது போலும்; கல்யாண மென்கிற சொல்லுக்குப் பந்தல், மேளதாளம், வாழைமரம், மாவிலை, வைதீகர்கள்; தாசிகள், பரிசாரகர்கள், மற்றைப் பதார்த்தங்க ளர்த்தமாகாமல் பெண்ணும் பிள்ளையும் அர்த்தமாவது போலும்; யுத்தத்தில் ஜயாபஜயமென்பது யானை, குதிரை, ஆட்கள், தேர், வில், பாணம், அஸ்திரம், சஸ்திரம் முதலானவைகள் அர்த்தமாகாமல் ராஜாக்களே அர்த்தமாவது போலும்; ஜீவனென்கிற சொல்லுக்கு தேகேந்திரியாதிகள் அர்த்தமாகாமல் அவைகளை அபிமானிக்கிறவனே அர்த்தமாவது போலும்; கிரகஸ்தனென்கிற சொல்லுக்குக் கிரகம், அதிலிருக்கிற ஆடு மாடு பண்டு பதார்த்தங்களும், வேலைக்காரர்களும், பெண்சாதி பிள்ளைகளும், விருந்தாளிகளும் அர்த்தமாகாமல் லாப நஷ்டத்துக்கும், மாநாவமாநத்துக்கும், பாத்தியஸ்தனுயிருக்கிற புருஷனே அர்த்தமாவது போலும்; கோவிலென்கிற சொல்லுக்குப் பட்டர் முதலானவர்களர்த்தமாகாமல் அதிலிருக்கிற மூர்த்தியே அர்த்தமாவது போலும்; பாகவதரென்று சொல்லுகிற சொல்

லுக்குத் தம்பூரு, வீணை, பிடில், மத்தளம், தாளம் அர்த்தமாகாமல் பாடுகிறவரே அர்த்த மாவது போலும்; முத்துச்சிப்பி யென்கிற சொல்லுக்கு ஓடு முதலானவை அர்த்தமாகாமல் முத்தே அர்த்தமாவது போலும்; தசமனென்கிற சொல்லுக்கு ஒன்பதுபேர்கள் அர்த்த மாகாமல் பத்தாமவனே அர்த்தமாவது போலும்; கங்கையென்கிற சொல்லுக்குப் படித் துறை மீன் முதலானவைகள் அர்த்தமாகாமல் ஜலமே அர்த்தமாவது போலும்; நல்ல ஊர், கெட்ட ஊர் என்கிற சொல்லுக்கு அதிலிருக்கிற வீடு, ஆடு; மாடுகள் அர்த்தமாகாமல் அதிலிருக்கிற நன்மை தீமை செய்கிற மநுஷர்களே அர்த்தமாவது போலும்; ஞாநி யென்கிற சொல்லுக்குத் தேகேந்திரியப் பிராண மநசுகள் அர்த்தமாகாமல் இவைகளுக் கெல்லாம் அப்புறப்பட்டதாயும், சாக்ஷியாயு மிருக்கிற பிரம்மமே தானென்று அறிந்த வனே அர்த்தமாய் அறிவது போலவும் என்றறிக.

24-வது தரங்கம்.

புத்தி உள்ளிலும், மனசு உள்ளிலும் வெளியிலும் அலையும், ஆத்மா அசங்க ரானதால் அந்தக் கரணத்துக்குக்கூட எட்டாதவர். ஏனெனில்:—

புத்தி தேகத்துக்குள்ளிருக்கிறது, மனசு உள்ளிலும் வெளியிலும் அலைந்துகொண் டிருக்கிறது. [எ - தி.] ராஜஸ்திரீயும் அவளுடைய வேலைக்காரியும் போலவறிக,

[இ - து.] மனசினுலேயே அறியக் கூடாத ஆத்மாவை இந்திரியங்களா லெப்படி அறியக்கூடும்? [எ - தி.] புகை போகக்கூட இடமில்லாத கட்டிடத்தில் ஆள் நுழைவது அசாத்தியம் போலும், மந்திரியாற்கூட அறியப் படாத ராஜாவின் மனசை வெளியி லிருக்கிற வேலைக்காரர்கள் அறியக் கூடாததுபோலும், காத்திருக்கிற பூதத்துக்கே அறியக் கூடாத புதையல் சாமானிய ஜனங்களுக்கு எப்படி அகப்படு மென்பதுபோலு மறிக,

[இ - து.] வாக்கு முதல் மனசுவரையி லுள்ள ஒரு கரணமும் ஆத்மாவை சம்பந்தி யாது. [எ - தி.] பழைய கம்புமுதற் பாசுபதாஸ்திரம் வரை ஆகாசத்தை சம்பந்தித்துப் பிளக்க முடியாததுபோல வறிக.

[இ -து.] புத்திவிருத்தி ரூபமான அகங்காரம் தேகத்திற்குள்ளும், இதம்விருத்தி ரூபமான மனசு தேகத்துக்கு வெளியிலும் உள்ளிலும் சஞ்சரிக்கும். [எ - தி.] சக்கிரவர்த்தி யான ராஜன் அரண்மனைக்குள்ளும், மந்திரி முதலான உத்தியோகஸ்தர்கள் அரண்மனைக் குள்ளும் வெளியிலும் சஞ்சரிப்பதுபோலும்; கோவிலிலிருக்கிற மூலலிங்கம் ஆலயத்துக் குள்ளும், உற்சவ விக்கிரகம் உள்ளிலும், தேர் திருவிழாவிற்காக வெளியில் வீதி சுத்த வருவதுபோலும்; நேத்திரங்கள் சரீரத்திலும், சரீரத்துக்கு வெளியிலிருக்கிற ரூபங்களிலும் வியாபிப்பது போலும்; ஒரு மரத்தினுடைய வேர் பூமியில்மட்டும் சம்பந்தப்பட்டிருப்பதும், கொம்பு கிளைகள் பூமியிலும் பூமிக்கு வெளியிலும் வியாபித்திருப்பது போலும்; புஷ்பம் செடியிலும், வாசனை புஷ்பத்திலும் வெளியிலும் வியாபித்திருப்பதுபோலும்; தாதாவி னுடைய கொடை கையிலும், கீர்த்தி திக்குவிதிக்குகளெல்லாம் வியாபித்திருப்பதுபோலும், சாராயங் குடித்தவனுக்குச் சாராயம் உள்ளிலும், அதனுமோதம் உள்ளிலும் வெளியிலும்

வியாபித்திருப்பதுபோலும்; தீபத்தின் உஷ்ணம் திரியிலும், அதன் பிரகாசம் திரியிலும் வெளியிலும் வியாபிப்பதுபோலும்; அக்நியின் உஷ்ணமும் பிரகாசமும் விறகிலும், அதன் உஷ்ணம் மட்டும் விறகிலும் தண்ணீரிலும் வியாபிப்பதுபோலும்; அக்நியின் உஷ்ணம் விறகிலும், புகை விறகிலும் வெளியிலும் வியாபிப்பதுபோலும்; சமுத்திரத்திற்குள் ஜலமும் அலைநுரைகள் அதற்குள்ளும் வெளியிலும் வியாபிப்பதுபோலும்; தேகவாசனை, லோக வாசனை, சாஸ்திரவாசனை முதலானவைகள் அந்தக் கரணத்துக்குள்மட்டு மிருப்பதும், அதைக்குறித்து உண்டாகிற நினைப்புகளும், ராகத்துவேஷங்களும், வசனிக்கிற சப்தங் களும் உள்ளிலும் வெளியிலும் வியாபிப்பது போலுமறிக. சத்தம் சுரோத்திரத்தை அறி யாததுபோலும், ஸ்பரிசம் துவக்கை அறியாததுபோலும், ரூபம் நேத்திரத்தை அறியா ததுபோலும், ரசம் நாவை அறியாததுபோலும், கந்தம் கிராணேந்திரியத்தை அறியாதது போலும், தேகேந்திரியப் பிராணாதிகள் மனசை அறியாததுபோலும், கருவிகரணங்கள் ஜீவனையறிய முடியாததுபோலும், அநாத்மாவான மனசும், இந்திரியங்களும், பிராணன் களும், பஞ்சபூதங்களும், அதிலுண்டான பௌதீகங்களும், சிதாபாசர்களான ஜீவேசு வரர்களும், அவர்களுக்கு உபாதியான அவித்தை மாயைகளும், இதற்கெல்லாம் காரண மான அஞ்ஞானமும், இதற்கெல்லாம் அதிஷ்டானமாயும், அறிவாயும், ஆநந்தமாயு மிருக்கிற ஆத்மாவை அறியமாட்டா வென்றறிக.

25-வது தரங்கம்.

ஆத்மா மனதுக்கு எட்டும், எட்டாது:—

ஆத்மா மனதுக்கு எட்டாதெட்டு மென்பது:—நான் கர்த்தாவென்ற ஜீவனோடு கூடி யிருக்கிற மனசுக்கு எட்டாது. ஜீவனில்லாத மனசுக்கு எட்டும். [எ - தி.] நாயகனில்லா தவளுக்குச் சத்சங்கதி கிட்டுவதுபோலும், நாயகனுக்குள் அகப்பட்டவளுக்கு அது கிட்டா ததுபோலும், விலங்கிலகப்பட்டவனுக்கு அஸ்வதந்திரமும், அதிலகப்படாதவனுக்கு ஸ்வ தந்திரமு மிருப்பதுபோலு மறிக.

[இ - து.] கொட்டையோடு கூடின மாம்பழம் வாய்க்குள் நுழையாதது போலும், கொட்டை தோல்களை யெடுத்து ரஸத்தோடு கூடியிருக்கிற சதைமட்டும், வாய்க்குள் நுழைவதுபோலத் தமோகுண ரஜோகுணங்களோடு கூடியிருக்கிற மனசுக்கு எட்டா தென்றும், அவைகளைத் தள்ளிச் சத்துவகுணமாத்திரமா யிருக்கிற மனசுக்கு எட்டு மென்றுமறிக.

[இ - து.] பத்துப் புருஷர்களோடு சேர்ந்திருக்கிற புருஷனுக்கு மனைவியின் சுகம் கிட்டாததுபோலும், அவர்களையெல்லாம் போகச் சொல்லிவிட்டுத் தனித்துவந்த கணவ னுக்கு அவள் போகம் கிட்டுவதுபோலத் தசேந்திரியங்களோடு சேர்ந்திருக்கிற துவித விருத்திகளோடு கூடிய மனசுக்குப் பிரம்மம் கிட்டாது. அந்த துவிதவிருத்திகளை யெல் லாம் தள்ளி அத்துவித மாத்திரமாயிருக்கிற மனசு பிரம்மத்தில் நுழையுமென் றறிக.

[இ-து.] சூத்திரர்களோடு சேர்ந்து வந்திருக்கிற பிராம்மணனைப் பிராம்மண சமாராதனைக்குள் விடாமல் வெளியே தள்ளுவதுபோலும், அவர்கள் சகவாசங்களையெல்லாம் வெகுதூரத்தில் தள்ளிவிட்டுப் பிராம்மணர்களிடத்திற் போய்ச் சரணுகதம்பண்ணி, அவர்களால் விதிக்கப்பட்ட பிராயச்சித்தங்களை ஒழுங்காய்ச்செய்து சுத்தனானபின், அவனை அச்சமாராதனைக்குள் தாராளமாய் விடுவதுபோல, ராகத்துவேஷங்களோடு கூடிய மனசைப் பிரம்மாநந்தமாகிற சமாராதனையில் உள்ளே விடாமல் வெளியில் தள்ளப்படும். அந்த மனசே ராகத்துவேஷாதி விருத்திகளாகிற சூத்திரர்களுடைய சகவாசத்தை விட்டு, சத்குரு சாதுக்களை சரணமாய் வந்தடைந்து அவர்களால் விதிக்கப்படுகிற சாதுந சதுஷ்டயங்களாகிற பிராயச்சித்தத்தை ஒழுங்காய்ச் செய்துகொண்டபின், அந்த மனசு சிரவணுதி சதுஷ்டயங்களாகிற சமாராதனைக்குள் போய், பிரம்மாநந்த போஜநத்தை யதேஷ்டமாய்ச் செய்துகொண்டு இருக்குமென்றறிக.

[இ-து.] அசுத்தம் நாற்றம் மல மூத்திரங்களுடன் கூடியிருக்கிற பள்ளி பறைச்சிகளுடன் கூடி ஐக்கியபோகம் பண்ணுகிற ஒரு ராஜாவின் மாப்பிள்ளையை, சுத்தமாயும், சுகமாயும், விகாரமன்றியிலு மிருக்கிற ராஜகன்னிகை உதைத்து வெளியில் தள்ளுவதுபோலும், அவனே அந்த நீசஸ்திரீகளுடைய சையோகத்தையும், அதனுல் உண்டான அசுத்த அநர்த்தங்களையும் தள்ளிவிட்டு, அந்த ராஜகன்னிகை போலச் சுத்தமாயும், சுகமாயும், நிர்விகாரமாயுமிருக்கிற வடிவத்தை அடைந்தபின், அக்கன்னிகை தன்னேடு ஐக்கியபோகத்தை அடையச்செய்வது போல, மனசு எதுவரை அசுத்தமான தேகாதிகளில் நானென்றிருக்கிறதோ அதுவரைப் பிரம்மமென்கிற கன்னிகை இந்த மனசைக் கிட்டவரவொட்டாமல் தள்ளுவள், பின் அந்தமனசு தேகாத்ம புத்தியை நிஸ்சேஷமாய் விட்டுப் பிரம்மமாகிற கன்னிகையைப் போலக் களங்கமற்றதானுல், அப்போது தன்னேடு ஐக்கியத்துக்கு இணங்குவளென்றறிக, எந்த ஸ்திரீ பரபுருஷர்களுடைய சையோகத்தை விட்டிருக்கிருளோ, அந்த ராஜஸ்திரீக்கே ராஜசையோகம் கிடைப்பது போலவாம்.

26-வது தரங்கம்.

மாயை எப்படி உண்டாயிற்று? அது நம்மிடத்தில் வந்ததற்கு காரணம்யாது:-

மாயை எப்படி உண்டாயிற்று? என்று கேட்பதற்கு யுக்தி:— உலகத்தின்கண் திருடர்கள் எப்படி உண்டானுர்கள்? என்று கேட்பதுபோலு மறிக.

[இ-து.] அந்த மாயை தன்னிடத்தில் வருவானேன்? [ஏ-தி.] திருடர்கள் தன் வீட்டில் வந்து களவு செய்வதற்குத் தன் நித்திரையே காரணமாவதுபோலு மறிக.

[இ-து.] மாயையானது, நாமாரென்று விசாரிப்பதற்கு மட்டும் இடங் கொடுக்கமாட்டாது, மற்றைய இகலோகம் முதல் சாலோகாதிபதம் வரையிற் பெற யத்தநிப்பவனுக்குத் தடை செய்யாது. [ஏ-தி.] அசுரர்கள் தன் உயிர் நிலையை மட்டும் காண்பியாமல் மற்றைய அவயவங்களை வெட்டினுலும் அதற்குத் தடை செய்யாதிருப்பதுபோல வறிக.

[இ-து.] மாயை எப்படி வந்ததென்று கேட்கவும் இன்ன விதமாய் வந்த தென்று அறியவும் கூடாது. [எ-தி.] புற்றில் எல்லோரையும் கொல்லுகிற பாம்பு எப்படி உண்டாயிற்று? என்று கேட்கக் கூடாததுபோலும், காட்டிற் புலி, கரடி முதலான துஷ்ட மிருகங்கள் எப்படி உண்டாயிற்று? என்று கேட்கக் கூடாதது போலும், வீட்டிற் கறை யான் எலி முதலான ஜந்துக்கள் எப்படி வந்தனவென்று கேட்கக்கூடாதது போலும், வயலிற் போடப்பட்டிருக்கிற நெற்பயிர்களுடன் கோரை களைகள் எப்படி உண்டாயிற்று? என்று கேட்கக்கூடாததுபோலும், நதியில் நாகரத்தினத்தாற் செய்யப்பட்ட மோதிரத்தை மறந்து வரக் காரணமென்ன வென்று கேட்கக் கூடாததுபோலும், தேகத்தில் வியாதி எப்படிவந்தது? வஸ்திரத்தில் அழுக்கு எப்படிவந்தது? வீட்டில் நூலாம்படைகள், செத்தை குப்பைகள் எப்படி வந்ததென்று கேட்கக் கூடாததுபோலும்; ராத்திரியில் இருட்டு எப்படி வந்தது? அதில் பேய் பிசாசுகள் எப்படி உண்டாயின? என்று கேட்கக்கூடாததுபோலும், ஆகாசத்தில் மேகங்கள் எப்படிவந்தது, அவைகள் மழை பெய்வானேனென்று கேட்கக் கூடாதது போலும், கடுகுப் பிரமாணமாயிருக்கிற ஆலம் விதையிலிருந்து விஸ்தாரமான பணைகள், இலைகள், காய்கள், விழுதுகள் முதலானவை எப்படி உண்டாச்சுதென்று கேட்கத் தேவையில்லாதது போலுமென் றறிக. அந்த மாயை நம்மிடத்தில் வந்ததற்குக் காரண மென்னவென்ற இரண்டாம் சங்கைக்கு யுக்திகள்:— புற்றை யிடித்துத் தள்ளாத குற்றம் ஜீவன் பேரிலேயே, காட்டை வெட்டாத குற்றமு மப்படியே, கறையானைத் தட்டாத் குற்றமு மப்படியே, கோரைகளைக் களையெடுத்தெறியாத குற்றமு மப்படியே, மோதிரத்தைச் சிரத்தை வையாமல் நதியில் வைத்துவிட்டு மறந்து வந்த அறியாமையான குற்றம் தன் பேரிலேயே, வியாதி உண்டாவதற்குக் காரணமான அபத்தியங்களைச் செய்கிற குற்றம் தன் பேரிலேயே, வஸ்திரத்தில் அழுக்கு ஏறும்படியான அஜாக்கிரதை தன் பேரிலேயே, வீட்டில் நூலாம்படை, குப்பை செத்தைகளை அடித்துக் கூட்டாமலிருக்கிறதும், இரவில் இருட்டு முதலியன வருவதற்குத் தீபம் வையாத குற்றமும் தன்பேரிற் போல, நாமாரென்று விசாரியாத குற்றமும் நம் பேரிலேயே யென்றறியத்தக்கது. மூன்ருவது:—மாயை தன்னை விசாரிப்பதற்கு மட்டும் இடம் கொடுக்கமாட்டாது. [எ-தி.] மாப்பிள்ளைத் தோழன் மாப்பிள்ளைக்கும் மாமியாருக்கும் வேண்டிய சகல சங்கதிகளுக்கும் ஒத்தாசையா யிருப் பதும், நீ யாரென்று கேட்பதற்குமட்டும் சகியாததுபோலு மறிக.

27-வது தரங்கம்.

சகல சக்திகளும் மாயையின் அம்ஸம்:—

எங்கே எங்கே எந்தெந்த சக்திகள் காணப்பட்டாலும், அவைகளெல்லாம் மாயை யின் அம்ஸமென்றே அறிய வேண்டியதற்கு யுக்தி:— எங்கே எங்கே உப்புக் காணப் பட்டாலும் சமுத்திர ஜலாம்சமென்றே அறிவது போலும், எங்கே எங்கே வெளிச்சம் கண்டாலும் சூரியனுடைய அம்ஸமென்றே அறிவது போலும், எங்கே எங்கே சரீரத்தைக் கண்டாலும் அது அது சுக்கில சுரோணிதத்தின் அம்ஸமென்று அறிவதுபோலு மறிக.

[இ-து.] அப்படி ஆத்மாவினிடத்தில் வாஸ்தவமாய் இவ்வளவாவது விவகார முண்டோவென்றால், அதுவுமில்லை. மாயையினால்தான். [எ-தி.] ராஜாவின் காதில் சுப முஸ்துவென்று சொல்லவேண்டு மென்று கேட்டுக்கொண்ட பிராம்மணன் ராஜ்யாதிகாரம் முழுமையும் செய்ததுபோல வறிக.

[இ-து.] சரீரத்திலிருக்கிற சக்ஷுு இந்திரியம் கருவிழியில்மட்டு மிருந்தும் ரூபக் கிரஹணம் பண்ணுகிற அதன் காரியம் வெகுதூரம் வியாபிக்கும். [எ-தி.] தீபமும் அதன் பிரகாசமும் புகையும் போலும்; மல மூத்திரமும், அதன் நாற்றமும்; புஷ்பமும் அதன் வாசனையும்போலு மறிக.

[இ-து.] பரமார்த்தத்தில் விவேகி, அவிவேகி இருவரும் பிரம்மமானாலும் விவேகியை மட்டும் சகவாசத்துக்குச் சேர்க்கவேண்டும், மற்றவர்களைத் தள்ள வேண்டும். [எ-தி.] அரிசியும் கல்லும் பௌதிகமானாலும், அரிசியை மட்டும் கிரகித்துக் கல்லைத் தள்ளுவது போலும்; மரம்முதல் பால்வரை தென்னை யானாலும், பாலைமட்டும் கிரகித்து, மற்றவைகளைத் தள்ளுவது போலும்; மரம்முதல் ஓலைவரை பனையானாலும், ஓலையைமட்டும் புத்தகத்துக்காகக் கிரகித்து, மற்ற கள்ளு முதலானவைகளைத் தள்ளுவதுபோலு மறிக.

[இ-து.] எங்கே எங்கே எந்த எந்த நாமரூபத்தைக் கண்டாலும் அஃதஃது மாயையின் காரியமென் றறியவேண்டும். [எ-தி.] ராஜ சந்நதியிலிருக்கிற யந்திர சப் தத்தை மந்திரி கேட்டு மற்றவர்களுக்குத் தெரிவிப்பது போல, ஆத்ம சந்நதியிலிருக்கிற மாயையிலுண்டாகிற வேதத்தை ஈசுவரன் கேட்டு ஜீவாளுக்கு வெளிப் பண்ணுவதால், வேதம் ஈசுவர வாக்கியமெனப்படும். ஆகையால் சகல சுருதி ஸ்மிருதி முதலானவைகளும் மாயையின் அம்சமென் றறிந்து சாக்ஷிமாத்திரமா யிருக்கத் தக்கது. எங்கே எங்கே ஆகாசத்தில் பட்டண முதலானவைகளைக் கண்டாலும், அவையெல்லாம் இந்திரஜால சக்தியின் காரியமென் றறிவதுபோலும், எங்கே எங்கே சொப்பனம் கண்டாலும் அது அது வெல்லாம் நித்ரா சக்தியின் காரியமென் றறிவது போலும், எங்கே எங்கே மரம் செடி கொடிகளைக் கண்டாலும் அதனதன் வித்தின் காரியமென் றறிவது போலும், எங்கே எங்கே பறவைகளைக் கண்டாலும் அதனதன் முட்டையின் காரியமென் றறிவது போலும், எங்கே எங்கே மனிதர்கள் மிருகங்களைக் கண்டாலும் சுக்கில சுரோணிதங்களின் காரிய மென்று அறிவதுபோலு மறிக. பரமார்த்தத்தில் ஆத்மாவில் அஞ்ஞானாதிகள் வரவுமில்லை, ஞானம் வந்து அவைகளை நிவர்த்திக்கவு மில்லை. [எ-தி.] பழுதையினிடத்தில் பாம்பு வரவுமில்லை, போகவுமில்லை; கட்டையினிடத்தில் கள்ளன் வரவும் போக்கு மில்லாதது போலும்; இப்பியினிடத்தில் வெள்ளியின் வரவும் அதன் நிவர்த்தியு மில்லாததுபோலும்; மருபூமியில் கானல் ஜலமுண்டாதலும் அதன் நாசமுமில்லாதது போலும்; ஆகாசத்தில் நீலாதி நிறத்தின் வரவும் அதன் நிவர்த்தியு மில்லாததுபோலும்; படுத்திருக்கிறவனிடத் தில் சொப்பன ஜகத்தின் உற்பத்தியும் அதன் நாசமு மில்லாததுபோலு மறிக. அஞ்ஞானி களும் ஞானிகளும் பரமார்த்தத்தில் பிரம்மமாயிருந்தாலும், ஞானியைக் கிரகித்து அஞ் ஞானியைத் தள்ள வேண்டியது. [எ-தி.] முத்துச் சிப்பியும் முத்தும்கூட உண்டானாலும்

சிப்பியைத் தள்ளி முத்தைக் கிரகிப்பது போலும், பழத்தில் தோலைத் தள்ளி ரசத்தைக் கிரகிப்பது போலும், முருங்கைக் காயில் ரசத்தைக் கிரகித்துச் சக்கையைத் தள்ளுவது போலும், ஹம்ஸம் ஜலத்தைத் தள்ளி அதில் கலந்திருக்கிற பாலைக் கிரகிப்பது போலும், எறும்பு மணலைத் தள்ளி சர்க்கரையைக் கிரகிப்பதும், மலத்தில் கிடக்கிற ரத்திநத்தை மட்டும் கிரகித்து மலத்தைத் தள்ளுவது போலும், இலவங்காயிலிருக்கிற பஞ்சைக் கிரகித்து தோட்டைத் தள்ளுவது போலும், இன்னும் யோகிகள் அசுத்த வாயுவை ரேசக ரூபமாய் விட்டுச் சுத்த வாயுவை பூரக ரூபமாய்க் கிரகித்துக் கேவல கும்பகத்தி லடக்குவதுபோலும், இன்னும் அசுத்தமான சங்கற்பத்தை விட்டு சுத்த மனதை லட்சியத்தில் அடக்குவது போலுமறிக.

28-வது தரங்கம்.

மாயையின் குணத்தையே ஜீவர்கள் விசேஷமாக அநுசரிப்பார்கள்:—

ஐயா, பிரம்மமும் மாயையும் சேர்ந்தே ஜீவர்களாய் வந்திருப்பதால் ஜீவர்களுக்குப் பிரம்ம லக்ஷணமான சச்சிதாநந்த ஞாநமில்லாமல், மாயா அம்சமான நாமரூப ஞாநமே உண்டாயிருப்பதற்குக் காரண மென்னவென்றால்; தாயும் தகப்பனும் சேர்ந்து பிள்ளைகள் பிறந்திருந்தாலும், தாயினாலேயே அவைகள் விருத்தியாவதால், தாயின் குணத்தையே அநுசரிப்பதுபோல, மாயையின் குணத்தையே சாமாந்யமாய் அநுசரித்து வருவதில், பரதனைப்போலத் தகப்பன் குணத்தை அநுசரித்து வருகிற ஞாநி உலகத்தில் மிகவும் அரிதென்றறிக.

[இ - து.] சுத்தத் தேங்காய்ப் பால்போலப் பிரம்மம், வெந்நீர் விட்ட பால்போல ஈசுவரன், மூன்றாந்தரம் நாலாந்தரம் ஐந்தாந்தரம் பால் போல ரஜோகுணமான அவித்தையா பிரதிபிம்ப சாத்வீக ராஜஸ தாமசங்களான ஜீவர்களென்று அறிந்து, சுத்தப் பாலான பிரம்மத்தையே பிடித்து, மற்றதைத் தள்ளவேண்டுமென் றறிக.

[இ - து.] மாயையும் பிரம்மமும் சேர்ந்து ஜீவர்கள் உண்டாயிருந்தாலும், மாயையின் அம்சத்தையே ஜீவர்கள் அதிகமா யநுசரிப்பார்கள். [எ - தி.] பிராம்மண ஸ்திரீயும் பறையனும் சேர்ந்து பிள்ளையுண்டானாலும், அந்தப் பிள்ளை பிராம்மணனா யாவதுபோலும், பிராம்மணனும் பறைச்சியும் சேர்ந்து பிள்ளை பிறந்தாலும் அந்தப் பிள்ளை பறையனாவது போலும், மழை யெங்கும் பொதுவாய்ப் பெய்தாலும் பூமியின் சம்பந்தத்தால் செவப்பு ஜலம் உவர்ப்பு ஜலம் சுக்கான் ஜலம் முதலான ரூப ரஸ பேதமா யாவதுபோலும்; காசிபப் பிரஜாபதிக்கும் கத்துரு என்ற பாம்புக்கும் பிறந்த ஆதிசேஷன்; வாசுகி, தக்ஷகன் முதலானவர்கள் பாம்பு ரூபமா யிருப்பது போலும், மேற்படியாருக்கும் விநதை யென்கிற பறவைக்கும் பிறந்த கருடன் பக்ஷியாயிருப்பது போலும், நாய்த்தோலில் விட்ட பால் நாறிப் போவது போலும், பறையன் பானையில் விட்ட கங்கா ஜலம் அசுத்தமாய்ப் போவது போலும், சரீரத்தில் விட்ட அந்நபாநாதிகள் மல மூத்திரமாய்ப் போவது போலும், கெட்டவர்களிடத்திற் சேர்ந்த ஐஸ்வரியம் ஜநங்களுக்கு ஹிம்சையும், பஞ்சமகாபாதகத்தையும்

உண்டுபண்ணுவது போலும், அப்படியே மேற்படியார்களிடத்திலிருக்கிற வித்தை, வாதம் பண்ணும்படி யாகவும், பிறரை அவமானம் பண்ணும்படியாகவும், தனக்கும் அகம்பாவத்தைக் கொடுத்துக் கெடுப்பதுபோலு மறிக.

[இ - து.] ஆத்மாவும் அநாத்மவான ஜீவேசுவர ஜகத்தும் ஒன்று சேர்ந்திருந்தாலும், அநாத்மாவைத் தள்ளி ஆத்மாவை மட்டும் கிரகிக்கவேண்டும். [எ - தி.] அமிர்த மதனஞ்செய்யும்போது காளகூடவிஷமும், அமிர்தமும் உண்டானதில் தேவர்கள் அதிற் காளகூடவிஷத்தை கிரஹியாமல் அமிர்தத்தைமட்டும் சாப்பிட்டதுபோலும்; சமுத்திரத்தில் திமிங்கிலாதி துஷ்ட ஜந்துக்களும் ரத்தினங்களு மிருந்தாலும், ரத்தின வியாபாரி அந்த துஷ்ட ஜந்துக்களைக் கிரகியாமல், ரத்தினத்தைமட்டும் கிரகிப்பதுபோலும்; வயலில் வைக்கோல் பதரு நெல்லு முதலானவைகள் விளைந்தாலும், மனுஷர்கள் வைக்கோல் முதலானவைகளைச் சாப்பிடாமல் நெல்லைக் குத்தி அரிசியைமட்டும் சாப்பிடுவதுபோலும்; பசுவினிடத்திற் பால் எரு மூத்திரங்கள் உண்டானாலும் பாலைமட்டும் கறந்து சாப்பிடுவதுபோலும்; வில்வமரத்தில் முள் கம்புகளைத் தள்ளி வில்வத்தைமட்டு மெடுத்து அர்ச்சனை பண்ணுவதுபோலும்; ராஜபேட்டி பண்ணிக்கொள்ளப் போகிறவன் எலுமிச்சையிலை முதலானவைகளைக் கொண்டுபோகாமல், எலுமிச்சம்பழத்தை மட்டும் கொண்டுபோய் பேட்டி பண்ணிக்கொள்வது போலும்; நாயின் தேகத்திலிருக்கிற மயிரைமட்டும் சால்வையாய்ப் பண்ணிச் சபையில்வந்த வித்வானுக்குக் கொடுப்பதுபோலும்; அப்படியே ஆத்மாநாத்மாக்கள் ஒன்றுசேர்ந்திருந்தாலும் அநாத்மாக்களைத் தள்ளி, ஆத்மாவையே கிரகிக்க வேண்டியது. அஃதெப்படியென்றால், தத்பதத்தில் பஞ்சபூத பௌதீக விகாரமான நாம ரூபங்களைத் தள்ளி, தொம்பதத்தில் பஞ்சகோசங்களையும், அவைகளின் ஷட்பாவ விகாரங்களையும், ஷடூர்மிகளையும், அரிஷட்வர்க்கங்களையும், ஷடாதாரங்களையும், ஷட் சாஸ்திரங்களையும், ஷண் மதங்களையும், அவைகளின் சுபாவமான பேதங்களையும் தள்ளி, தத்பத லக்ஷியமான சச்சிதாநந்தப் பிரம்மத்தையும், துவம்பத லக்ஷியமான சரீரத்திரய விலக்ஷண, அவஸ்தாத்திரய சாக்ஷி, பஞ்சகோச வெதிரிக்தரான கூடஸ்தரையும், ஏகமென்றறிந்து நானே சச்சிதாநந்தப் பிரம்மம், சச்சிதாநந்தப் பிரம்மமே நானென்று ஐக்கியாநுபவம் பண்ணிச் சகல முமுக்ஷுக்களும் சுகித்து வாழக்கடவார்கள்.

29-வது தரங்கம்.

அவிசாரதசையில் அநாத்மாவும் ஆத்மாபோலத் தோற்றும்:—

அவிசாரத்தில் ஆத்மாவில் ஆரோபிதமான அநாத்ம தத்துவங்களும் ஆத்மாவோடு சேர்ந்திருக்கும்போது ஆத்மாபோலவே தோற்றும். [எ - தி.] பாலில்விட்ட ஜலமும் பால்போலத் தோற்றுவதுபோலும், தங்கத்திற்சேர்ந்த செம்பும் தங்கம்போலத் தோற்றுவதுபோலும், வித்வானோடுகூட வந்திருக்கிற அவித்வானும் வித்வான்போலத் தோற்றுவதுபோலு மறிக.

[இ-து.] ஆத்மாநாத்ம விவேகம்பண்ணின பிறகு சரீரத்தில் ஆத்மாவிருந்தாலும் அதிற் சம்பந்தப்படார். [எ-தி.] தேங்காயைத் துருவினபிற்பாடு அந்தத் துருவலைக் கொட்டாங்கச்சிக்குள் வைத்திருந்தாலும் அது ஒட்டாததுபோலும், கடைந்தபின் மோரில் வெண்ணெய் போடப்பட்டிருந்தாலும் அதில் ஒட்டாததுபோலு மறிக.

[இ-து.] ஆத்மாவும் அநாத்மாவும் அவிவேக திசையில் ஒன்றுபோலத் தோற்றினாலும், விவேகத்தால் அவைகளைப் பிரித்து ஆத்மாவை யெடுத்து அநாத்மாவைத் தள்ளவேண்டியது. [எ-தி.] நெல்லும் பதரும் ஒன்றுசேர்ந்திருந்தாலும் காற்றில் தூற்றினால் அவைகள் பிரிந்துபோவது போலும், பிராம்மணர்களும் குசவனும் ஒன்றுபோலத் தோற்றினாலும், விசாரணையால் வெளியாவதுபோலு மறிக.

[இ-து.] அவிசாரதிசையில் ஆத்மாவும் அநாத்மாவும் ஒன்றுபோலத் தோற்றினாலும் விசாரணையால் அவைகளின் பேதந் தெரிந்து அநாத்மாவை நேதித்து ஆத்மாவை கிரகிக்கவேண்டும். [எ-தி.] தயிர் கடைகிறதற்குமுன் மோரும் வெண்ணெயும் ஒன்ருயிருப்பதும், அதைக் கடைந்து வெண்ணெயாயும், மோராயும் பிரித்தபின் சாரமான வெண்ணெயைமட்டுங் கிரகித்து அசாரமான மோரைத் தள்ளுவதுபோலும்; கரும்பாயிருக்கும்போது தோடு சக்கை ரசங்கள் ஒன்ருய்ச் சேர்ந்திருப்பதும், ஆலையில் ஆட்டினபின் சாறைக் கிரகித்துச் சக்கையைத் தள்ளுவதுபோலும்; எள்ளாயிருக்கும்போது எண்ணெயும் பிண்ணுக்கும் ஒன்ருயிருப்பதும், செக்கிற்போட்டு ஆட்டினபின், எண்ணெயைக் கிரகித்துப் புண்ணுக்கைத் தள்ளுவதுபோலும்; ஆற்றிற் போடப்பட்டிருக்கிற ஊற்றில் களிமண்ணும் தண்ணீரும் ஒன்ருயிருந்தாலும், இறைக்கும்போது களிமண்ணை யெடுத்தெறிந்துவிட்டுச் சுத்த ஜலத்தைமட்டு மெடுத்துச் சாப்பிடுவதுபோலும்; கெர்ப்பமாயிருக்கும்போது கருப்பையும் பிள்ளையும் ஒன்ருயிருப்பதும், பெற்றபின் பையைத்தள்ளிப் பிள்ளையைக் கிரகிப்பதுபோலும்; இரட்டைப்பிள்ளையைக் கர்ப்பமானவளுடைய பிரசவத்துக்குமுன் இது ஆணென்றும், இது பெண்ணென்றும் தெரியாமலிருந்து, பிரசவித்தபின் பெண்ணைத் தானமாயாவது, விலைக்காவது கொடுத்து அசல்வீட்டுக்குத் தள்ளிவிடுவதும், ஆண் பிள்ளையை அரசென்று கொண்டாடிச் சகல சொத்துக்களையும், சுதந்திரங்களையும் கொடுப்பதுபோலுமென் றறிக. இனி ஆத்மாநாத்மாக்களைப் பிரித்தபின் ஆத்மா அநாத்மாவிலேயே சேர்ந்திருந்தாலும் சேரமாட்டாது. [எ-தி.] கல்லுக்குள்ளிருக்கிற ரத்தினத்தைக் கல்லை உடைத்து எடுத்தபின், அந்த ரத்தினம் அக்கல்லிலேயே வைக்கப்பட்டிருந்தாலும், அக்கல்லோடு அவ்விரத்தினம் சேராததுபோலும்; பூமிக்குள் தண்ணீர் இருந்தாலும், கிணறு வெட்டினபின் தண்ணீரை, இறைத்து மறுபடி அந்தத் தண்ணீர் மண்ணோடு சேர்ந்திருந்தாலும், அம்மண்ணிற் சம்பந்தப்படாதது போலும்; வாழைமரமா யிருக்கும்போது தண்டும் நாரும் ஒன்ருய்ச் சேர்ந்திருந்ததைக் கிழித்தபின், தண்டை நாராற் கட்டினாலும் சேராததுபோல, ஆத்மாநாத்மாக்களைப் பிரித்தறிந்த ஞாநி துக்கமான தேகத்திலிருந்தாலும் ஆனந்தக்கடலாகவே சுகித்துக்கொண் டிருப்பானென் றறிக,

30-வது தரங்கம்.

அஞ்ஞாந ஆவரணத்தின் தன்மை:—

அஞ்ஞாநம் தன்னை மறைத்தது, ஆவரணம் அதைத் திடப்படுத்துகிறது. [எ-தி.] தப்புக்கேசுக்குப் புரட்டுக்காரன் சாக்ஷிசொல்வது போலும், இருட்டிலகப்பட்டுக் கொண்டவனுக்கு மேகம்வந்து மறைப்பதுபோலு மறிக.

[இ - து.] சொப்பிரகாசமா யிருக்கிற ஆத்மாவினிடத்திலே அப்பிரகாசமான அஞ்ஞாநாதிகள் எப்படி வருமென்று கேட்டவனுக்கு, வருமென்று சுருதி சொல்லியிருக்கிறது. [எ - தி.] அராபிகள் வியாபாரத்துக்குப் போகும்போது, மூன்றுவருஷத்துக்குச் சாமான்களை வைத்து ஸ்திரீயையும் வீட்டிற்குள் வைத்து, மூப்பது பூட்டையும் பூட்டிக்கொண்டுபோய், மூன்றுவருஷம் கழித்து வந்தபின், மூன்று பிள்ளையுடன் கூடிய பெண்டாட்டியைக்கண்டு எப்படி விபசாரம் பண்ணினுயென்று கேட்கவேண்டாதது போலும், என்னை நான் அறியேனென்று சொல்லுகிற அநுபவத்தையும் பார்த்துக்கொள்க.

[இ - து.] ஆவரணசக்தி அறிவை மறைத்து ஆத்மஹத்தி பண்ணுவதால் மறதிக்கு இடங்கொடாமல் நாம் சாக்ஷி யென்று ஜாக்கிரதையாய் இருக்கவேண்டும். [எ - தி.] துஷ்டஸ்திரீயானவள் புருஷனை ஹத்தி பண்ணுகிருள், அவளைக் கிட்ட வரவொட்டாமல் விழிப்பாயிருக்கிறவன் போலவறிக.

[இ - து.] ஆநந்தமான ஆத்மாவோடு ஜீவனைச் சேராமல் மாயை பண்ணுவானேனென்ருல், மருமகளைப் புருஷனேடு சேர்ந்து சுகிக்கவொட்டாமல் மாமியார் கெடுப்பானேன்? சொல்? தான் பிழைப்பதற்காக வென்ருல், இங்குமப்படியென் றறிக.

[இ - து.] ஆவரணசக்தி விவேகி அவிவேகி இருவரையும் கெடுக்கும். [எ - தி.] ஸ்திரீ புருஷர்களிருவரையும் மன்மதன் கெடுப்பதுபோல வறிக.

நம்மிடத்தில் மாயை யிருப்பதற்கு அடையாள மேதென்ருல், என் தேகமென்று விவகரித்தும், அதைத் தானென்று மயங்குவதுதான். அது எதுபோல வென்ருல், தனக்கு மருந்து வைத்தவள் விபசாரம் பண்ணுவதைப் பிரத்தியக்ஷமாய்க் கண்டாலும், அவள் பேரில் மறுபடி மயங்குவதுபோல வறிக.

[இ - து.] மாயை தன் ஆவரணசக்தியால் மகத்தாகிய தன்னை அற்பமாகிய தேகமாகவும், அற்பமான ஜகத்தை மகத்தாகவும் தோற்றுவிக்கும். [எ - தி.] நித்திரா சக்தியானது, மகத்தான தன்னைச் சொப்பனத்தில் கற்பிதமாயும், அற்பமாயுமிருக்கிற ஒரு தேகமாயும், அற்பமான சொப்பன ஜகத்தை மகத்தாயும் தோற்றுவிப்பது போலவறிக.

[இ - து.] தான் சொயம்பிரகாசமானுலும் அஞ்ஞாநத்தோடு கூடியிருக்கும்போது விளங்கான். [எ - தி.] சொப்பிரகாசமான கண்ணிருந்தாலும் இருட்டில் விளங்காதது போல் வறிக.

[இ-து.] அஞ்ஞானமும், ஆவரணமும், அகங்காரமும், ஆசையும் எவ்வளவு பலத்துடன் மனசை ஏவுகிறதுகளோ, அவ்வளவுக்கு மனசு இந்திரிய சேஷ்டைகளுடன் கூத்தாடும். [எ-தி.] தாய்க்கிழவியும், மத்தளக்காரனும், நட்டுவனும், பார்க்கிறவர்களுடைய பிரியமும் சேர்ந்து தாசியை எவ்வளவு எவ்வளவு ஆட்டிவைக்கிறார்களோ அவ்வளவுக்கு தாசி அபிநயத்துடன் ஆடுவதுபோல வறிக.

[இ-து.] அவித்தை சம்பந்தமான ஆத்மாவில் ஜீவன் முதலான வஸ்துக்கள் உண்டாகின்றன வென்பதற்கு யுக்தி:—சக்திகளோடே கூடிய பூமியிற் சேதநாசேதநங்களான சரீரங்களுண்டாவதுபோல வறிக.

[இ-து.] குரு சிஷ்யர் இரண்டுபேர்களும் சேர்ந்து பிரம்மசுகத்தை அநுபவிப்பதற்கு அஞ்ஞாநாதிகள் வந்து தடைப்படுத்துகிறதுகள். [எ-தி.] சோர ஸ்திரீயும் சோர புருஷனுஞ் சேர்ந்து சுகிக்கவொட்டாமல் ஊரிலுள்ள ஜனங்கள் யாவரும் விக்கிநம் செய்வதுபோல வறிக.

[இ-து.] அவித்தை ஜடமானதால் அது எப்படி ஜீவனை துக்கப்படுத்திவைக்குமென்றால்:—ஜடமான இருட்டு, நஞ்சு, கஞ்சா, சாராயம், கள், ஊமத்தை முதலானவைகள் ஆட்களுக்குப் பயத்தையும், சாவையும், மயக்கத்தையுங் கொடுப்பதுபோல வறிக.

[இ-து.] அஞ்ஞாநம், ஆவரணம், விக்ஷேபம், செய்யும் கெடுதி என்னவென்றால், அஞ்ஞாநம் தன்னைத் தெரியவொட்டாமல் மறைக்கிறது. ஆவரணம் பிரகாசமான நல்ல புத்தியைக் கெடுக்கிறது. விக்ஷேபம் விவேகத்தைப் பறிக்கிறது. [எ-தி.] ஒரு புருஷன் விளக்கு வெளிச்சத்தில் பவுன் ரத்தினங்களைப் பரிக்ஷை பண்ணிப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்போது, ஒரு திருடன் பின்னாலிருந்து இவன் கண்ணைத் தன்கையாலே மூடவும், மற்றொருவன்வந்து விளக்கை அணைத்துப் போடவும், மற்றொருவன்வந்து அந்தச் சொத்துக்களையெல்லாம் திருடிப்போவது போலும்; அசுரர்கள் தங்கள் மாயா சக்தியால் மறைத்து, வழியிற்போகிற ஜனங்களை நடக்கிற வழியில் யந்திரம்வைத்துப் பள்ளத்திலிருக்கிற எண்ணெய்க் கடாரத்தில் விழும்படி செய்வதும், அதிலிருக்கிற தீயாற் காயவைத்திருக்கிற சூடு இவன் பிராணனை வாங்குவதுபோலு மறிக.

[இ-து] சொயம்பிரகாசமா யிருக்கிற ஆத்மாவில் அப்பிரகாசமான அஞ்ஞாநம் எப்படி வரக்கூடு மென்றால், வரக்கூடும். [எ-தி.] பிரக்ஞையோடு படுக்கையில் படுத்திருக்கிறவனிடத்தில், நித்திரா சக்தியானது இவனை மறைத்துச் சொப்பனாவஸ்தையை உண்டு பண்ணி, அதில் அநேக ஜீவேசுவர ஜகத்துக்களையும் தோன்றப்பண்ணி, இவனையும் தாபப்படுத்தி வைக்கிற அநுபவ மிருக்கும்போது, அந்த நித்திரா சக்தி பிரக்ஞையோடு கூடியிருக்கிற இவனிடத்தில் எப்படி வரக்கூடுமென்று கேட்கக் கூடாதது போலும்; ஜாக்கிரத்திலும் ஜீவன் பண்டம் பதார்த்தங்களையும், கொடுக்கல் வாங்கல்களையும், சாவதாநமாய் ஞாபகம் வைத்துக் கொண்டிருக்கும்போதே மறதி வந்து, அப்பதார்த்தங்களை வைத்திருந்த ஞாபகத்தைக் கெடுத்து, பின்னும் அதைத் தேடும்படியாய் அலைய வைப்

பதும்; அப்படியே இந்த நியாயத் தலத்தில் போய் எதிரியை ஜயிப்பதற்காக, இன்ன இன்ன சங்கதிகளைப் பேசவேண்டு மென்று ஞாபகத்தோடு அந்த இடத்திற்குப் போன காலத்தில், இவன் நினைத்திருந்தவை யெல்லாம் ஒன்றும் தோன்றாமல் மறந்துபோய்ப் பின்னை ஒருவிதமாக உளறிப் போட்டு, வீட்டிற்கு வந்த பின் அடடா! நாம் நினைத்துப் போனவை யெல்லாம் மறந்து விட்டதால் இப்படிக் கெடுதி வந்ததென்று பரிதாபப் படுவது போலு மறிக. ஆவரணத்தின் கெடுதி:– ஆவரண சக்தியானது தன்னை மறைப்பது மன்றி யில் தத்துவங்கள் ஒன்றுக்கொன்று பேதந் தெரிய வொட்டாமல் பிரக்ஞாபகாரம் பண்ணு கிறது. [எ - தி.] திருடன் வழிப்போகிறவனுடைய சொத்துக்களை அபகரிக்கிறதும் தவிரக் கை கால்களையும் முறித்துக் கண்ணிலேயும் மண்ணை வாரிப் போட்டுப் போவதுபோலு மறிக. இப்படி இந்த அஞ்ஞாநாவரணங்கள் ஜீவன் சுகமாய்த் தன்னாத்மாவில் ரமியாம லிருக்கும்படி செய்வானேனென்றால், தான் பிழைப்பதற்காகவே. [எ - தி.] ஒரு வீட்டில் தாய் தகப்பன் அண்ணன் தம்பிகள் எல்லோரும் ஒன்று சேர்ந்து, சம்பத்துக்களையும் யதேஷ்டமாய்ச் சம்பாதித்து விருத்தியாய் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கத் தடையாக, ஊரி லிருக்கிற துஷ்டர்கள் மித்திரபேதம் பண்ணி, அவர்களை ஒருவருக் கொருவர் மனஸ்தாபப் படும்படி செய்வித்து, வியாச்சியம் வம்புகளை இழுத்து விடுவது, அந்த துஷ்டர்கள் தாங்கள் பிழைக்கும் பொருட்டுச் செய்வதுபோல வறிக.

[இ - து.] அஞ்ஞாநம் ஆத்மாவின் சொரூபத்தை மறைத்து, அநாத்மாவான தேகாதிகளை நானென்று எண்ணும்படிக்கும், என் வீடு என் மாடு என்பது போல என் தேகம் என் பிராணன் என் மனசென்று தோற்றியும், அவைகளைத் தனக்கந்நிய மென்று அறியக் கூடாமற் செய்வதே அஞ்ஞாந மோகம். [எ - தி.] பெண்ணைப் பிடித்த பேய் அந்தப் பெண்ணுக்கு நான் பெண்ணென்று தோற்றினாலும், அதை மறைத்து நான் மதுரைவீரன் மொட்டைக் கறுப்பன் என்று சொல்லப் பண்ணுவது போல வறிக.

[இ - து] மனசு சதா விஷய சங்கற்பங்களையும், இந்திரிய சேஷ்டைகளையும், விஷயப் பிரவர்த்திகளையும், செய்வதற்கு அஞ்ஞாநமும், அகங்காரமும் காரணம். [எ - தி.] ஒரு புருஷனை பிரபுவை அசலூரிலிருந்து வந்திருக்கிற தாசி மருந்தினால் அவனை மயக்கிக் கைவசப் படுத்தவும், அவளைச் சார்ந்த தூதன் இவனிடத்தில் வந்து இவளை விடாதேயுங் கள், பதினாயிரம் ரூபாய் கொடுத்தாலும் இவள் கிடைக்கத் தக்கவளன்றென்று சொல்லு வதாலிவனுக்கு அவள் பேரில் மேன்மேலும் ஆசையுண்டாய்த் திரிவதுபோலவென் றறிந்து, தத்துவ ஞாநத்துக்கு விரோதியான அஞ்ஞாந அகங்காரத்தைக் கெடுத்து சதா ஆநந்த மாய் வாழக் கடவாய்! இதற்குச் சாக்ஷி யாரென்றால், சுகோச னென்கிற ராஜா அஞ்ஞாநத் தால் தன்னை மறந்து, ஆவரணத்தால் மித்தையான பஞ்சகோசங்களை நானென்று அத்தி யாசத்தை யடைந்து, கருத்துருத்வ ரூபமான அகங்காரத்தால் வந்த பெரியோர்களை அவ மாநம் பண்ணி வரும்போது, சுலோசனரென்ற ரிஷியானவர் இவனுடைய நடத்தையைக் கேள்விப்பட்டு இவனிடம் வந்து சேர்ந்து, யாசகப் பிராம்மணர்போல இவனுடைய சபையிற் கத்திக்கொண்டு கீழே விழுந்தார், அதைக் கண்ட அந்த ராஜன் அநேக ஜனங்களை

விட்டுத் தூக்கச் சொன்னதி லிவரை அசைக்க முடியாம லிருந்ததையும் பார்த்து, அவன் சிம்மாசநத்திலிருந்து எழுந்துவந்து நான்தா னிவரைத் தூக்கிவிட வேண்டுமென்று சொல்லும்போது, இவரவனைப் பார்த்து "நீ உன்னஞ்ஞாநத்தினாலும், அகம்பாவத்தினாலும் பஞ்சகோச மலத்தில் விழுந்து கிடக்கிற உன்னை நீ தூக்கிவிட்டுக் கொண்டாற் போது" மென்று சொன்னதைக் கேட்டு அவன் பயந்து, அவரிடத்திலேயே ஞாநானுக்கிரகத்தைப் பெற்றுக் கரையேறின கதையை அறிக.

31-வது தரங்கம்.

விஷயாசை யுள்ளவனையே அஞ்ஞாநம் ஜந்மத்தில் சேர்க்கும்:—

விஷயாபி முகமா யிருக்கிறவனை மட்டும் அஞ்ஞாநம் ஜன்மத்திற் சேர்க்குமே யன்றிச் சொரூபாபிமுகமா யிருக்கிற ஞானியை ஜன்மத்திற் சேர்க்கமாட்டாது. [எ - தி.] தாசியானவள் மோகமாய்த் தன்னைப்பார்க்கிறவனை மட்டும் சேர்ப்பாளே தவிர, மற்றவர் களைச் சேர்க்காதிருப்பது போலும், சூதில் ஆசையுள்ளவனைமட்டும் சூதாடிகள் கூப்பிடு வார்களே தவிர, மற்றவர்களைக் கூப்பிடாதிருப்பதுபோலும் அறிக.

[இ - து.] எல்லாருமானந்த வடிவமானு லெல்லாருக்கும் மோக்ஷசுகம் ஏன் வர வில்லை? [எ - தி.] தன்னுடைய பாலை விஷப்பையில் விட்டுச் சாப்பிடுகிறவர்களுக்குத், திருப்தி வாராமல் துக்கமேன் வருகிறது சொல்?

[இ - து.] நிராசையுள்ளவன் எப்பேர்ப்பட்ட விஷயத்தையும் பேதித்து வெளியிற் போவன். ஆசையுள்ளவரையில் அதிலவன் அகப்பட்டு மடிவன். [எ - தி.] வண்டானது தேக்கு முதலான மரத்தைத் துளைத்து வெளியில் போகிறது. அதுவே தாமரச புஷ்பத் திற்குள் ஆசையால் அகப்பட்டு மரித்துப்போவதைப் பார்த்துக்கொள்.

[இ - து.] சிறிய யோநிவாயில் ஈசன் தேகமுழுமையும் நுழையும்படியான கிருபை செய்கிறார். [எ - தி.] காலவரிஷி கர்ணனை ஒருபசு வேண்டுமென்று கேட்க, ஆயிரம் பசுக்களை அவன் கொடுத்ததுபோல அறிக.

[இ - து.] மோக்ஷத்தில் ஏற யத்தநிப்பவனுக்கு ஸ்திரீ வாசனை, பணவாசனை இரண்டு மிருந்தால் கீழே இழுத்துவிடும். [எ - தி.] கற்பகக்கனியைச் சாப்பிடுவதற்கு மரத்திலேறுகிறவனுடைய இரண்டு காலிலும் இரண்டு கயிறைக் கட்டிக் கீழே இழுப்பது போல இருப்பதால், இவ்விரண்டு வாசனைகளையும் விட்டே மோக்ஷத்தில் ஏறவேண்டு மென்றறிக.

[இ - து.] மோக்ஷத்தை அடைகிறவனுக்கு ஸ்திரீ ஆசை, பணத்தாசை இரண்டும் விரோதிகளென்பது எதினாலென்றால், முதலில் ஸ்திரீ ஆசை உண்டானமாத்திரத்தில் கண் குருடாய்ப்போம். என்ன ஐயா, உலகத்திலிருக்கிறவர்க ளெல்லாம் பெண்ணாசையோடு கூடியிருந்தாலும் கண் பொட்டையாய் யாருக்குப் போயிற்று! என்றால், எல்லாருக்கும் கண் போய்விட்டது. எப்படியென்றால், கண் தெரிந்தவன் மயிரையாவது, தோலையாவது,

ரத்தத்தையாவது, மாமிசத்தையாவது, எலும்பு நரம்பு மலம் மூத்திரம் கோழை வேர்வை சளி கண்ணீர் பீளை முதலான வஸ்துக்களையாவது விலை கொடுத்து வாங்குவானா? அவைகளைத் தேடுவானா? கடிப்பானா? கண்ணாலேயாவது பார்ப்பானா? அவைகளைக் காதாலேயாவது கேட்பானா? அவைகளிருக்கிற இடத்துக்கு ஓரடி எடுத்து வைப்பானா? அவைகளைக் குறித்து மனசிலாவது அநுபவிக்க வேண்டுமென்ற எண்ணமாவது உண்டாகுமா? அப்படியிருக்க, அதில் ஆசக்தி யுள்ளவனுக்கு, முன்னே நாம் கண்மாத்திரம் தெரியாதென்று சொன்னது பெரிய பிசகு. ஏனென்றால், சகல இந்திரியங்களும், மனோபுத்தி சித்த அகங்காரங்களும், சகல சாஸ்திரங்களுடைய ஒழுங்கும், லோக நிந்தனைகளும், சத்குருநாதனுடைய உபதேசமும், சாதுக்களுடைய வசனமும் தெரியாது, அநேக இஷ்டமித்திரர்களுடைய விரோதங்களையுங் கண்டு, பாபத்துக்காவது, நரகத்துக்காவது, வியாதிக்காவது, இம்சைக்காவது, பெரியவர்களுடைய ஆயாசத்துக்காவது பயப்படாமல் மயங்கி விழுந்து கிடந்து புரண்டு உருண்டு விட முடியாமல் இருப்பதால், இந்த விஷயத்துக்கு மேல் அநர்த்த மொன்றுமில்லையென் றறிக. இப்படியே பணமும் அநர்த்தங் கொடுக்கும். எப்படியென்றால், இந்தப் பணம் சம்பாதிப்பதிலும், ரக்ஷிப்பதிலும், அழியும்போதும் கவலையாயிருப்பதால், இதையும் துக்கமென் றறிந்து, விவேகியானவன் இந்த ஸ்திரீ ஆசையையும், திரவிய ஆசையையும் நஞ்சுக்குச் சமானமாக நினைத்து, வெறுத்துச் சதா நிராசையுடனிருந்து சுகிக்கக் கடவன்.

32-வது தரங்கம்.

அஞ்ஞாநம் காரணமா யிருக்கும்போது துக்கங் கொடாமல் காரியமாகியே துக்கந் தரும்.

அஞ்ஞானங் காரணாத்மகமா யிருக்குங் காலை, துக்கங் கொடாமல் ஆவரண விக்ஷேபாதி காரிய ரூபமாய்ப் பரிணமித்தே துக்கந்தரும். [எ - தி.] கருவேலம் விதை, பாம்பு முட்டை முதலானவை காரணமாயிருக்கும் போது துக்கங் கொடாமல், காரிய ரூபமான மரமாயும், பாம்பாயும் பரிணமித்துத் துக்கங் கொடுப்பதுபோல வறிக. [இ - து.] அஞ்ஞாநம் காரிய ரூபமாய்ப் பரிணமித்தே துக்கங் கொடுக்கும். [எ - தி.] தீக்குச்சியிலிருக்கிற மருந்து, உறைக்கு முன்னே ஒன்றையும் தகிக்காமல் இருந்து, உறைத்த பின் தீயாய்ச் சகலத்தையும் எரிப்பது போலும்; ராஜாக்கள் ஒருவருக்கொருவர் மனஸ்தாபமாயிருக்கும் போது இருபக்கத்துச் சேனைகளுக்கும் துக்கங் கொடாமல், யுத்தம் நேரிட்ட பின்பு உபய சேனைகளுக்கும் துக்கங் கொடுப்பது போலும்; இரவில் கண் மூடியிருக்கும் போது துக்க முண்டாகாமல், பகலில் கண்ணுக்கு வெளிச்சம் தெரிந்த பின்பே நாம ரூபங்களைப் பார்த்து சுகதுக்க முண்டாவது போலும்; காது சத்தங்களைக் கிரகியாதபோது சுகதுக்கங்கள் உண்டாகாமல் அந்தச் சத்தங்களைக் கிரகித்த பின்பே சுகதுக்கங்கள் உண்டாவது போலும், தொக்கிந்திரியம் பரிசத்தைக் கிரகியாதபோது சுகதுக்கங் கொடாமலிருந்து, சீதோஷ்ண மிருது கடிந ஸ்பரிசங்களைக் கிரகித்த பின்பே சுகதுக்கங்களைக் கொடுப்பது போலும், ரசநேந்திரியம் சும்மா யிருக்கும்போது சுகதுக்கங் கொடாமல்,

அறுசுவைகளைக் கிரகித்த பின்பே சுகதுக்கங்களைக் கொடுப்பதுபோலும்; கிராணேந்திரியம் கந்தத்தைக் கிரகியாத போது சும்மாயிருந்து, நற்கந்த துற்கந்தங்களை கிரகித்த பின்பே சுகதுக்கத்தைக் கொடுப்பதுபோலும், வாக்கும் வசனியாதபோது சுகமாயிருந்து, வசனித்த பின்பே சுகதுக்கங்களைக் கொடுப்பது போலும்; பாணியும் சும்மாயிருக்கும்போது சுகமாயிருந்து, வேலைவெட்டி அடிதடி முதலான தொழில்களைச் செய்த பின்பே வலியையும் கலகத்தையும் கொடுப்பது போலும்; பாதமும் நடவாதபோது சுகமாயிருந்து, ஓட்டம் நடைகளைச் செய்த பின்பே வேதனை யுண்டாவது போலும், பாயுருவிந்திரியம் சும்மாயிருக்கும் போது சுகமாயிருந்து, மலஜல விசர்ஜநத் தொழிலைச் செய்த பின்பே அசிங்கமும், நாற்றமும், சர்க்கார் தண்டனை முதலான துக்கங்களைக் கொடுப்பது போலும்; உபஸ்த இந்திரியம் சும்மாயிருக்கும்போது சுகமாயிருந்து, யோநி லிங்கங்கள் லேபன ரூபமாயும் விகார ரூபமாயும் பரிணமித்த பின் பயம் முதலான துக்கங்களைக் கொடுப்பது போலும்; மனசு, சங்கற்ப விகற்பங்களைப் பண்ணுமலிருக்கும்போது சுகமாயும், அவைகளைப் பண்ணின பின் துக்கத்தை யடைவது போலும்; அஞ்ஞாநம் மேலே சொன்ன திருஷ்டாந்தங்கள் போல சுழுப்தி பிரளயம் மூர்ச்சை முதலான அவஸ்தைகளில் காரணமாயிருந்ததுகொண்டு ஒருவருக்கும் ஒருவிதமான துக்கங்களையுங் கொடாமல், ஜாக்கிர சொப்பன மனோராச்சியங்களில் அதுவே விட்சேப ரூபமான காரியமாய்ப் பரிணமித்துத் துக்கங் கொடுப்பது சர்வாநுபவ சித்தமா யிருப்பதால், முக்திசுகம் வேண்டிய புருஷன், அந்தக் காரண ரூபமான அஞ்ஞாநத்தை முதலில் கெடுத்துவிட்டால், அதன் காரியமான விக்ஷேபாதிகள், வேரறுந்து போன மரம் தானே படுவதுபோல, தானே புநர்ஜன்ம ரகிதமாய் நசித்துப்போமென் றறிக.

33-வது தரங்கம்.

நித்திராசக்திக்கே ஈசுவராதியை உண்டுபண்ணச் சக்தியிருந்தால் மாயைக்குக் கேட்கவேண்டியதில்லை:—

மாயை ஜடமான ஜகத்தைக் கற்பிக்கலாமே தவிர, சேதநர்களான ஜீவேசுவரர்களைக் கற்பிக்கக்கூடாது. [எ - தி.] அற்பமான நித்திராசக்தியும், இந்திரஜாலசக்தியும் சேதநர்களாயுள்ள ஜீவேசுவரர்களைக் கற்பிப்பது அநுபவங்கண் டிருக்கும்போது மகாமாயை அவர்களைக் கற்பிக்கிறதில் அதிசய மில்லாததுபோலும், கடுகத்தனை விஷமே ஆளைக் கொல்லும்போது காளகூடவிஷத்துக்குக் கேட்கவேண்டியதென்ன, நம்முடைய சிசுநமே பிள்ளையை உண்டுபண்ணுமானால், பிரம்மதேவர் உலகத்தை உண்டுபண்ணுவதில் அதிசயமென்ன, ராஜாவேஷம் போட்டவனுக்கே பூஜிதை நடந்தால் நிஜராஜாவுக்கு பூஜிதை நடப்பதிற் கேட்கவேண்டிய தென்ன, குருவின் ஸ்ரீமுகம் கொண்டுவந்தவனுக்கே பூஜிதை நடந்தால் குருவுக்குக் கேட்கவேண்டிய தில்லாததுபோலும், அபிமன்னுவுக்கே மகாரதனென்றபேர் வந்தால் அர்ச்சுனனுக்குக் கேட்கவேண்டியதில்லாதது போலும், தீபத்திலிருக்கிற தீயே சுடுமானுற் பிரளயத்தீ எரிப்பதில் கேட்கவேண்டிய தில்லாததுபோலுமறிக.

[இ - து.] மாயை கிஞ்சிக்ஞத்துவாதி ஜீவகுணங்களைக் கற்பிக்கலாமே தவிர, சர்வக்ஞத்துவாதி ஈசகுணங்களைக் கற்பிக்கமுடியுமா? [எ - தி.] ராஜாவுக்கு மந்திரிமுதலான உத்தியோகஸ்தர்களை நியமிக்கச் சக்தியிருக்கும்போது அவர்களுக்குத் தகுந்தவேலையைக் கற்பிப்பதில் என்ன பாரமிருக்கிறது? பிள்ளையைப் பெற்றவளுக்குப் பேரிடுகிறது பிரயாசை இல்லாததுபோலு மறிக.

[இ - து.] விவேகத்துக்கு அனுகூலமான வைராக்கியம் பண்ணவேண்டியது. அதாவது:—புத்திர களத்திராதிகளிடத்தி லிருக்கிற அபிமானம் விடுகிறது, கிரகக்ஷேத்திரத்திலிருக்கிற அபிமானம் விடுகிறது. புஜிக்கிற விஷயத்தில் இருக்கிற தோஷதிருஷ்டி பூர்வகமாய் பார்த்து அதில் அபிமானத்தை விடுகிறது, சரீரத்துக்கு நல்ல வஸ்திராபரணத்தைத் தரிக்கிற அபிமானத்தையும் விடுகிறது. இப்படிப்பண்ணுமல் இதற்கு விபரீதமாய்க் காட்டுக்குப்போகிறதும், குகையில் வசிக்கிறதும், தலைவளர்க்கிறதும், கையில் நகம் வளர்க்கிறதும், வாய்பேசாம லிருக்கிறதும், இது முதலானவைகள் விவேகத்திற்கு விரோதமான வைராக்கியம். [எ - தி.] அந்நத்துக்கு அதிகமான சாகங்களும், படிக்கல்லுக்கு மேலே சாமான்கள் போடுகிறதும், புருஷனுக்கு அடங்காத ஸ்திரீயும் போலவறிக.

[இ - து.] மாயை ஜீவேசுவர ஜகத்துக்களை உண்டுபண்ணு மென்பது எப்படிக் கூடும்? மாயையோ ஜடமாயிற்று, ஜடத்துக்குச் சேதநாசேதநங்களை உண்டுபண்ணக் கூடுமா வென்றுற் கூடும். [எ - தி.] ஜடமான சாணி, ஜடமான மலம். ஜடமான மாவு முதலானவைகள் சேதநங்களான புழுக்கள் பூச்சிகளை உண்டுபண்ணுவது போலும்; ஜடமான தலைமயிர்கள் சேதநங்களான ஈர் பேன்களை உண்டுபண்ணுவது போலும்; ஜடமான வயிற்றிற் சேதநங்களான நாக்குப்பூச்சி முதலான ஐந்துக்கள் உண்டாவது போலும்; ஜடமான மண்ணிற் கரையான், மண்ணுளிப்பூச்சி முதலான ஐந்துக்கள் உண்டாவது போலும், ஜடமான ஜலத்தில் மீன் முதலான ஐந்துக்கள் உண்டாவது போலும், ஜடமான நினைப்பு சேதநர்களான ஜீவர்களைப் பந்தப்படுத்தும்படியான கர்மங்களை யுண்டுபண்ணுவதுபோலும், ஜடமான மேகம் பயங்கரமான இடி மின்னல் மழை முதலானதை உண்டுபண்ணுவது போலும், ஜடமான இருட்டு பேய்பிசாசுகளை உண்டுபண்ணிச் சேதநர்களான ஜீவர்களைப் பயப்படுத்துவதுபோல வறிக.

ஞானமில்லாத சுஷ்க வைராக்கியம் பாபத்தையும், துக்கத்தையுங் கொடுக்கும். [எ - தி.] பசுவினிடத்தி லுண்டாகிற பால் முதல் ஐந்தும் பஞ்சகவ்வியமாய்ப் பாபத்தைப் போக்கும், ரத்தத்தைச் சேர்த்து ஷட்கவ்வியமாய்ச் சாப்பிட்டால் விசேஷமென்று நினைத்தவன் பாபியாவது போலப் போகாமல், விவேகத்துக்கு அநுகூலமான வைராக்கியமே மோக்ஷ பரியந்தமான சகல சுகத்தையும் கொடுக்குமென் றறிக.

34-வது தரங்கம்.

அஞ்ஞானம் அநிர்வசநீயம்:—

அஞ்ஞானத்துக்கு வஸ்துத்துவமும், அத்தியந்தா சத்துத்துவமும் சொல்லக்கூடாது. ஏனென்றுல், விசாரிக்கும்போது அது பதார்த்தமாய்க் காணப்படாதபடியினுலும், தன்னை

மறைத்து ஜநநமரண துக்கங்களைக் கொடுப்பதாலும், [எ - தி.] இருட்டானது தீபம் வந்தமாத்திரத்திற் பதார்த்தமாய்க் காணப்படாமலும், பயாதிதுக்கங்களை உண்டுபண்ணு வதாலும், இருட்டை ஒரு வஸ்துவாகவும்; சசவிஷாணம்போல அத்தியந்தாசத்தாகவும் சொல்லக்கூடாததுபோல வறிக.

வாசனையாற் சங்கற்பமும், சங்கற்பத்தால் வாசனையும் விருத்தியாகும். [எ - தி.] ஜலத்தால் தாமரையும், தாமரை இலையால் ஜலமும் விருத்தியாவது போலும் அறிக.

[இ - து.] மாயாகாரியத்துக்கு நாசமே யல்லாமல் மாயைக்கு நாசமில்லை. அது சத்தியமோ வென்றால், பொய். இந்திர ஜாலசக்தி எப்படிப் பொய்யோ அப்படிப்பொய். அந்தச்சக்திக்கு நாசமில்லை யென்பதற்குச் சாக்ஷி என்னவென்றால், பூர்வத்தில் சுகாதி கள் முக்தாளாய்ப் போயிருந்தும் இப்போது ஜகத்துச் சிருஷ்டியாகாமற் போயிற்றா சொல்?

அஞ்ஞாநம் சத்தா அசத்தாவென்றால், சத்தென்றும், அசத்தென்றும், சொல்லக் கூடாது, அநிர்வசநீய மென்று சொல்லவேண்டும். எதனால் என்றால், சத்தானால் மூன்று காலங்களிலும் கெடாமலிருக்கவேண்டும். நான் பிரம்மமென்கிற ஞாநத்தாற் காணமற் போவதாற் சத்தென்று சொல்லக்கூடாது. அசத்தென்றால், காரிய உற்பத்தியைச் செய் யாமலிருக்கவேண்டும். ஜீவேசுவர ஜகத்துக்களான காரியங்களை உண்டுபண்ணுவதாலும், நான் அஞ்ஞாநி யென்ற அநுபவம் எல்லாரிடத்திலும் காணப்படுவதாலும் அசத்தென் றும் சொல்லக்கூடாது. நித்திராசக்தியைப்போல அநிர்வசநீயமென் றறிக. ஐயா, நித்திரா சக்தியானது எப்படி அநிர்வசநீயமென்றால், அதற்கு உத்தரம் சொல்லுகிறோம் கேள். நித்திரா சக்தியானது சத்தென்றால், இப்போது ஜாக்கிரத்திலும் இருக்கவேண்டும். அப் படி யிராமையாற் சத்தென்று சொல்லக்கூடவில்லை. அசத்தென்றால், நாள்தோறும் சொப்பன வஸ்தையையும், அதில் அநேகவிதமான ஜீவேசுவர ஜகத்துக்களையும், அநேக விதமான சுகதுக்காகாரங்களையும், நாள்தோறும் உண்டுபண்ணுவதால் அசத்தென்றும் சொல்லக்கூடவில்லை யென்றறிக. ஐயா, நித்திராசக்தியானது அநிர்வசநீயமென்று சொன்னது சரியே. ஜாக்கிரதா அவஸ்தையானது சத்தியமாயும், ஈசுவரனால் உண்டு பண்ணப்பட்டதாயும், ஜாக்கிரத்திலுள்ள சகல விதமான ஞாநங்களையும் பெரியவர்களிடத் திற்கேட்டே தெரிந்துகொள்ள வேண்டியதாயும், நாம் சுகம் வேண்டுமென்று நினைத் தாலும் சுகம் வராமலும், துக்கம் வேண்டாமென்று நினைத்தாலும் துக்கம் வருவதும், பிள்ளை வேண்டுமென்று நினைத்தாற் பெண்பிறப்பதும், பெண் வேண்டுமென்று நினைத் தாற் பிள்ளைபிறப்பதும், இரண்டும் வேண்டுமென்று நினைத்தால் இரண்டுமில்லாமல் போகிறதும் பிரத்தியக்ஷமா யிருப்பதும் கண்டிருக்க, இதைச் சொப்பனம்போல அநிர் வசநீய மென்று எப்படிச் சொன்னீரென்று கேட்பாயாகில், அதற்கு உத்தரம் சொல்லுகி றோம் கேள்:—வாசனைகளோடு கூடின நித்திராசக்தியும் தன்னிடத்திலுள்ள தானாலும், நாம் நினைத்தபடி சுகமாவது துக்கமாவது வராமல் தன் சுபாவமாய்ச் சுகதுக்கங்களை உண்டு

பண்ணுவதாலும், சொப்பனத்திலும் நமக்குத்தெரியாத சாஸ்திரங்களுக்கு அவ்விடத்திற் கற்பிதர்களாயிருக்கிற சாஸ்திரிகளிடத்திற் போய் அர்த்தம் தெரிந்துகொள்வதும், தனக்குத்தெரியாத பச்சிலைகளை மலையிற் போய்த் தெரியாமல் அலைந்து திரிந்த பின், அவ்விடத்திலுள்ள சித்தாதிகளைக் கேட்டுத்தெரிந்து கொள்ளுவதும், இன்னம் அநேகவித மாய்க் கூடாதகாரியங்களையும் கூட்டி வைப்பதாற் சொப்பனமும், ஜாக்கிரமும், அநிர்வசநீய மென்பதிற் சரியாயிருக்கிறது. [எ - தி.] ஒரு புருஷர் முமுக்ஷுத்துவத்தினுற் சாதனங்களை அடைந்து, குருமுகமாய் சிரவணமநநங்களைச் செய்து நிர்விகற்ப சமாதியை அடைய வேண்டுமென்று நினைத்து உட்கார்ந்தவருக்கு, விக்ஷேப முதலான அநந்தகோடி சங்கற்ப முண்டாவதும், விசாரித்தாற் காணுமல் போவதுபோல வறிக. இதற்கு சாக்ஷி என்ன வென்ருல், திம்மா பட்டர் என்ற பிராம்மணர் சம்சார துக்கம் சகிக்க மாட்டாமல் தபித்து, கிரகத்திலிருந்து வெளியேறிப் பெரியவர்களைத் தேடிப் போகும்போது, ஆரிய குரு ஸ்வாமிகளென்கிற ஒரு மகானைக் கண்டு, அவரை சரணுகதம்பண்ணி, அவர் கிருபையைப் பெற்றபின்பு, அவரைப் பார்த்துக் கேட்கிருர்:—ஹே குரோ! நானுர்? இந்தச் சரீராதி ஜகத்து எப்படி யுண்டாயிற்று? இது எப்போது உண்டாயிற்று? எப்போது நசிக்கும்? நான் எப்போதிந்தச் சம்சாரதுக்கம் நாசமாய், சுகித்துக்கொண்டிருப்பே னென்று கேட்ட சீடனைப்பார்த்து, அந்தக் குருநாதன் சொல்லுகிருர்:—அடே குழந்தாய்! இது வென்று வருகிற பஞ்சபூதங்களென்ன, மாயை என்ன, ஈசுவர னென்ன, இதுபோலவே இது வென்று வருகிற ஆறுதத்துவமான ஸ்தூலதேக மென்ன, இருபது தத்துவமான சூக்ஷுமதேக மென்ன, இரண்டு தத்துவமான காரணசரீர மென்ன, இது முதலானவைபோல, இது வென்று அறியப்படாமலும், மூன்று காலங்களிலும், மூன்று சரீரங்களிலும், மூன்று அவஸ்தைகளிலும் சாக்ஷியா யிருக்கிற அறிவே தானென்று அறிந்தால், மற்றைச்சங்கைகளும் மற்றைச் சம்சார துக்கங்களும் போமென்று சொன்னதை அறிந்து, அவரும் அப்படியே துக்கநிவர்த்தி, தடையற்ற ஆனந்தத்தை அடைந்து கிருதகிருத்தியராணுரென் றறிக.

35-வது தரங்கம்.

சச்சிதாநந்தமாகிய ஆத்மாவுக்கு அஞ்ஞாநம் சூநியவிலக்ஷணம், விக்ஷேபம் துச்ச விலக்ஷணம்:—

சத்ரூபியா யிருக்கிற தனக்கு அஞ்ஞாநம் சூரிய விலக்ஷணம், தேகாதி நாமரூபம் துச்சவிலக்ஷணம் [எ - தி] சேதநமான புருஷனுக்கு ஜடமான ஆகாசம் போலும், தன் நிழல்போ லுமென் றறிக.

[இ - து.] விக்ஷேப சக்தி விவேகிக்கு அநுகூலத்தையும், அவிவேகிக்கு துக்கத்தையும் கொடுக்கும். [எ - தி.] எமனையும் பணத்தையும் போல வறிக.

[இ - து.] சத்தாகிய ஆத்மாவுக்கு, அஞ்ஞாநம் சூநிய விலக்ஷண மென்பதும், ஜகத்து துச்சவிலக்ஷண மென்பதும் எதனுலென்ருல், சுழுப்தியிலும், பிரளயத்திலும்,

மூர்ச்சையிலும் அஞ்ஞானம் ஆத்மாவிடத்தி லிருந்தாலும், தனக்கு வேருக்த் தோற்ருமை யாலும், அதனுல் யாருக்கும் ஒருவிதமான கர்மங்களேயும், ராகத்துவேஷங்களேயும், இந் திரியப் பிரவர்த்திகளேயும் உண்டுபண்ணுமலிருப்பதால் அந்த அஞ்ஞானம் சூநியவிலக்ஷண மென்று சொல்லப்பட்டது. விக்ஷேபருபமான ஜகத்துத் தோன்றின மாத்திரத்தில், கருத் துருத்துவங்களேயும், வாசனேகளேயும், கர்மங்களேயும், அகங்கார மமகாரங்களேயும், ராகத் துவேஷங்களேயும், இந்திரியங்களுக்கு அசைவுகளேயும், விஷயப் பிரவர்த்திகளேயும், தேகாதி நாமரூபங்களுடைய தோற்றங்களேயும், அதில் சத்திய புத்தியையும், அதில் சுகதுக்கங்களேயும் கொடுப்பதால், விக்ஷேபத்தைத் துச்சவிலக்ஷணமென்று சொல்லப் படும். [எ - தி.] மனசு சங்கற்பமன்றியில் வாசனுமாத்திரமாயிருக்கும்போது சூநியமாயும், சங்கற்ப ரூபமாய்த் தோற்றுவதால் துச்சமாயும் இருப்பது போலும்; பூமிக்குள் அடங்கி யிருக்கிறவித்துக்கள், தோற்ருமையால் சூநியமென்றும், கர்மமாகிற மழையால் முளேத்துத் தோன்றின பின் துச்சமாயும்; புருஷனுடைய நிழல் இருட்டுக்குள் இருக்கும்போது தோற் ருமையால் சூநியமாயும், வெளிச்சத்தில் வந்தபின் தோற்றுவதால் துச்சமாயும்; இந்திர ஜாலக்காரனிடத்திலிருக்கிற இந்திரஜால சக்தி வெளிப்படுமுன் தோற்ருமையால் சூநிய மாயும், வெளிப்பட்ட பின் அநேகவிதமான பட்டணங்கள், காடுகள், மலேகள், நதிகள், சமுத்திரங்கள், ராஜாக்கள், சதுரங்க சைந்யங்கள், கரடி புலி பாம்புகள் முதலான ரூப மாய்த் தோற்றி அறியாதவர்களுக்கு சுகதுக்கங்களேக் கொடுப்பதால், துச்சவிலக்ஷண மென்று சொல்லப்படுவது போலும்; நித்திரா சக்தி சுழுப்தியில் தோற்ருமையால் சூநிய மாயும், சொப்பனுவஸ்தையில் அநந்த விதமான நாமரூபங்களேத் தோற்றச் செய்வதால் துச்சவிலக்ஷணமாயு மிருப்பதுபோலும் அறிக.

விக்ஷேப சக்தி நல்லவர்களுக்கு நன்மையையும், கெட்டவர்களுக்குத் தீமையையும் கொடுக்கும். [எ - தி.] அரசனுனவன் யோக்கியர்களுக்கு, சகல சம்பத்தையும் கொடுத்து ரக்ஷித்துச் சுகப்படுத்துவது போலும், பொய் புரட்டுத் திருட்டு உருட்டுச் செய்கிற துஷ்டர் களுக்கு, அடியும் விலங்கும் கொடுப்பது போலும்; ஈசுவரன் கொடுத்திருக்கிற, தநுகரண புவந போகங்களே, சாதுக்கள் தங்களுக்கும் அந்நியர்களுக்கும் உபகாரப் படுத்துவதும், துஷ்டர்கள் தங்களுக்கும் பிறருக்கும் துக்க முண்டாக்குவதுபோலு மறிக.

36-வது தரங்கம்.

சஞ்சித கர்ம முண்டாகுந் தன்மை:—

அழுத்தமான ஒரு கர்மத்திலுண்டான, ஜீவனுடைய ஒரு ஜந்மத்திலுண்டாகிற கர்மங்களுக்குள், அழுத்தமான ஒரு கர்மத்தை மட்டும் சஞ்சித கர்மப் டையிற் சேர்த்து, மற்றைப் புண்ணிய பாப கர்மங்களுக்குப் பலமான சுவர்க்க நரகங்களில் சுகதுக்கங்களே அநுபவிக்கும்படி செய்கிருர். [எ - தி,] விவசாயக்காரன் பயிர்களிலுண்டான, ஒரு காயி லிருக்கிற விதையை மட்டும் வித்தாக வைத்து, மற்றைய வெல்லாம் சாப்பிடுவதுபோல வறிக. ஐயா, ஒரு ஜந்மத்திற் செய்யப்பட்ட அநந்தகோடி கர்மங்களில், ஒரு கர்மத்தை

மட்டும் சஞ்சிதத்தில் சேர்ப்பானேன்? மற்றவைகளைச் சஞ்சிதத்திற் சேர்க்காமற் போவானேனென்றால், இப்படி ஒரு ஜந்மத்தில் ஒரு கர்மத்தை யெடுத்து, சஞ்சித மென்கிற பையில் போட்டு வந்ததே, அநேக கர்மங்கள் சேர்ந்து ஒரு சஞ்சியாயும், அப்படி அநேகங் கோடி சஞ்சிகள் எண்ணத் தொலையாததாய், மலை மலையாய்க் குவிந்திருக்கும் போது, நீ சொன்னபடி ஒரு க்ஷணத்திற்குள் அநந்தகோடி நினைப்பு ரூபமான கர்மங்களுண்டானால், ஒரு நாளைக்குள் எத்தனை கோடி கர்மங்களுண்டாகும், இப்படியே ஒரு மாசத்திற்குள் எவ்வளவு உண்டாகும், ஒரு வருஷத்திற்குள் எவ்வளவு உண்டாகும், ஒரு ஜந்மத்தில் எவ்வளவு உண்டாகும், இப்படி எத்தனைகோடி ஜந்மங்கள் வந்து போயிருக்கிறது? ஆகையால் ஒரு ஜந்மத்திற் செய்யப்படுகிற அநந்தகோடி கர்மங்களில், அழுத்தமாயும் வாசனையோடு கூடினதாயு மிருக்கிற ஒன்றிரண்டு கர்மங்களை, சஞ்சித கர்மமென்கிற பையிற் சேர்த்துக் கட்டிவைத்துப் போட்டு, மீதமுள்ள அந்தந்த ஜந்மங்களிற் செய்யப்பட்ட புண்ணிய பாப கர்மங்களுக்குப் பலமான, சுவர்க்க நரகங்களை அநுபவித்துப் போட்டபின், சஞ்சிதத்தில் புண்ணிய கர்ம மிருந்தால் தேவ ஜந்மத்தை அடைவான். அதிலும் உத்கிருஷ்டமான புண்ணியஞ் செய்திருந்தால், இந்திராதி அஷ்டதிக்குப் பாலகர்களாயும், சூரியாதி நவக்கிரக தேவதைகளாயும் பிறப்பார்கள். புண்ணியத்தின் மத்திமமா யிருந்தால், ஆஜானஜ தேவதைகள், பிதுர் தேவதைகள், கந்தர்வர்களாயும் பிறப்பார்கள், புண்ணியத்தில் அதமமாயிருந்தால், யக்ஷ ராக்ஷசாதி ஜந்மங்களை அடைவார்கள். இப்படியே புண்ணிய பாப மிசிரமான கர்மத்தில், உத்தமமான கர்மத்தால் தத்துவ ஞானத்தை அடைய யோக்கியமான மானுடப் பிறப்பையும்; மத்திமமான கர்மம் செய்திருந்தால் கர்மாநுஷ்டானபரர்களாயும்; அதமமான கர்மத்தாற் பாமரர்களாயும் பிறப்பார்கள். பாப கர்மத்திற் கொஞ்சம் செய்திருந்தால், மனிதர்களுக்கும் தேவர்களுக்கும் உபயோகமான பால் முதலானவைகளைக் கொடுக்கும்படியான, பசு முதலான ஜந்மங்களையும்; மத்திமமான பாபங்களைச் செய்திருந்தால், பன்றி கழுதை முதலான ஜந்மங்களையும்; மிகுந்தபாபம் செய்திருந்தால், புலி கரடி பாம்பு முதலான விஷவிருக்ஷங்கள் வரை ஜந்மத்தை அடைவார்களென் றறிக. ஐயா, இந்தகர்மங்கள் எதனாலே செய்யப்படுகிறது? எந்த ஜந்மத்தில் செய்கிற கர்மங்களுக்குப் பலனுண்டாகும்? அந்தக்கர்மங்களின் பேதம் எப்படி யென்றால், மனோ வாக்குக் காயங்களான திரிவிதகரணங்களாலேயே செய்யப்படுகிறது. இவைகளில் முக்கியமாய் மநுஷஜன்மத்திலேயே உண்டாகிறதுகள். இதில் காயத்தினாற் செய்கிற, குருசிசுருஷை முதலானவைகள் புண்ணியகர்மம். சிலபோது குரு சிசுருஷையும், சிலபோது குடும்ப ரக்ஷணையும் செய்துவருவது மிசிர கர்மம். பிறரைச் சதாஹிம்சித்துக் குடும்ப ரக்ஷணை செய்வது பாபகர்மம். வாக்கினால் குருஸ்துதி முதலானது செய்வது புண்ணியம்; குருஸ்துதியும், உலகப் பேச்சும் பேசுவது மிசிரம்; சதா உலகப் பேச்சு பேசுவது பாபம். மனசில் ஆத்மசிந்தனையை இடைவிடாமற் செய்வது புண்ணியம்; ஆத்மசிந்தனையும் விஷயசிந்தனையும் செய்வது மத்திமம்; விஷயசிந்தனை மட்டும் சதாசெய்வது அதமம் இப்படித் திரிவிதகரணத்தாற் செய்யப்படுகிற இக்கர்மங்களை, அறியாமையால் நான் செய்கிறேனென்று, ஒப்புக்கொள்வதால் பந்தமென்றறிக.

ஆனுலிப்படிச் சங்கலிப்பின்னலைப் போல, தொடர்ந்து வருகிற இந்தச் சஞ்சிதகர்மம், நிஸ்சேஷமாய் நிவர்த்தியாய், இதனுல் உண்டுபண்ணப்படுகிற, ஜநநமரண துக்கப்பிரவாகம் எப்போது ஓயுமென்று கேட்பாயாகில், எப்போது நானே பிரம்மமென்ற ஞாநம், பிரதிபந்த மன்றியிற் சாக்ஷாத்காரமாக ஆகிறதோ, அப்பொழுதே சொப்பனத்திலிருந்து விழித்தவனுக்கு, அந்த நிமிஷத்திலேயே நித்திராமோகமும், சஞ்சிதகர்மமும், அதனுல் வரப்பட்ட சொர்க்க நரகங்களுமில்லாமற் போவதுபோல, நான் பிரம்மமென் றறியாத அறியாமையும், சஞ்சிதகர்மமும், சம்சாரதுக்கமும் நிவர்த்தியாய், ஞாநரக்ஷை தபசித்தி சர்வசமத்துவம் முதலான ஜீவன்முக்தி சுகாவிர்ப்பாவத்தை யடைந்து, கிருதகிருத்தியனுய் நித்திய திருப்தியை அடைந்து, தன்னைப்போலச் சகலரையும் கடைத்தேற்றி வைத்துக் கொண்டிருப்பானென் றறிக.

37-வது தரங்கம்.

காலத்தின் வலி:—

ஜடமான காலம், சேஷ்டைபண்ணுமா வென்ருல், ஒரே காலத்தில் யுத்தமுதலானதால் அநேகங்கோடி பேர்கள் மடிகிறதைப் பார்த்துக்கொள்.

ஆகாதகாலத்துக்கு அந்நத்துவேஷமும், போதாதகாலத்துக்குப் பிரம்மத் துவேஷமும் வருமென்ற பழமொழியின் கருத்து:—துவம்பத லக்ஷியமான கூடஸ்தாநந்தத்தை, விசாரிப்பதில் துவேஷம் வந்துவிட்டதால், ஜீவன்முக்தியான பிழைப்புக்கு இடமில்லை. போதாதகாலத்துக்கு தன் பிராணதாதாவான மகாராஜன் போலிருக்கிற, தத்பதலக்ஷியமான பிரம்மாப்பியாசத்தில் துவேஷம் வந்துவிட்டதால், விதேஹமுக்திச் சுகமும் கிட்டாதென் றறிக.

காலமென்பது எது? காலத்திற்கு என்ன சாமர்த்திய மிருக்கிறது? இந்தக் காலத்தை இவ்வளவு பெரிதாய்ச் சொல்லவேண்டிய காரணமென்ன? அந்தக்காலத்தை என்னமாய் ஜயிக்கிறது? அதை ஜயிக்க உபாய மெப்படி? என்ற ஐந்து சங்கைக்கும் உத்தரம் சொல்லுகிருேம் கேள்:—காலமென்பது மூலப்பிரகிருதியினுடைய அநந்த சக்திகளில் முக்கியமான ஒரு சக்தியென் றறிக. காலத்தின் சாமர்த்தியத்தினுலேயே சிருஷ்டியாதி பஞ்சகிருத்தியங்களும் நடக்கிறது. ஜீவர்கள் சிருஷ்டிகாலத்தில் உண்டாகிறதும், ஸ்திதி காலத்தில் லாபநஷ்டங்களையும், மாநாவமாநங்களையும், உயர்ச்சிதாழ்ச்சிகளையும், இஷ்டாநிஷ்டங்களையும், ராகத்துவேஷங்களையும், ஜயாபஜயங்களையும், ஜநநமரணங்களையும், சுகதுக்கங்களையும் மாறிமாறி அடைந்துகொண்டு தாபப்பட்டுக்கொண்டிருப்பதும்; பிரளயகாலத்தில் நாமரூபங்களும், மனசு முதலான கருவி கரணங்களும், ஜீவேசுவரர்களும் லயத்தை யடைகிறதும்; திரும்ப இப்படியே மாறிமாறிச் சுத்திக்கொண்டிருப்பது எப்படிப்போல வென்ருல், இப்போது நடக்கிற ஜாக்கிராவஸ்தையையே சிருஷ்டிகாலமென்றும், சொப்பனுவஸ்தையையே ஸ்திதிகால மென்றும், சுழுப்தி அவஸ்தையையே பிரளயகாலமென்றும், அவஸ்தாத்திரயங்கள் மாறிமாறி வந்துகொண்டிருப்பதும், அவைகளில் ஜீவன் சுகதுக்கங்களை அடைந்து கொண்டிருப்பதை உன் அநுபவத்தால் அறிந்துகொள்.

இனி இந்தக் காலத்தை இவ்வளவு பெரியதாய்ச் சொல்லவேண்டியதற்கு காரணத்தைச் சொல்லுகிறேன் கேள்:—நீசனை மகானுய்ச்செய்வதும், சூரனைக் கையாலாகாததனுல் கொல்லச் செய்வதும்: வித்வானை அவித்வானுல் அவமானப்படச் செய்வதும், வாசாலகனை ஊமையாகச் செய்வதும், ஊமையை வாசாலகனுய்ச் செய்வதும், நொண்டியை மலையைத் தாண்டச்செய்வதும், வேகமுள்ளவனை நொண்டியாகச் செய்வதும், கருடனைப் பாம்புகளுக்குப் புழுக்கையாகச் செய்வதும், பின் ஒரு காலத்தில் கருடன் பாம்புகளைக் கொத்திக் கொல்லவும், கிழட்டாடு சிம்மத்தைப் பயந்தோடும்படிச் செய்யவும், திரிமூர்த்திகளும் அநுசூயை யென்கிற ஒரு மநுஷப்பெண்ணிடத்திற் சிசுக்களாய்த் தொட்டிலில் கட்டுப்படவும், இன்னுமநேக சித்திர விசித்திரங்களைச் செய்வதால் காலத்துக்கு மேல் வலியுள்ளதொன்று மில்லையென் றறிக. இனிக் காலத்தை ஐயிப்பதற்குக் காரணத்தைச் சொல்லுகிறோம் கேள்:—காலமானது சத்தா, அசத்தா, சித்தா, ஜடமா வென்று சத்குரு சந்நிதாநத்திலிருந்து விசாரித்தால், சச்சிதாநந்தமாகிய நம்மிடத்தில் காலமென்பது, காலத்திரயத்திலும் இல்லவே யில்லை. இந்தக் காலம் ஜகத்தைக் குறித்து வந்திருப்பதால், ஜகத்தே இல்லாத போது காலமெங்கே இருக்கும்? [எ-தி] பழுதையிற் பாம்பே இல்லாத போது, பழுதைப் பாம்பு கடிக்கும்படியான கஷ்டகால மெங்கேயிருந்து வந்தது? இந்தக் காலத்தை ஐயிப்பதற்கு முக்கிய உபாயமொன்றிருக்கிறது. அதாவது, குரு கிருபையேயாம். அதாவது, அநாத்ம திருஷ்டியையுடைய, அவிவேகனென்ற ராஜா, அஞ்ஞாநமென்ற துஷ்டனுடைய துர்ப்போதனையால், மோஹமென்கிற சாராயத்தை, நிரம்பப் பாநம் பண்ணி, தன்னுடைய நிஜமான பிரக்ஞை கெட்டுப்போய், தேகம் நான், பிரபஞ்சம் சத்தியமென்ற படுகுழியில் விழுந்து, விபரீத பாவனையாகிற நித்திரையை யடைந்து, யானெனது என்கிற சொப்பனுவஸ்தையை யடைந்து, தன்னுடைய பாஹியாந்தக் கரணங்களாகிற படைகளுடன், சம்சாரமாகிற யுத்த பூமியில் வந்திருக்கிற சப்தாதிகளாகிற எதிரிகளோடு, யுத்தத்திற்குப் போய்ச் சண்டை நடக்கும்போது, இவனுடைய சுரோத்திரமாகிற சேநாதிபதியைச் சப்தமென்கிற எதிரியான சேநாதிபதி விழுங்கியும், இதுபோலவே துவக்காதி சேநாதிபதிகளை, ஸ்பரிசாதி சேநாதிபதிகள் விழுங்கிப் போட்டதை இவன் கண்டு, மனசாகிற தளகர்த்தனை யேவின பின், எதிரிகளில் முக்கியமான, ஸ்திரீ யென்ற தளகர்த்தாவை அவர்கள் ஏவி விட்டதும், அவள் எதிரே வந்த மாத்திரத்தில், இவன் தைரிய முதலான அஸ்திர சஸ்திரங்களை நழுவ விட்டு, ஸ்தம்பித்து மோஹித்துப் பிரமித்துப் போன சமயத்தில், அந்த ராஜா தபித்து, இது என்ன கஷ்ட காலமென்று அழும்போது, விழித்திருக்கிற தன் பிதாவாகிய குரு, நீ யாரென்று தட்டி யெழுப்பினவுடன், இவனும் விழித்தமாத்திரத்தில் மேலே கண்ட அநர்த்தங்களெல்லாம் போய்ச் சுகித்த கதையை அறிக.

38-வது தரங்கம்.

கிரமசிருஷ்டி, யுகபத்சிருஷ்டியின் தன்மை:—

சிரமசிருஷ்டிக்கும், யுகபத்சிருஷ்டிக்கும் பேதமுண்டு. [எ-தி.] பிராமணர்கள் ஏழு

வயதுப்பெண்ணைக் கலியாணம் செய்து, கிரமமாகப் பக்குவமாய் நாள் பார்த்து ருதுசாந்தி செய்வதுபோலும், சீநத்தாருக்கு யௌவநமான ஸ்திரீ புருஷர்கள் ஐக்கியமான பார்வை யுண்டான பொழுதே, ருதுசாந்தியும் உண்டாவதுபோலு மறிக. [இ - து.] ஆர் என்ன சொன்னாலும் சொல்லட்டும், நாம் அவர்கள் சொல்லுகிறபடி கர்த்தாவாக ஆகமாட்டோ மென்று சொல்லுகிறவர்களிடம் சிரமசிருஷ்டி; அப்படி சொல்லுகிறவனைத்தும் நம்கற்பித மென்று சொல்லுகிறது யுகபத்சிருஷ்டி. [எ - தி] ஸ்திரீ வேஷம் போட்டவனைக்கண்டு பிரசவவேதனை முதலானவை யடைகிறதாக ஜநங்கள் சொன்னாலும், அவனுக்கு யாதொரு வேதனையும் இல்லாதது போலும்; விழித்தவனுக்கு சுவப்பநத்திற் கண்ட தூஷணை பூஷணை முதலானவை யெல்லாம் தன் கற்பனை யென்று தோற்றுவதுபோலு மறிக.

[இ - து.] கிரம சிருஷ்டிக்கும், யுகபத் சிருஷ்டிக்கும் யுக்திகள்:— எறும்பு மாம்பழ ரசத்தைச் சாப்பிட மரத்திலேறுவது போலும், பக்ஷிகள் பறந்து மரத்தின் மேலேறிப் பழரசத்தைச் சாப்பிடுவது போலும்; கையால் எழுதுகிற புஸ்தகங்கள் கிரமமாக வருஷாந் தரம்வரை எழுதி முடியவேண்டுவது போலும், அச்சிற் போடுகிற புஸ்தகங்கள் ஆயிர மிரண்டாயிரம் ஒரே காலத்தில் முடிவதுபோலும்; காசிக்கு நாட்டுவண்டியிற் போகிறவன் சங்கடப்பட்டுக்கொண்டு ஆறுமாசத்திற் போய்ச் சேருகிறதுபோலும், அந்தக் காசிக்கே ரயில் வண்டியில் ஆறுநாளிற் சங்கடமன்றியில் போய்ச் சேருவதுபோலும்; ஆள்வசம் ஒரு ஊருக்குச் சேதி எழுதி அநுப்பிக்கிறது போலும், அந்தச் சேதியைத் தந்தியிற் பேசுவது போலும்; சக்கிமுக்கிக் கல்லுகளைத் தட்டித் தீபமுண்டாக்குவது போலும், நெருப் புக்குச்சியை உறைத்துத் தீபமுண்டாக்குவது யோலும்; சாமான்களைத் தலைச் சுமையாய் ஒரு இடங்களுக்குத் தூக்கிப் போவதுபோலும், கப்பலில் அநேக சாமான்களை யேத்தி அதிசீக்கிரத்திற் கொண்டு போவதுபோலும்; நதியில் போய் ஜலமெடுத்துக்கொண்டு வருவதுபோலும், தண்ணீர்க் குழாயைத் திருகிவிட்டு ஜலமெடுப்பது போலும்; மநுஷ்யர்கள் நூற்கிற நூல்போலும், பொம்மை நூற்கிற நூல்போலும்; மநுஷ்யர்கள் நெய்கிற வஸ்திரம் போலும், பொம்மை நெய்கிற வஸ்திரம் போலும்; மநுஷ்யர்கள் நெல்லைக்குத்தி அரிசி ஆக்குவதைப்போலும், பொம்மை நெல்லைக்குத்தி அரிசி ஆக்குவது போலும், சரீர இந்திரியாதிகளோடு ஒரு இடங்களுக்குப் போவதுபோலும், மனசு ஒரு க்ஷணத்தில் மூன்று உலகமும் போவதுபோலும்; காட்டை அரிவாள் கோடரியால் வெட்டி அழிப்பது போலும், தீயை வைத்துக் காட்டை அழிப்பதுபோலும்; விஷயேந்திரியாதிகளைக் கிரம மாய் நிக்கிரகித்து மனசை நிக்கிரகிப்பதுபோலும், விவேகத்தால் அதி சீக்கிரத்தில் மநசைச் சுவாதீனம் பண்ணுவது போலும்; திண்டுக்கல் முதலான இடங்களில் பத்து கிணறுக்குப் போய் ஸ்நாநபாநாதிகளை பதினைந்து நாழிகைவரை அலைந்து திரிந்து முடித்துக் கொள்வதுபோலும், பூர்ண தடாகத்திற் சகல கிரியைகளையும் முடிப்பதுபோலும்; கணபதி முதலான தேவதைகளை வெகுகாலம் வெகுவிதமா யுபாசித்து வைராக்கியாதி சத்குண சம்பத்துக்களைக் காலாந்தரத்திற் பெறுவது போலும், சத்குருநாதனிடத்தில் சாதந சதுஷ்டய முதற் சமாதி சாக்ஷாத்காரம்வரை ஒரே இடத்தில் அதி சீக்கிரத்தில்

பெறுவது போலும்; கையால் ஒவ்வொரு பதார்த்தமாய்த் தொடுவது போலும், கண்ணுல் ஒரே காலத்தில் எல்லாவற்றையும் பார்ப்பது போலும்; ராத்திரியில் ஒவ்வொரு வீடாய் விளக்கேற்றுவது போலும், பகலில் சூரியன் ஒரே காலத்தில் தன் கிரணத்தால் உல கெங்கும் விளக்கி வைப்பது போலும்; அஷ்டாவதாநம் செய்கிற சபையில் ஒருவன் சதுரங்கக் காய்களையும், மற்றொருவன் சுலோக அக்ஷரங்களையும், கல் நெல் கணக்கு களையும், ஒவ்வொருத்தன் அதை அதை யாதுவைத்துக் கொள்ளுவது போலும், அந்த அஷ்டாவதாநி அந்த எட்டுச் சங்கதிகளையும் ஒருமித்து அவதாநம் பண்ணிக்கொள்வது போலும்; இவ்விடத்தில் கௌதம மகரிஷியினுடைய புத்திரர்கள் இரண்டு பேர்களுக்குள் சுகிருதி யென்கிற ஜேஷ்ட புத்திரன், தன் பிதாவாகிய கௌதமரிடத்தில் ஜீவன்முக்தியை யடைய விரும்பிக் கேட்டதில், அவர் முப்பத்திரண்டு வருஷம் வேதாத்தியயநம் பண்ணச் சொல்லி, அதன் பின் அறுபத்துநாலு வருஷம்வரை ஸ்திரீயோடிருந்து வேதோக்த கர்மங் களை நிஷ்காமியமாய்ச் செய்யச் சொல்லி, அதனுல் சித்த மலங்களைப் போக்கிய பின், சித்தவிக்ஷேபங்கள் நிவர்த்தியாகும் பொருட்டு, முன்னூறு வருஷம் சகுண உபாச னையைச் செய்வித்து, அதன் பின் அஞ்ஞாநம் போவதற்காகச் சாதந சதுஷ்டயங்களை அப்பியாசித்து வைத்து, சிரவணுதிகளையும் வெகுகாலம் அப்பியாசம் பண்ணிவைத்துக் கிருதார்த்தனுகச் செய்வித்தார். இரண்டாவதான தன்னியனென்பவன் மோக்ஷ இச்சை யுடன் புறப்பட்டு, தலையில் தீப்பற்றினவன் போலப் பதறிக் கொண்டு நிஜாநந்த யோகியி னிடம் போய்த் தன் எண்ணத்தை விண்ணப்பம் பண்ணினதில்; அவர் நீயே பிரம்மம், உனக்கு வந்ததுபோலத் தோன்றுகிற ஜந்மாதிகள் சொப்பநம்போலப் பொய் என்று உபதேசித்தவுடன், அவன் நான் பிரம்மமென்று கிருத கிருத்தியனுன கதையை யறிக.

39-வது தரங்கம்.

அஞ்ஞாநமே சர்வாநர்த்தமூலம்:—

[இ-து.] ஞாநம் வருவதற்குச் சிரமப்பட வேண்டுமே தவிர, அஞ்ஞாநம் வருவ தற்குச் சிரமப்படத் தேவையில்லை. [எ-தி.] செம்பிற் களிம்பு வருவதற்கும், அரிசி உமி தவிட்டோடு சேர்ந்திருப்பதற்கும் பிரயாசைப்படத் தேவையில்லாததுபோலு மறிக.

[இ-து.] அஞ்ஞாநத்திலிருந்தே ஜகத்தும், அதிலுள்ள பதார்த்த ஞாநமும், ராகத்துவேஷ முதலான சகல அநர்த்தமும் உண்டாகிறது. [எ-தி.] ஒரு ஊருக்குப் புதி தாய்ப் போனவனுக்கு, அந்த ஊர் அறியாமையாயிருந்து பிற்பாடு மெள்ள மெள்ள அதிலுள்ள ஜனங்களின் தாரதம்மியமும், ராகத்துவேஷ முதலானது முண்டாவதுபோல வறிக.

[இ-து.] மாயையைக் கைவசம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கிற ஈசுவரனைக்கூட, அது ஒருக்கால் மோசப்படுத்துமானுல் மற்றவர்களை மோசப்படுத்துவதில் கேட்கவேண்டிய தில்லை. [எ-தி.] யானையைக் கைவசம்பண்ணி நடத்துகிற மாவுத்தனைக்கூட ஒருக்கால் மோசப்படுத்துமானுல், மற்றவர்களைக் குறித்துக் கேட்கவேண்டிய தில்லாததுபோல வறிக.

இன்னும் அஞ்ஞானம் செய்கிற அநர்த்தங்களைத் திருஷ்டாந்த மூலமாய் அறிவிக்கிறோம். அநாதிகாலமாய்த் தன்னை மறக்கடித்த அஞ்ஞானத்தினாலேயே, சகல ஜீவர்களும் பிரளயத்தில் அஞ்ஞானத்தில் லயித்து அசத்துப்போலக் கிடந்து, மறுபடியும் சிருஷ்டி காலத்தில் சரீரங்களை எடுத்து அஞ்ஞான வாசனையினாலேயே நான் கர்த்தாவென்று கர்மங்களைச் செய்து, அந்தக் கர்மங்களால் தேவ மனுஷ்ய திரியக்காதி ஜந்மங்களை எடுத்துத் தாபத்திரய துன்பங்களால் தபிக்கப்பட்டு, மரண காலத்திலும் பிராண வேதனையால் சங்கடப் பட்டுக்கொண்டு சரீரத்தை விட்டு வெளியேறி, புண்ணியபாப கர்மவசத்தால் சுவர்க்க நரகங்களில் சுகதுக்கங்களை யநுபவித்து, மறுபடியும் கர்ப்பவாசத்துக்கு வந்து வயிற்றுக்குள் ளிருக்கிற உதராக்கிநியால் வெதுப்பப்பட்டு, அவ்விடத்திலுள்ள மலத்தில் கிடந்து புரளும்போது அந்த மலத்திலுள்ள நாக்குப்பூச்சி முதலான புழுக்களால் கடிக்கப்பட்டு, பிரசவ காலத்திலும் யோநித் துவாரத்தில் நெருக்கடிப் பட்டு, இப்படியே எண்ணத் தொலையாத ஜநந மரணங்களை யடைந்து ஓயாமல் தாபப் படுவதற்கெல்லாம் அஞ்ஞானமே காரணமாதலால், அஞ்ஞானத்துக்கு மேல் அநர்த்தகாரி ஒன்றுமில்லை. [எ - தி.] பனிரண்டு வருஷம் வேதாத்தியயநம் குருமுகமாய், சந்தை, சொல்லிக்கொண்டு சஹபாடிகளோடு தொண்டை புண்ணாகும்படியாய்க் கத்தி, திருவை சொல்லித் திரும்ப ஆவர்த்தியால் நெட்டுருப் பண்ணியிருக்கிற வேதமானது கொஞ்சவேளை சொல்லாமல் மறந்து விட்டால், வேதாத்தியயநம் பண்ணாத விராத்தியனுக்குச் சமாநமாய்ப் போவதும் தவிர, உலகத்திலுள்ள பாபங்களெல்லாம் அத்தியயநம் பண்ணி மறந்து போனவனிடத்திற் போய்ச் சேருகிறதென்று சொல்லுகிற வசனமும் தவிர, இவனுக்கும் இப்பொழுதே மறந்து விட்டோமே யென்கிற தாபம் வருவது போலும்; இப்படியே சகல வித்தைகளையும் அப்பியாசித்தவன் அந்த வித்தைகளையும் மறந்து போனதால் அந்த வித்தைகளால் கிடைக்கிற பிரயோஜனங்களும் இழந்ததும் தவிர, சபையில் அவமாநப்பட்டு அதனால் துக்கத்தை யடைவதுபோலும்; பணங் காசுகளைக் கொடுக்கல் வாங்கல் செய்கிறவன் செட்டியைப்போல உடனுக்குடனே கணக்கிற் பதிந்து கொள்ளாததனால் நஷ்டம் வருகிறதும் தவிர, அந்தப் பத்திரங்களுக்கு வருஷத்தில் ஒருதடவை வட்டிக் கணக்குத் தீர்த்து வாங்காததனால் வட்டிக்கி வட்டி யில்லாமற் போவதும், அஜாக்கிரதையால் வியாச்சியம் செய்யாததால், காலநிர்ணய சட்டத் தடைக்குட்பட்டுப் பிராது செல்லாமற் போவதும், அப்படிக் காலத்திற்குள் பிராது செய்தாலும், எதிரி தனக்கிருக்கிற ஸ்தாவர சொத்துக்களை மலரணையாய்த் தனக்கு வேண்டியபேர்கள் பேருக்கெழுதி வைப்பதும் தவிர, ஜங்கம சொத்துக்களையும் அப்புறப்படுத்தி, இன்சால்வெண்டுக்குத் தயாராயிருப்பதைக் கண்டு, இவன் முதலும் போய், வட்டியும்போய், வியாச்சியச் செலவுக்கும் வாரண்டு ஜப்தி படிச் செலவுகளுக்கும் கடன்வாங்கியிருப்பதால், அந்தக் கடன்காரர்களுடைய இம்சையைப்பற்றிக் கஷ்டநிஷ்டுர கவலைகளை யடைவதும், அஞ்ஞானத்தினாலே உண்டான அஜாக்கிரதையால் வருவதுபோல, இவ்விடத்திலும் நாமாரென்று விசாரித்துத் தன்னை பிரம்மமென்றறியாத அறியாமையால், அவிவேகம் அபிமானம் ராகத்துவேஷம் கர்மம் ஜந்மம் துக்கம் முதலான அநர்த்

தங்கள் வருகின்றன வென்று தெரிந்து, புத்திமானான புருஷன் அறியாமைக்கு அரை நிமிஷங்கூட இடங்கொடாமற் சாவதானமாய் இருக்கவேண்டியதென் றறிக.

40-வது தரங்கம்.

மாயை அவித்தையின் தன்மை:—

அவித்தை தன் சாக்ஷித்துவத்தை மறைக்கிறது:—கண்ணைக் காசபடலம் மறைக்கிறதுபோலும்; தன் பூர்ணத்துவத்தை மறைக்கிறதெதுவோ அது மாயை, இருட்டு கண்ணினுடைய வியாபகத் தன்மையை மறைப்பதுபோலு மறிக.

[இ-து.] அவித்தையானது தன் சாக்ஷித்துவத்தை மறைத்துத் தேகாதிகளை நானென்று எண்ணும்படி செய்து, அவைகளில் ஸ்தூலசரீரத்தை நானென்னும்போது, அதற்குச் சுபாவமான ஷட்பாவ விகாரங்களையும் நானென்று எண்ணும்போது, நான் பிறந்தேன், நான் குழந்தை, நான் யௌவணன், நான் விருத்தன், நான் சாகப்போகிறேனென்று எண்ணுவதும், நான் பிராம்மணன், நான் சூத்திரன், நான் பிரம்மச்சாரி, நான் கிருஹஸ்தன், நான் சந்நியாசி, நான் ஆண், நான் பெண், நான் அலியென்றும், நான் இன்ன குலம், இன்ன கோத்திரம், இன்ன பேருடையவன், நான் கட்டையன் நான் நெட்டையன், நான் குட்டையன், நான் கறுப்புநிறமுள்ளவன், நான் சிகப்புநிறமுள்ளவன் என்று எண்ணுவதும்; இப்படியே பிராணமயகோசத்தில் நானென்றிருக்கும்போது, நான் தமிழ் பேசினேன், நான் தெலுங்கு பேசினேன், நான் அவனோடு பேசுகிறதில்லை யென்றும், நான் இன்ன இன்னவேலை செய்தேன், நான் இன்னாருக்கு இதைக் கொடுத்தேன், இன்னாரிடத்தில் இதை வாங்கினேனென்றும், நான் இன்ன இன்ன இடங்களுக்குப் போனேன், நான் இன்ன இன்ன இடங்களுக்குப் போகவில்லை யென்றும், நான் இன்றைக்குப் பதினைந்துதடவை கொல்லைக்குப் போனேன், இன்றைக்குச் சுத்தமாய்க் கொல்லைக்குப் போகவில்லையென்றும், நான் பசி தாகத்தோடிருக்கிறேன். நான் பசியில்லாமலிருக்கிறேன், நான் இன்னஇன்னதை புஜித்தேன் நான் இன்னஇன்னதை புஜிக்கவில்லை, நான் பலவான், நான் பலஹீன னென்றும், நான் இன்னஇன்ன சங்கதியை நினைத்தேன், நான் இன்னஇன்னவைகளை நினைக்கவில்லை யென்றும், நான் இதைக் கேட்டேன், நான் இதைக் கேட்கவில்லை யென்றும். நான் இதைத் தொட்டேன், நான் இதைத் தொடவில்லை, நான் இதைப் பார்த்தேன், நானிதைப் பார்க்கவில்லை, நான் இந்த ருசி அறிந்தேன், நான் இந்த ருசி அறியவில்லை, நான் இந்தக் கந்தத்தைக் கிரகித்தேன், நான் இந்தக் கந்தத்தைக் கிரகிக்கவில்லை யென்றும், நான் இன்னஇன்ன சாஸ்திரங்களைப் படித்திருக்கிறேன், இவைகளைப் படிக்கவில்லை, நான் இன்னஇன்ன யாகாதிகர்மங்களைச் செய்தேன், இன்னஇன்ன யாகங்களைச் செய்யவில்லை யென்றும், நான் புண்ணியசாலி, நான் பாபி யென்றும், நான் இன்னேரம் ஒன்றும் தெரியாமல் தூங்கினேன், நான் மூடன், நான் என்னை அறியவில்லை யென்றும், இப்படிக் குருடன் தூணில் முட்டிக்கொள்வதும், சுவரில் இடித்துக்கொள்ளுகிறதும், பள்ளம் மேட்டில் விழுந்து ஏறுவதும், நல்லது பொல்லாதது ஒன்றுமறியாம லிருப்பதுபோல இருப்

பதால், குருசந்நிதியிற்போய்த் துவம்பத விசாரத்தால் இருபத்தியெட்டுத் தத்துவங்களை யும் நானல்லவென்று நேதித்து, அவித்தையை நாசம்செய்ததால் தானே சாக்ஷியென்று விளங்கினபின், மாயையாற் செய்யப்பட்ட நாமரூபங்களையும், அதில் சத்தியபுத்தியால் வந்திருக்கிற ராகத்துவேஷாதி வாசனைகளையும், ஈசுவரன் ஒருவர் நமக்குவேறாய் நம்மை தண்டிக்கக் காத்திருக்கிறாரென்று தோன்றியிருந்த மயக்கத்தை, தத்பதவிசாரத்தால் நாமரூபங்களையும், சச்சிதாநந்தத்தையும் பிரித்து, நாமரூபங்களைத் தள்ளி நாமே சச்சி தாநந்தப் பிரம்மமென்று அறிந்து மாயையையும் ஜகத்தையும் மித்தையென்று பார்த்து, நாமே பரிபூர்ண பிரம்மமென் றறியத்தக்கது.

41-வது தரங்கம்.

விபரீதபாவனையின் வலி:—

விபரீதபாவனை இவன் அநுமதியின்றி இழுத்துப்போகிறது. [எ-தி.] நதிப்பிரவா ஹத்தில் விழுந்தவனைப் பலவந்தமாய்த் தண்ணீர் இழுத்துப்போவதுபோலும் அறிக.

[இ-து.] எவ்வளவுகாலம் குரு சந்நிதியிற் சிரவணாதிகளைச் செய்தாலும், முன் பழகியிருக்கிற தேகாத்ம வாசனைகளும் ஜகத் சத்யத்வவாசனையும் தானே யுதிக்கும். [எ-தி.] கடைஞ்சன், கவலனென்கிற ராஜாவாய் எட்டுவருஷம் ராச்சியபரிபாலனம் செய்துகொண்டுவந்து, பழைய பந்துக்களான பறையர்கள் வந்து சந்தித்த காலத்தில் பழைய கடைஞ்சனென்ற பறையவாசனை வந்ததுபோலு மறிக. விபரீதபாவனைக்குச் சரியான கெடுதிசெய்கிற தடைகள் ஒன்றுமில்லை என்றறிக.

ஐயா, விபரீதபாவனை என்பது எது? அது என்னகெடுதியைச் செய்கிறது? அதை என்ன உபாயத்தால் ஜெயிக்கக்கூடு மென்று கேட்பாயாகில், விபரீதபாவனை யென்பது நானென்கிற ஆத்மா தேகாதி பஞ்சகோசங்களுக்கு வேறாயிருந்தும், இந்த ஜகத்துச் சுத்தப்பொய்யா யிருந்தும், இந்தத் தேகாதி பஞ்சகோசத்தை நானென்கிற புத்தியும்; ஜகத்தைச் சத்தியமென்கிற புத்தியும் விபரீதபாவனை என்றறிக. இந்த விபரீதபாவனை யால் வரப்பட்ட கெடுதியைத் திருஷ்டாந்தமூலமா யறிவிக்கிறோம் கேள்:—தகப்பன் பிள்ளையைப்பெற்று அந்நவஸ்திரங்களைக் கொடுத்து ரக்ஷித்து, படிப்பதற்காக அநேக புஸ்தகங்களை விலைகொடுத்து வாங்கி, பள்ளிக்கூட வாத்தியாருக்குச் சம்பளமும்கொடுத்துப் படிக்கச்சொன்னால், இந்தப் பிள்ளை படிக்கப்போகமல் வீட்டிற்குள்ளேயே விளையாடிக் கொண்டிருக்கிற பிள்ளையைப் பார்த்து, அப்படி விளையாடாதே படிக்கப்போவென்று பிதா கண்டிக்கும்போது, அந்தபிள்ளைக்குப் பிதா சத்துருவைப்போலத் தோற்றுவதும், அடுத்த ஆத்துச் சேஷனுக்கு அய்யா இல்லாததனால் தோன்றினபடி தடை இல்லாமல் விளையாடப் போகிறான்; நம்முடைய அய்யா இறந்துபோனால் நாமும் தோன்றினபடி விளையாடலா மென்று பிதாவிடத்திற் சத்துரு புத்தியைப் பண்ணுவதுபோலும்; இப்படியே ஒரு பெண் ணுக்கு நாலாயிரம் ஐயாயிரம் ரூபாய்வரையும் சோபநத்திரவியம் கொடுத்துத் தாலிமுதற் சேலைவரையில் ஆடையாபரணங்கள் யதேஷ்டமாய்க் கொடுத்தும், அந்நபாநாதிகளுக்

கும் வேண்டியவ்ரை சகல பதார்த்தங்களையும் சம்பாதித்துக் கொடுத்திருந்தும், அவளுக்கு இவன்பேரில் எள்ளளவேனும் பிரீதி யில்லாமல் விட்டிலிருக்கிற பதார்த்தங்களையுமெடுத்துக்கொண்டு, ரஹசியமாய்ச் சோரபுருஷனிடத்தில் போக்குவரத்தா யிருக்கிறதைச் சொந்தப்புருஷன் கண்டு கண்டிக்கும்போது, அவள் இந்தப் பர்த்தா இஹத்தில் அபகீர்த்தி யில்லாத சுகத்தையும், பரத்தில் நரகத்துக்கிடமில்லாத புண்ணிய கிருத்தியத்தையும் செய்யும்படி சொல்லவும், அதை இவள் விபரீதபாவனையால் இவன் சாகானு அல்லது தேசாந்திரத்திற்குத் தொலைந்து போகானு வென்று நினைப்பதுபோல, இந்த விபரீதபாவனையும், இதற்குமுன்னும் அநாதிகாலமாய் அநந்தகோடி ஜநநமரண துக்கங்களையும் கொடுத்து, இப்பவும், இனிமேலும், துக்கத்தையே கொடுத்து வருவதால் இதற்குமேல் கெடுதிசெய்கிறது ஒன்றுமில்லை என்றறிக. இது தத்துவபாவனையாலேயே நிவர்த்திக்கப்படும். தத்துவ பாவனையாவது:— தேகாதிகளுக்கு வேறான சாக்ஷியே நான். இந்த தேகாதி ஜகத்துச் சுத்தப்பொய், சொப்பனம் போலும், இந்திரஜாலம் போலும், முன்னும் பின்னும் இல்லாமல் நடுவில்மட்டும் பொய்யாய்த் தோற்றுகிறதென்று, சதா பழகுவதாலே இந்த விபரீதபாவனை போய்ச் சுகித்திருக்கலாம். முன்னிருந்த பெரியோர்களான சுகப்பிரம்மரிஷி முதலான சகல பிரம்மநிஷ்டர்களும் இந்த விபரீதபாவனையை அடியோடு அடித்துச் சுகித்திருக்கிறார்கள். அதற்கு சாக்ஷி யாரென்றால்; தகப்பனார் தலையில் கல்லைப் போட்டுக் கொன்றுபோட வேணுமென்று நினைத்து, அவர் படுத்திருக்கிறதற்கு மேலிருக்கிற சேந்தியின்பேரிலேறி யிருந்தவன், பின் தாயினிடத்தில் தகப்பனார் உண்மை வசநத்தைச் சொன்னதைக் கேட்டு அவன் இரக்கத்துடன் இறங்கிவந்து, பிதாவினிடத்தில் உண்மையைத் தெரிவித்து, விபரீத பாவனையைத் தீர்த்துக்கொண்ட கதைபோல வறிக.

42-வது தரங்கம்.

அஞ்ஞாநம், ஆவரணம், விக்ஷேபங்களுக்குள் ஆவரணமே இரண்டுக்கும் ஆதாரம்:—

அஞ்ஞாநம் ஆவரணம் விக்ஷேபங்களுக்குள் ஆவரணமே மற்றிரண்டுக்கும் ஆதாரம். [எ-தி] ராஜாவுக்கும் ஜநங்களுக்கும் மந்திரி யாதாரமாயிருப்பது போலும், பிரம்மாவுக்கும் ருத்திரனுக்கும் விஷ்ணு ஆதாரமாயிருப்பது போலும், நாயகனுக்கும் குழந்தைக்கும் ஸ்திரீ ஆதாரமா யிருப்பதுபோலும் அறிக.

[இ-து.[அநர்த்தங்கொடுக்கிற தத்துவங்களுக்குள் ஆவரணசக்திக்கு மேல் அநர்ந்தங் கொடுப்பது ஒன்றுமில்லை என்றறிக. ஐயா! ஆவரணசக்தி என்பது எது? அது என்ன அநர்த்தத்தைக் கொடுக்கிறது? அந்த ஆவரணசக்தியை என்ன உபாயத்தினுற் கெடுக்கக்கூடும்? அந்த ஆவரணசக்தி போனதால் நமக்குக் கிடைக்கிற பிரயோஜனமென்ன வென்று கேட்ட நாலுசங்கைக்கு உத்தரம் சொல்லுகிறார்:- அடே குழந்தாய்! ஆவரண சக்தியானது ஈசுவரன் பிரம்மஞாநி இருவரையும் தவிர, மற்றஜீவர்களுக் கெல்லாம் தொம்பதத்தில் வாச்சியங்களான பஞ்சகோசங்களுக்கும், தொம்பதத்தில் லக்ஷியமான

சாக்ஷிக்குமுள்ள பேதத்தையும், தத்பத வாச்சியங்களான பஞ்சபூத பௌதிகங்களான நாமரூப விகாரங்களுக்கும், தத்பத லக்ஷியமான சச்சிதாநந்த பரிபூர்ண பிரம்மத்துக்குமுள்ள சித்ஜட, சத்தசத்து, ஆநந்த துக்கங்களான, அந்நியோந்நிய விருத்தங்களாயிருக்கிற பேதங்களை, மழைக்காலத்தில் அமாவாசை ராத்திரி இருட்டில் கூடியிருக்கிற மேகாந்தகாரம் போல, ஆத்மாநாத்மாக்களுடைய பேதங்களைக் கொஞ்சமும் தெரியவொட்டாமல் மறைக்கிற யாதொரு சக்தியுண்டோ, அந்தச் சக்தியே ஆவரணமென்றறிக. அந்த ஆவரணசக்தியும், அசத்தாவரண மென்றும், அபாந ஆவரண மென்றும் இருவிதமாயிருக்கும், இதில் அசத்தாவரணமானது பிரம்மமே இல்லை என்று தோன்றச் செய்கிறதுதான், அபாந ஆவரணமாவது சபையிற் பிரசங்கம் வந்தவிடத்திலே பிரம்மத்தை நீ அறியவில்லையா வென்று ஒரு பெரியவர் கேட்டகாலத்தில், அப்போது இவன் பிரம்மமாவது எங்கே இருக்கிறது? அப்படி இருந்தால் இந்த உலகம் விளங்குவது போல விளங்காதா? அப்படி பிரம்மம் விளங்கவில்லை என்றுரைப்பதுதான் அபாந ஆவரணமென்றறிக. இந்த ஆவரண சக்தியால் மூடப்பட்ட புருஷன் சதா இந்தத் தேகமே நானென்றும், இந்த ஜகத்துச் சத்தியமென்றும் நினைத்து, இந்தப் பெண்டாட்டி பிள்ளைகளே ஆநந்தம், இவர்களுக்குச் சம்பாதித்துப் போட்டு இவர்களை ரக்ஷிப்பதே கிருத கிருத்தியத்துவ மென்றும், இவர்களோடு சேர்ந்து போக போக்கியங்களை அநுபவிப்பதே மோக்ஷமென்றும் நிச்சயித்து, அநாதிகாலமாய் ஜந்மந்தோறும் இந்த ஆவரண சக்தியை விட்டுப் பிரியாமல் ஞாந நேத்திரத்தையும் பறிகொடுத்து, இன்னம் அநந்த கோடி கற்பமானாலும் சம்சார சமுத்திரத்தை விட்டுக் கரையேறாமல் இருக்கும்படிச் செய்வதால், இந்த ஆவரண சக்தியே சம்சார வியாதிக்குக் காரணமா யிருப்பதால் இதற்குமேல் ஜீவர்களுக்கு அநர்த்தகாரியான வஸ்துக்கள் ஒன்றுமில்லையென் றறிக

இதன் நிவர்த்திக்குக் காரணம்:—பஞ்ச கோசங்களையும், பஞ்சகோச சாக்ஷியான ஆத்மாவையும்; வெளியில் நாமரூபத்தையும், சச்சிதாநந்தத்தையும், குருமுகமாய் விசாரித்து, அசத்து ஜட துக்கமான அநாத்மாக்களை நேதிபண்ணித் தள்ளி, சச்சிதாநந்தப் பிரம்மமே நானென்ற ஞாநம் வரும்வரை இடைவிடாமல் விசாரணை பண்ணுவதேயாம். இது சாதந சதுஷ்டயத்தாலும், சத்குரு கிருபையினாலும், சாதுக்கள் சஹவாசத்தாலும், விஷய வைராக்கியத்தினாலும் விசாரணை யுண்டாகுமென் றறிக. இந்த விசாரமுண்டான மாத்திரத்தில் ஸ்தூல சரீரம் ஸ்தூல பஞ்சபூத விகாரமென்றும், இது ஜடமென்றும், நாமல்லவென்றும்; இப்படியே சூக்ஷ்ம சரீரம் சூக்ஷ்ம பூதத்தின் சாத்வீக ராஜசகுண விகாரமென்றும், ஜடமென்றும், நாமல்லவென்றும்; இப்படியே காரண சரீரம் மூலப் பிரகிருதியின் ரஜோகுண விகாரமென்றும், அதில் பிரதிபிம்பித்த ஜீவன் சித்துப்போலி என்றும், ஜடமென்றும், நாமல்லவென்றும்; இப்படியே தத்பத வாச்சியங்களான மாயை, மாயாப் பிரதிபிம்பரான ஈசுவரன், மாயாகாரியமான ஜகத்தும் மூலப் பிரகிருதியின் சாத்வீக தாமச குண விகாரங்களென்றும், ஜடங்களென்றும், நாமல்லவென்றும்; இவைகளுடைய உற்பத்தி விநாசங்களுக்கு முந்தியும் பிந்தியுமிருக்கிற சச்சிதாநந்தப் பிரம்மமே நாமென்று

அறிந்து, அநாதிகாலமாய்ச் சம்சாரா நர்த்த மூலமான ஹிருதயக் கிரந்தி நிச்சேஷமாய் நசித்துத் துக்க நிவர்த்தி, தடையற்ற ஆநந்த ரூபமான கிருதகிருத்தியத்துவமே பிர யோஜநமென் றறிக.

43-வது தரங்கம்.

இவ்விடத்திலேயே தன்னை விசாரணையால் அறியாதவன் மூட்டாள்:—

நித்தியமாயும், தான் மாத்திரமாயுமிருக்கிற ஆத்ம சுகத்தை விசாரணை பண்ணி இங்கேயே தன்னுக்குள் தானுக அநுபவியாமல், கற்பனையாயும், அந்நியமாயும், அநித்திய மாயும், கிரியா சாத்தியமாயும், பராதீநமாயும் ராகத்துவேஷ முள்ளதாயும், மேல் கீழ் முதலான பேதத்தோடு கூடினதாயு மிருக்கிற இகசுக முதல் கைலாசாதி பதங்கள்வரை இச்சித்து, அதற்கேற்ற தொழில்களில் வருந்துவது முட்டாள்தனம். [எ-தி] தாகத் தோடு கூடினவன் தன் கைக்குள்ளிருக்கிற கங்கா தீர்த்தத்தைச் சாப்பிடாமல் கானல் ஜலத்துக்குக் கற்பகோடி காலம் ஓடித் திரிகிறவன் போலும்; பசியுள்ளவன் கையிலிருக்கிற பால் திரளையைச் சாப்பிடாமல், தச்சன் வீடுகளிற் போய் மரத்தாற் செய்யப்பட்ட மாம்பழம் வாழைப் பழங்களைக் காசு கொடுத்து, காத்திருந்து அவைகளை வாங்கிச் சப்புகிறவன் போலு மறிக.

வைராக்கியாதிகளை அஞ்ஞாநிகள் ஞாநமென்று தெரியாமற் சொல்லுகிறுர்கள். [எ-தி.] ரத்திநப் பரீக்ஷை தெரியாதவன் பள பளப்பான பளிங்குக் கல்லை ரத்நமென்று சொல்வது போலும், தூற்றுமல் போர் குவித்திருக்கிறதை மூடன் நூற்றுக் கலநெல் விளைந்ததென்று சொல்வது போலும், குருடன் எருமை மாட்டினுடைய வயிற்றைத் தொட்டுப் பார்த்து, நீங்கள் உட்கட்டில் சாப்பிட்டவர்களா வென்று சொல்வது போலு மறிக.

கோபத்தால் பரவசனுய்ச் சந்நியாசம் பண்ணிக்கொண்டு பின்னுல் துக்கப்படுகிறுன். [எ-தி.] காமவிகாரத்தால் கலங்கின மூடன் போகம் பண்ணிச் சுக்கில மோசநமான பின் துக்கப் படுகிறதுபோல வறிக.

ஈசுவரன் பெரியவர்களுடைய சங்கத்தைச் சேர்த்து வைத்ததை, ஜீவன் நான் பெரியவர்களைத் தேடிச் சம்பாதித்தேனென்று சொல்லுகிறுன். [எ-தி.] பந்துக்களுக் கெல்லாம் வீட்டிற்கு கர்த்தாவான ஸ்திரீ விருந்து பண்ணி வைக்கும்போது, அந்தவீட்டு ஜாடுமாறி சம்பந்தி விருந்து நான் செய்தேனென்று சொல்லுகிறதுபோல வறிக.

தன் தன் சுயபாஷையில் ஆத்ம விசாரம்பண்ணிச் சுலபமாய் ஞாநத்தை யடைந்துகொள்ளாமல், சமஸ்கிருதம் படித்து வித்துவானுய், பின் ஞாநத்தை யடைய வேண்டுமென்று நினைத்து யத்தநம் பண்ணுகிறவனுக்கு மேல் முட்டாள் ஒருவனுமில்லை. [எ-தி.] தனக்குச் சுவாதீநமாயும், நிர்ப்பயமாயும், யாதொரு சாதநாபேக்ஷைகளு மில்லா

மலுமிருக்கிற தன் ஸ்திரீயோடு ரமித்துச் சுகித்துப் புத்திரவானுகாமல், இவளை விட்டுவிட்டு ராஜஸ்திரீயினுடைய போகம் வெகு விசேஷமென்று நினைத்து, அதற்காக அநேகர்களுடைய இஷ்டத்தை எதிர்பார்த்து அவர்களோடு திரிந்து, பயந்து, சுழன்று, அலைந்தும் கிட்டாமல் பரிதபித்து, பழைய பெண்டாட்டியினிடத்தில் வந்து பரிதாபத்தைத் தீர்த்துக் கொள்ளவேண்டியது தானென்று; இப்போதாகிலும் நம்பிச் சுகிக்க வேண்டுமென் றறிக.

மூடர்கள் ஞானிகளிடத்தில் ஆயிரம் சுகுணமிருந்தாலும் ஏதேனும் ஒரு துர்க்குண மிருந்தால் அதையே கிரகித்துத் தூஷிப்பார்கள். [எ - தி.] தென்னம் பன்னுடை, கரும்புச் சாறைக் கீழே விட்டு அதிலிருக்கிற சக்கை செத்தை குப்பைகளைப் பிடித்துக்கொள்வது போலும், பன்றி, சவ்வாது முதலான மணத்தை விட்டுத் துர்க்கந்த மலத்தைக் கிரகிப்பது போலும், அட்டையானது பாலுள்ள ஸ்தந்நியத்திலும் ரத்தத்தையே கிரகிப்பதுபோலு மறிக.

பிரம்மாப்பியாசம் பண்ணிக்கொண்டு வருவதிற் சுகங் கண்டிருந்தும், சில சாஸ் திரிகள், யதிகள், ஞாநம் இக்காலத்தில் வராதென்று சொல்லுகிறவர்களும் அதைக்கேட்டு நம்புகிறவர்களும் முட்டாள்கள். [எ - தி.] போஜநம் பண்ணப் பண்ண பசிதீர்வது பிரத்தி யக்ஷமா யிருக்கும்போது, மற்றவர்கள், சாப்பிட்டாலும் இக்காலத்திற் பசி தீர்ந்து திருப்தி வராதென்று சொன்னலதை எந்தப் புத்திசாலி கேட்டு நம்புவான்? சொல்க.

ஞாநியினிடத்தில் அஞ்ஞாநி போனாலும் அவரிடத்திலிருக்கிற ஞாந ரத்திநத்தைக் கிரகிக்காமல் பிரபஞ்சவிஷயத்தையே இச்சிப்பான். [எ - தி.] ரத்திந தாதாவிடத்தில் ஒரு விறகு தூக்குகிறவன் போய்ச்சேர்ந்தான். அவர் உனக்கு என்ன வேண்டு மென்று கேட்க, அதற்கவன் உங்கள் தோட்டத்தில் ஒரு கட்டு விறகு கட்டிக்கொள்ள உத்தரவு கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்ட கதைபோலும்; மகாமகத்தில் மகாராஜா கோடி பிராம்மணயத் தின் மத்தியிலிருக்கிற ஏழைப் பிராம்மணனை வரவழைத்து, உனக்கென்ன வேண்டும்? அந்த அபீஷ்டதாநம் கேட்டுக் கொள்ளென்று சொன்னதற்கு, ஒறத்த நாட்டுச் சத்திரத் தில் திநம் ஒரு சுயம்பாகம் கொடுத்து வரும்படி கேட்ட அந்தப் பிராம்மணன் கதைபோலு மறிக.

சுகரைப்போல நிர்விகற்ப சமாதியிலேயே உண்டாகிற சுகத்தை யடைய வேண்டு மென்று ஆசையிருக்கிறது. அகற்கேற்ற விவேக வைராக்கியாதி சாதந அப்பியாசமில்லை. [எ - தி.] சுகத்தால் புஜிக்கப்பட்டிருக்கிற மரத்தினுடைய நுனியிலே இருக்கிற மாம் பழத்தை இச்சிக்கிற முடவன்போலும், அந்நத்துவேஷி முள்ளவன் அரைப்படி அரிசி அந்நத்தை அறுசுவையுடன் சாப்பிட ஆசைப்படுவது போலும், நித்திய தரித்திரன் ராஜபோகத்துக் கிச்சிப்பதுபோலும், கொக்கு கருடனைப்போல ஆகாசத்திற் பறக்க இச்சிப் பதுபோலு மறிக.

ராஜா வேட்டைக்குப் போனவிடத்தில் ஒரு வேடன் வீட்டிற்போய் அவன் உப சாரத்தாற் சந்தோஷத்தை யடைந்து, உனக்கு வேண்டியது கேட்டுக் கொள்ளென்று

சொன்ன வேளையில் தனக்கு வேண்டியதைக் கேளாமல் பின்னாலே கேட்டுக்கொள்வோமென்று நினைத்திருந்த மூட வேடன்போல, இப்போது நம் குருநாதனை மகாராஜன் சம்சாரமாகிற காட்டிலிருக்கிற அகங்காராதி துஷ்ட மிருகங்களைச் சம்மரிக்கிறதற்காக அவதாரமாகிற வேட்டைக்கு வந்து வேட்டையாடி, மநுஷ ஜன்மமாகிற வேடத்துவத்தை யடைந்திருக்கிற நம்முடைய கண்ணுகிற வீட்டில் வந்து எதிர்ப்பட்டு, அழியாத ஆநந்தமாகிற ஞாந சம்பத்தை வேண்டிய மட்டும் கேட்டுக் கொள்ளென்று சொல்லும்போது, இப்போது உம்முடைய பிரம்மாநந்த சம்பத்தை வாங்குகிறதற்கு எனக்கு ஒழியமாட்டாது, நீர் போய்விட்டு வாரும், பின்னாலே பார்த்துக்கொள்ளலாமென்று சொன்னால், அந்த வேடனுக்கு மறுபடி ராஜன் அந்தப்புரத்திற்குள் போய்விட்டானே யானால் இவனுக்கெப்படி ஒருகாலும் ராஜபேட்டி கிடைத்து வாழ்வு பெறப்போகிறதில்லையோ, அப்படி இச்சமயத்தில் ஞாந சம்பத்தை யடையாவிட்டால், குருநாதன் விதேக முக்தியாகிற அந்தப்புரத்துக்குப் போய்விட்டாரேயானால் மறுபடி குருதரிசநம் கிடைத்து ஞாந வாழ்வை இவன் ஒருகாலும் பெறப்போகிற தில்லை, என்பதுபோல வறிக.

ஜீவன் முட்டாள்;— குழந்தைகள் கையிலே பலகாரத்தை வைத்து மூடிக்கொண்டு மோசம் பண்ணுவதுபோல, ஈசுவரனுக்குத் தெரியாமல் சகலமும் பண்ணிப்போட்டேனென்பது, [இ - து.] மநுஷ ஜந்மத்தில் ஆத்ம ஞாநத்தை யடையாமலிருக்கிறவனுக்கு மேல் முட்டாள் ஒருவனுமில்லை. [எ - தி.] காசிக்குப் போய்க் கங்காஸ்நாநம் பண்ணுமல் திரும்பி வருகிறவன் போலும், அரும்பசியோடு கூடிச் சமாராதனைக்குப் போய்ப் போஜநம் பண்ணுமல் சீட்டாடுகிறவன்போலு மறிக. [இ - து.] பஞ்ச கோசங்கள் செய்கிற தொழில்களை ஜீவன் நான் செய்கிறேனென்று சொல்லுகிருன். [எ - தி] கிறுக்கன் தன் வீட்டிலுள்ள தகப்பன் முதலானபேர்கள் செய்கிற தொழில்களை நான் செய்கிறேனென்று சொல்லுவதுபோல வறிக. [இ - து.] எவன் பிரம்ம விசாரத்தையும் மற்றப் பாமர கர்மம் பக்தி யோகங்களையும் சேர்த்துப் பழகிக் கொண்டு வருகிருனே அவனுக்கு ஞாநம் சித்தியாகாது. [எ - தி.] ஜநங்கள் எல்லா வித்தையும் கற்க ஆரம்பித்து ஒரு வித்தையும் பூர்ணமா யடையாததுபோலும், அபத்தியங்களைச் சேர்த்துக்கொண்டு ஔஷதம் சாப்பிடுகிறவனுக்கு ஆரோக்கியம் சித்தியாததுபோலு மறிக. [இ - து.] அஞ்ஞாநி பஞ்சகோச வியாபாரத்தைத் தானே தன்பேரிற் போட்டுக்கொள்ளுகிருன். [எ - தி.] யானை பூமியிலிருக்கிற புழுதிகளைத் தானே தன் தலையில் போட்டுக் கொள்ளுகிறதுபோல வறிக.

சந்நியாசம் சிரேஷ்டமானாலும் ஞாநதிருஷ்டி யில்லாததினால் நான் சந்நியாசியென்று அபிமாநத்துடன் கூடி யிருப்பவர்களுக்குத் துக்கம் போகாது. [எ - தி.] குருடன் கூத்துப்பார்க்கப் போயிருக்கும்போது இவன் தோளில் பின்னையொருவன் ஏறிக்கொண்டிருந்ததை, இவன் இப்படி வழக்கம்போல வென்று எண்ணி வகித்துவந்த இவனை, இன்னமொருவன் நீ எங்கே போய்விட்டு வருகிருய்? என்று கேட்டதற்கு, இவன் கூத்துப் பார்க்க நான் போயிருந்தேன், கூத்துச் சிலாக்கியந்தான் சுமை சுமைப்பதே வருத்தமென்று சொன்னதுபோல வறிக.

விஷய வியாபாரத்தை மொத்தமாயும், அலக்ஷியமாயும் பார்க்க வேண்டியதாயும், தத்துவ விசாரத்தில் லக்ஷியமாயும், வகை வகையாய்ப் பிரித்துப் பார்க்க வேண்டியதாயு மிருக்க, இப்போதிருக்கிற முமுட்சுக்கள் விஷய வியாபாரத்தை வகை வகையாய்த் தூண்டித் தூண்டி விசாரிப்பதும், தத்துவ விசாரத்தை மொத்தமாய் எல்லாம் பிரம்ம மென்று பார்ப்பதற்கும் காரணமேதென்றால், விஷயாநந்தத்தில் ஆசக்தி மிகுந்திருப்பது போல, பிரம்மாநந்தத்தில் ஆசக்தியில்லை. [எ-தி.] ஆசக்தியுள்ள ஸ்திரீயினுடைய ரூபலாவண்ணிய குணாதிசயங்களை அடிக்கடி விஸ்தாரமாய் வர்ணிப்பதும், ஆசக்தியில்லாத அய்யாவினுடைய ஆகாராதி ஆராதனையில் அஜாக்கிரதையா யிருப்பதுபோலு மிருக்கிறது. ஆகையால் நீயும் அப்படிப் போகாமல், அதற்கு எதிர்மறையாக இருக்க வேண்டுமென்று நாமும் அநுக்கிரகிப்பதுபோல, நீயும் சாவதாநமா யிருக்கவேண்டியதென் றறிக,

ஈசுவர கருத்துருத்துவத்தை விலக்கி ஜீவன் நான் கர்த்தாவென்று வகிப்பதே சகல துக்கத்துக்குங் காரணம். [எ-தி.] சமாராதனையில் ஒரு ஆசாரியர் சுயம்பாக நியமம்பண்ணி அடுப்பூதி அவதிப்படும்போது, போஜநம் பண்ணுகிற பிராம்மணர்கள் சுயம்பாக நியமம்பண்ணி எத்தனை மாசமாயிற்றென்று கேட்டதற்கு, வாயில் மண்ணைப் போட்டுக்கொண்டு ஆறுமாச மாயிற்றென்று சொன்ன கதைபோல வறிக. [இ-து.] வேதாந்தங்களைப் படித்தவர்களும் கோவில் குளம் முதலான நாமரூபங்களில் மயங்கு வார்களானால் அவர்களையும் மற்ற அஞ்ஞாநிகளைப் போலப் பிராந்தர்களென்று சொல்ல லாம். [எ-தி.] சர்வாலங்காரம் பண்ணப்பட்டிருக்கிற ராஜகுமாரனுக்குக் கிறுக்குப் பிடித் திருந்தால் மற்றைக் கிறுக்கர்களோடு சமாநமாய்ச் சொல்லலாமா சொல்லக் கூடாதா? சொல்? ராஜா பொய்சொன்னால் மற்றைப் பொய்யர்களோடு சரியாய்ச் சொல் லுவதுபோலும்; குருடாயிருக்கிற ராஜனையும், மற்றைக் குருடர்கள்போலச் சொல்லப்படு வதுபோலு மறிக.

தேகேந்திரியாதிகள் ஜீவிப்பதற்கு, அவைகளை யுண்டுபண்ணின ஈசுவரன் கர்மப்படி புவநபோகங்களை ஊட்டிவைக்கக் காத்திருக்கும்போது, ஜீவன் சங்கற்பிப்பது மூடத் தனம். [எ-தி.] பிள்ளை பிறக்குமுன்னமே ஸ்தந்நியத்தில் பாலை யுண்டுபண்ணுவதையும், ராஜனுண்டாகு முன்னமே ராஜ்ஜியத்தை யுண்டுபண்ணி யிருப்பதையும் பார்த்துச் சங்கற் பிக்காமல் இருப்பவனே புத்திசாலி என்றறிக. [இ-து.] தீர்த்தயாத்திரை பண்ணிக் கொண்டு வேதாந்த விசாரம்பண்ண முடியாதோ வென்றால், முடியாது. ஏனென்றால், மூட்டைகட்டி நடக்கவும், மூட்டையை இறக்கி சிரமபரிகாரம் பண்ணிக்கொள்ளவும், இறங்க இடமும், கலமும் தேடிச் சமையற்பண்ணவும், பற்றுத் துலக்கவும் பொழுது சரியாய்ப் போகுமே தவிர, வேதாந்த விசாரம்பண்ண நேரம் இராது.

உலகத்திலுள்ள வித்துவான்களிடத்தில் எந்தச் சங்கதியைப்பற்றி சமாதாநம் கேட்டாலும் அதற்கெல்லாம் பதில்சொல்ல அங்கீகாரமாவார்கள், ஞாநத்தைப்பற்றிக் கேட்டால் அதற்கு வேதாந்திகளிடத்தில் போவென்று சொல்லுவார்கள். [எ-தி.] சந்நி

யாசிகள் சாப்பிடும்போது தயிர் விடலாமாவென்று கேட்டால் நாராயணவென்று அங்கீ கரிப்பார்கள், மோர் விடலாமாவென்று கேட்டால் மற்றையோர்களுக்கு விடச்சொல்வது போல, வித்துவான்களுக்கு ஞாநம் அரசமாய்த் தோற்றுகிறதென் றறிக.

ஜீவன் ஆத்மஞாநத்தை யடையாமல் கர்மங்களைச்செய்து அடிக்கடி ஜநநமரண துக்கத்தை யடைகிறன். [எ-தி.] கட்டிலில் சாஸ்திரிகளை யுட்காரவைத்து தாசி வெற் றிலை வாங்கப்போயிருக்கும்போது, மேற்கட்டியில் அவர் ஏறி, கீழே விழுந்து கால்முறிந்து அவர் மகன் அவரைத் தூக்கிப்போகும்போது, ஜநங்கள் என்னவென்று கேட்க, அவன், அய்யா தாசிகமநம் ஆருள்பாரத்தோடு போகிறதென்று சொன்ன கதைபோல வறிக. [இ-து.] வெகுகாலம் செய்த தவத்தால்வந்த குருவினிடத்தில் சிரத்தையோடும் பணி விடைசெய்து, விசாரணை பண்ணி ஆத்மஞாநத்தை அன்புடைனடையவேண்டும். அப்படி யன்றி யிருக்கிறவனுக்குமேல் துர்ப்பாக்கியசாலி யாருமில்லை. [எ-தி.] வெகுகாலமாய்க் காசிக்குப் போயிருந்த கணவன் வந்தபோது, அவருடன் அன்பாய்ச் சேர்ந்து புத்திரனை யடையவேண்டும். அப்படி அன்பாய்ச் சேராதவள் சுகமடையாததுபோல வறிக.

ஜீவன் முட்டாள். [எ-தி.] புகழ்ச்சி, இகழ்ச்சியான சொல்லுக்காகச் சொத்தை யிழக்கிறதும்; ஊருக்குழைத்து ஊதாரியாய்ப் போவதுபோலும்; தீப்பட்ட வீட்டிலிருக் கிறவன் தன்னைக் காப்பாற்ருமல் வீட்டைக் காக்கிறவன்போலத் தேகாதிகளைக் காக் கிறதும்; ஒரு பிரயோஜநமுமில்லாமல் சித்திரம் போலப் பொய்யாயிருக்கிற ஸ்திரீ முத லான ரூபத்தைப்பார்த்து மயங்குகிறதும்; நாலுபேர்கூடி ஒருவனைக் கேலிபண்ணுகிறதும்; குழந்தைபோல விஷயத்தில் ஓடிப்போய் விழுந்து அடிக்கடி துக்கப்படுகிறதும், தலையி லிடித்தபின்பும் தாழக் குனியாதவன்போலத் திரும்ப அதில் நுழைகிறதும் முட்டாள்த் தனமென் றறிக.

தேகம் நானென்று சொல்லுவது மூடத்தனம். [எ-தி.] நிழலை நான் என்பது போலும், வீட்டை நானென்பது போலும், உடுப்பை நானென்பது போலும், பொம்மையை நானென்பதுபோலு மறிக. [இ-து.] ஜீவன் முட்டாள், காசைக்கொடுத்து மேளதாளாதி சப்தங்களை அடிக்கச் சொல்லுகிறதும்; பிள்ளை இல்லையென்று வேருெரு பிள்ளையைத் தத்து எடுத்துக்கொண்டு, அவனிடத்தில் தன் சொத்துக்களையெல்லாம் ஒப்புவித்து, பிற் பாடு அவனுடைய துர்நடத்தைகளைப்பற்றித் துக்கத்தை யடைகிறதும் முட்டாள்த்தன மென்றறிக.

ஜீவன் முட்டாள், குழந்தையானது நிழலில் சுகமாயிராமல் வெய்யிலில் விளையாட ஓடுவதுபோல, சுகமாயும் நித்தியமாயுமிருக்கிற பிரம்மவிசாரம் பண்ணுமல் துக்கமாயும், அநித்தியமாயு மிருக்கிற விஷய வியாபாரமே சதா பண்ணிக்கொண்டே யிருக்கிறதும்; நியோகிப்பிரபுவைப்போல, உள்ளே சுகமில்லாமல் வெளியில் சுகமநுபவித்ததுபோலக் காட்டுகிறதும்; குலத்திலிருந்து நடைபேதமான வியபிசாரியைப்போல அநித்தியமான

விஷய சுகத்தையே நித்திய சம்பத்தாய்க் கொண்டாடுகிறதும்; தன்னுடைய தோஷத்தை மறைத்துக் கொள்ளுகிறதும்; அதை யெடுத்துக் காண்பித்தவன்பேரிலும் துவேஷம் வைக்கிறது முதலானதுதானென் றறிக.

விஷயத்திலிருக்கிற தோஷாதிகளை விசாரித்துச் சித்தத்திலிருக்கிற விஷய வாசனையைக் கெடுத்த பிற்பாடும், விஷயத்தைக் கண்டவுடன் முன்போல இச்சையுண்டானால் மூடத்தனம். ஒரு ஸ்திரீயைப்பற்றி நாலுபேர் எனக்கெனக்கென்று அடித்துக் கொள்ளுகிறது அறியாமை. [எ - தி.] சோற்றுக்குக் கஷ்டப்படுகிற முண்டச்சியானவள் வெறும் இலையைச் சுற்றிக் கொண்டுவந்து போட, அதற்குள்ளே ஒரு பருக்கைகூட இல்லாமலிருக்க, அதைப் பிரித்துப்பாராமல் நாலுநாய்கள் ஒன்றுக்கொன்று கடித்துக் கொள்ளுவதுபோலு மறிக.

ஜீவன் முட்டாள். தனித்துத்தன் முட்டாள்தனத்தைத் தானே நிந்தித்துக் கொள்ளுகிறதும், பிறரதைச் சொன்னால் அவர்கள் பேரில் கோபிக்கிறதும்; தன்னைத்தானே புகழ்கிறதும்; பிறர் புகழக் கேட்டுச் சொத்தை இழக்கிறதும்; விசாரிக்காமல் கேட்பார் சொல்லை நம்பித் துர்மார்க்கத்தில் பிரவர்த்திக்கிறதும்; பிரயோஜநமன்றிக் கோர்ட்டுக்கும், ரயிலுக்கும், சண்டை முதலானவைகளுக்கும் வேடிக்கை பார்க்கப் போகிறதும்; உத்தியோகத்திலிருக்கிற துக்கங்களை யோஜியாமல், மேற் பார்வைக்கு அழகுபோ லிருக்கிற உத்தியோகத்தையே அழியாத சுகமென்று நினைத்து அதற்கு யத்தநிக்கிறதும், அது கிடைக்கவில்லையே என்று சதா கவலைப் படுகிறதும்; பெரிய மூடன் என்ன செய்கிறானோ அதுதான் சின்ன மூடர்களுக்கு விதி, பெத்தாயன கோமுட்டி கதைபோலும்; அவனவன் கர்மப்படிக்கு அவனவனுக்கு விஷயமுண்டாயிருக்கும்போது, அவனுக்குச் சமாநம் நாமாக வேண்டும், நமக்குச் சமாநமாயிருக்கிறவன் கீழாக வேண்டுமென்று நினைத்துக் கவலைப்படுகிறதும்; நாடகம் பொய்யென்று தெரிந்தும் அதற்காகத் திரவியத்தையுங் கொடுத்து, கரும்புபோலிருக்கிற தூக்கத்தை விட்டு, குரங்குபோல் விழிக்கிறதும்; சேதநனான ஞானியைப் பூஜித்து அழிவற்ற ஞாநத்தை உடனே அடையாமல், ஜடங்களான சிலாதி மூர்த்திகளுக்கு அபிஷேகாதிகளைப் பண்ணி உபாசித்து, இறந்த பின் அநித்திய முக்தியை அடைய இச்சிக்கிறதும்; குழந்தைகள்போல நேற்றைக்குச் செய்ததையே இன்றைக்கும் செய்கிறதும்; விசாரமன்றி யிருப்பதுகொண்டு தனக்கு க்ஷேமத்தைச் சொன்னால் துக்கப்படுகிறதும், கெடுதலைச் சொன்னால் மிகவும் சந்தோஷிக்கிறதும் முட்டாள்தனமென் றறிக.

எவனோ ஒரு ஞாநிக்கு சாபாநுக்கிரகமிருந்தால், எல்லா ஞாநிகளுக்கும் அப்படியே சாபாநுக்கிரக மிருக்க வேண்டுமென்று நினைக்கிறது தப்பு. [எ - தி.] ஒரு புருஷன் கையில் நாயைப் பிடித்துக்கொண்டு வந்ததைப் பார்த்து, நாய் கொண்டுவந்தவர்கள் தான் புருஷர்கள் என்று சொல்வதுபோல வறிக. [இ - து.] ஜகத்தில் சகல சரீரிகளும் சாவது நிச்சயமாயிருக்கும்போது, முந்திச் செத்தவனுக்குப் பிந்திச் சாகப்போகிறவன், தான் நித்தியனென்றும், நம்மைப்போல அவன் நித்தியனாயிராமல் அநியாயமாய் இறந்து போனா

னென்றும் அழுகிறதற்கு யுக்தி:— ஜயில் கொட்டடியில் அடைத்த ஜநங்களெல்லாரையும் தூக்கில் போடுகிறதென்று தீர்ப்பாயிருக்கும்போது, முந்தித் தூக்கில் போட்டவனைக் குறித்துப் பிந்தித் தூக்கப்படுகிறவன் விசநத்தை அடைகிறது போலவறிக. [இ - து.] துக்கியான ஜீவன் ஸ்திரீ விஷயத்தில் சுகத்தை அடைய இச்சிப்பது மூடத்தனம். [எ - தி.] நாற்றமுள்ளவன் சாக்கடை ஜலத்தில் ஸ்நாநம் பண்ணி நாற்றத்தைப் போக்கடிக்க யத்தநிக்கிறதுபோலும், வாயு உபாதியுள்ளவன் பரங்கிக் காயைச் சாப்பிட்டு வியாதியைத் தீர்த்துக்கொள்ளுவதுபோலு மறிக.

ஆத்ம தர்மமான சாக்ஷித்துவத்தை அந்தக் கரணத்திலும், அதன் கருத்துருத்து வாதி தர்மங்களைத் தன்னிடத்திலும், அந்நியோந்நியாத்தியாசம் பண்ணிச் சகலரும் சதா துக்கப்படுகிறார்கள். [எ - தி.] குருட்டுத் தம்பதிகள் புடவை சோமன்களைத் தெரியாமல் மாற்றிக் கட்டிக்கொள்வது போலும்; தட்டாமாலை சுத்துகிறவள்போலு மறிக. [இ - து.] ஜீவர்கள் தனக்குச் சகல துக்கத்தையும் நிவர்த்தித்துச் சுகத்தைக் கொடுக்கிறதா யிருக்கிற, தன்னுடைய ஆத்மாநந்தத்தைப் புஜியாமல், குழந்தைகள் சோற்றைத் தின்னாமல் அழுவதுபோலக் கவலைப்பட்டுச் சாகிறார்களென் றறிக. [இ - து.] அதி ஸ்தூலமான ஸ்திரீ பிண்டத்திலிருக்கிற தோஷம் தெரியாதவன் அதி சூட்சுமமான பிரம்மத்தை அறிய மாட்டான். [எ - தி.] பட்டப்பகலில் சுவரில் முட்டிக்கொள்ளுகிற மாப்பிள்ளை ராத்திரியில் விளக்கிலே சீதாள புஸ்தகம் என்னமாய் வாசிக்கப் போகிறானென் றறிக. [இ - து.] ஜீவர் களுக்குத் தங்களுக்கந்நியமான சிலாதி ஜடத்திலும், பரோக்ஷமாய் அருபமான விரதாதி களிலும் நம்பிக்கை வருகிறதே தவிர, அறிவாயும், அநுக்கிரகம் முதலானதைச் செய்கிறவ ரான பிரம்ம ஞாநியினிடத்திலும், உற்பத்தி நாசமற்ற பிரம்மத்தினிடத்திலும் நம் பிக்கை வருகிறதில்லை. [எ - தி.] ஜடமாயும் உற்பத்தி நாசத்தோடு கூடிய தூல சூட்சும தேகத்திலும், ஆரோபமாயும் அருபமாயுமிருக்கிற காரண சரீரத்திலும் நம்பிக்கை வருமே தவிர, அவஸ்தாத்திரயத்திலும் அழிவற்ற அறிவான தன்னிடத்திலும், தன்னை அறிவிக் கிறதான ஞாநத்தினிடத்திலும் நம்பிக்கை வராததுபோல வறிக.

விஷயாசையை விடப் பயந்து ஜீவன் முக்திச்சுகம் வேண்டாமென்று நினைப்பது முட்டாள்த்தனம். [எ - தி.] பத்தியம் காக்கப் பயந்து ஆரோக்கியம் வேண்டாமென்பவன் போலும், தொண்டை வலிக்குமென்று பயந்து வித்தை வேண்டாமென்பவன் போலும்; சாவடி தீப்பட்டகாலத்தில் எழுந்திருந்துபோகச் சோம்பலால் அங்கேயே கிடந்து வெந்து போனவர்கள்போலு மறிக. [இ - து.] சூத்திரபாஷ்யம் படித்தவனிடத்தில் ஓர் விவேகி நீர் தத்துவஞாநத்தை அடைந்தீரா வென்று கேட்க, அவர் இவரைப்பார்த்துக் குழந்தை கள் வாசகம் படிப்பதுபோல, அந்தச் சூத்திரபாஷ்ய வாக்கியங்களை வாய்ஓயாமற் சொல் லிக்கொண்டு, இந்தக்காலத்தில் ஞாநம் ஒருவருக்கும் கிடையாது, அப்படியிருக்குமானால் நாம் நினைத்த சங்கதிகளைச் சொல்லவேண்டும், மேலுமவர்கள் காட்டிலேபோய் ஆகார நித்திரையின்றிக் கல்லுப்போ லிருக்கவேண்டும், அப்படி ஒன்றுமிக்காலத்தில் ஒருவரி டத்திலும் காணுமையால், காசிக்குப்போய் பகவத்நாமம் பண்ணிக்கொண்டு, பாகவதம்,

தசமஸ்கந்தம், பாராயணம் பண்ணிக்கொண்டு மரித்தால், முக்திவருமென்று வாயோயாமல் உளறுகிற குற்றம் அவர்கள் பேரிலில்லை, இந்த விவேகியின் பேரிலேயே [எ-தி.] கிறுக்கனிடத்தில் வாய்கொடுத்தால் அவன் வாயோயாமல் உளறுவதுபோலும், நகராவின் கிட்டவிருக்கிற குழந்தைகையிற் கோலைக்கொடுத்தால் கையோயாமல் அடிப்பதுபோலும், நாயின்வாயில் கோலைக்கொடுத்தால் ஓயாமல் குலைப்பதுபோலு மிருக்கிறதென்றறிக.

முமுக்ஷுவானவன் பால்யம் யௌவனம் முதலியவற்றைப் பாராமல், குரு அகப்பட்டவேளையில் ஞாநத்தைக் கிரகிக்கவேண்டு மென்பதற்கு யுக்தி:—ராஜன், கிராமம் முதலியவற்றைத் தாநமாய்க் கொடுக்கிறவேளையில், திதி வார நக்ஷத்திரங்களைப் பாராமல் அதை வாங்குகிறதுபோலும், காசிக்குப்போன கணவன் வந்தவேளையில், காலதேசம் பாராமல் கணவன் சுகத்தைக் கலக்கிற கற்புடையவள்போலு மறிக. [இ-து.] அவிவேகமான ஜீவன் தேகாதிகளுக்கு வருகிற உபாதிகளைத் தனக்கு வந்ததாக நினைக்கிறான். [எ-தி.] பெண்டாட்டி பிள்ளைகளுக்கு வந்திருக்கிற பீடைகளைத் தனக்கு வந்ததாக நினைக்கிற மூடன்போலவும், ஸ்திரீவேஷத்தைத் தனக்கு நிஜவடிவமென்று நினைத்தவன், அந்த வேஷத்தைப்பற்றிச் செய்கிற ஸ்துதி நிந்தைகளைக் கேட்டுச் சுகதுக்கப்படுகிறதுபோலு மறிக. [இ-து.] அகம்பாவியானவன் ஆசானிடத்திற்போய் ஆத்மஞாநத்தை அதிசுலபமாய்க் கேட்காமல் தானே ஆத்மவிசாரத்துக்கலைந்தும் அடையாமல் திரிகிறான். [எ-தி.] புது நாட்டுப் பெண் மாமியாரைக் கேளாமல் மிளகுக்காக முன்னூறு பானையில் கை வைத்தும் அகப்படாமல் முழிக்கிற மூடைபோலும்; ரசவாதத்துக்குச் சித்தனைக் கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ளாமல் தானே அகப்பட்ட ஏட்டையும், பச்சிலைகளையும் பார்த்து, அந்த ரசவாதங்களைச் செய்ததிலும் ஒரு சித்தியும் கிட்டாமல் கெட்டுப்போகிறவன்போலு மறிக.

அப்போதப்போது தோன்றுகிற ஜகத் வியாபாரத்தை, சொப்பனம் போலப் பொய்யென்று விவேகி பார்க்க வேண்டுமே தவிர, கர்மம் காலம் ஈசுவரன் முதலானவர்கள் நடத்துகிறார்களென்று சத்திய புத்தியால் ஒப்புக்கொண்டால் பந்தப்படுவன். [எ-தி.] குசவன் இத்தனை நீளச் சீட்டு நான் எழுதிக் கொடுக்கவில்லையென்று சொன்னதால் கடனுக்குட்பட்டது போலும், தீக்ஷிதர் குசப்பயலே யென்று சொன்னதற்கு, அந்தக் குசவன் அந்தக் கம்மாளப்பயலா கண்ணைக்காட்டினு னென்று சொன்னதால், பிராம்மணர்களிடத்தில் இருவர்களும் சாப்பிடுவதற்குப் பதிலாக, உதைகளுடன் வெளியிலோடிப்போன கதைபோலு மறிக. [இ-து.] விவேக மில்லாதவன் வீண்வார்த்தையாலே காலத்தைப் போக்குகிறான். [எ-தி.] வீட்டில் சோற்றுக்கில்லாதவன் வெளியிற் பிக்ஷைக்குத் திண்டாடுவதுபோலு மறிக.

தன் சித்தத்திலிருக்கிற விஷயவாசனைகளைக் குருவினிடத்தில் சொல்லாம லிருந்தால், ஜந்மகாரணமான அஞ்ஞாநம் போகாது. [எ-தி.] மலத்தைப் பெட்டியில் வைத்துப்

பூட்டிவைப்பதுபோலு மறிக. [இ-து.] பிரம்மஞாநமன்றிச் சந்நியாசமாத்திரத்தில் மோக்ஷம் வருமென்று சொன்ன அர்த்தவாத சுருதியை உண்மையென்று நம்புவதற்கு யுக்தி:—அருணஜலமென்ற ஸ்மரணத்தால் முக்தியென்ற வசநம்போல வறிக.

குருவினிடத்திலேயே அங்கே அப்படி சொல்லியிருக்கிறது, இங்கே இப்படி சொல்லி யிருக்கிறதே யென்று சொல்லுகிறவனுடைய புத்திக்கு யுக்தி:—மதுரையிலுள்ள ஒருவன் தன்னை மதுரைக்குக் கூட்டிக்கொண்டுபோய் விட்டிருக்க, அவனிடத்திலேயே கோவிலுக் குள்ளே பொற்றாமரை யிருக்கிறது, அதன் கரையிலிருக்கிற மண்டபத்தில் கிளி கட்டி யிருக்கிறதென்று சொல்வதுபோல வறிக. [இ-து.] குடும்பத்தைவிட்டுச் சந்நியாசம் பண்ணிக்கொள்வதிலே என்ன சுகமென்று கேட்கிற மூடர்களுக்கு உத்தரமாவது:— வயிற்றுக்கடுப்பு உபாதியால் பீக்கொல்லையில் உட்கார்ந்திருக்கிறவன் பங்களாவிலிருக் கிறவனைப் பார்த்து, நீ பீக்கொல்லையைவிட்டு ஏன் இங்கேவந்தா யென்று கேட்பது போலும்; தீப்பற்றியெரிகிற இடத்தைவிட்டு நிலாவில் உட்கார்ந்திருக்கிறவனைக் கஷ்டப் படுகிறதாய் நினைக்கிற மூடத்தனம்போல வறிக.

ஆயுசு இருக்கும்போதே ஆத்மவிசாரம் பண்ணின மட்டுக்கும் லாபமென்று நினை யாமல், வேதசாஸ்திரங்களைக் கற்றபின்பு ஆத்மவிசாரம் பண்ண நினைப்பது மூடத்தனம். ஞானிக்கு விதிசொல்லுகிறவன் எப்படிப்போன்றவ னென்றால், சந்நியாசியைப் பார்த்து உங்கள் அய்யாவுக்குச் சிரார்த்தம் பண்ணவில்லையா வென்று கேட்கிற மூடன்போல வறிக.

முமுக்ஷு தனக்கிருக்கிற சகல கருத்துருத்துவங்களையும் குருவுக்கு ஒப்புவித்துக் குருசந்நிதியில் பிரம்மவிசாரம் பண்ணி, பிரம்மத்துவம் அவர் கிருபையால் அதிசீக்கிரத் தில் தானே சித்தியாகுமென்று சும்மாயிராமல், நமக்குப் பந்தம்போய், மோக்ஷம் வர வேண்டுமென்று கருத்துருத்துவத்தை ஒப்புக்கொள்வது மூடத்தனம். [எ-தி.] வக்கீல் மூலமாய்க் கோர்ட்டில் கோடிரூபாய்க்கு வியாச்சியம் செய்து, ருஜுவாய்த் தீர்ப்பு யெழுதிச் சொல்லு முன்னே, வக்கீலுக்குத் தெரியாமல் எதிரியோடு நூறு ரூபாய்க்கு ராஜிநாமா யெழுதிக் கையெழுத்துப்போட்டுக் கோர்ட்டிற் கொடுக்கிற மூடத்தனம்போல வறிக.

இந்திரியங்களுடைய செய்கை யெல்லாம் ஜீவன் தன்பேரிற் போட்டுக்கொண்டு சம்சார துக்கத்தையடையக் காரணமென்னவெனில், ஒரு ராஜா ஊரிலுள்ள ஸ்திரீகளை யெல்லாம் தன் ஸ்திரீயென்று அபிமானித்து, அவர்களிடத்திலுள்ள வியாதிக ளெல்லா மடைந்து துக்கப்பட்டதுபோல வறிக. [இ-து.] குடும்பத்தி லிருக்கிறவனை, விவேகத்தை அடைவதற்காக, அதைவிட்டு வெளியிற் புறப்படச் சொன்னால் துக்கப்படுகிறவனுக்கு யுக்தி:—மலத்திலிருக்கிற புழுவை அதிலிருந்து சுத்தமான வெளியிற்போட்டால் துடிப் பதுபோல வறிக.

ஜீவர்கள் கணக்குத்தெரியாத கிஞ்சிக்ஞர்கள்:—ஒரு பெரியமநுஷ னென்ற ஜீவ னுக்குப் போஜநம் பண்ணிவைப்பதற்கு ரூபாய் இருபது செலவுசெய்கிறார்கள். அதைச்

சாமாந்ய ஜநங்களுக்குப் போட்டால் நூறுபேர்வரையிற் சாப்பிடுவார்கள். அதை மாட்டுக்குச் செலவுசெய்தால் ஐநூறும், ஆட்டுக்குச் செலவுசெய்தால் ஆயிரமும், எறும்புக்குச் செலவுசெய்தால் லக்ஷம் ஜீவர்கள் வரையும் புஜிப்பார்கள் என்பதை அறியாமலிருக்கிறார்கள். [எ - தி.] ஒரு புருஷன் ஒரு கன்னிகையைக் கலியாணஞ் செய்வதற்காக ஒரு பெரிய மனுஷனுடைய பெண்ணைக் கொடுக்கவேண்டு மென்று கேட்டதற்கு, அவன் கோடிரூபாய் கொடுத்தால்தான் இந்தப் பெண்ணைக் கலியாணம் செய்துகொடுப்பேன் என்று சொன்னதைக்கேட்டு, இந்த வித்தியார்த்தியும் ஊரூருக்குப்போய், வீடுவீடாய் சந்தநப்பொட்டுப்போட்டு, ஆளாளாய் யாசித்து இரண்டாயிரம் ரூபாய்வரை சம்பாதித்து அந்தப்பெண் வைத்திருக்கிறவனிடத்தில் கொண்டுபோய்க் கொடுத்ததில், அவன் அந்த ரூபாயை வாங்கி வைத்துக்கொண்டு, சொச்சமும் ஆதியில் சொன்னபிரகாரம் சம்பாதித்துக்கொண்டு வரச் சொன்னபடி, அவனும் திரும்ப முன்போலவே இரண்டாயிரம் ரூபாய் சம்பாத்தியம் பண்ணிக்கொடுத்ததிலும். அதையும் வாங்கிவைத்துக்கொண்டு, சொச்சரூபாயையும் சம்பாதித்துக்கொண்டு வாவென்று :சொன்னபடி, இருபதுதடவை அப்படி சம்பாதித்துக் கொடுத்ததிலும், அவன் சொன்ன தொகைக்கு ஆயிரத்திலொரு பங்குகூட ஆகாமல், அவதிப்பட்டு ஒரு பாம்புப்புற்றின்கீழில் விசநப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும்போது, வழியிற் போகிற பிராம்மணன் இவனைக்கண்டு, நீ ஏன் விசநமாய் இந்தப் பாம்புப்புற்றின் கீழே படுத்திருக்கிறாயென்று கேட்டவுடன், இவனவனைப் பார்த்து, ஓய் சிநேகிதரே! இப்படி ஒரு பெண்ணைக் கல்யாணம் செய்யவேண்டு மென்று கேட்டதற்கு, பெண்காரன் சொன்ன தொகையையும், அதற்காக இருபதுதடவை நாற்பதினாயிரம் ரூபாய் வரையிலும் கொடுத்தும், இன்னும் போதவில்லை. அதற்காக இந்தப் புற்றிற்குள்ளிருக்கிற பாம்பு என்னைக் கடித்தாலும்சரி, அல்லது அதனிடத்தி லிருக்கிற நாகரத்தினத்தைக் கொடுத்தாலும்சரி யென்று நினைத்து இங்கே படுத்துக்கிடக்கிறேனென்று, சொன்னதைக்கேட்ட சிநேகிதனும், அடே மூடா! நீ சம்பாதித்த ரூபாய்க்கு எத்தனையோ பெண்களைக் கலியாணம் செய்து, நீயும் சுகித்து, எத்தனையோகோடி ஜீவர்களை எத்தனையோகோடி காலம்வரை புஜிக்கும்படி செய்யலா மென்பதையும், ராகத்துவேஷங்களின் பாவாபாவத்தையும், விருந்திட்டு பொல்லாப்படைந்த வசிஷ்டரையும் பார்த்து, இதன் லாப நஷ்டத்தையும் பாராமலிருப்பதே சாக்ஷியென்றறிந்து, நீ அப்பணத்தை வாங்கி வேறேபெண்ணை மணம்செய்து சுகியென்று சொன்னபடி, அவனுமப்படிச் செய்த கதையை அறியக்கடவாய். ஆனால் மாநுடஜீவர்கள் சிலாக்கிய மென்று சொன்னவிடம் அறிவைப்பற்றிச் சொன்னதென்றறிக.

தேவலோகத்தில் முன்னேபோயிருக்கிற தேவதைகள் பின்னே கர்மம் செய்து அவ்விடத்திற்கு வருகிறவர்களுக்கு இடம் கொடாமல் தடுப்பார்கள். [எ - தி.] ரயில்வண்டியில் முன்னேபோய் ஏறியிருக்கிறவர்கள் பின்னால் டிக்கட்டுவாங்கி ஏறவருகிறவர்களை ஏறத் தடுப்பதுபோல வறிக. [இ - து.] பணமிருக்கிறவனுக்கு அகம்பாவம் வருமென்று சொல்வது ஒருபக்ஷம். ஏனென்றால், பணம் ஜடம். அதனால் நன்மை தீமைசெய்கிற புருஷன் பேரிற் குற்றம் குணம் சொல்லவேண்டியது. [எ - தி.] சொப்பனத்திற் காணப்பட்ட

பதார்த்தத்தின்பேரில் குற்றம்சொல்லாமல் அப்படி உறங்குகிறவன்பேரில் குற்றம்சொல்ல வேண்டியிருப்பதுபோல வறிக. [இ - து.] ரயில்வண்டியில் ஏறிப்போகிற ஜநங்கள் சும்மா யிராமற் சீக்கிரம் விடென்று கூச்சல்போடுகிறதைத் துரைகேட்டு, டிக்கட்டையும் பிடுங்கி ஜயிலிலும் போடுவதுபோல, இந்த ஜீவனும் இப்படியாக வேண்டும், அப்படியாகக் கூடா தென்று நினைக்கிறதை ஈசன்கேட்டு, இவனைச் சரீரத்தைவிட்டு வெளியேற்றி நரகதுன் பத்தை யநுபவிக்கும்படி செய்கிருனென் றறிக.

சொற்பவிஷய லாபத்தை இச்சித்து மஹத்தான சுகத்தை இழக்கிறபடியால் அவிவேகி முட்டாள். [எ - தி.] ஒரு அம்மாள் பதினுயிரம் ரூபாய் நகையைக் கூலிக் காரனிடத்திற் கட்டிக்கொடுத்து அரைரூபாய் கூலிபேசிக் கூட்டிப்போகும்போது, அவன் அம்மாளுக்கு முன்னும் பின்னுமாக நடந்துவரவும், அம்மாள் ஐம்பது பெண்களுடன் பாடிக்கொண்டு போகும்போது, கூட வருகிறவர்கள் உன் முட்டைக்காரன் வரக்காணுமே என்று சொன்னதற்கு, அவள் அடிமாண்டுபோவான் கூலி அடிமடியிலிருக்கிறது, அவ னெப்படிப் போவானென்று சொன்ன கதைபோல வறிக. [இ - து.] பிராரப்த கர்மப்படி சுகமும் துக்கமும் வந்துகொண்டிருக்கும் போது, இவன் வீணுய் இப்படி வரவேண்டும், அப்படி வரவேண்டாமென்று நினைப்பதுவே சம்சாரமூலம். [எ - தி.] ஜநங்கள் சுபாவமாய் வீதியிற் போகும்போது நாய்வந்து குலைப்பதுவே தடியடிபடக் காரணமாவதுபோலும்; பாம்பைக் கருடா விட்டுவிடு மென்றும், விடாதே யென்றும் சொன்ன இருவர்களும் மரித்துப்போனதும், சும்மா இருந்தவன் சுகத்தை யடைந்ததுபோலு மறிக.

ஜீவர்கள் ராகத்துவேஷ முதலான துக்கத்தைக் கொடுக்கிற தங்கள் சுற்றத்தார் சாகும்போது அழுவது மூடத்தனம். [எ - தி.] சகதியில் விழுந்து இருப்பதைக் கழுவும் போதும், கையிற் கத்திபோலிருக்கிற பீங்காஞேடுகளைப் பிடுங்கும்போதும் குழந்தை அழுகிறதுபோல வறிக. [இ - து] பூமிக்குப் பருவதங்களைத் தாங்குவதைப் பார்க்கிலும், மூடஜீவர்களைத் தூக்குகிறதுதான் பாரம். [எ - தி.] ஜீவர்கள் பிரஞ்ஞையோடே யிருந்து தன்னை யறியாதபடியாலும், அநந்தகோடி ஜநநமெடுக்கிறபடியாலும், மலமூத்திர முத லானதால் உபத்திரவம் செய்வதாலும், இவர்களால் தனக்குப் பாபபூமியென்று இழிவு வருவதாலும், ஒரு ஸ்திரீக்குப் பத்துப்பிள்ளையாற் பாரமில்லாமல் நாத்தனுராற் பாரமா யிருப்பதுபோல வறிக. [இ - து.] முமுக்ஷுவானவன் பகிர்முகமாய் போகப்போக விஷ யத்திற்போய் விழுவானே தவிர, முக்தி யடையப்போகிறதில்லை. [எ - தி.] காசிக்குப் போகிறவன் தெற்கேநோக்கிப் போகப்போகச் சமுத்திரத்தில் விழுவானே தவிர, காசிக்குப் போய் சேரப்போகிற தில்லாததுபோல வறிக.

குருவைச் சிநேகம்பண்ணிச் சுகமடையாமல் தேகாதி குடும்பத்தைச் சிநேகம் பண்ணித் துக்கப்படுவது அறியாமை. [எ - தி.] உயிரோடு கூடினவராயும், தாதாவாயு மிருக்கிற ராஜனைச் சிநேகம்பண்ணுமல், வழியிற் கிடைக்கிற வம்பர்களைச் சிநேகம்பண் ணுவதுபோலும், குபேரனைச் சிநேகம்பண்ணுமற் கூழுக்குக் கூத்தாடுகிறவனைக் கும்பிட்டு

விழுகிறதுபோலு மறிக. [இ - து.] நாமருப வடிவத்தை உபாசிக்கிறவன் முக்திசுகத்தை யடையான். [எ - தி.] வறியவனை யாசிக்கிறவனுடைய பசி தீராததுபோல வறிக. [இ - து] ஈசுவரன் கர்மப்படி சகல வியவகாரத்தையும் தவறாமல் நடத்திவரும்போது, ஜீவன் ஒரு வித சக்தியும் இவனிடத்திலில்லாம லிருந்தும், அவர் முடிப்பித்தகாரியங்களைத் தான் முடித்தேனென்கிற கருத்துருத்துவத்தைப் பண்ணுவதற்கு யுக்தி:–தெய்வகதியாய் வருகிற ஆற்றுத்தண்ணீரை எங்களாறு, எங்கள் தண்ணீர், என்று சொல்வதுபோலும், பத்து மாசம் சுமந்து பிள்ளைபெற்றவளிருக்க, நானிந்தப்பிள்ளை பெற்றேனென்று வெட்கமில் லாமல் சொல்லுகிற மூடன்போலு மறிக.

ஞாநாப்பியாசம் செய்வதைவிட்டு மற்றை மார்க்கங்களில் மோக்ஷத்துக்காகத் திண்டாடித் திரிவதற்கு யுக்தி:—தன் கையிலிருக்கிற கரும்புத் துண்டத்தைக் கடித்துச் சாப்பிடுவதை விட்டுவிட்டு, கண்டவிடங்களி லிருக்கிற விக்கிரங்களை முட்டுதல்களைச் செய்வதுபோல வறிக. [இ - து.] ஜீவர்கள் சங்கற்பத்தைவிட்டு பிரம்மசுகத்தை அநுபவி யென்று சொன்ன குரு வாக்கியத்தைவிட்டுச் சங்கற்பம்பண்ணி அதனல் கற்பிக்கப்பட்ட தெய்வங்களுடைய கிருபையைத் தேடுவதற்கு யுக்தி:—தகப்பன் பிள்ளையைப் பார்த்து, வீட்டிற்குள்ளிருக்கிற உன் ஸ்திரீயினிடத்தில் சுகமாய் அநுபவித்திரு என்று சொன்னதை விட்டு, சித்திரத்தி லெழுதியிருக்கிற ஸ்திரீயை வரவேண்டுமென்று மயங்கிக்கிடக்கிற மடையன்போலறிக. [இ - து.] ஜகத்திற்கு அர்த்தம் விசாரித்தால் அநர்த்தமாய்ப் போவ தால் மித்தையாம். அப்போது அது எப்படித் துக்கத்தைக் கொடுக்குமென்ருல், சது ரங்கம் ஆடுகிறவர்களுக்கு ஆனை குதிரைகளில்லை யென்று தெரிந்திருந்தும் யானை போயிற்று, குதிரைபோயிற்று என்று துக்கப்படுவதுபோல வறிக.

ரிசியசிருங்கர், தாசிகளைக்கண்டு ரிஷிகளென்று மயங்கிச் சிநேகம் செய்ததுபோல, ஆத்மா தன் ஆநந்தத்தை அநாத்மாவான தேகாதிகளுக்குக் கொடுத்து அந்தத்துக் கங்களைத் தான் மேற்போட்டுக்கொள்ளுகிருர். ஸ்திரீகள் கர்ப்பதாரணையைச் சுகமென்று நினைக்கிருர்கள். [எ - தி.] மலமூட்டையைத் தூக்குவதில் துவேஷமன்றியில் வாச்சுது, வாச்சுது என்று சந்தோஷப்படுகிற ஒட்டன்போல வறிக. [இ - து.] அஞ்ஞாநிக்குக் குடும்பத்திலிருக்கிற தாபத்திரயதுக்கம் சுகமாகத் தோற்றுவானே னென்ருல், மேக வியாதி வந்தவனுக்கு வெய்யிலும், சொரிகிறதும் சுகமாய்த் தோற்றுவானேன்? சொல்?

ஈசன் ஜீவனைக் கர்மமாகிற கயிற்றினுற்கட்டி இழுப்பதால், சுகதுக்கங்களில் விழுந்து விழுந்து எழுந்திருக்கும்போது, ஏன் விழுகிருயென்று யாருங்கேட்டால் அவன் நான் சுகி, துக்கியென்று தன்பேரிற் கருத்துருத்துவத்தை யேற்றிக்கொள்கிருன். [எ-தி.] தாய் குழந்தையைக் கயிற்றைக்கட்டி இழுத்துவிழுகிறதை, நான் அப்படித்தான் விழு வேனென்று சொல்வதுபோலறிக.

ஜீவனுடைய முட்டாள்த் தனங்களை நிருபிக்கிருேம்:— மாறுபாடு செய்கிறதிலேயே பிரியம், விகட கவியைப் போலும்; ஆத்மாவாகிய தன் பிராண சிநேகிதனை விட்டுத்

தேகாதி விஷயத்தை ருசுவான சினேகிதனென்று நம்புகிறது; ஆத்மாவாகிய சேதந புருஷனேடு சேராமல் பிணமாகிய தேகத்தோடு சேருகிறது; ஆநந்தமான ஆத்மாவைக் கொண்டாடாமல் துக்ககரமான ராகாதிகளைக் கொண்டாடுகிறது; தர்ம பத்தினியை விட்டு அந்நிய ஸ்திரீயை இச்சிக்கிறது; மூடத்தனத்தால் தனக்கும், அந்நியர்களுக்கும் துக்கத்தை உண்டுபண்ணுகிறது; ஈசுவரனுக்கும் ஜீவர்களுக்கும் சம்மதமில்லாத சார சோரங்களைச் செய்கிறது; தனக்குச் சுகத்தைச் சொன்னலும் துக்க ரூபமான பிடிவாதத்தை விடாமலிருக்கிறது; பிரத்தியக்ஷமான ஞாந சுகத்தை விட்டுப் பரோக்ஷ சுகத்தை நம்புகிறது; சுருதி முதலான பிரமாணமில்லாமல் வீண் காரியத்தைச் செய்கிறது; இது முதலானதென் றறிக,

ஜீவர்களைப் பைத்தியங் கொண்டவனென்றும், குழந்தைகளென்றும் மொத்தமாய்ச் சொன்னல் ஜீவர்கள் ஒரேபிரகாரமாயல்லோ இருக்க வேண்டும், அப்படிக்கில்லாமல் பல விதமா யிருக்கிறர்களே யெனில், பைத்தியங் கொண்டவர்களிலும், குழந்தைகளிலும், சிலர் சிலர் தானே புலம்புகிறதும், வலுவிற்போ யடிக்கிறதும், கண்ட விடமெல்லாம் திரிகிறதும், சும்மாயிருக்கிறதும், அகாலத்திற் சோறு சோறு என்று கத்துகிறதும், இப்படி நானப்பிரகாரமா யிருப்பதைப் பார்த்துக் கொள்க,

ஜீவர்கள் முட்டாள், கையில் சொத்திருக்கும்போதே மேல் மேலும் இன்னம் வேண்டுமென்று இச்சிக்சிறதும்; வாலியினிடத்தில் சுக்ரீவன் போய்ச் சண்டைக்குக் கூப்பிட்டு அவனேடு சண்டைக்கு நிற்க முடியாமல் ரத்தத்தையும் கக்கிக்கொண்டு அடித்துப் புரண்டு விழுந்து எழுந்து ஓடிப்போய், மறுபடி அந்த வாலியை இவன் சண்டைக்குக் கூப்பிடுவதுபோலும்; பெண் வியபிசாரியென்று தெரிந்தும், அவளிடத்திலிருக்கிற அபிமாநத்தால் சொன்னபேர்களிடத்தில் சண்டைக்குப் போகிறதும் தவிர, அவளைத் தள்ளாமல் அவளோடு சேர்ந்து சிநேகமாயிருப்பது போல, ஜீவேசுவர ஜகத்து ஓரவஸ்தையிற் றேன்றி ஓரவஸ்தையிற் காணமற் பொய்யாய்ப் போவதும், ஓரவஸ்தையிலேயே நிமிஷந்தோறும் ஒன்றுக்கொன்று ஒவ்வாமல் தோன்றித் தோன்றி அழிவதும் தெரிந்திருந்தும், அதிலுள்ள ஆசையால் அதைப் பொய்யென்று சொல்லுகிற சுருதி குரு வாக்கியங்களில் துவேஷமும், அவநம்பிக்கையும், அப்பிரமாண புத்தியும் செய்வதுந் தவிர, தானுமந்த சம்பந்தத்தை விட்டுவிட முடியாமல், சதா ஜநநமரண மடைந்து துக்கிக்கிறன். அப்படிக் கொஞ்சம் கூடப் பொய்யென்று அறியாமல் நிஜமென்றே ஜீவேசுவர ஜகத்தை நம்பியிருக்கிறவன் துக்கப்படுவதற்குக் கேட்க வேண்டியதென்ன விருக்கிறதென் றறிக.

துக்கத்திற்குக் காரணம் சங்கற்பம், இச்சை, மோகம், அஞ்ஞாநம் முதலானவை பரம்பரையாய்க் காரணமென்பதை மூடர்கள் அறியார்கள். [எ - தி.] விளக்கில் விட்டிற் பூச்சி அறியாமல் விழுந்து மடிவதுபோல வறிக. [இ - து.] பூனை கண்ணை மூடிக்கொண்டு பாலைக் குடிப்பதுபோல, மூடன் ஒருவருக்கும் தெரியாமல் விஷயாநுபவம் செய்கிறதாக நினைக்கிறன். [எ - தி.] ஒரு ஸ்திரீயைப் போகத்துக்கு ஒருவருக்குந் தெரியாமல் வரச்

சொன்னபோது வந்து, அவள், அந்த, இந்தச் சரீரங்களுக்குள் நூற்றுத் தொண்ணூற்றிரண்டு தத்துவங்க ளிருக்கும்போது, ஒருவருக்கும் தெரியக் கூடாதெனச் சொன்னபடி எப்படி நடக்கும்?'' என்று கேட்ட மாத்திரத்தில், விவேக வைராக்கியங்களை யடைந்த கதைபோலும், இன்னும் வெட்டுப்பட்டுச் சாகும்போது சந்திரனைச் சாக்ஷி வைத்துப் போனவன் கதைபோலு மறிக.

சுவரூப நிஷ்டனித்தில் லோக சங்கதியைக் கேட்டுப் பதில் தெரிந்து கொள்ள இச்சிக்கிற முடர்களுக்கு யுக்தி:—பிணத்தைக் கட்டி அழுதுகொண்டு ஒரு சொற் சொல்லென்று கேட்பதுபோல வறிக. [இ - து.] ராத்திரி வேளையில் போஜநம் பண்ணிவிட்டுச் சிரவணத்துக்குச் சாவதாநமாய் உட்காருவது, ஒன்றரைப்படி விளக்கெண்ணை சாப்பிட்டுக் கௌபீநத்தை இழுத்துக் கட்டிக்கொண்டு, மணையில் வந்து உட்கார்ந்த கதைபோலவறிக. [இ - து.] ஒரு கோழியை நெல்லைக் குவித்து அதன்மேலே விட்டாலும் அதன் சுபாவம் காலினாலே கிண்டுகிறதுபோல, மனதைப் பூரணமான சிதாகாயத்திற்கொண்டு விட்டாலும் அங்கேயும் பேதத்தையே கற்பிக்கிறதென் றறிக.

குரு சந்நிதாநத்தில் விசாரணை செய்யும்போது, வேறே பிரவர்த்தியான சங்கற்பம் வந்து அதை விட்டு எவனை வெளியில் தூக்கிவிடுகிறதோ, அவனுக்குமேல் துர்ப்பாக்கியன் ஒருவனுமில்லை, [எ - தி.] வெகுகாலையாற் கிடைத்த ராஜசம்பாஷண காலத்தில் கொல்லைக்குத் தடபுடலாய் வருவது போலும்; பசியாற் போஜநம் பண்ணும்போது தொண்டையில் முள் தடுப்பது போலும்; அறிக.

மோக்ஷம் வேண்டுமென்று தபித்துக்கொண் டிருக்கும்போது, சத்குருநாதன் வந்து உன்னைக் காப்பாற்றுகிறே னென்று சொல்லிக் கூப்பிடும்போது, இவர் நம்மை என்ன மோசம்பண்ணக் கூப்பிடுகிறாரோவென்று நம்பாமல் பயந்து ஓடுகிறான். [எ - தி.] ரத்நம் தேடப்போனவனுக்குச் சித்தர் கிருபையால் அதிசுலபமாய் அகப்பட்ட ரத்நத்தை அவமதிப்புப் பண்ணிவிட்டு, மறுபடி ரத்நத்தைத்தேடி வெறுங்கல்லை ரத்நமென்று எடுத்துக் கெட்டுப்போனவன் கதைபோலும்; ஒரு புண்முதலானது வந்து வேதனை சகிக்கமுடியாமல் எப்படித் தீரப்போகிற தென்று தபிக்கும்போது, ஒரு வைத்தியன்வந்து புண்ணைக்கீறி ஆற்றுகிறதற்கும், உள்ளுக்கு எண்ணைகொடுத்துத் துர்மலங்களை கழிக்கிறதற்கும் யத்தநம்பண்ணுகிறவனை விரோதியாயெண்ணி, வெளியில் விலகிப்போகிறவன் போலும், பசியோடுகூடிய பிள்ளைக்கு மிட்டாய்கொடுக்கக் கூப்பிட அது ஓடுவதுபோலுமென் றறிக.

ஞாநம் வராமல் வந்ததுபோல அபிநயம் பண்ணுகிறவனுக்கு மேல் முட்டாள் இல்லை. [எ - தி.] சாம்பன் கர்ப்பமாயிருக்கிறதுபோல அபிநயம்பண்ணித் துர்வாசர் சாபத்தால் குலத்தோடு கெட்டுப்போன கதைபோலும்; பிரபுவாயிருக்கிற சம்பந்திவந்து இவனைக் குடும்பயோகக்ஷேமம் எப்படியென்று கேட்க, வெண்கலப்பானையை வெளியில் அடவுபோட்டுச்சம்பந்திவிருந்து நடத்தியிருந்தும், எனக்கு யாதொருவர் அபேக்ஷையுமில்லை, நீங்களும் சபரிவாரத்துடன் ஒரு மாசம் வரை வசித்துப்போகலா மென்று சொல்லுகிற தரித்தி

ரன்போலும்; உபசாந்தயோகியென்று பேர்வைத்துக்கொண்டு வந்தவன் கதைபோலும்; ராவணுர்ச்சுந சந்நியாசம் போலுமறிக.

புருஷனுனவன் தன்னுடைய சக்தியை முழுவதும் குடும்பத்தில் கழித்துவிட்டுக் குருவினிடத்தில் ஆத்மவிசாரம் பண்ணவந்தும், அந்த விசாரம் புத்தியிலேருமற் போவதற்கு யுக்தி:—கண்மாயில் ஜலம் வரும்போது அணைபோடாமல் தண்ணீரெல்லாம் ஓடிப்போன பிறகு அணைபோடுகிறவன் போலும்; ஆடுகிறகால மெல்லாம் அவிசாரி ஆடி சாகிறகாலத்தில் சங்கரா சங்கராவென்று சொல்லுவாளென்கிற பழமொழியைப் போலும்; கோவில்குளங்க ளெல்லாம் கூத்தாடிவிட்டுக் குருசந்நிதானத்தில் அப்பா அய்யாவென்று பெருமூச்சுடன் பரிதபிக்கிற பாலஸ்வாமி முதலானவர்கள்போலு மறிக.

கானலை ஜலமென்று கண்டு ஓடுகிற மான்போல, இந்த ஜீவர்களாகிய மானும் பஞ்ச விஷயமாகிய கானலைக்கண்டு, ராகத்துவேஷத்தினுல் மயங்கிச் சாகிருர்களென்றறிக. [இ-து.] சாகக்கிடக்கிறவன் வாயில் சித்தகுளிகையைச் சித்தன் கொண்டுவந்து போட்டால், அவன் அதை விழுங்காமல் உமிழ்ந்துவிட்டு, போளி ஆமைவடை சாப்பிட வேண்டுமென்று சொல்லுகிற மூடன்போல, துக்கியாயிருக்கிற இந்த ஜீவனுக்குக் குருநாதன் வந்து பிரம்மஞாநத்தை அநுக்கிரகித்தால் அதையநுபவியாமல் பழையபடி துக்ககாரணமான விஷயாநுபவத்தையே பண்ணுவதற்கு, யாகாதிகர்மங்களையே செய்ய இச்சிக்கிருன். அதுவும் இவனுற்சரியாய்ச் செய்யமுடியாமல் வருத்தப்படுகிருனென் றறிக.

தனக்குச் சுவாதீநமா யிருக்கிற பிரம்மாநுபவஞ் செய்யாமல் தனக்கு அசுவாதீநமாயும், ஜடமாயும், அந்நியமாயும், கிரியாசாத்தியமாயு மிருக்கிற இகபரலோகங்களைக் குறித்துக் கர்மம், பக்தி, யோகங்களில் வீணுய் ஜீவர்கள் அலைந்து கெடுகிருர்கள். [எ-தி.] ராஜகன்னிகை தன் பர்த்தாவையும், ராஜசுகத்தையும் விட்டுச் சோரபுருஷனை நம்பிப் போகும்போது, அவன் ஆபரணத்தையு மெடுத்துக்கொண்டு துரத்திவிட்டு ஓடிப்போன பின், அவள் அவதிப்பட்ட கதைபோலும்; தன் வீட்டில் மிருஷ்டாந்நபோஜநஞ் செய்வதை விட்டு எச்சிக்கலையிலிருந்த சோற்றுப் பருக்கைக்கு யாசிக்கப் போகிறவன்போலு மறிக. [இ-து.] தன்னிடத்திற் கற்பிதமான விருத்திகளின் சோதனையைப் பண்ணுமற் சோம்பலாய்ச் சும்மாயிருந்தவனுக்குப் பிரம்மாநந்தங் கிட்டாது. [எ-தி.] ஊத்து இறைப்பதற்குச் சோம்பற்பட்டுச் சும்மாயிருந்தவனுக்குச் சுத்தஜலம் அகப்படாதது போலவென்றறிக.

மூடர்களிடத்தில், விவேகியையும், இந்த விவேகத்தையும் சொல்லுகிறவர்களே நிந்திக்கப்பண்ணுகிறதாக ஆகும். [எ-து.] நல்ல தீக்ஷிதரைத் துலுக்கர்களிடத்திற் கூட்டிப்போய் இவர்கள் பெரியவர்கள் என்று காண்பித்ததும், அவர்கள் அவருக்குப் பூஜைக்காப்புப் போட்டகதைபோலும், நாகரத்நத்தைக் குரங்கின்கையிற் கொடுத்ததும் அது அதைப்பல்லாற் கடித்துக் கல்லில்வைத்துத் தட்டினகதைபோலு மறிக.

ஜீவன் முட்டாள் என்பதை நிரூபிக்கிறோம்:—சவலைப்பிள்ளையானது அந்நத்தை வெண்கலப்பானையோடு போடென்று சொல்லுகிறதுபோல, எவ்வளவு சம்பாதித்தாலும் திருப்திவராமல் அலைகிறான். ஏனென்றால், இவன் புஜித்தால் அல்லவா திருப்திவரும், புஜியாமல் வேண்டுமென்று துக்கப்படுகிறான். தானும் நல்லவார்த்தை சொல்லுகிறதில்லை, சாதுக்கள் சொன்னாலும் ஆதரவோடு கேட்கிறதில்லை. நமக்கு ஒரு பிள்ளைதானே யிருக்கிறது, இன்னம் பத்துப்பிள்ளை யிருந்தால் பிள்ளையில்லாத எல்லாரும் பெண்ணைக்கொடுப்பார்கள், தத்தெடுப்பார்கள், அவர்கள் சொத்தெல்லாம் நமக்கு வருமென்று நினைக்கிறான். அவர்களுக்கும் இந்தப் பெண்கள் பிள்ளையாய்ப் பிறக்கவில்லையே யென்று தோன்றமாட்டாதா? தான் அநேக துக்கங்களை அநுபவித்தும் நியோகிப்பிரபுவைப் போலும், ஸ்திரீகளைப் போலும், எப்படியாவது பிறர் நம்மை நல்ல சுகியென்று சொல்லக்கேட்க ஆசைப்படுகிறதும் முட்டாள்த்தனம். ஜீவனுக்கு எவ்வளவு ஆயிசு ஐசுவரிய மிருந்தாலும் அழிந்து போமென்பதற்கு உதாரணம்:—சூரபத்மாசுரனானவன் தன் சரீரத்தை அறுத்து அறுத்து ஹோமம்பண்ணிப் பிராணனையும் விட்டபிற்பாடு ஈசுவரன் வந்து இவனை எழுப்பிவிட்டு, வேண்டிய வரத்தைக் கேட்டுக்கொள்ளென்று சொன்னதற்கு, இவன் ஆயிரத்தெட்டு அண்டமும், நூற்றெட்டுச் சதுர்யுகம்வரை ஆயிசும் வாங்கினான். இப்போது எங்கே போனான் சொல்க.

தர்க்காதி சாஸ்திரங்களைப் படித்துப் பிறரோடு அதை வாதம் பண்ணுகிறவர்கள் மூடர்கள். [எ - தி.] மலக் கூபத்திலிறங்கி மலத்தை அள்ளி மற்றவர்கள் பேரிலும் வாரி எறிகிறவன்போல வறிக. [இ - து.] எலியானது துவாரமில்லாத பொந்தில் தலையை முட்டி முட்டித் துக்கப்படுவதுபோல, இந்த ஜீவர்களும் தனக்கு லபியாத விஷயத்திற் பிரயத்தநஞ் செய்து முற்றுப் பெறாமல் வருத்தப்படுகிறார்கள். [இ - து.] மாயை மயக்குகிறதினால் துக்கம் வருகிறதே அதன் பேரில் குற்றமா? நம் பேரில் குற்றமாவென்று விசாரித்தால், அதன்பேரிற் குற்றமில்லை, நம் பேரில்தான் குற்றமென்று வேதமும் பெரியவர்களும் சொல்லுகிறார்கள். [எ - தி.] ஒருவன் சிரவண காலத்தில் தூங்கி விழுந்தானே யானால், முட்டாளே தூங்காதே யென்று இவனைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறார்களே தவிர, தூக்கத்தைப் பார்த்து ஒருவரும் சொல்லாததுபோல வறிக.

ஜீவர்கள் நானின்னாருக்கு இன்ன காரியம் சாதித்துக் கொடுப்பேன், கொடுக்க மாட்டேனென்று சொல்வதைக் கேட்டு, ஈசுவரன் சிரிக்கிறார். [எ - தி.] ஒரு குடும்பத்திலுள்ள குழந்தைகள், நான் அவனுக்குச் சாதம் போடுவேன் போடமாட்டேனென்று சொல்லுவதைக் கேட்டு யஜமானன் சிரிப்பதுபோலு மறிக. [இ - து.] பிரம்ம விசாரத்திற்கு இப்போது அவசரமென்ன? பிராணன் போகிறபோது நான் பிரம்மமென்று அறிந்தாற் போதாதோ வென்று சங்கை வந்தால், அப்படி வரக்கூடாது:— காசிக்குப் போகிறவன் கிளப்பவுசில் ஒரு பவுனைக் கொடுத்து ஒருவேளை போஜநஞ் செய்து, வந்து ரயிலில் ஏறும்போது மிச்ச ரூபாயை வாங்கிப் போவோமென்று நினைத்து முதலை யிழந்தவன்போல, தன் ஆயுசு ஆரோக்கிய முதலான சுகத்தை ஸ்திரீ புத்திரர்களிடத்தில் வைத்துப் பிராணன் போகும் போது, தன்னுடைய மோக்ஷ சுகத்தைப் பார்த்துக்கொள்ளுவோமென் றிருந்தால், பவுனைப் பறிகொடுத்தவன்போல ஆகுமென் றறிக.

ஈசுவரன் மனமுதலாகிய கரணங்களுக்குக் கருமப்படி சுக துக்கங்களைத் தப்பாமற் கொடுத்து வரும்போது ஜீவன், எனக்கு அதை புசிக்கக்கொடு இதைப் பொருந்தக்கொடு வென்று, அடிக்கடி கேட்கிறபோது அவர் இந்தக்கரணுதிகளுக்கு நியமமாய்க் கொடுப்பதையும் நிறுத்திவிடுவதால், இவன் அதிக துக்கத்தை யடைகிறுன். [எ - தி.] ராஜாவானவன் பிராம்மணர்களுக்குக் கிரமமாய்த் தாநங்கொடுத்து வரும்போது, பரிசாரகன் தன்னைச் சார்ந்தவர்களா யிருக்கிறவர்களுக்கு சிபார்சுபண்ணவேண்டு மென்கிற அபிமானத்தால் அவ்வரசனைப் பார்த்து இந்தச் சாஸ்திரிகளுக்கு இதைக் கொடுமென்றும், அவருக்கதைக் கொடுமென்றும் அடிக்கடி சொன்னுல், அவர்களுக்கு அகப்படுகிற தக்ஷிணையும் போய்விடுவதுபோல வறிக.

ஜீவர்கள் தனக்கு ஒரு துக்கம்வந்தால் அதை எல்லாரையு மநுபவிக்கும்படி செய்கிறுர்கள் இஃதொரு முட்டாள்தனம், இதற்கு உதாரணம்:—ஒரு கோமுட்டி, பிள்ளையார் தொப்புளில் கை வைத்துத் தேள் கொட்ட, பாகாய் இருந்ததென்று சொன்ன சொல்லைக் கேட்டுக் கூடவிருந்த ஆயிரம்பேரும் கை வைத்துக் கஷ்டப்பட்ட கதைபோலும்; ஒரு மூக்கறையன் எல்லாரையும் மூக்கறையனுய்ச் செய்த கதைபோலு மறிக. [இ - து.] விஷயத்தில் நித்திய சுகமில்லையா வென்று விசாரிக்கில், அதிலில்லை. அப்படியானுல் ஜீவர்கள் அச் சுகத்தை வேண்டுகிறுர்களே யென்ருல், அதற்கு யுக்தி சொல்லுகிறேம்:— ஜலதாரை வழியாய் வருகிற ஜலத்திற் காணப்படுகிற குமிழியைப் பார்த்து ஒரு குழந்தையானது, தாயைப் பார்த்து முத்து வருகிறதென்று சொல்லி, அதையெடுத்துக் கொடுவென்று கேட்பதுபோல, ஜீவன் இந்த விஷய சுகத்தை ஈசுவரனிடத்தில் கேட்கிறது அதற்குச் சமாநமென் றறிக.

ஐயா, இகத்தில் சுகமில்லாவிட்டாலு மிருக்கட்டும், பரலோகத்தில் சுகமில்லையா? [எ - தி.] சமுத்திரத்தில் முன்னுலிருக்கிற ஜலம் உப்பாயிருக்கிற தென்று நினைத்துக் கப்பலேறி, வெகுதூரம் போய் அங்கேயிருக்கிற ஜலமும் உப்பாயிருப்பது போல, இந்த மாயாமயமான சமுத்திரத்தில் முன்னுலான இகத்தில் எப்படி துக்கமாகிற உப்பாக யிருக்கிறதோ, அப்படியே புண்ணியமாகிற கப்பலேறிப் பரலோகமாகிற தீவாந்தரம் போய்ப் பார்த்தாலும், அங்கேயும் அப்படியே யிருக்கும், அங்கே போனதற்கு விசேஷமென்ன வென்ருற் பிரயாசமாத்திரம் மிச்சமென் றறிக. [இ - து.] விஷயத்திற் சுகமிருக்கிறதாக முட்டாள் நினைப்பதற்கு யுக்தி:—சுமை யெடுத்துப் போகிறவன் சற்றுச் சுமைதாங்கியின் மேல் வைத்ததை சுகமென்று நினைப்பது போலும்; அழுகிற குழந்தைக்காரி சற்றே அது அழாம லிருந்ததைச் சுகமெனக் கருதுவதுபோலும்; தொடையை நிமுட்டுகிற வாத்தியார் பொடி போட்டுக்கொள்ளக் கையை எடுத்த வேளையிற் சுகமெனக் கருதுகிற பிள்ளையைப் போலு மறிக.

ஜீவர்களுடைய முட்டாள் தன்மை நிருபிக்கப்படுகிறது:— ஒரு விவேக வைராக்கியத்தைப் பத்துத் தடவை சொல்லியும் கேளாதவனிடத்தில் திரும்பச் சொல்லுகிறதும்;

ஒரு காசு கையில் வைத்துக்கொண்டு ஒன்பது காசு சாமான் வாங்க இச்சிக்கிறதும்; மிருஷ்டாந்த போஜியைப்போல நாளைக்கு வருகிற சங்கதியை யோசியாமல் தோன்றினபடி நடக்கிறதும்; ரயிலில் கால்ரூபாய் டிக்கட்டுக்குக் கண்டமட்டும் போயகப்பட்டுக்கொண்டு தண்டனையும் துக்கத்தையு மடைகிறதும்; தரித்திரத்தோடு கூடினவன் ஒரு விஷயமு மில்லாமல் ஆசையால் கண்டபடி நினைக்கிறதும், கர்மப்படி வரும்போது கூடிவர வேணு மென்று இவனும் நினைத்துத் துக்கத்தை யடைகிறதும், எத்தன் கதைபோல ஒரு ஜீவனை ஒரு ஜீவன் வஞ்சிக்கிறதும்; சிதாகாசமான தன்னை மறக்கிறதும், மறதியாய்க் கொஞ்ச கால மிருக்கிறதும், அதின் பிற்பாடு நானென்கிற அகங்கார முளைக்கிறதும், பிறகு தேகமே நான், இச்செகம் சத்தியமென்றிருக்கிறதும், இதில் அதிக திடமானவன்தான் பெரிய முட்டாள். அஞ்ஞாந மாத்திரத்தினு லுண்டான இவ்வளவும் பாவனு மாத்திரமென்று விவேகி துணிய வேண்டியதென் றறிக.

மந்த வைராக்கிய முள்ளவனுக்கு ஒருவித சந்நியாசங்களும் பலியாது. [எ-தி.] குழந்தைகள் கோபத்தாற் பக்ஷணத்தை வெறுப்பதுபோலும், கோபம் வந்த வேளையிற் பெண்சாதி பிள்ளைகளை வெறுக்கிற மூடன்போலும், தீக்ஷிதர் அக்கிர தாம்பூலங் கொடுக்க வில்லை யென்பதற்காகத் தக்ஷிணை தாம்பூலம் வேண்டாமென்று வெறுக்கிறவர்போல வறிக. [இ-து.] உலகத்தில் குரு வாக்கியமானது சுருதி யுக்தி அநுபவங்களுடன் கூடி யிருந்தாலும். அபக்குவசித்தனுக்கு மூர்த்தி ஸ்தலம் தீர்த்தங்களைச் சொல்லுகிற வாக்கி யங்களில் நம்பிக்கை வருகிறது. [எ-தி.] ஆயிரம் ரூபாய் சம்பளம் வாங்குகிற அதிகாரி அஞ்சு ரூபாய் லஞ்சம் கொடுக்கிறவனிடத்தி லகப்பட்டுக் கொள்ளுவதுபோலு மறிக. இன்னும் வியாதிக்காரன் சித்தனுடைய குளிகையை நம்பாமல், தெற்கே தலைவைத்துப் படுத்தவனுக்கு ஆயிசு விருத்தியாகும், வடக்கே தலைவைத்தவனுக்கு ஆயிசு க்ஷயித்துப் போமென்ற வசனத்தை நம்புவதுபோலு மறிக.

இக்காலத்திலிருக்கிற முமுக்ஷுவைப் பார்த்து நீ பிரம்மஞாநி யென்று சொன்னுல் சந்தோஷமும், தேகாதிகளில் அகம்புத்தியும் விஷயத்தில் சத்திய புத்தியால் வருகின்ற ஆசையும் விடென்று சொன்னுல் துக்கிக்கிருனென்பதற்கு யுக்தி:— தாசியானவள் போகத் திற்குக் கூப்பிடும்போது சந்தோஷப் படுவதும், ரூபாய் கேட்கும்போது துக்கப்படுவது போலு மறிக. [இ-து.] ஜீவர்கள் விஷயத்தில் சத்தியபுத்தி பண்ணி, ராகத்துவேஷத்திற் கட்டுப்பட்டுக் கர்மத்தால் வெகு சீக்கிரமாய்ச் சொர்க்க நரகத்துக்கு இழுபடுகிருர்கள். [எ-தி.] திருடனை விலங்குபோட்டுச் சேவகன் நாலு பக்கத்திலும் இழுத்து போகிறது போலவென் றறிக. [இ-து.] இந்தத் தேகத்துக்குப் பிதாமுதல் எறும்புவரையிலுள்ள ஜீவர்கள் நானுவிதமாய் ஹிம்சித்துச் சதா துக்கத்தைக் கொடுக்கிறதற்கு இருக்கும்போது, நாம் இதற்கு அந்நவஸ்திராதி தேடிக் கொடுத்து இதில் அபிமானிக்கிறது முட்டாள்தனம். கிழவன் ஒரு தாசியை வைப்பென்று சொல்லி அவளுக்கு மாசம் ஐம்பது ரூபாய் கொடுத்தும் தனக்கு ஒரு உபயோகமுமில்லாமல் ஊரிலிருக்கிறவர்க ளனுபவிக்கிறதுபோலவென் றறிக.

குடும்பத்திலிருந்து தானே எவ்வளவு வேதாந்த விசாரம் பண்ணினாலும் விவேகமும் நிலையாமல் நழுவிப்போம், விஷய ஆசையும் போகாது. [எ - தி.] பச்சைப் பானையிலே விட்ட ஜலம்போல வறிக. [இ - து.] மோக்ஷத்திற்கு இப்போதென்ன அவசரம், இன்னம் கொஞ்சவேளை கழித்து யத்தநம் பண்ணுவோமென்று நினைத்திருக்கிறவன் மந்தனென்று சொல்லியிருப்பதே சுருதி. சமுத்திரத்தில் அலை ஒழிந்த பிற்பாடு ஸ்நாநம் செய்ய நினைத்திருக்கிற மூடன்போலும், கல்யாணி அம்மாள் கைக் காரியம் செய்த பிறகு கைலாசத்துக்கு வருகிறேனென்று சொன்ன கதைபோலும், யுக்தி. இப்போதிருக்கிற முமுக்ஷுகளே அநுபவம். [இ - து.] ஜகத்தைக் குறித்து நாமிப்படியாகவேண்டும், அப்படி யாகவேண்டாமென்று எண்ணுவதிற் பிரயோஜநமில்லை. [எ - தி.] நாடகம் பார்க்கப் போனவன் இந்த வேஷம் வரவேண்டாம், அந்த வேஷம் வரவேண்டுமென்று புலம்புவதால் பிரயோஜநமில்லாததுபோல வறிக. [இ-து.] அஞ்ஞாநி வாலிபமுதல் எந்தவெந்த அவஸ்தையிலிருந்தாலும், ஒரு பிரயோஜநமு மில்லை. [எ - தி.] குருடனைக் கூத்தாடுகிற இடத்திற்குள் எங்கே வைத்தாலும் விசேஷமில்லாதது போலும், கிறுக்கனை எந்தப் பதவியில் கொண்டு வந்து வைத்தாலும் பிரயோஜந மில்லாததுபோலு மறிக.

எவ்வளவு கர்மங்களைச் செய்தாலும் தேகாத்ம புத்தி போகாது, மேற்கொண்டு அது விருத்தியாகும். [எ - தி.] சகதியோடு கூடினவன் சுவர் வைக்க வைக்கச் சகதி யேறுவதுபோலு மறிக. [இ-து.] பிரயோஜனமில்லாமற் போனாலும் இந்திரியங்கள் விஷயங்களில் ஓடும். [எ - தி.] மேளதாள சப்தங்களைக் கேட்ட மாத்திரத்தில் குழந்தைகள் ஓடுவது போலவறிக. [இ - து,] பிரம்ம விசாரத்தால் தன்னை அறிவதை விட்டுத் தனக்கந்நியமாயும், மாயாம்சத்தோடு கூடியுமிருக்கிற சிவா, சங்கராவென்ற நாமங்களைச் சொல்லிப் புண்ணியத்தை அடைவது - ராஜகுமாரன் பட்டாபிஷேகம் செய்துகொள்வதால் ராஜாவாகிறதை விட்டு அந்நிய ராஜ்ஜியத்திற் போய்ப் பரீக்ஷை கொடுத்துக் காத்து, மாசம் பத்துருபாய் சம்பளத்துக்கு வேலைக்குப் போவதுபோல வறிக, [இ - து.] ஜீவனுக்கு உன்னைப்போல இல்லையென்று ஸ்தோத்திரம் செய்துவிட்டால், ஓயாமல் சாகிறவரைக்கும் அலைந்துகொண்டே யிருப்பன், [எ - தி.] கன்றுக்குட்டி வாலில் பனை ஓலையைக் கட்டிவிட்டால் ஓயாமல் ஓடித் தவித்து விழுவதுபோல வறிக. [இ - து.] மனசுக்குத் தேகாபிமானம் செய்து கருத்துருத்துவத்தை வகிப்பது சுகமாயும், சொரூபத்திலசைவற்றுச் சுகமாயிருப்பது துக்கம்போலத் தோன்றும். [எ - தி.] விறகு கட்டுத் தூக்கிப் போகிறவனை அரசன் பார்த்து விறகுக் கட்டைப் போட்டுவிட்டுச் சிம்மானத்திற் சுகமாய்த் தொழிலின்றி இருவென்று சொன்னால், அவன் வருத்தப்படுவதுபோல வறிக.

சந்நியாசிகள் வியாச பூஜை செய்யவேண்டு மென்று சம்பாதித்து, தங்களுக்கு ஒரு பிரயோஜநமு மில்லாமல் கிருகஸ்தர்களுக்குப் போஜநம் பண்ணிவைத்து, அவர்கள் ஸ்தோத்திரம் பண்ணுவதைக்கேட்டு மகிழ்கிறார்கள். [எ - தி.] சாமண்ணவைய்யங்கார் எஜமானனென்று பேர் கேட்பதற்காக, லக்ஷம் ரூபாய் வரை ஏழைகளுக்குக் கடன்

கொடுத்து, அவர்கள் எழுதிகொடுத்த எஜமான் சாமண்ணுவய்யங்கார் என்ற பத்திரங்களை, கோர்ட்டில் பிராதுமூலமாய் ஸ்தாபித்துத் திருப்தியடைந்ததுபோலு மறிக. [இ-து.] ஞாநியானவன் சாக்ஷியே நானென்ற நிச்சயத்தை விடாதிருந்தாலும், அவனுடைய திரிகரணங்களுடைய சேஷ்டையை மூடர்கள் கண்டு, அவன்பேரில் அந்தக் கருத்துருத்துவங்களைச் சொல்லுகிருர்கள். [எ - தி.] ஒரு அரசன் மகா உபசாந்தனு யிருந்தாலும், அவனுடைய அரண்மனையிலிருக்கிற சேவகன், டபேதார், ஜமேதார் முதலானவர்களுடைய அடாபிடியைக் கண்டு, பட்டிக்காட்டு ஜநங்கள் ராஜா அடாபிடி செய்கிருரென்று சொல்லுவதுபோலும், நித்திரை பண்ணுகிறவனுடைய கால்கைகள் மேலே விழுந்ததை, அவனதை அறியாமலிருந்தும், இவர்களவன்பேரில் அதைச் சொல்லுவதுபோலு மறிக.

தேகாதி ஜகத்துப்பொய், பிரம்மமே நீ யென்று ஒரு வார்த்தையில் முடிக்காமல், வசிஷ்டாதிகள் பைத்தியக்காரர்போலச் சொன்னதையே நூறுதடவை சொல்லியிருப்பதால் பைத்தியக்காரர்கள். [எ - தி.] சிசுநத்தையும், உபஸ்தத்தையும், ஈ, எறும்பு மொய்க்காம லிருப்பதற்காக, ஒற்றைக் கௌபீநம் போதுமானதா யிருக்கும்போது, நூற்றைம்பது ரூபாய் செலவுசெய்து சேலை வேஷ்டி வாங்கிக்கட்டிக் கொண்டு மறைப்பதுபோல வறிக ஆனுல் அவர்களை அப்படிச்சொன்னது விநோதார்த்தமே தவிர வாஸ்தவமில்லை. அவர் அநந்தந்தடவை அப்படிச் சொல்லியும், அதை நம்பி யாரும் முக்தியடையாம லிருப்பதைப் பற்றி அப்படிச் சொல்லப்பட்டார்கள்.

ஐயா, இப்போது ஜீவர்கள் முட்டாளென்று பொதுவாய்ச் சொல்லிவந்தீர்கள், அதைக் கதைமூலமாய் அறிவிக்கவேண்டு மென்று கேட்பாயாகில், அதற்குத்தரம் சொல்லுகிருேம் கேள்:—ஒரு பிள்ளையார் கோவிலில் எட்டுப்பேர்கள் உட்கார்ந்திருக்கும் போது, வீதியிற் போகிற ஒருத்தி கும்பிட்டுவிட்டுப் போனதைக்கண்ட அந்த எட்டுப்பேர்களும், தங்கள் தங்களைக் கும்பிட்டதாகக் கலகம் பண்ணிக்கொண்டு, மரியாதை ராமனிடத்திற் போய்த் தெரிவித்ததில், அவர் அந்தப் பெண்ணை, கூப்பிட்டு நீ யாரைக் கும்பிட்டாயென்று கேட்கும்போது, அவள் மூடனைக் கும்பிட்டேனென்று சொல்லவும், இவர்கள் ஒவ்வொருவரும், நான்தான் மூடப்பட்டம் பெற்றவனென்று சொன்னதும், எப்போ எங்கே இதைப் பெற்றீர்களென்று கேட்டவுடன், அதிலொருவன் நான் மாமியார் வீட்டுக்குப் போயிருந்த காலத்தில் சாப்பிடும்போது, அவள் தோசை கொண்டுவந்து போடவந்ததில், எனக்கது பிடியாதென்று சொன்னதும், அவள் கொஞ்சம் போட்டுவிட்டுப் போனதை, நான் அதைத்தின்றதில் நிரம்பவும் ருசியாயிருந்ததால் திரும்ப நிறையச் சாப்பிடவேண்டு மென்று இச்சையும், வெட்கமும் வைத்துக்கொண்டு இருக்கும்போது, ஒருநாள், மாமியார் தோசைமா அரைத்துக்கொண்டிருக்கிற மத்தியில், வெளியில்போன சமயத்தில் நான் அந்த மாவிற் கொஞ்சம் கைநிறைய எடுத்து வாயிற் போடும்போது, அவள் வந்ததைக் கண்டு, வாயை மூடிக்கொண்டிருந்ததை அவள் கண்டு "ஓ மாப்பிள்ளை! கன்னங்கள் வீங்கியிருக்கிறதே" யென்று கேட்டதற்கும், நான் சும்மாயிருந்ததைக் கண்டு, ஓ கோ! கோ! மாப்பிள்ளைக்கு என்னமோ வாயடைத்துப் போயிற்றே யென்று கூக்குரல் போட்டதை, ஊரிலுள்ள

அனைவரும் ஓடிவந்து பார்த்து வியசனித்து இருக்கும்போது, அதில் ஒரு வைத்தியன் தாது பரீக்ஷை பார்த்ததில் கையில் வாத, பித்த, சிலேஷ்மங்களான தாதுக்கள் ஒன்றோடொன்று சேராமற் சரியாய் நடக்கிறதேயென்று ஆலோசித்து, வேகமாயிந்தக் கன்னத்திலொரு அறை, அந்தக் கன்னத்திலொரு அறை ஜோடியாய்க் கொடுத்ததும், என் வாயிலிருந்த மாமுழுவதும் கக்கினபின், சகலரும் என்னைப்பார்த்து என்ன காரணமென்று கேட்டதும், நான் தோசைதின்ன வேண்டுமென்ற ஆசையால், இப்படி மாவை எடுத்துத் தின்றேனென்று நடந்ததை யெல்லாம் சொன்னதைக் கேட்ட அவர்களெல்லாருஞ் சேர்ந்து, அடே முட்டாளே; நீ தோசை வேண்டுமென்று ஒரு வார்த்தைச் சொல்ல வெட்கப்பட்டு, ஊரிலுள்ளவர்க ளெல்லோரையு மிப்படி அழவைத்தாயே, அதனுல் நீ முட்டாளென்று எனக்குப் பேர்வைத்தார்கள். ஆகையா லிந்தக்கும்பிடு எனக்குத்தானென்று சொன்னுன். அதைக்கேட்ட மற்றொருவன், நான் மாமனுர் வீட்டுக்குப்போயிருந்த காலத்தில் என்னுடைய மனைவியும் நானும், படுக்கையறையிற் போயிருக்கும்போது, மாமியார் ஐந்து அப்பம் வார்த்துக் கொண்டுவந்து வைத்திருந்ததை, நாங்களிருவரும் ஒருவருக்கொருவர் எனக்கு மூன்று, எனக்கு மூன்று என்று வெகுநாழிகை கலகம் பண்ணிக் கொண்டிருந்ததில், கடைசியாக இருவரும் மூச்சைப் பிடித்துகொண்டு இருக்கிறது, யார் முந்தி மூச்சை விட்டார்களோ அவர்களுக்கு அப்பம் இரண்டென்றும், பிந்தி மூச்சு விட்டவர்களுக்கு மூன்றென்றும் உறுதி பண்ணிக்கொண்டு, அப்படியே விடிந்து ஜாமம் வரை மூச்சுப் பிடித்துக்கொண்டு கட்டைபோலே கிடக்கும்போது, மற்றவர்களெல்லோரும் வந்து பார்த்து, இருவரும் இறந்துபோனுர்க ளென்று வியசனித்து அழுதுகொண்டு, இருவரையும் பாடைகட்டி மயானத்திற்குக் கொண்டுபோய், சிதையில் என் மனைவியைக் கீழே வைத்து, என்னை மேலே வைத்துத் தீயைக்கொளுத்தினதும், அந்தச்சூடு சகிக்க முடியாமல் உடனே நான், எனக்கு இரண்டு அப்பம் போதுமென்று எழுந்திருந்தவுடன் என் மனைவி உடனே எழுந்திருந்து, நான் பிந்தி எழுந்திருந்ததால் எனக்கு மூன்று அப்பமென்று, சொன்னதைக் கேட்ட அனைவரும் அதிசயப்பட்டு, சுடுகாடுபோன பிணம் சுயமாய் எழுந்திருக்குமா வென்று, என்னைப்பார்த்து அனைவரும் சங்கதியென்ன வென்று விசாரிக்கும்போது, நான் நடந்த சங்கதியைத் தெரிவித்ததில், அடே முட்டாளே! ஆளுக்கு இரண்டரையாய்ப் பிரித்து எடுத்துக்கொள்ளாமல், ஏனிப்படி மூச்சைப் பிடித்துக் கொண்டு பிணமாய் சுடுகாட்டில், சிதையில் வைக்கும்வரைச் செய்ததால் நீ முட்டாளென்று எல்லாரும் சேர்ந்து பேர் கொடுத்தார்களாகையால் எனக்குத்தானந்தக் கும்பிடு, என்று சொன்னதைக் கேட்ட மற்றொருவன், நான் மாமனுர் வீட்டுக்குப் போகும்போது, தாயினுத்தரவுப்படி மலிந்த பதார்த்தம் வைக்கோல்தானென்று வாங்கி, தலையில் வைத்துக் கொண்டு, போகும்போது, அங்கே ஒரு வாய்க்காலிலதைப்போட்டு இழுத்துப் பார்த்ததில், முடியாமலதை விட்டுவிட்டு நான் மட்டும் வாய்க்காலைத் தாண்டும்போது, வீசியிருந்த வலையில் விழுந்ததும் அந்த வலைக்காரன் முரட்டு மீனகப்பட்டதென்று கரையிலிழுத்தவுடன், என்னைப் பார்த்து அடித்து ஏன் வலையில் வந்து விழுந்தாயென்று கேட்கும்போது, தெரியாமல் விழுந்தேனென்று நான் சொன்ன பின், அவன், அகப்பட வேண்டும் பிடிக்க

வேண்டுமென்று சொல்லிக்கொண்டு, போகச் சொன்னபடி போகும்போது, திருடர்கள் பின்னுல் வந்து உதைத்து இப்படிச் சொல்லிக்கொண்டு போகாதே; இந்த நடை கொண்டு போய் வைத்துவிட்டு, திரும்ப இன்னமொரு நடை கொண்டுபோக வேண்டுமென்று சொல்லச் சொன்னபடி சொல்லிப் போகும்போது, அங்கே ஒரு வீட்டில் இரண்டு பிள்ளை களுக்கு பேதி எடுத்ததில் ஒன்று செத்துப் பாடை கட்டிக்கொண்டும், மற்றெரு பிள்ளை சாகக் கிடக்குஞ் சமயத்தில் நான், இந்த நடை கொண்டுபோய் வைத்துப்போட்டு, இன்ன மொருநடை கட்டிக்கொண்டு போகவேண்டுமென்று சொன்னதைக் கேட்ட அவர்கள் அடித்து, அருமந்த பிள்ளைக்கு இப்படி வரலாகாதென்று சொல்லச் சொன்னபடி, அங்கே யொரு கலியாண வீட்டிற்குப்போய் அழுதுகொண்டு, அருமந்த பிள்ளைக்கு இப்படி வரக் கூடாதென்று சொன்னதைக் கேட்ட அவர்களும் அடித்து, கலியாணம் வெகு சம்பிரமம் என்று சொல்லச் சொன்னபடி சொல்லிப் போகும்போது, அங்கே ஒரு ஊரில் தீப்பட்டு எரிகிறவிடத்தில் கல்யாணம் வெகு சம்பிரமம் என்று கூத்தாடுவதைக் கண்டு, அவர்களும் பூஜை கொடுத்து மழை பேயவேண்டும் அணைய வேண்டுமென்று சொல்லச் சொன்னபடி, நானும் சொல்லிப் போகும்போது, அங்கே ஒரு குயவன் தீயைச் சூளையில் மூட்டி, வானத் தைப் பார்த்திருக்கும்போது, மழை பேயவேண்டும் அணைய வேண்டுமென்று சொன்னதைக் கேட்ட அவனும் அடித்து, வந்த மழை போகவேணும் போட்டிருக்கிறதெல்லாம் காய்ந்து வெந்து போகவேணுமென்று சொல்லிப் போகச் சொன்னபடி போகும்போது, அங்கே ஒரு பிரபு மழையில்லாமற் பயிரெல்லாம் தீய்ஞ்சு போகிறதென்று பிராமணர்களை யெல்லாம் வரவழைத்து, 'வருணஜெபம் ஓர் மண்டலம் செய்யச் சொல்லி நடந்து வரும்போது, கொஞ்சம் மேகாவரணமாயிருக்குஞ் சமயத்தில், நான் வந்த மழையும் போகவேண்டும், போட்டதெல்லாமெரிந்து போகவேண்டுமென்று சொன்னதைக் கேட்ட அவர்களடித்து மிதித்து, நீ இப்படியேன் சொல்லுகிருயென்று கேட்டதற்கு, நான் ஆதிமுதல் உதைபட்டு வந்ததையெல்லாம் சொல்ல, அவர்கள் கேட்டு நீ சமயோசிதமா யிடம்பார்த்துச் சொல்லத் தெரியாமற் சொன்னதால் முட்டாளென்று பெயர் கொடுத்தார்களென்று சொன்னதுபோல் அறிக.

அஞ்ஞாந காலத்தில் யாதொரு நீதியுமில்லை. [எ - தி.]:- அநியாய ராஜன் செட் டிக்கும் வண்ணுனுக்கும் வழக்குத் தீர்த்துவிட்ட கதைபோலும், கழுவிற்கேற்ற கோமுட்டி யைத் தூக்கிற்போட்ட கதைபோலு மறிக. இக்கதையைத் தாஷ்டாந்தத்தில் நிரையே அறியும் விதம் என்னவென்ருல், மனசாகிற வண்ணுனுடைய் இந்திரியங்களாகிற கழுதை கள், ஜீவனுகிற செட்டியினுடைய புண்ணியமாகிற கறிகாய்த் தோட்டத்தில் மேய்வதை, ஜீவனுகிற செட்டி கண்டு, இந்திரியங்களாகிற கழுதைகளுடைய, விஷய நாட்டமாகிற கால்களை நிரோதமாகிற தடியாலடித்து தடுத்ததைப்பற்றி மனசாகிற வண்ணுன் மனே ராஜ்ஜியமாகிற கையால், ஜீவனுடைய சத்துவகுணமாகிற ஸ்திரீயின், ஞாநகர்ப்பத்தை யடித்துக் கரைத்துப் போட்டதைப்பற்றி, இருவரும் கலகம் பண்ணிக்கொண்டு, அஞ்ஞாந னென்கிற அநியாய ராஜாவிடத்தில் பிராது செய்ததன் பேரில், அவ்வரசன் இவ்விருவர்

களுக்கும் வந்திருக்கிற, சமமான ஆபத்தைப் பார்த்துத் தீர்ப்புச் செய்த விவரமாவது:— ஓ ஜீவனுகிற செட்டியாரே! இந்திரியங்களாகிற கழுதைகளுடைய பிரவர்த்திகளாகிற கால்களை, நீர் நிரோதமாகிற தடியாலடித்துக் கெடுத்ததால். பிரவர்த்திகளாகிற கால்கள் ஸ்வஸ்திதியை யடையும்வரை, அவைகள் தூக்குகிற கருத்துருத்துவங்களாகிற வேஷ்டிப் பொதிகளை நீர் சுமக்கக் கடவீர் என்றும், அடே மனசாகிற வண்ணுனே! நீ ஜீவனுடைய சத்துவ குணமாகிற பெண்சாதியின் ஞானகர்ப்பத்தைக் கெடுத்ததால், திரும்ப அவள் அந்தக் கர்ப்பத்தைத் தரிக்கும்வரை அவளோடு ரமிக்கக் கடவாயென்று தீர்ப்புச் செய்த பிரகாரம், இந்த ராஜ்யத்தில் இதுவரை இப்படியே நடந்துவருகிறதென் றறிக.

மேற்படி ராஜாவின் காலத்தில், மேற்படி ராஜ்யத்திலிருக்கிற ஒரு அந்நமயமாகிய வீட்டிலிருக்கிற, விவேகாதி சொத்துக்களை அபகரிக்கும் நிமித்தம், பிரவேசிப்பதற்காகக் காமாதி கள்ளர்கள், இச்சை முதலான வியாதியாகிற கன்னம் வைத்து, காமனென்கிற தலைமைக் கள்ளன் நுழைந்த மாத்திரத்தில், நடுவில் துக்கமாகிற சுவர் விழுந்து, அவன் மரித்ததைப் பற்றிக் குரோதாதிகளான மற்றைக்கள்ளர்கள், மேற்படி ராஜாவினிடத்தி லிந்தக் கொலைக்கேசைப் பற்றிப் பிராதுசெய்ததில், மேற்படி அரசனும் மேற்படி வீட்டுக் காரனுன அந்நமயனைக் கூப்பிட்டு, இப்படிக்கொலை நடக்கும்படியாக ஏன் துர்ப்பலமான சுவர் வைத்தாயென்று கண்டிக்கும்போது, அவன் எனக்கொன்றும் தெரியாது. பிராண மயனுன கொத்தன் இப்படிச் சுவர் துர்ப்பலமாய் வைத்ததைப்பற்றி அவனைக் கேட்க வேண்டுமென்று சொன்னபடி, அரசன் அவனை வரவழைத்துக் கேட்டதற்கு, அவன் சொன்னதாவது:—மனோமயனுன குசவன், அளவுக்கு மிகுந்த சங்கற்பமான பானையை யுண்டுபண்ணிக் கொடுத்ததால், இப்படி இந்தச் சுவர் கொளகொளவென வைக்கும்படியாய் நேரிட்டது என்று சொன்னபின், அந்த ராஜா அவனையும் கூப்பிட்டு, நீ ஏனிப்படிப் பெரியபானை செய்தா யென்று கேட்கும்போது, அவன் நானென்ன செய்வேன் புத்தியாகிற தாசி எனக்குமுன் போக்குவரத்தா யிருந்ததால், அவளைப்பார்த்து மயங்கிப்போயிப்படி பெரியபானையாய்க் கற்பித்தேனென்று சொன்னபின், அவ்வரசன் அவளையும் வரவழைத்து, நீ ஏன் அவனுக்குமுன் இப்படித் திரிந்துகொண்டிருந்தாய் என்று கேட்க, ஆநந்த மயன் என்கிற தட்டானிடத்தில் பிரிய, மோதப், பிரமோதங்களாகிற நகைகளைப்பண்ணப், புண்ணியபலமான சுகமென்கிற தங்கத்தைக் கொடுத்திருப்பதால், அவனப்படிச் சரியாய் அந்த நகைகளைப் பண்ணிக் கொடாதபடியால், அவன் வீடாகிற சுழுப்திக்குப் போக்கு வரத்தாக இருந்தேனென்று சொன்னபின், அவ்வரசன் அவனையும் கூப்பிட்டுக் கேட்ட தற்கு, அவன் பதிலொன்றும் சொல்லாம லிருந்ததால், அவனை அறியாமையாகிற, கழுவிற் போடும்படி தீர்மானித்த பிரகாரம், யத்தனிக்கும் சமயத்தில், அவ்விடத்தில் ஜீவனுகிற கோமுட்டி வேடிக்கை பார்க்க வந்திருந்தான்; அவனைப்பார்த்து ஆநந்தமயன் அவ்வ ரசனிடத்தில் இந்த அறியாமையாகிற கழுவுக்கும், அவிவேகனுகிற பொத்தக்கோமுட்டிக் கும் சரியாயிருக்கிறதென்று தெரிவித்தபடி, ராஜாவும் அவனை அறியாமையாகிற கழு விற் போடும்படி உத்தரவு கொடுத்தாரென் றறிக.

44-வது தரங்கம்.

அபக்குவிக்குப் போதிப்பதிற் சற்குருவாலும் முடியாது:—

குரு, எப்பேர்ப்பட்ட மந்தனுக்கும் போதிக்கிறதில் எவ்வளவு சதுரராளுலும், அபக்குவியாயும், அரசிகனுயும், அகங்காரியாயும், பிடிவாதமுள்ளவனுயும், ஜீவகற்பிதத்தில் மயங்கினவனுயும், நித்ராலஸ்யமுடையவனுயு யிருக்கிற புருஷனுக்குப் போதித்து அஞ்ஞாநத்தைப் பேதிக்க முடியாது. [எ - தி.] அதி சூரனுளுலும் அதி கூர்மையான கத்தியைக் கொண்டு, கல்லைப் பிளக்க முடியாதது போலு மறிக.

எவ்வளவு புத்திசாலியா யிருந்தாலும், துவித மதங்களுக்குள் ஒரு மதத்தில் முக்கியமாய் விழுந்திருக்கிறவனுடைய மனசை, குருநாதன் அத்வைத போதனையால் திருப்ப முடியாது, அப்படி விழாதிருக்கிற மனசு எவ்வளவு முரடாயிருந்தாலும் திருப்ப முடியும். [எ-தி.] சண்டைக்காரியா யிருந்த தாய்க்கு ஒரு பெண் பிறந்தது. அது அவளைக் காட்டிலும் பத்துப் பங்கு அதிகச் சண்டைக்காரியா யிருந்ததால், பக்குவமாகியும், பர்த்தா கிட்டாமலிருக்கும்போது, வடதேசத்துப் பிரம்மசாரி ஒருவன் வந்ததும், இந்தப் பெண்ணைத் தகப்பன் கலியாணம் செய்து கொடுத்த பின், இந்தப் பெண்ணை அவனேடு கூட அநுப்புவிக்கும்போது, மாப்பிள்ளை கேட்டபடி ஒரு கத்தியும், கோழி, ஆடு, காக்காய்களையும் கொடுத்து அநுப்பிய பின், மாப்பிள்ளை வழியிற் போகும்போது விடிய ஜாமத்துக்குக் கோழி கூப்பிடவும், பேசாதே வெட்டிப் போடுவேனென்று இவன் சொல்லியும், அது திரும்பக் கத்தினதும், உடனே கத்தியாற் கண்டம் கண்டமாய் வெட்டினுன். அப்படியே காக்காய் கத்தினதையும், ஆடு கனைத்ததையும் கண்டு, உடனே அவைகளையும் வெட்டிப்போட்டான். அதன் பின் தன் வீட்டுக்குக் கூட்டிபோய், தினம் இரண்டு நாழிகை கத்தியைத் தீட்டிப் பெட்டியில் வைக்கிறதையுங் கண்ட, அந்தப் பெண் பயந்து நடுங்கிக்கொண்டு வீட்டைவிட்டு வெளியில் ஒன்றுக்கும் போகாமல், வேண்டிய சாமான்களுக்கு எழுதிக் காண்பித்துக் கொண்டு, சிலநாள் வருங்காலையில், தகப்பன் பெண்ணைப் பார்க்க வரவும், அவனுடன் கூடப் பேசாமல், அறைக்குள் ஒளிந்து, பின் மாப்பிள்ளை வந்ததன் பேரிற் சங்கதியைக் கேட்டு, ஒரு பேச்சுக்கு உத்தரவு கொடுத்ததின் பேரில், அவள் வாருமென்று சொல்லிவிட்டு மௌநமாய்ப் போனபின், அந்த மாமனும் ஊருக்குள்ளே பெண்ணைப்பற்றி விசாரித்ததில் அவர்கள் இவளுக்குச் சமாநம் அருந்ததியைக்கூடச் சொல்லக் கூடாதென்பதையும் கேட்டுச் சந்தோஷித்து ஊருக்குப் போகும்போது, வழி அநுப்புவிக்கவந்த மாப்பிள்ளையினிடத்தில், பெண்ணுக்குக் கொடுத்த மருந்தை உன் மாமிக்கும் கொடுமென்று கேட்க, முத்தின மரம் வளையாததுபோல, அவளிடத்தில் என் மருந்து பலியாதென்று சொல்லி அநுப்புவித்தக தைபோலறிக.

அபக்குவ சித்தமுள்ளவன் குருவின் சமீபத்திலிருந்தாலும், அவருக்கும் சுகம் கொடாமலும், அவரநுக்கிரக சுகத்தைத் தானும் பெற்றுச் சுகிக்காமலும், தத்துவ ஞாநத்தைப் பெருமலுமிருந்து, பக்குவ சித்தனுன பிறகு அந்த மூன்றையு மடைவன். [எ - தி.]

பக்குவமாகாத கன்னி பர்த்தா சமீபத்திலிருந்தாலும், அவனுக்கும் சுகம் கொடாமல், அவன் சுகத்தைத் தானும் பெருமலும், புத்திரனை யடையாமலுமிருந்து, பக்குவமான பிறகு அந்த மூன்றையும் பெறுவதற்கு யோக்கியமாவது போல வறிக. [இ-து.] அபக்குவிகளுக்கு அநாத்மாவில் அபிமானமாகாது என்று சொன்னுல், ஆரையோ சொல்லுகிருர்களென்று நினைப்பார்கள். [எ-தி] சும்மா சாப்பிடப் போனவனைப் பார்த்து கூப்பிடாத பேர்கள் வெளியில் போகலாமென்று சொன்னுல், சாப்பாட்டினுசையால் அவன் அதைக் கவனி யாமல் முன்போல இருப்பதுபோலும், தாசி மயக்கமுள்ளவனைப் பார்த்து பரஸ்திரீகமநம் தோஷமென்று சொன்னுல் அவனதைக் கவனியாததுபோலு மறிக. [இ-து.] விவேகி யானவன் மூடர்களிடத்தில் விவேகத்தைச் சொன்னுல், அவர்களுக்கு உள்ளில் இறங்காத குற்றம் விவேகிக்கே. [எ-தி.] ராஜன் வேட்டைக்குப் போனவிடத்தில், வேடர்களிடத்தில் ரத்நங்களை விலைமதிக்கச் சொன்னது போலும், கண்டாமணி சாஸ்திரி, அம்மய நாயக்க ருடைய அரண்மனையிலிருக்கிற, பஞ்சாங்க அய்யருடன் பிரசங்கம் பண்ணின கதைபோலு மறிக.

மந்தபுத்திக்குக் குருசன்னிதியில் நான் பிரம்ம மென்று தோன்றும், வெளியிற்போ னுல் அந்தப் புத்தி மறந்து போம். [எ-தி.] அழுக்கு வஸ்திரத்தைக் குசும்பாச் சாயத்தில் நனைத்த காலத்தில், அந்த வர்ணமாய்த் தோன்றித் தண்ணீரில் அலசும்போது அந்த வர்ணம் போய்ப் பழைய கரித்துணியாய்ப் போவதுபோல வறிக. [இ-து.] தமோகுணமுடை யவனுக்கு ஞாநம் உண்டாவது பிரயாசம். [எ-தி.] தூங்குமூஞ்சிக்கு, தூரத்திற்போய் விவ சாயம் பண்ணுவது பிரயாசம்போல வறிக. [இ-து.] முமுக்ஷுக்களுக்கு, இஷ்டம்போலச் சங் கற்பம் வருகிறது, பின்னுல் அநந்த துக்கமுண்டாகிறது. [எ-தி.] மித்திரன்போலக் கூட்டிக் கொண்டுபோய்க் கழுத்தறுக்கிறவன் போலவாம். அதற்குக் குருசொன்ன உளவால், அந்தச் சங்கற்பம் வரும்போது நான் சாக்ஷியென்ற, விருத்தியான கத்தியால் வெட்டவேண்டு மென்றறிக. [இ-து.] மதம் பிடித்த யானையை, இலேசான தாமரை நூலாற் கட்டினுலும் கட்டிவிடலாம்; வஜ்ஜிரக் கட்டியை வாகைப்பூவால் துளைத்தாலும் துளைக்கலாம்; ஒரு தேன் சொட்டால், உப்பு சமுத்திர முழுவதையும் தித்திப்பாகப் பண்ணினுலும் பண்ணலாம்; தேகமே நாம், ஜகத்துச் சத்தியமென்று நம்பியிருக்கிற மூடனுக்கு இந்தப் பிரம்மாநந்தா மிர்த வருஷத்தைக் கற்பகோடி காலம் வருஷித்தாலும் ஞாநம் வராது.

அபக்குவியானவன், அருமையான ஆசானண்டையிலிருந்தாலும் அவர் மகிமை அறியான். [எ-தி.] பிறவிக் குருடன் புத்திர களத்திர ரத்திநாதிகளின், சௌந்தரியத்தைப் பாராதிருப்பதுபோலும், சர்ப்பம் தன் சிரசிலிருக்கிற ரத்தினத்தைத் தெரிந்துகொள்ளாதது போலும், மகர மச்சமானது தன் கடைவாயிலிருக்கிற வைரமணியை அறியாததுபோலும், ஹம்சமானது, தன் இறகிலிருக்கிற தங்கத்தை அறியாததுபோலும், அட்டை, தப்பளை முதலானவை, தன் கிட்டவிருக்கிற தாமரைப்பூவின் வாசனையை அறியாததுபோலு மறிக. [இ-து.] சற்குருவானவர் சீடனுடைய பக்குவம் பாராமல் எல்லாம் பிரம்மமென்று உப தேசித்தால் அது அவனைக் கெடுக்கும், என்பதற்கு சுருதி யுக்தி அநுபவங்களாவது:—

அதில் சுருதி, வாசிஷ்டத்தில் அபக்குவிக்கு இந்த ஞானத்தைக் குரு உபதேசஞ் செய்தால் அந்த சிஷ்யனைக் கொடிய நரகத்தில் அந்தக் குருவே தள்ளினதாகுமென்று சொல்லுகிறது தான். யுக்தி:— மந்திரோபதேசம் பண்ணிக்கொண்டு வேங்கைப் புலியை எழுப்பிவிட்டு மரணமடைந்தவன் கதைபோலும். அநுபவம்:—குருவுக்குக்கூடச் சீடன் அந்நம் போடாமல், பாலும் அந்நமும் அவன் சாப்பிடும்போது குரு வந்து அடித்துப் பிடுங்கிச் சாப்பிட்ட கதைபோலு மறிக.

குருநாதன் அபக்குவிக்கு அதிக ரகசியமான ஆத்ம ஞானத்தை எவ்வளவு பிரயாசைப்பட்டு போதித்தாலும் அஃது அவன் புத்தியில் நுழையாது [எ-தி.] சமுத்திரத்திலிருக்கிற மகர மச்சத்தினுடைய, கடைவாயிலிருக்கிற வைர ரத்தினத்தை அதன் வாயைக் கிழித்து எடுத்துக்கொண்டு வந்தாலும் வரலாம், அதி கோரமாய் விரட்டிக்கொண்டு வருகிற புலியை வாயைக் கட்டி, அதன் பேரில் ஏறிக்கொண்டு போனாலும் போகலாம், கோபமாய் வருகிற பாம்பைச் சிரசில் புஷ்பம்போலத் தரித்தாலும் தரிக்கலாம், அபாரமான சமுத்திரத்தைத் தாண்டினாலும் தாண்டலாம், மணலை ஆட்டி எண்ணெ எடுத்தாலும் எடுக்கலாம், தாகமுள்ளவன் கானல் ஜலத்தை சாப்பிட்டுத் திருப்தியடையலாம், வெள்ளிக் கும்பா வேண்டுமென்றவன் கிளிஞ்சல் வெள்ளியாற் கும்பா செய்து வைத்துக்கொண்டு சாப்பிடலாம், நகை போட்டுக்கொள்ளுவதி லாசையுள்ளவள் காக்காப் பொன்னால் கண்டமட்டும் ஆபரணம் செய்து அணிந்து கொள்ளலாம், ஈட்டி ஆயுதம் வேண்டினவன் முயற் கொம்பைத் தேடிச் சம்பாதித்து, அதனால் ஆயுதங்களைச் செய்து சண்டை செய்யலாம், யுத்தத்திற்குச் சதுரங்க சேனை வேண்டிய அரசன், குசவனால் மண்ணால் செய்யப்பட்ட யானை குதிரை ஆள் தேர் முதலானவைகளைக் கொண்டு யுத்தம் செய்து ஜயிக்கலாம், மாலை சூட்டிக்கொள்ள வேண்டியவன் அலைகளைக் கோர்த்துக் கட்டி மாலையாகத் தரித்துக் கொள்ளலாம், காலில்லாமற் பூப்பிரதக்ஷிணம் செய்தாலும் செய்யலாம், ஊமை சபையிலிருந்து பிரசங்கம் செய்தாலும் செய்யலாம், காளை கன்று போட்டாலும் போடலாம், பிறவிக் குருடன் ரத்திநப்பரீக்ஷை செய்யலாம், கையினால் இருட்டைப் போக்கலாம்; வாய் வழியாய்ப் புஜியாமல் மற்றை எட்டுத் துவாரத்தாலும் ருசிபார்த்து வயிறு நிறையச் சாப்பிடலாம், தலையில்லாத புருஷன் சிம்மாசநத்திலிருந்து அரசாக்ஷி செய்யலாம், நாயினாற் சிம்மம் ஜயிக்கப்பட்டாலும் படலாம், வியுத்பத்தி ஞானமில்லாதவன் சகல சாஸ்திரங்களுக்கும் அர்த்தம் சொன்னாலும் சொல்லலாம், குளிருக்காக ஆகாசத்தைக் கம்பிளியாகச் செய்து போர்த்திக் கொள்ளலாம், வாயுவைப் பிடித்து விக்னேசுவரனாகப் பண்ணிப் பூஜித்து வேண்டிய வரங்களைப் பெறலாம், லோபியினிடத்திற் சோடசமகாதானம் பெற்றாலும் பெறலாம், நீசனைப் பிராம்மணனாக வைத்துச் சிராத்தம் பண்ணிப் பிதுர்க்களுக்குத் திருப்திபண்ணி வைக்கலாம், சந்திரனைத் தபிக்கப்பண்ணலாம், சூரியனையும் அக்கினியையும் குளிரப் பண்ணலாம், கெங்கா ஜலத்தில் வீடு கட்டலாம், தாய் தகப்பனன்றிப் பிள்ளையுண்டாகலாம், பாறையில் கத்தரி முதலான செடிகளை வைத்துப் பலம் பெறலாம், அஞ்ஞானமின்றி ஜநநமரணாதி சம்சார துக்கம் வரலாம், ஞானமின்றி அஞ்ஞாநமும் அதின் காரிய

மான பந்தமும் போகலாம், இவைகள்போல மேலே சொன்ன அபக்குவிக்குக் குரு தத்துவ ஞாநத்தை உபதேசித்து அவனைத் தன்னைப்போலக் கிருதகிருத்தியனுப் ஞாநியாய்ச் செய்வது அசாத்தியமென் றறிக.

45-வது தரங்கம்.

தேகாதிகளை தானே அபிமானித்துத் துக்கிக்கிருர்கள்.

தானே தேகாதிகளை நானென்று அபிமானித்து அவைகளிடத்தி லிருக்கிற வியாதி யாதிகளால் துக்கிக்கிருன். [எ-தி.] பணம் கொடுத்துப் பெண்சாதியைக் கலியாணஞ் செய்து துக்கப்படுகிறவன் போலும்; முத்திராதாரணமும், பச்சிலைப்பொட்டும், காசு கொடுத்துக் குத்திக்கொண்டு துக்கப்படுகிறவர்கள் போலுமறிக. இன்னமொரு விதமாகச் சொல்லுகிருர், ஜீவன் அசங்கனுயிருந்தும் தேகாதிகளை நானென்று அபிமானித்துத் துக்கிக்கிருன். [எ-தி.] மலடி தத்துப்பிள்ளையால் துக்கமடைவது போலும், வேலியிற் போகிற பாம்பை மேலே விட்டுத் துக்கப்படுபவன்போலு மறிக. இன்னெரு விதமாகச் சொல்லுகிருர்:—தேகம் நான், பிரபஞ்சம் சத்தியமென்ற நிச்சயத்துடன் பிரம்மாப்பியாசம் பண்ணுகிறவனுக்கு ஞானம் பலியாது. [எ-தி.] புருஷன் இறந்தபின் தகப்பனிடத்தில் ஜீவித்திருக்க வேண்டுமென்ற எண்ணத்துடன் கூடியிருக்கிறவளுக்கு, புருஷனோடு உடன் கட்டை யேறுவது பலியாதது போலும், வீட்டிலிருக்கிற சொத்தைக் களவாளி கொண்டு போவனென்ற பயத்தோடு வீட்டைக் காத்திருக்கிறவனுக்குக் கெங்காஸ்நானபலன் கிடையாததுபோலு மறிக. [இ-ர்.] தேகாபிமானமானது:—அதை வைத்த ஜீவனையும், தூல சூட்சும சரீரங்களையும், அதைச்சார்ந்த ஜநங்களையும், துக்கப்படுத்தும். [எ-தி.] ஜயத்ரதன் துரௌபதையைத் தூக்க வந்தபோது, அவள் கழுதையைத்தொட்டு இவனைப் பிடித்துக் கொண்டுபோகும்படி சொன்ன சாபத்தால், அந்தக் கழுதையை விலக்க வந்தவர்களையும் பிடித்துக்கொண்ட கதைபோல வறிக.

முந்திய ஜந்மத்தில் தேகத்தை நானென்று சொன்னதற்காக இந்தப் பீமூட்டைடைத் தூக்கவேண்டி வந்திருக்கிறது. [எ-தி.] முந்தித் திருடினவன் இப்போது விலங்குடன் பீக்கூடை தூக்குவதுபோல வறிக. [இ-து.] தேகேந்திரியாதிகளின் செய்கையைத் தன்பேரில் அவிவேகியானவன் போட்டுக்கொண்டு துக்கப்படுகிருன். [எ-தி.] கிராம சாந்திக்கு க்ஷவரம் செய்துகொண்டு பேய்பிடித்த புருஷன் கதை போலும்; ரயில்வண்டியில் காசிக்குப் போய்வந்த நொண்டி நான் காசிக்குப் போய் வந்தேனென்று சொல்லுவதுபோலு மறிக. [இ-து,] தேகாதி வியாபாரத்தை ஜீவன் அத்தியாசத்தால் தன்பேரிற் போட்டுக்கொண்டு துக்கப்படுகிருன். [எ-தி.] தாசிவிடன் அவளுக்கு வந்த வியாதியைத் தன்னதாக ஒப்புக்கொண்டு துக்கப்படுகிறது போலவென் றறிக. [இ-து.] தேகாபிமாநத்தை விவேகத்தால் விட்டால் ஜாதிவர்ணுச்ரமாதிக ளெல்லாம் போய்விடும். [எ-தி.] சித்திரபடம் தீப்பட்டால் அதிலெழுதி யிருக்கிற சித்திரங்க ளெல்லாம் தண்டாபூபநியாயம்போலப் போகிறதுபோல வறிக. [இ-து.] தேகாத்ம புத்தியையும்

ஸ்வத்துக்கொண்டு, பிரம்மாத்ம புத்தியையும் பழகி வருகிறவனுக்குப் பிரம்மஞானம் சித்தியாது. [எ-தி.] பறையர்களோடு சேர்ந்து கோமாம்சம் வரை புஜித்துக்கொண்டு, பிராம்மணர்களுக்கு யோக்கியமான ஸ்நாந சந்தியாவந்தன ஔபாசந வைஸ்வதேவ அக்நிஹோத்திராதி கர்மங்களைச் செய்துவந்தாலும், பிராம்மண்யம் சித்திக்காததுபோலும்; கோவிலிலிருக்கிற பால் தயிர் எண்ணெய் நெய் முதலான சாமான்களைத் திருடிக்கொண்டு, சதா விபூதி ருத்திராக்ஷங்களுடன் சிவா மகாதேவாவென்ற சப்தங்களை உச்சரித்துக்கொண்டு, கோவிலிலேயே ஆறுகாலம் தரிசனமும், செய்துகொண்டு வந்தாலும், பரமசிவன் கிருபையைப்பெருமற் போவதுபோலும்; மனசில் விஷயாசையால் விஷயசங்கற்பங்களைச் செய்துகொண்டு வெளியில் பத்மாசனம் கட்டிக்கொண்டு, சின்முத்திரை தரித்துக்கொண்டு, காய்ந்தகட்டைபோல, அசைவற்றுக் கண்ணை மூடிக்கொண்டிருந்தாலும் தபசு சித்தியாதது போலும்; கங்காஸ்நானத்தில் ஆசைவைத்துக் கொண்டு தெற்குத்திக்கை நோக்கி நடந்துபோகிறவனுக்குக் கங்காஸ்நாநம் சித்தியாதது போலும்; ஞாநிகளை அவமாநம் பண்ணிவிட்டு, எவ்வளவு தாநதர்மம் செய்தாலும் புண்ணியம் சித்தியாது. அது எதுபோலவென்றல், நகுஷமகாராஜன் சோடசமகாதாநத்துடன் நூறு அஸ்வமேதயாகம் ராஜாக்களுடைய விக்கினமின்றியும், இந்திராதி தேவைதைகளுடைய விக்கினமின்றியும், சூரியாதி நவக்கிரங்களுடைய விக்கினமின்றியும், திரவியலோப, கிரியாலோப, மந்திரலோப, அந்நலோப, ஆஜ்யலோபங்கள் ஒன்றும் குறைவின்றிப் பூர்ணமாய் நிறைவேற்றி, இந்திரவிமாநத்தி லேறிக்கொண்டு தேவலோகத்திற்குப் போய்ச் சிம்மாசனத்திலிருந்து செங்கோல் செலுத்தும்போது, மகாபதிவிரதையான இந்திராணி யிடத்திற் சம்போகம் செய்வதற்கு சொல்லிவிட்டதில் அவள் சப்தரிஷிகள் பல்லக்குத் தூக்கிவரும்படியாய்ச் செய்துகொண்டு, அப்படி மரியாதையாய்ப் பல்லக்கேறிவந்தால் என்னுடைய சம்போகம் சித்திக்குமென்று சொல்லிவிட்டதை அவன்கேட்டு, சப்தரிஷிகளையும் கூப்பிட்டுப் பல்லக்குத் தூக்கச்சொல்லி அதிலேறிப் போகும்போது, அவசரம் பொறுக்கமாட்டாமல் அகஸ்திய மகரிஷியைப் பார்த்து வேகமாய்ப்போ வென்று, சர்ப்ப சர்ப்பவென்ற சொல்லைச் சொன்ன மாத்திரத்தில், அகஸ்தியருக்குக் கோபம்வந்து, உன்னுடைய சகலபுண்ணியங்களும், க்ஷயித்துப்போய் நீ சர்ப்பமாய்ப் பூமியில்போய் கிடக்கக்கடவா யென்று சொன்னமாத்திரத்தில், அப்படியே இவன்செய்த அநந்தகோடி புண்ணியங்களும் அந்தக்ஷணத்திலே நசித்துப்போய்த் தலைகீழாய்விழும்போது, அந்த அகஸ்தியமகரிஷியையே இவன் பிரார்த்திக்கும்போது, அவர் கிருபையினுலே கிரேதாயுகம் திரேதாயுகமானபின், துவாபரயுகத்தில் தர்மபுத்திராதிகள் வனவாசம் வரும்போது, அவர்களுடைய சம்பாஷணையால் இந்தச் சர்ப்பஜந்மத்திலிருந்து விடுபடுவாய் என்று அநுக்கிரகித்தபிரகாரம், அவனுமப்படியே அவர்களுடைய சம்பாஷணையால் அச்சாபத்திலிருந்து நிவர்த்தியான கதைபோலு மறிக.

தேகாதிகள் தானல்லாம லிருக்கும்போது, தானே அவைகளைத் தானென்று அபிமாநித்துத் துக்கப்படுவது சுவயம்கிருதாநர்த்தம். [எ-தி.] ஆட்டுக்கடாச் சண்டையில் நரி அந்த ஆடுகளுடைய ரத்தத்தைச் சுயமாய்ச் சாப்பிடப்போய்ச் செத்துப்போனது

போலும்; சுவாமிகள், பணம்வைத்திருந்த தண்டத்தை ஆஷாடபூதி யென்ற சீடன் கையிற் கொடுத்து மோசம்போன கதை போலும்; அம்பட்டச்சி மூக்கறுபட்ட கதைபோலு மறிக.

குருசந்நதியில் ஒருவனேடொருவன் பேசுவதும், தனக்குத் தெரிந்ததைச் சொல்லுவதும் அறியாமை:—குருசந்நதியில் விசாரணை பண்ணும்போது அந்த இடத்திலேயே ஒருவனேடொருவன் பேசுவது அறியாமை. [எ - தி.] பத்துப்பேர் போஜநம் பண்ணும் போது அந்தப் பந்தியிலேயே ஒருவன் ஜலபாதைக்குப் போவதுபோலும், குருநாதன் சந்நிதியில் தனக்குத் தெரிந்த வாக்கியங்களைச் சொல்வது மிருஷ்டாந்நம் போடுகிற ராஜ கிருஹத்திலே, தன் வீட்டுக் கூழைக் கொண்டுபோய் அவனுடைய முன்பாகக் காண்பித்து எல்லோருக்கும் கொடுத்து, தானும் குடித்துச் சந்தோஷப்படுவதுபோலு மறிக. [இ - து.] குருவினிடத்தில் தனக்குத் தெரிந்த கவிகளைச் சொல்வது அறியாமை. [எ - தி.] சூரியனிடத்தில் தீபமேற்றிக் கொண்டுபோவது போலும், சந்திரனிடத்தில் சந்தநம் பன்னீர் முதலான குளிர்ச்சியைக் கொண்டுபோவதுபோலும், பிரகஸ்பதிக்குப் புத்தி சொல்லுகிறவன் போலும், சுக்கிரபகவானுக்கு காவியம் முதலான வித்தைகளைச் சொல்லுகிறவன் போலும், குபேரனிடத்தில் ரத்னங்கள் விலைக்கு விற்கக் கொண்டுபோகிறவன்போலும், வாயுவுக்கு ஓட்டம் பழக்கி வைக்கப் போகிறவன் போலும், இந்திரனுக்கு இனும் கொடுக்கப் போகிறவன்போலும், கணபதிக்கு விக்னம் நிவர்த்தி பண்ணுவிக்கப் போகிறவன்போலும், சுப்பிரமண்யருக்கு சர்வ சம்மாரம் பண்ணுகிற சக்தியுள்ள வேலைக் கொடுக்கப் போகிறவன் போலும், பரமசிவனுக்கு முக்கண்ணையும் அஷ்டைஸ்வரியத்தையும் கொடுக்கப் போகிறவன்போலும், விஷ்ணுவை ரக்ஷிக்கச் சம்பத்து கொண்டுபோய்க் கொடுக்கிறவன்போலும், பிரம்மாவுக்கு வேதங்களை அத்தியயநம் பண்ணிவைக்கப் போகிறவன் போலும், வசிஷ்டருக்குக் கர்ம விதியையும், புரோஹித விதியையும், ஞாநோபதேசத்தையுஞ் செய்யப் போகிறவன்போலும், வேதவியாசருக்கு வேதார்த்தத்தை உபதேசிக்கப் போகிறவன்போலும், சுகப்பிரம்மரிஷிக்கு வைராக்கியத்தைப் பழக்குவிக்கப் போகிறவன்போலும், மன்மதனுக்கு ஸ்திரீ புருஷர்களை மயக்குகிற சக்தியைக் காண்பிக்கப் போகிறவன்போலும், ராமனுக்கு சத்தியம் முதலான சத்குணங்களைப் பழக்குவிக்கப் போகிறவன்போலும், கிருஷ்ணனுக்குக் கபடநாடகசூத்ர ஞாநத்தைப் பழக்குவிக்கப் போகிறவன்போலும், துரியோதனனுக்கு லோபகுணம் பழக்குவிக்கப் போகிறவன்போலும், கர்ணனுக்குத் தாதுருத்வத்தை உபதேசிக்கப் போகிறவன்போலும், மீன் குஞ்சுகளுக்கு நீச்சுச்சொல்லிக் கொடுக்கிறவன் போலும், குரங்குகளுக்கு மரம் ஏறச்சொல்லப் போவதுபோலும், நட்டுவனுக்கு ஆட்டிவைக்கிற நட்டுவாங்கத்தைப் பழக்குவிக்கப் போகிறவன் போலும், அர்ச்சுனனுக்கு வில் வித்தையையும், சிவபத்தியையும் சொல்லப் போகிறவன்போலும், அகஸ்தியருக்குத் திராவிட சூத்திரத்தைச் சொல்லிவைக்க போகிறவன்போலும், விஸ்வாமித்திரருக்குத் தபசு பண்ணுகிற விதியைச் சொல்லப் போகிறவன்போலுல், அருந்ததிக்குப் பதிவிரதா தர்மத்தைச் சொல்லப்போகிறவன்போலும், கருடனுக்கு ஆகாசகமநம் பண்ணுவதைச் சொல்வதுபோலும், சௌபரி ரிஷிக்குப் புத்திரசந்தாநங்கள் உண்டாகிற மந்திரத்தை உபதேசிக்கிறவன்போலுமென் றறிந்து, குரு சந்நதியிலடங்கி யிருக்கக் கடவது.

46-வது தரங்கம்.

அநாசாரியக் குருவை நம்புகிறவனுக்குக் கெடுதி:—

அநாசாரியக் குருவைச் சீடன் சத்குருவென்று நினைத்து நம்புவதாற் பிரயோஜநமடையான். [எ-தி.] கழுதை வாலைப் பிடித்துக்கொண்டு காவேரிப் பிரவாகத்திற் போகும்போது, விண்விண் என்ற உதையை மூஞ்சியிற் கொடுத்த மாத்திரத்தில் கையைவிட்டுக் கடலே கதியாய்ப் போனவன் கதைபோலும், பூனையை நம்பின மாடப்புரு, குலத்தோடு கெட்டுப்போன கதைபோலும், கழுதை மூத்திரத்தை நம்பிக் கட்டுச் சாதத்தை அவிழ்த்தவன் கதைபோலு மறிக. [இ-து.] பஞ்சகோசங்களையும் ஆத்மாவையும் பிரித்து அவைகளில் அத்தியாசம் நிவர்த்தியாவதற்கு, யுக்தி முதலான சாதநத்தால் உபதேசிப்பதே சத்குருவின் உபதேசமே தவிர, மற்றைப்படி மகாவாக்கியத்தைப் பஞ்சாக்ஷரம் முதலான மந்திரங்களைப்போல காதில் ரகசியமாய்ச் சொல்வது உபதேசமல்ல. அப்படி செய்யப்படுகிற உபதேசத்தால் முமுக்ஷு முக்தனுகப் போகிறதில்லை. [எ - தி.] வைத்தியன் வாத பித்த சிலேஷ்ம தாதுக்களையும், வியாதிகளையும் பிரித்து, வியாதி தீரும்படியான மருந்து கொடுப்பதே வைத்தியனுக்கடையாளமே தவிர, வைத்திய சாஸ்திரப்பாட்டுக்களை இவன் காதில் உபதேசித்தால் வியாதி தீர்ந்து சுகமுண்டாகாதது போலும்; பசியுள்ளவனுக்குப் பசிதீரும்வரை அந்நம்போடுவது அந்நதாநமே தவிர, அந்நம் அந்நமென்று காதில் உபதேசிப்பதாற் பசிதீராததுபோலுமறிக. [இ-து.] திரவியத்திலே ஆசையிருக்கிற குருவானவர் சிஷ்யனைக் கண்டித்தால், அவனின்னமொரு குருவினிடத்தில் போனுலும் தனக்கு துக்கம் வரும், அல்லது தன்னிச்சைப்படி அவன் பணம்கொடாமற் போனுலும் துக்கம்வரும். அவன் புத்திக்குத் திருப்தியுண்டாகும்படி போதிக்கச் சக்தியில்லாததனுல் அவனுடைய அசிரத்தையைப் பார்த்தும் துக்கம்வரும். [எ - தி.] கிழவன், வீணுசையால் ஒரு ஸ்திரீயைக் கலியாணஞ் செய்ததால் அவள் தன்னிஷ்டப்படி நடவாதிருப்பதைப் பற்றியும் துக்கம், எப்போது நம்மை இவள் கைவிட்டு ஓடிப்போவாளோவென்ற இவை முதலான துக்கங்களுண்டாவது போல, இந்தக் குருவுக்கும் இந்தச் சிஷ்யனுக்கும் சதாதுக்கமே யுண்டாகுமென் றறிக. [இ - து.] சாமாநிய குருவினிடத்தில் மகாவாக்கிய உபதேசம் பண்ணிக்கொள்வது:-கிழவனைக் கலியாணஞ் செய்துகொள்வதுபோல வறிக.

அநாசாரியன் தானும் அநாத்மாவைத் தானென்று எண்ணிச் சிஷ்யர்களுக்கும் அதையே காண்பிப்பான். [எ-தி.] எருமைமாடு தானும் குளத்திலிருக்கிற சகதியில் விழுந்து கலக்கி, குட்டிக்கும் அந்த வாடிக்கை பண்ணுவிப்பது போலும், ஆடு தானும் கரும்பின் கொழுத்தாடையைத் தின்று குட்டிக்கும் அப்படி காண்பிப்பதுபோலும், மாடப்புரு தானும் கல்லைச் சாப்பிட்டுக் குஞ்சுக்கும் அதைக் காட்டுவதுபோலு மறிக. [இ - து.] வஞ்சகக் குருவுக்கு யுக்தி:—பிரயாசத்தால் தவஞ் செய்து, ஈசன் கிருபையைப்பெற்று எல்லாரையும் ஜலத்தில் முழுகடித்தவன் கதைபோலு மறிக. [இ - து.] வியாகரண பாஷிய முதலான

பிரபலசாஸ்திரத்தை, அந்த அநாசாரிய குருவினிடத்திற் படித்தவனுக்குப் பிரயாசமதிக மாயும், ஞானம் வருவது அருமையாயும், அப்படிக்கிடைத்த ஞானம் பரோக்ஷமாயும், வாசநாசமுகங்களால் நழுவிப்போயும் துக்கமுண்டா மென்பதற்கு யுக்தி:—சேஷகிரிராயர் வீட்டில் கல்யாணத்திற்கு வைதிகப் பிராம்மணன் போய், காலைமுதல் மாலைவரை காத்து, சேவகர்களால் உதைகள்பட்டு, பூரிதக்ஷிணை கொடுக்கும்போது கால்துட்டு கையிற்போட, அதுவுங்கூட, கூட்டங்களினுல் தட்டிக் கீழே விழுந்துபோகத் துக்கப்பட்டுக் கொண்டு போகிறதுபோல வறிக. [இ-து.] சுவானுபமில்லாத குருவினிடதில் அபக்குவிகளுக்குமட்டும் பிரியம்வரும். குருவும் சீடனும் அநாசாரியனுயும், அபக்குவனுயுங் கூடியிருந்தால் இருவரும் கெட்டுப் போவார்கள். [எ-தி.] கரடியைக் கம்பளி மூட்டை யென்று நினைத்துத் தண்ணீரில் நீஞ்சிப்போன இடையனை, அது தெப்பக்கட்டை யென்று நினைத்து இவனை வந்து கட்டிப்பிடிக்க, இரண்டுபேரும் ஆற்றேடுபோன கதைபோலு மறிக.

பிரம்மாப்பியாசம் பண்ணும்போதே நாம் பிரம்மமென்று எப்படிச் சொல்லலாமெனச் சிலர் சங்கிக்கிருர்களே யென்ருல், ராஜகுமாரன் பட்டாபிஷேகமாகு முன்னமே நான் ராஜாவென்று சொல்லலாமேயானுல், எப்போதும் தான் பிரம்மமாயிருக்கும்போது, நான் பிரம்மமென்று சொல்லக்கூடாதெனச் சொல்லுகிற வார்த்தையைக் கவனிப்பது, ஒரு புருஷனைப்பார்த்து நீ ஆணில்லையென்று சொன்னதைபற்றி, ஜோதிஷம் கேட்கப்போன கதைபோலிருக்கிற தென்றறிக. [இ-து.] அநாசாரிய னிடத்திற் போய் ஞானத்தை அடைய இச்சித்த சிஷ்யனுக்கு, ஞானமும்வராமல், மேற்கொண்டு அஞ்ஞான விருத்தியும், ஆவரணத்தின் விருத்தியும், கருத்துருத்துவாதி வாசனைகளுடை விருத்தியும், ராகத்துவேஷாதிகளுடைய விருத்தியும், இந்திரிய வியாபாரவிருத்தியும், குலகோத்திர ஜாதி வர்ணுச்சிரம அபிமானங்களுடைய விருத்தியும், கோபதாபங்களால் ஒருவருக் கொருவர் மனஸ்தாப விருத்தியும் உண்டாகும். [எ-தி.] ஒரு புருஷன் அயோக்கியனுயுள்ள அரசனிடத்தில் உத்தியோகத்துக்குப் போனுனேயானுல், அவனுடைய விபசாரங்களுக்கும் உட்பட்டு தன் ஸ்திரீ முதலானவர்களைக் கூட்டிக்கொடுக்க வேண்டிவருவதும், அவன் செய்கிற கொலை முதலான ஜீவஹிம்சைகளுக்கும் சாதகமா யிருக்கவேண்டியிருப்பதும், அவன் சாப்பிடுகிற மதுமாம்ஸாதிகளை வாங்கிக்கொண்டு வரவேண்டியதாயிருப்பதும் தவிர, இவனுக்கு முன்னிருந்த ஒழுக்கமான நல்ல நடத்தைகளும் போவதுந் தவிர, அவன் மனசுப்படி ஒரு வேளை நடக்காதபக்ஷத்தில், இவனுக்கு வேலையும்போய், உதையும்பெற்று அவமானப்பட்டுக் கொண்டு, தலைபிழைத்தது தம்பிரான் புண்ணியமென்று சொல்லுகிற பழமொழிபோல சங்கடப்பட்டுக்கொண்டு வெளியேறுவது போலும்; பேய்க்கு வாழ்க்கைப்பட்ட பெண்ணுக்குப் புளியமரத்தின்பேரில் ஏறவேண்டியதாயும், அது அலைத்து ஆட்டிவைக்கிறதுக் கெல்லாம் உட்படவேண்டியதாயு மிருப்பது போலும்; புலியினிடத்தில் மந்திரோபதேசத்திற்குப் போய்க் கெட்டுப்போன கதைபோல வென்றறிந்து, அசத்குருவைத்தள்ளிச் சத்குருவை அடைந்து சுகிக்கக்கடவன்.

47-வது தரங்கம்.

அஞ்ஞாநிகள் தன் குற்றத்தை அறியாமற் பிறரிடத்திலேயே அதைப்பார்க்கிருர்கள்:—

அஞ்ஞாநிகள் தன்னை அறியாததனுல் உண்டான தன் சித்ததோஷமான ராகத்வேஷாதிகளைத் தன் குற்றமென்று பாராமற் பிறரிடத்திலேயே அக்குற்றங்களைப் பார்க்கிருர்கள். [எ - தி.] தீர்க்கவியாதியா லுண்டான நாவின் கசப்பை அறியாமல் சமையல் கசக்கிறதென்று குற்றம் சொல்லுகிறவன் போலும்; ஜீவன் தன் குற்றத்தை ஈசுவரன் பேரிற் சுமத்துகிருன். எருக்கம்பழம்போல ஒட்டிஉலர்ந்து போயிருக்கிற ஸ்தந்நியத்தை யுடையவள் ரவிக்கையின் பேரிற் குற்றம்சொல்லுவது போலும், திக்குவாயன் மற்றவர்களை வாயாடியென்று சொல்வதுபோலும், செவிடன் தனக்குக் காதுகேளாமற் போனதைக் குருநாதன்பேரில், நமக்குக் காதுகேட்கும்படி சொல்லத்தயவில்லை யென்று சொல்வதுபோலு மறிக. [இ - து.] சகல விஷயமு மிருக்கும்போது அதையிச்சியாதவனும், பிரபுத்துவ மிருக்கும்போது சமதிருஷ்டியோடு கூடியிருந்து அந்நியர்களைத் தூஷிக்காதவனும் உலகத்தில் அரிதேதவிர, சக்தியற்றபோது சாதுவாயும், காசில்லாதபோது பிரம்மசாரியாயும், வியாதிவந்தபோது தெய்வபக்தி யுடையவனுயும்; இருப்பது அரிதில்லாததுபோல அறிக. [இ - து.] தன் குற்றத்தைத் தெய்வத்தின் பேரில் அறியாமையாற் சுமத்துகிருன். [எ - தி.] கண்வலிவந்தவனுக்கு இரண்டு சந்திரனுத்யமானுற் போலவும், காமாலை வந்தவனுக்குச் சங்குகூட மஞ்சளாய்த் தோற்றுவது போலவுமறிக. [இ - து.] தன்மனசு தனக்குச் செய்கிற கெடுதிகளை அறியாமல், அநாதிகாலமாய் இந்தமனசோடு சேர்ந்ததனுலேயே, அசங்கனுய்ச் சாக்ஷியாயிருக்கிற தனக்கு, அநந்தகோடி ஜநநமரண சம்சாரதுக்கங்கள் வந்திருப்பதையும், இப்பொழுதும் ஜாக்கிர சொப்பன மனோராஜ்ஜியங்களில் மனசினுலேயே துக்கம்வருவதும், மனசில்லாத சுழுப்தியில் சகலவிதமான துக்கங்களும் காணப்படாமல், சுகமாய்த் தூங்கியெழுந்திருப்பது அநுபவசித்தமா யிருந்தும், ஜீவர்கள் இதையறியாமல் நமக்கு இன்னுர் இன்னுர் விரோதிகள், அவர்களினுலேயே நமக்கு அடிக்கடி துக்கம் வருகிறதென்று மாறுபாடாய் நினைக்கிருர்கள், [எ - தி.] தன் மனசினுடைய துர்வாசனையாலுண்டாகிற சொப்பனுவஸ்தையிற் காணப்பட்ட சங்கடங்களைக்கண்டு விழித்தபின், இந்த இடத்தில் படுத்திருந்ததனுலேயே இப்படியெல்லாம் சங்கடமுண்டாயிற் றென்று நினைக்கிருன், தன்மனோதோஷ மென்று நினைக்கவில்லை. அப்படி ஸ்தலவிசேஷத்தால் துர்ச்சொப்பனங்கள் உண்டாகிறது உறுதியானுல், அவ்விடத்திற் படுத்திருக்கிற நூறு ஜநங்களுக்கும் அப்படியே துர்ச்சொப்பனமுண்டாக வேண்டும். அப்படி உண்டாகாமையால், இவனுடைய மனோதோஷமே யப்படிப் பரிணமித்துத் தோற்றுவதுபோலும்; தட்டாமாலை சுற்றுகிறவர்களுக்குப் பூமியெல்லாம் சுற்றுகிறதுபோலும்; ஜன்னிபிறந்தவனுக்கு ஆகாசத்திற் போகிறதுபோலவும், அநேகம் எமதூதர்கள்வந்து அதட்டுகிறது போலத் தோற்றுவது போலவும்; ஸ்திரீகள் தன் சரீரத்திலிருக்கிற வியர்வை, அழுக்கு, சிக்குநாற்றம், கத்தாழைநாற்றம், மலமூத்திரநாற்றம், சீழ் ரத்தங்களுடைய நாற்றங்களெல்லாம்

தன் சரீர நாற்றமென் றறியாமல், சேலை நாறுகிறதென்று சொல்லுகிறார்கள். அப்படிச் சேலையினிடத்தில் நாற்றம் சுபாவமானால், கடையிலிருக்கிற சேலையெல்லாம் நாறவேண்டும். அப்படி யில்லாமையால் தன்தோஷமென்று அறியவேண்டுவது போலும்; பூமி நாறுதிருக்கும்போது; இந்தத்தேகி மல மூத்திரவிசர்சநம் பண்ணிவிட்டு, இந்தப்பூமி நாறுகிறதென்று சொல்வதுபோலும்; இவன் வாயிலிருக்கிற எச்சில் கைவழியாய் அந்நத்திலும், போஜநபாத்திரத்திலும் சம்பந்தப் பட்டிருக்கும்போது, இந்தப்பிரதேசம் உச்சிஷ்டமாயிருக்கிறது, இதை மிதித்தவர்க ளெல்லாம் காலைக் கழுவவேண்டு மென்று சொல்லுவது போலும்; இவனுடைய மரித்ததேகத்தைச் சுடுவதற்கு இடங்கொடுத்த பூமியை மயானமென்றும், அதிற்போனால் ஸ்நாநம் பண்ணவேண்டு மென்றும் சொல்லுவது போலும்; இவனுக்கு வந்திருக்கிற வியர்வை, அழுக்கு, தூசி முதலானவைகளைப் போக்கின ஜலத்திற்குச் சாக்கடைத் தண்ணீரென்று சொல்லுவது போலும்; சகலரும் தன் குற்றத்தைப் பிறரிடத்தில் ஆரோபிக்கிறார்களென் றறிக.

48-வது தரங்கம்.

அதிஷ்டாநத்தோடு கூடிய ஜீவனே பந்தமுத்திகளுக்குக் கர்த்தா:—

அதிஷ்டாநத்தோடு கூடிய ஜீவனே பந்தமோக்ஷத்திற்கதிகாரி. [எ - தி.] நாயகனோடு கூடிய ஸ்திரீயே கண்டனைக்கும், புத்திரோற்பத்தி வரை போகத்திற்கும் அதிகாரியாவதுபோலும்; ராஜகிரகத்திலுள்ள அதிகாரிக்கே ஆக்ஞை செல்வதும், அபராதம் விழுவதுபோலு மறிக. [இ - து.] தேகேந்திரியாதி சமஸ்தமு மிருந்தாலும் ஜீவனுக்குத்தான் பந்தமோக்ஷமென்று சுருதி சொல்லுகிறது. [எ - தி.] ஆயிரம் புத்திராதிபந்துக்க ளிருந்தாலும் தாலிகட்டிக் கொண்டவளே வாழ்வதும், அறுப்பதும்போல வறிக. *[ஜகத்திலே கோடி பெரியவர்க ளிருந்தாலும், நம்போலிகளுடைய மனசை அறிந்து சிக்ஷைரக்ஷை பண்ணுவது:—கருணாநிதியான மத்குரு பிரம்மாநந்தஸ்வாமியே பிரத்தியக்ஷமா யிருப்பதே சாக்ஷியாமென் றறிக.] இன்னும் கண்முதலான இந்திரியங்களுக்கு வலிவந்தாற் கண் முதலானவைகளுக்கு மருந்துபோட வேண்டுமே தவிர, கண் முதலானவைகளுக்கதிஷ்டாந தேவதையான சூரியன் முதலானவர்களுக்கு, வலியும் அதன் நிவர்த்தியு மில்லாதது போலுமறிக. [இ - து.] இருபத்தெட்டுத் தத்துவங்களுக்குள்ளே லாபநஷ்டம் புண்ணிய பாவம் சுகதுக்கம் முதலானவைகளை ஜீவனே அடைகிறான். [எ - தி.] மடத்தில் ஆயிரம் பேர் வந்து சாப்பிட்டுவிட்டுப் போனாலும், லாபநஷ்டம், மாநாபிமாநம், சுகதுக்கம் முதலானவைகள் ஹேட்டுச் சுவாமிகளுக்கு வருவதுபோல வறிக. [இ - து.] ஜீவனுக்கே பந்தமோக்ஷம். மற்றைச் சரீரேந்திரியாதிகளுக்குப் பந்தமோக்ஷமில்லை. எதனாலென்றால், சரீரேந்திரியாதிகள் சுத்தஜடமா யிருப்பதாலும், ஜீவனன்றி அவைகளுக்குச் சுதந்திரமாய் ஒரு விதமான புண்ணிய பாவங்களைச் செய்ய அறிவில்லாமையாலும், அவைகளை வேறு

* பாலாநந்த சுவாமிகளுடைய ஸ்வதந்தர உபமாநமாம்.

வேருய்ப் பிரித்தால் நானென்கிறது கொஞ்சமு மில்லாமலும், அவைகளுக்குக் கையென்றும், காலென்றும், காதென்றும், கண்ணென்றும், மூக்கென்றும், வாயென்றும், வேறு வேறு நாமங்களாய்ப் போவதாலும், அவைகளுக்குச் சுகத்தையாவது, துக்கத்தையாவது அறிந்து அநுபவிக்க யோக்கியதை யில்லாமற் போவதாலும், பந்தமோக்ஷங்கள் அவைகளுக்கில்லை. பின்னையாருக் கென்ருல், அதிஷ்டாநத்தோடு கூடிய அந்தக்கரணப் பிரதிபிம்பஞன சிதாபாசனுக்கே பந்தமோக்ஷம் வந்திருக்கிறது. அஃதெப்படி யென்ருல், இந்தச் சிதாபாசன் அதிஷ்டாநாம்சமான, சொயம்பிரகாச சித்ரூபத்தை மறந்து ஆரோபமான அந்தக்கரணும்சத்தினுடைய கருத்துருத்துவ, போக்த்துருத்துவ, பிரமாத்துருத்துவங்களைத் தன் தொழிலாக நினைத்து நானின்ன காரியங்களைச் செய்தேன், இன்ன போகங்களை அநுபவித்தேன், இன்னின்ன சங்கதிகளை யறிந்திருக்கிறே னென்று இப்படி சதா மயங்கிக் கொண்டிருப்பதே பந்தமென்றும், அதன்பின் இவனுக்கே இந்தச் சம்சாரசங்கடம் சகிக்காமற் புறப்பற்று உட்பற்றுக்களைத் துறந்து, சாதந சதுஷ்டயங்களை அவதி பரியந்தம் அப்பியாசித்துத் தலையில் தீப்பற்றினவன் தண்ணீரைத் தேடுவதுபோல, தீவிர முமுக்ஷுத்துவத்தாற் சத்குருவைத் தேடிக் கண்டு, அவரைச் சரணுகதியா யடைந்து அவருக்குச் சதுர்விதமான பணிவிடைகளைச் செய்து, அவரைப்பார்த்து நானுர்? எனக்கிந்த சம்சாரபந்த மெதனுல் வந்தது? இந்தச் சம்சாரபந்த மெதனுற் போமென்று அவரிடத்தில் வினுவினதின்பேரில், அவரும் கிருபையால், நீ அகண்டபரிபூர்ண சச்சிதாநந்த ஸ்வரூபமான பிரம்மமென்றும், நீ அஞ்ஞானத்தால் உன்னை மறந்ததால் சொப்பனம்போல, இச்சம்சாரபந்தம் வந்திருக்கிற தென்றும், வாஸ்தவத்தில், உனக்கு ஒருவிதமான பந்தமுமில்லை, நீ எப்போதும் பிரம்மமென் றறிந்து நிச்சயித்துச் சுகிக்கக்கடவாய், என்று அநுக்கிரகித்த பிரகாரம், அவனுமப்படியே மநநம் பண்ணி நிச்சயித்த பிரகாரம், தியாந சமாதிகளை அப்பியாசம் பண்ணித் தேகவாசனை, லோகவாசனை, சாஸ்திரவாசனை முதலான வாசநாக்ஷயங்களைப் பண்ணி, ஆரோபாம்ஸமான கருத்துருத்துவாதி சம்சாரங்கள், மித்தையான சிதாபாசனுடைய தென்றும், இந்தச் சம்சாரமும் சம்சாரியும் அதிஷ்டாநமான தன்னிடத்தில், காலத்திரயத்திலும் வரவுமில்லை, போகவுமில்லை யென்றும் அறிந்திருக்கிருன். ஆனுல் லோகத்தார் பந்தமோக்ஷங்கள் ஆத்மாவுக்கு உண்டென்று சொல்லுகிற வார்த்தையைக் கேட்டு, சிதாகாசனுன தன்னைத் தவளைபோ லிருக்கிற அஞ்ஞாநம் விழுங்கினதாகச் சொல்லுகிற பந்தமும், பிற்பாடு சுருதி குரு சுவாநுபவமாகிற பாம்பு வந்து இந்த அஞ்ஞாநமாகிற தவளையைக் கொன்று, அதனுல் விழுங்கப்பட்டிருந்த சிதாகாசமான தன்னை உமிழ்ந்ததென்ற ரூபமான மோக்ஷமுண்டாயிற் றென்றும், சொல்லுகிற சொல்லைக் கேட்பவன்போ லிவன் ஆச்சரியப் பட்டுக்கொண்டிருப்பனென் றறிக.

49-வது தரங்கம்.

குருவினிடமிருந்து அநவரதம் திடசிரவணம் பண்ணுதவனுக்குச் சாக்ஷாத்காரம்வரை நிலையாது:—

குருசந்நிதியில் ஆறுலிங்கத்தாலும், திடமாய்ச் சிரவணம் பண்ணுதவனுக்கு மன

னம் முதல் சாக்ஷாத்காரம் வரை நிலையாது. [எ - தி.] அஸ்திவாரம் பலமாய்ப் போட்டுக் கட்டாமல், மேல்வீடு ஸ்திரமாய் நிலையாததுபோலும், வேதாத்தியயநம் பண்ணுகிறவனுக்கு, சம்ஹிதை பலமாய் உருவேத்தி நெட்டுரு இல்லாதகாலத்து, பதம் கிரமம் ஜடைகநம் வரை நிலையாததுபோலு மறிக. [இ - து.] குருநாதன் சந்நிதியிலிராமற் பிரிந்து போய்த் தானே வேதாந்தத்தைப் படித்துப் பழகிவருகிறவனுக்கு, வாசனுக்ஷயம், சந்தேக நிவர்த்தி, அகங்கார நாசம், அந்நியோந்நியாத்தியாசம், அஞ்ஞாநம் முதலான தடைகளொன்றும் போகமாட்டாதாகையாற் கொஞ்சமுண்டான தத்துவ ஞானமும் பிரகாசியாது, ஜீவன் முத்தி ஆநந்தமும் கிட்டாது. [எ - தி.] மழை காலத்தில் ராத்திரிவேளையில், மேகங்களால் மூடப்பட்டிருக்கிற ஆகாசத்தில், உதயமான சந்திரன் விளங்காதது போலும், குருவை விட்டுச் சமாதி செய்யப்போகிறேனென்று சொல்லிப்போனவன், சகவாசதோஷத்தாற் கெட்டுப்போய்க் கடைத்தெருவில் குரங்கையும் நாயையும் பிடித்து ஆட்டிவைத்து, பிக்ஷைவாங்கினவன் கதைபோலு மறிக. [இ - து.] இடைவிடாமற் சிரவணுதிகள் பண்ணுகிறவர்களுக்குச் சீக்கிரத்தில் ஞாநம்வரும், விட்டுவிட்டுச் சிரவணம் பண்ணுகிறவர்களுக்கு இந்த ஜந்மம் முடியும்வரை சிரவணம் பண்ணினாலும் ஞாநம் வராது. [எ-தி.] சேகரமாய்ப் பத்துமரக்கால் அரிசியும், பத்து பூசணிக்காயும் சமைத்து நூறு பேருக்கும் சாப்பாடுபோட்டு மிஞ்சிப்போவது போலும்; ஒரு மரக்கால் அரிசியும், ஒரு பூசணிக்காயும் சமைத்து நூறு பேருக்குப்போடுவதும், மறுபடி அப்படியே ஒவ்வொன்று வீதம், நூறு மரக்கால் அரிசியும், நூறு பூசணிக்காயும் சமைத்துப் போட்டுக்கொண்டு வந்தும் நூறு பேருக்கும் வயிறு நிறையாமல் போனதுபோலும்; ஒரே தடவையில் ஒரு கட்டு விறகு பறித்து வந்தவள் சமையல் பண்ணி மிச்ச விறகு வைத்துக்கொண்டது போலும், கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் ஐம்பது தடவை காட்டுக்குப்போய் விறகு கொண்டு வந்தவளுக்குச் சாயரக்ஷை வரையிற் சமையல் பண்ணியும் உலைகூட நன்ருய்க் காய்வதற்கு மார்க்கமில்லாமற் போனதுபோலு மறிக.

சித்தமாகிற பூமியில், சாதந சதுஷ்டயமாகிற உரம் வைக்காமலும், சிரவணமாகிற உழுதலைச் செய்யாமலும், குரு உபதேசமாகிற வித்தை வாங்கி, விதைத்துப் பயிர்செய்து அதில் நடாமலும், குருகடாக்ஷமாகிற தண்ணீர் பாய்ச்சாமலும், அந்தத் தண்ணீர் ஓட்டை வழியாய்ப் போகாம லிருப்பதற்காக மனனமாகிற வரப்புக் கட்டாமலும், இடைவிடாமல் நிதித்தியாசநமாகிற காவல் காக்காமலும், வாசனைகளாகிற களைகளைப் பிடுங்காமலும், மனசாகிற மாடுகள், சங்கற்பமாகிற பயிரைத் தின்னுமலிருக்கிறதற்காக வைராக்கியமாகிற வேலி கட்டாமலும், சமாதியாகிற பருவத்தில் சமதமாதி குணங்களாகிற பறைச்சிகளை விட்டு, உபசாந்தியாகிற கதிரை அறுக்கச் சொல்லாமலும், ஏகாந்த ஸ்தலமாகிற களத்திற் கொண்டுபோய் வைக்காமலும், சாதுக்களாகிற மாடுகளைவிட்டு ராகத்துவேஷங்களாகிற வைக்கோல் கருக்காய்களைப் பிரிக்காமலும், குருகிருபையாகிற காற்றில் தூற்ருமலும், அபரோக்ஷ ஞாநமாகிற களஞ்சியத்திற் போட்டு, அந்த நெல்லைப் பந்தோபஸ்து பண்ணுமலும், சாக்ஷாத்காரமாகிற குத்துதலால் அரிசி

யாக்காமலும், சகஜாநுபவமாகிற அந்நத்தைப் புஜியாம லிருக்கிறவனுக்கு, ஜீவன்முக்தி யாகிற திருப்தியும் வாராது, ஜநநமரணமாகிற பசியும் நீங்காது. ஆகையால் மேலே சொல்லிய அப்பியாசங்களை ஒழுங்காகக் கடைசிவரை, செய்தவனுக்கே துக்க நிவர்த்தி யும், தடையற்ற ஆநந்தமும் வருமென் றறிக. குருவைவிட்டுப் பிரிந்து தனியாய்ப் போய்ச், சீக்கிரத்தில் ஞாநத்தை அடைந்து, கிருதார்த்தனுகப் போகவேண்டு மென்று போகிறவனுக்குக் கெடுதி பலவிதமாய் வரும். [எ-தி.] நாயகனை விட்டுப் பிரிந்த ஸ்தி ரீக்குக் கெடுதி வருவதுபோலும், ராஜமார்க்கத்தை விட்டுக் காட்டில் தனிவழி போகிற வனுக்குக் கெடுதி வருகிறது போலும், தாயைவிட்டுப் பிரிந்த குழந்தைக்குக் கெடுதி வருகிறதுபோலு மறிக. குடும்ப வியவகாரத்தி லிருந்துகொண்டு ஒழிந்த வேளையில் விட்டு விட்டுச் சிரவணம் செய்கிறவனுக்கு ஞாநம் சீக்கிரத்தில் பலியாது. [எ-தி.] கணக்குத் தொகையை விட்டு விட்டுச் சேர்க்கிறவனுக்கு, கணக்கு முடியாததுபோலும், வியாதிக்காரன் அபத்தியமும் பண்ணிக்கொண்டு, மருந்தையும் கிரமமன்றியில் விட்டு விட்டுப் புஜிப்பதால், அவனுக்கு வியாதி சீக்கிரத்தில் தீராததுபோலும், பஞ்சாக்ஷராதி மந்திரங்களை ஒரோர் அக்ஷரமாய்ப் பிரித்து ஜபம் பண்ணுகிறவனுக்கு, அந்தமந்திரப் பிரயோஜனமான சித்தி கிட்டாததுபோலும், அரணியைக் கடைந்து அக்நி எடுக்கவேண் டிய புருஷன், சேகரமாய்க் கடைந்து அக்நியை யெடாமல் விட்டுவிட்டுக் கடைகிறவ னுக்கு வருஷாந்தம் வரை கடைந்தாலும், அக்நி வெளிப்படாதது போலும், யாதொரு முமுக்ஷுவான புருஷன், குரு சந்நிதியில் இடைவிடாமற் சிரவணுதிகள் செய்யாமல், விட்டுவிட்டுச் சிரவணுதிகள் செய்து வருகிறவனுக்கு ஜீவன்முக்தி சித்திப்பது பிரயாச மென் றறிக.

50-வது தரங்கம்.

ஜீவனின்றி மனோபுத்திக்கு யோக்கியதை யில்லை:—

மனோபுத்தி, ஜீவனின்றி ஜடமாகையால் சேஷ்டிக்க யோக்கியதை யில்லை. [எ-தி.] விருஷணத்துவயங்கள் சிசுனமின்றிச் சேஷ்டிக்க மாட்டாதது போலும், கைகள் புருஷ னின்றிச் சேஷ்டிக்க மாட்டாததுபோலு மறிக. [இ-து.] மனசு ஜீவனோடு சேர்ந்தால்தான் விஷயாகாரப்படும். [எ-தி.] செம்பைத் தீயில் உருக்கினால்தான் அச்சினுகாரத்தை யடை வதுபோல வறிக. [இ-து.] மனோபுத்தி சித்தம் அகங்காரங்களில் நிர்மலமான புத்தியி லேயே ஆத்மாவின் விசேஷப் பிரகாசம் காணப்படும். [எ-தி.] சூரியனுடைய பிரதிபிம்ப மானது ஓடுகிற ஜலத்திலும், சகதியாயிருக்கிற ஜலத்திலும், மரம் முளைத்திருக்கிற ஜலத் திலும் நன்ருய் விளங்காமல், தெளிவாயும், மரம் முளையாததாயும், அசைவற்றதாயு மிருக்கிற ஜலத்தில் பிரகாசிப்பது போலவறிக. [இ-து.] அந்தக்கரணத்தின் விருத்திகள் ஜீவனில்லாமல் விளங்கா. [எ-தி.] ஜட்ஜி ஒருவனில்லாமல் கச்சேரி நடக்காததுபோலும், பிராணனின்றிச் சரீரேந்திரியாதிகள் ஜீவிக்காததுபோலும், அரிசியின்றி யிருக்கிறபதர் நெல்லாக முளைக்காதது போலும், மாவிதையின்றி யிருக்கிற மாங்கொட்டைமட்டும் முளை

யாததுபோலும், வாழைப்பழமில்லாத தோல் விலையாகாதது போலும், அரசனில்லாத அரசு விளங்காததுபோலும், அந்நம் தண்ணீர் இல்லாத ஜீவன் ஜீவிக்காதது போலும், அமிர்தம் சாப்பிடாத தேவர்கள் அழியாமலிருக்க முடியாததுபோலும், காயசித்தியில்லாத சித்தன் வியாதியின்றி அரோக திடகாத்திரனுய்த் தீர்க்க காலம் ஜீவிக்க முடியாதது போலும், அச்சின்றித் தேர் ஓடாததுபோலும், தீயின்றிச் சமையல்பண்ண முடியாதது போலும், கண் இன்றி ரூபஞாநம் உண்டாகாதது போலும், மனசின்றிச் சப்தாதி விஷயஞாநம் உண்டாகாததுபோலும், சிறகின்றிப் பக்ஷி பறக்க முடியாததுபோலும், கர்மமின்றிச் சுகதுக்கா நுபவம் பண்ணும்படியான விஷய சம்பந்தம் கிட்டாததுபோலும், வாசனையின்றிச் சொப்பன மனோராச்சிய முண்டாகாதது போலும், குருவின்றிப் பிரம்மஞாந முண்டாகாததுபோலும், கர்மம் பக்தியோகம் உபாசனைகளைச் செய்யாமலும், ஈசுவர கிருபையைப் பெருமலும் அஷ்டமாசித்தி முதலான பிரயோஜநங்களை அடைய முடியாததுபோலும், கணபதி முதலான சுவாமி யில்லாமல் கோவில் விளங்காததுபோலும், காற்றில்லாத மரம் அசையாததுபோலும், அரும்பு கட்டாமற் புஷ்பம் மலர்ந்து வாசியாததுபோலும், அக்ஷர ஞானமில்லாத புருஷன் ஏடு வாசிக்க முடியாததுபோலும், வியுத்பத்தி ஞானமில்லாதவன், வித்வான்களுடைய சபையில் சாஸ்திரங்களுக்கு அர்த்தம்பண்ண முடியாதது போலு மறிக.

ஆத்மா எங்குமிருந்தாலும் நிர்மலமான புத்தியிலேயே விளங்குவர். [எ - தி.] தாம்பிரபரணி தீர்த்தத்தில் விழுந்த ரூபாய், நகைகள், ரத்தினங்கள் பிரகாசமாய்த் தெரிந்து எடுக்க வருவதுபோலும், கூர்மையாயிருக்கிற ஈட்டியில் மரம் இளநீர் காகிதம் வரை பதிவதுபோலும், சுத்தக் கண்ணுடியில் முகம் நன்ருய் விளங்குவதுபோலும், சுத்தமான பூமியில் பயிர் பிடிப்பதுபோலும், பக்குவமாயும், காய்ந்ததாயு மிருக்கிற விறகில் தீப்பற்றி எரிவதுபோலும், சுத்தமான எண்ணெயும், சுத்தமான திரியும், காற்றில்லாத ஸ்தலமும், ஓட்டையில்லாத பாத்திரமும் சேர்ந்திருந்தால், அதிற்பற்றிய தீபஜுவாலை அசைவின்றியிலும், கரண்டுபோகாமலும், மங்கலில்லாமலும், வெகுநாழிகை நின்றும் எரிவது போலும்; சத்துவாந்தக்கரணமான பாத்திரமும், விஷய வைராக்கியமாகிற எண்ணெயும், குருபக்தியாகிற திரியும், மூடசங்கதியாகிற காற்று அடியாமலு மிருந்தால் ஞானதீபம் நிர்விக்கிநமாய்ப் பிரகாசிக்குமென் றறிக.

51-வது தரங்கம்.

அநுபவமில்லாத வாசா ஞானியின் தன்மை:—

குடும்ப ஆசையோடு கூடின வேதாந்தி, சபையில் வந்த வேளையில் நான் பிரம்மம், ஜகத்துப் பொய்யென்று வாசாஞானம் பேசுவன். [எ - தி.] தாதன், வேஷம் போட்டவேளையில் நான் ஹரிச்சந்திரன் என்று சொல்லுவதுபோலு மறிக. [இ - து.] சொப்பனத்தில் கூட நான் சொரூபானுசந்தானத்தோடு இருப்பேனென்பவன் ஜாக்கிரத்திற் பகிர்முகனுய்

இருந்துகொண்டு அப்படிச் சொல்லுகிறவன் மித்தியாவாதி. [எ - தி.] பர்த்தா இருக்கும் போது அவனுக்கு ஒருவிதமான பணிவிடையும் செய்யாதவள் அவனோடு உடன்கட்டை யேறப்போகிறே னென்று சொல்லுகிறவள் கதைபோல வறிக. [இ - ர்.] தேகாதி வாசனை யுள்ள விவேகிக்கு அடையாளமேதென்றால், ஒருவன் வந்து உன் தேகத்திற்கு என்ன உபாதி என்று கேட்டால், அப்போது தன் வியாதியெல்லாம் சொல்லித் துக்கப்படுகிறான். [எ - தி.] வெள்ளை வேஷ்டியைக் கட்டிக்கொண்டும், சந்தனப்பொட்டைப் போட்டுக் கொண்டும், மீசையை முறுக்கிக்கொண்டும் வந்த மனுஷனை, உன் குடும்ப யோகக்ஷேம மென்ன வென்று கேட்டதும், அவன் தன்னுடைய கஷ்ட நிஷ்டூரங்களை யெல்லாம் சொல்லி யழுகிறதுபோலு மறிக. [இ - து.] அனுபவ ஞானமில்லாமல் மிகுந்த சாஸ்திரங் களைப் பார்க்கிறவர்களுடைய சித்தம் மிகவும் அசிங்கியமாயும், கலக்கமாயும், விரிவாயு மிருக்கும். [எ - தி.] அநேகம்பேர்கள் குளிக்கிற குளம்போலும், அநேகம் பிள்ளைகளைப் பெற்றவளுடைய ஸ்தன்னியங்களும் போலுமறிக. [இ - து.] அனுபவமில்லாமல் வாயினால் வேதாந்தம் படிக்கிறவர்களுக்கு முக்தி வராது. [எ - தி.] பசிக்கு அந்நம் சாப்பிடாமல், அந்நம் அந்நமென்று சொல்வதாற் பசி தீராததுபோலும், இருட்டிலிருக்கிறவன் விளக்கு விளக்கென்று சொல்வதால், இருட்டுப் போகாததுபோலும், வியாதியுள்ளவன் மருந்து டாப்பைப் படிப்பதால் அவனுக்கு வியாதி தீராததுபோலும், ஏழையாயுள்ளவன் பணம் பணமென்று சொல்வதால் அவனுக்கு மிடி தீராததுபோலு மறிக.

வேதாந்த சாஸ்திரங்களெல்லாம் தெரிந்தவன், ஆத்மாவைச் சிரவணாதி அப்பி யாசத்தால் அறியாமல், இதற்கு விபரீதமான துவித விவகாரம் பண்ணப்போனால் அவனை ஆத்துமஹத்தி பண்ணினதாக விசேஷமாயவனுக்குக் கெடுதல்சொல்லப்படுகிறது. [எ-தி.] பெரிய பரீக்ஷை கொடுத்த உத்தியோகஸ்தன் ஒரு குற்றம் பண்ணினால் அவனுக்கு வருகிற கடின தண்டனைபோல வறிக. [இ-ர்.] ஞாநம் வந்தவனைப்போலச் சாஸ்திரங்களைச் சிலர் செய்தாலும், அப்படி அநுபவமிருக்குமென்பது நிச்சயமில்லை. [எ-தி.] ராமாயண சாஸ்திரி பரநாரி சகோதரனாயிருப்பனென்பது நிச்சயமில்லாதது போலும், நாயக்கன் சிவலிங்காதி சித்திரம் எழுதினாலும், அவனுக்கு சிவபக்தி யில்லாததுபோலு மறிக. [இ-ர்.] வேதாந்தி யென்று பேர் வைத்துக்கொண்டு விஷயாசையை வைத்திருந்தால் ஜந்மம் தீராது. [எ-தி.] டம்பத்துக்காகச் சந்தனப் பொட்டை, சாப்பிடாமல் போட்டுக்கொண்டிருக்கிறவனுக்கு உள்ளேயிருக்கிற பசி தீராததுபோலும், மலடியென்று சொல்லுவார்களென்ற சொல்லுக்காக, வயிற்றில் துணியை வைத்துக் கட்டிக்கொண்டு கெர்ப்பமாயிருப்பவள்போல வெளிக்குக் காண்பித்தாலும், மலட்டுத் தன்மை போகாததுபோலுமறிக. [இ-ர்.] விசாரணை பண்ணாமல் நான் பிரம்மமென்று வாயால் மட்டும் சொன்னதால் அஞ்ஞானம் போகாது. [எ-தி.] நதியில் உள்ளே வண்டல் உறைந்து, வெளியில் மட்டும் தெளிவான ஜலம் தோற்றுவதால், ஸ்நானாதிகளுக்குப் பிரயோஜநப் படாததுபோலும், புண் உள்ளே புரையோடும்போது வெளியில் பிளாஸ்திரி போடுவதாற் சுகமில்லாததுபோலு மறிக. [இ-ர்.] அஞ்ஞானிகள் விவேக வைராக்கியத்தை வாயால் மட்டும் சொல்லி உள்ளே அவைகளை அநுபவியார்கள்.

[எ-தி.] புராணம் படிக்கும்போது சுரைக்காய் ஆகாதென்று படித்து, வீட்டில் வந்து ஏன்தைக் கறிபண்ண வில்லையென்று சண்டைபிடித்தவன் கதைபோல வறிக.

முமுக்ஷுவுக்கு விஷய சங்கற்பம் வருகிறது சுகமா, துக்கமாவென்றால், விசாரணை யோடு கூடியிருக்கிறவனுக்குச் சுகம். விசாரணை யில்லாதவனுக்கு சங்கற்பமில்லாத சமாதியே சுகம். [எ-தி.] அசக்தனுக்கு யுத்தம் பண்ணுமல் சும்மா வீட்டுக்குள்ளிருக்கிறது சுகம்போலும், சூரனுக்கு யுத்தம் நேரநேரச் சுகமுண்டாவது போலு மறிக. [இ-ர்.] ஆகாசத்தில் எவ்வளவு மேடு பள்ளம் கறுப்பு வெளுப்பு முதலானவை தோற்றினுலும், எப்படிப் பொய்யோ, அப்படிச் சிதாகாசமான தன்னிடத்தில் ஜீவபேத, ஈசுவரபேத, ஜகத்பேதங்களாய் எவ்வளவு தோற்றினுலும் அவ்வளவும் தோற்றுவது மாத்திரமே யல்லாமல் வாஸ்தவமா யில்லையென் றறிக. [இ.ர்.] வேதாந்த சாஸ்திரத்திலுள்ள சகல சங்கதிகளும் மநநமாய்த் தெரிந்தாலும், அநுபவம் வந்தாலொழிய அஞ்ஞாநம் போகாது, [எ-தி.] விளக்கினுடைய லக்ஷணமும், ரத்னபரீக்ஷையும், அந்நத்தினுடைய மகிமையும், மருந்து முதலானவைகளுடைய லக்ஷணமும் தெரிந்தாலும், அந்தந்தப் பதார்த்தத்தினுடைய அநுபவமில்லாதவர்களுக்கு இருட்டும், தரித்திரமும். பசியும், வியாதி முதலானவையும் தீராததுபோல வறிக. [இ-ர்.] வேதாந்தத்தைத் தனக்கென்று படியாதவனுக்கு முக்தி சித்தியாது. [எ-தி.] துலுக்கன் சந்தியாவந்தன புஸ்தகங்களைக் கடையில், நூறு இருநூறு வைத்திருந்தாலும் அவனுக்கு பிராம்மண்யம் சித்தியாததுபோலும், நாயக்கன் ருத்திராக்ஷ வியாபாரம் செய்தாலும் சிவபக்தி அவனுக்கில்லாததுபோலு மறிக. [இ-ர்.] பிரம்ம ஞாநியென்பவன் விஷயத்தில் ஆசை வைப்பானுனல் அவன் பிரம்மத்தை அறிந்தவனில்லை. [எ-தி.] சித்தனென்பவன் சோற்றுக் கலந்தானுனற் சித்த குளிகை சாப்பிட்டவனல்லாததுபோலு மறிக. [இ-ர்.] ஒரு ஞாநியை எல்லாரும் நல்லவனென்று சொன்னதும், அதை ஒப்புக்கொண்டு சந்தோஷித்தால், அப்போது, தூஷிக்கும்போது துக்கம் வரும். ஆகையினுல் ஜந்மம் வரும். [எ-தி.] நஞ்சு வியாபாரம் செய்கிறவன் பிறர் ஸ்துதிப்பதைக் கேட்டு அந்த நஞ்சை அவன் சாப்பிட்டானே யானுல் இறந்துபோவதுபோல வறிக.

நாலு வேதங்களையும் வேதாந்தங்களையும் படித்தும், அதிசூக்ஷுமமான பிரம்மத்தை எதுவரை யறியவில்லையோ, அதுவரை யவனுக்கு முக்தியில்லை, அந்த வேதமாகிற சுமைகளைச் சுமப்பதாலவன், பிராம்மணக் கழுதையென்று பாரதத்தில் சொல்லுவதாலும்; இப்படியே வேத சாஸ்திரங்களெல்லாம் படித்தும், அதிற் சொன்னபடி சாந்தியாதி சத்குணங்களோடு ஆத்ம ஞாநத்தை அடையாமல், நான் வித்துவான், நான் சகல கலாவல்லவனென்று கர்வத்தால் அகம்பாவத்தை அடைந்திருக்கிறவன், விலையுயர்ந்த கழுதையென்று சொல்லப்படுவனென்று வாசிஷ்டத்திலும்; இப்படியே வெகு புண்ணியத்தால் அடையக்கூடிய மநுஷ்ய ஜந்மத்தை யடைந்தும், அதிலும் விசேஷமான புருஷ ஜந்மத்தை யடைந்தும், அதிலும் வேதத்தினுடைய முடிவை இன்னதென்று தெரிந்தும், தனக்கு வந்திருக்கிற பந்தத்தை நிவர்த்திபண்ணி மோக்ஷத்தை யடைய யத்தநம் பண்ணுமல், அசத்துக்களான தேகாதிகளையும், விஷயாதிகளையும், ஆநந்தமென்று கருதி, தன்னை

யறியாத ரூபமான ஹத்தி செய்தவனெவனே அவனைப் பிரம்மஹத்தி பண்ணினவனென்று விவேக சூடாமணியிற் சொல்லியிருப்பதாலும்; இப்படியே எந்தப் புருஷர்கள் இந்திரியப் பிரீதி பண்ணிவைக்கிறதிலேயே, ஆசக்தர்களா யிருந்துகொண்டு அஞ்ஞாநத்தோடு கூடிய, ஆவரணுந்தகாரத்தால் மூடப்பட்டிருக்கிற, பதினாலு புவநங்களிலுள்ள போகங் களையெல்லாம் போய்ப் புஜிப்பதும், கர்ம க்ஷயமானவுடன் தலைகீழாய்ப் பூமியில் வந்து விழுவதும், திரும்ப அடியைப் பிடித்துக் கிரமமாய்க் கர்மங்களைச் செய்து, அவ்வுலகங் களுக்குப் போய், அந்தப் போகங்களைப் புஜித்து, வண்டிச் சக்கரம்போலச் சுற்றித் திரிந்து கொண்டிருக்கிறவர்கள், ஆத்மஹத்தி பண்ணினவர்களென்று ஈசோபநிஷத்திற் சொல்லி யிருப்பதாலும்; இப்படியே இந்த மநுஷ ஜந்மத்திலேயே பிரம்மத்தை யறிந்தவன் பிரம்ம மாகிருன், அப்படி இந்த மநுஷ ஜந்மத்தில் பிரம்மத்தை அறியாமற் போனுனேயானுல், அவனுக்கு மகத்தான நஷ்டமுண்டாகிறதென்று கேனேபநிஷத்திற் சொல்லியிருப்ப தாலும்; இப்படியே இந்த மனுஷ ஜந்மமெடுத்து ஜீவித்திருக்கிறவன், சரீரம் மரிக்கு முன்னமே பிரம்ம சாக்ஷாத்காரத்தை யறியாமற் போனுனேயானுல், பிற்பாடு இந்த ஈசுவர சிருஷ்டியான பல்லாயிரங்கோடி அண்டங்களிலுள்ள, உலகங்களிலுண்டாகப்பட்ட எழு வகைப் பிறவிகளும், அதிலுள்ள துக்கங்களும், அநுபவிக்கக் கடமைப்பட்டவனென்று கடவல்லி உபநிஷத்தில் சொல்லியிருப்பதாலும்; இப்படியே இந்த உலகத்திற் பிராம்மண ஜந்மத்தையும், ஊமை செவிடனுகப் போகாமல், சத்குருநாதனிடத்திற்போய், நானுர்? இந்தச் சம்சார பந்தமெப்படி வந்ததென்று கேட்க வாக்கையும், அதற்குக் குருநாதன் அநுக்கிரகிக்கிற சப்தங்களைக் கேட்கக் காதையும், கொடுத்திருக்கும்போது எவன் இந்த சம்சாரத்திலிருந்தும் கரையேறவில்லையோ, அவனே பிரம்மஹத்தி பண்ணி னவனென்று சூதசம்ஹிதையில் ஞாநயோக கண்டத்தில், பரமசிவன் பிரகஸ்பதிக்குச் சொல்லி யிருப்பதாலும்; இன்னும் முக்திகண்டத்தில், பரமசிவன் உத்தமோத்தம அதிகாரி யான விஷ்ணுவுக்கு, துர்லபமான மநுஷ ஜந்மமும், அதிலும் புருஷ ஜந்மமும், அதிலும் பிராம்மண ஜந்மமும் அடைந்து, வேதாந்த சிரவண மநநாதிகளால் வர்ணுச்சிரமங்க ளுக்கப்புறப்பட்டதாயும், சச்சிதானந்த லக்ஷணமாயு மிருக்கிற பிரம்மத்தை யறியாத் மூடன், இனி எப்போது முக்தனுகப் பவிக்கப் போகிருனென்று சொல்லி யிருப்பதாலும், இன்னும் சகல உபநிஷத்துக்களிலும், சுருதி ஸ்மிருதி புராணங்களிலும், பிரம்ம ஞாநத்தி னுலேயே சகல சம்சார துன்பங்களும் நிவர்த்தியாய், அழிவற்ற ஆநந்தத்தை யடைவ னென்று சொல்லப்படிருக்கிறதென் றறிக. இப்படிச் சுருதிகள் சொல்லுகிற பிரகாரமே யுக்திகளுங் காணப்படுகிறது. அஃதெப்படி யென்றுல், தான் விழித்துக்கொள்ளாமல், தன்னிடத்திற் கற்பிதமான சொப்பனுவஸ்தையும், அதிற் கற்பிதங்களான ஜீவேசுவர ஜகத் பேதங்களும், அதினுற் காணப்பட்ட சுகதுக்கம் முதலான சம்சாரங்களும் தீரா ததுபோலும்; கிறுக்குப் பிடித்தவன் மந்திரவாதி வந்திருக்கும்போது, அவனிடத்திலிருக் கிற மந்திர யந்திரங்களால், தன் பைத்தியத்தைத் தீர்த்துக்கொள்ளாமற் பின்னுல், எந்தக் காலத்திற் பைத்தியம் தீர்ந்து சுகமடையப் போகிருனென்பது போலும், தீர்க்க வியாதி

யுள்ளவன் சித்தன் வந்திருக்கிற வேளையில் அவனிடத்திலிருக்கிற சித்த குளிகையை வாங்கிச் சாப்பிட்டுத் தன் வியாதியைத் தீர்த்துக்கொள்ளாமற் பின் எந்தக் காலத்தில் வியாதி தீர்ந்து சுகமடையப் போகிறனென்பது போலும், இப்போது நம் குருநாதனை அடைந்து பவரோகத்தை நிவர்த்தித்துக் கொள்ளாதவனுக்கு ஒருகாலும் முக்தியில்லாம லிருக்கிற அநுபவத்தையும் அறியத்தக்கது

52-வது தரங்கம்.

ஜீவனைப்பற்றியே சேதநாசேதன மென்ற பேதம்:—

சேதநம், அசேதந மென்றபேதம் ஜீவனைக்குறித்து வந்திருக்கிறதே யல்லாமற் சாக்ஷியைக் குறித்து வரவில்லை. [எ-தி.] சமாராதனையைக் குறித்துப் பந்திபேதம் வராமல் சுரோத்திரியனையும், விராத்திரியனையும் பற்றிப் பந்திபேதம் ஏற்பாடாவது போலும், அநுபவத்தில் ஜீவனில்லாத சுழுப்தியில் சேதநாசேதந விபாகம் காணப்படாமல், அந்தக்கரணப் பிரதிபிம்பமுள்ள ஜாக்கிர சொப்பனத்தில் அஃது காணப்படுவது போலுமாம். சேதநா சேதநபேதம்:—அந்தக் கரணத்தோடு கூடியிருக்கிற ஜீவனைக் குறித்துச் சேதந மென்றும், அந்தக்கரணப் பிரதிபிம்பனுன ஜீவனில்லாததைப் பற்றி அசேதநமென்றும் சொல்லபபடுகிறது. [எ-தி.] ஜீவன் அநாதிகாலமாய்ச் சம்சாரத்திலாசக்தியுடைய சித்தத்தையுடையவனுய், ஒருகாலும் சொயம்பிரகாசமான கூடஸ்தாத்மாவே தனக்கு நிஜவடிவ மென்றறியாமல், மயங்கி இருப்பதே அஞ்ஞாநம். அப்படித் திரிந்துகொண்டிருக்குங் காலையில், ஒரு ஞாநி தட்டுப்பட்டு, இவனைக் கூப்பிட்டு, நீ கூடஸ்தாத்மாவான நிஜவடிவத்தை யறிந்திருக்கிருயா, அறியவில்லையா வென்று கேட்கும்போது, அவன் "கூடஸ்தாத்மாவை எனக்குத் தெரியாது. இதைக் கேட்கிறதற்காகவா மகாகாரியம் முழுகிப் போகிறது போல நினைத்துக் கூப்பிட்டீர்! இனிமேலிப்படி அவசரமாய்ப் போகும்போது, நீர் கூப்பிட்டீரேயானுல் நிரம்ப அவமானப்பட்டுப் போவீர்" என்று சொல்லி உதாசீநம் பண்ணிவிட்டுப் போகும்படி செய்ததே அஞ்ஞாநத்தால் வந்த அநர்த்தம். அதன்பின், ஆவரணம், ஆத்மாநாத்மாக்களின் பேதந் தெரியவொட்டாமற் பண்ணும். வேதாந்தத்துக்கு விரோதமான தர்க்காதி மதங்களிலுள்ள சாஸ்திரங்களைப் படித்து, அந்தந்தச் சாஸ்திரஞ்ஞர்களான பெரியோர்களிடத்தில் அவைகளுடைய அர்த்தங்களை விசாரித்து, ஆத்மா இல்லவே இல்லை யென்று உறுதிப்படுத்திக் கொண்டதன் பிற்பாடு, ஆத்ம விசாரம் பண்ணப்போகிறே னென்று சொன்ன பேர்களையும் பார்த்து, அடே மூடா! ஆத்மாவாவதார்? அவரெங்கே யிருக்கிருர்? அப்படி யிருந்தால் விளங்காரா? ஆகையா லாத்மா வென்பதே இல்லையென்று சொல்லும்படியாய்ச் செய்கிறது, ஆவரண சக்தி செய்கிற அநர்த்தம். அதன்பின், யானெனதென்று விருத்திரூபமாய் முளைத்துக்கொண்டு இருப்பதே விக்ஷேபசக்தி. நான் கர்த்தா, நான் போக்தா, இந்த புண்ணியபாபம் நம்மை விடாதென்று நடுங்கச் செய்வதே விக்ஷேபத்தினுல் வந்த அநர்த்தம். அதன் பின், நிஷ்காமமாய்க் கர்மம் பக்திகளைச் செய்து ஈசுவர கிருபையாற் சித்தசுத்தி வந்து, அதனுல்

சாதந சதுஷ்டயமுண்டாய், சத்குரு சந்நிதாநத்தில் ஷட்வித லிங்கத்தால் சிரவணம் பண்ணி, பிரம்மமே சத்தியம் ஜகத்துப் பொய்யென்று பரோக்ஷ ஞானமுண்டாய், அதன் பின் விசாரணையால் அபரோக்ஷ ஞாநமுண்டாய், அதனால் கருத்துருத்துவாதி சகல சம்சார துக்கங்களும் நிவர்த்தியாய், தடையற்ற ஆநந்தத்தை யடைகிறனென்று, தசம திருஷ்டாந்தத்தால் அறிவிக்கப்படுகிற இந்த ஏழவஸ்தைகளும் ஜீவனுக்கே தவிர, ஜடமான ஜகத்துக்கும் பந்த மோக்ஷமில்லை, நிர்விகாரமான ஆத்மாவுக்கும் பந்தமோக்ஷமில்லை. [எ-தி.] சுத்த ஜடமான பூமிக்கும் அசைவில்லை, சுத்த அருபமான ஆகாசத்திற்கும் அசைவில்லை, பின்னை எதற்கு அசைவு என்றால், ஜலம் அக்நி வாயுக்களுக்கே பிரவாக ரூபமாய் ஜநங்களை இழுத்துப் போவதும், எரித்து விடுவதும், அசைத்து உருட்டித் தள்ளுவதுபோலும்; கேவலம் செத்த பிணத்துக்கும், அதிலிருக்கிற சத்தான ஆத்மாவுக்கும், சுகதுக்காநுபவ மில்லாமல் சூக்ஷ்ம தேகத்திலேயே அவை காணப்படுவது போலும்; இந்த வேதாந்த சாஸ்திரத்தில் தேகமே நான், பிரபஞ்சம் சத்தியமென்றிருக்கிற மூடனும்; அத்தியந்தம் அஞ்ஞாந ஆவரணங்கள் நிவர்த்தியானவனுயும், வாசநாக்ஷய, மநோநாசம் பண்ணினவனுயும், நானே பிரம்மமென்று திடாபரோக்ஷ ஞாநமுள்ளவனுயுமிருக்கிற ஞாநியு மதிகாரியில்லாமல், இப்போது நான் கருத்துருத்துவ, போக்த்துருத்துவ, பிரமாத்துருத்துவ முதலான அகங்காரங்களாற் செய்யப்பட்டிருக்கிற, புண்ணிய பாப கர்மங்களுக்குப் பலன்களான, ஜநநமரண சம்சார பந்தங்களையுடையவனு யிருக்கிறேன், எப்போது இந்தச் சம்சாரங்களும், அதற்குக் காரணங்களான கர்மங்களும், அதற்குக் காரணங்களான கர்த்துருத்துவாதிகளும், அவைகளுக் கெல்லாம் மூல காரணமான அஞ்ஞாநமும் நிவர்த்தியாய் ஜீவன் முக்தனுக எப்போது பவிப்பேனென்று தாபத்தை யடைந்திருக்கிறவனே, இந்த வேதாந்த சாஸ்திரத்தில் அதிகாரி யென்று வாசிஷ்டத்தில் சொல்லியிருப்பதாலும், பந்தமோக்ஷங்களுக்கு ஜீவனே அதிகாரியென் றறியத்தக்கது.

53-வது தரங்கம்.

ஜீவன் பொய்யன்:—

புத்தியின் கருத்துருத்துவத்தையும், ஆத்மாவின் அறிவையும் ஒன்றுசேர்த்து. ஜீவன் நான் கர்த்தா வென்பதால் பொய்யனென்பதற்கு யுக்தி:—மலடன் அடுத்த வீட்டுப் பிள்ளையையும், எதிர்த்த வீட்டுப் பெண்ணையும் ஒன்று சேர்த்துத் தன் வீட்டில் கலியாணம் செய்தது கொண்டு, அவனுக்கு மலடனென்ற பேர்போகாததுபோல வறிக. [இ-ர்.] துஷ்டனு யிருக்கிறவனுக்கு உத்தியோகத்தைப் பிடுங்கினால் எப்படி ஒடுங்கிப்போவனே அப்படி, ஜீவனுக்கு விஷயம் பொய்யென்ற ஞாநத்தாற் சத்திய புத்தியைக் கெடுத்தால், அகம்பாவமான ஜீவத்துவம் போமென் றறிக. [இ-ர்.] கிரகத்திலிருக்கிற பலகாரத்தை, குழந்தைகள் வெளியே கொண்டுபோய்ச் சமைத்துச் சாப்பிட்டே னென்று எண்ணுகிறது போல, ஆத்மாவினுடைய சத்தையை வைத்துக்கொண்டு, ஜீவன் தான் புதிதாய்ச் சுகத்தை யுண்டுபண்ணினது போலப் பிரமிக்கிறனென் றறிக. [இ-ர்.] ஜீவர்கள், விஷயத்திலே

சத்தியபுத்தி பண்ணி, ராகத்தினுற் கட்டுப்பட்டு, ஸ்வகர்ம தூததனுல், வெகு சீக்கிர மாய்ச் சொர்க்க நரகத்துக்கு அடிக்கடி விரட்டப்படுகிறார்கள். [எ-தி.] திருடனுக்கு விலங்குபோட்டுச் சேவகன் நாலு பக்கமும் வேலைசெய்ய இழுக்கிறதுபோல வறிக. [இ-ர்.] ஜீவனையும் மனசையும் பிரித்தால் பந்தமும், துக்கமும் போவானேனெனில், கெடியா ரத்தைப் பிரித்தால் ஓட்டமும், ஓசையும் போவானேன்? நெல்லி லிருக்கிற உமியையும், அரிசியையும் பிரித்தால் பின் முளைக்காமல் போவானேன் சொல்? [இ-ர்.] அஞ்ஞான முள்ளவரையில் தான் ஜீவத்துவம் விளங்கும். [எ-தி.] ராத்திரி இருட்டுள்ள வரையில் மின்மினிப் பூச்சி விளங்குவதுபோல வறிக. [இ-ர்.] ஆத்மாவும், அந்தக்கரணமும் சிநேகம் செய்து, ஆத்மா தன் சுகத்தை அந்தக் கரணத்திற்குக் கொடுத்து, அந்தக் கரணத்தின் சுகமின்மையாகிய அசத்துவத்தைக் கண்டு, ஆத்மா துக்கிக்கிறார். [எ-தி.] ஒரு பிரபுவும், வெங்கனும் சிநேகம் செய்து, பிரபுவின் சொத்தையெல்லாம் வெங்கனை வெகுநாள் வரையில் அநுபவிக்கும்படி செய்ததன்பேரில், அந்த வெங்க னுடைய சொத்தை, அப்பிரபு அநுபவிக்க என்ன இருக்கிறதென்று விசாரிக்கும்போது, அவன் ஒன்றுமில்லாதவ னென்று வெளியானதின்பேரில், அந்தப் பிரபு துக்கிக்கிறது போலும்; இருவர் சேர்ந்து போகும்போது ஒருவன் கட்டுச் சாதத்தை, இருவரும் முந்திச் சாப்பிட்டபின், மற்றொருவன் கட்டுச்சாதக்கட்டி மண்ணுங்கட்டியாய்ப் போன தைக் கண்டு, அவன் துக்கித்த கதைபோலு மறிக. [இ-ர்.] ஜீவன் தன்னுடைய கருத் துருத்துவத்தைச் சாக்ஷியினிடத்தில் ஆரோபிக்கிறான். [எ-தி.] சேவகன் திருடி, ராஜன் பேரில் சொல்வதுபோலும், சமர்த்தன் தயிரைக் குடித்து, ஏழை தலையில் தடவினது போலு மறிக.

மரணகாலத்தில் பிராணன் போகும்போது ஜீவனும் கூடப்போகிறான். [எ-தி.] கடத்தில் ஜலம் மொண்டுகொண்டு ஓடும்போது, பிரதிபிம்பமும் கூடப்போவதுபோல வறிக. [இ-து.] ஜீவன் மனசின் கருத்துருத்துவத்தையும், ஆத்மாவின் அறிவையும், ஒன்றுசேர்த்து நானறிந்தே னென்று சொல்லுவதாற் பொய்யன். [எ-தி] ஒருவன் வண்டியையும், மற்றொருவன் மாட்டையும் திருடிக்கட்டிப்போகிறவன் விசாரணையாற் பொய்யனுய்ப் போவதுபோல வறிக. [இ-ர்.] ஜீவன் தன் அஞ்ஞானத்தால் அந்தக்கர ணத்தோடு தாதாத்மியாத்தியாசத்தை அடைந்ததனாலுண்டான கருத்துருத்துவாதி சம் சார பந்தங்களை, அதிஷ்டானமாய் நிர்விகாரமாய் அசங்கமாயிருக்கிற, சாக்ஷியினிடத்தில் ஆரோபிக்கிறான். [எ-தி.] உலகத்தில் தன் கர்மத்தால் வந்த கெடுதியை, ஈசுவரன் நம்மைச் சோதித்துக் கெடுக்கிறானென்று சொல்வதுபோலும்; சூர்ப்பநகை, சீதையை ராவணா உனக்காகத் தூக்கப்போய் இக்கோலமானே னென்று சொன்னதுபோலும்; ராஜஸ் திரீ, தன் புழுக்கச்சி மகன் தன்பேரில் மோகத்தை யடைந்திருக்கிற சங்கதியைக்கேட்டு, அவள் அந்தப் புழுக்கச்சியைப் பார்த்து, ராத்திரி உன் வீட்டுக்கு நான் வருகிறேன் உன் மகனை வீட்டில் தயாராயிருக்கச் சொல்லென்று சொல்லி அநுப்புவித்து, அப்படியே ராஜஸ்திரீ ராத்திரி அவள் வீட்டுக்குவந்ததில், அவள் மகன் கடைக்குப்போய்ப் பூரி

தக்ஷிணை கொடுக்கிற கூட்டத்தி லடைபட்டுப் போனதால், இந்த ராஜஸ்திரீ காமவிகாரத்தால் யாரையாவது ஒரு புருஷனைக் கூட்டிவா வென்று சொன்னதும், அப்புழுக்கச்சி வெளியில் வந்ததன்மேல் நகர்சோதனைக்காக ஆண்டிவேஷங் கொண்டுவந்த ராஜனை வீட்டுக்குள் கூட்டிப்போன மாத்திரத்தில் ராஜஸ்திரீ கிட்டவந்து நிற்கிற ஆண்டிவேஷங் கொண்ட புருஷன் தன் புருஷனென்று தெரிந்துகொண்டு விட்டதால், அந்த ராஜா நீ இங்கே யென்னத்திற்கு வந்தாயென்று கேட்கவும், அவள் அரிவாள்மணையைக்கொண்டு கழுத்தை அறுத்துக்கொள்ளுவே னென்று சொன்னதைக் கேட்ட ராஜன், என்னத்திற்காக வென்று கேட்க, அவள் நீ நகர்சோதனை யென்ற வியாஜத்தாற் பரஸ்திரீ கமநம் பண்ணுகிறுயென்று கேட்டபடி, இப்போது அநுபவத்திலும் சரியாயிருக்கிற தென்று சொன்ன கதைபோல் இருக்கிறதென் றறிக.

54-வது தரங்கம்.

அஞ்ஞாநியின் தன்மை:—

தேகாத்ம புத்தியுடன் கூடிய அஞ்ஞாநியும், கடபடாதியும் அறியாமையிற் சரியானுலும், அஞ்ஞாநியால் துக்கம் வருவதால் அவனைத் தள்ளவேண்டியது. கடபடாதிகள் தாகம் குளிர் முதலான துக்கங்களைப் போக்கி, சுகம் தருவதால் அவைகளைக் கிரகிக்க வேண்டியது. [எ-தி.] பசுவும் புலியும் மிருக மென்பதிற் சரியானுலும், பால் கொடுப்பதாற் பசுவைக் கிரகிக்கவேண்டியதாயும், பிராணனை வாங்குவதாற் புலியைக்கொல்லவேண்டியது போலும்; புனுகு பூனையும் பூனையும், பூனையென்பதிற் சரியானுலும், புனுகு பூனை, புனுகு சட்டங் கொடுப்பதாலும், வீட்டிலிருக்கிற வெண்ணெய் முதலானவைகளைத் திருட்டுத் தனமாய்ப் பூனை தின்பதாலும், அதை வாங்கி வளர்ப்பதும், இதை அடித்து விரட்டுவது போலு மறிக. [இ-ர்.] சதா துவித விவகாரஞ் செய்கிறவன் ஏகதேசத்தில் அத்வைத விசாரம் பண்ணினுலும், துவித வாசனையே பெலக்கும். [எ-தி.] லக்ஷம் ரூபாய் கடனுள்ளவனுக்குப் பத்து ரூபாய் வந்தாலும், கடன்காரனுகவே யிருப்பதுபோலும், சமுத்திரத்தில் விழுந்த கங்கையும் உப்பாய்ப் போவதுபோலு மறிக. [இ-ர்.] அவிவேகியான ஜீவனுக்குப் பாஷ்யாதி சாஸ்திரம் படிப்பதால் மேன்மேலும் அகங்காரம் விருத்தியாகும். [எ-தி.] தலை மொட்டையாயிருக்கும்போதே பிசாசு பிடித்து ஆடினுல், தலைமயிர் வளர்ந்தபின் ஆடுவதிற் கேட்கத் தேவையில்லாததுபோலும்; சும்மாயிருக்கும் போதே அதிகாரம் பண்ணுகிறவனுக்கு உத்தியோகம் வந்தபின் அதிகாரம் பண்ணுவதில் அதிசயமில்லாததுபோலு மறிக. [இ-ர்.] ஜீவத்துவ மிருக்கிறதற்கு முக்கிய லக்ஷணம் சொல்லுகிறேம். அதாவது:— தன்பேரிற் குற்றம் எவ்வளவிருந்தாலும் ஒப்புக்கொள்ளுகிறதில்லை. [எ-தி.] குறவனை எவ்வளவு அடித்தாலும், தான் திருட்டுப்பண்ணினதை ஒப்புக்கொள்ளுகிறதில்லாததுபோலு மறிக. [இ-ர்.] சர்வ வியாபகனுன தான் அஞ்ஞாநமோகத்தால் அற்பமான தேகத்தில் நானென்று கிடக்கிருன். எல்லாரிடத்திலும் ஆத்மாவிருந்தாலும் அபக்குவனுக்குத் தெரியாது. [எ-தி.] பத்துப்பேர்களும் ராஜகுமாரர்களாயிருந்தாலும் அதில் நினைவு தெரியாத

குழந்தை அதை யறியாததுபோலும், ரத்ந வீட்டிலுள்ளவர்களில் குருடனுக்கு அந்த ரத்நம் பிரகாசியாததுபோலு மறிக. [இ-ர்.] மூடர்களுக்குப் பஞ்சகோசங்களே ஆத்மாவாகத் தோற்றும். [எ-தி.] பட்டிக்காட்டு ஜநங்களுக்கு அரண்மனை வாசற்கட்டுகளிலிருக்கிற டபேதார் முதலானவர்கள் ராஜாவாய்த் தோற்றுவது போல வறிக [இ-ர்.] உபநிஷத்துக்களை ஞானமில்லாதவன் நெட்டுருவாய்த் தரித்ததால் அவனுக்குப் பிரயோஜநமில்லை. [எ-தி.] இரண்டு வயதுக் குழந்தைக்கு லக்ஷம் ரூபாய் நகையைப் போட்டாலும் பிரயோஜனமில்லாததுபோலும், கழுதையின் பேரில் களப கஸ்தூரி மூட்டையை யேற்றினுலும் அதற்குப் பிரயோஜநமில்லாததுபோலு மறிக.

ஐயா, வேதசாஸ்திரங்களை அப்பியாசித்தவனுக்கு ஆத்மஞாநமில்லாமற் போனுல் யாதொரு பிரயோஜநமுமில்லை யென்று சொன்னீர்களே, அப்படிச் சொல்லலாமா, ஒரு வேதத்தில் வேதங்களுக்கு அர்த்தம் தெரியாமற்போனுலும், அவைகளில் சொல்லப்பட்டிருக்கிற யக்ஞாதி கர்மங்களைப் பண்ணச் சக்தியில்லாதே போனுலும், அந்தந்த வேதங்களை வாக்கினுல் பாராயணம் பண்ணினுல், அந்தந்தப் பலன்களை யடைகிருனென்று சொல்லியிருக்கிறதே, அதற்குத் தாற்பரிய மென்னவென்று கேட்பாயாகில், அதற்குத்தரஞ் சொல்லுகிறேம் கேள். சிராத்த திநத்தில் சிராத்தம் பண்ணச் சக்தியில்லாதவன், காரமுள்ளுச் செடியைக் கட்டிக்கொண்டு அழவேண்டுமென்று, சொன்ன சொல்லில் தாற்பரிய மென்னவென்றுல், அந்தச் சிராத்ததிநத்தி லவன் அஜாக்கிரதையாய்ச் சும்மா யிருக்கக் கூடாதென்ற கருத்தைப் போல, இந்த மநுஷ ஜன்ம மெடுத்தவன் இந்தப் புருஷார்த்த பரமோக்ஷத்தை அடைவதற்காக ஏதேனும் சமாதியாவது, நிதித்தியாசனமாவது, மநநமாவது, சிரவணமாவது, சதுர்வித குருசேவையாவது, சற்குருவைத் தேடுவதாவது, தீவிர மோக்ஷ இச்சையை அடைகிறதாவது, சமதமாதி வைராக்கிய விவேகாதிகளைச் சம்பாதிப்பதாவது, நிஷ்காமபக்தி கர்மங்களையாவது, ஏதேனு மிவைகளுக்குள்ளே மேன்மேலான நல்ல முயற்சியைச் சிரத்தா பக்தியுடன் அப்பியாசித்து, இந்த ஜன்மத்தைச் சபலமாகப் பண்ண வேண்டியதே, சுருதிக்கு அந்தரங்க தாற்பரியமென் றறிக.

அஞ்ஞாநியின் தன்மை:—

பிரம்ம ஞாநமில்லாதவனுக்கு எவ்வளவு ஐஸ்வரியமிருந்தாலும் துக்கம் தான். [எ-தி.] தூக்கிலே போட உத்தரவானவனுக்கு, விஸ்தாரமான போஜநாதிகளும், விஷத்திற்குச் சமானமாய்த் தோற்றுவதுபோலு மறிக. [இ-ர்.] ஞாநமில்லாத சுஷ்க வைராக்கியமுள்ளவனுக்கு லோக பூஜிதைமட்டுமே தவிர, தனக்கு உள்ளே சுகமில்லை. மூடர்களுக்கு ஞாநாமிர்தத்தைச் சொன்னுல் விரோதம். [எ-தி.] பாம்புக்குப் பாலைக் கொடுப்பதுபோல வறிக. [இ-ர்.] அஞ்ஞாநிக்குக் கூடஸ்தர் முதல் தேகம்வரை ஒன்ருய்த் தோற்றும். [எ-தி.] குருடனுக்குத் தங்கம் முதல் இரும்பு வரையிலும், சூரியன் முதல் இருட்டு வரையிலும், முலை முதல் மலை வரையிலும், ஒன்ருய்த் தோற்றுவதுபோலு மறிக. [இ-ர்.] குருவாக்கியத்தை நம்பாதே போனுலும் போகட்டும், குதர்க்கம் பண்ணுமலும், சித்தத்தில் துவேஷ

வாசனையை வைத்துக்கொண்டு தூஷியாமலுமிருந்தால் போதும். [எ-தி.] பிச்சை போடாதே போனாலும் போகட்டும், நாயையும் குரங்கையும் விட்டு, கடிக்கச் சொல்லாதே யிருந்தால் போதுமென்பதுபோலு மறிக. [இ-ர்.] குரு சந்நிதியிலிருக்கும்போதே நான் பிரம்மமென்று துணியாதவன், தனித்திருந்தால் என்னமாய்த் துணியப் போகிறான்? [எ-தி.] பகலிற் பத்துப் பேரோடு போகும்போதே இடறி விழுகிறவன், இருட்டோடு கூடிய இரவில் தனித்துப் போனால் இடறி விழாமல் எப்படிச் சஞ்சரிப்பனென்பதுபோல வறிக. [இ-ர்.] அஞ்ஞானத்தாலுண்டான விபரீதத்தால், ஆத்மா தான் அறிவென்பதை மறந்து, நான் தேவன், நான் மனுஷன் என்றிப்படி உளறுகிறான். [எ-தி.] பேய்பிடித்த பெண் தன்னை மறந்து நான் மொட்டைக் கறுப்பன், சங்கிலிவீரன், மாடனென்றிப்படிச் சொல்வதுபோலும்; சுகமான படுக்கையில் படுத்திருப்பதை மறந்து, சொப்பனத்தில் ஐயோ! அப்பா! என்று அலறுகிறதுபோலு மறிக. [இ-ர்.] பிரம்ம சுகத்தைக் கண்டு, தானே கர்மாதிகளையும் சிற்றின்பத்தையும் விடுவான். [எ-தி.] ரத்ன அரண்மனையை அடைந்த பிறகே பீற்றற் குச்சை விடுகிறதுபோலும், அமிர்தத்தைக் கண்ட பிறகே கூழை விடுகிறதுபோலு மறிக. [இ-ர்.] ஜீவர்களுக்கு எவ்வளவு ஞானத்தைச் சொன்னாலும் கர்மத்திலேயே அழுந்துவார்கள். [எ-தி.] மாயம்மா பெட்டேதி பெட்டவலா என்ற கதைபோலும், கூலிக்காரன் வேலையில்லையென்று ஒரு ஞானியினிடத்தில் வந்து சொன்னதற்குக் கால்ரூபாயைக் கையிற் கொடுத்து, ஆத்ம விசாரம் பண்ணியிருக்கச் சொன்னதில் ஒரு நாழிகை யிருந்து, எழுந்திருந்து ரூபாயைக் கொடுத்துவிட்டு ஓடின கதைபோலு மறிக. [இ-ர்.] அஞ்ஞானிகள் அஞ்ஞான பூமிகள் ஏழிலேயே சுற்றிக்கொண்டிருப்பார்கள். [எ-தி.] மலத்திலேயே புழுக்கள் சுற்றிக் கொண்டிருப்பதுபோலும், சகதிக் குட்டையிலேயே தவளை ரமித்திருப்பதுபோலு மறிக. [இ-ர்.] பிரயோஜநத்தை ஒட்டி வருகிற சிநேகம் ஆரம்பத்திற் போலே, எப்போதும் பரபரப்போடே யிருக்கமாட்டாது. தத்துவ ஞானம் வராதவரை யாரானாலும் ஜநந மரணத்தைவிட்டு நீங்கார்கள். [எ-தி.] வாரண்டுக்குப் பணம் கட்டாதவரை, யாரானாலும் ஜயில் கொட்டடிக்குப் போகவேண்டியது சரியாயிருப்பதுபோல அறிக. [இ-ர்.] அஞ்ஞானிகள் பஞ்சகோசத்தையும் நானென்று சொல்லுவதில் பயமும் துக்கமும் பண்ணாமல், பிரம்மம் நானென்றதில்தான் பயத்தையும் துக்கத்தையு மடைகிறார்கள்.

குடும்பத்திற்குச் சம்பாதித்துப் போடும் வரையிற் சந்தோஷிப்பார்கள். எப்போதஃதில்லையோ, அப்போது வக்கரிப்பார்கள் [எ-தி.] உப்புமண் வீடு சாணித் தண்ணீர் போட்டு மெழுகிக் கொண்டு வரும் வரை பளபளப்புக் காட்டுவதும், பத்துநாள் சாணியும் தண்ணீரும் போடாவிட்டால் உப்புப் பொரிவது போலும்; இந்தத் தேகமும் அந்நமுதலானதால் உள்ளுக்குத் திருப்தியும், அப்பியங்கன முதலானதால் வெளிக்குத் திருப்தியும் கொடுக்கும்வரை சுகமாயும், அழகாயு மிருந்து இவைகளுக்குக் கொஞ்சம் தட்டுப்பாடு வந்ததானால், அழகும், சுகமும் போய்த் துக்கமும், துர்விகாரமும் உண்டாவதுபோலு மறிக. [இ-ர்.] ஜீவன் அநாத்மாவான பொறிகளுக்கும், மநசுக்கும் இஷ்டமான விஷய சங்கற்ப, விகற்பங்களைப் பண்ணுவதற்கு இடங் கொடுக்கும்வரை, அந்த மநசு ஜீவனோடு இஷ்டம்

போலே யிருந்து பிரியமாயிருக்கும். எப்போது அந்த மனசை, விஷயசங்கற்பம் பண்ணுதே, ஆத்ம சங்கற்பம் சதா காலமும் பண்ணக் கடவாயென்று தடுக்க ஆரம்பித்தால், அப்போது இந்த மனசானது விசநத்தை அடைந்து தனக்கு விரோதியைப் போலக் கோபத்தையடையும்; இப்படியே காதுக்கு வீண் வார்த்தைகளைக் கேட்க இடங் கொடுக்கும்வரை சந்தோஷமாயிருக்கும், அவைகளைக் கேட்கவேண்டாம் சத் வசநத்தைக் கேளென்றால் விசநிக்கும்; துவக்கிந்திரியமும். ஸ்திரீ முதலான பரிசத்தை யநுபவிக்கவிட்டால் சகிக்கும், அதைத் தடுத்தால் துக்கிக்கும்; நேத்திரமும் ஸ்திரீ முதலான ரூபத்தைப் பார்க்காவிட்டால் சந்தோஷமாய்ப் பார்க்கும், வேதாந்த சாஸ்திரத்தைப் பாரென்று கொடுத்தால் சற்றே பார்க்கு முன்னமே கண்ணெரிகிறதென்று கண்ணில் ஜலம் விட்டமும்; ரசனேந்திரியமும் தனக்கு இஷ்டமான வடை, போளி முதலான ரசங்களை இன்னம் வேண்டும், வேண்டுமென்று சாப்பிடும், சரீரத்துக்கு ஆரோக்கியமான எண்ணெய் முதலான ஔஷதத்தைக் கொடுத்தால், மிகுந்த சங்கடத்துடன் அவைகளை வெளியில் வாந்திபண்ணிப் போடும்; கிராணேந்திரியமும் பெண்டாட்டி பிள்ளைகளையே முத்தமிட்டுக் கொண்டு சுகிக்கும், சாதுக்கள் முதலானவர்களுடைய கந்தத்தைக் கண்டு அசிங்கப்படும்; வாக்கும் வீண் வார்த்தையை விடிய விடியப் பேசும், சத் வசநத்தைச் சொல்லென்றால், சொல்லப்பட்டால் சொல்லேனே என்று விசநமாய்ச் சொல்லும்; பாணியும் பெண்டாட்டி முதலானவர்களுக்கூக் ஊழியம்வரை செய்யும், பெரியவர்கள் பணிவிடையைச் செய்யென்றால், கைவலிக்கிறதென்று சொல்லும். காலும் சம்பாத்தியம் வருகிறதானால் ஓடும், பெரியவர்களிடத்திற் போகிறதற்கு வலிக்கிறதென்று சொல்லும். [எ-தி.] பிள்ளைகள், உபாத்தியாயர் படிக்கச் சொன்னால் வயிறு வலிக்கிறதென்று சொல்லும், விளையாடப் போகச் சொன்னால் உத்ஸாகமாக ஓடும்; ஸ்திரீயை அக்நிஹோத்திராதி கர்மங்களுக்கு ஒத்தாசையாய்க் கூட விருந்து பணிவிடை செய்யச் சொன்னால், தலைவலி பிராணன் போகிறதென்று சொல்லுவாள், பிறந்த வீட்டுக்குப் போகச் சொன்னால், தலைவலி இவள் புறப்படு முன்னமே ஓடிப்போம்; ஒரு அதிதி வந்திருக்கிறானென்று சொன்னால் சமையற்பண்ண முணங்குவள், தனக்கு இஷ்டமானவர்களானால் சுகமாய்ச் சமைத்துப் போடுவதுபோல; இந்த மனசும் ஆத்மாவைச் சிரவணம் பண்ணச் சொன்னால், பராக்குப் பார்த்துக்கொண்டாவது, வீண் வார்த்தை பேசிக்கொண்டாவது, அல்லது சுழுப்தியையாவது அடையும். மநநம் பண்ணச் சொன்னால் மநோராச்சியம் பண்ணும். நிதித்தியாசந சமாதிகளைப் பண்ணச் சொன்னால் பாற்கடலிலிருக்கிற மகாவிஷ்ணுவின் அம்சத்தைத் தரிக்கும். ஆகையால் இந்த மனசைச் சத்குரு கிருபையாற் ஜயிக்க வேண்டுமே யல்லாமல், மற்ற எவ்விதத்திலும் இதை ஜயிக்க முடியாதென் றறிக-

55-வது தரங்கம்.

ஜீவர்கள் விவகரிக்கிற சகல சப்தங்களுக்கும் விசாரித்தால் அர்த்தமில்லை:—

ஜீவர்கள் விவகரிக்கிற பாமர வியாபார முதல், பக்தி வரையிற் செய்கிற அபிமானங்களுக்கு அர்த்தமென்ன வென்று விசாரித்தால், அர்த்தமின்றி அநர்த்தமாய்ப் போகும். [எ - தி.] சித்திரத்தையும், சொப்பனத்தையும், இந்திர ஜாலத்தையும் விசாரிக்கும்போது அர்த்தமின்றி அநர்த்தமாய்ப் போவதுபோல வறிக [இ - து.] சகலரும், செத்தால் நன்மை

யென்று சொல்லுகிறபடி சாவு வந்ததானுல், அப்போது சரீரத்தைவிடப் பயப்படுவார்கள். [எ - தி.] குளத்தில் விழுந்து சாகிறேனென்று புருஷனுக்குப் பயம் காட்டிக்கொண்டு வந்தவளைச் சிநேகிதனுடைய வார்த்தையால் தைரியம் வந்தபின், பழையபடி சொன்ன அவளைப் புருஷன் மயிரைப் பிடித்து இழுத்துக்கொண்டு குளத்துக்குப் போய்த் தள்ளயத்தநிக்கும்போது, இனிமேலிப்படிச் சொல்லவில்லை யென்று கெஞ்சின கதைபோல அறிக. [இ - ர்.] ஜீவர்கள் வியவகரிக்கிற ஜாதிகுலம் கோத்திரம் வர்ண்ம் ஆசிர்மம் நாமம் முதலான சகலத்துக்கும், விசாரித்தால் அர்த்தமில்லை, அநர்த்தமாகவே யிருக்குமென்றறிக. ஐயா, சகலத்திராளும் சத்தியமாய்ச் சுருதிப் பிரமாண மூலமாய், சகல பெரியவர்களும் அநுஷ்டித்து வருகிற நித்திய நைமித்திய கருமங்களை யெல்லாம் தாங்கள் பொய்யென்று எப்படிச் சொல்லக்கூடுமெனில், அதற்குத்தரம் சொல்லுகிறோம் கேள். முதலில் ஒருவனைப் பார்த்து நீ யாரென்று கேட்டால், நான் ராமனென்று சொல்லுகிறேன். இந்த சரீரத்தில் சிரசு முதற் பாதம் வரையில் ஒரு ஒரு அவயவமாய்ப் பார்க்கும்போது அததற்குத் தலை கால் கை கண் மூக்கென்று வேறு வேறே நாமங்களிருக்கும்போது ராமனிருக்கிறதற்கு எங்கே இடமிருக்கிறது? அல்லது இந்த ராமனென்கிற சொல் வர்ணத்தைப்பற்றி யிருக்கிறதென்றால், எந்த வர்ணத்தைப்பற்றி யிருக்கிறது? பிராம்மணனிலும், க்ஷத்திரியனிலும், வைசியனிலும், சூத்திரனிலும், மற்றை ஜாதிகளிலும், இந்தப் பேரிருக்கிறது. அதுவுமன்றி ஒரு பிராம்மண ஜாதிக்கெல்லாம் இந்தப் பேர் வைக்கப்பட்டிருக்கிறதா? அப்படியுங் காணுமே! இப்படியே மற்றைய குல கோத்திர ஆசிரமங்களுக்கும் அர்த்தம் விசாரித்தால் அநர்த்தமாகவே போகிறது. இன்னும் தலை முதலான நாமங்களையும் விசாரிக்கும்போது, மயிர், தோல், ரத்தம், மாம்சம், நரம்பு, எலும்பு முதலானதாய்ப் போவதால் அவயவங்களுக்கும் அர்த்தமில்லை. இப்படியே ஆண், பெண், அலியென்ற ஜாதிகளும், ஆறு தத்துவமா யிருப்பதால் அர்த்தமில்லை. நான் பார்த்தேன் கேட்டேன் என்னும்போது, அந்தத் தொழில்கள் இந்திரிய தர்மமாதலால் அதற்கும் அர்த்தமில்லை. என் பெண், என் பிள்ளை யென்னும்போது, அவைகளும் பஞ்ச பூத விகாரமாய் ஆறு தத்துவமாயிருப்பதால் அந்தச் சொல்லுக்கும் அர்த்தமில்லை. என் வீடு, என் பண்டங்கள் என்று சொல்லுகிற சொல்லுக்கும் அர்த்தம் விசாரித்தால், பூத விகாரமே தவிர அர்த்தமில்லை. மதுரை முதலான ஊர்களுக்கும் மண்ணைத் தவிர அர்த்தமில்லை. கங்கை கோதாவரி காவேரி என்ற சொற்களுக்கும் தண்ணீரைத் தவிர அர்த்தமில்லை. பிரம்மா விஷ்ணு சிவன் முதலான தேவதைகளும், மாயாப் பிரதிபிம்பர்களானதால், மாயை என்ற சொல்லுக்கு இல்லாமையே அர்த்தமானதால், அதில் பிரதிபிம்பித்த பிரம்மாதிகளும் அசத்தாய்ப் போவதாலும், இப்படியே வேதங்கள், வேதாங்கங்களான சாஸ்திரங்கள், பிரணவாதி மந்திரங்கள் முதலானவெல்லாம் சப்த மாத்திரமா யிருப்பதால் அவைகளுக்கும் அர்த்தமில்லை. இப்படியே கைலாசாதி உலகங்களும், அதிலுள்ள சாலோகாதி பதங்களும், அவ்விடத்திலுள்ள போக போக்கியங்களும் அசத்தா யிருப்பதாலும், ஜீவன் வியவகரிப்பதெல்லாம் அசத்தென்று சொல்லலாமென்றறிக.

56-வது தரங்கம்.

ஜீவன் ஒரு கருவிகரணமு மில்லாதவ னைதால் நான் செய்தேனென்று சொல்லக் கூடாது:—

அநேக தத்துவங்களுடன் சேர்ந்திருக்கிற தேகாதிகளை ஜீவன் நானென்று சொல்லக்கூடாது. [எ-தி.] அநேக சாதநங்களுடன் ஓடுகிற ரயில் வண்டியை, நான் ஓட்டினேனென்று சொல்லக்கூடாதது போலும், அநேகம் பேர்கள் பட்டயம் பெற்றிருக்கிற கிராமத்தை வெங்கன் என்னதென்று சொல்லக் கூடாததுபோலு மறிக. [இ-ர்.] ஜீவன் தோற்றரவு மாத்திரமாய்ச் சுத்தப் பொய்யனு யிருப்பதாலிவன் இன்ன இன்ன காரியங்களைச் செய்தேன், இன்ன இன்ன காரியங்களைச் செய்யப் போகிறேனென்று சொல்வது மிகவும் அசத்தாயிருக்கிறதென் றறிக. ஐயா, இப்படி ஜீவனே இல்லாதவனுனுல் இவன் செய்த புண்ணியத்தால் தேவஜந்ம மெடுக்கிருனென்றும்; இவன் செய்த பாபகர்மத்தால் ரௌரவாதி நரகங்களை யநுபவித்த பின், சேஷமான பாபகர்மத்துக்கு ஈடாக மரமுதல் மாடு வரையிலுள்ள, ஐவகையான திரியக்காதி ஜந்மங்களை யடைகிருனென்றும்; புண்ணிய பாப கர்மங்களுடைய மிசிரத்தால் மநுஷ ஜந்மத்தை யடைகிருனென்றும்; அதிலும் புண்ணிய கர்மத்தால் விராட் புருஷனுடைய முகத்திலிருந்து உண்டான பிராம்மண ஜந்மத்தை யடைகிருனென்றும்; புண்ணியாதிக்கமும், பாபலேசமுமான கர்மத்தால் விராட் புருஷனுடைய கைகளிலிருந்துண்டான க்ஷத்திரிய ஜந்மத்தை யடைகிருனென்றும்; பாபாதிக்கமாயும், புண்ணியலேசமாயுமிருக்கிற கர்மத்தால் அந்த விராட் புருஷனுடைய தொடையிலிருந்துண்டான வைசிய ஜந்மத்தை யடைகிருனென்றும்; பாபகர்மத்தால் விராட் புருஷனுடைய பாதத்திலிருந்துண்டான சூத்திரன் முதலான ஜந்மத்தை யடைகிருனென்றும்; இந்த ஜந்மங்களில் பிராம்மணர்கள் செய்யவேண்டியதாயிருக்கிற நித்திய நைமித்தியங்களாயும், ஸ்ரௌத ஸ்மார்த்தங்களாயுமிருக்கிற ஔபாஸந, அக்நிஹோத்திர முதலாக பிரகஸ்பதிசவந மென்கிற யாகம்வரையிலுள்ள கர்மங்களைப் பண்ணவேண்டுமென்றும்; க்ஷத்திரியர்கள் அஸ்வமேதம், ராஜசூய யாக முதலியவற்றைச் செய்ய வேண்டுமென்றும், ஜநங்களை நீதியாய் விசாரணைபண்ணி நிக்ரகாநுக்கிரகம் பண்ணவேண்டுமென்றும்; வைசியனுக்கு ஸ்தோமம் வரையிலுள்ள கர்மங்கள் செய்ய வேண்டுமென்றும்; பொய், புரட்டு, துரோகங்களின்றி வியாபாரம் பண்ணவேண்டுமென்றும்; சூத்திரர்களுக்கு விவசாயம், பசுரக்ஷணை முதலான தொழில்களைச் செய்து பிராம்மணுதி வர்ணங்களுக்குப் பணிவிடை பண்ணி வரவேண்டுமென்றும்; இப்படிச் சொன்ன பிரகாரம் நடவாமல் இதற்கு விபரீதமாய் நடக்கிறபேர்களை, ஈசுவரன் கீழான பிறப்புகளிற் போட்டுத் தண்டிக்கிருரென்றும், அவருடைய ஆஞ்ஞாரூபமான சுருதி ஸ்மிருதிகளிற் சொல்லியபடி ஒழுங்காய் நடந்தவனுக்கு, திவ்விய சரீரத்தைக் கொடுத்துச் சுவர்க்காதி சுகத்தை அநுபவிக்கும்படி செய்கிருரென்றும், இன்னும் ஈசுவரனைத் திரிகரண சுத்தமாய்ப் பக்தி பண்ணுகிறவனுக்கு, சாலோகாதி பதங்களைக் கொடுத்துச் சுகிக்கச் செய்கிருரென்றும், ஜீவன் போன ஜந்மத்தில் செய்த புண்ணிய பாப கர்மங்களால் இப்போது சுகதுக்கங்களை அநுபவிக்கிருனென்றும்,

இப்போது செய்கிற புண்ணிய பாபத்தால் வரப்போகிற ஜந்மத்திலும், இதற்குப் பலமான சுகதுக்கங்களை அநுபவிப்பனென்றும் சொல்லுகிற சாஸ்திரப் பிரகாரம், இப்போது அநுபோகத்திலும் ஜீவர்களுக்குச் சுகதுக்கங்கள் வேறுவேருய் வருவதாலும்; தாங்கள் ஜீவனைப் பொய்யன், அவனுல் ஒரு கர்மங்களும் செய்ய முடியாதென்று சொல்லுவது விரோதமாயிருக்கிறதே யென்ருல், அதற்குச் சமாதாநஞ் சொல்லுகிறேம் கேள்:— நீ சொன்ன விதி நிஷேத சாஸ்திரங்களும், ஜீவர்களும் நடக்க வேண்டியதற்காகச் சுருதிகள் சொல்லியது அவிசார தசையிலேயா? அல்லது ஆத்மாநாத்மாக்களுடைய உண்மையை விசாரணை பண்ணுகிற தசையிலேயா? வென்று யோசித்துப் பார்த்தால், இஃதெல்லாம் அவிசார தசையிலேயே தவிர, விசாரதசையில் ஜீவனும், கர்மமும், சுகதுக்கங்களும் ஒன்றுமில்லை. ஆகையால் ஆத்மா தன்னை விசாரியாமல் எதுவரையில் இருக்கிருனே அதுவரையில் அஞ்ஞாநமும், ஆவரணமும், ஜீவத்துவமும், கருத்துருத்துவாதியும், ராகத்வேஷாதிகளும், புண்ணியபாபமிசிரங்களும், தேவமநுஷ்ய திரியக்காதி ஜந்மங்களும், சுவர்க்க நரகாதி சுகதுக்க போகாநுபவங்களும், சொப்பனம்போல நிஜமாய்க் கண்டுவந்து, சத்குருமுகமாய் நாமாரென்று விசாரித்து, தன்னைப் பிரம்மமாக அறிந்தமாத்திரத்தில், சொப்பனத்திலிருந்து விழித்தவன்போல, தனக்கு முன் தோன்றிய ஜீவத்துவ முதலான சகல சம்சாரங்களும், காலத்திரயத்திலும் இல்லவே யில்லையென்று சொரூப ஜாக்கிரத்தில் சதா விழிப்பாகவே யிருப்பனென் றறிக.

57-வது தரங்கம்.

மநுஷன் ஞாநத்தை விரும்பாவிடில், ஸ்தாவராதிகளுக்கும் கீழாகும்படி ஈசுவராபராதி யாகிருன்.

மிருகமுதல் ஸ்தாவரம் வரையிலுள்ள ஜீவர்களைக் காட்டிலும், அஞ்ஞானியாயிருக்கிற மநுஷனே, ஈசுவராபராதியுமாகி நிகிருஷ்டமான நரகப் பிராப்தியையுமடைவன். [எ - தி.] தோட்டிமுதல் ஜட்ஜிவரையிலிருக்கிற வேலைக்காரர்களுக்குள் ஜட்ஜி சிரேஷ்டனுனுலும், ஜட்ஜி ராணியினுடைய சட்டத்தைத் தவறி நடந்தா லவனுக்கு, தோட்டி வேலைக்கும் நிகிருஷ்டமாயிருக்கிற விலங்கு போடுவது போலும்; கௌதமரிஷியின் பத்தினியான அகலிகை மற்றைய ஸ்திரீகளுக்கு மேலாயிருந்தாலும், வியபிசார தோஷத்தால் சர்வ நிகிருஷ்டமான கல்லாய்ப்போன கதைபோலுமறிக. அது எதனுலென்ருல், அந்தத் திரியக்காதிகள், ஈசுவரனுடைய நியமத்தைத் தவருமல் நடப்பதாலும்; மநுஷன், ஈசுவரன் இவனுக்கு விதித்தபடி விவேக வைராக்கியத்துடன் கூடி ஞாநாப்பியாசம் செய்யாமல், விஷய சிந்தனையைப் பண்ணிக் கெட்டுப் போவதால் இவனே ஈசுவராபராதியாய்ப் போகிருன், [எ-தி.] தோட்டி முதல் சிரஸ்தார் வரையிலுள்ள உத்தியோகஸ்தர் சட்டப்படி நடப்பதால், அந்த வேலையும் மேல் பிரமோஷனும் கிடைப்பதுபோல, அவனுக்குக் கிடையாமற் போயிற்று என்றறிக. [இ-து.] காசிக்குப் போகிறவன் மத்தியில் வழிதப்பிப் போனுல் எப்படி இரண்டுங் கெட்டவனுய்ப் போவானே, அப்படி மநுஷ ஜந்ம மெடுத்தவன் கர்மத்தை விட்டு, வேதாந்த மார்க்

கத்தில் நடக்கும்போது அவிசாரத்தால் அந்த வேதாந்த மார்க்கத்தைத் தப்பினல், உபயப்பிரஷ்டனுய்ப் போய்விடுவான். [இ-து.] ஞானத்தினுல் மநதில் சந்தோஷமில்லாதவனுடைய தேகம் பெருத்தாலும், இளைத்தாலும், முமுக்ஷுக்களுக்கும் தனக்கும் பிரயோஜநமில்லை. வேதாந்த சாஸ்திரங்களெல்லாம் படித்தவன் ஆத்மாவை யறியாதே போனல் அவனே விசேஷமாய் ஆத்மஹத்தி பண்ணினவனுய்ச் சொல்லுகிற வாக்கியத்துக்கு யுக்தி:- பெரிய பரீக்ஷை கொடுத்து வந்த உத்தியோகஸ்தன் குற்றம் பண்ணினல், அவனுக்கு ஜாஸ்தியான தண்டனை கொடுப்பதுபோலு மறிக. பின்னும் இச் சரீரத்தைத் தவத்தால் பெற்றுக்கொண்டு வந்து, ஞானத்தை யடையாமல், தேகமே நானென்று விஷயங்களில் அலைகிறவன், பெண்டாட்டியின் பிரசவ உபத்திரவ காலத்தில், கஸ்தூரி வாங்கக் கடைக்குப்போய் கஸ்தூரி வாங்கி வந்து கொடுத்து இவளுடைய உபாதியை நீக்க மறந்து கூத்துப்பார்த்துக் கொண்டிருந்ததுபோலாகும். [இ-து,] மநுஷ ஐந்மமெடுத்தும், ஆத்ம விசாரம் பண்ணுமல் கர்மமுதல் யோகபரியந்தம் செய்தும், மோக்ஷத்தை யடையாமற் போகிருன். [எ-தி.] கன்றுக்குட்டிக்குப் புல்லுப்பிடுங்கத் தென்னைமர முதலானவைகளிலேறிப் புல்லகப்படாமல் அவதிப்படுகிறவன் போலும், கங்கையை விட்டுக் கானல் ஜலத்தில் ஸ்நாநம் செய்யப் போகிறவன் போலு மறிக. [இ-து.] ஐயா, பிரம்மத்தை யறியாதவர்கள் பைத்தியக்காரர்கள் என்றும், இகபரங்களில் அவர்களுக்குச் சுகமில்லை யென்றும், சொன்னதற்கு யுக்தி யென்னவெனில், கும்பகர்ணன் ஜீவித்திருந்தாலும், மரித்தாலும், எப்படிப் பிரயோஜனமில்லையோ அப்படிப் போலவென் றறிக.

மநுஷஜந்மத்தை யடைந்து ஆத்மஞானத்தை யடையாதவன் நித்திய தரித்திரனென்றும், தீர்க்க வியாதியுள்ளவ னென்றும், பெரிய கிறுக்கனென்றும், சுத்தஜடனென்றும், எல்லாவற்றிற்கும் நிகிருஷ்டனென்றும், இரணபாதக னென்றும், குற்றவாளி யென்றும், இப்படிச் சுருதிகளில் சொல்லக் காரணமென்ன வென்ருல், சொல்லுகிரேம் கேள்:- நித்தியாநந்தமான ஞானசம்பத்தை யடையாமல், தநுகரண புவநபோகங்களைக் குறித்துப் பரனை வேண்டி அடிக்கடி பல்லைக்காட்டிக்கெஞ்சிக்கொண் டிருக்கிறபடியால், நித்திய தரித்திரனென்றும், பவவியாதி ஒருக்காலும் ஞானமின்றி நிவர்த்தியாகாமையால் தீர்க்க வியாதிக்காரனென்றும், தன்சொரூபம் தனக்குத் தெரியாமையால் பெரியகிறுக்கனென்றும், ஸ்தூல சரீராகாரமா யிருப்பதால் சுத்தஜடனென்றும், சர்வநிகிருஷ்டமாய் மலமூத்திரமான ஸ்திரீகளுடன் போகித்துக்கொண் டிருப்பதால் சர்வநிகிருஷ்ட னென்றும், சஞ்சிதாதிகர்ம விரணம் தீராமையால் இரணபாதக னென்றும், சம்சாரபந்தத்திற் கட்டுப்பட்டிருப்பதால் குற்றவாளி யென்றும், சொன்னது சரியானபடியால், நீயுமப்படி அஞ்ஞானியாய்ப் போகாமல் சதா மூடசங்கதிகளைவிட்டுச் சத்சங்கதியைச்செய்து, அநாத்மாவான தேகாதிகளில் நானென்கிற புத்தியைவிட்டு, சாக்ஷியே நானென்று சுகித்திருக்கக்கடவா யென்று சொன்ன குருநாதனைப் பார்த்து சிஷ்யன் கேட்கிருன்:— ஐயா, நான் நன்மையை அடைய, விவேகத்தைச் சம்பாதிக்க ஆரம்பிக்கு முன்னமே, என்னுடைய மனசு முதலிய கரணங்களும், சுரோத்திராதிகளான இந்திரியங்களும், சப்தாதிவிஷயங்களிற் சென்று

அவைகளில் சத்தியபுத்தியைப்பண்ணி ராகத்துவேஷங்களை யடைந்து தீராதகவலையுடன் சுற்றிக்கொண் டிருக்கிறதே, அதற்கு நான் என்னசெய்வே னென்று கேட்டாயாகில், அந்த மநசுமுதலிய கரணங்கள், எந்த விஷயங்களை நாடுகிறதுகளோ அந்த நிமிஷத்தி லேயே அந்த விஷயங்கள் சத்தா? அசத்தா? சித்தா? ஜடமா? ஆநந்தமா? துக்கமா? வென்று விசாரித்து, சத்தானால் தன்னைப்போல் சதாயிருக்கவேண்டும். அசத்தானால் பொய்யாயிற்றே சித்தானால் தன்னைப்போல அறிவா யிருக்கவேண்டும். ஜடமானால் நிழல் போல அசத்தாம். ஆநந்தமானால் தன்னைப்போலச் சதா கைவிடப்படாமலிருக்கவேண்டும். துக்கமானால் விரும்பத்தக்கதன்று, என்றிப்படி விசாரித்தால் மநசே போனவிடந்தெரி யாமல் போமென்றறிக.

58-வது தரங்கம்.

ஜீவனுக்கு எல்லாத் தத்துவங்களைக் காட்டிலும், அந்தக்கரணத்திலேயே அதிகப் பிரியம்.

சூக்ஷுமசரீரத்தில் பதினாறு தத்துவமிருந்தாலும், ஜீவனுக்கு அந்தக் கரணத்தில் தான் அதிகமாய் மோகம் இருக்கிறது. [எ-தி.] சந்திரனுக்கு இருபத்தேழு நக்ஷத்திரங் களும் பாரியாயிருந்தாலும், ரோகணியிடத்தில் அதிகமான ரமிப்பு இருப்பதுபோல வறிக. [இ-து.] ஜீவன் அந்தக்கரணத்திலேயே விளங்கிக்கொண்டு சகலவிதமான உலகவிவ காரத்திலேயேயும் வருகிற சுகதுக்கங்களை அடைகிறான். [எ-தி.] சூரியன் தன்சக்திமுழு வதையும் தன்னுடைய மண்டலத்திலேயே வைத்துக்கொண்டு, உலகமெங்கும் தன்கிர ணங்களைப்பரப்பி விளக்கிவைத்துக் கொண்டிருப்பதுபோலும், சந்திரனும் தன்மண்டலத்தி லேயே விருத்திக்ஷயமான விகாரங்களை அடைந்துகொண்டு தன்சீதகிரணத்தால், உல கத்தை எல்லாம் ஆஹ்லாதப்படுத்திக் கொண்டிருப்பதுபோலும், விளக்கானது தன்னு டைய குணங்களான லோகிதோஷ்ணப் பிரகாசங்களைத் திரியில்மட்டும் வைத்துக் கொண்டு, பிரகாசத்தைமட்டும் வீடு முதலானவைகளில் காண்பித்துக் கொண்டிருப்பது போலும்; இந்திரன் தேவலோகத்தில் தேவசபையிலிருக்கிற சிம்மாசநத்திலிருந்துகொண்டு, தன் ஆஞ்ஞையினாலேவப்படுகிற மேகங்களால் மழை பெய்யும்படிசெய்து, மூன்று உலகத் தையும் ரக்ஷித்துக்கொண் டிருப்பதுபோலும்; பிரம்மதேவர் சத்தியலோகத்தில் சரஸ்வதி யோடு சேர்ந்திருந்துகொண்டு, சகல பிராணிகளுக்கும் அவரவர் கர்மாநுசாரமாக எழு வகைப் பிறவிகளாகிற சரீரங்களை உண்டுபண்ணிக் கொடுத்துக்கொண்டிருப்பது போலும்; விஷ்ணுவானவர் வைகுண்டத்தில் லக்ஷுமியோடு சேர்ந்து வசித்துக்கொண்டு, மூன் றுலகங்களையும் ரக்ஷித்துக்கொண்டு, துஷ்டநிக்ரக சிஷ்டபரிபாலன நிமித்தமாய், தசா வதாரங்களைச்செய்து ராவணாதி துஷ்டர்களைச் சம்மாரம்பண்ணி, அதர்மங்களைப் போக்கி, விபீஷணாதி சாதுக்களைச் சிரஞ்சீவியாகப்பண்ணி, தர்மத்தை நிலைநிறுத்திக்கொண்டு வருவதுபோலும்; யமனானவன் பரமசிவனுடைய ஆக்கினைப்பிரகாரம் யமலோகத்திலிருந்து கொண்டு, பிராணிகள் செய்கிற புண்ணியபாப கர்மங்களெல்லாம், சித்திரகுப்தனென்கிற

கணக்கனுல் எழுதி வைக்கப்பட்டிருக்கிற கணக்குப்பிரகாரம், இந்த உலகத்திலுள்ள சகல பிராணிகளுடைய பிராணன்களையும், தன்னுடைய தூதர்களைவிட்டு இழுத்துவரச் சொல்லி, தர்மசாஸ்திரப்பிரகாரம் அவரவர்களுடைய கர்மாநுசாரப்படி, சுவர்க்கநரகங் களில் சுகதுக்கங்களை அநுபவிக்கும்படி செய்துகொண்டு வருவதுபோலும்; பரமசிவன் கைலாசத்தில் பார்வதி, கணபதி, சுப்பிரமணியர், நந்திகேசுவரர் முதலானவர்களோடு சேர்ந்திருந்துகொண்டு, சகல உலகத்தையும் ரக்ஷித்துக்கொண்டு, மகாபிரளயத்தில் உல கத்தையெல்லாம் ஒரு க்ஷணத்தில் நெற்றிக்கண்ணுல் பஸ்பமாய்ப் பண்ணுவதுபோலும்; இப்போது ராணி இங்கிலாந்தென்கிற சீமையிலிருந்துகொண்டு, இந்தப்பூமியிலுள்ள சகல ஜநங்களையும், சிக்ஷாரக்ஷை செய்துகொண்டு வருவதுபோலும்; இந்த ஜீவனும் அந்தக் கரணமாகிற ஸ்திரீயோடு ஸ்தூலசரீரமாகிற கோட்டைக்குள்ளிருக்கிற சூக்ஷ்மசரீரமாகிற அரண்மனையில் வசித்துக்கொண்டு, ராஜகுமாரன்போல இந்திரியங்களோடு ஜாக்கிரத்தில் வெளிப்பிரபஞ்சமாகிற கோட்டைக்குவெளியில் வந்து, சகல விவகாரத்தையும் செய்து வருகிருனென் றறிக.

ஒரு தாஷ்டாந்தத்துக்கு அநேகம் திருஷ்டாந்தம் சொல்லக் காரணமேதென்றுல், ஒரு அந்நத்துக்கு அநேக கறிபதார்த்தங்களுண்டுபண்ணி வைப்பதுபோலும், ஒரு பெண் ணுக்கு அநேக நகைகள் பண்ணிப் போடுவதுபோலும், ஒரு ராஜாவுக்கு அநேக பணி விடைக்காரர்கள் பணிவிடைபண்ண வேண்டியிருப்பது போலும்; ஒரு மீனுக்ஷிசுந்தரேஸ் வரர்களுக்கு அநேக உத்ஸவாதிகள் மண்டகப்படி பண்ணிவைப்பது போலும்; ஒரு பூமி விளைவதற்கு அநேக உரங்கள்போடுவது போலும், ஒரு ஆத்மஞாந முண்டாவதற்குச் சாதநமாக அநேக திருஷ்டாந்தங்கள் சொல்லப்பட்டிருக்கிறதென் றறிக.

59-வது தரங்கம்.

ஆநந்தமயனும் விஞ்ஞாநமயனும் அவஸ்தாபேதத்தால் பேதம்:—

ஆநந்தமயனும் விஞ்ஞாநமயனும் ஒன்று, [எ-தி.] ஒரு வஸ்திரந்தானே வெள் ளாவியில் வைத்ததானுல் வெளுப்பாயும், விளையாடுவதால் வெறும்கருப்பாயும் போவது போலும்; ஒரு ரத்திநந்தானே சகதியில் விழுந்தால் கறுப்பாயும், சாணையில் வைத்தால் பிரகாசமாயும் ஆவதுபோலுமறிக. [இ-து.] ஆநந்தமயனும், விஞ்ஞாநமயனும் ஒருவ னென்பது எப்படியென்றுல், ஒரு நானென்ற ஜீவனே அந்தக் கரணவிருத்திருபமான மனதோடுசேர்ந்து, ஜாக்கிரத்தில் சரீரேந்திரியாதிகளை நானென்று அபிமானித்து, இதம் விருத்திக்கு விஷயமான சப்தாதி ஐந்துவிஷயங்களையும் அனுபவித்து, அதனுல் ராகத் துவேஷ சுகதுக்கங்களை யடைந்து; அதிலும் சில நாமருபங்களில்மட்டும் என்னதென்றபி மானித்து, அதனுல் அநந்தவிதமான துக்கங்களையும் அநுபவித்து; இப்படியே ஜாக்கிரத் வாசனுமயமான சொப்பனத்திலும், அத்த வாசனையுடன்கூடின மனசோடுசேர்ந்து, அந்த மநசினுல் கற்பிக்கப்படுகிற ஜீவேசுவர ஜகத்துக்களுக்குள், தான் ஒரு சரீரியாயும் மற்ற

வைகளெல்லாம் தனக்கு அந்நியம் போலேயும் பாவித்து, அவ்விடத்தில் தோன்றுகிற ஞாதுரு ஞாந ஞேயங்களான திரிபுடிகளால், அநந்தவிதமான சுகதுக்கங்களை யடைந்து, அந்த மனசோடு சேர்க்கைவிட்டுச் சுழுப்தியாகிற வீட்டுக்குப்போய், ஆத்மாவின் அபிமுகப்படும்போது ஆத்மாவினுடைய ஆநந்தம், இவனை வந்து மூடினமாத்திரத்தில், ஜலத்தில்போட்ட உப்பைப்போல, அந்த ஆநந்தத்தில் ஒன்றாய்க் கரைந்துபோய், விஞ்ஞாநமயனென்கிற பெயர்போய் ஆநந்தமயனென்கிற பெயரை யடைகிறான். அப்படி ஆநந்தமாயிருக்கும்போது முன்னே செய்த கர்மங்கள் இவனை அந்த ஆநந்தத்திலிருந்து வெளியிலிழுக்கும்போது, இவன் அந்த சுழுப்தியாகிற வீட்டிலிருந்து, வெளியில்வர மநசில்லாதவனாய் உட்கார்ந்திருந்துகொண்டு கொஞ்சக்காலம்வரை அந்த ஆநந்தத்தையே முன் அநுபவித்த வாசனையால் நாடிக்கொண் டிருக்கும்போது, கர்மங்களால் ஏவப்பட்டு திரும்ப அந்த மநசோடு சேர்ந்து, அந்த மனோவியாபாரங்களான நாநாவித துக்கங்களையெல்லாம் பாவித்து, ஆநந்தமயனென்கிற பெயரையும், அந்த ஆநந்தத்தையும் விட்டு, விஞ்ஞாநமயனென்கிற பேரையடைந்து துக்கித்துக்கொண்டிருப்பதால், இந்த இரண்டு நாமங்களையும் உடையபுருஷன் ஒருவன்தான் [எ-தி.] விழுதாய், வெண்ணிறமாய், கெட்டியாயிருந்த நெய், அக்நி சம்பந்தத்தால் அந்தக் கடினமும், வெண்ணிறமும் போய், யமுநாநதி ஜலம்போலத் திரவமாயும், கறுப்பாயும் ஆவதுபோலும், அந்தத் தீயைவிட்டு நெய்யை எடுத்துக் காற்றில் வைத்தமாத்திரத்தில் பழையபடி கெட்டியாய்ப் போவதுபோலும்; பனித்துளிகள் காற்றினால் கெட்டியாய், வெய்யிலால் உருகுவதுபோலும், அரக்கும் அக்நியால் உருகிக் காற்றினால் கெட்டியாவது போலும்; ஒரு புருஷனே வீட்டிலிருக்கும்போது கர்த்தாவாய், சகல தொழில்களிலேயும் அலைந்து திரிந்து துக்கப்பட்டு, மாமனார் வீட்டில்போய், போக்தாவாயிருந்து சுகிப்பது போலும்; ஒரு அரசனே எதிரிகளோடு சண்டைக்குப் போகும்போது, தன்னுடைய படைகளையும் கூட்டிக்கொண்டுபோய், சத்துருக்களையும், சத்துருக்களுடைய படைகளையும் கொன்று, ஜயத்துடன் தன் அரண்மனைக்கு வந்து, சுகமாய்ப் போஜநம்செய்து, ஸ்திரீயோடு ரமித்திருப்பது போலும்; ஒரு புருஷனே வீட்டைவிட்டு வெளியேறி, விடர்களோடுசேர்ந்து வியாதிகளையடைந்து தாபப்பட்டுத் தன்வீட்டுக்குவந்து, ஔஷதம் முதலானதால் அந்த வியாதிகளைத் தீர்த்துக்கொண்டு, ஆரோக்கியமாய்ச் சுகமாயிருப்பது போலும், ஜாக்கிரத்தில் சப்தாதி விஷயங்களோடு சேர்ந்து, அந்தந்த விஷய வாசனைகளை, அந்தந்தக் கரணங்களுக்கு ஏற்றிவைத்து, அந்த வாசனைகளால் தானுந் துக்கப்பட்டு விஞ்ஞாநமயனென்ற பேரையுமடைந்து, இந்த வருத்தம் பொறுக்கப்படாமல் இந்தக் கரணங்களுடைய சம்பந்தத்தைவிட்டுச் சுழுப்திக்குப்போய் ஆநந்தமயனாய்ச் சுகிப்பவன் ஒருவனே என்றறிக.

60-வது தரங்கம்.

அநுபவம் வரும்வரை குரு வாக்கியத்தை நம்பாமற் சந்தேகப்படுகிறவன் கெடுவன். அதை நம்பவேண்டும். எதுவரையி லென்றால், அந்தக் குரு வாக்கியமானது தனக்குப்

பூர்ணனுபவம் கொடுக்கும் வரையில்தான், பின்பு அது சுயமாய் விளங்கும். அப்படி அதை நம்பாமல் சந்தேகப்பட்டவன் முக்தியை அடையான். [எ-தி.] முட்டையானது தானே குஞ்சாக ஆகிறதற்கு முன் உடைத்துப் பார்த்த வினதை யென்கிற பக்ஷிக்குக் காலில்லாத அருணனுண்டானதுபோலும், காந்தாரிக்குக் கர்ப்பமாயிருக்கும்போது சிரஞ்சீவியான பிள்ளை பிறக்குமென்று வியாசர் சொல்லியிருக்கவும், அவள் ஓர்ப்படியாள் குந்தி பிள்ளை பெற்றதைக் கேட்டு உலக்கையை வயிற்றில் இடித்துக் கர்ப்பத்தைக் கெடுத்ததுபோலு மறிக. [இ-து.] ஞானம் வரும்வரை குரு வாக்கியத்தை நம்பவேண்டும். [எ-தி.] வியாதிக் காரன் வியாதி தீரும்வரை வைத்தியனை நம்பி நடக்கவேண்டுவது போலும். காசிக்குப் போகும்வரை ரயில்காரனை நம்ப வேண்டுவது போலும், நீச்சுத் தெரியாதவன் ஆற்றில் நீச்சுக்காரனை நம்பிக் கரையேறுவதுபோலும் அறிக. [இ-து,] சத்குருநாதனுடைய வாக்கி யத்தைச் சிரத்தையோடு நம்பிக்கையாய்த் தட்டாமல் நடக்கவேண்டும். அப்படிக் குரு நாதன் வாக்கியத்தை நம்பாமல், தட்டிப்போட்டுப் போகிறவன் இகபரங்களிரண்டிலும் பூர்ணமான பலத்தைப் பெற்றுச் சுகிக்கப் போகிறதில்லை. [எ-தி.] தக்ஷப்பிரஜாபதி யாகஞ் செய்ய ஆரம்பித்துப் பரமசிவனையும், பரதேவதையையும் தள்ளிவிட்டு, மற்றை விஷ்ணு முதலான தேவதைகளை வரவழைத்து வைத்துக்கொண்டு, யாகம் நடத்தும்போது பரதேவதையானவள் பரமசிவனைப் பார்த்து, என் பிதா செய்கிற யாகத்திற்கு நான் போய் வரவேண்டுமென்று சொன்னதற்கு, பரமசிவன் நீ போகக் கூடாது, நம்முடைய பேரிலிருக் கிற துவேஷத்துக்காகவே இந்த யாகஞ் செய்ய ஆரம்பித்து, நம்மையும் நம்மைச் சார்ந் திருக்கிற அந்தரங்க பக்தாளான அகஸ்தியாதி மகரிஷிகளையும் தள்ளி வைத்து யாகம் செய்வதால், அந்த யாகத்திற்கு நீ போனல், அவமானப் படுவாயென்று சொன்ன வார்த் தையை, தட்டிவிட்டுப் போன பரதேவதையை, தக்ஷன் உதாசீனமாய் வைது, யாகத்திற் சேர்க்காமல் தள்ளிவிட்டதால், அவள் அந்த இடத்திலேயே அக்நியை வளர்த்து, அதில் தன் சரீரத்தையும் விட்டுவிட வேண்டியதாய் வந்த கதைபோலும்; தேவேந்திரன் சபையில் சிம்மாசநத்திற் கொலுவிருந்து, முப்பத்துமுக்கோடி தேவதைகளுடன் கூடியிருந்து கொண்டு, ஊர்வசியென்ற தேவதாசியினுடைய அபிநயத்தோடுகூடிய ஆட்டத்தில் மயங்கி இருக்கும் சமயத்தில், தன்குருவான பிரகஸ்பதிபகவான் வந்ததைப் பார்த்திருந்தும் அவருக்கு நமஸ்காராதி பூஜிதைசெய்யாமல் அவமதிப்பா யிருந்துவிட்டதால், அவர் அதைக்கண்டு அந்தர்த்தாநமாய்ப் போய்விட்டார். தேவேந்திரனும் ஆட்டுப்பாட்டுக ளெல்லாம் ஓய்ந்தபின் கொஞ்சம் பிரக்ஞை வந்து, நம்முடைய குரு இவ்விடத்தில் வந் தாரே, அவரெங்கே? என்று கேட்க, அவர்வந்து இரண்டுநாழிகை நின்று பார்த்துவிட்டுப் போய்விட்டாரென்று சொன்னதைக்கேட்டு, அவர் வீட்டிற்போய்ப் பார்த்ததிலும், அவர் தட்டுப்படாமல் போனதன்பின், அசுரர்களால் ஜயிக்கப்பட்டு பிரம்மாவி னிடத்திற்போய்த் தெரிவித்ததில், உங்களுக்குக் குருவில்லாததால் அபஜயமும், அசுரர்களுக்குக் குரு இருப்பதால் ஜயமும் வந்ததென்று சொல்லி, விஸ்வரூபரைக் குருவாய் வைத்து வரும் போது, அவரும் வஞ்சகமாயிருந்ததால் அவரையுங் கொன்று, பிரம்மஹத்தியையும் அடைந்ததுபோல வறிக.

61-வது தரங்கம்.

பிரஹ்மவித்தைத் துவேஷிக்கிறவன் நித்தியமாய் நரகத்திலேயே கிடப்பன்:—

பிரம்மவித்துக்களை துவேஷிக்கிறவனை இரௌரவாதி நரகங்கள், எவ்வளவு காலம் வசித்தாலும், அவனை வெளியில்விடாமல் அங்கேயே வைத்துக்கொள்ளும். [எ - தி.] ராஜா வினிடத்தில் அதிக இஷ்டம் பண்ணினவனை, ஜநங்கள் எவ்வளவு காலம் வசித்தாலும், சாப்பாடுபோடுவதிற் சலியாமல் சட்டைபண்ணி வைத்துக்கொள்ளுவதுபோலு மறிக. [இ - து.] பிரம்மாநந்தத்தில் துவேஷம்வந்தவனுக்கு, அதைச் சேர்ந்த ஞாநிகளிடத்திலும், ஞாந சாஸ்திரத்தினிடத்திலும், அதை அப்பியாசம் பண்ணுகிற சாதுக்களிடத்திலும் துவேஷம் வரும். [எ-தி.] அந்நத்தில் துவேஷம் வந்தவனுக்கு அதைப் போடுகிறவன், சாப்பிடுகிறவன் முதலானவர்களிடத்திலும் துவேஷம் வருவது போலும்; நாயகனிடத்தில் துவேஷம் வந்தவளுக்கு அவனைச் சார்ந்தவர்களிடத்திலும் துவேஷம் வருவதுபோலு மறிக. [இ-து.] ஐயா, அநேக பிராணிகளுக்குள்ளே பிரம்ம ஞாநியும் ஒரு ஜீவனாக இருப்ப தால், மற்றையவர்களை விரோதித்ததனாற் குற்றமில்லை, பிரம்மஞானியைத் துவேஷித்த வனுக்கு ஒருநாளும் கதியில்லை யென்று சொன்னதற்குக் காரண மேதோவெனில், அடே மூடா! கல்லெல்லாம் மாணிக்க ரத்நமாகுமா, மரங்களெல்லாம் கேட்டதையெல்லாம் கொடுக்கிற கற்பக விருக்ஷமாகுமா, பசுக்களெல்லாம் ஷட்ரஸத்தோடு கூடிய போஜ நத்தைக் கொடுக்கிற காமதேனுவாகுமா, ஆனைகளெல்லாம் நான்கு கொம்புகளோடுங்கூடிய தாயும், வெண்மையான நிறத்தை உடையதாயு மிருக்கிற ஐராவதமாகுமா, குதிரைக ளெல்லாம் தேவேந்திரன் ஏறுகிற உச்சைச் சிரவமாகுமா, தோட்டங்களெல்லாம் தேவ லோகத்திலிருக்கிற நந்தவனமாகுமா, புருஷர்களெல்லாம் புருஷோத்தமனை மகாவிஷ்ணு ஆவார்களா, வேதம் படித்தவர்களெல்லாம் பிரம்மதேவராவாரா, அஷ்டமகாசித்தியுள்ள சித்தர்களெல்லாம் பரமசிவனாவார்களா, பிராம்மி முதலான தேவிகளெல்லாம் பரதேவ தைக்குச் சமானமாவார்களா, சக்தி ஆயுதத்தைத் தரித்தவர்களெல்லாம் குமரனுக்குச் சரியாவார்களா, மந்திரவாதிகளெல்லாம் மகா கணபதிக்குச் சமானமாவார்களா, பறவைக ளெல்லாம் கருடன், அந்நப்பக்ஷிகளுக்குச் சமானமாகுமா, பணக்காரர்களெல்லாம் குபே ரனுக்குச் சமானமாவார்களா, புத்திசாலிகளெல்லாம் பிரகஸ்பதிக்குச் சமானமாவார்களா, பதிவிரதைகளெல்லாம் அருந்ததி அநுசூயைகளுக்குச் சமானமாவார்களா, புரோஹிதர்க ளெல்லாம் வசிஷ்டருக்குச் சமானமாவார்களா, நதிகளெல்லாம் கங்கைக்குச் சமானமாகுமா, சமுத்திரங்களெல்லாம் தனுஷ்கோடியான சேது ஸ்தலத்திற்குச் சமானமாகுமா, பிரகாச வஸ்துக்களெல்லாம் சூரியனுக்குச் சமானமாகுமா, சகல இந்திரியங்களும் நேத்திரத் திற்குச் சமானமாகுமா, அப்படியிருக்க இந்த உலகத்திலுள்ள சகல ஜீவர்களிலும் அநிர்த ஜட துக்கருபமான, புத்திராதிகளை ஆத்மாவென்பவர்களும், இந்த ஸ்தூல தேகத்தையே ஆத்மாவென்பவர்களும், இந்திரியங்களை நானென்பவர்களும், பிராணனைத் தெய்வ மென்பவர்களும், மநசையும், புத்தியையும், அஞ்ஞாநத்தையும் நானென்பவர்களும்,

ஜீவனுன கர்த்தாவை நானென்பவர்களும், சூந்யத்தையே ஆத்மாவென்பவர்களும் இன்னும் அநேகம்பேர்கள் நாமரூப வடிவமான திரிமூர்த்தி முதலான தேவர்களைத் தெய்வமென்று கொண்டாடுகிற பேர்களாயிருக்கிறார்களே தவிர, அகண்ட சச்சிதாநந்த சுத்தப் பிரம்மத்தையே நானென்றும், மற்ற ஜீவேசுவர ஜகத்துக்களெல்லாம் சுத்தப் பொய் என்றும், நிச்சயித்திருக்கிற ஞாநி இவ்வுலகத்தில் மிகவும் அரிதாயிருப்பதால், அவனை மற்றவர்களோடு எப்படிச் சரியாய்ச் சொல்லக்கூடும்? அவனுடைய மகிமையை ஈசுவராதிகளும் வேதங்களும் அறியுமே தவிர, மற்றவர்களுக்குத் தெரியாது. ஆகையால் யாருடைய துவேஷம் வந்தாலும் வரலாம், அந்தப் பிரம்ம வித்தினுடைய துவேஷத்தை மட்டும் ஒருகாலும் பண்ணக்கூடாதென் றறிக.

62-வது தரங்கம்.

ஜீவனுக்கு மற்றைத் தத்துவங்களைக் குறித்து மேன்மையும், ஆத்மாவைக் குறித்துத் தாழ்மையும்:—

ஜீவனுக்கு ஆத்மாவைக் குறித்து ஜடத்தன்மையும், ஜகத்தைக் குறித்து சித்துத் தன்மையுமிருக்கிறது. [எ-தி.] கவர்னருக்கு ராணியைக் குறித்துத் தாழ்மையும், மற்றையோர்களைக் குறித்து மேன்மையும்போலும்; கண்ணுக்கு மநசைக் குறித்துத் தாழ்மையும், ரூபத்தைக் குறித்து மேன்மையும்போலு மறிக. [இ-து.] விஷயங்களை யெல்லாமறிகிற இந்திரியங்கள், விஷயங்களுக்கு மேலாகும், இந்திரியங்களை யெல்லாமறிகிற மநசு, இந்திரியங்களுக்கு மேலாம். மநசையறிகிற புத்தி மநசுக்கு மேலாம். புத்தியையறிகிற ஜீவன் புத்திக்கு மேலாம். ஜீவனுடைய கருத்துருத்துவ, போக்த்துருத்துவ, பிரமாத்துருத்துவங்களையும்; கற்பகோடிகாலமாய் ஜீவனுல் ஆர்ஜிக்கப்பட்டிருக்கிற சஞ்சித ஆகாமிய பிராரப்தங்களான கர்மங்களையும்; ஜீவனுடைய குலகோத்திர நாமரூப வர்ணுசிரம வயசுஅவஸ்தை முதலான தேகவாசனைகளையும்; ஜீவர்களெல்லாரும் நம்மை நல்லவனென்று சொல்ல வேண்டுமென்று எண்ணுகிற லோகவாசனைகளையும்; இது ஆசாரம் இது அநாசாரம், இது புண்ணியம் இது பாபம், இது சுத்தம் இது அசுத்தம், இது மேல் இதுகீழ் என்பன முதலான சாஸ்திர வாசனைகளும்; நான் வித்வான் நான் சமர்த்தனென்றெண்ணுகிற அகந்தா வாசனைகளையும்; என் வீடு என் மாடு என் பெண்டாட்டி என் பிள்ளை யென்கிற இதந்தா வாசனைகளையும், அஷ்டாதச பாஷைகளி லிருக்கிற சப்தவாசனைகளையும், சீதோஷ்ண, மிருது, கடிநரூபமான ஸ்பரிசவாசனைகளையும்; நீலபீதாதி ரூபவாசனைகளையும்; மதுராதி ரஸவாசனைகளையும்; நற்கந்த துர்க்கந்த வாசனைகளையும், ராகத்துவேஷ காமக்குரோத லோபமோகாதி விருத்திகளுடைய வாசனைகளையும்; சரீரத்திரய அபிமாநவாசனைகளையும்; ஜாக்கிராதி அவஸ்தாத்திரய வாசனைகளையும், சத்துவாதி குணத்திரயவாசனைகளையும்; விஷயவைராக்கியாதி வாசனைகளையும்; மைத்திரி, கருணை, முதிதை, உபேக்ஷை முதலான சுத்தவாசனைகளையும்; சம, தம, உபரதி, திதீக்ஷை, சிரத்தை, சமாதாநம் முதலான அந்தர்முக வாசனைகளையும்; அமாநித்துவாதி குணங்களான தெய்வசம்பத்தி லுண்டாயிருக்கிற சத்வாசனை

களையும்; சகலகலாவல்லவனுக வேண்டுமென்கிற வித்யாவாசனைகளையும்; பணக்காரர்களுக்கெல்லாம் மேலாயிருக்கவேண்டு மென்கிற தனவாசனைகளையும்; காயசித்தி; பிராணசித்தி, ரசவாதசித்தி, அஷ்டமகாசித்தி முதலானவற்றைப் பெறவேண்டுமென்கிற சித்தி வாசனைகளையும்; வைத்திய வாசனைகளையும்; மாந்திரீக வாசனைகளையும்; ஜோதிஷவாசனைகளையும்; எல்லாருக்கும் மேலாயிருந்து ஆக்ஞைபண்ணச் சக்தியுள்ளவனு யிருக்கவேண்டுமென்று எண்ணுகிற பிரபுத்வவாசனைகளையும்; தேவதைகளைக்குறித்து யாகஞ்செய்து, அந்த புண்ணியத்தாற் பரலோகத்திற்போய் அவ்விடத்திலுள்ள ஊர்வசி முதலான அப்சரஸ்திரீகளுடைய சம்போகத்தையும், அமிர்தாதிபாநங்களையும் செய்யவேண்மென்று எண்ணுகிற போகவாசனைகளையும்; நம்மைவிட ஈசுவரன் வேருய்ப் பிரபுத்வவலியோடு கூடியிருக்கிருர், அவரை நாம் திரிகரணங்களால் பூஜா ஸ்தோத்திரம் தியாந முதலானவற்ருல் அவரை வழிபட்டு, அந்த லோகங்களில் சாலோகாதிபதங்களை யடையவேண்டுமென்றுஎண்ணுகிற பதமுக்திருபமான பரலோகவாசனைகளையும்; அறிந்துகொண்டிருக்கிறவராயும், இவ்வளவு வாசனைகளிலும் சம்பந்தப் படாதவராயும், அசங்கராயு மிருக்கிற அறிவேதானென் றறிந்து, இவ்வளவு வாசநாதோஷங்களோடு கூடியிருக்கிற ஜீவத்துவத்தைக் கெடுப்பாயென்று சொன்ன மாத்திரத்தில், சிஷ்யன் கேட்கிருன்; ஐயா, தாங்கள் ஜீவத்துவத்தைக் கெடுப்பாயென்று அதிசுலபமாய் ஒருவார்த்தையிற் சொல்லிவிட்டீர்கள்! அஃதெப்படிப்போலிருக்கிற தென்ருல், காசி யென்றசொல் இரண்டெழுத்தாயிருந்தாலும், அதற்கு நாலுமாசம்வரை வெகு சிரமப்பட்டு நடந்துபோக வேண்டியிருப்பது போலும்; வீடென்றசொல் இரண்டெழுத்தா யிருந்தாலும், அது கட்டும்போதல்லவா அதனுடைய பிரயாசந்தெரிவது போலும்; பிள்ளை யென்றசொல் இரண்டெழுத்தா யிருந்தாலும், பத்துமாசஞ்சுமந்து பிரசவிக்குங் காலத்திலல்லவா அதன் வருத்தம் தெரிவது போலு மிருக்கிறதே, அந்த ஜீவத்துவத்தை எப்படி நான் கடக்கிறதென்று கேட்பாயாகில், அதற்கு நாம் உத்தரஞ்சொல்லுகிருேம் கேள்; பிச்சிப்பூவைக் கசக்குவதிலும், இமையைக் கொட்டுவதிலும், வெண்ணெயை விழுங்குவதிலும் ஜீவத்துவநாசம் அதிசுலபம். அது யாருக்கென்ருல், குருகிருபையைப்பெற்ற முமுக்ஷுவுக்கு. ஜீவத்துவமாகிற நெல்லைக் குருசந்நிதியாகிற உரலில், அவர்கொடுத்த யுக்தியாகிற உலக்கையால் குத்தினுல், சித்ஜடங்களுடைய தாதாத்மியமாகிற ஜீவத்துவம்கெட்டு, அநாத்மாவாகிற துஷாதிகள் வேறுபட்டு, ஆத்மாவாகிற தண்டுலமாத்திரம் மிச்சமாய் விளங்குமென்றறிக.

63-வது தரங்கம்.

ஒரு ஞாநியினிடத்தில் தள்ளுப்பட்டவனை மற்றெருவரும் சேர்க்கமாட்டார்.

ஒரு ஞானியினிடத்தில் குற்றம் செய்ததால் தள்ளப்பட்டவனை மற்றைப் பெரியவர்கள் சேர்க்கார்கள். [எ-தி.] ஒரு கலெக்டரிடத்திலிருந்து குற்றம்செய்து வேலையினின்றுந் தள்ளப்பட்டவனை, எந்த ஜில்லாக் கலெக்டர்களும் அவனுக்கு வேலைகொடாதிருப்பது போலும், ஒரு செட்டி இது தங்கமல்ல கிலிட்டுநகை யென்று தள்ளிவிட்டால், எல்லா செட்டிகளுமப்படியே சொல்வதுபோலு மறிக. [இ-து.] ஒரு புருஷன் ஒரு ஞாநியினிடத்திற்போய் அவருக்கு அபசாரம்செய்து, அவரால் தள்ளப்படிருக்கிற அவனுக்கு எந்த

உலகங்களிலும், எந்த தெய்வங்களிடங்களிலும் போனாலும், அவனுக்கு நல்லகதியையும் கொடுத்து அவனையாரும் ரக்ஷிக்கவுமாட்டார்கள். ஐயா, அப்படிச் சொல்லலாமா, குற்றத்தால் ஒருவனை ஒருபிரபு அந்நவஸ்திராதிகள் கொடுக்கமாட்டேனென்று தள்ளிவிட்டாலும், மற்றைப்பிரபுக்கள் அவனை ரக்ஷிப்பதுபோல ஒரு ஞானி ஒருவனைத் தள்ளிவிட்டாலும் அவனை மற்றை ஈசுவராதிகளும், மற்றைத் தேவதைகளும், ரிஷிகளும், மற்றை ஞானிகளும் ஏன் காப்பாற்ற மாட்டார்கள்? அப்படி, காப்பாற்ற மாட்டார்களென்பதற்கு சுருதி யுக்தி அநுபவங்களோடு சொல்லவேண்டுமென்று கேட்பாயாகில்; வசிஷ்டர் கைலாசத்திற்போய்ச் சிஷ்யாளோடுகூடத் தபசுபண்ணிக்கொண் டிருக்குங்காலையில், பரமசிவன் கருணைகூர்ந்து, பரதேவதையுடனும், நந்திமுதலான கணங்களுடனும் வந்து உமக்குச் சகல துக்கங்களும், சகல சம்சயங்களும், சகல அஞ்ஞானங்களும், சகல விபரீதங்களும், சகல ஆபத்துக்களும் போய்ச் சுகமாய் இருக்கிறீரா? என்று, கேட்ட பரமசிவனைப் பார்த்து வசிஷ்டர் சொன்னதாவது:—ஹே பிரபோ! தங்களுடைய பரிபூரண கடாக்ஷ வீக்ஷண்யத்தையுடைய, எனக்கு யாதொரு குறைவுமில்லை. ஆனாலும், தேவபூஜைபண்ணுகிற கிரமத்தை அநுக்கிரகிக்க வேண்டுமென்று கேட்டதற்கு பரமசிவன் கிருபையோடு சொல்லுகிறதாவது:—முதலில் தெய்வத்தின் சொரூபத்தைத் தெரிந்தல்லவோ, பின் பூஜாக்கிரமம் தெரியவேண்டும்? தெய்வமென்பது ஹரிஹராதி தேவர்களுமல்ல, சித்தத்தினால் பாவிக்கப்படுகிற மூர்த்திகளுமல்ல, உற்பத்தி நாசமற்றதாயும், அறிவாயுமிருக்கிற பிரம்மமே தெய்வம். அந்தத் தெய்வத்தைப் பூஜிப்பதற்கு மலர்களெதென்றால், தத்வஞானம், சமபாவனை, சந்தோஷம் முதலானவைகளேயாம். அந்தப் பூஜைக்கு, போனதை நினையாமையும், வரப்போகிறதை நினையாமையும், கிடைத்த போகத்தையும் அறிவு சொரூபமாய்ப் பார்ப்பதே பூஜாக்கிரமமென்று வெகுவிதமாய்ச் சொல்லி, கடைசியில், பெரியோர்கள் இந்தப் பூஜையை விவேகிக்குச் சொல்வார்களே தவிர, மற்றைக் குழந்தைப் புத்தியாயும், சித்தம் நாலு பக்கத்திலும் மயங்கியும், இத்தேகமே நானென்றும், ஒரு ஞானியினிடத்தில் அபசாரம்பண்ணி, அவரால் தள்ளப்பட்டு மிருக்கிற புருஷர்களுக்கு உபதேசியார்கள். அப்படி உபதேசித்தாலும் அவர்களுக்கு ஞானமுண்டாகுமானால், சொப்பனத்தில் கண்ட மாப்பிள்ளைக்கு ஜாக்கிரத்திலிருக்கிற பெண்ணைக் கொடுத்தால் அது எப்படி அவனோடு வாழமாட்டாதோ, அப்படி ஞானமாகிற பெண்ணை அஞ்ஞானியாகிற சொப்பன புருஷனுக்குக் கொடுத்தால் அது எப்படி வாழுமென்று பரமசிவன் திருவாய் மலர்ந்தருளிச் செய்ததே சுருதி, ஒரு புருஷன் தன்னுடைய ஸ்திரீயின் வியபிசாரத்தைக்கண்டு, அவளை அவன் தள்ளினபின், அவளுடைய தகப்பன் முதலானவர்களும் அவளைச்சேர்க்காமல் தள்ளிவிடுவதே யுக்தி, இப்போது நம் குருநாதனிடத்தில் வந்து அவருக்கு அபசாரம் செய்ததால் தள்ளப்பட்ட புருஷன் கதியின்றிப்போவதே அநுபவமென் றறியத்தக்கது.

64-வது தரங்கம்

யௌவநத்தில் துறந்து ஞானமடையாதவன் மரணகாலத்தி லடையான்:—

நல்ல யௌவநத்திலேயே சந்யாசம் பண்ணிக்கொண்டு பிரம்மஞானத்தை யடை

யாமலிருப்பவன்; ஆபத்சந்யாசம் பண்ணிக்கொண்டு பிரம்ம சுகத்தை அநுபவிக்கமாட்டான். [எ - தி.] பூபதிரத்நம்வைத்துக்கொண்டிருந்தராஜனுடைய வம்சத்தில்; சாகிற சமயத்தி லதைப்பார்க்கிற வழக்கமான அந்தக்கதைபோல அறிக. ஆபத்சந்யாசமே நன்மையானால், யௌவநத்தில் செய்துகொண்ட சந்யாசம் பலத்தைக்கொடுக்கு மென்பதில் அதிசயமில்லை. [எ - தி.] சாகக்கிடக்கிற பசுவைத் தாநம் பண்ணினவனுக்கே பலம் வருமானல், தலைக்கன்றுபோட்ட பசுத் தாநத்துக்கு கேட்கத் தேவையில்லாததுபோல அறிக. [இ - து.] பிராணன் விடும்போதாவது சந்யாசஞ் செய்துகொண்டவனுக்கே சகல பாபங்களும் நசித்து ஈசுவரகிருபை யுண்டாகுமென்றால், தேகாதிகள் திடமாயிருக்கும்போது சந்யாசம் செய்துகொண்டவனுக்குக் கேட்கவேண்டிய தென்ன? [எ-தி.] சர்க்காரில் உத்தியோகத்திற் குற்றம்வந்து தண்டிக்கப்போகிற சமயத்தில், வேலையை ராஜிநாமா கொடுத்ததனலே குற்றமும் நிவர்த்தியாய், துரைக்கும் அவன்பேரிற் சந்தோஷ முண்டாகும்போது, குற்றமின்றி யிருக்கும்போதே வேலையை ராஜிநாமா கொடுத்தவனுக்குக் கேட்க வேண்டியதில்லாததுபோல வறிக. [இ - து.] இப்போது பிரம்மாப்பியாசம் பண்ணுமல் மரணகாலத்திற் பண்ணி ஞாநத்தை யடைவோமென்று நினைப்பதற்கு யுக்தி:—கொஞ்சம் தண்ணீரில் நீச்சுப்பழகி, நீச்சுக்காரனுயாகாமல் பூரணமான வேகவதிப் பிரவாகத்தி லிறங்கி, நீச்சுப்பழகிக் கரையேறுவது கூடாததுபோல, இப்போது சுவாசமாகிற ஜலம் அதிக ஓட்டமில்லாம லிருப்பதால் பிரம்மாப்பியாசமாகிற நீச்சுப்பழகித் தேறுவதை விட்டு, மரணவேகமாகிற ஊர்த்துவச் சுவாசப் பிரவாகத்தில், பிரம்மாப்பியாசமாகிற நீச்சைப்பழகிக் கடைத்தேறப் போகிறதில்லையென் றறிக. [இ - து.] யாதொரு புருஷன் பால்யத்திலேயே வைராக்கியத்தினல் ஈஷணுத்திரயத் தியாகபூர்வமாக, சந்யாசம்பண்ணிக்கொண்டு, சத்குருவைத்தேடி அவரைச் சரகணுதம்பண்ணி, சதுர்வித சேவாரூபமான பணிவிடையால், அவரைச் சந்தோஷப்படுத்திவைத்து, அவர் சந்நிதியிநின்று சிரவண, மநந, நிதித்தியாசந, சமாதிகளை ஒழுங்காக அப்பியாசம் பண்ணிச் சாக்ஷாத்கார ஞாநத்தை யடையாமல், யௌவநத்தி லெல்லாம் குடும்பத்துக்கு உழைத்துவிட்டு, சாகிற சமயத்திற் சகலசங்கப் பரித்தியாகம் செய்ய நினைத்திருக்கிறானே அவனுக்கு அதுகிட்டாது. [எ - தி.] ஓலைப்புரையான வீட்டிலிருக்கிறவன், தீப்பட்டு எரியும்போது கிணறுவெட்டி, வீட்டை அணைக்க முடியாதது போலும், சுயம்பாக நியமனம் பண்ணினவன் ஒருகால் பசியால் பிராணவேதனை யடைந்துகொண் டிருக்கும்போது, விறகு உப்புப்புளி அரிசி அடுப்பு முதலானவை யெல்லாம் தேடிச் சம்பாதித்துச் சமைத்துச் சாப்பிடுவது அசாத்தியமாவதுபோலும்; சாயரக்ஷைவரை சூதாடிப் பொழுதைப் போக்கிவிட்டு, கள்ளர்பய முள்ள காட்டுமார்க்கமாய்த் தன் ஊருக்குப்போய்ச் சேரமுடியாதது போலும்; ராஜன் தாநங்கொடுக்கும்போது வேண்டியதைக் கேட்டு வாங்கிக்கொள்ளாமல் அந்தப்புரத்திற்குப் போனபின், யாதொன்றையும் பெறுமற்போவது போலுமறிக. ஐயா, முமுக்ஷுவாயிருக்கிற புருஷன் சத்குருநாத னிருக்கும்போது அவரிடத்தில் சிரத்தாபக்தியுடன் நான்குவிதமான சிசுருஷைகளைச்செய்து, ஆநுலிங்கத்தினலும் அவருடைய சந்நிதியில்

அவர்முகமாய்ச் சிரவணஞ்செய்து, சிரவணுநுசாரமாகச் சொப்பன முதலான திருஷ்டாந்த யுக்திகளால், பிரமாணப்பிரமேய பிரத்தியகாத்மகச் சம்சயாதிகளை நிவர்த்தி பண்ணுகிற தான, மநநத்தை அப்பியாசம்பண்ணி, தேகவாசனை முதலான விபரீதபாவனைகளை நிதித்தியாசநத்தாற் போக்கடித்து, சங்கற்பவிகற்பருபமான விக்ஷேபத்தை சமாதியால் லயம் பண்ணி, அப்பிரதிபந்த சாக்ஷாத்காரமான ஆத்மஞாநத்தை யடையால், அந்தக் குருநாதன் விதேகமுக்தியான பிற்பாடு, பரிதாபத்தை யடையக் காரணமேதென்று கேட்பாயாகில், இவனுடைய சித்தபரிபாக மில்லாத தோஷமேதவிர வேறில்லை. பிற்பாடு சித்த பரிபாகம்வந்து, அந்தக் குருநாதனை நினைத்து நினைத்துத் தியாநிப்பதால், அவர் கிருபையால் இவனும் கிருதார்த்தனுக ஆகிருனென் றறிக.

65-வது தரங்கம்.

சிரவணம்பண்ணி மநநம் பண்ணுதவனுக்குப் பந்தம் நிவர்த்தியாகாது:—

சிரவணம்பண்ணி, மநநம் பண்ணுதவனுக்கு அஞ்ஞாநியைப் போலத் துக்கம் போகாது. [எ - தி.] பூமியில் விதையை விதைத்து, தண்ணீர் பாய்ச்சாதவனுக்கு விதை போடாதவனுடைய பலம் உண்டாவதுபோல வறிக. [இ - து.] சிரவணம்பண்ணியும், மநநம் பண்ணுமல் மறந்து போனவனும், சிரவணம் பண்ணுதவனும் சரியாவர். [எ - தி.] அத்தியயநம்பண்ணி மறந்தவனும், பண்ணுதவனும் சரியாவதுபோலும்; சேதுவில் பவுன் சம்புடத்தை மணலுக்குள் புதைத்துவைத்து அடையாளம் தெரிவதற்காக மேலே ஒருபிடி மணலைப் பிடித்துவைத்து, யாருமெடாம லிருக்கிறதற்காக அதன்மேலே அக்ஷதையும் வைத்துவிட்டு நாலுநாழிகை கழித்துவந்து பார்த்தபோது பதினுயிரம்லிங்கம் அதுபோல் உண்டாய்விட்டதால் அவன் பணம் கொண்டுவராத வெங்கன் போலானதுபோலு மறிக. [இ - து.] சுருதி யுக்தி அநுபவத்துடன் கூடிய சிரவணத்திலேயே ஞாநம் வரும். அது திடமாகிறநிமித்தம் மநந, சமாதிகள் பண்ணவேண்டும். [எ - தி.] தீக்குச்சியை உறைத்தால் உடனே தீபம் உண்டாகும். எண்ணை திரியுடன்சேர்ந்த விளக்கில் அதை யேற்றித் தூண்டுதல்போலும், காற்றினுல் கெடாமல் அதை ஒரு ஆவரணத்துக்குள் வைப்பது போலுமாம். [இ - து.] இந்த வேதாந்தசாஸ்திரத்தைத் குருமுகமாய்ச் சிரவணம்பண்ணி அதை அநுபவத்திற்குக் கொண்டுவரும்படியான மநநத்தைப் பண்ணுதவனுக்கு, அஞ்ஞாநிகளைப்போல ஜநநமரண சம்சாரதுக்கம் போகாது. சுருதியிலும் வேத வேதாந்தங்களை ஷடங்கங்களோடு பூர்ணமாய்ச் சிரவணம் பண்ணினவனுனலும், அந்த அர்த்தத்தை மநநம்பண்ணுமல் விட்டிருக்கிறவனுக்குச் சம்சாரபயம் போகாது என்று சொல்லியிருப்பதாலும்; சூடாலையும் சிகித்துவஜனும் இருவர்களும் சேர்ந்து குருசந்நிதியில் வெகுகாலம் சிரவணம்பண்ணி யிருந்தும், அவர்களிற் சூடாலை மநநாதிகளைச்செய்து, அநாத்மாவான தேகாதி 35 தத்துவங்களையும் நேதிபண்ணிவிட்டு, முப்பத்தாறும் தத்துவமாகிய சர்வ சாக்ஷியேதானென்று அறிந்திருக்கவும், சிகித்துவஜன் அப்படி மநநாதிகளைச் செய்யாமல், சிரவணுர்த்தத்தை மறந்துவிட்டதால், அஞ்ஞாநம் போகாமல் துக்கப்பட்டுக்கொண்

டிருந்து, அத்துக்கம் போகிறநிமித்தமாக, கங்காதி தீர்த்தயாத்திரைகளைச் செய்துவந்தும், அநேகமான தாநதர்மங்களைச் செய்ததாலும் துக்கம்போகாமல், சகலத்தையும்விட்டு காட்டுக்குப்போய் அவ்விடத்திலும் ஆத்மஞாந ரகிதமான சுஷ்கக்கிரியாஜாலங்களில் முழுகி, பதினெட்டு வருஷம்வரையில் அவ்திப்பட்டுக்கொண்டிருந்த பிற்பாடு, சூடாலையே கும்பமுனி என்ற குருவடிவத்தை எடுத்துவந்து அவனைக் கரையேற்றிவிட்ட கதை போலும்; மகாபலிச்சக்கரவர்த்தியும் வாலிபத்தில் தன் பிதாவான விரோசநசக்கரவர்த்தியி னிடத்தில், எந்தத் தேசத்தில் சகல துக்கங்களுமில்லாமல் தடையற்ற ஆநந்தமிருக் குமோ, அந்தத் தேசத்தை எனக்குக் காண்பிக்கவேண்டு மென்று கேட்டதற்கு, அவர் பிதா ஆத்மஞாநத்தை உபதேசித்திருந்தும் இந்த மகாபலி அதை மறந்துவிட்டு, பத்துக்கோடி வருஷம்வரை ராஜ்ஜியபரிபாலநம் பண்ணிவந்து, சகல போகங்களையும் புஜித்ததால், அவனுக்கே ஒருகாலத்தில் போகங்களில் நிராசைபிறந்து மாணிக்கரத்ந மயமான மேடையிலேறித் தனித்திருந்து ஆலோசித்துப் பார்க்கும்போது, முன் தன்பிதா உபதேசம்பண்ணின ஞாநத்தை மநநம்பண்ணி, தன் குலகுருவான சுக்ராச்சாரியரை வர வழைத்து, நானுர்? இவ்விடத்திலுள்ளன வெல்லாம் எந்த வடிவத்தையுடையன? என்று கேட்ட அவனுக்கு, அவர் இவ்விடத்திலுள்ளன வெல்லாம் சித்து, நீயும் சித்து, நானும் சித்தென்று உபதேசித்தபடி அவனும் சமாதியை யடைந்து கிருதார்த்தனுன கதையை யறிந்துகொள்ளத் தக்கது.

66-வது தரங்கம்.

ஜீவன் பாவித்தபடியாவன்:—

ஜீவனுக்குச் சொருபமென்ன வென்ருல், எப்படி எப்படி பாவிக்கிருனே அப்படி அப்படி யாகிருன். [எ - தி.] அச்சுமிட்டாய்க் கடையில் மிட்டாய் எந்த அச்சில் போடு கிருனே அந்த ஆகாரப்படுவதுபோல வறிக. [இ - து.] அவனவன் சித்தத்தில் தேகமுதல் ஆத்மாவரை எந்தத் தத்துவத்தைத் தானுகப் பாவிக்கிருனே, அது அது ஆத்மாவாகவே தோன்றும். [எ - தி.] ஒரு கோவிலிலிருக்கிற லிங்கமே, பூனைமுதல் பூஜகன்வரை அவரவர் கள் பாவனைப்படி தோற்றிப் பலன்கொடுப்பதுபோல வறிக. [இ - து.] ஜீவன் மனசை இகவிஷயத்திலோ, பரலோக விஷயத்திலோ, ஆத்மாவிலோ எதில் விடுகிருனே அதுவாக அது ஆவதால் மநசின்பேரிற் குற்றமில்லை. ஜீவன் பேரில்தான் குற்றம் [எ - தி.] நதி ஜலத்தை எப்படித் திருப்பினுலும் அப்படிப்போவதுபோலும், வைதீகர்கள் முந்தி ராவணு சொஸ்தி என்று சொல்லிப் பிந்தி ராகவாசொஸ்தி என்று சொன்ன கதைபோலு மறிக. [இ-து.] இவனுடைய பாவனையே ஜீவேசுவர ஜகத்தாய்த் தோன்றுகிறது. [எ-தி.] ஸ்நாந கட்டத்திலிருக்கிற அரசமரத்திற் பேயுண்டென்று பாவித்த கதைபோல அறிக. ஐயா, அரசமரத்திற் பேய்ப்பிடித்த கதையை எனக்கு விஸ்தாரமாகச் சொல்லவேண்டு மென்று கேட்ட சிஷ்யனுக்குக் குரு சொல்லுகிருர்:—ஒரு ஊரில் நதிதீரத்தில், படித்துறையோரத்தி லிருக்கிற அரசமரத்தின் கீழே, ஒரு ராத்திரியில் அந்த ஊரிலிருக்கிற ஒரு பிராம்மணன்

போய் உட்கார்ந்திருக்கும்போது, காற்றினால் அசைக்கப்பட்ட அந்தக் கொம்புகளின் சப்தத்தைக் கேட்ட அப்பிராம்மணன், பிசாசினுடைய சப்தமென்று நினைத்துப் பயந்து ஓடிப்போய், கிராமத்திலுள்ளவர்களிடத்தி லெல்லாம் இந்த மரத்திற் பேய் இருக்கிறது, என்னை விரட்டிக்கொண்டு வந்தது, நான் தப்பித்து ஓடிவந்துவிட்டே னென்று சொன்ன வார்த்தையை அந்த ஜநங்களெல்லாம் நம்பி, அத்துறைக்கு ஸ்நாநத்திற்குப் போகாம லிருந்துவருங் காலத்தில், ஒரு மந்திரவாதிவந்து அவ்வூரிலுள்ளவர்க ளிடத்தில், நீங்க ளேன் இந்தப் படித்துறையில் ஸ்நானத்திற்குப் போகாமல் அவதிப்படக் காரணமென்ன என்று கேட்க, அவர்கள் இந்த அரசமரத்திற் பேய் இருப்பதால் அங்கே ஸ்நாநத் திற்குப் போகவில்லை என்று சொன்னதைக் கேட்ட மந்திரவாதி, நான் அதை விரட்டி விடுகிறேன் எனக்கு ரூபாய் நூறு கொடுக்கவேண்டு மென்று கேட்டபடி, அவர்களும் சம்மதித்து ஒருமுழத்தில் ஒரு இரும்பாணி வாங்கிவரச்சொல்லி, அதில் மந்திரங்களை உருவேத்தினபின், ஒருநாள் ராத்திரியில் கிராமஜநங்களோடு அவன் கூடப்புறப்பட்டுப் போய், அந்த அரசமரத்தின் வேரில் இந்த ஆணியை அடிக்கும்போது, இவன் கட்டிக் கொண்டிருந்த வஸ்திரத்தின் முந்தானையையும் சேர்த்து ஆணியை அடித்துவிட்டு எழுந் திருக்கும்போது, ஓகோ! கோ! என்னையும் சேர்த்துப் பிசாசு இழுக்கிறதென்று கூக்குரல் போட்ட சப்தத்தை, அக்கிராம ஜநங்கள் கேட்டு, ஆளுக்கொரு கல்லாய்ப் பிசாசின்பேரில் எறிகிறோமென்று நினைத்து, அப்பிராம்மணனைக் கொன்றுவிட்டதால் அவனே பிரம்மரக்ஷ சாய்ப் போய் அம்மரத்திலிருந்த கதைபோலும்; ஜீவன் காலத்திரயத்திலு மில்லாத ஸ்தூல சூட்சும காரணரூபமான சமஷ்டி வியஷ்டியாத்மகப் பிரபஞ்சத்தையும், உத்தம மத்திம அதமங்களான ஜீவர்களையும், பிரம விஷ்ணு ருத்ராதிபேதங்களான ஈசுவரர்களையும் பாவனை பண்ணி, அவைகளுக்குள் இந்த ஸ்தலம் மேலென்றும், இந்த ஸ்தலம் கீழென்றும் இவர் மகா ஞாதாவென்றும், இவர் அஞ்ஞாதாவென்றும், இந்த ஈசுவரன் மேலென்றும், அந்த ஈசுவரன் கீழென்றும், இப்படி யெல்லாம் பாவனை பண்ணிக்கொண்டு, அவனவன் பாவனைக்கேற்ற சுருதி, யுக்திகளைக் கற்பனை பண்ணிக்கொண்டு அஞ்ஞாந தசையில் மயங்கியிருந்த ஜீவனே, பின்னால் சற்குருகடாக்ஷத்தைப் பெற்று, அவர் அநுக் கிரகத்தால் இந்த ஜீவேசுவர ஜகத்தெல்லாம் நம்முடைய அஞ்ஞாநத்தின் திரிகுணங் களாற் கற்பிக்கப்பட்டதென்று தெரிந்துகொண்டு, இப்போது நம்முடைய யதார்த்தமான ஆத்மசொருபத்தை நானென்றறிந்து ஜீவத்துவம் போய்ப் பிரம்மமாக ஆகிறானென் றறிக.

67-வது தரங்கம்.

லோபிக்கு விஷயசுகமே இல்லை:—

லோபிக்கு விஷயசுகமே இல்லை என்னும்போது மோக்ஷசுகம் எங்கே கிடைக்கப் போகிறது? [எ-தி.] கூழ் குடிக்கவே ஐவேசு இல்லாதவனுக்கு ராஜபோஜநம் எங்கே கிட்டப் போகிறது? ஐயா, லோபிக்குச் சுகமே இல்லையென்று எப்படிச் சொன்னீரெனில், அதற் குத்தரம் சொல்லுகிறோம் கேள்:— ஈயாப் பத்தனென்ற பிராம்மணன் மகா லோபியா

யிருந்து, கிரகத்தில் ஸ்திரீயோடு வசித்துக்கொண்டு, எல்லார் வீட்டிலும் போஜநங்களுக்குப்போய்த் தக்ஷிணைகளை வாங்கிக்கொண்டு வருகிறதே தவிர, தன் வீட்டில் ஒருகாலும் ஒருவருக்கும் சாதமும் போடுகிறதில்லை, தக்ஷிணையும் கொடுக்கிறதில்லை. இப்படி யிருந்து வருங் காலத்தில், இவனுக்குக் கங்காஸ்நாநம் பண்ணவேண்டுமென்ற ஆசையுண்டாய், பெண்ஜாதியை வீட்டில் வைத்துவிட்டு, ஒரு காசுகூடக் கையிற் கொண்டுபோகாமல் தான் மாத்திரமாய்ச் சத்திரம் சாலைகளிற் சாப்பிட்டுக்கொண்டு, நடந்து காசிபோய்ச் சேர்ந்த பின், கங்கையில் ஸ்நானம்பண்ண இறங்கும்போது கங்காபுத்திரர்கள் வந்து எங்களுக்குத் தக்ஷிணை கொடாமலும், எங்களநுமதியைப் பெருமலும், கங்கையில் ஸ்நானம் செய்யக்கூடாதென்று தடுத்தபின், கிணறுகளில் ஸ்நாநம் செய்துகொண்டு கங்கைக் கரையில் தக்ஷிணைகளையும் வாங்கிக்கொண்டு, சத்திரங்களில் போஜநமுஞ் செய்துகொண்டு, மூன்று வருஷம்வரை காத்திருந்த பின், தன்னூருக்குப் போக வேண்டுமென்ற எண்ணம் வந்து விட்டதில், ராத்திரிப் பதினைந்து நாழிகைக்கு மேல் புறப்பட்டுக் கங்கைக் கரைக்குப் போய் ஸ்நாநம் செய்வதற்காகப் படித்துறையி லிறங்கும்போது, நாலு கங்கா புத்திரர்கள் ஓடிவந்து தக்ஷிணை எங்கேயென்று கேட்கும்போது, நான் ஸ்நாநம் பண்ணுவதற்காக இறங்கவில்லை யென்று சொன்னதைக் கேட்டு, அவர்கள் இவனை வெளியில் விரட்டிவிட, இப்படியே பத்து நாள்வரையில் சரிப்படாமற் போய், ஒருநாள் நடுநிசியில் கங்கையின் சமீபம்வரை இறங்கும்போது, ஒரு கங்காபுத்திரன் ஓடிவந்து இவன் கையைப் பிடித்துத் தக்ஷிணை எங்கே என்று கேட்க, இவன் என் கையில் ஒரு காசுகூட இல்லையென்று அழும்போது, அவன் ஒரு பைசாவாவது கொடுவென்று கேட்க, அதுவும் இப்போது கைவசமில்லை, எங்களூருக்கு நீ வந்தால் கொடுக்கிறேனென்று சொன்னபின், இரக்கமாய் அவன் ஊரையும் பேரையும் கேட்டு எழுதி வைத்துக்கொண்டு, இவனுக்கு மந்திரங்களெல்லாம் சொல்லுவித்து, கங்காஸ்நாநமும் பண்ணிவித்து, இவனை ஊருக்கு அநுப்புவித்தபின், இவனும் தன்வீடு வந்துசேர்ந்து இரண்டு வருஷம் வரையில் சுகமாயிருக்கும்போது ஒரு நாள் இராத்திரி அந்தக் கங்காபுத்திரன் வந்து இவன் வீட்டுத் தலைவாசற்கதவைத் தட்டும்போது, அவன் குரலைக்கேட்ட இவன் பெண்ஜாதியைக்கூப்பிட்டு காசிக்குப் போயிருக்கும்போது இவனுக்கு நான் ஒருபைசாக் கொடுக்கிறதாகச் சொல்லி வந்தேன், அதற்காக வந்திருக்கிருன், நீ பதிவிரதையானதால் பர்த்தாவாகிய என்னுடைய கையால் ஒரு காசுகூட ஒருவருக்கும் கொடுக்கிறதில்லை யென்கிற விரதத்தை நிறைவேற்றி வைக்கவேண்டியது உன்னுடைய கடமையானதால், நான் பிராணன்போனவன்போல மூச்சை யடக்கிக்கொண்டு கிடக்கிறேன். நீ அந்தப் பிராம்மணனிடத்தில் என் பர்த்தா இப்போதுதான் இறந்து கிடக்கிருரென்று சொல்லி மெள்ள அவரை அநுப்புவித்து விட்டுவாவென்று சொன்னபடி, அவளும் அவரிடத்தி லிதைச்சொன்னதில் அவரும் வந்து பார்த்து வியசநித்திருந்து, விடிந்தபின்னும் போகாமல் மயாநம்வரைக் கூடப்போவேனென்று சொன்னதால், பாடை கட்டித் தூக்கிப்போய் மயாநத்தில் சிதையில்வைத்து, தீயையும் வைத்துப் பின்னும் இவரிருப்பதைக்கண்டு, அவள் மாங்கிலியபிக்ஷை கேட்டு

அவரிடத்திலதை வாங்கினபிற்பாடு, இவனிடத்தில் வந்து நீங்கள் பைசாகொடுக்க வேண்டியதில்லை, நான் அந்தக் காசிவாசிப் பிராம்மணனிடத்தில் தாங்கள் கொடுக்க வேண்டிய பைசாவை வந்தநம்பண்ணி மாங்கிலியப்பிக்ஷை கேட்டு இனும் வாங்கிவிட்டதால், தாங்கள் சிதையிலிருந்து எழுந்திருந்து வீட்டிற்கு வரலாமென்று சொன்னமாத்திரத்தில், உடனே எழுந்திருந்து வந்த கதைபோலும்; துரியோதனன் தன் பங்காளிகளான பாண்டவர்களுக்குப் பாதிராஜ்ஜியம் கொடுக்கவேண்டியிருக்க, அப்படிக் கொடாது போனதுந்தவிர, கடைசியில் அவர்கள் குடியிருக்க ஐந்து வீடுகளாவது கொடுக்கவேண்டுமென்று கேட்டதற்கு, ஊசிகுத்துகிற அவ்வளவு இடங்கூடக் கொடுக்கமாட்டேன் என்று சொல்லிக் கடைசியில், அவன் மநப்பூர்வமாய் இவர்களுக்கு ஒன்றும் கொடாமலும், தானு மநுபவியாமலும் தானும் மரித்து தங்களைச் சேர்ந்தவர்களையும் மரிக்கும்படி செய்தகதை போலும், தாஷ்டாந்தத்தில் ஜீவனாகிற துரியோதநன் பஞ்சகிருத்தியபரர்களான பஞ்சமூர்த்தியாகிற பாண்டவர்களுக்கு, பஞ்சகோசமாகிற ஐந்து வீடுகள்கூடக் கொடுக்கமாட்டேன் என்று அபிமானமாகிற லோபத்தால் தானும் சுகிக்காமல் தன்னைச் சார்ந்த மநசுமுதலிய கரணங்களையும் சுகிக்கவொட்டாமல் கெட்டுக் குட்டிச்சுவராய்ப் போகிறதைக் கண்டு, விவேகி தேகாதிகளில் அபிமாநத்தை விடக்கடவது.

68-வது தரங்கம்.

ஜீவனாலே கூடஸ்தர் விளங்கவில்லை:—

கர்த்தாவான ஜீவனாலே அகர்த்தாவான தன்சொருபம் விளங்காது. [எ-தி.]கிலிட்டுத் தங்கத்தால் சுயமான தங்கம் விளங்காததுபோலும், அயோக்கியனிடத்தில் யோக்கியன் விளங்காதது போலும், ஆலஸ்யம்கிம் என்ற பஞ்சாங்கக்காரன் சொல்லால் வித்வான் அவமாநப்பட்ட கதைபோலு மறிக. [இ-து.] ஜீவன் எப்போது கருத்துருத்துவாதி சங்கற்பத்தோடு கூடி விளங்குகிறானோ அப்போது அகர்த்தாவாகிய கூடஸ்தர் விளங்கமாட்டார். [எ-தி.] மேகங்கள் மூடியிருக்கும்போது மகாகாசம் விளங்காததுபோலும், கடஜலமும் அதில் மேக நக்ஷத்திரங்களுடன் பிரதிபிம்பித்திருக்கிற பிரதி பிம்பத்தால் கடாகாசமும் விளங்காதது போலும், ராகு கேதுக்களால் மறைக்கப்பட்டிருக்கிற சூரிய சந்திரர்கள் விளங்காதது போலும், வியபிசாரிகள் மத்தியில் பதிவிரதை விளங்காததுபோலும், மரம் செடி கொடிகளால் பூமி விளங்காததுபோலும், துவித மதவாதிகளால் அத்வைத சுருதிகளால் பிரதிபாதிக்கப்படுகிற பிரம்மம் விளங்காததுபோலும், பகிர்முகமாய் விஷயாசையோடு கூடிக்கொண்டிருக்கிற புருஷனுடைய சித்தத்தில் விவேக வைராக்கியங்களோடு கூடியிருக்கிற குரு உபதேசம் விளங்காததுபோலும், நகரா சப்தத்தால் மிருதுவான பிடில் சப்தமும் கானமும் கேட்காததுபோலும், ஆற்று மணலில் இறைக்கப்பட்டிருக்கிற சர்க்கரை அம்மணலால் விளங்காததுபோலும், துருவினால் மூடப்பட்ட ரத்திநம் விளங்காததுபோலும், சேற்றில் அமிழ்த்தி வைக்கப்பட்டிருக்கிற தங்கம் விளங்காததுபோலும், மன்மதன்போலிருக்கிற புருஷன் கரியாற் பூசப்பட்டிருக்கும்போது விளங்காதது போலும்,

அசோகவநத்தில் சிம்சுபாவிருக்ஷத்தின் கீழே வைத்திருக்கப்பட்டிருக்கிற சீதை, ராக்ஷஸிகளுடைய கூட்டத்தால் விளங்காமற் போனதுபோலும், ராஜகுமாரன் வேடர்களோடு சேர்ந்திருக்கும்போது தன் ராஜத்தன்மை விளங்காதது போலும், ராத்திரியில் உண்டாகிற அந்தகாரத்தால் நேத்திரப் பிரகாசம் விளங்காதது போலும், சூர்பத்மா முதலான அசுரர்கள் பிரபலமாயிருக்கும்போது இந்திரன் முதலான அஷ்டதிக்பாலர்களும், ஆதித்தியாதி நவக்கிரகங்களும், மற்றைத் தேவதைகளும் விளங்காமற் போனதுபோலும், ராவணனால் ரிஷிகள் விளங்காமற் போனதுபோலும், துரியோதநாதிகளால் பாண்டவர்கள் வநவாசம் போனதுபோலும், நீச ராஜாங்கத்தால் பிராம்மணர்களுடைய வேதோக்தமான ஔபாசந, அக்நிஹோத்திர, சோமயாக, வாஜபேய, பௌண்டரீக யாகம் வரையிலுள்ள யக்ஞாதி சத்கர்மங்கள் விளங்காதது போலும், இங்கிலீஷ் பாஷையால் தேவபாஷையான சம்ஸ்கிருதம் விளங்காதது போதும், அழுக்கு எண்ணைச்சிக்கு முதலியவற்றால் வஸ்திரத்தில் சுபாவமான வெண்மை விளங்காதது போலும், நாற்றமான சேற்றிற் கிடக்கிற அகிற்கட்டையின் சுவாசனையானது சேற்றினால் விளங்காதது போலும், ஆரோபமான கானல் நீரால் பூமி விளங்காததுபோலும், ஆரோபமான சர்ப்பத்தினால் பழுதை விளங்காதது போலும், ஆரோபமான கட்டையால் கள்ளன் விளங்காததுபோலும், ஆரோபமான வெள்ளியால் கிளிஞ்சல் விளங்காதது போலும், சுகமாய் மிருதுவான மெத்தையில், மகாலெட்சுமி போலிருக்கிற தன் நாயகியோடு ஆலிங்கநம்பண்ணிப் படுத்திருக்கிற ஒரு புருஷனுக்கு நித்திரா சக்தியால் உண்டுபண்ணப்பட்டிருக்கிற மோகமான சொப்பநாவஸ்தையால் மறைக்கப்பட்டதால் தன் சுகம் தோற்றுததுபோல அறிக.

69-வது தரங்கம்.

அஞ்ஞாநிகள் ஞாநி மகிமையை யறியார்கள்:—

ஞாநியினுடைய மகிமையை மூடர்கள் அறியார்கள். [எ-தி.] பிறவிக் குருடன் ரத்நப் பிரகாசத்தையும், நபுஞ்சகன் ஸ்திரீசுகத்தையும், கன்னிகை புருஷ சுகத்தையும், மலடி பிரசவ வேதனையையும், காக்கை அம்ச கதியையும், கழுதை குதிரையின் கதியையும், நாய் சிங்கத்தின் பராக்கிரமத்தையும் அறியாததுபோலு மறிக. [இ-து.] அஞ்ஞானிகள் ஞாநிகளுடைய மகிமையை யறியார்கள். அஞ்ஞாநிகளென்பவர்கள் யார்? அவர்களுடைய அகம் விருத்தியானது எதிலே யிருக்கிறது? அவர்களுக்குச் சுபாவமென்ன? அவர்கள் எதனாலே ஞாநிகள் மகிமையை யறியார்களென்று சொன்னீர்கள்? ஞாநிகளென்பவர்கள் யார்? அவர்கள் அகம்விருத்தி எதிலேயிருக்கும்? அவர்கள் சுபாவமென்ன? இவ்விருவர்களும் அடையப்போகிற கதிகளென்ன? இவைகளை யெல்லாம் விஸ்தாரமாய்ச் சொல்ல வேண்டுமென்று கேட்ட சிஷ்யனுக்குக் குரு சொல்லுகிறார்:— வாராய் குழந்தாய்! அஞ்ஞாநிகளென்பவர்க ளாரென்று கேட்டால், பிரம்மத்தை சொப்பனத்திற்கூட நினையாமலும், கேளாமலும், அறியாமலும், அநாதிகாலமாய் ஆத்மாவை மறந்து அந்தக் கரணத்தி லுண்டாகிற சங்கற்ப ரூபமான சஞ்சலவிருத்தி யுண்டாகும்போது இப்போது நான்

சஞ்சலப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறேன். அந்த விருத்தி ஒருவிதமாய் நிச்சயித்தால் நான் நிச்சயித்திருக்கிறேன். அந்த விருத்தி அநாத்மாக்களை அபிமானித்தால் நான் அபிமானித் திருக்கிறேன். அந்த விருத்தி நடந்தவைகளைச் சிந்தித்துக்கொண்டிருந்தால் நான் இன்னேரம் சிந்தித்துக்கொண்டிருக்கிறேன். பிராணன் மூக்கு வழியாய் வெளியிலோடினால் நான் மூச்சுவிட்டேன். அபாநன் கீழே நோக்கினால் நான் குசுவிட்டேன். வியாநன் தேகத்திற்குள் நாலு பக்கத்திலும் வியாபித்தால் நான் கைகால்களெல்லாம் சொடக்கி னேன். உதாநன் கண்டத்திலிருந்து சப்தித்தால் நான் கொறட்டைவிட்டேன். சமாநன் உண்ட அந்நத்தைச் சமரசப்படுத்தினால் நான் புஜித்ததை சமரசப்படுத்தினேன். சுரோத் திரன் கேட்டதை நான் கேட்டேன். துவக்கிந்திரியம் ஸ்பரிசித்ததை நான் ஸ்பரிசித்தேன். நேத்திரம் பார்த்ததை நான் பார்த்தேன். சிங்குவை ரசத்தையறிய நான் ருசியறிந்தேன். கிராணம் கந்தத்தையறிய நான் கந்தத்தை யறிந்தேன். வாக்கு வசநிக்க நான் வசநித் தேன். பாணி வேலை செய்ய நான் இன்ன இன்ன தொழில்களைச் செய்தேன். பாதம் நடக்க நான் நடந்தேன். பாயுருமலஜல விசர்ஜநம் பண்ண நான் மலஜலவிசர்ஜநம் பண்ணினேன். உபஸ்தம் சுகிக்க நான் சுகித்தேன். தேகம் பிறந்ததை நான் பிறந்தேன். அது பெருத் தால் நான் பெருத்தேன். அது இளைத்தால் நான் இளைத்தேன். அது கிழண்டுபோனால் நான் கிழவனாய்ப் போனேன். அது சாகும்போது நான் சாகப் போகிறேனென்றும் எண்ணு வதுதான் அவர்களின் நிலைமை. அவர்களுடைய அகம்விருத்தி அநாத்மாவான இருபத் தேழு தத்துவங்களிலேயே சுற்றிக்கொண்டிருக்கும். அவர்கள் சுபாவம் எப்போதும் பகிர் முகமாகவே யிருக்கும். அவர்களுக்குக் கதி, ஓயாமல் ஜநநமரணத்தை யடைந்து துக்கித் துக்கொண்டிருக்கிறதேயாம். இனி ஞாநிகள் தன்னை உள்ளபடியாய் அறிந்திருப்பார்கள். அவர்களினது அகம்விருத்தி சாக்ஷியினிடத்திலேயே இருக்கும். அவர்களுக்குச் சுபாவம் அந்தர்முக நாட்டத்திலிருந்து நாமாரென்ற விசாரத்தை யுடையதேயாம். அவர்கள் இப் பொழுதும் ஜீவன்முக்தாளாய்ப் பின் விதேக முக்தியையும் அடைவார்கள். ஆகையால் அவர்கள் இவர்களை ஒருகாலும் அறியார்களென்று அறியத்தக்கது. ஐயா, அஞ்ஞாநிகள் ஞாநிகளின் மகிமையை யறியார்களென்று சொன்னீர்களே, ஞாநிகளைப்போல அஞ்ஞாநி களுக்கும், ஸ்தூல சரீரமுதல் ஆத்மாவரையிலுள்ள தத்துவங்களெல்லாம் சரியாயிருக்கும் போது, அஞ்ஞாநிகள் ஞாநிகளை யறியார்களென்று சொன்ன காரணமேதோவென்றால், குருடனுக்கும் கண் தெரிந்தவனைப்போல சகல அவயவங்களுமிருந்தாலும், குருடன் தன்னையுமறிந்துகொள்ளாமல் மற்றையோர்களையு மறிந்துகொள்ளாம லிருப்பதுபோலும்; ஊமைக்கு மற்றவர்களைப்போலச் சகல அவயவமுமிருந்தாலும், தானும் பேச யோக்கிய மில்லாமல், மற்றவர்களுடைய வார்த்தைகளைக் கேட்கவும் யோக்கியமில்லாம லிருப்பது போலும்; புத்தி சுவாதீநமுள்ளவன்போலக் கிறுக்கனுக்கும் சகல தத்துவங்களும் சரியா யிருந்தாலும், தன்னை அறிந்துகொள்ளவும், அன்னியர்களை அறிந்து கொள்ளவும் யோக்கி யதை இல்லாததுபோலவும்; அஞ்ஞாநியாகிற குருடனுக்கு ஞான நேத்திரமில்லாததால் மற்றைத் தத்துவங்களாகிற அவயவங்களெல்லாம் சரியாயிருந்தாலும் ஞாநநேத்திர

முள்ளவர்களை அறிய முடியாதது போலும், அஞ்ஞானியாகிற ஊமைக்கு மற்றைய அவயவங்களெல்லா மிருந்தாலும், ஞானவாயில்லாததனால் ஞானவாயை உடையவர்களுடைய வார்த்தையை யறிய முடியாததுபோலும், அஞ்ஞானியாகிற கிறுக்கனுக்கு ஞானியாகிற சொஸ்த புருஷனுடைய திதியை யறியமுடியாதென்றறிக.

70-வது தரங்கம்.

பகலில் பிரம்மவிசாரம் பண்ணுமல் ராத்திரியில் அதைச் செய்வது துக்கம்:—

புருஷார்த்தம் நான்கையும் சம்பாதிப்பதற்கு பகற்காலம் சுகங் கொடுக்குமே தவிர, ராக்காலம் துக்கத்தை யுண்டுபண்ணிப் புருஷார்த்தம் நான்கையும் கெடுக்கும் என்பதற்குச் சுருதி யுக்தி அநுபவம்:— ஊற்றமாம் பகற்காலம்போ லுபகார நிசியிலுண்டோ? வென்பதே சுருதி. ராஜ கிரகத்தில் மிருஷ்டாந்ந போஜநம் போடும்போது தூங்கிவிட்டு, குறவனைக் கெஞ்சி எச்சிற் சோறு வாங்கிச் சாப்பிட்டுத் திருப்தியாகாமல் தபிக்கிறவன் போலும்; என்பதே யுக்தி. இப்போது கோவிற் கட்டுகிறது, குளம் வெட்டுகிறது முதலிய தர்ம்மும், உத்தியோக முதலான தொழிலால் அர்த்த சம்பாதநமும், கண்காக்ஷியாய் அதிசயமான இந்திரஜால முதலான போகமும், நிரபேக்ஷையாய் மோக்ஷ சாதனமான கிரந்தாப்பியாசமும், சகலரும் பகலிற் செய்வதுபோலவின்றி, இக்காலத்திலுள்ள விவேகி அப்படி முக்திக்கு அந்தரங்க சாதநமான ஆத்ம விசாரத்தைப் பகலிற் செய்யாமல் ஸ்ரீரங்க மகாத்மிய பாராயணம் செய்கிறதும், கர்த்தாக்களாயிருக்கிற ஜீவர்களோடு துவித விவகாரத்தைச் செய்கிறதுமாக, பொழுதைக் கழித்துவிட்டு ராத்திரியில் ஆத்மவிசாரத்துக்கு உட்கார்ந்தால் தூங்குகிறவர்களும் தூண் மறைவில் ஒளிகிறவர்களுமாய், விளக்கு எண்ணெ திரி தூண்டுகோல்முதலிய சாதநாபேட்சையையும், பிரதி யோகியான காற்று, விளக்கு வெட்டுப் பூச்சிகளுடைய தடைகளையும் தடுக்கத் திரைமுதலானவை, வேண்டுவதால் மோக்ஷத்துக்குச் சாதநமான ஞானத்தைப் பெறவில்லை. ஆகையால் சகலத்துக்கும் இராவிக்கின காரியான அநுபவத்தையும் பார்த்து அறிந்துகொள்ளத் தக்கது. [இ-து.] பகலில் முதல் நாள் சுழுப்தியில் அநுபவித்த பிரம்மாநந்த வலுவையெல்லாம் பகற் காலத்தில் துவைதிகளோடு சகவாசத்தால் துவைதப் பேச்சுக்களையும் பேசிக்கொண்டும், துவிதமான நாமரூபங்களுடைய குணதோஷங்களைப் பார்த்துக்கொண்டும், துவிதசப்தங்களைக் கேட்டுக்கொண்டும், துவித விவகாரத்துக்கு நடந்துபோய் அவைகளைச் செய்துகொண்டும், அதைக் குறித்து மநசினால் ஆலோசனைபண்ணிக் கவலைப் பட்டுக்கொண்டும், சாயங்காலம் வரை இப்படியே காலத்தை வீணாய்க் கழித்துவிட்டு, ராத்திரியிலும் கோவில் குளங்களைச் சுற்றுவதால் மீதமிருந்த கொஞ்சச் சுழுப்தி சுகத்தையும் தொலைத்துவிட்டு, பிற்பாடு வேதாந்த சிரவணத்துக்கு உட்கார்ந்த மாத்திரத்தில், பிராணன் மநசு முதலான கருவிகளெல்லாம் நிர்ஜீவனாய்ப் போவதும் தவிர, இந்த ஜாக்கிராவஸ்தையை விட்டு, பேய்பிடித்த பெண் தெய்வ சந்நிதியிற் போனவுடன், தலைவிரித்துக்கொண்டு தன் பெண் வடிவத்தை மறந்து பேயாடுவதுபோல், சுழுப்திக்குப் போய்த் தலையாட்டம் கொடுத்து நித்திரை

போவதால், அஞ்ஞானாவரணங்களை நிவர்த்திபண்ணுகிறதான வேதாந்த சிரவணம் அஞ்ஞானாவரணங்களை விருத்தி பண்ணிவிக்கும் என்பதற்கு யுக்திகள்:— கட்டுச்சாதம் கொண்டுபோனவன் மீன் குஞ்சுகளுக்கெல்லாம் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகச் சாதம்முழுமையும் போட்டுவிட்டு, தன் வயிறு நிறைவதற்காகச் சாதமில்லாமல், சோறுகட்டின துணியை நக்குவதுபோலும்; அறிக.

71-வது தரங்கம்.

மந்தமுமுட்சுவுக்குக் குரு தேசாந்தரம் போனபின்புதான் தாபமுண்டாகும்:-

முமுட்சுவுக்குக் குரு சமீபத்திலிருக்கும்போது அருமை தெரியாது, பின்னால் ஆத்திர முண்டாகும். [எ-தி.] குழந்தைக்குத் தாய் சமீபத்திலிருக்கும்போது அருமை தோன்றாமல், அவள் வெளியேறிப்போனபின் தபிப்பது போலும், மழை பெய்யும்போது தண்ணீரை ஆதரவாய்க் கட்டிக்கொள்ளாமல் பின்னால் தண்ணீரில்லை என்று தபிப்பதுபோலும்; யௌவநத்தில் பிரம்மாப்பியாசம் பண்ணாமல் விர்த்தாப்பியத்தில் விசாரணை புத்தியிலேறாமல் தபிப்பதுபோலு மறிக. [இ-து.] அபக்குவியான முமுட்சு குருநாதனிருக்கும்போது, அவரிடத்திலேயே நிழல்போலப் பிரியாமலிருந்து, அவருக்கு அன்புடன் பணிவிடை செய்து, அவர் சந்தோஷத்தால் அநுக்கிரகிக்கிற உபதேசத்தையும் ஆதரியாமல், தேக போகத்துக்குச் சாதநமான பெண்டாட்டி பிள்ளைகள், வீடு வாசல், நிலங்கரை, கோடு, நாடு, கல்யாணம், கார்த்திகை, சுபாசுபங்கள், ராகத்துவேஷங்கள், மாநாபிமாநங்கள் முதலான வியவகாரங்களில் ஆசக்தனாய், மேலே சொல்லிய சங்கதிகளுக்காகச் சதா அலைந்துகொண்டு காலங்களை யெல்லாம் விருதாகாலமாய்ப் போக்கி வாழ்நாளை வீண் நாளாய்ப் பண்ணிவிட்டு, குருநாதன் விதேகமுக்தி யடைந்தபின் அவருக்குச் சமாநமாக ஒருவரைப் பார்க்கவேண்டுமென்று தேசதேசமாய் ஊர்ஊராய் ஆளாளாய்த் தேடிப்பார்த்ததிலும், அப்படிப்பட்ட மகிமையுள்ள மகாபுருஷனைக் காணாமல், ஐயோ! நாம் குருநாதனிருக்கும்போது அறியாமையால், அவர் நம்மை பலாத்காரம் பண்ணுகிறாரே, அவரிடத்தில் போகவேண்டி யிருக்கிறதே என்று அசிரத்தை பண்ணிவிட்டோமே, இனிமேல் என்ன செய்யப்போகிறோமென்று தாபப்படுகிறான். [எ-தி.] மிருஷ்டாந்ந போஜநத்திற்குச் சாப்பிடக் கூப்பிடும்போது, எனக்குப் பசியில்லை என்று சொல்லிவிட்டு, விளையாடிக் கொண்டிருந்தவன், அப்புறம் பசியெடுத்ததின்பேரில் அந்தத் தாதா கதவைச் சாத்திப் படுத்ததின்பேரில் பரிதாபப்படுகிறது போலும்; கோவிலுக்குச் சுவாமி தரிசநத்துக்குப் போய்க் கூட்டமா யிருக்கிறதென்று ஓரிடத்தில் தூங்கிவிட்டுக் கோவில் திருக்காப்பிட்டபின் விழித்துப் பார்த்து பரிதபிக்கிற பக்தன்போலவும்; தேவியை உபாசித்துவருகிறவனுக்குச் சொப்பனத்தில் தேவி அநுக்கிரகிக்க வந்தகாலத்தில் சாக்ஷாத் தேவி யென்று நினையாமல், சாமானிய ஸ்திரீயென்று நினைத்து மயங்கி விகாரியாய்ப் போனபின், அதைப் பின்னால் நினைத்துத் தபிக்கிறவன்போலே யாகுமென்று அறிந்து, குருநாதன் ஜீவன் முக்திதசையி லிருக்கும்போதே அவரிடத்திற் பெறவேண்டியவை யெல்லாம் பெற்றுக் கிருதார்த்தனாய் வாழக்கடவது.

ஞாநிகள் புத்திசாலிக ளென்றும், அஞ்ஞாநிகள் மூடர்க ளென்றும் சொன்ன சொல்லின் கருத்து:—

ஞாநியானவன் ஆகாசகுணமான ஒரு சப்தத்தையே அழிவற்ற பொருளாயும், அத்தியந்தம் சத்தாயும் பண்ணுகிறுன். அதெப்படி யென்ருல், சுருதி குரு சுவாநுபவ யுக்திருபமான, லக்ஷியார்த்தருபமா யிருக்கிற சப்தத்தை அழிவற்ற தத்துவ ஞாநமாகச் செய்வதாலும், மற்றமாயாம்சமாய் வாச்சியார்த்தமா யிருக்கிற நாமரூபங்களைப்பற்றி வருகிற சப்தங்களை, அத்தியந்தாசத்தாய்ப் பண்ணுகிறதாலும் புத்திசாலியென்று சொல்லப்பட்டன. இனி அஞ்ஞாநிகள் உள்ளதை உள்ளபடியாய் விளக்கிவிப்பதாயும், அநாத்மாத்தியாசங்களை நேதிப்பதாயும், உடனே துக்கநிவர்த்தி, தடையற்ற ஆநந்தரூபமான ஜீவன் முக்திச் சுகத்தைக் கொடுப்பதாயு மிருக்கிற, சுருதி குரு சுவாநுபவ யுக்திகளோடு கூடிய சப்தங்களைத் தாங்கள் மறந்ததுமன்றி, அவைகளைப் பரிசீலநம்பண்ணி வருகிற சத்துக்களையும் நிந்தித்துக்கொண்டு, ஒரு துரும்பளவேனும் வடிவமில்லாமலும், அர்த்தமில்லாமலும், அநுபவமில்லாமலு மிருக்கிற நாமரூபவடிவங்களைப்பற்றி சப்தங்களைப் பிரமாணமாக எண்ணியும், அவைகளைப்பற்றி அநேகவிதமான ராகத்துவேஷங்களைச் சிந்திப்பதும், அந்தப்படி இந்திரியங்களை அலைத்துவிப்பதும், சரீரத்துக்கும், மற்றவர்களுக்கும், திரவியங்களுக்கும், சதா காலக்ஷேபத்துக்கும் கெடுதிகளான பிரவர்த்திகளைச் செய்வதுந் தவிர, சித்தத்திலேயும் அந்த வாசனையைப் பசுமரத்திலாணிபோல அதிதிடப்படுத்தி வைத்துக்கொண்டு, இப்போதும் துக்கப்பட்டுக்கொண்டு, இனிமேலும் அநந்தகோடி ஜநநமரண சம்சாரங்களுக்கு, வியாபாரி அச்சாரம் போட்டுவிப்பதுபோல, வைத்துக்கொண்டிருப்பதாலும், அவர்களை மூடர்களென்று சொன்னது யுக்தமென்று அறியத்தக்கது. [எ - தி.] ரத்நப்பரீக்ஷையின் ஞாநம் தெரிந்தவன், ரத்நங்களைப் பந்தோபஸ்து செய்வதும், மற்றை வெறுங்கல்லுகளை வெளியில் தள்ளுவதுபோலும்; அப்பரீக்ஷையின் ஞாநம் தெரியாதவன் ரத்நங்களை அலக்ஷியமாய்த்தள்ளி வெறுங்கல்லுகளை லக்ஷியமாய் வீட்டிற்குள் பந்தோபஸ்துபண்ணி வைத்துக்கொண்டு, அந்தக் கல்லுகளையே வைத்து வியாபாரம் பண்ணிக்கொண்டு, அதனுல் லாபமில்லாமல் நஷ்டத்தையே அடைந்துகொண்டு, சுவரோடேயானுலும் சொல்லி அழவேண்டுமென்று சொல்லிய பழமொழிப் பிரகாரம், இந்த வீண் சப்தங்களான கல்லுகளைக் கேட்பார்களில்லை யென்று சதா துக்கசமுத்திரத்தில் முழுகித் தபித்துக்கொண்டிருக்கிறவன் போலும்; கரும்பு இரண்டு வாங்கிவந்ததில் தகப்பன் ஒரு கரும்பைத் தட்டி, தோடு சக்கைகளைத்தள்ளி ரசத்தைக் கிரகிப்பதுபோலும்; மகன் அந்த முழுக் கரும்பைச் சாயரக்ஷைவரை கடித்துப் பார்த்ததிலும் கடுகத்தனைரசங்கூட வராமலிருந்ததுந் தவிர பல்வலி சகிக்கமுடியாமற் போனபின் இதில் யாதொரு ரஸமுமில்லை யென்று தள்ளுவதுபோலு மறிக.

72-வது தரங்கம்.

வாசனக்ஷயமான மனசு தோன்றினும் பந்தஹேதுவாகாது:—

சித்தத்திலிருக்கிற அறியாமை, வாசனை, கருத்துருத்துவங்கள் தத்துவ ஞானத்

தாற்போனபின் அந்தச்சித்தம் சங்கற்பரூபமாய்த் தோன்றினுலும் அதனுல் பவபயமில்லை. [எ-தி.] வருஷாகாலத்தில் மழைபெய்து ஓய்ந்து சரத்காலத்தில் மேகங்கள் ஆகாசத்தில் தோன்றினுலும், அதனுல் இடி மழை முதலான துக்கங்க ளில்லாததுபோலு மறிக. [இ-து.] சொரூபத்தை யறிந்தபிறகு மனசென்று சொல்வது உபசாரம். [எ-தி.] வேலைபோனபின் தாசில்தார் என்று சொல்வதுபோலும், புருஷன் செத்தபின் பழையசுமங்கிலி என்று சொல்லுவதுபோலும், சன்யாசம் பண்ணிக்கொண்டபின் அவனுக்குக் குருவாலிடப்பட்ட நாமத்தையறியாமல் லோகத்தார் பழையபேரைச் சொல்லுவதுபோலு மறிக. விறகில்லாத அக்நி தன் காரணுக்நியில் அடங்குவதுபோல, விஷயவாசனை யில்லாத மனசும் சொரூபத் திலடங்குமென் றறிக. [இ-து.] ஜகத்தைப் பொய்யென்று அறிந்திருக்கிற ஞாநிக்கு வியவகாரகாலத்தில் சுகதுக்கந் தோன்றினுலும், பிற்பாடு சித்தத்தில் வாசனையாயிராது. [எ-தி.] நாடகம் பார்க்கிறவனுக்குப் பின்னுல் சுகதுக்காதிகளுடைய வாசனையிராதது போலும், பிறர்வீட்டுச் சமாராதனையில் பரிமாறுகிறவன்போலு மறிக. ஞானிக்கு ஒருகால் வாசனையால் கர்த்தாவென்று வந்தாலும் குற்றமில்லை. ஞானிக்கு ஒருகாலும் தேகம் நானென்றபுத்தி வராதென்று ஓரிடத்தில் சொல்லியிருக்கிறது. மற்ருேரிடத்தில் ஒருகால் போககாலத்தில் நான்மனிதனென்று தோன்றுமென்று சொல்லுகிறது. இந்த இரண்டுக் கும் விரோதமில்லாம லிருப்பதற்கு யுக்தி:—அபத்தமாய்ப் பாடம் பண்ணினபிறகு வியுத் பத்தியால் அபத்தம் திருந்தினபிற்பாடும், அவசமாய்ப் பழையபாடம் ஒருகால் வந்தாலும், அவன் வியுத்பத்திக்கு மோசமில்லாதது போலும்; சந்நியாசம் செய்தபிற்பாடு, பூர்வா சிரம நாமத்தைச் சொல்லிக் கூப்பிடும்போது அவசமாய்த் தன்னைக் கூப்பிடுவதுபோல் தோன்றினுலும், அதனுல் அந்தச் சந்நியாசாசிரமத்துக்கு மோசமில்லாததுபோலு மறிக. [இ-து.] சித்தத்திலே வாசனை ஏருமல் எவ்வளவு வியவகாரம் பண்ணினுலும் விரோத மில்லை. [எ-தி.] எவ்வளவு சண்டைக்கு நின்ருலும் கச்சேரியில் பிராதுகொடாம லிருப்பது போல வறிக. [இ-து.] மனசு சுவாதீனமானவனுக்குச் சகலமும் லபிக்கும். [எ-தி.] சரளி தெரிந்தவனுக்கு எந்த இராகமும் தடையன்றியில் பாட வருவதுபோலும், இந்திரஜாலம் தெரிந்தவனுக்கு ஜனங்களுடைய பிரார்த்தனைப்படிக்கு விநோதத்தைக் கொடுக்கிற எந்த வித்தையும் செய்யவருவதுபோலு மறிக.

ஞானம்வந்தும் மனசுமுதலான துவிதம் தோன்றிக்கொண் டிருக்கும்போது இவனுக்கு அதில் எப்படி ஆசைவராமலிருக்கும்? [எ-தி.] சின்னப்பயல்கள் விளையாட் டுக்காக அசிங்கத்தைப் பொடிப்பட்டையில் வைத்துக்கட்டி வீதியில் போட்டிருப்பதை, தெரியாதவன் மயங்கி ஆசைப்படுவானே தவிர, தெரிந்தவன் சோதனைபண்ணி யிருப்ப தால் மயங்கானென்பதுபோலவென் றறிக. [இ-து.] வாசனுக்ஷயமான மனசு வியவ காரம் பண்ணிக்கொண் டிருந்தாலும் அதனுல் யாதொரு ஜனனமரணம் பயம்துக்கம் யாதொன்றும் வரமாட்டாது. [எ-தி.] பல்லைப்பிடுங்கின பாம்பு படமெடுத்தாடினுலும், உயிரோடே சஞ்சரித்துக்கொண் டிருந்தாலும், அதனிடத்தில் யாருக்கும் பயமில்லாதது போலும்; ரசம் கெந்த வீரம் பூரம் முதலான பாஷாணங்கள் சித்தகுளிகையால் சுத்தமான

பின் சாப்பிடுவதில், ஒருவருக்கும் மரணபயமில்லாமல் வியாதியும் நிவர்த்தியாவதுபோலு மறிக.

73-வது தரங்கம்.

சூக்ஷ்ம புத்திக்கே ஞானம்வரும், ஸ்தூலபுத்திக்கு வாராது:—

சூக்ஷம புத்தியுள்ளவர்களுக்கே ஞானம் வரும், ஸ்தூல புத்தியுள்ளவர்களுக்கு ஞாநம் வாராது. [எ-தி.] இந்திரப்பிரஸ்தமென்ற சபையில் பாண்டவர்களையும் துரியோதனாதிகளையும் பார்த்து 'வீடு நிறைய வைத்திருக்க வேண்டும். நாங்கள் வந்து பார்த்துச் சுகிக்கவேண்டும்' என்று சொல்லிப் பீஷ்மாசாரியர் முதலானவர்கள், துரியோதனாதிகளுக்கும், பாண்டவர்களுக்கும் இரண்டாயிரம் ரூபாய் கொடுத்து அனுப்பி வைத்ததில், துரியோதனாதிகள் வைக்கோலை வாங்கி அரண்மனை முழுக்க அடைத்து, எறும்பு போகக்கூட இடமில்லாமற் செய்தது மன்றியில், மீதமுள்ள வைக்கோலையும் வீதியில் போட்டு வைத்துக்கொண்டிருந்ததையும்; பாண்டவர்கள் பகல்வத்தி முதலான தீபத்தையும், நிரம்பப் போட்டு, சோடசோபசாரமும் அறுசுவையுடன் போஜனமும், செய்துவைத்துக் கொண்டிருந்ததுபோலு மறிக. [இ-து.] அந்தக் கரணம் மூன்று குணங்களுடன் கூடி உண்டாயிருந்தாலும், அக் குணங்களில் இரண்டு குணங்களால் பிரயோஜன மில்லாமல், சத்வகுண மட்டும் சொரூபானுபவம் பண்ண யோக்கியமுள்ளதாயிருக்கிறது. [எ-தி.] மூன்று சரீரங்களில் சூக்ஷ்மசரீரம்மட்டும் பிரம்மத்தில் லயிப்பதுபோலும், மூன்று அவஸ்தைகளில் ஜாக்கிரம்மட்டும் தத்துவ ஞானம்பெற யோக்யமாயிருப்பதுபோலும், ஜீவேசுவர ஜகத்தில் ஜீவன்மட்டும் பந்தமோக்ஷ அதிகாரியா யிருப்பதுபோலும், தேவமனுஷ்ய திரியக்குகளில் மனுஷ ஜன்மம்மட்டும் ஜீவன் முக்திபெறச் சாதகமாவதுபோலு மறிக. [இ-து.] ஆத்மா எங்கும் நிறைந்திருந்தாலும், ஆத்மாபிமுகமான சூக்ஷ்ம புத்தியுள்ளவனுக்கே விளங்கும். [எ-தி,] தந்தி எங்கும் போடப்பட்டிருந்தாலும், தந்திக்காரனுக்கே அந்தப் பேச்சு தெரிவது போலவறிக. [இ-து.] சூக்ஷ்மபுத்திக்கே ஞானம் வரும்; ஸ்தூல புத்திக்கு ஆத்மஞானம் வாராது, [எ-தி.] சூக்ஷ்ம புத்தியோடே கூடியிருக்கிற சுரோத்திரேந்திரியத்துக்கே பாட்டினுடைய இராக ஞானமும், சப்தசுவரமும், ஆரோஹணவரோஹணக் கிரமமும், சரளி அலங்காரம், பல்லவிகள் முதலானவற்றிலுள்ள தாரதம்மிய ஞானமும் உண்டாவது போலும்; சூக்ஷ்ம புத்தியோடே கூடியிருக்கிற நேத்திரேந்திரியத்துக்கே, வஜ்ர முதலான நவரத்நங்களுடைய குணதோஷங்களும், விலைகளின் தாரதம்மிய ஞானமு முண்டாவது போலும்; வியுத்பத்தி ஞானத்தோடே கூடிய புத்திக்கே சுலோகங்களிலுள்ள அபத்தம், சுபத்தம், அனர்த்த முதலான ஞானம் வருவதுபோலும்; அறிக. [இ-து.] அந்தக் கரணத்திலுண்டாகிற சாத்வீக, இராஜச, தாமசமான மூன்று விருத்திகளில், தாமச விருத்தியானது அதிஸ்தூலமாயிருப்பதால், தேர்வடம் ஊசித் துவாரத்தில் நுழையாததுபோலும், அதி சூக்ஷ்மமான பிரம்மத்தில் இந்த விருத்தி நுழையாது. இராஜச விருத்தியோவென்றால், காமக் குரோதங்களால் சலித்துக்கொண்டிருப்பதால், மின்னலில் ரத்தினப் பரீக்ஷை பண்ணு

வதுபோலும், காற்றினு லசைந்துகொண்டு ஓடுகிற நதிப்பிரவாஹத்தில் தன் முகத்தைப் பார்ப்பதுபோலும், அத்தியந்தம் சொப்பிரகாசமாயிருக்கிற ஆத்மாவை, இந்த விருத்தியாலும் அறியக் கூடாது. சாத்விக விருத்தியானது சூக்ஷுமமாயும், நிர்மலமாயும், நிச்சலமாயுமிருப்பதால் பொடிச்சரடு ஊசித் துவாரத்தில் நுழைவதுபோலும், நிர்மலமான கண்ணுடியில் முகம் தெரிவதுபோலும், இந்த சாத்வீக விருத்தியே ஆத்மாவில் பிரவேசிக்குமென்பதற்கு இந்த விருத்தியிலேயே ஆத்மா நிர்மலமாயும், சுவச்சமாயும், சச்சிதாநந்த சொருபமான ஸ்வலக்ஷணத்தோடே கூடினதாயும் பிரகாசிப்பாரென்றறிக.

74-வது தரங்கம்

மனசே சர்வகர்த்தாவே தவிர, ஆத்மா சாக்ஷிமாத்திரம்:—

சகல வியாபாரமும் மனசே செய்கிறது. ஆத்மா சாக்ஷியாய் விளக்கி வைத்துக்கொண்டிருக்கிருர். [எ-தி.] நாடகசாலையில் கூத்தாடிச்சியே ஆடுகிருளே தவிர, விளக்கு விளக்கிவைத்துக்கொண்டிருக்கிறதுபோல வறிக. [இ-து.] மனசுக்கு விவேகத்தைச் சொல்லி, சங்கற்பியாமல் சும்மாவிருவென்று சொன்னுலும் அப்படி இராமல் விஷயத்தைக் குறித்தே புலம்பிக்கொண்டிருக்கும் [எ-தி.] சமாராதனையில் ஒரு கிழவன் எழுந்திருந்து தள்ளாடிப் புள்ளாடிப் புலம்புகிறவனை சிறுபிள்ளைகள் பார்த்து, நீ சும்மா ஒரு இடத்தில் கிடந்து கழியென்று சொன்னுலும் அப்படி இராமல் யதாப்பிரகாரமாய்ப் புலம்புவதுபோல அறிக. [இ-து.] மனசுபோன வழியாகவே சகல இந்திரியங்களும் போகும். [எ-தி.] இஞ்சின் வண்டி எந்தப்பக்கம் எப்படி, மெதுவாகவோ, வேகமாகவோ, போகிறதோ பின் வண்டிகள் முழுமையும் அப்படியே போவதுபோலும், இராஜாவின் நடை எப்படியோ அப்படியே மற்ற ஜனங்களும் நடப்பது போலும், காற்று எந்தப் பக்கம் அடிக்கிறதோ அந்தப் பக்கம் தீயின் சுவாலையும் புகையும், நற்கந்த துர்க்கந்தங்களும் போவதுபோலு மறிக. [இ-து.] இந்திரியங்களில்லாமல் மனசு இருக்குமென்பதற்கு அனுபவம், சொப்பன மனோராச்சியமே சாக்ஷியென் றறிக. மனசில்லாமல் இந்திரியங்களிராவென்பதற்கு அனுபவம் சுழுப்தி, மூர்ச்சை சமாதிபோல என்றறிக. இதற்கு யுக்தி-மரமில்லாமல் இலையிராது. இலையில்லாமல் மரமிருப்பதுபோலும்; காலில்லாமல் தலை ஜீவித்திருக்கும், தலையில்லாமல் கால் ஜீவித்திராததுபோலும்; வாலில்லாமல் குரங்கிருப்பதும், குரங்கில்லாமல் வாலிராததுபோலு மறிக. [இ-து.] மனசு சங்கற்பத்தினுல் பிரவர்த்தி விருத்தியாய் அதனுல் வாசனை விருத்தியாய்த் துக்கப்படுத்தும். [எ-தி.] பூமியிலடங்கியிருந்த வச்சனுவி எட்டிவிதை மழையினுல் மரமாய் வளர்ந்து அதனுல் வேரோடித் துக்கப்படுத்துவதுபோல வறிக. [இ-து.] ஆத்மாவினிடத்திலுண்டான மனசு அஞ்ஞானத்தாற் கட்டுப்பட்டிருப்பதால் ஆத்மாவில் லயிப்பதற்குப் பிரயாசமுண்டு [எ-தி.] ரசத்தில் கொஞ்சம் எடுத்து சித்தியால் கட்டின ரசம், மறுபடியும் அகண்டரசத்தில் ஒன்று சேருவது பிரயாசமாயிருப்பதுபோல வறிக. [இ-து.] ஆத்மா மூன்று காலத்திலும் நிர்விகாரியா யிருக்கும்போது பந்தமோக்ஷாதி சகல கற்பனைகளையும் மனசு பண்ணுகிறது. [எ-தி.] நிர்விகாரியாய் சுகமாய்ப் படுத்திருக்கும்போது,

நித்திரா சக்தியே சொப்பனுதி விகாரங்களையும் தெளிவையும் கற்பிக்கிறது போலும்; சுவர் மூன்று காலத்திலேயும் ஒருபடித்தா யிருக்கும்போது, சித்திரிகன் சித்திரம் எழுதி அழிப்பது போலும்; பழுதை மூன்று காலங்களிலும் ஒருபடித்தா யிருக்கும்போது பார்க்கிறவனே பாம்பு வந்ததாகவும் போனதாகவும் பார்ப்பதுபோலு மறிக. [இ-து.] மனசு சகல வியா பாரமும் செய்யும்போது, எல்லாம் தான் செய்வதுபோலத் தோன்றினுலும் அந்த மனசுக்கே தவிர நமக்கு ஒரு கருத்துருத்துவமுமில்லை. [எ-தி.] குழந்தைகள் ஓடும்போது சந்திரன் ஓடுகிறது போலும், ரயில் ஓடும்போது மரம் ஓடுகிறது போலும், மேகம் ஓடும்போது கோபுரம் ஓடுகிறது போலும், படுக்கையில் படுத்திருக்கிறவன், நித்திரையா லடிபட்டுத் திரிகிறதுபோலத் தோன்றினுலும், தட்டாமாலை சுற்றினவனுக்குப் பூமி சுற்றுகிறதுபோலத் தோன்றினுலும், எப்படி வாஸ்தவமல்லவோ அப்படி மனசின் கருத்துருத்துவம் ஆத்மாவில் தோன்றினுலும் வாஸ்தவமல்லவென்றறிக. [இ-து,] மனசு தன்னுடைய செய்கையை சாக்ஷியினிடத்தில் ஆரோபிக்கிறது. [எ-தி.] துஷ்டன் தான் திருடித் தயிரைக் குடித்து ஏழை தலையில் கையைத் துடைப்பதுபோல வறிக. [இ-து.] மனசு கற்பித்த பஞ்ச விஷய மும் துக்ககரமாயும், சஞ்சலமாயும், அநித்தியமாயுமிருக்கும். [எ-தி.] ஆண்டி பெற்றது அஞ்சுங் குரங்கு என்ற பழமொழிபோல வறிக. [இ-து.] மனசே சகல தொழிலுக்கும் கர்த்தாவாயிருக்கிறதே தவிர, ஆத்மா சாக்ஷிமாத்திரமாயிருக்கிரு ரென்பதற்கு சுருதி யுக்தி அனுபவ மென்னவென்ருல், மனசைத் தவிர அவித்தை என்பது வேறில்லை, சகல பந்தத்துக்கும் காரணமாயிருக்கிற அவித்தை மனசுதான். அந்த மனசு எப்போது, விருத்தி ரூபமாய்க் கிளம்புகிறதோ அப்போது சகல ஜகத்தும் கூடவே தோன்றுகிறது. மனசு எப்போது நசிக்கிறதோ அப்போது சகல ஜகத்தும் நசிக்கிறதென்பதே சுருதி. சொப்பன அவஸ்தையில் யாதொரு சிர்க்கு சந்தன வனிதாதி விஷயங்களுமில்லாம லிருந்தும், இந்த மனசு தன்னுடைய சக்தியினுலே போக்தாவையும் போகத்தையும் போக்கியத்தையும், இந்தத் திரிபுடியினுலுண்டுபண்ணப்படுகிற இராகத் துவேஷங்களையும் சுகதுக்கங்களையும் கற்பிக்கிறதே யுக்தி. அப்படியே ஜாக்கிரத்திலும் மனசே தன்னுடைய சக்தியினுலே போக்த்ரு, போக, போக்கிய முதலான திரிபுடிகளைக் கற்பிக்கிறதே அனு பவமென் றறிக.

ஐயா, தாங்கள் சொன்னபடி அனுபவத்திலில்லையே; அது எப்படி என்ருல், இந்த ஜாக்கிரத்தில் ஒவ்வொரு மனுஷர்களும் குபேரனுக்குச் சமானமான பணக்காரர்களாய் நாமாகவேண்டுமென்றும், பிரகஸ்பதிக்குச் சமானமான புத்திசாலியாக வேண்டுமென்றும், சுக்கிரனுக்குச் சமானமாகக் கவியுடையவனுக ஆகவேண்டுமென்றும், மார்க்கண்டேய மகரிஷிக்குச் சமானமாக சிரஞ்சீவியாயிருக்க வேண்டுமென்றும், மன்மதனுக்குச் சமான மாக ரூபவானுக வேண்டுமென்றும், சௌபரி ரிஷிக்குச் சமானமாகப் புத்திரர்கள் பிறக்க வேண்டுமென்றும், அனுமாருக்குச் சமானமாக அரோக திடகாத்திரமும், நவ வியாகரண ஞானமு முண்டாக வேண்டுமென்றும், ஹரிச்சந்திரனுக்குச் சமானமாய் சத்தியவானுக இருக்கவேண்டுமென்றும், இப்படியெல்லாம் நினைத்திருப்பவர்களுக்குள்ளே ஒருவருக்கும்

எண்ணினபடி முடியாம லிருக்கும்போது, ஜாக்கிரத்திலே தோன்றப்பட்ட சகல விஷயங்களும் தன் மனசின் கற்பிதமென்று எப்படிச் சொன்னீரென்றல்; நீ மூடத்தனத்தாலிப்படிச் சங்கித்தாய்! அதற்கு நாம் உத்தரம் சொல்லுகிறேம் கேள்;— மனசென்பது இருவிதம், அதில் ஒன்று வாசன ரூபமாயிருந்து சகல விஷயங்களையும், சகல திரிபுடிகளையும், கற்பிக்கும்படியான வல்லமையுள்ளதா யிருக்கும், மற்றென்று முந்திச் சொல்லிய மனசினல் கற்பிக்கப்பட்ட அநேக கோடி மனசுக்குள் ஒன்ருயிருக்கும். ஆகையால் வாசனரூபமான மனசினல் சகல ஜகத்தும் கற்பிக்கப்பட்டிருக்கிறதென்று சொன்னதை அறியாமல் நீ சங்கித்தாய், அதைத் திருஷ்டாந்தங்கள் மூலமாய் அறிவிக்கிறேம் கேள்:– சொப்பனத்தில் தோன்றின, ஜீவேசுவர ஜகத்துக்களையெல்லாம் கற்பிக்கிறது வாசன ரூடமான மனசு, அதில் ஏகதேசமாய்க் கற்பனையாயிருக்கிற ஒரு மனசு அதில் வருகிற சுகதுக்கங்களை அனுபவிக்கிறது. இன்னும் ஒரு ஆலமரத்தை யுண்டுபண்ணுகிற ஒரு விதையே, அந்த மரத்தையும், பணைகளையும், கொப்புகளையும், அநேக கோடி, இலை, பூ, காய்களையும் பழங்களையும் உண்டுபண்ணுகிறது. அதில் காய்த்த ஒரு விதை அந்த மரத்திலொருவிதமான இலை காய் முதலானதுகளைக் கற்பனை பண்ண முடியாததுபோலும்; ஒரு பாணத்திலிருக்கிற தீயானது அனந்தகோடி தீப்பொறிகளை யுண்டுபண்ணும், அந்தப் பொறி மற்றெப் பொறிகளையும் கற்பிக்கமாட்டாதது போலும்; இந்திரஜாலக்காரனிடத்தில் இருக்கிற மாயா சக்தி அனந்தவிதமான உலகங்களையும் அநேக மாயாவிகளையும் கற்பிக்கும், அப்படிக் கற்பனைக்குட்பட்ட ஒரு மாயாவி ஒன்றையும் கற்பிக்கமாட்டாததுபோலு மறிக. மனசு போனவழியே சகல இந்திரியங்களும் போகும். [எ-தி] நதியில் பிரவாஹம் எந்த வழியாய்ப் போகிறதோ அந்த வழியாய் அதில் கிடக்கிற செத்தை குப்பைகளும் போவது போலும், ஊர் தெரிந்தவன் முந்தி எந்த வழியாய்ப் போகிறனே, அந்த வழியாய் ஊர் தெரியாத மற்றவர்களும் போவதுபோலும், உபாத்தியாயர் எப்படி வேதத்தைச் சந்தை சொல்லி வைக்கிறரோ அந்தப்படி பிள்ளைகளும் சொல்லுவதுபோலு மறிக. இந்திரியங்களில்லாமல் மனசு இருக்கக்கூடும், மனசில்லாமல் இந்திரியங்களிருக்கக்கூடா. [எ - தி.] தாயில்லாமல் பிள்ளையுண்டாகாது, பிள்ளை பிறக்காமற்போனலும் தாயிருக்கிறப்போல அறிக. மனசு தன் கருத்துருத்துவத்தை ஆத்மாவின்பேரி லாரோபிக்கிறது. [எ-தி.] ஜலத்தினுடைய அசைவு முதலானவைகளைப் பிரதிபிம்பத்தில் காண்பதுபோல வறிக.

75-வது தரங்கம்.

மனசு ஆத்மாவில் லயிப்பது உத்தமம். ஆத்மசிந்தனை பண்ணுவது மத்திமம். விஷயசிந்தனை பண்ணுவது அதமம்:—

மனசு ஆத்மாநாத்மாக்க ளிரண்டையும் நினையாமல், ஆத்மாமாத்திரமாய் லயித்திருப்பது உத்தமம். அதற்கு முடியாமற்போனல் அநாத்மசிந்தனையை மறந்து, ஆத்மசிந்தனைமட்டுமாவது சிந்திக்கவேண்டு மென்பது மத்திமம், விஷய சிந்தனையைச் செய்கிற மனசு பந்தப்படும், ஆகையால், அதமம், [எ - தி.] காமவிகாரமன்றியில் கௌபீனசுத்

தத்தையுடையவன் உத்தமன்; அதற்கு முடியாமற்போனால் கல்யாணம்செய்த பெண்ணினிடத்தில்மட்டுங் கூடென்றும், மறுமாதரை மாதாவைப்போல் நினைத்திருக்கவேண்டுமென்ற விதிப்படியிருப்பவன் மத்திமன்; பரஸ்திரீகளைச் சேருகிறவன், இகபரங்களிரண்டிலும் வியாதி நரகாதி துன்பமுறுபவன் அதமனென்றறிக. [இ-து.] நிர்விகற்பசமாதியில் லயப்படாத மனசு விசாரணையில் லயப்படலாம். அதிலும் லயப்படாத மனசு பிரணவோச்சாரணையால் லயப்படலாம். [எ-தி.] குழந்தை தொட்டிலில் சுயமாய்த் தூங்காதபக்ஷத்தில் பக்ஷணத்தைக்கொடுத்துத் தூங்கப்பண்ணுவது போலும், அதிலும் தூங்காத குழந்தையைப் பாடுவதால் தூங்கப்பண்ணுவதுபோலு மறிக. [இ-து.] ஒருபுருஷன் தன்ஸ்திரீயை தன்னுடைய ஆக்ஞைக்குள்ளடக்கி ஆளுகிறது உத்தமம், அல்லது சகல குடும்பவியாபாரத்தையும் லாபநஷ்டத்தையும் பெண்சாதியிடம் ஒப்புவித்துப்போட்டு தனக்கதில் சம்பந்தமன்றியிருக்கிறது குற்றமில்லை. அவளுமிவனும் ஒத்துமையில்லாமல் அடித்துக்கொண்டு சர்க்காரிற்போய் இரண்டுபேரும் தண்டனைப்படுகிறதுதான் கெடுதலாயிருக்கிறதுபோல, சாக்ஷியாகியதான் அந்தக் கரணவிருத்திகளையடக்கி நிர்விகற்பசமாதி செய்கிறது உத்தமம். நாம் சாக்ஷி, சகல கருத்துருத்துவமும் அந்தக் கரணத்திற்கே, நமக்கு சம்பந்தமில்லை, என்று நிச்சயஞானத்தோடே யிருக்கிறதுங் குற்றமில்லை. அந்தக்கரணமும் தானும் அன்னியோன்னிய அத்தியாசத்தை யடைந்து, அந்த அத்தியாசத்தாற் புண்ணியபாபகர்மங்களை ஒப்புக்கொண்டு, ஈசுவரனால் ஜனனமரண சம்சாரத்திற் கட்டுப்பட்டுத் துக்கப்படுகிறதுதான் கெடுதலென்றறிக. [இ-து.] மனோவிருத்தி எதில்விட்டாலும் அந்த ஆகாரப்படும். [எ-தி.] தம்பூர் சப்தம் எந்த எந்த இராகத்திற் சேர்ந்தாலும் ததாகாரமாவதுபோலும், தண்ணீரைக் கருவேல்முதல் கரும்புவரை எதில் விட்டாலும் அந்தாகாரமாவதுபோலு மறிக. [இ-து.] மனசு எந்தெந்த விஷயத்திற் சேர்ந்தாலும் அந்தந்த ஆகாரமாய்ப்போகும். [எ-தி.] உருக்கிய தராநீர், சேர்ந்த மூசைகளினுகாரமாவதுபோலும்; அக்நி எந்தெந்த வஸ்துக்களில் சேர்ந்தாலும் அந்தந்தச் சாம்பிராணிவாசனையாகவோ, கருவாடு நாத்தமாகவோ, கள்ளிப்புகையாகவோ ஆவதுபோலும்; மண்ணானது எந்தெந்த உருவாரம் செய்தாலும் அந்தந்த உருவாரமாய்த் தோற்றுவதுபோலும்; மையானது இராவணாதி இராக்ஷசர்களாதியாகவாவது, இராமலட்சுமணர்களாதியாகவாவது எப்படிச் சித்திரிகன் எழுதுகிறானோ அப்படித்தோற்றுவது போலும்; ஒரு ஈசுவரனே பாவிகளுக்கு எமனாகவும், கர்மிகளுக்கு இந்திராதி தேவதைகளாகவும், பக்தர்களுக்கு அவர்களவர்கள் பாவனைப்படி கணபதியாகவும், சுப்பிரமணியராகவும், பிரம்மாவாகவும், விஷ்ணுவாகவும், சிவனாகவும், காளி, கருப்பன் முதலான தெய்வங்களாகவும் தோற்றுவதுபோலும்; யோகிகளுக்கு அந்த ஈசுவரனே பிராண வாயுவாய்த் தோற்றுவதுபோலும் ஒரு சுக்லசோணிதமே மனுஷர்களாகவும், ஆண் பெண் அலியாகவும், பிரம்ம க்ஷத்திரிய வைசிய சூத்திர சண்டாள ஜாதிவரையாய்த் தோற்றுவதுபோலும்; இன்னும் பிரம்மசரிய கிருகஸ்த வானப்பிரஸ்த சன்னியாசிகளாய்த் தோற்றுவதுபோலும்; ஒரு மழைஜலமே கங்காதி நதிகளாகவும், வாய்க்காலாகவும், அநேகவிதமான குளம் குட்டைகளாகவும் தோற்றுவதுபோலும்; ஒரு மண்ணே காசிமுதலான தேசங்களாகவும்,

வேறுவேறு ஊர்களாகவும், அநேககோடி மேடை கூட பிராசாதங்களாகவும், கோபுரங்களாகவும், குட்டிச்சுவர்களாகவும் தோற்றுவதுபோலும்; ஒரு அன்னமே சம்பா, புளியோதரை, சர்க்கரைப்பொங்கல், ததியோதன முதலானதாய்த் தோற்றுவது போலும்; ஒரு நூலே சவுக்கமாகவும், உருமாலாகவும், வேஷ்டியாகவும், சேலையாகவும், துப்பட்டியாகவும், லங்கோடு கௌபீனம் கயிறு முதலானதாகத் தோற்றுவதுபோலும்; ஒரு பசுத்தானே வெள்ளைநிறமாயும், மயிலைநிறமாயும், சிவப்பு கறுப்பு முதலான நிறமாயும் தோற்றுவது போலும்; ஒரு தங்கம்தானே கடக மகுடகுண்டலம் கடுக்கன் மோதிரம் அரைஞாண் முதலியனவாகத் தோற்றுவதுபோலு மறிக.

76-வது தரங்கம்.

திரிகுணங்களில் ஒருகுணமதிகமானால் மற்றிரண்டுமடங்கும்:—

திரிகுணங்களி லொருகுணமதிகமானால் மற்றிரண்டுமடங்கும். [எ - தி.] அவஸ்தாத்திரயங்களில், ஒரு அவஸ்தைபலமாய் உண்டாய்விட்டதேயானால், மற்றிரண்டவஸ்தைகளும் காணுமற்போவதுபோலும், ஜாரஸ்திரீ எந்தஜாதியில் சரியான ஜாரபுருஷன் சித்தித்தால், மற்றஜாதிகளும் அதிலுள்ள புருஷர்களும் அலக்ஷியமாய்ப் போவதுபோலும், மனசுக்குப் பஞ்சவிஷயத்தில் எதில் ரமிப்புண்டாச்சுதோ மற்றவிஷயங்கள் தோற்றுமற் போவதுபோலு மறிக. [இ - து.] சத்துவகுணத்துக்கு, சாந்தி சுகமுதலான குணங்களும், ரஜோகுணத்துக்கு ராகத்துவேஷாதி குணங்களும், தமோகுணத்துக்குச் சோம்பல் கொட்டாவி முதலானகுணங்களும் சுயமாய்வரும். [எ - தி.] சர்க்கரை உள்ளவிடத்தில் எறும்புகளும், எச்சிற்கலையுள்ளவிடத்தில் நாய்களும், வேப்பிலையுள்ளவிடத்தில் ஒட்டகைகளும் தானே வருவதுபோலு மறிக. [இ - து.] மனசுக்கு மூன்றுகுணஞ் சுபாவமாயிருந்தாலும் அதில் ஒருகுணம் வியாபகமாய்க் கிளம்பிவிட்டதே யானால் மற்றிரண்டு குணங்களும் அடங்கிப்போம். [எ - தி.] தகப்பன், பிள்ளை, பெண்ஜாதி மூன்றுபேர்களும் ஒருவீட்டிலிருந்தாலும் அவர்களுக்குள்ளே எவன் தலைவனாய் வியாபகனாகிறானோ, அவனுக்குள் மற்றிருவர்களும் அடக்கமாய்ப் போவதுபோலும், புண்ணிய பாப மிசிர கர்மங்களில் எந்த கர்மம் பிரபலமாகிறதோ, மற்ற இரண்டு கர்மங்களும் அடங்கிப் போவதுபோலு மறிக. ஐயா, மனசுக்கு மூன்றுகுணங்களும் சுபாவமென்று ஓரிடத்திலும், மற்றோரிடத்தில் மனசுக்குச் சத்துவகுணமே சுபாவமென்றும், மற்ற ராஜச தாமசகுணங்கள் வெள்ளை நூலுக்குச் சிவப்புச்சாயம், கறுப்புச்சாயம் ஏற்றுவதுபோல ஆரோபமாய் ஏறியிருக்கிறதென்றுஞ் சொல்லியிருக்கிறது. மற்றோரிடத்தில் ராஜச தாமசகுணங்கள் போனால், மனசென்கிற பேரேபோய்ச் சத்தியமென்கிற பேர்வருகிறதென்றும், இப்படியே ஞானிகளிடத்தில் மனசே இறந்துபோய்விட்டதென்றும், விதேககைவல்யம்வரை மனசிருக்குமென்றும், இப்படிக் கிறுக்கன்போலே பலவிதமாய்ச் சாஸ்திரங்களிற் சொல்லப்பட்டிருக்கும்போது, நான் எதை நம்புகிறது என்று கேட்டசிஷ்யனுக்கு, குரு சொல்லுகிறார். வாராய் குழந்தாய்! நீ கேட்டசங்கையானது நன்றாயிருக்கிறது. சகலமான முமுட்சுக்களுக்கு உபகாரமாயிருப்பதால் நாம் சொல்லப்போகிற உத்தரத்தைச் சாவதானமாய்க் கேள்! மனசுக்கு மூன்று

குணஞ் சுபாவமென்று சொன்னவிடத்தில் இந்த முக்குணங்களை விட்ட இடத்தில், மன சென்கிற பேரில்லாமற் சித்ரூபமாகவே யிருக்கிறது. [எ-தி.] ஒரு பூமியானது சூரிய கிரணத்தோடே கூடும்போது வெண்ணிறமாகவும், தீபப்பிரகாசத்தோடே கூடும்போது செம்மைநிறமாகவும், இருட்டோடே கூடும்போது கருநிறமாகவும் தோற்றுவதுபோல அறிக. மனசு சத்துவமென்றும், மற்றிருகுணங்களும் வந்துகலந்தனவென்றுஞ் சொல்லு வதற்குயுக்தி:-ஜலம் சுபாவமாய்க் குளிர்ச்சியாயும், தீயின் சம்பந்தத்தால் உஷ்ணமாயும், மண்ணின் சம்பந்தத்தாற் சேருவதுபோலும்; ரஜோகுணத்தாற் காமக்குரோதவிகார மாயும், தமோகுணத்தால் மயக்கமாயும் போகுமென் றறிக.

77-வது தரங்கம்.

தன்மனசே தனக்குச் சத்துருவானதால் அதைக் கொல்லவேண்டும்:—

உள்ளிலிருக்கிற சத்துருவாயும், அநாதிகாலமாய்த் தனக்குத் தன்சொரூபத்தைத் தெரியவொட்டாமல் மோசம்பண்ணி, ஜனனமரணாதி அனந்ததுக்கங்களைக் கொடுத்து வருகிறவனான மனசை விசாரத்தாலுஞ் சமாதியினாலுங் கொல்லவேண்டும். [எ-தி.] நம் முடைய வீட்டிற்குள்ளே யிருப்பவனாயும், நம்முடைய சொத்தைத் திருடி மறைத்து வைத்துக்கொண்டு, நம்மை அந்தச் சொத்தை அனுபவிக்கவொட்டாமல் பிக்ஷைஎடுக் கும்படி வெகுநாளாய்த் துக்கப்படுத்தி வைக்கிறவனாயு மிருக்கிற திருடனை, உடனே வெட்டிக் கொல்லவேண்டியதுபோல வறிக. [இ-து.] விவேகி தான்சாக்ஷி என்று அறிந்து, மனசுக் கும் தனக்குஞ் சம்பந்தமில்லை என்று தள்ளினால், மனசுதானே இறந்துவிடும். [எ-தி.] கெட்ட பிள்ளையைத் தகப்பனே திருடனென்று தள்ளிவிட்டால், எல்லோரும் உதைப்பதால் மரிப் பதுபோலும், தன் ஸ்திரீயை வியபிசாரியென்று நிந்தித்தால் சகலரும் நிந்திப்பதால் மானத்தால் மரிப்பதுபோலு மறிக. [இ-து.] அசுத்த மனசு விஷயபோகத்துக்குத்தான் அனுகூலம். [எ-தி.] விடபுருஷன்போல வறிக. [இ-து.] முமுட்சுவின் மனசு குலஸ்திரீ வியபிசாரம்போல விஷயத்தில் ஒருவருக்குந் தெரியாமல் போகும். அந்த மனசை விஷயச் சேற்றில் முழுகிப் போகவொட்டாமல் தடுக்காதவன் மானிட அரக்கனென்று சொல்லப் படுகிறான். [இ-து.] சமாதிக்குப் போகுங்காலையில் வாசனைகளெல்லாம் இவனைத் தடுத்துத் தடுத்துச் சுகமடைய வொட்டாமற் கெடுக்கிறது. [எ-தி.] ராஜன் வெளி வியாபாரத்தில் மிகுந்த வருத்தப்பட்டு, அந்தப்புரத்திற் போய்ப் படுக்கப் போகும்போது, அவ்விடத்தி லுள்ள நாயகிகள் ஒருத்தி யொருத்தியாய் வந்து, தன்தன் வருத்தங்களைச் சொல்லி இவனை சுழுப்திச் சுகமடையவொட்டாமல் செய்வதுபோல வறிக. [இ-து.] சாக்ஷிக்கும் ஸ்தூல தேகத்துக்கும் பந்தமோக்ஷமில்லை. சூக்ஷும தேகத்திற்குத்தான் பந்தமோக்ஷம். [எ-தி.] புளியந்தோட்டையும் விதையையுங் கரைத்து, குழம்புபண்ணாமல் நடுவிலிருக்கிற புளியைமட்டுங் கரைத்துக் குழம்புபண்ணுவதுபோலு மறிக. [இ-து.] மனசு விவேகத் திற்குத் தானாய்வராமல் சும்மாயிருந்தாலும் நாமே, நாமாரென்று விசாரத்திற்குத் தூண்டி இழுக்கவேண்டும். [எ-தி.] தொலைக்குப்போன கூட்டாளி அவனாய்க் கணக்கு ஒப்புவியா

விட்டாலும், முதலாளியாய் அவனைத் தூண்டிக் கணக்குக் கேட்பதுபோல வறிக. [இ-து.] மனசானது தான்தானே ஒருவொரு விஷயசங்கற்பங்களைப் பண்ணிக்கொண்டு, அது நினைத்தபடி முடியுமுன்னமே, நாம் நினைத்தகாரியங்க ளெல்லாம் முடியுமென்று, அநேக விதமான சங்கற்பங்களை அரைநிமிஷத்தில் சங்கற்பம்பண்ணி, அந்தப்படி பிரவர்த்திப் பதில் சிலதுமுடிந்தும், சிலதுமுடியாமலும், முந்தி முடிந்ததைக் கெடுக்கும்படியான கர்மத் தால், விக்கினங்கள் வரும்போதெல்லாந் துக்கப்பட்டு மயங்கிப்போம், அல்லது ஒரு காரியத்தைச் சங்கற்பத்தால், ஆரம்பித்து அந்தக் காரியம் முடியாமற்போவதால், துக் கத்தையடைந்திருப்பதால், பின்னொரு காரியத்துக்குச் சங்கற்பிக்கும்போதே இது நமக்குச் சித்திக்குமோ சித்திக்காதோ வென்ற துக்கமும், சித்திக்காமற்போனால் அந்தத் துக்கம் விருத்தியாவதும், கெடுத்தவன்பேரில், கோபதாபங்களும், துவேஷங்களுமுண்டாய், அவ னுக்குக் கெடுதியைச்செய்ய எத்தனிப்பதாலும் துக்கம், அந்தயத்தனத்தால் எதிரிக்கு அவன் செய்கிறகெடுதி பலியாமற்போனால் அழுகையாலும், வருத்தத்தை யடையுமென் றறிக.

78-வது தரங்கம்.

ஆசை பேராசை நிராசையின் தன்மை:—

தனக்கு லபித்திருக்கிற போகத்தைப் புசிப்பது ஆசை, லபியாத போகத்தை இச்சிப் பது பேராசை, தனக்கு லபித்திருக்கிற போகத்தையுந் தள்ளுவது நிராசையாம். [எ-தி.] யோக்கியன், அயோக்கியன், சந்நியாசிபோலும், யௌவனன், கிழவன், கோபிபோலும் அறிக. [இ-து.] ஆசை என்பதெது? பேராசை என்பதெது? நிராசை என்பதெது? யோக் கியன் அயோக்கியன் சந்நியாசி இவர்களை அனுபவத்திலுங் காண்பித்து, அதற்குத் திருஷ் டாந்தமாக யௌவன புருஷன், கிழவன் கோபிகளைச் சொன்னதும் இவைகளை யெல்லாம் விபரமாகச் சொல்லவேண்டுமென்று கேட்பாயாகில்; ஒரு புருஷன் ராஜாவின் அரண் மனைக்குப் போய் ராஜபேட்டி செய்துகொண்டதில், அந்த ராஜா இவனுக்குக் கேட்டதை யெல்லாங் கொடுக்க, அப்போது இவன் அந்த வஸ்துக்களையெல்லாம் பெற்றுக்கொண்டு வீட்டுக்கு வந்து, அவைகளைச் சாவதானம்பண்ணி வைத்துக்கொண்டு, ஒரு காசுகூட ஒருவருக்குங் கொடாமலும் தானுமதை விசேஷமாய்ப் புசியாமலும் அதைப் பார்த்துப் பார்த்து மகிழ்ந்துகொண்டிருக்கிறதே ஆசையென்றும்; அப்படி யிருப்பவனையே யோக்கிய னென்றும் உலகத்திற் சொல்லப்படும். பின்னை ஒரு புருஷன் ராஜாவின் பேட்டிக்குப்போய்க் காத்திருக்கும்போதே, அந்த ராஜாவின் ஐசுவரியமெல்லாம் நமக்கு வந்துவிட வேண்டும், அதிருபலாவண்யமுள்ள அந்த ராஜாவின் பட்டஸ்திரீ நமக்குப் பாரியாக வேண்டுமென்றும், இப்படியெல்லாம் எண்ணி எண்ணிப் புலம்புவதால், தற்காலிகத்தில் கிடைக்கிற பிரயோ ஜனத்தையும் அடையாமற் போவதுந் தவிர, இவன் புலப்பத்தைக் கேட்ட ராஜகிரகத்து மனுஷர்கள், இராஜாவினிடத்திற் போய்ச் சொல்ல, அந்த ராஜாவும் அதைக் கேட்டு, மிகுந்த கோபத்துடன், அவனுக்குக் கையில் விலங்கைப் போட்டுக் காராக்கிருகத்திலும்

அடைக்கச் சொல்லி, தீர்ப்புச் செய்ததால் மிகுந்த துக்கத்தை யடையும்படி நேரிட்டதே பேராசையின் பலமென்றறிக. மற்றொருவர் ஒருவரோடேயும் பேசாமலும், ஒரு வியாபாரத் திற்கும் போகாமலும் ஏகாந்த ஸ்தானத்திற் போயிருந்துகொண்டு, சகலசங்க பரித்தியா கஞ் செய்துகொண்டு தபசியாயிருப்பதை, அந்த ராஜா கேள்விப்பட்டு, அவரிருக்கிற இடத்திற்கு, அந்த ராஜாவே சுயமாகவே சகல வஸ்துக்களையு மெடுத்துக்கொண்டு வந்து, அவரைச் சாஷ்டாங்கமாய் நமஸ்காரஞ் செய்து, இந்த ரத்ன கனகாதிகளைப் பெற்றுக் கொண்டு, என்னை ரக்ஷிக்க வேண்டுமென்று பிரார்த்திக்கும்போது, அவர் அந்த ராஜாவை யும், அவராற் கொண்டுவரப்பட்டிருக்கிற ரத்ன கனகாதிகளையும் துரும்புக்கும் கீழாக நினைத்துச் சொல்லுகிறூர், "அடே மூடா! நீ, சதானந்தமாயிருக்கிற என்னிடத்தில், இந்த வஸ்துக்களை என்னத்திற்காகக் கொண்டுவந்தாய்? இந்த ரத்ன கனகாதிகள் ஆட்கொல்லி யல்லவா?" வென்று சொன்னதற்கு, அவ்வரசன், ஆட்களை இந்தத் திரவியங் காப்பாற்று கிறதாயிருக்கும்போது இவைகளை ஆட்கொல்லியென்று எப்படிச் சொல்லக்கூடும்? அப்படிச் சொல்வதற்குச் சுருதி யுக்தி அனுபவமென்னவென்றூல், பணத்தைத் தேடும் போதும் துக்கம். அப்படியே அதைக் கள்ளன், காப்பான் கொண்டுபோகாமற் பரிபாலிக்கும் போதும் துக்கம். அதைக் கள்ளன் வந்து அடித்துப் பிடுங்கிக்கொண்டு போகும்போதும் துக்கம். கல்யாணம் கார்த்திகை முதலானதைச் செய்யும்போதும், பணஞ் செலவாய்ப் போவதாலும் துக்கம். இப்படித் துக்கத்தைக் கொடுக்கிற இந்தப் பணத்தை நிந்திக்கக் கடவதென்று சொல்லுகிறதே சுருதி; தேன் வைத்திருக்கிற இடத்திலே ஈ எறும்பு வரு கிறதே யுக்தி; இப்படி என்னையொத்தவர்கள் சகல ஆசைகளையும் விட்டு, நிராசையா யிருந்து சுகித்துக்கொண்டு வருகிற அனுபவத்தைப் பாரென்று சொன்னதைக் கேட்ட அவ்வரசனும் விரக்தியடைந்து, அவரனுக்கிரகத்தால் ஞானமும் பெற்று, அவரைத் துதித்துக்கொண்டிருந்ததே நிராசையின் பலமென்று அறிந்து, சகலரும் இந்த நிராசை யையே சம்பாதிக்கக் கடவர்கள்.

79-வது தரங்கம்.

மனசு சித்ஜட வடிவு:—

சித்தம் சித்ஜடவடிவா யிருக்கும். [எ-தி.] ஜீவித்திருக்கிற சரீரம்போலும், விளக் குப்போலு மறிக. [இ-து.] மனசே பந்தமோக்ஷத்துக்குக் காரணம். ஆத்மா பரமகிரு பாகரர்; எதனுலென்றூல், ஏழைமுதல் பிரபுவரையிலுள்ள ஜீவர்களுக்குச் சுழுப்திச் சுகம் சமமாய்க் கொடுப்பதாலும், அந்தச்சுகத்தைச் சாக்கிரசொப்பனத்தில் அழித்துவந்தவ னுக்கு, தினந்தோறும் வருத்தமன்றியில் சுகங்கொடுப்பதாலும், வெகுநாள்வரை மறந்து, கர்த்தாவென்று சொன்னவன் குரு அனுக்கிரகத்தால் தான் அகர்த்தாவென்று நினைத்த மாத்திரத்தில் சாந்நித்தியமாவதாலும், சிசுப்போலச் சம்சாரகூபத்தில் கிடந்துதபிக்கிற வர்களை, தாய்போலக் குரு ரூபமாய் வந்து கரையேற்றி வைப்பதாலும் பரமகிருபாகரரென்று சொல்லப்பட்டது. [எ-தி.] ஒரு பிரபுவின் பிள்ளை, வீட்டுக்கு வந்தபோது அவனுக்கு வேண்

டியமட்டுஞ் சுகத்தையும் திரவியத்தையும் அவர் கொடுப்பதும், அவன் அதை வாங்கிப் பட்டணத்திற்குப்போய், தாசிச் செலவு செய்துவிட்டு ஆரோக்கியத்தையும் அயிசுவரியத் தையுமிழந்து, ரோகம் கடன்களுடன் அலறி வந்தவனுக்கு அவைகளை நிவர்த்தித்து முன் போல அவைகளைக் கொடுப்பதாலும், வெகுநாள் தன் பிதாவை மறந்து விடனுய், பின் நாம் இராஜாவென்று நினைத்த மாத்திரத்தில் உடனே தன் பட்டத்தைக் கட்டுவதுபோலும், அப்படி விடனுய்த் திரிகிறவனைச் சிநேகித ரூபமாய் அவ்வரசனே வந்து ஹிதோபதேசஞ் செய்து காப்பாற்றுவதுபோலு மறிக. [இ-து.] மனசு சித்தாயும் ஜடமாயும் இரண்டு விதத்தையு முடையதென்று சொல்வது எப்படியென்றால்; சுரோத்திராதி இந்திரியங்களால் வருகிற சப்தாதி விஷயங்களை யெல்லாம் அறிவதால் சித்தென்று சொல்லலாம்; நினைப்பு ரூபமாயும், ஊஞ்சல்போலே அலைந்துகொண்டிருப்பதாயும், விகாரியாயும், ஆத்மாவினாலே அறியப்பட்டதாயும், மூடமாயும், இராகத் துவேஷாதி விருத்தி ரூபமாய்ப் பரிணமிப்பதாலும், க்ஷணே க்ஷணே உற்பத்தி நாசங்களோடே கூடியிருப்பதாயும், நதிப்பிரவாகம்போல தான் போனவழியே போவதாயும், விஷயங்களில் எவ்வளவு காலமாய் எவ்வளவு விதமாய் துக்கம் வந்துகொண்டிருந்தாலும், இந்த விஷயங்களாலேயே இவ்வளவு துக்கங்கள் வருகின்றனவென்று அறியாமல் மேல் மேலும் அவ்விஷயங்களைக் குழந்தைபோலே இச்சிப்பதாலும், நினைப்பு மறப்போடே கூடிக்கொண்டிருப்பதாயும், மூட சகவாசத்திலேயே பிரியமுள்ளதாயும், குரு சாதுக்களுடைய சகவாசத்தில் அப்பிரியமாயும், நல்லது பொல் லாததாயும், பொல்லாதது நல்லதாயும், சதா பகிர்முகமாயும், தானே சங்கற்பத்தை யுண்டு பண்ணித் துக்கப்படுவதாயுமிருக்கிற இந்த மனசை ஜடமென்றும் அறியத்தக்கது. [இ-து.] மனசே பந்தத்திற்கும் மோக்ஷத்திற்கும் காரணமென்று சொன்னீரே! அந்த மனசோ ஜடமாச்சுதே, அது எப்படிப் பந்த மோக்ஷங்களுக்குக் காரணமாகுமென்றால், காரண மாகுமென்பதற்கு யுக்தி:— மனுஷனைக் கொல்வதற்கும் நஞ்சே காரணமாயாவதும், அந்த நஞ்சை நிவர்த்திப்பதற்கும் நஞ்சே காரணமாயாவது போலும்: ஒருபணமே தாசி, விட, நட, காயகாளுக்குக் கொடுப்பதால் அனர்த்தத்தையும், பாபத்தையும் கொடுப்பதாக ஆகிறதும், அந்தப் பணமே சற்குரு சாதுக்களுக்குக் கொடுப்பதால், மகத்தான கீர்த்தி யையும் புண்ணியத்தையும், சித்த சுத்தியையும் சத்காலக்ஷேபத்தையும், தத்துவ ஞானம் வரை கொடுப்பதற்குக் காரணமாயும் ஆவதுபோலும்; ஒருபகலே கள்ளப்பத்திர மெழுதுகிற வனுக்கும், சத்சாஸ்திரங்கள் படிக்கிறவனுக்கும் சாதகமாயாவதுபோலும்; ஒரு மழையே வெள்ளாண்மைக்காரனுக்குச் சுகத்தையும், சுவர் வைக்கிறவனுக்குத் துக்கத்தையுங் கொடுப்பதுபோலும்; மனசே பந்தத்தையும் மோக்ஷத்தையுங் கொடுப்பதற்குக் காரணமா யிருக்கிறதென் றறிக.

80-வது தரங்கம்.

சுபாவமான சித்த தோஷத்தைச் சத்சங்கத்தால் மாற்றக்கூடும்; கூடாது:—

துஷ்ட சித்தனாயிருந்தாலும் சத்சங்கதியினால் நல்ல சித்தனாகி விடுவனென்றும்,

அவனவன் சுபாவமான துர்க்குணம் போகாதென்றும், இப்படி ஒன்றுக்கொன்று விரோதமாய்ச் சொல்லியிருக்கிறதேயென்றால், சுபாவமான அளர் பூமியை எவ்வளவு உரம் வைத்தாலும் பலவத்தாய்ப் பண்ண முடியாததுபோலும்; சம்பந்த மாத்திரத்தால் ஊஷரமான பூமியை உரத்தால் நல்ல பூமியாக்குவது போலும்; அகங்காரத்தோடே கூடிய அஞ்ஞானிக்குச் சத்சங்கதியினால் சித்த தோஷம் போகாமலும், சாதுக்களையுந் தூஷித்துத் தானுங் கெட்டுப் போவான், அஞ்ஞானமாத்திர முள்ளவனுக்குச் சத்சங்கதியினால் அஞ்ஞானம் போய்க் கடைத்தேறுவனென்றறிக. அதாவது மனசினுடைய அஞ்ஞானாதி தோஷத்தை மாற்றக்கூடுமா, கூடாதாவென்றால்; சத்குருநாதன் கைவசப்படாத மனசின் அஞ்ஞானாதி தோஷத்தை மாற்றக்கூடாதென்பதற்கும், குருநாதனுக்குக் கைவசப்பட்ட மனசைக் காப்பாற்றக் கூடுமென்று சொல்லுவதற்குஞ் சுருதி யுக்தி அனுபவமென்னவென்றால், வாசிஷ்டத்தில் சித்தோபாக்கியானத்தில், இந்த மனுஷ லோகமாகிற கருவேலங்காட்டில், மனசாகிற அநேக புருஷர்கள், அநேக விதமான சங்கற்பங்களாகிற கைகளில், அநேக ராகத்துவேஷாதி விருத்திகளாகிற இருப்புலக்கைகளா லடித்துக்கொண்டு, துக்கங்களாகிற ரணவேதனையால் திரிந்துகொண்டிருக்கிறவர்களை, சற்குருவாகிற வசிஷ்ட ரிஷீசுவரர் கண்டு, அவர்களைக் கூப்பிட்டு நீவிர் யாரென்று கேட்க ஆரம்பிக்கும்போது, அநேககோடி பேர்கள் அவரை நிந்தித்துவிட்டு ஓடிப்போய், நரகமாகிற அந்தகூபத்தில் விழுந்து, வெகு காலம்வரை அதைவிட்டு வெளியேறி வராமல் கிடக்கிற பேர்களும், பின்னுஞ் சிலபேர் மனுஷலோகமாகிற கருவேலங்காட்டிலேயே பெண்டாட்டி பிள்ளைகள், பணங்காசுமுதலான விஷய சுகமாகிற அந்தக் கருவேல நிழலுக்கு ஆசைப்பட்டுப் போய், அவ்விடத்திலிருக்கிற துக்கங்களாகிற முள்ளுகள் தைக்கப்பட்டுக் கிடக்கிறார்கள், பின்னுஞ் சிலபேர்கள் சொர்க்கங்களாகிற கதலி வனத்தையடைந்து, க்ஷணகாலஞ் சுகிப்பவர்கள்போலே யிருந்து அந்தக் கதலிவனக் காவற்காரர்களாகிய தேவர்களால் தள்ளுப்பட்டு, இப்படியே அடிக்கடி கருவேலங்காட்டில் திரிந்துகொண்டிருக்கிறதும், கதலி வனத்துக்குப் போய் வருகிறதும், பாழுங்கிணற்றில் வெகுகாலம் விழுந்து கிடக்கிறதுமாக இருக்கிற பேர்களுக்குள்ளே, எவனோ ஒருவனைக் குருநாதனாகிற வசிஷ்ட மகரிஷி பலவந்தமாகக் கையைப் பிடித்துக் கொண்டு, நீ யார்? எங்கே போகிறாய்? என்ன காரியம் செய்யப் போகிறாய்? இப்படி ஆயுதங்களைக் கொண்டு தானே அடித்துக்கொண்டு ஏன் துக்கப்படுகிறாய்? இதுவரையில் இப்படி அலைந்து அடித்துக்கொண்டதில் என்ன பிரயோஜனத்தைக் கண்டாயென்று கேட்கும்போது; அவன், நானென் றொருவனைக் காணோமே! இவ்விடத்தில் எனக்கென்று ஒரு காரியமுமில்லையே! ஓய் கெட்ட பிராம்மணா! உன்னாலேயல்லவா நான் நினைத்திருந்ததெல்லாம் ஒன்றுமில்லாமற் போய்விட்டது! என்று சொல்லிக் கொஞ்சநேரம் அழுத பின், தன் நிஜ வடிவமான சொருபத்தைப் பார்த்து வயிறு வெடிக்கும்படியாகச் சிரிப்பாகிற ஆனந்தத்தை யடைந்து, சகல துக்கங்களையும் போக்கிச் சுகியானானென்று சொல்லியிருப்பதே சுருதி. சித்தனை இரண்டுபேர்கள் கண்டதில், ஒருவன் அவரை நம்பாததால் கெடுதியையும், நம்பினவன் அவரனுக்கிரஹத்தால் நன்மையையும் அடைந்ததையும் கண்டுகொள்ளத் தக்கது. இப்போது நாம் நம்முடைய மனசை நம் குருநாதனுக்கு ஒப்பு

வித்தால் நாம் சதா ஆனந்தத்தை அனுபவித்துக்கொண்டு வருகிற அனுபவத்தையும், மற்றவர்கள் தங்கள் தங்கள் மனசை நம் குருநாதனுக்கு ஒப்புவியாமல் தாங்கள் தாங்களே கர்த்தா போக்தாவென்று துக்கித்துக்கொண்டிருக்கிற அனுபவத்தையுங் கண்டு, எவ்வளவு கெட்டசித்தமானுலும் குருவுக்கு ஒப்புவித்தால் நல்லசித்தமாகிவிடுமென்றும், அப்படி ஒப்புவியாத சித்தம் நல்லதானுலும் கெட்டதாய்ப் போய்விடுமென்றும் அறியத்தக்கது.

81-வது தரங்கம்.

இந்திரியங்கள் போனவழியே மனசுங் கூடப்போகும்:—

இந்திரியங்கள் போன வழியே மனசுங் கூடப்போகும். [எ-தி.] காற்றடித்த பக்கம் தீப்போவதுபோலும், பள்ளமுள்ள விடத்தில் தண்ணீர் போவதுபோலு மறிக. [இ-து.] மனசிலுள்ளதே வாக்கில் வரும், [எ-தி.] குசப்பயலே என்று வைததற்கு, அந்தக் கம்மாளப் பயலா சொன்னுனென்றதுபோலு மறிக- [இ-து.] இந்திரியங்கள் பிரபல சத்துருவென்பதற்குச் சுருதி:— இந்திரியங்களாகிற சத்துருக்கள், ரௌரவாதி நரகங்களுக்கு ராஜாக்களாயும், கருவத்தால் மதித்துச் செய்கிற பாபங்களாகிற யானை முதலான சேனை யுடையவர்களென்றும், ஆசைகளாகிற பாணங்கள் நிறைந்தவர்களென்றும், ஜயிக்கக்கூடாதவர்களென்றும் வாசிஷ்டத்திற் சொல்லியிருக்கிறதேயாம். யுக்தியாவது:— அர்ச்சுனனுடைய பாணங்கள் எடுக்க எடுக்கக் குறைவின்றி யிருக்கின்றனபோலவேயாம். விஷயம்போயும் ஆசை போகாமலிருக்கிற நம்முடைய அனுபவமே பிரமாணமாம். [இ-து.] சுரோத்திராதி, தசேந்திரியங்களே தனக்குப் பிரபல சத்துருக்களாகவும், அவைகளை ஜயிப்பது மிகுந்த பிரயாசையென்றுஞ் சொன்னதற்குக் காரணமேதென்றுல், சுரோத்திரேந்திரியத்துக்குப் பிரியமான கானத்தை, தேவேந்திரன் கேட்டுக்கொண்டு மயங்கி யிருக்கும்போது, தன் குருவான பிரஹஸ்பதி பகவான் வந்து நின்றதைப் பார்த்திருந்தும், அவரை அலக்ஷியம் பண்ணி இருந்ததால், அவன் அநேக காலம் அநேக விதமான, பிரம்மஹத்தி முதலான துன்பங்களை அடைந்த கதையையும்; மஹாவிஷ்ணு பிருந்தையினுடைய ஆலிங்கன ரூபமான ஸ்பரிச சுகத்துக்கு ஆசைப்பட்டு ஜலந்தராசுரனுடைய தேகத்தில் பிரவேசித்து, அந்தச் சுகத்தை யனுபவித்த பின், அவள் அதைத் தெரிந்து அக்கினிப் பிரவேசம் பண்ணின பின், அந்தச் சாம்பலிலேயே தேவ வருஷம் பதினுயிரம்வரை கிடந்து புரண்டு அழுதுகொண்டிருந்த கதையையும், சுந்தோபசுந்தர்கள் திலோத்தமையைக் கண்டு அவளுடைய ரூபத்தின் ஆசையால் "என்பாரியை, என்பாரியை" என்று சொல்லி அடித்துக்கொண்டு இருவரும் மரித்துப்போன கதையையும்; ஓர் அசுரன் அமிர்தம் சாப்பிட வேண்டுமென்கிற ஆசையால் தேவதைகளுடைய நடுவிற்போய் உட்கார்ந்து அமிர்தம் வாங்கிச் சாப்பிட்டதை, சூரிய சந்திரர்களால் மஹாவிஷ்ணு அவனை அசுரனென்று தெரிந்துகொண்டு, தலைவேறே உடல்வேறே யாகும்படி வெட்டினதால், ராகு கேதுக்களாக ஆன கதையையும்; விசுவநாதடாக்கர் பிள்ளை முதலான விடர்கள், அத்தர் பன்னீர் முதலான வாசனைக்காக, அருந்ததிபோலே யிருக்கிற கற்புடைய மனைவியை விட்டு, தாசியினிடத்திற்

போய், சொத்தையும் புண்ணியத்தையுமிழந்து, வியாதியையும் பாபத்தையும் அபகீர்த்தியையுமடைதலையும்; இப்படி வாக்கிந்திரியத்தால் பெரியோர்களை நிந்திப்பதாலும், ஒருவரை வைவதாலும், பாபத்தையும் உதையையும் பெறுவதையும்; பாணிந்திரியத்தால் ஒருவரை அடிப்பதாலுந் திருடுவதாலுந் தண்டனைப் படுவதையும்; பாதேந்திரியத்தால் பெரியோர்கள், ராஜாக்கள் முதலானவர்களைப் பார்த்து அலக்ஷியமாய் நீட்டின காலை மடக்காததாலும், ஏழைகளை உதைக்கப் போவதாலும் வரும் துன்பத்தையும்; பாயுரிந்திரியத்தால் தேவாலயம் பட்டணங்களிற் கண்டவிடங்களில் மலஜல விசர்சனஞ் செய்வதால் சேவகர்கள் கையிலகப்பட்டுக்கொண்டு இழுக்கப்பட்டு அபராதங் கொடுப்பதையும், பாபத்தையடைவதையும்; உபஸ்தத்தாற் கொலைவரையில் வருகிற அனர்த்தத்தையுங் கண்டு இந்திரிய நிக்ரகஞ் செய்யக்கடவது.

82-வது தரங்கம்.

அகங்காரத்தின் வலி:—

விவேகத்தை அகங்காரம் கெடுக்கும். [எ-தி.] காற்று தீபத்தை அணைப்பதுபோலும், அபத்தியம் ஔஷதத்தைக் கெடுப்பதுபோலு மறிக. [இ-து.] அகங்காரத்தையே ராகாதிகள் ஆசரித்துக்கொண்டிருக்கின்றன. [எ-தி.] இராஜ ஸ்திரீயைச் சகிகள் ஆசரித்துக்கொண்டிருப்பதுபோலும், தாதாவை யாசகஸ்தர்கள் சூழ்ந்துகொண்டிருப்பதுபோலுமறிக. [இ-து.] விஞ்ஞானமயன் ஹிருதயத்திலிருந்துகொண்டு சரீர முழுவதும் வியாபித்துக்கொண்டிருக்கிறன். [எ-தி.] இராணி சீமையிலிருந்துகொண்டு இந்தியா முழுமையும் கட்டி ஆளுவதுபோல அறிக. [இ-து.] ஆத்மாவின் ஆனந்தத்தை அகங்காரி கள்ளத்தனமாயனுபவிக்கிறன். [எ-தி.] இராஜாவின் குதிரையை அவருக்குத் தெரியாமல் குதிரைக்காரன் அதிலேறிச் சவாரிபண்ணுவது போலவறிக. [இ-து.] அகங்காரமானது இகலோகப் பிரயோஜனத்தையும், பரலோகப் பிரயோஜனத்தையுங் கெடுக்கும். அது எதனாலென்றால், இகலோகப் பிரயோஜனமானது இராஜாக்கள் பிரபுக்கள் முதலானவர்களிடத்தில் அகம்பாவமன்றியிற்போய் வணங்கிக் காத்திருந்து, கோபதாபமன்றியில் நிரகங்காரனுயிருப்பவனுக்கே. இகலோகப் பிரயோஜனஞ் சித்திக்கும். மற்றவனுக்குச் சித்தியாது, [எ-தி.] சோழராஜா, பாண்டிய ராஜா, மலையாள ராஜா மூன்று பேர்களும் சுந்தரேசுவரருடைய அனுக்கிரகத்தால் சேர்ந்து, தேவலோகத்திலிருக்கிற இந்திரனுடைய சபைக்குப் போய், இந்திரனைக் கண்டு சேரன், சோழனிருவர்களும் நன்றாய் வணங்கிப் பூஜித்துத் துதித்ததின் பேரில், இந்திரன் மகிழ்ச்சியுடன் நீங்கள் என்ன காரியமாய் வந்தீர்கள்? அதைக்கேட்டுக்கொள்ளுங்களென்று சொன்னதைக் கேட்ட அவ்விருவர்களும், "எங்கள் தேசத்திலுள்ள பிரஜைகள் சுகமாய் ஜீவித்திருப்பதற்காக, தங்களுடைய சுவாதீனமாயிருக்கிற மேகங்களைக் கொண்டு, வருஷிக்கும்படி ஆக்ஞாபிக்கக் கோருகிறோம்" என்று கேட்டுக்கொண்டபடி இந்திரனும், அப்படியே ஆக்ஞாபிக்கிறோமென்று உத்தரவு கொடுத்தான். பாண்டியன் தேவேந்திரனை வணங்காமல், அவனுடைய சிம்மாசனத்திலேறி அவனோடு கூட

உட்கார்ந்தது மன்றியில், இன்னது வேண்டுமென்று நிரகம்பாவமாய்க் கேட்டுக்கொள்ளாததினுல், நாளதுவரை சோழ தேசத்திலும் மலையாள தேசத்திலும் குறைவன்றியில் காலாகாலத்தில் மழை பெய்து சுபிக்ஷமாயிருப்பதும், பாண்டிய தேசத்தில் அப்படி மழை பெய்யாமல் க்ஷாமமாய்ப் போவதையுங் கண்டுகொள்க. பரலோகப் பிரயோஜனத்திலும், யயாதி, நகுஷன் முதலான இராஜாக்களும் இந்திராதி பதவியை, தீர்க்ககாலமனுபவிக்கும்படியான அசுவமேதாதி புண்ணியங்களைச் செய்து அவ்வுலகத்திற்குப் போயிருந்தும், அகம்பாவத்தால் தள்ளுப்பட்ட கதையையுங் கண்டுகொள்க. மோக்ஷப் பிரயோஜனத்தையும், குரு சந்நிதியில் அகம்பாவமில்லாமல் நன்ருய்ப் பணிவிடை செய்தவனே, குரு கிருபையால் ஞானத்தை யடைந்து பவத்தைக் கடப்பன். மற்றவன் கடவான். [எ-தி.] நம் குரு சந்நிதானத்தில், நிரகங்காரர்களான நம்போலிகள் முக்தாளாயிருப்பதும், மற்றவர்கள் துக்கியாயிருப்பதையுங் கண்டுகொள்க.

83-வது தரங்கம்.

சத்துவமனசே மற்ற இருகுணசம்பந்தத்தாற் கெடும்:—

சாத்வீகமான மனசே ராஜச தாமசகுண சங்கத்தாற் கெட்டுப்போகிறது. [எ - தி.] முந்திப்பதிவிரதையா யிருந்த சந்திரகாந்தையே வித்யாவதியினுடைய சுகவாசத்தால் விபசாரியாய்ப்போன கதைபோலும், சுத்தமான பூமியே மனுஷர்களுடைய சம்பந்தத்தால் மலமூத்திரமாய்போவதுபோலு மறிக. [இ - து.] மனசுக்குச் சத்துவகுணம் சுபாவம், மற்ற, ரஜோகுண தமோகுணங்கள் ஆரோபமாய் வந்தவைகள். அது விவேகத்தாற்போம். [எ-தி.] வஸ்திரத்திற்கு வெளுப்பு சுபாவம். கரியும், அழுக்கும் நடுவில் வந்ததால் அவைகளை வண்ணுன் மாற்றுகிறதுபோல மாற்றலாமென் றறிக. [இ-து.] மனசு பஞ்சபூதங்களுடைய சாத்வீகாம்சத்தில் பிறந்ததாயிருந்தும், பிராணமயகோச சம்பந்தத்தால் ரஜோகுணத்தை அடையும். அன்னமயகோச சம்பந்தத்தால் தமோகுணத்தை அடையும். [எ - தி.] நஞ்சினுடைய சம்பந்தத்தால், பால் ஆளைக்கொல்லுகிற விஷமாய்ப்போவது போலும், சுத்தஜலம் அளர்பூமியின் சம்பந்தத்தால் சேருவதுபோலும், அந்தஜலமே இந்த ஸ்தூல சரீர சம்பந்தத்தால் மூத்திரமாவது போலும், காற்ருனது மலமூத்திர சம்பந்தத்தால் துர்க்கந்தமாவதுபோலும், நல்லவஸ்திரம், பட்டுபட்டாவளிகள், இச்சரீரசம்பந்தத்தால் அழுக்குத்துணியாய்ப் போவதுபோலும், நல்ல அன்னம் நெய் பால் தயிர் வடை போளி முதலான நல்லவஸ்துக்களெல்லாம் இந்த தேகசம்பந்தத்தால் அததற்கு முன்னிருந்த சுநாமங்களும், சுருபங்களும் சுஸ்பரிசங்களும் சுரசங்களும் சுகந்தங்களும் கெட்டுப் போய்க் குநாமமாயும், குருபமாயும், துஸ்பரிசமாயும், விரசமாயும், துர்க்கந்தமாயும்போவது போலும்; நிர்விகாரமான பிரம்மம் மாயையுடனேசேர்ந்து அந்தரியாமியாய்ப் போவது போலும்; அந்த அந்தரியாமியும் சமஷ்டி சூட்சுமபிரபஞ்சத்தோடு சேர்ந்ததால் ஹிரண்ய கர்ப்பனுவதுபோலும்; அவரும் ஸ்தூலப்பிரபஞ்ச சம்பந்தத்தால் விராட்புருஷனுவது போலும்; அவரும் சாத்வீகாதிகுணபேதத்தால் பிரம்மா விஷ்ணு ருத்ரர்களாயாவதுபோலும்;

அவர்களும் குணசம்பந்தத்தால் பரத்துவாசர், தத்தாத்திரேயர், துருவாசர் முதலான வடிவத்தை அடைந்ததுபோலும்; இன்னம் அநேக அவதாரங்களை யெடுத்து, அநேக விதமான மானவமானங்களையும், ஸ்துதிநிந்தைகளையும் சுகதுக்கங்களையும் அடைந்தது போலும்; அந்தப்பிரம்மமே அவித்தையோடே சம்பந்தத்தால் பிராக்ஞனுவதுபோலும்; அந்தப்பிராக்ஞனே சூட்சுமசரீர சம்பந்தத்தால் தைஜசனுவதுபோலும்; அவனே தூலசரீர சம்பந்தத்தால் விசுவனுவதுபோலும்; அதிலும் புண்ணிய பாப மிசிரகர்மங்களால் இந்திராதி தேவர்களாயும், பிராம்மணுதி மனுஷர்களாயும், பசுபக்ஷிகளான திரியக்காதிகளாயு மாவதுபோலு மறிக. இப்படி ரஜோகுண தமோகுண சம்பந்தத்தால் கெட்டுப்போன மனசு, திரும்ப சுத்தமாகுமா வென்முற் சுத்தமாகும். [எ - தி.] ஒரு புருஷன் ரஜோகுணசம்பந்தத்தால் சொப்பனத்தையும், தமோகுண சம்பந்தத்தால் சுழுப்தியையும் அடைந்திருக்கிருன், அவனே எழுப்பினுல் ஜாக்கிரத்தை அடைவதுபோலு மறிக.

84-வது தரங்கம்.

இந்திரிய நிக்கிரகம்:—

இந்திரியநிக்கிரகம் உள்ளவனுக்கே மனசு பிரம்மத்தில்ரமிக்கும். [எ - தி.] கதவுகளைத் தாழ்ப்பாள்போட்டு ஏகாந்தத்தில் இருப்பவனுக்கே, நித்திரைச்சுகமும் ஸ்திரீசுகமுங் கிட்டுவதுபோலு மறிக. [இ-து.] மனசோடேசேர்த்து இந்திரியநிக்கிரகஞ் செய்யவேண்டும். [எ - தி.] ராஜனேடேசேர்த்துப் படைகளைக்கொல்வது போலும், வேரோடே மரத்தை வெட்டுவ்துபோலு மறிக. [இ-து.] ஒருவரையும் பாராமல் தலையைக் குனிந்துகொண்டு போவதே பரோபகாரம். [எ - தி.] எண்ணெய்க்காரன், கல்யாணத்தில் எண்ணெய் விடாவிட்டாலும், எதிரேவராம லிருந்ததே கல்யாணம் முடித்துவைத்த உபகாரமென்று, தீக்ஷிதர்சொன்ன கதைபோல வறிக. [இ - து.] இந்திரியநிக்கிரகம் பண்ணித்தான் மனேநிக்ரகம் பண்ணவேண்டும். [எ-தி.] சேனைகளை ஜயித்தபின் ராஜனை ஜயிப்பதுபோலும், கொப்புகளைவெட்டி வேரைவெட்டுவதுபோலும், தாமரைப்பூவிலிருக்கிற மேலிதழ்களைத்தள்ளி உள்ளேயிருக்கிற காயை யெடுப்பதுபோலு மறிக. [இ - து] முமுட்சு இந்திரியங்களை அந்தந்தகோளகைகளிற் சாவதானமாய் அடக்கம்பண்ண வேண்டும். [எ-தி.] ரத்னவியாபாரியானவன் அந்தந்த வஜ்ஜிராதிரத்னங்களை, அந்தந்தச்சம்புடத்துக்குள் வைத்து மூடிக்காப்பாற்றுவது போலவென் றறிக. [இ - து.] சுரோத்திராதி தசேந்திரியங்களை நிக்கிரகம்பண்ணுவதே தபசென்றும், அதுவே ஜீவன்முக்தி யென்றும் அவைகளை நிக்கிரகம்பண்ணுவது மஹாபிரயாசமென்றும், இப்படியெல்லாம் சுருதி ஸ்மிருதி இதிகாச புராணங்களி லெல்லாம் கோஷிக்கிறதே, அப்படிக் கோஷிப்பதற்குக் காரணம் என்னவென்ருல், அடே மூடா! நீ தெரியாமற் சங்கிக்கிருய், ஒவ்வொரு இந்திரியங்களாலேயே அனந்தகோடி ஜீவர்கள், முன்னுங் கெட்டுப்போயிருக்கிருர்க ளென்று சொல்லியிருக்கிறதையும், இப்பவும் ஒவ்வொரு இந்திரியசேஷ்டைகளால் அனந்தம்பேர்கள் கெடுகிறதையுங் கண்டிருந்தும், நீ அதை அறியாமல் இப்படிச் சங்கித்தாய், அதற்கு உத்தரம் சொல்லுகிருேம் கேள்:— பிரம்மா

வானவர் காசியில் வந்து விசுவேசுவரருடைய சன்னிதியில் காயத்திரி, சாவித்திரி, சரசுவதி என்ற மூன்று ஸ்திரீகளோடும் சகலமான தேவர்கள், ரிஷிகள், பிராம்மணர்கள் முதலான வர்களோடும் யாகஞ் செய்து முடித்துப்போட்டு, அவபிருத ஸ்நானத்துக்காகச் சகலமான பேர்களோடே சேர்ந்து போகும்போது, மத்தியில் பாடகர்கள் பாடிக்கொண்டிருந்ததை சரசுவதி கேட்டுக்கொண்டிருந்துவிட்டாள். பிரம்மாவும் மற்றவர்களும் ஸ்நானஞ் செய்து, திரும்ப யாகசாலையில் வந்து உட்கார்ந்திருக்கும்போது, அந்தப் பாட்டை நிறுத்தினபின் சரசுவதிக்குப் பிரக்ஞைவந்து கங்கைக் கரையில் ஓடிப்போய்ப் பார்த்ததில் ஒருவரையுங் காணுமற் போனபின் யாகசாலைக்கு ஓடிவந்து பார்த்ததில், பிரம்மா, காயத்திரி, சாவித்ரி களுடன் இருப்பதைக்கண்டு வெகு கோபமாய் "ஓ பிரம்மாவே! உமக்கு இந்த இரண்டு ஸ்திரீகளிருக்கிறதனுலன்றோ என்னைவிட்டு ஸ்நானஞ் செய்து வந்தீர்?" என்று சொல்லவும் பிரம்மா நீ (சஅ) ஜன்மமெடுக்கக் கடவாயென்று சபித்த பின், அவள் கெஞ்சினவுடன் பிரம்மாவும், உனக்கு (சஅ) ஜன்மம் நக்கீரர் முதலான வித்வான்களாய், ஒரேகாலத்தி லுண்டாய், சுந்தரேசுவரர் கிருபையால் ஞானம் வருமென்றும், சங்க வித்வான்களென்ற கீர்த்தியுமுண்டாகட்டுமென்றும் அனுக்கிரகித்த கதைபோலு மறிக.

85-வது தரங்கம்.

குருமுகமாய், பிரம்மத்தில் விட்ட மனசே பூரணமாம்:—

மனசை ஈசுவராதிகளிடத்தில் விட்டதினுல் பூரணமாகாது. குருமுகமாய்ப் பிரம மத்தினிடத்தில் விட்டால்தான் பூரணமாகும். [எ-தி.] காற்படி ஜலத்தை ஆயிரம்படி ஜலத்தில் விட்டாலும் பூரணமாகாமல், சமுத்திரத்தில் விட்டால் பூரணமாவதுபோலவறிக. [இ-து.] மனசைக் குருவின் கட்டில் விட்டவனுக்குச் சுகமும், அப்படி விடாமல் தன் போக்கில் போகிற மனசையுடையவனுக்குத் துக்கமுங் காணப்படும். [எ-தி.] ராஜாவின் கட்டிலிருக்கிற யானைக்குச் சுகமும், ஊரில் திரிகிற நாய்க்குத் துக்கமு மிருப்பதுபோல அறிக. [இ-து.] குருவானவர் நீ சாக்ஷி யென்று, தன்பேரில் ஆணைவைத்ததை நம்பாதவன் கெட்டுப்போவன். [எ-தி.] அப்பய்ய தீக்ஷிதரை அரசன் இடது கையால் ஏன் ஆசீர்வாதம் பண்ணுகிறீரென்று கேட்டதற்கு, அவர் பிராம்மணர்களுடைய வலது கையில் அக்கினி யிருக்கிறது, அது எரித்துப் போடுமென்று சொன்னதற்கு, அவன் நம்பாமல் அதைக் காட்டுமென்று கேட்டதற்கு, அவர் அவனைப்போல ஒரு பொம்மை செய்துவைத்துச் சூத் திரத்தால் சேவிப்பதுபோலச் செய்யச் சொல்லி, அப்படியே செய்து வைத்தபின், அதுவுஞ் சூத்திரத்தால் இவரைச் சேவித்ததும், இவர் வலக் கையால் ஆசீர்வாதஞ் செய்யத் தீயுண் டாய் அதையும் சிங்காசனம் முதலானதையும் எரித்த கதைபோலும்; காளிகருப்பன் கோவிலிற் செய்த பிரமாணமே பலிக்குமானுல், பூரண பிரம்ம சன்னிதானத்தில் செய்த பிரமாணம் ஏன் சித்தியாதுசொல்? [இ-து.] குருவினிடத்தில் அடங்கினமனசுக்கும் அடங் காதமனசுக்கும் பேதமுண்டு. [எ-தி.] ஆசாரிகையால் அடிபட்டகல் கணபதி முதலான தெய்வமாய்ப் பூஜிதைபெற்றுச் சகலருக்கும் அனுக்கிரகஞ்செய்வதும், மற்றகல் பிரயோஜன

மன்றியில் வீணுப்க்கிடப்பதுபோலும்; சித்தன் கையில் அகப்பட்ட ரசம் தங்கமாவதும், மற்றரசம் வீணுப்ப் புகைந்துபோவதுபோலும்; சிக்ஷைப்பட்ட குதிரை விலையுயர்ந்ததான கதையும், சிக்ஷையில்லாத அதன் தாய்க்குதிரை, முட்டிக்கால்தட்டி உப்புச்சுமந்தது போலுமறிக. [இ - து.] முமுட்சுவானவன் தன்மனசை முக்தியடையும் வரையில், ஞான சற்குருவினிடத்தில் மாருமல் ஒப்புவித்தால்தான், கரையேறுவனே தவிர மற்றப்படி மற்றச்சாஸ்திரங்களிலும் மற்றகுருவினிடங்களிலும் மாறிமாறி ஒப்புவித்தவனுக்கு, ஒரு நாளும் சுகங்கிடையாது. [எ - தி.] தகப்பன் தன்பிள்ளையை நல்லவித்வானும், தயாளு வாயும். நிஷ்பக்ஷபாதியாயும், வஞ்சகமில்லாதவனும், தமோகுண ரஜோகுணமில்லாத வனும், கல்லைக்கூடக் கரைப்பதுபோல, சொல்லிவைப்பதில் அதிசதுரனும், வேறே தொழிலற்றுச் சொல்லிவைப்பதே தொழிலாயிருப்பவனும், அநேகம் பிள்ளைகளை வித்வா னுய்ப்பண்ணினவனும், பரம்பரையாய் வருகிறவனுமிருக்கிற வாத்தியாரிடத்தில் பூர்ண வித்தை வரும்வரை ஒப்புவித்தால்தான் கரையேறலாம், மற்றப்படி இதற்கு எதிர்மறை யாக இருக்கிற வாத்தியார்களிடத்தில், மாறிமாறி ஒப்புவித்தால் பிரயோஜனமில்லால் போவதுபோலும்; ஒருவன் தன்கையிலிருக்கிற கன்னிகையை யோக்கியனும், ஸ்ரீமானும், சகலசற்குணம் பொருந்தினவனும், திரிகரணசுத்தனும், சதுரனுமிருக்கிற கணவ னிடத்தில் ஒப்புவித்தால் கரையேறுவளே தவிர, தகுதியற்ற ஒருவனிடத்தில் ஒப்புவித் தால் எப்படிக்கெட்டுப்போவளோ, அப்படிப்போலவும்; காசிக்குத் தன்பிள்ளையை அனுப்பி வைக்கிறவன், காசிவாசியாயும், காசிக்குப் போகும்வரை இவனை ரக்ஷிப்பவனும், காசியி லுள்ள மகிமாவிசேஷ ரகசியங்களையெல்லாம் அறிந்தவனும், யாத்திரை செய்விப்பதே ஜீவனமுள்ளவனு மிருக்கிறவனிடத்தில் ஒப்புவித்தால்தான், கங்காஸ்நானமும், காசி வாசமும், தாரகப்பிரம்மப் பிராப்தியும் கிடைக்குமேதவிர, மற்றப்படி அம்மாபட்டிக்குப் போகிற குசவனிடத்திலும், மற்ற வேறே ஊர்களுக்குப் போகிறவர்களிடத்திலும் ஒப்பு வித்தால், நடுவழியிற் கையைவிட்டு உபயப்பிரஷ்டனய் அலைவதுபோலு மறிக. [இ-து.] குருவினிடத்திலிருக்கிறவனுக்குச் சுகமும் அபயமுமிருக்கும், தானய்ச் சாஸ்திரத்தைப் பார்க் கிறவனுக்குத் துக்கமும் பயமுமிருக்கும். [எ-தி.] கட்டுப்பட்ட நாய்க்குச் சுகமும் அபயமு மிருப்பதும், ஊர்நாய்க்கு அவ்விரண்டுமில்லாமையும் போலும்; மேகத்தில் கட்டுப்பட்ட ஜலம் ருசியும் சுகமுங் கொடுப்பதும், சமுத்திர ஜலத்தில் அவ்விரண்டுமில்லாமையும்போலு மறிக. [இ-து.] குரு வாக்கிலிருந்து வருகிற அனுக்கிரகத்தைப்பெற்ற மனசுக்கே சுகமும் நிர்ப்பயமும் மேன்மையுமுண்டு. [எ-தி.] ராஜமுத்திரை, ஆசாரியஸ்வாமிகளுடைய முத் திரையுடைய காகிதத்துக்கே பூஜிதை முதலானது கிடைப்பதுபோல வறிக. [இ-து.] கெட்ட மனசா யிருந்தாலும் அதைக் குருவின் கையில் ஒப்புவித்தால் சமம் முதலான சற்குணங்க ளோடே கூடி பிரம்ம ஞானமாகிற கற்பகக் கனியை யுடையதாக ஆக்குகிருரென்பதற்கு யுக்தி:— கெட்ட பூமியானலும், உழவாளி வசத்தில் அதை ஒப்புவித்தால், அவன் மேடு பள்ளங்களை வெட்டிச் சமம்பண்ணி, விவசாயத்தால் சபலமாக்குவது போலவாம். நல்ல மனசாயிருந்தாலும் குருவசம் ஒப்புவியாதே போனல் பிரயோஜனமன்றியிற் கெட்டுப்போம். [எ-தி.] நல்ல பூமியானலும் மேற்படி உழவாளி வசம் ஒப்புவியாதே போனல், உவர்பத்தி

எல்லோருக்கும் மலங் கழிக்க யோக்கியமாயும், நெரிஞ்சிமுள் முதலானதால் துக்கப்படுவ தற்கு ஹேதுவாயும், யாதொரு பிரயோஜனமுமற்று வீணுய்ப் போவதுபோலு மறிக. [இ-து.] குருவினிடத்தில் ஒப்புவித்த மனசுக்கே அஞ்ஞானம், ஆவரணம், வாசனைகள், ஆசைகள், கர்மங்கள், ஜன்மங்கள், பயங்கள், துக்கங்கள் முதலானதுகளெல்லாம் போய், பிரம்ம ஞானம் தத்துவ விவேகம் வாசனுக்ஷயம் நிராசை நைஷ்கர்மியசித்தி ஜென்மநிவர்த்தி பயநிவர்த்தி துக்கநிவர்த்தி தடையற்ற ஆனந்த முதலானவைகள் உண்டாகுமென்று சொல்வது எப்படியென்றால், நாரதமகாரிஷி ருக்வேதம், யஜுர்வேதம், சாமவேதம், அதர் வணவேதம், பாரதம், பதினெண்புராணம், நானுவிதமாயிருக்கிற சாஸ்திரங்கள், 64 கலை ஞானங்கள் முதலானவற்றைக் கற்றிருந்தும், சகலமான பிரம்ம லோகமுதல் பாதாள லோகபரியந்தம் ஒரு முகூர்த்தத்திற் சஞ்சரிக்கும்படியான வல்லமையும் பெற்றிருந்தும், சகலத்திரராலும் பூஜிக்கப்பட்டிருந்தும், மந்திரவித்தென்ற அனுத்மவித்தேயா யிருந்து கொண்டு மேலே சொன்ன அஞ்ஞானுதி துக்கம்வரையிலுள்ள கஷ்டம் போகாமல், வெகு காலம் தாபத்திரய துன்பங்களால் தபிக்கப்பட்டு, இந்தத் தாபம் பொறுக்கமாட்டாமல், சனற்குமார மகரிஷியான குருவை வந்து சரணமா யடைந்தபின், அவர் இவரைப் பார்த்து நீ யேன் விசனித்திருக்கிருயென்று கேட்டபின் "ஐயா, நான் இந்த வித்தைகளெல்லாம் படிக்குமுன் தாபத்திரய துன்பமட்டுமிருந்தது. பிற்பாடு இவைகளை அப்பியாசம் பண்ணுவ தாலும், பண்ணினது மறந்துபோவதாலும், சபையில் அவமானப் படுவதாலும், ஜயித்த விடத்தில் அகம்பாவத்தினுலுண்டான கருவத்தாலும், துக்க சமுத்திரத்தில் முழுகிப்போ யிருக்கிற என்னைக் கரையேற்றி வையுமய்யா" வென்று கேட்டவருக்கு சனற்குமாரர் பூரண மான பிரம்மமே ஆனந்தம், மற்ற அற்பங்களாயும் ஞாதுரு ஞான ஞேயபேதங்களாயு மிருக்கிற திரிபுடியிற் சுகமில்லை, ஆகையால் இவைகளை விட்டுப் பிரம்மத்தை அறியென்று அனுக்கிரகித்தபடி, நாரதரும் அப்படியே முத்தரான கதையையும் அறியத்தக்கது.

86-வது தரங்கம்.

சாத்விகாதி குணத்திரயங்களின் தன்மை:—

ஜீவர்களுக்குச் சத்துவகுணம் ஞானசாதனமா யிருந்தாலும், சத்துவத்திற் சத்துவம் சமாதி, சத்துவத்தில்ரஜசு ஆத்மவிசாரணை, சத்துவத்தில்தமசு சதுர்விதகுருசேவையும் பிரம்மத்தியானமும். [எ-தி.] ஓர்விடன் ஆசைநாயகியினிடத்தில் ஐக்கியபோகஞ்செய்வது சத்துவகுணமாம், அவளோடே லீலா விநோதமாய் விளையாடுவது ரஜோகுணமாம், அவளுக்கு வேண்டிய வஸ்துக்களை இடைவிடாமல் சம்பாதித்துக் கொடுப்பதும், அவளைக் கண்கொட்டாமற் பார்ப்பதும் தமோகுணமாம். இனி, ரஜோகுணத்திற்சத்துவம் சகுணத் தியானம், ரஜசில்ரஜசு சகுணசாஸ்திரவிசாரம், ரஜசில்தமசு பூஜை எக்ஞாதிகர்மம். [எ-தி] மந்திரி ராயசம் சேவகன் மூன்றையுங்கிரமமாயறிக, தமசில், சத்துவம் சும்மாயிருப்பது, தமசில்ரஜசு தான்பிடித்த துரபிமானத்தை ஆயிரம்பேர் சொன்னாலும் விடுகிறதில்லை, தமசில்தமசு பயம் துக்கம் சோம்பல் நித்திரை. [எ-தி.] குழந்தை அழாமற்சும்மா

யிருப்பதும், சண்டை பிடித்துக் கொள்ளுகிறதும், தான்பிடித்த காரியத்தை என்ன சமாதானஞ்சொன்னாலும் விடாமலிருக்கிறதும், ஓயாமல் அழுகிறதுந்தான். மனசில் சத்துவ முண்டாகும்போது தத்துவத்தைக்குறித்து ஆலோசனை; ரஜசு சந்தேகமாய் விஷயத்தைக் குறித்துவருகிற நினைப்பு, தமசு, எப்படிவருமோ வென்று நினைத்துப் பயத்தால் துக்கிக் கிறது. புத்தியில் சத்துவம், உள்ளதை யுள்ளபடி நிச்சயிப்பது, ரஜசு, ராகத்துவேஷ நிச்சயம்; தமசு, தானே ஒருவிதமாய் நிச்சயம்செய்து துக்கித்திருக்கிறது. அகங்காரத் தில்சத்துவம், தன்னைத்தானென்கிறது; ரஜசு, இன்னது நான் செய்தேன், இன்னது செய் யப்போகிறேனென்று சொல்லுகிறது; தமசு, நினைத்தகாரியம் முடியவில்லை யென்று துக்கப்படுகிறது. சித்தத்திற்சத்துவம், தான் பிரம்மமென்று நினைத்தாலும் நினையாமற் போனாலும் பிரம்மத்துவம் சகஜமாயிருக்கிறது. இந்தநிச்சயம் தேவாதிகளுக்குக்கூட வருகிறது பிரயாசம். இதற்குயுக்தி, ஒரு பிராம்மணன், துலுக்கன்வரையிலுள்ள வேஷம் போட்டு ஆடினாலும் நான் பிராம்மணன் என்கிறது சகஜமாயிருந்துவருவது போலவாம்; ரஜசு, விஷயத்தைக்குறித்து அப்படிச் செய்யாமற்போனேமே, இப்படிச் சொல்லாமற் போனேமே என்று வருகிறது; தமசு முன்நடந்த புத்திராதி நஷ்டங்களைக் குறித்து விசநிக்கிறது. ஆகையால் சகல முமுட்சுக்களும் சத்துவ குணத்தையே சம்பாதிக்கத் தக்கதென் றறிக. [இ-து.] அந்தக் கரணத்தில், மூலப் பிரகிருதியின் ரஜோகுணமான அவித்தையில் பிரதிபிம்பித்த ஜீவர்கள், மூவிதமாய்க் காணப்படுவார்கள். அதில் சத்து வத்தில் பிறந்தவர்கள் தத்துவ ஞானத்தை யடைந்திருப்பார்கள். அவர்களும் மூவிதமா யிருப்பார்கள். சத்துவத்தில் சத்துவகுணமாயுண்டானவர்கள், சதா சமாதி நிஷ்டர்களா யிருப்பார்கள். அதற்குச் சாக்ஷி சுகப்பிரம்மரிஷி. உண்டாகும்போதே விஷய வைராக்கியத் துடனும் நிராசையுடனுங் கூடிப் பிறந்து, தானே சகல வேதாந்தங்களின் பொருள்களை அறிந்திருந்தும், சமுசய நிவர்த்தியான நிச்சயமுண்டாகாமல், தன் பிதாவான வியாச மகரிஷியைப் பார்த்து, இந்தச் சம்சார ஆடம்பரம் எப்போது உண்டாயிற்று? எப்படி இது நசிக்கும்? என்று கேட்டதற்கு வியாசர் "இது உண்டாகவுமில்லை, நசிக்கப்போகிறது மில்லை. சிதாகாசத்தில், ஆகாசத்தில் நீலாதி நிறம்போலச் சுத்தப் பொய்யாய்த் தோன்று கிறது" என்று சொன்னதைக் கேட்டபின். இவர் இந்த அர்த்தம் சுயமாய்த் தோன்றின தாயும், சாஸ்திரங்களில் சொல்லுவதாயுமுள்ள அர்த்தத்தைத் தானே நீரும் சொன்னீரே தவிர, வேறே விசேஷமாய் ஒன்றுஞ் சொல்லவில்லையே? என்று சொன்னதைக் கேட்ட வேதவியாசரும், ஜனகரிடத்திற் போகும்படி சொன்னபின், ஜனகரிடத்திற் போய் 21-நாள் காத்தபின் அவர் பேட்டியாய் அவரையும் முன்போலே கேட்ட உடன் வியாசர் போலேயே அவருஞ் சொல்ல அதைக் கேட்ட இவரும் "இது எனக்குச் சுயமாயும் தோன்றினது; சாஸ்திரங்களிலும் இப்படியே சொல்லுகிறது. இப்படியே என் பிதாவும் சொன்னார். நீரும் இப்படியே சொன்னீர். இதனுடைய ரகசியத்தை உண்மையாய் எனக்குச் சொல்லுமையா" என்று கேட்டபின் அவரும் அப்படியே அனுக்கிரஹித்த பின், இவர் அதை நம்பி நிச்சய ஞானத்தைப் பெற்று நிர்விகற்ப சமாதியை அடைந்து சுகித்தார். ஆகையால் அவர்

சத்துவத்தில் சத்துவமென்றறிக. சத்துவத்தில் ரஜோகுணத்திலுண்டானவர்கள், சதா விசாரணை செய்துகொண்டு ஞான நிச்சயத்தோடே யிருப்பார்கள். என்பதற்குச் சாக்ஷி, ஜனகர், சுரகு முதலானவர்கள். சித்தர்களுடைய வாக்கியத்திலும், மாண்டவ்விய மகரிஷியினுடைய வாக்கியத்திலும், விசாரணையால் ஆத்மஞானத்தை யடைந்து, அந்த நிச்சயத்தோடே ஜீவன் முக்தர்களாய், இராச்சிய பரிபாலனஞ் செய்துவந்ததால், அவர்கள் சாத்வீகத்தில் ராஜசாளென்று அறியத்தக்கது. சாத்வீகத்தில் தாமச குணத்தில் பிறந்தவர்கள், குரு வாக்கியத்தை நம்பிக்கையாய் வைத்து, மற்றவர்களையும் சாஸ்திர விசாரத்தையும் விட்டு, தனித்திருந்து சதா பிரம்மமே நான், நானே பிரம்மமென்று வெகுகாலம் வரை தியானஞ் செய்தபின் ஆத்மஞானத்தைப் பெற்று ஜீவன் முக்தர்களாயாவார்களென்பதற்குச் சாக்ஷி காதிமகரிஷி, பர்ஞுதர், முதலானவர்களுக்கு வெகுகாலம் பிரம்மத்தியானம்பண்ணி ஞானம் வந்திருக்கிறதேயாம். இனி மனசுக்குச் சத்துவகுணமுண்டாகும்போது விஷயத்தினுடைய சொருபம் சத்தா? அசத்தா? சித்தா? ஜடமா? சுகமா? துக்கமா? வென்று ஆலோசிப்பதேயாம், அது ரஜோகுணமாஞல், இதைச் செய்வோமா? அதைச் செய்வோமா? இப்படிச் சொல்லலாமா? அப்படிச் சொல்லலாமா? என்று வருகிற விருத்தியேயாம். அது தமோகுணமாஞல், இங்கே படுத்துத் தூங்கலாமா, அங்கே படுத்துத் தூங்கலாமா? இப்படிச் செய்தாலென்ன ஆபத்து வருமோ? என்றும், அப்படிச் செய்தாலென்ன ஆபத்து வருமோ என்றும் பயப்படுவதேயாம். புத்தி சத்துவகுணமாஞல் தேகாதி விஷயங்களெல்லாந் துக்கம், பிரம்மமே ஆனந்தமென்கிற நிச்சயமேயாம்; புத்தி ரஜோகுணமாஞல் பிரம்மமில்லை, தேகாதி ஜகத்தே ஆனந்தமென்று நிச்சயிப்பதேயாம்; புத்தி தமோகுணமாஞல் இந்தத் தேகாதிகளால் எந்த வேளையும் கஷ்டப்படுவோமென்று பயந்து நிச்சயம் பண்ணுவதேயாம். அகங்காரம் சத்துவகுணமாஞல் நாம் அகர்த்தா, சாக்ஷியென் றபிமானிப்பதேயாம்; அது ரஜோகுணமாஞல் நான் கர்த்தா, இத்தேகமே நான், இந்தப் பெண்டாட்டி பிள்ளைகள் இந்த வீடு வாசல்கள் நிலங்கரைகளெல்லாம் நமதென்றும் அபிமானிப்பதேயாம்; அது தமோகுணமாஞல் நான் துக்கி, நம்முடைய பெண்டாட்டி முதலானவர்கள் நம்மை இப்படிப் படுத்திவைக்கிருர்களென்று எண்ணுகிற அபிமானமேயாம். சித்தம் சத்துவமாஞல் நான் பிரம்மமென்று சகஜமாயிருப்பதேயாம்; அது ராஜஸமாஞல் தான்செய்த செய்கைகள் இன்ன இன்னவென்று சகஜமா யிருப்பதேயாம்; அது தாமசமாஞல் விசநித்திருக்குமென் றறியத்தக்கது.

87-வது தரங்கம்.

விஷய விருத்தி மேல்மேலும் உண்டாகாமல் இருப்பதற்கு யுக்திகள் :—

எல்லாம் பிரம்மம்மாத்திரமென்ருவது; தோன்றுகிற தேகாதி ஜகத்து சித்திரம்போலப் பொய்யென்ருவது; விருத்திக்கு நான் சாக்ஷியென்ருவது: நான் அகர்த்தா, ஜீவனே கர்த்தா, நான் பிரம்மம், எல்லாம் பஞ்ச விஷயம், எல்லாம் ஈசுவர வடிவு, எல்லாம் கர்மம், எல்லாம் காலமென்ருவது பார்த்தாலுஞ் சரி, அல்லது அந்த விருத்தியைத்தானே இது

வரையில் நினைத்து நினைத்து என்ன காரியங் கண்டாயென்று கேட்டாலுஞ் சரி, இவைகளுக்குள் ஒரு விவேகமாவது உதித்தால் கரையேறலாமென்று அறிக. ஐயா, தாங்கள் சொல்லுகிறபடியெல்லாம் எவ்வளவு விவேகம் பண்ணினுலும், மனசு திரும்பத் திரும்ப விஷயத்தைக் குறித்துச் சங்கற்பிக்கிறதே தவிர, விஷயங்கள் பொய்யென்ருவது, துக்கமென்ருவது, தேகாதிகள் நானல்லவென்ருவது, இப்படிப்பட்ட விவேக விருத்தியானது சகஜமாயுண்டாகவில்லையே, இதற்கு நான் என்ன செய்வேனென்று கேட்பாயாகில், அதற்கு நாம் உத்தரம் சொல்லுகிறோம் கேள்:— உன்னுடைய மனசில் பூதப் பிரதிபந்தத்தினுலேயா இப்படி விருத்தியுண்டாகிறது? வர்த்தமானப் பிரதிபந்தத்தினுலேயா இப்படி விருத்தியுண்டாகிறது? அல்லது பௌஷியப் பிரதிபந்தத்தினுலேயா இப்படி விருத்தியுண்டாகிறது? அதை ஆலோசித்துச் சொல்லென்று கேட்டதற்குச் சிஷ்யன் சொல்லுகிறதாவது:—ஐயா, இந்தப் பிரதிபந்தங்களுடைய தன்மை இன்னவிதமென்று தெரிந்தாலல்லவோ, இன்ன பிரதிபந்தம் வருகிறதென்று சொல்லுவேன். அவைகளின் தன்மையைத் தாங்கள் தெரிவித்தால், அதன் பின் இன்ன வழியாய் வருகிறதென்று சொல்லலாமென்று, சொன்னவுடன் குரு சொல்லுகிருர், பூதப் பிரதிபந்தமாவதேதென்ருல் - ஒரு புருஷன், கிரஹத்திலிருந்து தன் ஸ்திரீயானவள், பின்னையொருவனைக் கூட்டிக்கொண்டு வெளியேறிப் போனபின், அவளைத் தேடிப் பார்த்ததிலும் அகப்படாமற் போனதால், உடனே சந்யாசம் பண்ணிக்கொண்டு, மகாத்மாவான சற்குருவினிடத்திற்போய் அவரைச் சரணுகதம் பண்ணினபின், அவரும் கருணையால் இரண்டாவது மகாவாக்கியத்தை யுபதேசித்து, இதை ஏகாந்தத்திலிருந்து தியானம் பண்ணிக்கொண்டிருவென்று சொன்னபடி, அவனுமப்படியே தியானம் பண்ணி வரும்போது, இவனுடைய மனைவி வருகிறதுபோலும் அவளோடே கேளி விலாசமாய் ஆலிங்கன முதலானவற்றைச் செய்வதுபோலுங் கண்டுவருங் காலையில், ஒருநாள் குருநாதன் இவனைப் பார்த்து, நீ தியானம் பண்ணிவருகிருயே அதில் உனக்குச் சுகந் தட்டுப்பட்டதாவென்று கேட்கும்போது, அவன் சொன்னதாவது, எனக்குக் கண்மூடித் தியானம்பண்ண உட்கார்ந்தவுடன் என் மனைவி சர்வாலங்காரத்துடன் வந்து, அவள் செய்கிற சரச விலாசத்தால் நிரதிசயமான சுகங் காணப்படுகிறதென்று சொன்னவுடன், குருநாதன் அடே மூடா! உனக்கு முந்திப் பழகியிருக்கிற வாசனையாலல்லவோ இப்படித் தோன்றுகிறது? இனி அவள் வருவதுபோலே தோன்றும்போதே, அவள் தேகத்தில் மயிர்முதல் மலம் வரையிலுள்ள, தத்துவங்களைப் பிரித்துப் பார்க்கச் சொன்னபடி, அவனும் இப்படித் தத்துவங்களைப் பிரித்துப் பார்த்து, யதார்த்தத்தை அறிந்தானென்று சொல்லுகிறதே பூதப் பிரதிபந்தமும் அதன் நிவர்த்தியுமாம். இனி வர்த்தமானத்தில் வருகிற பிரதிபந்தமாவது:— 1. எதிரிட்ட விஷயத்தில் தோஷம் தெரிந்தும், அதிலாசையுண்டாகிறது. 2. கேட்ட அர்த்தம் மறக்கிறது. 3. குதர்க்கமாய்த் தோன்றுகிறது. 4. விபரீதத்தால் துரபிமானப்படுகிறது. இந்த நான்கும் சாதன சதுஷ்டய சிரவண மனன நிதித்தியாசனத்தாற் போகும். ஆகாமியப் பிரதிபந்தமாவது, வரப்போகிற காலத்தைக் குறித்துச் சிந்திக்கிறதாம். அது அகர்த்துருத்துவ அனுசந்தானத்தாற் போமென்று சொன்னபடி அவனும் பழகிக் கரையேறினுனென் றறிக.

88-வது தரங்கம்.

மனசுக்கு ஆத்மா நிஜபுருஷனுமாம்; சோரபுருஷனுமாம்:—

விவேகியின் மனசுக்கு ஆத்மா நிஜபுருஷனும் சோரபுருஷனுமாம். [எ-தி.] ஒரு ஸ்திரீ தன் நிஜபுருஷனிடத்தில் ரமிப்பதைப்பற்றி, வேதமும் லோகமும் கொண்டாடுவது போல, மனசு விசாரணையால் பிரம்மத்தில் ரமித்தால் அப்படிக் கொண்டாடுவதாலும், ஒரு ஸ்திரீ பர்த்தாமுதலான குடும்பஸ்தர்களைக் கைவிட்டு, சோரபுருஷனோடே ரமிப்பது போல, மனசும் நிர்விகற்பசமாதியில் ஜீவனையும் தேகேந்திரியாதிகளையு மறந்து, ஆத்மா வில்ரமிப்பதாலும், இரண்டுவிதமாயும் சொல்லலாமென்று அறிக. ஆனால் விஷயத்தை மனசுக்குச் சோரபுருஷனென்று சொல்லியிருக்கிறதே யென்றால் அது அசுத்தமனசுக் கென்றறிக. [இ-து.] சூடாலை ஞானம் வந்தபிறகு சித்தியை ஏன் அப்பியாசித்தாள்? [எ-தி] தாய் வியாதியில்லாதிருந்தாலும், வியாதியுள்ள குழந்தைக்குப் பால்கொடுப்ப தற்காக, உப்பில்லாப் பத்தியம் காப்பதுபோல, சிகித்துவசனை குழந்தைக்கு ஞானப்பாலை ஊட்டிவைக்க, அஷ்டமாசித்தியாகிற பத்தியத்தைக்காத்தது பரஇச்சாப் பிராரப்தமென் றறிக. ஐயா, மனசுக்குப் பிரம்மத்தைச் சோரநாயகனாகவும், விஷயத்தை நிஜநாயக னாகவும், மனசுக்குப் பிரம்மத்தை நிஜநாயகனாகவும், விஷயத்தைச் சோரநாயகனவும் சொன்னீரே, அதற்குக்காரணத்தையும் அதன் அனுபவத்தையும், விபரமாய்க்காண்பிக்க வேணுமென்று கேட்ட சிஷ்யனுக்குக் குரு சொல்லுகிறார்:—முதலாவது மனசுக்குப் பிரம்மம் நிஜநாயகனென்பதைக் காண்பிக்கிறோம். எப்படி ஒரு ஸ்திரீயை ஒரு புருஷன், சோபனத் திரவியம் வேண்டும்வரை கொடுத்து, கலியாணம்செய்து, அன்னம் ஆடை ஆபரணம் முதலான சுகத்தையெல்லாம் கொடுத்து, புத்திரனையும் தன்னுடைய சம்போகத்தாற் கொடுத்து, இந்த லோகத்திலுள்ளவர்க ளெல்லாம் இவள் மகாபதிவிரதை, நல்லபுத்தி ரவதியென்ற கீர்த்தியுங்கொடுத்து, பரலோகத்திலும் அழியாத வாழ்வையுங்கொடுத்துக் கொண்டு இருக்கிற தன் நிஜநாயகனைவிட்டு, சோரபுருஷன் ஏகதேசத்தில்வருபவனையும், இவ்விடத்தில் நிஜவான்போல காண்பித்து, நடுவில் ஓடிப்போகிறவனையுமிருக்கிற, அந்தப்புருஷனை அனுபவித்தால், இகபரங்களில் பாபத்தையும் துக்கத்தையும் உண்டு பண்ணுகிறவனையுமிருக்கிற அவனுடைய சம்போகம் ருசியாய்த்தோன்றுகிற சோரஸ்திரீ போல, இந்த மனசுக்கும் ஆத்மா, தன்னுடைய சத்தையாகிற சோபனத்திரவியத்தைக் கொடுத்து, தன்னுடைய அறிவாகிற ஆடை ஆபரணங்களையும் போட்டு, தன்னுடைய ஆனந்தமாகிற அன்னம் சம்போகங்களையுங்கொடுத்து, தத்துவஞானமாகிற புத்திரனை யுங்கொடுத்து, ஜீவன் முக்தியாகிற கீர்த்தியையும், விதேகமுக்தியாகிற புண்ணியத்தை யுங்கொடுக்கக் காத்திருக்கிற, அந்தப் பிரம்மநாயகனை இந்த மனசாகிற பெண் விட்டு, தேகாதிவிஷயமாகிற சோரபுருஷன், அனிர்த ஜடதுக்கமாகிற பொய்யனையும், மூடனையும், அழும்படி கைவிட்டுப்போகிறவனையு மிருக்கிறான். இந்தத்தேகாதிவிஷய விடபுருஷனை மனசுசேர்ந்து இதுவரை கெட்டுப்போனதால் இப்படிச் சொல்லப்பட்டது. மனசுக்கு

விஷயத்தை நிஜபுருஷனுகவும், பிரம்மத்தைச் சோரபுருஷனுகவும் சொல்வது எப்படி யென்றுல், இந்தமனசு அவித்தையிற்பிறந்து, தன்ஜாதியான விஷயபுருஷனை விவாகம் செய்து, அதனுல் அனந்ததுக்கத்தையும் ஜனனமரண வியாதியையும் அடைந்து, இந்த மனசை சுகிப்பிக்க அவனுக்கு அறிவாகிற சக்தியற்றுப்போ யிருப்பதால், அவனிடத்தில் குருவாகிற சகியின்போதனையால் இவளுக்குவெறுப்புவந்து, பிரம்மமாகிற விடசிரோமணி யோடே சேர்ந்து, சுகித்து, சகல கர்ம கருத்துருத்துவங்களையும் விட்டு வாழுகிருள். ஆகையால் பிரம்மம் சோரபுருஷனுமாமென் றறியத் தக்கது.

89-வது தரங்கம்

நிஷ்காம புண்ணியத்தின் பலம்:—

நிஷ்காமபுண்ணியம் எவ்வளவுக்கு இருக்கிறதோ அவ்வளவுக்கு விசாரம்தோன்றும் [எ-தி.] கண்மாய் எவ்வளவு ஆழமாயிருக்கிறதோ, அவ்வளவுக்குத் தண்ணீர்கொள்ளு வதுபோலும், விரலுக்குத்தகுந்தவீக்கம் என்பதுபோலும், தங்கத்தில் மாற்றேறுவதற்குத் தகுந்தவிலை உயர்வதுபோலு மறிக. [இ-து.] நிஷ்காமபுண்ணியத்தின் முடிவு, விஷயத்தில் அத்தியந்தம் உபேக்ஷை. [எ-தி.] மேகவியாதி அவுஷதத்தால் தீர்ந்ததற்கு மறுபடி தினவு உண்டாகாததுபோல வறிக. ஐயா, காமியபுண்ணியமென்பது எது? அதற்குப் பலமென்ன? நிஷ்காமியபுண்ணிய மென்பது எது? அதற்குப்பலமென்ன? இவைகளை எனக்குத் தெரியும்படியாய் அனுக்கிரகிக்கவேண்டு மென்று கேட்ட சிஷ்யனுக்குக் குரு சொல்லுகிருர்:—வாராய் குழந்தாய்! காமியபுண்ணியமென்ப தெதுவென்றுல், மாயா காரியமான ஜகத்தில், இகலோகத்திலுள்ள யாதேனும், பெண்டாட்டி பிள்ளை வீடுவாசல் பணங்காசுவேண்டு மென்றுவது, வியாதி, வெக்கை கஷ்டநிஷ்டூரங்கள் தீரவேண்டுமென் றுவது, இப்படியே பரலோகத்தைக்குறித்து, நான் இன்னஇன்ன பாபங்களைச் செய்து போட்டேனே, இதற்குச் சாஸ்த்ரங்களில் இன்னஇன்ன பாபங்களுக்கு, இன்னஇன்ன கொடியநரகங்கள் வருமென்பதைக்கேட்டு, அதற்குத்தகுந்தபடி சொல்லுகிற பிராயச்சித்த கர்மங்களையுங் கேட்டு அந்தப்படி அவைகளைச் செய்துகொள்ளுகிறதும், பரலோகத்தி லுள்ள அப்ஸரஸ்திரீ, அமிர்தபான முதலான விஷயசுகத்தைக் குறித்து, எக்ஞாதி கர்மங்களைச் செய்கிறதும், இப்படியே சாலோகாதி பதங்களைக் குறித்துச் சிவன் முதலான தெய்வங்களைப் பூஜிக்கிறதும் காமிய கர்மமென் றறிக. இனி நிஷ்காமிய கர்மமாவது, தேகேந்திரியாதிகளாற் செய்யப்படுகிற நித்திய, நைமித்திய கர்மங்களைப் பல உத்தேச மன்றியில் பிரம்மார்ப்பணமாகச் செய்கிறதே நிஷ்காம புண்ணியமாம். இதற்கனுபவ மென்னவென்றுல், பம்பாயில் அநேக கோடி திரவியமுள்ள ஒரு பிரபுவினிடத்தில் சோழ தேசத்திலிருந்து ராமய்யன், கிருஷ்ணய்யன் என்று இரண்டுபேர்கள் போய்ச் சேர்ந்தார்கள். அதில் ராமய்யன் என்பவன் மாசம் ஒன்றுக்குப் பத்துருபாய் வீதம் சம்பளம் பேசிக் கொண்டு, உதயம் முதல் படுக்கும் வரையில் அவர்கள் வீட்டிலுள்ள சகலவிதமான வேலை களையும் ஒன்றுந் தவருமற் செய்துகொண்டு, தப்பிதம் வந்த காலத்தில் அபராதத்தையும்

உதையையும் பெற்றுக்கொண்டு வருகிறுன். கிருஷ்ணய்யன் என்பவன் அந்தப் பிரபுவினிடத்தில் யாதொரு விதமான பிரயோஜனங்களையும் அபேக்ஷியாமல், அவர் தயவு மட்டும் நமக்கிருந்தாற் போதுமென்று நினைத்து, அவருடைய காரியங்களையெல்லாம் தன் காரியம்போலே உண்மையாய் நினைத்து, பார்த்துவருங் காலத்தில், நான்கு சங்கதிகளில் தரகாளிகள் வந்து, கப்பலில் இன்ன இன்ன சரக்குகள் இன்ன இன்ன விலைக்கு வந்திருக்கிறதென்று, அந்தப் பிரபுவினிடத்திற் சொல்லும்போது, இவன் அப்பிரபுவினிடத்தில் ரகசியமாய், நேற்றையதினம் நான் துறைமுகத்துக்குப் போயிருந்ததில், அப்போது அவைகளைக் கொண்டுவந்திருக்கிற வியாபாரி மூட்டை ஒன்றுக்கு அஞ்சு ரூபாய்வீதம் மொத்தமாய் எடுத்துக்கொண்டால் கொடுத்து விடுகிறேனென்று சொல்லியிருக்கவும், இவர்கள் மூட்டை ஒன்றுக்கு ஆறு ரூபாய் வீதம் என்று சொல்லுவதால் அதை விசாரித்துச் செய்யவேண்டுமென்று சொன்னபடி, அவரும் விசாரித்து இவன் சொன்னது நிஜமாயிருந்ததால், அவர் மிகுந்த சந்தோஷத்துடன் தன்னுடைய சகல சொத்துக்களையும் இவன் வசம் ஒப்புவித்துப்போட்டதால், இவனே அப்பிரபுவாய்விட்டதால் இவன் தயவுக்கு அவர் ஸ்திரீ முதலானவர்கள்கூட எதிர்பார்க்க வேண்டி வந்துவிட்டதால் நிஷ்காம கர்மத்தின் வலியை அறிக.

90-வது தரங்கம்.

மனசினுலேயே தனக்குச் சாக்ஷித்துவம்:—

தேகேந்திரிய மனோவியாபாரத்தால் இதற்கு சாக்ஷியாயும், காரணமாயு மிருக்கிற ஆத்மாவை அனுமானம் பண்ணவேண்டும். [எ-தி.] மிட்டாய் பக்ஷணத்தால் சர்க்கரை தித்திக்குமென் றறிவதுபோலும், ஜலத்தில் பிரதி பிரதிபிம்பமாய்த் தோற்றுகிற தோற்றத்தால், தோட்டத்தில் தென்னைமர மிருக்கிறதென்று அறிவதுபோலு மறிக. [இ-து.] அஹம் விருத்தியைக்கண்டு நான் சாக்ஷியென் றறியவேண்டும். [எ-தி.] ரத்னப்பிரபையைக்கண்டு ரத்னத்தை யறிவதுபோலு மறிக. [இ-து.] தானுகிய ஆத்மா விருத்திகளுடைய உதயாஸ்தமனங்கட்குச் சாக்ஷி. [எ-தி.] சூரியனுடைய உதயாஸ்தமனங்கட்குக் கண் சாக்ஷியாயிருப்பதுபோல வறிக. [இ-து.] ஆத்மாவுக்குச் சாக்ஷித்துவமும், மனசினுலேயே வரும். [எ-தி.] நதிக்கரையிலிருக்கிற மடத்தில் மவுனமாயிருக்கிற ஒரு ஸ்வாமிகளுக்குச் சாக்ஷித்துவமானது சண்டைக்காரர்களினுலேயே வந்ததுபோல என்றறிக. ஐயா, ஆத்மாவுக்குச் சாக்ஷித்துவமானது மனசினுலேயே வந்திருக்கிறதென்று சொன்னீர்களே, அந்த மனசின் ஸ்வரூபமென்ன? ஆத்மாவுக்கு இதுபோலச் சத்தாதி அநேகநாமங்கள் சுருதிகளிற் சொல்லப்படுகிறதே, அந்த நாமங்களெல்லாம் இதுபோலவே வந்திருக்கிறதா? வேறே விதமாவென்று கேட்பாயாகில் அதற்குத்தரம் சொல்லுகிறோம் கேள், மனசென்பதை எதுவென்று விசாரிக்கும்போது, கடம் படமென்று நினைப்பதேயாம். அந்த நினைப்பை விசாரிக்கும்போது, அசைவும் அறிவும் சேர்ந்து நினைப்பென்று தோன்றுகிறது. அசைவு பிராணவாயுவின் தர்மம், அறிவு ஆத்மாவின் தர்மம். [எ-தி.] பானகமென்று சொல்வதை

விசாரித்தால், அதிலிருக்கிற நெகிழ்ச்சி ஜலத்தின் தர்மமாயும், அதிலிருக்கிற தித்திப்பு வெல்லத்தின் தர்மமாயும், பானகமென்பது சொல்மாத்திரமாய்ப் போவதுபோலும்; தம்பதி என்பதில் ஸ்திரீ புருஷர்கள் சேர்க்கையாயிருக்கிறது, ஸ்திரீயையும் புருஷனையும் பிரித்தால் தம்பதி காணுமற்போவதுபோலும், தேர் என்பது மரமும் இரும்பாணியும் சேர்ந்திருக்கிறது மரத்தையும் இரும்பாணியையும் பிரித்தால் தேர் பொய்யாய்ப் போவதுபோலும்; கோவி லென்பது கல்லும் மண்ணும் சாந்துஞ் சேர்ந்திருக்கிறது, கல்லையும் மண்ணையும் சாந் தையும் பிரித்தால் கோவில் பொய்யாய்ப் போவதுபோலும்; பிராம்மணனென்பது சிகை எக்ஞோபவீதத்தோடே சேர்ந்திருக்கிறது, அந்தச் சிகை எக்ஞோபவீதத்தைப் பிரித்தால் பிராம்மணனென்பது காணுமற் போவதுபோலும்; கல்யாணமென்பது வாழைமரம், தேங் காய், பழம், மாவிலை, கொட்டு மேளம் முதலானதோடே சேர்ந்திருக்கிறது. அவைகளை வேறுவேருகப் பிரித்தால் கல்யாணம் காணுமற் போவதுபோலும்; யானை, குதிரை, தேர், ஆட்கள் முதலானவைக ளெல்லாம் சேர்ந்து சேனையென்று சொல்லப்படுகிறது. அந்த யானை முதலானவைகளை வேறுவேருய்ப் பிரித்தாற் சேனையைக் காணுமற் போவதுபோலும்; ஆத்மாவின் அறிவையும், பிராணனுடைய அசைவையும் பிரித்தால், மனசு அசத்தாய்ப் போவதுபோலவன்றி, ஆத்மா மூன்று காலத்திலுமிருப்பதால் சத்தென்றும், மனசுபோல ஜடமாயிராமற் சித்தாயிருப்பதால் அறிவென்றும், இதுபோலே துக்கமாயிராமல் சுகமா யிருப்பதால் ஆனந்தமென்றும், மனசுபோலே ஆத்மா விகாரியாயிராததால் நிர்விகாரி யென்றும், மனசுபோலே ஆத்மா சஞ்சலமாயிராததால் அசலமென்றும், மனசுபோலே ஆத்மா அறியப்படாததால் அப்பிரமேயமென்றும், மனசு நான்கு அபாவத்துடன் இருப்பது போலேயல்லாமல் ஆத்மா நான்கு அபாவமுமற்றிருப்பதால் நித்தியமென்றும், இப்படி ஆத்மாவுக்குச் சகலநாமங்களும் மனசைக்குறித்தே வந்திருக்கிறதென் றறிக.

91-வது தரங்கம்.

மனோராச்சியத்தின் தன்மை:—

மனோராச்சியமானது இன்னும் அநேக ஜனனுதிகளை அழைக்கிறதாக இருக்கும். [எ-தி.] சமாராதனையில் ஒருவன் வந்து பத்து வஸ்திரங்களை விரித்துக் கொண்டு தன் பந்துக்களுக்கு இடங் கொடுக்கிறதுபோல வறிக. [இ-து.] மனோராச்சியத்தை அவிவேகி களால் திருப்ப முடியாது. [எ-தி.] ஓடுகிற பாம்பை மந்திரம் தெரியாதவனுல் நிறுத்த முடியாததுபோல வறிக. வெளியில் இந்திரியங்களுடன் சேர்ந்து விவகரிப்பதிலும் மனோ ராச்சியம் பண்ணுவதே கெடுதல். [எ-தி.] வயிற்ருலே போவதைக் காட்டிலும், வயிற்றுக் கடுப்பு அதிக தொந்தரவாயிருப்பதுபோல வறிக. [இ-து.] இந்திரியங்களைத் தவிர மனசு வேறேயா யிருக்கிறது. [எ-தி.] கச்சேரியில் சேவகர்களைத் தவிர, சிரஸ்தார் வேறே யிருப்பதுபோல அறிக. ஐயா, மனோராச்சியத்தை அவிவேகிகளால் திருப்ப முடியாது, விவேகிகளாலேயே திருப்ப முடியுமென்று சொன்னீர்களே, அது எதனுலென்று கேட்பா யாகில், அதற்குத்தரம் சொல்லுகிறேம் கேள்:— அவிவேகி யென்பவன் ஆத்மானுத்மாக்

களைப் பிரிக்கும்படியான அறிவில்லாதவன், வாசனுவசத்தனு யிருக்கிறவன், பகிர்முகனு யிருக்கிறவன், ஆதலால் அவன் மனோராச்சியத்தைக் கடக்கமாட்டான். [எ-தி.] நீச்சுத் தெரியாதவன் தண்ணீரில் தவறி விழுந்தால், கரையேற முடியாமற் கடலே கதியாய், தண்ணீர்ப் பிரவாகம் இழுத்துப் போகிற வழியே போவது போலும், மந்திரம் தெரியாதவன் பிடித்த பேய்வசமாய்ப் போவதுபோலும், அக்ஷர ஞானமில்லாத சேவகன் தனக்குக் கெடுதலாக எழுதியிருக்கிற கடிதத்தை ஓட்டமாய் ஓடிப்போய்த் துரையினிடத்திற் கொண்டுபோய்க் கொடுத்துக் கெடுதியை யடைந்தவன் கதைபோலும், வியுத்பத்தியில்லாத ஒருவன் பைரவ மந்திரத்தை உபாசித்தற்காகப் புஸ்தகத்தில் பாரியாம்பக்ஷிது, என்று எழுதியிருந்தபடி ஜபம் பண்ணிக்கொண்டு வந்ததால், கல்யாணஞ் செய்கிற பெண்க ளெல்லாரையும் சாகும்படி செய்த கதைபோலும், அவிவேகிகளால் மனோராச்சியத்தைத் தடுக்க முடியாதென்றறிக. ஒருகால் மனோராச்சியம் வந்தாலும், உடனே அந்த விருத்தி களை மேன்மேலும் ஓடவொட்டாமல் தடுத்து நிறுத்திக்கொண்டு, இந்த விருத்தி அகம் பதத்தைப்பற்றி வருகிறதா? இதம்பதத்தைக் குறித்து வருகிறதாவென்று விசாரித்து, அகம்பதத்தைக் குறித்து வருவதானுல் சச்சிதானந்தமாயல்லவோ வரவேண்டும், இதம் பதத்தைக் குறித்து வந்தால் அது தனக்கன்னியமா யிருப்பதால் வரக்கூடாதென்று தடுத்துச் சுகமா யிருப்பனென் றறிக.

92-வது தரங்கம்.

சித்தத்தி லடங்கின வாசனைகள் நினைப்பினுலேயே அறிக:—

சித்தத்திலேயிருக்கிற வாசனைகள் விருத்திரூபமாய் வந்த பிற்பாடுதான் அவைகள் இன்ன இன்னதென்று தெரியும். [எ-தி.] இருட்டுக் குகையில் அடைத்து வைத்திருக்கிற பஞ்சவர்ண வஸ்திரங்களை, துரட்டியால் வெளியில் இழுத்த பிற்பாடுதான், இது இன்ன வர்ணம், இது இன்னவர்ணமென்று வெளியாவது போலவறிக. ஐயா, வாசனையின் சொரூப மென்ன? அது எந்தச் சமயத்தில் வெளியில் வரும்? அப்படி வருகிற வாசனையை என்ன உபாயத்தினுல் நிவர்த்தி செய்யக்கூடும்? என்று கேட்பாயாகில் அதற்குத்தரஞ் சொல்லு கிறோம் கேள். வாசனையின் சொரூபமாவது, முந்திப் பார்த்ததாயும், கேட்டதாயுமிருக்கிற பழக்க ரூபமாயும், காமக்குரோதாதி விருத்திக் கேதுவாயும், சித்தகத சமஸ்கார ரூபமாயும், அநேக கோடி ஜன்ம ஏதுவாயுமிருக்கிற பாவமே வாசனையென் றறிக. அது எந்தச் சம யத்தில் வெளியில் வருமென்றுல், திடபாவனையோடே கூடியிருக்கிற அந்த வாசனை, அதற்குத் தகுந்த விவகாரம் நேரிடுங்காலத்தில் முந்திப் பிந்தியதனுல் வருகிற கெடுதி யறியாமல், குபீரென்று முன் நடந்த சங்கதிகளையெல்லாம் சொல்லும்படியாகக் கிளம்பும். [எ-தி.] ஒரு ஊரில் நிரம்ப யோக்கியனுயும், சீமானுயும், வைதிகத்தில் சிரத்தையுள்ளவ னுயுமிருக்கிற ஒரு கிரகஸ்தன், தன் பிதாவுக்குச் சிரார்த்தம் பண்ணுவதற்காக, பிராம்ம ணார்த்தம் சொல்லுவதற்கு, தன்னூரிலிருக்கிற பிராம்மணுள், ஆசார நேமநிஷ்டைகள் சரியாய்ச் செய்கிறுர்களில்லையென்று, அயலூரிலிருந்து வருகிற பிராம்மணர்களை பிராம்ம

ணூர்த்தத்துக்கு, வருஷா வருஷம் சொல்லி, வஸ்திரம் முதலான்து நூறு ருபாய்வரையிற் பிரயோஜனஞ் செய்து நடத்தி வரும்போது, ஒரு அயோக்கியன் விபூதி, ருத்திராக்ஷங்களைத் தரித்துக்கொண்டு, பிராதஸ்நானஞ் செய்து, கண்மூடி ஜபம் பண்ணுகிறவன்போலக் காண்பிக்கிற அபிநயத்தை, இந்தக் கிரகஸ்தன் கண்டு அவனுக்கு பிராம்மணூர்த்தஞ் சொல்லி, பிரயோஜனங்களை யெல்லாங் கொடுத்து, போஜனமுமான பின், வெற்றிலை பாக்கு ஏலம் கிராம்பு சாதிக்காய் சாதிப்பத்திரி தக்ஷிணை முதலானவைகளைக் கொடுத்ததைக் கண்டு. அவன் அவரைப் பார்த்து இவ்வளவெல்லாங் கொடுத்த உங்களுக்கு, கால் துட்டுக்கு ஒரு புகைச்சுருட்டு வாங்கிக் கொடுக்கப் பஞ்சமாய்ப் போய்விட்டதா? என்று கேட்க. அவர் அது குடிக்கிற வாடிக்கையுண்டா? என்று கேட்க, மாமிசம் சாப்பிடுகிற வனுக்கு இது குடிக்காமற் போனால் அது ஜீர்ணஸ்தி வரமாட்டாதென்று சொல்லவும், அதுவும் சாப்பிடுகிறதுண்டா? என்று கேட்டவுடன், அவன் சாராயங் குடிக்கிறவனுக்கு மாமிசம் சாப்பிடாமற் போனால் மணியகாரன் வீட்டில் தீப்பிடித் தெரிவதுபோல இந்த உதராக்கினியும் எரித்துப்போடும், ஆகையால் மாமிசம் அவசியம் சாப்பிடவேண்டுமென்று சொன்னதும், சாராயங் குடிக்கிறதுண்டா? என்று கேட்கும்போது, தாசிவீட்டுக்குப் போகிற வனுக்குச் சாராயம் குடியாமற் போனாற் போகம்பண்ண வலிவு எப்படியிருக்கும் சொல்லு மென்று சொன்னவுடன், தாசி வீட்டுக்குப் போகிறதுண்டா? என்று கேட்கும்போது, பெண்சாதி யில்லாதே போனால், தாசியை வைத்துக்கொள்ளாமல் என்ன செய்கிறதென்று சொல்லும்போது உமக்கு ஏன் கல்யாணம் பண்ணவில்லை? அதற்குக் காரணத்தைச் சொல்லுமென்று கேட்க, என் தகப்பன் இறந்துபோய் 8 வருஷத்துக்குப் பிற்பாடு. என் தாயார் என்னைப் பெற்றதால், எனக்கு யார் பெண்ணைக் கொடுப்பார்கள்? என்று சொன்ன தைக்கேட்ட கிருகஸ்தன் கதைபோல அறிக. அந்த வாசனாக்ஷயம் செய்வதற்கு உபாய மாவது, மைத்திரியாதி சுத்த வாசனைகளைக் குரு சன்னிதானத்தில் சாதுக்களுடனிருந்து, விசார புரஸ்ஸரமாய்ப் பழகினால் அசுத்த வாசனைகள் நீங்குமென் றறிக.

93-வது தரங்கம்.

பிராணனே சகல இந்திரியங்களுக்கும் ஆதாரம்:—

பிராணன் சரீரத்தை விட்டு வெளியேறின மாத்திரத்தில் சகல இந்திரியங்களும் கூடவே வெளியேறும். [எ-தி.] கோர்ட்டை விட்டு ஜட்ஜி வெளியேறின மாத்திரத்தில், சகல வக்கீல்களுங் கூடவே வெளியேறுவது போலும், மண்டகப்படியை விட்டு சுவாமி வெளியேறின மாத்திரத்தில், சகல பரிவாரங்களும் கூடவே வெளியேறுவதுபோலு மறிக. ஐயா, பிராணனே சகல இந்திரியங்களுக்கும் ஆதாரமென்றும், அது வெளியேறினால் சகல இந்திரியங்களுங் கூடவே வெளியேறும் என்றுஞ் சொன்னீர்களே, அதற்குச் சுருதி யுக்தி அனுபவ மென்னவென்றால், அதற்குத்தரம் சொல்லுகிறோம் கேள். ஒரு உபநிஷத்திற் சொல்லியிருக்கிறதாவது, கண் முதலான இந்திரியங்களும் பிராணனும் ஒருகால் "நான் பெரியவன், நான் பெரியவன்" என்று ஒருவருக்கொருவர் சம்வாதப் பட்டுக்கொண்டு,

தங்களுக்குள் அந்த விவகாரம் தீராமலெல்லோரும் சேர்ந்து, பிரம்ம தேவரிடத்திற் போய், எங்களுடைய கூட்டத்தில் யாருக்குச் சிரேஷ்டத்வமிருக்கிறது? அதைப் பக்ஷபாதமன்றியில் எங்களுக்கு இந்த வழக்குத் தீரும்படியாக உண்மையைச் சொல்ல வேண்டுமென்று கேட்கும்போது, பிரம்மதேவர் அதற்குச் சமாதானம் சொல்லுகிறதாவது, என்னிடத்தில் முன்னொருகால் மனசும் வாக்கும் வந்து 'நான் பெரியவன், நான் பெரியவன்' என்று சொல்லும் போது நான் அதற்குக் காரணத்தைக் கேட்கும்போது, வாக்கு, நானே சகல தேவதைகளுக்கும் அவிர்ப்பாகம் கொடுப்பதற்கு, அந்தந்தத் தேவதைகளை, பிரதிபாதிக்கிற வேத மந்திரங்களை உச்சரித்துக் கூப்பிடுவதாலேயே, அந்தந்தத் தேவதைகள், அந்தந்த அவிர்ப்பாகத்தை அவரவர்கள் பெற்றுக்கொண்டு, அந்தந்த யாகம் செய்த கர்த்தாக்களுக்கு, அந்தந்தப் பலன்களைக் கொடுப்பதற்கு நானே காரணமென்று சொல்லவும், உடனே மனசு, முந்தி நான் நினைத்த பின்பே நீ உச்சாரணை பண்ண வேண்டியிருப்பதால். எனக்கே அதிகமான மகிமை யிருக்கிறதென்று உங்களைப்போலே சண்டை பிடித்துக் கொண்டு, அவைகளும் என்னை வந்து கேட்கும்போது நான் சொன்னதாவது "ஓ! வாக்கே! நீ மனசென்கிற ராஜஸ்திரீக்குப் புழுக்கச்சி எப்படி எஜமானி இன்ன இன்ன இடத்துக்குப் போய், இன்ன இன்ன சமாச்சாரங்களை, இன்னுர் இன்னுரிடங்களிற் போய்ச் சொல்லிவிட்டு வாவென்று ஏவின பிரகாரம், அந்தப் புழுக்கச்சியும் அப்படி நடந்து வருவதுபோல, நீயும் மனசு யாரோடே பேசும்படி ஏவுகிறதோ, அந்தப்படி நடக்கவேண்டி யிருப்பதால், மனசுக்கு நீ வேலைக்காரி" யென்று உண்மையைச் சொன்னதற்கு, அந்த வாக்கு என்பேரில் கோபித்துக்கொண்டு, என்னுடைய நாமமான பிரஜாபதி என்ற சொல்லை எந்த யாகத்திலும் வாக்கால் உச்சரிக்கிறதில்லையென்று சொன்னபடி, இப்பவும் எந்த யாகங்களிலும் என் நாமத்தை மனசினுலேயே நினைத்து, பாணியினுல் ஓமம் செய்து வருவதால், உண்மையைச்சொல்லிக் கெட்டுப்போன பாவி என்ற பழமொழிப்படி ஆய்விட்டதால், நான் உங்களுடைய தாரதம்மியத்தைச் சொல்லமாட்டேன். ஆனுல் ஒரு உபாயம் சொல்லுகிறேன். அதாவது, "நேத்திர முதலான ஒவ்வொரு இந்திரியங்கள், இச்சரீரத்திலிருந்து ஒவ்வொருவரும் வெளியேறிப் போங்கள், அதில் எது வெளியேறின மாத்திரத்தில் இத்தேகம் கீழே பிணமாய் விழுகிறதோ, அதைச் சிரேஷ்டமென்று அறிந்துகொள்ளுங்கள்" என்று சொன்னபடி, நேத்திர முதலான ஒவ்வொரு இந்திரியமும் வெளியில் போயிருந்தும், தேகம் ஜீவித்திருந்து, பிராணன் வெளியிற் போன மாத்திரத்தில், இத்தேகம் பிணமாய்ப் போனதால், பிராணனே சிரேஷ்டமென்று அறிந்து கொண்டன என்று சொல்லிய சுருதியை அறிந்துகொள்க.

94-வது தரங்கம்.

பிராணன், மனசுகளின் தன்மை:—

பிராணன் மனசு இரண்டும், வாயையும், காதையும் வாயிலாக உடையனவாயிருக்கின்றன. அதில் வாய்வழியாகப் பிராணனுக்கு அதிகஆகாரங் கொடுத்தால் அவதிப்

படும். மனசுக்குக் காதுவழியாக விவேகமான ஆகாரத்தை எவ்வளவு கொடுத்தாலும் அவதியன்றியில் வாங்கிக்கொள்ளும். [எ - தி.] கண்மாயில் அதிகஜலம் வந்தால் உடைவதுபோலும், சமுத்திரத்தில் எவ்வளவு ஜலம் வந்தாலும் இடங்கொடுப்பதுபோலு மறிக. ஐயா, தாங்கள் மனசைச் சமுத்திரம்போலும், பிராணனைக் கண்மாய்போலும் திருஷ்டாந்தம் வைத்து, மனசைச் சிரேஷ்டமாகவும், பிராணனை நிகிருஷ்டமாகவும் சொன்னீர்களே, வாசிஷ்டத்தில் சம்சாரமாகிற விஷக்கொடிக்கு இத்தேகமே காரணமாயும், இத்தேகத்துக்கு மனசே காரணமாயும், அந்த மனசுக்கு வாசனையும் பிராணனுடைய அசைவும் காரணமென்று சொல்லி, பிராணுயாமத்தினுற் பிராணனுடைய அசைவை நிறுத்தினுலும், விவேகத்தால் வாசனையினுடைய அசைவை நிறுத்தினுலும் மனசு நசிக்குமென்றும், அம்மனசினுடைய நாசத்தால் தேகோற்பத்திக்கு விஞசம் வருமென்றும், அவ்விஞசத்தால் சம்சார துக்கம் நாசமாகுமென்றும், இப்படிப் பிராணனை மனசுக்கு அதிகமாய்ச் சொல்லியிருக்கும்போது, தாங்கள் அதற்கு விரோதமாய், இவ்விடத்தில் இவ்விதமாய்ச் சொன்ன காரணமென்னவென்று கேட்பாயாகில், அதற்கு நாம் சொல்லுகிற சமாதானத்தைக் கேள்; ராஜாவானவர், மந்திரி முதல் சேவகன் வரையில் சம்பளக்காரரென்று சரியாய்ச் சொன்னுலும், விவேகித்துப் பார்க்கும்போது, மந்திரி ஆலோசனை பண்ணுகிறவனும் சகலமான பேர்களையும் வைத்து வேலை வாங்குகிறவனும், சகலருடைய குணதோஷங்களையுமறிந்து ரக்ஷை, சிக்ஷை பண்ணுகிறவனும், ராஜ்ஜிய தந்திரத்திலுள்ள சகல ரகசியங்களையுமறிந்தவனும், ராஜாவோடே ஒன்ருய்க் கலந்து, ராஜாவுக்குச் சகலவிதமான ஜகத் விவகாரங்களையெல்லாம் போதிப்பவனும் இருப்பதுபோலவன்றிச், சேவகன் சொற்ப சம்பளமுடையவனும், காகித முதலான மூட்டையை, காற்று, செத்தை குப்பைகளைத் தூக்கிக்கொண்டு போவதுபோல ஓடுகிறவனும், யாதொரு ஞானமில்லாதவனுமிருக்கிற சேவகன்போலுமிருக்கிற திருஷ்டாந்தப்படி; இந்த மனசும் அப்படி மந்திரிபோலே அறிவோடே கூடிக்கொண்டிருப்பதாயும், சுரோத்திராதி பஞ்சேந்திரியத்தின் வழியாய் வருகிற, சப்தாதி பஞ்ச விஷயங்களுடைய குணதோஷங்களையும், லாபநஷ்டங்களையும், மானவமானங்களையும், நன்மை தீமைகளையும், சுகதுக்கங்களையும் அறிந்து அவைகளுக்கு நிக்கிரானுக்கிரகம் பண்ணுகிறவனும் பிராணனை அடக்கி விடுகிறவனும், சரீராதி சகல ஜகத் விவகாரங்களையுங் குறித்து, முன் நடந்ததையும், இப்போது நடப்பதையும், இனிமேல் வரப்போகிறதையும் ஆலோசித்துப் பார்ப்பவனும், மூன்றுலகமாயிருக்கிற ஜகத்தினுடைய சங்கதிகளைச் சாக்ஷியாகிய ஆத்மாவுக்குத் தெரிவிப்பவனும், ஆத்மாவோடே ஐக்கியமாய்க் கலந்து, ஆத்மானந்தத்தை முழுக்க அனுபவிப்பவனும், ஆத்மா ஒருவரைத் தவிர மற்றவர்களுக்கெல்லாம் பவ்யமாகாமல், அவர்களை யெல்லாம் உண்டு பண்ணவும் அழிக்கவும், வல்லமையுள்ளவனுமிருக்கிற மனசையும், இதற்கு எதிர்மறையாக இருக்கிற பிராணனையும் எப்படிச் சமானமாய்ச் சொல்லலாம்? ஆகையால் மனசே சிரேஷ்டமென்றறிக.

95-வது தரங்கம்.

மனசுக்குண்டாகிற நான்குதன்மை யறிக

மனசாகிற நாயின்பேரில், விஷயலாபமாகிற ஒரு கல்லை யெறிந்தால் 1. சங்கற்ப மாகிற குலேச்சலேப்போடும், 2. சும்மா இருக்கிறவனைப் பார்த்து நமக்கு இவன் சொத்தை யெல்லாம் தானம்பண்ணப்போகிரு னென்று நினைப்பதும், சும்மா இருக்கிற ஞானிகளை நிந்திப்பதும், சூரியனைப்பார்த்து நாய்குலேப்பது போலும், 3. ஒருநாய்க்கு ஒருநாய் குலேத்துக் கடித்துக்கொள்வதுபோல ஒரு மனசுக்கு ஒரு மனசு சண்டைக்கு நிற்கிறது, 4. தானே குலேக்கிறதுபோலச் சொப்பனம் மனோராச்சியங்களாம். மனசாகிற நாயை, இந்த நான்குவிதமான நினைப்பாகிற குலேச்சலேக் குலேயாமலிருக்கும்படி, செய்யவேண் டியதுதான் விவேகியின் கடமையென் றறிக. ஐயா, முந்தி மனசை மந்திரிபோலச் சர்வ சிரேஷ்டமாயும் சொல்லி, இப்போ அந்த மனசையே சர்வநிகிருஷ்டமான நாயாகவும், இப்படி ஒன்றுக்கொன்று ஈசனுயும் நீசனுயும் ஒருவனையே எப்படி சொல்லக்கூடாதே, அப்படி விரோதமாக நீர்சொன்னது இருக்கிறதே, அதைக்கேட்ட என்னுடைய மனசு சந்தேக சமுத்திரத்தில் முழுகினதாய்த் தபித்துக்கொண்டிருக்கிறதே, அந்தத் தாபத்தைத் தீர்த்து, என்னை இந்த சந்தேக சமுத்திரத்திலிருந்து கரையேற்றிவையும் அய்யா, என்றுகேட்ட சிஷ்யனுக்கு, குருநாதன் உத்தரம் சொல்லுகிருர். அதாவது, குழந்தாய்! நீ கேட்டது நல்லசங்கைதான். அதற்கு நாம் உத்தரம் சொல்வதைக்கேள். மனசென்பது மூன்று குணங்களையுடையதா யிருக்கும். இதற்குள் தமோகுண ரஜோகுணங்களையுடைய மனசு நாய்போலே நிகிருஷ்டமாய்ச் சொல்லப்படும். சத்துவகுணமான மனசு மந்திரிபோலே சிரேஷ்டமாயிருக்கும். ஆனுல் பஞ்சபூதங்களுடைய சத்துவகுண சமஷ்டியிலிருந்துண்டா யிருக்கிற ஒருமனசே இப்படி சிரேஷ்டமாயும், நிகிருஷ்டமாயும் ஆகக்கூடுமா வென்ருல், ஒருமனுஷனே நல்லநடத்தையால் யோக்கிய னென்று பேர்வாங்குகிருன், கெட்டநடத் தையால் அயோக்கிய னென்று பேர்வாங்குகிருன். [எ-தி] ஒரு தாய்வயிற்றில் ராவணன், கும்பகர்ணன், விபீஷணன் மூன்றுபேர்களும் பிறந்தது சமானமானுலும், அவர்களில் ராவணன் ரஜோகுணத்தைப் பிடித்துக்கொண்டு, நமக்குமேலாவது நமக்குச்சமானமாவது இவவுலகத்தில் ஒருவருங் கிடையாதென்று எண்ணிக்கொண்டு, இந்திராதிதேவதைகளை யும், அகஸ்தியாதி ரிஷிகளையும், அருந்ததிபோ லிருக்கிற கற்புடைய மங்கையர்களையும், சதாகாலமும் ஹிம்சித்துக்கொண்டு உலகங்களையெல்லாம் பயப்படும்படி செய்கிற வாழ்க்கை யுடையவனு யிருந்ததால், ராவணனென்று பெயரைப்பெற்று, கடைசியில் சீதாதேவி யையும் சிறைபிடித்துக் கொண்டுபோய் வைத்ததால், ஸ்ரீராமனுலே அவன் சம்மரிக்கப் பட்டதையும்; அவன் தம்பியான கும்பகர்ணன், தமோகுணத்தைப் பெற்றதால், பிணத் துக்குச்சமானமாக ஆறுமாதம்வரை தூங்கி, ஒருநாள் விழித்து, ஆறுமாசத்துச் சாப்பாட் டையும் ஒருநாளில் சாப்பிட்டுவிட்டு, இப்படித் தூங்குகிறதும் விழிக்கிறதுமாயிருக்கிற தமோகுணத்தி லிருந்ததால், அவனும் அந்த ஸ்ரீராமனுலேயே சம்மரிக்கப்பட்டதையும்;

விபீஷணன் சாதுவாய், அண்ணுவான ராவணனுக்குப் புத்திசொன்னதில், அவன் கேளாத தால் ஸ்ரீராமனைச் சரணமாக அடைந்து, சத்துவகுணத்தால் அவர் கிருபையைப் பெற்று, சிரஞ்சீவியாய் வாழ்வதையும்; இன்னும் அசுரகுலத்தில் பிறந்த ஹிரண்ணியன், துஷ்கிருத்தியத்தால் விஷ்ணுவால் மரிக்கவும், அவன் மகனுன பிரகலாதன் பக்தசிரோன்மணியாக வாழ்வதையும்; குந்திபிள்ளையான கர்ணனும், பஞ்சபாண்டவர்களும் குந்திவயிற்றிற் பிறந்தது சரியானுலும், கர்ணன் துரியோதனனேடே சேர்ந்து மரித்துப்போனதையும், தர்மபுத்திராதி ஐவரும் ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானேடே சேர்ந்து க்ஷேமத்தை அடைந்ததையும் கண்டுகொண்டு, நீயும் உன்னுடைய மனசை ரஜோகுண தமோகுணங்களான துஷ்டர்களுடைய சகவாசத்தைவிட்டு, நரசிங்க ராம கிருஷ்ணுள்போலிருக்கிற சற்குருவையும், சாதுக்களையும் சரணமாயடைந்து பிழைக்கக்கடவாய்.

96-வது தரங்கம்.

மனசுக்கு விஷயங்கிட்டினுலும் கிட்டாவிட்டாலும் துக்கம்.

மனசுக்கு எண்ணின விஷயம் லபித்தால் அஹம்பாவ துக்கமும், லபியாவிட்டால் ஆசையாகிறதுக்கமும் வரும். [எ-தி.] குழந்தைக்குக் கண்டபக்ஷணத்தை வாங்கிக் கொடுத்தால் வயிற்றுவலித் துக்கமும், வாங்கிக் கொடாவிட்டால் அழுகைத்துக்கமும் வருவதுபோல அறிக. [இ-து.] அஞ்ஞானிகளுடைய மனசுக்கு விஷயலாபத்தையடைந்தால், அகம்பாவமாகிற துக்கமும், விஷயத்தில் நஷ்டம்வந்தால் அழுகையாகிற துக்கமும் வருமென்று சொன்னீர்களே! ஐயா, பின்னை இந்த இரண்டுக்குள்ளே ஒன்று தானே வரவேண்டியதா யிருக்கிறது? அப்படியிருக்கும்போது, இந்தமனசுக்குச் சுகம் எப்போதுதான் வரும்? அப்படி விஷயத்தில் சுகமில்லாவிட்டால், சகல பிராணிகளும் விஷயத்துக்காகவே உத்தியோகமுதல் உழவுவரையிலுள்ள அநேகவிதமான தொழில்களை, அநேகவிதமான பிரயாசைப்பட்டுச் சம்பாதிப்பானேனென்று கேட்பாயாகில், அதற்கு உத்தரம் சொல்லுகிறேம். கேள்:—விஷயத்தில் சுகலேசமுமில்லை. ஆனுல் அதை வேணுமென்று ஆசைப்படுங்காலத்தி லுண்டாகிற சுகத்துக்கு, இவனுடைய ஆசையே காரணமேதவிர வேறில்லை. அப்படி இவனுடைய ஆசாரூபமான சுகமும் கடைசியில் துக்கத்திலேயே போய்நிற்கும். [எ-தி.] ஒரு புருஷன் ஒரு ஸ்திரீயைப் பார்த்தமாத்திரத்தில், ஆசாரூபமான சுகமுண்டாகிறது, அதன்பின் மேன்மேலும் அவளைப் பார்க்கவேணுமென்ற ஆசையும், அதன்பின் அவளோடே பேசவேணுமென்ற ஆசையும், அதன்பின் அவளோடே ஆலிங்கனம் பண்ணிக்கொள்ளவேணு மென்ற ஆசையும், அதன்பின் ஏகாந்தமான ரகசியஸ்தலம் வேணுமென்கிற ஆசையும், அதன்பின் அவளோடே சம்போகம் செய்யவேணு மென்ற ஆசையும், கவலைரூபமான திராததுக்கமாய், முடிவதையும் பார்த்துக்கொள்க. இப்படியே நாவுக்குப்பிரீதியான மாங்கனி, லட்டு, ஜிலேபி, பூந்தி, வடை முதலானவைகளைத் தின்ன வேணுமென்ற இச்சையுண்டான காலத்தில், காணப்படுகிற சுகமானது, அந்தப்பதார்த்தங்களைச் சம்பாதிக்க வேணுமென்ற இச்சையும், சம்பாதித்தபின் கோளாறன்றியில்

அவைகள் பக்குவமாகவேணுமென்ற இச்சையும், அப்படிப் பக்குவமானபின், அவைகளை ஒருவருக்குங் கொடாமலும், தெரியாமலும் தின்னவேணுமென்கிற இச்சையும், அதன்பின் அநியாயமாய் வயிற்றில் இடமில்லாமல் வயிறு நிறைந்து போய்விட்டதே, மிச்சப் பதார்த்தங்களை ராத்திரி காப்பாற்றி வைத்து, பிராணிகள் தின்றுவிடுமே, என்கிற பயமுண்டாவதுந் தவிர, முந்திச் சாப்பிட்ட பக்ஷியாதிகள் வயிற்றுக்குள்ளே போய், வயிற்று வலியையும் உண்டுபண்ணுவதால், அந்த விஷயசுகமானது துக்கமாகவே முடியும். ஆகையால் இப்படிச் சகல விஷயமும் துக்கருபமானதால் விஷயத்தில் சுகமேயில்லையென் றறிக.

97-வது தரங்கம்.

மனசு அடங்கினல் சகல கருவிகளும் தானே அடங்கும்:—

மனசை ஜயித்தால் இந்திரியங்கள் தானே ஜயிக்கப்படும். [எ-தி.] ராஜாவைக் கொன்ருல், மற்ற ரதகஜதுரகபதாதிகளான சதுரங்க சேனைகளும் ஜயிக்கப்பட்டதாக ஆவது போலும், ஒரு மரத்தினுடைய வேரை வெட்டிப்போட்டால், கொப்பு கிளை இலை முதலானவற்றையெல்லாம் வெட்டினதாக ஆவதுபோலும், ஒரு புருஷனைக் கழுத்தை வெட்டிப்போட்டால், கைகால் உடல்களை வெட்டினதாக ஆவதுபோலும், ஏழு மேடை கட்டியிருக்கிற அரண்மனையினுடைய அஸ்திவாரத்தை வெட்டிப் போட்டால், அந்த ஏழு மேடையும் தானே மடமடவென்று சாய்வதுபோலும், ஒரு நதிப்பிரவாகம் வருகிறதற்கு மூலமான மலை அருவியை அடைத்து, மற்ருெரு பக்கத்தில் திருப்பிவிட்டால், ஆற்றுப் பிரவாகம் அடங்கிப் போவதுபோலும், ஒரு ஊரில் எப்பொழுதும் கலகம் நடந்துவருவதில் அதற்குக் காரணனும், ஒருவருக்கொருவர் குடுமி முடிந்துவிடுகிறவனும், துஷ்டனும், கலகக் குருவியாயுமிருக்கிற ஒரு துஷ்டனைச் சம்மரித்தால், அக்கலகங்களெல்லாம் அவ்வூரைவிட்டுக் காணுமல் ஓடிப்போவதுபோலும், ஜடையைப்பற்றி யிழுத்தால் தேக முழுமையுங் கிட்ட வருவதுபோலும், ஒரு சூரியன் அஸ்தமனமானுல், உலகத்திலுள்ள சகல ஜனங்களுடைய தொழில்களும் ஓய்ந்து போவதுபோலும், பத்துப் பிள்ளைகளைப் பெற்று, பரிபாலனம்பண்ணி வருகிற தாய் இறந்து போனுல் அந்தப் பிள்ளைகளுடைய கொட்டம் ஒடுங்கிப் போவதுபோலும், தேளினுடைய கொடுக்கை நறுக்கினுல், அது உயிரோடே ஜீவித்திருந்தாலும், ஒருவரையும் கொட்டமுடியாமல் பிள்ளைப்பூச்சிபோலே ஆவதுபோலும், பாம்பினுடைய பல்லைப் பிடுங்கின பின் அது ஜீவித்திருந்தாலும், அது ஒருவரையுங் கடியாம லிருப்பதுபோலும், புலியை மந்திரத்தால் வாயைக் கட்டிப்போட்டால், ஒருவரையும் அது ஹிம்சியாததுபோலும், மேகத்தைக் காற்றுவந்து கெடுத்ததானுல் மழை ஓய்ந்து போவதுபோலும், பிரம்மா இல்லாமற் போனுல் எழுவகைப் பிறவிகளான வடிவங்களில்லாமற் போவதுபோலும், மகாவிஷ்ணு இல்லாமற் போனுல் உலக சம்ரக்ஷணை யில்லாமற் போவதுபோலும், எமனில்லாவிட்டாற் பிராணிகளுக்குச் சாவு வராததுபோலு மறிக. ஒரு ஜீவனை மற்ருெரு ஜீவன் கொல்லுவதை உலகத்தில் பிரத்தியக்ஷமாய்க் கண்டிருக்கும்போது, எமன் இல்லாவிட்டால் உலகத்தில் ஒருவருக்குஞ் சாவில்லையென்று சொல்வது

எப்படிக் கூடுமென்ருல், புராணத்தில் எமதூதர் வந்து ஒரு மரத்தில் மாட்டி வைத்திருந்த அம்பைத் தள்ளி, அதன் கீழே படுத்திருந்த கர்ப்பிணி ஸ்திரீயைக் கொன்றுவிட்டதால், அவள் நாயகன் வழியில் வந்த வேடனைப் பிடித்து, பாண்டியராஜாவினிடத்தில் இழுத்துப் போனதில், அவ்வரசனும் நிஜம் தெரிவதற்காக, சுவாமியிடத்தில் தெரிவித்ததில் சுவாமியும், அவ்வரசனும் அப்பிராம்மணனுஞ்சேர்ந்து, கல்யாண வீட்டிற்குப் போயிருக்கும்போது, அந்த எமதூதர்கள், நேற்றையதினம் மரத்திலிருந்த அம்பைத்தள்ளி ஸ்திரீயைக் கொன்றதுபோல, இப்போது நடக்கிற கல்யாண மாப்பிள்ளையையும், மாட்டுக் கொம்பில் நாமிருந்து கொல்லப்போகிருேமென்று சொன்னபடி, அவர்கள் ஒருநாழிகை கழித்து, மாட்டுக் கொம்பி லேறியிருந்துகொண்டு அந்தக் கல்யாண மாப்பிள்ளையைக் குத்தி, நெஞ்சைக் கிழித்து, பிராணனைக் கொண்டுபோனவுடன், அச்சபையி லிருந்தவர்களெல்லாம் இந்த மாடுவந்து மாப்பிள்ளையைக் கொன்றுவிட்டதென்று, மாட்டை அடிக்கிறதைக் கண்ட இப்பிராம்மண னுக்குச் சந்தேக நிவர்த்தியாய், அவ்வரசனுல் மறுதாரம் மணஞ் செய்துவைக்கப் பட்டா னென்ற கதையைப் பார்த்து, இச்சந்தேகத்தை நிவர்த்திக்கக் கடவாய். இதுபோல மனசே சர்வ காரணமாயிருப்பதால் அந்த மனசை அடக்கிஞல் சகலமான கருத்துருத்துவங்களும், கர்மங்களும், ராகத் துவேஷாதிகளும், இந்திரியப் பிரவர்த்திகளும், தாபத்திரய துக்கங் களும், ஜனனமரண துக்கங்களும் அடங்கிப் போம். [எ-தி.] சுழுப்தி மூர்ச்சை சமாதி களில் மனசு அடங்கிப் போய்விட்டதால் யாருக்கும் எவ்வித துன்பங்களுமில்லாமல் சுகமாயிருப்பது அனுபவமாய்ப் பார்த்துக் கொள்க.

98-வது தரங்கம்.

மனசு ஆத்மாவிலேயே யுண்டாய் ஆத்மாவிலேயே லயிக்கிறது:—

அஞ்ஞானத்தாலே ஆத்மாவே மனசாகத் தோற்றுகிறது என்பதற்கும் மறுபடி ஞானத்தால் அந்த மனசும் பிரம்மமாகி விடுகிறது, [எ-தி] சமுத்திர ஜலமே உப்பானது போலும், அந்த உப்பை, காரணமான ஜலத்திற் போட்டபின் ஜலமாவதுபோல அறிக. ஐயா, மனசு ஆத்மாவிலுண்டாய் ஆத்மாவிலேயே லயிக்குமென்று சொன்னீர்களே! அப்போது சகல ஜீவர்களுடைய மனசும், தண்ணீரிலுண்டான உப்பு தண்ணீரிற் கரைவது எப்படிப் பிரயாசமில்லாம லிருக்கிறதோ, அப்படி அப்பிரயத்தினமாய் மனசு ஆத்மாவில் லயிக்குமானுல், அனுதிகாலம் பிடித்து, சகல ஜீவர்களும், இந்த மனசு ஆத்மாவில் லயிக்காததினுலேயே, அனந்தகோடி ஜனனமரண துன்பங்களையும், ஆதியாத்மீகமான நாலாயிரத்து நானூற்று நாற்பத்தெட்டு விதமான வியாதிகள்ரூபமான தாபத்தையும், இந்திரியங்களுடைய விஷயானுபவம், மேன்மேலும் செய்ய வேணுமென்று வருகிற ஆசா ரூபமான தாபத்தினுலும், ஆதி பௌதீகமான ஈ, எறும்பு, ஒலுங்கு, மூட்டை, தேள், பாம்பு, நட்டுவாக்காலி, புலி, கரடி முதலான துஷ்ட மிருகங்களும் ஜலத்திலிருக்கிற முதலை மகரம் திமிங்கிலாதி ஜந்துக்களுடைய பீடைகளாலும், காக்கை கழுகு முதலான பறவைக ளுடைய பீடையினுலும், கள்ளன் முதல் ராஜாவரையிலுள்ள மனுஷர்களாலும் வருகிற

ஆதி பௌதீக தாபத்தினலும், தெய்வீகமான மழை இடி காற்று அக்கினி தண்ணீர்க ளாலும், மரம் கொப்புகள் முறிந்து விழுவதாலும், கல் இடறுவதாலும், கோபுரம் மண்டபம் வீடுகள் இடிந்து தலையில் விழுவதாலுமுண்டாகிற ஆதி தெய்வீக தாபத்தினலும், தபிக்கப் பட்டு வருத்தத்தை யடையக் காரண மென்னவென்றல், அதற்குத்தரஞ் சொல்லுகிறேம் கேள்:— ஆத்மாவிலுண்டான மனசுக்கு ஆத்மாவில் லயிப்பது பிரயாசமில்லாதிருந்தாலும், மனசினிடத்திலிருக்கிற ஞானதிருஷ்டியை அஞ்ஞானமாகிற காச படலம் மறைத்துப் போட்டதாலும், ஆவரணமாகிற அந்தகாரத்தால் மூடப்பட்டிருப்பதாலும், ஆத்மாவிடம் கொண்டுபோய் விடுகிற அந்தர்முகமாகிற ராஜமார்க்கத்தை விட்டு, விபரீத பாவனையாற் கற்பிக்கப்படுகிற பகிர்முகமாகிற காட்டுமார்க்கத்திற், போய், சகல ஜீவர்களும் ஆத்மாவை யறியாமல் அந்தபரம்பரையாய் விஷயத்திற் போய் விழுகிருர்கள். அந்தபரம்பரை யாவதேதென்றல், அனதிகாலத்தில் அனத்மக்ஞர்களுண்டாய், பகிர்முகர்களா யிருந்து கொண்டு தங்கள் குருட்டுத்தனத்தை யறியாமலும், ஞானதிருஷ்டி யுள்ளவர்களைச் சரணமா யடைந்து, அவர்களிடத்திற் போய் வணங்க முடியாத அகம்பாவத்தினல், தாங்கள் தாங்களே சர்வக்ஞர்களென்றும், பண்டிதர்களென்றும் கர்வத்தையடைந்து, சுருதி குரு முதலான சன்மார்க்கத்தைச் சுத்தமாய் விட்டுவிட்டு, தங்கள் மனசுக்கு எது ஒழுங்குபோல் தோன்றுகிறதோ, அதுவே தீர்மானமான நல்ல மார்க்கமென்று நிச்சயித்து, தங்கள் தங்கள் சிஷ்யர்களுக்கும் அந்த மார்க்கத்தை உபதேசித்ததும் தவிர, பின்னல் உண்டாகப் போகிற ஜீவர்களுங் கெட்டுப் போவதற்குக் காரணமாய், அவரவர்கள் மதானுசாரப்படி சாஸ்திரங்களும் உண்டுபண்ணி வைத்திருப்பதால், சகலரும் சம்சார மாகிற அந்தகூபத்தில் விழுந்து அதிலிருக்கிற ராகத்துவேஷங்களால் வருத்தப்பட்டுக் கிடக்கிருர்கள். [எ-தி.] மூதேவியென்பவள் முதலில் ஒரு குருட்டுப் பிள்ளையைப் பெற்று, வெளியில் நீ போய் இனிமேல் பிறக்கிற பிள்ளைகளுக்கெல்லாம் ஆதாரமாயிருந்து வழி காட்ட வேண்டுமென்று சொன்னபின், மறுபடி பிறக்கிற பிள்ளைகளெல்லாம் அப்படியே குருடர்களாய்ப் பிறந்ததால், பெரிய குருடனுடைய கொடுக்கையை அடுத்த குருடன் பிடித்துக்கொண்டு, அவனுக்குப் பின்னல் வருகிற குருடர்களும் ஒருவர் கொடுக்கையை ஒருவர் பிடித்துக்கொண்டு, முன்னே போகிற குருடனுக்குக் கண் தெரியாததைப் பின்னே வருகிற குருடர்கள் தெரியாததனல், எல்லோரும் பாழுங் கிணற்றில் விழுந்து, அவ்விடத்தி லிருக்கிற மலைப்பாம்பு முதலானதாற் கடிக்கப்பட்டு, எல்லோரும் தபித்துக்கொண்டிருக்கி ருர்கள் என்ற கதையாகிற யுக்தியும்; இப்போது சுருதியாகிற தாய், அவித்தையென்ற மூதேவியைப் பெற்று, அவள் ‘பிராக்ஞன்’ என்கிற குருட்டுப் பிள்ளையைப் பெற்று அவ னிடத்திலிருந்து விசுவாதிகளான குருடர்கள் பிறந்து, அவர்களிடத்தில் தைஜசர்களான குருடர்கள் பிறந்தார்களென்பதற்குச் சாக்ஷி யென்னவென்றல், தைஜசர்களுடைய அனுபவமானது, விசுவர்களுடைய வாசனையும் அபிமானமும் எப்படி யிருக்கிறதோ, அப்படியே காண்கிறபடியாலும், விசுவர்களும் சுழுப்தி மரண மூர்ச்சைகளில் எந்த வாசனை யோடே அடங்கியிருந்தார்களோ, அந்தப்படி ஜாக்கிரத்தில் விசுவர்களாய் விவகரித்துக்

கொண்டுவருகிற அனுபவ பரம்பரையைப் பார்த்து, நீயும் அந்த பரம்பரையை விட்டு, அவஸ்தாத்திரய சாக்ஷியான ஆத்மாவை அறியக் கடவாய்.

99-வது தரங்கம்.

துவிதப் பழக்கம் கனவிக்ஷேபமானதால் பிரம்மாப்பியாசத்திற்கு விரோதம். போஜனுதிகள் அப்படியில்லாததனுல் இவைகள் பிரம்மாப்பியாசத்திற்கு விரோதிகளாகா:—

துவித சாஸ்திரங்களெல்லாம் பிரம்மாப்பியாசத்திற்கு விரோதம். போஜனுதிகள் விரோதமில்லை. [எ-தி.] குளத்தில் எருமை விழுந்து உழப்புவதாற் சேருய்ப் போவதும், காற்றினுல் அந்த ஜலம் கலங்காது, கொஞ்சங் கலங்கினுலும் உடனே தெளிந்து விடுகிறதுபோலு மறிக. ஐயா, துவித விவகாரம் பெரிய விக்ஷேபமென்றும், அதை வைத்துக் கொண்டிருக்கிற புருஷனுடைய சித்தமானது, எருமை மாடு விழுந்த குளம்போலே கலக்கமா யிருக்குமென்றுஞ் சொன்னீர்களே, அப்படி துவித விவகாரம் பண்ணுமற் போனுல் சரீரம் ஜீவிப்பதெப்படியென்று கேட்ட சிஷ்யனுக்கு, குரு சொல்லுகிருர். அடே மூடா! துவித விவகாரத்தை விட்டால் எப்படி ஜீவிக்கிறதென்று கேட்டாயே! இவ்வுலகத்தில் கர்ப்பவாசஞ் செய்கிற ஜீவர்கள், என்ன துவிதவிவகாரம் பண்ணி ஜீவிக்கிருர்கள்? பிறந்த பின்னும் என்ன துவிதவிவகாரம்பண்ணிக் குழந்தைகள் ஜீவிக்கின்றன? பயித்தியம் பிடித்தவன் என்ன துவிதவிவகாரம்பண்ணி ஜீவிக்கிருன்? இன்னும் பசுமுதல் எறும்புவரையிலுள்ள ஜந்துக்களெல்லாம், என்ன துவிதவிவகாரம்பண்ணி ஜீவிக்கின்றன? பிரம்மச்சாரி, சன்னியாசி முதலானவர்கள் என்ன துவிதவிவகாரம்பண்ணி ஜீவிக்கிருர்கள்? ஆகையால் சரீரத்தை ஜீவிக்கப் பண்ணுகிறதற்கும், மரிக்கப் பண்ணுகிறதற்கும், பிராரப்த கர்மமே காரணமாயிருப்பதால், அப்பிராரப்த கர்மம் இச்சரீரத்தைக் காப்பாற்றுமென்று நிச்சயமாய் நம்பி தனக்கு வந்திருக்கிற அத்தியாசத்தை நிவர்த்திக்கக் கடவாய். ஐயா, அப்படிப் பிராரப்த கர்மமே காப்பாற்றுமென்று சொன்னதற்குச் சாக்ஷி யேதென்ருல், ஒரு பட்டணத்திலிருக்கிற பெரிய பிரபுக்களெல்லாரும், ஒரு பிரம்ம ஞானியான யதீசுவரரையும், அவர் சிஷ்யர்களான 50-வித்தியார்த்திகளையும் வைத்து, அன்னவஸ்திர முதலானவற்றையுங் கொடுத்து, சிலகாலம் காப்பாற்றிக்கொண்டு வரும்போது, அந்தப் பிரபுக்களுக்கு, நாம் அன்னவஸ்திரங் கொடுத்து இவர்களை ரக்ஷித்து வருவதால், இவர்கள் நிச்சிந்தையாய்ப் பிரம்மவிசாரம் பண்ணிவருகிருர்கள், அப்படி நாம் கொஞ்சம் பின் வாங்கினுல் இவர்கள் ஆலாய்ப் பறப்பது தெரியுமென்று, இப்படிப் பேசிக்கொண்ட சங்கதியை, அப்பெரியவர் அறிந்து, சிஷ்யர்களோடேகூட யாத்திரையாய் ஒரு காட்டிற் போகும்போது, மத்தியிலொரு தடாகமும், அதைச் சுற்றி ஆலமர முதலான நிழல்களோடேயுங் கூடி ஏகாந்தமாயிருக்கிற ஸ்தலத்தைக் கண்ட மாத்திரத்தில், குருநாதன் சிஷ்யர்களோடே அந்த தடாகத்தில் ஸ்நானம் செய்துவிட்டு, அந்த நிழலிலேயே உட்கார்ந்து, சிஷ்யர்களுக்குச் சிரவணம்பண்ணி வைத்துக்கொண்டு நிச்சிந்தையா யிருக்கும்

போது, அத்ற்குச் சமீபத்திலிருக்கிற ஒரு கிராமத்தில் நடக்கிற சமாராதனைக்கு, மற்றொரு கிராமத்துப் பிராம்மணன் போகும்போது, இவர்களைப் பார்த்து யாதொரு ஆதாரமுமில்லாம லிருக்கிறார்களென்று அதிசயப்பட்டு, அக்கிராமத்துக்குப் போனவுடன், அவ்வூரில் மற்றொரு பிராமணன் இறந்துவிட்டதால் சமாராதனைக்கு யத்தனம்பண்ணி சமையலாயிருந்த அன்னாதி பதார்த்தங்களை என்ன செய்வோமென்று தபிக்கும்போது, இப்பிராமணன் இன்ன விடத்தில் இப்படிப் படித்துக்கொண்டிருப்பதைச் சொன்னதும், வண்டியில் அவைகளை வைத்துக் கொண்டுவந்து இவர்களுக்குப் போஜனஞ் செய்வித்ததை, மற்றவர்களும் தெரிந்து; தினம் ஒவ்வொருவராய் நடத்தி வரும்போது, இச் சிஷ்யர்களுக்கும் நம்மாலேயே குருவுக்கு மகிமை என்று நினைப்பு வந்ததை யறிந்து, அவர்களை விட்டு, ஏகாங்கியாய் மலையிலிருக்கிற குகைக்குப் போயிருக்கும்போது, கட்டுச் சாதத்துடன் ஒருவன் வந்து இவருக்கு அன்னங் கொடுத்த பின், அந்தச் சேஷத்தை சாப்பிட்டதால் அவனுக்கு வயிற்று வலி தீர்ந்து, அது மூலமாய் அநேகர்கள் கடைத்தேறின கதைபோல, நீயும் இப்போது சரீராதிகளை ரக்ஷிக்கும் நிமித்தமான கவலையை, பிராரப்த கர்மத்தின் வசமாய் ஒப்புவித்து, நீ நிச்சிந்தனாய் நாம் யார்? இந்தப் பஞ்சகோசங்களின் சொருப மெப்படிப்பட்டதென்று விசாரணைபண்ணி, அவைகள் ஓர் அவஸ்தையில் தோன்றி மற்றோர் அவஸ்தையில் இல்லா மற் போவதால் அவைகள் நாமல்லவென்றும், அறிவாகிய நாம் எப்போது மிருப்பதால், நாமே சச்சிதானந்தப் பிரம்மமென்றும் அறிந்து மற்றவைகளில் நானென்ற புத்தியை விடக்கடவாய்.

100-வது தரங்கம்.

விஷயத்தைத் தானாய்விட்டால் சுகம், அதுவாய்ப்போனால் துக்கம்:—

விஷயத்தைத் தானாய்விட்டால் சுகமும், மகிமையும், நிர்ப்பயமும், முக்தியும், நிராசையும், லோக வேத பூஜிதையும், பிரேதத்துவ நிவர்த்தியும் உண்டாகும், அந்த விஷயம் தானே இவனைவிட்டுப் போனால் மேலேசொல்லியவற்றிற்கு எதிர்மறையான லக்ஷி ணங்கள் உண்டாகும். [எ - தி.] தானே ஈஷணாத்திரயங்களைவிட்டு, சன்னியாசம்பண்ணிக் கொள்ளுகிறவர்களுக்கு மேலேசொல்லிய விசேடங்களுண்டாவதும், அறுத்துப்போனவ ளுக்கு அவ்விஷயத்தியாக மிருந்தாலும் அவளை ஒருவரும் மதியாமல் நிகிருஷ்டஞ்செய் வதுபோலுமறிக. [இ - து.] பிராணன் போகுமுந்தி, நாமே தேகேந்திரியாதிகளி லிருக்கிற அபிமானத்தை விட்டுவிட்டால் பிரம்மானந்தமுண்டாகும். [எ - தி.] சர்க்கார்வாரண்டு வந்து வீட்டை ஏலம்போடுவதற்கு முந்தியே, தான் வாங்கியிருந்த கடன் ரூபாயை மரி யாதையாய்க் கொடுத்துவிட்டால், சுகமும், லாபமும், நாணயமு முண்டாகிறதுபோல அறிக. [இ - து.] மரணகாலத்தில் ஈசுவரன் கொடுக்கிற சன்னியாசத்துக்கும், தானே செய்துகொள்ளுகிற சன்னியாசத்துக்கும் பேதமுண்டு. [எ - தி.] கடன்காரன் வாரண்டு போட்டு பணம்வாங்குவது போலும், மரியாதையாய் இவனாகவே பணங்கொடுப்பது போலும்; தானே பேதிபோவதுபோலும், இவனாகவே பேதிக்குச் சாப்பிடுவதுபோலு மறிக.

ஐயா, விஷயத்தை இவனுகவிட்டால் நிரதிசயசுக மென்றும், அதுவாய்ப்போனுல் சகிக்கக் கூடாத துக்கம்வருமென்றுஞ் சொன்னீர்களே, எப்படியாவது விஷயத்தைவிட்டுப்பிரிவது சரியாயிருக்கும்போது, இப்படித்தாரதம்மியஞ் சொல்லுவதற்குக் காரணமென்ன வென்ருல், அதற்குத்தரஞ் சொல்லுகிறேம் கேள்:—மனசோடேயே யதேஷ்டமாய்ப் பணங்களைச் செலவுபண்ணுகிறவனுக்கு, முக்கால்துட்டு தானே தவறிவிழுந்தால் துக்கமுண்டாவது போலும், அநேக வஸ்திரதானஞ்செய்து சுகித்திருக்கிறவனுக்கு ஒரு வஸ்திரம் களவு போனுல் துக்கம் வருவதுபோலும்; யாகமுடித்தவுடன், அந்த யாகசாலையமுழுமையும் தீயை வைத்துக்கொளுத்திச் சந்தோஷப்படுவதையும், சொக்கப்பான்கொளுத்திச் சந்தோஷ மாய்த் தெரிசனம்பண்ணுவதையும், ஊரிலிருக்கிற வீடுகள் தானே தீப்பிடித்துக்கொண் டால் ஊரிலிருக்கிற சகல ஜனங்களும் வாயில் வயிற்றிலடித்துக்கொண்டு அழுவதுபோலும்; பகீரதன் முதலான அரசர்கள், தாமே சகல ராச்சியமுதலான சம்பத்துக்களை எல்லோ ருக்கும் கொடுத்துவிட்டு, சந்தோஷமாய் ஞானசுகத்தைப் பெற்றிருந்ததும், ஒருகோமுட்டி, தன் பெண்ணுன மங்காள் இறந்துபோய்க் கிடக்கும்போது, அவன் பெண்சாதி அந்தப் பெண்ணைச் சுடவிடமாட்டே னென்று அழும்போது, அக்கோமுட்டி தன் மனைவிக்குச் சமாதான நிமித்தமாய் வல்லக்காட்டில் வைத்தியனிருக்கிருன், அவனிடத்தில் இந்தப் பெண்ணைக் கொண்டுபோய்விட்டால், இந்த வியாதியைத் தீர்ப்பானென்று சொன்ன தைக்கேட்ட அவளும், அப்படியே கொண்டுபோய் சொஸ்தம்பண்ணிவைத்துக் கூட்டி வாருங்களென்று அப்பிணத்தை விட்டபின், அதைத் தூக்கிப்போய் மயானத்தில் எரித்து விட்டு, வீட்டுக்குவந்து மனைவிக்கும் சமாதானமாவதற்கு "வைத்தியனிடத்தில் விட்டு வந்திருக்கிறேன், ஒருமண்டலத்தில் சௌக்கியப்படுத்தி அனுப்பிவைக்கிறதாகச் சொல்லி யிருக்கிருன்" என்ற சொல்லை அவள் நம்பியிருக்கும்போது, ஒரு வித்தியார்த்தி இந்த உளவைத்தெரிந்து அவ்வீட்டிற்குப்போய் மங்காள்தாய் ஆரென்றுகேட்க, அவள் ஓடி வந்து நான்தான் என்று சொன்னதும், மங்காளுக்குத் தேகம்சௌக்கியமாய் விட்டதால், நகைகளைப் பெட்டியோடே வாங்கிவரச்சொன்னு ளென்று சொன்னதும், அவள் பெட்டி யோடே நகையும்சேர்த்துக் கொடுத்தவுடன் வாங்கிப்போனபின், கோமுட்டி வந்ததும், இவள் நகையை அனுப்பிவைத்திருக்கிறே னென்று சொன்னதும், குதிரையின்மேலேறி வேகமாய்ப்போனதும், அவன் ஆலமரத்திலேற இவனும் இறங்கி, அம்மரத்திலேறும்போது விழுதுவழியாயிறங்கிக் குதிரையின்லேறிப் போகிறதைக்கண்டு இவன் "ஓய்வித்தியார்த்தியே, மங்காளிடத்திற்போய் அம்மா பெட்டியோடே நகைகளைக் கொடுத்தாளென்றும், அய்யா ஆயிரம்ரூபாய் குதிரையைக் கொடுத்தனுப்பிவைத்தா ரென்றும் சொல்" என்று பரிதாபத் துடன் சொல்லி அனுப்பிவித்த கதைபோலுமென் றறிந்து, தானே தனக்கன்னியமான விஷயங்களைத் தியாகம்பண்ணினவனுக்கே சுகம்வருமென்றும் அப்படிச் சகலசங்கபரித் தியாகம்பண்ணும லிருக்கும்போது, அந்த விஷயங்கள் தாமாகவே இவனைவிட்டுக்கழியு மானுல் அப்போதுண்டாகிற துக்கத்துக்கு, ஒருகாலும் நிவர்த்தியில்லை யென்பதற்கும் யுக்தி. உலகத்தில் திருடுவதும், தாசிகமனம் பண்ணுவதும் மகத்தானபாப மென்றும்,

அப்படி அவைகளைச் செய்தவர்கள் ஈசுவராபராதிக ளென்றும், கொடியநரகத்தில் விழுவார்களென்றுஞ் சொல்லியிருந்தாலும், ஈசுவரனே சுந்தரமூர்த்திக்கும், பத்திரருக்கும், சாரசோரங்களைச் செய்துகொடுத்திருப்பதால் அவர்கள் பக்தசிரோமணிகளாக ஆன கதையைக் கண்டுகொள்க. இதன் கருத்து:— அவர்கள் தங்களுடைய ஜீவத்துவத்தைச் சிவத்துக்கு விட்டுவிட்டதே, இவ்வளவு மகிமைகளுண்டாவதற்குக் காரணமென் றறிக.

101-வது தரங்கம்.

விஷயம் வாசனையாய்விட்டதால் தன்சுவாதீனமில்லை:—

ஜாக்கிரமும் சொப்பனமும் மனோராஜ்ஜியமும், தன்னுடைய கற்பனையாயிருந்தாலும் இந்தப் புருஷன் நெடுங்காலமாய்ப் பழகிவந்திருக்கிற வாசனுபரவசனுய்ப் போய்விட்டதால், இந்த அவஸ்தைகளைத் தனக்கு வேண்டியபடி கற்பித்துக்கொள்ளவும், தனக்கு வேண்டாத படி வருகிறவைகளைத் தள்ளவும் முடியாது. [எ-தி] கள் கஞ்சா புகையிலை முதலானவற்றைச் சாப்பிடுவதற்கு தானே சுயமாய் ஆரம்பித்ததா யிருந்தாலும், அந்த வாசனை பழக்கத்தால் சித்தத்திலேறிவிட்டால் அதன்பின், அவனுலேயே அவைகளை விடமுடியாததுபோலும் அறிக. [இ-து.] விஷயவாசனையோடேகூடி விசேஷப்பிரவர்த்தி பண்ணுகிற மனசு குரு உபதேசத்தால் நில்லாது. [எ-தி.] மிகுந்தபிரவாகமானது ஒருபெட்டிமண்ணைப் போட்டால் கட்டுப்படாததுபோலும், சர்வகந்தலைத் தைக்க முடியாததுபோலும், எண்ணத் தொலையாத கடன்காரனுக்கு, சீமான்கூட ருணவிமோசனஞ் செய்யமுடியாதது போலும், கொம்பானைக்குக் கோவணம் கட்டமுடியாததுபோலு மறிக. [இ-து.] ஒருவிஷய சங்கற்பத்துக்கு இடங்கொடுத்தால் அதுகோடிவாசனையாகி இவனைத் துக்கப்படுத்தும். [எ-தி.] ஒருநரிவர இடங்கொடுத்தால், கோடி நரிகளை அது வரவழைத்து இவனைக் கடித்துக் கொன்றுபோடுவதுபோலும் அறிக. [இ-து.] அனுத்மவாசனை குரு சாஸ்திரங்களுடைய ஆக்ஞையைத் தள்ளிப்போடும். விஷயம் சித்தத்தில் வாசனையாக ஏறும். வெளியிலிருக்கிற நாமரூபமே சித்தத்தில் வாசனுரூபமாக ஏறுகிறது. [எ-தி.] தீபஜுவாலையே சட்டியில் கரியாயேறி மையாகுவதுபோலும், வெளியிலிருக்கிற அழுக்கே வஸ்திரத்தி லேறுவதுபோலும் அறிக. [இ-து.] விஷயசன்னிதியில் இந்திரியம், மனசுகளை நிக்ரகம்பண்ணுவது பிரயாசம். [எ-தி.] யானைக்கு மதங்கொண்ட வேளையில் மாவுத்தனுலும், துரட்டி சங்கிலிகளாலும் அந்த யானையைக் கட்டுவது பிரயாசமாவதுபோலும், பிறந்தவீட்டி லிருக்கிற செல்லப் பெண்ணைப் புருஷனுல் கட்டுப்பாடுசெய்ய முடியாததுபோலு மறிக. [இ-து] ஞானத்திற்குக் குருவாக்கிலிருந்து வருகிற உபதேசமே முக்கியசாதனம். [எ-தி.] ராஜாவின் கிருபையைப் பெறுவதற்கு மந்திரியினுடைய சிநேகமே முக்கியமா யிருப்பதுபோலும்; மற்றகர்மாதிகள் செய்வது சேவகர்முதலானவர்கள் இஷ்டம்போலு மறிக. [இ-து.] விஷய ஆசை யதிகப்பட்டால் வரம்பு கீழ்மேல் மானபிமானம் ஒன்றுந் தோற்ருது. [எ-தி.] நதியில் பிரவாகம் அதிகப்பட்டால் பள்ளம் மேடு யானை பூனை மலம் கந்தம் ஒன்றும் லக்ஷியமின்றியில் தள்ளிக்கொண்டு போவது போலும், லாகிரி பதார்த்தம் அதிகமாய்க்

கொண்டவனுக்கு, யாதொரு தாரதம்மியமுந் தெரியாமல், மூக்குக்கு நேரே வழியென்பது போல தான் போவதே வழியாகப் போவதுபோலு மறிக. [இ-து.] சித்தத்தில் அஞ்ஞானாதி வாசனைகளுடன் கூடின புருஷன், விஷயத்தில் சம்பந்தப்பட்டால் உடனே அந்த விஷய வாசனை சித்தத்தில் பற்றிப்போம். [எ-தி.] அதிக காமியாயுள்ளவளுக்குப் புருஷ போகம் சம்பவித்தால் அதில் அவள் சித்தம் பற்றிப் போவதுபோலும், பரவசமுள்ள பக்தனுக்கு உபாசனாமூர்த்தி பிரசன்னமானகாலத்தில் அதில் பற்றுவதுபோலு மறிக. [இ-து.] சித்தத்தில் விஷய வாசனையும் விஷய நினைப்புமுள்ளவனுக்கு வாக்கு மௌனம் நிலைத்துச் சுகங் கொடாது. [எ-தி.] ஒருபடி விளக்கெண்ணெயும் ஒன்றரைப்படி சாதமும் சாப்பிட்டவன் கௌபீனத்தை யிறுக்கிக் கட்டினதினால் மலபாதை யில்லாமல் சும்மாயிருந்து சுகப்படாதவன் போலவறிக. [இ-து.] வாசனா பரவசனா யிருக்கிறவன் எவ்வளவு பிரம்மவிசாரம் செய்தாலும் தேகாத்ம புத்திபோய்த் தன்னிலையில் நிற்கான். [எ-தி.] ரயில் விசையைத் திருகிவிட்டிருக்கும்போது, பின்னாலே எவ்வளவு பலமா யிழுத்தாலும் இவனையுஞ் சேர்த்து அது இழுத்துப் போவதுபோல வறிக. [இ-து.] விஷயம் மிகுந்த பழக்கத்தால் வாசனையாகி விட்டால், அந்த மனசை நிக்ரகம் பண்ணுவது அசாத்தியமென்று சொன்னீர்களே! அப்படியானால் இவ்வுலகத்திலுள்ள சகலமான ஜீவர்களும், அனாத்ம வித்யாவாசனையால் கட்டுப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிற சமுசார பந்தத்தை விட்டு, எப்படிக் கரையேறப் போகிறார்கள்? ஜீவன் முக்திதானெப்படி வரப்போகிறது? என்று என்மனதில் மகா பயமுண்டாயிருக்கிறதே, இதற்கு நானென்ன செய்வேனென்று கேட்பாயாகில், அதற்குத்தரஞ் சொல்லுகிறோம் கேள். ஆசையினாலேயே, திரிவித உலகத்தில் அரிதொரு ஞானியென்ற வசனத்தினாலும், இப்போது இந்த ஜகத்திலுள்ள சகலமான ஜீவர்களும், கங்கா நதியினுடைய பிரவாகத்தில் சுழிவழியே சுற்றிக்கொண்டு, பரதவித்து அந்தச் சுழியை விட்டு, மற்றொரு சுழியைப் போயடைந்து, இப்படி ஓயாமல் சுற்றிக்கொண்டிருக்கிற, அநேககோடி புழுக்களில், அபூர்வமாய் ஓர் புழு, புண்ணிய கர்மமாகிற காற்றினால் படித்துறை யோரத்தில் தள்ளப்பட்டு, அச்சமயத்தில் ஜீவகாருண்யமுள்ள கருணாநிதியான ஒரு புருஷன், ஸ்நானத்துக்கு வந்து இறங்கினகாலத்தில், இந்தப் புழு அவன் காலில் போய் விழுந்த மாத்திரத்தில், அந்தப் புழுவை அதிலிருந்து கரையேற்றி, அந்தக் கரையிலிருக்கிற மரத்தின் நிழலில் கொண்டு போய் விட்ட மாத்திரத்தில், அந்தப் புழுவானது சிரமமெல்லாம் தீர்த்துக்கொண்டு சுகமடைந்தது போல, இந்தச் சம்சாரமாகிற நதியில், ஜனன மரணமாகிய அலைகளோடே கூடிக்கொண்டிருக்கிற, அனாத்ம வாசனைகளுடைய வேகமாகிற பிரவாகத்திலிழுக்கப்பட்டு, பரவசர்களான ஜீவர்களாகிற புழுக்கள், ஜன்மமாகிற சுழியில் சுற்றிக்கொண்டிருக்கிறதும், கர்மமாகிற காற்றினால் அந்தச் சுழியை விட்டு மற்றொரு ஜன்மமாகிற சுழியிற் போய்ச் சேர்ந்து, அதிலேயே வெகுகாலஞ் சுற்றிக்கொண்டிருந்து, இப்படியே அனந்தகோடி ஜீவர்களாகிற புழுக்கள் அனந்தகோடி ஜன்மங்களாகிற சுழிகளில், அனந்தகோடி காலமாய்த் தபித்துக்கொண்டிருப்பதில், எவனோ ஒரு புருஷன், சற்கர்ம பரிபாகமாகிற நல்ல காற்றினால், சம்சார நதியின் சாதன சதுஷ்டயமாகிற படித்துறையில் வந்து சேரவும்,

அங்கே குருநாதனுகிற தயாளுவின் காலில், அதில் ஒரு ஜீவனுகிற புழு வந்து விழுந்த மாத்திரத்தில், அவர் ஜீவனுகிற புழுவுக்குக் கைகொடுத்து அச் சமுசார நதியை விட்டுக் கரையேற்றி, சாதுசங்கமாகிற மரத்தின் நிழலில் இவனைச் சேர்த்துவைத்து, பஞ்சகோச விவேகமாகிற குளிகையால் இவனுடைய தாபங்களையெல்லாந் தீர்த்து, இவனுடைய ஆத்மாவை சாக்ஷாத்காரமாயறியும்படிசெய்வதால், வாசனக்ஷயஞ் செய்யவேண்டியது அவசியமென்றறிந்து சற்குருவைப் பிரியாமலிருக்கக் கடவாய்.

102-வது தரங்கம்.

விஷயத்தில் துக்கமே மிகுதி:—

விஷயசுகம் ஆயிரம் துக்கத்துக்குள்ளிருக்கும். [எ-தி.] பெண் விசாரிப்பது முதல், அவள் சாகும்வரையில் வரப்பட்ட அனந்தகோடி துக்கங்களுக்குள், தன் போககாலத்திலுண்டாகிற சுகம்போலே தோற்றுகிறதே விஷயசுகமாம். [இ-து.] பிக்ஷைக்குப்போனவிடத்தில் ஸ்திரீயைக் கண்டமாத்திரத்தில் இச்சை யுண்டானல், காமுகனுக்கு மயக்கமுண்டாவதற்குக் கேட்கத் தேவையில்லை. [எ-தி.] ஒருபொட்டுச் சாராயம் நாவில் விழுந்தவனுக்கே மயக்கம் வருமானல் குடத்தோடே சாப்பிட்டவனுக்குக் கேட்கவேண்டியதில்லாததுபோலும், வெளியில் வயிற்றில் விளக்கெண்ணெய் தடவினதினல் பேதியாகுமானல், ஒருபடிவிளக்கெண்ணெய் உள்ளேசாப்பிட்டவனுக்குப் பேதியாவதில் கேட்கத்தேவையில்லாததுபோலுமறிக. [இ-து.] மலக்குழியிலே யிறங்கினஜனங்கள் ஒருவனுக்கொருவன் தாரதம்மியமாயிருக்கிறதுபோல, ஜீவர்களுக்கு விஷயசுகதுக்கம் தாரதம்மியமாயிருக்குமென் றறிக. [இ-து.] பிரம்மவிசாரமும் விஷயாசையும் லோகவிவகாரமும் ஒருமுமுக்ஷு வைத்துக்கொண்டுவந்தால் கடைசியில் அஞ்ஞானந்தான் மிஞ்சும். [எ-தி.] அவுஷதஞ் சாப்பிடுகிறதற்கும் அபத்தியஞ் செய்வதற்கும் சரியாய்ப்போய், பழையவியாதி மிஞ்சுகிறுப்போலும், இரண்டு ரூபாய்க்குச் சாமான்வாங்கிக் கணக்கில் கையெழுத்துப் போட்டுவாந்தவன், திருட்டுத்தனமாய்ப்போய் அந்தக் கணக்கிலிருக்கிற இரண்டை மேலே இழுத்துக் கால்ரூபாயாகச்செய்து வந்தபின், கடைக்காரன் அந்தக் கணக்கைப்பார்த்து இவன் மோசஞ்செய்திருக்கிரு னென்று தெரிந்து, கீழேயுமிழுத்து விட்டதால் எட்டுரூபாயாகச்செய்தபின், இருவருங்கணக்கைப் பார்க்கும்போது, இவன் கீழேயார் இழுத்தாரென்று கேட்க, அவன் மேலேஇழுத்ததும் கீழேஇழுத்ததும் தெரியாது, எட்டுரூபாயைக் கணக்கில் கண்டபடி வையென்று கேட்டவுடன், இவனகவே நான் மேலேயிழுத்ததற்கும், நீ கீழேயிழுத்ததற்குஞ்சரியாய்ப்போய்விட்டது. பழைய இரண்டுரூபாயே மிச்சமென்று தீர்த்துக்கொண்டகதைபோலு மறிக. [இ-து.] அவிம்வகி பஞ்சவிஷயத்தை, எவ்வளவுகாலம் இராப்பகல் பாராமல் அனுபவித்தாலும் ரசமில்லை. [எ-தி] கரும்புச்சக்கையை எவ்வளவு கடித்தாலும், அதில் கொஞ்சமும் ரசம்வராததுபோலவும், நாடகத்தில் குருடனைக் கொண்டுபோய்ச் சிம்மாசனத்தில் உட்காரவைத்தாலும், அவனுக்கு அக்கூத்தின் ஆட்டம், ரூபம், அபினய முதலானவை தெரியாததால் சந்தோஷம் வராததுபோலு மறிக. விஷயம் நடுவில்மட்டும்

சுகம்போலத் தோற்றும். விஷயானந்தம் முன்னும்பின்னும் துக்கமாயும் நடுவில்மட்டும், சுகப்பிராந்தி. [எ-தி.] குழந்தை முன்னும்பின்னும் அழுதுகொண்டிருந்து, மத்தியில் தூங்குங்காலையில், சும்மாயிருப்பதைச் சுகமென்று எண்ணுவதுபோலும், மலம் வந்த பொழுதும் மழைபெய்தபொழுதும் நாறிக்கொண்டிருந்தும், மத்தியில் உலர்ந்திருக்கும் போது நாறுமலிருப்பதுபோலு மறிக. [இ-து.] ஆனால் குழந்தைகளுக்கு ராஜாவைப் போல சுகமிருக்கிறதாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறதே யென்றால்:—அது அன்னபானாதியைக் குறித்து, சம்பாதிக்கிறகவலை யில்லாததைப்பற்றிச் சொல்லியிருக்கிறது. [எ-தி.] சாகக் கிடக்கிறவன் அவதியைவிட்டுத், தூங்குகிறவன்போல் சற்றேயிருந்தால், ராஜாவைப் போல இப்போது சுகமாயிருக்கிறானென்பது போல வறிக. [இ-து.] யாராவது நஞ்சைச் சாப்பிட்டு உயிரோடே யிருந்தால் நாமும் அதைச் சாப்பிடலாம். அப்படிப்போல ஸ்திரீ முதலான விஷய சுகத்தை யனுபவித்து, யாராகிலும் நித்திய சுகமடைந்திருந்தால் அதற்கு நாமும் எத்தனம் பண்ணுவோம்; சொல். [இ-து.] பணத்தினாலே மோக்ஷம் வாராது. [எ-தி.] மயக்க வஸ்துவால் புத்தி மயக்கம் போகாதது போலவென் றறிக. [இ-து.] விஷயத்தில் எவ்வளவு காலஞ் சிரமப்பட்டாலும் சுகம் வராது. [எ-தி.] பாடிப் பாடிக் குத்தினாலும் பதர் அரிசி யாகாததுபோல அறிக. [இ-து.] ஐயா, விஷயத்தில் எவ்வளவு காலம் சிரமப்பட்டு அலைந்தாலும் துக்கமே கடைசியில் மிச்சமாகுமே தவிர, சுகலேசமும் வாராதென்று சொன்னீர்களே! அப்படி யிருக்கும்பக்ஷத்தில் சகல ஜீவர்களும் விஷய சுகத்துக்காகவே பாமர வியாபாரம், எக்ஞாதி கர்ம விவகாரம், பூஜை முதலான பக்தி விவகாரமும் சிரமப்பட்டுச் செய்யக் காரண மென்னவென்றால், அதற்குச் சமாதானஞ் சொல்லுகிறோம் கேள்:— அப்படிச் செய்கிறவர்களெல்லாம் அஞ்ஞான மயக்கத்தில் கிடக்கிறவர்களா? அதிலிருந்து ஞான ஜாக்கிரத்தில் விழித்தவர்களா சொல்? என்று கேட்டதற்குச் சிஷ்யன் சொல்லுகிறான். அஞ்ஞான மயக்கமென்பது இன்னதென்று தெரியவில்லையே, அதிலிருந்து விழித்துக்கொள்ளுகிற ஞான ஜாக்கிரமானது இன்னவிதமென்று தெரியவில்லையே, அவைகளைத் தாங்களே விரித்துச் சொல்ல வேண்டுமென்று, கேட்கிற சிஷ்யனுக்கு, குரு சொல்லுகிறதாவது, சக்கிரவர்த்தியாய் இந்த மனுஷ லோகத்திலிருக்கிற சகலவிதமான ஆனந்தத்தையு மனுபவிக்கிற மகாராஜனானாலும், பிரகஸ்பதிக்குச் சமான மான புத்திசாலியாய், சர்வசாஸ்திர சம்பன்னனாயிருக்கிற வித்துவானானாலும், ஹனுமாருக்குச் சமானமான பலசாலியானாலும், படுத்து நித்திரைபண்ணுங் காலத்திலுண்டாகிற சொப்பனாவஸ்தையில், அந்த ராஜன் பசியால் பிக்ஷைக்குப் போனவிடத்தில், பிக்ஷைகூடக் கிடைக்காமல் திண்டாடித் திரிவானேன்? அந்த வித்துவான் அக்காலத்தில் மூடனுக்குக் கூடப் பதிற்சொல்ல முடியாமல் முட்டாள்போலப் போவானேன் சொல்? அந்தப் பலசாலி யானவன் கையாலாகாத கிழவனாலடிபட்டுக் கீழேவிழுகிறதுபோலக் காணுவானேன் சொல்? அவர்கள் மூன்று பேர்களும் விழித்த பிற்பாடல்லவா, மகத்தான ராஜசுகத்தையும், மகத்தான வித்தையையும், மகத்தான பலத்தையும் அடைவது? அதுபோலச் சகலரும் பிரம்ம மாயும் சதா ஆனந்த சொரூபமாயுமிருந்தாலும், தான் பிரம்மமென்பதை மறந்திருக்கிற,

அஞ்ஞான நித்திரை செய்யுங் காலத்தில், ஜீவேசுவர ஜகத்துக்களைக் கற்பித்துக்கொண்டு, அதில் தான் ஒரு சரீரத்தையுடைய ஜீவனுயும், தன்னைப்போல அநேக ஜீவர்களும் அநேக விதமான ஜகத்துக்களையும் வாஸ்தவமாய் நிஜமென்று நம்பி, அவ்விடத்திலுள்ள பதார்த்தங்களைச் சம்பாதிக்க எத்தனிப்பதும், அதற்குச் சாதனமான சரியை கிரியை யோக ஞானங்களைச் சிரமப்பட்டு அப்பியாசிப்பதாகவுந் தோற்றும்; ஆத்மாவே நானென்கிற ஞான ஜாக்கிரத்தில் விழித்தானேயானுல், அதற்குப் பிற்பாடு இந்தத் தேகத்தையும் நானென் றெண்ணுமல், மற்ற ஈசுவர ஜீவ ஜகத்துக்களைச் சுத்தப் பொய்யென் றறிந் திருப்பதால் இந்த ஜகத்தில் மனுஷானந்தமுதல் ஈசுவரானந்தம் வரையிலுள்ள விஷயானந்தங்களை அனிர்தஜட துக்கமாய்க் கண்டிருப்பவன் எவனே, அவனே ஞான ஜாக்கிரத்தில் விழித்தவனென் றறிந்து, நீயும் விஷயத்தி லொருகாலும் எள்ளளவுஞ் சுகமில்லையென் றறிக.

103-வது தரங்கம்.

விஷயத்தில் மயங்குவதற்கு மூன்று காரணம்:—

விவேகி விஷயத்தில் மயங்குவதற்கு மூன்று காரணம் 1. வெகுநாள் பழகின வாசனை, 2. அதிலுள்ள தோஷதிருஷ்டியால் அருசிதோன்றினுலும் பிரயாசைப்பட்டுச் சம்பாதித்தோமே யென்ற பரிதாபம், 3. உலகத்தாரொப்பந்த மிருக்கவேணு மென்ற கட்டுப்பாட்டை நம்பி, மானத்துக்காகக் கட்டுப்பட்டிருக்கிறது. [எ - தி.] விபசாரியான ஸ்திரீயோடே, தெரிந்தபின்னுஞ் சேர்ந்திருப்பதற்கு மூன்று காரணம் 1. அவளுடன் வெகுநாள் நல்லவளென்று பழகினவாசனை, 2. அவளுடைய நடத்தைப்பிசகு தெரிந்தும் இரண்டாயிரம்மூவாயிரம் ரூபாய்வரை செலவுசெய்து கல்யாணஞ்செய்தோமே இவளைத்தள்ளினுற் சோற்றுக்குத் திண்டாடவேண்டுமே யென்ற பரிதாபம். 3. உலகத்தார் கேலிபண்ணுவார்களே யென்ற மானத்துக்காக அவளைத் தள்ளாமல் வைத்திருப்பதுபோல வறிக. ஐயா, சகலஜீவர்களும் விஷயத்தில் துக்கம்வருவது தெரிந்திருந்தும் அதை விடமுடியாமல் அதிலேயே மயங்கிக்கிடக்கிருர்க ளென்றும், அப்படி மயங்குதற்கு மூன்றுகாரண மிருக்கிறதாகவுஞ் சொன்னீர்களே, உலகத்தில் எந்த மனிதனுவது தனக்கு விரோதமாயிருக்கிற சத்தங்களைப் பிரியமாய்க் கேட்பானு? சகிக்கக்கூடாத உஷ்ணத்தோடேகூடியிருக்கிற, எண்ணெய்ப் பாத்திரத்தைக் கையில் தூக்கிக்கொண் டிருப்பானு? தன்னைக் கொல்லுகிறதாய் இருக்கிற, புலி கரடி பாம்புகளைக் கண்டோடாமல் எதிரேயிருந்துகொண்டு வேடிக்கை பார்ப்பானு? தன்னைக் கொல்லுகிறதான நஞ்சை, பிரார்த்தித்துக் கொடுத்தாலும் அதை வாங்கிச் சாப்பிடுவானு? அசிங்கமாயும் துர்க்கந்தமாயு மிருக்கிற மலமூத்திரங்களை மோந்து பார்ப்பானு? தனக்குக் கெடுதிவரும்படியான சொல்லைச் சொல்லுவானு? தனக்குக் கெடுதியான வேலைகளைச் செய்வானு? தன்னை அடிக்கிற இடத்துக்கு நடந்துபோவானு? மிகுந்த ஆபாசமுள்ள கக்கூசுமுதலான இடங்களிற் பிரியமாய் மலமூத்திரவிசர்ச்சனம் பண்ணப்போவானு? இப்படி மூடர்கள்கூடத் தமக்கு விரோதமான

சங்கதிகளிற் பிரவர்த்திக்காமல் அவைகளைவிட்டு விலகியோடிப் போகும்போது, விவேகியானவன் விஷயத்திலுள்ள தோஷமுதலானவற்றைத் தெரிந்திருந்தும் எப்படி விஷயத்தில் மயங்குவனென்று கேட்பாயாகில் அதற்குச் சமாதானஞ் சொல்லுகிறோம் கேள்:—ஒரு நாய் குலைக்கிறசப்தம் பயங்கரமாயும், அர்த்தமில்லாததாயு மிருக்கிற குலைச்சலையுடையதென்று தெரிந்திருந்தும், நாய்க்கு கஞ்சி, முதலானதைப் போட்டு ஏன் வளர்க்கிறார்கள்? ஸ்திரீகளுடைய சரீரம் எப்பொழுதுஞ் சமையல் பிறையில் தீக்குச் சமீபத்திலிருந்து சமைப்பதால், நெருப்புக்குச் சமானமாகச் சுடுவது தெரிந்திருந்தாலும், அவளைப் பிரியத்துடன் ஆலிங்கனம் பண்ணிக்கொள்ளுவானேன்? அவளுடைய ரூபமானது மயிர்முதல் மூலம் வரையில் அசிங்கியமான ரூபத்தையுடையதென்று, தெரிந்திருந்தும், அவளுடைய உறுப்புக்களைப் பார்ப்பானேன்? வடை முதலானவைகளைத் தின்றால் வயிறு வலிப்பது அனுபவமாயிருந்தாலும் அதையேன் தின்னுகிறார்கள்? அப்படியே சாராயம் குடிக்கிறதும், புகைச்சுருட்டு உக்கா பொடி முதலானவைகளைச் சாப்பிடுவதாலும் குடிப்பதாலும் போடுவதாலுமுண்டாகிற நாற்றங்கள் தனக்கும் அன்னியர்களுக்குந் துர்க்கந்தத்தைக் கொடுப்பது தெரிந்திருந்தும் அவைகளை ஏன் அனுஷ்டிக்கிறார்கள்? ஆகையால் விஷயத்தில் தோஷந் தெரிந்திருந்தாலும், வெகுநாள் பழகின வாசனை பலமாயிருப்பதாலும், வர்த்தமானத்தில் தற்காலிகமாக சுகம்போலே தோற்றுவதாலும், லோகவாசனையாலும் விஷயத்தை விடுவது வெகு பிரயாசமென்று அறியத்தக்கது.

104-வது தரங்கம்.

இந்த ஜகத்து முன்னும் பின்னுமில்லாததாற் பொய்:—

இந்த ஜகத்து முன்னும் பின்னுமில்லை, மத்தியிலும் விசாரித்தாற் காணுமற் போவதாற் சுத்தப் பொய். [எ-தி.] கானல் ஜலம் சூரியோதயத்துக்கு முன்னும், சூரியாஸ்தமனத்துக்குப் பின்னு மில்லாமல், மத்தியிற் பொய்யாய்த் தோற்றுவதுபோலு மறிக. [இ-து.] மாயைக்குச் சொருபமாகிய பஞ்சவிஷயங்களைப் பொய்யென்றறிவதே, மாயையைக் கொல்லுகிற உபாயம், மற்றெவ்விதத்தாலுமது சாகாது. [எ-தி.] படிகமண்டபத்திற் பிரதிபலித்திருக்கிற தோற்றத்தைப் பொய்யென்று பார்த்தே கெடுப்பதல்லாமற் மற்றப்படி கெடுக்க முடியாதென்றறிக. [இ-து.] இந்த ஜகத்து முயற்கொம்புக்குச் சமானமென்பதற்குச் சுருதியாவது:— சகல ஜகத்தும், குருவும் சிஷ்யன் முதலானதும் இல்லவேயில்லை யென்பதுதான். யுக்தியாவது,—விழித்தவனுக்குச் சொப்பனம் பொய்யாய்ப் போவதுதான். அனுபவமாவது,—ஓரவஸ்தையில் மற்றோரவஸ்தை யில்லாமற் போவதுபோலல்லாமல், தானெப்போதுமிருப்பதால், தன்னைவிட காலத்திரயத்திலும் பிரபஞ்சமில்லவேயில்லை யென்ற துணிவு தானென்றறிக. [இ-து.] கர்த்தாவும் விஷயமும் பொய். கர்த்தாவுக்கு விஷயத்தில் இச்சையுண்டாவதற்கு ஏது சத்தியபுத்தி, அதற்கு ஏது அவிசாரம், அதற்கு ஏது வாசனை, அதற்கு ஏது அஞ்ஞானம், ஆகையால் இதம் விருத்தியில் சத்திய புத்தியையும், அகம் விருத்தியில் அஞ்ஞானத்தையுங் கெடுத்தால் கர்த்தாவும் விஷயமும் பொய்யாய்ப் போம். [எ-தி.] சித்திரத்

தைச் சித்திரமென்று பார்ப்பதுபோலும், தைஜசன் விசுவனாய் விழிப்பதுபோலுமறிக. [இ-து.] ஜகத்தைக் கொண்டாடக் கொண்டாடத் துக்கமும், உபேக்ஷை பண்ணப் பண்ணச் சுகமும் வரும். [எ-தி.] ஸ்திரீயை உபசரிக்கவுபசரிக்கத் துக்கமும், உபேக்ஷை பண்ணப்பண்ணச் சுகமும் வருவதுபோலு மறிக. [இ-து.] ராகத்துவேஷத்துக்குச் சத்தியபுத்தி ஏது. ஜகத்தில் ராகத்துவேஷமுண்டாவதற்குச் சத்தியபுத்தியே காரணம். [எ-தி.] தம்பதிகள் சேதுவுக்கு நடந்து போகும்போது, இப்பியைக் கண்டு வெள்ளியென்று நினைத்து, நிலம் வாங்க வேண்டுமென்றும், நகைதான் செய்ய வேண்டுமென்றுங் கலகமான, கதைபோல வறிக. [இ-து.] மூடன் ஜகத்தை நிஜமென்று நினைப்பதுமாத்திரமே யன்றி அது நிஜமாகாது. [எ-தி.] தரித்திரன் நான் குபேரனென்று மனோராச்சியஞ் செய்வதாலுமவன் குபேரனாகாதது போலவறிக. [இ-து.] இனிச் சூட்சும விசாரணையாவது,—விஷயத்திற் சுகமேயில்லை. ஏதனாலென்றால், விஷயமிருந்தாலல்லவோ அதில் சுகமிருக்கும். [எ-தி.] மரத்திற் சாயங் காய்ச்சின மாத்திரத்தில் மாம்பழத் தன்மை யிருந்தாலல்லவோ ரசமிருக்கும், அத்தன்மை போலவறிக. ஐயா, விஷயமில்லாதிருக்கும்போது விஷயத்திலிருந்து துக்கந்தானெப்படி யுண்டாகுமென்று கேட்பாயாகில், அதற்கு உத்தரஞ் சொல்லுகிறோம் கேள்:— விஷய மிருக்கும்பக்ஷத்தில், அதை யேதேனும் அதற்குச் சத்துருவாயிருக்கிற வஸ்துவைக் கொண்டு நிவர்த்திக்கலாம். அப்படி விஷயமேயில்லாமலிருக்கும்போது, அது இருக்கிற தாகவும், அது துக்கத்தைக் கொடுக்குமென்றும், விஷயத்தைச் சத்தியமாக யெண்ணி அதை நிவர்த்திக்க யத்தனிப்பதே துக்கத்தைக் கொடுக்கிறது. மந்திரவாதி மரத்தில் பேய் இல்லாதிருந்தும் தானே பேயாக ஆனதுபோல வறிக.

105-வது தரங்கம்.

விஷயம் கனவிக்ஷேபம்:—

புருஷப் பிரயத்தனமன்றியில் வருகிற சுழுப்திச் சுகம் அனுபவிக்கிற மனசுகூட வெளியில் சப்தத்தால் வருமானால், சமாதியிலிருக்கிற மனசு சப்தத்தினாலே வெளியில் வருமென்பதிற் கேட்க வேண்டியதில்லை. [எ-தி,] சொஸ்திரீ போகமே மத்தியில் யாரும் வந்துவிட்டாற் கலைந்து போமென்றால், பரஸ்திரீ போகத்துக்குக் கேட்கவேண்டியதில்லா ததுபோலவறிக. [இ-து.] இந்தப் பிரம்மானுசந்தானம் பண்ணுகிறவனுக்குச் சப்தாதி விஷய சங்கம் இருக்கக் கூடாதென்றும், அப்படி அந்தச் சப்தாதி விஷயசங்கத்தால் பிரம்மானுசந்தானம் விக்கினமாய்ப் போமென்றும், அதற்காக ஏகாந்தஸ்தலம் வேண்டு மென்றும், அப்படியே வாசிஷ்டத்தில், உத்தாலக மகரிஷி கந்தமாதன பர்வதத்தினுடைய தாழ்வரையிலிருந்துகொண்டு, சுரோத்திராதி இந்திரியங்களைப் பார்த்து ஓ இந்திரியங்களே! சப்தத்தால் மான் கெட்டுப்போனதையும், பரிசவிஷய ஆசையால் யானை கெட்டுப்போன தையும், ரூபவிஷய ஆசையால் விட்டில் பூச்சி கெட்டுப் போனதையும், ரசவிஷய ஆசை யால் மீன்கள் தூண்டிலில் வைத்திருக்கிற மாம்சத்துக்காக, தூண்டிலில் வந்து விழுந்து கெட்டுப் போனதையும், கந்தவிஷய ஆசையால் வண்டு, தாமரைப் புஷ்பத்தில் விழுந்து மடிந்துபோனதையுங் கண்டு, நீங்களும் இந்த பஞ்ச விஷயங்களிற் போய் விழுந்தீர்களே

யாஞல் ஒவ்வொரு விஷயாசையால் ஒவ்வொரு பிராணி கெட்டுப்போயிருப்பதையும் பார்த்துக்கொண்டு ஐந்து விஷயமுஞ் சேர்ந்திருக்கிற அருந்தல், பொருந்தல் முதலான பதார்த்தத்திற் சேருவீர்களேயாஞல், நீங்களும் கெட்டுப் போவீர்களென்று அநேகமாய்ச் சமாதானஞ் சொன்னதிலும் நில்லாமல், அந்த இடத்திற் பஞ்ச விஷயங்களுஞ் சேர்ந்து அடிக்கடி வருவதால், அவருடைய மனது முதலான இந்திரியங்கள் ஏகாக்கிரமாய் நில்லாமற் குரங்குபோலச் சலித்துக்கொண்டிருப்பதையுங் கண்டு, அந்த ரிஷியானவர், அந்த மலையினுச்சியிலிருக்கிற குகையில், நிர்ஜனமாயுள்ள இடத்தைக்கண்டு, அதிலிருந்து சமாதிபண்ணிக் கரையேறிஞரென்று சொல்லியிருப்பதாலும்; அப்படியே தாசூர மகரிஷியும், பூமியெல்லாம் பிணங்களை வைத்திருக்கிற மயானமா யிருப்பதால், இந்த அசுத்தமான பூமியிலிருந்து தவஞ் செய்தால் ஞானம் சித்தியாதென்று, அக்கினியை வளர்த்து, தன் சரீரத்திலிருக்கிற மாமிசங்களை அறுத்தறுத்து ஹோமஞ் செய்த பின், அக்கினியும் புருஷாகிருதியாய் ரூபீகரித்து வந்து என்ன வேண்டுமென்று கேட்கும்போது, எனக்கு இப்பூமியெல்லாம் அசுத்தமாய்த் தோன்றுவதால், மர நுனியிலிருக்கிற இலை, அசைவற்று ஸ்திரமாய் விஸ்தாரமாயிருக்கும்படி, அனுக்கிரகிக்க வேண்டுமென்று கேட்டவுடன், அக்கினி பகவானும் அப்படியே ஆகட்டுமென்று அனுக்கிரகித்து அந்தர்த்தானமானபின், அந்த ரிஷியும் அந்த மரத்திலிருக்கிற இலையிலிருந்து, மனசிஞலேயே தவத்தைச் செய்து ஞானத்தை யடைந்தாரென்றும்; இப்படியே சுகப்பிரம்மரிஷி முதலானபேர்கள்கூட ஏகாந்த ஸ்தலத்தைத்தேடி யடைந்திருக்கிருர்களென்றுஞ் சொல்லியிருப்பதால், சமாதிக்கு ஏகாந்த ஸ்தலமே வேண்டியதென்று சொன்னதும், தன்னுடைய சொரூபத்தைத் தான் பார்த்துக்கொள்ளுவதற்கு, ஏகாந்த ஸ்தலமென்னத்திற்கென்று கேட்பாயாகில், அதற்கு உத்தரஞ் சொல்லுகிருேம் கேள்:— தன் முகத்தைப் பார்த்துக்கொள்ளக் கண்ணுடி, தண்ணீர் முதலானதுகள் அழுக்காயும், அலைந்துகொண்டு மிருந்ததாஞல் தன் முகம் தனக்குள்ளபடியாய்த் தோற்ருமற்போகும்போது அதிசூக்ஷ்மமாய் அவாங் மனேகோசரமா யிருக்கிற ஆத்மாவை அறிந்துகொள்வதற்கு, ஏகாந்த மன்றியில் எப்படிச் சாக்ஷாத்காரமாய் அறியக்கூடும் சொல்?

106-வது தரங்கம்.

விஷயசுகம் சேர்க்கையா லுண்டாகிறது:—

இந்திரியங்களும் விஷயங்களும் சம்பந்தித்த காலத்தில் சுகதுக்கமுண்டாகிறது. எதிலேயிருந்து வந்ததென்ருற் சேர்க்கையிஞலேயே தவிர, தனியாக ஒன்றுக்குஞ் சொல்லக்கூடாது. [எ-தி.] ஸ்திரீ புருஷர்கள் சேர்ந்து புத்திரோற்பத்தி யுண்டாவது போலும், தம்பூருங் கையுஞ்சேர்ந்து சப்தமுண்டாவதுபோலும், மஞ்சளுஞ் சுண்ணும்பும் சேர்ந்து சிவப்பாவதுபோலுமறிக. [இ-து.] விஷய இந்திரிய சம்போகமாஞல் மனசு கோடி சங்கற்பஞ் செய்யும். இந்திரியங்களும் விஷயங்களும் சேர்ந்தவிடத்தில் மனசு கோடி சங்கற்பத்துடன் கிளம்பும். [எ-தி.] உற்சவத்தில் கூட்டங் கூடினவுடன் திருடர்கள் ஆயுத சகிதர்களாய்க் கிளம்புவதுபோலும், மழை பெய்தவுடன் பூமியிலடங்கியிருக்கிற

வித்துக்கள் வெளியிற் கிளம்புவதுபோலுமறிக. ஐயா, விஷயங்களும் இந்திரியங்களும் சம்பந்தப்பட்ட காலத்திலுண்டாகிற சுகதுக்கங்கள், விஷயத்திலிருந்து வருகிறதென்ருவது, இந்திரியத்திலிருந்து வருகிறதென்ருவது, சொல்லக்கூடாதென்ருல் பின்னை எவ்விதத்தாலுண்டாகிறது? ஆனுல் இந்த இரண்டினுடைய சம்பந்தத்தினுலேயே உண்டாகிறதென்ருல், குழந்தைகளுக்கு இந்திரியங்களும் விஷயங்களும், சம்பந்தப்பட்டிருந்தும் சுகதுக்கமுண்டாகவில்லை யென்று கேட்பாயாகில், அதற்கு உத்தரஞ் சொல்லுகிருேம் கேள்:— குழந்தைகளும் தாலாட்டு முதலான பாட்டுகளைப் பாடும்போது சுகத்தை யடைவதும், அதட்டினுல் அழுதுகொண்டு துக்கத்தை யடைவதும்; மிருதுவான மெத்தையிற் போட்டால் சுகிப்பதும், மூட்டை ஈ எறும்பு ஒலுங்கு முதலானதுகள் கடித்தால் துக்கிப்பதும், அழகாயிருக்கிற கிளி முதலான பொம்மைகளைக் கண்டால் சுகிப்பதும், பேய் பிசாசு முதலான பயங்கரமான ரூபத்தைக் கண்டால் துக்கிப்பதும்; வேப்பெண்ணெய், விளக்கெண்ணெய் முதலானதைப் போடும்போது துக்கிப்பதும், ஸ்தன்னிய பானம் கொடுக்கும்போது சுகிப்பதும் பிரத்தியக்ஷமாய்க் கண்டிருக்கும்போது, குழந்தைகளுக்கு விஷய இந்திரிய சம்பந்தத்தால் சுகதுக்கமில்லையென்று தெரியாமற் சொன்னுய். ஆனுல் மற்ற ஸ்திரீபோக முதலான விஷய சம்பந்தத்தால் சுகதுக்கம் வரவில்லையே யென்ருல், விதையிலிருந்து மரம் இலை பூ காய் பழமுண்டாகிறதாயிருந்தாலும் அந்தந்தப் பரிபாக காலத்தை அபேக்ஷித்து முந்தி முளை இலை மரமுண்டாய்ப் பிந்தி பூ பிஞ்சு காய் பழங்களுண்டாவது போலும்; ஒரு ஸ்திரீ பிண்டத்திலிருந்து ருதுவாகிறது முதல் புத்திரோற்பத்திவரையி லுண்டாகிறதா யிருந்தாலும், அவை கிரமமாய் அந்தந்தப் பரிபாக காலம் வரும்போதல்லவா முந்தி ஸ்தனம் எழும்பி பால் பெருகுவதையும் அந்தந்தக் காலானுகுணமா யடைவதையும் பார்த்துக்கொண்டு, இந்திரியங்களை விஷய சம்பந்தப் படாமல் அடக்கி, மனசு விஷய இந்திரியங்களுடைய சம்பந்தப்படாமல் அடக்கி, மனசை ஆத்மாவில் அடக்கக் கடவாய்.

107-வது தரங்கம்.

விஷயத்தில் முந்திச்சுகம் பிந்தி துக்கம், வைராக்கியம் எதிர்மறை:—

விஷயானுபவத்தில் முந்திச் சுகமும் பிந்தித் துக்கமும் வரும். வைராக்கியத்தில் முந்தித் துக்கமும் பிந்தி நித்திய சுகமும் வரும். [எ-தி.] பக்ஷணமும் மருந்தும்போலும், கிருஷ்ணபக்ஷம் சுக்கிலபக்ஷங்களுடைய ஆரம்பம் முடிவைப்போலும், சூதில் முந்திக் கெலிப்பும் பிந்தித் தோற்பும்போலும், முந்தித் தோற்று பிந்திக் கெலிப்பதுபோலு மறிக. [இ-து.] தீனி, யோனி முதலான விஷயங்களில் முதலில் சுகம்போலே தோற்றிப் பின்னுல் அளவிறந்த துக்கங் கொடுக்கும். [எ-தி.] ராஜனுக்குப் பகையானவனைக் கூட்டிவரச் சொல்லி, அவனுக்குத் தனக்குச் சமானமான சிங்காசனத்தில் உட்கார வைத்துப் பூசித்து, எதிரே தாசிகளைப் பாட்டுகளுடன் கூத்தை ஆடச்சொல்லி, அதையவன் பார்த்து மகிழ்ந்துகொண்டிருக்குஞ் சமயத்திற் பின்னுலே ஆள்வைத்துத் தலையைக் கொய்யச் சொல்லுவது போல அறிக. [இ-து.] விஷயத்தில் முதலில் ஆசையும், பின்னுல் வெறுப்பும் வரும். [எ-தி.] வாத்தியார் வரகரைத்த கதைபோலுமறிக. ஐயா, வாத்தியார் வரகரைத்த

கதையைத் திருஷ்டாந்தமாக, விஷயத்தில் முந்திச் சுகம்வரும் பிந்தித் துக்கம் வருமென்று அறிவதற்காகச் சொன்னீர்களே, அந்தக் கதையை விபரமாய்ச் சொல்ல வேண்டுமென்று கேட்ட சிஷ்யனுக்குக் குரு சொல்லுகிறுர்:— ஒரு பள்ளிக்கூட வாத்தியார், அநேகம் பிள்ளைகளுக்குப் படிப்புச் சொல்லி வைப்பதில், அதிலொரு கணக்குப்பிள்ளை மகனும் படித்து வரும்போது, அந்த வாத்தியார் அக்குழந்தையின் தாயினுடைய ரூபலாவண்யத்தைக் கண்டு, அவளிடத்திற் போக இச்சையால், அப்பிள்ளையிடத்தில், உன் தாயினிடத்தில், வாத்தியார் தயவிருக்கிறதாவென்று கேட்டுக்கொண்டு வரச்சொன்னுரென்று தினம்சொல்லி அனுப்பிவித்த பிரகாரம் சொன்னதில், அவள் கற்புடையவளானதால் பதில் சொல்லாமல், வெகுநாள்வரையிலிருந்து வரும்போது, இவர் ஒருநாள் அப்பிள்ளையை நிரம்ப அடித்து இன்றைக்கு அவசியம் பதில்கேட்டு வரவேண்டுமென்று சொல்லிவிட்டதில், அக் குழந்தையும் அழுதுகொண்டு, தாயினிடத்திற்போய் இதைச் சொன்னதும் அவள், தயவிருக்கிறது இன்றையதினம் அய்யா ஊருக்குச் சாயங்காலம் போவதால், இராத்திரி ஏழு மணிக்கு வரச் சொன்னுளென்று சொன்னபடி, வாத்தியாரிடத்திற் பிள்ளைபோய்ச் சொல்லியபின், இவள் தன் கணவனிடத்தில் இச் சங்கதியைச் சொல்லி சாயரக்ஷையே சாதம்போட்டு அடுத்தவீட்டுத் திண்ணையிலிருக்கச் சொன்னபடி அவனுமப்படியே யிருந்தான். வாத்தியாரும் ஏழுமணிக்கு, இவள் வீட்டுக்கு வந்தமாத்திரத்தில், அவளும் உபசாரஞ் செய்து கதவையும் தாழ்ப்பாள் போட்டவுடன், அவள் புருஷன் வந்து கதவைத் தட்டிக் கூப்பிட்ட மாத்திரத்தில், வாத்தியார் நடுங்கிப்போய் நீ உன் புருஷன் ஊரிலில்லையென்று சொல்லியனுப்பிவைத்தாயே, இப்போது என்ன செய்கிறதென்று தபிக்கும்போது அவள் 'நீர் இந்தச் சேலையைக் கட்டிக்கொண்டு இந்த அறைக்குள் வரகு திரித்துக்கொண்டிரும். அவர் வந்து கணக்கை யெடுத்துப் போனபின் இஷ்டப்படி யிருக்கலாம்' என்று சொன்னபடி இவனும் அப்படி யிருந்தபின் புருஷன் வீட்டிற்குள் வந்து, இதுயார் வரகு திரிக்கிறதென்று கேட்கவும், அவள் அறுத்துப்போன அடுத்தவீட்டுப் பெண்வந்து வரகு திரிக்கிருளென்று சொன்னதும், அவன் அந்த அறையின் வாசலிற் கணக்குகளை யெடுத்துப் போட்டுக்கொண்டு விடிய விடிய விளக்கில் கணக்குப் பார்க்கும்போது, வாத்தியாரும் விடியும்வரை வரகு திரித்துக்கொண்டிருந்து, அப்புருஷன் வெளியிற் போனபின் வாத்தியாரும் பிழைத்தோம் பிழைத்தோமென்று மெள்ள வெளியேறி, பள்ளிக்கூடத்தில் வந்து மேல்வலியோடே யிருக்கும்போது, இப்பிள்ளை வந்து அம்மா தயவிருக்கிறதாம், ராத்திரி அவசியம் வரச்சொன்னுளென்று சொன்னதைக் கேட்ட அவரும் 'குதிரில் உள்ள மிச்ச வரகையும் அரைக்கவா தயவிருக்கிறதென்று சொல்லிவிட்டாள்? அவள் தயவு போதும் போதும்' என்று சொல்லிவிட்ட கதைபோலு மறிக.

108-வது தரங்கம்.

நாவுக்குத் தீனியைக்கொடுப்பதால் வருங்கெடுதி:—

நாவுக்கு ருசியான தீனியைக் கொடுத்தால், சரீரத்துக்கு வியாதியையும், மேல் மேல் வாசனையையும், காமவிகாரத்தையும் கிளப்பிவிடும். [எ-தி.] பாம்புக்குப் பாலைக்

கொடுத்தால் அது விஷத்தைக் கொடுப்பதுபோலும், தீயில் நெய்யைவிட்டால் சுவாலை மேல்மேல் விருத்தியாவதுபோலும், மாட்டுக்குப் பச்சைப்புல், பருத்திக்கொட்டை முதலானதைக் கொடுத்தால் சுவரேறி விழுவதுபோலும், தராசுத்தட்டுகளில் ஒன்றில் படிக் கல்லைப்போட்டால் மற்ருென்று தூக்குவதுபோலு மறிக. ஐயா, நாவுக்குத் தீனியைக் கொடுப்பதால், அநேகவிதமான அனர்த்தங்களும் வருமென்று சொன்னீர்களே, இந்த நாவினுல் யார் என்னகெடுதியை யடைந்திருக்கிருர்கள்? அதைச் சொல்லவேண்டு மென்று கேட்பாயாகில், அந்த நாவினுல் கெடுதியடைந்தபேர்களைக் கணக்குப்பண்ண முடியாது. அப்படியிருந்தாலும் கொஞ்சஞ்சொல்லுகிருேம். அதாவது:—சுசீலையென்ற மனைவியோடே பிர்மசர்மா வென்கிற பிராம்மணன் கிரஹத்திலிருக்கும்போது, தினம் எவ்விடத்தில் நாவுக்கு ருசியான சாப்பாடு கிடைக்குமோ, அந்த இடத்திற்போய்ச் சாப்பிட்டுக்கொண்டுவரும்போது, இவன் செய்கிற துர்ப்போஜனத்தால் மிகுதியான பாபத்தை யடைந்து, அதனுல் அவமிருத்துவான மரணம் நேரிட்டு, எமன் இவனைக்கொண்டு வரும்படி தூதர்களை யனுப்பிவைத்ததில், அவனுடைய ஸ்திரீயின் கற்பாகிற தீயாற் கொளுத்தப்பட்டு, எமதூதர்கள் எமனிடத்திற்போய் இந்தச் செய்தியைச் சொன்னவுடன், சித்ரகுப்தனை யனுப்பிவைக்கவும், அவனும் இவளுடையகிரகத்தில் அரூபமாய் வந்திருக்கும்போது இவன் பரிமாறுகிற சுசீலையான மனைவியைப்பார்த்து 'இந்தக்கறிபதார்த்தங்கள் நிரம்ப ருசியாயிருப்பதால், எனக்கு ராத்திரிசாப்பிடுவதற்கு இந்தவெஞ்சனங்களை வைத்து வை' யென்று சொன்னதைக்கேட்ட சித்திரகுப்தன் சிரித்ததும், அதைக்கேட்ட சுசீலை 'நான் பதிவிரதையானுல் இந்தச் சிரிப்பைச்செய்த புருஷன் என் கண்ணுக்கு முன்பாக வரக்கடவது' என்று பிரதிக்ஞை செய்தமாத்திரத்தில் சித்திரகுப்தன் எதிரே வந்ததும், அவனை இவள் நமஸ்காரஞ்செய்ததால், அவன் நீ தீர்க்கசுமங்கலியாக ஆகக் கடவாயென்று சொல்லித் தான் வந்தவிபரத்தையும் அவளுக்குச்சொல்லி, நாலுநாழிகை இவன்தேகம் இவ்விடத்திற்கிடக்கட்டும், இவனை எமனிடத்திற் கொண்டுபோய்விட்டுத் திரும்ப இவடத்திற்குக் கொண்டுவந்துவிடுகிறே னென்று சொல்லி இவனைக் கூட்டிப் போகும்போது, எம ஸ்தோத்திரத்தையுஞ் சொல்லிவைத்து, எமனிடத்தில் விட்டமாத்திரத்தில், இவன் அந்த ஸ்தோத்திரத்தைச் சொல்லி நமஸ்காரம் பண்ணினவுடன், எமன் சந்தோஷித்து, இவனுரென்று கேட்கும்போது, சித்திரகுப்தனும் நடந்தசங்கதியைத் தெரிவித்தான். எமனும் இனிமேல் இப்படி நாவுக்கு ருசியைத்தேடாதே துர்போஜனங்களைச் செய்யாதே யென்று சொல்லி, இவனையும் தேகமாகிற கூட்டில் விட்டுவிடென்று சொன்னபடி, சித்திரகுப்தனும் கொண்டுவந்து விட்டதின்பேரில் கொஞ்சக்காலம் தீனியாசையைவிட்டு, மனைவியோடே கிரகஸ்தாசிரமத்தில் ஒழுங்காய் நடந்துவரும்போது, சுசீலை இறந்துபோனபின் பழையபடி துர்ப்போஜனங்களை நாவுக்குருசியாக வேண்டியபடி தின்றுகொண்டுவந்ததால், இவனை எமன் தூதர்களைவிட்டுக் கூட்டிவரச்சொல்லி, துன்பமான நரகத்தை யனுபவிக்கும்படிசெய்த கதையையும்; இப்பவும் பிரத்தியக்ஷமாய்ச் சகல இந்திரியங்களைக்காட்டிலும், இந்த ரசனேந்திரியமே ஆண் பெண் அலி குழந்தைமுதல்

விருத்தன்வரையிலும், பாமரன்முதல் பண்டிதன்வரையிலும், எறும்புமுதல் தேவன்வரை யிலுமுள்ள, சகலரையும் துன்பப்படுத்துவதைக்கண்டு இதை வெறுக்கக்கடவாய்.

109-வது தரங்கம்.

பிரம்மத்தினிடத்தில் ரூபமுண்டாய்ப் பின் நாமமுண்டாகும்:—

பிரம்மத்தினிடத்திலிருந்து முந்தி ரூபமுண்டாய்ப் பிந்திநாமமுண்டாகிறது. [எ-தி.] குழந்தை பிறந்தபிறகு ராமன் சுப்பனென்று பேர்வைக்கிறது போலும், வீடுகட்டினபிறகு இது இன்னஅறையென்று பேர்வைப்பதுபோலு மறிக. [இ-து.] ஆத்மாவே ஆகாசாதி ஜகத்தானூர். [எ-தி.] சர்க்கரையே ஆனை குதிரைமுதலான மிட்டாயாய்த் தோற்றுவது போலும், மண்ணே பானை சட்டியாய்த் தோற்றுவதுபோலும், இரும்பே மண்வெட்டி கத்தி கேடயமாய்த் தோற்றுவதுபோலும், தங்கமே கிரீடகுண்டலமாய்த் தோற்றுவதுபோலும், நூலே சோமன் புடவை முதலானதாய்த் தோற்றுவதுபோலும், கல்லே கணபதி சுப்பிர மணியர் முதலான தெய்வமாய்த் தோற்றுவதுபோலுப், பித்தளையே செம்பு தவலையாதி யாய்த் தோற்றுவதுபோலும், சமுத்திரஜலமே அலை நுரை குமிழியாய்த் தோற்றுவது போலும், அக்கினியே விளக்கு தீவர்த்தி மத்தாப்பு முதலானவாய்த் தோற்றுவது போலும், ஜலமே கங்கை கோதாவரி முதலான புண்ணிய தீர்த்தமாய்த் தோற்றுவது போலும், விதையே மரம் இலை பூ காய் பழமுதலானதாய்த் தோற்றுவதுபோலும், ஒருசப்தமே பதினெட்டுவித பாஷையாயும், வேதசாஸ்திர இதிகாசபுராண ஸ்மிருதிக ளாயும், பிரணவம் காயத்திரி பஞ்சாக்ஷரம் அஷ்டாக்ஷர முதலான மந்திரங்களாயுந் தோற்றுவதுபோலும், ஒருபரிசம் சீதோஷ்ண மிருதுகடின முதலானதாய்த் தோற்றுவது போலும், ஒருரூபமே வெள்ளை சிவப்பு மஞ்சள் பச்சை நீலமுதலானதாய்த் தோற்றுவது போலும், ஒருரசமே தித்திப்பு முதலான அறுசுவையாய்த் தோற்றுவதுபோலும், ஒரு கந்தமே நாற்றமாயும் மணமாயுந் தோற்றுவதுபோலும், ஒருசூரியனே சகல உலகத்துக்கும் கண்ணாய்த் தோற்றுவதுபோலும், ஒருசந்திரனே சகல உலகத்துக்கும் ஆனந்தத்தைக் கொடுக்கிறவராகத் தோற்றுவதுபோலும், ஒருசரீரமே காதுமுதலான நவத்துவாரமாய்த் தோற்றுவதுபோலும், ஒரு அந்தக்கரணமே மனம் புத்தி சித்தம் அகங்காரமாய்த் தோற்று வதுபோலும், ஒருசங்கற்பமே ராகமுதல் சிரத்தைவரையுள்ள பதினறுகுணமாய்த் தோற்று வதுபோலும், ஒருபிராணவாயுவே பிராண அபான வியான உதான சமானன்களாய்த் தோற்றுவதுபோலும், ஒருபிராம்மணனே பிரம்மசாரி கிருகஸ்தன் வானப்பிரஸ்தன் சன்னி யாசிகளாயும், வாத்தியார் கனபாடி சாஸ்திரிகள் அய்யரவர்கள் முதலானவர்களாய்த் தோற்றுவதுபோலும்; ஒருபுருஷன் தகப்பன்தாய்களுக்குப் பிள்ளையாயும், அண்ணனுக்குத் தம்பியாயும், தம்பிக்கு அண்ணனாயும், மனைவிக்குக் கணவனாயும், பிள்ளைக்குத் தகப்பனாயும், மாமனருக்கு மாப்பிள்ளையாயும், குருவுக்குச் சிஷ்யனாயும், சிஷ்யனுக்குக் குருவாயும், இஷ்ட னுக்கு மித்திரனாயும், விரோதிக்குச் சத்துருவாயுமிருப்பது போலும்; ஒருவிசுவனே சொப்ப

னுவஸ்தையில் அநேக விதமான ஜீவேசுவரஜகத்தாயும், அதிலநேகவிதமான ஜீவர்களாகவு முண்டாய், அநேகந்தொழில்களைச் செய்வதுபோலும், எப்படித்தோன்றுகிறதோ அப்படி, தானே சகலமுமாய்த் தோற்றுகிறேமென்றறிக.

110-வது தரங்கம்.

இந்தஜகத்து நாமுமல்ல; நம்மைவிட வேறுமல்ல:—

இந்தஜகத்து நாமுமல்ல, நம்மைத்தவிர வேறுமல்ல. [எ-தி] புருஷனுடைய சாயை போலும், ரத்னப்ரபைபோலுமறிக [இ-து] தானும் மனசும் வேறு, அல்லது ஒன்றுவென்றால், புருஷனும் அவன்நிழலும் போலவென்றால், அப்போது நிழலைக்கண்டொருவரும் பயப்படவில்லையே, அப்படிப்போல மனசைக்கண்டு ஒருவரும் பயப்படாமலல்லவோ இருக்கவேண்டும்.? அப்படிக்கன்றியில், பயப்படக்காரணமேதோவெனில், குழந்தைகள் தன்னிழலைக் கண்டு பயப்படுவதுபோல, அஞ்ஞானியும் தன்மனசைக்கண்டு பயப்படுகிறனேதவிர, தெரிந்தவனான ஞானி நிழலைப்போலிருக்கிற மனசு, தானுமல்ல, தன்னைவிட வேறுமல்லவென்று நிர்ப்பயனாயிருக்கிறனென்றறிக. ஐயா, இப்படி நாமரூபவடிவாய்த் தோற்றுகிற இந்த ஜகத்து, நாமுமல்ல, நம்மைத்தவிர வேறுமல்லவென்று சொன்னீர்களே, அப்படிக் கூடுமா? நாமல்லாதபதார்த்தம் அன்னியமாயல்லவோ இருக்கவேண்டும்? அப்படி இந்த ஜகத்து நமக்கு வேறாயல்லவோ இருக்கிறதாகும். அப்படிச்சொன்னால் அத்வைதத்தைப் பிரதிபாதிக்கிற சுருதி ஸ்மிருதி இதிகாச புராணங்களுக்கெல்லாம் விரோதம்வருமே, அப்படி வந்தாலும் வரட்டுமென்றால், அத்விதீயப்பிரம்மமே தானென்று அனுபவிக்கிற மகான்களாயுள்ள, பிரம்ம நிஷ்டர்களுடைய நிச்சயம் பொய்யாய்ப் போய்விடுமே, ஆகையால் அப்படிச் சொல்லவுங்கூடவில்லை நம்மைத்தவிர வேறுமல்ல வென்று சொன்னால் அப்போது தானுச்சுதோ, தான் மூன்று காலத்திலும் அழியாமலிருப்பதுபோல, இந்த ஜகத்தும் அப்படி மூன்று காலத்திலும் நம்மைப்போல, அழியாமலல்லவோ இருக்கவேண்டும்? அப்படி இந்த ஜகத்து மூன்றுகாலத்திலு மழியாமலிருக்கு மென்று சொன்னால், 'இந்த ஜகத்து சிருஷ்டிக்கு முன்னுமில்லை, பிரளயத்துக்குப் பின்னுமில்லை' என்று சொல்லுகிற சுருதிவாக்கியங்களுக்கெல்லாம் விரோதம்வருமே, அப்படி வந்தாலும்வரட்டு மென்றால், நேற்றையத்தினஞ் சுழுப்தியில், இந்த ஜகத்து இருக்கவேண்டுமே, இன்றையதினம், வரப்போகிற சுழுப்தியிலும் இந்த ஜகத்திருக்கவேண்டுமே, அப்படி நம்முடைய அனுபவத்தில், சுழுப்தியில் ஜகத்தைக் காணுமற்போகையால், அனுபவ விரோதமாயு மிருக்கிறதே யென்று கேட்பாயாகில், அதற்கு உத்தரஞ் சொல்லுகிறேம் கேள்:— ஆகையினாலே இந்த ஜகத்து நாமுமல்ல, நம்மைத்தவிர வேறுமல்ல வென்று சொன்னது நியாயந்தான். [எ-தி.] தினந்தோறும் நம்மிடத்திலுண்டாகிற சொப்பனுவஸ்தையும், அதிற் கற்பனையாகிற ஜீவேசுவர ஜகத்துக்களும், அதில் நானென்றுமுளைத்து அநேகவிதமான சித்திரவிசித்திரங்களான விவகாரத்தால், சுகதுக்கங்களை யனுபவிக்கிற தைஜசனும் நாமுமல்லாமல், நம்மைத்தவிர வேறுமில்லாமலிருப்பது எப்படியென்றால், அந்த தைஜசன் நாமாயிருந்தால், அவனு

ஸ்னுபவிக்கப்படுகிற ராஜஜியலாப முதலான சுகமும், அடி மிதி வெட்டுக்குத்து முதலான துக்கங்களும், விசுவனுன தன்னிடத்திற் காணப்படாமையால், நாமுமல்ல; நம்மைத்தவிர வேருயிருந்தால் நாம் ஜாக்கிரத்தில் விழித்தபின், அவன் வேருயிருக்கவேண்டும். அப்படிக் காணுமையால் நம்மைத்தவிர வேறுமல்ல வென்று சொன்னது சரி.

111-வது தரங்கம்:

விஷயத்தைத்தேடுவது பிரயாசம், அழிவது சீக்கிரம். ஆத்மா எதிர்மறை:—

விஷயத்தைத்தேடுவது பிரயாசம், அழிவது சீக்கிரம். பிரம்மவிசாரம் பண்ணுவது சுலபம், அது அதிசீக்கிரத்தில் விடாது. [எ-தி.] சூரிய கிரகணம், சந்திரகிரகணம் போலும், செக்கான்துணியிலும். ரவைசல்லாவிலுங் குசும்பாச்சாயத்தினுடைய அனுபவம் போலுமறிக. ஐயா, உலகத்திலுள்ள நாமருபாத்மகமான சகல சம்பத்துகளும் சகலவித்தைகளும், சகலவிதமான ஆனந்தங்களும், அளவுக்கு மிகுதியாய் அனுபவிக்குங்காலத்தில், மூடர்கூடப் பிரம்மானந்தமா யிருக்கிறதென்றும், இந்த வித்தை கற்றிருக்கிறது பிரம்ம வித்தையோ, இதுஎன்ன அதிசயமென்றும் இப்படிப் பிரம்மானந்தமே சகலமான ஆனந்தங்களுக்கும் மேலான ஆனந்தமென்பதையும், சகல வித்தைகளைக் காட்டிலும் அதிசயமான பிரயாசமுள்ளவித்தை, பிரம்மவித்தை யென்றும், இப்படிச் சகலராலும் சொல்லப்படுவதால், தாங்கள் அதற்கு விரோதமாக உலகத்திலுள்ள சகலவித்தைகளும் அப்பியாசிப்பது பிரயாசமென்றும், சகலவிதமான ஆனந்தங்களையுந் தேடுவதே பிரயாசமென்றும், பிரம்மவித்தை அப்பியாசிப்பது சுலபமென்றும், பிரம்மானந்த முண்டாவது அதிசுலபமென்றும், அது அழியாமலிருக்கு மென்றும் சொன்னகாரணமேதோவெனில், அதற்கு உத்தரஞ் சொல்லுகிருேம் கேள்:—அடே மூடா! நாம் சொன்ன ரகசியம் உனக்குத்தெரியாமல் இப்படிச்சங்கிக்கிருய். அதாவது, உலகத்திலுள்ள சகலமான ஜீவர்களும், தம்மையறியாத அஞ்ஞானிகளாயும், அனுத்மாவான பஞ்சகோசங்களைத் தாமென்றெண்ணியிருக்கிற, விபரீதபாவனையுள்ளவர்களாயும், வாசனுபரவசர்களாயும், மனசு போனவழியே போகிறவர்களாயும், இந்திரியங்களுக்குப் பிரீதிபண்ணிவைக்கிறவர்களாயும், ராகத்துவேஷபரர்களாயும், விஷயாசக்தர்களாயுமிருக்கிற மூட சிரோமணிகள்கூட, இது பிரம்ம வித்தையோ! இது என்ன அதிசயமென்றும், இந்தச் சுகம் பிரமானந்தமா யிருந்ததென்றுஞ் சொல்லுகிற வசனத்தால் அவர்கள் அதனுடைய வாஸ்தவத்தைத் தெரிந்து சொல்லவில்லை. அது எப்படிப் போலவென்ருல், அஞ்ஞானிகள் என்னுடைய உடம்பு செவ்வையில்லை யென்றும், என்காது கேட்கவில்லை யென்றும், என்கண் பார்க்கவில்லை யென்றும், என்நாவு ருசியறியவில்லை யென்றும், என்வாக்குப் பேசவில்லையென்றும், என்கை வேலைசெய்ய முடியவில்லையென்றும், என் கால் வலிக்கிறது, நடக்கக்கூடவில்லை யென்றும், என்னுடைய பிராணன் துடிக்கிறதென்றும், என்மனசு ஸ்திரப்படாமற் சலித்துக்கொண்டிருக்கிறதென்றும், என் புத்தி இப்படி நிச்சயித்திருக்கிறதென்றும், இப்படியெல்லாம் சொன்னுலும், அவர்களுடைய அனுபவத்தில் தான்வேறே, அவைகள்வேறே என்று விவேகமில்லாமற் சொல்லுவது எப்படியோ,

அப்படி இது பிரம்மவித்தையோவென்று சொல்லுகிறதும், பிரம்மானந்தமாயிருந்ததென்று சொல்லுகிறதும், அதுபோலவேதவிர வேறில்லை. ஆனல் இந்தப்பிரம்மானந்தமும் பிரம்ம வித்தையும், தீவிரதரபக்குவிகளுக்கு அதிசுலபமென்பதும், விஷயசுகம் பிரயாசமென்பதும், தனக்கு இது சுவாதீனமாயும், அது பராதீனமாயுமிருப்பதைப்பற்றி, விஷயசுகம் தேடுவது பிரயாசமென்றும், பிரம்மானந்தம் பெறுவது அதிசுலபமென்றுஞ் சொல்லப்பட்டது.

112-வது தரங்கம்.

விவேகியானலும் ஸ்திரீசகவாசத்தாற் கெடுதியடைவன்:—

எவ்வளவு விவேகவைராக்கியமுள்ள புருஷனயிருந்தாலும், ஸ்திரீசகவாசமிருந்தால் அவனது சற்குணங்கள் கெட்டுப்போம். [எ-தி] எருமை நெய் எவ்வளவு கெட்டியாயிருந்தாலும், தீயின் சம்பந்தத்திலிருக்கும் பக்ஷத்தில் உருகிப்போவது போலும், சூக்ஷுமமான நேத்திரமுடையவனயிருந்தாலும் மழைக்கால ராத்திரியில் தடுமாறிப் பள்ளத்தில் விழுவது போலும், எவ்வளவு சாவதானமான புத்தியோடேகூடினவனயிருந்தாலும், கஞ்சா முதலான லாகிரி பதார்த்தங்களைக்கொண்டவன் தட்டுக்கெட்டு உளறுவதுபோலுமறிக. [இ-து] ஸ்திரீயை மட்டும் தனித்து வைத்து, ஞானேபதேசம் எவ்வளவு செய்தாலும் அவளுக்கும் ஞானம் வராது; இனனுங் கெட்டுக் குட்டிச்சுவராய்ப் போவள். [எ-தி] காலநேமி என்கிற அசுரன், ஹனுமாரிடத்தில் ரிஷி வேஷம் போட்டுக்கொண்டு, குரு தக்ஷிணை வாங்கி, உபதேசஞ் செய்கிறேனென்று சொன்னதற்கு, அந்த ஹனுமாராகிற சிஷ்யனலேயே அவன் அடிபட்டுப்போன கதைபோலும், எருமை மாடுகள் இரண்டு சேர்ந்து, குளத்தில் தண்ணீர் சாப்பிட இறங்கி, கலக்கிச் சேருய்ப்பண்ணி, அவைகளுக்கும் மற்றவர்களுக்கும் தண்ணீர் சாப்பிட உபயோகமில்லாமற் போனதுபோலுமறிக. [இ-து] அவிவிவேகிக்கு ஸ்திரீ முதலான விஷயமிருந்தாலும் ஜனங்களுடைய நிந்தை வராது. விவேகிக்கு அது கொஞ்சமிருந்தாலும் சகலரும் நிந்திப்பார்கள். [எ-தி] வாணியன் துணியில் எவ்வளவு எண்ணெ பட்டாலுந் தோன்ருது, வெள்ளை வஸ்திரத்தில் கொஞ்சம் பட்டாலும் தோற்றுவது போலும்; தாசி இராப் பகல் பாராமல் விபசாரம் பண்ணினலும் அதை ஒருவரும் நிந்தியாமல், குலஸ்திரீ ஏகதேசத்திற் செய்கிற விபசாரத்தை மட்டும் சகலரும் நிந்திப்பதுபோலுமறிக. [இ-து] முமுட்சுவுக்கு ஸ்திரீ வாசனைபோலக் கெட்டது ஒன்றுமில்லை. [எ-தி] நூறுபேர் கூட்டத்தில் ஒரு பாம்பு வந்ததுபோல, ஒரு ஸ்திரீ வந்தாளேயானல் அனைவருஞ் சிரவணத்தை விட்டு அவளையே பார்ப்பதால், அந்த வாசனையை குரு, சாதுசங்க, வைராக்கிய விசாரங்களால் ஜயிக்கவேண்டுமென்றறிக. [இ-து] எவ்வளவு விசாரணையுள்ளவனனலும், விபரீத பாவனை மயக்கும்; பயப்படுத்தும், [எ-தி] இந்திரஜாலம் மெய்யென்று வேடிக்கை பார்க்கிறவனுக்கு, அதிலுள்ள ஸ்திரீகளும் புலிகளும், மயக்கத்தையும் பயத்தையுங் கொடுப்பதுபோலவறிக. [இ-து] எவ்வளவு விவேகமானது பிரகாசமாயிருந்தாலும், சித்தத்தில் ஸ்திரீ முதலான ஆசை வியாபித்ததானல் அது மறைபடும். [எ-தி] சுவரில் வைக்கப்பட்ட வெண் சாந்து, கரியால் மறைபடுவது போல மறை

படும். ஆகையால் காவலன் ஆக்கினையால் அந்தச் சுவரில், யாரும் கரியைப் பூசாதிருக்கும்படி செய்வதுபோல, குருநாதருடைய கிருபையினால், இந்த வாசனை சித்தத்தில் ஏறாமலிருக்கவேண்டுமென்றறிக. [இ-து] ஸ்திரீயைக் கண்ணைக் காட்டினவுடன், அவள் இவனோடே போகித்து, சுக்கிலத்தைக் கழற்றிவிடுகிறாள். [எ-தி] அட்டையுள்ள குளத்திற் காலை வைத்தவனை அது பிடித்து ரத்தமுழுமையும் உறிஞ்சுவதுபோலவறிக. [இ-து] பரம மூடனாகிய புருஷனோடே பேசினாலும் பேசலாம். மகா புத்திசாலியாயும் விசாரணையுள்ளவளாயுமிருக்கிற ஸ்திரீகளோடே மட்டும் பேசக்கூடாது. [எ-தி] கூழைக் குடித்தாலுங் குற்றமில்லை, விஷங் கலந்த பாலைப் புஜிக்கக்கூடாததுபோலவறிக. [இ-து] திட வைராக்கியமுள்ளவனாயிருந்தாலும் ஸ்திரீகளுடைய சகவாசம் நெருங்க நெருங்க அது கரையும். [எ-தி] கெட்டியான மண்ணாங்கட்டியும், மழையிற் கிடக்கக்கிடக்கக் கரைந்துபோவதுபோலவறிக. [இ-து] ஸ்திரீகளை மட்டும் நம்பக்கூடாது. [எ-தி] கடிவாயிடத்திற் கையை கொடுக்கக்கூடாததுபோலவறிக. [இ-து] புருஷன் மன்மதன் சொற் கேட்பவனாயும், மன்மதன் ஸ்திரீகளுடைய கடைக்கண் பார்வைக்குப் பயந்து நடப்பவனாயுமிருக்கிறான். [எ-தி] ராஜா, எந்தப் புருஷனைக் குறித்து, கண்ஜாடையாகிற ஆக்ஞை பண்ணுகிறானோ சேவகன் அந்த ஜநத்தை யிழுத்து வந்து உதைப்பதுபோலவறிக. [இ-து] பிராணபத்து வந்தாலும் ஸ்திரீகளின் சகவாசம் கூடாது. [எ-தி] பசித்தாலும் விஷத்தைப் புஜியாததுபோலும், தாழை மடலால் நாக்கை வழிக்கக்கூடாததுபோலுமறிக. [இ-து] ஸ்திரீயின் பரிதாபத்தைப் பார்த்து, கிட்டப்போய் ஞானோபதேசஞ் செய்வது எதுபோலவென்றால், காசிக்குப்போகிற பிராம்மணன், கூட்டிற் கட்டுப்பட்டு வருத்தப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிற முதலையை, தண்ணீரிற் கொண்டுபோய்ப் போட்ட மாத்திரத்தில், இவன் காலைப் பிடித்துக்கொண்ட கதைபோலவறிக. [இ-து] முமுட்சுக்களுக்கு ஸ்திரீ விஷயமிருந்தால், மோக்ஷ சுகம் வராது. [எ-தி] பாம்புமேலே படுத்து நித்திரை செய்வதுபோலும், அருவி விழுகிற இடத்திற் படுத்துத் தூங்குவதுபோலும், தேன் தடவியிருக்கிற ரம்பத்தை நக்குகிற நாய் போலுமறிக. [இ-து] ஸ்திரீயும் புருஷனும் யவ்வனத்தோடே கூடியபோது, ஏகாந்தம் லபித்தால் இரண்டு மனசுங் கரைந்துபோம். [எ-தி] இவன் மனசாகிற வெண்ணெய்க்கு அவள் தீப்போலும், அவள் மனசாகிற வெண்ணெய்க்கு இவன் தீப்போலுமறிக. [இ-து] ஸ்திரீ விஷயத்தைப் பிரித்துப்பாராமல் அதிலாசைப்பட்டவன் கெட்டுப்போவன். [எ-தி] திரௌபதை வேஷம் போட்டுக்கொண்டுவந்த பீமசேனனைக் கீசகன் ஸ்திரீயென்று நினைத்து நாசத்தையடைந்ததுபோலவறிக. [இ-து] ஸ்திரீயின் தோலைப்பார்த்து இச்சிக்கும்போது சக்கிலியனாகவும், அதைக் கடிக்கும்போது நாயாகவுமாகிறானென்றறிக. [இ-து] ஸ்திரீகளுக்குப் புருஷனைத் தன் கீழே இழுப்பதற்கு யாதொரு விதமான பலமில்லாதிருந்தாலும், கண்சாடை முதலான விலாசத்தால் அவன் சுயமாகவே வந்து விழுந்து, சுக்கிலமுதற் பிராணன் வரையிற் போய் விகாரமான ரூபத்தையுமடைந்து கெடுகிறான். [எ-தி] செந்நாயானது மரமேறச் சக்தியில்லாதிருந்தும், மரத்தின்மேலிருக்கிற தேவாங்கைப் பார்த்து செய்கிற ஜாலத்தால், அந்தத் தேவாங்கு தானே சிரசிற் கையைக் கூப்பிக்கொண்டு,

அந்த நாயின் வாயில் வந்து விழுந்து கடிபட்டு, சிரசும் கையுந் தவிர மற்ற அவயவங்களும், பிராணன்வரையிற் போய்க் கெட்டுப்போவதுபோலவறிக. மேற்படி விகாரத்தோடே கூடிய இருவர்களுடைய விழியும் ஒரு விழிப்பட்டால், இருவர்களுடைய சித்தத்திலும், வாசனுருபமான மனோராச்சியமாய் வளர்ந்து விளங்கும். [எ-தி] நல்ல திராவகம் கண்ணாடியிற் போட்டோகிராப்பாய் விளங்குவதுபோலவறிக. ஐயா சகல விஷயங்களைக் காட்டிலும் ஸ்திரீ விஷயமே கெட்டதென்று உத்தரவாச்சுதே, அதனாலென்ன புருஷார்த்த ஹானி யாருக்கு வந்திருக்கிறது ? அதைச் சொல்லவேண்டுமென்று கேட்பாயாகில், அதற்கு உத்தரஞ் சொல்லுகிறோம் கேள்:— இந்த ஸ்திரீ விஷயமானது, ஈசுவரன் முதல் எறும்பு வரையில் எல்லோருக்கும், தர்மார்த்த காம மோக்ஷங்களான நான்குவித புருஷார்த்தங்களையும் கெடுப்பது பிரத்தியக்ஷமாயிருக்கும்போது, இதென்ன கேள்வியென்று கேட்டாய் ! அதில் ஒரு கற்புடைய பெண்ணெறும்பினிடத்தில், அதன் கணவன் வெளியிற் போயிருக்கும்போது மற்றொரு ஆணெறும்பு வந்து பலாத்காரத்துக்கு யத்தனிக்கும்போது, அது உங்காரத்தாற் பஸ்பமாய்ப் பண்ணினதை, கேகயராஜன் ஸ்திரீயோடே இருந்து பார்த்துச் சிரித்தவுடன், அவன் மனைவி நீ சிரித்த காரணத்தைச் சொல்லென்று கேட்டதற்கு, அவன் அதைச் சொன்னால் என் தலை வெடித்துப்போமென்று சொன்னதற்கு, போனாற் போகட்டும் எனக்குச் சொல்லத்தான் வேண்டுமென்று கட்டாயம் பண்ணும்போது, அவ்விடத்தில் ஒரு ஆண் மானைப் பார்த்து, பெண் மான் அதோ இருக்கிற வளர்ந்த புல்லை எனக்குப் பிடுங்கிக் கொடுவென்று சொன்னதற்கு, அந்த ஆண் மான், கிணற்றுவாயிலுண்டாயிருப்பதால் அதைப் பிடுங்கப்போனால் தவறி விழுந்துவிடுவேனென்று சொன்னதற்கு, அது நீ போனாலுஞ்சரி எனக்கு அந்தப் புல்லைப் பறித்துக் கொடுக்கத்தான் வேண்டுமென்று சொன்னதைக் கேட்ட ஆண்மான், கொம்பாலே குத்திக் கொன்றதைப் பார்த்த இவர், இந்த மானுக்குள்ள தைரியம் நமக்கில்லையாவென்று மனைவியை வெட்டிப் போட்ட கதையையும் ; இப்படியே விசுவாமித்திரர் முதலான ரிஷிகள் வெகுகாலம் ஆகாரமன்றியில் தவஞ் செய்துகொண்டு வந்தவர்களும், ஸ்திரீயைக் கண்டு மயங்கி, தங்களுடைய தபசு முழுமையும் இழந்துபோனார்களென்று, சொல்லப்பட்டிருக்கிற கதைகளை அறிந்துகொள்ளக்கடவாய்.

113-வது தரங்கம்.

யமனைக்காட்டிலும் காமனே அதிகக்கெடுதிக்காரன்:—

காமனை யமன்போலே சொல்லியிருக்கிறது பூர்வபக்ஷமேயல்லாமல், விசாரிக்கும்போது யமன் மிகுந்த நல்லவனாயும், காமன் மிகுந்த கெட்டவனாயுங் காணப்படுகிறான். எப்படியென்றால், யமன் பாவிகளைமட்டுங் கோரரூபமாயிருந்து, அவர்களுடைய பாவங்களைப் போக்கடிக்கிற நிமித்தம், தண்டித்துச் சுத்தம் பண்ணுகிறான். [எ-தி.] தாயானவள் வியாதி வந்த குழந்தைக்குமட்டும் கைகால்களைப் பிடித்தமுக்கி, எண்ணெயைப் புகட்டிக் காப்பாற்றுகிறவள் போலவறிக. காமனோவென்றால், சாதுக்களைக்கூட மயங்கிக் கெட்டுப்

போகும்படி செய்யும்போது அவிவேகிகளைக் கெடுப்பதில் கேட்கவேண்டியதென்ன? [எ-தி.] திருடன் பெரியோரிடத்திலேயே வந்து சொத்தைப் பறிக்கும்போது, குழந்தைகளிடத்தி லிருக்கிற சொத்தைப் பறிப்பதில் கேட்கவேண்டிய தில்லாததுபோலும், பெரிய காற்று, பெரிய மரத்தை முறிக்கும்போது முருங்கைக்கொம்பை முறிப்பதில் கேட்க வேண்டிய தில்லாதது போலுமறிக. [இ-து.] மன்மதன் சாதுக்களையே வாட்டும்போது துஷ்டனை வாட்டுவதிற் கேட்கவேண்டியதென்ன? [எ-தி.] சும்மா யிருக்கிறவனையே சண்டைக் கிழுத்துக் கொல்லுகிறவன், சுலும்பு பண்ணுகிறவனைக் கெடுப்பதில் கேட்கவேண்டிய தில்லாததுபோலும், பாம்பு, புலி, சும்மாயிருக்கிறவனையே வந்து கடிக்கும்போது, அவை களின் வாயில் கையை வைத்தவனைக் கடிப்பதிற் சந்தேகமில்லாததுபோலு மறிக. [இ-து.] மேற்படியான் காமிகளான ஸ்திரீ புருஷர்களைச் சேர்த்து வேடிக்கை பார்க்கிறான். [எ-தி.] குருவானவர், சிஷ்யர்களை ஒருவருக்கொருவர் வாதம்பண்ணச் சொல்வதுபோலும், ஜமீன்தார் ஆடு கோழிகளைச் சண்டைக்குவிட்டு வேடிக்கை பார்ப்பதுபோலு மறிக. [இ-து.] மேற்படியானை ஜெயிப்பதற்கு உபாயம், விஷயத்தில் அருவருப்பு வருகிறது. [எ-தி.] ராஜகுமாரனுக்கு வந்திருந்த தாசியின் மயக்கம், தீவர்த்தியைக் கையிற் பிடித்துப் பார்த்ததில் மாறிப்போய் அருவருப்புவந்த கதைபோலும், மணலுக்குட் கையை விட்டு விளையாடும்போது, கையில் நொளநொளவென்று மலம்பட்டபோது வெறுப்புவந்த கதை போலுமறிக. [இ-து.] மன்மதனுக்குச் சுபாவமென்னவென்றால், ஸ்திரீயினிடத்தில் இன்பமிருக்கிறதாகப் புருஷனுக்கு மயக்கத்தையும், புருஷனிடத்தில் இன்பமிருக்கிறதாக ஸ்திரீக்கு மயக்கத்தையும், மாறுபாடாகச் சகலத்தையும் கற்பிக்கிறதுதான் சுபாவம். இவனே இப்படியிருக்கும்போது, இவன் தாயான மாயைக்குக் கேட்கவேண்டிய தென்ன வென் றறிக. ஐயா, இந்த மன்மதன் இப்படி ஸ்திரீ புருஷர்களிருவர்களிடத்திலும் உள்ளே யிருந்து, இப்படி ஒருவர்பேரி லொருவருக்குப் பிரியமும், மயக்கமு முண்டாகும்படி செய்வதினால் அந்த மன்மதனுக்கென்ன பிரயோஜனமென்றால், அதைச் சொல்லுகிறோம் கேள்:— ஜகத்தைக் கற்பிக்கிற மாயாசக்திக்கு, இந்த மன்மதனென்கிற பிள்ளை யில்லா விட்டால், இந்த ஜகத் சிருஷ்டியே இல்லாமலோய்ந்துபோம். ஆகையாலும், பிரம்மா திலோத்தமையென்கிற பெண்ணை உண்டுபண்ணின மாத்திரத்தில், அந்தப் பிரம்மாவே அவளைக் கண்டு மயங்கும்படியாக மன்மதன் செய்ததால், அவர் அந்தப் பெண்ணி னிடத்திற் சேருவதற்காக ஓடும்போது, அதை மன்மதன் கண்டு சிரித்த கதையையும் அறிந்துகொள்க. மன்மதனென்ற சொல்லுக்கே அர்த்தமென்னவென்றால்:— கரும்பை ஆலையில் வைத்து ஆட்டுவதுபோலும், எள்ளைச் செக்கில்போட் டாட்டுவதுபோலும், புருஷர்களை ஆட்டுவதால் மன்மதனென்கிறபேர் வந்திருக்கிறது. ஆகையால் குரு கிருபை யால் இந்த மன்மதனை ஜயித்துக் கரையேறக் கடவாய்.

114-வது தரங்கம்.

கோசங்களே முன்னும், ஞானம்வந்த பின்னும் தொழிலைச் செய்கின்றன:—

ஆத்மாவும் பஞ்சகோசமுஞ் சேர்ந்து தொழில் நடக்கிறதாயிருந்தாலும், இப்போது விசாரிக்கும்போது, பஞ்சகோசமே சகல வியாபாரமுஞ் செய்கிறதும் அவைகளுக்குக்

கொஞ்சங் குறைவு வந்தால், அந்தத் தொழில் நடவாமற் போவதும் அனுபவமாய்க் காணப்படுகிறபடியாலும், எப்பொழுதும் பஞ்சகோசமே சகல வியாபாரத்தையுஞ் செய்கிறதே தவிர, சாக்ஷியாகிய நாம் எப்பொழுதும் ஒன்றுஞ் செய்யவில்லையென்றறிக. ஞானம் வந்த பின்னும் சரீராதிகள் தோற்றுவது நமக்கனுகூலமே தவிரப் பிரதிகூலமில்லை. ஏனென்றால், நமக்கு வாஸ்தவமாய்க் கருத்துருத்துவாதியில்லாமைக்கு சாக்ஷியாக, அந்தந்தக் கரணங்கள் அந்தந்தத் தொழில்களைச் செய்வதால், நம்முடைய நிச்சயம் பலப்படுகிறது. [எ-தி.] யோக்கியன் வீட்டில் அயோக்கியர்கள் திருட்டுச் சொத்துகளை திருடி வைத்திருந்ததைப்பற்றி, உலகத்தார் யோக்கியனையுஞ் சேர்த்துத் திருடனென்று சொல்லிவருங்சாலத்தில், யோக்கியன் அவர்களை ஒருவரொருவராய்ப் பிரித்து வெளியில் தள்ளின பின்னும், அவர்கள் வேறேயாயிருந்து பழய திருட்டுத் தொழிலைச் செய்துவருவதால், இவனுடைய யோக்கியதையைப்பற்றி ஜனங்கள் மூன்று காலத்திலுமிவன் யோக்கியனென்று நிச்சயமாய்ச் சொல்லுவதற்கு ஆதாரமே தவிர, விரோதமில்லாததுபோலும்; வேப்பங்காயும் வெல்லமுஞ் சேர்ந்திருந்த காலத்தில் கண்ட கசப்பை, வெல்லத்தினிடத்தில் அவிவேகத்தாற் சொன்னலும், இப்போது அவைகளை வேறு வேருய்ப் பிரித்த பின் வேம்புக்கே கசப்பும், வெல்லத்துக்கே தித்திப்பும் பிரத்தியக்ஷமாய்ச் சகலருக்கும் உறுதியாவதுபோலு மறிக. ஐயா, அன்னமயாதி பஞ்சகோசங்களை ஆத்மாவை விட்டுப் பிரிக்கும்போது, அவைகள் ஜடமாய்ப் போய்விடுமே, அப்போது ஜடமான அந்தப் பஞ்சகோசங்களுக்கும், புண்ணிய பாப முதலானகருமங்களைச் செய்ய யோக்கியதை எப்படிக் கூடும்? அதுவுமன்றியில் அந்தக்கர்மங்களுக்குப் பலமான சுகதுக்கங்களை, எப்படியடையக் கூடுமென்று கேட்பாயாகில் அதற்கு உத்தரஞ் சொல்லுகிறேம் கேள்:- ஜடங்களுக்குச் சில விடங்களில் தொழில்களைச் செய்யும்படியான யோக்கியதையும் அதன் பலமான சுகதுக்கங்களையு மனுபவிக்கும்படியான யோக்கியதையுமுண்டு, சில ஜடங்கள் அவ்விரண்டுக்கும் யோக்கியதை யில்லாமலிருக்கவுங்கூடும். அது எங்ஙனமெனில், காற்றுருபமான பூதப்பிரேத பிசாசுமுதலானவைகள், ஜடமாயிருந்தாலும், பெண் முதலானவர்களைப் பிடித்துத் தலை சுற்றியாடும்படியான தொந்தரவு செய்யவுங்கூடும். மந்திரவாதி முதலானவர்களால் கண்டிக்கப்பட்டு அழுதுகொண்டு 'என்னை எரிக்கவேண்டாம். நான் போகிறேன், என்று விசனப்படவும், 'நான் இந்தப் பெண்ணைச் சுகமாயனுபவிப்பதை விடமாட்டேன்' என்று சந்தோஷமாய்ச் சொல்லவுங் கண்டிருக்கிறபடியால், ஜடங்களுக்கு அப்படிப்பட்ட யோக்கியதையிருக்கிறதென் றறிக. ஐயா, அப்படிச் சொல்லும்பக்ஷத்தில் பிரம்மஞானிகளுடைய பஞ்சகோசங்களும், இந்தச் சரீரம்போனலும், பின்னும் இதுபோலவே அனந்தகோடி ஜன்மங்களை எடுக்கும்படியான கர்மங்களைச் செய்யவும், அந்தக் கர்மங்களுக்கு ஈடான ஜன்மங்களெடுக்கவும், அதனல் வருகிற சுகதுக்கங்களை யனுபவிக்கும்படியும் வரும். ஆகையால் ஞானி கிருதகிருத்தியன், சகல துக்கங்களிலிருந்தும் விடுபட்டவன், தடையற்ற ஆனந்தமுடையவன், அவனுக்கு ஒரு நாளும் ஜனனமரண பயமில்லையென்று, இப்படிச் சொல்லுகிற சுருதிவாக்கியங்களுக் கெல்லாம் விரோதம்வருமே யென்றால், அப்படி விரோ

தம்வராமற் சொல்லுகிறோம் கேள்:—இப்போது சொன்னவெல்லாம் அஞ்ஞான மயக்கத் தோடுகூடிய உனக்காகப் பொய்யாகச்சொன்னதே யல்லாமல், வாஸ்தவமாய்ச் சொருபத் தில் மாயையும், ஜகத்துற்பத்தியும், பக்தனும், சற்கருமங்களைச் செய்கிற சாதகனும், முமுக்ஷுவும், ஜீவன்முத்தனும் பரமார்த்தத்தி லொன்றுமில்லை யென்று சுருதிசொல்கிறதே நம்முடைய சித்தாந்தமான அனுபவமென்றறிந்துகொள்ளத் தக்கது.

115-வது தரங்கம்.

ஜகத்துக்குள்ளே சரீரத்தைமட்டும் மிகுந்த அசுத்தமாய்ச் செய்திருப்பதற்கு, காரணம்:—

அனந்தகோடி நாமரூபத்துக்குள்ளே இந்த மனுஷசரீரத்தை மட்டுக்கும் மிகுந்த அசுசியாய் உண்டுபண்ணினதற்கு யுக்தி:— வீட்டிற்குள்ளே படுக்கை வீட்டைமட்டும் வாசனைத்திரவியங்களெல்லாஞ் சேர்த்துச் சிங்காரிப்பது போலும், தேகத்தைமட்டும் நானென்றிருப்பதாலென்றறிக. [இ-து.] தேகமுண்டானபோலும் மரித்தபோதும் தீண்டல் வைத்திருக்கிறதற்கு யுக்தி:-மாப்பிள்ளை வந்தகாலத்திலும் ஊருக்குப்போகையிலும் விருந்து செய்வதுபோல வறிக. ஐயா, இந்தத் தேகம், சகலமான பிராணிகளுக்கும் சுகத்தைக் கொடுக்கிறதாயும், சுத்தமாயும், மற்ற பணங்காசு முதலானவைகளைவிட்டாவது இத்தேகத் தைக் காப்பாற்றிக் கொள்வதால், இதை எப்படித்துக்க மென்றும் அசுத்தமென்றுஞ் சொல்லலாம்? இது எப்போது அசுத்தமென்று புத்தியில்படு மென்று கேட்பாயாகில், அதற்கு உத்தரம் சொல்லுகிறோம் கேள். முன்னொருகால் நம்மிடத்தில் ஒரு மகராஜன் வந்து, நம்மைச் சரணுகதிபண்ணினதின்பேரில், நாம் உனக்கு என்னவேண்டு மென்று கேட்கும்போது ‘எனக்குத் திரும்பிப் பிறவாமலிருக்கிற மோக்ஷமே வேண்டும், என்று சொல்லும்போது, நாம் அவனைப்பார்த்துச் சொன்னதாவது:- ‘மோக்ஷமென்பது பிரம்மமே. அந்தப் பிரம்மம் மகாபரிசுத்தமானதால், நீயும் அசுத்தமான பதார்த்தத்தில் ஆசையை விட்டாயேயானுல், அந்தச் சுத்தமான பிரம்மம் உனக்குச் சாக்ஷாத்காரமாக ஆகும்’ என்று சொன்னதற்கு அவன் ‘அசுத்தமான பதார்த்தமின்னதென்று சொன்னுல் நானதி லாசையை விட்டுவிடுகிறேன்’ என்று சொன்னதும் நான் ‘நீயே அசுத்தமான பதார்த்த மின்னதென்று நன்ருய் விசாரித்து அறிந்துகொண்டுவா’ என்று சொன்னதின்பேரில் அவ் வரசனும் அரண்மனைக்குப்போய், தன்னுடைய சேவர்களை விட்டு, புல் முதல் அமிர்தசஞ்சீவி வரையிலுள்ள சகல மூலிகைகளையும், வரவழைத்து வைத்தியர்களிடத்தில் காண்பித்ததில், அவைகளெல்லாம் ஒவ்வொரு ஔஷதத்துக்காகு மென்றும், மகாசுத்தமென்றும் சொன் னதின்பேரில், தன் சரீரத்திலிருந்துவந்த மலமூத்திரங்களைப் பாத்திரத்திலெடுத்து அவ் வைத்தியர்களுக்குக் காண்பித்ததில், அவர்கள் இவைகள் மகாஅசுத்தமென்று சொன்ன தால், அதை எடுத்துக்கொண்டு நம்முடைய சன்னிதானத்தில் வைத்தமாத்திரத்தில், நாம் அதுஎன்னவென்று கேட்கும்போது, ஐயா, தாங்கள் அசுத்த பதார்த்தத்தைக் கண்டு பிடித்து அதில் ஆசையை விட்டுவிடச்சொல்லி, உத்தரவாச்சுதே, ஆகையால் நான்

பார்த்த பாதார்த்தங்களுக்குள்ளே இதுவே அசுத்த பதார்த்தமா யிருப்பதால், இதில் ஆசையை எள்ளளவேனும் வைக்காமல் விட்டுவிட்டே னென்று சொல்லும்போது, நம்முடைய கடாக்ஷத்தால் அந்த மலமூத்திரங்களிலிருந்து ஒரு ஜீவன் உண்டாய் "ஐயா, நாங்கள் நெல்லாயும் அரிசியாயும் அன்னமாயும் தீர்த்தமாயுமிருக்கும்போது, எங்களிடத்தில் நாற்றமான அசுத்தம் ஏதேனுமிருந்ததா? இந்த அசுத்தமான இவனுடைய உடலிற் சம்பந்தப்பட்டதால் எங்களுக்கு முன்னிருந்த சுத்தமும்போய் அசுத்தமாகப் போகும்படி செய்திருக்க, எங்களை அசுத்தமென்று இவன் சொன்னது நியாயமா? இப்படியே இத்தேக சம்பந்தத்தால் சந்தனம், மாலை, பட்டுவஸ்திரங்கள் முதலான நல்லவஸ்துக்களெல்லாங் கெட்டுப்போகிற அனுபவம் பிரத்தியக்ஷமா யிருக்கும்போது, இவன் தேகமே அசுத்தம்" என்று சொன்னதைக்கேட்ட அவ்வரசன், ஐயா, நீங்கள் இத்தேகம் அசுத்தமென்று சொல்லக்கூடாதா? இந்த மலமா புத்திசொல்ல வேண்டுமென்று சொல்லவும், அப்பா! நீ தேகமாயிருக்கும்போது உன்ஜாதியான மலம் புத்திசொல்லிற்று. நீ இப்போது அதற்கு வேருய்விட்டதால் நாம் நீ அறிவென்றுபதேசிக்கிறோம்.

116-வது தரங்கம்.

தேகத்தில் நானென்றிருப்பதாலேயே பந்தம் வருகிறது:—

மலத்திலேயும் பிரம்மமிருக்கும்போது, ஏன் பந்தம்வரவில்லை யென்றால், மலத்திலே நானென்கிற புத்திபண்ணினுை? பண்ணவில்லை. இந்தத் தேகமாகிற மலத்திலே, நானென்று புத்திவந்தபடியாற் பந்தம் வந்திருக்கிறது. ஐயா, இந்தத்தேகாத்மபுத்தி மகா கெட்டதென்றும், இதனுலேயே அனந்தகோடி பாபங்கள் விளைகின்றனவென்றுஞ் சொன்னீர்களே, இந்தத்தேகாத்ம புத்தியினுல் யாருக்கு என்னகெடுதி வந்திருக்கிறது? அதைக் கொஞ்சஞ் சொல்லவேண்டுமென்று கேட்டாயாகில், அடே மூடா! முதலில் உன்னுடைய அனுபவத்தை நீயே பார்த்துக்கொள். ஜாக்கிர சொப்பனத்தில் தேகாத்மபுத்தி யிருப்பதால், துக்கம் வருவதையும், சுழுப்தியவஸ்தையில் அப்புத்தி போவதால், சுகம் வருவதும் கண்டிருந்தும், இப்படியே சகல ஜீவர்களும் சிருஷ்டியில் தேகாத்மபுத்தி யுண்டானதுமுதல், பிரளயம் வரையில் அப்புத்தி யிருந்துகொண்டு, அநேகவிதமான துன்பங்களைக் கொடுத்து வருவதாலும், இன்னும் தக்ஷப்பிரஜாபதி மிகுந்த தபசினுல் ஈசுவரனுக்குச் சமானமான சிருஷ்டியாதிதொழில்களைச் செய்யும்படியான மகாவல்லமைகளைப் பெற்றிருந்தும், இப்படிப்பட்ட வல்லமைகளைக் கொடுத்த ஜகதீசுவரனிடத்திலேயே, தேகாத்மபுத்தியினுல் மகா துவேஷத்தை வைத்துக்கொண்டு, யக்ஞத்துக்கு ராஜாவாயிருக்கிற பரமசிவனிடத்திலும், தன்பெண்ணுன பரதேவதையினிடத்திலும், அவரைச்சேர்ந்த பக்தர்களிடத்திலும் விரோதம் வந்துவிட்டதால், அவர்களைக் கூப்பிடாமல் தள்ளிவைத்துவிட்டதுந் தவிர, அப்பரமசிவனையும் நிந்தித்துக்கொண்டு யாகஞ்செய்ததால், அவன் கெட்டுப்போன கதையையும்; இப்படியே சூரபத்மாசுரன், சிம்மவக்திராசுரன், தாரகாசுரன் மூன்றுபேர்களும் உக்கிரமான தபசு செய்து, ஆயிரத்தெட்டு அண்டங்களையும் கட்டி ஆளும்படியான வல்லமைகளையும் வாங்கி

யிருந்தும், இத்தேகாத்ம புத்தியினாலேயே அவர்கள் குலத்தோடே நசித்துப்போன கதையும்; இப்படியே ராவணன், ஹிரண்யன், நரகாசுரன், பகாசுரன் முதலான அநேக அசுரர்களும் இப்புத்தியினாலேயே கெட்டிருப்பதும், இன்னம் இந்திராதி தேவர்களும் மிகுந்த தபசு செய்து, அந்தப் பதவிகளையடைந்து வெகு பிரயாசத்தினாற் பாற்கடலைக் கடைந்து அமிர்தம் சாப்பிட்டதினால், கற்பம்வரையில் மரணமில்லாமல் ஜீவித்திருக்கும்படியான வல்லமையைப் பெற்றிருந்ததால், சூரபத்மா முதலான அசுரர்களுடைய ஹிம்சையைப் பொறுக்கமாட்டாமல், சமுத்திரத்திற்போய் விழுந்தாலும், சாவுவராமல் தபித்ததும் தேகாத்ம புத்தியினாலேயே; இன்னும் மனுஷ ஜன்மங்களை யெடுக்கும்போது கர்ப்பவாசத்தாலும், யோனித்துவாரத்தில் நெருக்கடிபட்டு அவதிப்படுவதாலும், பிறந்தபின்னும் பசி தாகத்தாலும், தேகவாசனை, லோகவாசனை, சாஸ்திரவாசனை முதலானவற்றாலும், காமக்குரோத முதலானவற்றாலும், தாபத்திரய துன்பத்தினாலும், பஞ்சமகா பாதகம்வரை செய்து, நரகதுன்பங்களை அடைவதும், யக்ஞாதி புண்ணிய கர்மங்களைச் செய்து சொர்க்கத்துக்குப் போய், புண்ணியமானவுடன் கீழே விழுவதும் தேகாத்ம புத்தியினாலேயே; இன்னம் பாபசேஷத்துக்காக நாலுகால் மிருகங்களாய்ப் பிறந்து ஹிம்சைப்படுவதும், பக்ஷிகளாய்ப் பிறந்து அடிபட்டுச்சாவதும், ஜலத்தில் மீன்முதலாய்ப் பிறந்து வலையிலகப்பட்டுச் சாவதும், ஈ எறும்புகளாய்ப்பிறந்து சாவதும், மரம் செடிகொடிகளாய்ப் பிறந்து வெட்டுப்படுவதும், தீயாலெரிக்கப்படுவதும், தேகாத்ம புத்தியினாலேயே என்றறிந்து நீயும், இனிமேலாவது இந்தத் தேகாத்ம புத்தியைவிட்டு பிரம்மாத்மபுத்தியாற் சுகிக்கக்கடவாய்.

117-வது தரங்கம்.

தேகத்திற்கும், ஆசைக்கும் மூன்று அவஸ்தை காண்க:—

சரீரத்துக்கு வார்த்திகத்தில் ஆசைக்கு யவ்வனம். சரீரத்துக்கு யவ்வனத்தில் ஆசைக்கு வாலிபம். சரீரத்துக்கு வாலிபத்தில், ஆசைக்கு விருத்தாப்பியமா யிருப்பதால் சத்துருவானவன், யவ்வனமாகிறதற்கு முன்பு வாலிபமாயிருக்கும்போதே, அவனைக்கொல்ல வேண்டியது அவசியமா யிருப்பதுபோல, ஆசைக்கு யவ்வனமாகிற விருத்தாப்பியம் வரு முன்னமே, ஆசைக்கு வாலிபமான யவ்வனத்திலேயே அதைக் கொல்லவேண்டும். அப்படிக் கொல்லாவிட்டால் தன்னைக் கொன்றுவிடும். [ர - தி.] கம்சன் யவ்வனனா யிருக்கும்போது, தனக்குச் சத்துருவாய்ப் பிறந்த கிருஷ்ணனைக் கொல்லாததினால், அவன் யவ்வனனாய் இவனைக்கொன்ற கதைபோலு மறிக. ஐயா, சகல ஆசைகளையும் விட்டிருக்கிற ஞானிகளுக்கு, தேகாதிஜகத்விவகார மிருப்பதால் இவர்களுடைய பிரம்ம ஞானத்தை அவைகள் கெடுக்கமாட்டாவோ வென்று கேட்பாயாகில், அதற்குத்தரம் சொல்லுகிறோம் கேள்:—ஒரு அகண்டசக்ரவர்த்தியாயிருக்கிற ராஜனை, மகாமாயாவியின் குமாரனான ராக்ஷஸன்வந்து தன்னுடைய மாயாசக்தியால் மறைத்து, இருட்டறைக்குள் அடைத்துப் பூட்டிப்போட்டு, தங்கள் குலத்தோடும் தங்கள் சைன்னியத்தோடும், தங்கள் துர்மந்திரி முதலானவர்களோடும் கூடிக்கொண்டு, அந்தராக்ஷஸன் அநீதியான அரசாக்ஷி கற்பகோடி காலஞ் செய்துகொண்டு வருங்காலத்தில், அந்த அரசனுடைய மனைவி கர்ப்பமாயிருந்ததால்,

மகாசூரனுன பிள்ளையைப்பெற்று, அது ஐந்துவயதான பின்பு தாயைப்பார்த்து, நான் யார்? என் தகப்பனுர் யார்? என்னுடைய சம்பத்துக்கள் எவை? என்று கேட்கும்போது, தபசு செய்து கொண்டிருக்கிற புராதன மந்திரியினிடத்திற் பிள்ளையைக் கூட்டிக்கொண்டுவந்து, இவன்கேட்ட சங்கதிகளையுந்தெரிவித்து 'இவரை நிழல்போல நீ விட்டுப்பிரியாமலிருந்தாயே யானுல் உனக்குச் சகலநன்மைகளு முண்டாகும்' என்று ஒப்புவித்தபின், அந்தமந்திரியும் இந்தப் பிள்ளையைப்பார்த்து 'உன் தகப்பன் ஏகசக்ராதிபதியாயிருந்தும், அவரை அறையிலடைத்துவிட்டு இந்த ராக்ஷசர்கள் அநியாயமாயிப்படி அரசாக்ஷி செய்கிருர்கள்' என்று சொன்னதைக் கேட்டவுடன், மிகுந்த கோபத்துடன் அந்த மந்திரியினுடைய அனுக்கிரகத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு, அந்தக் குமாரன் ஒருவனுகவே யுத்தத்துக்குப் புறப்பட்டு, எதிரிகளுடைய படைகளையும் சேனுதிபதிகளையும் மந்திரிகளையுங் கொன்று, அவர்களுக்குத் தலைவனுன ராக்ஷசனையுங் கொன்று, தன்பிதாவான அரசனையும் அறையிலிருந்து வெளியேற்றி, அவரனுமதிப்படி, தானே ஏகசக்ராதிபதியாய் ராஜ்ஜியபரிபாலனம் பண்ணிக்கொண்டு, மகாபலசாலியாய் நல்ல யவ்வனத்தோடே திரனுய், சகலவிதமான சைன்யங்களோடேகூடிக்கொண்டு, அரசாக்ஷி செய்துவருகிற அந்த ராஜனை, முன்னிறந்துபோன ராக்ஷசர்கள், திரும்ப எழுந்திருந்துவந்து, எப்படிக் கொல்லமாட்டார்களோ, அப்படி பிரம்மத்தை அஞ்ஞானம் மறைத்து, ஆவரணத்தால் ஞானதிருஷ்டியைமூடி, விக்ஷேபமென்கிற அகங்காரிக்கு கருத்துருத்துவமாகிற பட்டத்தைக்கட்டி, வாசனைகளாகிற மந்திரிகளையுங் கற்பித்து, ராகத்துவேஷங்களாகிற சேனுதிபதிகளையும், இந்திரியங்களாகிற சேனைகளையும், தேகமாகிற கோட்டையையுங் கற்பித்து, சம்சாரமாகிற அரசாக்ஷி வெகுகாலமாய்ச் செய்துவந்ததில், சுமதியென்பவளுக்கு விவேகனென்கிற புத்திரன் பிறந்து, குருவாகிற மந்திரியின் அனுக்கிரகத்தைப் பெற்று மேலே சொல்லிய சகலர்களையும், இவனொருவனுகவே யிருந்துகொண்டு, குருகிருபையொன்ருேடே செய்கிற பிரம்மாப்பியாசத்தால், மூலதோஹானியாய்ப் போகும்படி அகண்டாஸ்திரத்தாற் சம்மாரம் பண்ணி, ஆவரணத்தையும் ஞானதீபத்தால் நிவர்த்தித்து, அஞ்ஞானனையும் நிருவிகற்ப சமாதியாற் கொன்று நாமே பிரம்மம்; பிரம்மமே நாமென்ற ஐக்கியமாகிற அரசாக்ஷி செய்து கொண்டுவந்து, திடஞானமாகிற யவ்வனத்தோடே கூடியிருக்கிற, இவனை இறந்துபோன அஞ்ஞானுதிகள் திரும்பவுண்டாய், ஒன்றுஞ் செய்யமுடியாதென் றறிக.

118-வது தரங்கம்.

தேகமுள்ளவிடத்தில் துக்கமுண்டு:—

சரீரமுள்ளவிடங்களில் துக்கமுண்டு. [எ-தி] மலமூத்திரமுள்ளவிடத்தில் நாற்றமிருப்பதுபோலும், புலியிருக்கிறவிடத்தில் பீதியிருப்பதுபோலும், பெண்ணிருக்கிறவிடத்திற் பிழையிருப்பதுபோலுமறிக, ஐயா, தேகமுள்ள இடங்களிலெல்லாம் துக்கமுண்டென்று சொன்னீர்களே, அப்போது பிரம்ம ஞானிகளுக்கும் தேகமிருப்பதால், அவர்களுக்கும் துக்கமுண்டென்று சொல்லவேண்டி வருமே, அப்படிச் சொன்னுல் துக்கநிவர்த்தியென்கிற

ஆரும் அவஸ்தையவர்களுக்கு எப்படிக் கூடும்? அவர்களுக்குத் துக்கநிவர்த்தி யில்லாத
போது தடையற்ற ஆனந்தமென்கிற, ஏழாம் அவஸ்தை எப்படியிருக்கக்கூடும்? அப்படித்
தடையற்ற ஆனந்தமில்லாதபோது, பண்ணவேண்டியதெல்லாம் பண்ணிமுடிந்தது,
அடையவேண்டியதெல்லாம் அடையப்பட்டதென்கிற, சர்வகாமாப்தி எப்படியிருக்கக்
கூடும்? இப்படியெல்லாம் சொல்லுகிற சுருதிவாக்கியங்களுக்கும், மகான்களுடைய
அனுபவத்திற்கும் விரோதமாகிறதே, அல்லது ஜீவன் முக்தர்களுக்குத் தேகாதிகள்
தோற்றுதென்று சொன்னால், சிஷ்ய பரம்பரையும் தத்துவ ஞானமுமில்லாமற் போகும்.
அதுவுமன்றியில் ஒருவருக்கும் குருவன்றியில் ஞானம் வராது சுருதியும் குருவையுடைத்தா
யிருக்கிற புருஷனுக்கே பிரம்ம ஞானமுண்டாகுமென்று சொல்லுவதால், தாங்கள் எப்படிச்
சொன்னீர்களென்று கேட்பாயாகில், அதற்கு நாம் உத்தரம் சொல்லுகிறோம். கேள்:—
வாராய் குழந்தாய்! நீ நம்முடைய அபிப்பிராயம் தெரியாமல் இப்படிச் சங்கிக்கிறாய்.
அதாவது, பாம்பு புலி சிங்கமுதலானவையிருந்தால், அவைகள் ஆட்களைக் கடித்துக்
கொன்றுபோடுமென்று சொன்னால், துஷ்டமிருகங்கள் போலே செய்துவைத்திருக்கிற
உருவாரங்களும் ஆட்களைக் கொல்லுமா? அதனுடைய யதார்த்தமான தன்மை தெரிந்த
வன் அதைக்கண்டு பயப்படுவானா? அப்படிப்போல தத்துவ ஞானத்தினாலே, தேகாதி
ஜகத்து சத்தியமென்கிற புத்தியைக் கெடுத்திருக்கிற ஞானிகளுக்கு, அவைகள் தோற்றுவ
தால் கொஞ்சமும் பயம் வராது அதுவுமன்றியில் இத்தனை ஜீவேசுவர ஜகத்துக்களையும்
ஒரு ஞானம் வந்து கொன்றுவிட்டதே யென்கிற கீர்த்தியும் வரும். [எ-தி.] ஒரு பலசாலி
யான ராஜாவானவன், தனக்கு எதிரியான ராஜாவையும், அவனுடைய சதுரங்க சேனை
களையும், தன்னுடைய அஸ்திரசஸ்திரங்களாற் கொன்றுபோட்டு, அரண்மனைக்கு வந்து,
ராத்திரி சுகமாய்ப் படுத்திருந்து, காலமே தன்னைச்சார்ந்த ஜனங்களோடே கூடிக்கொண்டு,
படுகளம்போய் இறந்துபோயிருக்கிற எதிரியையும், அவனைச்சார்ந்த சைன்யங்களையும்
வேடிக்கை பார்க்கும்போது, அந்தப் பிணக்கூட்டங்களைக் கண்டு பயப்படவுமாட்டான்.
அதுவுமன்றியில் ஜனங்களெல்லோரும் இந்த ஒரு மகாசூரன், இத்தனைகோடி ஜனங்களையும்
ஒருவனாயிருந்து கொன்றான் பாரென்று, சகல ஜனங்களாலும் கொண்டாடப்படுகிற கீர்த்தி
யையும் அடைவதுபோலும்; உயிரோடேயிருக்கிற பாம்பே கருடனைக் கொல்லமாட்டாத
போது, இறந்துபோன பாம்பு கருடனைக் கொல்லுமாவென்று கேட்கலாமா? உயிரோடே
யிருக்கிற யானையே சிம்மம்போல சொப்பனங்கண்டா லிறந்துபோமானால். செத்துப்போ
யிருக்கிற யானை சிங்கத்தைக் கொல்லுமென்று சொல்லலாமா? உயிரோடேயிருக்கிற
காளைமாடே சொப்பனத்திற் புலியைக்கண்டு இறந்துபோகுமானால், இறந்துபோயிருக்கிற
மாடு புலியைக் கொல்லுமாவென்று கேட்பதுபோல நீ கேட்டதென்றறிக.

119-வது தரங்கம்.

ஆத்மானாத்மாக்களின் தன்மை:—

அசத்தாயும், அசுவதந்திரமாயிருக்கிற சில விஷயம்கூட, நினைத்தபடி முடியு

மானுல், சத்தாயும் தானுயும் சுவாதீனமாயுமிருக்கிற ஆத்மாவை நினைத்தவனுக்கு, ஆத்மா சித்திக்குமாவென்று சங்கிக்கக் கூடாது. [எ-தி.] கானல் ஜலமே கண்டபடி குடிக்கலா மென்று பிராந்தியினுலே எண்ணினவனுக்கு உதவுமானுல், கையிலிருக்கிற கங்கா தீர்த்தம் குடிக்க உதவுவதிற் சந்தேகமில்லாததுபோலும், நாட்டுவண்டியே நினைத்த விடத்திற்கு வேகமாய்ட் போனுல் ரயில்வண்டி வேகமாய்ப் போவதற்கு கேட்கவேண்டாதது போலு மறிக. ஐயா, அனுத்மாவான தேகாதி ஜகத்து அசுவதந்திரமென்றும், அசத் தென்றும், ஜடமென்றும், துக்கமென்றும், கண்டமென்றும், சஞ்சலமென்றும், விகார மென்றும், உற்பத்தி நாசமுள்ளதென்றும்; ஆத்மா இந்த லக்ஷணங்களுங்கு எதிர்மறை யான லக்ஷணமுடையதென்றும் சொன்னீர்களே, அப்படிச் சகல ஜீவர்களுக்கும் இந்தப் பரமாத்மா சுவாதீனமாயிருக்கும்பக்ஷத்தில், சகல ஜீவர்களும் இந்த ஆத்மாவைச் சாக்ஷாத் காரமாக அறிந்து பிரம்மானந்தத்தை எல்லோரும் எப்போதும் அடைந்திருக்கலாமே? அப்படிக்கில்லாமல் ஜனனமரண துக்கருபமான சம்சார சமுத்திரத்தில் மூழ்கித் தாபப்படக் காரணமென்னவென்று கேட்பாயாகில், அதற்கு நாம் உத்தரம் சொல்லுகிறோம். கேள்; தன்னை யறியாததினு லென்றறிக. நானென்று சகலரும் விவகரிப்பதால், ஆத்மாவாச்சுதே, அப்போது சகலரும் ஆனந்தத்தை அடையாமலிருப்பானேனென்றால், கல்யாணையில் குழந்தைகள் ஏறி விளையாடலாமே தவிர, ராஜாவுக்கு அதிலேறிக்கொண்டு யுத்தத்துக்குப் போகமுடியுமா? பட்டணப்பிரவேசம் பண்ணமுடியுமா? வேஷம் போட்டிருக்கிற ராஜாவும், வேடிக்கை பார்க்கிற ஜனங்களுக்குமட்டும் சந்தோஷத்தை யுண்டுபண்ணுவனே தவிர, மகா தரித்திரனுயிருக்கிறவனுக்கு அவனுடைய தரித்திரம் தீரும்படியாக, யதேஷ்டமாகச் சம்பத்துக்களைக் கொடுத்து, அவனுடைய தரித்திரத்தைத் தீர்த்துவைக்க முடியுமா? அப்படிப்போல இந்த தேகாதி ஜகத்தைக் குறித்து, நானெனதென்று விவகரிப்பது பொய்யாம். அவைகளால் யாதொரு ஜீவர்களுக்கும் துக்கநிவர்த்தி, தடையற்ற ஆனந்தங் கொடுக்க முடியாதென்றறிக. அப்படியானுல் எல்லோரும் இந்தப் பிரம்மானந்தத்தை அதிசுலபமா யடைந்து, நித்தியசுகிகளாய் வாழாமல், நித்திய துக்கிகளாயிருப்பானே னென்றால், அவர்களுக்குத் தத்துவ ஞானமாகிற செவி அடைபட்டுப்போனதால், தங்கள் தங்களுக்கு எதெது தோன்றுகிறதோ, அததுவே பிரமாணமாய்த் தோற்றுகிறதே யல்லாமல், சுருதி யுக்தி அனுபவத்திற்கு ஒத்ததாயிருக்கிற சற்குருநாதனுடைய உபதேச வாக்கும், சாதுக்களுடைய வசனமும் ஏற இடமில்லாமற் போனதால், இந்த சுலபமாயும் சுகமாயுமிருக்கிற ஞானத்தையடைய இடமில்லாமற் போய்விட்டது. [எ-தி.] நாரதருக்குச் சமானமான கானம், சப்த ஸ்வரங்களோடே தம்பூர் வீணை பிடில் முதலான வாத்தியங்க ளோடே, சங்கீத வித்வான் வந்து பாடினுலும், சண்டிகேசுவரருக்குச் சமானமான செவி டனுக்கு அந்தப் பாட்டுக் காதில் கேளாததுபோலும், ஊர்வசி ரம்பை திலோத்தமைபோல ரூபலாவண்யங்களோடே, சர்வாலங்காரமான பெண்வந்து சர்வவிதமான அபிநயத்தோடே ஆடினுலும், பிறவிக் குருடனுக்கு அதைப் பார்க்கமுடியாததுபோலும், தேவாமிர்தத்துக்குச் சமானமான சாப்பாடு கிடைத்தாலும் ஜன்னிபிறந்து நாவு கறுத்து கசந்துபோயிருக்கிற

வனுக்கு, அந்தப் போஜனத்தைச் செய்ய முடியாததுபோலும், மூக்கறையனுக்குச் சுகந்தத்தை யறியமுடியாததுபோலுமறிக.

120-வது தரங்கம்.

வாச்சியத்திற் பேதமேயல்லாமல், லக்ஷியத்தில் பேதமில்லை:—

தத், துவம்பதத்தில் வாச்சியங்களிற் பேதமேயல்லாமல், லக்ஷியத்திற் பேதமில்லை. [எ-தி] ஓடுகால்களில் சிறிதுபெரிது, வருணாசிரம பேதங்களிருக்கிறதேயல்லாமல், வேகவதி நதியில் பேதமில்லாததுபோலும், ஊரிலிருக்கிற ஜனங்களுக்குள் பேதமேயல்லாமல், ஊர் பேதமில்லாமலிருப்பது போலும், கணபதிமுதலான வடிவத்திற் பேதமேயல்லாமல், கல்லிற் பேதமில்லாததுபோலு மறிக. ஐயா, வாச்சியத்தில் பேதமிருக்கிறதே யல்லாமல் லக்ஷியத்திற் பேதமில்லை யென்று சொன்னீர்களே, என்ன காரணத்தினுற் சொன்னீர்க ளென்று கேட்பாயாகில், அதற்குத்தரம் சொல்லுகிறோம் கேள்:—லக்ஷியமென்பது, வாஸ்தவமாயிருக்கிறதெதுவோ அதுவேயாம். அந்தவாஸ்தவத்தில் அஞ்ஞானத்தினுலும், வாசனையினுலும், கர்மத்தினுலும், ஆசையினுலும் கற்பிக்கப்பட்டிருக்கிற நாமரூபங்கள் யாவையுண்டோ, அவையே வாச்சியமென்று சொல்லப்படும். வாஸ்தவமான மண் லக்ஷியமாம், அதிற்கற்பிதமா யிருக்கிற சக்தியினுலும், தண்ட சக்ர குலாலாதிகளினுலுங் கற்பிக்கப்பட்டிருக்கிற, கட, சராவாதி நாமரூபங்களே வாச்சியமாம். வாஸ்தவமான சுவரே லக்ஷியமாம், அதில் மையினுலும், சித்திரிகனுலும் அவன் லேகினியினுலும் அவன் வாசனையினுலும், எழுதப்படுகிற சித்திரமான நாமரூபமே வாச்சியமாம். வாஸ்தவமான இரும்பு லக்ஷியமாம், அதிற்கற்பிதமான சக்தியினுலும், கொல்லனுலும், அவன் ஆயுத்தாலும் உண்டுபண்ணப்பட்டிருக்கிற, கத்தி கேடய முதலான நாமரூபமே வாச்சியமாம். வாஸ்தவமான தங்கம் லக்ஷியமாம், அதிலிருக்கிற சக்தியினுலும், தட்டானுலும் அவன் ஆயுதத்தாலும், ஆபரணத்தை அணிந்துகொள்ளுகிறவர்களுடைய ஆசையினுலுஞ் செய்யப்படுகிற, கிரீட குண்டலாதி நாமரூபமே வாச்சியமாம். வாஸ்தவமான மரமே லக்ஷியமாம், அதிலிருக்கிற சக்தியினுலும், தச்சனுலும் அவன் ஆயுதத்தாலும் உண்டுபண்ணப்படுகிற, பெட்டி நாற்காலி தேர் முதலான நாமரூபங்களே வாச்சியமாம். வாஸ்தவமான நூலே லக்ஷியமாம், நெசவுக்காரனுலும் அவன் ஆயுதத்தாலுங் கற்பிக்கப்படுகிற, சோமன் புடவை முதலான நாமரூபமே வாச்சியமாம். வாஸ்தவமான ஜலமே லக்ஷியமாம், அதிற் காற்றினுற் கற்பிக்கப்படுகிற அலை நுரை குமிழி முதலான நாமரூபமே வாச்சியமாம். வாஸ்தவமான அந்தக்கரணத்திற் பிரதிபிம்பித்து கர்த்தாவாயிருக்கிற புருஷனே லக்ஷியமாம், அவனிடத்திற் கற்பிதமான ஸ்திரீ முதலான அபிமானமே வாச்சியமாம். இப்படிப்போலத் தத்பத, துவம்பத ஐக்யமான, சச்சிதானந்தப் பிரம்மமே லக்ஷியமாம், அந்தப் பிரம்மத்திற் கற்பிதமான மூலப்பிரகிருதியினுடைய சத்துவகுணத்தாலும், தமோகுணத்தாலும் கற்பிக்கப்படுகிற, பஞ்சபூதபௌதிகமாய்ச் சராசராத்மகமாய் உண்டுபண்ணப்பட்டிருக்கிற, ஜகத்தும் ஈசனும் தற்பதவாச்சியமாம். பஞ்சகோசமும் ஜீவனும் துவம்பதவாச்சியமாமென் றறிந்துகொள்ளத்தக்கது.

121-வது தரங்கம்

ஆத்மா ஒருபடித்தாயிருப்பர், அனாத்மா மாறிமாறி வரும்:—

ஆத்மா ஒருபடித்தாய் மூன்று காலங்களிலுமிருக்கிறார். ஜாக்ரதாதி அவஸ்தைகளும், அவற்றிலுண்டாகிற சுக துக்காதி விகாரங்களும் மாறி மாறிப்போகும். [எ-தி] கச்சேரி ஒருபடித்தாயிருப்பதும், அதில் வருகிற ஜட்ஜி முதல் சேவகன் வரையிலுள்ள உத்தியோகஸ்தர்களும், க்ஷிக்காரர்களும் மாறி மாறி வருவது போலும்; ஆகாசம் ஒருபடித்தாயிருப்பதும், இருட்டு வெளிச்சம் மேகமுதலானவை ஒருகாலத்திலிருந்தபடியேயிராமல் மாறிப்போவது போலும்; சுவர் ஒருபடித்தாயிருப்பதும், சித்திரம் மாறி மாறிப் போவதுபோலும்; கோவிலிலிருக்கிற விக்கிரகம் ஒருபடித்தாயிருப்பதும், பட்டரும் அலங்காரம் பண்ணுவதும் மாறி மாறிப்போவதுபோலுமறிக. [இ-து] ஏழு கோட்டைவாசலுக்கு வெளியிலேயிருக்கிற சுவரில், ராஜாவைப்போல எழுதிய சித்திரத்தை, பின்னையொருவன் வந்து அவனைக் கட்டிவைத்து அடிக்கிறதுபோல எழுதியிருந்தாலும், பூஜிதை பண்ணுவது போல எழுதியிருந்தாலும், அந்த ஏழு கட்டுக்கும் அப்புறப்பட்டிருக்கிற நிஜ ராஜாவுக்கு, இந்தக் கட்டும் அடிமுதலானவையும் பூஜிதை முதலானவையும் எப்படிச் சம்பந்தமில்லையோ, அப்படிப் பஞ்சகோசமென்ன, பஞ்சகோசத்துக்குச்சாக்ஷிவிருத்தியென்ன, அகண்டாகாரவிருத்தியென்ன, இந்த ஏழுக்குமப்புறப்பட்டிருக்கிற சிதாகாசமான நம்மிடத்தில், முதற்கட்டான அன்னமயகோசத்திற் கற்பிதமாயிருக்கிற, ஜாதிவர்ணாசிரம குல கோத்திராதிகள் சம்பந்தப்படக் காரணமேயில்லையென்றறிக. [இ-து] விஷயத்தில் வருகிற பிரீதி, ஒன்றைவிட்டு மன்றொன்றில் மாறிப்போகும், ஆத்மாவிடத்திலிருக்கிற பிரீதி மாறாது. [எ-தி] வாழையிலை முதல் தங்கக்கிண்ணி வரையிலுள்ள பாத்திரங்கள் மாறினாலும், அன்னத்திலிருக்கிற பிரீதி மாறாததுபோலும்; சரீரத்திற் போடுகிற உடுப்பு போர்வை விசிறி முதலானது, காலானுகுணமாய் மாறினாலும், சரீரத்திற் பிரீதி மாறாதிருப்பதுபோலுமறிக. [இ-து] ஜீவன் விஷயத்திற் கரைந்துபோவன், கூடஸ்தர் ஒருபடித்தாயிருப்பர். [எ-தி] நதியிலிருக்கிற மணல் பிரவாகத்திற் கரைந்துபோவது போலும், பாறை ஒருபடித்தாயிருப்பது போலும்; சாமான்ய சரீரங்கள், வியாதி நரை திரை முதலானவைகளால் விகாரிகளாவது போலும், சித்தனுடைய சரீரம் ஒருபடித்தாயிருப்பது போலும் அறிக. [இ-து] ஆத்மா இடைவிடாமலிருக்கிறார், அவஸ்தாத்திரயங்களும் அவற்றிலுள்ள தத்துவங்களும் ஒன்றிலொன்றில்லை. [எ-தி] ராஜஸ்திரீயின் சரீரம் ஒன்றாயும், தினம் உடுத்துகிற வஸ்திரங்களும் அணிந்துகொள்ளுகிற ஆபரணங்களும் வேறு வேறாயிருப்பதுபோலவறிக. [இ-து] ஆத்மா அகண்டன், மற்றத் தத்துவங்கள் மாயைக்குட் சேர்ந்ததால் ஒன்றுக்கொன்று தாரதம்மியமாயிருக்கும். [எ-தி] ராணி அகண்டமாயிருப்பதும், மற்றக் கவர்னர் முதல் தோட்டிவரையில் தாரதம்மியமாயிருப்பதுபோலு மறிக. [இ-து] அவஸ்தைகளும் அவஸ்தைக்குள்ளிருக்கிற வஸ்துக்களும் நாசத்தையடைந்தாலும், அவைக்குள் சாக்ஷியாயிருக்கிற ஆத்மா அசங்கரானதால் நசியார். [எ-தி] சமுத்திரத்திற் போகிற கப்பலும், அதிலுள்ள வஸ்துக்களும், ஜனங்களும் காற்றினாற் கவிழ்ந்து நசித்தாலும், அதிலிருக்கிற அசங்கமான

ஆகாசம், நசியாதிருப்பதுபோலவறிக. [இ-து] ஜீவனுடைய ஞானுஞ்ஞானமான இரண்டு காலத்திலும், சாக்ஷியே விளங்கிக்கொண்டிருக்கிருர். [எ-தி] மாப்பிள்ளை பெண்ணுடன் மணையிலிருக்கும்போதும் படுக்கை வீட்டுக்குப் பெண்ணுடன் போன பின்னும் தீபமே இரண்டு காலத்திலும் விளக்கிவைத்துக்கொண்டிருக்கின்றது போலும், மடத்து வாசலில் உட்கார்ந்திருக்கிற சுவாமிகள் அழுதுகொண்டு பிணத்தைத் தூக்கிக்கொண்டு போகிறவர்களையும் பாடிக்கொண்டு கல்யாணப் பல்லக்குடன் போகிறவர்களையும் பார்த்து நிருவிகாரமாயிருப்பதுபோலவறிக. [இ-து] விவேகிக்குப் பிராரப்த கர்மத்தாலுண்டாகிற சரீராதி சுக துக்காவஸ்தைகள், மாறி மாறித் தோன்றி அழிந்தாலும், சச்சிதானந்தமாகிய தன் சுபாவம் ஒருபடித்தாயிருக்கும். [எ-தி] நாடகத்தில் வேஷங்கள் மாறி மாறிப் போடப்பட்டாலும், தன்தேகம் ஒருபடித்தாயிருப்பதுபோலவறிக. [இ-து] அறிவாகிய தன்னிடத்தில் எவ்வளவு மாயா விகாரங்கள் கர்மவசத்தால் தோன்றியழிந்தாலும் தனக்கு ஹானி விருத்தியில்லை. [எ-தி] சுவரில் எவ்வளவு சித்திரமெழுதி அழித்தாலும், சுவர் ஒருபடித்தாயிருப்பதுபோலவறிச. [இ-து] நாம் நிஜமா, தேகாதி ஜகத்து நிஜமாவென்ருல், மூன்றவஸ்தைகளிலும் மூன்று காலங்களிலும் நாம் அழியாதிருப்பதால் நாமே நிஜம். மற்ற இவைகள் அப்படியிராததினுற் பொய். [எ-தி] சொப்பனமும் சொப்பன சாக்ஷியும்போலவென்றறிக. [இ-து] ஆத்ம சுபாவமான சச்சிதானந்தத்தை அனுத்மாவான தேகாதிகளுடைய எத்தனித்தாலும் அவைகளுக்குக் கிட்டாது. [எ-தி] ஒருவன் பரம்பரையாயனுபவித்து வருகிற சொத்தை, பின்னெருவன் யாதொரு ஆதரவுமன்றியில், அதையடைய வியாச்சியஞ் செய்தாலும் தீர்ப்பாகாததுபோலும், காக்கை பொன்னிறமாய்ப் போகவேண்டுமென்று நினைத்தாலும் ஆகாததுபோலுமறிக. [இ-து] சகல ஜகத்துமழிந்தாலும் ஆத்மாவுக்கு அழிவில்லை. [எ-தி] மண்ணிலுண்டான கடபடாதிகளும், செடிகொடிகளுமழிந்தாலும் மண் அழியாதிருப்பதுபோலும், சொப்பனமழிந்தாலும் தான் அழியாமலிருப்பதுபோலும், அலை யழிந்தாலும் சமுத்திரம் ஒருபடித்தாயிருப்பதுபோலுமறிக. [இ-து] ஓரிடத்தில் ஜாக்ராவஸ்தையை சத்துவகுணமென்றும், சொப்பனத்தை ரஜோகுணமென்றுஞ் சொன்னது, ஸ்திராஸ்திரத்தையும், ஒழுங்கும் ஒழுங்கீனத்தையும், குழந்தைகள்போகம் போலும், பெரியவர்கள் போகம்போலும், பந்தமோக்ஷங்கள் புண்ணிய பாவங்கள் முதலானவற்றின் பாவாபாவங்களுடைய சிந்தனையையும், அசிந்தனையையும் பற்றியும், சத்துவ குணம் ஜாக்கிரமென்றும், கனுரஜசென்றும்; இன்னும் சத்துவகுணத்தில் ஆலோசித்துப் பேசுவதுபோலும், ரஜோகுணத்திற் காமக்குரோதத்தால் இன்னது சொல்லலாம், இன்னது சொல்லக்கூடாதென்று ஆலோசியாமற் சொல்லி, பிறகு தனக்கே இன்னது சொன்னேமென்று விளங்காமற் போவதுபோலும், பெரியவர்கள் ஒரு காரியத்தைத் தானே செய்வதுபோலும், பெரியவர்கள் செய்ததைப் பார்த்து, ஞானமன்றியில் வாசனுபரவசனுய்ச் செய்கிற குழந்தைபோலுமிருப்பதால், நனவு சத்துவமென்றும், கனு ரஜோகுணமென்றும் இப்படிச் சொல்லப்பட்டதென்றறிக. மற்றேரிடத்திற் சொப்பனத்தை சத்துவகுணமாயும், ஜாக்கிரத்தை ரஜோகுணமாயும், சொல்லுவதின் கருத்து ரஜோகுணமுள்ளவன் தேகேந்திரியாதி

களோடே கூடச்சேர்ந்து, வலுவிற் பிரவர்த்திப்பதுபோலும், சத்துவகுணமுள்ளவன் வலுவிற் சண்டைக்குப்போகாமல் பிறரடித்து வைதாலும் திரும்பப் பதில் செய்யாமல், மனதினுலேமட்டும் சங்கற்பிப்பதுபோலுமிருப்பதால் அப்படிச் சொல்லப்பட்டது. வீதியில் வந்த பதார்த்தத்தைக் குழந்தையானது, தாயினிடத்திற்போய்ச் சொல்லி அவள் வந்து அதைப்பார்த்து, குணதோஷங்களை நிச்சயிப்பதுபோல, ராஜசமானமனது கண்ணிலும், சத்துவமான புத்தி கண்டத்திலுஞ் சொல்லப்பட்டது. இன்னும் ஒரு சப்தத்தைக் கேட்டமாத்திரத்தில், யாரோவென்று சந்தேகப்பட்டு, பின்னர் கண்ணுலே பார்த்து நிச்சயிக்கிறபடியால், கண்டத்தில் மனதும் கண்ணிற் புத்தியுமென்று சொல்வதுபோல, ஜாக்கிர சொப்பனங்களைச் சத்துவமாயும் ரஜோகுணமாயும் மாறிமாறிச் சொல்லப்பட்டது. [இ-து] ஜீவனும் ஆத்மாவும் விவகாரத்தில் அறிவாய் விளங்குகை சமானமாய்த் தோன்றினுலும், ஆத்மாவுக்குச் சமாதி, சுழுப்திகளில் அதிக வியாப்தியுண்டு. [எ-தி] பௌர்ணமிகளிற் சூரியன் சந்திரன் இருவரும் பூரணப் பிரகாசத்திற் சமானமாய்த் தோன்றினுலும், சூரியன் எப்போதும் பூரணமாயிருப்பது விசேஷம் போலும், விராத்திரியன் சுரோத்திரியன் இருவரும் ஆகாராதிகளிற் சமானமாயிருந்தாலும், வேதபாடத்திற் சுரோத்திரியனுக்கு விசேஷமிருப்பது போலுமறிக. [இ-து] ஆத்மா சதா ஒருபடித்தாயிருக்கிருர், ஜீவன் விருத்திக்ஷயமான விகாரத்தையடைந்துகொண்டிருக்கிருன். [எ-தி] சூரியனையும் சந்திரனையும் போலும், புருஷனையும் நிழலையும்போலுமறிக. [இ-து] சிதாகாசமான நம்மிடத்தில், கற்பிதமான காலமொன்றுதானே நிமிஷம், காஷ்டை, கலை, க்ஷணம், முகூர்த்தம், தினம், பக்ஷம், மாசம், ருது, அயனம், வருஷம், யுகம், கற்பமுதலான பேதங்களாய்ச் சுற்றிக்கொண்டிருந்தாலும் தனக்கு யாதொரு சலனமும் உதயாஸ்தமனமுமில்லை. [எ-தி] மகாமேருவைச் சூரியாதிகள், நக்ஷத்திரங்கள் சுற்றிக்கொண்டிருந்தாலும், அது அசைவற்று உதயாஸ்தமனமன்றியில் ஒருபடித்தாயிருப்பதுபோலவறிக. [இ-து] ஒரு சுவரில் ஒரு மூலையிற் சித்திரம் எழுதினுலும் எழுதாமற்போனுலும் அது ஒருபடித்தாயிருப்பதுபோல, அறிவாகிய சுவரில் ஏகதேசத்தில் ஜகத்தாகிற சித்திரம் தோற்றினுலும் தோற்ருமற் போனுலும், நமக்கொரு பேதமுமில்லையென்றறிக [இ-து] ஆகாசத்தில் எவ்வளவு காற்றடித்தாலும் ஆகாசம் அசைவற்றிருப்பதுபோலத் தன்னிடத்தில் எவ்வளவு சங்கல்பம் வந்தாலும், நமக்கு ஹானியில்லையென்றறிக. [இ-து] ஆத்மா பிராரப்த துக்கத்தாற் கெடார். [எ-தி] வஜ்ஜிரவீடு சப்தமேக வருஷங்களாற் கெடாதிருக்க, இரண்டு தூற்றலால் எப்படிக் கெடும்? அப்படி அவிவேக காலத்தில் ஏழுவகைப் பிறப்புக்களால் விகாரப்படாத ஆத்மா இப்போது பிராரப்த துக்கத்தால் எப்படி விகாரப்படுவர்? [இ-து] பிரம்மம் நித்தியம், ஜகம் பொய்யென்றறிவதற்கு யுக்தி:—மண்ணையும் பானையும் போலவும், தங்கத்தையும் நகையையும் போலவும், இரும்பையும் ஆயுதத்தையும் போலவுமறிக. [இ-து] மனதுக்கே உதயாஸ்தமனமே தவிர ஆத்மாவுக்கில்லை. [எ-தி] அலைக்கே உதயாஸ்தமனமே தவிர, சமுத்திரத்திற்கில்லாததுபோலவறிக. ஐயா, ஆத்மா ஒருபடித்தாயிருக்கிருரென்றும் அனுத்மாவான தேகாதிப் பிரபஞ்சம் உற்பத்தி நாசமுள்ளதாயும், மாறிமாறி வருகிறதாயும், ராகத்துவேஷ

முதலான விகாரங்களோடே கூடினதாயும், அனுர்த ஜட துக்கருபமாயுமிருக்கிறதென்று சொன்னீர்களே, அதை விபரமாக அனுபவத்திற் காண்பிக்கவேண்டுமென்று கேட்பா யாகில், அதற்குத்தரம் சொல்லுகிறோம் கேள் :— நீயே அகம்பத லக்ஷியமான ஆத்மா, உன்னிடத்திற் கற்பிதமாயுண்டாயிருக்கிற அந்தக்கரணத்தினுடைய, சாத்வீககுணமுண் டான காலத்தில், வைராக்கியம் பொறுமை முதலானவைகள் உண்டாவதும், ரஜோகுணம் கிளம்பினபோது, ராகத்துவேஷ முதலான குணங்கள் உண்டாவதும், தமோகுணமுண் டானபோது, சோம்பல் நித்திரை மயக்கம் கலக்கமுதலான குணங்களுண்டாவதும், இப் படியே ஒரு இந்திரியத்தில் ஒரு இந்திரியங்காணுமையாலும், பசிதாகமுண்டாய் நிவர்த்தி யாவதும், பால்யம் கௌமாரம் யவ்வனம் வார்த்தீகமுதலிய அவஸ்தைகள், ஒன்றிலொன் றில்லாமற் போவதுபோலுமில்லாமல், நீ ஒருபடித்தாயிருந்துகொண்டு இந்த அவஸ்தைகள் வரும்போதும் போகும்போதும், நீ சாக்ஷிமாத்திரமாயிருக்கிற உன் அனுபவத்தைப் பார்த்துச் சகல சந்தேகத்தையும் நிவர்த்திக்கக்கடவாய்.

122-வது தரங்கம்.

சம்வாதி, விசம் வாதிப் பிரமைகளின் தன்மை :—

சம்வாதிப் பிரமை முக்தியாகிற பலத்தைக் கொடுக்கும், விசம்வாதிப் பிரமை கொடாது. [எ-தி] நிஜமான கர்ப்பம் புத்திரனைக் கொடுப்பதும், மகோதரம் கொடாதது போலும்; கங்கையும் கானற்சலமும் போலுமறிக. [இ-து] பிரம்மஞானத்திற்கும், பிரம்மத் தியானத்திற்கும், மூர்த்தித்தியானத்திற்கும் பேதம் தெரிவதற்கு யுக்தி:— மரத்திலேயிருக் கிற மாம்பழத்தைப் பறித்து, தோல் சக்கை கொட்டை மூன்றையுந்தள்ளி, ரசத்தை மட்டுஞ் சாப்பிடுவது போலும், குரங்குபோலச் சக்கை சாறை ஒருமித்துக் கடித்துச் சாப்பிடுவது போலும், முடவன் தண்ணீருக்குள் தோன்றுகிற மாம்பழத்தைச் சாப்பிடு கிறதுபோலுமென்றறிக. ஐயா, பஞ்சதசியில், சம்வாதிப் பிரமைபோலப் பிரம்மத்தியானத் தினுலும் மோக்ஷத்தையடையக் கூடுமென்றும், ரத்னப்பிரபையைக் கண்டு ரத்னமென்று நினைத்து ஓடும்போது, பிரபையில் ரத்னமென்றெண்ணுவது மயக்கமானுலும், கடைசியில் அந்தப் பிரபையானது ரத்னத்தைக் காண்பிப்பதுபோல, சம்வாதிப் பிரமையான அகம்பத வாச்சியமான அகம் விருத்தியை, அகம்பதலக்ஷியமான பிரம்மமென்று நிச்சயித்து, நான் பிரம்மமென்று தியானிப்பவனுக்கு, இந்தப் பிரம்மாகார விருத்தியே முடிவில் பிரம்மத்தைச் சாக்ஷாத்காரம் பண்ணிவைப்பதால், நாடின பலத்தைக் கொடுப்பதால் சம்வாதிப் பிரமை யென்றும்; தீபப்பிரபையைக் கண்டு ரத்னமென்று நினைத்து ஓடுகிறவனுக்கு, அந்த மயக்கமானது தீபத்தினிடத்தில் கொண்டுபோய்விடுவது போல, விசம்வாதிப் பிரமை நாடின பலத்தைக் கொடாததுபோல, அகங்கார விருத்தி முதலான நாமரூபங்களை, யதார்த்தமான பிரம்மமென்று உபாசிப்பவர்களுக்கு, பிரம்மப்பிராப்தி கிட்டாததால் விசம் வாதிப் பிரமையென்றும் சொல்லி, சம்வாதிப் பிரமையில் ரத்னப்பிரபையை ரத்னமென்று நாடுவது பிரத்தியக்ஷ சம்வாதிப் பிரமையென்றும்; செம்பாவைப் புகையென்று நினைத்து

அக்கினியுண்டென்று, அந்த இடத்திற் போனவனுக்கு, தெய்வகதியால் அக்கினி அகப் பட்டதுபோல, அனுசாரியனுடைய வெளிவேஷத்தைக்கண்டு ஆசாரியரென்று எண்ணிப் போனவனுக்கு, அந்த இடத்தில் எதிரிச்சையாய் ஒரு ஆசாரியர் கிடைத்து, அவர் மூலமாய்த் தனக்கு வேண்டியது பெறுவது அனுமான சம்வாதிப் பிரமையென்றும், செம் பாவைத் தீயின் புகையென்று போனவனுக்குத் தீ கிட்டாததுபோல, அனுசாரியனின் வேஷத்தைக் கண்டு ஆசாரியரென்று நம்பிப் போனவனுக்கு, தான் எண்ணிப்போன ஜீவன் முக்திப் பலன் கிட்டாமையால் அது அனுமான விசம்வாதிப் பிரமையென்றும்; தான் செய்த பாபம் போய்ச் சுத்தனுவதற்கு, கங்கா தீர்த்தத்தைப் புரோக்ஷித்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று நினைத்தவனுக்கு, கோதாவரி தீர்த்தத்தைக் கங்காதீர்த்தமென்று நினைத்து புரோக்ஷித்துக்கொண்டதால் தான் நினைத்த சுத்தியுண்டானதுபோல, பிரம் மத்தையறிந்தவனுக்கு முக்திவருமென்ற சுருதியைக்கேட்டு, பிரம்ம ஞானியையே பிரம் மென்று ஆசரித்தவனுக்கு, பிரம்மப்பிராப்தியான முக்தி சித்திப்பது ஆகம சம்வாதிப்பிரமை யென்றும்; சாமான்ய ஜலத்தைக் கங்கையென்று நினைத்தவனுக்குச் சுத்திவராததுபோல, அசாஸ்திரத்தை நம்பியிருக்கிறவனை நம்பினவனுக்கு, முக்தி வராதென்று சொல்லியிருப் பதின் கருத்தென்னவென்றால்; ஞானம் நிர்க்குணத்தியானம் சகுணத்தியானம் மூன்று களைக் குறித்து, மாம்பழ ரசத்தைப் புசிப்பதும், சக்கையோடே சேர்த்துப் புசிப்பதும், பிரதிபிம்பப் பழத்தைப் புசிப்பதாயும் முந்தி நாம் சொன்னதே சுருதி யுக்தி அனுபவத்தைக் கொடுத்ததென்றறிக.

123-வது தரங்கம்.

தான் ஜடமாயும், தேகாதி சித்தாயுமாகாது:—

தேகம் அறிவாகவும், அறிவு ஜடமாகவும் ஆகவேண்டுமென்று நினைத்துத் தவஞ் செய்தாலும் பலியாது. [எ-தி] கட்டுத்துறை மாடாகவும், மாடு கட்டுத்துறையாகவும் ஆகவேண்டுமென்று நினைத்தாலும் அப்படியாகாததுபோலும்; இரா பகலாகவும், பகல் ராவாகவும் ஆகவேண்டுமென்றெண்ணினாலும் அப்படியாகாததுபோலுமறிக. [இ-து] அஞ் ஞானி நான் கர்த்தாவென்று சொன்னாலுமப்படி ஆகான். [எ-தி] பிராம்மணனுக்கும் ராஜாவுக்கும் கிறுக்குப்பிடித்த காலத்தில், நான் பறையன் பிச்சைக்காரனென்று சொன்ன லும், அவர்களப்படி ஆகாததுபோலுமறிக. [இ-து] அனாத்மாவான தேகாதி பஞ்சகோசங் களும் ஜகத்தும், சித்தான ஆத்மாவாகவேண்டுமென்றும், சித்தான ஆத்மா ஜடமான பஞ்சகோசாதிகளாக ஆகவேண்டுமென்று நினைத்தாலும் அப்படியாகாது. [எ-தி] வேம்பு கரும்பாகவும், கரும்பு வேம்பாகவும் ஆகாததுபோலும்; புலி பசுவாயும், பசு புலியாயும் ஆகாததுபோலும்; விஷம் அமிர்தமாயும், அமிர்தம் விஷமாயுமாகாததுபோலும்; அக்கினி குளிர்ச்சியான ஜலமாயும், ஜலம் அக்கினியாயுமாகாதது போலும்; அரூபமான ஆகாசம் ரூபமான மண்ணாயும், மண் ஆகாசமாயுமாகாதது போலும்; கால் கண்ணாயும், கண்

காலாயுமாகாதது போலும் ; மனுஷன் மாடாயும், மாடு மனுஷனுயுமாகாதது போலும் ; மண்வெட்டி ஆளாயும், ஆள் மண்வெட்டியாயுமாகாதது போலும் ; தேவன் மனுஷனுயும், மனுஷன் தேவனுயுமாகாதது போலும் ; ஈசன் நீசனுயும், நீசன் ஈசனுயுமாகாதது போலும்; அன்னமயகோசம் பிராணமயகோசமாகவும், பிராணமயகோசம் அன்னமயகோசமாகவுமாகாததுபோலும்; பிராணமயன் மனோமயனுகவும், மனோமயன் பிராணமயனுகவும் ஆகாததுபோலும்; மனோமயன் விஞ்ஞானமயனுகவும், விஞ்ஞானமயன் மனோமயனுகவுமாகாதது போலும்; அஞ்ஞானம் ஞானமாகவும், ஞானம் அஞ்ஞானமாகவுமாகாதது போலும்; ஜாக்கிரம் சொப்பனமாகவும், சொப்பனம் ஜாக்கிரமாகவுமாகாதது போலும்; ஜாக்கிரசொப்பனம் சுழுப்தியாகவும், சுழுப்தி ஜாக்கிரசொப்பனமாகவுமாகாதது போலும்; காமக்குரோத முதலான துர்க்குணங்கள், சமதமாதிகளான சுகுணங்களாக ஆகாதது போலும்; இந்தச் சுகுணங்கள் அந்தத் துர்க்குணங்களாக ஆகாதது போலும்; சுரோத்திரம் சப்தமாயும், சப்தம் சுரோத்திரமாயும்; தொக்கு ஸ்பரிசமாயும், ஸ்பரிசம் தொக்காயும்; நேத்திரம் ரூபமாயும், ரூபம் நேத்திரமாயும்; சிங்ஙுவை ரசமாயும், ரசம் சிங்ஙுவையாயும்; கிராணேந்திரியம் கந்தமாயும்; கந்தம் கிராணேந்திரியமாயும் ஆகாததுபோலும்; சரீரத்திரயம் ஜீவனுயும், ஜீவன் சரீரத்திரயமாயும் ஆகாததுபோலும்; பத்தன் முக்தனுயும், முக்தன் பத்தனுயும் ஆகாததுபோலு மறிக.

124-வது தரங்கம்.

பிராரப்த கர்மத்தின் வலி:—

வர்த்தமானத்திலிருக்கிற பிராரப்தவினை அனுபவித்துத் தீரவேண்டும். [எ-தி] கோர்ட்டில் ஒரு பத்திரத்துக்குக் கடன்காரன் வியாச்சியப்பண்ணித் தீர்ப்பான கடனை மட்டும், கடத்தமுடியாமற் கொடுத்துத் தீர்க்கவேண்டுவதுபோல வறிக. [இ-து] ஞானிக்குப் பிராரப்த கர்மம் பிரபலமாயிருந்தால், ஆயிரம் தியானம்செய்ய எத்தனித்தாலும், அதில் மனசு நில்லாது. [எ-தி] அநேகர்களிடத்தில் கடன்வாங்கினவன் எங்கே ஒளிந்துகொண்டிருந்தாலும், வாரண்டுச் சேவகன் வந்து, வெளியிலிழுத்துப் பிடித்துக்கொண்டுபோவது போலும்; ஏழரை நாட்டுச் சனிபிடித்தவன் எந்த ஊருக்குப்போனுலும், அங்கேயும் ஆபத்து அடிக்கடிவந்து அகப்பட்டுக்கொள்ளுவதுபோலு மறிக. [இ-து] பிரம்மத்தியானம் பண்ணும் போது பிராரப்தகர்மம் வெளியில் விரட்டினுலும், மனசு திரும்பத்தியானத்திலேயே ஓடி வரும். [எ-தி] வெண்ணை தின்கிற பூனையை வீட்டுக்காரி வெளியில் விரட்டினுலும், திரும்ப வெண்ணை தின்ன ஓடிவருவதுபோலும், சோரபுருஷனைச் சொந்தப்புருஷன் வெளியில் விரட்டினுலும், திரும்பத்திரும்ப அவன் ஓடிவருவதுபோலுமறிக. [இ-து] ஞானி அஞ்ஞானுதி சகலத்தையும் மித்தையென்கிற ஞானத்தால், தள்ளினபிற்பாடு பிராரப்த கர்மத்தை மட்டும் தயையால் அங்கீகரிக்கிருன். [எ-தி] ஒருவன் பெண்டாட்டி பிள்ளைகளெல்லாரையும் விட்டு, சன்யாசியானபின் அந்தக் குடும்பங்களெல்லாம் நசித்துப்போயும், அதில் ஒருபிள்ளை மட்டும் சாகவுமாட்டாமற் பிழைக்கவுமாட்டாமல், இவன் காலில் வந்து விழுந்த

புத்திரனைத் தயவால் ரக்ஷிப்பதுபோலவறிக. [இ-து] பின்னை ஞானிக்கு விதிதானென்னவென்றால்:— ரயில் தண்டாவாளத்தில் போவதுபோல, பிராரப்தப்படி நடப்பதே விதி. பிரம்மவித்துப்போல வரன் வரியான் வரிஷ்டனுக்கும் முக்தி சரியானாலும், பிரம்மவித்துக்கு மட்டும் பிராரப்தகர்மபலமான திருஷ்டதுக்கத்தை வேதம் சொல்லுவானேனெனில்,-மலடிக்குப் பிரசவதுக்கத்தைச் சொல்லாமல், பிரசவித்தவளுக்கு அதைச் சொல்லுவதுபோல விவகாரம் இவனுக்கிருப்பதைப்பற்றிச் சொல்லிற்று. சுயதிருஷ்டியில் அவன் கர்மத்தையாவது துக்கத்தையாவது நினையான். மூடர்கள்கூடச் சரீரமுள்ளவரையில் சுகமாயிருக்க யத்தனம் பண்ணுவதால், ஞானிக்குப் பிராரப்த துக்கமனுபவிக்கவேண்டுமென்று சொப்பனத்திற்கூட எண்ணம் வராதானதால், அஞ்ஞானிகளைச் சமாதானம் பண்ணுவதற்காக வேதஞ் சொன்னதேயல்லாமல் வாஸ்தவமாக இல்லையென்றறிக. [இ-து] துர்ப்பல கர்மத்தைத் தடுக்கலாம், பிரபல கர்மத்தைத் தடுக்கக்கூடாது. [எ-தி] கொஞ்சம் ஜலத்தை அணையால் தடுக்கலாம், மிகுந்த பிரவாகத்தைத் தடுக்கக்கூடாதது போலும்; சொற்பச் சண்டையை விலக்கலாம் மிகுந்த சண்டையை விலக்கக்கூடாததுபோலுமறிக. [இ-து] அஞ்ஞானம் போயும், அதன் காரியமான தேகாதிகள் பிராரப்தம் வரை யிருக்கும். [எ-தி] மழை பேய்ந்து ஓய்ந்தும் அதின் காரியமான ஜலம், கிரமத்தில் வத்துகிறதுபோலுமறிக. [இ-து] ஞானம் வந்து அஞ்ஞானதிகள் போனபிற்பாடும் பிராரப்ததுக்கம் அனுபவிப்பானேன்? [எ-தி] போலீஸ் சிப்பாய் வேலைக்குப் போனவன், வேலையை ராஜினாமாக் கொடுத்தும் ஒருவருஷம் சம்பளமில்லாமல் வேலை பார்ப்பானேன் சொல்? [இ-து] சுக துக்கம் வருவது முந்திச்செய்த கர்மகாரியம். [எ-தி] கள்ளியும் கற்பகச் செடியும், முந்தி விழுந்திருக்கிற விதைகளின் காரியமென்றறிவது போலும், வாரண்டு வருவதும் ரூபாய் வருவதும் முந்தி வாங்கியும் கொடுத்துமிருக்கிற பலமென்பது போலுமறிக. ஐயா, ஞானிகளுக்கு விதிநிஷேதங்களொன்றுமில்லை. அவர்களவர்களுடைய பிராரப்த கர்மப்படியே அவர்களவர்கள் நடப்பர்களென்றால், அப்போது குரு சிஷ்யர்களுடைய பிராரப்த கர்மம் ஒருவிதமாயிருக்குமா, வேறுவேறாயிருக்குமாவென்று கேட்பாயாகில், அதற்கு நாம் உத்தரம் சொல்லுகிறோம். கேள்:— ஸ்ரீசங்கரானந்தரென்கிற குருவுக்கு, வித்தியாரண்ணியரென்கிற சிஷ்யருண்டாயிருக்கும்போது, அந்த வித்தியாரண்ணியருக்கு ராச்சியபரிபாலனம் பண்ணும்படியான பிராரப்த கர்மமிருந்ததால், அவரப்படி ராச்சியபரிபாலனம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கும்போது, மற்றச் சன்யாசிகளெல்லாம் இவரைத் தூஷிக்கும்போது சங்கரானந்தர் அதைக்கேட்டு வித்தியாரண்ணியரிடத்தில் வந்து, கொஞ்சவேளை பழகிப் பார்க்கும்போது, இவருடைய அசங்கத்தன்மையான ஞான நிச்சயத்தைக் கண்டு சந்தோஷித்திருக்கும் காலையில், ஒருநாள் அர்த்தராத்திரியில் அந்தக் குருவானவர் இவரைப் பார்த்து 'உன் ஞான நிச்சயம் திடமாயிருந்தாலும் லோகநிந்தை பொறுக்கப்படாமலிருப்பதால், நீயும் என்னோடே இந்த ராச்சியத்தை விட்டுவிட்டு யாத்திரைக்குக் கூடவே புறப்படுவாய்' என்று கேட்கும்போது, இவரும் அப்படியே ஆகட்டுமென்று சொல்லி, அந்த நிமிஷத்திலேயே இரண்டுபேர்களும் அந்த ராச்சியத்தை விட்டு வெளியேறி, விடியுமுன் முக் காதவழி

நடந்துபோய், அங்கொரு தடாகத்தில் ஸ்நானஞ் செய்து அனுஷ்டானங்களை முடித்துக் கொண்டு இரவில் நித்திரையில்லாததால் மரத்து நிழலில் இருவரும் படுத்து நித்திரைபண்ணும்போது, அந்த ராச்சியத்துக்குடைய மந்திரி விடிய ஜாமத்துக்கு ராஜாவுடன் ஆலோசனைபண்ணவந்த காலத்தில், ராஜாவையும் அவர் குருவையுங் காணாததால், பல்லக்கு முதலான சவாரிகளைக் கூட்டிக்கொண்டு வேகமாய் வரும்போது, இவர்களிருவரும் படுத்திருப்பதைக் கண்டு அவைகளையெல்லாம் மறைத்து வைத்துவிட்டு, இவன் மட்டும் மெத்தை தலையணைகளை யெடுத்துக்கொண்டு வந்து இவர்களிருவர்களுடைய நடுவிற் போட்டுவிட்டு மறைந்திருக்கும்போது, சங்கரானந்தருக்கு அவைகள் மேலே பட்டமாத்திரத்தில் புரண்டு தூரத்திற்கிடந்து நித்திரைபண்ணினர். வித்தியாரண்ணியருக்கு அது மேலே பட்டமாத்திரத்தில் அதின்பேரிற் புரண்டு விழுந்து நித்திரைபண்ணுவதை, முந்தி விழித்த சங்கரானந்தர் இவர் மெத்தை தலையணை வைத்துக்கொண்டு அதிற் படுத்திருப்பதைப் பார்த்ததும், கோபமாய்ப் புறப்பட்டுப் போகும்போது, மந்திரி ஓடிப்போய் அக் குருவின் பாதத்தைப் பிடித்துக்கொண்டதில், அவர் உங்கள் சங்கதி தெரியுமடாவென்னும் போது, இந்த மந்திரி நடந்த உண்மைகளைத் தெரிவித்தமாத்திரத்தில், அந்தக் குருவானவர் இவனைப் பழையபடி மறைந்திருக்கச் சொல்லி, வித்தியாரண்ணியரை வந்து எழுப்பும் போது உடனே எழுந்திருந்து குருவை நமஸ்காரம் பண்ணும்போது, அவர் நீ படுத்திருந்த மெத்தை தலையணை எப்படி வந்தது? அதன்மேலே நீ எப்போது எழுந்திருந்து படுத்தா யென்று கேட்கவும், வித்தியாரண்ணியர் கீழே படுத்துக்கொண்டதுமட்டும் தெரியுமே தவிர, மற்றொன்றுந் தெரியாதென்று சொன்னதைக் கேட்ட சங்கரானந்த குருவும் 'உன்னுடைய பிராரப்த கர்மம் ராஜபோகத்தை அனுபவிக்கும்படியிருப்பதால் நீ அப்படியே ராஜ்யத் துக்குப்போ' என்று சொல்லிவிட்டு; அவர் தன் கர்மப்படி வைராக்கியமாய் யாத்திரை போன கதைபோலவறிக.

125-வது தரங்கம்.

கர்மம் அஞ்ஞானத்தைக் கெடுக்காது; விருத்திசெய்யும்:—

கர்மமெல்லாம் அஞ்ஞானத்தைக் கெடுக்காது விருத்திபண்ணிவைக்கும். [எ-தி] பேதியாகிறவன் நேர்வாள மாத்திரையைச் சாப்பிடுவதுபோலும், காலில் முள்ளுதைத்தவன் அரிவாளைக்கொண்டு அதை வெட்டியெடுக்கிறதுபோலும், கஞ்சா சாப்பிட்டு மயங்கினவன் அதைத் தீர்க்கச் சாராயங்குடிப்பதுபோலுமறிக. ஐயா, அஞ்ஞானத்தைக் கர்மம் கெடுக்கமாட்டாதென்றும், மேற்கொண்டு விருத்திபண்ணிவைக்குமென்றும், அஞ்ஞானத்தை ஞானமே கெடுக்குமென்றும், அந்த ஞானமும் ஆத்மானாத்ம விசாரத்தால் வருமென்றும், அந்த விசாரமும் குருகிருபையால் வருமென்றுஞ் சொன்னீர்களே, அவைகளை எனக்கு விபரமாய் அனுக்கிரகிக்கவேண்டுமென்று கேட்ட சிஷ்யனுக்கு, சற்குருவானவர் அனுக்கிரகம் செய்கிறதாவது:—அஞ்ஞானமென்பது அந்தகாரத்துக்குச் சமானம். அந்த அஞ்ஞானமாகிற இருட்டைப் போக்கடிக்கிறதற்காக, மேகங்களைக் குறித்துத் தவம்

பண்ணி, மேகங்களையெல்லாம் வரவழைத்தால் அவ்விருட்டுப் போகாமல், முந்தி இருட்டா யிருக்கும் காலத்தில் கொஞ்சம் சாமான்யமாய் மனுஷ்ன் வருகிறதும், மாடு போகிறதும் தெரிந்ததும் போய் ஒன்றும் தெரியாமற்போவது போல, அஞ்ஞான மாத்திரமாயிருக்கிற ஜீவனுக்குக் கொஞ்சம் சாமான்யமாய், ஒரு சைதன்யமுண்டென்று தோன்றிக்கொண் டிருந்ததும், அநேகமான வேத சாஸ்திரங்களை அப்பியசித்து அநேகவிதமான யாகாதி கர்மங்களைச் செய்தபின், நானே கனபாடி சாஸ்ரிகள் தீக்ஷிதர் சோமயாஜி வாஜபேயயாஜி பௌண்டரீகயாஜியென்று, அகம்பாவத்துக்கு மேல் அகம்பாவம் கோபுரம்போல வளர்ந்து போவதால், இந்தக் கர்மங்களைச் செய்கிறவர்களுக்கு அதனால் அஞ்ஞானம் போகாமல், மேன்மேலும் விருத்தியாய் வருவதை அனுபவமாய்க் கண்டிருப்பதும் தவிர, அஞ்ஞானம் ஒரு வஸ்துவாயிராமல், ஆத்மாவை மறைப்பதுமாத்திரமாய், இருட்டானது கடபடாதிகள் போல ஒரு வஸ்துவாயிராமலிருப்பதால், அந்த இருட்டை எப்படி யாதொரு ஆயுதத் தாலும் நிவர்த்திக்கக்கூடாமல், நெருப்புப்பெட்டி வைத்திருக்கிறவனிடத்திற்போய் நெருப்புக் குச்சிகளை வாங்கி, நன்றாய் உறைத்ததின்பேரிலுண்டாகிற பிரகாசத்தை அகல் சட்டியில் விடப்பட்டிருக்கிற எண்ணெயில், நனைக்கப்பட்டிருக்கிற திரியில் அதை ஏற்றிய பின், அந்தத் தீபப் பிரகாசமானது அந்த இருட்டைப் போக்கடித்து, உள்ளதை உள்ளபடி யாக விளக்கிவைப்பதுபோல, இந்த அஞ்ஞான இருட்டில் அகப்பட்டவனும், ஞானமாகிற தீப்பெட்டியோடே கூடிக்கொண்டிருக்கிற சற்குருவாகிற புருஷனை ஆசரித்து, சத்துவகுண மாகிற அகல் சட்டியையும், விஷய வைராக்கியமாகிற எண்ணெயையும் அதில் விட்டு, சமாதிசட்கமாகிற திரியையும் சம்பாதித்து, அந்த எண்ணெயோடே சேர்த்து, முமுட்சுத்துவ மாகிற பரபரப்போடே கூடிக்கொண்டு, குருவாற் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிற விவேகமாகிற தீக்குச்சியை, விசாரமாகிற கையால் உறைத்து, ஞானமாகிற அக்கிநிப் பிரகாசத்தை, ஏகாக்கிரசித்தமாகிற திரியில் அதை ஏற்றினால், அஞ்ஞானமாகிற இருட்டுப்போய், ஞான திருஷ்டியாகிற கண்ணினால், அப்பிரதிபந்தமான சாக்ஷாத்காரமாய், தன்னை உள்ளபடியாக அறியக்கூடும் என்றறிக.

126-வது தரங்கம்.

மூன்று கர்மங்களில் பிராரப்தம் மட்டும் நசியாது:—

வேதங்களில் சிலவிடங்களில் பிராரப்த கர்மமனுபவித்தே தீரவேணுமென்று சொல்லு கிறதற்கு யுக்திகள்:—சகோதரர்கள் ஒருவருக்கொருவர் மோசம் செய்வதற்காக, அநேக மாறுபாட்டுப் பத்திரம் செய்திருப்பதில் ஒன்றை மட்டும் சர்க்காரிற் பிராது கொடுத்துத் தண்டிக்கப்பட்டபொழுது, இருவரும் ராஜியாய் உள்ளதுள்ளபடி தீர்த்துக்கொண்டாலும், இவர்களாற் கொடுக்கப்பட்ட பிராதின்பேரில் விதிக்கப்பட்ட சர்க்கார் தண்டனையை, எப்படி மாற்றிக்கொள்ள முடியாதோ அப்படிப்போலும், ஒருவனுக்கு மூன்று ஸ்திரீ யிருப் பதில் அவன் செத்தமாத்திரத்தில் இரண்டுபேர்களுக்குத் தாலியையும் தலைமயிரையு மெடுத்து, கர்ப்பிணியான ஒருத்திக்குமட்டும் தாலியெடுத்து மயிர்மாத்திரம் வைத்திருப்பது

போலும், அல்லது ஒருத்தி கன்னிகையாயிருந்தால், பக்குவமாகும் வரை அவளுக்கு அப்படிச் செய்வதுபோலும், ஒருவன் பூமியை மற்றொருவன் அக்கிரமமாய் அனுபவித்து வரும்போது, உடையவன் வந்து மறித்துப் பஞ்சாயத்தில் வைத்ததில், அவர்கள் முந்தின வருஷங்களிற் கொண்டுபோயிருக்கிற தான்யங்களைக் கொடுக்கும்படிக்கும், இனிமேல் அதில் எள்ளளவேனும் இவன் பிரவேசியாமலிருக்கும்படிக்கும், வர்த்தமானத்தில் அவன் கைவசமிருக்கிற தான்யத்தை மட்டும் வைத்து ஜீவித்துப்போட்டு, பிறகு போனவிடந் தெரியாமற் போகக்கடவதென்றும் பைசல் செய்வதுபோலுமென்றறிக. ஐயா, ஞானிகளுக்குத் தத்துவஞானத்தால் அஞ்ஞானமும், சஞ்சிதகர்மமும் போகுமென்றும், அகர்த்துருத்வ புத்தியால், தாமரையிலையில் தண்ணீர் ஒட்டாததுபோல ஆகாமியகர்மம் ஒட்டாமல் நசித்துப்போகிறதென்றும், பிராரப்த கர்மம் புஜிப்பதாலேயே நசிக்குமென்றும் சொன்னீர்களே, மற்றோரிடத்தில், ஞானமுதயமான மாத்திரத்தில், அஞ்ஞானத்தோடே சஞ்சித ஆகாமிய பிராரப்தகர்மங்கள் மூன்றும், நசித்துப்போமென்றும் சொன்னீர்களே, பிராரப்தகர்மம் ஞானிக்குண்டென்று சொன்னால், கர்மபலமான ஜன்மங்களும் வருமென்று சொல்லவேண்டி வருமே, அப்படி அங்கீகரித்தால் ஞானிகளுக்கு ஜனனமரணாதிகளில்லை யென்று சொல்லுகிற சுருதி வாக்கியங்களுக்கெல்லாம் விரோதம் வருமே, அல்லது அவர்களுக்குப் பிராரப்த கர்மமுமில்லை யென்று சொன்னால் ஜீவன் முக்தர்களென்றும், பிர்மநிஷ்டர்க ளென்றும், தத்துவஞானிகளென்றும், அதிவர்ணாசிரமிகளென்றும், பரமஹம்சர்களென்றும், ஸ்திரப் பிரக்ஞர்களென்றும், குணாதீதர்களென்றும், பிராம்மணர்களென்றும், பகவத்பக்தர்க ளென்றும், மகாயோகிகளென்றும், சன்யாசிகளென்றும், இப்படியெல்லாம் சொல்லுகிற சுருதி வாக்கியங்களுக்கு விரோதம் வருவதும் தவிர, பரமசிவனிடத்தில் பிரம்மஞானத்தை மகாவிஷ்ணு அடைந்தாரென்றும், விஷ்ணுவினிடத்தில் பிரம்மா அடைந்தாரென்றும், பிரம்மாவினிடத்தில் வசிஷ்டரும், வசிஷ்டரிடத்திற் சக்திமகரிஷியும், அவரிடத்திற் பராசரரும், அவரிடத்தில் வேதவியாசரும், வியாசரிடத்திற் சுகரும், ஞானத்தை அடைந்தாரென்றும், இப்படிச் சொல்லுகிற குரு சிஷ்ய பரம்பரைகளும் உலகத்திலில்லாமற் போகுமேயென்று, சங்கித்த சிஷ்யனுக்குக் குரு சொல்லுகிறதாவது:—பிரம்மஞானிகளிடத்தில் விவகாரம், பரமார்த்தம் இரண்டிருக்கிறதென்பதை நீ அறியாமல் இப்படிச் சங்கித்தாய்! விவகாரத்தில் ஞானிகளுக்குச் சரீரேந்திரிய மனமுதலிய கரணங்கள், பிரதீதிமாத்திரமாய்த் தோற்றுவதால் அந்தத் தோற்றத்துக்குப் பிராரப்தகர்மமும், ஜீவன்முக்திதசையும், குரு சிஷ்ய சம்பிரதாயங்களுக்கு விரோதமின்மையுங் கூடும். பரமார்த்தத்தில் தன்னைவிட இரண்டாவதின்மையால், பிராரப்த கர்மமுமில்லை யென்பது நியாயமென்றறியத் தக்கது.

127-வது தரங்கம்.

சாமான்ய, விசேஷ கர்மங்களின் தன்மை :—

ஜாக்ர சொப்பனங்கள் கர்மஜன்னியங்களென்றும், சுழுப்தி கர்மஜன்னியமன்றென்றும் ஓரிடத்திற் சொல்லியும், அவஸ்தாத்திரயங்களும் கர்மஜன்னியமென்று ஓரிடத்திற்

சொல்லியும் இருப்பதற்கு யுக்தி:— கொப்பரை ஜலம் கர்மஜன்னியமாயும், கிணற்று ஜலம் சுபாவமாயுமிருப்பது போலும்; கிணறும் வெட்டுகிற கர்மத்தாலுண்டாவதால், அதையும் கர்ம ஜன்னியமென்று சொல்லப்படுவது போல, சுழுப்தி கிணறு வெட்டுகிறது போல சாமான்ய கர்மஜன்னியமாயும், அதிற் காண்கிற சுகம் ஊற்றுப்போலச் சுபாவமாயிருப்பதைப்பற்றிக் கர்மஜன்னியமில்லையென்றும், மற்றக்காலத்திற் செய்கிற விவகாரம் தண்ணீரையெடுத்து, சௌசமுதல் அபிஷேகம் வரையில் உபயோகப்படுத்துவதுபோல, ஜீவர்களுக்கு ஜாக்ர சொப்பனத்தில் விவகாரம் வேறுவேறாய், மேல் கீழாய் இருப்பதைப்பற்றி இவைகளை விசேஷ கர்மஜன்னியமென்றறிக. ஐயா, சாமான்ய கர்மத்தாலுண்டாகிற பதார்த்தங்களையும் விசேஷ கர்மத்தாலுண்டாகிற பதார்த்தங்களையும் எனக்குத் தெரியும்படி பிரகாசமாய்ச் சொல்லவேண்டுமென்று கேட்பாயாகில், அதற்குச் சமாதானம் சொல்லுகிறேம் கேள்:— சிருஷ்டியிலுண்டான ஆகாசாதி பஞ்சபூதங்கள், சாமான்யமான சகல ஜீவர்களுடைய பொதுவான கர்மத்தாலுண்டுபண்ணப்பட்டிருக்கின்றன. பிராணிகளுடைய விசேஷ கர்மத்தால், தேவ மனுஷ திரியக்காதி ஸ்தாவரமீறாயிருக்கிற சரீரங்களும் அந்தந்தச் சரீரங்களுக்குப் புஜிக்க யோக்கியமான, அருந்தல் பொருந்தல் முதலான போக்கிய வஸ்துக்களும், உண்டுபண்ணப்பட்டிருக்கின்றனவென் றறிக. [இ-து] சரீரம் சாமான்ய கர்மம், அதில் தசா புத்தி சித்ரங்களாலுண்டுபண்ணப்படுகிற சம்பத்து, ஆபத்துக்கள் விசேஷ கர்மம். [எ-தி] ஒரு மனுஷனுக்கு முப்பது வயதுவரை விபத்தான கர்மத்தால் பிச்சை எடுத்துச் சாப்பிடும்படியாக ஒரு விசேஷ பாபகர்மம் நடக்கும்போது, ஒரு விசேஷ புண்ணிய கர்மம் வருங்காலையில் இவனுடைய சொப்பனத்திற் சுக்கிரன் வந்து, என்னுடைய தசை இருபது வருஷம் ராஜாங்கத்தை அனுபவிக்கும்படி வருமென்று சொன்னதைக்கேட்ட இவனும் எழுந்திருந்து, அவ்விரவில் ராஜாவின் அந்தப்புரத்துக்குப் போய், நித்திரை செய்கிற ராஜாவைத்தூக்கி வீதியிற்போட்ட மாத்திரத்தில், இடி அரண்மனையில் விழுந்து அதிலுள்ள ஜனங்கள் நசித்துப்போனதைப் பார்த்த அவ்வரசன் மந்திரியைக் கூப்பிட்டு, இவராலேயே நான் பிழைத்ததால் இவரைத் தெய்வமாய் நம்பியிருப்பதால் எனக்கெப்படி உபசாரம் நடக்குமோ, அப்படி இவருக்கு முந்திச் செய்துவரவேண்டுமென்று, உத்தரவு செய்தபிரகாரம் நடந்துவரும்போது, ஒரு நாள் இருவரும் சாப்பிட உட்கார்ந்து, இலையில் அன்னம் போட்டவுடன் அவைகளை, இவன் காலாலே உதைத்துத் தள்ளினவுடன், ராஜா அந்தச் சோற்றைக் காக்கைக்குப் போடச் சொன்னதில், அவைகள் அதைத் தின்று இறந்தவுடன், ராஜாவுக்கு இவனிடத்தில் விசேஷ நம்பிக்கையுண்டாய், சிங்காசனத்தில் ஒருநாளிருக்கும்போது, கிரீடத்தைத் தூரத் தட்டிவிட்டதில் அது கீழே விழும்போது, அதிலிருந்து ஒரு பாம்பு விழுந்தது. இப்படி இருபது வருஷமானவுடன் சுக்கிரன் சொப்பனத்தில் வந்து, இனிச் சூரியன்தசை வருவதால் ஆபத்து வருமென்று சொன்னதைக்கேட்ட இவன் பயந்திருக்கும்போது, ராஜா வேட்டைக்கு இவனையுங் கூட்டிப்போய், ஒரு இடத்தில் இருக்கச்சொல்லி வேட்டையாடிவிட்டு வந்து, படுத்து நித்திரை செய்யும்போது, இவன் ஒரு மாம்பழத்தைக் கையிலெடுத்துக் கத்தியாலறுக்கும்போது, பழம் நழுவிப்போய்க் கத்தி ராஜாவின் கழுத்தில் விழுந்தமாத்

திரத்தில் விழித்து, இவனை அந்தக் கத்தியைப்பிடுங்கி வெட்டவரும்போது, இவன் காட்டுக்குள் ஓடிப்போனுன். அவ்வரசன் பட்டணத்துக்கு வந்து, என்னை அவன் வெட்டயத்தனித்தானென்று சொன்ன கதையைக் கண்டுகொண்டு விசேஷ கர்மத்தாலிப்படிச் சுக துக்கம் வருமென்றறிக.

128-வது தரங்கம்.

மற்ற துவிதசாஸ்திரங்களில் சொல்லுகிற பேதங்கள் பந்தங்கொடுக்கும்:—

அத்துவித சாஸ்திரம் தவிர, மற்ற சாஸ்திரங்களிற் சொன்ன கட்டுப்பாடெல்லாம், பெரியவர்கள் செய்கிற கலியாணம் ருதுசாந்தி பிள்ளையைப் பெறுகிறது முதலான வியாபாரங்களால், துக்கமும் கருத்துருத்துவமும் கர்மமும் வளருகிறதுபோலும், தேவர்கள் அசுரர்கள் சண்டை அனர்த்தங்கொடுப்பதுபோலுமறிக. ஐயா, வேதாந்த சாஸ்திரம் தவிர, மற்ற துவிதசுருதி ஸ்மிருதி இதிகாசபுராண முதலான சாஸ்திரங்களைப் பார்த்து, அவைகளிற் சொன்னபிரகாரமாக அநேகவிதமான கர்மம் பக்தி யோக உபாசனைகளைச் செய்கிற ஜீவர்களுக்கு, அழிவற்ற பிரம்மானந்தம் சித்திக்கமாட்டாதென்றும், அவர்களுக்கு அஞ்ஞானமும், ஆவரணமும், வாசனைகளும், சஞ்சிதகர்மங்களும், கருத்துருத்துவ போக்த்துருத்துவ, பிரமாத்துருத்துவங்களும், அதிலுண்டாகிற ராகத்துவேஷ காமக் குரோதமுதலான விருத்திகளும், ஞானேந்திரிய கர்மேந்திரியங்களுடைய பிரவர்த்திகளும், ஜனனமரணப்பிரவாகங்களும் ஒருகாலும் நிவர்த்தியாகாவென்றும் சொன்னீர்களே, அப்படியிருக்கும் பக்ஷத்தில் அந்தந்தக் கர்மாதிகளைச் செய்யும்படி, சாஸ்திரங்களில் ஜகதீசுவரன் விதியாக உண்டுபண்ணுவானேன்? இந்த ஜீவர்கள் மனோவாக்குக்காயங்களால் அந்தந்தக் கர்மங்களைச் செய்வானேனென்று கேட்பாயாகில், அதற்குத்தரம் சொல்லுகிறோம் கேள்: வாராய் குழந்தாய்! ஒரு தகப்பனே, விளையாடுகிற பிள்ளைகளுக்காக மரத்தினுல் யானை குதிரைகளை உண்டுபண்ணிக் கொடுப்பதும், பள்ளிக்கூடத்தில் வைத்த பிள்ளைகளுக்குப் படிப்பதற்காகப் புஸ்தகங்களையும், வாத்தியாரையும் உண்டுபண்ணிக் கொடுப்பதுபோலும், யவ்வனம் வந்தவுடன் ஒரு பெண்ணைக் கல்யாணம் செய்துகொடுத்து, அவளோடே போகித்துப் புத்திரர்களை உண்டுபண்ணும்படிக்கும் சகலவிதமான சம்பத்துக்களையும், ரகசியமாய்ப் புதைத்துவைத்திருந்த புதையலையும் எடுத்துக்கொடுத்து, அந்தப் புத்திரனோடே அபேதமாய், தானும் அவனும் கலந்துகொண்டு சகலகாரியங்களையும் முடிப்பது போல, ஈசுவரனுகிய பிதாவும் அஞ்ஞானிகளாயிருக்கிற, பாமரன் கர்மி பக்தன் முதலான குழந்தைகளுக்கு விளையாடுகிற பருவம்போல அறியாமையோடே கூடியிருப்பதால், சிவ விஷ்ணுவாதி மூர்த்திகளாகிற பொம்மைகளை உண்ணிபண்ணிக் கொடுப்பதுபோலும், முமுக்ஷுவாகிற குமார பருவத்திற் குருவாகிற வாத்தியாரிடத்திற் படிக்கவைத்து, சாதனசதுஷ்டயம் முதலான குணங்களையும் சம்மியக் ஞானத்தைச் சொல்லுகிற சத்சாஸ்திரங்களாகிற புஸ்தகங்களையும் வாங்கிக்கொடுப்பது போலும், பிரம்மாப்பியாசமாகிற யவ்வனம் வந்தஉடன் விவேகமாகிற பெண்ணைக் கலியாணம்பண்ணி, விசாரமாகிற போகத்தால் ஞானமாகிற புத்திரனைப் பெறும்படிசெய்து, ஜீவன்

முக்தியாகிற சம்பத்துக்களையும் ஒப்புவித்து, பிரம்மத்தோடே அபேதமாய் வாழும்படி செய்கிருரென்றறிக. இன்னம் புண்ணியசாலிகளான தேவர்களுக்கு, அமிர்தத்தை உண்டு பண்ணிச் சாப்பிடச்செய்வதும், மிசிரகர்மங்களுடைய மனிதர்களுக்கு அன்னம், கறிகாய் பதார்த்தங்களைச் சாப்பிடும்படி செய்வதும் பாபகர்மங்களுடைய பசுமுதலான ஜந்துக்களுக்குள், பசு யானை குதிரைகளுக்குப் புல்லும் பருத்திக்கொட்டையும் கொள்ளுகளும் ஆகாரமாய்க் கற்பிப்பதும், ஒட்டகைக்கு வேப்பிலையை ஆகாரமாக உண்டுபண்ணி யிருப்பதும், பன்றிகளுக்கு மலத்தை ஆகாரமாக உண்டுபண்ணி யிருப்பதுபோலும், ஈசுவரனும் அப்படி அதிகாரிகளுக்குத் தக்கபடி, துவிதசாஸ்திரங்களையும், விவேகிகளுக்கு அத்துவித சாஸ்திரங்களையும் உண்டுபண்ணியிருப்பது நியாயமென்றறிக.

129-வது தரங்கம்.

கர்மபலம், பரோக்ஷம்:—

கர்மோபாசனைகளைச் செய்கிறவனுக்குத் திருஷ்டபலனன்றியில் அதிருஷ்ட பலம். [எ-தி.] அயோக்கியனிடத்தில் வேலை செய்கிறவனுக்கு, வருஷாந்தரத்திற் குற்றங்களன்றியிலிருந்தால் பின்னுற் கூலி கிடைப்பதுபோலும், நாட்டு வைத்தியனிடத்தில் தீர்க்கவியாதியுள்ளவன் மருந்துவாங்கிப் புஜித்து, மறுபத்தியத்தில் அதின்குணம் தெரிவதுபோலுமறிக. கேவலம் பணத்தினுலே செய்யப்பட்ட கர்மத்தினுல் மோக்ஷம் வாராது. [எ-தி.] ரத்னப்பரீக்ஷை அறிவதற்கு ஸ்நானுதி கிரியைகளால் முடியாததுபோலவறிக. ஐயா, கர்மத்தினுல் முக்தியில்லை, ஞானத்தினுலேயே முக்தி வரவேண்டுமென்றும், அந்த ஞானம் குரு அனுக்கிரகத்தால் உண்டாகிற, ஆத்மானுத்ம விசாரத்தால் வரவேண்டுமென்றும் சொன்னீர்களே, அப்படிக் கர்மங்களை வெகுகாலஞ் செய்து முக்திவராமற்போனபின் ஞானத்தினுல் முக்திபெற்றவர்களை எனக்குச் சொல்ல வேண்டுமென்று கேட்பாயாகில், அதற்குத்தரம் சொல்லுகிருேம் கேள்:— காவஷேயாளென்ற ரிஷிகுமாரர்கள், முப்பத்திரண்டு வருஷம் பிரம்மசர்யாச்சிரமத்திலிருந்து, சமிதாதானம் குருகுலவாசம் பிக்ஷாசரணை நேமாத்தியயனம் ரிஷிதர்ப்பண முதலானவைகளைச் செய்து வந்ததிலும், சம்சாரதாபம் போகாமல், அஜாத சத்துருவென்கிற ராஜாவிடத்தில் வந்து, அவர் பெண்களையும் விவாகஞ் செய்து, கிரகஸ்தாசிரமத்துக்குள்ள ஔபாசன அக்னிஹோத்திராதி கர்மங்களை விதிவத்தாய்ச் செய்துவந்து, தேவருணங்களைத் தீர்த்து புத்திராதிகளால் பிதிர்ருணங்களைத் தீர்த்து வந்ததிலும், சித்தசாந்தியில்லாமலும் மேல்மேலும் சித்தவிக்ஷேபமே வந்துகொண்டிருந்ததால், தாரேஷணை வித்தேஷணை புத்திரேஷணைகளைத் தியாகஞ்செய்து, சன்யாசம் செய்துகொண்டு, அந்தந்த ஆசிரமத்துக்குள்ள அனுஷ்டானங்களைச் செய்துகொண்டு வந்ததிலும், சித்தவிக்ஷேபம் தீராமலிருந்ததைப்பற்றி, அக்கியாத பூர்வரென்ற ரிஷியை, ஆரண்யத்தில் கண்டமாத்திரத்தில், அவரைச் சரணமாக அடைந்து, நாங்கள் இதுவரையில் கர்மம் செய்துகொண்டு வந்ததில் துக்கமே விருத்தியாயிருக்கிறதே தவிர, எங்களுக்கு ஜனனமரணுதி சகல துன்பங்களும் போய், ஆனந்தத்தை யடையும்படியான வழி தெரியாதிருப்பதால் அப்படிப்பட்டதான உபாயத்தைச் சொல்ல வேண்டுமென்று

கேட்ட சிஷ்யர்களுக்கு அந்தக் குரு சொன்னதாவது:- ஓ குமாரர்களே! உங்களுக்குத் துக்கம் வந்திருப்பதற்குக் காரணம், நீங்கள் உங்களுடைய ஆத்மசொரூபத்தை அறியாமலிருப்பதால் துக்கம் வந்திருக்கிறது. சுகமாய் இரண்டாவது ஜனங்கள் இல்லாத இடத்திற்படுத்து நித்திரை பண்ணுகிறவனுக்கு, தன்னை மறந்ததால் துக்கம் வந்ததற்கு, அந்த அவஸ்தையிலேயே அநேகவிதமான கர்மங்களைச் செய்ததிலும் அத்துக்கம் போகாமல், விழித்த பிற்பாடே அத்துக்கங்களெல்லாம் போவதுபோல நீங்களும் உங்களுடைய ஆத்ம சொரூபத்தில் விழித்தீர்களேயானால், உங்களுக்கு வந்திருக்கிற சகல சம்சார துன்பங்களும் நிவர்த்தியாய் அழிவற்ற ஆனந்தத்தை அடைவீர்களென்று அனுக்கிரகித்தபிரகாரம், அந்தச் சிஷ்யர்களும் நாம் யாரென்று விசாரித்ததால், நாமே பிரம்மமென்றறிந்து ஜீவன் முக்தர்களாய் விட்டார்களென்கிற கதையையுமறிந்து சகல கர்மங்களையும் விட்டுத் தத்துவ ஞானத்தையடைந்து கரையேறக்கடவாய்.

130-வது தரங்கம்.

ஆத்மாவும் மனசும் சேர்ந்தே பந்தகாரணமாகிறது:—

பூமியும் விதையும் ஒன்றுசேர்ந்து, ஜலத்தால் மரமாவதுபோல, ஆத்மாவும் அந்தக்கரணமும் ஒன்றுசேர்ந்து, கர்மத்தால் அனந்தகோடி சம்சார ஆரண்யமாகிறதென்றறிக. ஐயா, ஆத்மாவும் மனசும் ஒன்றுசேர்ந்து, பந்தஹேதுவான சம்சார ஆரண்யமாகிறதென்று சொன்னீர்களே, ஆத்மாவும் மனசும் எப்படி ஒன்றுசேர்ந்தது? ஆத்மாவோ சித்தாச்சுதே, மனசோ ஜடமாச்சுதே, சித்தும் ஜடமும் ஒன்றுசேருமா? அப்படிச் சேருவதற்குக் காரணமென்ன? இவைகளையெல்லாம் விஸ்தாரமாகச் சொல்லவேண்டுமென்று கேட்பாயாகில், அதற்குத்தரம் சொல்லுகிறோம் கேள்:— ஆத்மாவினிடத்தில் அஞ்ஞான சக்தி ஒன்றிருக்கிறது. அந்த அஞ்ஞான சக்தியால் மறைக்கட்பட்டிருக்கிற ஆத்மாவினிடத்தில், மனசு முதலான அனந்தகோடி சக்திகளுண்டாகின்றன. அந்தச் சக்திகளில் முதலில் சூனியசக்தி ஆகாசத்தைக் கற்பித்து அவகாசமென்கிற வடிவத்தையும் கற்பித்தது, இப்படியே சலனசக்தி வாயுவென்கிற நாமத்தையும், பரிசமென்கிற குணத்தையும் கற்பித்தது. தாகசக்தியானது, அக்கினியென்ற நாமத்தையும், ரூபமென்கிற குணத்தையும் கற்பித்தது திரவசக்தியானது, ஜலமென்கிற நாமத்தையும், ரசமென்கிற குணத்தையும் கற்பித்தது. கடினசக்தியானது, கல் மண் என்கிற நாமத்தையும், கந்தமென்கிற குணத்தையும் கற்பித்தது. இப்படியே தித்திப்பு என்கிற சக்தியானது, வெல்ல முதலான நாமத்தையும், மதுரமென்கிற குணத்தையும் கற்பித்தது. கசப்பென்கிற சக்தியானது, வேம்பென்கிற நாமத்தையும், கசக்கிற குணத்தையும் கற்பித்தது. இப்படியே புளிப்பென்கிற சக்தியானது, புளி நாமத்தையும், புளிப்பென்கிற குணத்தையும் கற்பித்தது, அசரமென்கிற சக்தியானது, விதைக்குள்ளேயிருந்து இலை பூ காய்களுடைய மரமென்ற நாமத்தையும், நிழல் முதலானவற்றைக் கொடுக்கின்ற குணத்தையுங் கற்பித்தது. வேர்வையென்கிற சக்தியானது, புழு கொசு முதலான, வஸ்துக்களைக் கற்பித்தது. சைத்தியமென்கிற சக்தியானது, ஜலத்தில் மீன்முதலான வஸ்துக்களைக் கற்பிக்கிறது.

ஆகாசமன சக்தியானது, பறவை முதலானவற்றைக் கற்பிக்கிறது. சஞ்சார சக்தியானது சிங்கம் முதல் பசுவரையிலுள்ள மிருகங்களைக் கற்பிக்கிறது. ஞானமென்கிற சக்தியானது மனுஷ சரீர இந்திரியாதிகளைக் கற்பிக்கிறது. புண்ணியமென்கிற சக்தியானது தேவ கந்தர்வ கின்னர கிம்புருஷ உரக சித்த சாத்தியர்கள் முதலானவர்களைக் கற்பித்து, சொர்க்கபோகத்தை யனுபவிக்கும்படி செய்கிறது. பாபமென்கிற சக்தியானது, இக லோகத்தில் தாபத்திரய துன்பத்தையும், பரலோகத்திலும் நரகதுன்பத்தையும் அனுபவிக் கும்படி செய்கிறது இன்னம் அனந்தகோடி சக்திகள், அனந்தகோடி வஸ்துக்களைக் கற்பிக்கின்றன. எதுபோலவென்றால், புருஷனிடத்திலிருக்கிற நித்திரா சக்தியானது புருஷனை மறைத்து, அனந்தகோடி ஜீவேசுவர ஜகத்துக்களையும், அதில் அனேகவிதமான ராகத்துவேஷங்களையும், சுகதுக்கங்களையும் கற்பிப்பதுபோல, இந்த அஞ்ஞான சக்தியும் மனசென்கிற சக்தியைக் கற்பித்து, ஆத்மாவோடே சேர்த்துவைத்து ஹிருதயக் கிரந்தி யென்கிற நாமத்தையும் கற்பித்து, அனந்தகோடி ஜன்மஹேதுவான பந்தத்தைக் கற்பிக்கிறது. விசாரத்தாலுண்டான ஞானசக்தியால் இந்த ஹிருதயக் கிரந்தியும், அறி யாமையும் நசிக்குமென் றறியத்தக்கது

131-வது தரங்கம்.

மனசு சகலத்தையும் அனுபவித்தாலுங் குற்றமில்லை; நான் கர்த்தாவென்று வருவதே பந்தம்:—

மனசு எல்லா விஷயத்தையும் தாராளமாய் அனுபவிக்கலாம், நான் கர்த்தா வென்றுமட்டும் வந்தால் பந்தம் வரும். [எ-தி.] ராஜகிரஹத்தில் பரிசாரகன் சமையல் பண்ணி, தானும் சாப்பிட்டு, எல்லோருக்கும் வேண்டியமட்டும் தாராளமாய்ப் போடலாம்; வெளியில்மட்டும் ஒரு பதார்த்தத்தை எடுத்துப்போனால் உடனே விலங்கு கிடைப்பது போலுமறிக. ஐயா, மனசு முதலான கருவிகரணங்களெல்லாம், அதனதன் தொழில்களை ஓயாமற் செய்தாலும், பந்தமில்லையென்றும், நான் கர்த்தாவென்று வந்தவிடத்தில், கர்மபந்தம் வருமென்றும் சொன்னீர்களே, அது எப்படிச் சொல்லலாம்? மனசு முதலான திரிகரணங்களாற் செய்யப்படுகிற தொழிலல்லவா புண்ணிய பாப மிச்ரகர்மங்களால் தேவ மனுஷ திரியக்காதி ஜன்மங்களைக் கொடுக்கிறதென்று சாஸ்திரங்கள் சொல்வதும், சாராய முதலானவைகளைச் சாப்பிட்டவனுக்கு மயக்கம் வருகிறதேதவிர, சும்மாயிருக்கிறவ னுக்கு மயக்கம் வரவில்லையே, நஞ்சைச் சாப்பிட்டவனுக்குச் சாவு வருகிறதே தவிர, அதைச் சாப்பிடாதவனுக்குச் சாவு வரவில்லையே, அமிர்தம் சாப்பிட்டவனுக்குச் சாகாம லிருக்கும்படி வருகிறதே தவிர, மற்றவனுக்கு வரவில்லையே; மூடர்களுடைய வார்த்தை யைக் கேட்கிறவனுக்குப் பாபமும், பெரியவர்களுடைய வார்த்தையைக் கேட்டாற் புண் ணியமும்; ஸ்திரீ முதலானவர்களைப் பரிசித்தால் பாபமும், சாதுக்களைப் பரிசித்தால் புண்ணியமும் வருவதாலும்; மூடர்களான ஸ்திரீ முதலான துஷ்டர்களைப் பார்த்தாற் பாபமும், குரு பெரியவர்கள் ஸ்வாமிகளைப் பார்த்தபேர்களுக்குப் புண்ணியம் வருவதாலும்;

துர்ப்போஜனம் செய்ததால் பாபமும், குருப்பிரசாதம் சாப்பிடுவதால் புண்ணியமும்; மூடர்க்ளுடைய வாசனையைக் கிரஹிப்பதாற் பாபமும், சாதுக்களுடைய வாசனையைக் கிரஹிப்பதாற் புண்ணியமும் வருவதாலும்; வீண்பேச்சுப் பேசுவதால் பாபமும், நல்லபேச்சுப் பேசினாற் புண்ணியமும் வருவதாலும்; கையாற் குடும்பத்துக்கு உழைப்பதாலும், சண்டை பிடிப்பதாலும், அடிப்பதாலும் பாபமும், பெரியவர்களுடைய பணிவிடையையும், பூசை முதலான சற்கிரியைகளையும் செய்வதால் புண்ணியமும் வருவதாலும்; தாசி வீட்டிற்குப் போவதாற் பாபமும், சுவாமியைப் பிரதக்ஷிணம் பண்ணுவதாற் புண்ணியமும்; மனசினால் விஷயத்தை நினைத்தாற் பாபமும், ஆத்மாவை நினைத்தாற் புண்ணியமும் வருகிறது அனுபவசித்தமாயிருக்கும்போது, தாங்கள் நேரே விரோதமாய் மனசு முதலான சகல கருவிகரணங்களால் என்னென்ன தொழில்களைச் செய்தாலும் பந்தமில்லையென்றும், நான் கர்த்தாவென்று சொல்லுவதினாலேயே, பந்தம் வருமென்றும் சொன்னீர்களே, அதற்குச் சமாதானம் சொல்லவேண்டுமென்று கேட்ட சிஷ்யனுக்குக் குரு சொல்லுகிறார்:— அடே மூடா! நீ சொன்ன சகலவிதமான இந்திரியங்களாலும், மனசினாலும், சகலவிதமான புண்யகர்மங்களைச் செய்யும்போதெல்லாம், சகல ஜீவர்களும் நான் பார்த்தேன், நான் கேட்டேன், நான் தின்றேன், நான் பேசினேன், நான் இன்ன காரியங்களைச் செய்தேன், நான் போனேன், நான் வந்தேன், நான் நினைத்தேன், நான் நிச்சயித்தேன், நான் சுகித்தேன், நான் துக்கித்தேன் என்று இப்படி விவகரிக்கிறார்களா? அல்லது மனசு நினைத்து, இந்திரியங்கள் தொழில் செய்கின்றனவென்று சொல்லுகிறார்களா? ஆகையால் மன முதலிய கரணங்களிலும் அவைகளின் தொழிலிலும் நானைச் சேர்ப்பதே பந்தமென்றறிக.

132-வது தரங்கம்.

விவேகிக்கும், அவிவேகிக்கும் லோகவாசனை துக்கமேதரும்:—

விவேகி, அவிவேகி இருவர்களும் தங்களை இவ்வுலகத்தில் நல்லவனென்று எல்லோரும் சொல்லவேண்டுமென்று நினைத்தால் சதா துக்கமேவரும். [எ - தி] குலஸ்திரீயும் தாசியும், எல்லோருக்கும் இஷ்டமாய் நடக்கவேண்டுமென்று நினைத்தால் கற்பும் பிழைப்பும் கெட்டு, கவலையோடு துக்கத்தையடைகிறதுபோல் அறிக. ஐயா, உலகவாசனையானது விவேகிகளுக்கும் அவிவேகிகளுக்கும் துன்பமேதரு மென்று சொன்னீர்களே, அப்படிச் சொல்லலாமா? உலகத்தில் எல்லோரும் நல்லவனென்று சொல்வதினால் கீர்த்திவருமென்றும், அந்தக் கீர்த்திக்காகவே சகலரும், வெகுவிதமான பணங்களைச்செலவு பண்ணுகிறதும், தேகப்பிரயாசைப்படுகிறதும் தவிர, இராஜாக்களும் கட்டியக்காரன் முதலானவர்களுக்கும் சம்பளம்கொடுத்து, ஸ்தோத்திரம்பண்ணும்படி செய்விக்கிறதும், ஸ்ரீராமனும் சகல சற்குணங்களுடன் கூடியிருந்தும், இரவில் நகர் சோதனைக்குப் போயிருக்கும்போது, ஒரு வண்ணான் தன் பெண்சாதியைப் பார்த்து, என்னைக்கேளாமல் நீ பிறந்தவீட்டிற்குப் போனதால்; உன்னை நான் சேர்க்கமாட்டேனென்று சொன்னதற்கு, அவள் "ராஜாவான ராமர் தன் பெண்ஜாதியான சீதையை, ராவணன் காமாதுரத்தால் ஒரு வருஷம்வரை

கொண்டுபோய் வைத்திருந்தான். மறுபடி அவர் அவளைச் சேர்த்துக்கொள்ளவில்லையா? நான் இன்றைக்குப் பிறந்தவீட்டுக்குப் போனதிலா பெரிய குற்றம் வந்துவிட்டது!" என்று சொன்னதைக் கேட்ட அந்த வண்ணன், மிகுந்த கோபத்துடன் "அடியே என்ன சொன்னாய்! வெட்கம், மானம், ரோசம், சூடு, சுரணை ஒன்றுமில்லாத காமாதுரனான இராமனோடேகூட என்னையும் சரியாகச் சொல்லவருகிறாயா?" என்று அவளை அடித்துத் தள்ளினதைப் பார்த்திருந்த ஸ்ரீராமரும் அரண்மனைக்கு வந்து, கர்ப்பிணியாயிருக்கிற சீதையைக் கூப்பிட்டு, காட்டிலே கொண்டுபோய் விட்டுவரச் சொன்ன கதையும் லோக வாசனைக்காகவே; இப்படியே ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானுக்கும், செமந்தகமணியைத் திருடினா ரென்ற அபகீர்த்தி வந்ததற்காக, அவரும் வெகு பிரயாசைப்பட்டு அதைத் தீர்த்துக் கொண்ட கதையும்; இப்படியெல்லாமிருக்கும்போது, இந்த லோக வாசனை எல்லோருக்கும் துக்கங் கொடுக்குமென்று எப்படிச் சொல்லலாமென்றால், அடே மூடா! நீ சொன்னபடி ஜகதீசுவரர்களாயிருக்கிற அவர்களுக்கே, நல்லபெயர் கிடைக்காமற்போகுமேயானால், இவ்வுலகத்தில் யாருக்குத்தான் எல்லாரும் நல்லவனென்று சொல்லும்படி கிடைக்கும்? இந்த லோக வாசனையானது, தூல சரீரத்திற்குச் சுகங்கொடுக்குமென்றால்,— ஒரு சுவாமிகள், மார்கழி மாசத்தில் கௌபீனமாத்திரத்தோடே ஜலக்கரையில் ஈரமணலில் படுத்துக் கொண்டிருப்பதை, தனுர்மாச பூஜைக்காக ஸ்நானத்திற்கு வருகிற பிராம்மணர் இவரைப் பார்த்து "அடடா என்ன அதிசயம்! நமக்கு மச்சு வீட்டிற்குள் ஏழு போர்வை போர்த்தி இருந்தும் குளிர் நடுக்குகிறதே, இவர் இப்படிக் குளிரிலிருக்கிறாரே" என்று சொன்னசொல் தூலதேகத்திற்கு வியாதியும், சூக்ஷும சரீரத்திற்குத் துக்கமும், காரண சரீரத்திற்கு அகம்பாவமும் விருத்தியாவதும் தவிர இப்படி எப்பவும் செய்யமுடியாததாலும்; இந்தச் சங்கதியை விட்டு உலகத்தார் இன்னமொரு இந்திரியங்களுடைய, வியாபாரங்களான, தீனி, யோனி முதலான விவகாரங்களைக் கண்டு தூஷிப்பார்களேயென்று பயந்து, இந்தப் பூனையும் இந்தப் பாலைக் குடிக்குமா என்பதுபோல அவர்களுக்குத் தெரியாமல் மறைத்து வைக்கவேண்டி வரும். ஆகையால் நல்லவனென்று சொல்லும்படியாய் நடப்பது, ஈசுவரனாலும் முடியாதாகையால், லோகவாசனை யாவருக்கும் துக்கமே தருமென்று அறிக.

133-வது தரங்கம்.

சகஜாதி தாதாத்மியத்திரயங்களையும் அதன் நிவர்த்திகளையுங் காண்க:—

சகஜதாதாத்மியம் – அந்தக்கரணத்திற்கும் அதில் பிரதிபிம்பனான ஜீவனுக்கும் ஐக்கியந் தோன்றுவதுதான்; ஜலப் பிரதிபிம்பம்போல, அது இருக்கும் வரை ஜீவனும் தோன்றிக்கொண்டிருப்பன். கர்மஜதாதாத்மியம் – அகங்காரத்திற்கும் சரீரத்திற்கும் ஐக்கியம். வண்டிக்கும் மாட்டுக்கும் சம்பந்தம் கட்டினால் வந்திருப்பதுபோல, கயிற்றுக் கட்டை அவிழ்த்துவிட்டால் எருதுக்கு வண்டியின் சம்பந்தம் விலகிப்போவது போல, சுழுப்தியவஸ்தை முதலானவற்றில் கர்மக்ஷயத்தால் அகங்காரத்திற்குச் சரீரசம்பந்தம் விலகிப்போகும். பிராந்திஜதாதாத்மியமாவது–அந்தக்கரணாதிகளுடைய கருத்துருத்வாதி

கள் சாக்ஷியினிடத்தில் தோற்றுவதேயாம், எப்படியெனில், படிகத்தில் நீலாதி வஸ்திரத்தின் வர்ணங்கள், தோற்றுவதுபோல இருப்பதால், முமுக்ஷுவானவன் அப் படிகத்தில், அவ்வர்ணங்கள் திரிகாலத்திலுமில்லாததுபோல, ஆத்மாவின் சுபாவம் அசங்கத்வமென்றும், அந்தக்கரணத்தின் சுபாவம் கருத்துருத்துவாதிகளென்றும் பிரித்தறிந்து, அந்தக் கருத்துருத்துவாதிகளுக்கு விலக்ஷணனுன நான் ஆத்மாவானதால், அசங்கனுன சாக்ஷியென்றறிவதே பவகாரணமான பிராந்திஜதாதாத்மியத்தின் நிவர்த்தியென்றறிக. ஐயா, இந்தத் தாதாத்மியத்திரயங்கள் எப்படி உண்டாச்சுதுகள்? இவைகளால் வரும் துன்பங்கள் என்னவிதமாய் இருக்கும்? எந்தத் தாதாத்மியம், எதைப்பற்றி ஜீவித்துக்கொண்டிருக்கிறது? இந்தத் தாதாத்மியங்களில் எது எதனுல் நிவர்த்தியாகும்? இவைகளையெல்லாம் திருஷ்டாந்தமூலமாய் அறிவிக்கவேண்டுமென்று கேட்பாயாகில், அதற்குச் சமாதானம் சொல்லுகிறேம் கேள்:—வாராய் குழந்தாய்! நீ சங்கித்த சங்கை நன்ருயிருக்கிறது. உனக்கும் மற்ற முமுக்ஷுகளுக்கும், முக்திக்குச் சாதனமானது விசாரணையானதால், இது கேட்கவேண்டியது அவசியந்தான். முதலில் அகண்ட பரிபூரணமான பிரம்மமாகிய தன்னை மறந்ததால், நான் என்னை அறியேன், என் திருஷ்டியில் பிரம்மமில்லையென்று, இப்படி அஞ்ஞானத்தால் உண்டுபண்ணப்பட்டதெதுவோ அதுவே, பிராந்திஜதாதாத்மியமாம். அதன்பின் அகம் விருத்திருபமான அந்தக்கரணமுண்டாய், அதில் ஆத்மாவினுடைய பிரதிபிம்பம் தோற்றுவதெதுவோ, அதுவே சகஜதாதாத்மியமாம், அதன்பின் அந்தக் கரணமும் பிரதிபிம்பனுன ஜீவனும் சேர்ந்து, செய்கிற புண்ணிய பாபங்களுக்குப் பலமான சுகதுக்கங்களை, அனுபவிக்கிறதற்கு ஈடாகத் தூலசரீரத்திற்கும் அகங்காரத்திற்கும் சம்பந்தமெதுவோ, அதுவே கர்மஜதாதாத்மியமாம். இனிப் பிராந்திஜதாதாத்மியத்தாலேயே, சிருஷ்டி பிரளயம் வந்து வந்து போனுலும், ஜனன மரண துக்கங்கள் நிவர்த்தியாகாமல் வந்துகொண்டேயிருக்கிறது. அப்படிச் செய்வதுவே பிராந்திஜதாதாத்மியத்தால் வருந் துக்கமாம். இனி அந்தக்கரணம், வாசனையினுலும் கர்மத்தாலும் சலிக்கும்போது, நான் துக்கியென்று தோன்றச் செய்வது, சகஜதாதாத்மியத்தால் வருந் துக்கமாம். அகங்காரத்திற்குக் கர்மசம்பந்தமிருக்கும் வரை, தூலசரீராதிகளோடே சம்பந்தப்பட்டு, அவைகளுடைய வியாதி முதலான விவகாரத்தால், வருந் துக்கமே கர்மஜதாதாத்மியத்தின் பலமாம். அவைகள் தேகத்திரயத்தைப்பற்றியே ஜீவித்துக்கொண்டிருக்கும். இவைகள் நிவர்த்தியாவதற்குத் திருஷ்டாந்தத்துடன் சொல்லுகிறேம்:— சித்த சுத்தியோடே, சாதநசதுஷ்டய சம்பன்னனுய், சற்குருவைத் தேடி வந்து, சிரவணுதி நான்குவிதமாய் விசாரணை செய்ததாலுண்டான, நான் பிரம்மமென்கிற திடமான அபரோக்ஷ ஞானத்தால், தசமன் நான் தசமனென்றறிந்தாற்போல, தன்னையறிவதே பிராந்திஜதாதாத்மியத்திற்கு நிவர்த்தியென்றறியத்தக்கது. ஜலத்தினுடைய நாசத்தால், பிரதிபிம்பம் நசிப்பதுபோல, விதேக முக்தியில் ஆத்தியந்திகமான அந்தக்கரண நாசத்தால் அகம் விருத்தி நசிப்பதுவே, சகஜதாதாத்மியத்தின் நிவர்த்தியாம். சுழுப்தியில் கர்மக்ஷயமாகும்போது அகங்காரலயமே கர்மஜதாதாத்மிய நிவர்த்தியென்றறிக.

134-வது தரங்கம்.

திரிபுடியில் சுகமில்லை:—

திரிபுடியில் வருகிற சுகம், வெகு சாதனங்களை அபேக்ஷிக்கிறதாயும், தடைகளுடன் கூடியிருப்பதால், துக்கமேயன்றிச் சுகலேசமுமில்லை. எப்படியென்றால், தரித்திரனுக்கு ஞாதாவும் ஞானமுமிருந்தும், விஷயமில்லாததினாற் சுகமில்லை. சுழுப்தியில் ஞாதாவும் ஞேயமுமிருந்தும், ஞானமில்லாததினால் விஷயசுகமில்லை. பைத்தியங்கொண்டவனுக்கு ஞானமும் ஞேயமுமிருந்தும் ஞாதாவில்லாததினாற் சுகமில்லை. [எ-தி] வித்யார்த்தியினிடத்தில் போகம்செய்ய ஞாதாவும், ஞானமுமிருந்தும் ஸ்திரீ இல்லாததால் போகமில்லை. கிழவனிடத்தில் ஞாதாவும் யௌவன ஸ்திரீயுமிருந்தும் லேபனமில்லாததாற் போகமில்லை. விரக்தி வந்தவனுக்கு லேபனமும் ஸ்திரீயுமிருந்தும் போகிக்க ஆசையுள்ள ஞாதாவில்லாததினாற் போகமில்லையென்றறிக. ஐயா, திரிபுடியிற் சுகமில்லை யென்று சொன்னீர்களே, அப்படித் திரிபுடியிற் சுகமில்லாவிட்டால் பாமரர்கள், இகலோகத்திலுள்ள திரிபுடிச்சுகங்களை அனுபவிப்பதற்காக, உழவு முதலான அனேகவிதமான தொழில்களை, அதிகப்பிரயாசைப்பட்டுச் சம்பாதித்து, அருந்தல் பொருந்தல் முதலான சுகங்களை, இராகத்துவேஷத்துடனும் அனுபவிக்க யத்தனிப்பானேன்? இப்படியே நான் கர்த்தாவென்கிற கருமிகளும், பரலோகத்திலுள்ள அருந்தல் பொருந்தல் முதலான, திரிபுடிச்சுகத்தை அனுபவிப்பதற்காக, வெகுவிதமான திரவியங்களைச் சம்பாதிப்பதும், யாகசாலை முதலான இடங்களைச் சம்பாதிப்பதும், வெகுவிதமான மந்திரங்களை நெட்டுருப்பண்ணவும், அப்படி நெட்டுருப்பண்ணின பிராம்மணர்களுக்கு, தக்ஷிணை கொடுத்து ரித்விக்குகளாக நேமித்து, பட்டினிகிடந்து மந்திரலோப தந்திரலோப திரவியலோப கிரியாலோபங்களன்றியில் யாகம் செய்வானேன்? இப்படியே பக்தர்களும், சாலோகாதிபதங்களிலுள்ள திரிபுடிச்சுகத்துக்காகவே இகத்தில், காயத்தால் வெகுதிரவியங்களைச் செலவுசெய்து, கோவில் முதலானவைகளைக் கட்டிக் கும்பாபிஷேகங்களைச் செய்து, உற்சவாதிகளை நடப்பிப்பதுந் தவிர, பிரதக்ஷிண நமஸ்காரங்களையும், வில்வமுதலான பத்திரபுஷ்பங்களை, சிரமப்பட்டு எடுத்து அர்ச்சனை முதலானவைகளைச் செய்வானேன்? வாக்கினால் சிவா, சங்கரா வென்று துதிப்பானேன்? மனசினால் சிவவிஷ்ணுவாதி மூர்த்திகளைத் தியானம் பண்ணுவானேன்? இன்னும் யோகிகள் அணிமாதி திரிபுடிசுகத்துக்காக, பிராணாயாமரூபமான ரேசக பூரக கும்பக முதலான அப்பியாசங்களைச் செய்வானேன்? என்று கேட்பாயாகில், அதற்குத்தரம் சொல்லுகிறோம் கேள்:— உன்னுடைய வாக்குமூலத்தினாலேயே திரிபுடிசுகம் பெறுவதற்கு, அனந்தவிதமான பிரயாசைப்படவேண்டி யிருக்கிறதாகவும், அதனால் வரப்பட்டசுகம் அற்பமாயிருக்கிறது எப்படிப்போல வென்றால், எட்டுச்சுவர் ஏறி விழுந்தோடுகிற சுவானம், எச்சக்கலையிலிருக்கிற ஈரப்பசையை நக்கப்போவதுபோலிருக்கிற, இகலோக சுகமும், அனேகம்பேர்கள் கொல்லைக்குப்போகிற கக்கூசில் கட்டுச்சாதம் கொண்டுபோய்வைத்துச் சாப்பிடப்போவதுபோலிருக்கிற பரலோகசுகத்தையும், டம்பக்கூத்தாடி போலிருக்கிற அஷ்டமாசித்தியையும் அடைவது, மூடத்தனமே தவிர இந்தத் திரிபுடியில் சுகலேசமுமில்லையென் றறிக.

135-வது தரங்கம்.

அந்தத் திரிபுடியை ஜயிக்கிறதற்கு உபாயங்கள்:—

இப்போது முமுக்ஷுவானவன், இவ்வளவு அனர்த்தத்தைக் கொடுக்கிற திரிபுடியை, குருகடாக்ஷத்தால் பெறத்தக்கதான நிருவிகற்பசமாதியால், கொல்லவேண்டும். அல்லது நான் சாக்ஷியென்கிற நிச்சயத்தால் ஞாதாவைமட்டுமாவது கொல்லவேண்டும். [எ-தி] படைகளோடே எதிர்த்துவந்த சத்துருவை சூரன் அந்தப் படைகளோடே, அந்தச்சத் துருவைக் கொல்லவேண்டும், அல்லது பான்சோத் என்று சொன்ன டில்லி அரசனைப் பட்டாணி வெட்டிப்போட்டதால், அவன் படைகளெல்லாமும் அவன் சீமையும் இவனுக் கொரு பிரயாசமன்றியில் சுவாதீனமான கதைபோல, கர்மபந்தரூபமான கருத்துருத்வ நாசம் வந்ததால், மற்ற ஞானஞேயங்கள் பொய்யாய்த் தோற்றுவதால், இவனுக்கு யாதொரு துக்கமுமில்லையென் றறிக. ஐயா, திரிபுடியை ஜயிக்கிறதற்கு, விசாரணையோடே கூடிய நிருவிகற்பசமாதியால், கூடுமென்று சொன்னீர்களே, அச்சமாதி கூடுவதற்குச் சாதனமான சவிகற்பசமாதி யிருந்தாலல்லவா அது சித்திக்கும்? அந்த சவிகற்பசமாதி யுண்டாவதற்கு, இயமாதி அஷ்டாங்கங்கள் அப்பியசித்திருக்கவேண்டும் அப்படி ஒன்றும் அப்பியசித்திராதவனுக்கு, விசாரத்தால் ஞாதாவைமட்டும் கொன்ருலும்போது மென்றும் சொன்னீர்களே, அதற்குத் திருஷ்டாந்தமாகக் கதை தெரிவித்தால், அந்தப்படி ஞாதா வைக்கொன்று கரையேறலாமென்று கேட்டசீடனுக்கு, குரு சொல்லுகிறதாவது:— ஒரு பிராம்மணன் 'பான்சோத்' என்ற வார்த்தையைக்கேட்டு, பாடம்பண்ணிவைத்துக் கொண்டு, வீதியிற் போகிறவர்களை யெல்லாம் பார்த்து, இந்தச் சொல்லைச் சொல்லிவரும் போது, ஒருநாள் ஒரு பட்டாணித்துலுக்கனைப் பார்த்து இதைச் சொன்னவுடன், அதற் கர்த்தம் அக்காளையோளியென்று சொன்னான்பாரென்று துலுக்கன் இந்தப் பிராம்மணனைக் கத்தியால் வெட்டிப்போட்டவுடன், இராஜகிரகத்துச் சேவகர்கள் இந்தத் துலுக்கனைப் பிடித்து இராஜாவிடத்திற் கொண்டுபோய் விட்டவுடன், நீ ஏன் கொன்ருய்? என்று கேட்கும்போது, என்னைப்பார்த்து பான்சோத் என்று வலுவில் சொன்னதால் வெட்டிப் போட்டேன் என்று சொன்னதைக்கேட்டு, அவ்வரசனும் இவனை வெட்டிப்போடும்படி உத்தரவு செய்யுங்காலத்தில், மந்திரி இவனை வெட்டக்கூடாது, இவனை மாசம் ஒன்றுக்கு ஐம்பதுரூபாய் சம்பளம் போட்டு வைத்துக்கொள்ளவேணுமென்று சொன்னபடி, இராஜாவும் உத்தரவுகொடுத்து, சிலகாலம் அப்படி வைத்துக்கொண்டிருக்கும்போது, டில்லிபாட்சா அனேககோடி சேனைகளைச் சேகரித்து வைத்துக்கொண்டு இவனுக்குச் சொல்லிவிட்டதாவது "நீ உன் சீமையை மரியாதையாய் நமக்கு விட்டுவிடுகிருயா? அல்லது நாம் யுத்தத் திற்கு வருகிறதா?" என்று தூதனை அனுப்பிவைத்ததில் அரசன் மந்திரியினிடத்தில் ஆலோசித்ததில் மந்திரி ஒரு கடிதத்திற்குள் மலத்தைவைத்து, மேலே அநேக காகிதங் களை மூடி ஒரு நவரத்தினப் பெட்டிக்குள்வைத்துப் பூட்டி மொகர் வைத்து "இராஜாவின் கையெழுத்து சகிதமாய் இந்தப் பெட்டியைக் கொண்டுவருகிற இந்தசாய்பும், தாங்களும்

தனித்துவைத்துப் பார்வையிட்டதின்பேரில், தங்கள் இஷ்டம்போல நடப்பதற்கு மந்திரி முதலானவர்களையும் அனுப்பிவைத்திருக்கிறேன்" என்று கடிதத்தையும் இவர்களையும் அனுப்பினபடி, பாக்ஷா தனித்து ஒரு கொட்டடிக்குள் இவனைப் பெட்டிசகிதமாய்க் கூட்டிப் போய் பெட்டியைத் திறந்து கடிதப் பொட்டலத்தைப் பிரித்துக் கைவைத்து மோந்து பார்த்ததில் நாறும்போது, "பான்சோத்! என்ன கொண்டுவந்தாய்?" என்று சொன்ன தும் இவன் அவனை வெட்டிப்போட்டதால், உடனே மந்திரி மற்றவர்களைச் சமாதானம் பண்ணி, அந்தச் சீமையையும் பட்டங்கட்டிய கதைபோலவறிக.

136-வது தரங்கம்.

வாசனையால் சங்கற்பமும், சங்கற்பத்தால் வாசனையும் விருத்தியாகும்:—

விவேகிக்கு வாசனுவசத்தாலுண்டாகிற, விபரீதமான மனதின் விஷய சங்கற் பத்தை, நிரோதிப்பதினுலாவது, விஷயம் பொய்யென்று பார்ப்பதினுலாவது சங்கற்பமும் சத்தியபுத்தியும் கெடும். [எ-தி] இருதலை நாகத்தின் ஒருதலையைக் கொய்தாலும் அது சாவதுபோல அறிக. ஐயா, வாசனையால் சங்கற்பம் விருத்தியாகிறதென்றும், சங்கற்பத் தால் வாசனை விருத்தியாகிறதென்றும், இந்த இரண்டுகளால், விஷயத்தில் சத்தியபுத்தி விருத்தியாகிறதென்றும், சத்தியபுத்தியால் ராகத்வேஷங்கள் விருத்தியாகிறதென்றும், ராகத்வேஷங்களால் புண்ணிய பாப மிசிரங்களான கர்மங்கள் விருத்தியாகிறதென்றும், அந்தக் கர்மங்களால், தேவ மனுஷ திரியக்காதி ஜன்மங்கள் விருத்தியாகிறதென்றும், அந்த ஜன்மங்களால் தாபத்திரய துன்பங்கள் விருத்தியாகிறதென்றும், இப்படி பரம்பரை யாய்ச் சம்சார ஆரண்யமானது, அனந்தகோடி துர்வாசனைகளாகிற துஷ்ட மிருகங்க ளோடேகூடி, விருத்தியாய்வருகிறதென்றும் சாஸ்திரங்களில் இப்படிச் சொல்லப்பட்டிருக் கும்போது, தாங்கள் லகுவாய் சங்கற்பத்தையாவது, சத்தியபுத்தியான வாசனையை யாவது கொன்ருல், இருதலை நாகத்தினுடைய தலைகளில் ஒருதலையைக் கொய்தால், அந்த நாகம் இறந்துபோவதுபோல, சம்சாரம் நசித்துப்போமென்று சொன்னீர்களே, அப்படிச் சுலபமாய்ச் சம்சாரம் நசித்துப்போகிறதாயிருக்கும் பக்ஷத்தில், சகலமான ஜீவ கோடிகளும் அனுதிகாலமாய், தொன்றுதொட்டு இந்தச் சம்சார சமுத்திரத்தில் முழுகித்த பித்துக்கொண்டு, எண்ணத்தொலையாத சிருஷ்டிகளும், எண்ணத்தொலையாத பிரளயங் களும், வண்டியில் சக்கரம் சுற்றுவதுபோலச் சுற்றி வந்துகொண்டிருந்தும், இதுவரையில் இந்தச் சம்சார சமுத்திரத்திலிருந்து கரையேருமல் தபித்துக்கொண்டிருப்பானேன்? தாங்கள் மகா தயாளுவாய், பிறர்களுடைய துக்கத்தைக்கண்டு சகியாதபேர்களாய், சரணு கதிபண்ணின பேர்களுக்கு கைம்மாறன்றியில் காப்பாற்றுகிறவர்களாய், தன்னுயிர்போல மன்னுயிர்களையும் பார்க்கிறவர்களாய், ஈசன்முதல் நீசன் வரையிலுள்ள, சகல ஜீவர்களை யும் சமானமாய்ப் பார்க்கிறவர்களாய், எப்போதும் இராப்பகல் பாராமல் பிரம்மானந்த அமிர்த வருஷத்தை, மழையானது பிராம்மணன் முதல் பறையன் வரையில் தாரதம்மிய மன்றியிற் பெய்வதுபோல வருஷிப்பவர்களாயும், சூரியன் சகலமானபேர்களுடைய

கண்ணை, மறைத்திருந்த அந்தகாரத்தைப் போக்கி, பிரகாசம் பண்ணிவைப்பதுபோல அஞ்ஞான அந்தகாரத்தைப் போக்கி, ஞானப்பிரகாசத்தைப் பண்ணிவைக்கிறவர்களாயும், சந்திரனைப்போல சகலருக்கும் ஆஹ்லாதம் பண்ணிவைக்கிறவர்களாயு மிருக்கும்போது, ஏன் எல்லோரையும் கடைத்தேற்றிவைக்கக்கூடாதென்று கேட்பாயாகில், அதற்குத்தரம் சொல்லுகிறோம். கேள்:— மழை பெய்யும்போது கர்ப்பகிரஹத்திற்குள் போயிருக்கிறவனையும், சூரியன் குருடனையும், சந்திரன் பிணத்தையும், எப்படி நனைத்துக் குளிரப்பண்ணவும், சகலத்தையும் பார்க்கும்படி பிரகாசம் பண்ணவும், சந்தோஷப்படுத்தவும் செய்யமுடியாததுபோல, குடும்பமான கர்ப்பக்கிரஹத்துக்குள் நுழைந்திருக்கிறவர்களாயும், விவேகமாகிற நேத்திரமில்லாதவர்களாயும், தேகாத்மபுத்தியாகிற பிணத்தன்மையுடையவர்களாயுமிருக்கிற ஜீவர்களை நாம் என்னமாய்க் கரையேற்றமுடியும்?

137-வது தரங்கம்.

அவிசாரமே பந்தம்:—

அவிசாரந்தான் பந்தஹேது. [எ-தி] எஜமானன் கணக்குப்பாராமலிருப்பதே நஷ்டத்திற்கு ஹேதுவானதுபோலவறிக. [இ-து] ஜகத்து அவிசாரத்தில் இருந்து, விசாரத்திற்காணுமற் போகும் [எ-தி] சுயம்பாகம் கொடுக்கிற சத்திரத்தில் ஒருவன் போய், நாங்கள் பத்துப்பேர்களென்று சொல்லி, சதாவர்த்தி வாங்கி வெகுகாலமாய் வரும்போது, ஒருக்கால் நீங்கள் பத்துப்பேர்களும் எங்கேயென்று கேட்கும்போது ஒப்புவிக்கமுடியாமல் ஓடிப்போவதுபோலவறிக. [இ-து] தேகமே தன்னைவிட்டுப் பிரிகிறதாயிருக்கும்போது, அதைச் சேர்ந்த புத்திர மித்திராதிகளுக்கும் இவனுக்கும் சம்பந்தமில்லை. [எ-தி] தோட்டமே பாத்தியமில்லையென்று தீர்ப்பானபின், அதைச்சார்ந்த தென்னம்பிள்ளை முதலானவையும், இவனுக்குச் சம்பந்தமில்லையென்பதுபோலவறிக. [இ-து] தத்துவங்களைப் பிரித்துப்பார்த்தவனுக்குச் சுகமும், அப்படிப் பாராதவனுக்குத் துக்கமும் வரும். [எ-தி] ரத்னம், கல்லுகளைப் பிரித்தறிந்தவனுக்குச் சுகமும், அப்படியறியாதவனுக்குத் துக்கமும் வருவது போலும், கல் செத்தைகளைத்தள்ளி அன்னத்தைப் புஜித்தவனுக்குச் சுகமும், தள்ளாமல் அன்னத்தைப் புஜித்தவனுக்குத் துக்கமும் வருவதுபோலும், குருவினிடத்தில் சுதர்க்கஞ் செய்தவனுக்குச் சுகமும், குதர்க்கஞ்செய்தவனுக்குத் துக்கமும் வருவதுபோலுமறிக. [இ-து] சுருதிக்குத் துவிதார்த்தம் செய்கிறவனிடத்தில் துக்கமும், அத்துவிதார்த்தம் செய்கிறவனிடத்தில் சுகமுமுண்டாகும். [எ-தி] தாய்க்கு, குடும்பத்தைப் பேதமாய் நினைக்கிறவனிடத்தில் துக்கமும், அபேதமாய் நினைக்கிறவனிடத்திற் சுகமும் வருவதுபோலவறிக. ஐயா, அவிசாரத்தினுலேயே, சகலவிதமான அனர்த்தமும் வருகிறதென்றும், விசாரத்தினுலேயே சகலவிதமான சுகமும் கிடைக்குமென்றும் சொன்னீர்களே, அதைத் திருஷ்டாந்தமூலமாய் அறிவிக்கவேண்டுமென்று கேட்பாயாகில், ஒரு அரசனுடைய படுக்கைக்குப் புஷ்பம் விரிக்கிற பண்டாரம், அந்தப் படுக்கையில் ஒருநாள் சற்றே படுத்துப் பார்க்கவேண்டுமென்று, வெகுநாளாய் நினைத்து வரும்போது, ஒரு ராத்திரி அவ்வரசன் பட்டணப்

பிரவேசம் போவதைக்கண்டு, அந்தப் பண்டாரம் வழக்கப்படி காம்பாய்ந்த புஷ்பங்களை மெத்தையில் விரித்து, அதன்பேரில் ராஜாவினுடைய போர்வையையும் போர்த்திக்கொண்டு படுத்தமாத்திரத்தில் நித்திரைபண்ணிக்கொண்டிருக்கும்போது, ராஜஸ்திரீவந்து வெற்றிலை முதலானவற்றை மடித்துவைத்துக்கொண்டு, ஜாடை பண்ணினதில் எழுந்திராததைப் பற்றி, அவளுங் கூடவே படுத்து நித்திரைபண்ணும்போது, அவ்வரசன் மந்திரியுடன் வந்து படுத்திருக்கிற இருவர்களையும் வெட்டுவதற்காக எத்தனிக்கும்போது, மந்திரி ராஜாவின் கையைப்பிடித்து அறைக்கு வெளியிற் கூட்டிவந்து, விசாரித்து வெட்டவேண்டுமென்று சொல்லி, அவ்வரசனை மறைத்துவைத்து வேலைக்காரியைக் கூப்பிட்டு, ராஜஸ்திரீயைமட்டும் எழுப்பிக்கொண்டு போகச்சொன்னபடி போனபின், ராஜாவும் மந்திரியும் வந்து பண்டாரத்தை யெழுப்பி, உள்ளதைச் சொல்லவேண்டுமென்று கண்டிக்கும்போது, அவன் உள்ளதைச் சொன்னதும், அவனை மறைத்துவைத்து ராஜஸ்திரீயைக் கூப்பிட்டு ராஜா நீ இந்தப் படுக்கையில் படுக்க ஏன் வரவில்லையென்று கேட்டவுடன், அவளும் நடந்ததைத் தெரிவித்தமாத்திரத்தில் அவ்வரசனுக்கு யாதொரு கல்மிஷமுமில்லாமற் போன கதைபோல, நீயும் உன்னையாரென்று விசாரியாமையால், உனக்கு அனுதிகாலமாய் வந்திருக்கிற பந்தத்தை விசாரத்தால் நிவர்த்திக்கக்கடவாய்.

138-வது தரங்கம்.

ஞான, அஞ்ஞானத்தின் தன்மை:—

சரீரத்தில் நானென்றுவந்த தாதாத்மியத்திற்கு அத்தியாசமென்றும் அஞ்ஞானமென்றும், சொருபத்தில் நானென்றுவந்த தாதாத்மியத்திற்கு அத்தியாசமில்லையென்றும், அது தத்துவஞான மென்றும் சொல்லப்படும். [எ - தி] புருஷனிடத்திலும், பரபுருஷனிடத்திலும் சேருகிறதுசரியானாலும் பதிவிரதையென்றும், விபசாரியென்றும் சொல்லுவது போலும், மழைஜலம் நதியில் விழுந்தால் தீர்த்தமாயும், சாக்கடையில் விழுந்தால் அசிங்கத்தண்ணீராயும் போவதுபோல வறிக. [இ - து] பிரம்மத்தினிடத்திற் சகலசக்திகளுமிருக்கின்றன வென்றும், அந்தப் பிரம்மமே நாமென்றுவேதமும், தாங்களும் சொல்லியிருப்பதாலும், அப்படியே நாம் பிரம்மமென்று நிச்சயமும் வந்திருப்பதால், இப்போது நமக்கு லட்சரூபாய் வேண்டுமென்று நாம் நினைத்தால் அப்படி வரக்காணேமே என்றால், நீ அறியாமையாற் சங்கிக்கிறாய். முன் உனக்குச் சொப்பனதிருஷ்டாந்தத்தைக் காண்பித்தோமல்லவா? அது எப்படியென்றால், சொப்பனுவஸ்தையிலுள்ள சகலசக்திகளும், உன் சக்தியென்று சொன்னதற்கு, ஐயா, சொப்பனத்தில் நான் பணம்வேண்டுமென்று நினைத்ததில் பிச்சைகூட அகப்படாமல் திண்டாடினேனே, அப்படியிருக்க எல்லாம் தன் சக்தியென்று எப்படிச் சொன்னீரென்று கேட்ட உனக்கு, அடே! நீ அப்போது விசுவனாகிய உன்னைமறந்து, தைஜசனென்கிற ஜீவனாய்ப்போனதால், உனக்கு நினைத்தது கிட்டவில்லையென்றும், விழித்தபின் உன்னைத்தவிர வேறொன்று மில்லாமல்போனதால், உனக்கதில் ஆசையற்றதுபோல, இங்கேயும் நீ உன்னை விசுவனாயெண்ணியிருக்கிறாயா? சித்தென்

றெண்ணியிருக்கிறுயா சொல்? நீ எப்போது பணத்தை இச்சித்தாயோ அப்போது விசுவ னென்ற ஜீவனுய்ப்போய், நீ உன்னை மறந்துவிட்டதால் உனக்கிந்த இச்சைவந்திருக்கிறது. நீயும் பிரம்மத்தில் விழித்தால், இந்த ஜகத்தெல்லாம் பொய்யாப் போய்விட்டால், உனக்கும் இரண்டற்ற பூரணபிரம்மமே தானென்று விளங்கும்போது இச்சை வராதென் றறிக. [இ-து] சரீராத்தியாசமுள்ளவரையிலும் சரீரத்திலுள்ள நாற்றம் தெரியாது, பிற்பாடு தான் அதிலுள்ள அசுத்தம்தெரியும். [எ-தி] அரும்பசியில் அபக்குவமான அன்னுதிகளிலே தோஷம்தெரியாமல் பிற்பாடு தெரிவதுபோலும், மலம் சரீரத்திலிருந்து வேருனபிறகு நாற்றம் தோற்றுவதுபோலு மறிக. [இ-து] பிரம்மாப்பியாசம் பண்ணப்பண்ண, தேகாதி களிலே நானென்கிறபுத்தி மெள்ளக் கரைந்துபோமென்பதற்கும், பிரம்மாகமென்கிறபுத்தி எவ்விதத்தாலும் கரையாது. [எ-தி] மண்சுவர், மழையிஞல் மெள்ளமெள்ளக் கரைந்து போகிறதுபோலும், கற்சுவர் அதிவிருஷ்டியாலுங் கரையாததுபோலு மறிக. [இ-து] புத்திக்கு அஞ்ஞானப்பிரமையால் துக்கமும், தன்னுடைய யதார்த்தஞானத்தால் சுகமும் வரும். [எ-தி] சொப்பனத்தையும் ஜாக்கிரத்தையும்போல வறிக. [இ-து] சுழுப்திச் சுகத்திற்கும் சமாதிசுகத்திற்கும் அதிகபேதமில்லை. சகலமதங்களுடைய சித்தாந்தங் களும் அஞ்ஞானபூமி, ஞானபூமி இரண்டுக்குள்தான் சேர்ந்திருக்கவேண்டும். [எ-தி] எந்த ஊரில் யார் பிள்ளைபெற்றுலும் ராப்பகல் இரண்டுக்குள்தான் பிறந்திருக்கிறதுபோலும், எந்தச்சரீரிகளும் தூக்கம், விழிப்பு இரண்டவஸ்தைகளில் தானிருக்கவேண்டுவதுபோல வறிக. [இ-து] ஜாக்ர சொப்பன சுழுப்தி துரியம் நான்கவஸ்தைகளிலும் புருஷன் ஆத்மா வைத்தேடி அனுபவஞ்செய்கிற தாரதம்மியத்துக்கு யுக்தி:— கையிலிருக்கிற மோதிரத்தை மறந்து, வெளியில் தேடுவதுபோலும், உள்ளே தேடுவதுபோலும், விளக்கணைத்து இருட் டில் ஒன்றும் தெரியாமலிருப்பது போலும், வெளிச்சத்திற் கையிலிருக்கிற மோதிரத்தைக் கண்ணுற்கண்டு சந்தோஷிப்பவன்போலும் அறிக. [இ-து] அஞ்ஞானம் கூனிபோல, ஆத்ம ராமனுக்கும், பிரம்மபரதனுக்கும், மித்ரபேதம் செய்ததும், வசிஷ்டராகிய ஞானகுரு, ஆத்ம ராமனுக்கும் பிரம்மபரதனுக்கும் சக்கியம் பண்ணிவைத்ததுபோலுமறிக. [இ-து] அஞ்ஞான காலத்தில் தத்துவம் தெரியாமல் தட்டுக்கெடுவானென்பதற்கும், ஞாநதசையில் தத்துவம் தெரிந்து தட்டுக்கெடாமலிருப்பன். [எ-தி] இருட்டுவேளையில் நடப்பவனையும் பகலில் நடப்பவனையும் போலவறிக. [இ-து] தேகம் நானென்பது, வடை முதலானதைச் சாப்பிடு வதால், துக்கம் வருவதுபோலும், பிரம்மம் நானென்பது சித்தகுளிகை சாப்பிட்டுச் சுகிப் பதுபோலும்; ஜாக்ரத்திலும் சுழுப்தியிலும் துக்கம் சுகம் காணுவதுபோலுமறிக. [இ-து] ஞானத்தோடே கூடின யோகம் சாரம், ஞானமில்லாத யோகம் சாரமில்லை. [எ-தி] திருமங்கலியத்தோடேகூடின ஆபரணம், சாரமாயிருப்பதுபோலும்; அதில்லாதேபோனுல் சாரமில்லாததுபோலுமறிக. [இ-து] சித்தான தனக்கு அஞ்ஞானமும், அதிலிருந்து அவிவேகமும், அபிமானமும், ராகாதியும், கர்மமும் சரீரமும், விஷயமும் துக்கமும், இவை முதலானவைகள் வருவதற்கும், ஞானத்தால் அஞ்ஞானுதிகள் அடைவாய்த் தீர்வதற்கும் யுக்தி:— சாஸ்திரிகள் புத்திரன் தன் குலத்தை மறந்து, வருணுசிரம விவேகமற்று,

விடசிரோமணியென்று அபிமானித்து, மற்றவிடர்களிடத்தில் ராகத்வேஷாதிகளையடைந்து, அடிதடி முதலான கர்மத்தைப்பண்ணி, அதனுல் விலங்கிற் கட்டுப்பட்டு, அனந்த துக்கத்தையடைவதும், பிராம்மணனென்ற ஞானத்தால் அவைகள் தீர்வதுபோலும்; இன்னமொருவிதமாவது.—அஞ்ஞானத்திலிருந்து ஆவரணமும், அதிலிருந்து தாதாத்மியமும், அதிலிருந்து கர்மபரிணமமான விக்ஷேபமுமுண்டாச்சுதென்றும், கர்மோபாசனைகளால், இந்தச் சம்சாரமூலமான அஞ்ஞானுதிகள் நசியாமல் விசார ஜன்னிய ஞானத்தால், மூலமும் தத்காரியங்களான ஆவரணுத்தியாசங்களும் நசிக்குமென்றும், விக்ஷேபம் பிராரப்தாந்தத்தில் நசிக்குமென்றும் சொல்லியிருக்கிறதற்கு யுக்தி:—ஒரு விதையிலிருந்து மரமுண்டாய், வெகுகாலமாய் விருத்தியாயிருக்கும்போது, அந்த மரத்தை வேரோடே வெட்டிக் கீழே தள்ளினபின், அடி வேரையும் நுனிக் கொப்புகளையும் வெட்டியெறிந்து, நடுக் கட்டையை மட்டும் பலகை முதலானதாய்ச் செய்து, எரிக்காமல் வைத்துக்கொள்வதுபோலும்; இன்னும் சுதிருஷ்டியென்கிற புருஷன் அஞ்ஞான இரவில் தன் ஞானரத்ன மோதிரத்தை நழுவவிட்டமாத்திரத்தில், அஞ்ஞான இருட்டானது ஆவரணரூபமாய் இவன் கண்ணை மறைத்து, பிராந்திசித்தாபேதமான பஞ்சகோசங்களை நானென்றிருக்கிற, தாதாத்மியத்துக்குத் திருஷ்டாந்தத்தில், புருஷனும் இருட்டும் அதிலுள்ள பதார்த்தமும், மற்றுமுள்ளதெல்லாம் ஒன்ருகத் தோற்றின பிற்பாடு, விக்ஷேபதுக்கமாகிற தூணில் முட்டிக்கொள்வதாலுண்டாகிய புண் வேதனையால், துக்கப்பட்டுக்கொண்டிருக்கும்போது, இவன் பிராணதாதாவான குருநாதன், வத்சகோவின்நியாயம்போல இவனைத் தேடிக் கொண்டுவந்து, நழுவவிட்ட ஞானரத்ன மோதிரத்தை யெடுத்துவந்து, இவனுக்குக் கைக்குமெய்யாய்க் காண்பித்தபின், இருட்டுப்போய், மறைப்புப்போய், அத்தியாசத்தால் பிராந்திசித்தாபேதத்தை யடைந்திருந்ததும்போய், அதிலுண்டான பிராரப்தாந்தமாகிற மட்டும், புசிப்பதால் தீர்த்துக்கொள்ளுவதுபோலவே, ஜீவன்முக்தி தசை கர்மக்ஷயம் வரை யிருக்குமென்றறிக. [இ-து] வாக்கால் பிரம்மத்தைச் சொல்லுகிறவனுக்கும், நாம் யாரென்று விசாரணைபண்ணுகிறவனுக்கும், மனோராச்சியம் கூடும், கூடாமைக்கும் யுக்தி:—வாடிக்கையாய் ரோட்டில் வண்டியைக் கட்டிவிட்டு வண்டிக்காரன் வண்டியில் தூங்கும்போது, மாடு தானுகவே முன் வண்டியைப் பார்த்துப் போவதுபோலும், நடக்கிறவனுக்குத் தூக்கம் கூடாததுபோலும்; சேவகனுக்கும் ஜட்ஜிக்கும் ஆலோசனை வேண்டாமை, வேண்டுவதுபோலுமறிக. [இ-து] அஞ்ஞான மார்க்கத்திற்கும் ஞானமார்க்கத்திற்கும் இவ்வளவே பேதம்; அதாவது, அது ஆரம்பமுதல் முடிவுவரை, கொல்லன் உலைக்குப் போவதுமுதல் முடிவுவரை, துக்கமே காணப்படுவதுபோலத் துக்கமே காணப்படுகிறது, இது ஆரம்பமுதல் முடிவுவரை, யுவதிக்கு நாயகனைப் பார்ப்பதுமுதல் போகாந்தம் வரை சுகமாயிருப்பதுபோல, குருவைத் தரிசித்தது முதல் ஆத்ம சாக்ஷாத்கார அனுபவம் வரும் வரை சுகமே மேன்மேலும் காணப்படுகிறதுபோலுமறிக. [இ-து] நாமரூபாத்மகமான திரிபதார்த்தத்தில், ராகத்வேஷம் வருமேயல்லாமல், நாமரூபரகிதமான அறிவே தானென்பதில், யாருக்கும் ராகத்வேஷம் வருவதற்கு இடமில்லை. [எ-தி] வீடு முதலானவற்றை

என்னதென்று சொல்வதால் ராகத்வேஷம் வருகிறதேயல்லாமல், என்சூரியனென்று சொல்வதால் யாருக்கும் ராகத்வேஷம் வராததுபோலவென்றறிக; இன்னும் பிராம்மணுதி வருணங்களுடைய ஒருவீட்டுக்கொருவீடு பேதமாயும், ராகத்வேஷத்தைக் கொடுப்பது போலும், பிராம்மணன் முதற் சண்டாளன் வரையில் என்ஊர் என்று சொல்வதில் யாருக்கும் ராகத்வேஷமின்மைபோலவறிக. [இ-து] ஆத்மாவாகிய தான் நிர்த்தோஷனுயிருந்தும், தனக்குப் பந்தம் முதலான துக்கம் வருவதற்குக் காரணமேதோவெனில், ஒருவன் யோக்கியனுயிருந்தும், அயோக்கியர்களுடன் அறியாமையாற் சகவாசம் வைத்துக்கொண்டதால் அவர்கள் பொய்ப் பத்திரமெழுதி, இவன் கையெழுத்துப்போலப் போட்டுக்கொண்டு, இவனை நிர்ப்பந்தப்படுத்திக்கொண்டுவரும்போது, அதைரியத்தால் நியாயஸ்தலத்திற்குப் போகாமல் அவர்களுடைய ஹிம்சையை ஒப்புக்கொண்டு வந்தான். அதன் பின் இவனுக்குத் தைரியமுண்டாய், எப்போது நியாயாதிபதியான ஜட்ஜியினிடத்தில், இவனுடைய நியாயத்தை விசாரணை மூலமாய் நிரூபிக்கிறுனே, அப்போதே அவர்களே புரட்டுக்காரர்களென்றும், இவன் யோக்கியனென்றும் தீர்மானமாவதுபோல, இந்த ஆத்மாவும் அஞ்ஞானுதிகளுடன் அறியாமையாற் சகவாசஞ் செய்ததால், அவர்கள் இவரைக் கர்த்தாவென்று வைத்து, கர்மங்களையுண்டுபண்ணியிருப்பதால், எப்போது குருநாதனுடைய சன்னதியில் விசாரணை இவன் செய்கிறுனே, அப்போதே அந்த அஞ்ஞானுதிகளே கர்த்தாக்கள், இவன் அகர்த்தாவென்று உறுதிபண்ணப்படுகிறுனென்றறிக. [இ-து] தன்னைத் தெரியாதகாலத்தில்தான் தனக்குக் கருத்துருத்துவமுதலான சகல துன்பங்களும் தோன்றும், தன்னையறிந்த பிற்பாடு கருத்துருத்துவாதி துக்கம் ஒன்றும் வாராது. [எ-தி] இருட்டுவேளையிற் பிள்ளையைக் கள்ளனென்று நினைத்து, அடிதடி முதலான துக்கங்களுண்டாய், வெளிச்சமான பிற்பாடு, பிள்ளையென்று தெரிந்தமாத்திரத்தில், மேலே சொன்ன சகலமும் விட்டுப்போனதும் தவிர, முந்தித்தோன்றின பிராந்தியும் அதில் தோன்றின செய்கையுங்கண்டு அதிசயப்படுகிறவன்போலவறிக. [இ-து] ஆத்மாவுக்குத் தன் அஞ்ஞானத்தால் பந்தமும், தன் ஞானத்தால் வீடும். [எ-தி] ராஜகுமாரன் தசமன் முதலானவர்களுடைய அனுபவமே சாக்ஷியென்றறிக. [இ-து] சமாதியிற் சித்தமிருப்பதற்கும், விஷயத்திலிருப்பதற்கும் யுக்தி:— ராஜாவோடே சிம்மாசனத்திலிருக்கிற ஸ்திரீயையும், கிருமிகளோடே கூடின முடவனைத் தூக்கித் திரிகிறவளையும்போலவறிக. [இ-து] சொரூபப் பிரக்ஞையை மறக்க மறக்க, அகங்காரம் விருத்தியாகும். சொரூபப் பிரக்ஞை வளர வளர அகங்காரம் நசிக்குமென்பதற்கு யுக்தி:— கிருஷ்ணபக்ஷம் சுக்கிலபக்ஷம்போல அறிக. [இ-து] நான் பிரம்மமென்று விளங்குவது முன்னமேயிருந்தால், ஞானத்தை வருத்தப்பட்டுக் குருமுகமாய்ப்பெறத் தேவையில்லை, அல்லது பிரம்மத்தில் அறியாமையானது அனுதியாய்க் கூடவே உண்டாயிருக்குமானுல் அது ஞானத்தால் எப்படிக் கெடும்? அப்படிக் கெட்டாலும் மறுபடி அஞ்ஞானம் வந்து பிரம்மத்தை விளங்கவொட்டாமல் மறைக்குமேயென்ருல், அப்படி அஞ்ஞானம் திரும்ப வராது, அதற்கு யுக்தி:— ரத்னமுண்டாகும்போது துருவோடேகூடி உண்டாயிருப்பதால், கன்னுனுடைய

சாணையிலுல் துருப்போய், மெருகிலுல் பிரகாசமாய் விளங்குகிற ரத்னத்தில், மறுபடி துரு வராமல் விளங்கிக்கொண்டிருப்பதுபோலவறிக. ஐயா, அஞ்ஞானம் அவிசாரத்தை உபஜீவித்துக்கொண்டிருக்கிறதென்றும், அந்த அஞ்ஞானம் ஞானத்தாற் கெடுமென்றும், அந்த ஞானம் விசாரணையால் வருமென்றும் சொன்னீர்களே, இந்த அஞ்ஞானம் அநிர்வசனீயமென்பதற்கும், அது ஞானத்தாற் கெட்டுப்போனுலும் திரும்ப அஞ்ஞானமுண்டாக மாட்டாதென்பதற்கும், சுருதி யுக்தி அனுபவமென்னவென்று கேட்பாயாகில், அதற்குத்தரம் சொல்லுகிறோம் கேள்:—அஞ்ஞானமானது சத்தென்றுஞ் சொல்லக்கூடாது, பிரம்மஞானத்தாற் கெட்டுப்போவதால்; அதை அசத்தென்றுஞ் சொல்லக்கூடாது—மலடி மகன் முயற்கொம்பு, ஆகாச புஷ்பமுதலானவைகள் போலத் தோற்ருமலிராமல், நான் என்னையறியேன், நான் அஞ்ஞானியென்று சகலமான பேர்களாலும் அனுபவிக்கப்படுகிறபடியால்; சதசத்தென்றுஞ் சொல்லக்கூடாது—ஏனென்ருல், இருட்டும் வெளிச்சமும் சேர்ந்திராதது போலும், மலடி பிள்ளையும் நிஜப்பிள்ளையும் சேர்ந்திராததுபோலும், ஆகாச புஷ்பமும் பூமியில் செடியிலுண்டாகிற புஷ்பமும் சேர்ந்து மாலையாக ஆகாததுபோலும், சத்தும் அசத்தும் விரோதியானதால் சேர்ந்திராது. இந்த ஸ்தூல ஆகாசத்திற்கே வடிவமில்லாத போது, சூட்சும ஆகாசத்திற்கும் காரணமான அஞ்ஞானத்திற்கு வடிவமில்லாமையால் சாவயவமென்று சொல்லக்கூடாது. நாமரூபாத்மகமான பிரபஞ்சவடிவாய்த் தோற்றுகையால் இதை நிரவயவமென்றுஞ் சொல்லக்கூடாது. இரண்டுக்கும் விரோதமாகையால் சாவயவ நிரவயவமென்றுஞ் சொல்லக்கூடாது. இந்திரஜாலம் செய்கிற புருஷனை விட்டு இந்திர ஜாலசக்தி வேருயிராததுபோலும், நித்திராசக்தி புருஷனை விட்டு வேருயிராதது போலும், இந்த அஞ்ஞான சக்தியும் ஆத்மாவை விட்டு வேருயிராததால் பின்னமென்றுஞ் சொல்லக்கூடாது. இந்தச் சக்தி ஒன்றில்லாவிட்டால், ஆத்மாவுக்கு சிருஷ்டியாதி தொழில்கள் உண்டாகாவாகையாலும், இது பொய்யாய் விசாரத்தாற் போவதுபோல ஆத்மாவும் பொய்யாகுமென்று சொல்லும்படி வருவதால், அபின்னமென்றும் சொல்லக்கூடாது. ஆகாசமும் கடபடமும் ஒன்ருய்ப் போகாததுபோல, பின்னுபின்னமென்றும் சொல்லக்கூடாது. இப்படி ஒன்பதுவிதத்தாலும் நிச்சயம் பண்ணக்கூடாத சக்தி எதுவோ அதுவே அஞ்ஞானமென்று சுருதி சொல்லுகிறது. யுக்தியாவது:—புருஷனிடத்திலிருக்கிற நித்திராசக்தியானது சொப்பனப்பிரபஞ்சத்தைத் தோற்றுவிப்பதால் எப்படி அசத்தென்றும் சொல்லக்கூடாதோ, விழித்தமாத்திரத்தில் அச்சக்தி காணுமற்போகையால் சத்தென்றும் எப்படிச் சொல்லக்கூடாதோ, இரண்டுக்கும் விரோதமாகையால் சதசத்தென்றும் எப்படிச் சொல்லக்கூடாதோ, அப்படிப்போலவறிக. இப்போது நம்மிடத்தில் தோன்றுகிற சங்கற்ப சக்தியானது, ராகத்துவேஷ சுக துக்காதி விகாரமாய், தோற்றுவதால் அசத்தென்றுஞ் சொல்லக்கூடவில்லையோ, உண்டாகிற நினைப்பு, உத்தரக்ஷணத்தில் போனவிடந் தெரியாமற் போகையால், சத்தென்றும் சொல்லக்கூடவில்லையோ, உபயவிருத்தமாகையால் சதசத்தென்றும் சொல்லக்கூடாமலிருப்பதே அனுபவமாம். இந்த அஞ்ஞானம் ஞானத்தாற் கெட்டுப்போனபின் ஒருக்காலுமுண்டாகமாட்டாது. [எ-தி] வறுத்த விதை முளையாதது

போலும், குத்தின அரிசி திரும்ப நெல்லாக முளையாததுபோலும், தத்துவ ஞானத்தால் எரிக்கப்பட்ட அஞ்ஞானம் திரும்ப வாராதென்றறிக.

139-வது தரங்கம்.

ஞானத்திற்கும் அஞ்ஞானத்திற்கும் விரோதமேதவிர, ஆத்மாவிற்கும் அஞ்ஞானத்திற்கும் விரோதமில்லை:—

ஆத்மாவிற்கும் அஞ்ஞானத்திற்கும் விரோதமில்லை. ஞானத்திற்கும் அஞ்ஞானத்திற்கும் விரோதம். [எ-தி] தேகத்திற்கும் வியாதிக்கும் விரோதமில்லை, மருந்துக்கும் வியாதிக்கும் விரோதம் போலும்; கட்டைக்கும் கரையானுக்கும் விரோதமில்லை, அதைக் கடைந்தெடுத்த தீக்கும் கரையானுக்கும் விரோதம் போலும்; கண்ணுக்கும் இருட்டுக்கும் விரோதமில்லை, வெளிச்சத்திற்கும் இருட்டுக்கும் விரோதம் போலும், ஆகாசத்திற்கும் மேகத்திற்கும் விரோதமில்லை, சண்டமாருதத்திற்கும் மேகத்திற்கும் விரோதம் போலுமறிக. ஐயா, அஞ்ஞானத்திற்கும் ஆத்மாவிற்கும் விரோதமில்லையென்றும், ஆத்மஞானத்திற்கும், அஞ்ஞானத்திற்கும் விரோதமென்றும் சொன்னீர்களே, அது எப்படிச் சொல்லலாம்? பரமாத்மாவோவென்றால் சுயம்பிரகாச வஸ்துவாயிற்றே; அஞ்ஞானமோவென்றால் மகத்தான இருட்டாயிற்றே; அப்படியிருக்கும்போது, இந்த ஆத்மாவில் அஞ்ஞானம் எப்படிச் சேர்ந்திருக்கக்கூடும்? அப்படிச் சேரக்கூடாதிருக்கும்போது அஞ்ஞான காரியமான ஆவரணம் எப்படி வரக்கூடும்? அப்படி வராதிருக்கும் பக்ஷத்தில் விக்ஷேப சக்தியுண்டாய், அதிலிருந்து சூக்ஷ்ம பூதங்களும், அதிலிருந்து பதினேழு அவயவங்களான, சூக்ஷ்ம சரீர முதலான, பிரம்மாண்டமுதலாயுள்ள, ஸ்தூலப் பிரபஞ்சத்தையும், பௌதிகமான சரீராதிகளையும், தாபத்திரய முதலான சம்சார துன்பங்களையும் எப்படி உண்டுபண்ணக்கூடும்? இப்படிச் சர்வ காரணமான அஞ்ஞானத்தை, ஆத்மா நிவர்த்தி பண்ணமுடியாதிருக்கும் போது, ஆத்மாவினிடத்திலுண்டான தத்துவ ஞானம் இந்த அஞ்ஞானத்தை எவ்விதமாய் நிவர்த்திக்கலாமென்று கேட்பாயாகில், அதற்குத்தரம் சொல்லுகிறேம், கேள்:— நீ விவகாரத்தையும் பரமார்த்தத்தையும் தெரிந்துகொள்ளாமல் இப்படிச் சங்கித்தாய்! பரமார்த்தத்தில் சுயம்பிரகாசமான ஆத்மாவினிடத்தில், அஞ்ஞானமாவது, அதன் காரியமான ஆவரண விக்ஷேபாதி சம்சாரபந்தமாவது, அவைகளை நிவர்த்திக்கிற தத்துவஞானமாவது, யாதொன்றும் இல்லவேயில்லை. விவகாரத்திலேயோவென்றால், அஞ்ஞான முதலான சகலமும், அனுபவத்தில் ஆத்மாவினிடத்திற் காணப்படுவதால், ஆத்மாவுக்கும் அஞ்ஞானாதிகளுக்கும் விரோதமில்லை. ஆத்மானாத்ம விசாரத்தாலுண்டாகிற தத்துவஞானத்தால், அஞ்ஞானமும் அதன் காரியமான ஆவரணங்களும் தாதாத்மிய அத்தியாசங்களும், அனாத்ம வாசனைகளும், கருத்துருவத்தாலுண்டுபண்ணப்பட்டிருக்கிற அனந்தகோடிவிதமான, சஞ்சிதகர்மபந்தங்களும் நிவர்த்தியாகுமென்று, சுருதி ஸ்மிருதி இதிகாச புராணங்களிலும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதற்கு யுக்தியென்னவென்றால், சூரியனால் எரிக்கக்கூடாத இவ்வுலகத்திலுள்ள வஸ்துக்களை, சூரியகாந்தச்

சிலையில் சம்பந்தப்பட்டிருக்கிற அந்தச் சூரியகிரணமே, அக்கினியாகி சகலத்தையுமெரிப்பதுபோலும், அக்கினியை ஆசிரயித்துண்டான புகையானது ஊதுகுழலால் ஜ்வலிதம் பண்ணப்பட்டு அப்புகை நிவர்த்தியாவது போலும், சூரியனை ஆசிரயித்துண்டான மேகங்கள், அச் சூரியனுல் நிவர்த்திபண்ணமுடியாமல் காற்றினுல் நிவர்த்திபண்ணப்படுவது போலும், காலில் தைத்த முள்ளை முள்ளுவாங்கியால் எடுத்தெறிவது போலும், தன் வஸ்திரத்திலேறியிருக்கிற அழுக்கை வெள்ளாவியால் மாற்றவேண்டியிருப்பது போலும், செம்பிலுண்டான களிம்பைப் புளியால் தேய்த்துப் போக்கடிக்கவேண்டியிருப்பது போலும், தன் முகத்திலிருக்கிற கரியைக் கண்ணுடியால் பார்த்துத் துடைக்கவேண்டியிருப்பது போலும், தன் கண்டத்திலிருக்கிற ஆபரணத்தை மறந்தவன், பிறர் சொல்லித் தெரிந்து கொள்ளுவது போலும், இந்த ஆத்மாவினிடத்திற் கற்பிதமாய் வந்திருக்கிற அஞ்ஞானுதிகளை, சற்குரு கிருபையாற் பெறப்பட்ட ஞானத்தினுலேயே கெடுத்து நித்தியானந்தமாய் வாழக்கடவாய்.

140-வது தரங்கம்.

பஞ்சகோச அத்தியாசங்களும், அது நிவர்த்தியாகுந் தன்மையும்:—

அன்னமய கோசத்தை நானென்பது,— பொம்மையை நானென்பது போல மித்தியாத்தியாசமாம், அது மலம் போலவென்று விவேகத்தால் தள்ளத் தக்கது. கர்மேந்திரியத்துடன் கூடிய பிராணமயனை நானென்பது,— பிணம் தூக்குகிறது முதலான, தொழில்களைச் செய்கிற பறையன், சக்கிலியன் போலும், தத்துப்பிள்ளையை யெடுத்துத் துக்கப்படுகிறவள் போலும், இதராத்தியாசமென்றறிந்து, சர்வ விதத்திலும் நிகிருஷ்டர்களான, நீசர்களைப்போலப் பிராணமயகோச அத்தியாசத்தைத் தள்ளத்தக்கது. மனேமய கோசத்தை நானென்பது,— ஓடுகிற ஜலப்பிரதிபிம்பம்போல, இதரேதராத்தியாசமென்று அறிந்து குடிகாரன்போல என்று தள்ளத்தக்கது. விஞ்ஞானமயகோசத்தை நானென்பது,— வந்தபேர்களுடைய வஸ்திரத்தை யெல்லாம், குறிபார்த்தெடுத்துக் கொடுக்கிற வண்ணுன் போலும், தப்தாயபிண்டம்போலும், அன்னியோன்னியாத்தியாசமென்று அறிந்து, நான் கர்த்தாவென்கிற புத்தியை, நான் சாக்ஷியென்கிற ஞானத்தால் தள்ளத்தக்கது. ஆனந்தமயகோசத்தை நானென்பது,— திருடனை நானென்பதுபோலும், கண்ணைமறைக்கிற இருட்டுப்போலும் சத்தியாத்தியாசமென்று அறிந்து, சொரூபத்தில் விழிப்பாகிற தீபத்தால், தள்ளத்தக்கது. ஆகையால் தத்வஞானியாகிற பிராம்மணன் எப்போது, எப்போது, இந்த அத்தியாசங்கள் சம்பந்தித்தனவோ, அப்போதெல்லாம் இதுஇது இன்னஇன்ன அத்தியாசமென்று சொன்ன திருஷ்டாந்தப்பிரகாரம், அறிந்து தள்ளினுல்தான் பார்ப்பானுகுவன், இல்லாவிடிற் கீழ்ஜாதியான பறையனுய்ப் போய்விடுவன். இதின்கருத்து,— நானென்கிற ஆத்மா, எதுவரை பஞ்சகோசாத்தியாசத்தை விடவில்லையோ, அதுவரை தேவ மனுஷ்ய திரியக்காதி ஜென்மப்பிராப்தியும் போகாது, பிரம்மசாக்ஷாத்கார ரூபமான முக்தியும் வராது சித்தம். ஆனதினுல் எதுவரை, அவஸ்தாத்திரயங்களை நானென்றும், சத்திய

மென்றும் பாவித்திருக்கிருனே, அதுவரை மேலேசொன்ன பஞ்சகோசாத்தியாசமும் காணப் படும். சாங்கியயோகங்களாகிற துரியாவஸ்தையிலிருந்துகொண்டு, கோசாத்தியாசங்களைத் தள்ளி, அவஸ்தாத்திரய சாக்ஷியாக எப்போது தன்னையறிகிருனே, அப்போது ஆனந்த மயனும், விஞ்ஞான மயனும், திரியைப்பற்றி விளங்குகிற தீபம்போல விளங்கிக்கொண் டிருந்ததால், நானென்ற அகம் விருத்தியாகிற திரியில்லாமற் போனதால், அத்தியந்தம் அசத்தாய்ப் போய்விடுகிருர்கள். மனோமயன் கானல் ஜலம்போல, சத்தசத்தென்று நிர்ணயமில்லாமல் பொய்யாய்த் தோற்றுவதால், அநிர்வசனீய அசத்தாய்ப் போகிருன். பிராணமயன் காற்ருடிபோல கர்மத்தால் அசைந்துகொண்டிருப்பதால், விலக்ஷணசத் தாய்த் தோன்றுகிருன். அன்னமயன் கடசராவாதிகள்போல, ஜடமாய்த் தொழிலுக்கு வருவதால், வியாவகாரிகாசத்துமாத்திரமாய்த் தோற்றுகிருனென்றறிவார்கள். ஐயா, மூலப்பிரகிருதியால் உண்டுபண்ணப்பட்டிருக்கிற ஜீவேசுவர பூதபௌதிகங்களான, ஜகத் துக்களுக்குள்ளே, இந்தப் பஞ்சகோசங்கள் மிகவும் சொற்பமாயும், க்ஷணத்துக்குள் உண்டாய் உண்டாய், க்ஷணத்துக்குள் நசித்து நசித்துப்போவதாயுமிருப்பதாலும், மற்ற ஜீவேசுவரஜகத்துக்கள் விஸ்தாரமாயும் வெகுகாலமிருப்பதாயும், வெகுவிதமான சித்திர விசித்திர சாமர்த்தியங்களோடே கூடியிருக்கிறவைகளை நேதிக்கும்படி, விசேஷமாய்ச் சொல்லாமல் இப்பஞ்ச கோசங்களை மட்டும், நேதிக்கும்படி சொன்ன காரணத்தை அறிவிக்க வேண்டுமென்று கேட்பாயாகில், அதற்கு நாம் சமாதானம் சொல்லுகிறோம். கேள்:— சுருதியானது முதலில் பிரம்மத்தையறிந்தவன் மோக்ஷத்தையடைவனென்றும், அந்தப் பிரம்மத்துக்குச் சச்சிதானந்த லக்ஷணம் சுபாவமென்றும், அந்தப் பிரம்மத்தை யாதொரு புருஷன் பஞ்சகோசமாகிற குகையில், புத்திக்குச் சாக்ஷியாக அறிகிருனே, அவனே சகல காமாப்தியுமடைந்து சகல துக்கங்களிலிருந்தும் விடுபட்டவனுயும், கிருத கிருத்தியனுயும், அடையவேண்டியதெல்லாம் அடைந்தவனுயுமிருக்கிற, ஜீவன் முக்தனுக ஆகிருனென்று சொல்லியிருப்பதாலும், ஒருவனுக்குத் தன் தகப்பன் தன் வீட்டிற்குள் ஓரிடத்தில், அஷ்ட ஐஸ்வர்யத்தையுங் கொடுக்கும்படியான நவரத்னங்களையும், ஒரு பாத் திரத்தில் வைத்து மூடி, புதைத்துவைத்திருந்ததை அறியாமல், அந்தப் புத்திரனுனவன், இந்தப் பதினுலு உலகங்களுடைய பிரதேசங்களிலும் போய்ப் போய்த் தோண்டித் தோண்டி, தேடிப்பார்த்தாலுங் கிட்டாமல், அந்த உளவு தெரிந்தவனைப்போய்ச் சரணு கதம்பண்ணி, அவன்மூலமாய் அந்தச் சொற்பமான பிரதேசத்தை, காண்பிக்கப்பட்டபிர காரம், இவனும் மண் வெட்டியால் அந்த இடத்தை வெட்டி, அதிலிருக்கிற சரளைகளையும் வெட்டித்தள்ளி, அதற்குக் கீழிருக்கிற பெரிய பாராங்கல்லையும், குந்தாலத்தால் பிளந் தெறிந்து, அதற்குக் கீழிலிருக்கிற பாத்திரத்தை யெடுத்து, மேலே மூடியிருக்கிற மூடியை யும் திறந்து, அதற்குள்ளிருக்கிற நவரத்னங்களையும், எடுத்துவைத்துக்கொண்டு அதனு லுண்டாகிற சகல சம்பத்துக்களையும் அனுபவித்து, முன் தரித்திரத்தால் கஷ்டப்பட்ட துன்பங்களெல்லாம் போக்கடித்துக்கொள்வதுந் தவிர, அந்த அக்ஷய நிதியால், தரித்திரர் களாய் வருகிற மற்ற ஏழை ஜனங்களுடைய மிடிகளையும் தீர்த்துவைத்துக்கொண்டு,

மகாப் பிரபுவாய் நித்திய வாழ்வைப் பெற்றிருப்பதே யுக்தி. இப்போது முமுக்ஷுவான் வனும் இந்த மோக்ஷ சம்பத்தை அடையவேண்டி, அநேகவிதமான கர்மம், பக்தி, யோகங்களை வெகு பிரயாசைப்பட்டுச் செய்து, அவைகளுக்குப் பலமான சந்திரலோகம், சூரியலோகம், கைலாசம், வைகுண்டம், பிரம்மலோக முதலான இடங்களிற் போய், அந்த அந்த உலகங்களுக்கு அதிபதியான தேவர்களுடைய சாலோக, சாமீப்பிய, சாரூப்பிய முதலான பதவிகளையடைந்ததிலும், மோக்ஷ சம்பத்துக்கிட்டாமற் போனதால், அவைகளிலெல்லாம் மலமூத்திரங்கள் நாய் கக்கின பாயாசம்போல, அருவருப்புண்டாய், பிரம்மத்தையறிகிற நிமித்தமாக, சற்குருவைத்தேடிச் சரணாகதம்பண்ணி, அவருடைய கிருபையால் உபதேசிக்கப்படுகிற, பஞ்சகோச விவேக மார்க்கமாய் உபதேசித்தபிரகாரம், இவனும் அன்னமய கோசமானது பொம்மைபோல ஸ்தூல பஞ்சபூத விகாரமானதால் அதை நானன்று தள்ளி, பிராணமய கோசத்தை, துருத்திக் காற்றுப்போல ரஜோகுணத்திலுண்டானதால், நானல்லவென்று தள்ளி, மனோமய கோசத்தை பைத்தியகாரன் சொல் ஒன்றுக்கொன்று சம்பந்தமில்லாமல் உளறுவதுபோல சங்கற்பிப்பதால், அதையும் நானல்லவென்று தள்ளி, அதன்பின் விஞ்ஞான மயனையும், மூர்க்கனானவன் தன் மூக்குக்கு நேரே வழியென்று நிச்சயிப்பதுபோல யிருக்கிற, அதையும் நானல்லவென்று தள்ளி, ஆனந்தமயனையும் ஜயில் கொட்டடியில் அடைபட்டவனைப்போல, அஞ்ஞானாந்தகாரத்தால் மறைபட்டிருப்பதால், அவனையும் நானல்லவென்று தள்ளி, சச்சிதானந்தப் பிரம்மமே நானென்றறிந்து ஜீவன்முக்தனாய் விளங்குகிற அனுபவத்தையுங் கண்டு, நீயும் அப்படியே அறிந்து கரையேறக் கடவதென்றறிக.

141-வது தரங்கம்.

கேவலாவஸ்தையில் அகமென்பதனுடைய சாமான்ய, விசேஷங்கள் தோன்றாமலும், சகலாவஸ்தையில் சாமான்யந்தோன்றி, விசேஷம் விபரீதமாய்த் தோற்றும், ஞானாவஸ்தையில் சாமான்ய விசேஷங்கள் நன்றாய் விளங்கும்:—

ஜாக்ர சொப்பனங்களில், மந்தாந்தகாரத்தில், இதுவென்ற பழுதை பாம்பாய்த் தோற்றுவதுபோல, அறியாமையோடே கூடிய, ஜாக்ராதி சகலாவஸ்தைகளில், நானென்ற பிரம்மம் கர்த்தாவாகிய ஜீவனாய்த் தோன்றும். கேவலாவஸ்தையான சுழுப்தியில், நல்ல இருட்டில் இதுவென்ற பழுதையும், பாம்பும் தோற்றாததுபோல, நானென்ற பிரம்மமும் கர்த்தாவாகிய ஜீவனும் தோற்றாது. ஞானாவஸ்தையில், பகலில் இதுவென்றும் பழுதையென்றும் சொல்லப்படுகிற சாமான்ய விசேஷம், ஒன்றாய்ச் சேர்ந்து பிரகாசிப்பதுபோல, நானென்ற சாமான்யமும், பிரம்மமென்ற விசேஷமும், ஒன்றாய்ப் பிரகாசிக்குமே தவிர, கர்த்துருத்துவாதியோடே கூடிக்கொண்டிருக்கிற ஜீவன் பிரகாசியானென்றறிக. ஐயா, அகமென்பது, சாமான்ய விசேஷங்களான இரண்டு அம்சங்களோடே கூடியிருக்கிறதென்றும், அதில் ஜாக்கிர சொப்பனங்களில் சாமான்யந் தோன்றுமென்றும், விசேஷம் விபரீதமாய்த் தோன்றுமென்றும், சுழுப்தியில் சாமான்ய விசேஷங்கள் இரண்டும் தோற்று

வென்றும், ஞானவஸ்தையில் சாமான்ய விசேஷங்கள் இரண்டும் அபேதமாய், உள்ளது உள்ளபடி தோற்றுமென்றும் சொன்னீர்களே, ஆத்மாவை அஞ்ஞானம் மறைத்தால் அவர் தோற்றக்கூடாதே, மறைக்கவில்லையென்ருல் யாருக்கும் பவம் வரக்கூடாதே, ஆகையால் அவைகளுடைய சுபாவத்தையும், அனுபவத்தையும் தெரியும்படி சொல்ல வேண்டுமென்று கேட்பாயாகில், அதற்குச் சமாதானம் சொல்லுகிறேம் கேள்:— அகமென்பது சிருஷ்டிமுதல் பிரளயம் வரையில், மாயை அவித்தையால் கற்பிக்கப்பட்ட ஈசுவரனிடத்திலும், எறும்புமுதல் இந்திரன் வரையிலுள்ள தேவர்களிடத்திலும், 'நான் நான்' என்று தோன்றுவதால், அகம்பதார்த்தத்தினுடைய சாமான்ய அம்சத்தின் பிரதீதியானது, யாதொரு புருஷப்பிரயத்தனமுமன்றியில் காணப்படுவதால், இந்த அஞ்ஞானமானது ஆத்மாவை மறைக்கவில்லையென்று சொன்னதற்கு அர்த்தமென்றறிக. இனி ஆத்மாவை அஞ்ஞானம் மறைத்ததென்று சொல்லுவதற்கு அர்த்தமேதென்ருல், — அகம்பதத்தினுடைய எதார்த்தமான சச்சிதானந்தாதி விசேஷ லக்ஷணம், மறைபட்டு நான் தேவன், நான் மனுஷன், நான் பிராமணன், நான் க்ஷத்திரியன், நான் வைசியன், நான் சூத்திரன், நான் ஸ்திரீ, நான் புருஷன், நான் பசு, நான் பக்ஷி, நான் மிருகம், நான் பூச்சி புழுவென்றும், நான் பிறந்தேன், நான் பருத்தேன், இளைத்தேன், நான் சாகப்போகிறேன்; நான் கேட்டேன், நான் தொட்டேன், நான் பார்த்தேன், தின்றேன், இந்த சுகந்த, துர்க்கந்தத்தைக் கிரகித்தேன், பேசினேன், செய்தேன், போனேன், மலமூத்திர விசர்ச்சனம் பண்ணினேன், போகித்தேன், பசித்தேன், தாகித்தேன்; ஆலோசனை பண்ணுகிறேன், நிச்சயம்பண்ணியிருக்கிறேன், நானென்றுமறியாத மூடனென்று, இது முதலாய் அனுர்த ஜடதுக்காதி ரூபங்களான, கற்பித விசேஷப்பிரதீதி தோற்றுவதாலும், ஆத்மாவை அஞ்ஞானம் மறைத்திருக்கிறது. சுழுப்தி, தூஷ்ணீம்பூதாவஸ்தை, மூர்ச்சை, மரணம், பிரளய முதலான அவஸ்தைகளில், அகமென்கிற சாமான்ய, விசேஷப்பிரதீதி இரண்டும் தோற்ருமலிருந்து, அவ்வவ்வவஸ்தைகளிலிருந்து எழுந்திருந்த பிற்பாடு, இதுவரையில் நான் ஒன்றுமறியாமலும், ஒன்றையும் நினையாமலும் இருந்தேனென்ற அனுபவத்தால், அகமென்ற சாமான்ய விசேஷாம்சங்கள் இரண்டுந் தோற்ருமலிருக்கிற அனுபவத்தையும், அதன்பின் தத்துவ விசாரத்தாலுண்டான ஞானத்தால், விசேஷாம்சத்தை மறைத்திருந்த அஞ்ஞானம் போய், நானே சரீரத்திரய விலக்ஷணன், அவஸ்தாத்திரயசாக்ஷி, நானே சச்சிதானந்தப் பிரம்மமென்று அனுபவமும் சுபாவமும் அபேதமாய் விளங்கும். [எ-தி] தசமனுக்கும், வேடர்களோடே சேர்ந்த ராஜகுமாரனுக்கும், பறையனேடே சேர்ந்த பிராம்மணனுக்கும், அஞ்ஞானத்தால் நானென்கிற சாமான்யம் மறைபடாமல், விசேஷாம்சமான தசமன், ராஜகுமாரன், பிராம்மணனென்பது மறைபட்டு, தசமன் செத்தான், நான் வேடன், நான் பறையனென்று விபரீதந் தோன்றி, பின்பு ஞானத்தால் நானே தசமன், நான் ராஜா, நான் பிராம்மணனென்று தோன்றினதுபோல, நீயும் நானே சச்சிதானந்த பிரம்மமென்று திடமாயறிந்து, ஜீவன்முக்தனுய், சகல பந்தங்களையும் சகல வாசனைகளையும் சகல கர்மங்களையும், சகல அத்தியாசங்களையும் சகல பேத புத்திகளையும், சகல விபரீதங்

களையும் சகல துக்கங்களையும் நிவர்த்தித்து, தடையற்ற ஆனந்தத்தையடைந்து விதேக முக்தனுய் வாழக்கடவாய்.

142-வது தரங்கம்.

ஞானிக்கு அபயம், அஞ்ஞானிக்குப் பயம், இவர்களின் தன்மை:—

பிரம்மமே நானென்றிருப்பவருக்கு, நிர்ப்பயமும் நிச்சலமுமுண்டாகும், தேகாதிகளை நானென்றெண்ணுகிறவனுக்குப் பயமும், சஞ்சலமும், கெடுதியும் இன்னும் ஜனனமரணுதி அனந்த துன்பமும் வரும். [எ-தி] பூமியில் படுக்கையில் படுத்திருக்கிறவனுக்கு நிர்ப்பயமும் நிச்சலமுதலானதோடேகூடிச் சுகமும் வருவதும், அரசமரத்து நுனிக்கொப்பில் படுத்திருக்கிறவனுக்கு, பயம், சஞ்சலமுதலான அனந்த துக்கம் வருவதுபோலவறிக. [இ-து] ஞானி அஞ்ஞானி இருவரும் பிரபஞ்சபோகம் புஜித்தாலும், ஞானிக்குத் துக்கமில்லை, அஞ்ஞானிக்குத் துக்கமுண்டு.]எ-தி] ஒரு கிருகத்தில் சமாராதனை புஜிக்கிற பிராமணர் சுகமாய்ப் புஜிப்பதுபோலும், அந்த வீட்டுக் கர்த்தாவுக்கும் மற்றவர்கள் போல, புஜிப்புச் சரியாயிருந்தாலும் அபிமானமுதல் துக்கம்வரை யுண்டாவதுபோலும்; சித்தனும், வழியிலே போகிறவனும் பாஷாணத்தை புஜிக்கிறதுபோலும், தீப்பட்டவிடத்திலிருக்கிற கற்சுவரும், திரைச்சீலையும் போலவறிக. [இ-து] ஞானம் வந்தவன் அஞ்ஞானியைப்போல, பழையபடி குடும்பத்தில் விவகரித்துக்கொண்டிருந்தாலும், அசங்கனென்ற நிச்சயம் உள்ளேயிருப்பதால் மயங்காமலிருப்பன், அஞ்ஞானி மயங்குவன். [எ-தி] அனுமார் பிரம்மாஸ்திரத்தாற் கட்டுப்பட்டிருக்கும்போது, ராக்ஷஸர்கள் வந்து கொடிகளாற் கட்டுவதற்கு, தொட்டமாத்திரத்தில் அஸ்திரக்கட்டு விலகிப்போயும், ராவணனைக்கண்டு பேசுவதற்காகக் கட்டுப்பட்டவர்போல விருந்ததுபோலும், கிறுக்குத் தெளிந்தவனும், கிருக்கன் போல வேஷமாத்திரமாய்ப் பேசினுலும், உள்ளே தெளிவாயிருப்பதுபோலும், சுகசாரணர் வானரரால் நிஜமாய்க் கட்டுப்பட்டது போலும், நிஜக் கிறுக்கன், உள்ளிலும் வெளியிலும் ஒருபடித்தாய் உளறுவதுபோலுமறிக. [இ-து] அஞ்ஞானிக்கு ராகத்துவேஷத்துடன்கூடி அகங்காரம் வரலாம், ஞானிக்கு வரக்கூடாது. [எ-தி] வெங்கனுயிருக்கும் போது வீட்டைத் திறந்துபோட்டுத் தூங்கலாம், புதையலகப்பட்டபின் பந்தோபஸ்தாயிருக்கவேண்டுவதுபோலும; பட்டங்கட்டுமுன் பரதேசியாய்த் திரியலாம், பட்டங்கட்டிய பின், பரமானந்தனுய்ப் பிறர்களுடன் பேசாமலிருப்பவன் போலுமறிக. [இ-து] ஜனகர் ராஜ்யபாரம் பண்ணினுற்போல, நானும் தர்க்கபாட முதலானதைப் படித்தால் என்ன? என்று கேட்ட வினுவிற்கு உத்தரம்:—அவரைப்போல, நான் பிரம்மமென்கிற திடஞானமிருந்தாற் செய்யலாம், இல்லாவிட்டாற் செய்யக்கூடாது [எ-தி] ராஜாவின் பெண்ணும், குயவன் பெண்ணும் வீதியில் விளையாடும்போது, அல்லாப்பண்டிகை வேடிக்கை பார்க்க ராஜகன்னிகை மேல் மேடையிலேறி நின்றதைக்கண்ட குசப்பெண், தன் கூரைமேலேறிக் குப்புறக்கவிழ்ந்து கால்முறிந்த கதைபோலவறிக. [இ-து] ஞானி மனசு பிரபஞ்ச வியாபாரத்திற் சேராது. அஞ்ஞானி மனசு சேரும். [எ-தி] தாமரையிலைத் தண்ணீர்போலும், சாம்பற் கட்டியில் ஜலம்படுவதுபோலுமறிக. [இ-து] ஞானிக்குப் பிரபஞ்ச வியாபாரத்தில்

சுகமென்பதற்கும், அஞ்ஞானிக்குப் பிரபஞ்சத்தைப் பார்த்தாலும் துக்கமேதவிர சுகமில்லை. [எ-தி] ஸ்திரீயினுடைய ஸ்தன்னியத்தைத் தொட்டுப் பாலைக்குடிக்கிற பாலனும், அதைப் பார்த்து மயங்குகிற யுவாவும் போலவும்; சந்திரமதி வேஷம்போட்டாடுகிற நாடக வேஷக் காரனைத் தொட்டுக்கொண்டு, இருக்கிறவர்களுக்கு மயக்கமில்லாமலிருப்பதுபோலும், அதைத் தூரத்திலிருந்து பார்க்கிறவன் மயங்குவதுபோலும்; ஞானி விஷயத்தையனுபவித் தாலும் மயங்கான். அஞ்ஞானி விஷயத்தைப் பார்த்தாலும் அல்லது நினைத்தாலுங்கூட மயங்கிப்போவானென்றறிக [இ-து] துவிதவார்த்தை சொல்லுகிறவனுக்குச் சதா பயமும், துக்கமும், அத்துவித வார்த்தை சொல்லுகிறவனுக்குச் சதா அபயமும், சுகமும் வரும். [எ-தி] திருட்டுப்புரட்டுச் செய்கிறவனுக்கு சதா பயமும், துக்கமும், நிஜஸ்தனுக்கு சதா அபயமும் சுகமும் வருவதுபோலும்; கள்ளர்கள் பயமுள்ள காட்டுமார்க்கத்தில் போகிற வனுக்கு பயமும் துக்கமும், ராஜமார்க்கத்தில் போகிறவனுக்கு அபயமும், சுகமும் வருவது போலுமறிக. [இ-து] வர்ணாசிரம விதிகளெல்லாம் அஞ்ஞானிகளுக்கேயொழிய ஞானிக் கில்லை. [எ-தி] சர்க்கார் வேலை ஒப்புக்கொண்டவனுக்கே, அந்தச் சட்டத்தில் சொன்னபடி பத்துமணிக்குக் கச்சேரிக்குப் போகவேண்டுமே தவிர, மற்றபேருக்கில்லாததுபோலும், பதிவிரதைக்கே பர்த்தாவைத்தவிர வேறொருவரையும் நினைக்கக்கூடாதென்று வேதஞ் சொல்லுகிறதே தவிர, மற்ற ஸ்திரீகளுக்குச் சொல்லாததுபோலுமறிக. [இ-து] ஞானியும் அஞ்ஞானியும் விஷயத்தில் கர்மத்தால் விழுந்தாலும், அதில் ஞானி சம்பந்தப்படான், அஞ்ஞானி சம்பந்தப்படுவன். [எ-தி] சேற்றில் பிள்ளைப்பூச்சியும், எருமை மாடும் விழுந் திருந்தாலும், வெளியில் வரும்போது பிள்ளைப்பூச்சி அதில் சம்பந்தப்படாமலும், எருமை சம்பந்தப்பட்டும் வருவதையும், தண்ணீரில் கிடந்த தாமரையிலையும் வைக்கோல் கட்டும் அதிலிருந்து வெளியிலெடுக்கும்போது, தண்ணீரில் தாமரையிலை சம்பந்தப்படாமலும், வைக்கோல் கட்டு, அதில் சம்பந்தப்பட்டு எட்டாள் சுமையாவதையுங் கண்டுகொள்க. [இ-து] அஞ்ஞானிகளும், ஞானிகளும் பூசை முதலான கிரியைகளைச் செய்கிறது, லோக திருஷ்டிக்குச் சமானம் போலவிருந்தாலும், பிரயோஜனத்தில் இரண்டாயுமொன்றாயுமிருப் பதால் சமானமாகாது. [எ-தி] மரத்தினால் யானை, குதிரைகளைச் செய்த பொம்மைகளை வைத்து விளையாடுகிற குழந்தைகளுக்கு, விளையாட்டுமாத்திரமே தவிர, பசிதீராததுபோ லன்றி, சர்க்கரை மிட்டாயினால் செய்த யானை குதிரைகளை வைத்து விளையாடுகிற குழந் தைகள், உடனே அந்த நாமரூபங்களை அழித்துச் சாப்பிட்டு, பசியையுந் தீர்த்துக்கொண்டு, திருப்தியையுமடைந்து அத்துவிதமாத்திரமாய் மிஞ்சுவதுபோலவறிக. [இ-து] ஞானி அஞ்ஞானிகளின் சகவாசத்தின் தன்மை:—மகா காமியாயிருந்தாலும் குருவின் சமீபத்தி லிருந்தால் விரக்தனாவான். மகா விரக்தனாயிருந்தாலும் காமிகள் கூட்டத்தில் சேர்ந்தால் காமியாகிவிடுவன். [எ-தி] வாணியனுடைய எண்ணைச் சிக்குப்பிடித்த வஸ்திரத்தை, வண்ணானிடத்திற் கொடுத்தால் அதுவும் வெள்ளையாய்ப்போவது போலும், வெள்ளை வஸ்திரத்தைச் சுயம்பாகியினிடத்தில் கொடுத்தால் கரித்துணியாகப் போவதுபோலும்; மிகுந்த ஈரவிறகானாலும் வெய்யலிற்போட்டால் காய்ந்துபோவது போலும், காய்ந்த விறகா

ணுலும் கடலிற்போட்டால் ஈரமாய்ப்போவது போலுமறிக. [இ-து] ஞானி அஞ்ஞானி இரு வரும் பிரம்மமாயிருந்தாலும், அதில் சுருதியினுடைய தாற்பரியத்தையறியாத அவிவேகி, எப்போதும் தீயில் விழுந்தவன்போலத் துக்கிப்பன், விவேகி அதைத் தெரிந்து, பிரம்மா னந்த சமுத்திரத்தில் முழுகிக்கொண்டிருப்பன். [எ-தி] இரண்டு மாப்பிள்ளைகளும் ஒரு படுக்கையில் படுத்திருந்தாலும், தூங்குகிறவன் உதைபடுகிறதுபோல காண்கிறதும், விழித்தவன் சுகமாய்ப் படுக்கையில் படுத்திருக்கிறது போலுமறிக. [இ-து] அஞ்ஞானிக்கு விஷயமகப்பட்டால் மாப்பிள்ளைக்கு மாமியார் வீட்டுக்கு: மருவிளித்துக் கூட்டிப்போகிற உற்சாகம்போலும், பிராமணார்த்தம் அகப்பட்ட வைதீகப்பிராம்மணன் போலும், பச்சைப் புல்லகப்பட்ட பசுப்போலும், உற்சாகமாயிருக்கும், விவேகிக்கு விஷயங்கிட்டினால் விலங்கு போட்டு ஜயிலுக்குக் கொண்டுபோகிறவன் போலும், காட்டில் போகும்போது திருடன் கையிலகப்பட்டவன் போலும், நடக்கும்போது மழை வந்ததுபோலும் சங்கடப்படுவனென் றறிக. [இ-து] பிரம்மசுகத்தைப் புஜிக்கிற ஞானிக்கு உள்ளிலும் வெளியிலும் ஆனந்த முண்டாகும், விஷயசுகத்தைப் புஜிக்கிற அஞ்ஞானிக்கு உள்ளிலும் வெளியிலும் துக்க முண்டாகும். [எ-தி] பாற்கடலில் முழுகினவனுக்கும், உப்புக்கடலில் முழுகினவனுக்கும் உள்ளிலும் வெளியிலும் சுகமும் துக்கமும் காணப்படுவதுபோலும், அமிர்தத்தையும் விஷத் தையும் சாப்பிட்டவர்களுக்கு இரண்டிலும் சுகமும் துக்கமும் காணப்படுவதுபோலுமறிக. [இ-து] ஈசுவரனுடைய எதார்த்தமான பிரமசொருபத்தையும் மாயையினால் சிருஷ்டியாதி தொழிலால் வருகிற பிரமதேவாதி நாமங்களையும், ஞானி ஒருவனே தன்னுடைய சொரூப மென்றும், தன்னுடைய சக்தியாலிவைகள் கற்பனையாயிருக்கின்றனவென்றுமறிவன், மற்ற வர்கள் அந்தக் கற்பனைகளை நிஜமென்று மயங்குவார்களே தவிர, அவருடைய எதார்த்த மறியார்கள். [எ-தி] ஒரு புருஷனுக்கு ஸ்திரீவேஷம் போட்டு ஆடவைத்தவன் மட்டும் அவனைப் புருஷனென்றறிவானே தவிர மற்றவர்கள் அவனை ஸ்திரீயென்று நினைத்து மயங்குவதுபோலவறிக. [இ-து] நம்மிடத்தில் அத்தியாசத்தாலுண்டாயிருக்கிற மனசு விஷயத்தில் சேரும், அசங்கனாகிய நமக்கு ஒன்றிலும் சம்பந்தமில்லை. [எ-தி] தானும் தன் நிழல்போலும், மண்ணும் ஆகாசமும் போலவறிக. [இ-து] சச்சிதானந்தமாகிய தன்னைவிட நாமரூபமில்லையென்றறிவதே—பந்த நிவர்த்தியான ஜீவத்துவ லயமே தவிர ஈசுவரப் பிரளயம் லயமில்லையென்பதற்குச் சுருதி, "சிருஷ்டிக்குமுன் ஜீவர்கள் தங்கள் தங்கள் வாசனைகளோடேகூடப் பிரகிருதியில் மெழுக்குருண்டையில் தங்கரேணுக்கள் போல லயித்திருந்தார்கள். சிருஷ்டி காலத்தில் தங்கள் தங்கள் கர்ம பரிபாகத்தால் ஜீவர்கள் வாசனைகளோடே வெளியில் வருகிறார்கள்" என்று சொல்லியிருப்பதே சுருதி; கையில் விலங்கு போடப்பட்டிருக்கிற கைதிகளை கொட்டடிக்குள் சாப்பாட்டுக்கு விடும் போது அந்த விலங்கை அவிழ்த்துவிட்டு, கத்திசகிதமான சேவகர்களையுங் காவல் வைத்து சாப்பிட்டபின் வெளியில் விடும்போது, அந்தந்த விலங்குகளை அவர்களவர்களுக்குப் போட்டு, வேலைக்குப் போகச்சொல்லுவதே யுக்தி; தினம் சகலரும் தங்கள் தங்கள் வாசனை கர்மங்களோடே, சுழுப்தியில் லயித்திருந்து திரும்பக் கர்மப்பிரேரணையால், வெளியில்

முன்போல வாசனை கர்மங்களோடே ஜாக்ர சொப்பனங்களுக்கு வருவதே அனுபவமென்றறிக. [இ-து] விஷயத்தில் கர்மி, உபாசகர்களுக்கு ஆரம்பத்தில் துக்கம், முடிவில் அநித்திய சுகமும்,—கூத்துப்பார்க்கிறவனுக்கு ஆரம்பத்தில் சுகமும் முடிவில் துக்கமும், சுராபானம் பண்ணுகிறவனுக்கும், பக்ஷணம் செய்து சாப்பிடுகிறவனுக்கும், ஆதியந்தத்தில் துக்கமும், நடுவில் அநித்திய சுகமும், பரஸ்திரீ போகிக்கும் திருடுகிறவனுக்கும் மூன்றுகாலத்திலும் துக்கம் வருவதுபோலவன்றி, விவேகிக்குச் சாதனமுதல் சாத்தியம் வரையில் சுகமேயிருக்கிறதே தவிர துக்கமில்லையென்றறிக. [இ-து] விஷயத்தை அனுபவிக்கிறவனுக்கும் பிரம்மானந்தத்தை அனுபவிக்கிறவனுக்கும் பயம், அபயம் வரும். [எ-தி] சோரஸ்திரீக்கும் கற்புடையவளுக்கும் போலும், தீயுந் தண்ணீரும் போலும், விஷமும் அமிர்தமும் போலும், வெய்யிலும் சந்திரிகையும் போலுமறிக. [இ-து] சாக்ஷியை மறந்து திரிவிதகரணமே தானென்று, கர்மம் செய்கிற அஞ்ஞானிக்கும், திரிவிதகரணங்களைத் தானல்லவென்று மித்தையாதிருஷ்டியால் தள்ளி சாக்ஷியே நானென்றிருக்கிற ஞானிக்கும் விரோதமில்லை. [எ-தி] அன்னத்தை மறந்து மலத்தைப் புஜிக்கிற பன்றிக்கும், அசுத்தமான மலத்தைத்தள்ளி அன்னம் புஜிக்கிற மனுஷனுக்கும், விரோதமில்லாதது போலும், கல்லைப் புஜிக்கிற மாடப்புருவுக்கும் சந்திரகிரணத்தைப் புஜிக்கிற சகோரபக்ஷிக்கும், விரோதமில்லாததுபோலும், கூழ் குடிக்கிற குடியானவனுக்கும், அமிர்தம் சாப்பிடுகிற தேவர்களுக்கும் விரோதமில்லாததுபோலவறிக. [இ-து] அஞ்ஞானியின் மனசு விஷயத்தில் சேர்ந்தால் கெட்டுப்போம். ஞானியின் மனது விஷயத்தில் சேர்ந்தாலும் கெடாது. [எ-தி] கட்டாத ரசமும், சித்தகுளிகையால் கட்டின ரசமும், தீயில் சம்பந்தித்தால் கெடுவதும், கெடாமலிருப்பதுபோலும், பச்சைப்பானை சுட்டபானை யிரண்டும் தண்ணீரில் சேர்ந்தால், கரைவதும் கரையாமற்போவதுபோலுமறிக. [இ-து] ஞானி அஞ்ஞானி இருவரும், ஒரு பிரம்மானந்தத்தை யனுபவித்தாலும், அதை ஞானி பிரம்மானந்தமாயும், அஞ்ஞானி விஷயமாயும் பார்ப்பன். [எ-தி] தகப்பன் பிள்ளை இரண்டுபேரும் சர்க்கரை மிட்டாயைச் சாப்பிட்டாலும், தகப்பன் அதைச் சர்க்கரையாயும், பிள்ளை அதை மிட்டாயாயும் பார்ப்பதுபோலவறிக. [இ-து] பிரம்மவித்துக்கும் அஞ்ஞானிக்கும் பிராரப்த துக்கம் சரியாயிருக்கும். அஞ்ஞானி ஊர் தெரியாதவன் போல, அதைரியத்தால் துக்கப்படுவன், ஞானி பிராரப்ததுக்கம் தோன்றினும், நிஜத்தையறிந்திருப்பதால் கிலேசப்படான். [எ-தி] ஒருவன் திருடினதைக் கண்டுபிடித்தவனும், ஸ்திரீ வேஷத்தைத் தெரிந்தவனும், அவர்களிடத்தில் மயங்காமலும் சேராமலுமிருப்பதுபோலும், அவையறியாதவன் சேர்ந்து மயங்குவதுபோலுமென்றறிக. [இ-து] மூடர்களுடைய சிநேகமானது ஆரம்பத்தில் பெரிதாயும் வரவரக் குறைந்துபோமென்பதற்கும், சாதுக்களுடைய சிநேகம் ஆரம்பத்தில் அற்பமாயும் வரவர விருத்தியாயுமிருப்பதற்கு யுக்தி:— காலை நிழல், மாலை நிழல்போலுமறிக. [இ-து] ஞானிக்காக ஈசுவரனுல் உண்டுபண்ணின பஞ்ச விஷயங்களை, அஞ்ஞானத்தோடே கூடிய ஜீவன், மனது, முதலானவை புஜிக்கின்றனவே தவிர, ஞானி எவ்வளவேனும் புஜிக்கிறதில்லை. [எ-தி] ஸ்வாமிக்காக விடப்பட்டிருக்கிற கிராமம் பூமிகளையும்,

அபிஷேக நைவேத்தியாதிகளையும், பட்டர் முதலான பரிஜனங்கள் சாப்பிடுகிறார்களே தவிர, ஸ்வாமி ஒரு பருக்கைகூடப் புஜியாததுபோலவறிக. [இ-து] விஷயபோகம் சேர்ந்த காலத்தில், சித்தத்தில், முமுக்ஷுவுக்கு அஞ்ஞானாதி வாசனைகளிருக்கிறதற்கும், இல்லையென்றறிகிறதற்கும் யுக்தி:— பூமியில் மழை பெய்த காலத்தில்தான் விதை உள்ளேயிருந்தால் முளைக்கும், இல்லாவிட்டால் முளையாததுபோலுமறிக. [இ-து] விவேகிக்கு மனது அந்தர்முகமாவது அனுகூலம், அது அவிவேகிக்கு விரோதம். [ஏ-தி] படுத்திருக்கிறவனுக்கு நித்திரை வருவது அனுகூலம்; வழி நடப்பவனுக்கு நித்திரை விரோதமாவதுபோலும், படிக்கிறவனுக்கு வெளிச்சம் அனுகூலம், சாரசோரர்களுக்கு அது விரோதமாவதுபோலும், விரக்தனுக்குப் பிராணாயாமம் அனுகூலம், விஷயிக்கு அது விரோதமாவதுபோலுமறிக. [இ-து] பிரம்மத்துக்கும் ஜகத்துக்கும், ஜீவனுக்கும் கூடஸ்தனுக்குமிருக்கிற சம்பந்தத்தைப் பிரித்தறிவது, அஞ்ஞானிகளுக்கரிதாயிருந்தாலும், ஞானிகளுக்குப் பிரயாசமில்லை. [ஏ-தி] ஜலத்தையும் பாலையும் பிரிப்பது, மற்ற பக்ஷிகளுக்கரிதாயிருந்தாலும், ஹம்ச பக்ஷிக்கு அதைப் பிரிப்பது எப்படிச் சகஜமோ, அப்படி பரமஹம்சர்களான ஞானிகளுக்குச் சகஜமென்றறிக [இ-து] ஈசுவரன் விவேகமுள்ள மனசுக்கு, மூன்றவஸ்தையிலும் சுகத்தைக் கொடுக்கிறார். விவேகமில்லாத மனசுக்கு, ஜாக்ர சொப்பனத்தில் ஓயாத துக்கத்தையும், சுழுப்தியில் மட்டும் க்ஷணகாலம் சுகத்தையுங் கொடுக்கிறார். [ஏ-தி] அரசனானவன் தன் குரு முதலான சாதுக்களுக்கு, அன்னபான முதலான சகல வஸ்துக்களையும், சதா குறைவில்லாமல் கொடுப்பதும், கைதிகளுக்கு விலங்கு போட்டு வேலை வாங்கி, பசிக்குமட்டும் கேப்பைக்கூழ் கொடுப்பதுபோலுமறிக. [இ-து] ஞானிகளாலனுபவிக்கப்படுகிற பிரம்மானந்தாம்சத்தின் திவலையை, விஷயிகள் தாரதம்மியமாய், விஷயானந்தமாயனுபவிக்கிறார்கள். [ஏ-தி] சமாராதனையில் பிராமணாள் சாப்பிட்ட எச்சக்கலையில் கிடக்கிற எச்சல்களை, தடிக்குறவன் முதலானவர்கள் தாரதம்மியமாய்ப் புஜிப்பதுபோலுமறிக. [இ-து] ஞானிக்கு எவ்வுலகத்திலும் போவது தடையில்லை, மற்றக் கர்மிகளுக்குக் கர்மம் செய்தமட்டுக்கும், புண்ணியலோகத்துக்குப் போய், பின் அவ்வுலகத்திலிருந்து அந்தக் கர்மிகள் தள்ளப்படுவார்கள். [ஏ-தி] ராணிமகன் எவ்விடத்திற்கும் காசன்றியில் ரயிலேறி நினைத்தவிடத்திற்கெல்லாம் தடையன்றியில் போவதுபோலும், மற்றவர்கள் காசைக்கொடுத்து டிக்கட்டு வாங்கியிருக்கிற இடம் வரை, ரயிலேறிப்போய், டிக்கட்டானவுடன் கீழே இறங்குவதுபோலவறிக. [இ-து] அஞ்ஞானி சங்கற்பம் முடியாது, ஞானி சங்கற்பம் முடியும். [ஏ-தி] ஏழை நினைத்தது முடியாமற் போகிறதும், ராஜா நினைத்தது முடிகிறதுபோலுமறிக. [இ-து] ஞானி விஷயத்தில் விழுந்தாலும் உடனே ஒட்டாமல் கிளம்பிவிடுவன், அஞ்ஞானி அதிலழுந்திப்போவன். [ஏ-தி] பந்து மண்ணில் விழுந்தாலும் ஒட்டாமல் கிளம்புவதுபோலும், மண் மொத்தை மண்ணில் விழுந்து ஒட்டி மண்ணாய்ப் போவதுபோலுமறிக. [இ-து] மரணகாலத்தி லெதை நினைத்தானோ அதுவாக ஆவனென்ற சுருதிக்கும் சஞ்சித கர்மப்படிக்கு ஜன்மம் வருமென்று சொன்ன சுருதிக்கும் யுக்தி:—ஒருவன் ஒரு மூட்டை தூக்கிப்போகும்போது, அநேகர்களிடத்தில் அச்சாரம் வாங்கியிருந்தும்,

மூட்டையைக் கீழே போடும்போது அச்சாரங்கொடுத்தவர்களுக்குள் ஒருவன் முன்னிலே யாய் வந்து, பலத்தினுலிழுப்பதால், அவன் மூட்டையைத் தூக்கவேண்டிவருவதுபோல, ஜீவனுக்கு அநேக நினைப்புகளிருந்தாலும், அதற்குள் அழுத்தமாய்க் கடைசி நினைப்பு பலமாயிருக்கும் பக்ஷத்தில், அந்த ஜன்மம் வரும், அல்லது மூட்டையைக் கீழே போடும் போது அச்சாரங் கொடுத்த அநேகர்கள் இவனை யிழுக்கும்போது, அரசனிடத்தில் அவர் கள் தெரிவித்ததில், அவ்வரசன் வரிசையாய்க் கணக்குப்படி தீர்மானிக்கிறது போல, மரணகாலத்தில் அநேக நினைப்புகள் வரும்பக்ஷத்தில், ஈசுவரன் சஞ்சிதகர்மப்படிக் கிரம மாய் ஜன்மத்தைக் கொடுக்கிறுர். இவ்விரண்டுபக்ஷங்களுக்குள் அஞ்ஞானிகளுக்கு ஒன்று வருவது சரி. இனி ஞானிக்கோவென்ருல், ஒருவன் மூட்டை தூக்கிப்போகும்போது, மத்தியில் அந்த மூட்டைக்காரனை நயந்துகொண்டு, சர்க்காரில் பாபரென்று மனுக் கொடுத்து, அவனையுஞ் சாக்ஷி சொல்லும்படி செய்து, ஜட்ஜியும் பாபரென்று தீர்மானித்த பிறகு, மற்ற மூட்டைக்காரர்கள் அச்சாரத்தை இழந்ததுபோல, இவனும் துடர மார்க்க மில்லாதிருந்தாலும், தூக்குகிறவன் சாக்ஷி சொன்ன விசுவாசத்தால், தூக்கினுலுந் தூக்குவன், நீக்கும் பெப்பப்பே யென்ற கோமுட்டி கதைபோலச் சொன்னுலும் சொல்லுவன், கட்டாயமில்லாததுபோல, முமுக்ஷுவானவன் ஞானுப்பியாசம் பண்ணும்போது, ஈசுவரனை நயந்துகொண்டு, நான் கேவலன், சஞ்சித கர்மக்காரர்களுக்குச் சரீரங்களைத் தூக்கக் கருத்துருத்துவம் யாதொன்றுமில்லையென்று, ஈசுவரவாக்கியமான சுருதியினுடைய சாக்ஷி பலத்தால், அகர்த்தாவென்று தெரிவித்தபிரகாரம், குருநாதனும் அப்படியே அகர்த்தா வென்று தீர்மானித்த பிற்பாடு, இவன் தத்துவ ஞானியாய்விட்டதால், பிராரப்த சரீரத்தை ஈசுவரனுடைய தாக்ஷிண்யத்துக்காகத் தூக்கினுலும் தூக்குவன், உடனே தியாகம் பண்ணி னுலும் பண்ணுவன், அது கட்டாயமில்லை. ஆகையால் பிராரப்தமே இவனுக்குச் சம்பந்த மில்லாமற் போகும்போது, மறு ஜன்மத்துக்கு எங்கே இடமிருக்கப்போகிறதென்றறிக.

[இ-து] அஞ்ஞானிக்குத் தன் ஸ்திதியும், உலகத்துஸ்திதியும் தெரியாது. ஞானிக்கு இரண்டு ஸ்திதியும் தெரியும். [எ-தி] கிறுக்கனுக்கு இரண்டுந் தெரியாததும், கிறுக்கில் லாதவனுக்கு இரண்டுந் தெரிவதுபோலும்; தூங்குகிறவனுக்குத் தன் ஸ்திதியும், மற்றவர் களுடைய ஸ்திதியும் தெரியாது, விழித்திருக்கிறவனுக்கு இரண்டுந் தெரிவதுபோலுமறிக.

[இ-து] ஜீவத்துவமுள்ளவரை இகத்திற் பெண்டாட்டிமுதல் ராஜாவரைக்கும் பயப்படவும், பரத்தில் இந்திரன்முதல் ஈசுவரன்வரைக்கும் பயப்படவும் வேண்டும். அதைவிட்டால் இந்தப் பயங்களில்லை. [எ-தி] காவல் வேலையை ஒப்புக்கொண்டவனுக்கு குடிகளிடத்திலும் சர்க்கா ரிலும் பயப்படவேண்டுவதுபோலும், அதைவிட்டவனுக்கு இரண்டிடத்திலும் பயமில்லாதது போலவறிக.

[இ-து] அஞ்ஞானிகள் நாமருபத்தைப் பிரதானமாய்ப் பார்ப்பார்களே தவிர, ஞானிகளைப்போலே சச்சிதானந்தத்தைப் பிரதானமாய்ப் பாரார்கள் [எ-தி] குழந்தைகள் நகையின் நாமருபத்தின் கோளாறைப் பார்ப்பார்களே தவிர, செட்டியைப்போல தங்கம் முதலான கோளாறைப் பாரார்கள்போலவறிக.

[இ-து] குரு சன்னிதானத்திலிருக்கிற ஜீவர்கள் மட்டும் பிரம்மானுசந்தானம் பண்ணுவானேன்? மற்ற ஜீவர்கள் துவைதத்தைக்

குறித்துக் கா, கூ, வென்று கத்துவானேன் ? என்றால், புசுண்டருடைய சன்னிதியிலிருக்கிற காக்கை முதலியவைகள் மட்டும், சாமகானமுதலான வேதாந்த பாடம் படித்துக் கொண்டிருப்பானேன், மற்றைக் காக்கைகளெல்லாம் கா, கா, வென்று கத்தித்திரிவானேன் ? சொல். [இ-து] ஞானிக்கு குணதோஷங்கள் விஷயத்தில் தெரியுமென்பதற்கும், அஞ்ஞானிக்குத் தோற்றாது என்பதற்கும் யுக்தி:— கழுதைக்குச் சந்தனக்கட்டையின் வாசனையும், உவட்டு மண் நாற்றமும் தெரியாமல், மனுஷனுக்கு மட்டும் அந்தப் பேதந் தெரிவதுபோல அறிக. [இ-து] ஞானி மனசுக்கும் அஞ்ஞானி மனசுக்கும் பேதமுண்டு. [எ-தி] ரத்னத்துக்கும் தீபத்துக்கும், சர்க்கரைமிட்டாய், எட்டிமிட்டாய் சித்தன் கட்டின ரசமும், கட்டாத ரசமும், சிட்சையான குதிரையும் முட்டிதட்டி உப்புச்சுமக்கிற கழுதையும் போலுமறிக. [இ-து] ஞானிக்கும் அஞ்ஞானிக்கும் விஷயானுபவம் பண்ணுவதில், ஒன்றிரண்டு பலன்கள் காணப்படுகின்றன. [எ-தி] தகப்பனும் பிள்ளையும் ரயிலேறுகிற சுகம் சமமாயிருந்தாலும், தகப்பனுக்குத் துட்டு நஷ்டமான கவலையுண்டாவது போலும், ஒரு வீட்டுச் சமாராதனையில், எஜமானுக்கும் சாப்பிடுகிறவர்களுக்கும் போஜன சுகம் சரியாயிருந்தாலும், சமாராதனையில் செலவானதைப்பற்றிக் கவலை காணப்படுவதுபோலுமறிக. [இ-து] அஞ்ஞானிக்கு விஷயபோகத்தில் இரண்டு பலம், ஞானிக்கு ஒருபலம். அதாவது; தாற்காலிக சுகதுக்கமாத்திரம் ஞானிக்கு, அஞ்ஞானிக்குத் தாற்காலிக சுக துக்கமும் கருத்துருத்துவத்தால் ஜன்மஹேதுவுமாம். [எ-தி] தகப்பனும் பிள்ளையும் போஜனம் பண்ணுவதில், சுகதுக்கம் சமானமாயிருந்தாலும், தகப்பனுக்கு அதில் புண்ணிய பாப சிந்தனையும் கூடயிருப்பதுபோலும், பேரீச்சு, கொளுமிச்சு, முதலானதைப் புஜிப்பது இருவருக்கும் சரியாயும், தகப்பன் அதை முளைக்கப்போடுகிற பலம், அதிகமாயடைவது போலுமறிக. [இ-து] பிராரப்த போகானுபவத்தில் ஞானிக்கிரண்டுபலம்; அஞ்ஞானிக்கொருபலமிருக்கும். [எ-தி] வியுத்பத்தியுள்ளவன் இல்லாதவன் இரண்டுபேரும், பாரதம் முதலானதைப் பாராயணம் செய்வதால் படனபலமிருப்பது இருவருக்கும் சரியானாலும், வியுத்பத்தியுள்ளவனுக்குத் தாற்பர்யந் தெரிந்துகொள்ளுகிற சுகம் விசேஷமாயிருப்பது போல, ஞானிக்கு விஷய சுகம் அனுபவிக்கும்போதே, இது தன் சொருபானந்தமென்று, தோற்றுதல் இரண்டுபலம். அஞ்ஞானிக்கப்படித் தோற்றாமையால் ஒருபலமென்றறிக. [இ-து] ஞானி, புத்ராதி முதலான யாவும் மாயாமயமென்று முன்னமே அறிந்துகொண்டபடியால், அவைகள் போகுங்காலையில் துக்கப்படவில்லை. அஞ்ஞானிகள் அவைகள் என்றைக்குமிப்படியே நித்தியமாயிருக்குமென்று நினைத்திருக்கிறபடியால், அவைகள் போகும்போது துக்கமடைகிறார்கள். [எ-தி] இந்திரஜாலம் பார்க்கப்போன தகப்பன், பிள்ளை இரண்டுபேர்களையும் போல அறிக. [இ-து] விவேகி ஞானபுத்திரனைப் பெற்றுச் சந்தோஷிக்கிறான், அவிவேகி தேகாத்மபுத்தியாகிற பிள்ளையைப் பெற்றுத் துக்கிக்கிறான். [எ-தி] கிருஷ்ணன் சாம்பனைப் பெற்றுச் சந்தோஷித்ததும், சாம்பன் கோடாலிக்காம்பைப் பெற்றுக் குலத்தோடே கெட்டதுபோலுமறிக. [இ-து] ஞானிக்கு உலக விவகாரம், செய்யும் போதே மறக்கும், அஞ்ஞானிக்கு ஒருதரம் செய்த விவகார வாசனை கற்பகோடியானாலும்

மறக்காது. [எ-தி] ஜலத்திலே எழுதுகிற எழுத்துப்போலும், கல்லின்மேல் எழுதின எழுத்துப்போலுமறிக. [இ-து] சாதுசங்கத்துக்கும், மூடசங்கத்துக்கும் பேதமுண்டு. [எ-தி] ஜீவித்திருப்பதும் மரித்திருப்பதுபோலும், சொர்க்கத்திலும் நரகத்திலுமிருப்பதுபோலுமறிக. [இ-து] கருத்துருத்துவத்தோடே கூடியிருந்து, பிரமபட்டத்தை ஆளுவதிலும், அகர்த்துருவத்தோடே கூடி நீசத்தொழில் செய்வது சிலாக்கியம். [எ-தி] சக்கரவர்த்திப் பட்டங் கட்டி பைத்தியம் பிடித்திருப்பதிலும், பைத்தியமன்றியில் மலமள்ளுகிற தொழிலிருப்பவனுக்கு உண்டாகிற சுகம் அவனுக்கில்லாததுபோலுமறிக. ஆகையால் துக்ககரமான கருத்துருத்துவத்தைவிட்டு சுககரமான அகர்த்துருத்துவத்தையடைந்து, சுகமாய் வாழுதி. பிராரப்தகர்மம் எந்தெந்தச் சுகதுக்கத்தைக் கொடுத்தாலும், உனக்கொன்றுங் குறைவில்லையென்றறிக. [இ-து] ஜகத்துப் பொய்யென்று தெரிந்தபின், ஞானி ஜகத் விவகாரம் செய்யலாமாயெனில், கல்யாணம்போலே பிரசித்தமாய்ச் செய்யலாம். [எ-தி] நாடகமாடுவதில் தேர்ந்தவனே ஊருக்கு ஊர், வீதிக்குவீதி வந்து, நிர்லஜ்ஜையாயும் நிர்ப்பயமாயும் ஸ்திரீவேஷம் போட்டாடுவது போலும், பர்த்தாவைப் பிரியாமலிருக்கிற ஸ்திரீ புத்திரோற்பத்தி முதலானதையடைந்தாலுங் குற்றமில்லாததுபோலும், ஞானியாகிற சுமங்கிலிக்கு இகபரங்களைக் குறித்து யாதொரு கவலையுமில்லாததுபோலுமறிக. இன்னுமொரு யுக்தி:— குழந்தைகள் கண்ணாடியைப் பார்த்து, தன் பிரதிபிம்பமென்றறியாமல் வேறே பூச்சியிருக்கிறதென்று பயப்படுவதுபோலவன்றி தெரிந்தவன் தன் ஷோக்குக்காக, கண்ணாடியைக் கீழே வையாமல் கையிலேயே வைத்து சதா பார்த்துக்கொண்டிருந்தாலும், அந்தத் தோற்றத்தில் அன்னியபுத்தியும், பேதபுத்தியும், பிரமாணபுத்தியும், பயபுத்தியும், மோகபுத்தியும், விகாரபுத்தியும் யாதொன்றும் அற்பமும் கற்பனையில்லாததால், அவனுக்கு மனசே இல்லையென்றறிக. இப்படியானால் ஞானியைப் பூஜித்தவர்கள் சகல புருஷார்த்தத்தையுமடைவார்களென்றும், அவரைப் பூஜித்தால் ஈசுவராதி சகல தேவதைகளையும் பூஜிக்கப்பட்டதாக ஆகிவிடுமென்றும், அவர் மனதைக் குளிரப்பண்ணுகிறதே சர்வகர்மாப்தியென்றும், இப்படி வேதங்கள் கோஷிக்கும் போது, மலடிமகன்போல அவருக்கு மனசே இல்லையென்று எப்படிச் சொன்னீரெனில், அப்படிச் சொல்லுகிற ஸ்துதிகளைக் கேட்ட ஞானி, ஒருவாறு சந்தோஷிப்பன். சங்கை, முந்தி அவன் மனசு மலடி மகன்போலென்றும், உலகத்தார் செய்யும் ஸ்துதி நிந்தைகளில் பாத்தியப்படானென்றும் சொன்னதற்கு விரோதமாகிறதேயெனில், அதற்குப் பரிகாரம் சொல்லுகிறோம். மலடியால் வளர்க்கப்பட்ட பிள்ளையும், உலகத்தாரும் இவள் பிள்ளையென்று சொல்லுகிற சொல்லைக்கேட்ட அவள், உள்ளே தனக்குப் பிள்ளையில்லையென்று தெரிந்திருந்தும், இவர்கள் இந்த ரகசியத்தைத் தெரிந்து கொள்ளாமல் சொல்லுகிறார்களென்று, பரிகாசத்தால் சந்தோஷப்படுவதற்கும் உலகத்தார் சந்தோஷப்படுவதற்கும் பேதந் தெரியாமல், விரோதமாயிருக்கிறதாய் நீ நினைக்கிறாய்! அது எப்படியெனில்; அஞ்ஞானிகளுக்கு வருகிற சுகம் கருத்துருத்துவத்தினாலும், பிரமாணபுத்தியினாலும், புருஷப்பிரயத்தனத்தினாலும், மோகபயங்களை உற்பத்தி செய்வதாலும், வாசனை கர்மங்களை விருத்திபண்ணுவதாலும், அநேககோடி ஜனனமரணத் துக்கத்திற்கு

மூலமாயிருப்பதுபோலன்றி, ஞானியின் சந்தோஷம் மேலே சொன்ன லக்ஷணவிலக்ஷணமா யிருப்பதால், இதற்கும் அதற்கும் பேதம் நிரம்ப இல்லை. சொப்பன ஜாக்ரங்களிலுள்ள சம்பத்துக்களுக்கு எவ்வளவு பேதமோ அவ்வளவு பேதமட்டும் உள்ளதென்றறிக. [இ-து] அஞ்ஞானிக்கு மகிமை மரணம், ஞானிக்கு மகிமை ஜீவித்திருக்கிறது [எ-தி] வியாதிக் காரனும் அழுகிற குழந்தையும் தூங்குவது சிலாக்கியம், காரியக்காரனும் கணவனோடே கூடிய கற்புள்ளவளும் விழித்திருப்பது சிலாக்கியம்போல அறிக. [இ-து] தேகாதி ஜகத் தனைத்தும் சொப்பனம்போலப் பொய்யென்பதில் சந்தேகமில்லையென்றால், பிரம்மமே நான், நானே பிரம்மமென்று, மறவாமல் அனுசந்தானம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கவேண்டுமென்று சொன்னது எதற்கோவென்றால்; இந்த மாயாமயமான மனசு, நாம் நம்மை மறந்தால் நம்மை உறுக்கும், நாம் நம்மை யாரென்று பார்த்தால் அந்த மனசு போனவிடந் தெரியாமல் ஓடிப்போம். [எ-தி] தன்னிழல் தீபாதிகளில் தோற்றும்போது, தன்னை மறந்து அதைப் பார்த்தால் பயமும், தன்னைப் பார்த்தால் அபயமும் உண்டாவதுபோலவறிக. [இ-து] அஞ்ஞானிகளுக்கொப்பாக ஞானிகளும் உலக நடத்தையை அனுசரித்தாலும், அதில் கொஞ்சங்கூட அஞ்ஞானிகளைப்போலப் பற்றார்கள். [எ-தி] பகாசுரன் தோலை பீமசேனன் மேலே போர்த்திக்கொண்டு விரட்டுகிறபோது, சகலத்திராளும் பயந்து ஓடும் போது, தர்மபுத்திராதிகளும் உள்ளே பயமில்லாமல், ஊருக்கொப்பாக, ஓடின கதைபோலு மறிக. [இ-து] ஆமையானது தனக்கு விலக்ஷணனான மனிதனைக் கண்டால், தன் குஞ்சு களுக்காக விரிந்திருந்த தன் அவயவங்களை மூடிக்கொள்வதுபோல, ஞானியாகிற ஆமை யும், முமுக்ஷுக்களாகிற தன் குஞ்சுகளிருக்கும்போது, தத்வ விசாரமாகிற தன் அவயவங் களை விரித்துக் காண்பித்துக்கொண்டு, தனக்கு விலக்ஷணனான அஞ்ஞானிகளாகிற, மனுஷர்களைக் கண்டமாத்திரத்தில், அவயவங்களை மூடிக்கொண்ட ஆமைபோல, ஒன்று மறியாத மூடன்போல, தன் விசாரமாகிற அவயவங்களை அடக்கிப்போடுவன். [இ-து] மூடனை ஆமையாக வைத்துக் கூறுகிறார், ஞானியில்லாதவிடத்தில் தன் அகம்பாவாதி யான சாஸ்திரங்களை விரிப்பன், ஞானியைக் கண்டமாத்திரத்தில் தன் கடையைக் கட்டிப் போடுவனென்றறிக. ஐயா, பிரம்ம விசாரம் பண்ணினால் பாவமென்று சிலர் சொல்லுகிறார் களேயென்றால், அப்பா! அது பிராம்மணனைக் கொன்று அந்த மாமிசத்தைச் சாப்பிடு கிறவன், கத்தரிக்காய் சாப்பிடுகிறவனைப் பார்த்து இப்படி நீ அனியாயம் செய்யலாமா? பிரம்மஹத்தி தோஷம் உன்னை விடாதேயென்று சொல்லுவதுபோல, யதார்த்தமான பிரம்மம் தானாயிருப்பதை மறந்ததுமன்றியில், தேகாத்மபுத்தியுடன் கூடினவன், ஞானிக் கும் ஞானாப்பியாசத்துக்கும், குற்றஞ்சொல்வது அத்தன்மைபோலவிருக்கிறது. ஆனால் அஞ்ஞானியைப் பார்த்து பிரம்மஹத்தி பண்ணினவனென்று வேதங்கள் சொன்ன காரணம் ஏதோவென்றால், உலகத்தில் மண்ணை வெட்டுவதிலும் மரத்தை வெட்டுவது பாபம், அதிலும் மிருகங்கள் முதலான எறும்புவரையிலுள்ள சேதன உயிர்களைக் கொல்லுவது அதிக பாபமென்றும், அதிலும் மனுஷனையும் புருஷனையும் பிராமணனையுமிருக்கிறவனைக் கொன்றால், இகத்தில் தூக்கும், பரத்தில் பிரம்மஹத்தியாதி பாபமும் வருவதுபோல

தேகத்தை மறப்பதிலும் இந்திரியத்தை மறப்பது பாபம், அதிலும்அ ந்தக்கரணுதிகளை மறப்பது மிகுந்த பாபம், அதிலும் சச்சிதானந்த நித்திய பூரணமாயிருக்கிற பிரம்மத்தை இல்லையென்று சொல்லுவதான பிரம்மஹத்திக்குமேல் என்னஹத்தி யிருக்கிறது? [இ-து] ஞானி நித்திய சுகியென்றும், அஞ்ஞானி நித்திய துக்கியென்றும் முன்னே சொன்னீரே, அனுபவத்தில் அஞ்ஞானிக்கு ஒருக்கால் சுகம் வருகிறதும், ஞானிக்கு ஒருக்கால் துக்கம் வருகிறதும் கர்மானுசாரமாய்க் காணப்படுகிறதேயென்ருல், சகோதரர்கள் இருவர்களில் ஒருவன் பிரபுவான விவேகியாயும், மற்றொருவன் பைத்தியக்காரனுயும் இருப்பதில், விவேகிக்கு ஒருக்கால் கலியாணமுதலான செலவு நேரிட்டாலும் அந்தச் செலவுக்குக் குடிகள், தங்கள் தங்களிடத்திலிருக்கிற வஸ்துக்களை அந்தந்தக்காலங்களிற் கொடுப்பது பூரணமாய் மிச்சங்கூட முதலாவதாலும், கிறுக்கனுக்கு ஒருக்கால் லாபங்கிடைத்தாலும், அதை மூர்க்கர்கள் கொள்ளையடித்து இவனுக்குத் தெரிவிக்காததால், அதைக்கொண்டு ஆளத் தெரியாமலிருப்பதுபோலத், தாஷ்டாந்தத்தில் ஞானிக்கு ஒருக்கால், பிராரப்த கர்மத்தால் துக்கம் வந்தாலும், அதை அந்தக்கரணுதிகளாகிற குடிகள் ஏற்றுக்கொண்டு வகிப்பதால், இவனுக்கு அந்தப் பிராரப்த துக்கம் சம்பந்திக்காததால், ஞானி நித்திய சுகியென்றும், அஞ்ஞானிகளுக்கு ஒருக்கால் சுகம் வந்தாலும் இந்திரியங்களாகிற துஷ்டர்கள் அதை அபகரித்துக்கொண்டு, அதனுல் வருகிற கர்மங்களை மட்டும் ஜீவன்பேரில் ஏற்றினபடி இவனும் ஏற்றுக்கொள்வதால், அஞ்ஞானி நித்திய துக்கியென்றும் சொன்னதற்கர்த்தமென்றறிக. [இ-து] இந்தச் சரீரத்துக்கு நான்காயிரத்து நானூற்று நாற்பத்தெட்டு வியாதிகள், அபிமானிக்கக் காத்திருக்கும்போது நான் இதை அபிமானிக்கத் தேவையில்லை, அப்படி அபிமானித்தவனுக்கு அடிக்கடி ஜன்மம் தீராதென்றும், அந்தத் தேகாபிமானத்தை நிஸ்ஸேஷமாய் விட்டிருக்கிற ஞானிக்கு ஜன்மம் வராது. [எ-தி] ஒரு கடத்திலிருக்கிற ஜலத்தை மற்றொரு கடத்தில் விட்டுக்கொண்டு வருகிறதுபோலும், கடமிருக்கும்போதே அதிலுள்ள ஜலத்தைச் சாப்பிடுகிறதுபோலுமறிக. [இ-து] சுழுப்தியில் பிராஞ்ஞனை ஜீவனும், சாக்ஷியே நானென்றிருக்கிற ஞானியும், நிருவிகாரனுயிருந்தாலும், விழித்தவுடன் பிராஞ்ஞன் சாக்ஷியான ஞானியைப்போல, நிர்விகாரனுயில்லாமல், கர்த்துருத்துவாதி வாசனையோடே கூடியிருக்கிருன். [எ-தி] ஜயில் கொட்டடியிலிருக்கிற கைதி, ஜயிலரைப்போல விலங்கன்றியில் நிர்ச்சம்பந்தனுயிருந்தாலும், வெளியில் வரும்போது விலங்குடனே வருவதுபோலும், வறுக்கப்படாத விதை, திரும்பி முளைப்பதுபோலுமறிக. [இ-து] அழிந்துபோகிற ஆயுளை, அழியாத பிரம்மஞானமாகச் செய்கிற விவேகிக்கும், விலை மதிக்கக்கூடாத ஆயுளை, பெண்டாட்டி பிள்ளைகளுக்கு உழைத்துக்கெட்டுப்போகிற அவிவேகிக்கும் பேதமிருக்கிறது. [எ-தி] சித்தர்கள் இரும்பைத் தங்கமாக்குவதுபோலும், அசித்தர்கள் ரசவாத ஆசையால் கையிலிருக்கிற லோகத்தையும் கரியாக்குவதுபோலும் அறிக. [இ-து] ஞானி கேட்டவர்களுக்கெல்லாம் தன் வடிவமான ஞான ரத்னத்தை, வேண்டியமட்டும் கொடுக்கிருர், அஞ்ஞானி ஒருவருக்கும் கடுகளவுகூட உபயோகமில்லாத தேகாபிமானமுதலான சொத்துக்களைக் கொடான். [எ-தி] கர்ணன் தன்னுடன் பிறந்த

க்கவசகுண்டலத்தையும் அறுத்துக்கொடுத்ததுபோலும், துரியோதனன் தன் பங்காளிகளான பாண்டவர்களுக்கு, ஈ இருக்கக்கூட இடங்கொடுக்கமாட்டேனென்று சொன்னது போலும்; தகப்பன் தான் சம்பாதிக்கிற சொத்துக்களைக் குடும்பத்தில் செலவு செய்வதும், குழந்தைகள் தங்கள் கையிலிருக்கிற பீங்கான் ஓட்டைக் கெஞ்சினாலுங் கொடுக்காதது போலுமறிக. [இ-து] ஞானிக்கெல்லாரும் முக்தர்களாகவே தோன்றும், அஞ்ஞானிக்கு ஞானியும் பெத்தனாகவே தோன்றும். [எ-தி] ஒருபடுக்கையில் படுத்திருக்கிற இரண்டுபேர்களில் ஒருவன் விழித்திருப்பதால் தூக்கத்தால் சொப்பனத்தில் அலைந்துகொண்டிருக்கிற ஜீவனையும், தன்னைப்போல் சுகமாய்ப் படுத்திருக்கிறவனாய்த் தோற்றுவதும், நித்திரைபோகிறவன் தன்னோடே அவனையும் காடுகரையில் அலைகிறவனாகக் காண்பதுபோலுமறிக. [இ-து] ஐயா, ஜீவர்கள் மரணகாலத்தில் அனாயாசமாய் மரிப்பது சிலாக்கியமென்றும், அதற்கெதிர்மறையாயிருந்து சாவது குறைச்சலென்றும், சொல்லுகிறார்களே அது சரிதானா வென்றால், குரு சொல்லுகிறார். அடே மூடா! நீ கேட்டது ஞானியைக் குறித்தா? அஞ்ஞானியைக் குறித்தா? ஞானியைக் குறித்தென்றால், அப்படிச் சொல்லக்கூடாது. ஞானி ஞானோதயகாலத்திலேயே முக்தனாகிவிட்டதாலும், இன்னும் ஞானி மரணகாலத்தில் வியாதிமுதல் மூர்ச்சைவரை என்னமாயிருந்து மரித்தாலும், அவனுக்கு மோக்ஷத்துக்கு மோசமில்லையென்ற சுருதிவாக்கியமும், நாள்தோறும் கற்ற போதம், சொப்பன சுழுப்தியில் மறந்திருந்தாலும் ஜாக்கிரத்தில் தன்னிலே முன்னிலே ஆகிறதுபோலவென்ற யுக்தியும், ஞானிக்கு அறிவே வடிவமானதால், மரணாதிகளால் அவன் வடிவம் அவனுக்கு மாறாது; அது எதுபோலவென்றால், அஞ்ஞானிகளுக்கு அவர்களவர்கள் சரீரம் சொப்பனாதிகளிலே மறக்கப்பட்டிருந்தாலும், அதில் நானென்கிற புத்தி மாறாமலிருக்கிறதே அனுபவமுமிருப்பதால், ஞானியைக் குறித்து இக்கேள்வி கேட்கத்தக்கதன்று. அஞ்ஞானிக்கோ வென்றால், அவனுக்கு எப்படி மரித்தாலும் பிரயோஜனமில்லை என்பதற்கு—பிரம்மஞானம் வரும் வரை ஜனன மரணம் நீங்காதென்ற சுருதியும், ஆனால் கிடந்துபோகிறதிலும், கஷ்டமன்றியில் போகிறது சிலாக்கியமில்லையாவெனில், சிலாக்கியமில்லை. [எ-தி] கலக்டர் குற்றவாளியைத் தானே கொரடா, பூஜை முதலான தண்டனை செய்வதிலும், கோர்ட்டுக்குக் கமிட் பண்ணினது சிலாக்கியமாகுமா? கலக்டர் அதிகாரத்துக்கும் அடங்காத பாரிக் குற்றமென்றல்லவோ கமிட் செய்யப்பட்டது? ஆகையால் ஞானிக்கெப்படிச் செத்தாலும் குற்றமில்லை. அஞ்ஞானிக்கெப்படிச் செத்தாலும் குணமில்லை. ஆனாலும் சில வாக்கியங்கள், அனாயாச மரணத்தைச் சிலாக்கியமாய்ச் சொல்லுகிறதேயென்றால், அந்த அனாயாசமென்ற சொல், துக்கநிவர்த்தி தடையற்ற ஆனந்தரூபமான முக்தியைச் சொல்லுகிறதென்றறிக. அப்படி ஒருவாறு அங்கீகரித்தாலும் குற்றமில்லை. சொப்பனத்தில் பிட்சையெடுக்கிறவனிலும், ராஜ்யமாளுகிறவன் சிலாக்கியமாவதுபோல, இங்கும் இகபரங்களிலும் சாவு காலங்களிலும், பிறப்புக் காலத்திலும் கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறவர்களிலும், சுகமாயிருப்பவர்கள் சிலாக்கியமென்று சொல்லுவது, ஜாக்கிரத்தை நிஜமென்று நம்பினவர்களுக்கு, அது யுக்தம்தானென்றறிக. [இ-து] அஞ்ஞானிகள் நிச்சத்துவமான மூர்த்தி

ஸ்தலம் தீர்த்தம் உற்சவமுதலானதிற் செலவு முதலானதை செய்துவந்தது பரமலாபமென்றெண்ணி, வீட்டிற்கு வந்தும் அதைச் சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். ஞானி பரமசுகமான பிரம்மாப்பியாசத்தை இடைவிடாமற் பழகிச் சுகித்துக்கொண்டிருந்தும், ஒரு கர்த்துருத்துவத்தையும் சொல்லாமல் நிர்விகற்பமாயிருக்கிறான். [எ-தி] ஒரு வீட்டில் தாயும் தகப்பனும் பகல் முழுமையும் சம்பாதிப்பதும், சமையல், சாப்பாட்டு வேலையையும், பண்ணிக்கொண்டிருந்தும் நான் சமைத்தேன், நான் உண்டேன் என்று சொல்லாமல் மௌனமாயிருக்கும்போது, சின்னக் குழந்தைகள் வீட்டிலிருக்கிற இரண்டு மூன்று முறுக்கை வாங்கிக்கொண்டு, மரப்பாவையை எடுத்துக்கொண்டு, வெளித்திண்ணையிற் போய் அந்த முறுக்குகளைக் கிள்ளிக்கிள்ளி வைத்துச், சமையல்பண்ணிப் போஜனம் பண்ணினதாகவும், சொல்லிக்கொண்டு வருகிறதுபோலுமறிக. [இ-து] ஞானிக்கும் அஞ்ஞானியைப்போலத் தேகாதி துவைதம் தோற்றுவதால் காமாதி கள்ளர்கள் உள்ளே நுழையார்கள். வீடுகளிற்போலக் கஜானாவில் அதிகப் பணமிருந்தாலும் துப்பாக்கிசகிதமான சிப்பாய் இருப்பதால் கள்ளர்கள் நுழைய இடமில்லாததுபோலுமறிக. ஐயா, இதுவரையில் ஆத்மாவையறியாத அஞ்ஞானிகளுக்கு ஒழியாத துக்கமே வருமென்றும், ஆத்மாவையறிந்த ஞானிக்கு சுகம் வருமென்றும் சொன்னீர்களே, அதற்குச் சாக்ஷி யாரென்று கேட்பாயாகில்,—சூடாலையும், சிகித்துவசனும், இரண்டுபேர்களும் ஸ்திரீ புருஷர்களாயிருந்து வேதாந்தவிசாரம் குருமுகமாய்ப் பண்ணியும், அவர்களிற் சூடாலை ஏகாந்தத்திலிருந்து, அனாத்மாவான தேகாதி பஞ்ச கோசங்களையும், பஞ்சபூத பௌதிகங்களையும் நானல்லவென்று நேதித்துத்தள்ளி சர்வாதிஷ்டானமான சச்சிதாநந்தப் பிரம்மமே நானென்று, சாக்ஷாத்காரமாய் அறிந்து ஜீவன் முக்திச்சுகத்திலிருந்து, வாழ்ந்துகொண்டிருக்கும்போது, சிகித்துவசன் சிரவணம் பண்ணின அர்த்தத்தை மனனம் பண்ணாமல் மறந்து, தேகாத்மபுத்தியோடே கூடிக்கொண்டிருந்து வரும்போது, ஒரு தினத்தில் அந்தப்புரத்திலிருக்கிற சூடாலையின் முகத்தைப் பார்த்து, அதிசயமான சோபை காணப்பட்டதால், "ஓ பெண்ணே! யௌவனகாலத்திற்கூட உன்னுடைய முகத்தில் இவ்வளவு சோபை காணப்படவில்லையே? இப்போது இப்படிப்பட்ட சோபை காணப்படுவதற்குக் காரணமென்ன?" என்று கேட்டதில், அவள் "அற்பமாயிருக்கிற தேகாதி நாமரூபாகாரத்தில், அகமென்கிற புத்தியைவிட்டு, அகண்டாகாரமாயிருக்கிற பிரம்மத்தில் அகமென்கிற புத்தி ஸ்திரப்பட்டிருப்பதாலும், கண் முதலான இந்திரியங்களால் அனுபவிக்கப்படுகிற விஷய சுகத்தைப் பாராமல், சகல பிராணிகளாலும் அனுபவிக்க யோக்கியமாயிருக்கிற அகண்டானந்தத்தை பிரமாதி சகலாத்மஸ்வரூபமாயிருந்து, சர்வானந்தத்தை நான் அனுபவிப்பதாலும், என்னுடைய முகத்தில் இவ்வளவு சோபை காணப்படுகிறது" என்று சொன்னதைக் கேட்ட சிகித்துவசன், இவளிடத்தில் மகத்துவமான குருபுத்தியில்லாததினால், இவளைத் தன்னுடைய ஸ்திரீயென்றும் சிறியவளென்றும், மூடையென்றும் நினைத்து, இவள் சொன்ன பரமமான விவேகத்தை அபரமான யுக்தியால் நிந்தித்து, வயிறு வெடித்துப்போகும்படி சிரித்துப்போட்டு ஸ்நானத்திற்குப் போனபின், இவள் இனி

மேல் இந்த ஞானத்தை இவனுக்குக் காண்பிக்கக்கூடாதென்று நிச்சயித்து இவனுக்குத் தெரியாமலே அஷ்டமாசித்தியையும் அப்பியசித்திருக்கும்போது, காலாந்தரத்தில் இவனுக்கு ஜனனமரண துக்கத்திலிருந்து கரையேறவேண்டுமென்று நினைப்பு வந்து, மூர்த்தி, தலம், தீர்த்தம், ஜபம், தவம், தானம், தர்மம், யாகாதிகளைச் செய்துவந்ததிலும் துன்பம் தீராததைப்பற்றி ஒருநாள் பகலில் மடியில் வந்து உட்கார்ந்த சூடாலையைப் பார்த்து, ஆரண்யத்தில் வசிக்கிற பெரியவர்களுக்கு யாதொரு சம்சார துன்பமுமில்லாமல் சுகமாயிருப்பதால் நானும் அப்படி ஆரண்யத்திற்குப் போகப்போகிறேன். நீ ராஜஸ்திரீயானதால் சிம்மம் முதலான துஷ்ட மிருகங்களைக்கண்டு பயப்படுவாயானதால், நீ இவ்விடத்திலேயே இருந்து, நான் செய்கிற ராஜ்யபரிபாலனத்தைச் செய்துகொண்டு வருவாய். இதுவே பதிவிரதைகளுக்கு விதியென்று சொன்னதைக்கேட்ட சூடாலையும் விருத்தாப்பியத்தில்லலவா வனவாசம் போகவேண்டும்? இப்போது யௌவனமாயிருப்பதால், போகத்தைவிட்டு மோக்ஷத்துக்கெத்தனிப்பது நியாயமில்லையென்று, இப்படி ஒருவருக்கொருவர் பேசிக்கொண்டு அவ்விரவில் இவள் நித்திரை செய்யும்போது, ராஜா மெள்ள எழுந்திருந்து வனத்திற்குப்போனபின், இவள் விழித்து ராஜாவைக் காணாததால் ஆகாசமார்க்கமாய்ப் போய்ப் பார்த்ததில் இவன் அவ்விடத்திலொரு ஆசிரமம் உண்டுபண்ணி அதிலிருந்து சுஷ்கக் கிரியைகளைச் செய்துகொண்டு வருவதைக்கண்டு, இவனிடத்திற் போய் ஞானோபதேசம் பண்ண இது சமயமில்லையென்று, அந்தப்புரத்துக்கு வந்து ராஜ்யபரிபாலனத்தைப் பதினெட்டு வருஷம் வரை செய்தபின், முன்போல ஆகாசமார்க்கமாய்ப் போய் இவனைக் கண்டு விசனித்து, இவனுடைய அறியாமையை இன்று கெடுப்போமென்று நிச்சயித்துக் கும்பமுனி வேஷத்தைத் தரித்து, இவனுக்கு முன் அந்தரத்திலிருப்பதைக்கண்ட அவனும் பிரார்த்தித்து, ஆசனங்கொடுத்து இருக்கச்சொன்னபடி இருந்து, ஒருவருக்கொருவர் விருத்தாந்தங்களை விசாரிக்கும்போது இவள் தன்னுடைய பிதா நாரதர், அவர் ஒருகால் கங்கைக் கரையில் ஜலக்கிரீடை செய்கிற பெண்களுடைய ரூபத்தைக்கண்டு காமவிகாரத்தையடைந்து, சுக்கிலஸ்கலிதமானதை, கடத்திலிருக்கிற பாலில் விட்டு அதிலிருந்து நான் உண்டானதால் கும்பமுனி என்றெனக்குப் பேர்வைக்க பிரம்மாவினிடத்திற் போய் பிரம்மஞானத்தையடைந்து சுகமாய்ச் சஞ்சரிக்கிறேன், நீ யாரென்று கேட்க, நான் சிகித்துவசராஜனென்றும், பிறவித்துன்பத்துக்காக அஞ்சி, சூடாலை முதலிய சகல சம்பத்துக்களையும் விட்டு வந்து தவம்பண்ணியும் துன்பந் தீரவில்லையென்னும்போது, கும்பமுனி "நீ சாதுசங்கம் பண்ணாமல், கிரியையைப்பண்ணிவருவது மூடத்தனமல்லவா?" என்று சொன்னதைக் கேட்ட இவனும் அது சரிதானென்று ஒப்பி, நீங்களே என்னைக் கரையேற்றவேண்டுமென்று காலில் விழும்போது, அவள் நான் சொன்னதை நீ நம்பினாலல்லவா கரையேறலாம்? என்று சொன்னதைக்கேட்ட அவனும் வேதவிதிபோல நம்புகிறேனென்று சொன்னபின், இவள் ஒருவன் ரத்தினம் தேடிப்போனதில் அகப்பட்ட நாகரத்தினத்தை அவமதிப்புப்பண்ணி, வெகுகாலம் தேடியபின் துர்ப்பாக்கியத்தைக் கொடுக்கிற கல்லை ரத்தினமென்றெடுத்துவந்து கெட்டுப்போனதுபோலும், சங்கிலியிற் கட்டப்பட்ட யானை தன்

கொம்புகளால் சங்கிலிகளையறுத்துக் காட்டுக்குப் போகும்போது, காலில் தவறி விழுந்த மாவுத்தனைக் கொல்லாமல் காட்டுக்கு ஓடிப்போனபின், அந்த மாவுத்தன் காட்டில் வந்து, கொப்பம் வெட்டி மூடியிருந்ததில், அந்த யானை வந்து விழுந்து தாபப்பட்ட கதைபோலு மென்று சொன்னதைக்கேட்ட அவ்வரசனும், இந்தக் கதைகள் யாருக்காகச் சொன்ன தென்று கேட்டவுடன், உனக்குத் தான் என்று அனுபவமாய் ஒப்புவித்தபின், இவன் அழுது "இனி நீர்தான் காப்பாற்றவேண்டும்" என்று சொன்னதைக்கேட்ட அக் குருவும், சர்வத் தியாகம் செய்தால்தான் சுகம் வருமென்று சொன்னவுடன், இவன் தண்டு முதலான வற்றைத் தீயிற்போட்டுச் சர்வத்தியாகம் செய்தேனென்று கூத்தாடும்போது, நீ ஒன்றை யும் தியாகம் செய்யவில்லை என்று சொன்னதும், மலையேறித் தேகத்தைவிட யத்தனிக்கும் போது கூப்பிட்டு 'இதை விட்டதால் சர்வத்தியாகமாகாது' என்று சொன்னதைக்கேட்ட இவனும் 'இனித் தியாகம் செய்ய ஒன்றுமில்லையே' என்று சொன்னவுடன், யாதொன்றி னால் இத் தேகாதி சலிக்கிறதோ, யாதொன்று கர்ம ஜன்மங்களுக்குப் பீஜமோ, அதுவே சர்வமென்றும், அதைத் தியாகம் செய்வதே சர்வத்தியாகமென்றும், அதற்குப்பேர் சித்த விருக்ஷமென்றும் கூறி, அதற்கு அகங்காரம் வேர் சங்கற்பம் சாகைகள், சங்கற்பத்தியாகம் கௌணம், அகங்காரத் தியாகம் முக்கியம். இதைத் தகிக்க சோகம் என்ற ஆத்ம விசாரமே தீயென்று சொன்னபடி இவனும் அப்படியே விசாரத்தால் அந்தச் சித்ததுரு மத்தை யெரித்து, நிருவிகற்ப சமாதியையும் அடைந்தபின், அக் குருவால் எழுப்பப்பட்டு தன் அனுபவானந்தத்தையும் தெரிவித்தபின், இவனுக்கு ராகத்துவேஷ வாசனையில்லை யென்பதை சோதனையால் தெரிந்தபின், தன் நிஜ வடிவத்தைக் காண்பித்து இருவரும் ஜீவன்முக்தர்களாய்ச் சுகித்திருந்த கதையை, நீயும் அறிந்து ஆத்ம ஞானத்தை அடைந்து திருப்தனாய் வாழக்கடவாய்.

143-வது தரங்கம்.

கருத்துருத்துவ புத்தியுள்ளவரை ஜீவகிருத்தியம். பின் ஈசுவர கிருத்தியம்:-

எதுவரையில் தேகம் நான், பிரபஞ்சம் சத்தியமென்கிற புத்தியிருக்கிறதோ அது வரையில்தான் ஜீவகிருத்தியம். பிற்பாடு ஈசுவர கிருத்தியம். [எ-தி] சரீரம் ஜீவித்திருக்கும் வரை, பிதாவின் கிருத்தியமாயும், செத்தபிற்பாடு பிள்ளையினுடைய கிருத்தியமாயுமிருப்பது போல அறிக. [இ-து] கருத்துருத்துவம் போனால் இந்திரியங்கள் சோர்ந்துபோம். [எ-தி] தகப்பனுக்கு உத்தியோகம் போனபிறகு, குழந்தைகள் இளைத்துப்போவதுபோலுமறிக. [இ-து] ஜீவ உபாதி துக்கம், ஆத்ம உபாதி சுகம். [எ-தி] உத்தியோகமும் ராஜினமாவும் போலும், ஸ்நானம் பண்ணினகாலத்தில் சடைத்தலையனுக்கும் மொட்டைத்தலையனுக்கும் துக்கமும் சுகமும் வருவதுபோலவறிக. [இ-து] நான் பிரம்மமென்று உறுதியாயிருந்தவ னுடைய தேகரக்ஷணையை மட்டும் ஈசுவரனே வகிப்பன். [எ-தி] ராஜாவின் க்ஷேமத்துக் காகத், தெய்வாராதனைபண்ணுகிறவனுடைய, கிருக கிருத்தியமெல்லாம் ராஜாவே பார்த் துக்கொள்ளுவதுபோலவறிக. ஐயா, ஜீவசிருஷ்டியின் சொருபத்தையும், ஈசுவர சிருஷ்டி

யின் சொருபத்தையும், ஜீவசிருஷ்டியால் துக்கம் வருமென்பதையும் ஈசுவர சிருஷ்டியால் பந்தரூபமான துன்பமில்லையென்றும், அது முக்திசாதனமென்பதையும் நன்ருய்த் தெரியும்படி அனுக்கிரகிக்கவேண்டுமென்று கேட்பாயாகில், அதற்குத்தரஞ் சொல்லுகிறேம். கேள்:—பஞ்சபூதங்களும், அதிலுண்டான தேவ மனுஷ்ய திரியக்காதிகளான சரீரங்களும், சப்தாதி பஞ்ச விஷயங்களும், எது, எதுருபமாய்த் தோற்றுகிறதோ அவையெல்லாம் ஈசுவர சிருஷ்டியாம். ஜாதி வர்ண ஆஸ்ரமமுதலானவைகளும், யான் எனதென்கிற அபிமானங்களும் ஜீவசிருஷ்டியாம். ஜீவசிருஷ்டிக்கு ரூபமில்லாமல் நாமமாத்திரமாயிருப்பதேயாம். ஈசுவர சிருஷ்டியான, கல் மண் மரம் முதலானவைகளை, ஜீவர்கள் புத்தியினுலேயும் கர்மத்தினுலேயும். வீடு கோவில் தேர் முதலான விவகாரங்களுக்கு யோக்கியமாய்ச் செய்துகொள்ளுவதுந் தவிர 'இது என்னது; இது அவனது' என்று அபிமானித்து ராகத்துவேஷத்தைப் பண்ணிக்கொண்டு, அதனுல் சுக துக்கத்தையும் அனுபவிக்கவேண்டியதாய் வரும். ஈசுவர சிருஷ்டியில்லாத, சொப்பனம் மனேராச்சியங்களில், ஜீவசிருஷ்டி உண்டானதுகொண்டு, சகல ஜீவர்களுக்கும் சகலவிதமான சுக துக்கங்களும் காணப்படுகின்றன. சுழுப்தியில் சரீராதி ஈசுவர சிருஷ்டியிருந்தும், ஜீவசிருஷ்டியான அந்தக்கரண கற்பனை பிரவர்த்தியாததுகொண்டு ஒருவருக்கும் சுக துக்காதி சம்சாரமில்லை. [எ-தி] ஒரு ராஜா தன் படைகளை மற்றெரு தேசத்திற்கு யுத்தத்திற்கு அனுப்பிவைத்திருந்ததில், அந்த ஈசுவர சிருஷ்டியான படைகள் எதிரியாற் கொல்லப்பட்டிருந்தும், அந்தச் செய்தியை அவர் கேளாதிருக்கும் வரை, யாதொருவிதமான துக்கங்களுமில்லாதிருந்தும், அந்தச்செய்தி கேட்டபின் நம்முடைய படைகளென்ற ஜீவசிருஷ்டி மாறினவுடன் அவனுக்குத் துக்கம் வந்ததையும், இருட்டில் கள்ளனென்று நினைத்து, தன் பிள்ளையை வெட்டினவன், விடிந்தபின் தன் பிள்ளையென்று தெரிந்தவுடன் துக்கப்பட்ட கதைபோலும்; ஜீவசிருஷ்டியினுலேயே சகலருக்கும் துக்கம் வருகிறது, ஈசுவர சிருஷ்டியினுல் பந்தமில்லை, அதுபோனுலும் முக்தியில்லை. அதெப்படியென்ருல், பிரளயத்தில் சகல ஜகத்தும் லயித்துப் போயிருந்தும், குரு சாஸ்திர விசாரத்தாலுண்டாகிற, ஜீவத்துவநிவர்த்தியான ஞானமில்லாமையால் ஒருவருக்கும் முக்தி வரவில்லை. ஞானிகளுக்குத் தேகாதி ஜகத்துத் தோன்றிக்கொண்டிருந்தும், ஜீவத்துவ நிவர்த்தியான ஞானமிருப்பதால் துக்கரூபமான பந்தமில்லாமல், ஜீவன்முக்திச் சுகத்தையடைந்து வாழ்வதால் ஜீவசிருஷ்டியினுலேயே துக்கம் வருகிறதென்றறியத்தக்கது.

144-வது தரங்கம்.

பக்குவி, அபக்குவிகளின் தன்மை:—

ஆத்மசொருபமான குருவைக்கண்டு, அபக்குவிகளான அஞ்ஞானிகள் பயப்படுவானேன்? பக்குவிகளான, முமுக்ஷுக்கள் பிரியப்படுவானேனென்ருல், சோரனைக் கற்புள்ள பெண்கள் கண்டு பயந்தோடுவானேன்? விபசாரிகளான பெண்கள் பக்ஷத்துடன் பரிந்து பார்த்து அவனுடன் சேர்ந்து பரமானந்தத்தைப் பெறுவானேன் சொல்? [இ-து] பிரம்ம

ஞானம் லகுவென்று சொன்ன சுருதிக்கும், பிரயாசமென்று சொன்ன சுருதிக்கும் தாற்பரியமெப்படியெனில், குரு வாக்கியத்தை விசுவாசத்துடன் நம்புகிறவனுக்கும், விஷய ஆசை விட்டவனுக்கும், இந்திரியநிக்கிரகமுள்ளவனுக்கும், நாம் யாரென்று சதா விசாரிப்பவனுக்கும், அந்தர்முகமாய்த் தன்னையே நாடுகிறவனுக்கும், சாதுசங்கதியை விட்டுப் பிரியாதவனுக்கும், ஜனன மரண துக்கம் தோன்றினவனுக்கும், இத்தேகம் க்ஷணத்தில் போய்விடுமென்று பார்க்கிறவனுக்கும், தாபத்திரய துன்பம் சகிக்காதவனுக்கும் ஞானம் லகுவென்பதும், பின்னாலே பார்த்துக்கொள்ளுவோமென்று நினைக்கிறவன், தன் தேகத்தைப் பின்னால் பார்க்கமுடியாததுபோலும், கண்ணுக்குப் பின்னாலேயிருக்கிற தன் பிடரி தெரியாதென்ற பழமொழி போலும், மேலே சொன்ன குருபக்தி முதலான ஒன்பதுமில்லாத மற்றவனுக்குப் பிரயாசமென்றறிக. [இ-து] பிரம்மவிசாரம் பண்ணுகிற விவேகிக்கு, மரண காலத்தில் விஷயத்தில் ஆசையுண்டானால், அவனுக்கொருக்காலும் கதியில்லையென்றும், பிரம்மாப்பியாசிக்கு, ஞானம் வருமுன்னம் சரீரம் மரித்தால் துர்க்கதி அடையாமல், புண்ணிய போகத்தைப் புஜிக்கிறானென்றும் சொல்லியிருக்கிறதற்கு யுக்தி:— ராஜாவின் ஆக்ஞைப்படி திரவியங்களை வாங்கிக்கொண்டு, குதிரைகள் வாங்கத் தெற்கு வடக்காகப் போகிற இருவர்களில், ராஜாவினிடத்தில் குதிரை வாங்க, வாங்கிப்போன பணத்தை, மாணிக்கவாசகர் போல மோசம் பண்ணினவனுக்குத் தண்டனையும், கள்ளன் கையில் பறிகொடுத்தவனுக்குப் பிரமோசனும் கொடுக்கிறதுபோலவறிக. ஐயா, மகா சாந்தர்களாயும், மகா தயாளுவாயும், மகா தாதாவாயும், மகானந்த புருஷர்களாயுமிருக்கிற சற்குருக்களையும், சம்சார சமுத்திரத்திற்குக் கப்பலாகவும், அஞ்ஞானாந்தகாரத்திற்கு ரத்னதீபமாயும் ஜனனமரணமாகிற பசிக்கு தேவாமிர்தமாயுமிருக்கிற, வேதாந்த சாஸ்திரத்தையுங் கண்டு அபவிக்குகள் பயப்படுவார்கள், பக்குவிகளானவர்கள் மேலே சொன்ன, லக்ஷணங்களோடே கூடியிருக்கிற சற்குருக்களையும், சற்சாஸ்திரத்தையும் வெகு பிரயாசைப்பட்டுத் தேடி அடைவார்கள் என்பதற்கு யுக்திகள்:— செவிடர்கள், அதிரகசியமாயும் அழியாத நித்யத்வத்தைக் கொடுக்கிற அமிர்தமாயும் பரம மூடர்களுக்குக்கூட பரமோக்ஷத்தைக் கொடுக்கிறதாயுமிருக்கிற வசனாமிர்தத்தை, அலக்ஷியம் பண்ணுவதுபோலும், செவியுள்ளவர்கள் அந்த வசனாமிர்தத்தை விரும்பிக் கேட்பதுபோலும்; குருடர்கள் அதிரூபலாவண்ணியமான அப்சரஸ்திரீகள்போலிருக்கிற ரூபங்களை விரும்பாமல், கண்ணுள்ளவர்கள் அதை விரும்பிப்போய்ப் பார்ப்பதுபோலும்; மிகுந்த வியாதியால் நாவு கசந்துபோயிருக்கிற புருஷன், தேவாமிர்தம்போலிருக்கிற போஜனத்தை நாவில் கொண்டுவந்து போட்டாலும் துப்பிப்போடுவதும், பசித்தவன் அதை விரும்பிப் புஜிப்பதுபோலவென்றறிக.

145-வது தரங்கம்.

அஞ்ஞானிக்கும் ஞானிக்கும் சுகம், நடுநாடனுக்கில்லை:—

நன்றாய்ப் பந்தப்பட்டவனுக்கும், விடுபட்டவனுக்கும் துக்கமில்லை, நடுநாடனுக்குத் தான் துக்கம். [எ-தி] தாசிக்கும் பதிவிரதைக்கும் பயமில்லாமல், குலத்திலிருந்து

விபசாரம் பண்ணுகிறவளுக்குப் பயமுண்டாவதுபோலவறிக. [இ-து] நன்ருய்ப் பந்தப் பட்டவனுக்கும், நன்ருய் பந்தத்திலிருந்து விடுபட்டவனுக்கும் சுகமுண்டு, நடுநாடனுக் குச் சுகமில்லை. [எ-தி] பிரசவியாத மலடிக்கும், பிரசவித்தபின் பிள்ளையைச் சீராட்டுகிற வளுக்கும் சுகமுண்டாவதுபோலும், பிரசவ வேதனையெடுத்துப் பிள்ளை கீழே விழாமல் சங்கடப்படுகிறவளுக்குத் துக்கமுண்டாகிறதுபோலும், இறந்துபோனவனுக்கும் காயசித்தி யானவனுக்கும் துக்கமில்லாமல், தீர்க்கவியாதியால் சங்கடப்படுகிறவனுக்குத் துக்கமுண் டாவது போலும், நித்திய தரித்திரனுக்கும் ரசவாதம் சித்தித்திருக்கிறவனுக்கும் கள்ளர் களிடத்தில் பயமில்லாமலிருப்பதும், சொற்ப திரவியங்களை வைத்துக்கொண்டிருக்கிற வனுக்கு கள்ளர்களிடத்தில் பயமுண்டாவதுபோலும்; விளைந்த நெல் முதலான தான்யங் களை அறுத்து, கண்டுமுதல் செய்து வீட்டில் களஞ்சியத்திற் போட்டு பூட்டு முதலானதால் பந்தோபஸ்து செய்திருக்கிறவனுக்கும், பூமியில் விவசாயமே பண்ணுதவனுக்கும், அதி விருஷ்டியாலும் அனுவிருஷ்டியாலும் கள்ளர்களாலும் விட்டில், சிறகி முதலான பக்ஷிகளா லும் பயமில்லாமலிருப்பதுபோலும், விவசாயம் பண்ணியிருக்கிறவனுக்கு மேலே சொன்ன வைகளால் பயமுண்டாவதுபோலும்; ஜலத்தில் நன்ருய்ப் பிராதஸ்னனம் பண்ணினவனுக் கும், அறைக்குள் ஜாக்கட்டுகளைப் போட்டுக்கொண்டு போர்வைகளைப் போர்த்திக்கொண் டிருக்கிறவனுக்கும் குளிருடைய பயமில்லாமலிருப்பதும், தீர்த்தக்கரையில் காலமே போய் ஸ்நானம் பண்ணுதிருக்கிறவனுக்கு குளிரினுடைய பயமுண்டாவது போலும்; சர்க்கார் வேலையை ராஜினுமா கொடுத்திருக்கிறவனுக்கும், சர்க்கார் வேலைக்கே போகாதவனுக்கும் ராஜாவுக்கும், அவன் விதித்திருக்கிற சட்டங்களுக்கும் பயமில்லாதிருப்பதும், சர்க்கார் வேலையை ஒப்புக்கொண்டு வேலைபார்த்து வருகிறவனுக்கு ராஜபயமும் சட்டவிதியின் பயமுமுண்டாவதுபோலும்; வீட்டைவிட்டு வெளியேருதவனுக்கும் தன் வீடுபோய்ச் சேர்ந் தவனுக்கும் வண்டி, ஆட்களினுடைய சகாயத்தின் அபேக்ஷையில்லாததுபோலும், வழி நடப்பவனுக்கு அச் சாதனங்களுடைய அபேக்ஷை யிருப்பதுபோலும்; சின்னப்பிள்ளை களுக்கும் அதீதி வயதுள்ள விருத்தனுக்கும் மன்மதனுடைய விகார பயமில்லாமலிருப்பதும், யௌவன புருஷர்களுக்கு மன்மதனுடைய பாணத்தால் தாபத்தையடையவேண்டியிருப் பதுபோலும்; அனுமார், சுகப்பிரம்மரிஷி முதலான பேர்களை ஸ்திரீகள் சுயமாய் வந்து பலாத்காரம் பண்ணிப்பார்த்ததிலும், அவர்கள் அந்தக் காமவிகாரத்தை அடையாமல் துரும்பாய் நினைத்துத்தள்ளின கதையையும், வசிஷ்டர் ஸ்திரீயோடே சதா இருந்தும் சுகியாயிருந்ததும், ராவணன், அநேகமான தேவ கந்தர்வ கின்னர கிம்புருட நாககன்னி கைகளுடைய போகத்தைச் செய்துகொண்டு வந்தும், மனுஷ ஸ்திரீயான சீதையைச் சரணகதம்பண்ணிக் கெஞ்சின கதைபோலும்; பிரகஸ்பதிக்குச் சமானமான வாக்குமிக்கும், ஊமையனுக்கும் சபையில் அவமானம் வராதிருப்பதும், சொற்பம் படித்தவனுக்குச் சபையில் அவமானம் வருவதுபோலும்; சுத்தமாய்க் கையாலாகாதவனுக்கும், அர்ஜுனன்போலே யிருக்கிற அதிசூரனுக்கும் அபஜயம் வராமல், கொஞ்சம் வில்வித்தை கற்றவனுக்கே அப ஜெயம் வருவதுபோலும்; தாஷ்டாந்தத்திலும் தேகம் நான், பிரபஞ்சம் சத்தியம், பெண்

டாட்டி பிள்ளை பணம் முதலானதுகளே ஆனந்தம், அவர்களோடே சேர்ந்து இகலோக விஷயசுகத்தையனுவிப்பதே மோக்ஷமென்றெண்ணி இருப்பவனுக்கும், திடமான பிரம்ம ஞானிக்கும் புண்ணிய பாபத்தைக் குறித்துப் பரலோக சிந்தையில்லை; இந்த தேகத்துக்கு வேறாயிருக்கிற கர்த்தாவே நானென்றிருக்கிற நடுநாடனுக்கே பரலோக துக்கசிந்தனை சதா வருமென்றறிக.

146-வது தரங்கம்.

மூடசங்கத்திற்கும், சாதுசங்கத்திற்குமுள்ள நன்மை தீமை:—

அணை கொஞ்சமாயிருந்தால் பிரவாகமானது பயிரை விளைவிக்கிறதாயும் நீண்டகாலம் ஜன உபயோகமாயுமிருக்கிற அணையைக் கரைத்துப்போடும், ஜலப்பிரவாகம் கொஞ்சமாயிருந்தால் அதைப் பெரிய அணையானது அடைத்துப்போடும். அப்படிப்போல சாதுசங்கம் கொஞ்சமாயிருந்தால், சம்சார துக்கங் கொடுக்கிற மூடசங்கம் அதைக் கரைத்துப்போடும், மூடசங்கம் கொஞ்சமாயிருக்கும் பக்ஷத்தில், தடையற்ற ஆனந்தத்தைக்கொடுக்கிறதாயிருக்கிற சாதுசங்கம் அதையடித்துப்போடும். ஐயா, மூடர்களிடத்தில் சகவாசம் பண்ணினவன் கெட்டுப்போவனென்றும், சாதுக்களிடத்தில் சகவாசம் பண்ணினவன் மேன்மையைப் பெறுவனென்றும் சொன்னீர்களே, அதற்கு சுருதி யுக்தி அனுபவமென்னவென்று கேட்பாயாகில், அதற்குச் சமாதானம் சொல்லுகிறோம். கேள்:— ஒரு பிராமணன் ஒரு வனத்தில் போகும்போது, இரண்டு பாதை பிரிவதில் அதில் ஒரு பாதைவழியாய்க் கொஞ்சதூரம் போகும்போது, அவ்விடத்தில் ஒரு குடிசைவாசலில் கூட்டிலிருக்கிற ஒரு கிளியானது 'ஆள் வருகிறது கத்தி எடுத்துக்கொண்டுவந்து வெட்டுங்கள், குத்துங்கள்' என்று கூப்பிடுகிற சப்தங்களைக் கேட்ட அந்தப் பிராமணன் வந்தவழியாய் ஓடிப்போய், மற்றொரு பாதை வழியாய் ஓடிப்போகும்போது, அதுபோலவே குடிசை வாசலில் கட்டியிருக்கிற கூட்டிற்குள்ளிருந்த கிளியானது, "ஒரு பிராமணர் வருகிறார். பத்திரம் புஷ்பம் பலம் அர்க்கிய பாத்தியமுதலானதை எடுத்துக்கொண்டு வந்து பூஜியுங்கள்" என்று சொன்னபிரகாரம் ரிஷி குமாரர்கள் அப்படியே அதுகளை எடுத்துக்கொண்டு வந்து அவரைப் பூஜித்துவிட்டுப்போனபின், அந்தப் பிராம்மணன் அந்தக் கிளியைப் பார்த்து, அந்த மார்க்கத்தில் உன்னைப்போலே யிருக்கிற ஒரு கிளியானது, வெட்டு குத்து என்று சொன்னதற்கும், நீ இப்படி பத்திர புஷ்பங்களைக்கொண்டு பூஜியுங்களென்று சொன்னதற்கும் காரணமென்ன? அந்தப் பக்ஷிக்கும் உனக்கும் சம்பந்தமுண்டா? என்று கேட்டதற்கு அந்தக் கிளியானது சொன்னதென்னவென்றால்; எனக்கும் அந்தக் கிளிக்கும் தாயும் தகப்பனும் ஒன்றே; நாங்களிருவரும் உண்டானதும் ஒரே காலத்திலேயே; என்னை இந்தச் சாதுக்களான ரிஷிகள் கொண்டுவந்து வளர்த்தார்கள். அதைக் கோமாம்சம் சாப்பிடுகிற சண்டாளர்கள் கொண்டுபோய் வளர்த்தார்கள். எனக்கிந்த ரிஷிகளுடைய சகவாசத்தால் இந்தச் சன்மார்க்கம் பிடிபட்டது. அதற்கு அந்த துஷ்டர்களுடைய சகவாசத்தால் அந்தத் துன்மார்க்கம் பிடிபட்டிருக்கிறதைத் தங்களுடைய அனுபவத்தில் பிரத்தி

ய்க்ஷமாய்க் கண்டதால், நல்லநடையுண்டாவதற்கு சத்சங்கமும், கெட்டநடத்தையுண்டாவதற்குக் கெட்ட சங்கமும் காரணமாயிருக்கிறதென்று சொன்ன பாரதக் கதையே சுருதியென்றறிக ஒரு ஜலமே காயவைத்த இரும்புச்சட்டியில் விழுந்தமாத்திரத்தில், அந்த ஜலம் போனவிடந் தெரியாமல் நசித்துப்போவதையும், அந்த ஜலமே தாமரையிலேயில் விழுந்தமாத்திரத்தில் முத்துப்போலே காணப்படுவதையும், அந்த ஜலமே சமுத்திர மத்தியிலிருக்கிற கிளிஞ்சில் வயிற்றில் விழுந்தமாத்திரத்தில் தேவார்க்கமாயும், வெகு விலே பெறக்கூடியதாயுமிருக்கிற முத்தாகவே ஆவதைப்பார்த்து, அதமனேயும், மத்திமனேயும், உத்தமர்களாயுள்ள பெரியோர்களேயும் அடைந்தவர்கள் முறையே கெட்டுப்போவதையும், பூர்வஸ்திதிக்கு மேற்படாமல் பார்வைக்கு மட்டும் மேன்மையை அடைந்ததுபோலே தோற்றுவதையும், ஜீவத்தன்மை போய், மேலான பிரம்மத்தன்மையடைகிற அனுபவத்தையும் பார்த்துக்கொண்டு, நீயும் பெரியவர்களான சற்குருவையும், சாதுக்களேயும் சரணமாக அடைந்து, அவர்களிடத்தில் சதா வசிக்கவேண்டும். அப்படி வசிக்குங் காலத்தில், அவர்களிடத்தில் ராகத்துவேஷங்களேயும் குணதோஷங்களேயும் மானுபிமானங்களேயும் விட்டு, எப்போதும் அவர்களுடைய சிஸ்ருஷைகளேயும் சம்ரக்ஷணைகளேயும் செய்துகொண்டு, பிரம்மாப்பியாசம் இடைவிடாமற் பண்ணி அஞ்ஞாருதிகளே நிவர்த்தித்து, தத்வ ஞானியாய் ஜீவன்முக்தனுய், கிருதகிர்த்தியனுய் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கக்கடவாய்.

147-வது தரங்கம்.

சமத்துக்கு வைராக்கியமும், தமாதியும் முன்னும் பின்னும் சாதனம்:—

மனேநிக்ரகமான சமத்துக்கு முன்னல் வைராக்கியமும் பின்னல் தமம் முதலானதுகளுஞ் சாதனமாயிருக்கிறது. [எ-தி] புஸ்தகத்தை ரக்ஷிப்பதற்கு முன்னட்டை பின்னட்டை சாதகமாயிருப்பதுபோலும், தேரோடுவதற்கு முன் வடத்தை இழுக்கிறதும் பின்னல் நெம்புதடி போடுகிறதும் சாதகமாயிருப்பது போலும், பிள்ளை படிக்கிறதற்கு வாத்தியார் ஆள்விட்டழைக்கிறதும் வீட்டிலிருக்கிற தாய் பக்ஷணங்கொடுத்தனுப்பிவைக்கிறதும் சாதனமாயிருப்பதுபோலவறிக. பக்ஷிக்கு இரண்டு சிறகு வேண்டுவதுபோல, முமுக்ஷுவுக்கு, விவேகம் வைராக்கியம் இரண்டும், வேண்டுமென்று என்னத்துக்குச் சொல்லியிருக்கிறதென்றல், விவேகமில்லாமற் போனல் சொரூப நிச்சயம் வாராதாகையாலும், வைராக்கியமில்லாதிருந்தால் விஷய ஆசை போகாததாலும், இரண்டும் வேண்டுமென்றறிக. அதற்கு யுக்தி:— நடக்கிறவனுக்குக் கண்ணும் காலும் வேண்டுவதுபோலவறிக. ஆனல் ஞானம் ஒன்றினலேயே முக்திவருமென்று சொல்லியிருக்கிறதே, இங்கே யிரண்டும் வேண்டுமென்று சொன்னது விரோதமல்லவாவென்றல், —விரோதமன்றியில் சமாதானம் சொல்லுகிறேம். நடக்கிறவனுக்குக் கால் முக்கியமாயும், கண் அமுக்கியமாயும், புஸ்தகம் பார்க்கிறவனுக்குக் கண் முக்கியமாயும், கால் அமுக்கியமாயுமிருப்பதுபோல, சமாதி பண்ணுகிறவனுக்கு வைராக்கியம் முக்கியமாயும், விவேகம் அமுக்கியமாயும்: சொரூப நிச்சயம் பண்ணுகிறவனுக்கு விவேகம் முக்கியமாயும், வைராக்கியம் அமுக்கியமாயு

மிருக்கும். ஆகையால் பாகியேந்திரிய நிக்ரகமான, வைராக்கியம் வேண்டாமென்றில்லை யென்று கருத்து. [இ-து] சாதனங்களின் நடுவிலே சமதமாதிகளைவைத்திருப்பதற்கு யுக்தி: நாகரத்னத்தை, நடு அறையில், நடுப்பெட்டியில் வைத்திருப்பதுபோலவறிக. ஐயா, பஞ்சதசப்பிரகரணத்தில் வைராக்கியம் ஞானம் உபரதி இந்த மூன்றுக்குள், வைராக்கியத்துக்கு ஹேது விஷயதோஷ திருஷ்டியென்றும், அவ்விஷயத்தைக் கண்டமாத்திரத்தில் அருவருப்புண்டாய் அதைத்தள்ள இச்சையுண்டாவது சொரூபமென்றும், அப்படித்தள்ளின விஷயத்தைக் குறித்து, திரும்ப அதைரியமுண்டாகாமல் தீரதையாயிருந்து விஷயத்தைத் தள்ளுவது காரியமென்றும், பிரம்மலோகம் வரையிலுள்ள விஷயபோகங்கள் சுயமாய் வந்தாலும், அதுகளைத் துரும்பாக எண்ணித் தள்ளுதல் அவதியென்றும், பலம் பிரம்மலோகமென்றும்; ஞானத்துக்கு சிரவண மனன நிதித்தியாசனங்களே ஹேதுவென்றும், நிஜமான சச்சிதானந்தத்தையும் பொய்யாயிருக்கிற நாமரூபத்தையும் பிரித்து, தேகாதி நாமரூபங்கள் நாமல்ல, சச்சிதானந்த பிரம்மமே நாமென்றறிவதே சொரூபமென்றும், திரும்ப ஹிருதயகிரந்தியுண்டாகாமல் சாக்ஷித்வ ஞானத்தைப் பாதுகாத்துக்கொண்டிருப்பதே காரியமென்றும், முந்தி தேகாத்ம ஞானம் திடமாயிருந்ததுபோல இப்போது, பரமாத்மாவே நானென்ற திடஞானமே ஞானத்துக்கு அவதியென்றும், ஜனன மரணரகிதமான மோக்ஷமே பலமென்றும்; உபரதிக்கு இயம நியம அஷ்டாங்க யோகம் ஹேதுவென்றும், சங்கற்பத்தைத் தடைசெய்வதே சொரூபமென்றும், உள்ளிலும் வெளியிலும் யாதொருவிதமான விவகாரங்களுமில்லாமற் பண்ணுவதே காரியமென்றும், சுழுப்திபோலே ஜகத்தை மறப்பதே அவதியென்றும், பிரம்மசாமீப்யமே பலமென்றும்; இப்படி இந்த மூன்றையும் வேறுவேருகப் பிரித்து வைராக்கிய உபரதிகள் பூர்ணமாயிருந்து ஞானம் தடைபட்டவனுக்கு மோக்ஷமில்லை, தபோபலத்தால் புண்ணியலோகமென்றும்; ஞானம் பூர்ணமாய் மற்றிரண்டும் தடைபட்டிருந்தாலும் மோக்ஷம் வருவது நிச்சயமென்றும், திருஷ்டதுக்கம் நசியாதென்றும் சொல்லியிருக்க, தாங்கள் ஞான வைராக்கியங்களை, சமமாய்ச் சொன்ன காரணமென்னவென்றால்,— அவ்விடத்தில் சாத்தியத்தைப் பிரதானமாய்ச் சொன்னவிடமென்றும், இவ்விடத்தில் அப்யாசிக்குச் சொன்னதென்றுமறியத்தக்கது.

148-வது தரங்கம்.

விவேகியாகிய நீ, விஷய சங்கற்பத்தை விடவேண்டியது:—

சிதாகாசமே தானென்றறிந்ததாலும் மற்றது, பொய்யாய்ப் போய்விட்டதாலும் ஜகத்தைக் குறித்து நினைக்கத் தேவையில்லை, எல்லாம் பிரம்மமென்றறிந்தாலும் நினைக்கத் தேவையில்லை, ஜகத்து தனக்கு வேறென்றாலும், ஊரார் வீட்டுக் காரியத்தை நினைக்கத் தேவையில்லை, மேலும் தீ சுடுகிறதென்றாலும், தண்ணீர் குளிர்ச்சியாயிருக்கிறதென்றாலும், கல்லு கெட்டியாயிருக்கிறதென்றாலும், அதது சுபாவமாயிருக்குமே தவிர, இவன் சொல்லுவதால் ஒரு பிரயோஜனமுமில்லாததுபோல, நீ நினைப்பதால் யாதொரு பிரயோஜனமுமில்லை. ஆகையால் நடந்ததை நினைத்தால் சஞ்சிதகர்மமும், வாசனையும் சித்தமும்

அஞ்ஞானமும் துக்கமும் காலம் வீணுய்ப்போவதும் வரும், வரப்போகிறதை நினைத்தால் ஜந்மஹேதுவான ஆகாமியகர்மமும், ஆசையும் விபரீத பாவனைகளும் விருத்தியாகும். வர்த்தமானத்தைக் குறித்து நினைத்தால் பிராரப்தகர்மமும், ராகத்வேஷமும் விஷயா சக்தியும் விருத்தியாகும். ஆகையால் சங்கற்பத்தைவிட்டிருக்கிறவனே சுகியென்றறியவேண்டியது. [இ-து] விவேகி ஒரு சங்கற்பத்துக்கிடங்கொடுத்தால், அதைப்பற்றி ஓயாமல் சங்கற்பங்கள் பெருகிக்கொண்டே யிருக்கும். [எ-தி] தண்ணீர்க் குழாயைக் கொஞ்சம் திருகிவிட்டால், தண்ணீர் ஓயாமல் வந்துகொண்டிருப்பதுபோலும், கொஞ்சம் நித்திரை மயக்கத்துக்கிடங்கொடுத்தால் ஓயாமல் சொப்பனம் வந்துகொண்டேயிருப்பதுபோலுமறிக. [இ-து] விஷயத்துக்கும் மனசுக்கும் சம்பந்தமில்லை. எப்படியென்ருல், அந்தப்புரத்திலிருக்கிற ராஜஸ்திரீக்கும் வெளியில் குப்பையில் கிடக்கிற துணிக்கும் சம்பந்தமில்லாதது போலவறிக. [இ-து] விவகார திருஷ்டியில் பார்த்தாலும், கர்மப்படி முடிவதாயிருப்பதால் அப்படிப்பார்த்தாலும், இவன் இது வரவேண்டும் இது வரவேண்டாமென்று, நினைக்கத் தேவையில்லை. [எ-தி] வெய்யிலெரிக்கும்போது இது வேண்டாம் மழை வேண்டுமென்று இவன் நினைப்பதில் பிரயோஜனமில்லாததுபோலவறிக. [இ-து] ஒரு முமுக்ஷுவானவன் அத்வைத வாசனை பழகிக்கொண்டு வரும்போது, மத்தியில் துவிதரூபமான ஒரு வாசனை உதித்தால், அதன்மேல் கோடி வாசனை உண்டாகும். [எ-தி] கோபுரம்போலே செங்கல் பத்திபத்தியாய் அடுக்கியிருப்பதில், அடியில் ஒரு செங்கல்லை உருவினுல், எல்லாம் மடமடவென்று சாய்வதுபோல அறிக. ஆகையால் துவித வாசனைக்கு இடங்கொடுக்கக்கூடாது; கொடுத்தால் விடனை வீட்டுக்குள் வைப்பதுபோலும், விதைக் கோட்டைக்குள் எலியை வைப்பதுபோலுமறிக. வாசனையாலுண்டாகிற துவித நினைப்புக்கிடங்கொடுத்தால், இந்திரியங்களுக்கும் பிராணன்களுக்கும், தேகத்துக்கும் மற்ற ஜனங்களுக்கும் சங்கடப்படக்காரணமாகும், அந்த நினைப்பை உடனே உள்ளேயே அடக்கிவிட்டால் ஒன்றுக்கும் சங்கடமில்லை. [எ-தி] ராஜன் யுத்தத்தைக்குறித்து நினைத்தால் சகலருக்கும் சங்கடமுண்டாவதும், அவன் அந்த நினைப்பை விட்டுவிட்டால் சகலருக்கும் சுகமுண்டாவது போலுமறிக. [இ-து] முமுக்ஷுக்களுக்கு இஷ்டம்போலே சங்கற்பம் வருகிறது, பின்னுல் அதனுல் அனந்ததுக்கம் உண்டாகிறது. [எ-தி] மித்ரன்போலே கூட்டிக்கொண்டுபோய், கழுத்தை யறுக்கிறவன் போலவாம். அதற்குக் குருசொன்ன உளவால் அந்தச் சங்கற்பம் வரும்போதே, நான் சாக்ஷியென்ற விருத்தியான கத்தியால் வெட்டவேண்டுமென்றறிக. ஐயா, மனசுக்கு விஷயத்தைக்குறித்து கொஞ்சம் சங்கற்பிக்க இடங்கொடுத்தால், அந்த வழியாய் அனந்தகோடி சங்கற்பமும், அனந்தகோடி ஜன்மங்களும் வருமென்றும் சொன்னீர்களே, அப்படி வருகிறது அவிவேகிகளுக்கா, அல்லது விவேகிகளுக்கா வென்று கேட்பாயாகில், அதற்கு நாம் உத்தரம் சொல்லுகிறேம் கேள்:— ஒரு சன்யாசி விவேகியாயிருந்தும் கொஞ்சம் கண்ணைமூடிக்கொண்டு, சமாதியைவிட்டு மனேராச்சியத்துக்கு இடங்கொடுத்தமாத்திரத்தில் அவருக்குச் சொரூபப்பிரக்ஞையும், விவகாரப் பிரக்ஞையும் மறந்துபோய், தன்னை சீவுடனென்கிற ஒரு சுராபானம்பண்ணுகிற வேடனுய்க்கண்டு,

சஞ்சரித்துக்கொண்டு வந்ததில், அதிலும் மயக்கத்தால் தன்னைப் பிராம்மணனாய்க்கண்டு, அதிலும் மயக்கத்தால் தன்னை ராஜாவாய்க்கண்டு, அதிலும் மயக்கத்தால் தன்னை யானையாய்க்கண்டு, அதிலும் மயக்கத்தால் தன்னை மானாகக்கண்டு, கொடியிலிருக்கிற தளிர்களைச் சாப்பிட்டுக்கொண் டிருப்பதுபோலக்கண்டு, அதிலும் மயக்கத்தால் தன்னைக் கொடி ஜன்மமடைந்ததாகக்கண்டு, வாசனாரூபமான பரிசத்தால் தன்னை வண்டாகக்கண்டு, தாமரசபுஷ்பத்திலிருக்கிற தேனைச் சாப்பிட்டுக்கொண் டிருக்கும்போது, ஒரு யானை வந்து அந்தத் தடாகத்திலிறங்கி அந்தத்தாமரைப் பூக்களைத் துதிக்கையால் கசக்குவதால், தான் இறந்துபோவதாய்க்கண்டு, அதிலும் மயக்கத்தால் தன்னை யானையாகக்கண்டு யுத்தத்தில் மரணமாய்ப்போவதுபோலக் கண்டு, பின்னும் அநேக ஜன்மங்களை அடைந்ததாகக்கண்டு, கடைசியில் பிரம்மதேவர் ஏறுகிற ஹம்சபக்ஷியாய்த் தன்னைக்கண்டு, பிரம்மா ஒருகாலத்தில் தன்பேரிலேறிக்கொண்டு, கைலாசத்துக்குப் போனதாயும், அவிடத்திலிருக்கிற ருத்திரரைக்கண்டு, தான் ஹம்சபக்ஷியென்பதை மறந்து தன்னை ருத்திரராகக் கண்டதின்பின், அந்த லோகத்துக்குப்போன விசேஷத்தினாலும், ருத்திர ஜன்மத்தையடைந்த விசேஷத்தினாலும், பூர்வஞானத்தையும், சத்திய சங்கற்பத்தையுமடைந்து அவ்விடத்திலிருந்து பூமியில் வந்து சந்யாசியாய் மயங்கிக்கிடக்கிற மயக்கத்தைத் தெளிவித்து, பிரக்ஞையோடே சந்யாசியாய் எழுந்திருந்து, அதன்பின் கண்ட நூறு ஜன்மங்களையடைந்த நூறு ஜீவர்களையும், அந்தப் பிரக்ஞையோடே சதருத்ரர்களாய் கைலாசத்துக்குப்போய் வசித்தார்களென்று வாசிட்டத்தில் சொல்லியிருக்கிற சதவுருத்திரன் கதையையும் கண்டு, விவேகிக்கே மனோராச்சியத்தில் நூறு ஜென்மம் வருமானால் அவிவேகிகளுக்கு மனோராச்சியத்தில் துன்பம்வருமென்பதில் கேட்கவேண்டியதென்ன? தரித்திரனாயுள்ள ஒரு இடையன், சுமைதூக்கி முக்கால்துட்டு வாங்கி, கடைத்தெருவில் பிழைத்துக்கொண்டுவருங் காலத்தில் ஒருநாள் ஒருவன் கடையில்வந்து, ஒருகுடம் நெய் வாங்கி, இவனுக்குக் கால்ரூபாய் கொடுத்து தன் ஊர்வரை குடத்தைத்தூக்கிவரும்படி சொல்லிக் கூட்டிப்போகும்போது, இவன் மனோராச்சியத்தால், அந்தக் கால்ரூபாய்க்குக் கோழிவாங்கி, அது விருத்தியாய் ஆடுவாங்கி, அது விருத்தியாய் சம்பத்து விருத்தியானபின், கல்யாணம்செய்த பெண்ணிடத்தில் பிள்ளைபிறந்து, அவன் இங்கிலீஷ்படித்து ஹேட்சிரஸ்தார் வேலையாய், இவன் திண்ணையிலுட்கார்ந்திருக்கிறவனை, அவன் சாப்பிடக் கூப்பிட அவன் நீ கச்சேரிக்குப் போவென்று தலையை ஆட்டினவுடன், நெய்க்குடம் கீழேவிழ உடையவன் உதைக்க அழுத கதைபோல அறிக.

149-வது தரங்கம்.

மனசுக்கு வந்திருக்கிற அசுத்தத்தை நீக்கிச் சுத்தமாக்குவதே தனுமானசி:—

தேகாதிவாசனையுடன்கூடின மனசு, பிரம்மாப்பியாசத்தால் ரஜோகுண தமோகுணங்கள் போய், தன் சுபாவமான சத்துவகுணமாவதே தனுமானசி. [எ - தி] மகோதரவியாதி வந்தவனுக்கு, மருந்து சாப்பிட்டு வடபத்ரோதரியாவது போலும், சேற்றில்கிடந்த

ரத்னம் மண்ணுங்கட்டிபோல அப்பிரகாசமாயும் பருமனுயுமிருந்ததை சாணையில் நன்ருய்ப் பிடித்தபின், சூக்ஷுமமாயும் பிரகாசமாயும் விளங்குவதுபோலும், தேங்காய், கூடு, கொட்டாங்கச்சி முதலானதால் மறைபட்டு தூலமாயும், அப்பிரகாசமாயு மிருந்ததை உடைத்துத் துருவியபின், சூக்ஷுமமாயும் வெளுப்பாயும் தித்திப்பாயும் ரம்மியமாயும் விளங்குவதுபோலும், எண்ணைவஸ்திரம் வெள்ளாவியால் பிரகாசமாவதுபோலுமறிக. [இ-து] மனசுக்குத் துவிதநினைப்பில் பிரியமிருந்தாலும், அத்துவிதநினைப்பில் அப்பிரிய மிருந்தாலும், இரண்டுவித நினைப்பையும் நினைக்கக்கூடாதென்று புருஷப்பிரயத்தனத் தால் அடக்கும்போது அத்துவித நினைப்பு தானேவரும். [எ-தி] வியாதிக்காக மருந்துசாப் பிடுகிற பிள்ளைக்கு, பக்ஷணத்தில் பிரியமும் உப்பில்லாக் கஞ்சியில் அப்பிரியமுமிருந் தாலும், சுத்தப்பட்டினி போட்டால் கஞ்சிகுடிக்கத் தானேவருவதுபோலுமறிக. [இ-து] போனஜன்மத்தில் குருமுகமாய் ஆத்மவிசாரமெல்லாஞ் செய்து, கிஞ்சித்து கர்மசேஷத்தால் வாமதேவர் முதலானவர்கள்போல, ஜன்மமெடுத்த புருஷனுக்குக் குருவில்லாமலே ஞான முண்டாகும். [எ-தி] முதல்நாளே டிக்கட்டு வாங்கின புருஷன், மறுநாள் டிக்கட்டுக் கொடுக்கிற அதிகாரியினிடத்தில் போகாமலே ரயிலேறிப் போவதுபோலும், பிதாவின் சம்பாத்தியமான ஐஸ்வர்யம் பூரணமாயிருக்கிறவனுக்கு, புதிதாய் ஒரு தொழில் செய்து சம்பாத்தியம் பண்ணிச் சாப்பிடத் தேவையில்லாததுபோலுமறிக. ஐயா, அஞ்ஞானி களுடைய மனசு, எவ்வளவு விஷயபோகங் கிட்டினுலும், மேல்மேலும் ஆசைப்பட்டுக் கொண்டு திருப்தியடையாமலிருப்பதற்கும், விவேகிகளுடைய மனசு சொற்பபோகங் கிடைத் தாலும் அதைப் பெரிதாக நினைத்துத் திருப்தியடைவதற்கும் காரணமென்னவென்ருல்,— அஞ்ஞானிகளுடைய மனசு, அவிவேகத்தால் அபிமானத்தையடைந்து, ராகத்துவேஷங் களுடனே கூடிக்கொண்டு, தேகாதிகளே நாம், இப் பிரபஞ்சம் சத்தியமென்றும், சிர்க்குச் சந்தனவனிதாதி விஷயங்களே ஆனந்தமென்றும், அந்தப் போகங்களை அனுபவிப்பதற்கு மேல் நிரதிசயமான வாழ்வு ஒன்றுமில்லையென்றும், நமக்குச் சமானமாவது மேலாவது ஒருவருமில்லையென்றும் நினைத்திருப்பதால் எவ்வளவு விஷயலாபம் கிடைத்தாலும் பெரி தாய்த் தோன்ருது. [ா-தி] ஒரு சக்ரவர்த்தியானவன், எதிரிகள் முதலானவர்களினுலே ஜயிக்கப்படாத ஹேதுவால், அவனிடத்தில் பின்னை ஒரு ராஜன் தன் ராஜ்யத்தை முழுமை யுங்கொடுத்தாலும், அதை ஒரு பொருளாக வகிக்காமல், அலக்ஷியமாய் இன்னமும் இவ் வுலகத்திலுள்ள சீமைகளெல்லாங் கட்டி ஆளுவோமென்று ஆசைப்படுவதுபோலவறிக. விவேகியினுடைய மனசு நிஷ்காம்ய கர்மத்தினுலும், சித்தசுத்தியாலும், விஷய வைராக் கியத்தாலும், இந்திரியம் மனசுகளுடைய நிக்ரகத்தாலும், சிரவண மனன நிதித்தியாச னத்தினுலும், சகலவிதமான ஆசைகளையும் விட்டு பிராரப்த போகத்தை அனுபவிக்கக்கூட இடங்கொடாமலிருப்பதால், அந்த மனசு சொற்பபோகங் கிட்டினுலும் அதை மகத்தாய் நினைக்கும். [எ-தி] ஒரு அரசன், தன் எதிரியால் தன் சீமையும் பறிகொடுத்து, தானுங் கட்டுப்பட்டு, சோற்றுக்குக்கூட மார்க்கமில்லாமலிருக்குஞ் சமயத்தில், அந்த எதிரி ராஜா இரக்கத்தால் இவனுக்குத் தினம் இவ்வளவு சோறு போடும்படி உத்தரவுகொடுத்தால், அதனுலவன் அதைக்கண்டு சந்தோஷப்படுவதுபோல, நீயும் அகாலம் வரை மனசுக்குச்

சோறுபோடாமலிருந்தால், மனசு பசியால் ருசிபாராமல், போட்டதைச் சாப்பிட்டு சதா சொருப சிந்தனம் பண்ணிக்கொண்டு, நல்ல நித்திரை வரும் வரை உட்கார்ந்து தியானம் பண்ணிக்கொண்டிருந்தால், அப்போது அந்த மனசு மெத்தை தலையணை முதலான சாதனங்களையபேக்ஷியாமல் சுழுப்திக்குப்போய் லயித்துச் சுகித்திருக்கும். ஆகையால், சொருபானுசந்தானம் பண்ணுகிற தீவிர முமுக்ஷுவானவன், இந்த ஜாக்ரதாவஸ்தையானது நினைப்புருபமாயும், மறைப்புருபமாயுமிருப்பதால் நினைப்பு வரும்போதெல்லாம், சொப்பனம் போலும் கானல் ஜலம்போலும், பொய்யென்று நிச்சயித்து, மறைப்பு வந்தால் இருட்டுப் போலும் சுழுப்திபோலும் சூன்யமென்று நிச்சயித்து, இந்த நினைப்பு மறைப்புக்கு நான் சாக்ஷியென்றறியவேண்டியது.

150-வது தரங்கம்.

விவேகத்துக்கு அனுகூலமான வைராக்கியம் செய்யவேண்டியது:—

விவேகத்துக்கனுகூலமான வைராக்கியம் பண்ணவேண்டியது. அதாவது, புத்திர மித்திராதிகளிடத்திலிருக்கிற அபிமானம் விடுகிறது, புஜிக்கிற விஷயத்திலிருக்கிற தோஷ திருஷ்டிபூர்வகமாய் அந்த விஷயாபிமானத்தை விடுகிறது, சரீரத்துக்கு நல்ல வஸ்திரா பரணத்தையும் தரிக்கிற அபிமானத்தை விடுகிறதுதான் விவேகத்துக்கனுகூலமான வைராக்கியம். இப்படிப்பண்ணாமல் இதற்கு விபரீதமாய்க் காட்டுக்குப்போகிறதும், குகை யில் வசிக்கிறதும், தலையை வளர்க்கிறதும், கையில் நகம் வளர்க்கிறதும், வாய் பேசாம லிருக்கிறதும் இது முதலானதுகள் விவேகத்துக்கு விரோதமான வைராக்கியம். [எ-தி] அன்னத்துக்கு அதிகமான சாகங்களும், படிக்கல்லுக்குமேலே சாமான்கள் போடுகிறதும் போலறிக. ஐயா, ஒரு சாஸ்திரத்தில் "ஒரு புளியமரத்தினுடைய பொந்தில் தீப்பிடித் தெரியும்போது, அதைச்சுற்றி பச்சைப்புல்லானது எப்படி முளைத்திருக்கமாட்டாதோ, அந்தப் புல்லைச் சாப்பிடுகிற மான் முதலான மிருகங்கள் எப்படி அங்கே வரமாட்டாதோ, அப்படிப்போல யாதொருத்தனுடைய சித்தமாகிற புளியமரத்தினுடைய பொந்தில், விஷயாசையாகிற தீப்பற்றி எரிந்துகொண்டிருக்கிறதோ, அந்த இடத்தில் விவேகமாகிற புல்களும் முளைத்திராது, குருகடாட்சத்தால் உண்டாகக்கூடிய ஞானமாகிற மானும் வர மாட்டாது" என்று சொல்லியிருக்கிறது. மற்றொரு சாஸ்திரத்தில், ஞானிகளுக்கு கோடி ஆசை வந்தாலும் அவனை அவைகள் அசைக்கமாட்டாதென்றும், ஒரு சிம்மத்தை அனந்த கோடி கொசுக்களெல்லாம் சேர்ந்துவந்து யுத்தம் செய்தாலும், அந்த சிங்கத்துக்கு எப்படி யாதொரு குறைவுமில்லையோ, அப்படி ஞானியாகிற சிங்கத்துக்கு ஆசைகளாகிற மசகங் கள் எவ்வளவுகோடி வந்தாலும் பயமில்லையென்றும், இந்திரனும் "சன்யாசம் பண்ணிக் கொண்டு ஆத்ம ஞானத்தையடையாமலிருக்கிற எதிகளை, சாலாவிருகமென்கிற நாய் களாற் கடிக்கும்படி, எத்தனையோதடவை நான் ஏவிவிட்டிருந்தும் அந்த யதீஸ்வரர்களை ஹிம்சித்த பாபங்கள் என்னுடைய தேகத்திலிருக்கிற மயிர்களில்கூட ஒட்டவில்லை" என்று சொல்லியிருப்பதாலும், இப்படி இரண்டுவிதமாய்ச் சொல்லுகிற விரோத வசனங்

களுக்கு, சமாதானம் சொல்லவேண்டுமென்று கேட்பாயாகில், அதற்குத்தரம் சொல்லு கிறோம். கேள்:—தேகம் நான், பிரபஞ்சம் சத்தியமென்கிற வாசனையோடேகூடியிருக்கிற விஷயாசையானது, அக்கினிக்குச்சமானமென்றும் அந்தச் சித்தத்தில் விவேகமாகிற புல் முளையாதென்றும் சொன்னது, அப்பியாசிக்கு அப்பியாச காலத்தில், சாவதானமாய்ச் சகல விஷயாசைகளையும் வைராக்கியத்தால் விட்டால்தான், ஞானமுண்டாகுமென்ற கருத் தால் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஞானம் வந்தபின் தீரனுயிருக்கிற ஞானிக்கு, தேகாதிகளே நானென்றபிமானிக்கிற கர்த்தாவும், விஷயம் சத்தியமென்கிற புத்தியும், இறந்துபோன பின், பிராரப்த கர்மத்தால் வருகிற விஷயாசைகளைக்கண்டு பயமுண்டாகாதென்கிற தீரத் வத்தைப் பிரதிபாதிக்கிறது. [எ-தி] ஓரிடத்தில் ரசமானது அக்கினியைச் சமீபித்தமாத் திரத்தில் புகைந்துபோமென்றும், மற்றோரிடத்தில் ரசத்தை எவ்வளவு அக்கினியிற் போட் டெரித்தாலும், நாசமாகாமல் முன்போலவே விளங்கிக்கொண்டிருக்குமென்றும் சொன்ன சொல்லின் கருத்தாவது:—சித்தகுளிகையால் கட்டப்படாததாயிருக்கிற சாமானியரசமானது, தீயில் நசித்துப்போமென்றும், சித்தகுளிகையால் கட்டின ரசமானது தீயில் கிடந்தாலும் நசியாதென்றறிவது போலும், ராவணனுக்கு ஒரு ஜீவர்களாலும் சாவில்லையென்றும், ராமனால் மட்டும் சாவு வந்ததுபோலும், இரணியனுக்கு தேவ மனுஷிய மிருகாதிகளாலும், இராப் பகல் இரண்டிலும் சாவில்லையென்றும் வரம்பெற்றிருந்தாலும், சந்தியாகாலத்தில், தூணிலிருந்தவதரித்த நரசிம்மத்தால் அவனுக்கு மரணம் வந்ததுபோலும், அந்த பிரமாவி னுடைய லலாட லிகிதத்தை திரிமூர்த்திகளாலும் மற்ற யாராலும் அழிக்கக்கூடாதென்று சொல்லியிருந்தும், மார்க்கண்டேய ரிஷிக்குப் பதினாறு வயதென்று பிரம்ம லிகிதமிருந்தும், அந்தப் பரமசிவன் கிருபையால் எமனையும் வென்று, என்றும் பதினாறுவயதான சிரஞ்சீவித் தன்மையை அடைந்ததுபோலும், திரிமூர்த்தி முதலான தேவதைகளுக்கு அவிர்ப்பாகம் அக்கினிமுகமாகவே ஆகுதி செய்து, அந்த வழியாய் அந்தத் தேவதைகளுக்கு அந்த அவிசுபோய்ச் சேருகிறதென்று சுருதி சொல்லியிருந்தும், மாறசோமயாசி விஷயத்தில், சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளுடைய கிருபையால், பரமசிவன் முதலான சகல தேவதைகளும் பிரத்யக்ஷமாய் வந்து கையில் வாங்கி வாயில் போட்டுக்கொண்ட கதைபோலும், அப்பியா சிக்கும் ஞானிக்குமுள்ள தாரதம்மியத்தை அறிந்துகொள்ளத்தக்கது.

151-வது தரங்கம்.

உள்ளில் ஆசையும், வெளியில் பிரவர்த்தியும் விடவேண்டியது:—

மனசிலிருக்கிற விஷய வாசனையையும் வெளியில் விஷயப் பிரவர்த்தியையும் விட் டால்தான் முக்திவரும். [எ-தி] மகா ரோகத்தால் ரணங்கண்டவன் உள்ளேயிருக்கிற ரோகம் போவதற்கு, அவுஷதமும், வெளியில் புண்ணாறுவதற்கு பிளாஸ்திரியும் போட்டு ஆரோக்கியத்தையடைவதுபோலறிக. ஐயா, மனசிலிருக்கிற விஷயாசையையும், வெளி யில் நடக்கிற பிரவர்த்திகளையும் விட்டால்தான் கரையேறலாமென்று சொன்னீர்களே, அப்படிச் சொன்னதற்கு சுருதி யுக்தி அனுபவமென்னவென்றால், அதற்குத்தரம் சொல்லு

கிறேம் கேள்:— அக்கினிஹோத்திராதி கர்மத்தினுலும், அநேகம் பிள்ளைகளைப் பெறுவதி ஞலும், அநேகந் திரவியங்களைச் சம்பாதித்து தானதர்மங்களைச் செய்வதாலும், மோக்ஷத்தை யடையமாட்டார்கள், அகப்பற்று, புறப்பற்றுரூபமான இருவிதபற்றுக் களையும் விடுவதினுலேயே மோக்ஷம்வருமென்றும், கைவல்ய உபநிஷத்தில் சொல்லியிருப்ப தாலும், பகீரதமகாராஜா மோக்ஷ இச்சையால் திரிதலமுனியாகிற குருவினிடத்திற்போய், சரணுகதம்பண்ணி, ஜனனமரணமாகிற அலைகளோடே கூடிக்கொண்டிருக்கிற சம்சார சமுத்திரத்தின் நடுவே முழுகித்தபித்துக்கொண்டிருக்கிற என்னை, கரையேற்றிவைக்க வேண்டுமென்று பிரார்த்திக்கும்போது, அந்தக் குருநாதன் அந்த அரசனுக்கு அனுகிரகித்த தாவது, "ஓ ராஜாவே! நீ வெளியிலிருக்கிற சகலசம்பத்துக்களையும் மனசோடே முதலில் பரித்தியாகம்பண்ணி, லோகவாசனைகளுக்குப் பயப்படாமல், ஈஷணாத்திரயங்களையும் தியாகம்செய்து, உள்ளே தேகாதிகளே நாமென்றும், நாம் ராஜாவென்றும் வந்திருக்கிற அகங்காரத்தை வேரோடே பிடுங்கியெறிந்து, பரிபூர்ணமான பிரம்மமே நானென்றறிந்து, உனக்குப் பரமவிரோதியாயிருக்கிற அரசனுடைய காலில்போய் விழுந்து, அவனைக்கூட்டி வந்து உன்னுடைய சிம்மாசனத்தில் வைத்து, உன்பிள்ளைக்குப் பட்டாபிஷேகம் பண்ணு வதுபோல, அவனுக்கு பட்டாபிஷேகம் செய்துவைத்து, இந்தக் காரியங்களை நாம் செய்தோமென்கிற அகம்பாவமன்றியில், அந்த ராஜ்யத்திலேயே வீடுதோறும் லச்சை யன்றியில் பிக்ஷையெடுத்துப் புசித்தபின், குருவாகிய என்னையுங்கூடவிட்டு, நீ உன்னுடைய சொரூபஸ்திதியில் ஸ்திரமாயிருந்தனையானுல், சகல ஜீவர்களுக்கும், மேலான ஜகதீசுவர னுக்கும், மேலான பிரம்மமாக ஆகிவிடுவாயென்று சொன்னபிரகாரம், அந்தப் பகீரத மஹாராஜாவும் அந்தக் குரு சொன்ன உபதேசத்தைக்கேட்டு அரண்மனைக்கு வந்து சோமயாகம் செய்கிறேமென்ற வியாசத்தைவைத்து, மூன்று நாளைக்குள் சகலசம்பத்துக் களையும் பிராம்மணுள் முதலானவர்களுக்குக் கொடுத்து, கட்டிக்கொண்டிருக்கிற வஸ்திர மாத்திரம் மிஞ்சும்படியாகச்செய்து, தன்சத்துருவைக் கூட்டிக்கொண்டுவந்து, தன் சிங்காசனத்தில் வைத்து பட்டாபிஷேகம் செய்துவைத்து, பரிபூர்ண பிரம்மஞானத்தையும் சாக்ஷாத்காரமாய்ப் பெற்றபின், அந்த ராஜ்யத்திலேயே வந்து வீடுதோறும் வன்னி இலை அவ்வளவுமாத்திரம் பிக்ஷைவாங்கிச் சாப்பிட்டுக்கொண்டிருக்கும்போது, அவ்வரசன் மந்திரிமுதலானவர்கள், பகீரதமஹாராஜனென்று தெரிந்துகொண்டு, அநேகவிதமான வஸ்திராபரணங்கள் முதலான வஸ்துக்களைக் கொண்டுவந்து கொடுத்ததிலும் ஒரு துரும் பேனும் அதில் கிரகியாமல், பசிக்கு பிக்ஷைமட்டுங்கிரகித்துப் பின், தன் இஷ்டப்படி குருவோடே கூடச்சேர்ந்து, குருவும் தானும் திடஞானத்தில் சமானமாய், ஜீவன்முக்தர் களாயிருந்த கதையே யுக்தியென்றறிக. இப்போது நம்முடைய குருநாதன், அகப்பற்று புறப்பற்றிரண்டையும் நிச்சேஷமாய்த்தவிர்ந்து ஜீவன்முக்தனுய்ச் சுகித்துக்கொண்டிருந்த அனுபவத்தையுங்கண்டு, வெளியில் புத்திர மித்திர களத்திர கிரகாராம க்ஷேத்ர தன தான்யங்கள் முதலான விஷயங்களோடே, நமதென்றபிமானிக்கிறதான சங்கம் பகிர் சங்கமென்றும், தேகத்துக்குள்ளே பஞ்சகோசங்களை நானென்று அபிமானித்து, அவ்வ

களில் அன்னமயகோசத்துக்கு வருகிற ஷட்பாவவிகாரங்களிலும், வர்ணசிரமாதிகளிலும் நானென்றபிமானிப்பதும், இப்படியே சூக்ஷுமசரீரத்திலிருக்கிற பத்தொன்பது தத்துவங் களிலும், கேட்கிறதுமுதலான அவைகளின் தொழில்களிலும் நானென்றபிமானிப்பதும், அந்தர்சங்கமானதால், இந்த இரண்டுசங்கத்தையும்விட்டு நானே அறிவென்றிருப்பவனே, ஜீவன்முக்தனென்றறியத்தக்கது.

152-வது தரங்கம்.

பிரம்மமெங்குமிருக்கும்போது சாதனமுதலான ஒழுங்கென்னத்துக்கு?

பிரம்மம் தானுயெங்கு மிருக்கும்போது இந்த பிரம்மஞானத்துக்குச் சாதனசதுஷ்டயம், சற்குருலாபம் சிரவணமனனுதிகள் கிரமமாய் என்னத்திற்காகப் பண்ணவேண்டும்? [எ-தி] வெகுதூரத்திலிருந்து பார்க்கும்போது மூக்குக்குநேரே அதிசமீபத்தி லிருக்கிறதாக, கோபுரம் மலை முதலானவைகள் தோற்றினுலும், வழியோடே நடந்துபோனவனே அவை களை அடைவானேதவிர, வழியைப்பாராமல் மலையைப்பார்த்துப் போகிறவன் மலக்குழியில் விழுகிறதுபோல, இங்குமப்படி வழியோடே போகாமல், நான் பிரம்மமென்று வாயினுலே மட்டும் சொல்லிக்கொண்டு, அத்தியாசநிவர்த்தி செய்துகொள்ளாதவன் ஜன்மமாகிற மலக்குழியில் விழுவனென்றறிக. [இ-து] ஆத்மா எங்கும் நிறைந்திருந்தாலும் அத்தியாச நிவர்த்தி யானவர்களிடத்தில்மட்டும் தோன்றும்; மற்றவர்களிடத்தில் தோன்ருது. [எ-தி] ஜலம் பூமிக்குள் எங்கும் நிறைந்திருந்தாலும் கிணறு தோண்டினவனுக்குமட்டும் தோன்றி மற்றவர்களுக்கு ஜலம் காணப்படாததுபோல வறிக. [இ-து] இப்போதே மோக்ஷத்தை அடையவேண்டியவனுக்கு அதை அடையவேண்டிய கிரமத்துக்காக சுருதி யுக்தி அனு பவங்கள் காண்பிக்கப்படுகின்றது:—அநித்தியமான விஷயங்களில் வைராக்கியம் முதல் காரணம், அதன்பின் கிரமமாக சமதம உபரதி பொறுமை சிரத்தை சமாதானம் முமுக்ஷுத் வம், சிரவண மனன தியான சமாதிவரையுள்ளவன் இவ்விடத்தில் தானே கைவல்யத்தை அடைகிருன் என்பதேசுருதி. விவேகத்துடன்கூடிய வைராக்கியம் அஸ்திவாரம், சமாதி சட்கம் சுவர் வைக்கிறது, முமுக்ஷுத்துவம் சன்னல் வைக்கிறது, சிரவணம் வீடுகட்டு கிறது, மனனம் செத்தை குப்பைகளைச் சுத்தம் பண்ணுகிறது, சொருபத்தியானம் கதவு தாழ்ப்பாள்கள் வைப்பது, சமாதி வீட்டில் குடிபோகிறது, இந்த வீட்டில் சுகமாய் வசிப் பதே ஜீவன் முக்தியென்பதே யுக்தி. நம்போலொத்தவர்கள் இப்படிக் கிரமமாய் மோக்ஷத் தையடைகிறதே அனுபவம். ஐயா, பிரம்மம் எப்போதும் எங்கும் நிறைந்திருந்தும் எல்லோருக்கும் அந்த ஞானமேன் உண்டாகவில்லையென்று கேட்பாயாகில், அதற்குத்தரம் சொல்லுகிருேம் கேள்:—வால்மீக மகரிஷி ஆதியில் பிராம்மணுய்ப் பிறந்திருந்தும், காட் டில் தர்ப்பைக்குப்போனவிடத்தில் வழிதப்பிப்போய், காட்டிலிருக்கிற வேடர்களுடைய கூட்டத்திற்போய்ச் சேர்ந்து, தன்னுடைய பிராம்மண்யத்வத்தை மறந்து, வேடஸ்திரீ யைக் கல்யாணஞ் செய்து அவளிடத்திற் பதினறு பிள்ளையும் பெற்று, அந்தக் குடும் பத்தை ரக்ஷிப்பதற்காக, நாள்தோறும் வழியிற் போகிறவர்களையெல்லாம் வில்லைவைத்

தடித்து, அவர்களிடத்திலிருக்கிற சொத்துக்களையெல்லாம் பறித்து, அந்தக் குடும்பங்களை ரக்ஷித்துக்கொண்டு வருங்காலத்தில், ஒருதினம் சப்தரிஷிகளும் சேர்ந்து, புஸ்தகங்களை மூட்டையாகக் கட்டிக்கொண்டு அந்த ஆரண்யத்திற் போகும்போது, இவன் அவர்களைக் கண்டு "அங்கே யாரடா போகிறது ? நிற்கிறீர்களா ? அல்லது உங்களைக் கொன்று போடட்டுமா ?" என்று கூப்பிட்ட சப்தங்களைக்கேட்டு, இவர்கள் ஈசுவரன் முதலான தேவதைகள்கூட நம்முடைய கமனத்தை நில்லென்று தடுக்கமாட்டார்களே, அப்படி யிருக்கும்போது இப்படிச் சொன்னவனுரென்று திரும்பிப் பார்த்தவுடன் இவன் சமீபத்தில் வந்ததும், நீ யார் ? எங்களை என்னத்துக்காகத் தடுத்தாயென்று கேட்கும்போது, நான் வேடன்; வெகு குடும்பி; உங்களிடத்திலிருக்கிற சொத்துக்களைப் பறிக்கிறதற்காகத் தடுத்தேனென்று சொன்னவுடன், இப்படிப் பிறர்களுடைய சொத்துக்களை அபகரித்து அவர்களை ரக்ஷிப்பதால், அவர்கள் உனக்குப் பிரதியுபகாரம் என்ன செய்கிருர்களென்று கேட்டவுடன், இவன் எனக்கு ஆபத்துவந்த வேளையில் அவர்கள் பிராணனைக் கொடுத் தாகிலும் காப்பாற்றுவார்களென்று சொன்னவுடன், இவர்கள் ஒரு உளவைச்சொல்லி யனுப்பிவைத்தபடி வீட்டிற்குப்போய் பிள்ளைகளைப்பார்த்து "முதலைவாயிலகப்பட்டு அதற்கு வேருெரு ஆளைக் கூட்டிவருகிறதாக உறுதி சொல்லிவந்தேன். நீங்கள் ஒருவர் வந்து காப்பாற்றக்கடவீர்கள்" என்று சொன்னதைக் கேட்டதும், அவர்கள் அலக்ஷியமாய் நீயே போவென்று சொன்னதும், இவன் ரிஷிகளிடத்தில் வந்து அதைத் தெரிவித்ததில் அவர்கள் ராம மந்திரத்தையனுக்கிரகித்த விசேஷத்தால், வால்மீகரென்ற ரிஷியான கதை யைக்கண்டு விசாரத்தால் தன்னையறிந்துகொள்ளத்தக்கது.

153-வது தரங்கம்.

நான்கு சாதனங்களில் ஒன்று குறைந்தாலும் ஞானம் வராது:—

சாதனசதுஷ்டயங்களுக்குள் ஒன்ருகிலும் குறைவாயிருந்தால் ஞானம் வராது. [எ-தி] தேரோடுவதற்கு நாலு சக்கரங்களில் ஒன்று குறைவாயிருந்தாலும் அது ஓடாதது போலும், சப்பரம் தூக்குவதற்கு நாலு ஆள்களில் ஒரு ஆள் குறைந்தாலும் அதைத் தூக்கமுடியாததுபோலும், கிழவியினிடத்திற் பணம் கொண்டுவந்து வைத்திருந்த நால்வர்களில் ஒருவன் குறைந்தபடியால், பணம் கொடுக்கக்கூடாதென்று மரியாதைராமன் தீர்ப்புச்செய்த கதைபோலுமறிக. [இ-து] சித்தத்திலிருக்கிற காமாதி துர்வாசனைகளைப் போக்கியபின், சாதனம் வந்து பிரம்மாப்பியாசம் பண்ணுகிறவனுடைய சித்தத்தில், ஞானம் எளிதாய் ஏறும். [எ-தி] முதலில் பேதிக்குச் சாப்பிட்டு வயிற்றிலிருக்கிற துர்மலங் களைப் போக்கியபிறகு, மருந்து சாப்பிட்டால் சரீரத்திலிருக்கிற வியாதி சீக்கிரத்தில் தீர்ந்து, சுகங்கொடுப்பதுபோலும், உரம் வைத்தநிலம் நன்ருய்ப் பயிர் பிடிப்பதுபோலுமறிக. குரு சன்னிதானத்திலிருக்கிறவனுக்குச் சாதனசதுஷ்டயம் இருக்கவேண்டும். [எ-தி] ராஜசன்னி தானத்திலிருக்கிற உத்தியோகஸ்தர்களுக்கு, அங்கி தலைப்பாகை காகிதம் பேனு மை முத லானது இருப்பதுபோலவறிக. [இ-து] சகல சாஸ்திரம் படித்தவனுயிருந்தாலும், சாதன

சதுஷ்டயம் இல்லாமற்போனால் பிரம்மானந்தம் கிடையாது. சாதனசதுஷ்டயம் எனக்கு வேண்டாம் ஞானம் மாத்திரம் எனக்குப் போதும். [எ-தி] திருமங்கல்யம் வேண்டாம்; சுமங்கிலியாய் மட்டும் இருந்தாற் போதும், பசுமாடு வேண்டாம் பால்மாத்திரம் வந்தாற் போதுமென்பதுபோலுமறிக. ஐயா, சாதனசதுஷ்டயங்களுக்குள்ளே ஒரு சாதனமாவது குறைவாயிருக்கும் பக்ஷத்தில் ஞானம் சித்திக்கமாட்டாதென்று சொன்னீர்களே, வாசிஷ்டத்தில் மோக்ஷத்தையடைவதற்கு வைராக்கியமும், இயமநியமாதி அஷ்டாங்கங்களும், சற்குருவும், சாஸ்திரார்த்த விசாரமும், பிரமாப்பியாசமும், நிருவிகற்பமாய் சின்மாத்திரமாயிருக்கிற பிரஞ்ஞையும் கூடியிருக்கிற புருஷனுக்கே அழிவற்ற மோக்ஷபதம் கிடைக்குமென்றும், அப்படிச் சொல்லப்பட்ட சகலமான சாதனங்களுமில்லாமற்போனாலும், அதிசூக்ஷ்மமாயும் ஆத்மாவே நானென்கிற ஞானத்தோடே கூடினதாயும், அஞ்ஞான ஆவரணங்களான களங்கமற்றதாயுமிருக்கிற, பிரஞ்ஞாரூபமான புத்தி ஒன்றிருந்தால், அதினாலேயே அழிவற்ற மோக்ஷ சுகத்தையடைவனென்று சொல்லியிருக்கிறதேயென்று கேட்பாயாகில், அதற்குத்தரம் சொல்லுகிறோம். கேள்:— ஒரு பத்திரம் கோர்ட்டில் ஸ்தாபித்துத் தீர்ப்புப்பெறுவதற்கு, நான்கு சாக்ஷி முக்கியமாய் வேண்டுமென்று ஒரு சட்டத்தில் சொல்லியிருக்கிறது, மற்றொரு சட்டத்தில் சகலவிதமான யோக்கியதைகளோடேகூடியிருக்கிற கண்ணியமுள்ள ஒரு சாக்ஷியை விசாரணைபண்ணி, அவருடைய வாக்மூலத்தினாலேயே அந்தப் பத்திரத்தை ருஜுவென்று தீர்ப்புசெய்யலாமென்று சொல்வதுபோலும்; போஜனத்துக்குக் கறி பதார்த்தங்களில் ஷட்ரசங்களும் சேர்ந்திருக்கவேண்டுமென்றும், அப்படி இல்லாவிட்டாலும் ஒரு பதார்த்தமாவது நல்ல ருசியாயிருந்தால் போஜனத்துக்குப் போதுமென்று, சொல்வதுபோலும்; சர்வலக்ஷணவதியாயும் சர்வாலங்கார பூஷிதையாயும் கற்பு முதலான சகல சற்குணங்களோடேயும் கூடினவளாயிருக்கவேண்டுமென்றும் அப்படி இருந்தால்தான் கிரகஸ்தாசிரமம் சுகத்தைக் கொடுக்குமென்று சொல்லி பின்பு, ஓரிடத்தில் மற்ற லக்ஷணங்கள் ஒன்றுமில்லாவிட்டாலும் பாதிவிருத்தியமென்கிற ஒரு குணமிருந்தாற் போதுமென்று சொல்லியிருப்பதுபோல, முமுக்ஷுக்களுக்குக் குறைவில்லாமல் சகல சாதனங்களும் வேண்டுமென்பதே, சுருதிக்கு முக்கிய தாத்பரியமாயிருந்தாலும், அந்த தத்துவ ஞானத்தினுடைய மகிமா விசேஷத்தைத் தெரிவிப்பதற்காக சுத்தபுத்தி ஒன்று போதுமென்று சொல்லியதின் கருத்து.

154-வது தரங்கம்.

ஞான, கர்மங்களின் பேதம்:—

அனாத்ம சாஸ்திரம் படித்து ஒருவருக்கொருவர் வாதித்துக்கொள்ளுவது — அடித்துக்கொண்டு போலீசுக்குப் போவதுபோலும், ஆத்மசாஸ்திரம் படிப்பது—எதிரி தன் சொத்தை அபகரித்திருக்கிறதை வாங்கிக்கொடுக்கிற சிவில் விசாரணைபோலுமறிக. [இ-து] மறைப்பு, நினைப்புடன் கூடிய இந்த மனசானது இருட்டுப்போலும், தன்னிழல்போலுமிருப்பதால் அந்த மனோ நிக்கிரகம் பிரயாசமென்பதற்கும், லகுவென்பதற்கும் யுக்தி:— இருட்டையும்

நிழலையும் தடியாலடித்து விரட்டுவது முடியாததுபோல, கர்மத்தாற் கெடுப்பது முடியாது, விளக்காலும் பொய்யென்ற ஞானத்தாலும் நிவர்த்திப்பதுபோல, விசாரத்தாலும் ஞானத்தாலும் நிவர்த்திப்பது அதிசுலபமென்றறிக. [இ-து] ஒரு வேதந்தானே காமிக்குக் கர்மங்களைச் செய்யும்படிக்கும், நிஷ்காமிக்கு சிரவணாதிகளைச் செய்யும்படிக்கும் விதிப்பானேனெனில்,—நிஷ்காமியமான முமுக்ஷுவாகிற புருஷன் மேன்மையடைகிற விதம், மூன்றும் பூமியாகிற பிரம்மச்சரியத்திலிருந்து பிரம்மாப்பியாசமாகிற வேதாப்பியாசத்தை குரு சன்னிதியில் செய்தபின், நான்காம் பூமியாகிற கிரகஸ்தாசிரமத்தை யடைந்து அதில் முமுக்ஷுக்களாகிற அதிதிகளுக்கும் பிரம்மவிசாரமாகிற, அன்னத்தை எதேஷ்டமாய்ப் போட்டுக்கொண்டிருந்து, அஞ்சாம் பூமியாகிற வானப்பிரஸ்தாசிரமத்தையடைந்து, சத்துவவிருத்தியாகிற சிகா எக்ஞோபவீதத்தோடேயிருந்து, அதையும் விட்டு ஆறும் பூமியாகிற சன்னியாசத்தையடைந்து, திரிபுடியற்ற ஆனந்தானுபவமாகிற அனுஷ்டானஞ் செய்துகொண்டு வந்தபின், ஏழாம் பூமியாகிற அதிவர்ணாச்சிரமத்தையடைந்து, ஒரு கற்பனையுமற்ற முக்தியாகிற சுகத்தையடைவதைக் கண்டுகொள்க, சங்கை. ஞானம் மேன்மையைக் கொடுக்குமென்றும் கர்மம் தாழ்மையைக் கொடுக்குமென்றுஞ் சொன்னது எதைப்பற்றியோவெனில், இதென்ன சங்கையென்று கேட்கிறாய்! கர்மி வரவர, கர்த்துருத்துவங்களாகிற லோகாந்தர கமனாகமனத்தையடைந்து தாழ்மையாய்ப் போகிறதும், முமுக்ஷுவானவன் அகர்த்துருத்வமாகிற மேன்மையையடைகிறதும் பிரத்தியக்ஷமாக இருப்பதைக்கண்டு சங்கையை விட்டுவிடு. தான் செய்த கர்மம் அனுபவியாமல் தன்னை விடாதென்ற வசனமும், தபசால், பாபக்ஷயம் வருமென்கிற வசனமும், அனுபவியாமலே சகல கர்ம க்ஷயமும் ஞானத்தால் ஆகுமென்ற வசனமும், விரோதமாயிருக்கிறதேயெனில், அதற்குப் பரிகாரமான யுக்தி:— திருடர்கள் தாங்கள் செய்த திருட்டை, யோக்கியனாயுள்ள புருஷனைக் கஞ்சா மருந்தினால் மயக்கி ஒப்புக்கொள்ளும்படி செய்விக்கிறதுபோலுமென்பதே, முதலாவது சங்கைக்குத்தரம், கான்ஸ்டேபிள்களுக்குக் காசைக்கொடுத்து, தொந்தரவு செய்யாமலிருக்கும்படிக்கும் சில குற்றங்களை மாப்பு செய்துகொள்ளுவதுபோலுமென்பதே இரண்டாவது சங்கைக்குத்தரம், அப்போது இவனுடைய தகப்பனாகிய விவேகி வந்து குருவாகிற வக்கீலுக்கு வக்காலத்து கொடுக்கச்சொல்லி, அவரும் விசாரணை செய்யும்போது, பாகியாந்தக்கரணங்களே திரிகாலங்களிலும் சகல குற்றங்களையுஞ் செய்கிறதாகவும், இவன் சாக்ஷிமாத்திரமாயிருக்கிறானே தவிர ஒரு குற்றமுஞ் செய்யவில்லையென்றும் நிரூபித்ததால், பிறகு ஞானகாண்டமாகிற ஜட்ஜி இவனுக்கோர் கர்மமாகிற குற்றமுமில்லையென்று சொல்லுகிறதே மூன்றாவது சங்கைக்குத்தரம்.

ஞான கர்மங்களின் பேதம்:—

ஆத்மானாத்ம விசாரத்தால் பிறந்த தத்துவஞான சுகம், சாணையிற் பிடித்த ரத்தினம்போலும், கர்மத்தாலுண்டான விஷயசுகம் மேகத்தின் நடுவே தோற்றுகிற மின்னல்போலுமறிக. [இ-து] ஞானமில்லாத சன்யாசிக்கு வேதங்கள் அனந்த கர்மங்

கலைச் செய்யச்சொல்லி விதிப்பானேனென்றால், 'வேண்டாத பெண்டாட்டி கால் பட்டால் குற்றம் கைபட்டால் குற்றம்' என்று சொல்வதுபோலும், படியாத பிள்ளைக்குத் தகப்பன் பலவிதமான தொழிலை ஏவுவதுபோலும் சொல்லியிருக்கிறதென்றறிக. [இ-து] பிரம்மம் ஒன்றுதான் நினைத்தமாத்திரத்தில், துக்க நிவர்த்தியையும் தடையற்ற ஆனந்தத்தையுங் கொடுக்கும், பிரம்மாப்பியாசத்தைத் தவிர இதராப்பியாசங்களெல்லாம் வாக்குக்கு வலியும் மனதுக்குத் துக்கமும் வருமே தவிர சுகலேசமும் கிடையாது. [எ-தி] காளைமாடு எத்தனை வாங்கிக்கட்டி இரைபோட்டானானாலும், சாணியும் மூத்திரமும் கிடைக்குமே தவிர சொட்டுப் பால்கூட கிடையாததுபோலவறிக [இ-து] சித்த குளிகையானது, ஏக காலத்தில் எல்லா வியாதியையும் கேட்கிறதுபோலும், ராஜனுடைய இஷ்டம்போலும் பிரம்மஞானமென்றறிக. நாட்டு மருந்தானது எந்த வியாதிக்கு மருந்துகொடுக்கிறானே அந்த வியாதி மட்டுக்கும் நிவர்த்தியாவதுபோலும், பரிவார ஜனங்களுடைய இஷ்டம்போலும் கர்மம் பக்தி முதலானவைகளாம்; இன்னும் கற்பகவிருக்ஷம்போலும் கொள்ளுமுதலான தான்யத்தைப் போலுமறிக. [இ-து] தன்னுடைய சொரூப ஞானத்தினாலேயே, ஜன்ம நிவர்த்தியாகவேண்டுமென்று யத்தனம் பண்ணுகிறதுதான் முமுக்ஷுத்வமேயல்லாமல், ஈசுவரன் இருக்கிறார்; காப்பாற்றுகிறார் என்று மலை காடுகளிலே போயிருக்கிறதல்ல. [எ-தி] பசி நீங்குகிறதற்குப் போஜனம் பண்ணவேண்டுமேயல்லாமல் மற்ற என்ன என்ன தொழில் செய்தாலும் பசிதீராததுபோலவறிக. [இ-து] கர்மகாண்டம் ஆத்மாவுக்குக் கர்த்துருத்துவாதி துக்கத்தையும், ஞானகாண்டம் அகர்த்துருத்வாதி அத்துவிதானந்தத்தையும் சாதிக்கும். [எ-தி] போக்கிலி பொய்யைக் கட்டுப்பாடுபண்ணி விலங்குபோடும்படி சொல்வதும், யோக்கியன் அந்தப் புரட்டைப் புரட்டென்று ரூபித்து அதை விலக்குவதுபோலுமறிக. [இ-து] கர்மமும் ஞானமும் சேர்ந்திராது. [எ-தி] இருட்டும் வெளிச்சமும், சொப்பனமும் ஜாக்ரமும், பால்யமும் விருத்தாப்பியமும் சேர்ந்து இராததுபோலுமறிக. ஞானத்துக்கும் மற்ற நான்குக்கும் பேதம், சம்சார துக்கநிவர்த்திக்கு விசாரணையால், தத்துவஞானமடைவது, பசி நிவர்த்திக்குத் தன் வீட்டில் மிருஷ்டான்ன போஜனம் செய்வதுபோலும், நிர்க்குணத்தியானம் பிக்ஷையெடுத்துப் போஜனம் செய்வதுபோலும், சகுணோபாசனை பச்சைத்தண்ணீரைக் குடிப்பதுபோலும், கர்மம் வெய்யிலில் கிடப்பதுபோலும், பாமர வியாபாரம் நெருப்பில் கிடப்பதுபோலுமென்று தெரிந்து, விசாரணையால் தத்துவஞானத்தையே சம்பாதிக்கத்தக்கதென்றறிக. [இ-து] ஞானபலமானது ஊற்றுஜலம்போலவும், பகற்காலத்திலிருக்கிற சூரியப் பிரகாசம் போலவும்; கர்மபலமானது அண்டாவில் விட்ட ஜலம்போலும், எண்ணை திரி போட்ட தீபம்போலுமறிக. பிரம்மானந்தத்தைவிட்டுக் கர்மம் செய்வது அமிர்தம் புஜிப்பதைவிட்டு, தீயில் விழுகிறதுபோலும், மேடையிலிருக்கிறதைவிட்டு பாம்புள்ள பாழுங் கிணற்றில் விழுவதுபோலுமறிக. [இ-து] ஞானத்துக்கும் பிராரப்தத்துக்குமுள்ள தன்மை வேறானதால் ஒன்றுக்கொன்று விரோதமில்லை. [எ-தி] ரயிலில் போகிறவன் தன் பண முடிச்சையும் டிக்கட்டையும் சாவதானம் பண்ணுவது அவன் கடமை, வண்டியை ஓட்ட வேண்டியது துரையின் கடமைபோல, ஞானத்தின் கடமை தேகாதி தோற்றம் பொய்;

நான் பிரம்மமென்பதிலும், கர்மத்தின் கடமை மனதுக்குச் சுகதுக்கங் கொடுப்பதிலும் ஜாக்கிரதையென்றறிக. [இ-து] பிரம்மாப்பியாசம் பண்ணுகிறவனுக்கு ஞானம் வருமுன்னே, நடுவில் சரீரம் மரித்துப்போனால், துர்க்கதியையடையாமல் பரலோகத்தில் திவ்ய சுகமனுபவித்து, மறுபடி சீமான் வயிற்றில் இச்சையோடே முந்தி விசாரித்தவன் வந்து பிறக்கிறான், இச்சையன்றியில் விசாரம் செய்தவன் ஞானியின் கிரஹத்தில் வந்து பிறக்கிறான், பிற்பாடு முந்திப் பழகியிருக்கிற ஞானபூமிகளை சுலபமாயடைந்து, மேல்பூமியைக் குறித்துப் பழகிக் கரையேறுவன் மற்றப் புண்ணிய கர்மம் செய்தவர்களுக்கு, பரலோக போகமாத்திரமேதவிர பின்னால் பிரயோஜனமில்லை. [எ-தி] சகோதரர்கள் இருவர்களில், ஒருவன் கல்வரி வைத்து வீடுகட்ட ஆரம்பித்தவனும், மண் வீடுகட்ட ஆரம்பித்தவனும், மத்தியில் கலாபத்தால் தேசாந்தரத்துக்கு ஓடிப்போய் மறுபடி இரண்டுபேர்களும் தன்னூருக்கு வந்ததில், கல்வீடு கட்டினவன் மேல்வரி வைத்து ஸ்திரமான வீடுகட்டி வாழ்வதும், மண் வீடு கட்டினவனுக்கு மழையில் சுவர் கரைந்துபோய் பிரயோஜனமில்லாமற் போனதுபோலுமறிக. [இ-து] மனதினாலேயே தன்னையறிவதால், அந்த ஞானமும் கர்மமாகாதாவென்றால் ஆகாது. [எ-தி] சித்திரமெழுதுவது கர்மமேயல்லாமல், ரத்னப்பரீக்ஷை செய்வது கர்மமாகாததுபோலவறிக. [இ-து] பிரம்ம விசாரம் செய்கிறது கோர்ட்டில் நியாயாந்நியாயங்களை ஈரங்கிபேசி, உள்ளது உள்ளபடியாய்த் தீர்மானித்து, சகலருக்கும் வெளிப்பண்ணுவது போலும், மற்றக் கர்மங்களைச் செய்வது, கல்தச்சன் முதலானவர்கள், பிரதிமைகள் முதலானவைகளை இச்சைப்படி உண்டுபண்ண, வேலைசெய்வதுபோலுமறிக. ஐயா, திரிவித கரணங்களாற் செய்யப்பட்டதெல்லாம் கர்மமென்று சொன்னீர்களே, அந்தக் கர்மங்களானது அஞ்ஞானத்தைக் கெடுக்கமாட்டாது, விருத்திபண்ணுமென்றும், ஞானமே அஞ்ஞானத்தைக் கெடுக்குமென்றும், அந்த ஞானமும் சொரூபஞானம், விருத்தி ஞானமென்று இரண்டுவிதமாயிருக்குமென்றும், அதில் சொரூபஞானம் அஞ்ஞானத்துக்கு விரோதமில்லையென்றும், விருத்தி ஞானமே அஞ்ஞானத்துக்கு விரோதியென்றும் சொன்னீர்களே, அந்த விருத்தி ஞானம் கர்மமல்லவென்பதையும், கர்மத்துக்கும் ஞானத்துக்குமுள்ள பேதங்களையும், சொரூப ஞானம் அஞ்ஞான விரோதியில்லையென்பதையும், தெரிவிக்கவேண்டுமென்று கேட்பாயாகில், கர்மமானது தனக்கு வேண்டியபடி செய்யவும், விடவும் மற்றொருவிதமாகச் செய்யவுங்கூடும். [எ-தி] கர்த்துருதந்திரமான வீடு, பங்களா, அரண்மனை முதலானவைகளை வேண்டியபடி மாறி மாறி இடித்துக் கட்டுவதுபோலும், தினம் வீட்டில் தன் இஷ்டப்படி மாறி மாறிச் சமையல் பண்ணுவதுபோலுமறிக. வேதசாஸ்திரங்களுடைய வாக்கியங்களுக்கு அவற்றினது கருத்தின்படி அர்த்தம்பண்ணவேண்டுவதுபோலும், தங்கம் முதல் மண் வரையிலுள்ள வஸ்துக்களை அதனதன் சுபாவமாய்ப் பார்ப்பதுபோலும், பிரம்மத்தை உள்ளபடியாய், அகண்டாகாரவிருத்தியால் பார்ப்பது வஸ்து தந்திரமாம். சேதனமான கண், இருளை நிவர்த்தியாமல், ஜடமான இருட்டை ஜடமான தீபம் போக்குவதுபோல, சித்தை மறைத்திருக்கிற ஜடமான அஞ்ஞானத்தை, ஜடமான அகண்டாகார விருத்தி ஞானமே போக்கடிக்குமென்றறிந்து, சதா நானே அறிவு, நானே அகண்டன், நானே

பரிபூரணன், நானே சச்சிதானந்தனென்று இப்படி அனுசந்தித்து வந்தால் இப்பவே அஞ்ஞானமும், அதன் காரியமான ஆவரணமும், அனுத்மவாசனைகளும், புண்ணிய பாபரூபமான சஞ்சிதகர்மங்களும், ராகத்துவேஷாதி விருத்திகளும் நசித்துப்போய் அப்பிரதிபந்த அபரோக்ஷசாக்ஷாத்காரமான ஆத்மஞானம் கரதலாமலகம்போல விளங்குவதால் ஜீவன் முக்தனுய்ச் சுகித்திருப்பனென்றறிக.

155-வது தரங்கம்.

ஞான தபசுக்கும், கர்ம தபசுக்கும் பேதமுண்டு:—

ஞானகாரணமான விசாரணையையும் தபசென்றும், சாபானுக்கிரக காரணமான கர்மங்களையும் தபசென்றும், சுருதி சொன்னுலும் இரண்டுக்கும் பேதமுண்டு. [எ-தி] கவர்னரையும் சேவகரையும் சர்க்கார் உத்தியோகஸ்தர்களென்று சொன்னுலும், பலத்தில் தாரதம்மியமிருப்பதுபோலும், கருடனையும் கோழியையும் அண்டஜமான பக்ஷியென்று சொல்லப்பட்டாலும் பலத்திலும் பெலத்திலும் தாரதம்மியமிருப்பதுபோலுமறிக. ஐயா, சாபானுக்கிரக சாமர்த்தியத்துக்குக் காரணமான தபசு கர்மமென்றும், அஞ்ஞானத்தை நிவர்த்திப்பதற்குக் காரணமான ஆத்மானுத்ம விசாரரூபமான தபசை, ஞானமென்றும் சொன்னீர்களே, அப்படிக் கர்மரூபமான தபசினுல் முக்திவராமல், ஞானரூபமான தபசினுலேயே முக்திவருமென்றும் சொன்னதற்குக் காரணமென்னவென்ருல், அதைச் சொல்லுகிரேம் கேள்:—சுருதியில் அஞ்ஞானிகளாயுள்ள கர்மிகளுக்கு, தினந்தோறும் சந்தியாவந்தனம், காயத்திரிஜெபம், ஔபாசனம், அக்னிஹோத்ரம் முதலான கர்மங்களை யாவத்ஜீவம் வரை செய் என்றும், பொய் சொல்லாதே, சாராயங் குடியாதே, கஞ்சா மாமிசங்களைச் சாப்பிடாதே, பரஸ்திரீகளைத் தன் தாய்போலும் சகோதரிகள் போலுமெண்ணு, பிறருடைய திரவியங்களை, ஓட்டுக்கும், அமேத்தியத்துக்கும் சமானமாகப்பார், சகல பிராணிகளையும் தன்னுடைய ஆத்மாபோலே பார்த்து, அவர்களை ஹிம்சை பண்ணுதே; அதிதி, அப்பியாகதர், பிரம்மச்சாரிகள், எதிகள், அகாமஹத சுரோத்திரியரென்ற ஞானிகள் முதலானவர்களுக்கு நிரபேக்ஷையாயிருந்து, அன்னபானுதிகளைக் கொடுத்து உபசரி என்ற இதுமுதலான வாக்கியங்களெல்லாம் விதிவாக்கியங்களென்றும், அதன்பின் இகலோக பரலோக முதலான லோகங்களும், அவைகளிலுள்ள போகபோக்கியங்களிலுள்ள அசுத்தம், அனித்தியம், கண்டம், மித்தை, உற்பத்தி, நாசம், விருத்திக்ஷயமான விகாரம் மேல் கீழான விஷயங்களில், ராகமும் துவேஷமுமுதலான தோஷங்களை, நன்ருய்த் தெரிந்து, மலமூத்திரங்கள் போல அவைகளிளாசையற்ற முமுக்ஷுக்களுக்கு, அந்த ஜனனமரண சம்சார துன்பங்களிலிருந்து கரையேறவேண்டுவதற்காக, "அடே குழந்தாய்! உன்னுடைய நிஜமான ஆத்மசொரூபத்தைப் பார்க்கக்கடவாய். எப்படிப்பார்க்கிறதென்ருல், சற்குருவைச் சரணமாக அடைந்து அவர் சன்னிதியில் ஷட்விதலிங்கதாற்பரியத்தோடு, சிரவணம் பண்ணப்பாவென்றும், அதன்பின் சிரவணுர்த்தத்தை மனனம் பண்ணப்பாவென்றும், சந்தேகம் தீரும் வரை மனனம் பண்ணின பின், சித்தத்தில் அனுதிகாலமாய்ப்

பிடித்துவந்திருக்கிற விபரீத பாவனை போவதற்காக நிதித்தியாசனம் பண்ணப்பாவென்றும், அதன்பின் நிருவிகற்ப சமாதியால் உன் சொரூபானந்தத்தை மறைத்திருந்த அஞ்ஞானுவரணங்களைப் போக்கி, உன்னை நீ அறியக்கடவாய்" என்று சொல்லுகிற சித்தார்த்த போதகரூபமான வாக்கியங்களையும், சுருதிகள் சொல்லியிருப்பது, அந்தந்த அதிகாரிக்குத் தக்கதாகச் சொல்லியிருக்கிறதென்பதற்கு யுக்திகள்:— குழந்தைகளுக்குப் பிதாவானவர் பாலப்பருவத்தில், நீ தண்ணீரில் போய் விழாதே, தீபாதிகளைத் தொடாதே, பாம்புகளைப் பிடியாதே, துஷ்டப்பிள்ளைகளோடே விளையாடப் போகாதே, காலாகாலத்திற் சாப்பிட்டுப் போட்டு, பள்ளிக்கூடத்திற்குப்போய் இன்ன இன்ன ஏடுகளைப் படித்துவரவேண்டும். இல்லாமற்போனுல் கண்ணைப் பிடுங்கி, மூக்கையறுத்துப்போடுவேனென்று இப்படியெல்லாம் விதித்த அந்தத் தகப்பனே, பக்குவமான பிள்ளைக்கு, தன்னுடைய யதார்த்தமான ஸ்திதியையும், அதனுற் பெறப்பட்ட பேரானந்தத்தையும், வஞ்சகமில்லாமல் உள்ளபடியாய்ச் சகல ரகசிய சம்பத்துக்களையும் காண்பிப்பதுபோலவறிக.

156-வது தரங்கம்.

பிரம்மலோகத்துக்குப் போனவன் திரும்புவனென்றும், திரும்பானென்றும் சொல்லிய இரண்டு சுருதிகளின் தாற்பரியம்:—

பிரம்மலோகத்துக்குப் போனவன் திரும்புவனென்று ஓரிடத்தில் சொல்லியிருப்பதும், அங்கே போனவன் திரும்பானென்றும் ஓரிடத்தில் சொன்னதின் கருத்து,—இங்கே புண்ணியகருமம் செய்து அங்கே போய் அவிடத்திலுள்ள போகங்களைப் புஜித்து, கர்மக்ஷயமானவுடன் திரும்பி இங்கே வருகிறவனையும், இங்கே வேதாந்த விசாரம் செய்து பிரம்மலோகத்தில் பிரம்மாவிடத்தில் இதைக் கேட்கவேண்டுமென்று அங்கே போனவன், அவரிடத்திற் கேட்டு ஞானியாய்த் திரும்பாத மோக்ஷத்தை அடைகிறவனையும் குறித்து இரண்டுவிதமாய்ச் சொல்லியிருக்கிறது. [எ-தி] இங்கே தான் சம்பாதித்த ரூபாய்களை எடுத்துக்கொண்டு, சென்னபட்டணத்துக்குப்போய், அவ்விடத்திலுள்ள போகங்களைப் புஜித்து, காசு ஆய்ப்போனவுடன் தன் ஊருக்கு ஓடிவருகிறவன் போலும், இங்கே ஒருவன் வாசித்துப் பெரிய பரீக்ஷை கொடுத்து, சென்னபட்டணத்துக்குப்போய், அங்கே ஹைக்கோர்ட்டு ஜட்ஜி வேலை பார்த்துக்கொண்டிருப்பவன் இங்கே திரும்பி வாராதிருப்பதுபோலும்; இன்னும் ராஜகுமாரன் நாமென்று ஜோஸ்யர்மூலமாய்த் தெரிந்தபின், தன் பிதாவாகிய ராஜனிடத்தில் வந்துசேர்ந்தவன் திரும்ப வெளியேருததுபோலும், ராஜாவிடத்தில் வந்த வித்வான் வெகுமாணம் பெற்றபின் வெளியேறிப்போவதுபோலுமறிக. [இ-து] பஞ்சதசியில், தியான தீபிகையில், பிரம்மவிசாரம்பண்ண சக்தியில்லாமையாகிய புத்தி மந்தத்திஞலாவது, கருவிகரண தனு புவனபோகங்களினுடைய குறைச்சலிஞலாவது, எந்தப்புருஷனுக்குப் பிரம்மவிசாரம் லபிக்கவில்லையோ அந்தப்புருஷன் சதா பிரம்மத்தியானம் பண்ணவேண்டுமென்று சொல்லி, அந்தத் தியானம் பண்ணுவதற்கு, சுத்த மூடனுயிருந்தால் பிரம்மலக்ஷணமே தெரியாதானதால், அவனுக்கும் பிரம்மத்தியானம் கூடாதாகையாலும்,

ஞானிக்கும் உள்ளபடியாய்த் தன் சொருபமான பிரம்மம் சதா விளங்கிக்கொண்டிருப்பதால் பிஷ்டபேஷண நியாயம்போலுமிருப்பதால் ஞானிக்கும் அஞ்ஞானிக்கும் பிரம்மத்தியானம் வேண்டுவதில்லை. பின்னை யாருக்குச் சொல்லியிருக்கிறதென்றால், அகண்டைக ரசமான பிரம்மத்தை, சுருதி குருவாக்கியங்களால் பரோக்ஷமாயறிந்திருக்கிற புருஷனே பிரம்மத் தியானத்துக்கு அதிகாரியென்றும், அந்தப் பிரம்மத்தியானத்திற்கு, சச்சிதானந்தாதி விதிகுணங்களாலும், அணு அஸ்தூலாதி விலக்கு குணங்களாலும் பிரதிபாதிக்கப்படுகிற பிரம்மமே நாமென்று, தியானிப்பதே லக்ஷணமாம் என்றால், நிர்க்குணமான பிரம்மத்துக்கு இப்படி விதிநிஷேதங்களான குணங்கள் சொல்லக்கூடுமோ என்றால், — சூரியாதி மூர்த்தி களுக்கு, தங்கமீசை முதலான நாமரூப குணங்கள்போல இராமல், இந்த விதிநிஷேத குணங்கள், பிரம்மத்தின் சொரூபமாயிருப்பதுபோலும், அப்படிச் சொல்லாவிடில் ஆத் மாவை யாருமறியக்கூடாதாகையாலும், நிற்குணத்துவத்திற்கு விரோதமில்லை. அந்தத் தியானமெப்படியெனில், பிரம்மமே நாமென்று தியானம் பண்ணச்சொன்னால் பிரம்ம ஞானத்திற்கும் பிரம்மத்தியானத்திற்கும் பேதமென்னவென்றால்,—ஞானம் வஸ்து தந்திர மென்றும், அதற்கு விசாரமே ஹேது, அந்த ஞானம் வேண்டாமென்றாலும் போகாதிருப் பதே சொரூபம், அந்த ஞானமுண்டானமாத்திரத்தில், சகல சம்சார சத்திய புத்தியை நிவர்த்திப்பதே காரியம், கிருதகிருத்தியத்வமே அவதி, ஜீவன் முக்தியே பலமென்றும்; தியானத்திற்குக் குருவாக்கியத்தை நம்புவதே ஹேது, பிறரிடத்தில் அதை விசாரியா திருப்பதே சொரூபம், விஜாதீயமான துவிதவிருத்திகளின் திரஸ்காரபூர்வகமான சஜாதீய விருத்தியைப் பழகுவதே காரியம், அந்தத்தியானம் நாள்தோறும் சொப்பனத்தில் செய் கிறதாகக் காண்பதே அவதி, மோக்ஷமே பலமென்று சொல்லியிருப்பதால், விசார ஞானம் ஏதுக்கென்றால், அந்தத் தியானத்தின் முடிவில் விசாரம் தோன்றி, ஞானமுண்டாகியே முக்திவருவதால் விரோதமில்லையென்றறிக.

157-வது தரங்கம்.

விவகாரத்துக்கும், ஞானத்துக்கும் விரோதமில்லை:—

விவகாரத்துக்கும், நான் பிரம்மம், ஜகத்துப்பொய்யென்கிற ஞானத்துக்கும் விரோத மில்லை. விவகாரத்துக்குத்தான் திரிவிதகரணங்கள் வேண்டியது. [எ-தி] பொய் யானையில் போட்டிருக்கிற நகராவை அடிப்பதற்கும், யானை பொய்யென்றறிவதற்கும் விரோதமில்லை. நகராவை அடிப்பதற்குமட்டும் ஆளும், கையும், கோலும், வேண்டியிருப்பதுபோலுமறிக. ஐயா, மனசினாலேயே பிரம்மநிச்சயம் பண்ணவேண்டியதாயிருப்பதாலும், அந்த மனசினா லேயே சகலவிதமான விவகாரங்களும் செய்யவேண்டியிருப்பதாலும், பிரம்மஞானத்திற்கும் விவகாரத்துக்கும் விரோதமில்லையென்று, எப்படிச்சொன்னீரென்று கேட்பாயாகில், அதற்கு நாம் உத்தரம் சொல்லுகிறோம் கேள்:—வாராய் குழந்தாய்! அஞ்ஞானிகளிடத்திலிருக்கிற **அந்தக்கரணமானது,** திரிகுணங்களும் ஒன்றாய்ப் பிரிபடாமல் சேர்ந்திருக்கும். [எ-தி] **குத்தாத நெல்லுப்போலும்,** திரிக்காத கடலைபோலும், சாறுவேறே, சக்கைவேறே பிரியாத

முழுக்கரும்புபோலும், உடைத்துத் துருவாத தேங்காய்போலும், தேற்றும்பொடி போடாத கலங்கின ஜலம்போலும், செக்கிலாட்டாத எள்ளுப்போலும், கடையாத தயிர்போலும், ஊற்றுத்தோண்டாத ஆற்று மணல்போலும், சரீரத்தை விட்டுப்பிரியாத வியாதிபோலும், ஜலத்தைவிட்டுப் பிரியாத மேகம்போலும், துருவோடே கூடியிருக்கிற ரத்னம்போலும், தீக்குச்சிக்குள்ளிருக்கிற தீப்போலும், ஆத்மானாத்மாக்களுடைய பேதந் தெரியாமலும், விசாரியாமலும், இருதயக்கிரந்தியோடே கூடிக்கொண்டிருப்பதாலும், அஞ்ஞானிகளுடைய மனசுக்கு, இரண்டு தன்மையான விவகாரங்களும், ஆத்மஞானமும் சேர்ந்திருக்கமாட்டாது. ஞானிகளுடைய மனசுக்கோவென்றால், நெல்லு குத்தினபின், அரிசியை உலையிற் போட்டுச் சமையல் பண்ணுவதுபோல, சாத்வீகமனசைச் சொரூபானுசந்தானமாகிற பக்குவஞ் செய்யவும், தவிட்டை மாட்டுக்குப் போடுவதுபோல, பிராரப்த கர்மமாகிற மாட்டுக்கு, ரஜோகுணமாகிற தவிட்டைப் போடலாம், தமோகுணமாகிற உமியை, சுழுப்தி யாதியாகிற தீயெரிக்கப்போடலாம். இன்னும் கடலையையுடைத்துத் துருவி, மாவாக்கி, அந்த மாப்போலிருக்கிற சத்துவ மனசை, சர்க்கரைபோலிருக்கிற ஆத்மாவில், ஐக்கியம் பண்ணலாம், அதிலிருக்கிற பொட்டுகளாகிற ரஜோகுணத்தை, பிராரப்த கர்மங்களாகிற ஏழை ஜனங்களுக்கு, புஜிக்கவுங் கொடுக்கலாம். அதிலிருக்கிற மேல் தோடுகளாகிற தமோகுணமான, தூலசரீரத்தை, கொசுகு, மூட்டைகளாகிற மாடுகளுக்குச் சாப்பிடவும் உதவுவதுபோலும். கரும்புரசம்போலிருக்கிற சத்துவகுணத்தை குருகிருபையாகிற தீயில் பாகாக்கி, தத்வஞானமாகிற வெல்லக்கட்டியாயும் செய்யலாம், ரஜோகுணமாகிற சக்கைகளைப் பிராரப்தகர்மமாகிற கழுதைகள் திண்ணலாம், தமோகுணமாகிற மேல்தோட்டை, தமோகுணத்திலுண்டான மண்ணோடே மண்ணாய், மாய்ந்துபோகவுஞ் செய்யலாம். இன்னம் ஸ்தூலசரீரம்போலிருக்கிற, தேங்காய் மட்டையையும், சூக்ஷ்ம சரீரம்போலிருக்கிற கொட்டாங்கச்சியையும், காரணசரீரம்போலிருக்கிற சக்கையையும், பிரித்தபின், சுத்தசத்துவமாகிற தேங்காய்ப்பாலை, பிரமானந்தமாகிற கற்கண்டில் சேர்த்து, தத்வ ஞானமாகிற பாயசம்பண்ணி, அனுபவமாகிற சாப்பாட்டையும் செய்யலாம், சுழுப்தியாகிற கறிபதார்த்தத்தில், மிசிரசத்துவமாகிற சக்கையைச் சேர்க்கலாம், கொட்டாங்கச்சி போலிருக்கிற சூக்ஷ்ம சரீரத்தில், மைத்திரியாதி சத்குணங்களாகிற சாமான்களைப்போட்டு வைக்கலாம், தூலசரீரமாகிற மட்டைகளை, முமுக்ஷுக்களாகிற பெண்கள், சித்தசுத்தி, சாதனசதுஷ்டய முதலானதாகிற தண்ணீர் முதலானதைத் தூக்குவதற்கு, உபயோகமான கயிறு முதலானதாகச் செய்துகொள்ளுவதாலும், தத்வஞானத்துக்கும் பிராரப்த விவகாரத்துக்கும், ஞானிக்கு யாதொரு விரோதமில்லையென்றறியத்தக்கது.

158-வது தரங்கம்.

பிரம்மஞானத்துக்கும், பிரம்மத்தியானத்துக்குமுள்ள பேதம்:—

ஞானிக்குத் தியானமுமிருக்கவேண்டுமென்பது அவசியமில்லை, தியானிக்கு ஞானமில்லாவிட்டால் மோக்ஷமில்லை. [எ-தி] சுமங்கிலிக்குத் திருமங்கலியமாத்திரம் போதும்,

ஆபரணமும் கூட இருந்தால் அழகுதான், போஜனத்துக்குப் பசியைப்போக்க அன்னுதிகள் மட்டும் போதும், பக்ஷிணுதிகள் கூடயிருந்தால் விசேஷம், என்பதுபோலும்; தியானிக்கு ஞானமில்லாமல் மோக்ஷம் வராதென்றறிக. [இ-து] நாம் யாரென்ற விசாரணையால் அஞ்ஞானம் போய் ஞானம் வருவது வேரில் நெருப்புவைப்பதுபோலும், பிரம்மத்தியானத்தால் அஞ்ஞானம் போய் ஞானம் வருவது கொப்புகளில் நெருப்புவைப்பதுபோலுமறிக. [இ-து] தியானம் பிரயாசமென்றும், ஞானம் லகுவென்றும் சொல்லியிருக்கிறதேயென்ருல், பூட்டியிருக்கிற இரும்புக்கதவை உடைத்து உள்ளே போவதுபோலும், திறவுகோல் போட்டுத் திறந்து உள்ளே போவதுபோலும், விசாரமன்றியில் பிரம்மந்தியானத்தால் மோக்ஷ வீட்டுக்குள் நுழைவது பிரயாசம். விசாரத்தால் அனுத்மாக்களை நேதித்து ஆத்மாவே தானென்று நுழைவது லகுவென்றறிக. [இ-து] ஆத்மா பஞ்சகோசவிலக்ஷணர். [எ-தி] அஞ்சு சேலை கட்டின ஸ்திரீ அந்தச்சேலைக்கு அவள் வேருயிருப்பதுபோலவறிக. [இ-து] யோகாநந்தத்தில் யோகத்தை முக்கியமாய்ச் சொன்னது சுகத்தைக் குறித்து, தியானதீபத்தில் விசாரத்தை முக்கியமாய்ச் சொன்னது ஞான நிச்சயத்தைக்குறித்து. [எ-தி] ஒரு அவசரத்தில் பணம் முதலானதை அலக்ஷியம்பண்ணிப்போட்டு, ஸ்திரீ சுகத்தை முக்கியமாய் எண்ணுவதுபோலும், மற்ருேர் அவசரத்தில் ஸ்திரீ முதலானதை விட்டு, தீவாந்தரம்போய் திரவியம் சம்பாதிப்பதுபோலுமறிக. [இ-து] ஞானியும், தியானியும் விஷயத்தைக் கண்டமாத்திரத்தில் அபயத்தையும், பயத்தையுமடைவார்கள். [எ-தி] பெரியவனும் குழந்தையும் பூதக்கண்ணுடியைப் பார்த்தமாத்திரத்தில் அபயத்தையும், பயத்தையுமடைவதுபோலவறிக. [இ-து] சமாதியால் வருகிற ஞானத்துக்கும் விசாரணையால் வருகிற ஞானத்துக்கும் பேதமில்லை. [எ-தி] கோவிலுக்குக் குறுக்குவழியாய்ப் போகிறவனுக்கும், பிரதக்ஷணமாய்ப் போகிறவனுக்கும் சுவாமி தரிசனம் சரியாய்க் கிடைப்பதுபோலும், ஆறுரசத்தோடே அன்னம் புஜிப்பவனுக்கும், அன்னமாத்திரம் புஜிப்பவனுக்கும் பசி தீருவதில் பேதமில்லாததுபோலவறிக. [இ-து] குருமுகமாய்ச் செய்கிற விசார ஞானம் கற்கண்டு சாப்பிடுவதுபோல ரசமாகும், குருவாக்கியத்தில் நம்பிக்கையோடே தியானம் பண்ணுவது, குளவியை நினைத்த புழு குளவி ஆவதுபோலும், ஐந்தவர்கள் பிரம்மாவானதுபோலுமறிக. [இ-து] கர்த்துரு தந்திரத் தியானத்துக்கும். வஸ்துதந்திர ஞானத்துக்கும் யுக்தி:— ஒரு குருடன் தன்னூர்வரை கட்டியிருக்கிற கயிற்றைப் பிடித்துக் கொண்டு நடந்துபோகிறவன் சாவதானமாய்ப் போகவேண்டியதுபோலும், கண் தெரிந்தவன் தன்னூருக்கு நிர்ப்பயமாய்ப் போவதுபோலும்; தந்தி அறுந்துபோயிற்றென்று சொன்ன ராஜாவின் கதைபோலும், இருட்டுக்குள்ளிருக்கிற எலிக்கண், பூனைக்கண்போலும் பேதமறியத்தக்கது. ஞானத்தோடே புஸ்தகம் எழுதுகிற பாலஸ்வாமிகள்போலும், ஞானமில்லாமல் ஈயை அடித்துக்காகிதத்தில் கோந்துப்பசையால் ஒட்டவைத்த ஈயடித்தான் ரைட்டர்போல புஸ்தகம் எழுதுகிற சுந்தரப் பரதேசிபோலும்; பெண்ணே! உன்னுடைய முகமாகிற தாமரஸபுஷ்பத்தில் கண்களாகிற கருநெய்தல் புஷ்பங்கள் முளைத்திருக்கிறதென்று சொன்ன காளிதாசன் வசனத்தைக்கேட்ட அந்தத்தாசி, போஜராஜாவினிடத்திற்

போய் அவன் சொன்னதுபோல இவளும் பெண்ணேயென்று இராஜாவைப்பார்த்துச் சொன்ன கதைபோலும், இரண்டுக்கும் பேதமறியத்தக்கதென்று அறியவும்.

159-வது தரங்கம்.

பரமுக்தி அபரமுக்திகளின் பேதம்:—

சாலோகாதி அபரமுக்திக்கும், சாக்ஷாத்காரஞானமாகிற பரமுக்திக்கும் பேதமுண்டு. [எ-தி] தன் சொந்தவீட்டில் குடிபோவதுபோல பரமுக்தி, வாடகைக்கு பராள்வீட்டில் குடி போவதுபோல அபரமுக்தியென்றறிக. [இ-து] பிரம்மசாயுஜ்யத்துக்கும் ஈசுவரசாயுஜ் யத்துக்கும் பேதமேதென்ருல், முதலாவதுக்கு யுக்திகள்:— பாலில் பாலைவிடுவதுபோலும், சேற்றில்கிடந்த தங்கத்தை புடம்போட்டு, சுத்தத்தங்கத்தோடே ஒன்றுசேர்ப்பதுபோலும் அறிக. இரண்டாவதற்கு யுக்தி:— இரும்பை ரசவாதத்தால் தங்கமாக்குவதுபோலும், கல்லை விஷ்ணுவாதி மூர்த்திகளாய் ஆசாரி செய்வதுபோலுமறிக. [இ-து] சகுணமூர்த்தி களை திரிகரணங்களால் சேவிக்கவேண்டுமானல், தேசகாலம் பிரகாசமுதலானதுகளை அபேக்ஷிக்கவேண்டும், நாம்யாரென்று தன்னைப் பார்க்கிறவனுக்கு யாதொரு சாதன பேக்ஷையும் வேண்டுவதில்லை. ஐயா, பரமுக்தி பிரம்மசாக்ஷாத்காரமென்றும், அபரமுக்தி சாலோகாதிபதங்களென்றுஞ் சொன்னீர்களே, பரமுக்தியால் ஜனனமரண துன்பங்கள் நிஸ்ஸேஷமாய் நிவர்த்தியாகுமென்றும், அபரமுக்தியால் வருகிற மோக்ஷம், ரசவாதத்தால் இரும்புக்கு வந்திருக்கிற சுவர்ணவர்ணம், அந்தரசத்தினுடைய வீரியமெவவள்வுகாலமிருக் கிறதோ அவ்வளவு காலம் சுவர்ணம்போலே தோற்றிக்கொண்டிருந்து, அந்த ரசகுளிகை யினுடைய வீரியமானது காலாந்தரத்தில் அழியும்போது அந்தத் தங்கவர்ணமும் போய் பழைய இரும்பினுடைய கிருஷ்ணவர்ணமே மிஞ்சுகிறதுபோல கருத்துருத்துவமாகிற இரும்புக்கும் சம்சாரதுக்கமாகிற கிருஷ்ணவர்ணமானது, உத்கிருஷ்டமான கர்மோபாசனை களாகிற சித்தகுளிகையால் ஆனந்தமாகிற சுவர்ணவர்ணம்போலத் தோற்றினலும், அந்தக் கர்மோபாசனைகளாகிற குளிகை வீரியமிருக்கும்வரை, அகர்த்துருத்துவருப ஆனந் தமாகிற தங்கவர்ணம் தோற்றிக்கொண்டிருந்து, அந்தக் கர்மோபாசனைகளாகிற ரசவீரி யத்துக்கு க்ஷயம் வருங்காலத்தில், அந்த ஆனந்தமாகிற தங்கவர்ணம்போய், பழைய கர்த்துருத்துவருப துக்கமாகிற, கருநிறமான இரும்புருபமே மிச்சமாகுமென்று சொன்னீர் களே, அப்படியழிந்துபோகிற பதவிகளுக்கு முக்தியென்கிற சொல்லானது, செவ்வாய் கிழமைக்கு மங்களவாரமென்பதுபோலும், ஜெகத்தை சத்தியமென்கிற மத்துவர்களைத் தத்துவவாதியென்று சொல்லுவதுபோல இருக்கிறதேயென்று கேட்பாயாகில், நீ சொன்னது ஞாயந்தான். ஆனலும் பசியாய்வந்தவனுக்கு உடனே பசிதீரும்படியாக பக்குவான்னத் தைக்கொடுப்பதுதான் அன்னதானமென்ற சொல்லுக்கர்த்தமானலும். அரிசி கொடுப்பதும், நெல்லைக் கொடுப்பதும், காசைக்கொடுப்பதும், பயிராயிருக்கிற வயலை விளைந்ததின்பேரில் கதிரறுத்து நெல்லை எடுத்துக்கொள்ளச் சொல்லுவதும், தரிசுநிலத்தைக் காண்பிப்பது போலுமென்றறிந்து, அபரமுக்திகளுடைய தாரதம்மியத்தைத் தெரிந்து, அதுகள் கௌண

மென்றும், அன்னம்கொடுப்பது உடனே பசியைத் தீர்ப்பதுபோல, ஞானம் துக்கமாகிற பசியைத்தீர்ப்பதால் முக்கியமென்றறிக. ஆனுல் இந்த ஞானம் ஏன் எல்லோருக்கும் வரக் கூடாதென்ருல், இவ்வுலகத்தில் ஏன் எல்லோரும் சக்கிரவர்த்தியாகக்கூடாதென்று கேட்கக்கூடாததுபோலும், சங்கெல்லாம் வலம்புரிச்சங்கமாக ஏன் உண்டாகக்கூடா தென்று கேட்கக்கூடாததுபோல. இந்த ஜீவர்கள் உண்டாய்க்கொண்டுவருகிற ஜென்மங் களுக்குள், இனிப்பிறவாத முடிந்தபிறப்பில் இந்த பிரம்மஞானம் அதிசுலபமாய்த் தோன்றுமேதவிர, மற்றவர்களுக்குத் தோன்ருது. [எ-தி] ஒரு ஜயில்கொட்டடிக்குள், அனேகர்கள் விலங்குடன் அகப்பட்டிருக்கிற பேர்களுக்குள், எவனுக்கு எந்தநாளில் விடுதலைச் சீட்டேற்பட்டிருக்கிறதோ, அவனே அந்தநாளில் அந்த விலங்கிலிருந்து அதி சுலபமாய் விடுபட்டு வெளியில் வருவதுபோலவறிக.

160-வது தரங்கம்.

உத்தம, மத்திம, அதம அதிகாரிகளின் தன்மை:—

குருசன்னிதியில் வந்திருக்கிற உத்தம, மத்திம, அதர்மர்களாயுள்ள அதிகாரிக ளுடைய பக்குவமாவது,— குரு கோபித்தமாத்திரத்தில் தூர ஓடிப்போகிறவன் அதமன், கோபித்தவுடன் கொஞ்சம்விலகி மறைந்திருந்து பின்னுல் வந்துசேருகிறவன் மத்திமன், கோபித்தகாலத்தில் இப்படி நமக்கு யார் புத்தி சொல்லப்போகிருரென்று மகிழ்ச்சியுடன் இடைவிடாமல் பணிவிடைகளையும் சிரவணுதிகளையும் செய்கிறவன் உத்தமன். [எ-தி] களத்தில் குவித்திருக்கும்போது மணிநெல்லும் அரைக்காய்நெல்லும் பதரும் சேர்ந்திருந் தாலும், காற்றடித்துத் தூற்றின மாத்திரத்தில் பதர் தூரத்தில் ஓடிப்போவதும், காய் நெல்லு மண்ணுக்குள் மறைந்திருந்து, பின்னுல் புடைத்ததின்பேரில் காணப்படுவதும், பழுத்தநெல் எந்தக்காற்றுக்கும் அசையாமல் பிரகாசமாய் விளங்குவதுபோலும்; யுத்தத் தில் அர்த்தரதன் ஓரடிபட்டமாத்தில் ஓடிப்போவன் போலிருக்கிற அதமன் மோக்ஷ வெற் றியை ஒருக்காலுமடையான், சமரதன் அடிபட்டகாலத்தில் சமாளித்து, மறைந்துகொள்ளு கிறவன்போல மத்திமன் சிலகாலத்தில் மோக்ஷவெற்றியடைவன், மகாரதன் எவ்வளவு சத்துருக்களுடைய பாணம் வந்துவிழுந்தாலும், லக்ஷியமன்றியில் தன்னையும் தன்னைச் சார்ந்த சேனைகளையும் காப்பாற்றி, எதிரிகளையும் அவர்களைச்சார்ந்த படைகளையும் நிமிஷத் தில் அதம்பண்ணுவதுபோல, உத்தம அதிகாரி அஞ்ஞானனையும் அவனைச்சார்ந்த காமக் குரோதாதிகளையும், பொய்யென்று அதம்பண்ணி, தன்னையும் தன்னைச்சார்ந்த மைத்திரி கருணை முதிதை சமதமாதி குணங்களையும் காப்பாற்றிக்கொண்டு க்ஷணத்தில் மோக்ஷ மாகிற வெற்றியை அடைவனென்றறிக. [இ-து] முமுக்ஷுவானவன் குருசன்னதிக்கு வரும் போதே சாதனசதுஷ்டய முதலான சகல சத்குணங்களுடனே கூடிவருகிறவன் உத்தமன், சாதனசதுஷ்டயத்தினுடைய ஹேது சொரூபம்வரையிலுள்ள குணங்களையுடையவனுய் வந்து பின் குருசன்னிதான விசேஷத்தால் பூரணகுணங்களைப் பெறுகிறவன் மத்திமன், நித்தியாநித்தியவஸ்து விவேகமாத்திரமுடையவனுய் வருகிறவன் அதமன், அதற்குக்

கீழ்ப்பட்டவனை அதிகாரியில் சேர்க்கக்கூடாது. [எ-தி] சர்க்காரில் உத்தியோகத்திற்கு வருமுன்னமே, சகல சட்டப்பரீக்ஷையுங்கொடுத்து உத்தியோகத்திற்கு வருகிறவன் உத்தமனுயிருப்பதுபோலும், சிலபரீக்ஷைகளைக் கொடுத்து, வேலைக்கு வந்தபின் சொச்சபரீக்ஷையுங் கொடுப்பவன் மத்திமனுயிருப்பதுபோலும், கையெழுத்துமட்டும் எழுதத்தெரிந்து, சிபார்சினுல் உத்தியோகத்துக்கு வந்து மற்ற உத்தியோகஸ்தர்கள் இவன் வேலையெல்லாம் ஒப்பேற்றியபின் கையெழுத்துப் போடுவதற்குமட்டும் வருகிற அதமன்போலும், அதற்கும் சக்தியில்லாதவனை ஒரு உத்தியோகத்திலும் சேர்க்கக்கூடாததுபோலவறிக. சாதனசதுஷ்டயத்துடன் குருசன்னிதிக்கு வருகிறவன் உத்தமோத்தமன், சாதனங்களிருந்தும் பிரதிபந்தத்தால் தோற்றுமல் மறைபட்டிருந்து, குருநாதனைக் கண்டமாத்திரத்தில் அந்தப் பிரதிபந்தம் நீங்கி, சாதனங்களுடன் ஞானத்தையடைபவன் உத்தமன்; சன்னிதியில் வந்த பிறகே தீவிரமாகச் சாதனங்களைப்பழகி ஞானத்தையடைகிறவன் மத்திமன்; சன்னிதியில் வந்தும், சாதனம்பழகாமல் சும்மா சிரவணம்கேட்டு நம்பாமல், குருவினுடைய குருவந்து சொல்லி நம்புகிறவன் அதமன், அப்பவும் நம்பாமல் சராசரமான ஜகத்தை, ஈசவடிவமாகப் பார்ப்பவன் அதமாதமன். [எ-தி] ராமருக்கு சுயமாகவே சாதனசதுஷ்டயம்வந்து சிரவணம் செய்ததால் ஞானத்தையடைந்தார். ஆகையால் அவர் உத்தமோத்தமர். ஹனுமார் சகல வித்தைகளும் சாதனங்களுமிருந்தும், சூரியனுடைய சாபத்தால் தோற்றுமலிருந்து, ராமனைக் கண்டமாத்திரத்தில் சாபவிமோசனமாய், சாதனத்துடன் சிரவணம் பண்ணி ஞானத்தை யடைந்ததால் உத்தமர், நிதாகரிஷிக்கு ரிபுமுனி மூன்றுதடவை வந்து யதார்த்தத்தைச் சொல்லியும் அறியாமல், பிற்பாடு குருவாகிய ரிபுமுனியின் கிருபையால் சாதனத்துடன் ஞானத்தை யடைந்ததால் மத்திமர். பிரம்மா தேவதைகளுக்கு, நாலுவேத முடிவின் அர்த்தத்தைப் பிரமாணமூலமாய்ச் சொல்லியும், நம்பிக்கை வராமல், பரமசிவனைத் தியானத்தால் வரவழைத்து, தேவியுடன் அவர் ஆவிர்ப்பவித்து அனுக்கிரகித்தபின், அவர்களுக்கு ஞான நிச்சயம் வந்ததால் அவர்கள் அதமர்கள். உத்தவருக்கு கிருஷ்ணபகவான் ஞானத்தை உபதேசித்தும் உள்ளேயிறங்காமற் போனபின், நாரதர் உபதேசத்திலும் ஞானம்வராமல் போனபின். சராசரமான ஜகத்தை பகவத்சொருபமாகப் பாவித்து வந்தனம் பண்ணச் சொன்னதால் அவர் அதமாதமனென்றறியத்தக்கது. முக்கியவதிகாரி சாதனசதுஷ்டய சம்பத்துடன்கூடி குருசன்னிதிக்கு வருவனென்பதற்கும், கௌண அதிகாரி குருசன்னிதிக்கு வந்த பிற்பாடு சாதனங்களைச் சேகரிப்பன். [எ-தி] பெரியவீட்டுப்பெண் புருஷனிடம் வரும்போதே சகல சம்பத்துக்களுடன் வருவது போலும், ஏழைவீட்டுப் பெண்போலுமறிக. [இ-து] சுகதுக்கம் வருவது முந்திச்செய்த கர்மகாரியம். [எ-தி] கள்ளியும் கற்பகச்செடியும், முந்தி விழுந்திருக்கிற விதைகளின் காரியமென்றறிவதுபோலும். வாரண்டுவருவதும் ரூபாய்வருவதும் முந்தி வாங்கியும், கொடுத்துமிருக்கிற பலமென்பதுபோலவறிக. [இ-து] பின்னை ஞானிக்கு விதிதானேதென்றுல், ரயில் தண்டவாளத்தில் போவதுபோலப் பிராரப்தப்படி நடப்பதே விதியென்றறிக. [இ-து] விஷயாசையோடே, பிரம்மவிசாரம்பண்ணுகிறது கடன் வாங்குகிறபோதே மோசக்கருத்துடன் வாங்குகிறவன்போலும், வைராக்கியத்துடன் பிரம்மவிசாரம்பண்ணி பின்னுல்

சகவாசத்தால் விஷயத்தில் விழுகிறவன், கடன் வாங்கும்போது நல்லமனதாய் இருந்து பிறகு துர்ப்போதனையால் மோசம்பண்ணுகிறவன்போலும், ஆதிமுதல் முடிவுவரையில் விரக்தனாயிருந்து பிரம்மவிசாரம்பண்ணி பந்தநிவர்த்தி செய்துகொள்ளுகிறவன், கடன் வாங்கினதுமுதல் வட்டியும் முதலுமாய்க் கடைசிவரைக் கொடுத்து இரணவிமோசனஞ் செய்துகொள்ளுகிறவன்போலுமறிக. [இ-து] மந்த அதிகாரிக்கும் மத்திம அதிகாரிக்கும் உத்தம அதிகாரிக்கும் ஞானம் வருவதில் காலவித்தியாசமுண்டு. [எ-தி] சூடனில் தீப்பற்றுவதுபோலும், விறகில் தீப்பிடிப்பதுபோலும், வாழைமரத்தில் தீப்பற்றுவதுபோலும், பக்குவமுள்ளகாயும், அபக்குவமுள்ளகாயும், பிஞ்சும் பழமாவதில் காலவித்தியாசமிருப்பது போலுமறிக. [இ-து] உத்தம அதிகாரிக்கு பிரம்மவிசாரமும், மத்திம அதிகாரிக்கு பிரமத்தியானமும், அதம அதிகாரிக்கு புருவத்தின் நடுமுதலான லக்ஷியத்தில் தியானமும் சொல்லப்பட்டிருப்பதற்கு யுக்தி:— யோக்கியதையுள்ள பிராம்மணனுக்கு மிருஷ்டான்ன போஜனமும், குடியானவனுக்குக் கஞ்சியும், நீசனுக்குக் கம்பு, கேப்பைக்கூழும் விடுவது போலுமறிக. அதிகாரிகளின் பேதம்:— சிரவணமாத்திரத்தில் ஞானம்வருமென்று ஓரிடத்திலும், மனனமன்றியில் ஞானம் வராதென்றோரிடத்திலும், நிதித்தியாசனங்கூடச் செய்ய வேண்டுமென்றோரிடத்திலும், மனோலயமான சமாதியும் செய்யவேண்டுமென்றோரிடத்திலும், இப்படிப் பேதமாய்ச்சொல்லியிருப்பது, அதிகாரிகளின் சித்தபரிபாக தாரதம்மியமென்பதற்கு யுக்திசொல்லுகிறார்:— காலில் புழுதி ஒட்டினவனுக்கு ஜலத்தைவிட்டதினாலேயே சுத்தமாவதுபோலும், சகதியை மிதித்துவந்தவனுக்கு ஜலத்தைவிட்டு கையால் தேய்த்துக் கழுவவேண்டுவதுபோலும், வண்டிமையை மிதித்துவந்தவனுக்கு தைலதாரையையும்விட்டு வெகுநாழிகை தேய்த்துக் கழுவவேண்டுவதுபோலவறிக. முமுக்ஷுவானவர்களுக்குள்ளே தாரதம்மியம், சிரவணகாலத்திலேயே நான்குவிதமாய்க்காணப்படும். அதாவது, சிரவணங் கேட்க ஆரம்பிக்கும்போதே தூங்குகிறவன், அறுப்புக்காலத்திலேயே கடன்வாங்குகிறவன் போலவும், இரண்டுநாழிகை சிரவணஞ்செய்து நித்திரைபோகிறவன், இரண்டு மாதத்துக்கு நெல்வைத்து சாப்பிடுகிறவன்போலும், நாலுநாழிகை சிரவணஞ்செய்து நித்திரைபோகிறவன், எட்டுமாதத்துக்கு நெல்வைத்து போஜனஞ்செய்கிறவன்போலும், சிரவணம் முடியும் வரை நித்திரையன்றியில் கேட்கிறவன் வருஷாந்தரம்வரை நெல்வைத்து போஜனஞ்செய்கிறவன்போலவும், சிரவணம் முடிந்ததின்பேரிலும், மறுநாள் சிரவணம்பண்ணும்வரை அதையே சிந்தித்து வருகிறவன், மறுவருஷம் அறுப்புக்காலம்வரை, பழையநெல்வைத்து போஜனம் பண்ணுகிறவன்போலுமிருப்பதால், முதலிற் சொன்னவனைமட்டும் அதிகாரியில் சேர்க்கக்கூடாதென்றறிக [இ-து] ஜென்மாந்திரத்திலே எல்லாஞ்செய்து முடித்தவனுக்கு, பிறக்கும்போதே சுயஞானசுகம் கிடைக்கும்-முதல் நாளே டிக்கட்டு வாங்கினவன், மறுநாள் சிரமமன்றியில் ரயிலில் முன்னே போயேறுவதுபோலும்; சித்தசுத்தியுடன் பிறந்தவன் பாலியத்திலேயே ஞானாப்பியாசஞ் செய்து சுகத்தை யடைகிறவன்-இராத்திரி விழித்திருந்தவன் முதல்முதல் போய் டிக்கட்டு வாங்கி ரயிலேறுகிறவன்போலும்; எவ்வனத்தில் ஞானாப்பியாசம் செய்து சுகமடைவது-டிக்கட்டு கொடுக்கிற மத்தியிற் போய் டிக்கட்டு வாங்கி

ரயிலேறுகிறவன் போலும்; வார்த்திகத்தில் ஞானுப்பியாசம் பண்ணுவது கடைசியில் டிக்கட்டு வாங்கி யேறுகிறவன்போலும்; மரணகாலத்திலாவது பிரம்மஞானத்தைச் சம்பாதிப்பது, ரயில் விடும்போதாவது வருத்தப்பட்டு ரயிலேறிப் போகிறவன்போலும்; அஞ்சுபேருக்கும் மோக்ஷம் சமானமாயிருந்தாலும் சுகதாரதம்மியமுண்டென்றறிக. ஐயா, இப்படி உத்தம மத்திம அதம அதமாதம அதிகாரிகளுடைய, மனதில் பற்றியிருக்கிற விஷயாசைகள், நிவர்த்தியாகிற தாரதம்மியங்களை எனக்குத் தெரியும்படி அறிவிக்கவேண்டுமென்று கேட்பாயாகில், அதற்குத்தரஞ் சொல்லுகிறேன் கேள்:— உத்தம அதிகாரிக்குச் சற்குருவைக் கண்டமாத்திரத்தில், தாபத்திரயதுன்பமான ஈஷணாத்திரயங்களை, தீயால் கொதித்துக்கொண்டிருக்கிற பாத்திரத்தைத் தெரியாமல் தூக்கினவன், நாள் நக்ஷத்திரம் பாராமல் எறிந்துபோடுவதுபோல, உடனே தியாகம் பண்ணுகிறவன் உத்தம அதிகாரி, ஊஞ்சலிலிருக்கிறவன்போல சற்சங்கதி பண்ணும்போது, விஷயத் தியாகம் பண்ணவேண்டுமென்று தோன்றி, பெண்டாட்டி பிள்ளைகளைக் கண்டபோது, அவர்களிடத்தில் இரக்கமும் தோன்றுவது மத்திமன், காலாந்தரத்தில் விஷயத்தை விடுவோமென்று நினைப்பவன் அதமன், தானே மோக்ஷம் வரட்டுமென்று புதையலகப்படுவதுபோலவென்று நினைப்பவன் அதமாதமனென்றறிக. இப்பவே ஜீவன் முக்தியும், ஜென்மாந்தரத்தில் முக்தியும்; யுகாந்தரத்தில் முக்தியும், இந்த மூவர்களுக்கும் கிரமமாய் வரும். நாலாமவனுக்கு முக்தி ஒருக்காலுமில்லையென்றறிக.

161-வது தரங்கம்.

அஞ்ஞானி, முமுக்ஷு, ஞானிகளின் தன்மை:—

அஞ்ஞான திசையில் அகங்காரம் சதா கிளம்பி எங்கே பாய்வோமென்று பரபரப்போடே கூடியிருக்கும். [ஈ-தி] முமுக்ஷுவினுடைய அகங்காரம் குரு சன்னிதியில் அடங்கியிருந்து, மற்றவர்களோடே யிருக்கும்பொழுது, அவர்கள் உனக்கென்ன தெரியுமென்று தூண்டிக்கொடுத்தால் உடனே அகங்காரம் கிளம்பி ஒருகை பார்க்கும். ஞானிக்ககங்காரம் தானுயாவது பிறருடைய தூண்டுதலினுலேயாவது உண்டாகாது. துக்ககரமாயும், அரசமாயுமிருக்கிற பிரவர்த்தியை விட்டு, சுககரமாயும் சரசமாயுமிருக்கிற நிவர்த்தியை, முமுக்ஷுவானவன் பிடிக்கவேண்டுமே தவிர ஞானிக்கு இரண்டும் சரி. அஞ்ஞானி, வியாதி வந்தவன் மேல்கொண்டு அபத்தியம் செய்வதுபோல், சொரூபத்தை மறந்துவிட்டு விஷயத்தில் விழுகிறவன், மந்தமுமுக்ஷு மருந்தும் பக்ஷணமும் சாப்பிடுவதுபோல வேதாந்த சிரவணமும் விஷயவியாபாரமும் செய்வன், தீவிரமுமுக்ஷு அபத்தியத்தைத்தள்ளி, பத்தியத்துடன் மருந்து சாப்பிடுவதுபோல மூடசங்கத்தைத்தள்ளி சதா சத்சங்கத்துடன் சிரவணுதி செய்வனென்றறிக. [இ-து] அஞ்ஞானி அத்திப்பழம்போலும், குடும்பஞானி பலாப்பழம்போலும், துறவிஞானி கற்கண்டுபோலுமறிக. [இ-து] அஞ்ஞானிகள் மனசு சேறுபோலே சதா தெளியாமலிருக்கிறது, முமுக்ஷுக்கள் மனசு பாசிமூடின ஜலம் கையால் கலக்கினுல் தெளிவதுபோல விசாரத்தால் தெளியும், ஞானி மனசு பாறையிலிருக்கிற ஜலம்போல எப்போதும் தெளிந்திருக்குமென்றறிக. [இ - து] அஞ்ஞானியின் புத்தி, பதிவிரதைபோல கர்த்தாவைப் பிடித்திருக்கும், முமுக்ஷுவின் புத்தி குலஸ்திரீ ரகசியமாய்ச்

ஜோர புருஷனுக்கும் பிரகாசமாய், சொந்த புருஷனுக்கும் திருப்திபண்ணி வைப்பதுபோல இரண்டிலும் சேர்ந்திருக்கும். ஞானியின் மனசு பிரம்மத்திலே ரமித்துக்கொண்டிருக்கும், [எ-தி]குடும்பத்தை விட்டு வெளியேறினவள் இராப்பகல் பாராமல் ஆசைநாயகனேடே நிர்ப்பயமாய் ரமித்துக்கொண்டிருப்பவள்போலவறிக. [இ - து] அஞ்ஞானிகள் மனசு எப்போதும் ஒருபடித்தாய்க் கரையாமலிருப்பதற்கும், முமுக்ஷுவின் மனசு விவேகத்தால் கரைந்து போம், [எ - தி] சிலைகளிலிருக்கிற ஸ்தன்னியம்போலும், ஸ்திரீயினிடத்திலிருக்கிற ஸ்தன்னியம்போலுமறிக. [இ - து] அஞ்ஞானி, துக்கியென்று சொன்னபேரோடே சண்டைக்குப் போகிருன். [எ-தி] அவிசாரி என்று சொன்னதைக் கேட்ட அவிசாரி சண்டைக்குப் போவது போலும்; முமுக்ஷு துக்கியென்று சொன்னுல் ஒத்துக்கொள்ளுகிருன். [எ-தி] விரதோத்தியாபனம் பண்ணினவள் முந்திச் செய்த விபசாரத்தைப்பற்றித் தூஷித்தால் அவள் ஒப்புக்கொள்வதுபோலும்; ஞானிக்குத் துக்கமுமில்லை, துக்கியென்று சொன்னுலும் அதிலும் துக்கமுமில்லை. [எ-தி] பதிவிரதைக்கு விபசாரமுமில்லை, விபசாரியென்று ஒருவர் தூஷித்தாலும் பயமுமில்லையென்றறிக. ஐயா, அஞ்ஞானியானவன் உள்ளே சதா துக்கப்பட்டுக்கொண்டிருந்தும், யாராவது இவனைப்பார்த்து நீ நிரம்ப கஷ்டப்படுகிருயென்று சொன்னவுடன் கோபித்துக்கொள்ளுகிறதற்குக் காரணமென்னவென்ருல், தாசிக்கு தனது யோனியினுலேயே பிழைப்பு நடத்தவேண்டியிருப்பதால் அந்த யோனியில் வியாதியோடு கூடியிருத்தலால் அதனுல் அவள் மனசுக்குச் சதா வேதனையும் துன்பமும் வந்துகொண்டிருந்தாலும் மற்றவர்கள் இவளைப் பார்த்து இப்படிப்பட்ட வேதனை யுள்ளவளென்று சொன்ன மாத்திரத்தில், இவள் அவர்களோடே சண்டைக்கு நிற்கவேண்டியது என்னத்துக்காகவென்ருல், முதலாவது இதைக் கேட்டவர்கள் தன்னிடத்தில் போகத்துக்கு வரமாட்டார்களாகையாலும், அப்படி வராதிருக்கும்பக்ஷத்தில் இவளுக்கு பிழைப்பு நடக்காமற் போகையாலும், மானம் கண்ணியம் மரியாதை முதலானவைகளெல்லாம் இல்லாமற் போகையாலும், அந்தத் தாசி சண்டைக்குப் போகிறது ஞாயமாயிருப்பதுபோல, அஞ்ஞானத்தோடே கூடிய ஜீவனுகிய தாசிக்கு அந்தக் கரணமாகிற யோனியில் கர்த்துருத்வ போக்த்துருத்வ பிரமாத்துருத்துவ ராகத்துவேஷ காமக்குரோத லோபமோக மதமாச்சர்யங்களாகிற வியாதிகளாகிற துக்கங்களை, அன்னிய ஜீவர்களாகிற தாசிகள் இந்த அஞ்ஞானியாகிற தாசியை வியாதியுடையவளென்று சொல்லும்போது தன் மனசுக்குள்ளே இதெல்லாம் வந்திருந்துகொண்டு துக்கப்படுத்துவது தனக்குத் தெரிந்திருந்தாலும் அந்தத் தாசிபோலிருக்கிற இந்த ஜீவன் மானமே பிழைப்பாகயிருப்பதால் அவனுக்கு உலகக் கட்டுப்பாடான வசனமாவதேதெனில், பிராணனை விட்டாகிலும் மானத்தையே முக்கியமாய் ரக்ஷிக்கவேண்டியது. இந்தப் பிராணனுனது அனித்தியமாயும் அசுகமாயுமுள்ளது, மானமானது சூரிய சந்திராதிகள் உள்ளவரையில் அழிவற்றதாயும் கீர்த்தி அபகீர்த்தியுமுள்ளதாயு மிருக்குமென்று சொல்லியிருப்பதால், அவர்கள் அப்படித் துக்கியென்று சொன்னவர்களிடத்தில் சண்டைக்குப் போவது நியாயந்தானென்றறிக. இனி முமுக்ஷுவானவன் தன் மனசுக்கு வந்திருக்கிற, கருத்துருத்துவாதி துன்பங்களை யெடுத்துச் சொன்னுல் அதைக்கேட்டுச் சந்தோஷப்படுவன். [எ-தி] ஒரு புருஷன் மேலே சொன்ன வியாதிகளோடே கூடிக்கொண்

டிருக்கிற தாசியினிடத்தில் சம்போகத்துக்குப் போனதால் அவளுடைய வியாதியெல்லாம் இவனிடத்தில் இறங்கிவிட்டதால், அகோராத்திரம் இடைவிடாமல் அந்த வியாதிகளால் துன்பப்பட்டுக்கொண்டிருக்கும்போது, பிறர்க ளிதைக்கண்டு, இவனை அகஸ்தியருக்கும் தன்வந்தரிக்கும் அசுவினி தேவதைகளுக்கும் சமானமாயிருக்கிற வைத்தியரிடத்திற் கொண்டுபோய்விட்டு, இவர்களும், இவனுக்கு இன்ன இன்ன வியாதிகள் வந்திருக்கிற தென்றும், அவைகளைத் தாங்களே நிவர்த்திபண்ணி வைக்கவேண்டுமென்றும் சொன்ன வுடன், இவனும் அவைகளை ஒத்துக்கொண்டு, அப்படியே நிவர்த்திக்க வேண்டுமென்று பிரார்த்திப்பதுபோல, முமுக்ஷுவும், சாதுக்களுடையவும் சற்குருவினுடையவும் வசனங் களைக் கேட்டு, தன்னுடைய சித்தத்தில் வந்திருக்கிற துக்கங்களாகிற வியாதிகளை ஒளியாமல் தெரிவித்து, அதற்குக் குருநாதன் சொல்லுகிற விவேகமாகிற அவுஷதங்களைச் சாப்பிட்டுச் சுகியாவதும் ஞாயந்தானென்றறிக. இனி ஞானி பிறருடைய சொல்லால், சுகதுக்கங்களிரண்டையுமடையானென்று சொன்னதற்கு யுக்தி:— பார்க்கிறபேர்களுடைய திருஷ்டியில் பார்த்திவ சரீரத்தையுடையவன்போலத் தோற்றினும், ஆகாசம்போலக் கத்தி நடு ஊடாடும்படியான காயசித்தியையுடையவனைப் பார்த்து, ஜனங்கள் இவன் இன்ன இடத்தில் உதைபட்டானென்றும், இன்ன இடத்தில் பூஜிக்கப்பட்டானென்றும் சொல்லுகிற சொல்லால், அவன் சுகதுக்கத்தை யடையாமலிருப்பதுபோலவறிக.

162-வது தரங்கம்.

உதாசீனவேளையில் வருகிற சுகம்:—

சுகதுக்கங்களின் நடுவில், ஓர் கர்மமன்றியிலுண்டாகிற உதாசீன வேளையில் காணப்பட்ட சுகத்துக்கு திருஷ்டாந்தம், வெய்யிலுமிருட்டுமில்லாத சந்திரிகை போலு மறிக. [இ-து] ஜீவனுக்குச் சுகதுக்கம் கர்மகாரியம், உதாசீன சுகம் சுபாவம். [எ-தி] ராஜாவுக்கு நிக்கிரகானுக்கிரகம், கர்மத்தாலும் மற்றச்சமயம் சுபாவமாயிருப்பதுபோலும், பூமிக்கு உஷ்ணமும் ஈரமும் கர்மத்தாலும், மற்றச்சமயம் சுபாவமாயிருப்பதுபோலும், பெண்ணுக்குப் பட்டுச்சேலை கட்டிக்கொள்ளுவதும், பழையதுணி கட்டிக்கொள்ளுவதும் கர்மத்தாலும் இரண்டுங் கட்டாத சமயம் சுபாவமாயிருப்பதுபோலுமறிக. [இ-து] உதாசீன வேளையில் வருகிற சுகம் தெரியாமலிருக்கிறதற்குக் காரணம்,— கர்மகாரியமான சுகதுக்கங் களின் மத்தியிலிருப்பதால், அதெப்படியென்னில், நூறு வராகனிடை செம்பு முதலானது களில் சேர்த்த, ஒரு வராகனிடை தங்கந் தெரியாததுபோலவறிக. [இ-து] சுகதுக்கங் களின் நடுவில் வருகிற சுகம் தன் நிஜானந்தம். [எ-தி] வாதி பிரதிவாதிகளை விட்டு, ஊரில் பொதுவாய் பக்ஷபாதமன்றியில் சொல்லுகிற்சொல் நிஜமென்றறிவதுபோலும், அரிதாரத்தையும் கரியையும் பூசிக்கொள்ளாத சமயத்திலிருக்கிற ரூபத்தை நிஜரூபமென் றறிவதுபோலும், வேப்பிலையும் வெல்லமும் சேராத சமயத்தில், ஜலத்தின் சுபாவரசம் காணப்படுவதுபோலவறிக. [இ-து] உதாசீன வேளையிலிருக்கிற, சாமான்னிய அகங்காரத் துக்கும், விவகார வேளையிலிருக்கிற விசேஷ அகங்காரத்துக்கும் யுக்தி:—கன்னிகையும் பக்குவமானவளும் போலும், விதையும் மரமும் போலவறிக. [இ-து] சுகதுக்கங்கள் வரு

முன்னே ஜீவன் சுபாவானந்தமாத்திரமாயிருக்கிறுன். [எ-தி] பூமியில் ஹோமஞ் செய்த உஷ்ணத்தை மாற்ற, தண்ணீர்விட்டுக் குளிரப்பண்ணுகிறதற்கு முன், அந்தப்பூமி தன் சுபாவக் குளிர்ச்சியோடே கூடியிருப்பதுபோலவறிக [இ-து] சுக துக்கங்கள் கர்மகாரியங்கள், உதாசீனம் சுபாவம். [எ-தி] சித்திரமெழுதுவதும் கரியைத்தீற்றுவதும் கர்மகாரியம், சுவர் சுபாவமாயிருப்பதுபோலும்; கக்ஷிக்காரரையும் சாக்ஷியையும் போலவறிக ஐயா, உதாசீனவேளையில் காணப்படுகிற சுகத்துக்கும், விவகாரத்தில் வருகிற சுகத்துக்கும், ஆத்மக்ஞானத்தால் வருகிற சுகத்துக்கும், ஆனந்தமென்கிறபேர் சரியாயிருந்தாலும் இந்த மூன்றுனந்தங்களுடைய தாரதம்மியத்தைத் திருஷ்டாந்தமூலமாயறிவிக்கவேண்டுமென்று கேட்பாயாகில், அதற்குத்தரஞ் சொல்லுகிறேம் கேள்:— ஒரு ராஜனிடத்தில் சந்தோஷமான சமயமொன்று, கோபமான சமயமொன்று, மத்தியஸ்தமாயிருக்கிற சமயமொன்று. அப்படி மூன்று சமயங்களிருப்பதில், ஒருவன் குற்றஞ்செய்துபோட்டானென்று கிராமத்திலிருக்கிற அதிகாரி, இவன் கையில் விலங்குபோட்டு இவனைச் சேவகன் வசம் குற்றப்பத்திரிக்கையுமெழுதிக்கொடுத்து, ராஜாவிடத்துக்கு அனுப்பிவைத்தபின் சேவகனும் இவனைக் கூட்டிப்போகிறமத்தியில், இவன் தன்னிடுப்பிலிருந்த ஒருபவுனைச் சேவகனுக்குக் கொடுத்ததில், அவன் என்னாலே உமக்கு என்ன ஒத்தாசை செய்ய முடியப்போகிறதென்று நினைத்து இப்பவுனைக் கொடுத்தீரென்று சொல்லவும், இவன் அச்சேவகனைப் பார்த்து ராஜா சந்தோஷமாயிருக்கும் சமயத்தில் என்னைக்கொண்டுபோய் விடுகிறதுதான் நீ செய்கிற ஒத்தாசையென்று சொன்னபடி, அவனும் ராஜன் தனித்துச் சந்தோஷமாயிருக்கும் சமயத்தில் இவனைக் கொண்டுபோய் விட்டதில், அந்த ராஜா இவன் குற்றத்தையும் நிவர்த்தித்ததுந்தவிர, ஒரு கிராமமும் விட்டுக்கொடுத்ததும்; பின்னை ஒருவன் அவ்வரசனுக்கு இஷ்டத்தைச் செய்வதற்காக அந்தப்புரத்துக்குள் அர்த்தராத்திரியில் போனதில், ராஜன் தன் ஸ்திரீயோடே மனஸ்தாபத்தால் வெளியில் வரும்போது, இவனைப்பார்த்து வெட்டிப் போடும்படி சொன்னதும்; சிம்மாசனத்தில் சும்மாவிருக்கும்போது, குணதோஷங்களுக்குப் பலம் உள்ளபடியாய்த் தீர்மானமாவதுபோலும்; இந்த நானென்கிற ஆத்மா, ஞான சந்தோஷத்தோடே கூடிய காலத்தில், குற்றஞ்செய்த அந்தக்கரணத்துக்கு அதை நிவர்த்தித்துச் சுகங்கொடுக்கிறுர். விஷயசுகத்துக்குக் காரணமான விஷயங் கொண்டுவரும்போது, அறியாமையாகிற கோபத்துடன்கூடியிருப்பதால், அது துக்கபலமாகும். உதாசீனவேளையில் உள்ளதுள்ளபடியாய் இருப்பதுபோல, லாப நஷ்டமொன்றுமில்லாமலிருக்குமென்றறிக.

163-வது தரங்கம்.

சுழுப்திசுகத்தை விசுவன் ஸ்மிருதியால் அறியக்கூடியது:—

சுழுப்தி அவஸ்தையிலிருந்த அனுபவத்தை, விஞ்ஞானமயன் ஸ்மிருதிரூபமாய்த் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். [எ-தி] அந்தப்புரத்திலிருக்கிற ராஜஸ்திரீயின் சரீரானுபவத்தை, தெரிந்துகொள்ளவேண்டிய வைத்தியன், அவள் மூத்திரத்தை ஏந்திக் கொண்டுவரச்

சொல்லிப் பார்த்து வியாதியை நிதானிப்பதுபோலுமறிக. [இ-து] சுழுப்தியில் சுகமிருக்கிறது, [எ-தி] பெண்டாட்டியில்லாதவன் புஷ்பமுதலானதை என்னத்துக்கு விலைக்குவாங்கிப்போகப் போகிறான்? கூழ்குடிக்க ஏன் தலை வாழையிலை போட்டுக்கொள்ளுவான்? வெல்லமில்லாமற் போனால் எறும்பு ஏன் வரப்போகிறது? என்பதுபோல சுழுப்தியில் சுகமில்லாவிட்டால், மிருதுவானபடுக்கை தலையணை முதலானதை ஏன் சம்பாதிக்கிறார்கள்? சொல் [இ-து] சுழுப்திசுகமனுபவித்தவனை. துக்கரூபமான சாக்கிரத்தை யனுபவிக்கக் கர்மம் வெளியி லிழுத்தபிற்பாடு. இவன் வெளியில் வந்துதான் அந்தச் சுகத்தைச் சொல்லவேண்டும். [எ-தி] அக்கினியில் விழுந்து தபித்திருக்கிறவனுக்கு, தலையில் அமிர்தம் வருஷித்தால் அந்தச் சுகத்திலழுந்திப்போனவனை திரும்ப அக்கினியிற்போட வெளியிலிழுத்தபின், இது வரை சுகமாயிருந்தேனென்றும், இப்போது அந்தச்சுகத்தைவிட்டு இந்தத்தீயில் வரவேண்டி யிருக்கிறதென்றும், வருத்தத்தையடைவதுபோலும், நிழலருமை வெய்யிலில் வந்தால் தான் தெரியுமென்ற பழமொழிபோலும் அறிக. [இ-து] ஆனந்தமயகோசத்தின் விளக்கம். ஜாக்கிரசொப்பனத்தில் கொஞ்சமாயும் சுழுப்தியிலதிகமாயும் காணப்படும். [எ-தி] மிட்டாய்க்கடைக்குப் போனவனுக்கு, தன் துட்டுமுடிச்சை அவிழ்க்குமுன்னே கொஞ்சங் கொடுத்துக்காட்டி, ரூபாய்கொடுத்தபிறகு வேண்டியமட்டும் மிட்டாயைக் கொடுப்பது போலவறிக. [இ-து] சுழுப்தியிலனுபவித்த சுகம், இப்போது நினைக்கப்படுவதால் அப்போது சுகமனுபவித்ததாகவே நிச்சயம்பண்ண வேண்டியது. [எ-தி] பிள்ளைபெற்றதைக் கண்டு புருஷனோடே சேர்ந்திருப்பளென்றறிவதுபோலும், நதியில் வருகிற வெள்ளத்தைக் கண்டு மலையில் மழைபெய்திருக்கு மென்றறிவதுபோலும், பிள்ளை குண்டியைக்கண்டு வீட்டின் யோக்கியதையை அறிவதுபோலுமறிக. [இ-து] ஜீவன் அனுபவித்த சுழுப்திசுகம், ஜாக் கிரத்தில் அனுமானமாய், அந்தக் கரணத்தில் அகங்காரத்தால் மறைபட்டுக்காணும் [எ-தி] போகம்பண்ணி வெளியில் வந்தவளுடைய அடையாளங்கள் வஸ்திரத்தால் மறைக் கப்பட்டு அனுமானமாத்திரமாய்க் காணப்படுவதுபோலவறிக. [இ-து] சுழுப்தியிலனுபவித்த சுகமே, ஜாக்கிர சொப்பனத்தில் பிரியமோதப்பிரமோதாதி ரூபமாய்த் தோற்றுகிறது. [எ-தி] வேரில்விட்ட ஜலமே பத்திர புஷ்பாதிகளாயாவதுபோலும்; மிருஷ்டான்னபோஜனமே ஸ்திரீபோகாதிகளுக்குக் காரணமாவதுபோலவறிக. [இ-து] சுழுப்தியில் ஜீவனுக்குத் தெரி யாமல் அஞ்ஞானவிருத்தி சுகத்தைக்கொடுக்கிறது. [எ-தி] சிஷ்யனும், சோரஸ்திரீயும், அருமைப்பிள்ளை பெற்றவர்களும், அவர்களுக்குத் தெரியாமல் போஷணைகளைக் கொடுப்பது போலவறிக. ஐயா, சுழுப்தியில் அவித்தியாவிருத்தியானது ஜீவனுக்குத் தெரியாமல், ஜீவனுக்கு சுகத்தைக் கொடுக்கிறதென்று சொன்னீர்களே, அந்தச் சுகமானது நிருபாதி கமா? சோபாதிகமா? சாதிசயமா நிரதிசயமா? நித்தியமா அநித்தியமாவென்றுகேட்பாயாகில், அதற்குத்தரம் சொல்லுகிறோம் கேள்:— சுழுப்தியிலிருக்கிற ஆனந்தமானது சோபாதிக மன்று, நிருபாதிகமே; சோபாதிகமென்றால்— அந்தக் கரணமும், அதன் விருத்திகளும், சுரோத்திராதி தசேந்திரியங்களும், ஸ்தூலாதி பஞ்சபூதபௌதிகங்களும், சப்தாதி பஞ்ச விஷயங்களும் உபாதிகளென்று சொல்லப்படும். இந்தச் சுழுப்தி அவஸ்தையில், மேலே

சொன்ன அந்தக்கரணுதி உபாதிகளுக்குள் ஒன்ருவது இல்லாமையால் அந்த ஆனந்த மானது சோபாதிகமன்று, நிருபாதிகமே. அதெப்படியென்ருல், நீயே யாதொரு இந்திரியங் களும் திருஷ்டாந்தங்களும் இல்லாமலிருந்தும், நான் சுகமாய்த்தூங்கினேனென்று சொல்வ தால்: அந்த ஆனந்தம் நிருபாதிகமென்றறிக. அந்த ஆனந்தம் சாதிசயமன்று. எதினு லென்ருல், கிராமத்திலுள்ளவர்களுடைய சுகங்களுக்குக் கிராமணியான, நாட்டாண்மைக் காரனுக்குச் சுகமதிகமாம். அவனுடைய சுகத்தைக்காட்டிலும், பத்துக்கிராமங்களுக்கு எஜமானனுன இஜாருதாருக்குச் சுகமதிகமாம். அவனுடைய சுகத்தைக்காட்டிலும், நூறு கிராமங்களுக் கதிபதியான ஜமீன்தாருக்கு ஆனந்தமதிகமாம். அவனுடைய ஆனந் த்தைக் காட்டிலும், ஆயிரங்கிராமங்களுக்கதிபதியாயிருக்கிற, சாமந்தனுக்கு ஆனந்த மதிகமாம். அவனுடைய ஆனந்தத்தைக்காட்டிலும் பதினுயிரம் கிராமங்களுக்கதிபதி யான, ராஜாவுக்கதிக ஆனந்தமிருக்கும். அவனுடைய ஆனந்தத்தைக்காட்டிலும் ஆயிரம் கோடி ராஜ்ஜியங்களுக்கதிபதியான மகாராஜாவுக்கதிக ஆனந்தமாம். அவனு டைய ஆனந்தத்தைக்காட்டிலும், எவ்வனத்தோடேகூடினவனுயும், அறுபத்துநாலு கலை ஞானங்களும் வந்தவனுயும், அரோகதிடகாத்திரனுயும், எப்பேர்ப்பட்ட ஆபத்துகள் வந்தாலும், காற்றுக்கு மகாமேரு அசங்காததுபோல, அசைவற்றிருக்கிற திடசித்தத்தை யுடையவனுயும், ரதகஜதுரகபதாதிகளான சதுரங்கசைனியங்களில் ஒன்றுங்குறைவில் லாதவனுயும், இந்தச் சப்தசமுத்திரங்களுக்குள்பட்ட பூமிகளையெல்லாம் ஒருகுடையில் கட்டியாளுகிறவனுயும், சகல அரசர்களிடத்திலும் தான் கப்பம் வாங்குகிறவனுயும், தான் ஒருவருக்கும் கப்பங்கட்டாதவனுயுமிருக்கிற, சக்கிரவர்த்தியினுடைய ஆனந்தமதிகமாம். அவனுனந்தத்தைக்காட்டிலும், இந்தக்கற்பத்தில் மனுஷ்யனுய்ப்பிறந்து புண்ணிய பரிபாக விசேஷத்தினுல், கந்தர்வபதவியை யடைந்திருக்கிற மனுஷ்யகந்தர்வனுடைய ஆனந்த மதிகமாம். அவனுனந்தத்தைக்காட்டிலும், பூர்வகற்பத்தில் செய்த புண்ணியபரிபாக விசேஷத்தால், கற்பாதியிலேயே கந்தர்வபதத்தையடைந்திருக்கிற தேவகந்தர்வனுடைய ஆனந்தமதிகமாம். அவனுனந்தத்தைக் காட்டிலும், பிதிர்லோகத்தில் வெகு காலமாய் வசித்துக்கொண்டிருக்கிற, பிதிர்தேவதைகளுடைய ஆனந்தமதிகமாம். அவனுனந்தத் தத்தைக்காட்டிலும் கற்பாதியிலே பிறக்கும்பொழுதே தேவர்களாகவே பிறந்திருக்கிற, ஆஜாநஜதேவர்களுடைய ஆனந்தமதிகமாம். அதைக்காட்டிலும் இந்தக்கற்பத்தில் அஸ்வமேதமுதலான, புண்ணியகர்மங்களைச் செய்து அதற்குப்பலமான புண்ணியலோகங் களுக்குப்போய், அந்த ஆஜாநஜதேவதைகளாலும் பூஜிக்கப்படுகிற, கர்மதேவதைக ளுடைய ஆனந்தமதிகமாம். அதைக்காட்டிலும் அக்கினி, யமன் முதலான முக்கிய தேவர்களுடைய ஆனந்தமதிகமாம். அதைக்காட்டிலும் தேவேந்திரனுடைய ஆனந்த மதிகமாம். அதைக்காட்டிலும் பிரகஸ்பதியினுடைய ஆனந்தமதிகமாம். அதைக்காட் டிலும் பிரம்மாவின் ஆனந்தமதிகமாம். அதைக்காட்டிலும் விஷ்ணுவின் ஆனந்தமதிக மாம். அந்த விஷ்ணுவும் தன்னுடைய வைஷீகானந்தத்தையும் மறந்து, ஒருவருமெழுப் பக்கூடாதிருக்கிற இடமான, ஏழாவது சமுத்திரமான பாற்கடலில், இந்தச் சுழுப்தி ஆனந்

தத்தையனுபவிக்க ஓடிப்போவதால், மனசுள்ளவிடத்திலுண்டாகிற ஆனந்தங்களெல்லாம் ஒன்றுக்கொன்று அதிசயமாகவே யிருக்கும். மனசில்லாவிடத்திலுண்டாகிற சுழுப்தியானந்தம், நிரதிசயமான ஆனந்தமென்பதில் கொஞ்சமும் சந்தேகமில்லை. இனி சுழுப்தியானந்தம், நித்தியமென்பது எதினுலென்றுல், இந்த ஜாக்கிர சொப்பனங்களில் கர்மஜன்னியமான ஆனந்தங்களெல்லாம், அந்தப் புண்ணியகர்மக்ஷயமாகும்போது, விஷ்ணுபட்டம் வரையிலுள்ள ஆனந்தங்களெல்லாம் மாறிமாறிப்போவதுபோலவன்றி அழியாமல், சுழுப்தி சுகம் நித்தியமழிவற்றிருப்பதால் நித்தியமென்றறிக. ஐயா, சுழுப்திசுகம் நித்தியமாயிருக்கும்பக்ஷத்தில், ஜாக்கிர சொப்பனத்தில் அச்சுகம் காணுமற் போவானேனென்றுல், பகல் முழுமையும் சூரியன் அழிவற்று, நித்தியமாய் விளங்கிக்கொண்டிருந்தாலும், மேகத்தால் மறைக்கப்பட்டுத் தோற்ருததுபோல, அகங்காரத்தால் மறைக்கப்பட்டுத் தோற்றவில்லையே தவிர, எறும்புமுதல் ஈசுவரன் வரையிலுள்ள சகலருக்கும் அகங்காரஞசமான சுழுப்தியில் சுகம் சமமாயிருப்பதால் அந்தச்சுகம் நித்தியமென்றறிக.

164-வது தரங்கம்

சுழுப்தியில் வாசனைகளொன்ருயும், இதராவஸ்தைகளில் பேதமாய் விரிந்து தோற்றும்:—

சுழுப்தியில் சகல வாசனைகளும் ஒன்ருயிருக்கும், ஜாக்கிரத்தில் அது வேறுவேருக விவகரிக்கப்படும். [எ-தி] குடத்துக்குள்ளிருக்கிற ரசமொன்ருயிருந்து, கீழே கொட்டின மாத்திரத்தில் அனந்தமாயாவதுபோலும், சமுத்திரத்தில் ஒரே ஜலமாயிருப்பதும், அதை மேகங்குடித்து வருஷித்தால் அநேகம் நதிமுதலான வேறு வேறு நாமரூபங்களை அடைவதுபோலும், சோளக்கதிர் செடியிளொன்ருயிருந்து பிடுங்கித் தேய்க்கும்போது, வேறு வேருய் முத்துக்களாவதுபோலுமறிக. [இ-து] சுழுப்தியிலிருக்கிற திரிபுடியின் சுகம், சொந்தஸ்திரீ போகம்போல நித்தியமாயும், காசு செலவில்லாமலும், புருஷப்பிரயத்தினமில்லாமலும், சுவாதீனமாயும், நிர்ப்பயமாயுமிருப்பதுபோலும், மற்றது இதற்கெதிர்மறையாயிருப்பதுபோலுமறிக. [இ-து] சுழுப்தி சுகங்கொடுப்பது எதுபோலவென்றுல், மரம் வெட்டுவதற்குக் கத்தி தீட்டுவதுபோல, ஜாக்கிர சொப்பனத்தில் தொழில் செய்கிறதற்காகவேயென்றறிக. [இ-து] சுழுப்தி சாமானியகர்மம், ஜாக்கிர சொப்பனம் விசேஷகர்மம். [எ-தி] பஞ்சபூதமும் அதிலுண்டான சரீராதிகளும் போலும், சமுத்திரம் சாமானியகர்மம் அதிலுண்டான அலைகள் விசேஷகர்மமாயிருப்பதுபோலுமறிக. [இ-து] சுழுப்தியிலேயே அனுத்ம வாசனையிருக்குமாஞல், அந்தக்கரணமிருக்கிற ஜாக்கிர சொப்பனத்தில், அந்த அனுத்ம வாசனைகளிருக்கிறதாவென்று கேட்கவேண்டியதில்லை. [எ-தி] அந்தப்புரத்திலடைத்துவைத்திருக்கும்போதே சோர வாசனை விடாதிருந்தவளுக்கு, வெளியில் சுதந்தரமாய் விட்டபின்பின் அவள் நடத்தையைப்பற்றிச் சொல்லவேண்டியதில்லாததுபோலுமறிக. [இ-து] சுழுப்தியில் சகல நினைப்புகளும் லயித்து, ஜாக்கிரத்தில் புதுசாய் நினைப்புகளுண்டாகிறது. [எ-தி] மரங்களிலிருக்கிற இலைகள், மாசிமாதத்திலுதிர்ந்து, மறுபடி பங்குனியில்

துளிர்ப்பதுபோலவறிக. ஐயா, சுழுப்திசுகம் சகலருக்கும் பொதுவாய் சாமான்னிய கர்ம ஜன்னியமென்றும், ஜாக்கிர சொப்பனத்தில் அந்தக்கரண விருத்தியாலனுபவிக்கப்படுகிற சுகம், தாரதம்மியமாயும் விசேஷ கர்மஜன்னியமாயுமிருக்குமென்றும், நாள்தோறும் சுழுப்தியிலிருந்து வெளியில் வரும்போது சுகமாய் வந்து, சுழுப்திக்குப் போகும்போது முன் தான் கொண்டுவந்த சுகமெல்லாம் போய், துக்கரூபனுய்ச் சுழுப்திக்குப் போகிருனென்று சொன்னீர்களே, அதற்கு சுருதி யுக்தி அனுபவ மென்னவென்று கேட்பாயாகில்,— வல்லூறு பக்ஷியானது கயிற்றினுற் கட்டப்பட்டு, திக்குவிதிக்குகளெல்லாமலைந்து, சிரம பரிகாரம் பண்ண இடமில்லாமல் கையிலாவது கட்டையிலாவது வந்திருந்து சிரமபரி காரம் பண்ணுவதுபோல கர்த்துருத்துவ ரூபமான உபாதியோடே கூடியிருக்கிற மனசு, ஜாக்கிர சொப்பனத்தை யடைந்து, புண்ணியபாப பலன்களை அனுபவிக்கும்பொருட்டு அலைந்து, அந்தக் கர்ம க்ஷயமானவுடன், சுழுப்தியில் லயிக்குமென்று சொல்லுகிற சுருதியையும், பருந்தானது கூட்டில் வந்து விழும்போது அதிவேகமாய் விழுகிறதுபோல், ஜீவனும் சகல துன்பங்களும் நிவர்த்தியாகுவதற்காக, பிரம்மானந்தத்தை அனுபவிக்க ஆசையோடே ஓடிப்போகிருனென்ற சுருதியையும்; நித்திரைக்கு முன்னும் பின்னும் பக்ஷபாதமிருக்கிறதும், மழை வருமுன்னும் பின்னும் காண்கிற குளிர்ச்சியாயிருக்கிறதான யுக்தியையும்; நம்முடைய சுழுப்தியில் நமக்குண்டாகிற துக்கநிவர்த்தியான சுகானுபவத் தையுங்கண்டு, சுழுப்தியில் பிரம்மானந்தமே யிருக்கிறதென்றறிக. ஆனுல் சுழுப்தி ஆனந்தமே பிரம்மானந்தமானுல் சகலருக்கும் யாதொருவிதமான புருஷப்பிரயத்தன மொன்றுமில்லாமலே, அழியாத மோக்ஷமுண்டாகலாமேயென்று கேட்டால், நீ அறியாமை யோடேகூடியிருப்பதால் அறியாமையோடேகூடிய சுழுப்தியானந்தத்துக்கும் அறிவோடே கூடியிருக்கிற பிரம்மானந்தத்துக்கும் பேதந்தெரியாமல் சங்கித்தாய். [எ-தி] மாதாவைப் போல குணங்கள் பெண்டாட்டிக்கிருக்க வேண்டுமென்று சொன்னதற்கு, அவன் தாயையே கல்யாணம் பண்ணிக்கொண்டால் சோபனதிரவியமுதலான ஒரு புருஷப்பிரயத்தனமும் தேவையில்லையென்று சொன்னதுபோலவறிக.

165-வது தரங்கம்.

சுழுப்திசுகம் ஜாக்கிர சொப்பனத்தில் தோற்ருததற்கேது:—

சுழுப்தியிலிருந்து, வாசனுனந்தத்துக்கு வந்தவன், அதிலேயும் நில்லாமல் துக்க ரூபமான ஜெகத்விவகாரஞ்செய்ய வெளியில்வருவது, முந்திச்செய்த கர்மத்தாலேவப்பட்டு நனவில் தோன்றுகிற துவிதப்பழக்கத்தால் சுழுப்திசுகத்தை மறக்கிருன். [எ-தி] தகப் பனுன ஸ்ரீமான் புதைத்துவைத்திருந்த பொருளை, வெளியிலெடுத்து விடர்களுடைய சக வாசத்தால் சிலவாய்ப்போய் வெங்கனுகிறதுபோலும், குருவினிடத்திலிருந்து வித்தை கற்றவன் மூடசகவாசத்தால் மூடனுவதுபோலும், குழந்தைகள் வெளுப்புவஸ்திரத்தை, துஷ்டகுழந்தைகளோடே விளையாடப்போய்க் கரித்துணியாகப் பண்ணுவதுபோலும், பரிசுத் தமான கண்ணுடி, எண்ணெயின் சம்பந்தத்தால் பிரதிபலிக்க யோக்கியமன்றி மங்கிப்

போவதுபோலும், சுத்தமான நேத்திரம் மேகவியாதியால் காசம்படர்ந்தும் மறைக்கப் படுவதுபோலுமறிக. சுழுப்தி சுகமானது, ஜாக்கிர சொப்பனுவஸ்தைகளி லிருந்தாலும் தோற்றுமலிருப்பதற்கு யுக்தி:—பகலில் சூரியனிருந்தாலும், மேகாவர்ணத்தால் தோற்றும லிருப்பதுபோல அகங்காரத்தால் அது தோற்றவில்லையென்றறிக. [இ-து] துவிதாத்வித விவகாரங்களிரண்டுகளும் சுழுப்திசுகமிருக்கும் வரையில்தான் நடக்கும். [எ-தி] ராத்திரி யில் சீட்டாடுகிறவனுக்கும், புஸ்தகம் படிக்கிறவனுக்கும் தீபத்தில் எண்ணெயுள்ளவரையில் தான் அவைகள் நடப்பதுபோலவறிக. [இ-து] ஆத்மா சுழுப்தியிலிருந்தாலும் கரணங்க ளில்லாததினுல் தெரியாமலிருக்கிருர். [எ-தி] ஒரு ராஜா, கேட்டவர்களுக்கெல்லாம் தானம் கொடுக்கிறவராயிருந்தாலும், சராப்பு முதலானவர்கள் வந்தே கொடுக்கவேண்டியதாயிருப் பதுபோல அறிக. ஐயா, சுழுப்திசுகமிருக்கும் வரையில்தான் ஜாக்கிர சொப்பனங்களில் துவிதாத்வித விவகாரங்கள் நடக்குமென்றும், அந்தச் சுகம் ஆகிவிட்டால் இரண்டு விவ காரமும் நடக்காதென்றும், செவியுள்ளவரையில்தான் நிந்தையும் துதியுங் கேட்குமென் றும் செவிபோனபின் இரண்டுங் கேளாததுபோலும், கண்ணுள்ளவரையில்தான் சொஸ்திரீ யையும் பரஸ்திரீயையும் பார்க்கலாம். கண்போனபின் இரண்டு பார்வையுமில்லாதது போலும், வாக்குள்ளவரையில்தான் லோகவிவகாரமான பேச்சும், அத்விதாத்மவிசாரமான பேச்சும் நடப்பதும், வாயடைத்துப்போனபின் இரண்டுவிதமான பேச்சும் நடவாதிருப்பது போலும், பாணீந்திரியமிருக்கும் வரையில் பெரியவர்களுடைய சிசுருஷையும், பூஜை முதலான சத்கிரியைகளும், அடிதடிமுதலான துஷ்டகிரியைகளும் நடப்பதும், அந்த இந்திரியம் போய்விட்டால் இரண்டுவிதமான கிரியைகளும் நடப்பதற்குஹேதுவில்லாமற் போவதுபோலும், பாதேந்திரியமிருக்கும்வரையில்தான் பெரியவர்களிடத்திற் போவதற்கும், லோகவிவகாரத்தில் அலைவதற்கும் காரணமாயிருப்பதும், அவ்விந்திரியம் போய்விட்டால் இரண்டு நடைகளுக்கும் இடமில்லாமற் போகுமென்றும் சொன்னீர்களே, சகலரும் சுழுப்தி சுகத்தைப் பிரம்மானந்தமென்றும் அதுவே நனவாதி விவகாரங்களுக்குக் காரணமென்றும் ஏன் அறியவில்லை? அதற்குக் காரணமென்னவென்ருல், — சகலமான பிராணிகளும் தினந்தோறும் சுழுப்தியில் பிரம்மானந்தத்தையடைந்து வந்தாலும், புதையல்மேலே படுத்திருக்கிறவன் அதையறியாததுபோல நாம் பிரம்மானந்தத்தை யனுபவித்துவந்தோ மென்றறியவில்லை. அதற்கு அறியாமையே காரணமென்றறிக.

166 - வது தரங்கம்.

நித்திரை அதிகமாய் வருவதற்கு ஹேது சதுஷ்டயமும், அதற்கு நிவர்த்தியும் அறிக:—

சொப்பனுவஸ்தை அதிகமாய் வருவதற்கு நான்கு காரணம். அதாவது,— அதிக போஜனம், அதிக போகம், அதிக சங்கற்பத்தினுலுண்டான பித்தம், சோம்பல். இந்த நான்குக்கும் நிவர்த்தியாவது, முதலாவதுக்கு அர்த்தாகாரமும், இரண்டாவதுக்கு ஸ்திரீ யினிடத்தில் தோஷதிருஷ்டியான வைராக்கியமும், மூன்ருவதுக்கு விசாரணையும், நான்கா

வதுக்கு சற்குருசிசுருஷையாகிற ரஜோகுணமும், சிரவணமாகிற சத்துவகுணமும் என்றறிக. ஐயா, வீண் பேச்சு விடியவிடியப் பேசினாலும், கூத்துப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தாலும், மற்றப் பரஸ்திரீ போகம் கேளி விலாசம் செய்துகொண்டிருந்தாலும், மூன்றுநாள் வரை எழுந்திருக்காமல் சீட்டாடிக்கொண்டிருந்தாலும் நித்திரை கொஞ்சங்கூட வரவில்லையே! குருநாதன் சன்னிதியில் சிரவணத்துக்கு உட்கார்ந்தமாத்திரத்தில், சங்கரநாராயணசுவாமி கோவிலில், அம்மன் சன்னிதிக்குப்போன பக்குவமான பெண் தலைசுத்தியாடுவதுபோல, நித்திரை வந்து மயங்கி, தலைசுத்தியாடுவதால் அதற்குக் காரணமென்ன? அது நிவர்த்தியாவதற்குக் காரணமென்ன? என்று கேட்பாயாகில், அதற்குத்தரம் சொல்லுகிறோம் கேள்:— இந்த மனசு, வெகு ஜன்மப் பழக்கத்தினால், துவிதக் கேள்வியிலும் துவிதப் பார்வையிலும், துவிதப் பேச்சிலும், துவிதானுபவத்திலும் ருசி கண்டிருப்பதாலும், தூலமாயிருப்பதாலும், பைத்தியக்காரன்போலவும் குழந்தைப்பிள்ளை போலவும் சொன்னதையே சொல்லுகிறதும், விளையாடின விளையாட்டையே விளையாடுகிறதும், சுபாவமாயிருப்பதுபோல இருப்பதாலும், நாமரூப விசேஷங்களோடே கூடியிருப்பதாலும், அதில் மனசு ரமிப்பதால் அதில் நித்திரை வரமாட்டாது. வேதாந்த சிரவணம் ஒருக்காலுங் கேளாததாயும், சூக்ஷ்மமாயும், ரகசியமாயும், தனக்கனுபவமில்லாததாயுமிருப்பதால் இதில் நித்திரை வரும். [எ-தி] ஒரு ராஜாவினிடத்தில், ராத்திரி ஒரு ஜாமத்துக்கு மேல், வேதாந்த சிரவணம்பண்ணுகிற பெரியோர்களுடைய ஏற்பாட்டுப்பிரகாரம், ஒரு சாஸ்திரியார் படித்துக்கொண்டு வருங்காலத்தில், அவ்வரசனுடைய பட்டத்துக் குதிரைக்குச் சீக்குக்கண்டு, நித்திரை இல்லாமலிருப்பதை, குதிரைக்காரன் அவ்வரசனிடத்தில் வந்து தெரிவித்ததில், அவன் உடனே வேதாந்தம் படிக்கிற சாஸ்திரிகளை புஸ்தக சகிதமாய்க் கூட்டிவரச் சொன்னபடி, அவரும் ராஜாவின் சமீபத்தில் வந்திருந்து புஸ்தகத்தை அவிழ்க்கும்போது, அவ்வரசன் பட்டத்துக் குதிரையினிடத்திற் போய்ப் படியும் என்று சொன்னதைக்கேட்ட அவர் விழிக்க, அவன் அக்குதிரை நித்திரையில்லாதிருப்பதால் நீர் படித்தால் நித்திரை வந்து பிழைக்குமென்று என் அனுபவத்தால் சொல்லுகிறேனென்று சொன்ன கதைபோலுமறிக. இனி அது நிவர்த்தியாவதற்கு உபாயம்,—ஜெனனமரண துக்க நிவர்த்தியான முமுக்ஷுத்துவமும், குருவினிடத்தில் பயபக்தி விசுவாசமும், சாதுக்களுடைய பரிகாசத்தில் லச்சையும், ஜலமுதலானதால் கண்ணைத் துடைக்கிறது முதலான மெய்வருத்தமும் உபாயமென்றறிக.

167-வது தரங்கம்.

சுழுப்தியில் அறியாமையோடே மனசு லயிப்பதற்கும் ஞானத்தோடே பிரம்மத்தில் லயிப்பதற்கும் பேதம்:—

அஞ்ஞானவஸ்தையில், சுழுப்தியில் பிரம்மத்தில் அத்தியாச ஐக்கியமாகும்போதே பிரம்மசுகமுண்டாகுமானால், நிர்விகற்ப சமாதியில் அத்தியாசம் நிவர்த்தியாயும், ஞானத்தோடும் பிரம்மத்தில் ஐக்கியமுண்டானால், சுகங் கிடைக்குமாவென்று கேட்கவேண்டிய

தில்லை. [எ-தி] தீயிலும் ஜலத்திலும் திரவியம் அறியாமல் போட்டவனுக்கே புண்ணிய முண்டானால் மனசோடே மகாத்மாவுக்குத் திரவியங் கொடுத்தாற் புண்ணியமுண்டா வென்று கேட்கவேண்டியதில்லாததுபோலவறிக. [இ-து] விஷயானந்தத்துக்கும் பிரம் மானந்தத்துக்கும், வேற்றுமையுண்டு. [எ-தி] மின்னலில் தோற்றுகிற பிரகாசம்போலும், ரத்னதீபப் பிரகாசம்போலுமறிக. ஐயா, சுழுப்தியிலும் மனசு பிரம்மத்தில் லயிப்பதால், சுழுப்தியானந்தத்தைப் பிரம்மானந்தமென்று சுருதி சொல்லுவதுபோல, ஆத்மானாத்ம விசாரத்தால் அஞ்ஞானாவரணங்களைத் தள்ளி, ஆத்மா தானென்றறிந்து ஆத்மாவில் மனசு லயிப்பதற்கும், பிரம்மானந்தமென்று சுருதியில் சொல்லப்படுவதாலும், அப்படி இரண்டானந்தமும் சமானமாயிருக்கும்பக்ஷத்தில், எல்லோருக்கும் சாதனசாத்தியங்களான பிரயாசைகளொன்றுமில்லாமல் முக்தி வரவேண்டுமே, அப்படி அப்பிரயத்தனமாய் முக்தி வரும்பக்ஷத்தில், 'மூர்த்தி தலம் தீர்த்தம் முறையாய்த் தொடங்கினோர்க்கு வார்த்தை சொல்லச் சற்குருவும் வாய்க்குமென்றும், அப்படி வாய்த்த சற்குரு சன்னிதியில், பயபக்தி விசுவாசத்துடன், நான்குவிதமான பணிவிடைகளையும் திரிகரண சுத்தமாய், வஞ்சகம் கபடமொன்றுமில்லாமல் செய்துகொண்டு, சிரவண மனன நிதித்தியாசன சமாதிவரை, நெடுங்காலம் இடைவிடாமல் ஆதரவோடே பண்ணிவந்து, ஆத்ம சாக்ஷாத்கார ஞானத் தால் பிரம்மானந்தத்தைப் பெற்று சகல துன்பங்களிலிருந்தும் விடுபடுவனென்றும், இவ் வளவு பிரயாசைப்பட வேண்டுமென்று சொல்லியிருப்பானேனென்று கேட்பாயாகில், அதற்குத்தரம் சொல்லுகிறோம் கேள்:— அடே மூடா! ஒவ்வொரு மனுஷர்களுக்கும் மன சோடே லக்ஷம்லக்ஷமாய் செலவழித்தாலும் தாவந்தரமில்லை, அரைக்கால் ரூபாய் தன்னை யறியாமல் விழுந்துவிட்டதானால் தாவந்தரம் வருவதுபோலும், ஒரு யாகஞ் செய்வதற்குக் குடங்குடமாய் நெய்யை அக்கினியில் ஓமம் பண்ணுவதால் சந்தோஷமும், ஒருமுட்டை நெய் கீழேசிந்திவிட்டால் துக்கமும் வருவதுபோலும், தினம் நித்தியான்னதானஞ் செய்கிற வன், ஓலைகளையும் மரங்களையும் வண்டி வண்டியாய் வாங்கிப்போட்டு சமையலுக்காக எரித் துச் சாம்பலாக்குவதில் சந்தோஷமும், நான்கு கம்பு, பத்து ஓலையாற்கட்டிய குடிசை தீப்பட் டெரிந்தால் துக்கம் வருவதுபோலும், ஆயிரம் இரண்டாயிரம் வராகன் கொடுத்து ஒரு பெண்ணைக் கல்யாணஞ் செய்து, ஆடை ஆபரணங்கள் அன்ன முதலானவைகளையுங் கொடுத்து அவளோடே திரிகரணங்களாலும் சிரமப்பட்டுப் போகித்து நாள்தோறும் சுக்கிலம் போனாலும் சுகமாயிருப்பதும், மேலே சொன்ன யாதொரு பிரயாசங்களொன்று மில்லாமல் சொப்பனத்தில் சுக்கிலம் ஏகதேசத்திற் போனால் துக்கம் வருவானேன் சொல்? அப்படி ஞானமன்றியில் வருகிற சுழுத்தி சுகம் முக்தியைத் தாராது, இன்னும் செத்தவனைப் பல்லக்கில் தூக்கிப் போனாலும், அவன் நரவாகனப்பிரபு ஆகாததுபோலும், மங்காளுடைய தாயுந் தகப்பனும், நகைகளையும் குதிரைகளையும் கொடுத்தாலும் பின்னால் துக்கப்பட்ட கதைபோலும், கர்ணன் கவசகுண்டலத்தை அறுத்துக் கொடுத்ததால் தாதாவென்றும், துரியோதனன் செத்தபின் சகலத்தையும் விட்டுப்போயிருந்தும் ஐந்தாவது குணமுள்ளவ னென்று பெயர் வாங்கியிருப்பதுபோலுமறிக.

168-வது தரங்கம்.

குடீசக சன்னியாசியின் தன்மை:—

குடீசக சன்னியாசம், அந்த ஜென்மத்திற்பட்ட துக்கநிவர்த்தி மாத்திரமே தவிர ஜென்ம நிவர்த்தியில்லை. [எ-தி] வாரண்டு வந்தகாலத்தில் பெரிய மனுஷன் சிபார்சினால் ஒருவருஷம் வாய்தா வாங்கி, பயமன்றி யிருப்பதுபோலும், வெய்யிலில் சுமைதூக்கி வந்த வன் சுமையைச் சுமைதாங்கியில் வைத்து சாவடியில் சுகமாயிருப்பதுபோலும், சம்சாரி வீட்டிலிருக்கிற மருமகள் பிறந்த வீட்டுக்குப்போய் ஒருமாதம் வேலை செய்யாமலிருப்பது போலுமறிக. ஐயா, தாங்கள் பிராம்மணன் முதல் நீசன்வரையில், எல்லோருக்கும் ஞானம் பொதுவாய் வருமென்று சொன்னீர்களே, சாஸ்திரத்திலும் சில பெரியவர்களும் பிராம்மணர் களாய்ப் பிறந்து, கிரகஸ்தாசிரமத்தில் நின்று சன்னியாசத்துக்குப்போய் ஆத்மஞானத்தை யடைய வேண்டுமேதவிர, மற்ற ஆசிரமங்களிலும் மற்ற வர்ணங்களிலு முள்ளவர்களுக்கும்; ஸ்திரீகளுக்கும் ஞானம் வராதென்று சிலபேர் சொல்லுகிறார்களே, அந்த மயக்கத்தைத் தீர்க்கச் சுருதி யுக்தி யனுபவமூலமா யறிவிக்கவேண்டுமென்று கேட்ட சிஷ்யனுக்குக் குரு சொல்லுகிறதாவது:— வாராய் குழந்தாய்! முதலில், வர்ணாசிரமங்கள் எந்தத் தேகத் தைப்பற்றியிருக்கிறது? அஞ்ஞானவரண விக்ஷேபங்கள், ராகத்துவேஷாதிகள், வைராக் கிய விவேகங்கள், சமதமாதிகள், பக்தி சிரத்தைகள், முமுக்ஷுத்துவம், சிரவணமனன் நிதித்தியாசன சமாதி சாக்ஷாத்கார ஞானம் வரையிலுள்ளவைகளெல்லாம், எந்தச் சரீரத் தைப்பற்றி இருக்கிறதென்பதை முதலில் விசாரித்தாயா? அல்லது உனக்கு இப்படிச் சொன்ன சாஸ்திரக்ஞர்களாவது, இது இது இன்ன இன்னதின் தர்மங்களென்பதை விசாரித்துச் சொன்னார்களா? அப்படி அவர்கள் விசாரித்திருப்பார்களேயானால், இந்தப் பிராம்மண வர்ணமும் சன்யாசி ஆசிரமும் தூலசரீரத்தைச் சேர்ந்ததாயிருக்கிறது அஞ்ஞானமுதல் ஞானம் வரையிலுள்ள சகலமும் சூக்ஷும சரீரத்தைச் சேர்ந்ததாயிருக்கிறது. தூல சரீரமோ வென்றால், உண்டாய் உண்டாய் நசிக்கிறதாயிருக்கிறது. சூக்ஷும சரீரம் விதேகமுக்தி வரை ஒன்றாயிருக்கிறது. ஒரு சூக்ஷும சரீரத்தில், அபிமானித்திருக்கிற ஜீவன், அஞ்ஞா னத்தோடே கூடியிருந்து துர்வாசனைகளைப் பழகிவந்திருக்கிறவனுக்கு, சஞ்சிதகர்மத்தி லிருக்கிற ஒரு புண்ணியகர்மத்தால் பிராம்மண ஜன்மமும் சன்யாசாசிரமமுமுண்டாகலாம். அவனுடைய நடையானது சுராபானாதி கெட்டதான வியாபாரங்களை, பூர்வஜென்மவாசனாப் பிரகாரம் செய்துகொண்டு வருகிறதையும், பூர்வஜென்மத்தில் சுத்தவாசனையோடே விவேக வைராக்கியங்களையும் பழகியிருந்தவனுக்கு, சஞ்சிதகர்மத்திலிருக்கிற ஒரு பாபகர்மத்தால், சூத்திராதி ஜென்மங்களை எடுத்தவர்களாயிருந்தாலும் அவர்கள் ஜென்மாந்திரத்தில் செய்த சுத்தவாசனாப்பிரகாரம் நல்லநடை உடைத்தானவர்களாயிருப்பதையும், இப்போது அனு பவமாய்க் காணப்படுகிறபடியாலும், நீ சொன்ன சாஸ்திரக்ஞர்கள் அவிசாரர்களென் றறியத்தக்கது. சுருதியும் இந்த ஆத்மஞானத்துக்கு, சாதன சதுஷ்டயசம்பன்னனே அதிகாரியென்று சொல்லியிருப்பதாலும், யுக்தியும் போகம்பண்ணவேண்டுமென்று எத்த

னிக்கிற எவ்வனமான புருஷனுக்குக் குழந்தையாயிருக்கிற பிராம்மணப் பெண் உபயோகப் படுமா அல்லது பக்குவமாயிருக்கிற நீசப்பெண் உபயோகப்படுமா சொல்? பிராம்மணன் உரம் வையாமல் உழுது விவசாயம் பண்ணினுன், நீசன் உரம்வைத்து உழுது விவசாயம் பண்ணி னுன்,இவர்களிருவருக்குள் யாருக்கு நெல் நன்ருய் விளைந்துவரும் சொல்? சாவடியில் படுத் திருக்கிறபிராம்மணன் சூத்திரன் இருவருக்குள்ளே, அச்சாவடி தீப்பட்டெரியும்போது விழித்த சூத்திரன் தலைதப்புவானு? தூங்குகிற பிராம்மணன் தலைதப்புவானு சொல்? அனுபவத் திலும், பிராம்மணர்கள் நீச சேவையும் நீச கிருத்தியமும் செய்வதும், சூத்திரர்கள் தத்துவ விசாரணை செய்வதையும் காண்க.

169-வது தரங்கம்.

சன்யாசமே முத்தியைத் தராது. அது ஒரு சாதனமாத்திரம்:—

சன்யாசத்தினுலேயே மோக்ஷம் வராது, மோக்ஷத்துக்கு அநேகஞ் சாதனங் களில் இதுவுமொரு சாதனந்தான். [எ-தி] ராஜாவின் தயவு பெறுவதற்கு அநேகஞ் சாதனங்களில், வாயிலில் காத்திருக்கிற சேவகனுமொரு சாதனமேயல்லாமல், அவன் தயவினுலேயே ராஜகிருபை வராததுபோலவறிக. [இ-து] குடும்பத்தை வெறுத்து சன் யாசம் செய்து, ஞானமில்லாமல் சும்மா சோற்றைத் தின்றுகொண்டிருக்கிறவனுக்கு முக்தி யில்லை. [எ-தி] கைதியை ஜாமீன்பேரில் விட்டிருப்பதுபோலும், தீர்க்கவியாதி வந்த வனுக்குக் கஞ்சாலேகியத்தால் அந்த வியாதி தோற்ருமலிருப்பதுபோலுமறிக. [இ-து] சன்யாசமானது, வந்தஞானத்துக்குச் சாதனமேயல்லாமல் அதுவே முக்தியைக் கொடாது. [எ-தி] திரையானது ஏற்றினதீபத்தைக் காப்பாற்றுமே அல்லாமல், திரையே தீபத்தை உண்டுபண்ணுததுபோலவறிக. [இ-து] சன்யாசம் சிலாக்கியமானுலும், விரக்தியில்லாத வனுக்குக் கெடுதலாகுமென்பதற்கு யுக்தி:— யாகஞ்செய்வது சிலாக்கியமானுலும் சூத்திர னுக்குக் கூடாததுபோலும், திருமங்கலியம் சிலாக்கியமானுலும் முண்டைக்கு ஆகாதது போதுமறிக. [இ-து] சன்யாசம் நான்குவிதமாய்க் காணப்படுகிறது. அதாவது, பாபம் செய்தவன் பச்சாத்தாபத்தால் பெரியவர்களிடத்தில் கெஞ்சி வாங்கிக்கொள்வது ஒன்று, சம்சாரதுன்பம் சகிக்கமாட்டாமல் ஓடிப்போய்ச் சன்யாசம் பண்ணிக்கொள்வது இரண்டு, சாதனசதுஷ்டயத்துடன் குருசன்னிதியிற்போய்ப் பண்ணிக்கொள்கிறது மூன்று, ஞானம் வந்தபின் ஜீவன்முக்திசுகத்துக்காகப் பண்ணிக்கொள்வது நான்கு, இதைத்தவிர வேறே மூன்றுண்டு. அதாவது, துர்மரணம் சம்பவித்தசமயத்தில் சன்யாசம் செய்துகொள்வதும் மயங்கிக் கிடக்குஞ்சமயத்தில் பந்துக்கள் பார்த்து தீண்டல்வந்து நம்முடைய சுபகாரி யங்களைக் கெடுக்குமென்று நினைத்துக்கொடுக்கிற சன்யாசமும், கோபதாபத்தாலும் கொடிய துன்பத்தாலும் பண்ணிக்கொள்கிற சன்யாசமும், பிரயோஜனமில்லை. நான் அசங்கனென்ற ஞானமாகிற சன்யாசம் வெளியில் தெரியாததால் அதைப்பற்றி இங்கே சொல்லவில்லை. ஐயா, சாஸ்திரங்களில் குடீசக, வெகூதக, அம்ச, பரமஅம்ச சன்யாசங் கள் நான்குவிதம் என்று சொல்லி, சன்யாசத்துக்கு வைராக்கியமே காரணமென்றும்,

அதில் கொடிய துன்பம்வரும்பொழுது குடும்பத்தை வெறுத்து வருகிற வைராக்கியம் மந்தவைராக்கியமென்றும், அதில் மேலேசொல்லிய நான்குவித சன்யாசங்களொன்றும் பலிக்காதென்றும், தீவிரத்தில் குடீசக வெகூதகங்கள் இரண்டும் பலிக்குமென்றும், தீவிரதரத்தில் அம்சபரமஅம்சங்களிரண்டும் பலிக்குமென்றும், அதில் பிரணவஉபாசனை செய்கிற அம்சனுக்கு பிரம்மலோகத்தில் பிரம்மாவினிடத்திற்போய் முக்தியடைவனென்றும், பரமஅம்சன், சிஞ்ஞாசு, ஞானவானென்று இருவகையால் இவ்விடத்திலேயே ஞானத்தை அடைந்து முக்தியடைவார்களென்று இப்படிச் சொல்லியிருக்கும்போது, நீங்கள் அதற்குவேருக நான்குவித சன்யாசமுண்டென்று சொன்னீர்களேயென்று கேட்பாயாகில், அது சட்டமென்றும், நாம் சொன்னது திட்டமென்றும், இரண்டுக்கும் முடிவில் கருத்து ஒன்றுதானென்பதையுமறிந்து, சகலவிதமான சன்யாசங்களுக்கும் ஈஷணுத்திரயத்தியாகமும் ராகத்துவேஷ நிவர்த்தியும் முக்கியமென்றறியத்தக்கது.

170-வது தரங்கம்.

ஒருவன் துறவியாய் முக்தியடைந்தால் குடும்பத்தார் முழுமையும் துக்கிப்பார்கள்:—

ஒரு விவேகி சன்யாசம் பண்ணிக்கொண்டால் குடும்பத்தார் துக்கப்படுவார்கள், [எ-தி] ஒரு கக்ஷிக்காரன் ராஜியாய்ப் பிராதை நிறுத்திஞல் கோர்ட்டிலிருக்கிற வக்கீல் முதலானவர்கள் துக்கப்படுவதுபோலவறிக. ஐயா, ஒரு ஜீவன் விதேகமுக்தி அடைய வேண்டுமென்று வைராக்கியத்துடன் சன்யாசம்பண்ணிக்கொண்டு ஆத்மஞானத்தைப் பெற்று ஜீவன்முக்தனுனல் ஈசுவராதி சகலதேவதைகளும், மற்ற மனுஷர்களும், இஷ்டமித்திர பந்துஜனங்களும், பசு பக்ஷி மிருகங்களும், ஈ மூட்டை கொசு முதலான சகல ஜீவர்களும் துக்கப்படுகிருர்களென்று சொன்னீர்களே, இவன்பாட்டுக்கு முக்திசுகத்தைப் பெறுவதில் அவர்களுக்கு என்ன நஷ்டம் வந்தது? அவர்கள் எதற்காக விசனப்படுகிருர்கள்? இதை எனக்கு விபரமாக அறிவிக்கவேண்டுமென்று கேட்பாயாகில், அதற்குத்தரம் சொல்லுகிருேம் கேள்:— ஒரு ஊரில் ஒரு பெரியமனுஷன் வைதீகத்தில் மிகுந்த சிரத்தையோடே நாள் தவருமல் க்ஷண்ணவதி சிரார்த்தங்களும் மகாளயங்களும் அஷ்டகை அன்வஷ்டகை முதலான கிரியைகளையும் மற்றத் தேவகாரியம் பிதுர்காரியமுதலான கிரியைகளை செய்துவந்த அப்பிரபு இறந்துபோனவுடன், அவர்வீட்டுப் புரோகிதப்பிராமணனை, பின்னையொரு பிராமணன் பார்த்து, "ஓய் வாத்தியாரே! இன்றையதினம் உமக்கு ஒரு பிராமணுர்த்தம் வருஷாவருஷங் கிடைக்கும்படியாக பலித்ததே" என்று சந்தோஷமாய்க் கேட்கும்போது, அந்த வாத்தியார் அழுதுகொண்டு நூறுபிராம்மணுர்த்தம் நஷ்டமாயல்லவோ ஒரு பிராம்மணுர்த்தம் பலித்திருக்கிறதென்று விசனமாய்ச்சொன்ன கதைபோல, ஒருவன் ஞானத்தை அடைந்து முக்தியைப் பெற்றுனேயாஞல், பிரம்மாவுக்கு இவன் பிறக்கும்படியான எழுவகைப்பிறவிகளிலுள்ள சரீரங்களுடைய சிருஷ்டி செய்கிற தொழிலும், விஷ்ணுவுக்குப் பரிபாலனத்தொழிலும், சிவன் யமன்களுக்குச் சம்மாரத்தொழிலும்,

நவக்கிரகங்களுக்குக் கர்மப்படி தெசா புக்தி சித்திரங்களில் ஆட்டிவைக்கிற ஆக்ஞை களுக்கும் பங்கமாவதால் ஒரு சக்ரவர்த்தியான அரசனுக்கு ஒரு ராஜ்ஜியமுழுமையும் சத்துருராஜா வந்து கட்டிக்கொண்டுபோனால் அந்த ராஜாவுக்கு எவ்வளவு விசனம்வருமோ அப்படிப்போல ஈசுவராதிகள் விசனப்படுவார்கள். அதுபோலவே மனுஷ திரியக்குகளு மிவனைப்பற்றியே ஜீவித்துவந்ததால் அவர்களுந் துக்கப்படுவது ஞாயந்தான். மகாப் பிரபுவாயும், நம்மைச் சம்சார சமுத்திரத்திலிருந்து கரையேற்றிவைப்பதற்காக, அறிவே திருமேனியாய் எழுந்தருளிய நம் குருநாதனே, முக்தியடைகிறவர்களுக்கு ஒத்தாசை செய்து சந்தோஷிப்பாரென்றறிக.

171-வது தரங்கம்.

சீடன் நன்முயற்சி:—

குருகிருபையால் தத்துவஞானத்தை எவனே ஒருவன் பெற்றாலும், அதை அஞ் ஞானதிகளிடத்திற் பறிகொடாமல் சாக்ஷாத்காரம்வரை கெட்டிப் பந்த்துவதுதான், சீட னுடைய நன்முயற்சியென்பதற்கு யுக்தி:— தெய்வகதியாய் மழைபெய்து பிரவாகம் வந்தாலும், அதைவீணாய்விட்டுவிடாமல் அணைபோட்டு, கண்மாயில்கொண்டுவந்து கட்டிக் கொள்வதுபோலும், ஸ்ரீமந்தன் கொடுத்த சொத்தைக் கள்ளர்கையில் பறிகொடாமல் வீடுகொண்டுவந்து சேர்த்து ரக்ஷிக்கிறவன்போலுமறிக. [இ-ர்] ஒரு முமுக்ஷுவானவ னுக்கு சாக்ஷாத்காரமாக, பிரமம் நானென்ற ஞானமுதயமாகாமற் போனாலும் குருசாதுக் களுடைய வாக்கியங்களை நம்பி, நான் பிரம்மமென்றும், தேகாதிஜெகத்துப் பொய் யென்றுந் திடமாய் அனுசந்தித்துவருகிறவனுக்கு இப்பொழுதே ஜீவன்முக்தி வரும். [எ-தி] மருந்தினுடைய மகிமை நோயாளிக்குத் தெரியாமற்போனாலும், வைத்தியனுடைய வார்த்தையை விசுவாசித்துச் சாப்பிட்டவனுக்கு நோய்தீர்ந்து சுகமுண்டாவதுபோலும், காசிக்கு வழிதெரியாதிருந்தாலும் ரயில்காரனை நம்பி ரயிலேறிப்போகிறவனுக்குக் கங்காஸ்நானம் சித்திப்பதுபோலுமறிக. [இ-ர்] இந்த ஜென்மத்திலேயே பிரம்மஞானத்தை யடையப்போகிற புருஷன் எப்படியிருப்பனென்றால், இந்த உலகத்தில் நமக்கொருவ னுடைய சிநேகமும் வேண்டாமென்பவன்; அவர்களுக்குக் கொடுக்கவேண்டிய கடன் ரூபாய்களை பெண்டாட்டி தாலிவரையிலும் வித்துக் கடனைத் தீர்த்துப்போடுகிறவன் போல ஜீவேசுவர ஜகத்துக்களிலிருக்கிற ஆசையாகிற கடனை அடியோடே தீர்த்துக்கொள்வதே அடையாளமென்றறிக. [இ-ர்] பிரம்மவிசாரம் பண்ணும்போது அதற்குத் தடையாக மிகுந்த நித்திரை வந்ததானால், அங்கேயே அதைச் சமாளியாமல், சிரவணத்துக்கு வரு முன்னமே குறைத் தூக்கத்தையுந் தூங்கி தொலைத்துவிட்டு, தூக்கமன்றியில் விசாரஞ் செய்யவேண்டும். [எ-தி] சோர புருஷனோடே சேர்ந்து கலவி செய்யும்போது குழந்தை வாழ்வாளென்றழுததானால் உடனே அதற்கு ஸ்தன்னியபானங்கொடுத்துச் சமாதானஞ் செய்து தூங்கப்பண்ணிவிட்டு அந்த விட புருஷனுடன் விடியவிடிய வேடிக்கையாய் விளை யாடித் தன்னிஷ்டத்தை நிறைவேற்றிக்கொள்பவள் போலவறிக.

தேகாதிகளிருக்கும்போதே குரு கிருபையால் ஜீவன்முக்தி பெறவேண்டும்:—

தேகேந்திரியங்களெல்லாம் ஜீவித்துக்கொண்டிருக்கும்போதே குரு கிருபையினுல் ஜீவத்துவம்போய்த் தனக்கு ஜீவன்முக்திபதம் வரலாம். [எ-தி] அநேக சேவகர்கள் ஒரு புருஷனைப் பிடிக்க வீட்டைச்சுற்றிக் காத்திருக்கும்போது, அந்தப்புருஷன் சித்தன் கிருபையால் அதிலிருந்து வெளிபேறுவது போலும், அநேக பந்துக்கள் நடுவிலிருக்கிற ஸ்திரீயை ஒருவருக்குந் தெரியாமல் சொக்குப்பொடிபோட்டுக் கூட்டிக்கொண்டு போகிறதுபோலும், தேகவாசனை முதலான கட்டுக்குள் அகப்பட்டிருக்கிற மனசை குருகடாக்ஷத்தால் பெறப்பட்டிருக்கிற விவேகத்தால் ஆத்மாவில் ரமிக்கச்செய்வனென்றறிக. [இ-ர்] இடைவிடாமல் நிதித்தியாசனஞ் செய்துவந்தால் ஞானேதயம் தானேயாகும். [எ-தி] அரணிக்கட்டையைக் கடைந்துவருகிறவனுக்கு தீ தானேயுண்டாவது போலும், போகம் பண்ணுகிறவனுக்குச் சுக்கிலம் தானே வெளியாகிறதுபோலும், தயிரைக் கடையக்கடைய வெண்ணை வெளியாவதுபோலும், எள்ளை ஆட்ட ஆட்ட எண்ணை வெளிப்படுவதுபோலுமறிக. [இ-ர்] ஞானிக்கும் அஞ்ஞானிக்கும் தேகம் சீக்கிரம் போவது சுகம், முமுக்ஷுவுக்குமட்டுஞ் சரீரம் சீக்கிரம் போனுல் துக்கமும், இருந்தால் சுகமும் வரும். [எ-தி] ரயில் வண்டியில் டிக்கட்டு வாங்கி உட்கார்ந்திருக்கிறவனுக்கும், வேடிக்கைபார்க்கப் போயிருக்கிறவனுக்கும் அந்த வண்டி சீக்கிரத்தில் ஸ்டேசனைவிட்டுப் போவதால் சுகமும், அப்போது வந்து டிக்கட்டுக்குத் திண்டாடுகிறவனுக்கு வண்டி தாமதமாயிருப்பது சுகமாக ஆவதுபோலும்; பந்தியில் சீக்கிரஞ் சாப்பிட்டு வயிறு நிறைந்தவனுக்கும், வெளியில் இரண்டாம் பந்திக்குக் காத்திருக்கிறவனுக்கும், சீக்கிரமாகப் பந்தியை எழுப்பிவிடுவதில் சுகமும், மத்தியில் பந்தியில் உட்கார்ந்து சாப்பிடுகிறவனுக்கு, அந்தப் பந்தி தாமசமாயிருப்பதில் சுகமாயிருப்பதுபோலுமறிக. [இ-ர்] சம்சாரதாபத்தில் அடிபட்டு, குருசன்னிதிக்கு வந்து சிரவணம் ஆரம்பிக்குங் காலத்தில், ஆத்மவிசாரம் உள்ளே இறங்காமலிருந்தாலும், கொஞ்சவேளை அவர் சன்னிதியில் வசித்தால் பிரகாசமாகும். [எ-தி] வெய்யிலிலே யிருந்து வீட்டுக்குள் வந்தவனுக்கு உடனே ஒன்றுந்தெரியாமலிருப்பதும், கொஞ்ச நாழிகை ஆக ஆக, அங்குள்ள பதார்த்தமெல்லாம் பிரகாசமாவதுபோலவறிக. [இ-ர்] பொய்யாயிருக்கிற ஜீவேசுவரவாதத்தை, முமுக்ஷுவானவன் விசாரிக்கப்போனுனுல் பவவியாதி தீர்ந்து சுகமடையான். [எ-தி] வியாதி வந்த குழந்தைக்கு மருந்தெண்ணை கொடுத்திருக்கும்போது, திவச வீட்டில் உபாதியை விருத்திபண்ணுவதான, அப்பம் வடை வாங்கிச் சாப்பிட்டால், அது சுகத்தை அடையாததுபோலும், ஒருவனைத் தோளிலேற்றிக்கொண்டு கங்கையில் நீந்துகிறவன் கரையேருமற்போவதுபோலுமறிக [இ-ர்] குரு சன்னிதானத்தில், சிரவணம் ஷட்விதலிங்கதாற்பரியத்தோடே ஏகாக்கிரமாய்ப் பண்ணவேண்டும். [எ-தி] ரத்னப்பரீட்சை ஏகாக்கிரமாயிருந்து பார்ப்பதுபோலும், கப்பலோட்டுகிறவன், கண்கொட்டாமல் கண்ணுடியை வைத்துப் பார்ப்பது போலும், தூண்டிக்காரன், தூண்டியில் மீன் அகப்படுவதைப் பார்க்க மிதப்புக் குச்சியில் லக்ஷியம் வைப்பதுபோலுமறிக. [இ-ர்] முமுக்ஷுக்களுக்கு, வாசனு பரவசத்தால் ஏதேனும் ஓர் நினைப்பு வந்தால், அந்த வழியாய், கோடி நினைப்பு ஒரு

கணத்திலுண்டாய் இவனுடைய சொரூபப் பிரக்ஞையைப் பறித்துக்கொண்டுபோகும். [எ-தி] திருநாள் கூட்டத்தில் ஒரு திருடன் அஜாக்கிரதையாயுள்ள ஒருவனுடைய நகையைத் திருடினவுடன், கைமாத்தாய் அநேகம் திருடர்கள் மூலமாய், அந்த நகையைக் கடத்திவிடுவதுபோலுமறிக. [இ-து] தேகாத்ம புத்தி நிச்சேஷமாய் நிவர்த்தியாகும் வரை, பிரம்மாப்பியாசம் செய்யவேண்டும். [எ-தி] குறவன் தான் திருடின நகைகளை வாய்க்குள்ளிருந்தும், மடியிலிருந்தும் நிச்சேஷமாய்ப் போடும் வரை உதைப்பதுபோலும், வயிற்றிலுள்ள துர்மலங்கள் நிச்சேஷமாய் வெளியேறும் வரை பேதிக்குச் சாப்பிடுவதுபோலுமறிக. [இ-ர்] துவைத விவகாரங்களை நிச்சேஷமாய் விட்டு, பிரம்மவிசாரமே இடைவிடாமல் செய்கிறவனுக்கு சீக்கிரத்தில் ஞானம் சித்திக்கும். [எ-தி] ஒரே வித்தையைப் பழகுவதால், அந்த வித்தை பூர்ணமாய்ச் சித்திப்பதுபோலும், பத்தியத்துடன் மருந்து சாப்பிடுகிறவனுக்கு ஆரோக்கியஞ் சீக்கிரஞ் சித்திப்பதுபோலவறிக. [இ-ர்] எவ்வளவு காலம் முமுக்ஷுவானவன், குருசன்னிதியிற் போனதும் குரு இவனைப்பார்த்து, நீ தேகாதிகளில்லை, ஜெகத்துச் சத்தியமில்லை, நீயே பிரம்மமென்று அவர் சொன்னாலும், இவனதைச் சிரவணம் பண்ணினாலும், பிரம்மாப்பியாசத்தால் வாசனாக்ஷயங்களை இவன் செய்தே முக்தனாகவேண்டும். [எ-தி] காசிக்கு நடந்துபோகிறவன், காசிவாசியான துணைப் பிராம்மணனைப் பிடித்துக்கொண்டு, அவனுமிவனுக்கு மார்க்கங்களைக் காண்பித்து, இவனுமந்த மார்க்கங்களை இன்னபடியென்று தெரிந்துகொண்டாலும், இவன் காலாலே நடந்தே காசிபோய்ச் சேரவேண்டியதுபோலுமறிக. குருவை அநேக ஸ்தோத்திரம் பண்ணின பிற்பாடு, வாசிப்பு ஆரம்பிக்கவேண்டும். இதிலேயே பொழுதுபோகிறது என்றெண்ணுகிறவனுக்கு ஞானமுண்டாகாது. [எ-தி] ரயிலானது ஸ்டேசனில், ஜலம் கட்டை கரி முதலானது போடுவதற்காக இரண்டு நாழிகை நிறுத்தினால், ஜனங்கள் ரயில் விடவில்லையே என்றெண்ணுகிறார்கள். அப்படி தண்ணீர் கட்டை முதலானது கட்டாமற் போனால், ரயில் வேகமாய் ஓடாது, வண்டியிலும் தீப்பற்றிக்கொள்வதுபோலும், வயலுக்கு உரம் வைப்பதால் செலவாகுமென்று நினைப்பவனுக்கு, நெல் விளைவது குறைந்துபோவதுபோலும், பசுவுக்குத் தீனி வைப்பதில் செலவாகுமென்று நினைப்பவனுக்கு, பால் பூச்சியமாவதுபோலுமறிக. [இ-ர்] விஷயங்களில் விழுந்துகிடக்கிற மனதை, விசாரித்துப்பார்த்து அதிலிருந்து, மெள்ள மெள்ள எடுக்கவேண்டும், பலவந்தமாயிழுத்தால் அது துக்காகாரமாகும். [எ-தி] முள்ளில் விழுந்த சேலையையும், மணலில் விழுந்த சர்க்கரையையும், சகதியில் விழுந்த முத்துக்களையும், மெள்ள மெள்ள எடுக்கவேண்டும்; அப்படியன்றியில் தடபுடலாய் எடுக்கிறவனுக்கு கந்தலும், மணலும் சகதியுமா யனுபவிக்கப்படுவதுபோலவறிக. [இ-ர்] இப்போது உலகத்தில் நன்மை வேண்டுமென்ற ஜீவர்கள், குருசாதுக்களைப் பூஜிக்கிறதா? ஆலயங்களிலிருக்கிற தெய்வங்களைப் பூஜிக்கிறதா? எது விசேஷமென்று சங்கைவந்தால், குருசாதுக்களைப் பூசிக்கிறவனுக்கே சிலாக்கியம், மற்றவர்களுக்கப்படி சகல புருஷார்த்தமுங் கிடையாது. [எ-தி] ஒருவன் ரம்பா சம்போகத்தினுடைய சுகத்தை இச்சித்தவன், ஒரு சிலையில் ரம்பைபோல அடித்திருக்கிற பெண்ணோடே சம்போகம் செய்வதால் சுகம்வருமா? உயிரோடேயிருக்கிற,

ரம்பையென்ற பெண்ணை, ரம்பையென்று நினைத்து, சம்போகிக்கிறவனுக்குச் சுகமுண்டாகுமா சொல்? கற்பகக் கனியைச் சாப்பிட இச்சையுள்ளவனுக்கு, சித்திரத்திலெழுதியிருக்கிற கற்பகக் கனியைச் சாப்பிட்டால் பசிதீருமா? மரத்தில் காய்த்திருக்கிற மாங்கனியைச் சாப்பிட்டவனுக்கு பசிதீருமா சொல்? [இ-ர்] குரு, சிஷ்யர்களிரண்டுபேர்களும் க்ஷேமமாயிருக்க வேண்டுமென்று, சிஷ்யனே சதா பிரார்த்தித்து, குருவைக் காக்கவேண்டும். [எ-தி] அநேகம் ஸ்திரீகளைக் கல்யாணஞ்செய்து, அநேகம் புத்திரர்களைப் பெற்றிருக்கிற பிரபுவை ஒரு பெண் கல்யாணஞ் செய்து புருஷன் வீட்டிற்கு வந்திருக்கிற அவளே, நாயகனும் நாமும் சேர்ந்து வாழ்ந்து, சுகித்து, சேயைப் பெற்று விளங்கவேண்டுமென்று, நாயகனைப் பரிவுடன் பார்த்து, பாதுகாக்க வேண்டுமென்று சொல்வதுபோலவறிக. [இ-ர்] முமுக்ஷுவானவன் ஆனந்தத்தையும், பிரம்ம ஐக்கியத்தையும், இந்திரிய நிக்கிரகத்தையும் தன் சித்தத்திலிருக்கிற வாசனையையும், விவேகத்தால் துடைத்துக்கொண்டிருக்க வேண்டுமே தவிர, பிராரப்தத் தொழிலைக்குறித்து, கவலைப்பட்டெத்தனிக்கத் தேவையில்லை. [எ-தி] ராஜாவின் மகளைக் கல்யாணஞ்செய்த மாப்பிள்ளை, அந்த ஸ்திரீக்குப் போகத்தைமாத்திரம் கொடுக்கவேண்டுமே தவிர, மற்ற ஆபரணம் ஆடை அன்ன முதலானவைகளைக் கொடுப்பதற்குக் கவலைப்படத் தேவையில்லாதது போலும்; வெள்ளைக்காரன், தான் தீனி தின்பதையும், துரைச்சானியோடேரமிப்பதையும், பங்களாவுக்குள் பற்றுகிற நூலாம்படை தூசி முதலானதைச் சுத்தம் பண்ணும்படிக்கும், குதிரை முதலானதை ரக்ஷிக்கும்படிக்கும் ஏவுதலைமட்டும் செய்வனே தவிர, மற்றக் கச்சேரி வேலை பார்ப்பதில் கவலையன்றியில் ஒழுங்குப்படி சகல வேலையும் ஒழியாமல் நடத்துவதுபோலவறிக. [இ-ர்] புருஷன் சம்பாத்தியம் பண்ணினதை, ஸ்திரீயானவள் பாகம்பண்ணி, பந்துக்களுக்கெல்லாம் போடுகிறதுபோல, ஈசுவரனுண்டுபண்ணின பஞ்சபூத பௌதிகத்தை, ஜீவர்கள் சாதுக்கள் முதலான பேர்களுக்கு உபயோகப் படுத்தவேண்டியதென் றறிக. [இ-ர்] முமுக்ஷுவானவன் நிராசையோடேயும், பிரம்மவிசாரத்தோடேயும், சாந்தியோடேயுங் கூடியிருக்கிற சாதுக்களுக்கு, அன்னபானுதிகள் விசாரிக்க வேண்டுமேதவிர, ஆசையோடே கூடின மூடர்களை விசாரிக்க வேண்டியதில்லை. [எ-தி] லௌகீகர்களானபேர்கள், பசியுள்ளவனுக்கு அன்னம் போடவேண்டுமே யல்லாமல் அஃதில்லாதவனுக்குப் போடவேண்டியதில்லையென்ற நீதிவசனப்படி, அன்னம் போட, வேண்டியதும், போடாமலிருப்பதும். அனுபவமாயிருப்பது பிரசித்தமாயிருப்பதுபோலும், வித்தை படிக்கிற பிள்ளைக்கே, சம்பளத்துக்கு ரூபாய் தகப்பன் கொடுப்பனேதவிர, தாசி வீட்டுக்குப் போகிற பிள்ளைக்குச் சிலவுக்கு ரூபாய் கொடாதது போலுமறிக. [இ-ர்] விவேகிக்கு சன்யாசம் எப்போது செய்துகொள்ள வேண்டுமென்ருல், பிரம்ம விசாரத்துக்கு பெண்டாட்டி பிள்ளைகள் எப்போது விரோதஞ் செய்கிருர்களோ அப்போதே சன்யாசஞ் செய்துகொள்ள வேண்டியது. [எ-தி] தன் வீட்டிலிருக்கிற சிநேகிதன், எப்போது தன் தனத்தையும் ஸ்திரீயையுமபகரிக்க எத்தனிக்கிருனே, அப்போதே அவன் சிநேகத்தைத் தள்ளவேண்டியது போலும், திண்ணையில் படுத்திருக்கிறவனுடைய படுக்கையைச்சுற்றி,

சாணித் தண்ணீரை வீட்டுக்காரி எப்போது விடுகிருளோ அப்போதே படுக்கையைச் சுற்றிக் கொண்டு வெளியேறுவதுபோலுமறிக. [இ-ர்] கிரந்த பாஷையிலாலுலும், தமிழ் பாஷையிலாலுலும், இன்னும் எந்தப் பாஷையிலாலுலும், ஆத்மாவை விசாரித்து தன்னைத்தானென்று ஐக்கியம்பண்ணி, சுகிக்கவேண்டியது. [எ-தி] தம்பதிகள் பிறந்த வீட்டிலாலுலும், புருஷன் வீட்டிலாலுலும்; மற்ற வெந்தவிடத்திலாலுலும் ஸ்திரீ புருஷர்களொன்றுசேர்ந்து சுகம் வரவேண்டியதுபோலும். வீட்டிலாலுலும், காட்டிலாலுலும் மற்றெந்தவிடத்திலாலுலும் வயிற்றுக் காகாரம்பண்ணியே பசிதீர்ந்து திருப்தியுண்டாக வேண்டியதுபோலு மறிக. [இ-ர்] இப்போதே பிரம்மவிசாரம் செய்யவேண்டியதே தவிர, பின்னுலே பிரம்மவிசாரம் செய்வோமென்று நினைக்கிறவனுக்கு, ஒருநாளும் இருவகைப் பிரயோசனமுங் கிட்டாது. [எ-தி] தீப்பட்டெரிகிற வீட்டில் தபித்துக்கொண்டிருக்கிறவனுக்கு, ராஜன் வந்து, நிலையாயுள்ள வீடு கொடுக்கிறேனென்ருல், அப்போதே இதைவிட்டு, அந்த வீட்டைப் பெற்றுக்கொள்ளாதவன், தாபந்தீர்ந்து சுகமடையாததுபோல, இப்போது குருநாதன் கருணையால் கொடுக்கிற மோக்ஷவீட்டைப் பெற்றுக்கொண்டு, தபித்துக் கொண்டிருக்கிற இந்தத் தேகவீட்டின் அபிமானத்தை விட்டவனே கரையேறுவனென்றறிக [இ-ர்] குருநாதன் சொல்லுகிற விவேகத்தில் துர்வாசனையாலும், அசிரத்தையாலும், மறதியாலுஞ் சந்தோஷப்படாதவனுக்கு ஜன்மம் தீராது. [எ-தி] பிரபு அன்னம் போடுகிறவிடத்தில் திருப்தியாய்ப் புஜியாமல், வயிற்றுவலியால் வாயாலெடுக்கிறவனுக்கும், சீட்டாடுகிறவனுக்கும், அச்சமயத்தை மறந்திருக்கிறவனுக்கும் பசி தீராததுபோலுமறிக. [இ-து] அனந்தகோடி, ஜனன மரண துக்கத்திற்குக் காரணமான, இத்தேகாபிமானத்தை குருவாக்கியப்படி எவ்வருத்தப்பட்டாகிலும் விடவேண்டும். [எ-தி] அனந்தகோடி கடன் பட்டுத் தீர்ப்பாயிருக்கிற புருஷன், ஒருமாதம் ஜெயிலிலிருந்தால் அந்தக் கடன்களை நீக்கி விடுகிறேனென்று சொன்ன ஜட்ஜியின் வார்த்தைப்படி, எவ்வருத்தப்பட்டாவது ஒருமாதம் ஜெயிலிலிருந்து, அக்கடன்களை யெல்லாம் தீர்த்துக்கொள்ளுகிறவன்போலும், தீர்க்ககாலமாய் வந்திருக்கிற வயிற்றுவலியை, சித்த புருஷன் வந்து ஒருவாரம் உப்பில்லாக் கஞ்சியுடன் குளிகையைச் சாப்பிட்டால், அந்த வயிற்றுவலி தீர்ந்துவிடும், இனிமேலும் ஒருக்காலும் ஒரு வியாதியுமன்றி, காயசித்தனுயிருக்கலாமென்று சொன்ன பிரகாரம், அவனுமப்படியே பத்தியத்துடன் மருந்து சாப்பிட்டுக் காயசித்தனுயாவதுபோல வறிக. [இ-து] முமுக்ஷுவானவன், சற்குரு சாதுக்களுடன் சிரவண மனனங்களைச் செய்து, ஏகாந்தத்திற்போய்ச் சமாதிசுகத்தை யனுபவிக்கிருன். [எ-தி] கல்யாணப் பந்தலிலிருந்து தாய் தகப்பன் முதலான பந்துக்களுடன் சேர்ந்து மாங்கல்யதாரணம்வரை செய்து, ருதுசாந்திக்குப் படுக்கை வீட்டுக்குப் போகும்போது சகலரையும் விட்டுத் தம்பதிகள்மட்டும் போவதுபோலும்; கடையில் வியாபாரஞ் செய்கிற செட்டி சகல ஜனங்களுடன் சேர்ந்து பேசிக்கொண்டு வியாபாரஞ் செய்தபின், சாப்பாட்டுக்குச் சமையல் வீட்டுக்குள் போகும் போது தான்மாத்திரமாய்ப் போவதுபோலும்; பக்தன் தன் உபாசனுமூர்த்தியை வெளியில் வைத்து, அபிஷேகாதி பூஜையைச் செய்து, நைவேத்தியத்துக்குமட்டும் சரீரத்துக்குள்

பிராண அபானுதிகளுடன் வைஸ்வாநரரூபமாக அந்த மூர்த்தியைப் பாவித்து, அன்னம் புசிப்பதுபோலுமறிக. [இ-ர்] தன் புருஷனுடன் உடன்கட்டையேறுகிற ஸ்திரீக்குத் தாய் முதலானவர்கள் எவ்வளவு பிரியமான ஆபரணங்களைப் போடவந்தாலும், அவைகளை விரசமாகத் தள்ளிக் கட்டையிலேறுவதுபோல முமுக்ஷுவுக்கு ஐக்கிய ஞானத்தையடைய விருப்பமிருப்பதால், அச்சமயத்தில் சகலராலும் விரும்பத்தக்கதான ஈசுவரானந்தம்வரை, பிராரப்தகர்மமானது கொடுக்கவந்தாலும் விரும்பானென்றறிக. [இ-ர்] தேகாதி அனுத்மாக்களில் நானெனதென்கிற வாசனை, நிச்சேஷமாய் நிவர்த்தியாகும்வரை சுருதி யுக்தி அனுபவங்களுடன் குரு சன்னிதியில் சிரவண மனனுதிகளைச் சாவதானமாய்ச் செய்ய வேண்டும், [எ-தி] திராவியாதி தீரும்வரை, பத்தியத்துடன் வைத்தியத்தியனிடத்தில் மருந்து சாப்பிடுவதுபோலும், அலுப்புத் தீரும்வரை நித்திரை செய்வதுபோலும், தன்னூருக்குப் போகும்வரை நடந்துபோக வேண்டியதுபோலும், குப்பை போகுமட்டுங் கூட்டுவதுபோலும், பசி தீரும்வரை சாப்பிடுவதுபோலும், வியுத்பத்தியாகும்வரை காவியம் படிப்பதுபோலுமறிக. [இ-ர்] ஒருவனுக்குக் கடன் கொடுக்கவேண்டியவன், கோர்ட்டில் வந்து கொடுக்கவேண்டியதுதானென்று ஒப்புக்கொண்டு, ராஜிநாமா கொடுத்தபிற்பாடு, சாக்ஷிக்காரர்கள் தேவையில்லாததுபோல, குருநாதன் சொற்படி, ஜாக்கிரத்தைப் பொய்யென்று ஒப்புக்கொண்ட முமுக்ஷுவுக்கு, குருநாதன் வேறே வசிட்டாதிகளைச் சாட்சியாக எடுத்துக்காட்டத் தேவையில்லையென்றறிக. [இ-ர்] முமுக்ஷுக்கள் ஒருவர்க்கொருவர் விசாரணை செய்யுங்காலத்தில், லச்சையும் துவேஷமுமன்றிப் பேசிக்கொள்வார்கள். [எ-தி] வக்கீல்கள் ஈரங்கி செய்யும்போது, லச்சையும் துவேஷமுமன்றிப் பார்வைக்குமட்டும் அடித்துக்கொள்வதுபோல, பிறருக்குத் தோற்றும்படி பேசிக்கொள்வதுபோல அறிக. [இ-து] விவேகமுங் குருவும் கிடைத்தபிற்பாடு அவைகள் எப்படித் தனக்குக் கிடைத்ததென்று விசாரிக்கத் தேவையில்லை, பரிபாலனம்பண்ணவே வேண்டும். [எ-தி] கற்பகச் செடியுஞ் சிந்தாமணி ரத்னமும், தன்வீட்டில் வந்து முளைத்ததையும், கிடைத்ததையும் பறிகொடாமற் பரிபாலனஞ் செய்யவேண்டுமேதவிர, யார் கொண்டுவந்து போட்டார்? எப்படி முளைத்ததென்று விசாரிக்கத் தேவையில்லாததுபோலவறிக, [இ-ர்] தாசிவிடனுனவன், தாசியினிடத்தில் மயங்கி நிஜஸ்திரீயை மறந்து வெகுகாலமா யவள்போகமே சுகமென்று நம்பியிருக்கிருன். அப்போது இவனுக்காகவே வருத்தந் தோன்றி, நிஜஸ்திரீயினிடத்திற் போக நினைக்குமுன்னமே, இவன் கருத்தைக் கண்டு தாசியும் அவளைச் சார்ந்த பேர்களும் இவனை வெளியில் விடாமல் துக்கப்படுத்துவதால், இவன் தன் கருத்தை வெளியில் காண்பியாமல் தப்பித்து வரவேண்டியதுபோல, ஜீவனுனவன் தேகத்தில் நானென்று மயங்கி, தன்னுடைய நிஜ சொருபத்தை மறந்து, தேகாத்ம புத்தியே சுகமென்று நம்பியிருந்தான். அப்போது இந்த அனுத்ம சம்பந்தத்தை விட்டு, எப்போது நம்முடைய சொருபத்தையும், நம் ஜாதியாரையும் அடையப் போகிறோமென்று நினைக்கும்போது, சரீர சம்பந்தமான ஜனங்கள், இவன் நம்மைவிட்டுப் போனால் நமக்கு ஜீவனமில்லையென்று இவனை இஷ்டப்படிப் போகவிடாமல் மறிப்பார்களாகையால், காக்கைக் கூட்டிலிருந்த

குயில் குஞ்சுபோல, சொல்லாமல் வெளியேறிப் போகவேண்டியதுபோல அறிக. [இ-ர்] குரு சமீபத்துக்குப் போகிற முமுக்ஷு, அவ்விடத்திலுள்ள சாதுக்களையெல்லாம் நயந்து கொள்ளுவன். [எ-தி] ராஜா சமீபத்துக்குப் போய்த் தகுந்த சன்மானம் பெறப்போகிற வித்துவான் அவ்விடத்திலிருக்கிற வேலைக்காரர்களை நயந்துகொள்ளவேண்டும். அப்படி யன்றிப் போனால் மலையாள ராஜாவினிடத்தில் இஷ்டமாயிருந்த வித்துவான் ஜனவிரோதத் தால் அலங்காரதான மவனுக்குக் கொடுக்கச் சொல்லி விரட்டின கதைபோலவறிக. [இ-ர்] தாசி போகத்தை இச்சித்தவன், தாய்க்கிழவி முதலானவர்களை எப்படித் தழுவிக் கொள் வனோ, அப்படிச் சமாதிக்குப் போகிறவன், சகல இந்திரியங்களையும் சமாதானம் பண்ணிக் கொண்டு போகவேண்டுமென்றறிக. [இ-ர்] அஞ்ஞானம் முதல் புத்திரன்வரையிலுள்ள சகலத்திராளும், இவனுடைய சிதானங்களை அபகரிக்கிறார்கள். [எ-தி] திருடர்கள்முதல் ராஜன்வரையிலுள்ளவர்கள், இவன் சொத்தை அபகரிப்பதுபோலவறிக. ஆகையால், திருடர்கள் முதலான துஷ்டர்களுடைய சகவாசத்தை விடவேண்டியதுபோல, முமுக்ஷுவும் அஞ்ஞானாதிகளுடைய சகவாசத்தை விடவேண்டியதென்றறிக. [இ-ர்] மேக ரணம் வந்த புருஷனுக்கு, மேலுக்குப் பிளாஸ்திரி போடுவதுபோல வைராக்கியம் பண்ணுவது. உள்ளுக்கு மருந்து சாப்பிடுவதுபோல விவேகமென்றறிந்து சம்சார ரணத்தை இவ்விரண்டினாலும் தீர்ப்பவனே முமுக்ஷுவென்றறிக. முமுக்ஷுவுக்கு குரு, சாதுக்கள், சாஸ்திரம் முதலான சாதனங்கள் வேண்டும். [எ-தி] பாடுகிறவனுக்கு வீணைமுதலான சாதனங்கள் வேண்டுவது போலும், க்ஷவரம் பண்ணுகிறவனுக்கு அதற்கேற்ற கத்தி, கல்லு முதலான சாதனங்கள் வேண்டுவது போலும், புஸ்தகமெழுதுகிறவனுக்குப் பேனா, மை முதலான சாதனங்கள் வேண்டுவதுபோலுமறிக. [இ-ர்] குரு சன்னிதானத்தில் சிஷ்யன் ஏகாக்கிரமாய்ச் சிரவணம் பண்ணவேண்டும். [எ-தி] கண்குத்திப் பாம்புபோலும், மழைக்கு வாயைத் திறந்துகொண் டிருக்கிற சாதகப் பக்ஷிபோலும், கரகமாடுகிறவன்போலும், கணக்கப்பிள்ளை கணக்கில் திருஷ்டி வைப்பதுபோலும், கல்யாணக் கூட்டத்தில் கள்ளப் புருஷனிடத்திலேயே கண்ணை வைப்பவள்போலும், தக்ஷிணைக்குப் போன பிராமணன்கண் தக்ஷிணை கொடுக்கிற எஜமா னிடத்திலேயே இருப்பதுபோலுமறிக, [இ-ர்] இந்திரியங்களை விஷயத்தில் விடாமல், முமுக்ஷுக்கள் அந்தந்தக் கோளகைகளிலே வைக்கவேண்டும். [எ-தி] ரத்னவியாபாரி யானவன் வைடூரியாதி ரத்னங்களை வேறே வேறே பெட்டியிலே ஜாக்கிரதைபண்ணி வைக் கிறதுபோலவறிக. [இ-ர்] குருநாதன் எல்லாருடைய இருதயத்திலும் சச்சிதாநந்தப் பிரம்ம சொருபமாயிருக்கிறார். நம்மிடத்திலும் இவ்விதமிருப்பதால் அவரை மறக்காமலும், சமீபத்தி லிருக்கிறதாகவுமெண்ணி, அசுத்த வாசனையைத் தள்ளிச் சுத்த வாசனையுடன் சகசானுபவ மடையும் விவேகிக்கு தனித்திருந்தால் சுகம், மூடசங்கத்தில் துக்கம். எதுபோலவென்றால், நாயகனுடன் கூடிய நாயகியைப்போலவறிக. நாயகனில்லாத ஸ்திரீக்கு எப்படித் தனித் திருந்தால் சுகமில்லையோ, சங்கத்தில் சுகமோ, அப்படி அஞ்ஞானியாகிற ஸ்திரீக்கு, விவேகமாகிற நாயகனில்லாததினால் தனித்திருந்தால், சுகமில்லாமல் சங்கத்திலேயே சுகமிருக்கிறதென்று அறிந்துகொண்டு விவேகி சதா தனித்திருப்பதையே இச்சிக்கவேண்டு

மென்றறிக. [இ-ர்] முமுக்ஷுக்கள் அகந்தை, மமதைகளுக்கு இடமான விஷயங்களை விடுவதில் லாபநஷ்டம் காலதேசம் ஒன்றையுங் கருதாமல், அவைகளை விட்டோடிப்போவார்கள். [எ-தி] திருட்டு நகையைக் கையில் வைத்திருக்கிறவன், போனவிலைக்குப் போகட்டுமென்று வித்துவிட்டு ஓடிப்போவனேயல்லாமல் நிறைஉரை விலை முதலானதில் அழுத்தம் பண்ணுததுபோலவறிக. [இ-து] சுழுப்தியில் விளைந்த சுகத்தை, பிரம்மவிசாரத்துக்கு உபயோகப்படுத்தினுல் தனக்கும் சுகம், மனசு முதலிய கரணங்களுக்குத் தத்துவஞானமும் சுகமும். பிறருக்கும் பிரயோஜனமாகும். விஷயத்தில்விட்டால் தனக்கும் சுகமில்லாமல், பிறருக்கும் பிரயோஜனமாகாது. [எ-தி] தன் தேகத்திலிருக்கிற சுக்கிலத்தைத் தன் மனைவியின் யோனியில் விட்டால் தனக்கும் சுகமும் அவளுக்கும் சுகமும், புத்திரனைப்பெற்றுச் சந்ததி விர்த்தியாகிற பிரயோசனமும் ஆவதும்; சொப்பனத்தில் அந்தச்சுக்கிலம் கழிந்தால் தனக்கும் துக்கமும், அவளுக்கும் சுகமும், பிரயோசனமுமில்லாமற் போவதுபோலும்; விதைக் கோட்டையிலிருக்கிற விதைநெல்லை, வெளியிலிருக்கிற வயலில் விதைத்தால் தனக்கும் தன் குடுப்பத்துக்கும் சுகமுண்டாவதுபோலும், எலிக்குவிட்டால் யாதொரு பிரயோசனமுமில்லாததுபோலுமறிக. [இ-ர்] தேகாதி ஜகத்துப்பொய்யென்றும், பிரம்மம் நானென்றும் ஏககாலத்தில் அனுசந்தானம் பண்ணினுல்தான் ஞானந் திடப்படும். [எ-தி] ஸ்திரீ புருஷர்கள் இருவருஞ்சேர்ந்தால்தான் பிள்ளை பிறக்கிறதுபோலும், அரணியை இருவரும் இருபக்கத்தில் இழுப்பதால் தீயுண்டாவதுபோலுமறிக. [இ-ர்] நாம் பத்துவருஷமாய்ப் பிரம்மவிசாரம்பண்ணியும், நமக்கின்னமும் ஞானம் வரவில்லையே யென்று பயந்துவிடக் கூடாது. [எ-தி] வெகுநாள் வியாதிக்கு, மூன்றுவேளை சித்தனுடைய மருந்து சாப்பிட்டும் போகவில்லையேயென்று, வருத்தப்படாமல், ஒரு மண்டலம்வரை, ஆதரவோடே சாப்பிட்டால் வியாதி தீருவதுபோலும், மிகுந்த எண்ணைத் துணியை, ஒரு தடவை வெள்ளாவியில் வைத்ததில், வெளுக்கவில்லையே என்று தள்ளாமல், கூடஇரண்டுதடவை வெள்ளாவியில் வைத்தால் வஸ்திரம் வெளுப்பதுபோலவறிக. [இ-து] அநேக காலமாய் கர்மத்தாலெடுக்கிற தேகங்களை நானென்றெண்ணியெண்ணி, வீணுய்க்காலங்கழித்தவன் இந்த ஜன்மத்தில் மிச்சமிருக்கிற ஆயுளிலாவது, பிரம்மம் நானென்றெண்ணிக் கரையேற வேண்டும். [எ-தி] வெகுகாலமாய்ச் சூதாடி, சொத்தையெல்லா மிழந்தவன் இப்போதாவது மிச்சமிருக்கிற கொஞ்சசொத்தை, சத்துக்களுக்குக் கொடுத்துச் சபலமாக்கிறதுபோலும், ஊஷரபூமியில் வெகுகாலம் நெல்லை விதைத்துக் கெட்டுப்போனவன் ஒருபடி விதையாவது உத்தமபூமியில் விதைத்து பலத்தை அடைவதுபோலும், மலடிகளிடத்தில் சுக்கிலங்களைவிட்டுச் சும்பனுய்ப்போனவன் அவந்தியினிடத்தில் சுக்கிலத்தைவிட்டு புத்திரவானுயாவது போலுமறிக. [இ-ர்] முமுக்ஷுவானவன், முதலில் குருவாக்கியத்தால் மாயையே யில்லையென்று நிச்சயித்த பிற்பாடு, பிராரப்த கர்மத்தினுலும், வாசனையினுலும் வருகிற சுகதுக்கங்களை, சாஸ்திரத்தாலும் சாதுக்களாலும் பொய்யென்று சாதிக்கவேண்டும். [எ-தி] அநியாயமாய், தன்பேரில் வியாச்சியஞ் செய்ததற்கு, வக்கீல் மூலமாய் நானொருகாசுகூட வாங்கவில்லையென்று ஆன்சர்கொடுத்து, பிறகு எதிரிகளால் செய்யப்படுகிற துர்விவகாரங்களை யெல்லாம், தஸ்தவேசு சாக்ஷிகளால் சுத்தப்பொய்

யென்று தள்ளி, தன்விவகாரத்தை நிஜமென்று ஸ்தாபித்து ஜயமடைவதுபோலுமறிக. [இ-ர்] வாதிகள், இந்த ஜகத்துத் தோற்ருமற் போனபிறகே ஆத்மஞானமுண்டாக வேண்டுமென்றும், அவற்காகச் சன்யாசம் பண்ணிக்கொண்டு, பிராணபந்தன யோகத்தால், மனோலயம்பண்ண வேண்டுமென்று சொல்கிருர்களேயென்ருல், ஒருவன் தன்நிழலை எதிரியாக நினைத்து ஓடிப்போய், ஒரு மடத்திலொளிந்துகொண்டு, கொஞ்சநேரங்கழித்து அந்த ஆளைக் காணுேமென்று நினைத்து, திரும்ப வெளியில் புறப்பட்டுப்போகுப்போது, மறுபடி அந்த ஆள் கூடவருவதைக்கண்டு, அவனை மண்வெட்டியால் மண்ணை வெட்டிப் போட்டுப் புதைத்து நிமிர்ந்தபிற்பாடும், அந்த மேட்டின்பேரில் ஆள் தோற்றுவதைக் கண்டழும்போது, ஒரு இஷ்டன் வந்து இதைப்பொய்யென்று பாரென்றும், உன்னுடைய நிழலென்றும், அது சூரியாஸ்தமனம்வரை தோற்ருமற் போகாதென்றும், அதினுலுனக்கொரு கெடுதியுமில்லை யென்றும், சொன்னதைக்கேட்டு, சுகியாயிருந்ததுபோல, நீயும் இதுவரை கர்மத்தால் ஜகத்தோற்றத்தை மாற்றமுடியாததால், இனிமேலாவது குரு வாக்கியத்தை நம்பி, ஜகத்தோற்றத்தைப் பொய்யென்றும், அது தன்னுடைய பிரதிபாசமென்றும், அப்படித் தோற்றுவதால் சித்ருபனுன தனக்குக் கெடுதியில்லையென்றும். அதைப் பிராரப்தாந்தம்வரை துடைக்கமுடியா தென்றும் நிச்சயித்து, அதைப் பொருளாய்ப்பாராமல் இருவென்று சொன்னபடி அவனும் சுகியாயிருந்தானென்றறிக. [இ-ர்] பிரம்மாப்பியாசம் செய்கிறவனுக்கு அர்த்தாகாரம், பத்தியபோஜனமுதலான ஆகாரநேமம் சொல்வானேனெனில், தீப்பற்றவைக்கிறவன், காஞ்சதாயும் கொஞ்சமாயுமிருக்கிற செத்தைகளைப்போட்டுப் பற்றவைக்கவேண்டுமே தவிர, படித்த முட்டாளென்று காண்பித்த கதைபோலும்; ஈரமாயும் பாரமாயுமிருக்கிற கட்டையைப்போட்டால் தீப்பற்றுவது எப்படிச்சிரமப்படுமோ, அப்படி அசீர்ணகரமாயும், அதிகமாயும் ஆகாரம் போட்டால், வியாதிக்கும் தூக்கத்துக்கும் பொழுதுசரியாய்ப் போகுமேதவிர, பிரம்மாப்பியாசம் பண்ணப் பொழுதிராமற் போவதால், ஆகாரநேமஞ் சொல்லப்பட்டதென்றறிக. [இ-ர்] ஜீவன் குடும்பாபிமானமாகிற கட்டிலகப்பட்டிருக்கும்போது, சாதுக்களைக்கண்டமாத்திரத்தில், நாமுமிவர்களைப்போலத் துறப்போமென்று நினைத்துப்புறப்படும்போது, அந்த அபிமானமாகிற கட்டு இவர்களை விடாமல், இப்படி வெகுகாலம் வருத்தப்பட்டு, அந்த அபிமானம் நன்ருய் நழுவிப்போயே சன்யாசஞ் செய்து கொண்டால்தான் மோக்ஷம் சித்திக்கும். [எ-தி] கட்டிலகப்பட்டிருக்கிற ஒரு பக்ஷியானது, ஆகாசத்தில் போகிற பக்ஷிகளைப்பார்த்து, நாமுமிப்படிப் பறந்துபோவோமென்று கிளம்பும்போது, கயிறு கீழே இழுக்க, இப்படியே அநேகந்தடவை எத்தனித்ததால் கயிறு நைந்து, ஒருகாலத்திலறுந்து ஓடிப்போவது போலவறிக [இ-ர்] பிரம்மவிசாரம் பண்ணுகிறவனை, தூரத்திலிருந்து உலகத்தார் நிந்தித்தாலும், அவனதைக் கவனியாமலிதையே செய்யவேண்டும்.]எ-தி] ஒரு வீட்டு நாய்க்கு அவர்கள் சோறுபோட்டு, அதைத் தின்னும்போது ஊர்நாய்கள் தூரவிருந்து குலைத்தாலும், இது பதில்குலையாமல் தன்னுகாரத்தையே செய்வதுபோலுமறிக. [இ-ர்] பிரத்தியக்ஷபலமான வேதாந்த விசாரம் பண்ணவேண்டுமே தவிர, அதிக பிரயாசமாயும் பரோக்ஷமாயும், அநித்தியமாயுமிருக்கிற கர்மாதிகளை, முமுக்ஷுக்கள் செய்யக்கூடாது.

[எ-தி] அரைவட்டி கிடைத்தாலும், யோக்கியனிடத்தில் பணங் கொடுக்கவேண்டுமேதவிர, அஞ்சுவட்டி கொடுக்கிறேனென்ற அயோக்கியனுக்கு, பணங் கொடுக்கக்கூடாததுபோலும்; அவலக்ஷணமுள்ளவளானாலும் ஆரோக்கியமுள்ள தன் மனைவியினிடத்தில் போகிக்க வேண்டுமேதவிர, ரோகமுள்ள தாசி லக்ஷணமாயிருந்தாலும் அவளிடத்தில் சேரக்கூடாதது போலுமறிக. [இ-ர்] குருவானவர் எவ்வளவு கிருபையால் உபதேசாமிர்தம் வருஷித்தாலும், இவன் வாசனக்ஷயத்துடன் பிரம்மாப்பியாசம் பண்ணவேண்டும். [எ-தி] மேகமெவ்வளவு வருஷித்தாலும், இவன் உரம் வைத்து, பயிருக்குத் தண்ணீர் கண்மாயில் கட்டிவைத்துப் பாய்ச்ச வேண்டுவதுபோலுமறிக. [இ-ர்] குழந்தைகள் எவ்வளவு விளையாடப்போனாலும், சாப்பிடுவதை விடாமலிருப்பதுபோல, விவேகியும் எவ்வளவு விவகாரம் பண்ணினாலும் சொருப விசாரத்தை இடைவிடாமல் செய்துவர வேண்டுமென்று அறிக. [இ-ர்] பிரம்மாப்பியாசம் பண்ணும்போதே, பிராரப்த கர்மத்தால் விபரீத பாவனையாகிற தடை வந்தால், உடனே அந்தத் தடையைத் தீர்க்கவேண்டும். [எ-தி] ரயில்ரோட்டில் மழையாலோரிடத்தில் ரோட்டுக் கொஞ்சம் பங்கமானால், உடனே அதைக் கெட்டிப்படுத்துவதுபோலவறிக. [இ-ர்] பிரம்மவிசாரம் பண்ணுகிற முமுக்ஷு, விவகாரத்திற் போனாலும் அனுசந்தானத்தில் திருஷ்டியாயிருப்பன். [எ-தி] ரூபாய்கொண்டு நடந்து போகிறவன், இடுப்பிலிருக்கிற முடிச்சைச் சாவதானம் பண்ணுவதுபோலும், வெட்டக் கொண்டு போகிறவனுக்குத் தலையில் வைத்திருக்கிற தாம்பாள ஜலத்தில் திருஷ்டியிருக்கிறதுபோலுமறிக. [இ-ர்] குடும்பத்திலிருக்கிற முமுக்ஷுவின் மனது, இகலோக விவகாரமுதல் மோக்ஷம் வரையில், யாருக்குத்தான் திருப்திபண்ணி வைக்கப்போகிறது? [எ-தி] ஊருக்கொரு தாசி, யாருக்கு ரமிக்க ஆவளென்பது போலவறிக. [இ-ர்] குருவினிடத்தில் ஞானம் பெறுகிற முமுக்ஷுவுக்கு, சகல தேவதைகளுடைய சொருபர்களான, சாதுக்களுடைய தயவும் வேண்டும். [எ-தி] ராஜாவினிடத்தில் தானம் பெறுகிறவனுக்கு, மந்திரி முதலானவர்களுடைய தயவு வேண்டியதுபோல வறிக. [இ-ர்] முமுக்ஷுவுக்கு, தேகம் நானென்கிற விருத்தி ஒன்று வருமுன்னமே, தேகம் நானல்லவென்ற விருத்தி கோடி வரவேண்டும். [எ-தி] கற்புடையவள்பேரில், கள்ளப்புருஷன் கைநீட்டு முன்னே கலகம்பண்ணி வைவது போலவறிக [இ-ர்] முமுக்ஷுக்கள் சாஸ்திரங்களில் சாரமான பிரம்மத்தைமட்டும் கிரகித்து மற்றதைத் தள்ளவேண்டும். [எ-தி] எறும்பானது ஆற்று மணலில் கிடக்கிற சர்க்கரையை மட்டும் கிரகிப்பதுபோலவறிக. [இ-ர்] மனசை முமுக்ஷு, முன்னுடி விவேக வைராக்கியத்தால் சுத்திபண்ணியபின், ஆத்மஞானத்தையடையவேண்டும். [எ-தி] சித்தன் செம்பிலிருக்கிற களிம்பை, ஜெயநீராலும் திராவக நீராலும் சுத்திபண்ணியபின் தாம்பரபஸ்பம் செய்வது போலவறிக. [இ-ர்] முமுக்ஷுவானவன், சாதனங்கள் சுருதி யுக்தி அனுபவங்கள், முதலானவையெல்லாம் தேடிக்கொள்ள வேண்டும். [எ-தி] தச்சன்முதல் க்ஷவரகன்வரையிலுள்ள தொழிலாளிகள், அவரவருக்கு வேலைக்குவேண்டிய ஆயுதங்களைச் சம்பாதித்து வைத்துக் கொள்வதுபோலவறிக. [இ-ர்] முமுக்ஷு ஞானப்பியாசம் பண்ணப்போகுங்காலையில், சில சாஸ்திரம் தெரிந்த பேர்கள் இவனைப்பார்த்து, நாங்கள் முப்பது வருஷம் சாஸ்திரங்கள் படித்தும் பிரம்மத்தைக் காணோமென்று சொல்லுகிறதைக்கேட்டு மயங்காமல், குரு வாக்கி

யத்தை நம்பி நடக்கவேண்டும். [எ-தி] ஒருவன் ரத்தினம், முத்தெடுக்கிறதற்கு சமுத்திரத்தை நோக்கிப் போகும்போது, சில வலையர் இவனைப் பார்த்து, நாங்கள் எத்தனையோ கண்மாய்களில் வலையைப்போட்டு முப்பது வருஷமாய் அரித்துப் பார்த்ததில் ஒருமுத்து, ரத்னம், ஒன்றும் அகப்படவில்லையென்று சொன்னதைக் கேட்டு மயங்காமல் ரத்னவியாபாரியின் வார்த்தையைக் கேட்டு தைரியமாய்ச் சமுத்திரம் போய் ரத்னத்தை எடுக்கப் போவதுபோலவறிக. [இ-ர்] அந்தக்கரணத்திலுண்டாகிற அநேக விருத்திகளுக்குள்ளே, குருவாக்கியத்தைச் சத்தியமாய் நம்பியிருக்கிற ஒருவிருத்தியைப் பிடித்து, விசாரம்பண்ணி மற்ற விருத்திகளையெல்லாங் கொல்லவேண்டும். [எ-தி] கொலை செய்தவர்களுக்குள்ளே ஒருவனை அப்ருவராக வைத்து, விசாரித்து மற்றவர்களைத் தூக்கில் போடுவதுபோலும், விபீஷணனைப்பிடித்து மற்ற ராவணாதிகளைக்கொன்றதுபோலுமறிக. [இ-ர்]சதா அவஸ்தாத்திரய சாக்ஷியான தான் பிரம்மமாயிருக்கும்போது பிரம்மம் நானென்றடிக்கடி நினைப்பானேனென்றால்,கழுத்தில் முகமிருந்தாலும் மற்ற கை, கால், வயிறுபோல முகங் கண்ணுக்குத்தெரியாததால், கண்ணுடியைப் பார்த்தாலொழிய, சாக்ஷியாகிற முகத்தின் சுகங் கிட்டாததுபோலவறிக. [இ-ர்] ஒரு ஜீவன், பிரம்ம ஞானத்தை யடையும்பக்ஷத்தில், ஈசுவரன்முதல் எறும்பு வரையிலுள்ள சகலருந் துக்கப்பட்டு விக்கினஞ் செய்வார்கள். [எ-தி] ஒரு குடும்பத்தை யெல்லாங் காப்பாற்றிக்கொண்டு வருகிற பசு களவுபோனால், அந்தக் குடும்பம் முழுவதும் துக்கப்படுவதுபோல, அவர்களிருப்பதால், குருநாதன் ஒருவனே ஞானத்தைக் கொடுத்து இவனைக் காப்பாற்றி வைப்பதால், என்ன விக்கினம் வந்தாலும் அவைகளையெல்லாம் லக்ஷியம் செய்யாமல், குருபக்தியுடன் ஞானத்தை யடையவேண்டியதென்றறிக. [இ-ர்] முமுக்ஷுவுக்கு மோக்ஷத்தையடைவது சுலபமென்பது எப்படியெனில், அழிந்துபோவதாயிருக்கிற உடல் பொருளாவிகளைக் குருவுக்குக் கொடுக்கிறதும், தானல்லாத சரீரத்திரயங்களைத் தானல்லவென்று பார்ப்பதும், பொய்யாயிருக்கிற தேகாதி ஜகத்தைப் பொய்யென்று பார்க்கிறதும், தானாயிருக்கிற தன்னைத் தானென்று பார்க்கிறதும், தன்னுடைய ஆனந்தத்தை தானே அனுபவிக்கிறதுமாக இருப்பதால் சுலபம். [எ-தி] சாகக்கிடக்கிற சங்கடப் பசுவை, ஜடிதியில் தானம் பண்ணுகிறவனுக்கு சங்கடந்தீர்ந்து புண்ணியம் வருவது போலும், ஸ்திரீவேஷம் தானல்லவென்று தள்ளுவது பிரயாசமல்லாததுபோலும், பொய்யாயிருக்கிற சித்திரத்தைப் பொய்யென்று பார்ப்பதில் யத்தனமில்லாததுபோலும், தன் கண்ணுடியால் தன் முகத்தைப்பார்ப்பதில் பராபேக்ஷை யில்லாததுபோலும், தன் கையிலிருக்கிற அமிர்தத்தைத் தான் குடிப்பதில் பய, கம்பனாதிகளில்லாமல் தடையின்றியிலிருப்பதுபோலுமறிக. [இ-ர்] குருசாஸ்திரங்களெல்லாம் பிரம்மத்தை உபதேசஞ் செய்யுமே தவிர, இவன் அப்பியாசத்தால் ஆத்மாவை அடையவேண்டு மென்பதற்கு யுக்தி:— படுக்கையுள்வரை மாமியார், மாமனார் பெண்களைக் கொண்டுவந்து விடுவார்களேதவிர, பின் இவன் போகம்பண்ணியே புத்திரனையடையவேண்டியது போலும், தாய் சோற்றைப் பிசைந்தூட்டுவாளே தவிர, குழந்தையே அதை விழுங்கிப் பசியைத் தீர்த்துக்கொள்வது போலுமறிக. [இ-ர்] இன்னும், மாயை இந்திரஜாலம்போலே பொய்யாயிருப்பதால்,

பொய்யைப் பொய்யென்று பார்த்தால், அது போம். அப்படிப் பாராமலிருக்கிற குற்றம் இவன் பேரிலல்லாமல் அதின் பேரிலில்லே. ஆகையால் நான் சிதாகாசனென்று நன்ருய் விழித்தால், மாயை மலடிமகன்போல காணுமற்போம். [இ-ர்] முமுக்ஷுவாகிய உனக்கு, தேகேந்திரியாதிகளிடத்தில் எப்போதும் அருவருப்பே உண்டாகக்கடவது. எதுபோல வென்ருல், மலத்தினிடத்திலும் செத்தபாம்பினிடத்திலும் அருவருப்புண்டாவது போல வறிக. [இ-ர்] தொழில் செய்யும்போது அந்தந்த இந்திரியங்களுடன் அத்தியாசப் படாமல், சாக்ஷி நானென்று சாவதானமாயிருக்கவேண்டு மென்பதற்கு, சுருதி யுக்தி அனுபவமேதென்ருல்:—துஷ்டமாந்தடைகள் மூன்றுந் தொடராமல் சொருபஞான, நிஷ் டனுயிருப்பாயாகில் என்பதே சுருதி; ராத்திரி திருடர்பயமுள்ள அட்டாசட்டியில் படுத் தவன் தூங்காமல் விழிப்பாயிருப்பதே யுக்தி; நமக்கு அடிக்கடி அத்தியாசம் வருவதை, குருகிருபையால் நிவர்த்திப்பதே அனுபவம். [இ-ர்] சாஸ்திரங்களுக்கு அர்த்தம் சொல்லத் தெரிந்தாலும், அனுபவமில்லாமற்போனுல் பிரயோசனமில்லே. விவேகிக்குச் சாஸ்தி ரார்த்தம் தெரியாமற்போனுலும் யுக்தியினுல் அனுபவம் கிடைக்கும். [எ-தி] ஜலம் தூக்கப் பலமுள்ளவனுயிருந்தாலும், யுக்தியாய்ச் சமையல்செய்யத் தெரியாதவனைப் போலும், பலவீனனுயிருந்தாலும் யுக்தியோடே சமையல்பண்ணத் தெரிந்தவனைத்போலும், மாணியன்றியில் காமசாஸ்திரம் தெரிந்தவனும், அச்சாஸ்திரம் தெரியாமற்போனுலும் மாணியுள்ளவனுக்குப் போகமுஞ் சுகமும் புத்திரனுமுண்டாவதுபோலும், மற்றவன் ஒரு பிரயோசனமுமில்லாமற் போவதுபோலும் அறிக. [இ-ர்] எவ்வளவு விஷயாசை யிருந் தாலும், குடும்பத்தைவிட்டுக் குருவே கதியென்றிருந்தால், அவனுக்கு ஆசையெல்லாம் போய் ஞானம் வரும். [எ-தி] வாழைமரத்தைக் கிழித்து உலர்த்தி, அடுப்பிலேவைத்து வெந்நீர் காய்ச்சுகிறதுபோலவறிக. [இ-ர்] சாகக்கிடக்கிற பசுவையாகிலும், பார்ப்பா னுக்குத் தானங்கொடுத்தால் புண்ணியங் கிடைப்பதுபோல, அழிந்துபோகிற உடல் பொருளாவியை ஆசானுக்குத் தத்தஞ்செய்தால், அழியாத பேரானந்தம் இப்போதே கிட்டுமென்றறிக. [இ-ர்] உலகத்தில் குழந்தை, மகாராஜா, ஞானி மூன்றுபேர்கள்தான் சுகிகளென்றும், மற்றவர்கள் யாவரும் துக்கிகளென்றும் சுருதி சொல்வதால், முமுக்ஷு வாகிய நாம் யாராகலாமென்ருல், குருமுகமாய் ஞானம்பெற்று ஞானியாக ஆகவேண் டுமேயல்லாமல், மற்றவர்கள் ஆவது அசாத்தியமாயும், சம்சாரகாரணமான அஞ்ஞானம் நிவர்த்தியாவதற்கு இடமில்லாமலுமிருப்பதால் அவைகளை இச்சிக்கக்கூடாது. [எ-தி] பாம்புக்குட்டிக்கு வெளிச்சம் வேண்டுமானுல், தன் தாயினிடத்திலிருக்கிற நாகரத்னத் தைப் பெறவேண்டுமேயல்லாமல், தீபம் மின்னல்களை அபேக்ஷிப்பது அசாத்தியமாயும், அப்பிரயோஜனமாயும் இருப்பதுபோலவறிக. [இ-ர்] பிரம்மானுபவம் தனக்கு வராதிருந் தாலும், நான் பிரம்மமென்று துணிவாய்ச் சொல்வதால் அகங்காரிக்குப் பயமுண்டாகும். [எ-தி] ராவணன் அங்கதனைப்பார்த்து அனுமாரெங்கேயென்று கேட்டதற்கு, உன் பிள்ளையினுடைய அஸ்திரத்தாற் கட்டிவிடப்பட்டானென்ற சேதியை வானரர்கள் கேட்டு அடித்து, அவனை விரட்டிவிட்டார்களென்று சொன்னதால் அவனுக்குப் பயமுண்டானது

போலவறிக. [இ-ர்] முமுக்ஷுவானவன், குருவினிடத்திலும் பிரம்மத்தினிடத்திலும் வைத்திருக்கிற பக்திமாருமல், மேல்மேலும் விருத்தியாக வேண்டுமென்று பரமகுருநாதனைப் பிரார்த்திக்கவேண்டியது. இப்போது நமக்கு உண்மையாயும், அழிவற்றதாயும், ஆனந்தமாயும், சதா பிரகாசமாயும் விளங்குகிறது இந்த தத்துவஞானமா? அல்லது மற்ற மாயையைச் சேர்ந்ததாயிருக்கிற துவித விஷயவிவகாரங்களாவென்பதை, தனித்திருந்து யோசித்துப்பார்த்து, எதில் சுகவிசேஷ மிருக்கிறதோ அதைக் கிரகிக்கவேண்டியது: [எ-தி] மிட்டாய்க்கடைகளில் போனவன், எந்தக் கடையிலிருக்கிற மிட்டாய் வாய்க்கு ருசியாயும், மனசுக்கு ரம்மியமாயுமிருக்கிறதோ, அதைக் கிரகிப்பதும், மற்றதைத் தள்ளுவதும் அனுபவமாயிருப்பதால், புத்திசாலியாயும் விவேகியாயுமிருக்கிற உனக்குச் சொல்லவேண்டியதென்ன இருக்கிறது? ஆகையால் நாமார்? இந்த ஜகத்தெப்படி யுண்டாச்சுது? இதை உண்டுபண்ணுகிறவன் யார்? இதற்கெல்லாம் அதிஷ்டானமா யிருக்கிற வஸ்துவெது? என்று விசாரித்து நானென்பது பஞ்சகோசமல்ல. அவைகள் என் வீடென்பதுபோல என்னுடைய தேகம், என்னுடைய மனசு, என்னுடைய அறியாமையென்று, தனக்கு வேருய்ப்போவதாலும், அறிவாகிய தான், அவைகள்போல் என்னுடையதென்று போகாமல் எப்போதும் நானென்பதாகவே யிருப்பதால் அறிவே நானென்றறியத்தக்கது. இந்த ஜகமெப்படி யுண்டாச்சுதென்ருல்,— தன்னையறியாததால், சொப்பனம்போலத் தோற்றி ஞானமாகிற விழிப்பில் பொய்யாய்ப்போவதால், இதைச் சத்தியமென்றறியாமல், பொய்யாய்த் தோற்றுகிறதென் றறியத்தக்கது. இஜ்ஜகத்தை யுண்டுபண்ணின கர்த்தா, மனசு தானென்பதற்கு யுக்தி:— சொப்பனத்திற்கண்ட ஜகத்தை மனசே கற்பிக்கிறதுபோல அறியத்தக்கது. இஜ்ஜகத்துக்காதாரம் தான்தானென்பதற்கு யுக்தி:— அலையுண்டாவதற்கு சமுத்திரஜலமே காரணமாயிருக்கிறதுபோலவறிக. ஐயா, சிஷ்யனுடைய நன்முயற்சினுலேயே ஞானம் வரவேண்டுமென்று சொன்னீர்களே, அப்படி அத்தியந்தம் மந்தாதிகாரியாயிருந்து, தன்னுடைய நன்முயற்சியால், யார் ஞானத்தை யடைந்தார்களென்று கேட்பாயாகில்,— வாசிட்டத்தில் காதிமுனி யென்பவர், பிரம்மசரிய ஆசிரமத்திலிருந்து, சம்சாரத்தில் விரக்தியடைந்தவராய் ஏகாங்கியாய் ஆரண்ணியத்துக்குப் புறப்பட்டுப்போய், ஒரு ஆசிரமத்தை யுண்டுபண்ணிக்கொண்டு, கொஞ்சவேளை பிரம்மசரிய ஆசிரமத்துக்கு விதிக்கப்பட்ட அனுஷ்டானங்களைச் செய்துகொண்டு வரும்போது, அவருக்கு இந்தச் சகலபிரபஞ்சத்தையும் உண்டுபண்ணுகிற, மாயையினுடைய சொரூபத்தைப் பார்க்கவேண்டுமென்கிற, இச்சையுண்டாய், ஒரு தடாகஜலத்தில் கழுத்து வரை இறங்கி, மாயைக்கு அதிபதியான மகாவிஷ்ணுவை உத்தேசித்து, பத்துமாதம் வரை ஆசனம்பண்ணுகிற தீர்த்தத்தைத்தவிர, வேறே அன்னுகார நித்திரையில்லாமல் தபசுபண்ணிக்கொண்டு வரும்போது, மகாவிஷ்ணு சங்குசக்ர கதாபாணியாய், அவருக்கு முன் ஆவிர்ப்பவித்து, ஓ காதிமகரிஷியே! உம்முடைய தபசினுல் நான் நிரம்பசந்தோஷத்தை யடைந்தேன். உமக்கு வேண்டியதைக் கேட்டுக்கொள்ளுமென்று சொன்னவுடன், அவர் எனக்கு, உம்முடைய மாயையின் சித்திரவிசித்திர சாமர்த்தியத்தைப்

பார்க்கவேண்டுமென்று கேட்டவுடன், அந்தப்பகவானுன மகாவிஷ்ணுவும் அப்படியே காண்பிக்கிறோம். நீரதைக் கண்டு மயங்காமல் பார்க்கக்கடவீரென்று சொல்லிவிட்டு, அந்தர்த்தானமாய்ப் போனபின், இந்தக் காதிமகரிஷி தண்ணீரிலிருந்து எழுந்திருந்து, ஆசிரமத்துக்குவந்து கொஞ்சகாலம் தபசு பண்ணிக்கொண்டிருக்கும்போது, ஒரு தினத்தில் தடாகத்தில் ஸ்நானத்துக்குத் தண்ணீரில் முழுகினமாத்திரத்தில், இந்தத் தேகப்பிரக்ஞை மறந்து, கிரகத்தில் கிரகஸ்தாசிரமத்தில், தாய் மனைவி முதலானவர்களோடே வசித்துக் கொண்டிருக்கும்போது, தனக்குப் பேதியெடுத்துச் சாவுற்றதுபோலும், அவர்களெல்லாம் அழுகிறதுபோலும், தன்னை அவர்கள் மயானத்திற்கொண்டுபோய் வைத்துத் தகனம் பண்ணினபின், ஹூணதேசத்தில் பறைச்சேரியில் பறையன் வயிற்றில் தான் ஜனித்ததாகவும். அப்போது தனக்குக் கடைஞ்சனென்கிற பெயர் வைக்கப்பட்டதாகவும், அந்தக் குலத்தில் விருத்தியாய், ஒரு பறைச்சியை விவாஹஞ்செய்து, அவளோடே வனாந்தரங்களிலெல்லாம் யதேச்சையாய்ச் சம்போகம் பண்ணிக்கொண்டு. யதேஷ்டமாய்ப் பிள்ளைகளையும் பெற்று, கொஞ்சவேளை வசித்துக்கொண்டிருக்கும்போது, க்ஷாமகாலமுண்டாய்ச் சோற்றுக்கில்லாமல் பெண்சாதி பிள்ளைகளெல்லாம் இறந்துபோனதுபோலும், தானும் சில பறையர்களும், அந்தத் தேசத்திலிருந்து வெளியேறிக் கீரதேசத்துக்குப் பிழைக்கப்போனதுபோலும், அச்சமயத்தில் அந்தத் தேசத்திலரசன் பிள்ளையில்லாமல் இறந்துபோய்விட்டதால், பட்டத்துயானை கையில் மாலையைக் கொடுத்து வாத்திய கோஷங்களுடனே மந்திரி முதலானவர்கள் பின்னே போகும்போது, அந்த யானை அந்த மாலையை இந்தக் கடைஞ்சனுடைய கழுத்திற் போட்டமாத்திரத்தில், சகலருமிவனை மகாராஜாவென்று அலங்காரஞ்செய்து, யானையின்பேரில் வைத்துப் பட்டணப்பிரவேசஞ் செய்து, சிம்மாசனத்திற் கொண்டுபோய் வைத்துப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்து, கவல மகாராஜனென்று பேருங்கொடுத்து எட்டுவருஷம்வரையில் ராச்சியபரிபாலனம் பண்ணிக்கொண்டு, அந்த ராஜஸ்திரீகளுடைய போகங்களைப் புசித்துக்கொண்டுவருங்காலத்தில் ஒருநாள் ராத்திரியிலவனுக்குப் பழைய பறைய (கடைஞ்ச) வாசனை யுண்டாய் ராஜ வேஷத்தைவிட்டு, கரித்துணி முதலான பறையவேஷத்தை யெடுத்துக்கொண்டு, அரண்மனைக்கு வெளியில்வந்து உலாத்திக்கொண்டு சஞ்சரிக்கும்போது, தெய்வகதியாய் இவனுடைய சிநேகிதர்களான பழைய பறையர்கள் வந்து இவனைக் கண்டு, அடே கடைஞ்சா! இத்தனைநாள் எங்களை விட்டுவிட்டு நீ யெங்கே போயிருந்தாய் என்று இப்படியெல்லாம் பேசிக்கொண் டிருக்கும்போது, அத்தப்புரத்திலிருக்கிற ராஜஸ்திரீகள் மேடையின்பேரிலிருந்து பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்போது, இவன் அப்பறையர்களுக்கெல்லாம், நான் தேசாந்தரம் போயிருந்தேன், இப்போதுதான் இவ்விடத்துக்கு வந்துசேர்ந்தேன். நீங்களிருக்கிற இடத்துக்கு நாளையதினம் வருகிறேனென்று சொல்லிச் சமாதானம்பண்ணி அவர்களை அனுப்பிவைத்துவிட்டு அரண்மனைக்குள் நுழைகிறதற்கு முன்னமே, ராஜஸ்திரீகள் இவன் பறையனென்று சந்தேகமன்றியில் நன்ருய்த் தெரிந்துவிட்டதால், மந்திரி முதலான பிராம்மணர்களை வரவழைத்து, இந்தச் சங்கதியைத் தெரிவித்து, சகலரும் பறையனென்று தெரிந்தபின், இவன் வழக்கம்போல் சிம்மா

சனத்தில் உட்கார்ந்திருக்கும்போது, வழியிற்கிடக்கிற புருஷனுக்கு வித்தையும் பணமும் பந்துக்களுமில்லாமல், சாகக்கிடக்கிறவனேடே ஒருவரும் பேசாமல் எப்படிப்போவார் களோ, அப்படி இவனேடேயும் ஒருவரும் பேசாமல், எல்லோருங்கூடி எட்டு வருஷமாய் இந்த நீசனேடே சகவாசம் அறியாமற் பண்ணிப்போட்டோமே! க்ஷணகாலம் நீசனுடைய சகவாசஞ் செய்தவர்களுக்கு, அந்தப் பாபம் போகிறதற்காகத் தர்மசாஸ்திரத்தில் வெகு விதமான பிராயச்சித்தம் பண்ணிக்கொள்ளச் சொல்லியிருக்கிறதே! இப்போது நமக்கு வந்திருக்கிற பாபங்களுக்கு எல்லோரும் மரணமாய்ப்போகிறதே சர்வப்பிராயச்சித்த மென்று நிச்சயித்து, அங்கங்கே அக்கினியை வளர்த்து, அதிலெல்லோரும் விழுந்து மடிவதைக்கண்ட அந்த அரசனும், அடடா! இது என்னகஷ்டம் வந்துவிட்டது? நாமொருவன் இப்படி ராஜாவாயிருக்கப்போயல்லவோ, இந்தனேகோடி ஜனங்களுக்கும் மரணம் வந்துவிட்டது? இவ்வளவுக்கும் நிமித்தகாரணம் நாமல்லவாவென்று நினைத்து விசனித்து, இனி இந்த தேகத்தை வைத்திருப்பதில் என்ன சுகமிருக்கிறது? என்று சரீரத்தை வெறுத்து, தானும் அத்தீயில் குபீரென்று விழுகிறதுபோலக் கண்டமாத்திரத்தில், ஜலத்தில் முழுகிக் கொண்டிருக்கிற காதி மகாரிஷியென்கிற பிரக்ஞையானது உண்டாகி, அந்தத்தீர்த்தத்தை விட்டுக் கரையேறி, ஆசிரமத்துக்கு வந்து, இரண்டு முகூர்த்தத்துக்குள் அனேக வருஷங் களுடைய சங்கதிகளைக் கண்டோமல்லவா! இது மிகுந்த அதிசயமாயிருக்கிறதென்றும், மகாவிஷ்ணுவானவர், தன் மாயையைக் காண்பிக்கிறேமென்று சொன்ன பிரகாரம் சொப் பனம்போலக் காண்பித்திருக்கிறரென்று நிச்சயித்து, சில காலமானபின், ஒருநாள் ஒரு அதிதியான பிராம்மணன் இவருடைய ஆசிரமத்துக்கு வந்ததில், இவர் அவருக்குக் காய் கனிகளைக் கொடுத்துப் போசனஞ் செய்துவைத்து, சாயங்காலத்தி லிருவருஞ் சந்தியா வந்தன ஜபங்களைச் செய்துவிட்டு, இருவரும் பேசிக்கொண்டு வரும்போது, இவர் அவரைப் பார்த்து உம்முடைய சரீரம் நிரம்ப இளைத்துப்போயிருக்கிறதே, அதற்கென்னகாரணம் என்று கேட்கும்போது, நான் அநேக தேசங்களெல்லாம் யாத்திரை செய்துகொண்டு வரும்போது, கீரதேசத்துக்கு வந்தவுடன் அவ்விடத்திலுள்ள பிராம்மணர்களெல்லாம், என்னை அதிதியென்று விசுவாசமாய் இரண்டு மாசம்வரை, அன்னபானுதிகளைக்கொடுத்துப் பூசித்துவரும்போது, அங்கங்கே மலைமலையாய்ச் சாம்பல் குவிந்திருப்பதைக்கண்டு, நான் அவர்களைப்பார்த்து இதுவென்ன காரணமென்று கேட்டவுடன், அவர்கள் இந்த ராச்சி யத்துக்கு ராஜாவாக, ஒரு பறையன் எட்டு வருஷம்வரை ராச்சியபரிபாலனம் பண்ணிவந்த பின், அவன் பறையனென்றறிந்து அந்தப் பாபத்துக்காக சகலர்களும் அக்கினியில் விழுந்து இப்படிப் பஸ்பமாய்ப் போனுர்களென்று, சொன்னதைக்கேட்ட நானும், அடடா! நீசன் ராச்சியபாரம்பண்ணின ராச்சியத்தில், இரண்டுமாசம் வசித்தபாபம் நம்மை வந்து பிடித்துக்கொண்டதே யென்று, பயந்து, அந்தத் தேசத்தைவிட்டுப் புறப்பட்டு. பிரயா கைக்கு வந்துசேர்ந்து, கங்கா யமுனு சங்கமத்தில் ஸ்நானஞ்செய்து, சந்திராயண விரதத்தை யனுஷ்டித்ததால், என் தேகமிப்படி இளைத்துப் போய்விட்டதென்று, அதிதி சொன்ன வார்த்தையைக் கேட்ட காதிமகரிஷிக்கு மிகுந்த ஆச்சரியமுண்டாய், அந்த அதிதியை அனுப்புவித்துவிட்டு. இவர் சொன்னதெல்லாம் நம்முடைய அனுபவத்தில்

கண்டதாகவே யிருக்கிறது. இவைகளைப் பிரத்தியக்ஷமாய்ப் பார்க்கவேண்டுமென்று புறப்பட்டு ஹூணதேசத்துக்குப்போய், தான் கடைஞ்சனாய்ப் பிறந்த பறைச்சேரி முதலானவைகளைக் கண்டு, கீரதேசத்திலும் போய் அவிடத்தில் தான் நடந்தபடியெல்லாம் இருப்பதைக் கண்டபின் விஷ்ணுவைத் தியானித்து அவர் ஆவிர்ப்பவித்தவுடன், நான் ஜலத்தில் நாலுநாழிகைக்குள் கண்டதெல்லாம் நிஜமாயிருக்க காரணமென்ன என்றால், சகல ஜகத்தும் தன் சொப்பனம்போலக் கற்பனையென்று சொன்னதிலும் நம்பாமல். திரும்ப இரண்டுதடவை முன்போலவே அலைந்து, அவைகளைப் பார்த்துவந்து, மறுபடி விஷ்ணுவைப் பார்த்து, எனக்குச் சொப்பனம்போலப் பொய்யாய்க்காணாமல் போகவில்லையே அங்கங்கே அதது சத்தியமாயிருக்கிறதே என்று கேட்டதற்கு, விஷ்ணு ஒரு குழந்தை விளையாடுகிற விளையாட்டையே விளையாடுவது, அநேக இடங்களிலிருக்கிற அநேக குழந்தைகளும் அந்தப்படி விளையாடுவதுபோல, நீ கண்ட சொப்பனம்போல அந்த ஜீவர்களும் அப்படிக் கண்டிருக்கிறார்களென்று சொன்னதிலும், சந்தேகம் தீராமலிருப்பதைப் பார்த்து, விஷ்ணுவானவர் நான் பிரம்மமென்று இடைவிடாமல் தியானித்து வந்தால், பிரம்மஞானம் வருமென்றனுக்கிரகித்துவிட்டுப்போனபின், காதியும் பத்துவருஷம் வரை, நான் பிரம்மமென்று தியானித்துவந்தபின் சாக்ஷாத்கார ஞானமுண்டாய், ஜீவன் முக்தராயானாரென்று சொல்லியிருக்கிற கதையை அறிந்து, நீயும் எவ்வளவு மந்தபுத்தியோடே கூடியிருந்தாலும் சிரத்தையோடே பிரம்மாப்பியாசம் செய்துவந்தனையேயானால், ஜீவன்முக்தனாகப் பவிப்பாய். இதில் சந்தேகமில்லை. சத்தியம்.

172-வது தரங்கம்.

கர்மகுருவுக்கும், ஞானகுருவுக்கும் கைம்மாறு கொடுக்கிறதின் தன்மையறிக:-

கர்மகாண்டத்தை உபதேசிக்கிற குருவுக்கும், தத்துவ ஞானத்தை உபதேசிக்கிற சற்குருவுக்கும், உடல் பொருள் ஆவிகளைக் கொடுக்கும்படி வேதம் விதித்திருந்தாலும், அப்படிக் கொடுக்கிற இருவர்களுடைய மனசுக்கு அப்பிரியமும், பிரியமுமுண்டாகும். [எ-தி] காட்டில் கள்ளன் கையிலகப்பட்டுக் கொண்டபோது, தன் கையிலிருக்கிற சொத்துக்களை அவனுக்குக் கொடுத்துத் தன் பிராணனைத் தப்புவித்து வருகிறவன்போலும், நாகரத்தினத்தைக் கொடுக்கிறவனிடத்தில், தன் கையிலிருக்கிற செல்லாக் காசையும், பீதாம்பரங் கொடுக்கிறவனிடத்தில் பித்தல் துணியைக் கொடுக்கிறவன்போலும், மீனாக்ஷி சன்னிதியில் தெரிசனத்துக்கு நுழைகிறவளை, அங்கே நிற்கிற ஜனங்கள் மேலே இடிப்பதாலுண்டான துக்கம்போலும், படுக்கை அறைக்குள் போனவளைப் பர்த்தா போகிப்பதாலுண்டாகிற சுகம்போலுமிருக்குமென்றறிக. ஐயா, கர்மங்களையும் மந்திரதந்திரங்களையும் மற்றத்துவித வித்தைகளையும் உபதேசிக்கிற குருக்கள் அநேகர்களாயிருப்பார்களென்றும், கடைசியில் அந்தந்தக் குரு சிஷ்யர்களிருவரும் மனஸ்தாபப்பட்டுக்கொண்டு, சங்கடப்படுவார்களென்றும், அந்தந்தக் குருக்களுக்கு உடல்பொருளாவிகளைக் கொடுக்கும்போதும் கள்ளர்களுடைய கையில் சொத்தைப் பறிகொடுக்கிறவன்போலக் கொடுப்பார்களென்றும்,

முமுக்ஷுவான சீடன் இதற்கெதிர்மறையான ஞானசற்குருவை யடைந்து, அவர் கிருபை யால் தத்துவஞானத்தைப் பெற்று, அவருக்கு உடல்பொருளாவிகளைக் கைம்மாருய்க் கொடுக்தம்போது சந்தோஷமாய்க் கொடுப்பனென்றுஞ் சொன்னீர்களே, அதற்குச் சுருதி யுக்தி அனுபவங்களென்னவென்ருல், சொல்லுகிருேம் கேள்:— கர்மகாண்ட சுருதியிலேயே, ஒரு புருஷன் சோமயாக முதலான எக்ஞத்துக்கு ஆரம்பிக்கும்போதே, ஒரு வியாபாரத் துக்குப் போகிறவன் துப்பனுன தரகனைப் பிடித்துக்கொண்டு, அவனுக்குத் துப்புக்கூலி இன்னது கொடுக்கிறதென்று பேசியபின், அந்தத் தரகன் அந்தந்த வியாபாரிகளிடத்திற் போய் விலைதீர்த்து வாங்கிக் கொடுப்பதுபோல, முதலில் சோமப்பிரவாகனென்ற தரகனை நேமித்து, அவனும் தனக்கு தக்ஷிணை இன்னது கொடுக்கிறதென்று பேசிக்கொண்டு, அதன்பின் அத்துவரி முதலான ரித்விக்குகளைத் தீர்மானிக்கும்போது, அவர்களும் எங்களுக்கென்ன தெக்ஷிணை கொடுப்பார்களென்று கேட்டவுடன், அந்தச் சோமப்பிரவாக னும் இவ்வளவு தெக்ஷிணை வாங்கிக் கொடுக்கிறேனென்று சொன்னபின், அந்த யாகத்தை அவர்களெல்லாருஞ்சேர்ந்து நடப்பித்து; அந்ததெக்ஷிணைகளை வாங்கிக்கொண்டுபோவதும் மற்ருெரு யாகஞ்செய்ய ஆரம்பித்தால் அதற்கு வேறே ரித்விக்குகளும் நேமிக்கவேண்டிய தாயும், அவர்களுக்கும் வேறேவேறே தெக்ஷிணை கொடுக்கவேண்டியதாயுமிருப்பது எது போலவென்ருல், ஒரு பத்திரத்துக்குப் பணம் வரவேண்டியதற்காக மவுண்டுத் தலைகளும், வக்கீலுக்குப் பத்திரந்தோறும் பீசுருபாய் வேறு வேருய்க் கொடுப்பதும், சாக்ஷிப் படிகளும் வேறுவேருய்க் கட்டுவதும், வாரண்டுப் படி முதலானதும் வேறு வேருய்க் கட்டவேண்டி யிருப்பதுபோல, விருப்பதால், கர்ம குருக்களிடத்தில் சகவாசம் பண்ணும்போதும், குரு தெக்ஷிணை கொடுக்கும்போதும், இவன் நிரம்பக் கொடுத்துவிட்டதாக நினைத்து விசனப் படுவதும், அவர் தெக்ஷிணை போதாதென்று விசனப்படுகிறதும் அனுபவமாயிருக்கிறது. சற்குருவினிடத்தில், சற்சிஷ்யன் போய்ச் சேர்ந்ததுமுதல் நாளுக்கு நாள் சுக்கிலபக்ஷத்துச் சந்திரன், தினந்தோறும் விருத்தியாவதுபோல இவர்களுடைய பிரீதியும் விருத்தியாய், அழியாத மோக்ஷபலத்தை அப்போதே கொடுப்பதால், சிஷ்யன் கொடுக்கிற உடல்பொரு ளாவிகள் அனுருத ஜடதுக்கமாயிருப்பதால் இருவர்களுக்கும் கொடுத்தோமென்கிற அகம் பாவமும், பெற்றது போதாதென்கிற பேராசையுமில்லாததால் ஞானகுருவுக்கும் சற்சிஷ்ய னுக்கும் சதா ஆனந்தமே விருத்திக்குமென் றறியத்தக்கது,

173-வது தரங்கம்.

பிரம்மநிச்சயம் திடப்படாததற்கு இரண்டு தோஷமும், அதன் நிவர்த்தியுமறிக:—

குரு சன்னிதியில் சிரவணம்பண்ணி தேகாதிகள் நாமல்ல, ஜெகத்து சத்தியமல்ல, நான் பிரம்மமென்று தெரிந்தாலும், அந்த நிச்சயம் திடப்படாம லிருப்பதற்கு இரண்டு தோஷமுண்டு. அதாவது, சமுசயமென்றும் அநேகாக்கிரமென்றும் இருவகை யிருக்கிறது. இதில் சமுசயமாவது:- சகுணந்தான் சத்தியமோ, நிர்க்குணந்தான் சத்தியமோ, விபூதி ருத்திராக்ஷதாரணமோ, நித்தியம் சுவாமி தெரிசனமோ, கீதாத்திரய பாராயணமோ, பிரம்ம

லோகத்துக்குப் போய் பிரம்மாவினிடத்திற் கேட்கிறதோ, நாம் பிரம்மமாவோமோ, ஆக மாட்டோமோவென்ற இதுமுதலானவைகள்தான் சம்சயம். இந்தச் சமுசயம் நிவர்த்தி யாவதற்கு, மேலான சுருதிகளுடைய தாற்பரியத்தை ஆலோசிப்பதும், அதற்கனுகூல மான சொப்பன திருஷ்டாந்த யுக்திகளை ஆலோசிப்பதுமான மனனமே செய்யத்தக்கது. இனி அநேகாக்கிரமாவது:— இன்னஞ் சாஸ்திர விற்பத்திகளைச் சாதிக்கவேண்டுமென்றும், வந்த ஜனங்களுடைய குடும்ப யோகக்ஷேமங்களை விசாரித்து, அவைகளுக்கு ஒரு சாத கங்கள் செய்ய வேண்டுமென்றும், தன்னுடைய தேகரக்ஷணைக்குச் சாதகஞ் செய்ய வேண்டுமென்றும், தான் முந்திப் பழகிவந்த பாராயணங்களை விட்டால் நேமந்தப்பிப் போமென்றும், அவைகள் மறவாமலிருக்கவேண்டுமென்றும், எழுகின்ற இவை முதலான விருத்திகளே அநேகாக்கிரமாம். இதற்கு நிவர்த்தியாவது:—ஏகாக்கிர சித்தத்துடன், விஜாதீயவிருத்தி திரஸ்காரபூர்வமாய், சுஜாதீயவிருத்திப் பிரவாக ரூபமான, தியானமே செய்யத்தக்கது. [எ-தி] ஒரு இடத்திலிருக்கிற எஜமானனுக்கு, அங்கே நடத்துகிற சிலவுகள் சரியானதென்று தெரிந்தாலும், யாருமிதில் சௌரியம் செய்கிறார்களோவென்ற சம்சயமும், அநேகவிதமாய் வீண் சிலவுகள் ஆய்விடுகிறதோவென்ற அநேகாக்கிரமும் வந்தால், அதற்கு நிவர்த்தி யென்னவென்றால்:— மனுஷியர்களிடத்தில் கொடுத்த ரூபாயையும், சாமான்களையும் ஒத்துப்பார்த்துக் கணக்குச் சரிபண்ணுகிறதும், ஒருமுகமாய் அவசியம் செய்யவேண்டிய காரியங்கள் இவ்வளவுதானென்று நிச்சயித்து, பலவிதமாய்ச் செய்ய வேண்டுமென்று வருகிற விருத்திகளைத் தடுக்கிறதும், உபாயமாயிருக்கிறதுபோலும்; தன் ஸ்திரீ பதிவிரதையென்று நம்பிக்கையிருந்தாலும், அவள் நம்மை அறியாமல் வியபிசாரம் பண்ணுவாளோவென்ற சமுசயமும், பிறந்தவீட்டுக் கலியாணம் முதலானவைகளுக்குப் போகும்போது வீட்டிலிருந்த சாமான்களைச் சிறுவாடுவிற்று ரூபாய் கொண்டுபோனதையே, பிறந்த வீட்டில் நகைசெய்து கொடுத்தார்களென்று வந்து சொல்லும்போது, வருகிற அநேகாக்கிரமும் நிவர்த்தியாகவேண்டியதற்கு, அவளையும் வீட்டிலுள்ள சாமான்களையும் பந்தோபஸ்துசெய்து, அவைகளை நிவர்த்திபண்ணிக்கொள்வது போலவறிக. [இ-ர்] ஞானத் தில் கொஞ்சம் சந்தேகாதிகளிருந்தாலும் அவைகள் அதைக் கெடுத்துவிடும். [எ-தி] கண்ணுடியிலும் குளத்து ஜலத்திலும் விட்ட எண்ணை படர்ந்து அவைகளைக் கெடுப்பது போலும், கடன் வாங்கினதில் கொஞ்சம் மிச்சமிருந்தாலும், வட்டியேறுவதுபோலும், தீயணைத்தபிறகு கொஞ்சம் மிச்சமிருந்தாலும் மறுபடி பிடித்துக்கொள்வதுபோலும், சத்துருக்களில் ஒருவன் மிச்சமாய்விட்டாலும் அவன் விருத்தியாய் இவனைக் கெடுப்பது போலுமறிக. ஐயா, பிரம்ம நிச்சயம் அப்பியாசிக்குத் திடப்படாம லிருக்கிறதற்கு, அநேக விதமான தோஷங்களிருக்கும்போது, சமுசயத்தையும் அநேகாக்கிரத்தையும் காரண மாகச் சொன்ன, காரணமென்ன? என்று கேட்பாயாகில், அதற்குத்தரஞ் சொல்லுகிறோம் கேள்:— நீ சொன்னபடி பிரம்மநிச்சயம் பண்ணுவதற்குத் தடையாக, விஷயா சக்திகளும், தேகவாசனை லோகவாசனை சாஸ்திரவாசனைகளும், மூடசங்கதிகளும், பகிர்முகதிருஷ்டியும் இது முதலானவைகளிருந்தாலும், அவைகளையெல்லாந் தாண்டி அந்தர்முகானுசந்தானம்

பண்ணுகிற, மேலான அதிகாரிக்கு, சொரூப நிச்சயம் திடப்படாமலிருப்பதால், அதற்காகச் சுருதி யுக்தி அனுபவப் பிரமாணங்களைக்கொண்டு, தனக்கு வந்திருக்கிற பிரமாணகத சமுசயங்களையும், பிரமேயகத சமுசயங்களையும், பிரத்தியகாத்மகத சமுசயங்களையும் மனனத்தால் நிவர்த்திக்க வேண்டும். அநேகாக்கிரமாவது, சாவதானக் குறைவினாலும், மனோநிக்கிரகம், இந்திரியநிக்கிரகங்களுடைய அபாவத்தினாலும், உண்டாவதால், அதற்காக ஏகாந்தத்திலிருந்து சாவதானமாகப் பிரமத்தியானம் பண்ணவேண்டியதென்றறிக.

174-வது தரங்கம்

தன் குற்றத்தைத் தானே பார்த்து நிவர்த்திக்கத் தக்கது:—

தன் குற்றத்தை தான் பார்த்து நிவர்த்தித்துக்கொண்டால்தான் சுகம், பிறர் பார்த்துச் சொல்வதால் துக்கமும் அவமானமும் வரும். [எ-தி] தன் யோனியிலிருக்கிற ரோமங்களைத் தான்பார்த்துப் பிடுங்கிக்கொண்டால் சுகமாயும் நிர்ப்பயமாயுமிருப்பதும், பிறர் பார்த்துப் பிடுங்கவந்தால் வலியும் பயமும் வெட்கமும் வருவதுபோலவறிக. முமுக்ஷு, முன் பிறரிடத்திலிருக்கிற தோஷத்தை கூர்மையாய் எப்படிப் பார்த்தானோ, அப்படி இப்போது தன்னிடத்திலிருக்கிற சித்த தோஷத்தைப் பார்த்தானேயானால் முக்தனாவன். [எ-தி] அனுமந்தாச்சாரி, முன் கண்ணாடிகளை உடைத்துக்கொண்டு வந்தவன் பின் முகத்தின் தோஷமென் றறிந்ததால், ராகத்துவேஷம் போய்ச் சுகியானதுபோலும், ஸ்தன்னியம் ஒட்டியிருப்பவள் புருஷன் கொண்டுவந்த ரவிக்கைகளைக் கிழித்துக்கொண்டு வந்திருந்தும் தன் ஸ்தன்னியத்தைப் பார்த்தபின் கோபம் போனதுபோலுமறிக. ஐயா, தன் குற்றமும் பெண்டாட்டி நாற்றமும் தெரியாதென்ற பழமொழிப்பிரகாரம் சொன்னீர்களே; அப்படித் தன்குற்றந் தனக்குத் தெரியாததற்குக் காரணமும், தன்குற்றந் தனக்குத் தெரிவதற்குக் காரணமும், அப்படி தெரியாததினால் வரப்பட்ட கெடுதியும். அப்படித் தெரிவதனால் வரப் பட்ட நன்மையும், இன்னதென்று அறிவிக்கவேண்டுமென்று கேட்பாயாகில், அதற்குத் தரம் சொல்லுகிறோம் கேள் தன் குற்றந் தனக்குத் தெரியாததற்குக் காரணமாவது:— தன் மனசுந் தானும் பேதமன்றியில், தாதாத்மிய அத்தியாசத்தை யடைந்திருப்பதால், சகல குற்றங்களுக்குக் காரணமான மனசின் குற்றம் தோற்றவில்லை. மனசு வேறே, தான் வேறே யென்று பிரித்தால் மனதினுடைய குற்றங்களெல்லாந் தெரியவரும். அந்த அத்தியாசத்தால் தன் குற்றந் தனக்குத் தெரியாமலிருப்பதால் சகல ஜீவர்களுக்கும் சகலவிதமான தேவ மனுஷ பசு பக்ஷியாதி ஸ்தாவராந்தம்வரையிலுள்ள ஜன்ம துக்கங்களும் தாபத்திரய துக்கங்களும் மரண துக்கங்களும் வந்துகொண்டே யிருக்கிறது. அபூர்வமாய் எவனோ ஒரு விவேகியானவன் மனசுக்குந் தனக்குமிருக்கிற பேதங்களை விசாரிக்கிறான். எப்படி விசாரிக்கிறானென்றால்:— நானென்பவன் சாக்கிர சொப்பன சுழுப்திகளிலும், பூத பௌஷிய வர்த்தமானகாலங்களிலுமிருப்பதால் சத்ருபன், நினைப்பு உண்டாயுண்டாயழிவதால் அசத்தென்றும்; நாம் காலத்திரயத்தையும் அறிந்துகொண்டிருப்பதால் சித்ருபன், என்மனசு அங்கே போனது இப்போது இங்கே வந்ததென்றறியப்படுவதால் அது ஜடம்;

நாம் காலத்திரயத்திலும், கைவிடப்படாதவனுனதால் ஆனந்தரூபன், நினைப்பானது மறதியோடே கூடியிருப்பதால் துக்கமென்றும்; நாம் நினைப்புக்கு முன்னும், நினைப்புக்குப் பின்னும், சகல நினைப்புகளிலும் அழியாமல் நிர்விகாரியாயிருப்பதால் கூடஸ்தன், நினைப்பு முன்னில்லாததால் பிராகாபாவமாயும், அழிந்து போவதால் பிரத்துவம்சாபாவமாயும், ஒரு நினைப்பில் ஒரு நினைப்பில்லாததால் அன்னியோன்னியா பாவமாயும், ஒரு நினைப்பை விசாரிக்கும்போது அது அசத்தாய்ப் போய்விடும். அது எப்படியென்ருல், ஒரு பிராம்மணனென்று வருகிற நினைப்பை விசாரித்தால், சரீரத்திரயங்களிலுங் காணப்படாமையால், அந்தியந்தாபாவமென்றும்; நாமெங்கும் இருப்பதால் அகண்டமென்றும், ஒரு நினைப்பில் ஒருநினைப்பில்லாததால் கண்டமென்றும்; இப்படிப் பிரித்தறிந்தவனுக்கு சகலவிதமான கர்த்துருத்துவங்களும், கர்மங்களும், வாசனைகளும், அஞ்ஞானங்களும். அதனுல் தன்னை விட வேருக உண்டுபண்ணப்பட்ட ஜீவேசுவர ஜகத்துக்களு மில்லாமற் போவதால், அந்த விவேகி என்னமாய்க் குற்றம் பிறரிடத்தில் கற்பிப்பான்? சொல்?

175-வது தரங்கம்.

ஞானம் வருவதற்கே எத்தனஞ் செய்யவேண்டும்:—

ஞானத்துக்குப் பிரயாசப்பட வேண்டுமேயல்லாமல் அஞ்ஞானத்துக்கு பிரயாசப்பட வேண்டாம், அது தானே வரும். [எ-தி] விளக்கேற்றுகிறதற்கு பிரயாசமே யல்லாமல், இருட்டு வருவதற்குப் பிரயாசமில்லாததுபோலும், வேதசாஸ்திரங்கள் பாடம்பண்ணுவது பிரயாசமேதவிர, மறக்கிறதற்குப் பிரயத்தனம் வேண்டாததுபோலும், ஒட்டுமூத்திரம் பெய்கிறவனுடைய கோமணத்திலிருக்கிற நாற்றமும் அழுக்கும் போவதற்குப் பிரயாசப்பட வேண்டுமேதவிர அஃது வருவதற்குப் பிரயத்தனம் வேண்டாததுபோலும், நித்திரை வருவதற்கு யத்தனம் வேண்டாம், விழிக்க யத்தனம் வேண்டுவதுபோலு மறிக. [இ-ர்] அஞ்ஞானம் போனுல்தான், ஜெனனமரண துன்பந் தீரும். [எ-தி] குசவனைக் கொன்ருல்தான், குடம் முதலானவை உற்பத்தியாகாததுபோலும், வேரை வெட்டினுல்தான் மரந் தழைப்பது தீருவதுபோலும், முதலைத் தீர்த்தால்தான் வட்டி தீருவதுபோலுமறிக. [இ-ர்] ஜெனன மரணத்தைத் தீர்ப்பது பிரம்மஞானமேதவிர மற்ற சகுணேபாஸ்தைகள் தீர்க்காது. [எ-தி] பசி தீருவதற்கு அன்னம் புசிக்கவேண்டுமேதவிர, சாயங்காய்ச்சின மாம்பழம், வாழைப் பழங்களை வாயில்வைத்துச் சப்பிக்கொண்டிருந்தால், பசி தீராததுபோலும், புத்திரோற்பத்தி போகத்தா லுண்டாகுமேதவிர தகுடுதத்தத்தால் உண்டாகாததுபோலுமறிக [இ-ர்] தாபத்திரயத்தால் தபிக்கப்படுகிறவன், தத்துவஞானத்தையே முக்கியமாயடையவேண்டும். [எ-தி] வீடு தீப்பட்டெரியும்போது, முக்கியமான தஸ்தவேசுகளை மட்டும் எடுக்கவேண்டுமேதவிர, வரிக்கல்லைப் பிரட்டவேண்டுவது அனுவசியம்போல, ஞானப்பியாசம் பண்ணுவதைத் தவிர, மற்ற தொழில் செய்வதெல்லாம் அனுவசியமென்றறிக. [இ-ர்] ஞானம் வருவதற்குத்தான் பிரயத்தனம் செய்ய வேண்டுமேதவிர, அஞ்ஞானம் வருவதற்குப் பிரயத்தனம் வேண்டாம். அது தானே வரும். [எ-தி] வயலிற் களைமுளைக்கிறதற்கும், வீட்டில் குப்பை

சேருகிறதற்கும், ஜலம் பள்ளத்திற் போவதற்கும், வஸ்திரத்தில் அழுக்கேறுவதற்கும், ஸ்திரீகளைக் கண்டு மயங்குவதற்கும் பிரயத்தனம் பண்ணாமல், அவைகள் நிவர்த்தியாவதற்குமட்டும் பிரயத்தனஞ் செய்ய வேண்டுவது போலவறிக. ஐயா, ஞானம் வருவதற்குப் பிரயத்தனம் செய்யவேண்டும் அஞ்ஞானம் வருவதற்குப் பிரயத்தனஞ் செய்ய வேண்டாமென்று சொன்னீர்களே, எதைக்குறித்துண்டாகிற ஞானத்துக்குப் பிரயத்தனஞ் செய்ய வேண்டும்? எந்த ஞானத்துக்குப் பிரயத்தனஞ் செய்ய வேண்டாம் என்று கேட்பாயாகில், அதற்குத்தரம் சொல்லுகிறோம் கேள்:— நீ கேட்பது பாமரனைத் குறித்தா, அல்லது கர்மியைக்குறித்தா, அல்லது பக்தனைக் குறித்தா, அல்லது யோகியைக் குறித்தா, அல்லது முமுக்ஷுவைக் குறித்தா, அல்லது முக்தனைக் குறித்தா? சொல்லென்று சொல்லும்போது; சீடன், எல்லோருக்கும் இன்ன இன்ன ஞானம் வரவேண்டுமென்பதையும், அந்தந்த ஞானங்களை மறப்பதால் அவரவர்களுக்கு வருகிற கெடுதியையும், தாங்களே சொல்ல வேண்டுமென்று சொல்வாயாகில்,—பாமரனுக்கு உழவாதி தொழில்களுடைய ஞானத்துக்கு, சாதனமான வித்தைகளை அப்பியாசிப்பதிலும், புத்திரமித்திர களத்திராதிகளைக் காப்பாற்றுவதிலும் ஞானமுள்ளவனுயிருக்கவேண்டும், அதில் மறதியை யடைந்தவன் சும்பனுயும் இகசுகத்தை யிழந்தவனுயுமாவன்; கர்மி உசிதமான வேதோக்தகர்மங்களை, ஞானத்தோடே செய்யாவிடில், புண்ணியத்தையு மிழந்து பாபியாய்ப் போவன்; பக்தன் திரிகரணங்களாலும், நிஷ்கபடமாய், பக்தி செய்யாவிடில், ஈசுவர அபராதியாய் ஆய்விடுவன்; யோகி, யோகசாஸ்திரத்தில் அனுபவியான குருவினிடத்தில், அப்பியாசியாமல், தானே ஏட்டைப் பார்த்து பிராணபந்தனம் பண்ணுகிறவன், தன் பிராணனையே யிழந்துவிடுவான்; முமுக்ஷு சற்குருவையும், சாதுக்களையும் பிடித்து, நாமாரென்ற விசாரத்தால் ஆத்மாவை யறிய வேண்டும், ஆத்மஞானத்தில் அசிரத்தையுள்ளவன் முக்தியடையான். முக்தன் சதா பிரம்மமாயிருப்பதால் அவனுக்கு ஒரு விதியுமில்லையென்றறிக.

176-வது தரங்கம்.

பிரம்மாப்பியாசிக்கு ஒரு கருமமுஞ் செய்யத் தேவையில்லை:—

பிரம்மாப்பியாசம் பண்ணுகிறவனுக்கு, ஒரு கருமமுஞ் செய்யத் தேவையில்லை. [எ-தி] ராஜகுமாரன் ராஜாவாகிறதற்கு ஒரு பரீக்ஷையும் கொடுக்க வேண்டாததுபோலும், சுழுப்திசுக மனுபவிப்பதற்கு யாதொரு கர்மங்களும் செய்யத் தேவையில்லாததுபோலுமறிக. [இ-ர்] பிரம்மாப்பியாசம் பண்ணப் பண்ண, அநாத்மவாசனை மெள்ளமெள்ளக் கரைந்துபோம். [எ-தி] மண்சுவரில் மழை பெய்யப்பெய்ய, அது கரைந்து போவதுபோலும், அவுஷதஞ் சாப்பிடச் சாப்பிட வியாதி நீங்குவதுபோலும், பிரகாசம் வரவர இருள் நீங்குவதுபோலும், செம்பு நடமாடக் குசவன் தானே குடி போவனென்ற பழமொழிபோலுமறிக. [இ-ர்] பிரம்மவிசாரம் பண்ணுகிறவனுக்கு உற்சவம், தீர்த்தயாத்திரை கோவில் முதலானவைகளுக்குப் போவதுகூட விரோதம். [எ-தி] தூங்குகிறவனுக்கும், திருடுகிறவனுக்கும் சாரஸ்திரீக்கும் தீபமுங் கூத்தும் பாட்டும் விரோதமாகிறதுபோலவறிக. [இ-ர்] பிரம்ம

விசாரம் பண்ணுகிறவனுக்கு வீண்பேச்சு வெகுபாரமாய்த் தோற்றும். [எ-தி] சாகக்கிடக்கிறவனுக்கு, கடுகளவு கல் மேலே விழுந்தாலும், மலைபோலே தோற்றுவதுபோலும், தம்பதிகள் சேர்ந்து போகிக்கும்போது, குழந்தைக்குரலும் கோடையிடிபோலத் தோற்றுவதுபோலுமறிக. [இ-ர்] மந்திரி சேவகன் வேலைக்கு வராததுபோல, முமுக்ஷுவும் சரியையாதிக்கு வாரானென்றறிக. ஐயா, முமுக்ஷுவுக்குப் பிரம் மானுசந்தானத்தைத்தவிர, வேறொன்றையும் நினைக்கக்கூடாதென்றால், சிவன் முதலான தெய்வங்களுடைய கோபங்கள் வாராதாவென்றால், வாராது. ஒரு பெரிய பாறையில், அநேகம் மூர்த்திகள் கற்பிக்கப்பட்டிருப்பதில், அந்த மூர்த்திகளில் ஒன்றை உபாசித்தால், மற்றொரு மூர்த்திக்கு மனஸ்தாபம் வருமேயல்லாமல் இவைகளுக்கெல்லாம் காரணமாயிருக்கிற கல்லை உபாசித்தவன்பேரில், ஒரு மூர்த்திகளுக்கும் மனஸ்தாபம் வாராததுபோல, சிவன் முதலான மூர்த்திகளில் ஒன்றை உபாசித்தால், மற்றொன்றுக்கு மனஸ்தாபம் வருமேதவிர, கல்லுப்போல சர்வாதிஷ்டானமாயிருக்கிற, பிரம்மானுசந்தானம் செய்வதால், ஒவ்வொருவருக்கும் தன்னைத்தன்னை உபாசித்த திருப்தியுண்டாகுமென்றும்; இன்னும் துட்டுக்களை ரூபாயாய்ப்பண்ணி ரூபாயைப் பவுனாய்ப் பண்ணி, பவுனை நோட்டாய்ப்பண்ணி வைத்துக்கொண்டிருக்கிறவனுக்கு, துட்டுமுதலானதெல்லாம் கைவசமாய் அடங்கி யிருப்பதுபோலவறிக, ஐயா, பிரம்மாப்பியாசம் பண்ணுகிறவனுக்கு யாதொரு கர்மங்களும் செய்யத் தேவையில்லையென்று சொன்னீர்களே, அவனுக்கிருக்கிற கர்மம் மற்ற யாருக்குமில்லையே, எப்படியென்றால், பாமரனாய், உத்தியோகாதிகளைச் செய்கிறவனுக்கு, கச்சேரிக்குப் போகிறவேளை தவிர, மற்றவேளை சும்மா இருப்பதும், ஞாயிற்றுக்கிழமைதோறும் லீவுவிடுவதும், கிறிஸ்மஸ் பண்டிகைக்கு லீவுவிடுவதும், கோர்ட்டு சாத்தும்போது லீவுவிடுவதும்; இப்படியே கர்மிக்கும் கர்மானுஷ்டானஞ் செய்தபின், சும்மா இருப்பதும்; பக்தனுக்கு, சுவாமி தரிசனம் பூஜை முதலானதைச் செய்தபின், ஜோலியில்லாமல் சும்மா இருப்பதுபோலவன்றி, பிரம்மாப்பியாசம் பண்ணுகிறவனுக்கு, குருவை நிழல்போலே விட்டுப் பிரியாமலிருக்கவேண்டுமென்றும், அவருக்கும் ஆப்தம், அங்கம், ஸ்தானம், சத்பாவமுதலான பணிவிடைகள் பண்ண வேண்டுமென்றும், குரு சன்னிதியில், ஆறுலிங்கத்தால் இடைவிடாமல், சகல வேதாந்தங்களுடைய தாற்பரியத்தை சிரவணம் பண்ணவேண்டுமென்றும், சிரவணார்த்தத்தை மனனம் பண்ணவேண்டுமென்றும், அதன்பின் நித்திரையிலிருந்து எழுந்திருந்ததுமுதல், நித்திரை வரும்வரை நிதித்தியாசனம் பண்ணவேண்மென்றும், இப்படிக் கொஞ்சமும் லீவுவிடாமல் நடக்கவேண்டுமென்று சொல்லியிருக்கும்போது, அவனுக்கு ஒரு கருமமும் செய்யத் தேவையில்லையென்று எப்படிச் சொல்லலாமென்றால், நீ கர்மத்தின் சொருபத்தை அறியாமல் சங்கித்தாய். அதன் சொருபமாவது, ஆத்மாவையும், அந்தக்கரணத்தையும், அபிமானியையும், இந்திரிய பிராண தேகங்களையும் ஒன்றுசேர்த்து, நான் கர்த்தாவென்பதே கர்மமாம். பிரம்மாப்பியாசி எப்படி யிருக்கிறானென்றால், நான் சாக்ஷியென்று, சதா நிச்சயரூபமான சிந்தனையிலிருப்பதாலும், மற்றக் கருவிகரணங்கள், தன்தன் தொழில்களைச் செய்கிறதென்றிருப்பதாலும், அது கருமமாகாதென்றறிக.

177-வது தரங்கம்.

நாமரூபத்தைக் கண்டு பிரம்மத்தை அறியவேண்டும்:—

பானை சட்டியைக் கண்டு மண் உண்டென்று அறிகிறதுபோல, நாமரூபத்தைப் பார்த்து சச்சிதாநந்தப் பிரம்மத்தை அறியவேண்டியதென்றறிக. [இ-ர்] முந்தி ஜீவ லக்ஷணத்தையும், அந்தக்கரணலக்ஷணத்தையும் சொல்லிய பிற்பாடு, கூடஸ்தலக்ஷணம் சொன்னதற்கு யுக்தி:— சாமான்ய ஜனங்கள்போலில்லாத ராஜபேட்டி வேண்டியவன், முன்னே பரிவாரங்களைத் தள்ளியபின், ராஜபேட்டி செய்துகொள்ளுகிறதுபோலும், தாமரைப்பூவில் மேலிதழ்களைப் பிரித்துத்தள்ளி, உள்ளேயிருக்கிற காயைப் பின் கண்டு பிடித்து எடுக்கவேண்டியது போலும், புதையலெடுக்கவேண்டியவன் மேலே மூடியிருக்கிற மண் கல்லை எடுத்துத்தள்ளி, பின் புதையலை எடுப்பதுபோலுமறிக. ஐயா, நாமரூபங்களை முந்திப் பிரித்து, நேதிபண்ணித்தள்ளி, பிந்திச் சச்சிதானந்தப் பிரம்மமே தானென்றறியவேண்டுமென்று சொன்னீர்களே, அப்படி நாமரூபங்களை என்னத்துக்காகப் பிரித்துத் தள்ளவேண்டுமென்று கேட்பாயாகில், அதற்குத்தரம் சொல்லுகிறேம் கேள்:-கிணற்றுத் தண்ணீரை தாகபாகத்துக்கு உபயோகப்படுத்திக்கொள்ள வேண்டுமென்பவன், மண்ணை முந்தி மண்வெட்டியால் வெட்டி எறிவானேன்? அரிசி வேண்டுமென்பவன், உமி தவிடுகளை உலக்கையாற்குத்தி முந்தித்தள்ளுவானேன்? தேங்காய்ப்பால் வேண்டுமென்பவன், மட்டை கொட்டாங்கச்சி சக்கை முதலானதைப் பிரித்துத்தள்ளுவானேன்? கரும்பு ரசம் வேண்டினவன் சக்கையையும் தோட்டையும் பிரித்துத்தள்ளுவானேன்? வாழைப்பழம் சாப்பிடவேண்டியவன், மேலேயிருக்கிற தோலைத் தள்ளுவானேன்? மூலலிங்கத்தைத் தரிசிக்கப்போகிறவன், ஆஸ்தானமண்டபம், ரங்கவல்லிமண்டபம், ஆறுகால்மண்டபம், சபாமண்டபம், மகாமண்டபம், அர்த்தமண்டபம் தாண்டிக் கெற்பகிரகத்துக்குள் போவானேன்? இலவம்பஞ்சு வேண்டினவன், அந்தக் காயையுடைத்துப் பஞ்சை எடுப்பானேன்? முத்து வேண்டினவன், சமுத்திரஜலத்துக்குள் முழுகி, முத்துச்சிப்பியை எடுத்து, அதை உடைத்து அதற்குள்ளிருக்கிற முத்துக்களை எடுப்பானேன்? அப்படிப்போல. ஆரோபமான நாமரூபத்தைத் தள்ளினபின்பே, அதிஷ்டானமான சச்சிதானந்தத்தைப் பார்க்க வேண்டுமென்றறிக. ஐயா, எப்போதும், தான் சச்சிதானந்தப் பிரம்மமாயிருந்தும், அதற்கெதிரிடையான அநுருத ஜட துக்கமான ஜகத்து தோன்றுகிறதற்குக் காரணமென்ன? உலகத்தில் ஒரு வஸ்துவில் மற்றொரு வஸ்து பிராந்தியினால் தோற்றவேண்டுமேயானால், அதிஷ்டான ஆரோபங்களுக்கு சாதிருசியாதி அபேக்ஷைகள் வேண்டியிருக்கிறதல்லவா? அது எங்கே கண்டோமென்றால்,— பழுதையினிடத்தில் பாம்பு ஆரோபிக்கப்பட்டிருப்பதில் பாம்பினுடைய வளைவு முதலானவை காணப்படுவதாலும், கிளிஞ்சிலில் வெள்ளி ஆரோபிக்கப்படுவதற்கு, வெள்ளியினுடைய வெளுப்புநிறமான சாதிருசியம் காணப்படுவதாலும், கட்டையினிடத்தில் கள்ளன் ஆரோபிக்கப்படும்போது, கள்ளனுடைய தடிப்பு, நீளங்களான சாதிருசியம் காணப்படுவது நியாயமாயிருப்பதுபோல, ஆத்மாவினிடத்தில்

அனுத்மா தோற்றுவது நியாயமில்லை யென்பாயாகில், நீ சொன்னது உபாதியோடே கூடியிருக்கிறவிடத்தில், சாதிருசியாதிகள் அபேக்ஷிக்கப்படும், நிருபாதிகமான இடங்களில் சாதிருசியாதிகளுடைய அபேக்ஷையில்லை, எப்படியென்றால்,— ஆகாசத்தில் நீலாதி வர்ணந் தோற்றுவதற்கும், மஞ்சள்காமாலை வந்தவனுக்கு சங்கும் மஞ்சள்நிறமாய்த் தோற்றுவதற்கும், பித்தவியாதி வந்தவனுக்கு சர்க்கரை கசப்பாய்த் தோற்றுவதற்கும், எப்படிச் சாதிருசியாதிகளில்லையோ, அப்படிப்போல ஆத்மாவில் அனுத்மா தோற்றுவதற்கு சாதிருசியம் வேண்டியதில்லையென்று அறியத்தக்கது.

178-வது தரங்கம்.

முமுக்ஷு ஜீவசிருஷ்டியை மாற்றவேண்டுமேதவிர, ஈசுவரசிருஷ்டியை மாற்ற எத்தனிக்கத்தேவையில்லை:—

ஈசுவரசிருஷ்டியும், ஜீவசிருஷ்டியுங் கூடியிருக்கும்போது, ஜீவசிருஷ்டியை மட்டும் விவேகத்தால் அத்தியந்தம் அசத்தென்று தள்ளி, ஈசுவரசிருஷ்டியை வாதிக்க எத்தனம் பண்ணமல் ஜீவன்முக்திசுகத்தை அடையலாம். [எ-தி] ஒரு வீட்டில் பாம்பு: தேள் முதலான துஷ்டஜெந்துக்களிருக்கும் பக்ஷத்தில் அவைகளைமட்டும் சம்மரித்து சுகமாய்க் குடியிருக்கவேண்டுமே தவிர, அதற்காக வீட்டோடே தீ வைக்கக்கூடாதது போலும், வஸ்திரத்தில் மூட்டை முதலானது ஒட்டியிருந்தால் அதைமட்டும் எடுத்தெறியவேண்டுமே தவிர, வேஷ்டியைத் தீயில் போடக்கூடாததுபோலும்; காலில்பட்ட மலத்தைக் கழுவ வேண்டுமே தவிர, காலை வெட்டக்கூடாததுபோலும்; அனுபவத்திலுஞ் சுழுப்திபிரளயங் களில் ஈசுவரசிருஷ்டியான ஜகத்து, தோற்றுமற்போயும் ஒருவருக்கும் முக்தி வாராம லிருப்பதையும் கண்டுகொள்க. [இ-ர்] ஞானி சர்வக்ஞனுயிருந்தும், வெளியில் மூடன் போலேயிருப்பதும். அஞ்ஞானி ஒன்றும் தெரியாமலிருந்தும், தெரிந்ததுபோலே அபினயம் பண்ணுவதற்கும் யுக்தி:— ராணிமகன் ஒரு ஆபரணமுமன்றியில் ஏழைபோலே காண்பிப் பதும், டம்பாச்சாரி இரவல் நகைகளையும், இரவல் வஸ்திரங்களையும் அலங்காரம்பண்ணிக் கொண்டு, சப்பன்னனென்று சொல்வதும்போலவாம். [இ-ர்] ஈசுவரசிருஷ்டி பொதுவான தால் ஜீவசிருஷ்டியே சுகதுக்ககாரணம். ஈசுவரகிருபை சகலருக்கும் பொதுவானுலும், அவனவன் சங்கற்பத்தின்படியே சுகதுக்கங்கள் வேறுவேருய் வருகிறது. [எ-தி] பூமியும் ஜலமும் பொதுவாயிருந்தாலும், அவரவர்கள் போடுகிற வித்துக்குத்தகுந்த பலாபலங் கள் வேறுவேருயுண்டாவது போலும், சுவரும் மையும் ஒன்ருயிருந்தாலும், அவரவர்கள் நினைப்புப்படி சித்திரங்கள் வேறுவேருய் எழுதப்படுவதுபோலுமறிக. [இ-ர்] ஈசுவர சிருஷ்டி நாமரூபம், ஜீவசிருஷ்டி அபிமானம். ஈசுவரசிருஷ்டியால் ஒருவருக்கும் பந்தம் வராது, மோக்ஷசாதனமுமாம். ஜீவசிருஷ்டியினுலேயே சகலருக்கும் பந்தமும் துக்கமும் வரும். [எ-தி] நதிஜலம் ஈசுவரசிருஷ்டி, என்னதென்று அபிமானிப்பது ஜீவசிருஷ்டி. ஜலத்தால் தாகபாகாதி கிரியையைச் சகலருஞ்செய்து பசிதாகத்தைத் தீர்த்துக்கொள்ளு கிருர்கள். அதில் அபிமானத்தால் ராகத்துவேஷங்களும், அதனுலனந்த துக்கங்களு

முண்டாகிறதுபோலும்; மண் ஈசுவரசிருஷ்டி, பானைசட்டி ஜீவசிருஷ்டி. அதுபோல சகலத்தையும் அறிந்துகொள்ளதக்கதென்றறிக. ஐயா, ஈசுவரசிருஷடி நாமரூபமென்றும், ஜீவசிருஷ்டி அபிமானமென்றும், ஈசுவரசிருஷ்டியால் பந்தமில்லை, முக்திக்குச் சாதனமென்றும், ஜீவசிருஷ்டியாலேயே துக்கம் வருமென்றும் சொன்னீர்களே, அதற்குச் சாக்ஷியென்னவென்றால்:-ஒரு திருடன், இரவில் ஒருவன் கட்டியிருந்த மாட்டைத் திருட்டுத்தனமாய் அவிழ்த்துக்கொண்டு போகும்போது, பின்னையொருவன் வீட்டுக்குள்ளிருந்து அந்நேரத்தில் ஜலஸ்பரிசத்துக்காக வெளியில் வரும்போது, திருடன் மாட்டைப் பிடித்துக்கொண்டு போகிறதைக் கண்டவுடன், மாட்டுச்சாலையிலிருந்த நம்முடைய மாட்டைத்தான் பிடித்துக்கொண்டு போகிறானென்று நிச்சயித்து. வெருட்டிப் போகும்போது, அவன் இவன் பேரில் கல் மண்களை வாரிவாரி எறிந்ததிலும் இவன் நிற்காமல் ஓடிக்கொண்டே விடியும் வரை போகும்போது, வெளிச்சம் வந்தபின் மாடு தன்னதில்லையென்றும், அடுத்தவீட்டுக்காரனுடையதென்றும் தெரிந்தபின் ஓரடிகூட எடுத்துவைக்காமல், சுகமாய் உட்கார்ந்திருந்த கதைபோலும்; ஒரு சத்திரத்தில் ஒரு பிராம்மணன் தன் ஸ்திரீயோடேகூடப் படுத்திருந்ததில் அவள் மலஜலவிசர்ச்சனத்துக்காக வெளியில் போயிருக்கும்போது, இவன் தூக்கத்திலிருந்து விழித்துப் பார்த்தமாத்திரத்தில். தன் ஸ்திரீயைக் காணமலிருக்கும் சமயத்தில், அந்த இடத்தில் வேறொரு ஸ்திரீபுருஷர்களிருவரும் கீழும் மேலுமாயிருப்பதைக் கண்டு தன் ஸ்திரீயென்று நினைத்து, கோபமாய் இவர்களிருவரையுங் கொல்வதற்காகக் கல்லைத் தூக்கும்போது, தன்னுடைய ஸ்திரீ வெளியிலிருந்து வந்ததால், கோபந்தீர்ந்த கதைபோல அறியக்கடவாய்.

179-வது தரங்கம்.

அத்தியாசத்தை அங்கீகரியாமற்போனால் ஆத்மாவுக்கு முக்தியில்லை:—

வாதிகள், நானென்கிற ஆத்மாவுக்கு சீவத்துவம் சுபாவம், உத்கிருஷ்ட கர்மோபாசனையால் பிரம்மத்துவம், இரும்புக்கு ரசவாதத்தால் சொர்ணத்துவம் சித்திப்பதுபோல, சித்திக்குமென்று சொல்லுகிறார்கள். அது கூடாது. [எ-தி] இரும்புக்கும் ரசவீரியம் இருக்கும்வரையில்தான், தங்கநிறந்தோற்றும், அது போனபின் பழய இரும்பாகவே போவதுபோலும்; பட்டியானவன் விக்கிரமாதித்தனுக்கு, பிரசவவேதனை எடுத்த பெண்போல அபினயம் பண்ணிவைத்ததும், பிரசவத்துக்காக ரெட்டியாருடைய பெண்சாதியுடன் திரைக்குள்ளே போனபின், பழைய ஆண்பிள்ளையாய் ஆனதுபோலுமறிக. ஐயா, ஜீவன் எப்போதும் பிரம்மமாயிருந்தால், பிரம்மத்தையடைய எத்தனிக்க வேண்டுமென்றும், புழுவானது குளவியை நினைத்து நினைத்து, தியானம்பண்ணும்போது அந்தப் புழு குளவியாகவே ஆவதுபோல, ஜீவனாகிய புழுவும், பிரம்மமாகிய குளவியை நினைத்து நினைத்து, தியானம்பண்ணிக்கொண்டு வந்தால் இந்த ஜீவனாகிய புழு, பிரம்மமாகிய குளவியாகவே ஆகுவனென்றும், உங்களுடைய அத்வித சாஸ்திரத்திலேயே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இதில் என்ன விரோதமிருக்கிறதென்று கேட்பீராகில், சுபாவமாகப் புழு குளவி யாகாதது போல, ஜீவன் சுபாவமாகப் பிரம்மமில்லையென்று வருவதாலும்; புழுவேறே குளவிவேறேயா

யிருப்பதுபோல, ஜீவன் வேறே பிரம்மம் வேறேயாகத் தொய்தமாய்ப் போவதாலும்; மற்ற புழுக்கள் குளவியாகாமல், புழுக்களாகவே கிடப்பதுபோல, மற்றஜீவர்களும் பிரம்மமாகாமல் ஜீவர்களாகவே கிடப்பார்களென்று தோற்றுவதாலும்; எந்தப்புழு குளவியை நினைத்துத் தியானம்பண்ணிற்றோ, அந்தப் புழு அந்தக் குளவியாகாமல், தான் புதுசாய் வேறொரு குளவியானதுபோல, இந்த ஜீவனும் அந்த பிரம்மத்தியானம் பண்ணுவதால், அந்தப் பிரம்மமாகாமல், இவன் வேறொரு பிரம்மமாய் ஆகுவனென்று தோற்றுவதாலும்; இப்படி அநேகங் குளவி யிருப்பதுபோல, அநேக பிரம்மங்களிருக்குமென்றும் தோற்றுவதாலும்; சுருதியில் ஏகமேவாத் துவயமென்றுஞ் சொல்லியிருக்கிறபடியால் பிரம்மத்துக்கு சுவகத பேதமில்லை, அது நிரவயமாயிருப்பதால்; நாமரூபங்களை அதற்கு வடிவமாகச் சொல்வோ மென்றால், நாமரூபங்கள் சிருஷ்டிக்கு முன்னே யில்லை. இருக்குமென்றால் சிருஷ்டியென்பது நாமரூபங்களுடைய உற்பத்திக்கே சொல்லப்படுவதால்; சிருஷ்டிக்கு முன்னே யிருக்கிற சத்துக்கு, நாமரூபங்களை வடிவமென்று சொல்லக்கூடாததால், சத்துக்கு, மரத்துக்கு பத்திரபுஷ்பாதி சுவகத பேதமிருப்பதுபோல சுவகதபேதஞ் சொல்லக்கூடாது. சத்துக்கு வேறாக மறு சத்தில்லாமையால், சஜாதீய பேதமும் சொல்லக்கூடாது; சத்துக்கு எதிரியான ஜகத்து அசத்தானபடியால் விஜாதீயபேதமுமில்லையென்று சொல்லியிருக்கும்போது, பிரமரகீட திருஷ்டாந்த மெப்படிச் சொல்லக்கூடுமென்றால், நீ யறியாமல் சங்கிக்கிறாய்! பிரம்மோபதேசத்துக்குச் சாதனமாய்ச் சொல்லப்படுகிற திருஷ்டாந்தங்களெல்லாம் ஏக தேசமாய்ச் சொல்லப்படுமென்று முன்னமே சொல்லியிருக்கிறது. [எ-தி] தட்டான் தாலிக் கொடி பண்ணும்போது, அங்கே வந்திருந்த பெண்கழுத்தில் அளவுக்காகக் கட்டிப் பார்த்ததற்காக, அவள் அவனை ஜீவனும்சம் கேட்பதுபோலுமறிக. மேலும், இந்தப்பிரமரகீட திருஷ்டாந்தம்; கர்த்துருதந்திரமான பிரம்மத்தியானத்துக்கே தவிர, வஸ்துதந்திரமான விசார ஞானத்துக்குச் சொல்லவில்லை. தசமதிருஷ்டாந்தம் முதலானது, வஸ்துதந்திர ஞானத்துக்குத் திருஷ்டாந்தமாகச் சொல்லியிருக்கிறதென்றறிக.

180-வது தரங்கம்.

உத்தமசீடன் மகிமை: —

பிராரப்தாதீனமாய், குருவினிடத்தில் எவ்வளவு கெட்ட நடத்தை யிருந்தாலும் உத்தம சீடனுக்குத் தோஷந் தோற்றாது [எ-தி] பெண்ணினிடத்திலிருக்கிற போகசுகத் துக்காக அவளிடத்திலிருக்கிற நாற்றங்களைப் பார்க்காத விடன்போலும், மணலிற் போட்ட சர்க்கரையை எடுக்கிற எறும்புபோலும், ஜலத்தில் விடப்பட்ட பாலைமட்டும் பிரித்துக் கிரகிக்கிற அம்சம்போலுமறிக. [இ-ர்] தான் வெகுகாலமாய், ஜெனனமரண சம்சார துக்கசமுத்திரத்தில், கரைகாணாமல் தபித்துக்கொண்டிருந்தவனை, குருநாதன் சாதுக்களுடன் சாஸ்திரத்தை அனுக்கிரகித்தபின், இவன் அந்த சற்குருவையும் சாதுக் களையும் சற்சாஸ்திரத்தையும் சதா சிந்தித்து மகிழ்ந்துகொண்டிருப்பன். [எ-தி] சமுத்திரத் தில் விழுந்து மூழுகி, கரைகாணாமல் தபித்துக்கொண்டிருக்கிறவனுக்கு, கப்பல்காரன்

தன் ஆள்களோடே கப்பலைக் கொண்டுவந்து கரையேற்றினபின், அவன் சந்தோஷிப்பது போலும், வெகுநாள் பிள்ளையில்லாதிருந்த தசரதருக்கு ரிஷியசிருங்கரிஷி வந்து, புத்திர காமேஷ்டி செய்துவைத்து, ராமர் முதலான பிள்ளைகள் பிறக்கும்படி செய்தபின், அவரை இவர் துதித்துக்கொண்டிருப்பதுபோலும், 60 வயதுவரை கஞ்சி குடிக்கக்கூட வீட்டில் வகையில்லாமலிருந்தவனுக்கு, ஈசுவரன் இவன் வீட்டிலேயே அன்னக்களஞ்சியம் அக்ஷய மாய் அளித்த பின், இவன் அவரைத் துதிப்பதுபோலுமறிக. [இ-து] குருவினிடத்திலிருக்கிற நல்ல நடத்தைகளைமட்டும், சிஷ்யன் கிரகிக்கவேண்டுமேதவிர, பிராரப்த கர்மத்தால் அவரிடத்தில் கெட்ட நடத்தையிருந்தால் அதை இவன் பார்க்கவும் செய்யவும் கூடாது, [எ-தி] ராஜனிடத்திலிருக்கிற நல்ல நடத்தைகளைமட்டும் ஜனங்கள் செய்யவேண்டுமேதவிர, அவனிடத்திலிருக்கிற கெட்ட நடத்தைகளைச் செய்தால் உத்தியோகமும் போய் தண்டனை யும் படுவதுபோலும், பர்த்தாவினிடத்திலிருக்கிற நல்ல நடத்தையைமட்டும் ஸ்திரீ அனு சரிக்கவேண்டுமேதவிர அவரிடத்திலிருக்கிற தாசிகமனமுதலான கெட்ட நடத்தையைப் பார்த்து விபசாரத்தைச் செய்தவள் கெட்டுப்போவதுபோலுமறிக. [இ-து.] ஜீவன் அஞ் ஞானத்தால் தன்னைப் பறிகொடுத்து வெகுகாலமாய்க் கஷ்டப்பட்டு, குருகடாக்ஷத்தால் தன்னைப் பெற்றபின் அந்தக் குருவை விதேகமுக்திவரை மறக்கக்கூடாது. [எ-தி] வாலி பத்தில் தன் சொத்தையெல்லாம் ஞாதிகள் கட்டிக்கொண்டு, இவனைக் கஷ்டப்படுத்திக் கொண்டிருக்குங்காலையில், சீமைலாயர் வந்து வியாச்சியம்பண்ணி இவன் சொத்துக்களை யெல்லாம் வாங்கிக் கொடுத்தபின், அந்த லாயரை எப்படி ஒருநாளும் மறவானோ அப்படிப் போலவறிக. [இ-து] முமுக்ஷுவானவன், தயாநிதியான குருவைச் சரணமாக அடைந்து, பறிகொடுத்த ஞானத்தையும் பெற்று, மேற்கொண்டு அழியாத மோக்ஷத்தை யடைந்து சுகிக்கவேண்டுமென்பதற்கு யுக்தி:— சொத்தைப் பறிகொடுத்தவன், தயாளுவாகிய ராஜாவைச் சரணமாக அடைந்து, போனபொருளையும் பெற்று மேற்கொண்டு வாழ்வையும் அடைந்து சுகிப்பதுபோல அறிக. [இ-து] முக்கியமாயுள்ள சிஷ்யன், குருவாலே எவ் வளவு கண்டிக்கப்பட்டாலும், அவ்வளவு கண்டிப்பும் நயமென்று அறிந்துகொள்ளுவன். அவரையும் விட்டுவிலகான். [எ-தி] வஸ்திரத்தைத் துவைக்கத் துவைக்க அழுக்குப் போய் வெளுப்பதுபோலும், தங்கத்தைப் புடம்போட்டு, தட்டான் அடிக்க அடிக்கப் பிரகாசமும் கிரீடமுதலான ஆபரணங்கள் ஆவதுபோலும், நோவுள்ளமாட்டுக்குச் சூடு போடுவதுபோலுமறிக. [இ-து] சற்குருவைப் பார்த்தமாத்திரத்தில் உண்டாகும் பேரா னந்தத்தைச் சொல்லப்படுகிறது. தாபத்திரயதுக்கத்தால் தபித்துக்கொண்டிருக்கிற முமுக்ஷுக்களுக்கு சற்குருதெரிசனம் கிடைத்தால் என்னமாய்த் தோற்றுமெனில்,— முடவனுக்குக் கொம்புத்தேன் அகப்பட்டதுபோலும், பிறவிக்குருடனுக்குக் கண் தெரிந் ததுபோலும், ஏழைக்கு நிதி அகப்பட்டதுபோலும், சமுத்திரத்தில் முழுகினவனுக்குக் கப்பல் அகப்பட்டதுபோலும், தலையில் தீப்பிடித்தவனுக்குத் தண்ணீர் அகப்பட்டது போலும், பதிவிரதைக்குத் தேசாந்தரத்திலிருந்து தன்புருஷன் வந்ததுபோலும், காட்டில் கள்ளர்கையில் அகப்பட்டவனுக்கு மகாராஜா வந்துசேர்ந்ததுபோலும், கூழுக்குத் தாளம்

போடுகிறவனுக்குத் தேவாமிர்தம் அகப்பட்டதுபோலும், வெய்பிலில் அலேகிறவனுக்கு அரண்மனே அகப்பட்டதுபோலும், நடக்கமாட்டாதவனுக்கு ரயில்வண்டி அகப்பட்டதுபோலும், சந்தோஷிப்பனென்று அறியத்தக்கது. [இ - து] அஞ்ஞானத்தில் முழுகிக்கிடந்தவனே குருநாதன் ஞானமாகிற கப்பலேக்கொடுத்து, முக்தியாகிற கரையேற்றினபின், நான் தன்யனென்று கூத்தாடுவன். [எ - தி] கடலில் முழுகிக்கிடக்கிறவனேக் கருணேயுள்ளவன் கப்பலேக்கொடுத்து கரையேற்றிவைத்துக் காப்பாற்றினபின், சந்தோஷத்தால் வெள்ளே வீசுவதுபோலவறிக. [இ - து] தீவிரமுமுக்ஷுவானவன், பிரம்மவிசாரத்தை குருமுகமாய் எவ்வளவு கேட்டாலும், திரும்பத்திரும்பக் கேட்கவேண்டுமென்றே ஆசைப்படுவன். [எ - தி] மேகப்பற்றுள்ளவள் எவ்வளவு சொறிந்தாலும் திரும்பச் சொறியவேண்டுமென்றே ஆசைப்படுவதுபோலும், குண்டோதரன் எவ்வளவு சாப்பிட்டும் திரும்பச்சாப்பிட ஆசைப்பட்டதுபோலுமறிக. [இ - து] ஞானத்தைக் கொடுத்த குருவுக்கு சிஷ்யன் கைம்மாறு அந்த ஞானத்தைக் கைவிடாமற் காப்பாற்றுவதேயாம். [எ - தி] பிராம்மணர்த்தஞ் சாப்பிட்டவன், அங்கேயே வாயிலெடாமல் வகித்துக்கொள்ளுகிறதே எஜமானனுக்குச் செய்கிற உபகாரம்போலும், தகப்பன் சம்பாதித்துக்கொடுத்த பணத்தை, தாசிமுதலானவர்களுக்குக் கொடுத்து அழிக்காமல் காப்பாற்றி வைத்துக்கொள்ளுகிறதே தகப்பனுக்கு உபகாரமாவது போலுமறிக. [இ - து] முமுக்ஷுவுக்குப் பிரம்மவிசாரத்துக்கும், விஷயவிவகாரத்துக்கும், சுரோத்திராதி இந்திரியங்கள் வேண்டியிருந்தாலும், விவேகியின் மனசு இரண்டிலும் செல்லும்போது, விருப்பு வெறுப்புகளான பேதமுண்டு. [எ - தி] நாயகிக்குப் புருஷபோகத்துக்கும், மூத்திரவிசர்சனம் செய்வதற்கும் ஒரு யோனியே வேண்டியிருந்தாலும் போகத்திலிருக்கிற ரமிப்பும், கொல்லேக்குப்போவதில் வெறுப்பும் வருவதுபோலவிருக்குமென்றறிக. [இ - து] நீசன்முதல் எந்தசாதியானாலும் ஞானமுள்ளவனேயே குருவாக முமுக்ஷு நம்பிச் சுகிக்கவேண்டியது. [எ - தி] போகத்துக்கு ஆசைப்பட்டவள் லேபனமுள்ள ஆசைநாயகனே தாயுந்தகப்பனுமென்று சொல்லுகிற பழமொழிபோலும், எந்தச்சாதியானாலும் அவ்ள் அவனேப்பிடித்துச் சுகிப்பதுபோலும்; வியாச்சியம் ஜெயம்செய்துகொடுக்கிற வக்கீல் எந்தச்சாதியானாலும் அவனே நம்பிப் பிடித்துக்கொள்வதுபோலும்; எந்தச்சாதிக்காரனானாலும், கொண்டுவந்த கயிறு கிணற்றுக்குள் தண்ணீர் எட்டும்வரை அளவுபார்த்துச் சரியான கயிறு வாங்குவதுபோலுமறிக. [இ-து] குருவினிடத்திலிருக்கிற குணதோஷம், சிஷ்யர்களுக்குத் தெரியுமேதவிர, மற்றவர்களுக்குத் தெரியாது [எ - தி] புருஷனுடைய போகசக்தியும், அசக்தியும் பெண்டாட்டிக்குத் தெரியுமேதவிர, மற்றவர்களுக்குத் தெரியாததுபோலும், குளத்திலிருக்கிற மேடுபள்ளங்கள் உள்ளூரானுக்குத் தெரியுமேதவிர அயலூரானுக்குத் தெரியாததுபோலுமறிக. [இ - து] குரு அனுக்கிரகித்த தத்துவஞானத்தை அநுபவம்பண்ணி, பவதுக்கத்தைத் தீர்த்துக்கொள்வதே அவருக்குத் திருப்தி. [எ - தி] தர்மவைத்தியன் கொடுத்த மருந்தை வியாதிக்காரன் சாப்பிட்டு, வியாதி தீர்ந்து சுகமாயிருப்பதே அவருக்குத் திருப்தியாவதுபோலவறிக. [இ - து] பிராரத்தத் தோற்றம் போகும்வரையில் குருமகாராஜா கொடுத்திருக்கிற ஜகத்துப் பொய்யென்ற

தீர்ப்பைப்பார்த்துச் சந்தோஷித்திருக்கவேண்டும். [எ-தி] சிவுராத்திரி விடியும்வரை கூத்து பூஜைமுதலானதைச் செய்து விழித்திருக்க வேண்டுவதுபோலவறிக. [இ-து] குரு அனுக்கிர கித்த ஞானத்தை, அஞ்ஞானுதிகளிடத்திற் பறிகொடாமற் காப்பாற்றிக்கொள்வதே குருவுக்கு பிரதியுபகாரம். [எ-தி] ராஜன் தன்பிள்ளைக்குப் பட்டாபிஷேகம் செய்து, அகணடராச்சியத்தையுங் கொடுத்ததை, அந்தக் குமாரன் சத்துருக்கள்கையில் தன் ராச்சியத்தை விடாமல் காப்பாற்றிக்கொள்வதே பிதாவுக்குப் பிரதியுபகாரமாவதுபோலுமறிக. [இ-து] ஞானியின் மகிமை முமுக்ஷுக்களுக்குத்தான் தெரியும். [எ-தி] புருஷசுகம் ஸ்திரீக்குத் தெரிவதுபோலுமறிக. [இ-து] உலகத்தை வகைவகையாய்ப் பாராமல் மாயாமயமென்று தொகையாய்ப் பார்க்கவேண்டும். [எ-தி] இந்திரஜாலத்தை வகைவகையாய்ப் பாராமல் தொகையாய்ப் பார்ப்பதுபோலும், சித்திரத்தை வகையாய்ப் பாராமல் சித்திரமென்று பார்ப்பதுபோலுமறிக. இனி ஆத்மாவை வகையாய்ப் பார்க்கவேண்டும். [எ-தி] தன் சொந்தக்காரியத்தை வகையாய்ப் பார்ப்பதும், அன்னியர்களுடைய காரியத்தைத் தொகையாய்ப் பார்ப்பதுபோலுமறிக. [இ-து] ஜகத்து இந்திரஜாலம்போல இல்லையென்று சொன்னுல் யாருக்கும் மனஸ்தாபம் வராதோவென்ருல், ஞானிக்கு வராது. அஞ்ஞானி பொருளுமல்ல. ஆதலால் துணிவாய்ச் சொல்லலாமென்றறிக. [இ-து] குருவினிடத்தில் சீடர்கள் எப்படியிருக்கவேண்டு மென்ருல்,— பட்டாளத்திலிருக்கிற ஏட்டான துரை, ஜாடைபண்ணினபடி சிப்பாய்கள் கபாத்து செய்வதுபோலவறிக. குருவினிடத்திலிருக்கிற மகிமை சீடனுக்கு எப்போது தெரியுமென்ருல், சாக்ஷாத்காரஞானம் வந்தால்தான் தெரியும். [எ-தி] ஸ்திரீக்குப் புருஷசுகம் போகானுபவம் பூரணமாக ஆகத்தெரிவதுபோலவறிக. [இ-து] தன் குரு சொன்ன சுருதியுக்தி அனுபவப்படியே சீடன் நடக்கிருன். [எ-தி] குரங்கு காண்பித்தபடியே குட்டியுந் தாவுகிறதுபோலும், தாய் பழக்கினபடியே பெண் நடக்கிறதுபோலுமறிக. [இ-தி] குருசன்னிதியில்கேட்ட சுருதி யுக்தி அனுபவங்கள் சித்தத்தில் தனக்குத் தெரியாமல் அடங்கியிருந்து தனக்கடங்கின சிஷ்யர்கள் வந்தகப்பட்டகாலையில் அந்த அனுபவத்தை அவர்களுக்கு வாங்கு வாங்கென்று வழங்குவான். [எ-தி] தான் போஜனம்பண்ணின, அன்னம், நெய், பால் முதலான பதார்த்தங்கள் சரீரத்தில் மஸ்தாயிருந்து, தனக்குப் பவ்வியமான ஸ்திரீ நிரவிசாரமாய் அகப்பட்டபோது வாங்கு வாங்கென்று வாங்குவதுபோலும், ராஜன் வாலிபத்தில் வில்வித்தை கற்றதெல்லாம் அடங்கியிருந்து சத்துரு யுத்தத்துக்கு வந்தெதிர்ப்பட்ட காலையில் வாங்குவாங்கென்று வாங்குகிறதுபோலும், கற்றவித்தை அடங்கியிருந்தாலும் வாதிகள் எதிர்ப்பட்டகாலையில் நொறுக்குநொறுக்கென்று நொறுக்குவதுபோலுமறிக [இ-து] குருகிருபையால் அகங்கார நிவர்த்தியாய், சாக்ஷாத்காரமாக ஆத்மாவைக் கண்ட ஞானிக்குண்டாகிற சந்தோஷத்துக்கு யுக்திகள்:— பசிக்கிறவனுக்கு மிருஷ்டான்ன போஜனம் அகப்பட்டாற்போலவும், நித்தியதரித்திரனுக்கு நிதி அகப்பட்டாற்போலும், பிறவிக்குருடனுக்குக் கண் கிடைத்தது போலவும், இருட்டில் பிசாசினுல் பயந்தவனுக்கு மந்திரவாதி தீபம் கொண்டுவந்தது போலவும், க்ஷாமகாலத்தில் மழைபெய்கிறது போலவும், காசிக்குப்போன கணவன் வந்ததைக்கண்டு சந்தோஷிப்பதுபோலும், சித்தகுளிகையால் வியாதி தீர்ந்தவன்போலுமறிக,

[இ-து] சிஷ்யன் பிராம்மணனுயும், குரு துலுக்கனுயுமிருந்தால் அவரிடத்திலவனுக்குப் பிரியம் வரலாமாவென்றால், வரலாம். [எ-தி] பிராம்மண ஸ்திரீக்குச் சக்கிலியனிடத்திற் போகம் பண்ணி சுகத்தை அனுபவித்தால் அவளுக்கு நாளுக்குநாள் எப்படிப் பிரியமுண்டாகுமோ அப்படியேயாகும், இதற்கு சுருதி யுக்தி பஞ்சாங்கம் விதிநிஷேதமொன்றும் தேவையில்லாததுபோலவறிக. [இ-து] குருமுகமாய் விசாரித்துத் தன்னை அறிந்தவன் வேறே காதைக்கடிக்கிற உபதேசம் வேண்டான். [எ-தி] பர்த்தாவோடே சேர்ந்து பத்துப் பிள்ளையும் பெற்று சதா ரமித்துக்கொண்டிருக்கிறவள் ருதுசாந்தி முகூர்த்தத்துக்கு நாள் பார்க்க ஜோசியரைத் தேடாதவள்போலும், கங்கையில் முழுகிக்கொண்டிருக்கிறவன் உத்தரணி உப்புஜலத்துக்கு ஆசைப்படாததுபோலுமறிக. [இ-து] முமுக்ஷுக்களுக்குக் குருவுக்குமேல் தெய்வமில்லை, [எ-தி] சேவகஜனங்களுக்கு ராஜாவைப்போலும் கர்மிகளுக்கு இந்திராதி தேவதைகள்போலும், பக்தர்களுக்கு ஈசுவரன்போலும், யோகிகளுக்குப் பிராணன்போலும், ஞானிகளுக்குப் பிரம்மம்போலும் அறிக. ஐயா, உத்தமமான சிஷ்யனுக்கு குருவே தாயுந்தகப்பனும், இஷ்டர்களும், பந்துக்களும், தெய்வமும், சகலசம்பத்துமாக இருக்கிறுரென்று சொன்னீர்களே, அப்படிக் குருவைநம்பிக் கரையேறினவர்களை எனக்குக் குருபக்தி உண்டாகும்படி அனுக்கிரகிக்கவேண்டுமென்று கேட்பாயாகில், ஒரு மகாத்மாவான குருவினிடத்தில் உத்தம மத்திம அதமர்களான அநேக சிஷ்யர்கள் அவரைச் சரணமாக அடைந்து சிரவணம்பண்ணிக்கொண்டு வரும்போது, அவர்களுக்குள் ஒருவன் உத்தமசிஷ்யனுய், அநேகஞ் சங்குகள் உண்டாவதற்குள் வலம்புரிச்சங்கம் அபூர்வமாய் ஒன்றுண்டாவதுபோல உண்டானுன். அவனுடைய பக்தியின் பரிபாகவிசேஷத்தால், குருநாதனும் அவனிடத்தில் மிகுந்த பிரீதி வைத்திருப்பதை மற்ற சிஷ்யர்கள் பார்த்து, குருநாதனைக்கூட பக்ஷபாதமுள்ளவரென்று நினைத்ததைக் குருநாதன் கண்டுகொண்டு, மற்றச் சிஷ்யர்களைப் பார்த்து தனக்கு நித்தியம் சாதுக்களுக்கு அன்னம் கொடுக்கவேண்டுமென்று வெகுநாளாய் நினைத்திருந்ததால் காட்டுக்குள்ளிருக்கிற காளிகோவிலில் புதையலிருக்கிறதாகவும், நரபலி கேட்பதாகவும் குறிகாரன் வந்து சொன்னதினுல், நீங்கள் யாராவது ஒருவர் அதற்கு ஒப்புக்கொள்ள முடியுமா? என்று கேட்டவுடன், அவர்கள் ஜகத்துப் பொய்யென்றிருக்கிற தங்களுக்கு இதென்னத்துக்கென்று சொல்லவும், கொஞ்சம் விசனித்தவர்போலக் காண்பிக்கும்போது, முக்கிய சிஷ்யனுன அவன் வந்து, இவரைப் பார்த்து விசனிக்கக் காரணமென்னவென்று கேட்கும்போது, அவர்சங்கதியைச் சொன்னவுடன், நானுச்சுமென்று ஒப்புக்கொண்டபின் கூட்டிக்கொண்டு போய் வெட்ட ஆரம்பிக்கும்வரை தைரியமாயிருந்ததைக் கண்டு சகலரும், குருவினிடத்தில் பிரியம் வைத்த கதைபோல அறிக.

181-வது தரங்கம்.

அஞ்ஞானிக்கு ஞானம் வந்தபின், பிரமத்துவம் இப்போது புதிசுபோலத் தோற்றும்:—

எப்போதும் தான் பிரம்மமாயிருந்தும், அஞ்ஞானத்தால் தன்னை மறந்திருந்தவனுக்கு, குருநாதன் கிருபையால் அஞ்ஞானம் போய், ஞானம் வந்தவுடன் இப்போதுதான்

தான் பிரம்மமானதுபோலத் தோற்றும். [எ-தி] எப்போதுந் தன் வீட்டிற்குள் புதைய லிருந்தும், அறியாமையாற் கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டிருந்தவனுக்கு, குறிகாரன் வந்து அந்தப் புதையலை எடுத்துக்கொடுத்தபின், புதிதாய்ப் புதையலுண்டானதுபோலத் தோற்று வதுபோலும், கட்டைக்குள் தீ முன்னமே யிருந்தாலும், கடைந்து தீயை எடுத்தபின் தீ புதிதாய்ப் பிறந்ததுபோலத் தோற்றுவதுபோலும், ரயில் ஓடும்போது தூங்கினவனுக்கு விழித்தபின், ரயில் ஓடுவது புதிதாயிருப்பதுபோலுமறிக. [இ-து] அஞ்ஞானவஸ்தையில் தான் பிரம்மமென்று அறியாதவனே, ஞானவஸ்தையில் நாம் பிரம்மமென்று அறிந்து சந்தோஷிக்கிறனென்பதற்கு யுக்தி:— சுழுப்தியில் சுகமாயிருந்ததை அறியாதிருந்தவனே, விழித்தபின் நான் சுகமாய்த் தூங்கினேனென்பதுபோலு மறிக. ஞானம் வருமுன்னமும் நாம் பிரம்மமாயிருந்தோமென்றே அறியலாம். [எ-தி] ரயிலில் போகிறவன் வண்டியில் வெகுநாழிகை தூங்கி, பயந்து மலையிலிருந்து விழுகிறதுபோலக் கண்டு விழித்தவன், நாம் படுத்ததுமுதல் விழித்த காலமான இதுவரையில், வண்டியில் சுகமாயிருப்பது போலவே தூங்குகிறபோது மிப்படியே இருந்தோமென்று அறிந்துகொள்ளுவதுபோலு. மறிக. ஐயா ஆத்மஞானம் வந்தபின், முன் அஞ்ஞானகாலத்தில்கூட நான் பிரம்மமாகவே யிருந்தோமென்று தோற்றுமென்று சொன்னீர்களே, அதெப்படித் தோற்றும்? தரித்திர னுக்குப் பணம் வந்தபின் முன்னமே நான் பணக்காரனென்று தோற்றுமா? பிறவிக் குருடனுக்குக் கண் தெரிந்தபின் முன்னமே நாம் சுலோசனனென்று தோற்றுமா? படித்த பின் வித்துவானானவனுக்கு முன்னமே நாம் வித்துவானாக இருந்தோமென்று தோற்றுமா? சித்தபுருஷனுக்குக் காயசித்தியானபின் முன்னமே காயசித்தியாயிருந்ததென்று தோற் றுமா? காசிமுதலான க்ஷேத்திரங்களைப் புதிதாய்ப் போய் தெரிசித்தவனுக்கும், கங்கை முதலான தீர்த்தங்களில் புதிதாய் ஸ்நானம் பண்ணினவனுக்கும், முன்னமே இந்தத் தெரிசனத்தையும் ஸ்நானத்தையும் பண்ணியிருந்ததாகத் தோற்றுமா? தேவதைகள் பாற்கடலைக் கடைந்து அமிர்தமெடுத்துச் சாப்பிட்டபின் முன்னமே நாம் அமிர்தம் சாப் பிட்டோமென்று தோற்றுமா? யாகாதி கர்மங்களைச் செய்து சொர்க்கத்துக்குப் போய்ச் சுகமனுபவிக்கிறவனுக்கு முன்னமே சொர்க்கவாசியென்று தோற்றுமா? ஒரு சிலையில் ஆசாரியாலடிக்கப்பட்ட கணபதி முதலான மூர்த்திகள் முன்னமே சிலையிலிருந்ததாகத் தோற்றுமா? பசியோடேயிருந்து பிக்ஷைவாங்கிச் சாப்பிட்டவனுக்கு முன்னமே சாப்பிட்ட தாகத் தோற்றுமா? நாரதருடைய கானத்துக்குச் சமானமான கானத்தோடே கூடிய கானத்தைக் கேட்டவனுக்கு முந்தியே இந்தக் கானத்தைக் கேட்டிருக்கிறதாகத் தோற் றுமா? அப்படியிருக்க, இந்த பிரம்மஞானம் வந்தபின், முன்னமே நாம் பிரம்மமாயிருந்தோ மென்று எப்படித் தோற்றக்கூடுமென்று, நீ கேட்பாயாகில், நீ அறியாமல் இப்படிச் சங்கித் தாய்! கர்மத்தினால் உண்டுபண்ணப்பட்டதெல்லாம், முன்னில்லாமல் மத்தியில் தோற்றி, பின்னால் சித்திரம்போல் அழிந்துபோகும், சித்தார்த்த போதகமான ஆத்மஞானமானது, போதித்தமாத்திரத்தில் நாம் முன்னமே பிரம்மமாயிருந்தோமென்று தோற்றுவதிற் சந்தேக மில்லை. [எ-தி] தன்னுடைய இரு ஸ்தன்னியத்தினடுவே படுத்திருக்கிற குழந்தையை

அறியாத தாயானவள் குழந்தையைக் காணேமென்று அழுதபின், தன் மார்பிலேயே குழந்தை படுத்திருக்கிறதைக்கண்ட அவளுக்கு, முன்னமே நம்முடைய குழந்தை நம்முடைய மார்பிலேயே இருந்ததாக ஞானம் வருமா? அல்லது இப்போதுதான் புதிதாய்க் குழந்தை வந்ததாகத் தோற்றுமா? நீயே சொல்! இப்படியே தசமன், ராஜகுமாரன், கண்டாபரணமுதலான திருஷ்டாந்தங்களில், ஞானம் வந்தவுடன் தனக்கு முன்னமே அந்தந்த நிலை சுபாவமாகவே சித்தித்திருந்ததாக விளங்குவதுபோல வறிக.

182-வது தரங்கம்.

அநேகம் குருக்களிடத்திற் போகிற சிஷ்யர்களுக்கு ஞானம் வராது:—

இதர மதங்களில் விழாதவனுயிருந்தாலும், ஞானசற்குருவான ஒருவரை நம்பாமல், அநேக குருக்களிடத்தில் போகிறவனுக்கு ஞானம் வராது. [எ-தி] அநேகர்களிடத்திற் போகிற தாசிக்குப் புத்திரன் உற்பத்தியாகாததுபோலும், அநேக வாத்தியாரிடங்களில் படிக்கிற பிள்ளைக்கு வித்தை வாராததுபோலும், அநேகர்கள் சாகுபடிபண்ணுகிற நிலம் விளையாததுபோலும், அநேகர்களிடத்தில் மருந்து சாப்பிட்டவனுக்கு வியாதி தீராதது போலுமறிக. ஐயா, அநேகம் குருக்களிடத்திற் போய் ஞானங் கேட்கிறவனுக்கு ஆத்ம ஞானம் வராதென்று சொன்னீர்களே, சாஸ்திரங்களில் முன்னுள்ள இதிகாச புராணங் களிற் சொன்ன தர்மத்தைப் போதிக்கிறவன் போதக குருவென்றும்; எதார்த்தத்தை உள்ளபடியாய்ப் போதிக்கிறவன் வேதககுருவென்றும், வசியாக்ருஷ்ண ஸ்தம்பனுச்சாட னுதி மந்திரங்களை உபதேசிக்கிறவனும், இகலோகத்தில் சுகமும், பரலோகத்தில் துக்கத் தையு முண்டுபண்ணுகிறவனே நிஷித குருவென்றும்; தன்னுடைய வர்ணுச்சிரமத்திற் குசிதமான புண்ணிய கர்மங்களைப் பண்ணும்படிக்கும், அதனல் இகலோகத்தில் கீர்த்தியும், பரலோகசுகத்தை அநுபவிக்கும்படிக்கும் உபதேசிப்பவனே காமிய குருவென்றும்; நித்தியா நித்திய விவேகத்தையும், இகபரங்களிலுள்ள விஷயசுகத்தில் வெறுப்பு வரும்படிக்கும், சமதமாதி சற்குணங்களை யடையும்படிக்கும் போதித்து, மோக்ஷத்திலிச்சை வரும்படி செய் பவனே சூசக குருவென்றும்; விஷயத்தைப் பொய்யென்றறிந்து அதைத்தள்ளி ஆத்மாவில் அனுராகமுண்டாகும்படி போதிக்கிறவனே வாசக குருவென்றும்; ஆத்மப் பிரம்ம ஐக்கிய ஞானத்தைப் போதிக்கிறவனே காரக குருவென்றும்; சகலவிதமான சம்சயங்களையும் தீர்த்து, தடையற்ற ஆனந்தத்தை யடைந்து, நித்திய முக்தனுயாகும்படி போதிப்பவனே விஸத குருவென்றும், இப்படியெட்டுவிதமான குருக்களை சாஸ்திரங்களிற் சொல்லியிருக்கும் போது, தாங்கள் அநேக குருக்களிடத்திற் போய்க் கேட்கிறவனுக்கு ஞானம் வாராதென்று சொன்னீர்களே, அதற்கென்ன சமாதானமென்று கேட்பாயாகில், அதற்குத்தரம் சொல்லு கிறேம் கேள்:— இப்போது சொன்ன எட்டுக் குருக்களுக்குள், முந்திச் சொல்லிய நாலு குருக்களும், அஞ்ஞான திசையிலிருக்கிற புருஷன் பாபத்தைச் செய்து நரகதுன்பங்களை யடையாதிருப்பதற்கும், இகலோகத்தில் விஷயசுகமில்லாமல் திண்டாடுகிறவனுக்கும், இகபரங்களில் மாயிகபலமான விஷயசுகங்களை அனுபவிக்கும்படி போதிக்கிறவர்களைக்

குருக்களென்று சொல்லியிருப்பதால், அவர்களால் முமுக்ஷுக்களுக்கு யாதொரு பிரயோஜனமுமில்லை. பிந்திச்சொல்லிய நாலு குருக்களும், இந்த முமுக்ஷுக்களுடைய சித்த பரிபாகத்துக்குத் தக்கபடி, ஒரு குருவே சூசகராயும், வாசகராயும், காரகராயும், விஸத குருவாயு மிருக்கக்கூடும். (எ-தி) ஒரு வாத்தியாரே அரிவரி முதல் அமரம்வரை பிள்ளைகளுக்குத் தக்கபடி சொல்லுவதும்; அல்லது ஒருவனே சிநேகபாவத்தை யடைந்திருக்கிற விவேகி, சற்குணங்களைப் போதிப்பதால் சூசக குருவாக ஆகலாம். மற்றொரு இஷ்டன் தனக்கு வந்திருக்கிற விஷய வைராக்கியத்தையும் ஆத்மாவை யடையவேண்டுமென்கிற இச்சையையும், அந்தரங்கமாக இவனுக்குச் சொல்வதால் அவன் வாசக குருவாக ஆகலாம். உள்ளபடி சற்குருவை யடைந்து தற்பத தொம்பத விசாரணைகளைச் செய்து, வாச்சியங்களான மாயையையும். ஈசுவரனையும் ஜகத்தையும் நேதித்து, இப்படியே அவித்தையையும் ஜீவனையும் பஞ்சகோசத்தையும் நேதித்து, தத், தொம்பத ஐக்கியங்களைத் தான் கேட்டபடி உபதேசிப்பவனே காரககுரு ஆகலாம். உள்ளபடி சந்தேக விபரீதமின்றி தன்னைக் கிருதார்த்தனுகச் செய்பவனே விஸதகுருவானதால் இவனுக்கு விஸத குருவினிடத்திலேயே மகத்துவ புத்தி வருமானதால், குரு ஒருவரென்று நாம் சொன்னதற்கு விரோதமில்லையென்றறிக.

183 - வது தரங்கம்.

விவேகிக்கு, தனம் முதலான நான்குமில்லாமை அனுகூலம்:

விவேகிக்குப் பிள்ளை பெண்டாட்டி ஒற்றுமையில்லாமையும், தனமில்லாமையும், வித்தையில்லாமையும், தான் நினைத்த காரியம் முடியாமையும் இந்த நான்கும் ஈசுவரானுக்கிரகம். [எ-தி] ஒரு யோக்கியனுக்கு ஒருக்கால் பரஸ்திரீகமனம்பண்ண இச்சையுண்டானாலும் கூடவிருக்கிறவர்களுடைய ஒற்றுமையில்லாமையும், கையில் காசில்லாமையும். போக ஸ்திரீகளுடைய பாஷை தெரியாமையும், ராஜாக்ஞையால் ஒருவரும் அவரவர்கள் வீட்டை விட்டு வெளியேறக்கூடாதென்ற கட்டாமையும் அவனைக் காப்பாற்றுவதற்குக் காரணமாவதுபோலவறிக. ஐயா, விவேகிக்குப் பணமிருந்தால், சற்குருவையும் சாதுக்களையும் ரக்ஷிப்பதற்குச் சாதனமாகுமே, இன்னும் அநேகம் ஏழைகளுக்கு அன்னவஸ்திராதிகளைக் கொடுத்துக் காப்பாற்றலாமே, அப்படியே வித்தை வந்திருந்தால்; குருவினிடத்தில் சிரமமன்றியில் சாஸ்திரார்த்த ஞானத்தை யடைவதற்கும் சிஷ்யர்களுக்குச் சொல்லி வைப்பதற்கும் சாதனமாச்சுதே. அப்படியே பெண்டாட்டி பிள்ளைகள் ஒற்றுமையாயிருந்தால், குடும்பஞானிகளாயிருந்து தாங்களும் சுகித்துக்கொண்டு, வந்தபேர்களுக்கும் அன்னபானாதிகள் கொடுத்து மகத்தான கீர்த்தியைப் பெறலாமே. அப்படியே நினைத்த காரியங்களெல்லாம் முடிந்தால், சகல நன்மையான காரியங்களையும் முடிக்கலாமே, அப்படியிருக்கத் தாங்கள் இந்த நான்குமில்லாமலிருப்பதே முமுக்ஷுவுக்கு மோக்ஷத்தை யடையச் சாதனமென்றும். அந்த நான்குமிருந்தால் மோக்ஷத்துக்கு விக்கினமென்றுஞ் சொன்னீர்களே, அதெப்படிச் சொல்லலாமென்று கேட்பாயாகில், அதற்குத்தரம் சொல்லுகிறோம் கேள்:— பாகவதத்தில் பகவான் சொல்லுவதாவது "யாதொருத்தனுக்குப் பிரம்மானந்தத்தை யனுக்

கிரகஞ் செய்ய இச்சிக்கிறேனே, அவனுடைய பணத்தை முதலில் அபகரிக்கிறேன்" என்று சொல்லியிருப்பதாலும், கஞ்சா சாப்பிட்டவனுக்குப் புத்தி மயங்குவதுபோல, பணம் வைத்துக்கொண்டிருக்கிறவனுக்கு, அந்தப் பணத்தைச் சும்மா வீட்டில் வைத்திருந்தால், கள்ளன் வந்து கொண்டுபோய் விடுவனென்ற பயமும், வட்டியில்லாமல் வைத்துக்கொண்டு சாப்பிட்டால் குதிர்ப்பணமுஞ் செலவாய்ப் போகுமேயென்ற பயமும், நிலங்கரை வாங்கினல் விளையாமற் போய்விடுமேயென்கிற துக்கமும், வட்டிக்குக் கொடுத்தால் வாங்கினவன் வெங்கனுய்ப் போய்விடுவானேயென்ற துக்கமும், பெரியவர்களிடத்தில் வணக்கமில்லாத மதமும், பரஸ்திரீகமணத்தால் பாபங்களும் வருவதாலும், இப்போது பணம் வைத்திருக்கிறவர்களுக்குள்ளே, யார் எந்தப் பெரியவர்களை வைத்துப் பூஜிக்கிருர்கள் சொல்? இப்படியே வித்தை வந்தவனும், நம் குருநாதனிடத்தில் வந்து வணங்கி, ஞானத்தை அடையவில்லையே, அகம்பாவத்தோடேயே கூடியிருக்கிருர்கள். குடும்பத்தை விட்டு யார் குருநாதனிடத்தில் வந்து கரையேறினுர்கள்? நினைத்த காரியம் முடிக்கிறவர்களுக்குள்ளேயும், ஒருவரும் வரக்காணுமையால் இந்த நான்குமில்லாத சுபோதிகளே வந்து கடைத்தேறியிருப்பதைக் கண்டுகொள்க.

184-வது தரங்கம்.

நம்மைப்போலவே முன்னிருந்த ஞானிகளும் குருமுகமாய் அப்பியாசித்தே ஞானமடைந்தார்கள்:—

நம்மைப்போலவே முன்னேயிருந்த ஞானிகளும், குருகடாக்ஷத்தையும் ஞானுப்பியாசத்தையும் பெற்றே ஞானிகளானுர்கள், [எ-தி.] நம்முடைய பாட்டன் முதலானவர்களும், நம்மைப்போலவே ஸ்திரீபுருஷாள் சம்போகம் பண்ணியே பிள்ளை பெற்றிருப்பார்களென்று நிச்சயம் வருவதுபோலும், இப்போது கல்தச்சாசாரி மூலமாய்க் கோவில் கட்டுவதுபோலவே பழைய கோவில்களும் அந்தக் காலத்திலுள்ள கல்தச்சாசாரியினுலேயே கட்டப்பட்டிருக்கிறதென்று அறிவதுபோலுமறிக. ஐயா, நம்மைப்போலவே முன்னேயிருந்த ஞானிகளும், குருமுகமாகவே ஞானுப்பியாசம்பண்ணி ஞானத்தை யடைந்தார்களென்று சொன்னீர்களே, அப்படி யார் எந்தக் குருவை யடைந்து ஞானத்தைப் பெற்று முக்தியடைந்திருக்கிருர்கள்? அவர்களை எனக்குச் சொல்லவேண்டுமென்று கேட்பாயாகில் அதற்குத்தரம் சொல்லுகிறேம் கேள்:— குந்ததேவரென்கிற ரிஷியானவர், கிரகஸ்தாசிரமத்திலிருந்து, சம்சாரம் துக்கமென்று தோன்றி, ஆரணியத்திலிருக்கிற விபண்டகமகரிஷியினுடைய சமீபத்துக்கு சன்னியாசம் பண்ணிக்கொண்டு போய், பன்னிரண்டு வருஷம் அவருக்குச் சிசுருஷை பண்ணிக்கொண்டிருந்து வரும்போது, ஒருநாள் சமாதியிலிருந்து கண்ணைத்திறந்து இவரைப்பார்த்து, கொஞ்சம் ஆகாரத்துக்காக கந்தமூலபலங்கள் கொண்டுவரச் சொன்னபடி; இவருங் காட்டுக்குள் சென்று கொண்டுவருகிறதற்காக ஓடிப்போயிருக்கும்போது, திரும்ப அவர் கண்ணைமூடிச் சமாதிக்குப் போனபின், இவர் கந்தமூலபலங்களைக் கொண்டு வந்து பார்க்கும்போது, அவர் சமாதியிலிருப்பதைக் கண்டு ஒன்பது வருஷம்வரை தினந்

தோறும் கந்தமூலபலங்களைக் கொண்டுவந்து வைத்துக் காத்திருக்கும்போது, ஒருநாள் சமாதியைவிட்டுக் கண்ணைத் திறந்தவுடன், அந்தக் கந்தமூலபலங்களை இவர் கொடுக்க அவர் அதை வாங்கிச் சாப்பிட்டபின், தாகத்துக்குத் தீர்த்தம் வேண்டுமென்று கேட்டவுடன், இவர் தீர்த்தங் கொண்டுவரப் போயிருக்கும்போது, மறுபடி சமாதிக்குப் போய்விட்டதால் இவர் தீர்த்தங் கொண்டுவந்து வைத்துக்கொண்டு பதினைந்துவருஷமானவுடன் கண்ணைவிழித்து இவர் வைத்திருந்த தீர்த்தத்தை வாங்கிச் சாப்பிட்டுவிட்டு. இவரைப் பார்த்து உமக்கென்ன வேண்டுமென்று கேட்டவுடன், இவரெனக்கு இவ்வுலகத்தில் ஈசுவரானந்தம்வரை ஒன்றும் வேண்டுவதில்லை. பிரம்மஞானத்தினாலேயே முக்தி வருமென்று சுருதிஸ்மிருதிகளெல்லாம் கோஷிக்கிறபடியால், எனக்கு ஜனனமரண துன்பங்களை நிவர்த்திக்கிற ஆத்மஞானத்தை அனுக்கிரகிக்க வேண்டுமென்று கேட்டவுடன், அவர் இவரைப் பார்த்து. சகலமும் சச்சிதாநந்தமான பிரம்மமென்று சொன்னதும், இவர் அதென்னத்தினால் சச்சிதாநந்தமாக விருக்கிறதென்று சந்தேகப்பட்டுக் கேட்குமுன், அவர் திரும்பச் சமாதிக்குப் போய்விட்டதால் இவர் சந்தேகத்துடன் சந்தாபப்பட்டுக்கொண்டிருக்கும்போது, நாரதமகரிஷி வந்து இவரைப் பார்த்து ஏன் விசனித்திருக்கிறீரென்று கேட்டவுடன், அவர் இவரைப் பார்த்து நடந்த சங்கதிகளைத் தெரிவித்தவுடன், அவர் இவரைப் பார்த்து "நீர் பெரியமனுஷன் பெண்ணைப் பெண்டாகக் கொண்டவனுக்கு அவள் சமயத்திற்கு காக்க வேண்டுவதுபோல, அசம்சத்தியிலிருக்கிற இவரை யடைந்த நீர் இவரைவிட்டு, உம்முடைய பத்தரமூலமென்கிற கிராமத்திலிருக்கிற உபசாந்தயோகி சத்துவாபத்தியிலிருப்பதால் அவ ரிடத்திற்குப் போ" என்று சொன்னபடி இவரும் அவரிடத்தில் வந்து, நானார்? இந்த ஜகத்தெப்படி யுண்டாச்சுது என்று கேட்டவுடன், நீ பிரம்மம். இந்த ஜகத்துச் சொப்பனம் போலப் பிராந்திமாத்திரமென்று உபதேசித்தபடி அவரும் தன்னையறிந்து முக்தரான கதையையறிக.

185-வது தரங்கம்.

அபக்குவ சித்தனுக்கு சமாதியும், பக்குவசித்தனுக்கு விசாரமும்:—

கபடம், ஆசை, அகம்பாவமுதலான அபக்குவ சித்தனுக்கு, அஞ்ஞானத்தை நிவர்த்திசெய்ய, நிர்விகற்பசமாதினாலேயே கூடும், விசாரணைமாத்திரத்தில் கூடாது. பக்குவ சித்தனுக்கு அஞ்ஞானத்தை நிவர்த்திசெய்ய விசாரணைமாத்திரம் போதும். [எ-தி] மிகுந்த அழுக்கேறின வஸ்திரத்தை வண்ணானிடத்தில் போடுவதுபோலும், தூசியுடன் கூடிய வஸ்திரத்தைத் துவைப்பதுபோலும்; உவர்பூமிக்கு உரம் வைப்பதுபோலும், காஸ்மீரகண்டத்திற்குக் கலப்பையினாலுழுவதுமாத்திரம் போதும்போலும்; ஈரவிறகைக் கீறிக் காயப்போட்டெரிப்பதுபோலும், காய்ந்த சுள்ளிவிறகைத் தீயிலெரிப்பது போலுமறிக. [இ-து] சாதுக்களோடே பிரம்மவிசாரம்பண்ணுவது, பத்துப்பேர்களோடே மிருஷ்டான்ன போஜனஞ் செய்வதுபோலும், தனித்துச் சமாதி செய்வது கதவையடைத்துத் தான்மாத்திரம் க்ஷீரான்னத்தைச் சாப்பிடுவதுபோலுமறிக. ஐயா, அபக்குவ சித்தனுக்குச் சமாதி

பண்ணவேண்டுமென்றும், பக்குவசித்தனுக்கு விசாரமாத்திரத்தாலேயே ஆத்மஞான முண்டாகுமென்றுஞ் சொன்னீர்களே, பஞ்சதசியில் முக்கியாதிகாரியாயுள்ளவனுக்கு சமாதியினுல் அகங்காரத்தை நிச்சேஷமாய் நாசம்பண்ணினபின், சத்துவாந்தக்கரண விருத்தியானது பரமசூக்ஷுமமான பிரம்மாகாரத்தை அடைகிறது. அச்சமயத்தில் விருத்திக்கு அத்தியந்தம் லயமில்லாததால், அந்த அவஸ்தையை சுழுப்தியென்றுஞ் சொல்லக்கூடாது. சங்கற்பங்களுடைய பாவமில்லாததால் ஜாக்கிராவஸ்தையென்ருவது சொப்பனவஸ்தையென்ருவது சொல்லக்கூடாது. அப்போது தேகமுங் கீழேவிழாமல் அசைவற்றிருக்கும், அப்படித் துவிதமுந் தோற்ருமல்: நித்திரையுமில்லாமலிருக்கிற காலத்தில் காணப்படுகிற சுகம் யாதொன்றுண்டோ அந்தச் சுகமே பிரம்மானந்தமென்றும் சொல்லிய யோகானந்திற்குப்பின் ஆரம்பித்த ஆத்மானந்தத்தில் விஷயானந்தம் வாசனுனந்தம் சுழுப்தியானந்தங்களுக்கு விலக்ஷணமான முக்கியானந்தத்தை முக்கியாதிகாரி அடையட்டும், இனி மூடனுயிருக்கிறவனுக் கென்னகெதி என்று கேட்ட சிஷ்யனுக்குக் குரு சொல்லுகிறதாவது; மூடர்கள் அவர்களுடைய புண்ணியபாப கர்மவசத்தால் அநேக கோடி ஜனனமரணத்தை அடையட்டும், நமக்கென்ன ஆகவேண்டியதென்று சொன்னதற்கு, சிஷ்யன் நீங்கள் தயாளுவானதால் மூடர்களையும் காப்பாற்ற வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தபின், அந்தர்முகமூடனுக்கு ஆத்மானுத்ம விசாரமார்க்கத்தால், கௌணமித்தையா கர்த்தாத்மாக்களை நேதிபண்ணித்தள்ளி, முக்கியாத்மாவான சாக்ஷியே அதிப்பிரிய வஸ்துவென்று காண்பிக்கப்பட்டிருக்கிறபடியால், தாங்கள் இப்போது அதற்கெதிரிடையாய்ச் சொன்ன காரணமென்னவென்ருல்,— அங்கே சொன்னது விசாரத்தோடேகூடிய சூக்ஷுமபுத்தியான முக்கியாதிகாரிக்கு ஆனந்தவனுபவத்தைக் குறித்துச் சொன்னதாகையால், தியானதீபிகையில் வெகு வியாகூல சித்தர்களுக்கு விசாரத்தால் தத்துவ ஞானமுண்டாகாது, பிரம்மத்தியானமாகிற யோகமே அவர்களுக்கு முக்கியம். அதனுல் புத்தியிலிருக்கிற கர்வம் நசிக்குமென்றும், முக்கியாதிகாரிக்கு அஞ்ஞானமாத்திரத்தை நிவர்த்திப்பதற்கு சாங்கியமென்ற விசாரத்தினுலேயே அதிசீக்கிரத்தில் ஆத்மசாக்ஷாத்கார ஞானமுண்டாகுமென்றும், அதை மறந்தாலும் அவனுக்குக் குறைவில்லையென்றும், யோகிக்கு மறந்தால் குறைவென்றும் சொல்லியதை திருஷ்டாந்த மூலமாய் அறிவிக்கிருேம். அதாவது, மங்கிலியத்தோடேகூடி அலங்காரம் செய்துகொள்வதும், மங்கிலியமில்லாமல் அலங்காரஞ் செய்துகொள்ளுகிறவளிலும், மங்கிலியமாத்திரத்தோடே கூடியவளுக்கு சுமங்கிலியென்பது சித்திப்பதுபோலவறிக.

186-வது தரங்கம்.

முமுக்ஷுவுக்குமட்டும் சற்குருவின் அபேக்ஷை, மற்றவர்களுக்கில்லை:—

ஞானிக்கும் அஞ்ஞானிக்கும் குருவின் உபதேசத்தின் அபேக்ஷை தேவையில்லை. முமுக்ஷுவுக்குமட்டுந் தேவை. [எ-தி] சேறுக்கும், சுத்தஜலத்துச்கும் தேற்ரும்பொடி வேண்டாமல், கலங்கின ஜலத்துக்குமட்டும் வேண்டுவதுபோலும், செத்தவனுக்கும் காய

சித்தியானவனுக்கும் மருந்துவேண்டாமல் வியாதிக்காரனுக்குமட்டும் அது வேண்டுவது போலும், தூரமாகாதவளுக்கும் பிள்ளைகளெல்லாம் பெற்று தூரம் போனவளுக்கும் புருஷபோகம் வேண்டாமல் அது உள்ளவளுக்குமட்டும் மேற்சொல்லியது வேண்டுவது போலும், நல்ல இருட்டிற் போகிறவனுக்கும் வெளிச்சத்திற் போகிறவனுக்கும் பழுதைப் பாம்பின் பயமில்லாமல், மசண்டைவேளையில் போகிறவனுக்குமட்டும் அந்தப்பயம் வந் திருப்பதை நிவர்த்திக்க வேண்டுவதுபோலவறிக. [இ-து] 'ஆலமர் கடவுளாணை அவைக் கெலாம் சாக்ஷி நீயே' என்றிப்படிச் செய்யப்படுகிற சத்தியம் சுத்த ஞானிக்கும் அஞ் ஞானிக்குமில்லை, கொஞ்சம் அறிந்தும் அறியாதவனுக்காகவே. [எ-தி] தட்டியெழுப்பு கிறது விழித்திருக்கிறவனுக்குமில்லை, செத்தவனுக்குமில்லை, தூக்குகிறவனைக் குறித்த தென்றறிவது போலவறிக. [இ-து] சம்பளம் வாங்கிறவனும், கற்புடைய மங்கையும், பிரபு, பர்த்தாக்களுடைய சொற்படி நடக்கவேண்டுமானால் முமுக்ஷுக்களுக்கு குருநாதன் ஆக்கினையைக் கடக்கக்கூடாதென்பதில் கேட்கவேண்டியதென்ன? ஆகையால் அப்படிக் கடக்கிறவனைக்காட்டிலும் முட்டாள் யாருமில்லையென்றறிக. [இ-து] வேதாந்த சாஸ்திரம் ஞானிக்கும் அஞ்ஞானிக்கும் வேண்டுவதில்லை,— குழந்தைக்கும் கிழவனுக்கும் ஸ்திரீ போகம் வேண்டாததுபோலும், குருடனுக்கும் வெள்ளெழுத்தில்லாதவனுக்கும் மூக்குக் கண்ணாடி வேண்டாததுபோல அறிக. ஐயா, அஞ்ஞானிக்கும் ஆத்மஞானிக்கும் குருவும், சிரவண, மனன, நிதித்தியாசன, சமாதிரூபமான விசாரமும் வேண்டியதில்லை. முமுக்ஷு வுக்கே குருவும் சாஸ்திரவிசாரமும் வேண்டுமென்று சொன்னீர்களே, அப்படிச் சொன்ன தற்குக் காரணமென்னவென்றால்; இதென்ன சங்கையென்று சங்கிக்கிறாய்! தீப்பட்டெரி யாத வீட்டுக்கும், தண்ணீர்விட்டணைக்கத் தேவையில்லை, எரிந்து சாம்பலாய்போன வீட்டுக்கும் தண்ணீர்விட்டணைக்கத் தேவையில்லை, தீப்பிடித்தெரிகிற வீட்டுக்கே தண்ணீர் விட்டணைக்கப் பிரயத்தனம் பண்ணவேண்டுவதுபோலும்; அரண்மனையிலிருக்கிற அரச னுக்கும், அரண்ணியத்தில் குழைகளைக் கட்டிக்கொண்டிருக்கிற வேடர்களுக்கும் திருடர் பயமில்லாமல், சொற்பதிரவிய மெடுத்துக்கொண்டு வழியில் நடக்கிறவனுக்குக் கள்ளர் பயமுண்டாவதுபோலும்; ஆனைக்கும் பூனைக்கும் வஸ்திரம் வேண்டாமல் மனுஷியர்களுக்கு மட்டும் வஸ்திராபேக்ஷை இருப்பதுபோலும்; மலடிக்கும் பிள்ளைபெற்றுச் சீராட்டுகிறவ ளுக்கும் மருத்துவச்சியின் அபேக்ஷையில்லாமல் பிரசவவேதனை யெடுத்தவளுக்குமட்டும் மருத்துவச்சி வேண்டுவதுபோலும்; இவ்விடத்திலும் அஞ்ஞானிகள் தேகமே நான், ஜகத்து சத்தியமென்றுமிருப்பதால், அவர்களுக்கும் சற்குருவும் சாஸ்திரவிசாரமும் தேவையில்லை. ஆத்மஞானம் வந்தவனுக்குக் கிருதகிருத்தியத்துவமும், துக்கநிவர்த்தியும், சர்வகாமாப்தி யும் வந்திருப்பதால் அவனுக்கும் யாதொரு அபேக்ஷை இல்லையென்று அறிந்துகொள்க.

187-வது தரங்கம்.

அதிகாரிகளின் தன்மை:—

கிருதகிருத்தியர்களான விஸ்வாமித்திரர், வசிஷ்டர், நாரதர், துருவாசர் முதலான வர்களை ஈசுவரன் நல்ஞ்சொல்லி உலகத்துக்குபகாரமாக அதிகாரிகளாய் நேமித்து

வைத்திருக்கிறூர். [எ-தி] முந்திச் சர்க்கார் உத்தியோகத்திலிருந்து யோக்கியர்களாய் ராஜிநுமாக்கொடுத்து பென்சன் வாங்கிக்கொண்டு சொஸ்தர்களாயிருக்கிற பெரியமனுஷர்களை கெவர்னர், லோக்கல்பண்டு முனிசிபலாபீஸ் முதலான ஜனுேபகாரங்களாயிருக்கிற காரியங்களை ஆலோசனைசெய்து முடிப்பதற்கு சம்பளமன்றியில் மெம்பரென்றும், கமிஷனர்களென்றும் நேமித்து வைத்திருப்பது போலவறிக. ஐயா, ஆதிகாரிகளான நாரதாதிரிஷிகளால் இந்த ஜகத்துக்குபகாரம் பண்ணப்படுகிறதென்று சொன்னீர்களே, அப்படியென்ன உபகாரம் பண்ணப்பட்டிருக்கிறது? அவைகளில் கொஞ்சம் தெரிவிக்க வேண்டுமென்று கேட்பாயாகில், இவ்வுலகத்தில் அவர்கள் செய்திருக்கிற உபகாரங்களை யாரால் அளவிடக்கூடும்? ஒரு விசுவாமித்திரமகரிஷியானவர், இவ்வுலகத்தில் ஈசுவரனுல் சிருஷ்டிக்கப்பட்டிருக்கிற பதார்த்தங்களுக்கெல்லாம் பிரதியாக உண்டுபண்ணப்பட்டிருக்கிற பதார்த்தங்கள் அனந்தம். அவைகளுக்குள்ளே பசுக்களுக்குப் பிரதியாக எருமைகளையும், குதிரைக்குப் பிரதியாகக் கோவேறுகழுதைகளையும், சிங்கத்துக்குப் பதிலாகச் சுவானங்களையும், அரசமரங்களுக்குப் பதிலாகப் பூவரசமரங்களையும், புரசமரத்துக்குப் பதிலாக முள்ளுமுருங்கைமரம் முதலானவைகளையும் உண்டுபண்ணி இருப்பது போல, சகல ஜகத்தையு முண்டுபண்ணியிருப்பதாலேயே, சகல ஜீவர்களும் பிழைத்துக் கொண்டிருப்பதாலும்; இப்படியே அகஸ்தியமகரிஷியால் சிவனுடைய கல்யாணகாலத்தில் சகலரும் வடக்குத்திக்கிலிருக்கிற கைலாசபருவதத்திற்குப் போனகாலத்தில் பூமி தலைகீழாய்ப் போனதைக்கண்ட சிவன், அகஸ்தியரைத் தெற்குத்திக்குக்கோடிக்குப் போகச்சொன்னபடி, அவரும் போய்ப்பூமியைச் சமம்பண்ணிவைத்ததுந்தவிர, விந்தையன் பருவதரூபமாக வளர்ந்து சூரியசந்திராதிகளைத் தெற்கே வரவொட்டாமல் மறைத்திருந்தனன். இந்த அகஸ்தியர் அந்த விந்தையனுடைய கருவத்தைப் பங்கம்பண்ணிக் கல்லாகப்போகும்படி செய்ததுந்தவிர, துர்வாசமகாரிஷியினிடத்தில் அஜாமுகியென்பவள் போய் சம்போகஞ்செய்து பிறந்த இல்வலன், வாதாபி, இருவரும் ரிஷிவேஷங்கொண்டு தினந்தோறும் இரண்டிரண்டு ரிஷிகளைப் பிராமணர்த்தத்திற்குக் கூட்டிக்கொண்டுபோய், வாதாபியை ஆடாகச்செய்து அந்த ஆட்டுமாமிசத்தை இந்த ரிஷிகளுக்குச் சாப்பிடும்படி போட்டு எழுந்திருந்தபின், இல்வலன், ஓ! வாதாபி என்று கூப்பிட்டவுடன் அவன் இருவர்களுடைய வயிற்றைக் கிழித்துக்கொண்டு வெளியில்வந்து அவ்விரண்டு ரிஷிகளையும் இவ்விரண்டுபேர்களும் வெகுநாளாய்ச் சாப்பிட்டுக்கொண்டு வரும்போது, ஒரு நாள் ஒருவரும் அகப்படாமல் அகஸ்தியர் தட்டுப்பட்டதில் அவரையும் இவர்கள் எங்கள் தாயாருக்குத் திவசமானதால் பிராம்மணர்த்தத்துக்கு நீங்கள் வரவேண்டுமென்று கூட்டிக்கொண்டுபோய் வழக்கப்படி இவருக்குச் சாப்பாடு பண்ணிவைத்ததில், இவர் வயிற்றுக்குள் கடபடவென்று சேஷ்டிப்பதைக்கண்டு, ஒரு மந்திரத்தால் வயிற்றுக்குள்ளிருக்கிறதெல்லாம் ஜீரணமாய்ப் போகட்டுமென்று தடவினபடி போய்விட்டதால் இல்வலன் 'ஓ! வாதாபி' என்று கூப்பிட்டவுடன், இவர் முன்னிருக்கிற இரண்டெழுத்தும் போய் மூன்ருவது எழுத்தாக ஆய்விட்டானென்று சொன்னதும், அவன் இவரைக் கொல்ல வந்ததில் அவனையும் பஸ்பமாய்ப்பண்ணின கதையை யறிக.

188-வது தரங்கம்.

குரு கிருபையுள்ள சுத்த மனசில், ஆத்மா காணப்படும்:—

பிரம்மம் அதிருசியமாயிருந்தாலும், குரு கிருபையோடே கூடிய சத்துவ விருத்தியில் திருசியமாகும். [எ-தி] ராகு அதிருசியனுனலும், நிர்மலாகாசத்தோடேகூடிய பருவசந்திரனிடத்திற் பிரகாசிப்பதுபோலும், மரணகாலத்தில் எமன் திருசியமாவதுபோலுமறிக. [இ-து] சம்சார துக்கத்தைச் சற்றுருகிருபையால் தாண்டவேண்டுமே தவிர, கர்மத்தால் தாண்டக் கூடாது. [எ-தி] கடலைக் கடக்கக் கப்பலேறவேண்டுமே தவிர, கல்லைக் கட்டிக்கொண்டு கரையேற முடியாததுபோலவறிக, ஐயா, சமுசார சமுத்திரத்தைக் குரு கிருபையாலேயே தாண்டவேண்டும், மற்றக் கர்மங்களால் தாண்டக்கூடாதென்றும், கடலைத் தாண்டுவதற்குப் புகைக்கப்பலை வைத்திருக்கிற துரையினுடைய தயவால் அந்தத் திடமான கப்பலிலேறி சமுத்திரத்தைத் தாண்டலாமே ஒழிய, கல்லைக் கட்டிக்கொண்டு சமுத்திரத்திலிறங்கினவன் எப்படிக் கரையேறமாட்டானே அப்படிக் கர்மத்தால் கரையேறமாட்டானென்று சொன்னீர்களே, வாசிட்டத்தில் கற்கடியென்ற இராக்ஷசி, முதலில் ஆசையோடே ஆயிரம் வருஷம் தபசுபண்ணி பிரம்மாவினிடத்தில் வரங் கேட்டதாவது,—ஊசிவடிவத்தை எடுத்துக்கொண்டு, சகலமான பிராணிகளுடைய சரீரத்திற்குள் பிரவேசித்து, ரத்த மாம்சங்களைச் சாப்பிடவேண்டுமென்று வரங் கேட்டபடி, அப்படியே கொடுத்துவிட்டுப் போனபின், அவளும் அப்படி வெகுகாலம்வரையில் ஊசி வடிவத்தை எடுத்துக்கொண்டு. சகல பிராணிகளுடைய இரத்த மாம்சங்களைச் சாப்பிட்டுக்கொண்டு வந்ததிலும் திருப்தியாகாமல், அவளுக்குத் தன்னுக்குள்ளேயே தன்னடத்தை கெட்டதென்றும், 'ஊண் இறைச்சிகளைச் சாப்பிடவேண்டுமென்கிற இச்சையினலல்லவா நமக்கிவ்வளவு அற்பமான ஊசிவடிவத்தை எடுக்கவேண்டியதாய் வந்தது?'' எனத் தன் புத்தியை இகழ்ந்து, இனி நமக்கு விஷய போகம் வேண்டாமென்று வைராக்கியத்தை யடைந்து, முன்போலத் திரும்ப ஆயிரம் வருஷம் நிராசையோடே உக்கிரமான தபசை செய்தபின், பிரம்மா திரும்ப இவளிடம் வந்து இவளைத் தபசிலிருந்தெழுப்பி, நீ ஆத்மஞானத்தை யடைந்ததால் ஜீவன்முக்தி திசையிலிருந்து, முன்போலவே ஆகாரங்களைச் செய்துகொண்டு வா, அதில் யோக்கியர்களைத் தெரிந்துகொண்டு அவர்களை இம்சியாமல் அயோக்கியர்களைமட்டும் இம்சித்துக்கொண்டு வரும்படி உத்தரவு கொடுத்தபடி, அவளுமப்படியே நடந்து வரும்பொழுது, ஒருநாள் ராத்திரியில் நகர்சோதனைக்கு வந்த ராஜா மந்திரிகளைக் கண்டு, அவர்களை இவள் அநேக சங்கைகளைச் செய்தபின், அவைகளுக்கெல்லாம் அவர்கள் சமாதானம் சொன்ன பின், இவர்கள் ஞானிகளென்று அவளறிந்து, சிநேகிதமாயிருந்தார்களென்று சொல்லியிருக்கும் போது, தாங்கள் குருவன்றியில் ஞானம் வராதென்று எப்படிச் சொன்னீர்களென்றால்,— அந்தக் கற்கடிக்கும் விஷயத்தில் வைராக்கியம் திடமாயுண்டாய், சித்த ஏகாக்கிரத்துடன் நிஷ்காமமாய் ஆயிரம் வருஷமான பின்னும், பிரம்மாவாகிய குரு வந்து ஜீவன்முக்தியாக ஆய்விட்டாயென்று சொன்னதும் தவிர, சித்தத்திலுண்டான சம்சயங்களையும், அந்த

ராஜா மந்திரிகளாகிற குரு மூலமாய்த் தெளிந்து, அவர்களுக்கு கைம்மாறுகூடக் கொடுத் திருப்பதால், குருவன்றியிலொருவருக்கும் சுலபமாய் ஞானம் வாராதென்றறிக.

189-வது தரங்கம்.

ஞானியினுடைய இஷ்டமே மேல்:—

ஜெந்துக்களுக்குள்ளே நரஜன்மம் துர்லபம். [எ-தி] ஜனங்களுக்குள்ளே ராஜாவாவது துர்லபம்போலவறிக. [இ-து] தேவஜன்மம் சிரேஷ்டமாயிருக்கும்போது, மனுஷிஜென்மத் தைத் துர்லபமென்று சொன்ன கருத்தேதென்ருல், பிரம்மஞானத்தை இதில் சுலபமா யடையலாம். [எ-தி] இராஜஸ்திரீயைக் காட்டிலும், ஏழை வீட்டிலிருக்கிற பெண்ணுக்குப் புருஷனுடைய போகசுகம் எதேஷ்டமாய்க் கிடைப்பதுபோலும், வண்ணானுக்குக் குதிரை யைக்காட்டிலும் கழுதையே அவனுடைய பொதியை ஏத்துவதற்கும், விலை லகுவாயும், தீனிச்செலவு ஒன்றுமில்லாமலிருப்பதால் அவனுக்கது சிலாக்கியமாயிருப்பதுபோலுமறிக. [இ-து] இதிலும் புருஷஜென்மம் மேல். [எ-தி] நிசிவேளையில் பறையன் எந்தக் காட்டிலும் போகலாம், ஸ்திரீ பகலில் தனியாய் ஊருக்குள் சஞ்சரித்தாலும் பயம் வருவதுபோல என்றறிக. ஐயா, சகலமான எழுவகைப் பிறவிக்குள், தேவப்பிறவி சிலாக்கியமாயிருக்கும் போது, ஐந்துக்களுக்குள்ளே மனுஷிஜன்மஞ் சிலாக்கியமென்றும், அதிலும் புருஷஜன்மஞ் சிலாக்கியமென்றும், அதிலும் பிராம்மணஜன்மஞ் சிலாக்கியமென்றும், அதிலும் வேதோக்த தர்மத்தில் சிரத்தையுண்டாவது துர்லபமென்றும், அதிலும், சாஸ்திர வியுத்பத்திஞான முண்டாவது துர்லபமென்றும், அதிலும் ஆத்மானாத்ம விவேகமுண்டாவது துர்லபமென்றும், அதிலும் அனாத்மாக்களில் நானென்கிற புத்தி நிச்சேஷமாய்ப்போய், ஆத்மாவே நானென் கிற சுவானுபவமுண்டாவது துர்லபமென்றும், அதிலும் பிரம்மமே தானாயிருக்கிற ஸ்திதியே முக்தியானதால், அந்த முக்தியானது, நூறுகோடி ஜன்மங்களில் செய்த புண்ணியங்க ளன்றியில் லபிக்கமாட்டாதென்றும், ஆசாரியசுவாமிகள் விவேகசூடாமணியில் சொல்லி யிருக்கிருர்களே, இந்தச் சந்தேகத்தை நிவர்த்திக்க வேண்டுமென்று கேட்பாயாகில், அதற்கு நாம் உத்தரம் சொல்லுகிறோம் கேள்.—தேவலோகத்தில் ஸ்திரமாயிருக்கிற இந் திரன் முதலிய தேதைகள், உலகபாலாளானதால் அவர்களுக்கு அந்த ஜோலியே பார்க்க முடியாமல், ஊர் ஊருக்கும் அசிஸ்டண்டுகளாக, பிரம்மதேவர், நவப்பிரஜாபதிகளை சிருஷ்டிக் குச் சாதனமாகவைத்துக்கொண்டாரென்றும், மகாவிஷ்ணுவானவர் ரக்ஷிக்கிறதற்குச்சாதன மாக இந்திராதி தேவதைகளையும், விஸ்வக் சேனாதிகணங்களையும், நியூசு விசாரிப்பதற்காக நாரதாதி ரிஷிகளையும் கற்பித்துக்கொண்டாரென்றும், சிவனானவர் சம்மாரகிருத்தியத்துக் காக எமன், மிர்த்தியு, காலன், தூதன், சித்திரகுப்தன் முதலானவர்களைக் கற்பித்துக் கொண்டாரென்றும், இப்படியெல்லாஞ் சாஸ்திரங்களில் சொல்லப்பட்டிருப்பதால், அந்தத் தேவலோகங்களிலிருக்கிற தேவர்களுக்கு பிரம்மவிசாரம்பண்ண எங்கே சாவகாச மிருக்கிறது? ஆனால் கொஞ்சம் இடைவெளியாயிருக்குஞ் சமயத்தில், பிரம்மவிசாரம் பண்ணலாமேயென்ருல், அசுராதிகளுடைய பீடைகள் அறுபதுநாழிகையுமிருப்பதால்,

அதற்குப் பயந்துகொண்டு, இமைகொட்டக்கூட சாவகாசமில்லாததால் அனிமிஷர்க ளென்று பெயரையும் பெற்றிருக்கிறார்கள். மேலும் ஜகத்துப் பொய்யென்றறிகிறதற்காகவே சுருதியானது சொப்பனுவஸ்தையைக் கற்பித்து சொப்பனம்போல இந்த ஜெகத்தைப் பாரென்று சொல்லியிருப்பதால், அப்பேர்ப்பட்ட சொப்பனுவஸ்தையே, அவர்களுக்கில்லா திருக்கும்போது ஜெகத்துப் பொய்யென்ற ஞானம் எப்படி வரப்போகிறது? அப்படியே ஆத் மாவானவர் சாக்ஷி அழிவற்றவரென்றும் போதிப்பதற்காகவே, சுழுப்தியை யுண்டுபண்ணி யிருப்பதால், அந்தச் சுழுப்தியில்லாத அவர்களுக்கு சாக்ஷித்துவஞானந்தான் எப்படி வரப்போகிறது? அப்படி யிருக்கும்போது இங்கேயிருந்து புண்ணியம்பண்ணிப் போயிருக்கிற ஜீவர்களுக்கு, போகானுபவஞ் செய்யக் காலஞ் சரியாய்ப் போவதால், இவர்களுக்கும் ஞானம் வர மார்க்கமில்லை. ஆகையால் நரஜன்மத்திலேயே ஞானம் வருமென்றறியத் தக்கது.

190-வது தரங்கம்.

குரு கிருபையில்லாத, மனசு ஆத்மாவில் லயிப்பது பிரயாசமி, அஃதுள்ள மனசுக்கு அஃது சுலபம்:—

ஆத்மாவிலுண்டான மனசு, ஆத்மாவிலேயே லயிப்பது பிரயாசமா? சுலபமா வென்றால், இரண்டுவிதமாயுஞ் சொல்லக்கூடியதாயிருக்கிறது. மலையிலிருக்கிற மரத்தி லுண்டான சருகுகள், காற்றினால் அருவியில் விழுந்து நதியிற்போய் சமுத்திரம்வரை கீழே போயிருக்கிற அந்தச் சருகு மலையினுச்சியிலிருக்கிற மரத்தின் கொப்பில், எதாப்பிரகார மாய்ப் போயொன்றுதல் எப்படி அசாத்தியமோ, அப்படிப் பிரம்மமாகிற மலையிலிருக்கிற, அறிவாகிற மரத்திலுண்டான, மனசாகிற சருகு, கர்மமாகிற காற்றினால் சூக்ஷ்ம சரீரத்தி லிருக்கிற இந்திரியங்களாகிற அருவியில் விழுந்து, ஸ்தூல சரீரமாகிற நதியிலும் வந்து விழுந்து, அந்த மூலமாய் விஷயமாகிற சமுத்திரத்திற் கிடக்கிற மனசாகிற சருகு, சர்வோன்னதமான அறிவாகிற மரத்திற் சேருவது, பிரயாசமென்றறியத்தக்கது. ஆனால் லகுவென்பது எப்படியென்றால், நம்முடைய குருநாதனாகிற கருடன், நம்முடைய மனசாகிற சருகை, விஷய சமுத்திரத்திலிருந்து, அனுக்கிரகமாகிற மூக்காலெடுத்துக்கொண்டு, தான் வசிக்கிற சித்ரூப மரத்தில், ஐக்கிய ஞானமாகிற பசையை வைத்து, மனசாகிற சருகை அதோடே ஒன்றுசேர்த்து வைப்பதால், இனி எவ்வளவு கர்மக் காற்றடித்தாலும், மனசாகிற இலை அம்மரத்தைவிட்டு நழுவாதிருப்பதால், அப்படிச் செய்துகொண்டிருக்கிற நம் குரு நாதனை வந்து, சரணாகதிபண்ணின பேர்களுக்குமட்டும் சுலபமென் றறியத்தக்கது. சங்கை:— ஜன்மதுக்கம் போய், அழியாத ஆனந்தமடைவதற்கு நம்முடைய குருநாத னிடத்திலேயே போகவேண்டுமென்று நீர் சொன்னது பக்ஷபாதமாயிருக்கிறது ஏனென்றால், ஈசுவராதிகளென்ன, மற்றத் தேவர்களென்ன, இவ்வுலகத்தின்கண்ணுள்ள மற்ற குருக்க ளென்ன, இப்படி அநேகர்கள் கரையேற்றிவைக்கக் காத்திருக்கும்போது நீர் சொன்னது கூடாதென்றால்;— பவவியாதி வந்தவன் ஈசுவரனாகிய ஷாப்புக்கடைக்குப் போனாலும்,

நாம் கேட்ட விஷயசரக்கை, நாம் கர்மமாகிற காசைக் கொடுத்தமட்டுக்கும், விஷயமாகிற சரக்கைக் கொடுப்பரேதவிர, நம்முடைய பவவியாதியைக் கண்டிக்கிற ஞானவுஷதத்தைக் கொடுத்துக் காப்பாற்றார். அங்கேயே அப்படியிருக்கும்போது, அந்தக் கடையில் சரக்குகளை வாங்கி வைத்திருக்கிற தேவர்களாகிற, சில்லறைக் கடைகளிலும், மேற்படிபோலக் கீழ்ப் படியுமென் றறியத்தக்கது. மற்ற இவ்வுலகத்திலுள்ள துவைதக் குருக்கள், கஞ்சாவைச் சாப்பிட்டு மயங்கிக் கிடக்கிறவனுக்கு, மயக்கந்தெளிய ஒருகுடஞ் சாராயத்தைக் கொடுப் பதுபோல, துவைதமாகிற கஞ்சாவைச் சாப்பிட்டு மயங்கிக்கிடக்கிறவர்களுக்கும், பசுபதி பாசமென்ற சாராயங்களைக் கொடுப்பதால், அவர்களாலும் பிரயோஜனமில்லை. வேதாந்த விசாரம் பண்ணுகிற மற்றக் குருக்களிடத்திற் போனாலும், அவர்களும் மருந்தைச் சொல்லுகிற வாகடசாஸ்திரங்கள் நிறைய அடுக்கிவைத்திருக்கிறவர்கள்போல, இந்தச் சாஸ்திரங்களையும் அடுக்கி வைத்திருக்கிறார்களே தவிர, தாங்களும் இந்த வேதாந்த அவுஷதத்தைச் சாப்பிடாமலும்; மற்றவர்களுக்கும் இதைக் கொடாமலும், கர்மம் பக்திக ளாகிற துவைத அபத்தியங்களைப் பண்ணிக்கொண்டிருப்பதால். அவர்களிடத்திற் போவ திலும் பிரயோஜனமில்லை. ஆகையால் நம்முடைய குருநாதனாகிற, சித்தன், இவ்வுலகத்தி லிருக்கிற பவவியாதியால் தபிக்கப்பட்டு, சரணாகதமாய் வந்தடைந்த பேர்களை, கைம்மா றன்றியில் கரையேற்றிவைக்கிறேமென்ற துவஜங் கட்டிக்கொண்டு, ஒரு காசு செலவன்றி யிலும், ஒரு கரணங்களுக்கும் வருத்தமன்றியிலும், பிரம்மஞான குளிகையை, இராப்பகல் பாராமல் அனுக்கிரகித்து வருவதைப் பிரத்தியக்ஷமாய்ப் பார்க்கலாமே, கண் தெரியாதவர் களாயிருந்தாலும், காதினாலாவது கேட்டுத் திருப்தியடையலாம். ஆனதால் நாம் சொன்னது சரியோ, சரியில்லையோவென்பதை நீயே யோசித்துப் பார். [இ-து] இப்போது சுருதி யுக்தி அனுபவங்களோடே அனுக்கிரகிக்கிற, நம் குருநாதனுடைய சன்னிதியில், நான் பிரம்ம மென்று துணியாதவனுக்கு, ஒருக்காலுந் துணிவு வாராது. [எ-தி] அசுவினிதேவதைகள் வந்து, வியாதிக்காரனுக்கு திவ்விய குளிகையும், அமிர்தான்னமும், திவ்விய தைலமும், சேர்த்துக் கொடுக்கும்போதே அவைகள் உள்ளே இறங்காமற் போய்விட்டதானால் மறுபடி எங்கேபோய்ப் பிழைக்கப் போகிறானென்பதுபோல வறிக.

191-வது தரங்கம்.

வெளியில் ஒரு உருவத்தை வைத்து மூர்த்தித்தியானம் பண்ணுகிற ஒருவனுக்கு, ஈசுவரனே அவனுடைய தியானகாலத்தில் வந்து, நீயே பிரம்மமென்று சொல்லவும், அந்தப்படி அதிலிருந்து விழித்தபிற்பாடும், அது தோற்றிக்கொண்டிருந்தாலும்; நம் குருநாதனுடைய சன்னிதியிலிருந்து ஆத்மாநாத்ம விசாரணைசெய்து, இதுவென்று வருகிற முப்பத்தைந்து தத்துவங்களையும் அநாத்மாவென்று நேதித்து, எப்போதும் நானென்று ஒருபடித்தாயிருக்கிற சாக்ஷியே நானென்றுபதேசித்த சுருதி யுக்தி அனுபவப்பிரகாரம் இவனுமப்படி அனுபவித்தபின்னும், இந்தக் குருநாதனோடேயே சதா சரசசல்லாபஞ் செய்கிற சுகம், முன் ஈசனுடைய உபதேசத்தால் தன்னைத் தெரிந்துகொண்டிருக்கிற அவனுக்கு சந்தேகாதிகள் நிவர்த்திக்க இடமில்லாததால் துக்கமே தோற்றும். [எ-தி]

ஒரு யுவாவான புருஷனுக்கு, சாக்கிரத்தில் தனக்குச் சமானமான ஒரு யுவதியான ஸ்திரீ யுடன் சதா அஷ்டவிதமைதுனங்களையும் இடைவிடாமல் செய்துவருகிறவனுக்கு உண்டா கிற சுகம்போல, ஒரு சிலையில் அடித்துவைத்திருக்கிற பெண்ணைப்பார்த்து அந்தத் தியானத்தால் சொப்பனத்தில் அவளே வந்து இவனுடன் கட்டிக்கொண்டு கலந்ததினுல் சுக்கிலமோசனமுமுண்டாய் விழித்தபின்னும், மழைபெய்து ஓய்ந்த மண்ணில் ஈரமான சகதி காணப்படுவதுபோல கௌபீனத்தில் சுக்கிலமுங் கண்டபோதிலும், எப்படி சுகம் திருப்தி ஒன்றும் வராமல் துக்கமே வருவதுபோலவறிக. [இ-து] அனந்த ஜன்மங்கள் தோறும், நான் கெட்டமார்க்கத்திற் போகாமல், என்னைக் காப்பாற்றி, இப்போது குரு ரூபமாய் வந்து ஞானுேபதேசம் செய்து காப்பாற்றுகிறுர். [எ-தி] குழந்தையாயிருக்கும் போது, தீ முதலானவைகளில் விழுந்து கெடாமல் தடுத்து, அன்னபானுதிகளையுங் கொடுத்து பெரியவனுகும்போது அந்தத் தகப்பனே சகல வித்தியா சம்பத்துக்களையுங் கொடுத்து ரக்ஷிப்பதுபோலும்; அதிபால்யமாயிருக்கிற கன்னியைக் கல்யாணஞ்செய்த நாயகன், தேசாந்தரத்தில் இவளுக்குத் தெரியாமலிருந்துகொண்டு, அன்னம் ஆடை ஆபரண முதலானவற்றைக் கொடுத்து ரக்ஷித்துவந்து, அந்தக் கன்னி பக்குவமானதைத் தெரிந்து நேரே நாயகனுருவத்தோடே வந்து போகத்தையும் சந்ததியையும் கொடுத்து காப்பாற்று வதுபோலவறிக. [இ-து] அஞ்ஞானிகள் இந்த ஆத்மஞானத்தை விரும்பாதிருந்தாலும், ஞானியாகிற நம் குருநாதன் பலவந்தமாய் ஞானத்தை உபதேசிப்பார் [எ-தி] பிள்ளை படிப்பு வேண்டாமென்றிருந்தாலும் தகப்பன் பலவந்தமாய் படிப்புச் சொல்லிவைப்பது போலும், படுக்கைவீட்டுக்குப்போன பெண் போகத்தை விரும்பாதிருந்தாலும் பர்த்தாவே பலவந்தமாய்ப் போகிப்பதுபோலுமறிக. [இ-து] அனந்தகோடி கற்பகாலமாய்ச் சத்திய மாய் நினைத்த தேகாதிஜெகத்தை கருணுசாகரமான குருவானவர் சொப்பனம்போலப் பொய்யென்று ஒரு சொல்லிலே சொல்லி ஜனனமரண துக்கத்தைக் கெடுத்தார். [எ-தி] அநேகநாளில் வளர்ந்த பனைமரத்தை இடிவந்து விழுந்து க்ஷணத்தில் எரித்துவிடுவது போலும், சன்னம்சன்னமாய் விருத்தியடைந்த தேகத்தை ஒரு நொடியில் எமன் கொண்டு போவதுபோலும், அநேக நாளிலுண்டான பாண்டத்தை யெல்லாம் ஒரு நாழிகையில் தடிகாரனுடைக்கிறதுபோலும், அநேக நாளாய்த் திருட்டுக்கொலைகள் செய்தவனை ஜட்ஜி யானவன் தூக்கிலேபோட்டு ஒரு நிமிஷத்தில் பிராணனைப் பிரிப்பதுபோலவறிக. [இ-து] குருசன்னிதானத்திலிருந்து பிரம்மாப்பியாசம் பண்ணுகிறவனுக்கே ஞானம் வரும். தானே தனித்து பிரம்மாப்பியாசம் பண்ணுகிறவனுக்கு ஞானம் வராது. [எ-தி] சூரியன் சன்னி தானத்தில் வைத்த சூரியகாந்தக்கல்லில் அக்கினியுண்டாவதும், பெட்டிக்குள் வைத் திருக்கிற சூரியகாந்தக்கல்லில் அக்கினியுண்டாகாதது போலுமறிக. [இ-து] குருவானவர் சிஷ்யர்களுடைய பக்குவத்துக்குத் தகுந்த உபதேசம் பண்ணுவர். [எ-தி] பள்ளிக்கூட வாத்தியார் பிள்ளைக்குத்தகுந்த பாடம் துவக்குவதுபோலும், வைத்தியன் வியாதிக்கார னுக்குத்தகுந்த மருந்து கொடுப்பதுபோலும், ராஜன் வித்துவானுக்குத்தகுந்த சன்மானம் கொடுப்பதுபோலும், ஈசன் பக்தனுக்குத் தகுந்ததான பலன் கொடுப்பதுபோலுமறிக.

[இ - து] முமுக்ஷுவானவன் குருசன்னிதிக்குப் போனதும் அவர் இவனை ஹே வித்வானே! என்று ஞானம் வருமுன்னே அழைத்தாரென்று சொல்லுவதே சுருதி, விபீஷணன் ராமரை வந்து சரணமாகவடைந்தபோதே லங்காதிபதியென்று பட்டங்கட்டினதே யுக்தி, இப்போது பரமமூடராயிருந்த நம்மை பரமதயாளுவான குருநாதன் கிரகித்தமாத்திரத்தில் உனக்கு ஜென்மமில்லை நீ ஜீவன் முக்தனென்று சொல்லுவதே அனுபவமென்றறிக. [இ-து] ஒரு முமுக்ஷு ஈசுவரபக்தி விசேஷமாய்ச் செய்யாததைப்பற்றி, ஈசுவரன் கோபித்தாலும் அவனைக் குரு காப்பாற்றுவர் குரு கோபித்தால் அவனை ஈசுவரனாலும் காப்பாற்ற முடியாதென்பதற்கு யுக்தி:—ஒரு பெண்ணைத் தகப்பன் கோபித்தால் பர்த்தா காப்பாற்றுவர், பர்த்தா கோபித்தால் அவளைத் தகப்பனாலும் காப்பாற்றமுடியாது, அப்படிக் காப்பாற்ற எத்தனித்தாலும் உலகமும் வேதமும் ஒப்பாததுபோலும்; மந்திரி விரோதமாயிருந்தாலும் ராஜா காப்பாற்றுவர், ராஜவிரோதமுள்ளவனை மந்திரியாலும் காப்பாற்ற முடியாததுபோலவறிக. [இ-து] குருநாதன் முதல்முதல் வந்த சிஷ்யனுக்கு லாலனையும், கொஞ்சம் பக்குவமானபின் குருசிஷ்ய கிரமப்படி உபதேசமும் கண்டனையும், அனுபவம் வந்தபின் அபேதமான சல்லாபத்தையும் அனுபூதிரச உல்லாசத்தையும் செய்வர். [எ-தி] கன்னியாய் வந்த பெண்ணைக் கணவன் முதலில் லாலனைசெய்வதும், அவள் பக்குவமானபின் கண்டனையும், போகமுங்கொடுத்துக் கொண்டுவந்து, பிள்ளையைப் பெற்றபின் அவளோடே குலாவிக்கொண்டு சகல கிரககிருத்தியங்களையும்பற்றி சமானமாய் ஆலோசித்துச் சுகிப்பதுபோலும்; பள்ளிக்கூட வாத்தியார் முதலில் வந்த பிள்ளைக்கு லாலனையும் நடுத்தரப் பிள்ளைக்கு உதையும், தேர்ந்தபிள்ளைக்குத் தன்னோடே அபேதமான சுகமும் கொடுப்பதுபோலவறிக. [எ - து] கிருதயுகாதிகளில் கோடிபேர் தபசு கோடி காலஞ் செய்தும் சற்குருகிருபையைப் பெறவில்லை, இந்தக் கலியுகத்தில் கொஞ்சக்காலம் பரிதாபத்துடன் ஜனனமரண சம்சாரம் துக்கமென்று தாபத்துடன் நினைக்குமுன் குருநாதனுடைய தெரிசனத்தையும் கிருபையையும் பெற்று ஞானத்தை அடைவார்கள். [எ-தி] உத்சவாதிகளில் அநேகர்கள் அதிகவாடகை கொடுக்கிறோமென்று கெஞ்சினாலும் வண்டி அகப்படாததுபோலும், வெறும்நாளில் வண்டிக்காரனே பலவந்தமாய் வந்து நீங்கள் கொடுத்தவாடகை போதுமென்று கூப்பிடுவதுபோலும்; ஒரு பிரபுவுக்கு ஆயிரம் பேர் இஷ்டமாயிருக்கும்போது அதை அருமையாய் நினைத்து ஒருவருக்கும் ஒரு உபகாரமும் செய்யாமலிருப்பதும், அவனே மற்றொருகாலத்தில் அநேகர்கள் விரோதிகளாயிருக்கும்போது ஒருவன் சிநேகிதமானால், அதை அருமையாய் நினைத்து அவனுக்கு வேண்டிய உபகாரங்களைச் செய்வதுபோலும்; அனுபவத்தில் சனகாதிகள் மூன்றரைக் கோடி வருஷம் குருகிருபைக்காகத் தவஞ்செய்தார்களென்றும், சவ்வீரமகாராஜா ஆசானுக்காக அஞ்சுலக்ஷம் யோசனை தூரம் அலைந்தானென்றும், மகாவாக்கியத்தின் கதையில் திரியம்பகனென்ற முமுக்ஷு குருவுக்குப் பன்னிரண்டு வருஷம் இடைவிடாமற் பணிவிடை செய்துவரும்போது, ஒருநாள் அவர் ஆக்ஞைப்படி தீர்த்தங்கொண்டுவரப் போயிருக்கும்போது, அவருக்கு நிரியாணதிசை நேரிட்டு அப்போது மணலில் இரண்டாவது மகா

வாக்கியத்தை எழுதிவிட்டு அவரடங்கிப்போனதைப் பார்த்திருந்த கூத்தாடிச்சி அதை ஓலையிலெழுதிக் காதில் போட்டுக்கொண்டு அந்த எழுத்தை அழித்துவிட்டபின், இந்தத் திரியம்பகன் வந்து பார்த்து அவரையும் அடக்கஞ்செய்துவிட்டு அழும்போது ஒரு ஆடு மேய்க்கிற பையன் அதைச்சொன்னதும், அவளை வந்து சரணுகதிபண்ணி அவளுக்குப் பன்னிரண்டுவருஷம் பணிவிடைசெய்து, அந்த வாக்கியத்தைப் பெற்றுனென்று சொல்லி யிருப்பதையும், இப்போது நம் குருநாதன் நம்போலிகளான அநேகர்களுக்கு அதிசுலப மாய் அனுக்கிரகஞ் செய்வதையும் கண்டுகொள்ளத்தக்கது. [இ-து] குருகிருபையால் தேகத்திரய அத்தியாசமாகிற பிரதிபந்தத்திரயம் நீங்கிலுல், உடனே தத்துவஞான முண்டாகும். [எ-தி] மந்திரிதயவால் மூன்று பாராக்காரர்களையுந் தாண்டி உள்ளே போனுல் ராஜபேட்டி கிடைப்பதுபோலுமறிக. [இ-து] குருநாதன் ஞானுேபதேசம்பண்ண எந்தச்சாதியானுலும் சாதனசதுஷ்டயமுள்ளவனையே பார்த்து உபதேசிப்பரேதவிர, மற்றப் பிராம்மணுதிவர்ணங்களையும், சந்யாசாதி ஆசிரமங்களையும் பாரார். [எ-தி] போக இச்சை யுள்ள யௌவனபுருஷன் தன்போகத்துக்கு யோக்கியமான யௌவனம், ஆரோக்கியம், அழகுமுதலானவைகளைப் பார்ப்பனே தவிர, மற்றச் சாதிமுதலானதைப் பாராததுபோலும், ராஜன் மந்திரிவேலை கொடுப்பதற்கு யோக்கியதையும், யுக்தியும், புத்தியும், சற்குண முதல்னதையும் பார்ப்பனே தவிர, மற்ற சாதிமுதாலனதைப் பாராததுபோலுமறிக. [இ-து] ஞானி அத்தியாரோப அபவாதமற்றிருக்கிற சுத்த சைதன்னியனுயிருந்தாலும், சிஷ்யர்களுக்கு அனுக்கிரகிப்பதற்காக அடிக்கடி அத்தியாரோப அபவாத நியாயங்களைத் தழுவிப்பேசுவன். [எ-தி] பள்ளிக்கூட வாத்தியார் சகலவிதமான படிப் பையும் கரைகண்டிருந்தாலும், படிக்கிற பிள்ளைகளுக்காக அரிவரிமுதல் அமரம்வரை யில் ஏடுதுவக்கிப் படிப்பித்து முடிப்பதுபோலும், சித்தன் தனக்குக் காயசித்தியுண்டாயிருந் தும், நோயாளிகளுக்காக சகலவிதமான அவுஷதங்களையும் செய்து கொடுத்துக்கொண் டிருப்பதுபோலுமறிக. [இ-து] குருசன்னிதானத்திற்கு வருமுன்னமே சித்தஏகாக்கிரத் துக்குக் காரணமான சகுணுேபாசனை இருக்கவேண்டும். அப்படியில்லாதவனுஞ் சன்னி தானத்துக்கு வந்துவிட்டானேயானுல், அவனுக்குக் குருகடாக்ஷத்தினுலேயே சாதன சாத்தியம் சித்தித்துப்போம். [எ-தி] மரத்திலிருந்து வெட்டும்போதே பட்டவிறகாயிருக்க வேண்டும், அப்படியன்றி கொஞ்சம் ஈரத்துடனேயிருந்த விறகை வெட்டிவந்தால், இங்கேயே கீறிக் காயவைத்தெறிப்பதேதவிர, திரும்ப மரத்தில் ஒட்டக்கூடாததுபோலும்; சமையலுக்கு முந்தியநாள்களில் பொடிசாமான்களைச் செய்துவைத்திருக்கவேண்டும், அப் படியில்லாமற் சமயலுக்கெத்தனித்தபின், மிளகு முதலானதை அரைத்துச் சேர்ப்பது போலுமறிக. [இ-து] ஈஷணுசதுஷ்டயந்தீர்ந்த புருஷனுக்கே, இந்த ஜீவன்முக்தியைக் குருநாதன் கொடுப்பார், மற்றவர்களுக்குக் கொடார். [எ-தி] வியாதியும், சர்க்கார் தெண்டனையும், பரஸ்திரீசங்கமும், தரித்திரமுமில்லாத எவ்வனபுருஷனுக்கு தகப்பன் தன் பெண்ணைக் கொடுப்பதுபோலும்; கண்டபேரிடத்திலெல்லாம் கையை நீட்டாதவனுயும். அபத்தியம்பண்ணுதவனுயும், அகாலத்தில் விழித்திராதவனுயும், அவுஷதத்தை நியம

மாய்ச் சாப்பிடுகிறவனுயு மிருக்கிறவனுக்கே வைத்தியர் மருந்துகொடுப்பதுபோலவறிக. [இ-து] முன்செய்த புண்ணியமெல்லாமொருமித்து குருரூபமாய் வந்து நம்மை காப்பாற்றுகிறது. [எ-தி] தென்னம்பிள்ளையா யிருக்கும்போது நாம்விட்ட ஜலமெல்லாம் மரமாகி இளநீரைக் கொடுத்துக் காப்பாற்றுவதுபோலும், பத்துமாதம் போகிற தூரமெல்லாம் ஒன்றுசேர்ந்து பிள்ளையாய்ப் பிறந்து வம்சத்தைக் காப்பாற்றுவதுபோலும் அறிக. [இ-து] குருவால் கொடுக்கப்பட்ட பிரம்மஞானத்தால், சிஷ்யனுக்கு அதிசுலபமாய் யாதொரு பிரயாசையன்றியில் துக்கநிவர்த்தி ஆனந்தவாப்தி வரும். [எ-தி] கண்ணுக்குள் விழுந்த மணலை முதுகில் வெண்ணெயைத் தடவி, அந்த மணலை எடுக்கிறவன்போலும், ஒரு வீட்டுக்குள்ளிருந்த புதையலை எடுத்துக்கொடுத்த குறிகாரன் போலுமறிக. [இ-து] முமுக்ஷுவானவன் தன்மனதைத் தானே அடக்கி விசாரணை செய்து, சொரூபஞானமாகப் பண்ணமுடியாமல், குருவினிடத்தில் போய்த்தான் அதைத் துன்மார்க்கத்திற் போகவொட்டாமல் அடக்கி ஞானத்தை அடையும்படி செய்யவேண்டும். [எ-தி] தகப்பன் தன்பிள்ளையை அடக்கி வித்தைவரும்படி செய்யமுடியாமல், பள்ளிக்கூடத்திற் போட்டு வாத்தியாராலேயே விஷமநிவர்த்தியும், வித்வத்தன்மையும் உண்டாக்கவேண்டுவதுபோலுமறிக. [இ-து] மார்ச்சால நியாயம்போல மகா அபக்குவனுயுள்ள சிஷ்யனை குருவே தேடிவந்து சாதனசாத்தியங்களைக் கொடுப்பார். [எ-தி] அஞ்சுவயது பிள்ளைக்கு தகப்பனே ஆடை ஆபரணங்களைக் கொடுத்துக் காப்பாற்றுவதுபோலும், மிகுந்த ஏழைக்கு ராஜன் இரங்குவதுபோலும், ஜாதகப்பக்ஷி இருக்கிறவிடத்தில் மேகம்வந்து மழைபெய்வதுபோலுமறிக. [இ-து] அனந்தகோடி கற்பகாலமாய் சத்தியமாய் நினைத்திருந்த தேகாபிமானத்தையும், சத்தியபாவனையோடே கூடியிருக்கிற ஜகத்தையும் குருநாதன் ஒரு சொல்லினுல் சொப்பனத்திற்கண்ட தேகமும், ஜகத்தும் பொய்யாய்ப்போகும்படி, தகப்பனுர் தட்டிஎழுப்பிக் கூப்பிடுகிற ஒரு சொல்லாற் கெடுப்பதுபோல கெடுத்தார். [எ-தி] அநேக வருஷங்களில் வளர்ந்த தேகத்தை சூரன் ஒருவெட்டாய் வெட்டித் தள்ளுவதுபோலும், அநேகநாளில் உண்டுபண்ணின பாண்டத்தையெல்லாம் தடிகாரன் ஒருஅடியில் உடைக்கிறதுபோலும் என்றறிக. [இ-து] இவ்வளவு சுகத்தை இவ்வளவு சுருதிகளாலும், அளவிறந்த யுக்திகளாலும் அனுபவத்தாலும் பிரத்தியக்ஷமாய்க் காண்பித்து வருகிற நம் குருநாதனுடைய மகிமையானது இவருடைய கிருபையைப்பெற்றிருக்கிற நம்போலிகளான முமுக்ஷுக்களுக்குமட்டும் கொஞ்சம் தெரிந்திருக்கிறதேதவிர, மற்றவர்களான வேதாந்திகளுக்கும், பக்தர்களுக்கும், கர்மிகளுக்கும், பாமரர்களுக்கும் நம் குருநாதனுடைய மகிமை தெரிவதற்கு இடமில்லை. ஏனென்றுல், மேலேசொன்ன நால்வர்களில் ஒரு ஸ்தலங்களிற் செய்கிற கும்பாபிஷேகம், உற்சவங்கள்முதலான விசேஷங்களுக்குப் போவதும், அதில் வேதாந்திகள் பக்தியாய் சுவாமி தெரிசனத்திற்குப் போவதும், பக்தர்கள் அடிமிதிகளைப்பட்டுக்கொண்டு அங்கேயே கிடப்பதும், கர்மிகள் வேதபாராயணங்களைச்செய்து துட்டுவாங்கி முடிவதும், பாமரர்கள் வாணக்காக்ஷி முதலான வேடிக்கைகளைப் பார்ப்பதுமாக இருப்பதால், நம் குருநாதன் இந்த நான்குவகைகளிலும் சேராமலும், அவைகளை

ஒருபொருளாகக் கொண்டாடாமல், சொப்பனபதார்த்தம்போல அவைகளைப் பொய்யென்று சதாகாலமும் சொல்லிக்கொண்டு, அப்படிப் பேசுகிறவர்களையும் பார்த்து ஏண்டா! வெறுங் கல்லிற் போய் மயங்குகிறீர்கள் என்று இதுமுதலான விவேகங்களைச் சொல்லி அவர் களையும் தடுப்பதால், இவர் எப்படி ஒன்றிலுஞ்சேராமல் அசங்கராயிருக்கிருரோ அப்படி அவர்களும் இவரை ஒன்றிலும் சேர்க்காமலும் இவர் மகிமையை அறியாமலுமிருப்பது நியாயந்தானென்றறிக. அப்படி இவரை ஒரு விசேஷங்களுக்கும் கூப்பிடாமலும், மதி யாமலும், உபசரிக்காமலும், இவர் மகிமையைக்குறித்துக் கொண்டாடாமலுமிருப்பதைப் பற்றி கொஞ்சமும் இவர் விசனமன்றியில் விசேஷ சந்தோஷத்தையடைவார், எதினு லென்ருல், சகல சைவ, வைஷ்ணவ, சாக்த, கர்மி முதலானவர்க ளெல்லாம் இவரை அலக்ஷியம்பண்ணித் தள்ளிவிடுவதால் இவருக்கு க்ஷேமம். வேதாள முதலான பிசாசு கள் எல்லாரையுங்கடித்து ரத்தமாமிசங்களைச் சாப்பிடும்போது குழந்தையைமட்டும் பிரயோசனமில்லையென்று தள்ளிவிடுவதால், அக்குழந்தைக்குச் சேமமென்று சொல் லுகிற சுருதி யுக்திகளாலும், அப்படி ஒருவர் கூப்பிட்டு, ஒரு விசேஷங்களுக்குப் போவ திலும் தங்களுடைய திரிகரணங்களுக்குச் சிரமமுண்டாவதுந் தவிர, தங்களுடைய இடைவிடாத ஆத்மவிசாரத்துக்குத் தடையாயும், சுஜாதிவிருத்திக்கும் தடையான, விஜாதீயமான சப்தாதி விஷயங்களாலும்; மறந்துபோயிருக்கிற நாமரூப வாசனைகளைத் தூண்டிக்கொடுப்பதாலும், ராகத்துவேஷாதிவிருத்திகள் உண்டாவதற்கு ஏதுவாயுமிருப் பதால், அனுபவத்திலும், அப்படி அவர்கள் உபேக்ஷையாயிருப்பதால் மிகுந்த சந்தோ ஷத்தை அடைந்துகொண்டிருப்பது பிரத்தியக்ஷ சித்தமாயிருக்கிறதையும் பார்த்துக் கொள்க. [இ-து] எப்போதும் தான் பிரம்மமாயிருந்தாலும் குருகிருபையினுல்தான் தன்னை அறியவேண்டும், [எ-தி] வீட்டிலே புதையலிருந்தாலும் கோடாங்கிசொல்லினுல் புதையல் எடுக்கிறதுபோலுமறிக. [இ-து] குருவுக்கு, அகங்காரம் எந்த ஜீவர்களிடத்திலிருக் கிறதோ, அந்த அகங்காரத்தைக் கிரகிப்பதில் அதிகசந்தோஷம். [எ-தி] ஈசுவரனுக்கு அமிர்தம் சுவாதீனமாயிருக்கும்போது காலகூடவிஷத்தைக் கிரகித்து கண்டத்தில் தரித் திருப்பதுபோலுமறிக. [இ-து] தேவர்கள், ரிஷிகள் முதலானவர்கள் இன்னும் ஞானம் வராமல் அலையும்போது, இப்போது குருகிருபையுள்ள இவர்களுக்கு ஞானம் எப்படி உண்டாகும். [எ-து] அடுத்தவீட்டில் பேசுவது நமக்குக் கேளாதிருக்கும்போது ஆயிரங் காதவழிக்கப்புறமிருக்கிற சீமைச்சங்கதி தந்திமூலமாய் எப்படித் தெரியுமென்று கேட்கக் கூடாததுபோலுமறிக. [இ-து] முமுக்ஷுக்களுக்கு குருகிருபையால் தினந்தோறும் லோபமோகாதிகள் குறைந்துபோய்விடும். [எ-தி] கோடைகாலத்தில் குளத்துஜலம் கொஞ்சங்கொஞ்சமாய் வற்றிப்போவது போலும், சாதம் சாப்பிடாதிருக்கிறவனுடைய தேகம் இளைத்துப்போய்விடுகிறதுபோலுமறிக. [இ-து] சற்குருசன்னிதியில் சச்சிதாநந்தப் பிரம்மத்துக்கு அர்த்தவிசாரம்பண்ணுவது யௌவனனிடத்தில் ருதுசாந்திபண்ணுவதுபோலு மறிக.]இ-து] சிஷ்யனுக்கு எவ்வளவு கெட்டகுணங்களிருந்தாலும் அவற்றைப்பாராமல் குரு அவனைக் காப்பாற்றுகிருர். [எ-தி] குழந்தைக்கு சிரங்கு சீக்கு எவ்வளவிருந்தாலும்

தாய் அவற்றைப்பாராமல் காப்பாற்றுவதுபோலவறிக. [இ-து] சற்குருநாதன் சதா நாமரூபத்தைத்தள்ளி தானும் பிரம்மானந்தத்தைப் புசித்து சிஷ்யர்களுக்கும் அதையே காண்பிப்பார். [எ-து] அம்ஸம் தானும் ஜலத்திற் கலந்த பாலைப்பிரித்து பாலை மட்டும் சாப்பிட்டு, குஞ்சுக்கும் அதைக் காட்டுவதுபோலும், யானை கரும்பின் கொழுத் தாடையைத்தள்ளி கரும்பைச் சாப்பிட்டுக் குட்டிக்கும் அப்படியே காட்டுவதுபோலும், சகோரபக்ஷி சூரியகிரணமுதலானதைத் தள்ளி தானும் சந்திரனுடைய அமிர்தம் சாப்பிட்டுக் குஞ்சுக்கும் அதைக் காட்டுவதுபோலுமறிக. [இ-து] பஞ்சகோசக்குகையில் மயங்கியிருக்கிறவனைக் குரு அதிலிருந்து வெளியேற்றி ரக்ஷிக்கிறார். [எ-தி] தூக்கத்தில் உளறுகிறவனை இஷ்டன் தட்டி எழுப்புகிறதுபோலும், விலங்கிற்கிடக்கிறவனை லாயர் வெட்டிவிடும்படி செய்வதுபோலும், கூட்டிலகப்பட்ட சிங்கத்தை கூட்டைவிட்டு வெளியேற்றுவதுபோலுமறிக. [இ-து] மனசிலிருக்கிற ஆசையைக் குருநாதன் விரட்டுகிறார். [எ-தி] பெண்ணைப்பிடித்த பேயை மந்திரவாதி விரட்டுவதுபோலும், ஜனங்களிடத்திலிருக்கிற சொத்தைத் திருடுகிற கள்ளனைக் காவலன் கண்டிப்பதுபோலுமறிக. [இ-து] சுருதி தத்துவமசியென்று மாத்திரம் சொல்லும், குருநாதன் யுக்தி அனுபவத்துடன் வாச்சிய லக்ஷியங்களைப் பிரித்து, வாச்சியங்களைத் தள்ளி லக்ஷியங்களுக்கு ஐக்கியம் பண்ணிப் பவதுக்கத்தை நிவர்த்திக்கிறார். [எ-தி] சமுத்திராதிகளில் தானேயுண்டான நவரத்தினங்களிலிருக்கிற துருவைமாற்றி வியாபாரி நவரத்ன கண்டியாகச் செய்துகொடுப்பதுபோலும்; ஈசுவரசிருஷ்டியாலுண்டான தேங்காய் பழமுதலானதை குருக்கள் அரசங்களான கொட்டாங்கச்சி தோல் விதை முதலானவைகளைத் தள்ளி. ரசங்களான பூ பழம் சுளைகளை ஒன்றுசேர்த்து பஞ்சாமிர்தம் சேர்த்துக் கொடுப்பதுபோலும்; கடையிலிருக்கிற கடுக்காய் ஏலம் முதலான சரக்குகளை வைத்தியன் வாங்கி அவைகளிலிருக்கிற விதை ஓடு முதலானவைகளைத் தள்ளி சாரங்களை மருந்துசெய்து கொடுப்பதுபோலுமறிக. [இ-து] குரு எவனெவனுக்கு எதெதிலே பிரியமோ, அததைச் சொல்லவேண்டுமேயன்றி பிரம்மஞானத்தை மேலென்று நினைத்து, எல்லோருக்கும் சொல்லக்கூடாது. [எ-தி] ஈசுவரன் நவதானிய முதலானதை உண்டுபண்ணியிருப்பதே சாக்ஷியென்றறிக. [இ-து] விஷய சம்பந்தத்தால் தாபத்திரய துன்பத்தோடே கூடிய மூடர்களைக் குருநாதன் ஆனந்தப் படுத்திவைக்கிறார். [எ-தி] சூரியனால் தபித்தபூமியைச் சந்திரன் குளிரப்பண்ணுவதுபோலுமறிக. [இ-து] குருநாதன் பவதுக்கத்தை நிவர்த்தித்து சுகம் கொடுப்பார். [எ-தி] அரசன் ஏழைகளினது பசியைப்போக்கி, அன்னத்தால் திருப்தியைக் கொடுப்பதுபோல அறிக. [இ-து] குருவின் உபதேசமானது சிஷ்யனுடைய இருதயத்தில் பதிந்து, சாஸ்திர விசாரத்தால் விருத்தியாய்ப் பலிக்கும். [எ-தி] புருஷனுடைய சிசுனத்திலிருக்கிற சுக்கிலமானது யோனியில் விழுந்து போஷணையால் பூரணகர்ப்பமாவதுபோலும், விதையானது பூமியில் விழுந்து தண்ணீர் பாய்ச்சலால் பலன் விருத்தியாவதுபோலுமறிக. [இ-து] குருநாதன் அத்தியாரோபமுதல் அபவாதம்வரையிலுள்ள சகலத்தையும் அனுகிரகிக்கிறார். [எ-தி] ராஜன் தன் பெண்ணுக்கும் பேரன் பேத்திவரை வேண்டியவஸ்துக்களை உடனே

கொடுத்துவிடுகிறதுபோலவறிக. [இ - து] இக்காலத்தில் அதம முமுக்ஷுக்கள்கூடக் கிடைப்பது அருமையாயிருப்பதால், அப்படியுள்ள முமுக்ஷுக்களைக்கண்டு குரு சந்தோஷிக்கிருர். [எ-தி] ஆயிரம்வருஷம் பிள்ளையில்லாத அரசனுக்கு அருமையாய் அவலக்ஷண மான சேய் பிறந்ததை அந்த அரசன் கண்டு சந்தோஷிக்கிறதுபோல வறிக. [இ - து] பாவக்ஷயஞ் செய்வதில் கங்கையைக்காட்டிலும் குருவே அதிகம். அது எதினுலென்ருல், கங்கை தன் பாபம்போகிறதற்காக துலாமாதத்தில் காவேரியில் வந்து போக்கடித்துக் கொள்வதுபோலவன்றி சிதாகாசமான ஞானியை ஒரு பாபமும் ஒட்டாதிருப்பதால் இவனே அதிகம். [எ-தி] பணம்வைத்திருக்கிறவனும் செலவாய்போகும்போது, துலைக்குக்கொண்டு விற்கப்போவதுபோலும், ரசவாதசித்தன் ஒருவரையும் யாசியாதிருப்பதுபோலும்; தூளிக் காற்ருல் ஜலம் கலங்குவதுபோலும், ஆகாசம் அசங்கமாயிருப்பதுபோலுமறிக. [இ-து] பஞ்சதசப்பிரகரணமுதலான பிரகரணங்களைச் சற்குருமுகமாய் விசாரித்து ஆத்மானுத் மாக்களின் பேதந்தெரிந்து, அனுத்மாக்களைப் பொய்யென்று தெரிந்து ஆத்மாவே நானென்கிற அபரோக்ஷஞான முண்டாய் ஜீவன்முக்திசுகத்தையுமடைந்து சுகப்படுவன் [எ-தி] கிருஷ்ணசாஸ்திரியார்வீட்டுக் கல்யாணத்துக்குப்போன பிராம்மணன் அவரையும் கண்டு கல்யாண சமசாரத்தையும் விசாரித்து, இவர்கள் பிராம்மணர்கள் இவர்கள் சூத் திரர்களென்பதையும் தெரிந்துகொண்டபின், சூத்திரர்களை வெளியிலே தள்ளி பிராம் மணர்களோடே சேர்ந்துகொண்டு அடிக்கடி அவரால் கொடுக்கப்படுகிற தெக்ஷிணைகளை முழுரூபாயாய் மாற்றி, இப்படி ஒரு முழுரூபாயை நான் ஒருநாளும் பார்த்ததேயில்லை என்று யெண்ணியெண்ணி அந்த ரூபாயைப் பார்த்துப்பார்த்துச் சந்தோஷப்படுகிறதுந் தவிர, கிரகத்துக்குள்ளே போய் அறுசுவையோடே திருப்தியாய் வேண்டியமட்டும் புசித்து, வெளி யில்வந்து அந்தப் போஜனமகிமையையும் அவரிடத்தில் தெரியபடுத்தினபின், அதைக் கேட்டு அவரும் சந்தோஷித்து, புஷ்ப சந்தன தாம்பூலங்களால் மேலும் திருப்திபண்ணி வைத்து அனுப்பிவைக்கிறதுபோல, குருவாகிய மேற்படியார் வீட்டைக்குறித்து முமுக்ஷு வாகிய வைதீகர் போகும்போதே யோசிக்கிருர். அதாவது, இதுவரை அனுசாரியர்களான லௌகீகர்கள்வீட்டுக் கலியாணத்துக்குப்போய் அலைந்ததில் கார்வை முதலான கஷ்டத்தை அடைந்ததுமாத்திரமே தவிர, தாயும் மகளும் விபசாரம்செய்து ராவும் பகலும் பட்டினியென்ற பழமொழிபோல பிராணன் மனசுகளுக்குத் திருப்தியான சமாதி போஜ னமும், மனசுக்குத் திருப்தியான தத்துவஞான தெக்ஷிணையும் கிடையாமல் நாட்கள் வீணுய்ப்போனதுபோல, இவிடத்திலும் அப்படியிருக்குமோ மற்றெப்படியோவென்று யோசித்து வந்தார். இந்தக்குரு வைதீகரானதால், அகங்காரமாகிற அதிகார மின்மை யால் ராகத்துவேசங்களாகிற சேவகர்களின் தடையன்றியிலும், கார்வையன்றியிலும், காயக் கிலேசமாகிற சேவகர்கள் அடியன்றியிலும் சுலபமாய் சீவப்பிரம்ம ஐக்கியமாகிற கல்யாண ஸ்தலத்துக்குப்போய்ச் சேர்ந்ததும், அவரும் இவரை ஏழையான முமுக்ஷுவாகிற பிராம் மணனென்று தெரிந்து அபயப்பிரதானமாகிற கையால் சந்நிதியிலிருக்கும்படி ஆக்ஞாபித் தார். அப்பொழுது அவரும் இவரும் பிரம்மவிசாரமாகிற கல்யாணமந்திரத்தைக் கிரம

மாய்ப் பண்ணிவரும்போது, ஆத்மானுத்மாக்களாகிற பிராம்மணர்கள் சூத்திரர்களை விசாரித்து நன்ருய்த் தெரிந்தபின், அனுத்மாவாகிற சூத்திரர்களை மித்தையென்று வெளியிலே தள்ளி, அடிக்கடி பிரம்மத்தைப் பிரகாசஞ்செய்வதான யுக்திரத்ன தெக்ஷிணைகளைக் கொடுத்துவரும்போது, தத்துவஞானமாகிற பூரணதெக்ஷிணையைக் கண்டு சந்தோஷித்த பின், அவர் இவரை அந்தர்முகமாகிற உள்வீட்டுக்குள் போகச்சொல்லி ஷட்விதசமாதிகளாகிற அறுசுவைகளுடன்கூடிய பிரம்மானந்த போஜனத்தை யதேஷ்டமாய்ச் சாப்பிட்டு, வெளிவீட்டில் வந்து போஜன மகிமையெல்லாம் பிரபுவினிடத்திற்சொல்லி, அவரும் அதைக்கேட்டு மிகுந்த சந்தோஷத்துடன் சகஜசமாதியாகிற சுவாசனையுடன்கூடிய சந்தனத்தையும் பூசி, சாக்ஷாத்காரமாகிற புஷ்பத்தையுஞ் சூட்டி, ஜீவன்முக்தியாகிற தாம்பூலத்தையும் கொடுத்தால், பலாப்பழத்தில் ஒட்டிய ஈப்போல அவன்தான் அதை விட்டு வெளியில் எப்படிப்போவன்? இச்சங்கதியைக் கேள்விப்பட்ட எந்த முமுக்ஷுவாகிற பிராம்மணன்தான் அங்கேபோய்ச் சேராமலிருப்பன்? ஆகையால் பசிக்குச்சாப்பிடப் பஞ்சாங்கம் பாரானென்ற பழமொழிபோல தாமசியாமல் விரைவில் குருநாதனிடம் போய்ச் சேர்ந்து முக்திபெறக்கடவன். [இ-து] குருகிருபை பூரணமாயிருக்கிறவனுக்குப் பிராரப்த துக்கம் லேசாய்விடும். [எ-தி] மந்திரி தயவுள்ளவனுக்கு ராஜாக்கினையான தெண்டனை கண்ணிலேபோடுவதற்கு இமையிலே கள்ளிப்பாலை அடிப்பதுபோல, உபாயமாய்க் கிடைப்பதுபோலும், ஒத்திருக்கிற தம்பதிகள் விருந்தாளி வந்தபோது நோவாமலடித்து ஓயாமல் அழுதகதைபோலும், தோட்டக்காரனுடைய தயவுள்ள கள்ளன் தப்பித்துப்போவதுபோலும், கோபியினுடைய தயவுள்ள தகப்பனும் மகனும் கோபன் வந்தசமயத்தில் இருவரும் தப்பித்துக்கொண்ட கதைபோலுமறிக. [இ-து] முமுக்ஷுவின் சித்தத்துக்கு வேண்டிய வரை குருநாதன் சுருதி யுக்தி அனுபவங்களைக் காட்டுகிருர். [எ-தி] பசியுள்ள பிராம்மணர்களுக்கு ஸ்ரீமந்தன் வேண்டியவரை லட்டு முதலானவைகளைக் கொட்டுவதுபோலும், ரயில்கம்பெனியார் ரோட்டு கெட்டிப்படும்வரை கெட்டிப்பதுபோலுமறிக. [இ-து] வைராக்கியமில்லாத விவேகஞ் சிலாக்கியம், விவேகமில்லாத வைராக்கியம் பிரயோஜனமில்லை. [எ-தி] ஸ்தன்னியமில்லாத ரோகணியையும், யோனியில்லாத பாலஸ்வாமியையும் போல அறிந்துகொள்ளத் தக்கது ஆகையால் விவேகமில்லாத வைராக்கியனிடத்தில் உலகத்தார் யோனியில்லாத பாலஸ்வாமியைக்கண்டு மயங்குவதுபோல மயங்குவார்கள், குட்டுத் தெரிந்த நீங்கள் மயங்கத்தேவையில்லை என்றறிக. [இ-து] சகல முமுக்ஷுக்களுடைய அஞ்ஞானமுதல் துக்கம்வரை போக்கி, ஞானசுகத்தையும் கொடுப்பதில் குருநாதன் ஒருவனே சுருதி யுக்தி அனுபவத்தால் அனுகிரகிப்பரே தவிர, மற்றப்பேருக்கப்படி அனுக்கிரகிக்கிற சக்தியில்லை. [எ-தி] சகலருடைய நடையின் சிரமத்தை நிவர்த்தித்து சுகமாய் நினைத்தவிடத்துக்குப் போய்வரும்படி செய்கிறது ரயில்க்காரனுக்குமட்டுமே அந்தச்சக்தியிருக்கிறதே தவிர மற்றவர்களுக்கு இல்லாததுபோலவறிக. [இ-து] நம்குருநாதன் கரும்புச்சாறே வெல்லக்கட்டியானதுபோல அகண்டைகரசமே இந்தக் குருவடிவத்தைத் தரித்துவந்து என்போலிகளான அவிவேகிகளைச் சீர்திருத்தி, நான் பிரம்மமென்கிற திட

நிச்சயத்தைக் கொடுத்துக்கொண்டு வருகிருர். அப்படிப்பட்ட அவரை மாயையானது சுத்த மூடர்களுடைய திருஷ்டிக்குமட்டும், பிறந்தவராயும், செய்பவராயும், புசிப்பவராயும் காண்பிக்கிறது. அவரிடத்தில் இந்தக் கற்பனை ஒன்றுங்கிடையாதென்றறிக. [இ - து] தாய்தகப்பன் பேர்வைக்கிற நாமங்கள் எல்லாருக்கும் துக்கத்தைக் கொடுக்கும், நம் குருநாதன் கொடுக்கிற நாமம் அழிவற்றசுகத்தை அனைவருக்கும் அளிக்கும். [எ - தி] ராமகிருஷ்ணனென்று தாயுந்தகப்பனும் சண்டைக்கு நின்று பேர்வைக்கப்பட்ட அந்தப் பிள்ளை, விடியுமுன்னே தூரமாய்ப்போன கதைபோலும், குருநாதன் தாண்டவாவென்று நாமம் வைத்தபடி ஆத்மானந்தத்தாண்டவம் ஆடினுரென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது போலவறிக. [இ-து] சப்தபூமிக்கும், சப்தஅவஸ்தைக்கும், சப்தவித பிறவிக்கும் மேலாகக் குருநாதன் நம்மை வைத்தார். [எ-தி] விஷ்ணு துருவனை எல்லாவற்றிற்கும் மேலான பதவியில் வைத்ததுபோலவறிக. [இ-து] குருபாததீர்த்தத்தில் சகல தீர்த்தமும் அடங்கி இருக்கிறது. [எ-தி] நாகரத்னத்திற்குள் அளவிறந்த ஐசுவரியம் இருப்பதுபோலவறிக. [இ-து] குருநாதனுடைய கிருபையைப்பெற்ற விவேகியே மாயை, மன்மதன் முதலான வர்களைக் கடப்பனேதவிர மற்றவர்களால் கடக்கக் கற்பகோடிகாலத்திலும் முடியாது. [எ-தி] கப்பல்காரன் தயவன்றியில் கடலைக் கடக்கக்கூடாததுபோல வென்றறிக. [இ - து] தன்னிடத்திலுண்டான மனசு தன்னிடத்தில் லயிப்பதில் பிரயாசமென்னவென்ருல், கடலி லுண்டான உப்புகளுக்குள்ளே மண்ணுப்புக் கரைவது லகுபோலும், கல்லுப்பு கடலிற் கரைவது கடினமாவதுபோல அகங்காரமில்லாத மனசுக்கு லகு, அஃதிருக்கிற மனசுக்கு பிரயாசமென்றறிக. [இ-து] குருகருணை ரகசியமாயும், பிரகாசமாயுமிருக்கும், சுமங்கிலி யின் யோனியும் தாலியும்போலவறிக. [இ-து] நம் குருநாதன் லோகாதீதனென்பது எதினுலென்ருல், உலகத்திலொருவரும் தனக்குப் பிரயோஜனமன்றியில் ஒருவருக்கொன் றைச் சொல்லவும், ஒன்றைக் கொடுக்கவும், ஓரிடத்திற்குச் செல்லவும் மாட்டார்கள். ஆனுல் தீக்ஷைக்குத் தலைவளர்த்திருக்கிறவனை நாவிதன் க்ஷவரத்திற்குக் கூப்பிடுவது போலும், ஜெபஞ்செய்யப்பவித்திரங் கையிற் போட்டுக்கொண்டவனைக் கண்டு, பல்லைக் காட்டுகிற பிராம்மணன் போலவும், நம் குருநாதன் உற்சவாதிகளுக்கு வந்திருக்கிற ஜனங்களையும், ஜபதக்ஷிணைக்காக வந்திருக்கிற ஜனங்களையும் கண்டு சம்சார க்ஷவரம் பண்ணிக்கொள்ள வந்தபேர்களென்று நினைத்து, அனுசந்தான புஸ்தகமாகிற தீட்டுக் கல்லில் யுக்தியாகிற கத்தியைத் தீட்டிக்கொண்டு, உபதேசவாக்கால் கூப்பிடும்போது, அவர்கள் ஜென்மமாகிற புத்திரன் பிறப்பதற்காக தீக்ஷை வளர்ப்பதால், சம்சாரநாச மாகிற க்ஷவரஞ் செய்துகொள்ள மாட்டேனென்று சொல்லுவதாலும், இன்னும் ஜெப தக்ஷிணையாகிற விஷயசுகத்துக்காக ஸ்தலவாசமாகிற பவித்திரத்தைப் போட்டுக்கொண் டிருக்கிறவர்களை, பரதேசியாகிற குருநாதப் பிராம்மணன் மேற்படியார்களைப் பார்த்துப் பல்லைக்கெஞ்சுவதுபோ லிருக்கிற முகமலர்ச்சியாய்யிருந்து ஆதரவுடன் சர்வத்தியாகம் பண்ணுவதாலுண்டாகிற புண்ணியமாகிற பிரஹ்மானந்தத்தை அடையுங்கள் என்று கிருபையோடே சொல்லுவதைப் பார்த்து, அவர்கள் நாங்கள் சர்வத்தியாகம்பண்ண

வரவில்லை, தக்ஷிணைக்கு வந்தோமென்று சொல்லி ஓடிப்போகிறார்கள். ஆகையால் குருநாதன் லோகாதீதனான கருணாநிதியென்றறிக. [இ-து] ஞானியினுடைய சிநேகமிருக்கிற முமுக்ஷுவுக்கு, ஒரு குறைச்சலுமில்லை. [எ-தி] ராஜாவினுடைய சிநேகமிருக்கிறவனுக்கு ஒரு குறைச்சலுமில்லாததுபோலவென்றறிக. [இ-து] முமுக்ஷுவானவன் ஏ பிரபோ! சம்சார துக்கத்தால் மிகவும் தபிக்கப்பட்டிருக்கிறேன், காப்பாற்றவேண்டுமென்று குருவைப் பார்த்துக் கேட்க, அவர் முந்தி பயப்படாதேயென்று சொல்லிப் பிந்தி ஞானத்தைக் கொடுக்கிறார். [எ-தி] எட்டுநாள் பசியுள்ளவன் தாதாவை அன்னங்கேட்க, பயப்படாதேயென்று சொல்லி அன்னங் கொடுப்பதுபோலவறிக. [இ-து] எப்போதும் தான் பிரம்மமாயிருந்தாலும், குருநாதனின் கடாக்ஷ ஸ்பரிச உபதேச விசார அனுக்கிரகரூபமான கிருபையினாலேயே தன்னைப் பிரம்மமென்றறிந்து சுகப்படவேண்டியதற்கு யுக்தி:— தன் சரீரத்திலடங்கியிருக்கிற சுக்கிலத்தை ஸ்திரீயின் கடாக்ஷ ஸ்பரிச சம்பாஷணை சம்யோகாதிகளால் வெளிப்படுத்துவதுபோலவென்றறிக. [இ-து] குருவினிடத்தில் ஞானம் வேண்டுமென்று கேட்டால், அவர் சகல சற்குணங்களோடேகூட ஞானம் அனுக்கிரகம்பண்ணுகிறார். [எ-தி] தாதாவிடத்தில் அன்னம் வேண்டுமென்று கேட்டவனுக்கு, பக்ஷியபோச்சியத்தோடு அவர் அன்னங் கொடுக்கிறதுபோலும், கல்யாணம் பண்ணிக்கொண்ட ஸ்திரீக்கு அவன் வஸ்திராபரணங்கள் அன்னம் முதலானவற்றையும் கொடுத்து, கெற்போற்பத்திவரை, போகத்தையும் கொடுக்கிறதுபோலவறிக. [இ-து] குருவை சந்நியாசியாகவும், குடும்பியாகவும், இரண்டிலும் சேராதவராகவும் சொல்லலாம். முமுக்ஷுக்களுக்குப் பிரமோபதேசம் செய்வதால் சந்நியாசியாகவும், அவர்களைத் தானாக எண்ணி, சமாதிகுணங்களையும் ஆதரவுடன் கொடுத்து, அன்னபானாதிகளால் ரக்ஷிப்பதால் குடும்பியாகவும், அசங்கரென்ற நிச்சயத்தால் இரண்டிலுஞ் சேராதவராயுமிருக்கிறார். [எ-தி] ஈசன் சனகாதிகளுக்கு ஞானோபதேசம் செய்வதாலும், நந்திமுதலான பக்தர்களுக்கு, சாலோகாதி பதவிகளைக் கொடுப்பதாலும், நிச்சயத்தில் அசங்கனாயிருப்பதாலும் இவனுக்கும் அவனுக்கும் சமானத்துவம் சொல்லப்பட்டதென்றறிக. [இ-து] சிஷ்யன் தேகாபிமானத்தைக் குருவுக்குக் கொடுத்து, அவரிடத்திலிருந்து பிரம்மானந்தத்தை வாங்கிவிட்டதினால் அவருக்குக் குறைச்சலில்லை. [எ-தி] குழந்தை தன் கையிலிருக்கிற மண்ணை, தகப்பனுக்குக்கொடுத்து, தகப்பனிடத்திலிருக்கிற மிட்டாயை வாங்கிச் சாப்பிட்டதால், அவனுக்குக் குறைவில்லாததுபோலும், ஸ்நானம் பண்ணினவர்களுடைய பாபத்தைப் போக்குகிற கங்கைக்கும், பார்த்தவர்களுடைய பரிதாபத்தை நிவர்த்திக்கிற சந்திரனுக்கும், குறைவில்லாததுபோலவென்றறிக ஜீவன் யாராலே இந்தத் தேகாதி பிரபஞ்சமெல்லாம், சொப்பனம்போலே பொய்யென்றறிந்தானோ அவர்தான் குரு [எ-தி] ராமர் கொடுத்த முத்தாரத்தை வாங்கி, கையில்வைத்து விழித்துக்கொண்டிருக்கிற சீதைக்கு, ராமர் சொன்னதாவது, நீ பிராண ஆபத்தான துன்பத்தையடையும்போது, யாரால் அந்தத் துன்பம் நீங்கி இன்பமடைந்தாயோ, அவனுக்குக் கொடுவென்று சொன்னதின்பேரில், சீதை அனுமாருக்குக் கொடுத்ததுபோலவென்றறிக. [இ-து] குருகிருபை ஒன்றுள்ளவனுக்கு, என்ன துக்கம் வந்தாலும் பயமில்லை. [எ-தி] ரசவாதந்

தெரிந்தவனுக்கும், புதையல் எடுத்து வைத்துக்கொண்டிருக்கிறவனுக்கும், என்னக்ஷாமம் வந்தாலும் பயமில்லாததுபோலவறிக. [இ-து] குருவினிடத்திற் போகிறவனுக்கு, தர்மார்த்த காமமோக்ஷங்களான நான்கும் கிடைக்கும், மற்றவர்களிடத்திற் போகிறவனுக்கு இந்த நான்கும் ஒருமித்து ஓரிடத்திற் கிடையாது. [எ-தி] பூரண தடாகத்திற் போனவனுக்கு, சௌசம் முதல் தாகம்வரையிலுள்ள சகலவிதமான வேண்டுதலையும், ஒருமித்து அடைவது போலும், திண்டுக்கல் முதலான இடங்களில் பதினாறு கிணற்றுக்குப் போய். பதினாறுவித மான செய்கைகளையும், பிரயாசைப்பட்டுக் காத்து, ராகத்துவேஷாதிகளுடன், அடிதடி பட்டு, அடையவேண்டுவதுபோலவறிக. ஐயா, குருவின் வல்லபத்தினாலேயே ஞானம் உண்டாகலாமென்று சொன்னீர்களே, அப்படிக் குருவின் வல்லபத்தால். யார் ஞானத்தை யடைந்திருக்கிறாரென்று கேட்பாயாகில், அதற்குத்தரஞ் சொல்லுகிறோம் கேள்:— வாசிஷ்டத்தில் பத்மராஜாவென்கிறவனுக்கு, லீலையென்றொரு மனைவியுண்டாய், அவ்விருவர்களும் உமாமகேசுவராள்போல, அன்னியோன்னியம் அபிரக்தர்களாயிருந்து, வருங்காலையில், அந்த லீலைக்கு, தனக்கு முன்னதாக பர்த்தா போய்விடுவரென்று நிச்சயமாய்த் தோன்றினதால், பிராம்மணர்களை வரவழைத்து, என் பர்த்தாவுக்கு மரணம் வராமலிருப்பதற்கு உபாயஞ் சொல்லவேண்டும் என்று கேட்டவுடன், அவர்கள் அது முடியாதென்று சொல்லிப் போனபின், இவள் பர்த்தாவுக்குக்கூடச் சொல்லாமல், சரஸ்வதியை உத்தேசித்து மூன்று நாள் உபவாசமாய்ப் பூஜித்து, நாலாவது நாள் பாரணைசெய்து, பத்துமாதம்வரையிலிப்படி ஆராதித்து வந்ததில், சரஸ்வதிதேவி பிரத்யக்ஷமாய் வந்து உனக்கென்னவேண்டுமென்று கேட்டவுடன், "என் பர்த்தா இந்தச் சரீரத்திலேயே வெகுகாலம் மரியாமலிருக்கவேண்டும். நீயும் எப்போது, எப்போது நான் நினைப்பேனோ, அப்போது அப்போது சான்னித்யமாய் வரவேண்டும்" என்று கேட்டபடி உத்தரவு கொடுத்து, அந்தர்த்தானமாய்ப் போனபின், அந்தப் பத்மராஜன் மரித்தவுடன், இவள் சரஸ்வதியை நினைத்ததும், தேவி வந்து, பயப்படாதே உன் பர்த்தாவின் சரீரத்தைப் புஷ்பங்களாலே மூடிவை, சீக்கிரத்தில் எழுந்திருக்கும்படி செய்கிறேனென்று, சொன்னபடி செய்து விட்டு, தேவியைப் பார்த்து 'இப்போது என்பர்த்தா எங்கேயிருக்கிறார்? அவரை யெனக்குக் காண்பி' என்று சொன்னதும், தேவி இந்தச் சரீரத்தோடே போய் அவரைப் பார்க்கமுடியாதென்று சொல்லி, அவளுக்கு பிரம்மாப்பியாசத்தையும் உபதேசித்து, நிருவிகற்ப சமாதியையும் தானுங்கூட இருந்து பழக்கிக் காண்பித்து, பிற்பாடு தேவியும் இவளும், அந்தப் பத்மராசன் விடூரதனென்று பேரோடே அரசாக்ஷி செய்வதைக் காண்பித்த பின், "ஓ தேவி! இவ்வரசன் இப்போதுதான் இறந்தான். அங்கே வெகுகாலமாய் அரசாக்ஷி எப்படிச் செய்யக்கூடும்?" என்று கேட்டதற்கு, தேவி "ஒரு ஜன்மத்திலிருந்து மறுஜன்மம் காணுவது சொப்பனம்போலவே தவிர வாஸ்தவமில்லை. நீங்களிருவரும் முந்திய ஜன்மத்தில், வசிஷ்டர் அருந்ததியென்ற பேரோடேயிருந்து, மரித்து, எட்டு நாள்தான் ஆச்சுது. இப்போது உங்களுக்கு இவிடத்தில் பிறந்து இத்தனையிரம் வருஷம் ஆனதும் சொப்பனமே, சொப்பனத்தில் ஒரு முகூர்த்தத்துக்குள் அநேக வருஷங்கள் ஆய்ப்போனதுபோலும் தோற்றுவதுபோலவே" என்று சொன்னதும், லீலை "ஓ தேவி! நீ சொல்வது, மகாமேருவை ஒரு மான்குட்டி விழுங்கவந்ததில், அந்த மகாமேரு

தாமரைக்காய்க்குள் வந்து ஒளிந்துகொண்டதென்று சொல்வதுபோலும், ஐராவதத்தைத் தாமரைத் தண்டினுடைய நூலால், கட்டிவிட்டானென்றுஞ் சொல்வதுபோல அதிசயமாயிருக்கிறது. எனக்கு அதையெல்லாம் பிரத்தியக்ஷமாய்க் காண்பித்தால்தான் நம்புவேன்'' என்று சொன்னதும், தேவி, இவளைச் சூக்ஷ்மசரீரமாத்திரமாய்க் கூட்டிக்கொண்டு கிரிக்கிராமத்திலிருக்கிற இவளுடைய வீட்டுக்குள் கூட்டிப்போய், இருவரும் அவிடத்திலுள்ளவர்கள் விசனிப்பதைக் கண்டு, லீலையானவள், இவர்களுக்கு நம்முடைய சொரூபந் தெரியட்டுமென்று நினைத்தமாத்திரத்தில், அப்படியே அவர்களுக்குத் தெரிந்து இவர்களைப் பூஜித்தவுடன், லீலை அவர்களைப் பார்த்து நீங்கள் ஏதுக்கு விசனித்திருக்கிறீர்கள் என்று கேட்டவுடன், எங்கள் தாயுந் தகப்பனும் மரித்துப்போய் எட்டுநாளாச்சுது, அதற்காக விசனித்திருக்கிறோமென்று சொன்னதைக் கேட்ட லீலையும், அவர்களைச் சமாதானம்பண்ணிவிட்டு தேவியும் லீலையும் அவிடத்திலேயே வெகுநாழிகை சமாதியிலிருக்கும்போது. லீலையினுடைய தேகத்தை இறந்தாளென்று மந்திரி முதலானவர்கள் தகனஞ் செய்துவிட்டார்கள். அந்த லீலையும் சமாதியிலிருந்தெழுந்தவுடன் தேவியைப் பார்த்து ''எனக்கு எண்ணூறு ஜன்மங்களாச்சுது. இதற்குமுன் இன்ன இன்ன இடங்களில், இன்ன இன்ன ஜன்மங்களையெடுத்தேன். இப்போது என்னுடைய நிஜ வடிவமான பிரம்மத்தை அறிந்ததால் எனக்கினி ஜன்மமில்லை'' என்று சொல்லிச் சந்தோஷித்துக்கொண்டு, பதுமனின் சவத்தை வந்து பார்த்துவிட்டு அவ்விருவரும் விடூரதனை அரசாக்ஷிசெய்கிற அண்டத்துக்குப்போய், ஆகாசத்திலிருக்கும்போது, அவனும் அவன் சத்துருவும் படைகளோடே அஸ்தமனம்வரை யுத்தஞ் செய்துவிட்டு, சொச்சயுத்தமும் நாளையத்தினம் செய்கிறதென்று தீர்மானித்து மேல்மேடையில் படுக்கையிற்படுத்து நித்திரை செய்யும்போது, இவர்கள் இருவரும் ஜன்னல் வழியாக அங்கே போய் உட்கார்ந்து, கருணைகடாக்ஷத்தால் அவனுடைய தாபங்களெல்லாந் தீரும்படி செய்தமாத்திரத்தில், அவனும் அமிர்தசமுத்திரத்தில் முழுகினவன்போல, குளிர்ச்சியுடன் எழுந்திருந்து இவர்களைத் தெரிசித்து நமஸ்கரித்து, பூஜித்து 'சம்சாரமாகிற தாபத்திற்குச் சந்திரிகைபோல யிருக்கிறீர்களே, எனக்கு இந்தச் சம்சாரதுன்பம் என்னமாய் நிவர்த்தியாகும்? தடையற்ற ஆனந்தத்தை நான் எப்படி அடைவேன்? என்று கேட்டவுடன், தேவி ''நீ எப்போதும் அழிவற்ற ஆனந்தரூபமான பிரம்மமாயிருந்தும், நீ அதை அறியாமல், இந்தத் தேகாதிகளே நாம். இந்தப் பிரபஞ்சம் சத்தியமென்று மயங்கினதால், உனக்குச் சம்சாரதுன்பம் வந்ததுபோலத் தோற்றுவதுமாத்திரமே யல்லாமல், வாஸ்தவமாய் உனக்குச் சம்சாரதுன்பம் யாதொன்றுமில்லை'' என்றுபதேசித்தபடி, அவனும் அந்தப்படி நான் பிரம்மமென்றும், ஜகத்துப் பொய்யென்றும் அறிந்து, சந்தோஷித்திருக்கும்போது, எதிரிகள் அவ்விரவில் பட்டணத்துக்குள் புகுந்து வீடுகளையெல்லாந் தீயைவைத்துக் கொளுத்தி பட்டணத்தில் ஆஹாகாரமுண்டாய், எதிரிகள் அந்தப்புரத்துக்குள் புகுந்து, ராஜஸ்திரீகளையும் பலாத்காரம் பண்ணும்போது, இவனுடைய பட்ட ஸ்திரீயைமட்டும் மேடையின்பேரில் இவனிடத்தில் சில பெண்கள் ஒப்புவித்து, சங்கதிகளையும் தெரிவித்தவுடன், இவன் இவளை அந்த இரண்டு தேவிகள் வசம் ஒப்புவித்துவிட்டு யுத்தத்திற்குப்

போனபின், லீலை தேவியைப்பார்த்து 'இவள் என் வடிவமாயும் நடையுடையெல்லாம் என்னைப்போலவே யிருக்கிருளே? இவள் யார்' என்று கேட்டவுடன், தேவி 'உன் பர்த்தா; உன்னையே மனசினுல் பாவித்துக்கொண்டு, இந்தச் சரீரத்தில் வந்ததால், உன்னைப்போல புதுலீலையாக வந்தாள்' என்று சொன்னதும், புது லீலையும் 'ஓ தேவி! நான் பூஜித்துவருகிற சரஸ்வதிபோலே தோற்றுகிருயே நீ யார்? என்று கேட்கவும், 'நான் சரஸ்வதிதான், உனக் கென்ன வரம் வேண்டுமோ அதைக் கேட்டுக்கொள்' என்று சொன்னதும், அவள் 'இந்தச் சரீரத்தோடேயே இந்த அரசனேடேகூட இருக்கவேண்டும்' என்று கேட்டபடி உத்தரவு கொடுத்தவுடன், ராஜா யுத்தத்தில் மரித்தவுடன் புதுலீலையும், பழைய லீலையும், சரஸ்வதி யுங்கூடவே அந்தராஜாவின் ஜீவகலையோடே வந்து, இந்தஜீவனை அந்தச் சரீரத்தில் பிரவேசிக்கும்படி செய்தவுடன், அவன் எழுந்திருந்து, அவ்விரண்டு ஸ்திரீகளுடன் எதிரே யிருக்கிற சரஸ்வதி தேவியைப் பார்த்து, பூஜித்து, அவள் அனுக்கிரகத்தால் அம்மூவர் களும் ஜீவன்முக்தர்களாய் வாழ்ந்திருந்த கதையைக் கண்டுகொள்ளத் தக்கது.

192-வது தரங்கம்.

குருசிஷ்யர்கள் சம்யோகத்தால் ஞானமுண்டாகும்:—

காந்தக்கல்லும் சூரியனுஞ் சேர்ந்து அக்கினியாய்ச் செத்தை முதலானதுகளை யெரிக்கிறதுபோல, குருவும் சாத்வீகாந்தக்கரணமாகிற சிஷ்யனும் சேர்ந்தகாலத்திலுண் டாகிற ஞானக்கினியால் அஞ்ஞானமுதலான ஜெகத்தெல்லா மெரிந்துபோகிறது, தம்பதி கள் சேர்ந்ததால் எப்படி ஆனந்தமுண்டாகிறதோ அப்படி மேற்படியார்கள் சம்யோ கத்தால் நான் பிரம்மமென்று ஐக்கிய ஞானம் உண்டாவதால் ஆனந்தமுண்டாகுமென் றறிக. [இ-து] குருவுஞ் சீடனுஞ்சேர்ந்து ஞானம் பெறவேண்டும். [எ-தி] ஸ்திரீபுருஷர் களிருவருஞ்சேர்ந்து பிள்ளை பெறுவதுபோலும், ஈசுவரனும் மாயையுஞ்சேர்ந்து ஜெகத்தை உண்டுபண்ணுகிறதுபோலுமென்றறிக. [இ-து] குருசீடர் சேர்ந்து ஞானமுண்டாவதானு லும் குருவின் ஆக்ஞைப்படி சீடன் நடக்கத்தக்கது. [எ-தி] ஒரு அந்தக் கரணத்தி லுண்டான மனசு புத்தி இரண்டுக்குள் புத்தி சொன்னபடி மனசு கேட்கிறதுபோலும். ஒரு மூலப்பிரகிருதியில் பிறந்த ஜீவேசுவரருக்குள் ஈசுவரன் சொன்னபடி ஜீவன் நடக்கிறது போலும், குருவுஞ் சிஷ்யனும் ஒரு பிரம்மாம்சமானுலும் குருவின்சொற்படி சிஷ்யன் நடப்பது தான் விதியென்றறிக. [இ-து] கிருதகிருத்தியனுன குருநாதனும் சிஷ்யனுக்காகச் சிரவண மனனுதிகளைச் செய்கிருர். [எ-தி] மூன்ருவதுதாரங் கல்யாணஞ்செய்த கிழவன் அந்தப் பெண்ணுக்காக நலுங்கு ஊஞ்சல் முதலானவற்றிற்கு அவளுடன்கூட இருப்பதுபோலும். வாத்தியார் புதுப்பிள்ளைக்காக, அரிவரியை அவனுடன் சேர்ந்து கத்துவதுபோலும், வியாதியுள்ள கைப்பிள்ளைக்காக தாயும் உப்பில்லாப்பாத்தியம் காப்பதுபோலுமறிக. [இ-து] முதலில் குருவே சிஷ்யனைப் பலவந்தமாயிழுப்பதும், பிற்பாடு குரு அடித்துத் தள்ளினுலும் அவரைவிட்டுப் போகான். [எ-தி] முதல் ருதுசாந்தியில் பர்த்தாவே அவளைப் பலவந்தமா யிழுப்பதும், பிற்பாடு அவன் தள்ளினுலும் அவன் சுகத்தைத் அனுபவித்

திருப்பதால் அவனைவிட்டுப் போகாதவள் போலவறிக. [இ - து] குருவுக்கு என்சிஷ்யன் என்கிற புத்தியிராது. சிஷ்யனுக்குமட்டும் என் குருவென்கிற புத்தியிருக்கும். [எ - தி] குழந்தையைத் தாய் தூக்கிப்போகும்போது தூங்குகிற அதுக்கு தாய் நம்மைத் தூக்கிப் போகிறளென்ற புத்தியில்லாததுபோலும், தாய்க்குக் குழந்தையைத் தூக்கிப்பாதுகாக் கிறேமென்கிற புத்தியிருப்பதுபோலுமறிக. [இ - து] குருவும் பக்குவசித்தமுஞ் சேர்ந்தே ஞானமுண்டாகவேண்டும். [எ-தி] ஸ்திரீபுருஷர்கள் சேர்ந்தே பிள்ளையுண்டாவதுபோலும், உரம்வைத்த பூமியில் சுத்த விதை விழுந்து பலத்தைக் கொடுப்பதுபோலுமறிக. [இ-து] குருசன்னிதிக்கு வந்து பிரம்மவிசாரம் பண்ணுகிறவனுக்கு சித்தஏகக்கிரம்வர சகுணோ பாசனை செய்யவேண்டியதில்லை. [எ - தி] ராஜாவினிடத்தில் நேரே தானம் வாங்குகிற வனுக்கு மந்திரிமுதலானவர்களை அனுசரிக்கத் தேவையில்லாததுபோலும், பெண்ணும் மாப்பிள்ளையும் சேர்ந்து ரமித்தபிறகு மாமியார் முதலானவர்களை அனுசரிக்கத் தேவை யில்லாததுபோலும், உடஸ்தமும் சிசுனமும் சேர்ந்தபிறகு வஸ்திரத்தை அவிழ்க்கிற ஜோலி யில்லாததுபோலுமறிக. [இ-து] சிஷ்யனுக்கு மோக்ஷ இச்சையும் குருவுக்கிவனைக் கரையேற்ற கருணையுமிருந்தால்தான் முக்திவரும். [எ-தி] பசியுள்ளவனுக்குச் சாப்பிடுவதிலாசையும், எஜ மானனுக்குச்சிரார்த்தப்பிராம்மணுள் இரவில் பசியாமலிருக்கவேண்டுமென்ற சிரத்தையுமிருந் தால் அவர்களுக்கு திருப்திவருவதுபோலும், ஸ்திரீக்கு யோனியின் தினவும் புருஷனுக்குச் சிசுனத்தில் லேபனமுமிருக்கும் பக்ஷத்தில் கெர்ப்பம்வரை போகதிருப்தியை அவளடை வதுபோலவறிக. [இ - து] சீடர்களுக்காகக் குருவுங்கூடச் சிரவணுதியைச் செய்கிறுர். [எ-தி] பெண்ணுக்காக அவள் தாயான மாமியாருங்கூட தூக்கம் விழிப்பதுபோலவறிக. [இ - து] சற்குருவுஞ் சற்சிஷ்யனும் ஒன்றுக்கொன்று ரெம்பப்பிரியமா யிருப்பார்கள். [எ-தி] கிருத்திரிமேந்திரனும் அகலிகையும்போல இருப்பார்களே தவிர, எலியும் பூனையும் போல இரார்களென்றறிக. [இ-து] விவேகியானவன் குருவினிடத்தில் சந்தேகங்கேட் பதிலும் பணிவிடைசெய்வதிலும் லச்சைப்படான். [எ - தி] கற்புடையமங்கை கணவனி டத்திற் கலப்பதில் கைப்பில்லாமலும், அவனுக்குப் பணிவிடைசெய்வதிலும் பயமில்லாம லிருப்பதுபோலவறிக. ஐயா, சற்குருவும் சற்சிஷ்யனும் சற்சாஸ்திர விசாரமும் வெகுகாலம் வரை செய்யவேண்டுமென்று சொன்னீர்களே, அது என்னத்துக்காக அப்படிச்சேர்ந்து பழகவேண்டுமென்றுல், ஒரு தென்னைமரத்தைவைத்துப் பலனையடையவேண்டுமென்றவன் நல்லபூமியில் நல்லவித்தைவாங்கி முளைக்கப்போட்டு, எட்டுவருஷம்வரையில் தண்ணீர் விட்டுப் பரிபாலனம் பண்ணினபின்னல்லவா தேங்காயாகிற பலத்தைப்பெறுவதுபோலும், உத்தியோகம் பண்ணவேண்டுமென்றவன் சிறுவயதிலேயே இங்கிலீஷ் வாத்தியாரிடத் திலே சம்பளங்கொடுத்து 12 வருஷம்வரையில் புஸ்தகங்களெல்லாம் படித்து பரீக்ஷை களுக்குப்போய், அந்தப் பரீக்ஷைகளும் வெகுபேர்களுக்கு வெகுதடவை தப்பிப்போய் கடைசியில் பெரியபரீக்ஷைவரை தேர்ந்தபின் உத்தியோகத்துக்கு வெகுகாலங்காத்தபின், அதிலுங் குற்றங்கள்வராமல் சாவதானமாய் வேலைபார்த்து வந்தவனுக்கு பென்ஷன் வரை கிடைப்பதுபோலும், ஒருவன் கனபாடியாக வேண்டுமென்றெண்ணினவன் ஒரு

குருவினிடத்திற்போய் பன்னிரண்டுவருஷம் வரையில் சம்கீதை, பதம், கிரமம், சடை, கனம்வரையில் குருசிஷ்யர்கள் சகபாடிகள் சேர்ந்து அப்பியாசம் பண்ணிவந்தபின் கனபாடியாய் ஆவதுபோலும். தர்க்க வியாகரணாதி சாஸ்திரங்களையும் குருமுகமாய் இருபது முப்பது வருஷம்வரையில் அப்பியாசம் பண்ணினவனுக்கல்லவா சபையில் வித்துவாம்சனென்று பரீக்ஷைகொடுத்து சம்மானம் வாங்குவதுபோலும், பூமண்டலம் முழுக்க இருக்கிற சகல ராஜாக்களையும் ஜெயித்துக் கப்பம் வாங்குகிறவனுக்கல்லவா சக்கரவர்த்தியென்ற பேர்வருவதுபோலும், நிர்விக்னமாக நூற்று அஸ்வமேதயாகஞ் செய்தவனுக்கல்லவா தேவேந்திரப்பட்டம் வருவதுபோலும், தாஷ்டாந்தத்தில் சித்தமாகிற பூமியில் குரு உபதேசமாகிற விதையைப்போட்டு, சாதுசங்கமாகிற வேலியைக்கட்டி, நாமாரென்கிற விசாரமாகிற தண்ணீரை வெகுகாலம்வரை இடைவிடாமற் பாய்ச்சிக்கொண்டு வந்தால் ஞானமாகிற பலனைக்கொடுக்கும்; இப்படியே ஜீவன்முக்தியாகிற உத்தியோகத்தை வேண்டினவன் சற்குருவாகிற இங்கிலீஷ் வாத்தியாரிடத்தில் சற்சாஸ்திரமாகிற புஸ்தகங்களைப்படித்து, வாசனுக்ஷயங்களாகிற பரீக்ஷைகளைக் கொடுத்துத்தேறி, சமாதியாகிற உத்தியோகத்தை ஒழுங்காய்ப்பார்த்து, சாக்ஷாத்காரமாகிற சம்பளத்தைப்பெற்று, கிருதகிருத்தியமாகிற பென்ஷனைப்பெறலாம்; இப்படியே வேதசாஸ்திரங்களாகிற தத்துவ ஞானத்தைப் பெறவேண்டியவன் சாதுசங்கத்துடன் குருகுலவாசம் வெகுநாள் செய்ய வேண்டும்; பிரம்மானந்த சக்கரவர்த்தியாக வேண்டுமென்று எண்ணினவன், அஞ்ஞானாதி சத்துருக்களை நிச்சேஷமாய் ஜெயிக்கும்வரை, பிரம்மவிசாரமாகிற யுத்தஞ்செய்ய வேண்டும்; முக்தியாகிற தேவேந்திரப்பட்டம்பெற இச்சித்தவன் நிர்விக்னமாகத் தொண்ணூற்றாறுதத்துவங்களையும் நேதிசெய்கிற அசுவமேதத்தால் அந்தப்பதவியைப் பெறுவனென்றறியத்தக்கது.

193-வது தரங்கம்.

குருவன்றியில் ஞானம்மட்டும் வராது:—

ஞானம் வருவதற்குமட்டும் குருவந்து இவனை சிஷ்யனுக்கிரகித்தாலொழிய வேறே வழியில்லை. மற்றமாயாகாரியங்களான சாரூபமுக்திவரை வருவதற்கு, கணபதி முதல் சிவன் வரையிலுள்ள பேர்களுடைய வடிவங்களை சாஸ்திரத்திற் சொன்னபடி தியானிப்பதால், குருவன்றியில் அவைகள் பெறக்கூடும். (எ-தி) பெண்ணுக்குப் போகத்திற்கும் புத்திரனைப் பெறுவதற்கும், கற்புக்கும் கணவனாலேயே ஆகவேண்டுமே தவிர, மற்ற தாய்தந்தை முதலானவர்களால் அன்னம், ஆடை, ஆபரணம் முதலான வஸ்துக்களைக் கொடுக்கக்கூடுமேயல்லாமல் மேலேசொல்லியவைகளை கணவனாலேயே பெறவேண்டுவது போல, விசாரபோகத்திற்கும், ஞானபுத்திரனுக்கும், முக்திகற்புக்கும் அப்படியென்றறிக. (இ-து) முமுக்ஷுவுக்கு புத்தி யுக்தி வித்தையெல்லாமிருந்தாலும், குருவினுடைய அனுக்கிரகமன்றியில் ஞானமும் ஜீவன்முக்திச்சுகமும் உண்டாகாது. (எ-தி) ராஜகன்னிகைக்கு எவ்வளவுநகைகள் படுக்கைகள் முதலானவைகளெல்லா மிருந்தாலும், நாயகனில்லா

விட்டால் புத்திரனையுஞ் சுகத்தையும் அடையாமற்போவதுபோலவறிக. (இ - து) குரு பரம்பரையில்லாதவனுக்கு ஞானனுபவம் வாராது. வந்ததுபோல நான்குபேருக்குச் சொல்ல லாம். (எ - தி) சித்தபரம்பரையில்லாத ரசவாதிக்கு செட்டிவைக்கிற ஆணிக்குச்சரியான தங்கமாகாமல் வாதத்தில் மயங்குகிறபேர்களுக்கு ரசத்தைப் புகைக்கும்படியான வழி மட்டுக்கும் சொல்லமுடிவதுபோலும், காசியினுடைய பிளானைப்பார்த்தவனுக்கு கங்கா ஸ்நான அனுபவமும் புண்ணியமுமில்லாமல், பிறருக்கு காசியிலுள்ள சிலவிசேஷங்களை மட்டுஞ் சொல்லமுடிவதுபோலவறிக. (இ-து) முமுக்ஷுவுக்கு ஞானத்தோடே கூடியிருக் கிற குருவினிடத்தில் பயம் பக்தி சிரத்தைவருமேதவிர, ஞானமில்லாத குருக்களிடத்தில் பயமுதலானது வாராது. (எ - தி) உத்தியோகஸ்தர்களுக்கு நிஜமான துரையினிடத்திற் பயமேதவிர, வேஷத்துரையினிடத்திற் பயமில்லாதது போலும், கடிவாளத்தைக் கையிற் பலமாய் பிடித்துக்கொண்டு சவாரிபண்ணுகிறவனுக்குக் குதிரை பயப்படுமே யல்லாமல், கடிவாளத்தை நழுவவிட்டுச் சவாரிபண்ணுகிறவனுக்குப் பயப்படாமற் கீழே தள்ளி மிதித்துவிட்டு ஓடிப்போவதுபோலுமறிக. (இ-து) பெரியவர்களுக்கு அடங்கியமனசுக்கே ஞானமுண்டாகும், அடங்காதமனசுக்கு ஞானமுண்டாகாது. (எ - தி) வாத்தியாருக் கடங்கின பிள்ளைக்கே படிப்புவருவதும், அடங்காத பிள்ளைக்குப் படிப்புண்டாகாதது போலவும்; புருஷனுக்கடங்கினவளுக்கே கற்புண்டாகிறதும், அடங்காதவளுக்கு கற்புண் டாகாததுபோலும் அறிக. (இ-து) பிரம்மத்தோடே ஐக்கியமாகவேண்டுமென்று எண் ணினவனுக்கு குருகிருபையும், சாதுக்களையுஞ் சம்பாதிக்க வேண்டுமென்று சொல்லுவா னேனென்றால், யோனியில் சேரவேண்டுமென்பவன், அவளையும் அவளைச்சார்ந்தவர்களை யும் என்னத்துக்காக நல்லவார்த்தை சொல்லவேண்டும் சொல்? (இ-து) குருவின் தயவு மட்டுமிருந்தாலும், மற்ற ஈசுவராதிகளின் தயவில்லாமற்போனால், ஞானம் எப்படியேறு மென்றால், சாப்பிடுகிறவனுக்கு அன்னதாதா தயவிருக்கும்போது கூடப்பத்துபேர்களிருந் தால்தான் சோறேறுமென்று சொல்லுவதுபோலவறிக. (இ - து) குருவன்றியில் தானய் வேதாந்தசாஸ்திரம் பார்க்கிறவனுக்கு ஞானமும் வாராது, கெடுதலுமுண்டு. (எ - தி) சித்தனன்றியில் தானய் சாஸ்திரத்தைப் பார்த்து ரசவாதஞ்செய்கிறவனுக்கு சித்தியுமா காமற் கெடுதலும் வருவதுபோலவறிக. (இ - து) எவ்வளவு சாதனசம்பத்தோடே கூடி யிருந்தாலும், குருகிருபையில்லாமல் ஞானம் வாராது, (எ-தி) எத்தனைபேர்கள் வந்திருந் தாலும், மாப்பிள்ளை வாராமல் ருதுசாந்தி பண்ணமுடியாததுபோலும்; பூனை, நாய், நரி எத்தனை வளர்த்தாலும், குதிரையன்றியில் சவாரி பண்ணமுடியாததுபோலுமறிக. (இ-து) குருமுகமாய் பிரம்மாப்பியாசம் பண்ணப்பண்ண அஞ்ஞானதிகள் நிவர்த்தியாய் சுகம் அடையலாம். (எ - தி) யோக்கியர்கள் விருத்தியானல் அயோக்கியர்கள் அடியோடே காணமற்போவதுபோலும், மழையாலுண்டான பிரவாகத்தால் நதியிலிருக்கிற மணலும் மலமும் அடியோடே போவதுபோலும், வெள்ளாவியில் வைத்த வஸ்திரம் அழுக்குப்போய் வெளுப்பதுபோலும், சாணையில்வைத்த ரத்னம் துருப்போய்ப் பிரகாசிப்பதுபோலுமறிக. (இ-து) சகல ஜீவர்களுக்கும் சர்வப்பிரகாசரூபமான சாக்ஷி தன்னுக்குள்ளே விளங்கிக்கொண்

டிருந்தும், ஆவரணத்தால் மறைக்கப்பட்டு, வெளியில் ஈசுவராதி சைதன்யங்களை உபாசித்து அதனால் தாங்கள் சுகித்து விளங்கவேண்டுமென்று நினைத்து, எவ்வளவு உத்கிருஷ்டகர்மம், பக்தி, உபாசனை செய்தாலும், அப்படிச் சுகித்து விளங்கப்போகிறதில்லை. அவைகளைச் செய்வதும் பிரயாசம், அப்படிச் செய்தாலும் அது கிடைப்பதும் பிரயாசம். அப்படிக் கிடைத்தாலும் தடையின்றி நிர்விக்கினமாய் நிற்பதுவும் பிரயாசமென்றறியாமல் அலைவதுபோல அலையாமல் விவேகி மேலேசொல்லிய அன்னியமாயும், சோபாதிகமாயும், அனித்தியமாயுமிருக்கிற அவைகளை உபேக்ஷித்து, சற்குருநாதன் கிருபையினால், அவரைச் சரணாகதம்பண்ணி, அவர் சொன்ன உளவினால் தன்னுக்குள்ளே தானாயும், சொயம்பிரகாசமாயும், நித்தியமாயும், தனக்குச் சுவாதீனமாயும், சகல வேதங்களாலும், தெய்வங்களாலும் கொண்டாடத்தக்கதாயும், யாவராலும் இவ்வளவென்று மதிக்கக்கூடாததாயும், ஒருக்காலுமொன்றினாலும் வாதிக்கக்கூடாததாயுமிருக்கிற, சுவாத்மசைதன்னியத்தை மறைத்திருக்கிற, ஆவரணத்தை விவேகவாயால் தள்ளி, தன்னை வெளிப்படுத்தி எப்போதும் சொப்பிரகாசமாத்திரமாய் சுகித்து வாழவேண்டுவதற்கு யுக்தி:- சகல சர்ப்பங்களிடத்திலும், சர்வப்பிரகாசசொருபமான நாகரத்தினமிருந்தும்,அதை வாய்க்குள்போட்டுக்கொண்டு, வெளியில் பிரகாசம் வேண்டுமென்று தீபாதிப்பிரகாசங்களை ஆசிரயித்து, அதனால் தான் விளங்கவேண்டுமென்றெண்ணி அலைந்து திரிந்தாலும், அந்தச் சாதனங்களைத் தேடுவதும் பிரயாசம், அப்படித் தேடினாலும் அது கிடைப்பதும் பிரயாசம், அப்படிக் கிடைத்தாலும் தடையன்றி நிர்விக்னமாய் நிற்பதுவும், பிரயாசமென்றறியாமல் அலைவதுபோல அலையாமல், ஓர் புத்தியுள்ள சர்ப்பம், மேற்சொல்லிய தீபாதிப்பிரகாசம் தனக்கன்னியமாயும், தன்னை யெரிப்பதாயும், வெகு சாதன சாபேக்ஷிதமாயும், சோபாதிகமாயும், வாயு முதலானதால் அணைக்கப்பட்டு அழிந்துபோவதாயுமிருக்கிறதென்று அறிந்து அதை உபேக்ஷித்து, தன் சுவஜாதியான ஓர் சர்ப்பசிரேஷ்டத்தைச் சரணாகதம்பண்ணி, அது கிருபையினால் சொன்ன உளவினால் தன்னுக்குள்ளேயிருக்கிறதாயும், சொயம்பிரகாசமாயும், நித்தியமாயும் தனக்குச் சுவாதீனமாயும், சகலராலும் தேடிச் சிரசிற்கொள்ளத்தக்கதாயும், தெரிந்தபேர்களால் கொண்டாடத்தக்கதாயும், விலைமதிக்கக் கூடாததாயும், தக்கோர்களால் மதிக்கக்கூடியதாயும், ஒருக்காலும் ஒன்றினாலும் வாதிக்கக்கூடாததாயும், தன் வாய்க்குள்ளிருந்தும், தனக்கு விளங்காமலுமிருக்கிற, நாகரத்னத்தைத் தன் வாயாலேயே வெளிப்படுத்தும்படி செய்தபின், அது அதைச் சிரசில்தரித்து, எப்போதும் ஸ்வயம்பிரகாசமாத்திரமாய், குகைக்குள்ளே சுகமாய் வாழ்ந்துகொண்டிருப்பதுபோலவென்றறிக. [இ-து] மூடர்கள், ஏகதேசத்தில் சாஸ்திராவலோகனத்தால் உண்டான விவேகக்தைப் பார்த்து சந்தோஷப்படுவது, மின்னலில் பணத்தைப் பார்த்துச் சந்தோஷிப்பதுபோலும்; விவேகி குருமுகமாய் ஞானம்பெற்றுச் சந்தோஷிப்பது, ஒரு புத்திமானானவன் ஒரு சித்தன் மூலமாய் ரத்னத்தைப்பெற்று, அதனால் தன் வீட்டிலிருக்கிற இருட்டைப் போக்கடித்து, தன் ஐசுவரியத்தைக் கண்டு மகிழ்வதுபோலவென்றறிக. [இ-து] தன் சொருபத்தைத் தானே விசாரித்து, குரு கிருபையால் ஞானம்பெற்று, ஜன்மதுக்கத்தை நிவர்த்திக்க

வேண்டுமே யல்லாமல், ஈசுவரன் மோக்ஷத்தைத் தானே கொடுப்பாரென்று, கருமங்களில் அலைகிறவனுக்கு மோக்ஷம் ஒருக்காலும் வராது, ஜனனமரண துக்கமும் போகாது. [எ-தி] பசித்தவன் போஜனமெங்கே கிடைக்குமென்று விசாரித்து, அன்னதாதா வீட்டுக்குப் போய் வேண்டியமட்டுஞ் சாப்பிட்டு பசியைப் போக்கவேண்டுமேயல்லாமல், தேர் திருநாளைச் சேவித்தாலும் பசி போகாததுபோலவென்றறிக. [இ-து] பிரம்ம ஞானத்தைக் குருவாக்கியத்தாலடைய வேண்டுமேயொழிய, மற்றக்கர்மாதிகளால் அது வராது. [எ-தி] ஊருக்குப் போகிறவன், வழிதெரிந்த மனுஷனைக் கேட்டுப் போகவேண்டுமேயொழிய சுவர்வைக்கிறது, மரத்தைச் சுற்றுவது, மலையின்பேரிலேறுவது முதலான தொழிலால் ஊர்போய்ச் சேராதவன்போலவறிக. [இ-து] குரு கிருபை உள்ளவனுயிருந்தால் சுத்த மூடனுக்கும் ஞானம் வரும். அஃதில்லாமற்போனுல் எவ்வளவு மகிமை பெற்றவனுனுலும் ஞானம் வராது. [எ-தி] சக்கரவர்த்தி மகளாயிருந்தாலும் புருஷனில்லாதிருந்தால் பிள்ளை பிறக்காததுபோலும், பள்ளியானுலும் பர்த்தாயிருந்தால் அஃதுண்டாவதுபோலுமறிக. [இ-து] ஐயா, குருவில்லாமல் வெகுகாலந் தபசுபண்ணியும், ஞானம் பெறுமலிருந்து, பிற்பாடு குரு கிருபையால் ஞானம் பெற்றவர் யார்? சுத்த மூடனுயிருந்து குரு கிருபையால் ஞானம் பெற்றவர் யார்? இவ்விரண்டையும் சொல்லவேண்டுமென்று கேட்பாயாகில் அதற்குத்தரஞ் சொல்லுகிறேன் கேள்:— சாம்பூகமகரிஷியானவர், பதினுயிரம் வருஷம்வரை நிராகாரராய், காயக்கிலேசம்பண்ணி, இந்திரிய நிக்கிரகத்தைச் செய்துகொண்டு தபசுபண்ணி வந்ததின்பேரில் ஈசுவரன் சானித்தியமாய் வந்து, அஷ்டமாசித்திகளையும், அனுக்கிரகம் பண்ணிவிட்டுப் போனபின், இவரும் அந்த சித்திகளை வைத்து, விளையாடிக்கொண்டு வரும்போது, சித்திர வீரியனென்கிற சித்தனுக்கும் இவருக்கும் வாதம் நேர்ந்தபோது, அவன் இவரை ஜெயித்துவிட்டதால் மிகுந்த விசனத்தை யடைந்தவராய், தபித்துக்கொண்டிருக்கும்போது, நாரதர் இதைக்கேட்டு. இவரை வசிஷ்ட மகரிஷியினிடத்திற் கொண்டுபோய்விட்டு, அவரும் இவரைப் பார்த்து, நீ யார்? இந்த விசனமென்ன நிமித்தியமாய் வந்திருக்கிறதென்று கேட்டவுடன், அவர் இவரைப் பார்த்து, தன்னுடைய விருத்தாந்தங்களையெல்லாம் சொன்னபின்; வசிஷ்டர் 'பாம்பு கடித்தவனுக்த விஷமேறுவதுபோல, உனக்கும் அஞ்ஞானமாகிற பாம்பு கடித்து, அகம்பாவமாகிற விஷமேறி, சித்தியாகிற மயக்கத்தோடே கூடியிருந்தவனுக்கு, சித்தவீரியனென்ற சித்தனுகிற கருடன், வாதமாகிற வாயால் கடித்ததினுல், உன் அகம்பாவமாகிற விஷமிறங்கிவிட்டதை நீ யறியாமல் இப்படி நமக்கு அவமானம் வந்துவிட்டதே யென்று தேகவாசனையால் துக்கிக்கிருய்' என்று சொன்னதைக் கேட்ட சாம்பூகரும், ஐயா, தாங்களெனக்கு விஷமிறங்கிவிட்டதாகச் சொன்னீர்களே, விஷமிறங்கினவனுக்குச் சந்தோஷம் வருமேயல்லாமல், விசனம் எனக்கு வரக் காரணமென்னவென்றுல், அடே மூடா! நீ இதுவரையில் அகம்பாவமாகிற விஷத்தோடே கூடியிருந்ததினுலல்லவா, உனக்கு உன்னுடைய சொரூபமின்னதென்றும், இந்த ஜீவேசுவர ஜெகத்தின் சொரூபமின்னதென்றும் விசாரிக்கப் புத்தியுண்டாகாமலும், அப்படி இந்த விவேகங்களை அறிவிக்கிற சற்குருவின் சகவாசமும், சற்குரு வேண்டுமென்கிற தேட்டமும் இல்லாமலிருந்து, இப்போது அந்த விஷம் கொஞ்சம் இறங்கினதாலல்லவா, இங்கேவந்து

சேர்ந்தாயென்று சொன்னவுடன், இவரும் அதைச் சரியென்று ஒப்புக்கொண்டு, நான் யார்? இச்சரீர இந்திரியாதிகளின் சொரூபமென்ன? இந்த ஜகத்து என்ன காரணத்தினு லுண்டானது? இந்தச் சம்சாரபந்தம் எப்படி வந்தது? அதெப்படி நிவர்த்தியாகுமென்று கேட்டவுடன், வசிஷ்டர் சொல்லுகிறதாவது, நீ அவஸ்தாத்திரயத்திற்கும் சாக்ஷியான பிரம்மமே இந்தத் தேகேந்திரியாதிகள் சுத்த ஜடங்கள், உன்னை நீ யறியாததினுல் தேகாதி ஜெகத்துண்டாச்சுது. இந்தத் தேகேந்திரியாதிகளை நானென்றபிமானிப்பதால் பந்தம் வந்திருக்கிறது, அந்த அபிமானத்தைவிட்டு நான் பிரம்மமென்றறிவதே பந்தநிவர்த்தி, யென்றனுக்கிரகித்தபடி சாம்பூகமகரிஷியும், அப்படியே தத்துவஞானத்தை யடைந்து, ஜீவன்முக்தரானதை அறிந்துகொள்ளக் கடவாய். அதிகோரன், சசிவர்ணன் முதலான மூடர்கள், குருகிருபையால் ஞானம்பெற்று ஜீவன் முக்தர்களாய்க் கரையேறின கதைகளை யறிக.

194-வது தரங்கம்.

ஈசன் குருக்களுடைய கிருபையால் அஞ்ஞானம் நிவர்த்தியாகுந் தன்மை:—

ஈசுவர உபாசனையால் முமுக்ஷுவுக்கு அஞ்ஞானம் போவதற்கும், குரு கிருபையால் அது போவதற்கும் யுக்தி:— வஸ்திரம் கிரமமாய்க் கிழிவதுபோலும், தீயில் எரிந்துபோவது போலும்; பானை சட்டிகள் தானே யுடைவதுபோலும், தடிகாரன் அடித்து உடைப்பதுபோலு மறிக. [இ-து] ஈசுவர சிருஷ்டியிலகப்பட்ட ஞானிக்கு ஈசுவரனுஞ் சமானமில்லை. [எ-தி] பூமியிலுண்டான ரத்னத்திற்கு இந்தப்பூமி விலையில் சமானமாகாததுபோலவென்றறிக. [இ-து] ஞானி தன்னைச் சரணமென்றடைந்து கொஞ்சம் உபசரித்தால் மேலான ஞானத் தைக் கொடுப்பதற்கும், ஈசுவரன் அவரவர்கள் செய்த கர்மத்துக்குச் சரியான அவர்களிச் சித்த பலத்தைத் கொடுப்பதற்கும் யுக்தி எதுபோலவென்றால்,—குழந்தைக்குக் கொஞ்சம் பலகாரம் பக்ஷணங்கொடுத்துக் கொண்டாடினுல் விலைமதிக்கக்கூடாத ரத்ன மோதிரத்தை அவர்களுக்குக் கொடுப்பதுபோலும், தாசி காசு கொடுத்தவர்களிடத்திற் போய் ஆடுவது போலுமறிக [இ-து] குருவுக்கும் மற்ற ஈசுவராதிகளுக்கும், ஞானுனுக்கிரகஞ் செய்வதி லிருக்கிற தாரதம்மியமெப்படியென்றால், பிதாவானவர் பிள்ளைக்குப் பலவந்தமாய் வித்தை தனமுதலான சொத்துக்களைக் கொடுப்பதுபோலும், கடைக்காரர்கள் காசைக்கொடுத்துக் கேட்ட சாமானை நிறுத்துக் கொடுப்பதுபோலுமறிக. இதற்குக் காரணமென்னவெனில், பிதாவானவன் பிள்ளை நிமித்தமாகவே சொத்து முதலானவைகளைத் தேடி வைத்திருப்பதி னுலும், செட்டி தன் லாபத்துக்காகவே கடை வைத்துக்கொண்டிருப்பதாலும், இவர்களிரு வரும் இப்படியிருப்பது ஞாயந்தானென்றறிக. [இ-து] ஈசுவரனிடத்தில் காத்தவனுக்கு, பாபக்ஷயமாகிற ஒரு பலமும், குருவினிடத்தில் ஞானத்தோடு இரண்டுபலமுங் கிட்டும். [எ-தி] வியுத்பத்தியில்லாத வாத்தியாரிடத்தில் படிக்கிறவனுக்கு படிப்புமாத்திரமும், வியுத்பத்தியுள்ளவரிடத்திற் போனவனுக்கு படிப்பும் அர்த்தமுந் தெரிவதுபோலும்; குழந் தைகளுடைய மைதுனம் விளையாடல் மாத்திரம், பெரியவர்களுடைய மைதுனம் விளையாட்

டோடே பிள்ளையும் பெறுவதுபோலும்; பரோக்ஷமான பர்த்தா திரவ்யாதிகளை அனுப்பி விப்பதுபோலும், பிரத்தியக்ஷமாயிருக்கிற பர்த்தா திரவ்யாதிகளைக் கொடுப்பதும் தவிர, போக சந்ததிகளையும் கூடக் கொடுப்பதுபோலுமறிக. [இ-து] ஈசுவரனுக்கும் குருவுக்கும் தாரதம்மிய முண்டு. [எ-தி] கடைச் செட்டியாருக்கும் தர்ம வைத்தியனுக்கும் பேதமெவ்வளவோ அவ்வளவு பேதமென்றறிக. [இ-து] ஈசுவராதிகளும் ஞானியும் பிரம்மமானாலும், முமுக்ஷு ஞானியினிடத்திலேயே போகவேண்டும். [எ-தி] பசியுள்ளவன் தென்னம்பிள்ளை பயிர்பண்ணுகிறவனிடத்திற் போகாமல், தேங்காய்ப்பால் கையில் வைத்திருக்கிறவனிடத்திற் போய் அந்தப் பாலை வாங்கிச் சாப்பிடுவதுபோலும். தாகமுள்ளவன் தண்ணீர் வைத்திருக்கிறவனிடத்திற் போகாமல் மலையைப்பிளந்து கிணறு வெட்டுகிறவனிடத்திற் போகிறவன் சீக்கிரத்தில் பிரயோஜனத்தை யடையாமற் போவதுபோலுமறிக [இ-து] ஞானி விதிநிஷேதமன்றியில் நிர்ப்பயனாய் ஞானோபதேசம் செய்வார், ஈசுவரன் வெகுகாலம் உபாசித்த பேர்களுக்குள்ளே, ஒருவனிரண்டுபேர்களுக்கு, உபதேசிக்க வரும்போதும் ஒருவருக்குந் தெரியாமற் பயந்துகொண்டு, ரகசியமாய்த் தடபுடலாய் வந்து ஞானோபதேசஞ்செய்து உடனே மறைவார். [எ-தி] தாசி நிர்ப்பயமாய் விதிநிஷேதமன்றியில் மேல்கீழ் காலதேசம் ஒன்றும் பாராமல் வந்தவர்களுக்கெல்லாம் போக சுகத்தைக் கொடுப்பதுபோலும், குலஸ்திரீயானவள் வெகுகாலாந்தரத்தில், சமயம் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிற பேர்களுக்குள்ளே, பயந்து மூலைமுடுக்கில் ஏகதேசமாய் ஒருத்தர் இரண்டுபேர்களுக்கு வெறுஞ் சாதத்தைப் போடுவதுபோல போகசுகத்தைக் கொடுப்பதுபோலுமறிக. [இ-து] ஈசுவரனிடத்தில் கர்மம் பக்தி யோகங்களாகிற காசுகளைக் கொடுத்து, அஷ்டமாசித்தி முதலானதைப் பெறுகிறார்கள்; ஞானியினிடத்தில் அஞ்ஞானத்தைக் கொடுத்து ஞானத்தைப் பெறுகிறான். [எ-தி] செம்பை அடவுக்கு வைத்து பாதாளகரண்டி வாங்குவதுபோலும், வாடகைக்குக் குடியிருப்பதுபோலும், இரவல் நகையை வாங்கிப் போட்டுக்கொள்வதுபோலும், பணங்கொடுத்துக் கிளப்பில் சாப்பிடுவதுபோலுமன்றி, இருட்டை வாங்கிக்கொண்டு தீபங் கொடுப்பதுபோல துக்கநிவர்த்தி தடையற்ற ஆனந்தம் கொடுப்பதால் ஞானியினிடத்தில் இதற் கெதிர்மறையாக அறியத்தக்கது. ஐயா, சிவன் முதலான பேர்களும் சுகத்தைத் தனக்குக் கொடுக்கிறதாகவும், குருநாதனும் தனக்குச் சுகத்தைக் கொடுக்கிறதாகவும் சொல்லப்படுகிறதே இவ்விரண்டும் சரியா? அல்லது தாரதம்மியமுண்டாவென்றால், உண்டு. அதாவது,—ஒரு பிறவிக்குருடனைப் பிரபுக்கள் தடியைக்கொடுத்து காசிமுதலான யாத்திரை செய்வித்து சுகிப்பிப்பதுபோல ஈசுவராதிகளும், அஞ்ஞானமாகிற குருடாயிருக்கையை அடைந்திருக்கிற ஜீவர்களுக்கு, சாலோகாதிபதங்களாகிற தடியைக் கொடுத்துச் சுகிப்பிக்கிறார்கள். அவனுக்கே, சித்தன் வந்து அஞ்சனத்தால் கண்ணைக் கொடுத்துக் காப்பாற்றுவதுபோல, குருநாதன் இவனுக்கு ஞானமாகிற அஞ்சனத்தால் அஞ்ஞானமாகிற திமிரத்தைப் போக்கடித்து, அழியாத சொப்பிரகாசமான ஞான நேத்திரத்தைக் கொடுக்கிறார். இதுவுமன்றியில் அப்படி ஞானநேத்திரம் பெற்றவன் தன்னோடே போகாமல், மற்ற அஞ்ஞானக் குருடர்களுக்கு ஞானக்கண்ணைக் கொடுத்து, பரம்பரையாய் இப்படி நடந்து விளங்கிக்கொண்டே வரும்படியாய் செய்வதால், குருநாதனுக்குச் சாதுர்

சியம் குருநாதனேதவிர மற்ற ஒருவரையும் சாதுர்சியமென்று சொல்லச்கூடாது. [இ-து] ஈசுவர கிருபையாலும் குரு கிருபையாலும், ஞானம் வரவேண்டுமென்று சொல்லிய சுருதிக்கு யுக்திகள் — ஒரு ராஜன் படுத்து நித்திரைபண்ணுஞ் சமயம்போல ஈசுவரன், அந்த ராஜன் விழித்துக் கொலுவில் வந்திருக்குஞ் சமயம்போல குரு இருப்பதால், படுத்த ராஜகிருபை யாலும் விழித்தராஜன் கிருபையாலும் இந்த ஏழை பேறுபெற்றுனென்பது உபசாரமேதவிர இரண்டுபேரில்லே. படுத்தராஜனே ஏழைக்கு கிருபை செய்தானென்பது பூர்வஸ்திதியைப் பற்றிச் சொன்னது, விழித்தராஜன் கிருபைசெய்வது பிரத்தியக்ஷமாயிருப்பது போலும்; பச்சைப்புல்லே பால்கொடுத்தது என்பதுபோலும், பசு பால்கொடுத்தது என்பதுபோலும்; பாலே நெய்யென்பதுபோலும், கடைந்து மோரைத் தள்ளி வெண்ணெயை நெய்யென்பது போலுமறிக. [இ-து] ராஜாவைச் சிநேகம்பண்ணினவனுக்கு, எப்படிச் சகல சுகமுமுண் டாகுமோ, அப்படிக் குருவை இஷ்டம் பண்ணினவனுக்கு சகல சுகமுமுண்டாகும். பிச்சைக்காரர்களை இஷ்டம் பண்ணுவதுபோல மற்றவர்களுடைய இஷ்டமென்றறிக. [இ-து] ஈசுவராதிகள் இவன் கர்மஞ் செய்தமட்டுக்கும் பதமுக்தியைக் கொடுப்பார்களே தவிர, ஞானியைப்போல இப்போதே ஜீவன்முக்தியைக் கொடார்கள். [எ-தி] கண்ணனையுஞ் சித்தனையும்போலப் பார்த்துக்சொள்ளத்தக்கது. [இ-து] ஈசன் கிருபையைப் பெற்று ஞான மடைவது பாறையை வெட்டித் தண்ணீர் சாப்பிடுவதுபோலும், குருவின் கிருபையைப் பெற்று ஞானமடைவது கங்கையில் தண்ணீர் சாப்பிடுவதுபோலுமறிக. ஐயா, ஈசுவர கிருபையால் ஞானம் பெறுவது வெகு பிரயாசையென்றும், குரு கிருபையால் ஞானம் பெறுவது அதிசுலபமென்றும் சொன்னீர்களே, அவ்விருவர்களையும் எனக்கு அனுபவமாய்க் காட்டவேண்டுமென்று கேட்பாயாகில். அதற்கு நாம் உத்தரஞ் சொல்லுகிறோம் கேள்:— ஏமசடர்களென்கிற வேடர்களுக்கு ராஜாவாக, சுரகு என்றொருவர் ராச்சியபரிபாலனம், செய்துகொண்டு வரும்போது, பாரசீகமென்கிற தேசத்துக்கு பரிகனென்று ஒரு ராஜா வுண்டாய், இவரும் அவரும் வெகுசிநேகமாயிருந்து வரும்போது, பரிகராஜாவின் தேசத்தில் பன்னிரண்டு வருஷம் மழையில்லாமல் க்ஷாமமுண்டாய், அதினுல் படுகிற ஜனங்களுடைய துக்கத்தை. தீர்க்கவுஞ் சகிக்கவும் முடியாமல், இவர் ஒருவரிடத்திலும் சொல்லாமல், இரவில் புறப்பட்டு வெகுதூரத்திலிருக்கிற வனத்திற்குப் போய், ரிஷிவேஷங்கொண்டு, கீழே உதிர்ந்த சருகுகளைச் சாப்பிட்டுக்கொண்டு வந்ததால். பரணுதரென்ற பேரையுந் தரித்துக்கொண்டு மகா வைராக்கிய சிரோமணியாய், நிராசையோடே ஈசுவரனை மனதினுல் ஆயிரம் வருஷம்வரை, இடைவிடாமல் தியானம் பண்ணிக்கொண்டுவந்து, பிற்பாடு ஈசுவர கிருபையால், ஆத்மஞானத்தைப் பெற்று, அநேக சிஷ்யர்களுக்கும் ஞானேபதேசத்தைச் செய்துகொண்டு, மூன்றுலகங்களாகிற மடங்களிளெல்லாம் சஞ்சரித்துக்கொண்டு வரு கிறுர். சுரகுவென்ற ராஜாவானவர். நீதியாய் ராச்சிய பரிபாலனம் பண்ணிவரும்போது துட்டர்களான கொலைகளவு முதலானவைகளைச் செய்கிற பாவிகளை செக்கிற்போட்டு ஆட் டும்படியான தண்டனைகளைச் செய்துவருங் காலத்தில், அப்படி இம்சிக்கும்போது, அந்தத் துஷ்டர்கள் அழுவதைக்கண்ட அவ்வரசனுக்கு இரக்கமுண்டாய், மனதில் இந்தத் துஷ்டர் களை, இப்படி இம்சை பண்ணுவிட்டால் சாதுக்களுக்கும் தர்ம சாஸ்திரத்திற்கும் கெடுதலா

யிருக்கிறது. அல்லது இம்சை பண்ணினால் அவர்கள் படுகிற துக்கத்தைக்கண்டு மனசு சகிக்கவில்லை. இதற்கு நாமென்ன செய்வோம்? சூரியனுடைய கிரணமானது கங்கையிலும், சாக்கடையிலும், கல்யாண வீட்டிலும், இழவு வீட்டிலும்; தங்கத்திலும், மலத்திலும், உத்தமனிடத்திலும், நீசனிடத்திலும் எப்படி தாரதம்மியமன்றியில் சமமாய்ப் பரவியிருப்பது போல, நம்முடைய மனதிலும் அப்படி பரிபூரண ஞானமுண்டாய் சுகதுக்கங்களிற் சம்பந்தப்படாமல் எப்போதிருப்போமோ? அப்படிப்பட்ட ஞானத்தை அனுக்கிரகிக்க வல்லமையுள்ள சத்குரு எங்கேயிருக்கிறாரோ? அவர் தெரிசனம் நமக்கு எப்போது கிடைக்குமோவென்று இப்படிக் கொஞ்சகாலஞ் சிந்தித்துக்கொண்டிருக்கும்போது, மாண்டவ்வியமகரிஷியானவர் சிஷ்யர்களோடேகூட எதிரிச்சையாய் அச்சுரகுராஜாவின் அரண்மனைக்கு வந்து சேர்ந்தவுடன், அந்த ராஜனும் இவர்களுக்கு வேண்டியமட்டும் பூஜித்து, தன்னுடைய சிம்மாசனத்திலுட்காரவைத்து, பிரதக்ஷிண நமஸ்கார ஸ்துதிகளால், அவர் மனதைத் திருப்தி பண்ணிவைத்த பின், அவர் சந்தோஷமாய், ஓ ராஜாவே! உமக்கு என்னவேண்டியது என்று கேட்டவுடன், அந்த ராஜாவும் எனக்குச் சகல துன்பங்களையும் போக்கடிக்கிறதான, பரிபூரண ஞானத்தை யனுக்கிரகிக்க வேண்டுமென்று கேட்டதை, கேட்ட அந்தச் சற்குருவும், ஓ ராஜாவே! நீ பிரகஸ்பதிக்கும் புத்தியில் சிறந்தவனாயிருக்கிறாய், உனக்கதிசீக்கிரத்தில் ஞானமுண்டாகும்படி நாம் அனுக்கிரகிக்கிறோம் அதாவது, பரிபூரணமான தன்னை மறந்ததால் இரண்டு பிள்ளை பிறந்தது. அதில் அகந்தையென்கிற பிள்ளை மூத்தது. இதந்தையென்கிற பிள்ளை இளையது. இவர்களில் இதந்தையென்கிற பிள்ளையை முந்திக்கொன்று, பிந்தி அகந்தையென்கிற பிள்ளையைக்கொன்று, நானென்கிறதற்குலக்ஷியமான, சாக்ஷியே, நானென்றறிவதே ஞானமென்று சொன்னபடி, சுரகுவும் தனித்திருந்து, இதம்விருத்திக்கு விஷயமான சகல ஜெகத்தையும் பொய்யென்று தள்ளி, அகம்விருத்திக்கு விஷயமான பஞ்சகோசத்தையும் நானல்லவென்று தள்ளி, நானே பிரம்மமென்று ஒருக்ஷணத்துக்குள் நிச்சய ஞானத்தை யடைந்து, சுகமாய் வாழ்ந்துகொண்டிருப்பதைக் கேட்ட பரணுதர், இவரிடத்தில் வந்து இருவருஞ் சிநேகமாய்க் குலாவிக்கொண்டிருக்கும்போது, அவர் இவரைப்பார்த்துச் சமாதியைத் தினஞ் செய்துவருகிறீராவென்று கேட்டதைக் கேட்டதும், "வாசனையாகிற துரும்புகளை யெரிக்கிற ஞானமே, சமாதியல்லாமல் சும்மாயிருப்பதல்ல, அறிஞன் சமாதியைவிட்டு என்றுதானெப்படி அகன்றிருப்பன்" என்று சொன்னதைக் கேட்ட அவரும் சந்தோஷித்திருந்த கதையையறிக.

195-வது தரங்கம்.

குருபக்தியைக்காட்டிலும், பரமகுருபக்தி மேல்:—

குருபக்தியைக்காட்டிலும் மேல் ஒன்றுமில்லையென்று சுருதிகள் கோஷித்தாலும், அந்தச் சுருதிகளை நாம் பூர்வபக்ஷம்பண்ணுகிறோம். அதாவது, குருவுக்கு தன்னிடத்தில் பக்திபண்ணுவதிலும் தன் குருவினிடத்தில் பக்தி பண்ணுகிறவனிடத்திலேயே அதிக சந்தோஷம்வருவதால், குருபக்தியிலும் பரமகுருபக்தியே அதிகமெனப்படும். குருகீதை

யில் குருவுக்குச் சந்தோஷமுண்டுபண்ணுவதே முக்திக்கு முக்கியசாதனமென்று சொல்லி யிருந்தாலும், குருபக்தியைக்காட்டிலும் பரமகுருபக்தி சிலாக்கியம். [எ-தி] ஒரு இஷ்ட னுக்குபசாரம் பண்ணுவதிலும், அவனுடைய அருமைப்பிள்ளைக்குபசாரம் பண்ணுவதில் அவனுக்கு அதிகசந்தோஷமுண்டாவதுபோலும், பெண்ணுக்குப் பிறந்தவீட்டில் தனக்கு உபசாரம்பண்ணுவதிலும் தன் நாயகனுக்கு உபசாரஞ்செய்வதில் அதிகசந்தோஷம் வருவதுபோலும், மரத்தில் ஜலம்விடுவதிலும் வேரில் ஜலம்விடுவதால் அதிகபலமுண்டா வதுபோலும், சரீரத்துக்குச் சந்தனமுதலான உபசாரஞ்செய்வதிலும், பசிக்குப் பிராண னுக்கன்னம் கொடுப்பதால் மனமுதல் சரீரம்வரையிலும் எல்லாஞ்சுகிப்பது போலுமறிக. ஐயா, சகல சாஸ்திரங்களும் குருபக்தியையே மேலாகச் சொல்லியிருக்கும்போது, தாங்கள் இப்போது இந்தவிடத்தில் குருபக்தியைக்காட்டிலும் பரமகுருபக்தியே சிலாக்கியமென்று சொன்னீர்களே, அதற்குச் சுருதி யுக்தி அனுபவங்களென்னவென்று கேட்பாயாகில், அதற்கு நாம் உத்தரஞ்சொல்லுகிறோம் கேள்:- சகலமானதேவதைகளும் முந்தியொருக் கால் வேதங்களுடைய பொருளான பிரம்மஞானத்தை அடையவேண்டுமென்றுலோசித்து, பிரம்மதேவரைக் குருவாக அடைந்து, அவரும் ருக்வேதத்திலிருக்கிற ஐதரேய உப நிஷத்திற் சொல்லப்பட்டிருக்கிற அறிவே பிரம்மமென்ற ஞானத்தையும் உபதேசித்து, அப்படியே தைத்திரியத்தில் குகைக்குள்ளிருக்கிற பிரம்மத்தை அறிந்தவனே ஜீவன் முக்தனென்றும், பஞ்சகோசங்களையும் நேதித்து அதற்குச்சாக்ஷியே நீயென்றுபதேசித்து, அதன் பின் கேனோபநிஷத்தில் அறியப்பட்டதற்கும், அறியப்படாததற்கும் அப்புறப் பட்டதே பிரம்மமென்றுபதேசித்து, சாந்தோக்கியத்தில் முக்கியாதிகாரிக்கு விசாரணை யினால், பிரம்மத்தையறிவதற்கு மண்ணையும், பொன்னையும், இரும்பையும் திருஷ்டாந்த மாகவைத்து, உத்தாலகமகரிஷி சுவேதகேதுவுக்கு ஒன்பதுதடவை நீயே பிரம்மமென்று உபதேசித்ததாகச் சொல்லியிருப்பதையும் சொல்லி, அந்த உபநிஷத்திலேயே, மந்தாதி காரிக்கு தகராகாசத்தில் பிரம்மத்தைத் தியானம்பண்ணச்சொல்லி உபதேசித்து, அதன் பின் முண்டகோபநிஷத்தில் எங்கும் பிரம்மமே நிறைந்திருக்கிறது அந்தப்பிரம்மத்தை முமுக்ஷுவானவன் சகலகர்மங்களையுந் துறந்து, பிரம்மநிஷ்டரான சற்குருவைச் சரண மாகவடைந்து கரையேறவேண்டுமென்று சொல்லி, அதன்பின் கைவல்யஉபநிஷத்தில் ஆசுவலாயனரிஷி பகவானையிருக்கிற பரமேஷ்டியைப் பார்த்து 'சத்துக்களால் சேவிக்கத் தக்கதாயும், அதிரகசியமாயும், சிரேஷ்டமாயும், அதிசீக்கிரத்தில் சகல பாபங்களையும் போக்கடித்து பரப்பிரம்மத்தைக் கொடுக்கிறதாகவிருக்கிற பிரம்மவித்தையை அனுக் கிரகிக்கவேண்டும்' என்று கேட்டதற்கு, அவர் சிரவண, மனன, நிதித்தியாசன சமாதி யால் அறியச்சொன்னதாகச் சொல்லி, பிரகதாரணியத்தில் யாக்கியவல்கியர் மைத்திரே யிக்குச் சகலத்திலும் ஆத்மாவே பிரியவஸ்துவென்று சொல்லி, அதிலேயே அந்தக்குரு ஜனகரைப்பார்த்து, சூரியப்பிரகாசத்திலும் நேத்திராதி இந்திரியப்பிரகாசம் அதிகம், அதிலும் அந்தக் கரணப்பிரகாசமதிகம், அதிலும் ஆத்மப்பிரகாசமதிகம், அந்த ஜோதி யான ஆத்மாவே தானென்று அறியும்படி சொல்லி, கடவல்லியிலும் அப்படியே உப

தேசித்து, இந்தப் பிரம்மஞானத்தை நானுபதேசித்தபடி உங்களுக்கு நம்பிக்கை வருகிற தற்காக என்குருவான பரமசிவனைத் தியானத்தால் வரவழைத்து, தேவியுடன் அவர் வந்தபின், தேவதைகளைப்பார்த்து, உங்களுக்கிந்த பிரம்மா உபதேசித்த ஞானமே சுருதி சம்மதம், என்னுடைய சம்மதமுமிதுவேயென்று தேவியுடன் அனுக்கிரகித்துப்போனபின், தேவதைகளுக்கு நம்பிக்கைவந்ததால், குருவாக்கியத்தை ஸ்திரப்படுத்துவது பரமகுருவின் வாக்கியமானதால் பரமகுரு அதிகமென்பதே சுருதி; யுக்தி முதலில் சொல்லியாய்விட்டது. நம்முடைய குருநாதனிடத்தில் பக்திசெய்கிறபேர்களிடத்தில் நமக்கதிக சந்தோஷமுண்டாய் அனுக்கிரகஞ்செய்துவருவதே அனுபவமென்றறிக.

196-வது தரங்கம்.

சாதுசங்கத்தால் மந்தமுமுக்ஷுவும் கரையேறுவன்:—

மந்த முமுக்ஷுவானாலும் குருசன்னிதியில் பத்துசாதுக்களோடே மத்தியிலிருந்தால் அவனும் பக்குவமாய்விடுவன். [எ-தி] ஈரவிறகானாலும் பத்துக்காய்ந்த விறகோடே சேர்த்து தீயிற்போட்டெரித்தால் அதுவும் எரிந்துபோவதுபோலும், நடுக்கிடந்தவனுக்குப் பாய்தலையணை வேண்டாமென்ற பழமொழிபோலும், பத்துபேர் யாத்திரைக்காரரோடே ஒருவன் சொயம்பாகஞ்செய்யத்தெரியாத பிச்சைக்காரனானாலும், அவர்கள் சமையல் பண்ணின அன்னங்களில் கொஞ்சங்கொஞ்சம் பிக்ஷைபோட்டால், இவன் பூராவாய்த் திருப்தியாவதுபோலும், பெரியமனுஷர்களுடைய மத்தியில் சாப்பிட உட்கார்ந்தவனுக்கு வீசுகிற காற்றுமுதலான உபசாரம் தானேவருவதுபோலுமறிக. [இ-து] சாதுக்கூட்டங்களில் ஒரு கெட்டவன் சேர்ந்திருந்தாலும் அவனும் சாதுவாய் விடுவன். [எ-தி] பாலில் சேர்ந்த ஜலம்போலும், பூவில்சேர்ந்த நார்போலும், அன்னத்தில்சேர்ந்த பதார்த்தம் போலும், தீயில்சேர்ந்த விறகுபோலும், அஷ்டமாசித்தனை அடைந்தவன்போலும் அறிக. [இ-து] சாதுசங்கத்தை மந்தனானாலும் விடாதிருந்தால் வாசனக்ஷயம்வந்து கரையேறுவன். [எ-தி] நீச்சுத்தெரியாதவனா யிருந்தாலும், தெரிந்தவனுடைய கையைப்பிடித்துக் கொண்டு போகிறவன் கரையேறுவதுபோலும். ஏழையானாலும் பிரபுக்கள் நடுவிலிருந்தால் அன்னம்வாங்கிச்சாப்பிட்டுப் பசியைத் தீர்த்துக்கொள்வதுபோலுமறிக. [இ-து] சாதுசங்கதியானது முக்தியைக்கொடுக்குமென்பதற்கு சுருதி யுக்தி அனுபவமென்னவென்றால், சாதுசங்கமாகிற கங்கைச்சீதநீராடினவர்க்கு வேறேயொன்றுந் தேவையில்லையென்று சொல்லியிருப்பதே சுருதி, அமிர்தஞ்சாப்பிட்டவனுக்கு அறுசுவை வேண்டாதென்பதே யுக்தி, நம் குருநாதனிடத்தில் வந்து சேர்ந்திருக்கிற நம்போலிகளுக்கு வேறொன்றும் வேண்டாமலிருப்பதே அனுபவம். மூடசங்கமானது அதற்கெதிர்மறையாக மூன்றிருக்குமென்றறியத்தக்கது. [இ-து] சுவாசனையுள்ள கொட்டடியில் ஒரு புருஷனைவிட்டால் அவன் மூக்கில் அந்தச்சுவாசனை எப்படியேறுமோ, அப்படிச் சாதுக்களிருக்கிற கோஷ்டியில் ஒருவனைக் கொண்டுபோய்விட்டால், தேகாதிவிலக்ஷணமான சுத்தவாசனை தானே உண்டாகும். [இ-து] புதிதாய்வந்த ஒரு முமுக்ஷுவை, சாதுக்கள் கூட்டத்திலிருந்து குரு

படிக்கச்சொன்னால் அவனுக்கு உற்சாகமுண்டாகும். [எ-தி] தள்ளிவைத்திருந்த அவி சாரியை யோக்கியர்கள் சாப்பிடுகிற பந்தியில்விட்டு நெய்முதலானதைப் பரிமாறச் சொன்னால் அவளுக்குச் சந்தோஷமுண்டாவதுபோலவறிக. [இ-து] சாதுசங்கத்துடன் குருசன்னிதியிலிருந்து சிரவணஞ் செய்கிறவனுக்கு வேறே சாஸ்திராப்பியாசம் துண்டாய் செய்யவேண்டியதில்லை. [எ-தி] ஆசாரியஸ்வாமிகள் கூட இருக்கிறவனுக்கு துண்டுச்மை யல் வேண்டுவதில்லாதது போலவறிக. அப்படித் துண்டாய்ப் படிக்கிறவன், சுயம்பாக நேமம்பண்ணின ஆசாரியார் கதைபோலவறிக. [இ-து] மந்த மத்திமாதிகாரியாயிருந்தா லும், சற்குரு கடாக்ஷத்தினாலுஞ் சாதுசங்கத்தாலும் கரையேறுவன். [எ-தி] ஈரவிறகாயிருந் தாலும் சமைக்கிறவன் சக்தியாலும், காய்ந்த விறகுகளுடைய சங்கத்தாலும் எரித்துவிடு வதுபோலும்; நீச்சுத் தெரியாதவனானாலும் தெப்பக்கட்டையாலும், நீச்சுத் தெரிந்தவர்க ளுடைய சேர்க்கையாலும் பிரவாகத்திலிருந்து கரையேறுகிறதுபோலவறிக. ஐயா, சாது சங்கத்தினாலேயே பரமமூடனாயிருந்தாலும் பரமபதத்தையடைவனென்று சொன்னீர்களே, அப்படி எந்த மூடன் சாதுக்களுடைய சகவாசத்தால் மோக்ஷத்தை யடைந்திருக்கிறான்? அதை எனக்குச் சாது சங்கதியில் பிரியமுண்டாவதற்கு, சொல்ல வேண்டுமென்று கேட்ட சிஷ்யனுக்கு, குரு சொல்லுகிறார்:— குச்சரிய தேசத்திற்கு அதிபதியாகிய, துலுக்கராஜ னுடைய அரண்மனை சமையலுக்காக, தினந்தோறும் 500 பசுவதை செய்துவந்த ஓர் சக்கிலியனானவன், அவ்வரசன் ஒருகாலத்தில் வேட்டைக்குப் போனபோது கூடப்போகச்சே, ஓர் நதிக்கரையில் ஓர் மகாத்மா கோகத்திப்புராணம் வாசித்து, அதில் பசுக்களை இம்சை செய்யக்கூடாதென்றும், பசுவானது பயிரைத் தின்னல் முதலிய தீங்கு செய்தால், அப் போதும் நெட்டியைத் தோல்சீவி, அதைக்கொண்டு தண்டித்து விலக்க வேண்டுமென்றும், அப்படியன்றி வேறுவிதமாய்த் தண்டித்து ஒரு ரோமமாவது உதிர்ந்தால், ரௌரவாதி நரகப் பிராப்தியுண்டாமென்றும் சொன்னதை, அந்தச் சக்கிலியன் பூர்வஜென்மத்துப் புண்ணிய பரிபாகத்தாற் கேட்டு, தினமொன்றுக்கு 500 பசுவாக அனந்தம் பசுக்களைக் கொன்றிருப்பதால், தான் செய்த பாபத்துக்களவில்லை யென்றும், எந்தவிதத்தில் நம் முடைய பாபம் தீரப்போகிறதென்றும் பயமடைந்து, அந்த மகாத்மாவின் பாதத்தில் வணங்கி தான் இதுவரையில் செய்த பாபகிர்த்தியங்களையெல்லாம் அவரிடத்தில் தெரி வித்து, 'ஓ சற்குருவே! என்னுடைய இந்தப்பாபங்களை யெல்லாம் நிவர்த்திசெய்து, எனக் கினிமேல் ஜனனமரண துன்பங்கள் ஒருக்காலும், வாராமலிருக்கும்படி செய்யவேண்டும்' என்று விண்ணப்பஞ் செய்தவுடன், அதைக்கேட்ட அந்த மகாத்மாவானவர், இப்படித் தினம் ஒன்றுக்கு 500 பசுக்களை ஹத்தி பண்ணிக்கொண்டு வந்திருக்கிற இந்த அதிபாத கனைக் கண்ணாலேகூடப் பார்க்கக் கூடாதென்று மனதில் நிச்சயித்து, தம்முடைய மாணாக் கர்களோடேகூட தெருத்திண்ணையிலிருந்து எழுந்திருந்து வீட்டுக்குள் போகும்போது, தலைவாசல் கதவையுமடைத்துவிட்டு, பின் வாசல் வழியாகவே சஞ்சரித்துக்கொண்டிருக்க, அவரெழுந்து போகும்போது பின்னாலே கூடச்சென்ற அந்தச் சக்கிலியனானவன், அவர் கிரகத்துக்கு முன்வாசலில் நின்றுகொண்டு, அவரருளை நாடிக்கொண்டு அன்னாகாரமில்

லாமல் நிற்க, இவ்விதம் ஓர் மண்டலஞ் சென்றபோது, அம் மகாத்மாவின் பத்தினியார் அச் சக்கிலியன் நிற்கின்றதை நோக்கி, அவனுக்கனுக்கிரகஞ் செய்யும்படி அவரிடத்தில் விண்ணப்பஞ்செய்ய, அவர் இவன் அளவற்ற கோகத்திக்காரனுனதால் கூடாதென்று கூறினதற்கு, அவ்வன்னையார் ''பரமாத்மாவாகிய தேவரீரை யடைந்தும் இவனுக்கு அப் பாபம் நீங்காமலிருக்கலாமா? இன்னஞ் சிலநாழிகையில் அவனிறந்து போகின்றதாக இருப்பதாலும், பசுக்களைக் கொன்றதும், தின்றதும், பாபமும் மற்றெல்லாமும் சுவாமியா யிருப்பதாலும், அனுக்கிரகிக்க வேண்டும்'' என்று விண்ணப்பஞ் செய்ய அதின்பேரில் சம்மதித்து அந்த மகாத்மா அவனுக்கு முதல் வாக்கியத்தை அனுக்கிரகம் பண்ண, அதைக்கேட்டு அந்தச் சக்கிலியனுனவன் கோகத்தி பாபமும் நீங்கி, தத்துவ ஞானமும் பெற்று விதேக முக்தியடைந்ததே முதல்வாக்கியக் கதையென்று அறிந்துகொள்க. இன்னுஞ் சாதுசங்கத்தினுல் அனேடமுகனென்பவன் தனக்காகவும். இவ்வுலகத்திலுண் டான நன்மைகளிலொன்றும் செய்யத் தோற்ருமலும், பிறர் ஒரு நன்மையைச் சொன்னுலும், அதுவும் கேட்டுச் செய்யப் புத்தியில்லாமலும், துர்மார்க்கங்களையே செய்துகொண்டு வந்ததினுல். நிருபகனென்கிற அரசனிடத்தில், இவன்செய்த அநியாயங்களெல்லாம் ஜனங் கள் தெரியப்படுத்தினவுடன், அவ்வரசன் இவன் பிராமணனுனதால் இவனைக் கொல்லக் கூடாதென்று நினைத்து, காலில் விலங்குபோட்டு, அந்தரமான காட்டில் வருகிற நதிப் பிரவாகத்தில் தள்ளிவிட்டு, வரச்சொன்னபடி செய்தபின், தெய்வ கதியால் காற்றடித்து கரையோரத்தில் தள்ளவும், தயாநிதியான ஞானி சிஷ்யர்களைவிட்டு இவனைக் கரையேற்றச் சொல்லி, விலங்குகளையும் வெட்டி கொஞ்சவேளை சாதுசங்கதி பண்ணிவந்ததால் இவன் பாபங்களும் அஞ்ஞானங்களும் போய்ச் சுகித்த கதையையறிக.

197-வது தரங்கம்.

குருமுகமாய் ஞானம் வருவது பொது. அவாந்தரமாய் ஞானம் வருவது ஏகதேசம்:—

குரு சன்னிதியிலிருந்து, சாக்ஷாத்காரம் வரும்வரை பெறுவதுதான் சிரமம். ஏக தேசத்திற் கேட்டு ஆகாச பலம்போலக் கிடைப்பது சிரமமென்று சொல்லக்கூடாது [எ-தி] சிரமமாய்ப் பர்த்தாவிடத்திலிருந்து, பிள்ளை பெறுவதும், பர்த்தாவன்றியில் ஆகஸ்மீகமாய் பிள்ளை பெறுவதுபோலும், பூமியில் விதை போட்டு முளைப்பதும், தானே படுமுதலாயிருந்து முளைப்பதுபோலுமறிக. ஐயா, சகலருக்குங் குருமுகமாய் ஞானம் வருவது சாதாரணமா யிருக்க, ஆகாச பலம்போலே, அவாந்தரமாய், குரு நேரே அனுக்கிரகிக்காமல், ஞானம் வருமென்று சொன்னீர்களே, அப்படி யாருக்கு ஞானம் வந்திருக்கிறது? அதைச் சொல்ல வேண்டுமென்று கேட்பாயாகில். அதற்குத்தரஞ் சொல்லுகிறேன் கேள்:— ஜனகமகாராஜா வானவர், ஒருக்கால் காலமே எழுந்திருந்து நித்தியகர்மங்களை முடித்துக்கொண்டு, சைனி யங்களோடே தன்னுடை உத்யானவனத்து வாசலில் சைனியங்களை வைத்துவிட்டு தானொருவனுகவே உள்ளேபோய் உலாத்திக்கொண்டிருக்கும்போது, சித்தர்களுடைய கூட்டங்கள் ஒருவர்க்கொருவர் சொருபானுசந்தானம் பண்ணுகிற விதத்தை, வினவிக்

கொணடதில் அதிலொருவர் சொல்லுகிறதாவது,—திருஷ்டா, தரிசனம் திருசியங்களான திரிபுடிகளை வாசனையோடே மித்தியாதிருஷ்டியால் தள்ளி, நினைப்புக்குமுன்னே விளங்குகிறவராயும், அசங்கராயுமிருக்கிற ஆத்மாவே நானென்று பஜிக்கிறேனென்றும்; மற்றொருவர் சொன்னதாவது, இந்தத் திரிபுடியில் காணப்பட்ட சுகமானது, தன்னுடைய சுபாவானந்தத்தினுடைய பிரதிபலனமானபடியால், அந்த அதிஷ்டானபூத ஆனந்தமான ஆத்மாவே நானென்று பஜிக்கிறேன் என்றும் மற்றொருவர் இருதயகுகையிலிருக்கிற நானென்று விளங்குகிற ஆத்ம தெய்வத்தைப் பஜியாமல், வெளியில் இதர தெய்வத்தைப் பஜிக்கப்போகிறவன், கைக்குள்ளிருக்கிற கௌஸ்துவரத்னத்தை எறிந்துவிட்டு, காச்சுக்கல்லைக் காசுகொடுத்துக் கொள்ளுகிறவன் போலுமென்றும், மற்றொருவர் அவஸ்தாத்திரயங்களுக்கும் அவைகளில் கற்பனையாகிற திரிபுடிகளுக்கும் சாக்ஷியாயும், அவைகளைப் பிரகாசம் பண்ணிவைக்கிறதாயுமிருக்கிற யாதொரு சைதன்யமுண்டோ, அந்த அறிவே நானென்று பஜிக்கிறேனென்றும்; மற்றொருவர் விஷயத்திலிருக்கிற தோஷம் தெரிந்தும் திரும்ப அதிலாசைப்படுகிறவன் கழுதையென்றும், தன் நினைப்பை வாக்கிந்திரியம்வரை வெளியில் விடாமல் இந்திரன் பருவதங்களை வச்சிராயுதத்தால் பேதித்ததுபோலப் பேதிக்கிறவனே தீரனென்றும்; இப்படிப் பலவிதமாய்ச் சொல்லிக்கொண்டவைகளைக் கேட்ட ஜனகர், உடனே தோப்பிலிருந்து வெளியேறி, அரண்மனைக்குள்ளிருக்கிற மேல்மேடையிலேறித் தனித்திருந்து கொண்டு சிந்திக்கிறார். "ஓ மூடமனசே! நீ இப்போது சித்தர்கள் சொன்ன அர்த்தத்தை ஏன் சிந்திக்கவில்லை? இந்தச் சரீரமும், இந்தச் சம்பத்தும், இவ்வுலகத்துக்குள் எவ்வளவு? இவ்வுலகமே நசிக்கும்போது நமதென்ற விஷயங்கள் எப்படி ஸ்திரமாயிருக்கும்? என் ஆத்மாவை அபகரித்த திருடனாகிய உன்னைக் கண்டேன். இனி உன்னை வைத்துவைத்தால் என்னை மோசம் செய்வாயானதால், இப்போதே உன்னைக் கொன்றுவிடுகிறேன்" என்றிப்படிப் பலவிதமாய் விசாரணை செய்து, அநாத்ம புத்தியை நேதித்து, ஆத்மாவே தானென்றறிந்து, திடஞானத்தால் சகலவிதமான ராஜ்ஜிய விவகாரங்களையும் செய்துகொண்டு, போனதையும் நினையாமல், வரப்போகிறதையும் நினையாமல், வர்த்தமானத்தில் வருகிற போகத்தை நிராசையால் புசித்துக்கொண்டு ஜீவன் முக்தராயிருந்ததே ஆகாச பலமென்றறிக.

198-வது தரங்கம்.

குருவுக்குப் பக்குவியினிடத்திலேயே பிரியம்வரும்:—

குருவுக்குப் பக்ஷபாதமின்றாயாயினும் சற்குணமுள்ள பக்குவியான முமுக்ஷுவினிடத்தில்தான் அதிகப்பிரியம். [எ-தி] புருஷனுக்கு அழகுள்ள பக்குவமான ஸ்திரீயினிடத்தில் ஆசைவருவதுபோலவறிக. ஐயா, குருவுக்குச் சகலரிடத்திலும் சமதிருஷ்டியிருக்கும்பக்ஷத்தில் பக்குவியினிடத்தில்மட்டும் விசேஷ அனுக்கிரகஞ்செய்வதற்குக் காரணமென்னவென்று கேட்பாயாகில், அதற்குத் திருஷ்டாந்தங்கள் சொல்லுகிறோம். கேள்:—சூரியனுடைய கிரணங்களுக்குப் பக்ஷபாதமில்லாதிருந்தாலும், அக்கிரணம் சூரியகாந்தக்கல்லிற்பட்டமாத்திரத்தில் அக்கினியை உண்டுபண்ணுவதுபோலும், சுத்தமான

கண்ணாடியில் சூரியனைப்போலே பிரதிபிம்பம் காணப்படுவதுபோலும், மற்ற சுவர் முதலானவைகளில், கிரணமிருந்து விளங்குகிறதுமாத்திரம்போலும், நீலாதிவர்ணங்களிற் பட்ட அக்கிரணங்கள் அந்தந்த ஆகாரமாய்த் தோற்றுவதுபோலும்; குருவாகிய சூரியனுடைய கிருபையாகிய கிரணம், சத்துவவிருத்தியாகிற கண்ணாடியில் உள்ளபடியாய்த் தோற்றுவதும், ராஜசவிருத்தியாகிற சூரியகாந்தத்தில் அக்கிருபையாகிற கிரணம்பட்ட மாத்திரத்தில் அகங்காரமாகிற தீயாகி எரிக்கிறது, தாமசவிருத்தியாகிற சுவரில் அக்கிரணமாகிற கிருபை சத்துமாத்திரமாய் விளக்கிவைக்கிறதும், பாபிகள்முதலான நீலாதிவர்ணங்களில் அக்கிருபையாகிற கிரணம்பட்டால் அந்தந்த ஆகாரமாய் விளங்கினாலும் அந்தக்கிருபையாகிற கிரணத்துக்குப் பக்ஷபாதமுண்டென்று சொல்லக்கூடாததுபோலும்; அக்கினியினுடைய லோகித உஷ்ணப்பிரகாசங்கள் பக்ஷபாதமன்றியில் எங்கும் சமமாயிருந்தாலும், பகல்வத்தியிற்பட்டால் பிரகாசம் அதிகமாய்த் தோற்றுவதுபோலும், தீவட்டியில் சேர்ந்தால் சுடர் முதலான தோஷத்தோடே பிரகாசிப்பதுபோலும், கசண்டான எண்ணெயுடன்கூடிய அழுக்கானதிரியில் சேர்ந்தால் மங்கலாய்ப் பிரகாசிப்பதுபோல, குருகிருபையாகிற அக்கினி சத்துவகுணமாகிற பகல்வத்தியில் பட்டமாத்திரத்தில் விசேஷமான பிரகாசமாய் விளங்குகிறதும், ரஜோகுணமாகிற தீவட்டியில் அக்கிருபை பட்டால், காமாதிவிருத்திகளான சுடர்முதலானதோடேகூடிப் பிரகாசிக்கிறதும், தமோகுணமாகிற அழுக்குத்திரியில் கிருபையாகிற தீப்பட்டால் மங்கலாய்ப் பிரகாசிக்கிறதும், இன்னும் ஜீவர்களுடைய விருத்திபேதங்களாகிற மரமுதலான வஸ்துக்களில், கிருபையாகிற அக்கினியினுடைய சச்சிதானந்தமாகிற லோகிதோஷ்ணப்பிரகாசங்கள் பதார்த்தத்திற்குத்தக்கதாய தாரதம்மியமாய்த் தோற்றுவதுபோலும்; ஒருஜலமே முத்துச்சிப்பியில் விழுந்தால் முத்தாகவும், அந்த ஜலமே அக்கினிசம்பந்தத்தால் வெந்நீராகவும், மண்சம்பந்தத்தால் சகதியாகவும், இன்னும் சரீராதிகளான எந்தெந்தப்பதார்த்தங்களில் சம்பந்தித்தாலும் அந்தந்த ஆகாரமாய்ப் போவதுபோல, குருகிருபையாகிற ஜலமும், சாத்வீகவிருத்தியாகிற முத்துச்சிப்பியில் விழுந்தமாத்திரத்தில் அழிவற்ற ஆனந்தரூபமான தத்துவஞானமாகிற முத்தாகிப் பிரகாசிக்கிறதும், அக்கிருபையாகிற ஜலமே ரஜோகுணமாகிற தீயில் சம்பந்தப்பட்டால் கோபமாகிற வெந்நீராகிறதும், கிருபையாகிற ஜலமே தமோகுணமாகிற மண்ணில் சம்பந்தித்தால் துக்கமாகிற சகதியாய்ப்போவதும், இன்னும் மற்ற மதவாதிகளுடைய விருத்தியாகிற சமுத்திர முதலானதுகளில் விழுந்தால் உப்புமுதலான அநேகவிதமான விகாரங்களை அடைவதுபோலும், ஒருபணமே சாதுவினிடத்தில் சேர்ந்தால் தானதர்மம் முதலான சத்விஷயத்திற்கு உபயோகப்படுவதுபோலும், காமாதிவிகாரத்தோடேகூடிய துஷ்டனிடத்தில் சேர்ந்தால் அந்தப்பணம் விபசாரிகளுக்கும் வக்கீல்களுக்கும் உபயோகப்படுவதுபோலும், அந்தப்பணமே லோபியினிடத்தில் சேர்ந்தால், சோரர்களுக்கும், பூதங்காக்கவும் உபயோகமாவதுபோல, குருகிருபையாகிற பணமும் சத்வாந்தக்கரணமாகிற சாதுவினிடத்தில் சேர்ந்தால் விவேகவைராக்கியமாகிற தர்மத்துக்கு உபயோகமாகிறதும், ரஜோகுணமாகிற துஷ்டனிடத்தில் அக்கிருபையாகிற பணம்சேர்ந்தால் துர்மார்க்கத்துக்கு உபயோகமாகிறதும், அதுவே தமோகுணமாகிற லோபி

யினிடத்தில்சேர்ந்தால் தனக்கும் பிறருக்கும் உபயோகமில்லாமற் போவதாயும், மற்றத் தார தம்மியமுள்ளவர்களுக்குத்தக்க தாயாவதும்கண்டு, குருவினுடையகிருபையானது பக்ஷபாத மன்றியிலிருந்தாலும், பக்குவிகளுக்குத்தக்கபடி பிரகாசிக்குமென்று அறியவேண்டியது.

199-வது தரங்கம்

விசாரணையினாலேயே ஞானம் வரும்:—

சின்முத்திரையைச் செய்வதற்காகத் தன் கட்டைவிரலையும் ஆள்காட்டி விரலையும் சேர்ப்பதைத்தவிர, விறகுவெட்டுவதுமுதலான தொழிலால் எப்படி சின்முத்திரையாகாதோ அப்படிப்போலக் கர்மம், பக்தி, யோகமுதலானதினால் ஜீவபிரம்ம ஐக்கியஞானம் வாராது. நாமாரென்ற விசாரணையாலேயே வரும். [எ-தி] முகத்தைப்பார்ப்பதற்கு கண்ணாடியைத் தவிர வேறே தொழிலால் ஆகாததுபோலவறிக. [இ - து] சத்தும் அசத்துங்கூடி ஒன்று போலேயிருந்தாலும் எப்போது விசாரிக்கிறானோ அப்போதே அசத்துப் பொய்யாய்விடும். [எ-தி] நெல்லும் பதரும் ஒன்றுபோலத் தோன்றினாலும், தூற்றினால் பதர் ஓடிப்போவது போலவறிக. [இ - து] விசாரணையினாலேயே ஆத்மஞானமுண்டாகும், அது எப்படி யென்றால், நாற்சந்தியில் பாதை தெரியவேண்டியவன் சேதனனைப்பார்த்து விசாரிப்பது போல, இங்கும் குருமுகமாய் ஆத்மாவைத்தானாக மனதால் விசாரிக்கிறவனுக்கே முக்தி வருமேதவிர, மற்ற அன்னியமாயும், ஜடமாயுமிருக்கிற மூர்த்திகளை உபாசிப்பதால் முக்தி வாராது. [எ - தி] தன் கழுத்திலிருக்கிற ஆபரணத்தைத் தான்பாராமல் அன்னியவிடங் களில் பார்ப்பதால் கிட்டாததுபோலும், நாயகனைவிட்டுச் சித்திரத்திலிருக்கிற புருஷர் களைப்பார்ப்பதால் போகங்கிட்டாததுபோலவறிக. [இ-து] குருநாதன் பஞ்சகோசாதியை நேதித்து வகைவகையாய்ப்பிரித்து, அனாத்மாக்களைத்தள்ளி ஆத்மாவை அறிவதே முக்தி யென்றும், மற்றக் கிரியைகளைச் செய்யவேண்டாமென்றும் உபதேசிப்பார். [எ-தி] ஜட்ஜி யானவர் பொய் நியாயங்களை விசாரித்துத் தீர்ப்புச்செய்வதுபோலும், குடியானவன் நெல்லையும் பதரையும் தூற்றுவதுபோலும், ரத்னவியாபாரி கல்லையும் ரத்னத்தையும் பரீக்ஷிப்பதுபோலுமேதவிர, வேறொரு கர்மங்களும் செய்யத் தேவையில்லாதது போலு மறிக. [இ - து] கையில் ஒட்டியிருக்கிற மலத்தைத் தேய்த்துத்தண்ணீரால் கழுவுவது போல, விசாரணையால் அஞ்ஞானம் நிவர்த்தியாகும். மற்ற யோகஉபாசனைகளால் நிவர்த் திக்க எத்தனிக்கிறது கையில் ஒட்டின மலத்தை வஸ்திரத்தால் மூடிக்கொள்வதும், வெய்யிலில் காயவைக்கிறதுபோலுமறிக. [இ-து] நாமாரென்று பார்க்கிற விசாரமில்லா மல், நாம் பிரம்மமென்று மொத்தமாயிருந்தால், சாக்ஷாத்கார ஞானமுண்டாகாதாவெனில் பிராணனில்லாமல் உயிரோடேயிருக்கக்கூடா தென்பதே சமாதானம். [இ - து] நிஷ்காம கர்மமும் ஞானத்துக்குச் சாதனமென்று சுருதி சொன்னாலும், முக்கியசாதனமல்ல. சித்த சுத்திக்குமட்டும் ஹேது. [எ-தி] புசிக்கிறவனுக்குத் தீயும் சாதனமானாலும், அரிசியைப் பக்குவம்பண்ணுவதற்குமட்டும் சாதனமேயொழிய, பசியைப் போக்குவதற்கு அன்னமே முக்கியமாயிருப்பதுபோல, விசாரமே முக்கியமென்றறிக. [இ-து] விசாரத்தால் தன்னைப் பிரம்மமென்றறிந்தவனுக்குச் சகலமும் அறியப்படும். [எ - தி] நல்ல வியுத்பத்திவந்த

வனுக்கு எந்தச்சுலோகார்த்தமும் தெரிவதுபோலவறிக. ஐயா, விசாரத்தினுலேயே ஆத்ம ஞானம் வரவேண்டுமென்று சொன்னீர்களே, அப்படி என்னத்துக்குச் சொல்லவேண்டும்? இவன் ஜென்மாந்திரத்தில் நன்மையான புண்ணிய கர்மங்களைச் செய்வதினுலேயே ஆத்ம ஞானம் வரக்கூடுமே. விசாரணை என்னத்திற்குச் செய்யவேண்டுமென்று கேட்பாயாகில், அதற்கு நாம் உத்தரஞ்சொல்லுகிறோம் கேள்:— அடே மூடா! இவ்வுலகத்தில் எந்தச் சங்கதிதான் விசாரணைபண்ணுமல் உண்மைவெளியாகும்? முதலில் இன்றைய தினம் என்ன திதி, வாரம், நக்ஷத்திரம், லக்னம், யோகம் முதலானதுகள் தெரிய வேண்டுமே யானல், பஞ்சாங்கத்தைப்பார்த்து விசாரணையால் தெரியவேண்டுமேயல்லாமல், அசுவத் தப்பிரதட்சணம், ஆதித்தநமஸ்காரமுதலான கர்மங்களை எவ்வளவு செய்தாலும் வெளி யாகாததுபோலும்; ஒரு குற்றவாளியானவன் வேஷம்மாருடிக்கொண்டு தேசாந்திரத்துக்குப் போயிருந்தால் அவனைத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டினவன், ரகசியமாய்ப் போயிருந்து கொண்டு அவனுடைய நடத்தைகளையும், பேச்சுக்களையும், குணங்களையும், குறிகளையும், மற்றச்சுபாவங்களையும் விசாரித்தறியாமல் கோபுரத்திலேறிக் குதித்தும், ஓடியும், பெரிய கம்பத்தின்பேரிலேறி ஆடியும், தண்ணீரில் நீந்தினுலும், பாருங்கல்லைப் பிளந்து தூக்கி னுலும், ஆகாசத்தில் பறக்கிற பட்சிகளையெல்லாம் வேட்டுவிட்டுச் சுட்டாலும், காட்டி லிருக்கிற மிருகங்களை வேட்டையாடிக் கொன்ருலும் தெரியாததுபோலும்; வேதங்களுக் கும், வேதமாதாவாகிய காயத்திரிக்கும், காயத்திரிக்கும் தாயான வியாகிருதிக்கும் அதற் கும் பிதாவாகியபிரணவத்துக்கும் மற்ற வேதாந்தாங்கங்களான வியாகரணம், சிக்ஷை, கல்பம், நிருத்தம், ஜோசியம், சந்தசுமுதலான மந்திரங்களுக்கு அர்த்தம்தெரியவேண்டிய புருஷன் மகாத்மாக்களிடத்தில்போய் விசாரித்தால் அர்த்தம் தெரியுமேயல்லாமல் யாகங் கள், ஜெபங்கள், தபங்கள் முதலானவைகளைச் செய்தால் அவைகளுடைய அர்த்தம் வெளியாகாததுபோலும்; ராஜாக்கள் ஒருவிஷயத்தில் தங்களுக்கு எதார்த்தந்தெரியாமல் சந்தேகம்வந்தால், அதை ரகசியமாய் விசாரணைபண்ணித் தெரிந்துகொள்ளாமல், பூசை முதலானவைகளைச் செய்தால் தெரியாததுபோலும்; ஓர் மந்திரி நகர்சோதனைக்குப் போகும்போது காளிகோவிலில் அழுகை சத்தத்தைக்கேட்டு, இவன் அங்கே போனதும் அந்தராஜாவுக்கு ஒருநாழிகைக்குள் மரணம் வரப்போகிறதென்று சொன்ன சப்தத்தைக் கேட்டு, இவன் அதிவேகமாய் ராஜாவின் அரண்மனைக்குள்ளிருக்கிற படுக்கைவீட்டுக்குள் போனதும், அப்போது ராஜாவும் அவர் மனைவியும் நித்திரைபண்ணுவதையும். ஒருபாம்பு உயரவிருந்து அதிவேகமாயிறங்குகிறதையும் கண்டு, கத்தியாலந்தப் பாம்பை இரண்டாக வெட்டித் தள்ளும்போது, அந்தப் பாம்பின் வாயிலிருந்து விஷமயமான ரத்தம் திறந் திருக்கிற ராஜஸ்திரீயின் ஸ்தன்னியத்தில் விழுந்ததை இவன் கண்டு, தன்னுடைய சுண்டுவிரல்நகத்தால் அந்த விஷத்தை எடுத்து, அந்தச் சுண்டுவிரல் நுனியையும் அறுத்து, அந்தப் பாம்புத்துண்டத்தையும், கட்டிலுடைய மேல்கட்டியிலெரிந்துவிட்டு, இவன் வெளியேறுஞ்சமயத்தில் ராஜஸ்திரீயானவள் இவன் போவதைக்கண்டு தன்நாயக னை ராஜாவை யெழுப்பி, "ஓ ராஜாவே! உம்முடைய மந்திரி இப்போது இவிடத்தில்

வந்து என்னுடைய ஸ்தன்னியத்தையும் நகத்தால்சுரண்டி ஜாடைபண்ணிவிட்டுப் போகிறான்" என்று சொன்னதைக்கேட்டதும் அவ்வரசன் மிகுந்த கோபத்துடன்கூடியிருக்கும்போது, இரண்டாவது மந்திரி வந்தவுடன் அவனைப்பார்த்து நடந்தசங்கதிகளைச் சொல்லி இப்படித் துரோகம்நினைத்த அந்தமந்திரியை இப்போதே வெட்டிப்போட வேண்டுமென்று நிச்சயித்திருக்கிறேனென்று சொன்னதைக்கேட்ட மந்திரியும், உங்களுக்கு மகத்தான க்ஷேமத்தையே செய்கிறவரேதவிர, இப்படிப்பட்ட கெட்ட எண்ணம் கனவிற்கூட நினையார், தீரவிசாரியுமென்று சொல்லி ஒரு சேவகனைவிட்டு அந்தமந்திரியை வரவழைத்து, தூங்குகிறவர்போல ராஜாவையும் மனைவியையு மிருக்கச்சொல்லி, மந்திரியைப் பார்த்து மந்திரி சங்கதியைவினவ, நடந்தசங்கதிகளைச் சொல்லி பாம்புத்துண்டத்தையும் விரல்துண்டத்தையுமெடுத்துக் காண்பித்தபின், ராஜாவும் விழித்து அதைப்பார்த்து சங்கதிதெரிந்து சந்தோஷித்த க்தைபோலவறிக.

200-வது தரங்கம்.

விசாரக் கிரமத்தின் வகுப்பு மூவிதம்:—

ஜீவ, ஜகத்து, பரமாத்மாக்களை விசாரிக்க வேண்டுமென்றோரிடத்திலும், ஜீவ ஜெகத்துக்களை மட்டும் விசாரித்து வாதித்தால், ஆத்மா தானே விளங்குவரென்றோரிடத்திலும், ஆத்மாவைமட்டும் விசாரித்ததினாலேயே. ஜீவஜகத்து தானே வாதிக்கப்படுமென்றோரிடத்திலும், இப்படிப் பேதமாய்ச் சொல்லியிருக்கிற சுருதிகளுக்கு யுக்தி:— தங்கம், பித்தளை, இரும்பு, இவைகளை உறைத்துப் பார்த்து, இரும்பு பித்தளைகளைத் தள்ளி, தங்கத்தைமட்டுங் கிரகிப்பதுபோலும், பூமியில் முளைத்திருக்கிற செடி கொடிகளை வெட்டித் தள்ளிவிட்டால், பூமி தானே விளங்குவதுபோலும், தீபம் ஏற்றினால், தானே, இருட்டும் அதில் தோற்றின பிசாசும் போவதுபோலுமறிக. ஐயா, விசாரணைபண்ணுகிற கிரமமானது மூன்றுவிதமாயிருக்குமென்று சொன்னீர்களே, அந்த மூன்றுக்குள் முதலாவதான ஜீவ ஜகத்துப் பரமாத்மாக்களை விசாரிக்கிறதெப்படி? எந்த அதிகாரிக்கப்படி விசாரிக்க வேண்டியது? இரண்டாவதான ஜீவ ஜகத்துக்களைமட்டும் விசாரித்தால் போதுமென்பதெப்படி? அந்த விசாரத்துக் கதிகாரி யார்? மூன்றாவது, பரமாத்மாவைமட்டும் விசாரிக்க வேண்டுமென்று சொன்னீர்களே அந்த விசாரம் செய்வதெப்படி? அதற்கதிகாரி யார்? இவைகளையெல்லாம் சவிஸ்தாரமாய் எனக்குத் தெரிவிக்க வேண்டுமென்று, கேட்ட சிஷ்யனுக்கு குரு சொல்லுகிறார். வாராய் குழந்தாய்! நீகேட்ட சங்கையானது சகல முமுக்ஷுக்களுக்கும் உபகாரமாகவேயிருக்கிறது. ஆகையால் அதிரகசியமாயிருக்கிற அந்த அர்த்தத்தை நாம் சொல்லுகிறோம். நீ சாவதானமாய்க் கேள்:— முதலாவது நான் கர்த்தா, நான் போக்தா, நான் அறிந்தேன், நான் அறியவில்லை, நான் சுகி, நான் துக்கி, நான் இன்ன இன்ன வித்தைகளைக் கற்றிருக்கிறேன், நான் சுத்த முட்டாள், நான் பிறந்தேன், நான் சாகப் போகிறேன், நான் கேட்டேன், என்னுடைய காது கேட்டது, நான் தொட்டேன், என்னுடைய தொக்கிந்திரியம் தொட்டது, நான் பார்த்தேன், என்னுடைய கண் பார்த்தது, நான் ருசியறிந்தேன், என்னுடைய நாவு

ருசியறிந்தது, நான் முகர்ந்து பார்த்தேன், என்னுடைய மூக்கு முகர்ந்து பார்த்தது, நான் பேசினேன், என்னுடைய வாய் பேசிற்று, நான்செய்தேன், என்னுடைய கை செய்தது, நான் நடந்துபோனேன், என்னுடைய கால் நடந்தது, நான் பலவான், என்னுடைய பிராணன் பலமுள்ளது, நான் நினைத்தேன், என்னுடைய மனது நினைத்ததென்று, இப்படித் தன்னை, ஜீவனையும் பிரம்மமாயும் விவகரிப்பதுந் தவிர, என்னுடைய பெண்டாட்டி அழகாயிருக்கிறாள், என்னுடைய பிள்ளை முட்டாளா யிருக்கிறான், என்னுடைய மனை அழகாபுரிபோல அழகா யிருக்கிறது, என்னுடைய நிலங்கள் காஸ்மீர கண்டம்போல இருக்கிறதென்றிப்படி, ஜகத் தைச் சத்தியமென்று விவகரித்து வருவதால், இதில் இந்த ஜகத்து என்னதென்றும், சத்திய மென்றுஞ் சொல்வதற்கு யாதொரு ஆதரவுமில்லை. யாதொரு அடையாளமுமில்லை. இந்த ஜன்மத்திற்கு முந்தியும் பிந்தியுமில்லை. இப்பவும் ஒருவனிடத்தில் இவைகள் ஸ்திரமாக விருக்கவுமில்லை. இப்படியே ஜீவனும், சொப்பனாதி அவஸ்தைகளில், வேறே விதமான விவ காரத்தைச் செய்வதாலும், சுழுப்தியில் காணாமற் போவதாலும் சாக்ஷியாகிய நாம் அவஸ் தாத்திரயத்திலுமொருபடித்தா யிருப்பதால், ஜீவ ஜகத்துக்கள் பொய், சாக்ஷியே நானென் றறிபவனே மத்திம அதிகாரி. வெள்ளெழுத்துள்ளவன், வெளிச்சத்தில் மூக்குக் கண்ணாடி வைத்து, ரத்னாதிகளைப் பரீக்ஷைபண்ணி, அசுத்தமாயும் தோஷமாயுமுள்ள கல்லுகளையெல் லாந் தள்ளி, நல்ல ரத்னத்தைமட்டும் எடுப்பவன் போலவறிக. தன்னிடத்தில் கற்பிதமான, அகம்விருத்தி இதம்விருத்திகளைத் தள்ளினதால், தான்மாத்திரமாய் விளங்குவது ரத்னத்தி லிருந்த துருவையும், தங்கத்திலிருந்த சேறையும் மாற்றுவதுபோலவறிக. இவன் உத்தமன். சொப்பனத்திலிருந்து விழித்தவன்போல், நாம் யாரென்று விசாரணையால், தான்மாத்திர மாய் விளங்குகிறவன் உத்தமோத்தம அதிகாரியென்றறியத்தக்கது.

201-வது தரங்கம்.

தற்பதநேதிசெய்வது பிரயாசமில்லை, தொம்பதநேதியே பிரயாசம்:—

பிரம்மத்தையும் ஈசனையும் வெளியில் பிரித்தறிவது லகு, சரீரத்திற்குள்ளிருக்கிற கூடஸ்தரையும், ஜீவனையும் பிரித்தறிவது பிரயாசம். [எ-தி] ஒன்றிரண்டு முதலானவை களைக் கூட்டி, தொகை சேர்ப்பது லகுவாயும், முந்திரி அரைக்காணீ முதலானவைகளைத் துகை சேர்ப்பது பிரயாசமாயிருப்பது போலும்; வெளியிலிருக்கிற பண்டங்களைக் கண்டு பிடிப்பது லகுவாயும், இருட்டறைக்குள்ளிருக்கிற பண்டங்களைப் பாாத்தெடுப்பது பிரயாசமா யிருப்பதுபோலும்; தலைமயிரைக் கண்டு க்ஷவரம் பண்ணுவது லகுவாயும், குஹ்யத்திலுள்ள மயிரைக் கண்டுபிடித்து க்ஷவரம் பண்ணுவது பிரயாசமாயிருப்பதுபோலுமறிக. [இ-து] சமுத்திரம்போல ஈசுவரன், கடஜலம்போல ஜீவன், சர்வக்ஞத்துவாதி குணங்கள் ரத்னாதிகள் போல கிஞ்சிக்ஞத்துவாதி குணங்கள் புழுப்போல; இரண்டிடத்திலும் ஜலம் சரியாயிருப்பது போல சச்சிதானந்தம் சரியென்றறிக. ஐயா தத்பத விசாரம்பண்ணி, தத்பத வாச்சியங்களை நேதிபண்ணுவது பிரயாசமில்லையென்றும், தொம்பத விசாரம்பண்ணி, தொம்பத வாச்சியங் களை நேதிபண்ணுவதே பிரயாசமென்றுஞ் சொன்னீர்களே, அதெப்படிச் சொல்லலாம்?

தற்பத வாச்சியமானது சர்வ வியாபகமாயும், தொம்பத வாச்சியத்திற்கும் காரணமாயிருக்கும்போது, அதைச் சுலபமென்றும் இதைப் பிரயாசமென்றும் சொன்ன காரணத்தை, எனக்கனுபவமாய் அறிவிக்க வேண்டுமென்று கேட்பாயாகில், அதற்குத்தரஞ் சொல்லுகிறேன் கேள்:—முதலில் பந்தத்தின் சொரூபம் இன்னது, முக்தியின் சொரூபமின்னதென்று அறிந்தனையா? ஐயா, நான் அதை அறியவில்லையென்றால், அதிகப்பிரசங்கம் பண்ணாமல் சும்மா கேட்டுக்கொண்டிரு. அநாத்மாவான தேகாதி பஞ்சகோசங்களில், நானென்றபிமானிக்கிறதே பந்தம். அவைகளில் நானென்கிற அபிமானத்தை விடுகிறதே முக்தியென்று சுருதியாதிகளால் சொல்லியிருப்பதால், தொம்பத வாச்சியமான, தேகாதி பஞ்சகோசங்களில் நானென்று மாட்டிக்கொண்டிருக்கிறதே தவிர, விஸ்தாரமாயும், காரணமாயும், வியாவகாரிக நித்தியமாயும், பஞ்சபூத பௌதீக, மாயா, ஈசுவர வடிவமாயிருக்கிற தத்பத வாச்சியத்தில், நானென்று அபிமானம் வராததால் அதை நேதிபண்ணுவது பிரயாசமில்லை; தொம்பதநேதிபண்ணுவதே பிரயாசம். [எ-தி] ஒரு புருஷனுடைய தேகமானது விஸ்தாரமாயும் சகல கருவிகளுக்கும் காரணமாயுமிருந்தாலும், சிசுனமானது ஏகதேச அவயவமாயும், சிறிதாயும் விகாரமுள்ளதாயு மிருந்தாலும் யோனியில் அதுமட்டும் பிரவேசித்திருப்பதும், அதை நிக்கிரகம் பண்ணுவது பிரயாசமாயிருப்பதும், அது பிரவேசிப்பதினாலேயே சகல அனர்த்தமும் வருவதாலும், அந்த யோனி சம்பந்தத்தால் வந்திருக்கிற புண் முதலான ரணத்திற்காக மற்ற அவயவங்களைச் சேதிக்காமல் அதையே சேதிக்கிறது போலும், பஞ்சகோச அத்தியாசத்தை நிவர்த்தி செய்வதே பிரயாசமென்றும், அதுவே முக்தியென்றுமறிக.

202 - வது தரங்கம்.

அஞ்ஞானத்தால் வந்த துக்கத்தை ஞானமே நிவர்த்திக்கும்:—

பூரண சொருபமான தன்னை மறந்த ஹேதுவால், வந்திருந்த அனந்தகோடி ஜெனனமரண துன்பங்களெல்லாம், தன்னைத்தானாக அறியும்வரையில்தான். [எ-தி] தன்னை மறந்ததாலுண்டான சொப்பன துக்கமெல்லாம், தான் விழித்த மாத்திரத்திற் போவது போலும், ஜன்னி பிறந்தவனுக்கு வந்த மயக்கங்கள் அந்த ஜன்னி போனமாத்திரத்தில் தீருவதுபோலும்; இப்போது இன்னும் பரமகிருபாளுவான நம் குருநாதன் நம்மை அஞ்ஞான நித்திரையிலிருந்து எழுப்பி, நம்சொரூபத்தில் நம்மை அசைவற்றிருக்கும்படி செய்வித்ததையும் பார்த்துக்கொள்ளத்தக்கது. [இ-து] சகலஜீவர்களும் தாங்கள் பிரம்மமாயிருக்கும்போது, அஞ்ஞானிகள்மட்டும் துக்கப்படுவானேன்? ஞானி சுகியாயிருப்பானேன்? என்றால், தன்னையறியாமையால். [எ-தி] ஒருதாய் படுக்கையை விஸ்தாரமாய்விரித்து பத்துப்பிள்ளைகளையும் அதில் படுக்கப்போட்டிருக்கும்போது, அதில் விழித்துக்கொண்ட பிள்ளைமட்டும் சுகமாயிருப்பானேன்? மற்றத்தூங்குகிற பிள்ளைகளெல்லாம் ஐயோ அப்பாவென்று அலறுவானேன் சொல்? மீனாக்ஷி சன்னிதியிற் போயிருக்கிற பெண்களில் சில பேய்கொண்ட பெண்கள்மட்டும் என்னை இந்த மீனாக்ஷி எரிக்கிறாளென்று கத்தி அழுவார்

னேன்? சொல். இந்திரப்பிரஸ்ததத்தில் துரியோதனன்மட்டும் மேடு பள்ளம் தெரியாமல் விழுவானேன்? சொல். [இ-து] மாயை பண்ணுகிற காரியமென்னவென்றால், தன்னை மறைத்து நாமரூபத்தைக்காட்டி, அதில் சத்தியபுத்தியையும் பேதத்தையும் காட்டி, பின் இராகத்துவேஷத்தை உண்டுபண்ணி பின் பிரவர்த்தியை உண்டுபண்ணி, பின் சுகதுக்கத்தைக்கொடுக்கிறது, ஆனதால் நம் குருகிருபையால் பிரவர்த்தியைநிறுத்தினால் ராகத்துவேஷமும், சுகதுக்கமும் போய்விடும். பின் குருநாதன் கொடுத்த ஆத்மவிசார ஞானத்தால், பிரபஞ்சம் சொப்பனம் போலப் பொய்யென்றுபோனால், நானேபிரம்மம் என்ற சொரூபஞானம் உண்டாகுமென்றறிக. [இ-ர்] பிரம்மத்தையறியாது அஞ்ஞானத்தில் அகப்பட்ட பெத்தன் பிரம்மஞானத்தினாலேயே முக்தனாகவேண்டும். [எ-தி] இருட்டறைக்குள் அகப்பட்டவன், தேடித்தடவி கதவை திறந்து வெளியில்வந்து நிர்ப்பயனாய்ச் சுகித்திருப்பது போலவறிக. துவித பழக்கமும் துவிதநினைப்பும், இந்திரியங்களும், சரீரமும், விஷயமுஞ்சேர்ந்து அநாதிகாலமாய் அதி திடமாய்ப் பழகிவந்திருக்கும்போது, அத்வைதப்பழக்கம் நினைப்பு மாத்திரமாயும், சரீரேந்திரிய விஷயசம்பந்தமன்றியிலும், சொற்பகாலப்பழக்கமாயும், அப்படிப் பழகும்போதும் தேகமிருப்பதால் தேகரக்ஷணையைக் குறித்து துவிதவிவகாரம் சதா செய்யவேண்டியிருப்பதால், இந்த அத்வைதாப்பியாசம் என்னமாய் புத்தியில் திடப்படும்? துவிதவாசனைகள் நிச்சேஷமாய் என்னமாய் மறக்கப்படும்? அத்விதமாத்திரமாயிருக்கிற முக்தி என்னமாய் சித்திக்கும் ஐயாவென்றால், நீ அறியாமையால் இப்படிச் சங்கித்தாயென்று சொல்லுகிறார்:—வியுத்பத்தியில்லாமல் பள்ளிக்கூடத்தில் பாடம்படிக்கும்போது பிழையாய்ப் பாடம் பண்ணின பாட்டுக்கள் வெகுவாயுருவேறி யிருந்தாலும், வியுத்பத்தியானபின் பத பதார்த்தங்களுடன் அர்த்தம்பார்த்துப் பாடம்பண்ணினது கொஞ்சக்காலமா யிருந்தாலும், அர்த்தமன்றியில் வந்திருந்த பிழைப்பாடம் உடனே பொய்யாய்ப்போவதுபோல, துவித வாசனைகளும் அர்த்தமன்றியில் பழகிவந்திருந்ததால், இப்போது அர்த்தத்தோடேசெய்கிற அத்விதப்பழக்கம் கொஞ்சக்காலமானாலும், அதை இது உடனே பொய்யாய்ப்பண்ணி, அத்விதமான முக்தியைக் கொடுக்கும். இன்னும் இதிலும் குரு வேதாந்தசாஸ்திரங்களாகிற விஷயம், இருட்டாகிற விஷயத்தை சூரியப்பிரகாசமான விஷயம் உடனே போக்குவதுபோல, இவைகளும் அஞ்ஞானத்தையும் அதின் காரியங்களையும் போக்குவதால் இதில் விஷயமும் இருக்கிறது. மனசும் சுரோத்திராதி இந்திரியங்களும் இதிலிருப்பதால். விஷயநினைப்புக்கு எதிரியான ஆத்ம நினைப்பும், விஷயசத்தாதிகளுக்கெதிரிகளான ஆத்ம சுப்த சிரவணாதிகளும் இதிலிருப்பதால், நீ மனமுதலிய கரணங்கள் ஒன்றுமில்லையென்று சொன்னது பிசகு. பின்னும் விஷயங்கள் பரிச்சின்னமாய், அநித்தியமாய், அப்பிரகாசமாய், துக்கமாய், சாதனாபேட்சையா யிருப்பதுபோலவன்றி ஆத்மா உள்ளிலும் வெளியிலும் பூரணமாய், சாதனாந்தர அபேக்ஷைகளன்றியில், நித்தியமாயும் ஆனந்தமாயும் விளங்கிக் கொண்டிருப்பதால், சதா தடையன்றியில் அனுசந்தானம்பண்ணி முக்தி அடையலாமென்றறிக. [இ-து] துவிதமும் நினைப்பு மாத்திரமாய் வருவதாலும், அத்துவிதமும் நினைப்பு மாத்திரமாய் வருவதாலும், இது அதை எப்படி போக்கடிக்கும்? இன்னும் அந்த அத்துவித நினைப்பும் ஒருவிதமானதால், அனேகவித நினைப்புகளோடே கூடியிருக்கிற துவிதத்தை,

கொல்லுகிறதான அத்வைதாத்மசித்தியை எப்படி யுண்டாக்கும்? [எ-தி] அனேகவிதமான செடிகொடிகளோடே கூடியிருக்கிற காடும் தீயும் பூதத்தில் சேர்ந்திருந்தாலும், தீ அந்தக் காட்டை தகிப்பதும், பின் அந்தத்தீயும் காட்டையெல்லாம் எரித்த பின் தானும் லயித்துப் போய், பூமிமாத்திரம் மிஞ்சுவது போலவறிக. [இ-து] இந்த ஆத்மா, அவிசார காலத்தில் தான் ஒருவனுயிருந்தும், அனேகர்போல விவகரித்துக்கொண்டு அதற்கேற்ற ஜனனமரண துன்பங்களையும் அனுபவித்து வரும்போது, குருநாதன் நீ யாரென்று விசாரித்தமாத்திரத் தில், தன்னையொருவனைத்தவிர இரண்டாவது வஸ்துக்களை நிருபிக்கமாட்டாமையால், யாதொரு விவகாரத்துக்கும் இவன் கர்த்தாவல்லவென்றும், இவனுக்கு யாதொரு ஜனனுதியு மில்லையென்றும் தீர்மானிக்கப்பட்டான். [எ-தி] ஒருவன் ஒருசத்திரத்தில் இருட்டிற்போய், நாங்கள் முப்பத்தாறு ஜனங்களென்று எழுதிவைத்து, இப்படி வெகுநாளாய்ச் சுயம்பாகம் எல்லோருக்கும் சேர்த்துவாங்கி, மோசஞ் செய்து வருங்காலத்தில், ஒருநாள் எஜமானன் விளக்கேற்றி, உன் கூட்டத்தாராகிய முப்பத்தாறு ஜனங்களையும் ஒப்புவி என்று கேட்ட வுடன், இவன் ஒருவனைத்தவிர இரண்டாவது மனுஷர்களை ஒப்பிவிக்கமுடியாமற் போனதால் இவனுக்கு யாதொரு சுயம்பாகமும் கொடுக்கக்கூடாதென்று தீர்மானித்தது போலவறிக. ஐயா, அஞ்ஞானத்தினுலேயும், மகத்துகள் சாபத்தினுலேயும், சகலருக்குஞ் சகலவிதமான துன்பங்களும் வந்திருக்கிறதென்றும், ஞானத்தினுலேயே அந்தத் துக்கங்களெல்லாம் போய், சுகம் அடைய வேண்டுமென்றுஞ் சொன்னீர்களே, அப்படிச் சொன்னதற்கு திருஷ் டாந்தமாக ஒரு கதை சொல்லவேண்டுமென்று கேட்பாயாகில், அதற்குத்தரம் சொல்லு கிரேம் கேள்:— குபேரனுடைய புத்திரன் நளகூபனென்பவன், தேவலோகத்தில் இந்திர னுடைய சபைக்குப் போய். தேவதாசிகளுடைய நாட்டியத்தைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் போது, துருவாச மகரிஷி அவ்விடத்திற்கு வந்து இவன் முன்னே நிற்கும்போது, இவன் அவரைப் பார்த்து, நீருண்டமேகம் சந்திரமண்டலத்தை மறைப்பதுபோல, நீரும் இந்தத் திலோத்தமையினுடைய முகமண்டலத்தை, கரித்துணியைக் கட்டிக்கொண்டு மறைக்கிறீரே என்று சொன்னதைக் கேட்ட, அந்தத் துருவாச மகரிஷியும் கோபமாய் "அடே மூடா! என்னுடைய தெரிசனத்தைக் காட்டிலும் பலபேர் போயிருக்கிற மூத்திரக்குழியையுடைய இந்தத் திலோத்தமையே உனக்கு பெரிசாய்த் தோன்றினதால், எட்டுச் சதுர்யுகம்வரை, உன்னுடைய பிரக்ஞை உனக்கில்லாமற் போகக்கடவது" என்று சபித்தவுடன், இவன் மிகுந்த பயத்துடன் எழுந்திருந்து, அவரைச் சரணமாக அடைந்து "ஏ மகாப் பிரபோ! எனக்கு எப்போது என் பிரக்ஞை எனக்குண்டாகும், ஆர்மூலமாய் இந்தச் சாபம் விமோசன மாகும்?" என்று பிரார்த்தித்துக் கேட்டவுடன், மகா தயாளுவானதால் இரக்கமுண்டாய், "நீ என்னுடைய சாபப்படி, எட்டுச் சதுர்யுகம்வரையிலும் புத்தி சுவாதீனமில்லாமல் அலைந்து திரிந்துகொண்டிருந்தாலும், புண்ணியஸ்தலங்களுடைய வாசங்கள் கிடைத்துக் கொண்டு வந்து, கடைசியாய் காசியில் வந்து, கங்காஸ்நானம் செய்து சத்தியகீர்த்தி யென்கிற காசிராஜாவால் சாபவிமோசனமாய், சுயஞானம் பெறக்கடவாய்" என்று பிரதி சாபம் கொடுத்துவிட்டு, அந்தத் துருவாச மகரிஷி அந்தர்த்தானமானபின், இந்த நள

கூபன் நல்லபாம்பு கடித்த புருஷனுக்கு பிரக்ஞை தவறிப் போவதுபோல, இவனுக்கும் தன்னுடைய சுயஞானம் தவறிப்போய், ஸ்தாவரமுதல் மனுஷன்வரையிலுள்ள பிராணிகளுடைய புத்தியின் தர்மங்களையெல்லாம் அனுசரித்து, பேய்போலே திரிந்து, கடைசியாய்க் கங்கையில் ஸ்நானம்செய்ய இறங்கினதில், தவறிவிழுந்த இவனைச் சத்தியகீர்த்தி என்ற ராஜா தூக்கிவிட்டவுடன், இவனுக்குச் சாபவிமோசனமானதும் சுயஞானம் வந்து சுகித்த கதைபோலவறிக.

203-வது தரங்கம்.

ஞானத்தின் மகிமை பொதுவாயிருக்கும்:—

ஸமஸ்கிருதமுதல், தமிழ்ஈருக, எந்த வார்த்தையில் ஞானுப்பியாசம் பண்ணினுலும் பிரம்மஞானம் பொதுவாய் வரும். [எ-தி] சூத்திரன் சோறு சாப்பிட்டேனென்றும், பிராமணன் அன்னம் புஜித்தேனென்றும், தெலுங்கன் வண்டம் போஞ்சேஸ்தினி என்றும்; இப்படியே மைதுனம் பண்ணினேனென்றும், தெங்கினேனென்றும் அநேக பாஷையில் அநேகவிதமாகச் சொன்னுலும் எல்லாருக்கும் பசி நீங்குவதும், போகசுகம் வருவதும் ஒருபடித்தாயிருப்பதுபோலவறிக. [இ-து] நான் பிரம்மமென்கிற ஞானத்தால் சஞ்சித கர்மமெல்லாம் நசித்துப்போம். [எ-தி] அனந்தகோடி பத்திரம் எழுதிக்கொடுத்திருந்தவன், அந்தப் பத்திரங்களை வாங்கி வைத்திருக்கிறவனுடைய வீட்டில் தீயை வைத்ததால், பத்திரங்களெல்லாம் சாம்பலாய்ப் போனதுபோலவறிக. [இ-து] ஆகாமிய கர்மங்களும் நான் அகர்த்தாவென்றிருப்பதால், இவனை ஒட்டாது. [எ-தி] இப்போது சாப்பாட்டுக்கு வாங்குகிற ரூபாய்க்கு, கடன்பத்திரத்தில் கையெழுத்துப்போடாமற் கடத்திவிட்டதுபோலவறிக. [இ-து] ஞானுப்பியாசத்துக்கு வாசனுக்ஷயம் திருஷ்டபலம். [எ-தி] யோக்கியனிடத்தில் வேலை செய்கிறவனுக்கு, கூலி கைமேல் கிடைப்பதுபோலும், அமிர்தம் சாப்பிடுகிறவனுக்கு ஆரோக்கியமுண்டாவது பிரத்தியக்ஷமா யிருப்பதுபோலுமறிக. [இ-து] மோக்ஷத்திற்கு ஞானமே முக்கிய சாதனம், மற்றவைராக்கிய உபரதி கர்மமாதிகள் பரம்பராசாதனம். [எ-தி] ஐஸ்வரியத்தை யடைவதற்கு ராஜன் தயவு முக்கியம், மற்ற சேவகன் முதலானவர்கள் தயவு பரம்பரா சாதனமா யிருப்பதுபோலுமறிக. [இ-து] விசாரணையினுலே உண்டாகிற பிரம்மஞானம் இவனுக்கு வேண்டாமென்றிருந்தாலும், அந்த பிரம்மஞானம் இவனைவிட்டுப் போகாது. [எ-தி] அமிர்தம் சாப்பிடுகிறவன் வயிறு நிறைந்து, திருப்தியாகவேண்டாமென்றிருந்தாலும் அந்தத் திருப்தி இவனைவிட்டு நீங்காததுபோலும், சுவாசனைகள் நிறைந்திருக்கிற ஷாப்பில், வேலையாயிருக்கிறவனுடைய மூக்கில், அந்த சுவாசனைகள் பலாத்காரமாய் ஏறுவதுபோலும், பிரயாகையில் மகரஸ்நானம் செய்கிறவனுக்கு குளிரும் புண்ணியமும் கூப்பிடாமல் வருவதுபோலும், சர்க்கரை சாப்பிட்டவனுக்கு தித்திப்பு வேண்டாமென்றிருந்தாலும் நாவில் அது காணப்படுவதுபோலும், முண்டச்சி போகம் செய்து வரும்போது கெர்ப்பமாக வேண்டாமென் றிருந்தாலும் கெர்ப்பம் தானேயுண்டாவதுபோலுமறிக. (சங்கை) திரிபுடிக்குச் சாக்ஷியே நானென் றறிவதெப்படியெனில், ஞாதுரு ஞானஞேயங்

களை வாசனைகளோடே தள்ளி, திரிபுடிக்கு முன்னே விளங்கிக்கொண்டிருந்த ஆத்மாவே, நானென்று பஜிக்கிறேனென்றதே சுருதி, பூமியிலுண்டான மரம் செடி கொடிகளை, வெட்டித் தள்ளி அவைகளுண்டாகிறதற்கு முன்னேயிருந்த பூமிமாத்திரமாயிருப்பதே யுக்தி, ஜாக்கிர சொப்பனத்திலுண்டாகிற திரிபுடிகள், மறுபடி சுழுப்தியில் லயிக்கிறதே அனுபவமென்றறிக. [இ-து] ஆத்மஞானமே தனம், ஜடமாயும் அன்னியமாயும் துக்க ரூபமாயும் பயங்கரமாயு மிருக்கிற ரூபாய் தனமன்று ஏனென்றால், அதையும் இதையும் கொண்டுபோகிற இருவருக்குள் ஒருவனுக்கு அபயமும், மற்றொருவனுக்கு பயமும்; அபகரிக்கவந்த திருடன் கையில் அகப்படாததாயும், அவர்கள் பறித்துப் போக விஷயமாயும்; கவலையன்றியிலும். சதா கவலையைக் கொடுப்பதாயும்; கேட்டவர்களுக்கு இராப்பகல் பாராமற் கொடுத்தாலும் மேல்மேலும் விருத்தியாவதாயும். அப்படிக் கொடுத்தால் குறைந்துபோவதாயும்; காலாந்தரத்தில் அழிவற்றதாயும், அழிந்துபோவதாயும்; கொடுப்பவர்களுக்கும் பெற்றவர்களுக்கும் இராகத் துவேஷங்களையும், அஞ்ஞானத்தையும் ஜென்மாதி துக்க பரம்பரைகளையும் போக்கி அழிவற்ற முக்தியைக் கொடுப்பதாயும், மற்றொன்று இதற்கு எதிர்மறையாயிருப்பதையும் யோசித்துப் பார்த்து, புத்திசாலி ஞான தனத்தையே சம்பாதிக்க வேண்டுமே தவிர, மற்றதனத்தை வெறுக்கவேண்டுமென்றறிக, [இ-து] ஞானம்வந்த சந்தோஷத்தால், பிராரப்த துக்கம் எவ்வளவு வந்தாலும் தோற்றாது. [எ-தி] தசமனுக்குத் தன்னை சாகாமற் கண்ட சந்தோஷம், முன் இடித்துக்கொண்ட புண் வேதனையைத் தோற்ற வொட்டாதது போலும், பட்ட ஸ்திரீக்கு பிள்ளைபிறந்த சந்தோஷம் பிரசவ வேதனையினாலுண்டான துக்கத்தைத் தோற்ற வொட்டாததுபோலவும், ஜெயங்கொண்ட அரசனுக்கு எதிரியினால் அடிக்கப்பட்டிருக்கிற அஸ்திர வேதனை தோன்றாததுபோலும், வடை தின்கிற ஸ்திரீக்கு வடை சுடும்போது எண்ணைப் புகையால் உண்டான துக்கம் தோற்றாததுபோலுமறிக. [இ-து] நான் பிரம்மமென் றறிந்தால், ஜீவேசுவர ஜகத்தெல்லாம் அறியப்பட்டதாக ஆகும். [எ-தி] கோடி என்றால், பத்து நூறு ஆயிரம் முதலான துகைகளெல்லாம் அடங்கியிருப்பதுபோலும்; ராஜனால் சகல ஜனங்களும் சகல வஸ்துக்களும் சுவாதீனமாவதுபோலவறிக. [இ-து] ஆனால் அப்போது அது திரிபுடி ஆச்சுதேயென்றால், இதென்று அறிகிறது திரிபுடி ஆகுமேதவிர நானென்றறிகிறது திரிபுடியாகாது. [எ-தி] அஞ்ஞானிகளுக்குக்கூட தேகம் நானென்பது திரிபுடியாகாமல் இதுவென்று வருகிறதே, திரிபுடியாகிறதுபோலவறிக. [இ-து] பிரம்மத்திலிருக்கிற சம்சார காரணமான அஞ்ஞான சக்தி ஞானத்தியால் சுடப்பட்ட பின் சம்சாரத்தை யுண்டுபண்ணமாட்டாது. [எ-தி] சுட்டபானை மறுபடி இன்னமொரு பானையை உண்டுபண்ணமாட்டாதது போலவறிக, [இ-து] தத்துவ ஞானத்தால் ஜெகத் பயம் தீருமேயன்றி, சுழுத்தி மூர்ச்சை யோகங்களால் அது தீராது. [எ-தி] வாரண்டு கைதியை ஜாமீன்மேல் விட்டாலும், ஒளிந்துகொள்ளுவதாலும், சேவகனை நயந்துகொள்வதாலும் தற்கால துக்க நிவர்த்தியே தவிர, துகை கொடாமல் அது தீராததுபோலும், தீர்க்க வியாதி வந்தவன், கஞ்சாவாலும் தூங்குவதாலும் சீட்டாடுவதாலும் தற்காலத்தில் அதை மறந்திருந்தாலும், சித்த குளிகை சாப்பிட்டாலொழிய அது பூராவாய்த் தீராதது போலவறிக.

ஞானத்தினுடைய மகிமையும், அதைப்போதிக்கிற குருவினுடைய மகிமையும் தனக்குத் துக்கம் வந்தகாலத்தில்தான் தெரியும். [எ-தி] குடையினுடைய அருமை மழையில் அகப்பட்டுக்கொண்ட காலத்திலும், நிழலருமை வெய்யிலிலும், பணத்தினருமை தரித்திரத்திலும், தீபத்தினருமை இருட்டிலும், மிதியடி மகிமை முள்ளுகளிலும், தாவளி மகிமை குளிரிலும் தெரிவதுபோலுமறிக. [இ-து] பிராமணன்முதல் பறையன்வரையில் பிரம்மஞானம் ஒருபடித்தாயிருப்பதற்கும், சமஸ்கிருதமுதலான பாஷைகள்மட்டும் பேதமாயிருப்பதற்கும் யுக்தி:—ராஜாமுதல் நீசன்வரையில் சாப்பிடுகிறபாலில் பேதமில்லாமல் தங்கமுதலான பாத்திரத்தில் பேதமிருப்பதுபோலவறிக. [இ-ர்] தன்னை அறிகிறவரையில் தான் ஜனனமரணமான சம்சாரதுக்கமுண்டு. [எ-தி] சொப்பனுவஸ்தையிற் காணப்பட்ட துக்கம் விழிப்பதுவரையி லிருப்பதுபோலவறிக. [இ-ர்] முன்னும்பின்னும் குரு சொல்லுகிற அர்த்தமானது சித்தத்தினுலே அனுபவித்தாலும், வாக்கினுலே சேர்த்துச் சொல்லுவது தான் பிரயாசம். [எ-தி] கடலைப்பருப்பு முன்னும்பின்னும் லகுவாயிருந்தாலும், பருப்புத் தேங்காய் பிடிப்பது பிரயாசமாவதுபோலவறிக. [இ-ர்] ஜீவனிடத்தில் ராகத்துவேஷ வாசனைகள் எவ்வளவு கடினமாயிருந்தாலும் பிரம்மஞானம் பஸ்பமாக்கிவிடும். [எ-தி] இண்டங்காடு எவ்வளவு முள்ளாயிருந்தாலும் அக்கினியானது எரித்துப்போடுவதுபோல அறிக. [இ-ர்] சாக்ஷாத்காரஞானம் வந்தபிறகே ஆனந்தவாப்தி உண்டாகும். [எ-தி] வெளிச்சம்வந்தபிறகே சுகமுண்டாவதுபோலும், விழித்தபிறகே சொப்பனத்திற்கண்ட துக்கம்போய் சுகம்வருவதுபோலும், தன் ஸ்வயஞானம் உண்டானபிறகே, கிறுக்குப் பிடித்த கஷ்டம் தீர்ந்து சுகமடைவதுபோலும், புத்தியறிந்தபின்பே போகசுகத்தை அடைவதுபோல அறிக. [இ-ர்] ஆனந்தானுபவம் வந்தபின்பே தத்வஞானம் உண்டாகும். [எ-தி] சமாதிஆனந்தம் உண்டாகியே தத்வஞானம் வருமென்று சுருதி சொல்வதாலும், கற்கண்டுமுதலான வஸ்துக்களுடைய ஆனந்தானுபவம் வந்தே அதினதின் ஞானமுண்டாவதுபோலும், கஞ்சிகுடித்தபின்பே நாய் வீடுகாப்பதுபோலும், உருசிகண்ட பூனை உறியைத்தாவுவது போலும், உண்டு ருசிகண்டவனும், பெண்டு ருசிகண்டவனும் விடானென்ற சொல்லின்தாற்பரியமாவது, உண்டு ஆனந்தானுபவம்பண்ணி ருசிஅறிந்து கொள்வனென்று அர்த்தம். பெண்டு என்ற முக்திசுகம் அனுபவித்தபின் ருசியென்ற ஞானம் வருமென்று அர்த்தம் இந்த இரண்டும் சேர்ந்தே ஒரேகாலத்திலுண்டாகும் என்பதற்கு யுக்தி:— சந்திரனும் சந்திரிகையும்போலும், பூவும் மணமும்போலும், தண்ணீரும் குளிர்ச்சியும்போலும், பூஜைபெட்டி வைத்த இடமும் ஒண்ணுக்குப்போன இடமும் ஞாபகத்திற்கு வரவேண்டுவதுபோல அறிக. [இ-ர்] தான் விசாரித்தாலும் விசாரமில்லாதிருந்தாலும் எப்போதும் தான் பிரம்மமாயிருக்கிறேம், என்றறிவதற்கு யுக்தி:—தசமன் கர்ணன் முதலானவர்கள் விசாரித்தாலும், தன்னை விசாரியாதிருந்தாலும், தசமனும், குந்தி புத்திரனும்மிருப்பதுபோலவறிக. [இ-ர்] குருவினுல் உபதேசிக்கப்படுகிற சப்த பிரம்மமும் அதைக்கேட்டு விசாரம்பண்ணின விருத்திகளும் நிமிஷந்தோறும் அழிந்து போய்விடுகிறது. இதினுலுண்டான ஆத்மஞானமட்டும் எப்படி அழியாமலிருக்குமென்றுல்,

மரஞ்செடிமுதலானதுகளுக்கு விட்டதண்ணீர் அழிந்தும், மரஞ்செடிகள் அழியாமலிருந்து சபலமாய் விருத்தியாவதுபோலும், தினம்புசிக்கிற அன்னாதிகள் அழிந்தும் சரீரம் புத்தி ரோற்பத்திவரை சகல சம்சாரவிவகாரத்திற்கும் சாதனமாயிருப்பது போலும், மாரீசன் செத்தும், அவன் சொல் சீதைக்கு அனந்த துக்கத்தைக் கொடுத்ததுபோலும், தின்ற வடை அழிந்தும் வயிற்றுவலி அழியாததுபோல அறிக. [இ-ர்] ஸ்திரீயாய்ப் பிறந்த வளுக்கு இந்தயோனி தனக்கு வேண்டாமென்றெண்ணி விளக்குமாறால் அடித்து விரட்டினாலும், அதை மூடிக்கொண்டாலும் சகசமாய் எப்படியிருக்குமோ அப்படி நாம் அறிவோடேகூடியே உண்டாய்விட்டதால், இப்போது தனக்கு அறிவுவேண்டா மென்றிருந்தாலும், மறந்திருந்தாலும் அது நம்மைவிட்டுப் பிரியாமலும், வேருப்போகாமலும் தானாய் சகசமாயிருப்பதால் நாம் அறிவாகவே இருக்கவேண்டியதா யிருக்கிறது. இதற்கு நாம் என்னசெய்யலாம் சொல்? [இ-ர்] மாயையும் அனாதியானதால், மாயாகாரியமான சம்சாரமும் அனாதியானதால், இப்போது குருநாதன் அனுக்கிரகித்த சொற்பஞானம் அதை எப்படிப்போக்குமென்றால், வெகுநாளாய்கட்டிக் குடியிருந்துவருகிற கூரைவீட்டில் சொற்பஅக்கினியை வைத்தால் அது அதை என்னமாய் க்ஷணத்தில் பஸ்பம்பண்ணிப் போடுமோ, அப்படிப்போலவென்றறிக. ஆனதினால் பிரம்மஞானமொன்றுமே சுகம். அதுவே அழியாமல் நிலைத்திருக்கும், மற்றவையெல்லாம் சொப்பனம்போலப் பொய்யாய்ப் போம். குருவாகிய தெய்வத்தினிடத்தில் அப்படிப்பட்ட ஞானத்தைக் கேட்காமல், மாயீகவரத்தைக்கேட்பது அபீஷ்டதானம் கேட்கச்சொன்ன அரசனிடத்தில் அரைப்படி அரிசி சுயம்பாகம்கேட்ட அந்தணன் கதைபோலவாம். [இ-ர்] எல்லாத்தானத்திலும் அன்ன தானம் மேலென்று சொல்வது எதினாலென்றால், பசியைப்போக்கித் திருப்தியையும் உடனேகொடுப்பதால். அப்படிப்போல, மாயீகபலன்களெல்லாம் பிறருடைய புகழ்ச்சி மாத்திரமேதவிர, தனக்கு தாபத்தையும், கவலையையும், ராகத்துவேஷங்களையும், அனர்த்தங்களையும் கொடுக்கும். ஞானதான மொன்றுமாத்திரமே உடனே அத்தியந்த துக்க நிவர்த்தியையும், திருப்தியையும் செய்கிறதால், ஞானதானத்திற்குச் சாதிர்சியமொன்றுமில்லை. [இ-ர்] அஞ்ஞானத்தைக் கெடுத்தபின் சித்தித்திருக்கிற பிரம்மஞானத்தைக் கெடுக்க ஒருவராலும் முடியாது. [எ-தி] நித்திரையிலிருந்து விழித்தவனை சொப்பனம் மயக்க முடியாததுபோலுமறிக. [இ-ர்] சூரியோதயமானமாத்திரத்தில் இருட்டும், அதிலுண்டான அனர்த்தங்களும் போவதுபோல, தான் பிரம்மமென்ற ஞானோதயமானால் அஞ்ஞானமும், அதின் காரியங்களான ஆவரண விக்ஷேபாதி அனர்த்தங்களும் போமென்றறிக. [இ-ர்] ஜாக்கிரத்திலேயுண்டாகிற விவேகஅவஸ்தையே துரியாவஸ்தை. [எ-தி] தயிரில்கடைந்து வெண்ணெய் எடுப்பதுபோலவறிக. [இ-ர்] அஞ்ஞானகாலத்திற் செய்த சஞ்சிதகர்மம் முழுமையும் ஞானத்தாலேயே போகுமேயொழிய, அனுபவித்துத்தீராது [எ-தி] மருள் கொண்டவன் கையெழுத்துப்போட்டிருக்கிற கடன்பத்திரங்களைச் செல்லாதென்று சட்டத் தாலடிக்கவேண்டுமேயல்லாமற் கொடுத்துத்தீர்க்க முடியாததுபோலவறிக. [இ-ர்] ஆத்ம ஞானம் வந்தபிற்பாடு இந்தச் சாஸ்திரவிசாரம்பண்ணுகிற மனசும் வேண்டியதில்லை

என்கிற சுருதிக்கு யுக்தியாவது:— கரையேறினவனுக்குக் கப்பல் வேண்டாததுபோலும், வீட்டுக்குள் வந்தவனுக்குக் குடை மிதியடி வேண்டாததுபோலும், காயசித்தியால் பசியில்லாதவனுக்குச் சமையல் வேண்டாததுபோலும், தூற்றினநெல்லைக் கொண்டுவந்த பிறகு பதருக்குக் காவல்போடாததுபோலும், இருட்டில் விழுந்த ரத்தினத்தை எடுத்த பிறகு கொள்ளிக்கட்டையை எறிவதுபோலுமறிக. [இ-ர்] பிரம்மம் சித்தத்தில் அஞ்ஞான காலத்திலு மிருந்தாலும் விசார ஜன்னிய ஞானத்தினல் பக்குவமான சித்தத்திலேயே பிரகாசிக்கும். [எ-தி] தீக்குச்சியில் பிரகாச வடிவமான மருந்து எப்போதும் இருந்தாலும், உறைச்சலால் காய்ந்த குச்சியிலேயே பிரகாசிப்பதுபோல வறிக. ஐயா, ஞானத்தின் மகிமை, திரிமூர்த்திகளுக்கும் தேவகந்தர்வ கின்னர கிம்புருஷ உரக சித்த ராக்ஷச பூத பிரேதபிசாச, பிரம்மராக்ஷச, அசுரர் முதலானவர்களுக்கும், தேவரிஷிகளுக்கும், மனுஷ ரிஷிகளுக்கும், பிராம்மணர்கள், க்ஷத்திரியர்கள், வைசியர்கள், சதுர்த்தர்கள், பஞ்சமர்கள்வரையிலுள்ள சகலருக்கும் தத்துவஞானம் பொதுவென்றும், அந்த ஞானத்தால் உண்டாகிற ஜீவன்முக்தியும், விதேகமுக்தியும் சரியாய்வருமென்றுஞ் சொன்னீர்களே, அதற்குச் சுருதி யுக்தி அனுபவம் என்னவென்று கேட்பாயாகில், அதற்கு நாம் உத்தரம் சொல்லுகிறோம் கேள்:— இந்த ஞானபூமிகளைத் தேவர்களாகட்டும், பிராம்மணர்களாகட்டும், ஸ்திரீகளாகட்டும், நபும்சகர்களாகட்டும், சண்டாளர்களாகட்டும், மிலேச்சாதிகளாகட்டும், பசு பக்ஷி மிருகங்களாகட்டும் யார் அடைந்தபோதிலும் அவர்களெல்லாம் ஜீவன்முக்தர்களாக ஆய்விடுவார்களென்று சொல்லுகிற சுருதிகளையும்; மேலேசொல்லிய தேவமனுஷ்யதிரியக்காதிகளான சரீரங்களை எடுத்திருக்கிற சகலஜீவர்களுக்கும் அஞ்ஞானமும், அதின்காரியமான ஆத்மானுத்மாக்களின் பேதந்தெரியாமற்பண்ணுகிற ஆவரண சக்தியும், விக்ஷேபசக்தியினுடைய சத்துவகுணவியஷ்டியி லுண்டான சுரோத்திரம், துவக்கு சட்சு சிங்குவை ஆக்கிராணங்களாகிற ஞானேந்திரியங்களும், சப்த ஸ்பரிச ரூப ரச கந்தங்களாகிற விஷயங்களை அவைகள் கிரகிப்பதும்; சத்துவகுணசமஷ்டியிலுண்டான அந்தக்கரணம் சஞ்சலத்தால் மனமென்றும், நிச்சயத்தால் புத்தியென்றும், அபிமானத்தால் அகங்காரமென்றும், சிந்தனைபண்ணுவதால் சித்தமென்றும், ஸ்திரீ விஷய விகாரவிருத்தியால் ராகமென்றும், அபகாரஞ்செய்கிறவனுக்கு பிரதியபகாரஞ் செய்யவேண்டுமென்று வருகிற விருத்திக்குத் துவேஷமென்றும், வீடுவாசல் நிலங்கரை பணங்காசுமுதலான சொத்துக்களைத் தேடவேண்டுமென்று வருகிற விருத்திக்குக் காமமென்றும், தன்புஜிப்புக்கு விரோதம் செய்தவனிடத்தில் வருகிற கோபத்திற்குக் குரோதமென்றும், சத்விஷயத்தில் ஒருகாசுகூட கொடுக்கக்கூடாதென்று வருகிற விருத்திக்கு லோபமென்றும், தன்னுடைய இஷ்டவஸ்துக்களில் மயங்குவது மோகமென்றும், நமக்குப் பணமிருக்கிறது, நம்மை யாரால் என்னசெய்யக்கூடுமென்று வருகிற விருத்திக்கு மதமென்றும், தன்னுடைய எதிரிக்குவந்த சுகத்தைக்கண்டு பொருமையால் வருகிற விருத்திக்கு மச்சரமென்றும், தனக்கு ஒருதுக்கம் வந்தபோது இந்த துக்கம் எதிரிக்கன்றோ வரவேண்டுமென்று வருகிற விருத்திக்கு ஈரிஷையென்றும், தனக்குச் சமானமாக பெரியவரென்கிற பேரை இன்னொருத்தன் வகிப்பானுவென்று வருகிறவிருத்திக்கு அசூயையென்றும்

நாம் செய்கிற தானதர்மங்களைக்கண்டு பிறர் புகழவேண்டுமென்று வருகிற விருத்திக்கு டம்பமென்றும், இவ்வுலகத்தில் நமக்குச்சமானம் யாருமில்லையென்று வருகிற விருத்திக்கு தர்ப்பமென்றும், தான்பிடித்ததையே சாதிக்கிற விருத்திக்கு அகங்காரமென்றும், பசிதாகமுண்டானவேளையில் அன்னத்தையும் தண்ணீரையும் சாப்பிடவேண்டுமென்றும், மலபாதை ஜலபாதை வந்தவேளையில் ஒண்ணுக்கு இரண்டுக்குப் போகவேண்டுமென்றும் வருகிற விருத்திக்கு இச்சையென்றும், குரு, ஈசுவரனிடத்தில் உருக்கத்துடன் வருகிற பிரீதிக்கு பக்தியென்றும், பரலோகம் ஒன்றுண்டு, புண்ணியபாபங்களும், அதற்குப் பலன்களும், அதற்குப் பலதாதாவான ஈசுவரனொருவனுண்டென்று நம்பிக்கையாய் வருகிற விருத்திக்கும், குருவாக்கியமே சத்தியம் என்று வருகிற விருத்திக்கும் சிரத்தையென்றும், ரஜோகுணவியஷ்டியி லுண்டான கர்மேந்திரியங்களுக்குள் பேசுவதால் வாக்கென்றும், தொழில் செய்வதால் பாணியென்றும், நடப்பதால் பாதமென்றும், மலமூத்திரம் விடுவதால் பாயுருவென்றும், ரமிப்பதால் உபஸ்தமென்றும், அக்குணசமஷ்டியி லுண்டான வாயு மேல்நோக்குவதால் பிராணனென்றும், கீழ்நோக்குவதால் அபானனென்றும், தேகம் முழுக்க வியாபிப்பதால் வியானனென்றும், உத்கிரமணம் செய்வதால் உதானனென்றும், அன்னத்தைச் சமரசப்படுத்துவதால் சமானனென்றும், இப்படிச் சகலருக்கும் இப்போது சொன்ன சங்கதிகளெல்லாம் பொதுவாயிருப்பதுபோல, இந்த ஜீவகோடிகளுக்குள் எவன் முமுட்சுவாய் சற்குருவை அடைந்து நானாரென்று விசாரித்து, தன்னைச் சர்வசாக்ஷியாக அறிகிறானோ அவன் முக்தனாவதிற் கொஞ்சமும் சந்தேகமில்லையென்று அறிக.

204-வது தரங்கம்.

ஞானத்திற்கு வைராக்கியோபரதி சாதனம்:—

ஞானம்பெறுவதற்கு வைராக்கியமும் உபரதியும் சாதகமாகும். [எ - தி] ராஜாவிடத்தில் தானம்பெறுவதற்கு மந்திரியும் தானாதிகாரியும் சாதகமாயிருக்க வேண்டுவது போலும், வழிநடப்பவனுக்கு மிதியடியும் குடையும் சாதகமாயிருப்பதுபோலுமறிக. [இ-து] மோக்ஷத்தையடைகிற புருஷனுக்கு வைராக்கியம் உபரதி ஞானம் மூன்றும் வேண்டியதாயிருந்தாலும் ஞானம் பிரதானமாயும், வைராக்கியம் உபரதி அப்பிரதானமாயுமிருக்கிறது. [எ-தி] கூத்துப்பார்க்கிறவனுக்கு கால் காது கண் மூன்றும் வேண்டியிருந்தாலும், அவைகளுக்குள் கண் பிரதானமாயும், கால் காது அப்பிரதானமாயு மிருப்பதுபோலும்; இனி ஞானம் பிரதானம், வைராக்கியம் அப்பிரதானம். [எ - தி] புருஷனுக்கு ஸ்திரீ இறந்துபோனாலும் அதற்கடையாளமாக சிகா எக்ஞோபவீதங்களை எடாததினால், அவலக்ஷணமில்லாமல் மறுதாரம் கல்யாணஞ்செய்து சுகிப்பதுபோலும், ஸ்திரீகளுக்குப் புருஷன் இறந்துபோனால் மறுபுருஷனைக் கல்யாணஞ் செய்யக்கூடாததாலும், தாலி தலைமயிரை எடுக்கிற அவலக்ஷணமான அடையாளந் தோற்றுவதுபோலும்; வைராக்கியமில்லாத ஞானிக்கு, அஞ்ஞானாதி சம்சார துக்கமில்லாமையும், ஞானமன்றியில் வைராக்கியமுள்ளவனுக்கு, சம்சாரதுக்கம் இருப்பதையும் கண்டுகொள்க. [இ - ர்] விவேகமும் வைராக்

கியமும் இருந்தால் ஜீவன்முக்திசுகம் சீக்கிரத்தில் சித்திக்கும். [எ-தி] வியாதிவந்தவனுக்குத் திவ்ய ஔஷதசேவையாலும், பத்தியபோஜனத்தாலும் சீக்கிரமாக ஆரோக்கியம் சித்தியாவதுபோலவறிக. [இ-ர்] யோகத்திற்கு ஞானமில்லாமற் போனுல் அழகில்லை. ஞானத்திற்கு யோகமில்லாமற்போனுலும் அழகுண்டு. [எ-தி] ஸ்திரீக்கு புருஷனில்லாமற்போனுல் அழகில்லை, புருஷனுக்கு ஸ்திரீயில்லாமற் போனுலும் அழகுண்டு என்பது போலவறிக. [இ-ர்] வைராக்கியத்துடன் ஞானமிருப்பதற்கும், விஷயத்துடன் ஞானமிருப்பதற்கும் யுக்தி:— ராஜகிரகத்தில் மிருஷ்டான்ன போஜனம்போலும், மலமூத்திரமுள்ளவிடத்தில் வெறும் அன்னத்தைப் புஜிப்பதுபோலுமறிக. [இ-ர்] ஞானம் பிரதானமென்பதற்கும் மற்றதெல்லாம் அதற்குச் சாதனம். [எ-தி] புருஷன் போகிக்க ஸ்திரீயின் சரீராதி அவயவங்கள்போலத் தத்துவஞானம், வஸ்திரம்போல வைராக்கியம், சிரவணம் திருமங்கலியம்போல, உபரதி சர்வாலங்காரம்போல, இவ்வளவுஞ்சேர்ந்திருப்பது பணக்காரன்வீட்டுப் பெண்போலத் தபோபலமல்லாமல் மோக்ஷமாத்திரமாகிற புத்திரனுண்டாவதற்கு ஞானமாகிற ஸ்திரீமட்டும் போதுமென்றறிக. [இ-ர்] ஞானம்வரும்வரை வைராக்கியோபரதிகளுடன் ஞானப்பியாசம் பண்ணவேண்டும். பின்னவைகளிருந்தால் விசேஷசுகம், இல்லாமற்போனுல் ஞானத்துக்கு மோசமில்லை. [எ-தி] கல்யாணமாகும்வரை தாய்தகப்பனுடைய தயவு வேண்டியிருப்பதும், பின் அவர்கள் கூடவிருந்தால் விசேஷம், இல்லாவிட்டாலும் தம்பதிகளுடைய சுகத்துக்கு மோசமில்லாததுபோலவறிக [இ-ர்] வைராக்கியமில்லாத விவேகம் சிலாக்கியம், விவேகமில்லாத வைராக்கியம் பிரயோசனமில்லை. [எ-தி] யோனியில்லாத பாலஸ்வாமியையும் ஸ்தன்னியமில்லாத ரோகிணியையும்போல அறிந்துக்கொள்ளத்தக்கது. ஆகையால் விவேகமில்லாத வைராக்கியனிடத்தில் உலகத்தார் யோனியில்லாத பாலஸ்வாமியைக்கண்டு மயங்குவதுபோல மயங்குவார்கள். குட்டுத்தெரிந்த நீங்கள் மயங்கத்தேவையில்லை யென்றறிக. ஐயா, ஞானம் வைராக்கியம் இரண்டுக்குள் ஞானமே மோக்ஷத்துக்கு முக்கியசாதனமென்றும், வைராக்கியாதி சற்குணங்கள் கௌணமென்றும் சொன்னீர்களே, அப்படி வைராக்கியமன்றியில் ஞானமாத்திரத்தால் முக்தியடைந்தவர்கள் யாரென்று கேட்பாயாகில், அதற்குத்தரஞ் சொல்லுகிறோம் கேள்:— இக்ஷுவாகுவென்கிற ராஜாவானவர் அயோத்தியாதிபதியாக ராஜ்ஜியபரிபாலனம் பண்ணிவரும்போது, ஒருக்கால் தனித்திருந்து ஆலோசிக்கிறுர். ஜரை, மரணம், ஜென்மமுதலானதோடே கூடியிருக்கிற ஜகத்துக்குக்காரணம் எதுவென்று சிந்தித்ததிலும் தெரியவில்லை. அப்படியிருக்கும்சமயத்தில், பிரம்மலோகத்திலிருந்து மனுவானவர் வந்துசேர்ந்தார். அவரைப்பார்த்து இவர் "இந்த ஜகத்துக்குக் காரணமென்ன? இதின் சொரூபமென்ன? இது எவ்வளவு அளவுக்குள்பட்டது? யாருடையது? எதினுலேயுண்டாச்சு? இப்பேர்பட்ட சம்சாரசங்கடத்திலிருந்து வலையிலகப்பட்ட பக்ஷிபோலிருக்கிற நான் என்னமாய் விடுபடுவேன்?" என்று கேட்டதும் மனுவானவர், "ஓ இக்ஷுவாகு! உனக்கு இந்த விவேகமுண்டானது ரொம்ப ஆச்சர்யம். நீ கேட்ட இந்த ஜகத்து இல்லவேஇல்லை. எப்படி ஆகாசத்தில் கந்தர்வபட்டண மில்லையோ, கானலில் ஜலமில்லையோ அப்படிப் போலவறிக. ஆருவது இந்திரியமான மனசுக்கும் அப்புறப்பட்டபிரம்மமே யிருக்கிறது.

அந்தப் பிரம்மமாகிற கண்ணுடியில் இந்த ஜகத்து பொய்யாய்த் தோற்றுகிறது. ஆகையால் பந்தமுமில்லை, முக்தியுமில்லை. அறிவுமாத்திரம் விளங்குகிறது, ஆகையால் ஒரு ஜலமே அலைநுரை குமிழியாகத் தோற்றுவதுபோல, நீயே ஜீவேசுவர ஜகத்தாகத் தோற்றுவதால், உனக்குப் பந்தமோக்ஷ கற்பனைகளற்று, நீ நிர்ப்பயமாய் நிற்கக்கடவாய். அறிவாகிய நீ சங்கற்பத்தோடேகூடினுல் ஜீவனுக ஆகி, ராகத்துவேஷங்களோடே கூடிய சம்சாரிபோலே தோற்றுகிருய். இந்தச்சம்சாரம் மனசுக்கே தவிர உனக்கில்லை. அதிர்சியனுயிருக்கிற ராகு சந்திரமண்டலத்தில் திரிசியனுவதுபோல, நீயும் அகண்டாகாரவிருத்தி ஞானத்தில் காணப்படுவாய் வழிப்போகிறவர்கள் மரஞ்செடிகளை உபேக்ஷையாய்ப் பார்த்துக்கொண்டு போவதுபோல, நீயும் இந்த ஜகத்தையும் அதைப்பார்க்கிற மனசு முதலான இந்திரியங்களையும், ஆதரவன்றியிற்பார்த்து, குளிர்ச்சியான மனசுடனேகூடினவனுய் ஆத்மஸ்வருபனுக இருக்கக்கடவாய். தேகம் நானென்கிற புத்தியேபந்தம். முமுட்சு இந்தப் புத்தியை கிரகிக்கக்கூடாது. பூர்ணமான பிரம்மமே நானென்ற புத்தியே முக்தியைக்கொடுக்கும். பிரளயமாகிற சமுத்திரம், ஜகத்துக் கூட்டங்களாகிற நதிகள், சரீரங்களாகிற அலைகளோடேகூடி இதில்வந்து விழுகிறதாயும், நாசமாகிற வடவாக்கினியால் ஆக்கிரமிக்கப்பட்டதாயுமிருக்கிற இந்தச் சமுத்திரத்தை எந்த ஆத்மாவாகிற அகஸ்தியர் பானம்பண்ணுகிருரோ அவரே நானென்றறிக. தன் ஸ்தன்னியத்தின் நடுவிலிருக்கிற பிள்ளையை மறந்து அழுவதுபோல, தன்னுக்குள்ளிருக்கிற தன்னைமறந்து ஜீவன் துக்கிக்கிருன். இது அழகு, இது அழகில்லையென்று பார்க்கிறபார்வையே சம்சார விஷவிருக்ஷத்துக்கு விதையானதால், அது சித்திரத்திலெழுதப்பட்ட ஸ்திரீயும் சிங்கமும் சமம்போலப் பார்க்கிற சமத்துவஞானக்கினியால் எரிக்கப்பட்டபின் துக்கம்வருவதற்கு வழியேது? எந்தப் புருஷன் சுகதுக்கபாவனையில் ஒட்டாத பூர்ண ஞானத்தை உடையவனுயிருக்கிருனே அவன் முக்தனென்று சொல்லப்படுகிருன். அவன் விவகாரியானுலும், உபசாந்தனுனுலும், கிரகஸ்தனுனுலும், சந்நியாசியானுலும், சரீரத்தோடே கூடினவனுனுலும், சரீரமில்லாதவனுனுலும், அவன் முக்தனே. சந்தேகமில்லை. நான் பிறக்கவுமில்லை, சாகவுமில்லை, இருக்கிறவனுமில்லை, இல்லாதவனுமில்லை, நான் கொஞ்சமுமில்லை, என்று எண்ணியிருக்கிறவன் ஒருக்காலும் துக்கியாகான். விஷயத்தில் சுகதுக்கங்கள் சேர்ந்தேயிருப்பதால் அவ்விரணடுகளையும் பாராமலிருட்பவனே சுகி. இந்தத் துக்கசமுத்திரத்தைத் தாண்டுவதற்குத் தானம், தர்மம், எக்ஞமுதலான கர்மங்கள், உபாயமாக ஆகாது. ஆகையால் ஞானிகளாலேயே கரையேறவேண்டி யிருப்பதால் அவர்களையே தேடித்தெரிசித்து, நமஸ்கரித்துப் பூஜித்து, அவர்கள் மூலமாயே ஆத்மஞானத்தை அடையவேண்டும்'' என்று மனுபிரம்மா இக்ஷுவாகுவுக்கு உபதேசித்துவிட்டு, பிரம்மலோகத்திற்குப் போனபின், இக்ஷுவாகுமகாராஜாவும் அந்த ஞானதிருஷ்டியைப் பிடித்துக்கெண்டு, ஜீவன்முக்தனுய் ராஜ்ஜியபரிபாலனம்செய்த கதையைப்பார்த்து நீயும் ஞானத்தையே முக்கியமாய் சம்பாதிக்கக்கடவாய்.

205-வது தரங்கம்.

தேகாத்மபுத்திபோகாமல் ஞானம் சித்திக்கமாட்டாது:—

தேகம் நானென்ற புத்திபோகாமல் திடமாயிருக்கும்போது பிரம்மஞானத்தைப் பிரயாசைப்பட்டு அப்பியாசித்தாலும் அது சித்தியாது [எ-தி] டிக்கட்டுவாங்காதவன் ரயிலேறி எவ்வளவுதூரம் போனாலும், கடைசியிலகப்பட்டுக்கொண்டு தெண்டனைப்படுவது போலும், ஸ்திரீபோகத்தை விடாதயோகி எவ்வளவு கற்பசாதனை செய்தாலும், காயசித்தி கிட்டாததுபோலுமறிக. [இ-ர்] சரீரத்தை போஷித்துக்கொண்டு, ஆத்மாவை அறிய இச்சிக்கிறவன் முதலையைத் தெப்பமாய்வைத்து கங்கையைக் கடக்கிறவன்போலும், சொப்பன சரீரத்தை அபிமானித்து அதில் அக்கரையுள்ளவனுக்கு தன் நிஜசரீரதிருஷ்டி வராததுபோலும், ராஜா அம்பட்டனை என்னவேண்டுமென்று கேட்க, பாப்பானாக வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டபடி ராஜாவும் அப்படிச்செய்யும்படி பாப்பாருக்கு உத்தரவு கொடுத்ததைக்கேட்ட திருவாயத்தன் கழுதையைக் குதிரையாக்க ஓமஞ்செய்து, அதை முடியாதென்று செய்தகதைபோலும், இப்போது அனுபவத்திலும், தேகாத்மபுத்தியோடே கூடினவர்களுக்குள்ளே யார் ஆத்மஞானத்தை அடைந்திருக்கிறார்கள் சொல்? [இ-ர்] தேகம் நான், பிரபஞ்சம் சத்தியமென்று அழுத்தமாயிருக்கிற மனசுக்கு எவ்வளவு பிரம்ம விசாரம் பண்ணினாலும் ஞானம்வராது. [எ-தி] மதுமாம்சம் சாப்பிடுகிற பழக்கமுள்ளவனுக்கு எவ்வளவு பிராம்மண சகவாசம்பண்ணினாலும் அசுத்தவாசனை போகாததுபோலும், சாரஸ்திரீ எவ்வளவு கற்புடையவர்களோடே கலந்திருந்தாலும் சாரவாசனை போகாததுபோலும், திருட்டுப்பழக்கமுள்ளவன் யோக்கியர்களோடே எவ்வளவு சகவாசம்பண்ணினாலும் திருட்டு வாசனை போகாததுபோலவறிக. [இ-ர்] விவேகிகள் தேகாதி ஜகத்துப் பொய்யானதால் அதைக்குறித்து மானாவமானாதிகளை அடையவேண்டியதில்லை. [எ-தி] கானல் ஜலத்தைக் குறித்துக் கலகம்பண்ணார்கள் என்பதுபோலும், சொப்பனத்திலிருந்து விழித்தவன் அங்கே கண்ட மானாவமானங்களை எண்ணாதிருப்பதுபோலுமறிக. [இ-ர்] ஆத்மசாக்ஷாத்காரம் வரை அனாத்மவாசனை போகாது. [எ-தி] பிணத்தைச்சுட்டு சாம்பலைக் கரைத்துவிட்ட பிறகு தனஞ்சயவாய்வு போவதுபோலவறிக. [இ-ர்] தேகம் நானென்கிற புத்தியைப் பிடுங்கி எறிந்துவிட்டால் சகலவாசனைகளும் போம். [எ-தி] சுவரையிடித்தால் சித்திர மெல்லாம் போவதுபோலும், மந்திரியினிடத்தி லிருக்கிற முத்திரைமோதிரத்தைப் பிடுங்கினால்; மற்றப்படைகளெல்லாம் தானே இவனை விட்டுவிடுவதுபோலுமறிக [இ-ர்] சரீரத் திரயத்திலும் நானென்கிற புத்தியை மாற்றிவிட்டால், நான் அசங்கனான சாக்ஷியாகலாம். மலத்திற்கிடக்கிற புருஷனைத் தூக்கித் தேய்த்துக்கழுவிவிட்டால், சுத்த புருஷனாவது போலும், நீசரோடே சேர்ந்த பிராம்மணனுக்கு பிராயச்சித்தம் செய்தபிறகு பிராம்மணனாவதுபோலுமறிக. [இ-ர்] மனசு ஆத்மாவில் ரமித்தால் சுகம். தேகாதிகளை நானென்று நாடினால் துக்கம்வரும். [எ-தி] ஸ்திரீ தன் நாயகனைவிட்டு, ஊரிலுள்ள புருஷர்களைப் பிடித்ததால் அவர்கள் ஒருவனொருவனாய்க் கைவிட்டு ஓடிப்போகும்போது துக்கப்படுபவள்

போலவறிக. [இ-ர்] ஐயா, தேகாத்மபுத்தியும் வைத்துக்கொண்டு பிரம்மம் நானென் கிற புத்தியையும் பழகிகொண்டுவந்தால் அந்தப் பிரம்மாத்மபுத்தி ஏன் திடப்படாது? ஒரு பாஷை கற்றிருக்கிறவன் அதை மறவாமலே மற்றொருபாஷையும் கற்கவில்லையா? அப்படிப்போல இதையும் ஏன் சொல்லக்கூடாதென்று கேட்பாயாகில் அதற்குத்தரம் சொல்லுகிறோம் கேள்:- ஒருவனே சொப்பனுவஸ்தையை அடைந்து, அதில் தானொரு தேகத்தை எடுத்துக்கொண்டு, காடுகரைமுதலான இடங்களில் ஓடிப்போகிறவனும், அநேகம் திருடர்கையால் உதைபடுகிறவனும், புலி கரடிமுதலான துஷ்டஜந்துக்களால் கடிக்கப்படுகிறவனும், மலையினுச்சியிலிருந்து காற்றினால் தலைகீழாய்த் தள்ளப்படுகிறவனும், இன்னும் பலவிதமான அவதிகளைப்படுகிறவனும் கண்டுகொண்டே ஜாக்கிரத்தில் திவ்வியமான ஹம்சதூளிகாமெத்தையில் சுகமாயும், இரண்டாம்பேரில்லாமல் தானொருவனுயிருக்கிற இந்த எதார்த்தப் பிரக்ஞையும் ஒரேகாலத்தில் ஒருவனுக்கு உண்டாகுமா சொல்? இன்னும் கிறுக்குப்பிடித்து, வேஷ்டியைக் கிழித்துக்கொண்டு, எச்சல்கலையை மேலே போட்டுக்கொண்டு, குப்பையிலேகிடந்து புரண்டு, அலைந்து திரிந்து சுழன்று புலம்பிக்கொண்டு மயங்கிக்கிடக்கும் காலத்திலேயே, சகலவிதமான சட்டங்களையும் படித்து, அவைகளுடைய தாற்பரியங்களை யெல்லாம் நன்றாய்த் தெரிந்துகொண்டு, சகல ஜனங்களுடைய பொய்புரட்டுகளையும் நியாயான்னியாயங்களையுங் கண்டுபிடித்து, ஜட்ஜியாயிருந்து தீர்ப்புச்செய்யவும் ஒரேகாலத்தில் அவனுக்குக்கூடுமா? இன்னும் ஒரு ராஜனானவன் இவிடத்தில் சகலவிதமான ராஜபோகங்களையும் அனுபவித்துக்கொண்டு, சகல ஜனங்களுக்கும் சகலவிதமான சுகத்தையும் கொடுத்துக்கொண்டு, பிரக்ஞையோடே ராஜ்ஜியபரிபாலனம் பண்ணிக்கொண்டும், இந்தச்சரீரம் மரித்து மற்றொருசரீரத்தை யெடுத்து, சொர்க்கநரகங்களிற்போய் சுகதுக்கங்களை அனுபவித்து, மற்றொரு சரீரத்தையுமெடுத்து, அந்தச் சரீரத்துக்குபயோகமான விவகாரங்களையுஞ் செய்துகொண்டு, ஒருவனே ஒரே காலத்தில் செய்யமுடியுமா சொல்? அப்படி முடியாதென்பதற்கு சாக்ஷியென்னவென்றால், பூர்ணஞானத்தை அடைந்திருந்த பிருகுமுனி நிருவிகற்பசமாதியி லிருக்கும்போது, அவருடைய புத்திரனான சுக்கிரன், அரை வரிசை ஆத்மஞானத்தை அடைந்தவனாய் அவர் சமீபத்தில் வசித்துக்கொண் டிருக்கும்போது, விச்சுவாசியென்ற தேவதாசி ஒரு காரணார்த்தமாய் பூமியின்கண்ணே வந்து, திரும்ப ஆகாசமார்க்கமாய்த் தேவலோகத்திற்குப் போகிறவளை சுக்கிரன் கண்டு, மனசினாலேயே தானும் அவளோடேகூடப் போகிறதாயும், இந்திரசபையில் இந்திரனோடேகூட சிம்மாசனத்தி லுட்கார்ந்து, அவளுடைய ஆட்டம் பாட்டு அபிநயங்களைக்கண்டு மன்மதாவேசங்கொண்டு, இருட்டுவரவேண்டு மென்று சங்கற்பித்து அவளோடே கற்பகமரத்துநிழலில் எட்டுச்சதுர்யுகம் இடைவிடாமற் போகம் செய்து புண்ணியக்ஷயமாய் தேவலோகத்திலிருந்து கீழேவிழுகிறவனாய்க் காணும்போது, சுக்கிரனுடைய சரீரத்தில் புதைக்கப்பட்டிருந்த சூட்சுமசரீரம் இதைவிட்டுப் பிடுங்கிக்கொண்டு பிராம்மணஜன்மமுதல் கொசுகு ஜென்மம்வரை வாசனையால் கண்டுகொண்டு, கடைசியாய் கங்கைக்கரையில் வாசுதேவனென்கிற பிராம்மணனாகி தபசுசெய்து வருங்

காலத்தில், பிருகுமுனி சமாதியிலிருந்து விழித்து தன்புத்திரன் பிரேதமாய்க் கிடப்பதைக் கண்டு எமன்பேரில் கோபித்து சாபம்கொடுக்க சங்கற்பிக்கும்போது எமன் வந்து, என் பேரில் என்ன குற்றமிருக்கிறது? அவன் வாசனையால் அனந்தஜன்மம் எடுத்தவிபரத்தை நீர் ஞானதிருஷ்டியால் அறிந்துபாருமென்று சொன்னபிரகாரம், அவரும் பார்த்து எதார்த்தம் தெரிந்தபின், எமனுக்கு நலம்சொல்லி, எமனும் இவரும் சேர்ந்து கங்கா தீரத்தில் சமாதியிலிருக்கிற வாசுதேவனுக்கு நம்மைத் தெரியக்கடவதென்று, எமன் எண்ணினபடி அவன் இவர்களைக்கண்டு சல்லாபம்பண்ணி, திரும்ப சுக்கிரனென்கிற சரீரத்திற் பிரவேசிக்கும்படி எமன் உத்தரவுகொடுத்தபிரகாரம் பிரவேசித்து அசுரர்களுக்குக் குருவாயிருக்கிற சுக்கிராச்சாரியாருடைய கதையைக்கண்டு சந்தேகந்தெளியக்கடவாய்.

206 - வது தரங்கம்.

பிரம்மத்தியானத்தின் முடிவு பிரம்மஞானம்:—

பிரம்மத்தியானத்திற்கு முடிவு பிரம்மஞானம் உண்டாகிறதே பிரயோஜனம். [எ-தி] மரத்திற்காய்த்த மாங்காய் பழுப்பதுபோலும், கர்ப்பமானஸ்திரீ கிரமத்திற் பிரசவிப்பது போலும், குருவினாற் கண்டிக்கப்பட்ட சிஷ்யன் கிரமமாய்ப் பக்குவசித்தனாயாவதுபோலும், நதிப்பிரவாகம் சமுத்திரத்திற்போய்ச் சேருவதுபோலுமறிக. [இ-ர்] பிரம்மத்தியானம் பண்ணினாலும் ஞானம்வந்தே மோக்ஷம் வரவேண்டும். [எ-தி] மந்திரியைச் சாத்தாலும் ராஜாவின் பேட்டி மூலமாகவே தானங்கிடைப்பது போலும், மாமியார் தயவு எவ்வளவிருந்தாலும் பெண் பக்குவமாகியே போகிக்கவேண்டியது போலுமறிக. [இ-ர்] பிரம்மாப்பியாசத்தால் அகங்காரத்தை மறக்க மறக்க நிஜானந்தமே முக்கியானந்தமாகும். [எ-தி] சரீரத்திலிருக்கிற சுக்கிலமே போகம் பண்ணப்பண்ண பிந்துவாய்த்திரண்டு வெளியில் வருவதுபோலும், கட்டையைக் கடையக்கடைய தீ பிரகாசிப்பதுபோலும் அறிக [இ-ர்] எவ்வளவு மந்தனாயிருந்தாலும் நிர்க்குணத்தியானம்பண்ணப் பண்ண அபரோக்ஷஞானம் உண்டாகும். [எ-தி] யோகியானாலும் மைதுனம்பண்ணப் பண்ண சுக்கிலமோசனம் தானே யுண்டாவதுபோலும், படுக்கையிற்படுத்துக் கண்ணை மூடிக்கொண்டு இருக்க இருக்கத் தூக்கந் தானே வருவதுபோலுமறிக. ஐயா, பிரம்மத்தியானம் பண்ணப்பண்ணப் பிரம்ம ஞானமாகுமென்று சொன்னீர்களே, பிரம்மத்தியானம் கர்த்துருதந்திரமல்லவா? பிரம்ம ஞானம் வஸ்துதந்திரமல்லவா? இவ்விரண்டுகளுக்கும் ஹேது, சொருபம், காரியம், அவதி பலங்கள் வேறென்று முன்னமே தாங்கள் சொன்னீர்களே, இப்போது நேரே அதற்கு விரோதமாக இப்படிச் சொன்னகாரணம் ஏதோவென்று கேட்பாயாகில் அதற்கு நாம் உத்தரம் சொல்லுகிறேம் கேள்:- நீ நாம் சொன்ன அபிப்பிராயம் தெரியாமல் மூடத்தனமாய் சங்கிக்கிறாய்! விசாரத்தாலுண்டாகிற வஸ்துதந்திர ஞானம் உடனே அஞ்ஞானத்தைப் போக்கி ஜீவன்முக்தி சுகத்தைக் கொடுப்பதால், ஞானம் வஸ்துதந்திரமென்றும், பிரம்மத்தியானம் அர்த்தமன்றியில் இவனுடையபாவனுமாத்திரத்தால் சித்திப்பதால் கர்த்துருதந்திரமென்றும் சொல்லப்பட்டது. இப்போது அந்தந்த ஜீவர்களுடைய மனோபாவனையே தேவமனுஷதிரியக்

காதி ஜன்மங்களை அடைவதற்குக் காரணமாயிருக்குமானால், ஜீவனுக்குத் தனக்கு நிஜவடிவமில்லாததாயும், பொய்யாயும், கற்பிதமாயுமிருக்கிற நாமரூபங்களுடைய வடிவமே இவனுடைய தியானப்படி உண்டாகுமானால், பிரம்மசொரூபமானது எப்போதும் ஜீவனாலடையப்பட்டதாயும், சுபாவமாயும் நித்தியமாயும் தானாயுமிருக்கிற பிரம்மத்தை நான் பிரம்மமென்று தியானிப்பதால் பிரம்மம் ஆகுவனோ ஆகமாட்டானோவென்று கேட்கவேண்டியதில்லை. [எ-தி] செத்தபிணமே இவன் பாவனையால் எழுந்திருந்து வந்து பேசுமானால், உயிரோடிருப்பவனைத் தட்டியெழுப்பினால் எழுந்திருக்கமாட்டானா? மரத்தாற்செய்யப்பட்ட சாயங்காய்ச்சின கரும்புத்துண்டமே கடிக்கக்கடிக்க ரசம் வருமானால், நிஜக்கரும்பைக்கடித்தால் ரசம் வருவதிற் சந்தேகமில்லாதது போலும், மலையைவெட்டியே தண்ணீர் உண்டுபண்ணுவனானால் வைகையாற்றில் ஊற்றுவெட்டினவனுக்குத் தண்ணீர்கிடைப்பதில் கேட்கவேண்டியதில்லாததுபோலும், சிலையில் அடித்துவைத்திருக்கிற பெண்ணே போகத்துக்கு உபயோகப்படுவாளேயானால், உயிரோடேயிருக்கிற பெண் போகத்துக்கு உபயோகப்படுவாளாவென்று கேட்கவேண்டாததுபோலும், கண்தெரியாதவனே நினைத்த ஊர்களுக்குப் போய் வருவானேயானால் கண்தெரிந்தவனுக்குக் கேட்கவேண்டியதில்லாததுபோலும், அப்படிப் பிரம்மத்தியானம் பண்ணுகிறவன் பிரம்மமாகுவனாவென்பதிற் சந்தேகமில்லை. [இ-ர்] ஆந்மசிந்தனை அகங்காரியைக் கொல்லும். ஆத்மசிந்தனை அழிவற்ற முக்தி சுகத்தைக் கொடுப்பதானாலும் அகங்காரியைக் கொல்லும். [எ-தி] அமிர்தம் சாகாமையைக் கொடுப்பதனாலும், அசுரருடைய நாசத்திற்குக் காரணமானதுபோலும், சந்திரிகை ஆனந்தத்தைக் கொடுப்பதானாலும், திருடன் விபசாரி இவர்களைக் காண்பித்துக் கொடுத்து கஷ்டப்படுத்துவதுபோலுமறிக. [இ-ர்] அகங்காரம் நசித்தால் சகலகர்மங்களும் நசித்துப்போம். [எ-தி] அநாதியாய் ஏழையான கடன்காரன் இறந்தால் அவனுக்குக் கொடுத்திருந்த கடன்களெல்லாம் இழந்துபோகிறதுபோலும், விபசாரம் பண்ணினதைச் சொல்லிக் கொண்டுவந்த இஷ்டன் முழித்துக்கொண்டேனென்று சொன்னதும் சொந்தபுருஷனுக்கு அவன்பேரிலும் தன்ஸ்திரீபேரிலுமிருந்த துவேஷம் நீங்கினது போலுமறிக. [இ-ர்] தேகாதிகளில் நானென்கிற அகங்காரத்தைமட்டும் நாசம்பண்ணினாற்போதும். [எ-தி] கல்யாணத்தில் மாப்பிள்ளையைமட்டும் கொல்வதுபோலவறிக.

207-வது தரங்கம்

ஜீவன் ஞானத்தால் கெடும்போது, ஜகத்தும் ஈசனும் தானே கெடும்:—

ஜீவன் தத்வஞானத்தால் சாகும்போது ஜகத்தும் ஈசுவரனும் தானே சாகிறார்கள். [எ-தி] பக்ஷி சாகும்போது சிறகுகள்கூடச் சாகிறதுபோலும், வேரில் தீயைவைத்தால் மரமும் கொப்பும் பட்டுப்போகிறதுபோலும், ராஜனைக் கொன்றால், மந்திரி முதலான ஜனங்களும் யானைமுதலான படைகளும் சுவாதீனமாகிறதுபோலுமறிக. [இ-ர்] ஜீவத்துவநாசம் பண்ணினவனைக் கண்டு ஈசுவராதிகள் இவனிடத்தில் நம்முடைய அதிகாரம் செல்லாமற்போய்விட்டதே என்று பறக்கப்பறக்க விழித்து பறந்து காணாமற்போகிறார்கள்.

[எ-தி] ஒரு அரசனைக் கட்டிப்போட்டிருக்கிற சக்கிரவர்த்தியான இன்னொரு அரசன் இவனை இன்னநாளில் சித்திரவிசித்திரமான தண்டனைகள் செய்யப்போகிறேமென்று விளம்பர மூலமாய் ஐம்பத்தாறு தேசத்தரசர்களையும் வரவழைத்து வைத்திருக்கிறதை இவன் தெரிந்து தன் உபாசனமூர்த்தியான நாகராஜாவைத் தியானித்தமாத்திரத்தில், அவர் அந்தக் கொட்டடிக்குள் அவ்விரவே வந்து கடித்து அவன் பிராணனைத் தன்னுக்குள் லயம்பண்ணிக்கொண்டு போனபின், காலமே மேற்படியார்கள் அனைவரும் வந்து இவன் பிணமாய்க்கிடப்பதைக்கண்டு அவமானப்பட்டு ஓடிப்போன கதைபோலவறிக. [இ-ர்] சகலமான தெய்வங்களை வருந்தி உபாசித்தாலும் ஜீவனசம் வராது, நாமாரென்ற விசாரத்தாலேயே அது வரும். ஐயா, கருத்துருத்துவருபமான ஜீவனசம் கர்மங்களால் வராதென்றும், நாமாரென்ற விசாரத்தினல் வருமென்றும் சொன்னீர்களே, அப்படி யாருக்குக் கர்மங்களால் ஜீவனசம் வராமல், விசாரத்தால் ஜீவனசம் வந்திருக்கிறது? அதைச் சொல்ல வேண்டுமென்று கேட்பாயாகில், அதற்குத்தரம் சொல்லுகிறேம் கேள்:— மச்சதேசத்துக்கதிபதியா யிருந்த நிருபகனென்கிற ராஜாவானவன், ஞானமணியென்ற ஸ்திரீயோடே, ராஜ்ய பரிபாலனம் பண்ணிக்கொண்டு, சூரியனைப்போலே சகல பிராணிகளுக்கும் அநீதியாகிற இருட்டைப் போக்கடித்துக்கொண்டும், சந்திரனைப்போலச் சகலருடைய தாபத்தைத் தீர்த்து ஆனந்தத்தைக் கொடுத்துக்கொண்டும், மேகம்போலே ஏழை ஜனங்களுக்குக் கைம்மாறன்றியில் கனகவருஷம் வருஷித்துக்கொண்டும், குடும்பியானவன் குடும்பத்தை ரக்ஷிப்பதுபோல, சகலப் பிரஜைகளுக்கும் படிபோட்டபின் தான் புஜிக்கிறவனய்க்கொண்டும், பொய், ஆசை, கோபம், பக்ஷபாதம், பரஸ்திரீகமனம், லோபமுதலான துர்க்குணங்கள் ஒன்றுமில்லாதவனய்கொண்டும், இருந்து வரும்போது, இந்த ராஜாவும் ராஜ ஸ்திரீயும், அன்னியோன்னியமாய் ரமிப்பதில், சந்திரனும் ரோகணியும்போலும், வசிஷ்டரும் அருந்ததியும்போலும், அத்திரியும் அநுசூயையும்போலும், ராமனும் சீதையும்போலும், இந்திரனும் இந்திராணியும்போலும், பார்வதியும் பரமேசுவரனும்போலும், லக்ஷுமியும் நாராயணனும்போலும், சரஸ்வதியும் பிரம்மாவும்போலும், சாந்தையும் ரிஷியசிருங்கரும் போலும், தமயந்தியும் நளனும்போலும் அத்தியந்தம் பிரீதியோடே கூடிக்கொண்டிருக்கும் காலையில், இருவருக்கும் முமுக்ஷுத்துவமானது, தலையில் தீப்பற்றினவன் ஜலத்தைத் தேடுவதுபோலும், எட்டுநாள் பட்டினிக்காரன் சாப்பாட்டைத் தேடுவதுபோலும், இந்தச் சம்சார தாபத்திரயத்திலிருந்து எப்படிக் கரையேறப் போகிறேமென்று தபித்துக்கொண்டு, சாந்தபனரென்ற சற்குருவைச் சரணமாக அடைந்து, தங்களுடைய துக்கத்தைத் தெரிவித்து, எங்களை சம்சார சமுத்திரத்திலிருந்து கரையேற்றி வைக்க வேண்டுமென்று கேட்டவுடன், அந்தக் குருநாதனும், உங்களுக்கு இந்தச் சம்சார துக்கம் வந்ததற்குக் காரணமென்னவென்றல், அனதிகாலமாய் நீங்கள் உங்களுடைய ஆத்மாவை மறந்து அனத்மாவான தேகாதிகளை நானென்று எண்ணி, ஆத்மானத்மாக்களை ஒன்றய்ப் பார்க்கிற தாதாத்மிய அத்தியாசத்தை யடைந்து, அதனல் கர்மபந்தத்திற் கட்டுப்பட்டு, ஜனனமரண சம்சார துக்கப்பிரவாகத்தில் தபித்துக்கொண்டிருப்பதால், இப்போதாவது உங்களுடைய ஆத்மசொருபத்தை அறிந்தீர்களேயானல், உங்களுடைய அஞ்ஞானமும் அதன் காரியமான

சம்சாரபந்தமும், அதன் காரியமான ஜனனமரணதுன்பமும் நிவர்த்தியாகுமென்று அனுக்கிரகித்தபிரகாரம், இவ்விருவருங் கேட்டுக்கொண்டுவந்ததில், அந்த இருவர்களில் அவ்வரசன் ராச்சியத்திற்கு வந்ததும், இவனுக்கு எதிரியான அரசன் படையெடுத்து யுத்தத்திற்கு வந்துவிட்டதால், அதற்காக மந்திரியோடே ஆலோசனைபண்ணிப் படையெடுத்து யுத்தம்பண்ணி எதிரியைஜெயித்து அவனுடைய ராச்சியத்தையுங்கட்டினபின், இப்படியே மேல்மேலும் சகல சீமைகளையும் கட்டி ஆளவேண்டுமென்கிற இச்சையால் குருவினிடத்திற்கேட்ட ஞானத்தை சுத்தமாய் மறந்துவிட்டான். அவன் மனைவியானவள் சிரவணம் பண்ணின அர்த்தத்தை ஏகாந்தத்திலிருந்து நாமாரென்று விசாரித்து, மாயைமுதல் பஞ்சபூதம்வரை இதம்விருத்திக்கு விஷயமாயும், தனக்கு அன்னியமாயும், ஜடமாயுமிருப்பதால், இது நாமல்ல. இப்படியே பஞ்சகோசங்களுமிருப்பதால் நாமல்ல. இவ்வளவையும் அறிந்துகொண்டிருக்கிற அறிவே நாமென்று, திடமான நிச்சய ஞானத்தை அடைந்திருந்தும்; அவன் இவள் மகிமையை அறியாமல் துக்கநிவர்த்திக்காக அநேகவிதமான யாகாதிகர்மங்களைச் செய்ததிலும் நிவர்த்தியாகாமல் தபித்துக்கொண்டிருக்கும்போது, ஒரு ஒட்டகை பணத்தைச் சுமந்துவந்து ராஜாவுக்குமுன் விழுந்து இறந்ததைக்கண்ட அவ்வரசன் இந்த ஞானமணியைப் பார்த்து, இந்த தேகத்திலிருந்த ஜீவன் க்ஷணத்திற் காணுமல் இந்த தேகத்தைப் போட்டுவிட்டுப் போனதுபோல, நாமும் இந்தத்தேகத்தை எந்தவேளையிற் போட்டுவிட்டுப் போகப்போகிறோமென்று சொன்னதைக்கேட்டு, அவள் இத்தேகமிருக்கும்போதே இந்த ஜீவனை நாசம்பண்ணி பிரம்மசுகத்தை அடையவேண்டுமென்று சொன்னபடி, அவனும் தான் பிரம்மமென்று அறிந்து ஜீவன்முக்தனுன கதையை அறிக.

208-வது தரங்கம்.

சத்துவவிருத்தியும் ஆத்மாவும் சேர்ந்து, அஞ்ஞானத்தைக் கொல்லும்:

கேவல விருத்தியும், கேவல ஆத்மாவும், தனித்தனியா யிருந்தால் அஞ்ஞானத்தை நிவர்த்தி செய்யாது, விருத்தியும் ஆத்மாவும் சேர்ந்து, விருத்தி ஞானமாய் அஞ்ஞானத்தைப் போக்கும். [எ-தி] தனிமையான கம்பும் இரும்பும் மரத்தை வெட்டாமல், கம்பும் இரும்பும் சேர்ந்து கோடாரியாய் மரங்களையெல்லாம் வெட்டுவதுபோலும், விபீஷணனும் ராமனும் சேர்ந்து ராவணுதிகளைக் கொன்றதுபோலும், புருஷனும் ஸ்திரீயும் சேர்ந்து பிள்ளை பெற்று புந்நாமமென்ற நரகத்தை நிவர்த்திப்பதுபோலும், தீக்குச்சியும் மருந்துமிருந்தும் இருட்டைப் போக்காமல், அதை உரைச்சதினுல் தீயுண்டாய் இருட்டைப் போக்குவது போலும், காந்தக் கல்லும் சூரிய கிரணமும் சம்பந்தித்தால் தீயுண்டாய் எல்லாத்தையுமெரிப்பதுபோலுமறிக. [இ-து] துவிதங்கள் அநேகமாயிருக்குமென்பதற்கும், அத்துவித ஞானம் அந்தத்துவிதத்தில் சேர்ந்த அகண்டகாரவிருத்தியைப் பற்றிக்கொண்டு அஞ்ஞானத்தைப் போக்கடித்து, சரீரத்திலிருக்கிற விஷயவாசனைகளை ரவைரவையாய்ச் சாப்பிட்டு நிஸ்சேஷமாய் வாசனுக்ஷயமானபின், அந்த விருத்தியுடன்கூடின ஞானம்

சொருபஞானமாத்திரமாக மிஞ்சிப்போம். [எ-தி] பாத்திரம், எண்ணெ, திரிமுதலான அநேக பதார்த்தங்களிருந்தாலும், இருளைப்போக்காம லிருப்பதால், விளக்கேற்றினபின் தீபமானது இருட்டையும் போக்கடித்து, ரவைரவையாய் எண்ணெயையும் குடித்து, திரியையும் சாப்பிட்டு, நிஸ்சேஷமாய்த் தீர்ந்தபின் தானும் அருபாக்கினியில் அடங்குவது போலுமறிக. ஐயா, அனாத்மாவான துவிதம் காரியமானதால் அநேகமாயிருக்குமென்றும், அத்துவிதமான ஆத்மா சர்வகாரணமா யிருப்பதால் ஏகமென்றுஞ் சொன்னீர்களே, அதற்குச் சுருதி யுக்தி அனுபவமென்னவென்று கேட்பாயாகில், அதற்கு நாம் உத்தரஞ் சொல்லுகிறோம் கேள்:—சிருஷ்டிக்கு முன்னே சுவகதபேத, சுஜாதீயபேத, விஜாதீயபேதத் திரயங்களும் அற்ற சத்து, அத்விதமாத்திரமாய் ஏகமாயிருந்ததென்று சுருதி சொல்லுகிறது. யுக்தியாவது அஞ்ஞானம் ஒன்றாயும், அதன் காரியமான ஜீவேசுவர ஜகத்து அநேகமாயும், ஈசுவரனொன்றாயும் அவர்காரியமான பஞ்சகிருத்தியம் பலவாயும், மாயை ஒன்றாயும் அதன்காரியமான நாமரூபங்கள் பலவாயும், விக்ஷேபசக்தி ஒன்றாயும் அதின் காரியமான முக்குணபூதங்கள் பலவாயும், சூக்ஷுமசரீரம் ஒன்றாயும் அதின்காரியமான தொழில் பதினேழுவிதமாயும், தூலசரீரம் ஒன்றாயும் அதின்காரியமான பால்யாதி அவஸ்தைகளும் அவயவாதிகளும் அநேகமாயிருப்பதுபோலும், மண் ஒன்றாயும் அதின்காரியமான வீடுவாசல், நிலங்கரை, பானைசட்டி, குடம், குதிர்முதலான காரியங்கள் அநேகவிதமாயுமிருப்பதுபோலும், இரும்பு ஒன்றாயும் கத்திமுதலான ஆயுதங்கள் அநேகமாயிருப்பதுபோலும், செம்பொன்றாயும் பாத்திரங்கள் பலவாயுமிருப்பதுபோலும், ஜலம் ஒன்றாயும் நதி குளம் பலவாயும், அக்கினி ஒன்றாயும் யாகாதிகள் பலவாயுமிருப்பது போலும், அந்தக்கரணம் ஒன்றாயும் ராகாதிவிருத்திகள் பலவாயுமுண்டாவதுபோலும், ஜீவன் ஒன்றாயும் அவஸ்தாத்திரயங்களும் மாறிமாறி அநேகமாய் சுற்றிக்கொண்டுவருவது போலும், மனசு ஒன்றாயும் சுகதுக்கதிசைகள் மாறிமாறி அநேகமாய் வருவதுபோலும், வாக்கொன்றாயும் அதிலிருந்துண்டாகிற சத்தங்கள் நல்லதுபொல்லாததாய் அநேகமாய் உண்டாவதுபோலும், கர்த்தா ஒன்றாயும் கர்மங்கள் புண்ணியபாபமிசிரங்களான பலவிதரூபங்களாயுண்டாவதுபோலும், ராஜா ஒருவனாயும் ஜனங்கள் அநேகமாயுமுண்டாயிருப்பதுபோலுமென்பதே யுக்தி. நம்மிடத்தில் நிமிஷந்தோறும் உண்டாய் அழிகிறநினைப்பு அநேகமாயும் நாம் ஒன்றாயிருக்கிற அநுபவத்தையறிக.

209-வது தரங்கம்.

ஞானபூமிகளில் முதல்பூமி வந்தால் மற்றப்பூமிகளும் கைவரும்:—

சர்வாரம்பமாயிருக்கிற சுபேச்சை வந்துவிட்டால் ஏழாவது பூமிவரையில் கிரமமாய் வரும். [எ-தி] நல்ல பூமியிற்போட்ட கற்பகவிதையானது கிரமமாகப் பழம்வரையிலுண்டாய் சுகத்தைக் கொடுப்பதுபோலும், பெண்ணாய்ப் பிறந்தவள் கிரமத்தில் பக்குவமாகிறது போலும், சுக்கிலபக்ஷத்துச் சந்திரன் கிரமமாய்ப் பூர்ணமாவதுபோலும், கர்ப்பபிண்டமானது கிரமத்தில்பிள்ளையாய்ப் பிறப்பதுபோலும், காசிக்கு ஒரே டிக்கட்டாய் வாங்கினவன் காசி

போய்ச்சேருவதுபோலும், பரீக்ஷைகொடுத்தவன் உத்தியோகத்தில் தாக்கலானல் கிரமத்தில் ஜட்ஜிவேலைவரை ஆவதுபோலுமறிக. [இ-து] ஒன்றுமுதல் மூன்றும்பூமிக்குள்ளிருக்கும்போது, சரீரம் போனவனுக்கு மோக்ஷம்கிடையாமல் சொர்க்காதிசுகங்களை அடைந்தாலும் அதில் திருப்தியில்லாமல் மறுபடி மேல்பூமிகளில் வந்தே திருப்தியடைவன். [எ-தி] ஹைக்கோர்ட்டு ஜட்ஜிவேலைக்குப் பரீக்ஷைகொடுத்தவனுக்கு, அந்தச்சமயத்தில் வேலையாகாமல் சின்ன உத்தியோகத்தைக் கொடுத்தாலும் அதில் திருப்தியடையாமல் மேலான ஹைக்கோர்ட்டு ஜட்ஜிவேலையை அடைந்தே திருப்தியை அடைவதுபோலும், நாகரத்தினத்தைவேண்டி சித்தாதிகளைக் காத்தவனுக்கு வஜ்ஜிர வைடூரியாதிகளைக் கொடுத்தாலும் திருப்திவாராததுபோலுமறிக, [இ-து] இப்போது ஒருபுருஷனுக்கு ஞானங்கூட உண்டாகவேண்டாம், மூடசங்கதியைமட்டும் விட்டாற்போதும். [எ-தி] பாம்பு புலிகளுடைய நெருக்கமில்லாமலும், விஷங்கலந்த போஜனமும், ஸ்திரீபோகமும், தேள்கொடுக்கில் கைவைப்பதுமில்லாம லிருந்தால் சுகமாயிருப்பதுபோலவறிக. [இ-து] முதல்பூமி வந்தவன் மெள்ளமெள்ள வீடுசேர்வனேதவிர பவத்தில் வீழான். [எ-தி] ராஜகிரகத்தில் வேதபரீக்ஷைகொடுத்தவனுக்குக் கிரமத்தில் தானங்கிடைப்பதுபோலும், மலையிற்பெய்த மழை நதியில் வருவதுபோலும், கன்னியாய்ப்பிறந்தவள் கிரமத்திற் பக்குவமாகுவதுபோலுமறிக. ஐயா, அஞ்ஞானபூமிகளைக் காட்டிலும் ஞானபூமி சிரேஷ்டமென்றும், அந்த ஞானபூமிகளில் முதல்பூமி கிடைப்பதுவே வருத்தமென்றும் சொன்னீர்களே, அந்த முதல்பூமிக்கு வருகிறவனுக்கு லக்ஷணமென்னவென்று கேட்பாயாகில், அதற்குத்தரம் சொல்லுகிறோம், கேள்:— போகத்தையும் மோக்ஷத்தையும் இச்சித்திருக்கிற இருவருக்குள் போகத்தை இச்சித்தவனுக்குப் பிரவர்த்தனென்றும், மோக்ஷத்தை இச்சித்தவனுக்கு நிவர்த்தனென்றுஞ் சொல்லப்படும். மோக்ஷமென்பதைக் கண்டவனுர்? அது எங்கே இருக்கிறது? ஆகையால் நம்க்கு சம்சாரமே உள்ளதாயிருக்கிறதென்று நிச்சயித்த கர்த்தா எவனே அவன் பிரவர்த்தனென்று சொல்லப்படுவன். சஞ்சலமாயிருக்கிற சமுத்திரத்தில் அசைந்துகொண்டிருக்கிற நகக்கண்ணுக்குள் ஆமையினுடைய தலை நுழைவது அசாத்தியம்போல அநேக ஜன்மங்களுடைய முடிவில், ஒரு ஜன்மத்தில் விவேகியாய்ப் பிறந்தவனுக்கு இந்தச்சம்சாரம் அவ்வியவஸ்தையாகவும் அசாரமாயுமிருக்கிறது. இதனுற் செய்யப்படுகிற கர்மங்களும் பழையதுகளாகவே யிருக்கிறதினுல் நமக்கென்ன பிரயோஜனம்? இந்தக் கர்மங்களை விட்டு எப்போது சுகமாயிருக்கப் போகிறேனென்று, உள்ளே நிச்சயித்தவன் நிவர்த்தனெனப்படுவன். இந்த விஷயங்களிலிருக்கிற ஆசைகள் நிராசையாய்ப்போய் இந்த சம்சாரசாகரத்தை எப்படித் தாண்டுவேனென்றும், இப்படிப்பட்ட விவேகத்தை உடையவனுய்க்கொண்டு தினந்தோறும் வயலில் வந்து விழுந்துகிடக்கிற மண்மேட்டை மண்வெட்டியால் தினந்தோறும் வெட்டிவெட்டிக் கரைப்பதுபோல அனுத்மவாசனைகளை விவேகத்தாற் கரைத்துக்கொண்டும், உதாரமான சற்கிரியைகளில் சந்தோஷித்துக்கொண்டும், நிகிருஷ்டமான சிற்குசந்தன வனிதாதி விஷயங்களில் அருசிப்பட்டுக்கொண்டும், பிறருடைய குற்றமான தோஷங்களை பகிரங்கப்படுத்தாமலும், அன்னியர்களுக்கு மனஸ்

தாபம்வரும்படியான வார்த்தைகளைச் சொல்லாமல் மிருதுவான வார்த்தைகளைச் சொல்லிக்கொண்டு, பாபமற்றவனுய் போகாபேக்ஷையன்றியில், சாதுக்களிடத்திற் சிநேகத்தோடேயும், மிகுந்த விஸ்வாசத்தோடேயும், மனேக்கியமாயும் தேசகாலங்களுக்கு உசிதமாயுமிருக்கிற வசனத்தோடேயும், மனே வாக்கு காயங்களால் சாதுக்களை சேவித்துக்கொண்டும்; வேதாந்தசாஸ்திரம் எங்கேயிருக்கிறதென்று விசாரித்து வாங்கிவைத்துக்கொண்டும், சற்குரு எங்கே யிருக்கிருரென்று தேடிக்கொண்டும், மூடசகவாசத்தைப் பாம்புக்கூட்டம்போலும், தீப்போலுமெண்ணி தள்ளிப்போட்டு, சதாமோக்ஷ இச்சையோடே கூடிக்கொண்டிருப்பவன் முதல்பூமி அடைந்தவன். மற்றக்குணமுள்ளவன் ஆரியனென்று சொல்லப்படுவன். ஆகையால் நீ இதை அறியத்தக்கது.

210-வது தரங்கம்.

ஏகாந்தஸ்தலமே ஞானமுண்டாவதற்கு முக்கியகாரணம்:—

பிரம்மானந்தத்தை அனுபவிப்பதற்கு ஏகாந்தஸ்தலம் வேண்டுமென்று சொல்லியிருக்கிற சுருதிகளுக்கு யுக்திகள்:—ஸ்திரீசுகம், சுழுப்திசுகம், வெகுபோஜனம், மந்திராலோசனை முதலானவைகளுக்கு ஏகாந்தம் வேண்டுவதுபோலவறிக. [இ-து] முமுக்ஷுவுக்கு ஏகாந்தம், நிச்சப்தமுதலானது சாதகம். [எ-தி] சுழுப்திசுகத்தை அடைவதற்கு படுக்கைமுதலானதும் கொஞ்சம் சாதகமாயிருப்பதுபோலும், போஜனஞ் செய்வதற்கு இடம், கலம், கை சுத்தமாயிருந்தால் சோறு ஏறுவதற்குச் சாதனமாவதுபோலும், ஸ்திரீ புருஷர்கள் சேருவதற்கு ஏகாந்தமுதலானது சாதகமாவதுபோலுமறிக. [இ-து] பிரம்ம விசாரணைசெய்யவும், சமாதிபண்ணவும், சுகஞ்செனிக்கவும் ஏகாந்தஸ்தலமே காரணம். [எ-தி] தம்பதிகளுக்கு அந்தரங்கமாய்ப் பேசிக்கொள்ளவும், சம்போகஞ்செய்யவும். சிற்றின்பஞ்செனிக்கவும் ஏகாந்தமே காரணமாக இருப்பதுபோலவறிக. ஐயா, ஏகாந்தஸ்தலமே முக்கியமென்றும், ஞானத்திற்குச் சாதனமென்றும் சொன்னீரகளே, அப்படி ஏகாந்தஸ்தலம் லபித்தபேர்களுக்கெல்லாம் முக்திவருமென்றுல், பெருச்சாளி மண்ணுக்குள்ளும், பாம்பு புத்துக்குள்ளும், சிங்கம் குகைக்குள்ளும், புலி புதருக்குள்ளும், வேடர்கள் காட்டுக்குள்ளும், மூலையில் அறுத்துப்போனவள் மூலைவீட்டுக்குள்ளும் இருப்பதால் அவர்களுக்கெல்லாம் மோக்ஷம் வரவேண்டுமேயென்று கேட்பாயாகில், அதற்குத்தரம் சொல்லுகிறேம் கேள்:— அடே மூடா! நீ கிருக்கனுக்குச் சமானமாய் என்ன உளறினுய்? நாம் ஏகாந்தஸ்தலம் வேண்டுமென்று சொன்னது குருசன்னிதியிலிருந்து சாதனசதுஷ்டயத்துடனும், சாதுக்களுடனும் ஷட்விதலிங்கத்தால் சிரவணம்பண்ணினபின், சந்தேக விபரீதங்கள் நிவர்த்தியாகிறதற்காக ஏகாந்தஸ்தலத்திலிருந்து மனன நிதித்யாசனங்களைச் செய்து அதனுல் பிரதிபந்தங்களை நிவர்த்திசெய்து, ஆத்மசாக்ஷாத்காரத்தை அடைய ஏகாந்தஸ்தலம் சாதகமாயிருக்குமென்று சொன்னதை அறியாமல் நீ சங்கித்தது எப்படியிருக்கிறதென்றுல், பக்குவமான பெண்ணுக்கும் எவ்வனமான புருஷனுக்கும் ஏகாந்தஸ்தலம் சுகத்தைக்கொடுக்குமென்று சொன்னதற்கு, அஞ்சுவயதுப் பெண்ணையும் பிள்ளையையும்

சேர்த்து ஒரு அறையில் அடைத்துவைத்து சுகமாயிருக்கட்டுமென்று நினைத்ததில் அக் குழந்தைகளிரண்டும் அலறி முட்டி மோதி அழுதுகொண்டு வெளியில்வந்தது என்ன காரணமென்று கேட்பதுபோலும், மிருஷ்டான்னபோஜனம் மிகுந்தபசியுள்ளவனுக்கு ஏகாந் தஸ்தலத்திற் பண்ணிவைத்தால் மிகுந்த திருப்தியை அடைவனென்று சொன்னதற்கு, தீர்க்கவியாதியால் அன்னத்துவேஷம் வந்திருக்கிறவனுக்கு ஏகாந்தத்தில் மிருஷ்டான் னத்தைக் கொண்டுபோய்க் கொடுத்தேன் அவன் ஒருபருக்கைக்கூடத் தின்கவில்லேயே யென்று சொல்வதுபோலும்; வேலைசெய்து அலுத்துவந்தவனுக்கு நித்திரைபண்ணுவதற் குச் சாதனமாக மெத்தை திண்டு தலையணைகளைப்போட்டால், நன்ருய்ச் சுஷுப்தியானந் தத்தை அடைவனென்று சொன்னதற்கு, ஜ்வரம் முதலானதால் தபித்துக்கொண்டிருக் கிறவனுக்கு அஞ்சாறு திண்டு தலையணைகளைக் கொண்டுபோய்ப்போட்டும் சுஷுப்தியா னந்தத்தை அடையவில்லையேயென்று கேட்பதுபோலும்; நல்ல புஸ்தகங்களிருந்தால் வியுத்பத்தியுள்ளவன் வாசித்து அர்த்தஞ்சொல்லுவனென்று சொன்னல், அக்ஷரஞான மில்லாத அம்மாபட்டிக் குசப்பையனிடத்திலிந்தக் கிரந்தத்தைக் கொடுத்தேன், வாசிக்க வில்லையே என்று சொல்லுவதுபோலும்; இந்த ரோட்டில் இந்த சோட்டைப் போட்டுக் கொண்டு அதிகவேகமாய் நடப்பனென்று சொன்னதைக்கேட்டு, அருணனுக்குச் சமானனு யிருக்கிற பங்குவினிடத்தில் இந்த சோட்டைக் கொடுத்தேன், நடக்கவில்லையேயென்று சொல்லுவதுபோலும்; சித்தகுளிகையைச் சாப்பிட்டவன் சாகானென்று சொன்ன சொல்லைக் கேட்டுச் செத்தவன்வாயில் சித்தகுளிகையைப் போட்டேன், அவன் சாகாமல் எழுந்தி ருக்கவில்லையேயென்று கேட்பதுபோலும், நாகரத்தினத்தை மன்னவர்கள் மிகுந்தபிரியத் தோடே மதிப்பார்களென்று சொன்னதைக்கேட்டு, மடையனிடத்தில் மகத்தான ரத்னத் தைக்கொடுத்தேன், அவன் அதை மதிக்கவில்லையேயென்று சொல்லுவதுபோல, நீயும் விவேகிக்கே ஏகாந்தம் முக்கியமென்று சொன்னதை அறியாமற்போனுய்.

211-வது தரங்கம்.

பிரம்மாகார விருத்தியின் மகிமை:—

பிராரத்தகர்மத்தைக்கூட பிரம்மாகாரவிருத்தியால் தடுக்கலாம். [எ-தி] வாரண்டு வந்ததையும், கள்ளருடைய பயத்தையும், ராஜகிருபையால் நிவர்த்தித்துக்கொள்வது போலும்; தசரதர் விவாஹ கங்கணத்தால் பரசுராமருடைய பயத்தைப் பரிகரித்துக் கொண்டதுபோலும், சித்தகுளிகையால் பாம்பின்விஷத்தை நிவர்த்தித்துக்கொள்வதுபோலு மறிக. பிரம்மாகாரவிருத்தி மனதைக்கொல்லும். நாம் மனதை ஜெயிக்க எத்தனஞ்செய்ய வேண்டியதில்லை, பிரம்மம் நாமென்று மறவாமலிருந்தால் மனசு தானே காணுமற்போய் விடும். [எ-தி] வீட்டில்வந்த துஷ்டனிடத்தில் பேசாமல் தன்வேலையைப் பார்த்துக்கொண் டிருந்தால் அவன் தானே ஓடிப்போகிறதுபோலும், வெளியிற்போகாமல் வீட்டிற்குள்ளி ருந்தால் நிழல் காணுமற்போவதுபோலுமறிக. [இ-து] முதலில் விருத்திகளுக்குத் தான் சாக்ஷியென்றறிந்து பிறகு அதையும் லயம்பண்ணவேண்டும். [எ-தி] தேங்காய்முடியைத்

துருவியெடுத்தபின் கொட்டாங்கச்சியைத் தீயிற்போடுவதுபோலும், துப்பனேக்கொண்டு பரராச்சியத்தைக் கட்டினபின் அவனையும் வெட்டிப்போடுவதுபோலுமறிக. ஐயா, பிரம்மா காரவிருத்தியால் பிராரத்தகர்மத்தைக்கூட ஜெயிக்கலாமென்று சொன்னீர்களே, பஞ்ச தசியில் திருப்திதீபிகையில், பிராரத்தகர்மம் நாசமாகாவிடில், ஆயிரம் பிரம்மத்தியானம் பண்ணினுலும் பிராரத்துவவிவகாரம் நசியாமல் வெளியிலிழுத்துவிடும். அப்படிப் பிராரர்த்த கர்மத்தைத் தன் புருஷப்பிரயத்தனமாகிற சாமர்த்தியத்தால் வெல்லக்கூடுமானுல், கிருதயுகத்தில் நளமகாராஜாவும், திரேதாயுகத்தில் ராமச்சந்திரமூர்த்திமுதலானவர்களும், துவாபரயுகத்தில் தர்மபுத்திரர்முதலான பஞ்சபாண்டவர்களும் துக்கப்படுவதற்குக் காரண மில்லையென்றும், இந்தப் பிராரத்தகர்மத்தை ஜெகதீசுவரனுலுமறிக்கக்கூடாதென்றும், ஞானமுண்டாவதற்கு முன்னமே ஈசுவரனுல் நிர்மிக்கப்பட்டிருக்கிற தென்றும், இப்படி யெல்லாம் சொல்லியிருக்கும்போது, தாங்கள் இவிடத்தில் பிரம்மாகாரவிருத்தியால் பிரா ரத்தகர்மத்தைக்கூட மறிக்கலாமென்று எப்படிச் சொன்னீர்களென்று கேட்பாயாகில், அதற்குத்தரஞ் சொல்லுகிறோம் கேள்:— பிராரத்தகர்மமானது பிரபலமென்றும், துர்பல மென்றும் இரண்டுவிதமாயிருக்கும். அது எப்படிப்போல வென்ருல், ஓரிடத்தில் நதியி னுடைய ஜலத்தை அணைபோட்டுக் கட்டிப்போடலாமென்றும், மற்ருேரிடத்தில் நதியின் ஜலப்பிரவாகமானது அணைகளையெல்லாம் அடித்து உடைத்துபோடுமென்றும் சொல்லி யிருப்பதுபோலும், பிராரத்தகர்மம் சுலபமாயிருந்தால் பிரம்மதியானமாகிற அணை அதை தடுத்துப்போடுமென்றும், பிரம்மத்தியானமாகிற அணை சொற்பமாயிருக்கும் பக்ஷத்தில் பிராரத்தகர்மமாகிற பிரவாகம் பிரபலமாயிருக்குமானுல், அந்தப் பிரம்மத்தியானத்தைத் தள்ளி, பிராரத்தகர்மவிவகாரம் வாசனுவசமாய் இழுத்துப்போய்விடும். மருந்து பிரபல மானுல் வியாதிகளையெல்லாம் நிவர்த்திக்குமென்றும், வியாதி பிரபலமாயிருக்கும்பக்ஷத் தில் எப்படிப்பட்ட மருந்தையும் லக்ஷியம்பண்ணும லிருப்பதுபோலும்; புருஷன் தீரனு யிருந்தால் பெண்டாட்டியை அடக்குவதுபோலும், அதீரனுனல் அதிகப்பிரசங்கியாயுள்ள அவளை அடக்கமுடியாததுபோலும்; புருஷன் சூரனுயிருந்தால் எப்பேர்ப்பட்ட குதிரையையும் அடக்கி ஏறி சவாரிபண்ணுவதுபோலும், இவன் அசூரனுயிருந்தால் இவனைக் கிழேதள்ளி விட்டு அது ஓடிப்போவதுபோல வென்று அறிந்து நீ சங்கித்த சங்கையை நிவர்த்தி பண்ணிக்கொள்ளக்கடவாய்.

212-வது தரங்கம்.

பிரம்மாப்பியாசம் வீணுய்ப்போகாது:—

பிரம்மவிசாரஞ் செய்தவனுக்கு, இப்போது ஞானம் வராதபோனுலும் புண்ணியத் திற்கும் சத்வாசனைக்கும் குறைவில்லை. [எ-தி] மகாமேருவுக்குப் போனவனுக்கு ரத்னக் கொடுமுடி அகப்படாதபோனுலும் தங்கம் கிடைப்பதற்கும் தரித்திரந் தீருவதற்கும் குறைவில்லாததுபோலும், ரசவாதஞ்செய்கிறவனுக்குத் தங்கம் சித்தியாதபோனுலும் வைத்தியத்தில் சிறந்தவனுவதுபோலும், தரிசுநிலம் பயிர்செய்தவனுக்கு அவ்வருஷத்தில்

நெல் விளையாவிட்டாலும் உரமாவதில் மோசமில்லாததுபோலவறிக. [இ-து] வேதாந்த சாஸ்திரம் படித்தவனுக்கு ஞானம்வராதபோனாலும் புண்ணியலோகமுண்டு. [எ-தி] இங்கிலீஷ் படித்தவனுக்குப் பரீக்ஷைதேறி உத்தியோகமாகாத போனாலும், பிள்ளைகளுக்குப் படிப்பிக்கிற பிரயோஜனமாவதுபோலும்; மற்றக் கர்மம் பக்தி யோகங்களில் குற்றம்வந்தால் குடிகேடாய்ப்போய்விடும். [எ-தி] புலியோடே சண்டைக்குப் போனவனுக்கு கொஞ்சம் தவறினால் ஆளுக்கே மோசம்வருவதுபோலுமறிக. [இ-து] எப்போதும் குருகடாக்ஷத்துடனும், ஒழுங்காயும் பிரம்மாப்பியாசம் பண்ணிக்கொண்டு வருகிறவனுக்கு முக்தி சித்தமாய்வரும். [எ-தி] ரோட்டோடே காசிக்கு நிற்காமலும், வழிதப்பாமலும் நடக்கிறவனுக்கு கங்காஸ்நானஞ் சித்திப்பதுபோலவறிக. ஐயா, பிரம்மாப்பியாசம் வீணாய்ப்போகாதென்று சொன்னீர்களே, அந்தப் பிரம்மாப்பியாசத்தை எதுவரையில் செய்துகொண்டு வரவேண்டுமென்றால், சோறுசாப்பிடுகிறவன் எவ்வளவு சாதஞ்சாப்பிடுகிறதென்றால் வயிறு நிறையும் வரையிற் சாப்பிடவேண்டியதுபோலும், மருந்து சாப்பிடுகிறவன் எத்தனை நாள் சாப்பிடவேண்டுமென்றால் வியாதி நிஸ்சேஷமாய்த் தீரும்வரை மருந்து சாப்பிடவேண்டியதுபோலும், வழியில் நடந்துபோகிறவன் எவ்வளவு தூரம் நடக்கிறதென்றால், தன் வீடுபோய்ச் சேரும்வரையில் நடந்துபோக வேண்டியதுபோலும், சூரன் எதுவரையில் யுத்தஞ் செய்யவேண்டுமென்றால், சத்துருக்களெல்லாஞ் சாகும்வரையில் யுத்தஞ் செய்ய வேண்டுவதுபோலும், அமிர்தமுண்டாகும்வரை தேவ அசுரர்கள் பாற்கடலைக் கடைந்தது போலும், தண்ணீர் காணும்வரை கிணறு வெட்டுவதுபோலும், நாம் கொடுத்த பணத்தைக் கடன்காரன் கொடுக்கும்வரையில், அவனைக் கேட்டுக்கொண்டு வருவதுபோலும், சுக்கில மோசனமாகும்வரை போகஞ் செய்வதுபோலும், உபாசகன் தான் உபாசிக்கிற மூர்த்தி பிரசன்னமாகும்வரை உபாசித்து வருவதுபோலும், உத்தியோகம் வேண்டினவன் கச்சேரியிற் போய், கலெக்டரிடத்தில் வேலையாகும்வரை காத்திருப்பதுபோலும், அபரோக்ஷஞானம் வரும்வரை பிரம்மாப்பியாசத்தை அடிக்கடி செய்து வரவேண்டியதென்றறிக. ஐயா, அப்படி மரணபரியந்தம் பிரம்மாப்பியாசம்பண்ணி வந்ததிலும் அபரோக்ஷஞானமுண்டாகாமற் போனால் என்ன செய்கிறதென்று கேட்பாயாகில், இந்தப் பிரம்மாப்பியாசம் வீணாய்ப் போகாமல் ஜென்மாந்திரத்தில் பிரயாசப்பட்டு, அப்பியாசம் பண்ணாமலே ஞானமுண்டாகும், அதற்குச் சாக்ஷியாரென்று கேட்பாயாகில், உபநிஷத்தில் வாமதேவரென்ற ரிஷியானவர், கர்ப்பத்திலிருந்தே ஆத்மஞானத்தை யடைந்து, சகலமான ரிஷிகளுக்கும், ஞானோபதேசஞ் செய்தாரென்று சொல்லியிருப்பதாலும், இப்போது நம்முடைய அனுபவத்திலும், அநேக கோடி ஜீவர்களுக்குள்ளே நமக்குமட்டும், சற்குருவும், சற்சாஸ்திர சிரவணமும், சாது சங்கமும், அத்துவித வாசனையுமுண்டாயிருப்பதே சாக்ஷி.

213-வது தரங்கம்.

வாசனாக்ஷயாதி, மூன்றுக்குள் முக்கியா முக்கியத்தைச் சொல்லுகிறார்:—

வாசனாக்ஷயம், மனோநாசம், வந்தாலும் அஞ்ஞானம் போகாமற்போனால் திரும்ப

ஜன்மம் வரும். [எ-தி] மரம் அடிவரையில் வெட்டினாலும் வேர்மாத்திரமிருந்தால் திரும்பத் தழைப்பதுபோலவறிக. [இ-து] வாசனாக்ஷயம், மனோநாசம், தத்துவஞானம் மூன்றையுஞ் சேர்த்து ஒன்றாய் ஒரேகாலத்திற் பழகினால்தான் அஞ்ஞானமெடுபடும். [எ-தி] கிணத்திற்குள் கிடக்கிற பெரிய கல்லை, மூன்று கயிற்றைக் கட்டி, மூன்று ஆட்களும் ஒருமித்து இழுத்துக் கரையேற்றுவதுபோலும். திருவனந்தபுரத்தில் மூன்று கதவையும் ஒரேகாலத்தில் திறந்தால்தான் பத்மநாபன் தெரிசனம் பூர்ணமாய்க் கிடைப்பதுபோலுமறிக. ஐயா, வாசனாக்ஷயம் மனோநாசம் தத்துவஞானம் மூன்றையுஞ் சேர்த்துப் பழகினால்தான் ஜீவன்முக்தி வருமென்று சொன்னீர்களே, அவைகளின் சொரூபம் இன்னவிதமென்றும், அவைகளை நிவர்த்திக்கிற அப்பியாசம் இன்னவிதமாய்ச் செய்கிறதென்பதையும், சொல்ல வேண்டுமென்று கேட்ட சீடனுக்குக் குரு சொல்லுகிறார்:— வாராய் குழந்தாய்! திடபாவனையினாலே பூர்வாபர விசாரமன்றியில், எதிர்ப்பட்ட வஸ்துக்களிற் காமக்குரோதாதி விருத்திகளுண்டாவதற்குக் காரணமாயும், சூக்ஷ்மமாயுமிருக்கிற சித்தகதசம்ஸ்காரமே வாசனையென்று சொல்லப்படும். இந்த அசுத்த வாசனை நிவர்த்தியாவதற்கு, மைத்திரி, கருணை, முதிதை, உபேக்ஷையென்கிற சுத்த வாசனையுடைய பழக்கத்தால் நிவர்த்தியாக வேண்டும். மைத்திரியாவது:— தனக்கு அன்னியர்களாய்த் தோற்றுகிற ஜீவர்கள், அனுபவிக்கிற விஷய சுகத்தைக் கண்டு, நமக்கு அனுபவிக்கவல்லவோ இந்த சுகம் கிட்டவேண்டுமென்று வருகிற ராகத்தை, நான்தானே அங்கங்கே அந்தந்த சுகத்தை அனுபவிக்கிறேன். நமக்குக் கண்டமான ஒரு விஷயத்தைமட்டும் அனுபவிக்க இச்சித்தோமேயானால், மற்றொரு சுகம் அனுபவித்ததாக ஆகமாட்டாது. ஆகையால் அகண்டமாய் நாமிருப்பதால், சகலர்கள் அனுபவிக்கிற சுகமும் தன்சுகமென்று, பார்ப்பது மைத்திரியெனப்படும். கருணையாவது:— நமக்கு துக்கத்தையுண்டுபண்ணுகிற பிராணிகளை இம்சிக்க வேண்டுமென்று வருகிற துவேஷத்தை, நாம் பூரணமானதால் அவர்கள் படுகிற துக்கமும் நமக்கேயென்று அறிவது கருணையெனப்படும். முதிதையாவது:— இந்த ஜகத்து இந்திரஜாலம்போல, மாயாமயமாயும், இராப்பகல்போல அதனதன் சுபாவமாயும், தோற்றுகிறதென்ற சந்தோஷப் பார்வையே முதிதையெனப்படும். உபேக்ஷையாவது:— உலகத்திலுள்ள குணதோஷங்களை சித்திரம்போல, அழுத்தமாய்ப் பாராமலிருப்பதே உபேக்ஷையாம், இனி மனசாவது:— ராகத்துவேஷ விருத்திரூபமாய் இந்திரியங்களோடே சேர்ந்து விஷயத்திற் பாய்கிறது எதுவோ, அதுவே மனமெனப்படும். விஷயத்திலிருக்கிற தோஷ திருஷ்டியால், இந்திரிய நிக்ரக பூர்வமாக, பிரம்மாகாரவிருத்திப் பிரவாகத்தினுடைய பழக்கமே மனோநாசத்துக்குக் காரணமாம். அஞ்ஞானமாவது:— நான் பிரம்மமென்கிறதை மறந்து, தேகத்திரயத்தையும் நானென்று எண்ணி, நான் கர்த்தா, இந்த ஜகத்துச் சத்தியமென்று நிச்சயம் பண்ணுவதற்கு மூலமெதுவோ, அதுவே அஞ்ஞானமெனப்படும். இதை, நாமார், இந்த ஜகத்து எப்படியுண்டாச்சுதென்று விசாரித்து, நான் பிரம்மம், ஜெகத்துப் பொய்யென்று பழகுவதே தத்துவஞான முண்டாவதற்கு ஹேது.

214-வது தரங்கம்.

அஞ்ஞானத்தை ஞானமே கெடுக்கும்:—

ஆத்மாவை மறைத்த அஞ்ஞானத்தை, ஞானத்தாற் கொன்று ஆத்மாவைச் சுத்தம்பண்ண வேண்டுமே தவிர, மற்றென்றினுலுங் கூடாது. [எ-தி] தங்கத்தை மூடியிருக்கிற சேற்றை, தீயிற் புடம் போடுவதுபோலும், ரத்தினத்தை மறைத்த துருவை, சாணையிற் பிடித்துப் போக்குவதுபோலுமறிக. [இ-து] அஞ்ஞானத்தை ஞானத்தால் தீர்க்காமல், மற்றக் கர்மம், யோகமுதலானதைச் செய்து தீர்க்க எத்தனிக்கிறவன், எதுபோலவென்றால்,— சிற்றெறும்பு கடித்தால் கையால் தேய்த்துவிட்டுப் போகாமல், கட்டையெறும்பு, தேள், நட்டுவாக்காலி, பாம்பு மூதலானதை மேல்மேலும் கடிக்கவிட்டதனுல், துக்கம் மேல்மேலும் விருத்தியாவதுபோலவறிக. [இ-து] அஞ்ஞானத்தைக் கண்டமாத்திரத்தில் ஞானங் கொன்றுபோடும். [எ-தி] பாம்பைக் கண்டமாத்திரத்தில் கருடன் கொல்லுவதுபோலும், சிங்கத்தைக் கண்டமாத்திரத்தில் யானை சாவதுபோலுமறிக. [இ-து] எப்போதும் எல்லாரிடத்திலும் ஞானமிருந்தாலும், ஆத்மாபிமுகமாய் அந்தக் கரணத்தைத் திருப்பினுல்தான், விளங்குவனேயல்லாமல், மற்றப்படி அஞ்ஞானுந்தகாரத்திலிருந்து அவதிப்பட்டுக்கொண்டிருப்பன். [எ-தி] சிப்பாயின் கையில் எப்போதுங் கண்ணுடி தீபமிருந்தாலும், அதைத் திருப்பி வைத்தால்தான், தானும் விளங்கிக்கொண்டு மற்ற இருட்டு முதலானதைப் போக்கடித்து, திருடரையுங் காண்பித்துச் சுகம் கொடுக்குமேயல்லாமல், மற்றப்படி சுகமுண்டாகாததுபோலவறிக. ஐயா, அஞ்ஞானத்தைக் கர்மங்களாலும், ஈசுவர உபாசனைகளாலும், அஷ்டாங்க யோகங்களினுலும் போக்கடிக்கக்கூடாதென்றும், ஞானத்தினுலேயே போக்கடிக்க வேண்டுமென்றுஞ் சொன்னீர்களே, அதற்குச் சுருதி யுக்தி யனுபவமென்னவென்று கேட்பாயாகில், அதற்கு நாம் உத்தரம் சொல்லுகிறோம் கேள். சுருதியாவது—அஞ்ஞானமாகிற நல்லபாம்பினுடைய, கடியினுலுண்டான சம்சாரமாகிற விஷம், பிரம்மஞானமாகிற அவுஷதத்தாலேயே நிவர்த்தியாகுமே தவிர, மற்ற சாஸ்திரப் பாடத்தாலும், யக்ஞாதி கர்மத்தாலும், ஈசுவராதி உபாசனையினுலும், யோகத்தினுலும், சாங்கியத்தினுலும், அஞ்ஞானம் நிவர்த்தியாகாதென்று சொல்லுவதேயாம். யுக்தியாவது—அபத்தியத்தினுல் வந்திருக்கிற வியாதியை, அவுஷதத்தாற் போக்கவேண்டுமே தவிர, அபத்தியத்தினுலேயே அது போகாததுபோலும்; இருட்டினுல் வந்த பயத்தை வெளிச்சத்தினுற் போக்க வேண்டுமேயல்லாமல், ஆனைத்தோல், எருமைமாட்டுத் தோல், சமையல்காரன் வஸ்திரங்களால் அதைப் போக்க முடியாததுபோலும்; கஞ்சாவைச் சாப்பிட்டு உளறுகிறவனுக்கு எலுமிச்சம்பழம், மோர்முதலானதால் நிவர்த்திக்க வேண்டுமேயல்லாமல், கள்ளும் சாராயத்தையும் சாப்பிட்டதால் அதிக மயக்கமாவதுபோலும், என்பதே யுக்தியாம். இப்போது நாம் படுத்து நம்மை மறந்து நித்திரைபண்ணுகிற சொப்பனுவஸ்தையானது, நாம் விழித்தால் போகுமேயல்லாமல், வேறே எவ்விதத்தாலும் போகாமலிருக்கிற அனுபவத்தை அறிந்துகொள்க.

215-வது தரங்கம்

பிரம்மஞானம் சுயபாஷையில் அடைவது சுலபம்:—

அவனவன் பாஷையில் பிரம்மஞானமடைவது சுலபம். [எ-தி] அவனவன் ஸ்திரீயினிடத்தில் அவனவன் சுலபமாய் சுகிப்பதுபோலும், அவனவன் கையால் அரிக்கிற இடம் பார்த்துச் சொரிந்துகொள்வது சுலபமாவதுபோலுமறிக. ஐயா, பிரம்மஞானம், அவரவர்கள் சுயபாஷையிலடைவது சுலபமென்றும், மற்ற அன்னிய பாஷையில் அப்பியாசித்து ஞானத்தைப் பெறுவது பிரயாசமென்றுஞ் சொன்னீர்களே, அப்படி யாருக்கு சுயபாஷையில் ஞானம் சுலபமாய் வந்திருக்கிறது? அன்னிய பாஷையிற் போய் ஞானம் வாராமல், பிரயாச மாத்திரம் அடைந்திருப்பதையும் எனக்கு அறிவிக்க வேண்டுமென்று கேட்பாயாகில், அதற்குத்தரம் சொல்லுகிறேம் கேள்:- தர்மவியாதனென்கிற வேடனுக்கு, துங்கனென்றும் வீரியனென்றும் இரண்டு புத்திரர்களுண்டானதில், அவர்களிருவரும் யவ்வனத்தையடைந்த காலத்தில், பூர்வபுண்ணிய வசத்தால், சம்சாரத்தில் விரக்தியுண்டாய், தீவிர முமுக்ஷுவத்தோடே கூடிக்கொண்டு, அவர்களிருவரும் தங்கள் பிதாவாயும், மகா ஞானியாயுமிருக்கிற தர்மவியாதரிடத்தில் வந்து, நமஸ்காரம் பண்ணி, எங்களுக்கு இந்த சம்சார துக்கத்தைப் போக்கடித்து, அழிவற்ற ஆனந்தத்தை யடையும்படி அனுக்கிரகிக்க வேண்டுமென்று கேட்டவுடன், அவரும் அந்த வேடபாஷையிலேயே உபதேசிக்க ஆரம்பிக்கும்போது. வீரியனென்பவன் "இந்தப் பாஷையானது, ஒருவிதமான சூத்திரப் பிரமாணங்களில் ஒன்றிலாவது சேர்ந்ததாயிருக்கவில்லையே, இந்தப் பாஷையில் சிரவணம் பண்ணினல் என்னமாய் ஞானம் வரும்?" என்று கேட்டவுடன், அவர் புத்திரனுடைய அபிப்பிராயமானது இந்தப்பாஷையில் நம்பிக்கையில்லையென்று தெரிந்துகொண்டு, "அடே குழந்தாய்! எனக்கு இந்தப் பாஷை தவிர வேறொரு பாஷையும் தெரியாததால், நீ புறப்பட்டுப் பெரியவர்களிடத்திற் போய், அவர்களுடைய பாஷைமூலமாய் ஞானத்தை யடையக்கடவாய் என்று சொன்னதை உண்மையென்று நினைத்து, அந்த வீரியனும் வெளியேறிப் போனபின், அவர் துங்கனைப்பார்த்து, நீயும் உன் தம்பியோடேகூட நல்ல பாஷையிற் படித்து ஞானத்தை யடையப் போகவில்லையா?" என்று கேட்டதற்கு அவன் "ஐயா என்னைப் பைத்தியக்காரனென்று நினைத்தா இப்படிச் சொல்லுகிறீர்கள்? எந்தப் பாஷையிலாவது பஞ்சவிஷயங்களைச் சொல்லி அனுபவிப்பதால், சுகபேதமில்லாமலிருப்பது அனுபவமாய்க் கண்டிருக்கும்போது, ஞானமும் அப்படி நம்முடைய சுயபாஷையிலேயே பெறக்கூடும்" என்று சொன்னதைக் கேட்ட அவரும் தன் சுயபாஷையிலேயே அஞ்ஞானத்தினுடைய சாத்வீத ராஜச் தாமசங்களான மூன்று குணங்களாலேயே ஈசுவரனும், ஜீவர்களும், ஜகத்தும் கற்பனையாயிருக்கிறதென்றும், நீ இந்தக் கற்பனைகளல்ல, இந்த மூன்று குணங்களும் இந்தக் குணங்களால் கற்பிக்கப்பட்டிருக்கிற மூன்று பதார்த்தங்களும் சுத்தப் பொய், இவைகளுக்கெல்லாம் நீயே சாக்ஷியென்றும், உன்னை நீ மறந்ததால் இவைகளெல்லாஞ் சொப்பனம்போலே கற்பிதமென்றும், சொன்னதைக் கேட்ட துங்கனும், கைநெல்லிக் கனிபோல

அபரோக்ஷ ஞானத்தை யடைந்து ஜீவன் முக்தனுயிருந்தான். வீரியன் தேசதேசமாய்ப் போய், அநேக பாஷைகளைக் கற்றதிலும் ஆத்மஞானம் வாராமல் அலைந்து திரிந்து, மறுபடி தன் பிதாவிடத்தில் வந்து, தன் சுயபாஷையிலேயே ஞானத்தை யடைந்ததைக் கண்டுகொண்டு, நீயும் சுயபாஷையிலேயே ஞானத்தையடைந்து தீரமாயிருக்கக்கடவாய்.

216-வது தரங்கம்.

ஞானம் பிராம்மணுதி இன்ன ஜாதிக்குத்தான் வருமென்ற நியமமில்லை:—

பிராம்மணுய்ப் பிறந்து சன்யாசம் பண்ணினவனுக்குத்தான் ஞானம் வரும்; மற்றவர்களுக்கு வாராதென்பது நியமமில்லை. அஃதெப்படியென்றுல், ஒரு சத்திரத்தில் சன்யாசி முதல் சண்டாளன்வரை படுத்து நித்திரை செய்யும்போது, அது தீப்பட்டெரியும்போது ஆருக்கு மேலில் சுட்டு விழிப்பு வந்ததோ அவனே வெளியிற் போவனேயல்லாமல் நியம மில்லாததுபோலவறிக. [இ-து] துலுக்கன்முதல் சகலருக்கும் ஞானபூமி ஞானங் கொடுப்பதில் தடையில்லை, [எ-தி] வயலில் எவன் உரம் வைக்கிருனே, அவனுக்கே நெல் விளைவது போலும், சுருதியாவது அப்புருடர் மிலேச்சராகிலும் முத்தரென்ற வசனமும், அநுபவமாவது வசிஷ்டர்முதல் திருவள்ளுவர்வரை முக்தியை யடைந்திருப்பதுதான் சாக்ஷியாயிருப்பதிலுலே பிராம்மணன் தவிர மற்றச் சூத்திராதிகளுக்கு ஞானம் வாராதென்கிற மூடர்சங்கை தள்ளப்பட்டது. ஐயா, பிராம்மணர்களுக்குத்தான் ஞானம் வருமென்று சிலர் சொல்லுகிருர்களேயென்றுல், அது சுருதியுக்தி அனுபவங்களுக்கு விரோதமான வார்த்தையென்று தள்ளத்தக்கது. சுருதியானது பரமசிவ சொரூபமான குருநாதனுடைய கிருபையானது எந்த ஜீவர்களிடத்திற் பூரணமாயும் ஆனந்தமாயும் நிறைந்திருக்கிறதோ அவன் தேவனுனலும், மனுஷனுனலும், மிருகமானுலும், பக்ஷியானுலும். நீர்வாழ்வனவானுலும், விட்டிலானுலும், புழுவானுலும் மோக்ஷத்தை யடைவனென்று சொல்லியிருக்கிறதே சுருதியாம். பிராம்மணன்முதல் நீசன்வரையில் யார் சாப்பிட்டார்களோ அவர்களுக்குப் பசிதீரும், சாப்பிடாதவனுக்குப் பசி தீராததுபோலும்; பிராம்மணப் பெண்முதல் நீசப் பெண்வரையிலுள்ள எந்தப் பெண்ணுக்குப் பக்குவம் வந்திருக்கிறதோ அந்தப் பெண்ணே போகத்துக்குத் தகுதியாவாளேதவிர பக்குவமாகாத பெண் தகுதியாகாததுபோலும், பிராம்மணன் முதல் பறையன்வரையிலுள்ளவர்களுக்குள்ளே எவனுக்குக் கண் திறந்திருக்கிறதோ அவனுக்கே ரூபஞானமுண்டாகுமே தவிர மற்றவனுக்கு உண்டாகாததுபோலும்; பிராம்மணன் முதல் பறையன்வரையிலுள்ளவர்களுக்குள்ளே படித்தவனுக்கு அக்ஷர ஞானமுண்டாகுமே தவிர, படியாதவனுக்குண்டாகாததுபோலும்; காசிக்கு நடந்து போகிறவனுக்குக் கங்கா ஸ்நானங் கிட்டுமேயல்லாமல் நடக்காதவனுக்கு ஸ்நானங் கிட்டாததுபோலும்; பிராம் மணன்முதல் பறையன்வரையிலுள்ளவர்களுக்குள்ளே யாருக்கு தீர்க்காயுசு இருக்கிறதோ அவன் ஜீவித்திருக்கிறதும் மற்றவன் ஜீவியாமற் போவதுபோலும்; யாருக்குக் காது கேட்கிறதோ அவர்களுக்குச் சப்தக்கிரகணம் உண்டாகுமேதவிர மற்றவர்களுக்கு உண்டாகாததுபோலுமிருக்கிற யுக்தியை அறிந்துகொள்ளத் தக்கது. இனி அனுபவமாவது முந்திய

காலத்திலும் பிரகஸ்பதி தேவேந்திரன் முதலான தேவர்களுக்கும், பிரகலாதன், மகாபலி, நமுசி, சம்பரன்முதலான அசுரர்களுக்கும், வசிஷ்டர் முதலான பிராம்மணர்களுக்கும், ஜனகர் முதலான ராஜாக்களுக்கும், துலாதரன் முதலான கோமுட்டிகளுக்கும், விதுரன் முதலான சூத்திரர்களுக்கும், தர்மவியாதன்முதலான கிராதகர்களுக்கும், அனுமார் முதலான குரங்குகளுக்கும், கருடன், காகபுசுண்டர் முதலான பக்ஷிகளுக்கும், ஆதிசேஷன் முதலான பாம்புகளுக்கும் ஞானம் வந்திருக்கிறதாகத் தெரிய வருவதாலும், இப்பவும் அந்தப்படியே காணப்படுவதாலும், இனிமேலும் வரப்போகிற காலத்திலும் அப்படியே யிருக்குமென்று தோற்றுவதாலும், இந்த விஷயத்தைப்பற்றி முந்தியும் ஒருதடவை சங் கித்து, நாமும் சமாதானமுஞ் சொல்லியிருக்கத் திரும்ப இரண்டாவது தடவையும் நீ சங்கித்ததால், இதற்கு சமாதானம் சொல்லிவிட்டதால், இனிமேலிப்படிச் சங்கிக்காமல் சித்தபரிபாகமுள்ளவனே கரையேறுவனென்றறிக.

217 - வது தரங்கம்

ஞானம்வந்தே அஞ்ஞானம் போம்:—

ஞானோதயமாகியே அஞ்ஞானம் போம். [எ-தி] சூரியோதயமாகியே இருட்டுப்போவது போலவறிக. [இ-து] அஞ்ஞானம்போயே ஞானோதயமாகவேண்டும். [எ-தி] செடிகொடியை வெட்டியே பூமியைக் காண்பதுபோலும், புடம்போட்டு அழுக்குப்போனால், தங்கம் பிரகாசிப் பதுபோலுமறிக. [இ-து] ஞானம் கொஞ்சங்கொஞ்சம் வளரவளர, அஞ்ஞானம் அவ்வளவுக் கவ்வளவு நசிக்கும். ஞானோதயம் கொஞ்சங்கொஞ்சம் விருத்தியாக, விருத்தியாக, அஞ் ஞானம் அவ்வளவுக்கவ்வளவு குறைந்துகொண்டு வரும். [எ-தி] அமாவாசை கழித்தது முதல் பௌர்ணமிவரை பார்த்துக்கொள்ள வேண்டியதுபோலும், ஐயா, ஞானம் வந்து அஞ்ஞானம் போகுமென்பதை விரித்துச் சொல்லவேண்டுமென்று கேட்பாகில், அதற்குத் தாருஞ் சொல்லுகிறோம் கேள்:— படுத்துக்கொண்டு தன்னை மறந்து நித்திரா சக்தியால் கற்பிக்கப்பட்ட சொப்பன ஜகத்துக்குள்ளே தன்னையொரு அற்பமான சரீரத்தையுடையவ னும், அதற்கு அநேகம் பேர்கள் சுகதுக்கங்களைக் கொடுக்கிறவர்களாயும், தான் அந் தந்த சுகதுக்கங்களை அனுபவிக்கிறவனும், பின்னும் பலவிதமான சம்சாரத்திலடிபட்டுத் துக்கிக்கிறவனுமிருக்கிற புருஷனுக்கு, ஜாக்கிரத்தில் தன்னுடைய எதார்த்தஞானம் வந்த பின்பே, அந்த அஞ்ஞானமும் அதின் காரியங்களான சகல சுகதுக்கங்களும் போய், எப் போதும் நாம் சுகமாகவே படுக்கையிலே படுத்திருந்தோமே தவிர வாஸ்தவமாய் ஒருவித மான சுகதுக்கங்களும் நமக்கு வரவுமில்லை போகவுமில்லையென்று அறிவதுபோலும்; தசமன் ராஜகுமாரன் பிராம்மணன் முதலானவர்களுக்கு வந்திருந்த சாவும், வேடத்தன மும், சண்டாளத்தனமும், நான் தசமனென்றும், ராஜாவென்றும், நான் பிராம்மணனென் றும் ஞானம் வந்தபின் அவைகள் போவதுபோல பிரம்மம் நானென்கிற ஞானம் வந்த பின்பே அஞ்ஞானமும் அதன் காரியமும் நிவர்த்தியாகுமென்றறிக. இனி அஞ்ஞானம் போயே ஞானம் வரும். [எ-தி] கண்ணாடியில் பற்றியிருக்கிற அழுக்குப் போயே கண்ணாடி

நிர்மலமாய்ப் பிரகாசிப்பதுபோலும், வஸ்திரத்திலேறியிருக்கிற அழுக்குப் போனபின்பே வஸ்திரம் தன் சுபாவமான வெளுப்பு நிறமாய்ப் பிரகாசிப்பதுபோலும், சேற்றில் விழுந்து சகதியாற் பூசப்பட்டவன் சகதியைப் போக்கடித்த பின்பே தன்னுடைய சுபாவமான தேகம் பிரகாசிப்பதுபோல, அஞ்ஞானம்போயே ஆத்மா பிரகாசிப்பரென்றறிக. இனி ஞானம் வளர வளர அஞ்ஞானம் அவ்வளவுக்கவ்வளவு நசிக்கும். [எ-தி] மருந்து சாப்பிட்டுக்கொண்டு வரவர, அவ்வளவுக்கவ்வளவு வியாதி நிவர்த்தியாய்க் கொண்டுவருவதுபோலும், கடன் பட்டவன் பணஞ் செலுத்திக்கொண்டு வரவர, அவ்வளவுக்கவ்வளவு கடன் தீர்ந்துகொண்டு வருவதுபோலும். கண்ணில் காசபடலம் படந்தவனுக்கு அஞ்சனம்போட்டு வரவர, கொஞ் சங்கொஞ்சமாய்க் கண் தெரிவதுபோலும், பைத்தியந் தெளியத்தெளிய தன் சுயஞான முண்டாவதுபோலு மறிக.

218-வது தரங்கம்.

எந்தச் சாஸ்திரத்தில், எந்தத் தெய்வத்தை மேலாகச் சொன்னாலும், அதின் கருத்து காரணபிரம்மத்தை வைத்துச் சொல்லுகிறது:—

பிரம்மாவையும், விஷ்ணுவையும், சிவனையும், மற்றக் கணபதிமுதலான தெய்வங் களையும் ஓரோரிடத்தில் மேலென்று சொல்லிய சாஸ்திரத்தின் கருத்து என்னவென்றால் தன் சொப்பனத்தில் ஒவ்வொருநாள் ஒவ்வொருவிதமாய் பலவாறாக ஒருவனே கண்டாலுஞ் சிதா காசமான தன்னிடத்தில் இவையெல்லாம் கற்பிதமென்று அறிகிறதுபோலவறிக, இன்ன மொருயுக்தி, எந்தப் பெண்ணை மணையில் வைக்கப்பட்டிருக்கிறதோ அந்தப் பெண் ணுக்கே சகல ஆபரணங்களையும் பூட்டி சகலரும் அவளை உபசரிப்பதுபோல, எந்தவிடத் தில் எந்தத்தெய்வத்தை மேன்மையாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறதோ அப்போது அதைக் காரணப்பிரம்மமாக வைத்து, மற்றதை அதின் காரியமாக வைத்துச் சொன்னதென்று அறிக. ஐயா, சிவபுராணத்தில் சிவனே சகலமான தேவர்களுக்கும் மகாதேவரென்றும், பிரம்மாவுக்கும் விஷ்ணுவுக்கும் சம்வாதம் வந்த காலத்தில் பரமசிவனுடைய சிரசைப் பிரம்மா பார்த்துவந்தால் அவர் பெரியவரென்றும், விஷ்ணு அவருடைய பாதத்தைப் பார்த்துவந்தால் அவர் பெரியவரென்றும், இருவரும் பேசிக்கொண்டு, பிரம்மா அம்ச பக்ஷிருபமாய் ஆகாசத்தில் சிரசைக்காணப் போகும்போது, வெகுதூரம் போய் சிரம முண்டாய் தயங்கி நிற்கும்போது தாழம்பூவானது உயர இருந்து வருவதைப் பார்த்து, நீ எங்கிருந்து வருகிறாய்? என்று கேட்டவுடன் அது பரமசிவனுடைய சிரசிலேயிருந்து வருகிறேனென்று சொன்னதைக்கேட்ட இவர், இன்னமெவ்வளவு தூரமிருக்கிறதென்று சொன்னதைக் கேட்டதற்கு, அது நான் சிரசைவிட்டு நழுவி, எத்தனையோ கோடி சதுர் யுகங்களாய் விட்டதால் எனக்கு இவ்வளவுதூரம் அந்தச்சிரசு இருக்குமென்பது தெரியா தென்று சொன்னதைக்கேட்ட இவர், அதை நலம்சொல்லி நான் சிரசைக்கண்டே னென்று சொல்லுகிறேன். நீயும் கண்டாரென்று ஒரு வார்த்தை சொல்லவேண்டுமென்று பேசிவைத்துக்கொண்டு வருமுன், விஷ்ணுவானவர் வராகருபத்தை யெடுத்துப் பூமியைத்

துளைத்து எண்ணத்தொலையாத தூரம்போயும் அப்பரமசிவனுடைய பாதாரவிந்தத்தைக் காணமுடியாமல், போனவழியாகவே திரும்பிப் பூமிக்குவந்து இருவருஞ் சந்தித்ததில் விஷ்ணு என்னுலே சிவபாதம் பார்க்கமுடியவில்லையென்று சொன்னதும்; பிரம்மா நான் அவர் சிரசைப் பார்த்துவந்தேன், அதற்கு இந்தத் தாழம்பூ சாக்ஷியென்று சொன்னபடி அதுவும் தப்புச்சாக்ஷியாக அப்படிக் கண்டாரென்று சொன்னமாத்திரத்தில், பரமசிவன் ஆவிர்ப்பவித்து விஷ்ணுவுக்கு அனுக்கிரகத்தையும், பிரம்மாவுக்கும் அப்பூவுக்கும் நிக்கிரகம் செய்தாரென்றும் சொல்லியிருக்கிறது. மற்றொரு புராணத்தில் விஷ்ணுவும் சிவனும் ஒருவருக்கொருவர் நான் பெரியவனென்று வாதம்வந்தபோது, தேவதைகள் இரண்டு வில்லை உண்டுபண்ணி இருவர்கையிலும் கொடுத்துச் சண்டைக்குவிட்டதில் விஷ்ணுவினுடைய உங்காரசப்தத்தினுலே சிவன் வில்லு விரிந்துபோனதைக் கண்டு, தேவதைகள் விஷ்ணுவே பெரியவரென்று எண்ணினுர்களென்றும் ஓரிடத்திலும்; இப்படியே கணபதியைப்பூஜியாததினுல் திரிபுரசம்மாரகாலத்தில் முந்தி தேரினுடைய அச்சுமுறிந்து, பின் கணபதிபூசையால் அவர்களை ஜெயித்தாரென்று கணபதி புராணத்திலும்; பிரணவத்துக் கர்த்தம் பரமசிவத்துக்குக்கூடத் தெரியாமல் சுப்பிரமண்யரிடத்திற் கேட்டுக்கொண்டு தெரிந்துகொண்டதால் சுப்பிரமணியருக்குச் சிவசுவாமியென்றும், தகப்பன்சுவாமியென்றும் சொல்லுகிறதே என்று கேட்பாயாகில், இப்படிச் சொல்லுவதெல்லாம் பிரம்மமாகிய நம்முடைய சக்தியினுல் எந்தஎந்த அவசரங்களில் எந்தஎந்த சக்தி காணப்பட்டாலும் அவைகள் நம்முடைய கற்பிதமென்றறிக.

219-வது தரங்கம்.

சிரவணுதிகள் நான்கும்சேர்ந்து ஞானமெனப்படும்:—

சிரவண மனன நிதித்தியாசன சமாதி நான்கும்சேர்ந்து ஞானமெனப்படும். [எ-தி] கால் இடுப்பு கழுத்து தலை நான்கும்சேர்ந்து புருஷனுவதுபோலும், நான்குகாலும் சேர்ந்து கட்டிலாவதுபோலுமறிக. [இ-து] பிரம்மவிசாரம் எவ்வளவுசெய்தாலும் தெவிட்டாது. [எ-தி] அமிர்தம் சாப்பிடுவது தெவிட்டாததுபோலும், ஆசானைப் பார்ப்பதில் தெவிட்டாததுபோலும், ஆசையுள்ளவளுக்கு ஆபரணத்தில் தெவிட்டாததுபோலுமறிக. ஐயா, சிரவண மனன நிதித்தியாசன சமாதிகள் நான்கும் சேர்ந்து ஞானம் உண்டாகுமென்று சொன்னீர்களே, ஒரு சுருதியில் அஞ்ஞான சந்தேக விபரீதங்களைப் போக்கச் சிரவண மனன நிதித்தியாசனங்கள் மூன்றும் போதுமென்றும், மற்றொரு சுருதியில் தத்துவம் விளங்குவதற்கும், சந்தேகந்தெளிவதற்கும் சிரவண மனனமிரண்டும் போதுமென்றும், இருட்டைவிலக்க வெளிச்சம் வேண்டுவதுபோல, அஞ்ஞானத்தை நிவர்த்திபண்ணுகிறதற்கு சிரவணஜன்னிய ஞானமே போதுமென்றும் சொல்லியிருக்கிறதே, இப்போது நீங்களிவிடத்தில் சிரவணுதி நான்கும்சேர்ந்தே ஞானம் வரவேண்டுமென்று சொன்னீர்களே, அதன் கருத்து என்னவென்று கேட்பாயாகில், அதற்கு நாம் உத்தரம் சொல்லுகிறேரும். கேள்:—மோக்ஷத்தை அடையவேண்டுமென்று இச்சித்த முமுட்சுக்கள் நான்கு

விதமாய் இருப்பார்கள், அவர்களின் நாமமாவது:—சாமானியனென்றும், மத்திமனென்றும், தீவிரனென்றும், தீவிரதரனென்றும் நான்குவிதமாய் அதிகாரிகள் இருப்பார்கள். அதில் தீவிரதரனென்பவன் அனேக ஜன்மங்களில் நிஷ்காமிய கர்மானுஷ்டானம்செய்து சித்தசுத்தியை அடைந்து, ஈசுவரனை உபாசனைபண்ணி, அதனால் சித்த ஏகாக்கிரத்தை அடைந்து, சாதனசதுஷ்டய சம்பன்னனாய் சற்குருவைஅடைந்து, சிரவண மனன நிதித்தியாசனங்களைச் செய்து அபரோக்ஷஞானத்துக்குப் பிரதிபந்தமான அஞ்ஞானசேஷமும், வாசனாசேஷமும், கர்மசேஷமும் கொஞ்சம் மிச்சமாயிருந்து அதற்காக ஜன்மமெடுத்து வந்திருக்கிற புருஷனுக்கு யாதொருவிதமான சிரமமன்றியில் சகல சற்குணங்களும் சுயமாய் உண்டாவதுந் தவிர, விஷயத்தில் வைராக்கியமுண்டாய் சிர்க்குசந்தன, வனிதாதி விஷயபோகங்களில் அருவருப்புண்டாய், தீவிரமுமுட்சுத்துவத்துடன் சற்குருவைத்தேடி அடைந்து, அவரிடத்தில் சிரவணஞ்செய்தமாத்திரத்தில், வேதசாஸ்திரங்களைப் பூராவாய்ப்படித்தவனுக்கு கொஞ்சம் மறதிவந்திருந்தால் அவனுக்கு அதை ஒருதரம் சொன்னமாத்திரத்தில் அந்த ஞாபகமுண்டாவதுபோல, இவனுக்குமுடனே நான் பிரம்மம் என்கிற ஞானம் சிரவணமாத்திரத்திலுண்டாகும். இவனே தீவிரதர அதிகாரியென்று சொல்லப்படுவன். மற்றொருவன் ஜன்மாந்தரத்தில் நிஷ்காமபுண்ணியத்தால் சித்தசுத்தியடைந்து, சாதனசதுஷ்டய சம்பன்னனாய் சற்குருவை அடைந்து சிரவண மனனாதிகளையுமடைந்து, பரோக்ஷஞானம் பூராவாய்ப்பெற்று மரித்து ஜன்மமெடுத்தவன், இப்போது சுயமாகவே சாதனசதுஷ்டய சம்பத்துக்களை அடைந்தவனாய் சத்குருவிடத்திற் போய்ச்சேர்ந்து சிரவணம்பண்ணி, மனனமுஞ்செய்து அபரோக்ஷஞானத்தைப் பெறுகிறவன், வேதசாஸ்திரங்களைப் பூராவாய்க்கற்றவன் வெகுநாளாய்ச் சொல்லாமலிருந்ததால், இப்போது பெரியவர்களிடத்தில் கேட்டுத் தானுந்தனித்திருந்து உருவேற்றிக்கொள்ளுகிறவன்போல தீவிரனென்று சொல்லப்படுவன். மற்றொருவன் ஜன்மாந்திரத்தில் சிரவணமாத்திரஞ்செய்து மரித்தவன், இப்போது சத்சங்கதியில் சாதனத்தைத்தேடி சிரவண மனன நிதித்தியாசனத்தால் ஞானத்தைப்பெறுகிறவன், கொஞ்சம் வேதாத்தியயனம் பண்ணிவிட்டவன் சந்தை திருவை சொல்லி நெட்டுருவாகிறவன்போல மத்திமனெனப்படுவன். மற்றொருவன் ஜன்மாந்தரத்தில் சித்தசுத்தியைப்பெற்றுப் பிறந்தவன், கிரமமாய்ச் சாதனாப்பியாசஞ்செய்து சற்குருவைத்தேடி அடைந்து அவரிடத்தில் சிரவணம்பண்ணி, மனன நிதித்தியாசன சமாதி வரை செய்து ஞானத்தைப் பெறுகிறவன், நூதனமாய் அத்தியயனம் பண்ணுகிறவன் போல சாமானியனெனப்படுவனெனவறிக.

220-வது தரங்கம்.

அசாஸ்திரீயத்தை முந்தித்தவிர்க்கிறது ஞானத்துக்கும், பிந்திச் சுகத்துக்கும்:—

முந்தி ஞானம்வருவதற்காக அசாஸ்திரீய பிரபஞ்சத்தைத் தவிர்க்கிறதும், ஞானம் வந்தபின் அதைத் தவிர்க்கிறது ஜீவன்முக்திச் சுகத்திற்கு. [எ-தி] கற்புள்ளஸ்திரீ முந்திப் புருஷனைவேண்டுவது போகத்துக்காகவும், பிந்திவேண்டுவது அன்னபானாதி

கொடுத்து ரக்ஷிப்பதற்காகவும் போலவறிக. ஐயா, ஈசுவரசிருஷ்டியால் பந்தமில்லை, ஜீவ சிருஷ்டியாலேயே பந்தம்வருமென்றும் சொன்னீர்களே, அந்த ஜீவசிருஷ்டியான மானசப் பிரபஞ்சத்தை ரேசக பூரக கும்பகரூபமான, பிராணபந்தன யோகத்தால் நிக்கிரகம் பண்ணலாமே பிரம்மஞானம் என்னத்திற்கு அப்பியாசம் பண்ணவேண்டும்? அதனுல் கிடைக்கும் பிரயோஜனம் என்னவென்ருல்,—யோகாப்பியாசத்தால் மனதை லயம்பண்ணி னுலும், தற்காலிகமாக வருகிற துவிததுக்கத்தை நிவர்த்தி பண்ணிவைக்குமே தவிர, மூலாஞ்ஞானத்தை நிவர்த்திபண்ணி திரும்ப ஒருக்காலும் ஜனனமரணமில்லாமற் பண் ணுவதற்கு பிரம்மஞானத்தைத் தவிர வேறு வழியில்லையென்று சுருதிகளெல்லாம் முரச டிக்கிறது. [எ-தி] தான் சொப்பனத்தில் கள்ளர்களுடைய கையிலகப்பட்டுக்கொண்டு, மெள்ள அவர்களை விட்டுத் தப்பித்துக்கொண்டு ஒரு குகையில் வெகுநாள்வரை ஒளிந்து கொண்டிருப்பதுபோலக் கண்டவன், மறுபடி அந்தக் குகையிலிருந்து வெளியில் வந்த மாத்திரத்தில் பழைய கள்ளர்களெல்லாம் ஓடிவந்து இவனைப் பிடித்துக்கட்டி உதைத்து, இவனிடத்திலிருந்த சொத்துக்களையெல்லாம் பறித்துக்கொண்டு போனபின், திரும்பக் குகைக்குள்போவதும், வெளியில்வந்து உதைபடுவதுமாகக் கண்டுகொண்டிருப்பதினுல், நிஸ்சேஷமாக அனர்த்தநிவர்த்தியை இவன் யதார்த்தமான ஜாக்கிரத்தில் விழித்தாலல் லாமல், அடையாமலும் சுபாவசுகத்தைப் பெருமலிருப்பதுபோலுமறிக. ஐயா, இந்த ஜீவத் துவிதமானது எத்தனைவிதம்? அதை என்னமாய்த்தள்ளிப் பிரம்மஞானத்தை அடைகிறதென்று கேட்பாயாகில், அதற்குத்தரம் சொல்லுகிரேம் கேள்: ஜீவத்துவித மானது சாஸ்திரீயமென்றும், அசாஸ்திரீயமென்றும் இருவிதமாயிருக்கும். அதில் அகம் பதார்த்தமான ஆத்மாவையும், பிரம்மத்தையும் விசாரிப்பது சாஸ்திரீயப்பிரபஞ்சமென்றும், பிரம்மஞானம் வந்தபின் அதையுந் தள்ளலாமென்றும், நெல்லை எடுத்தபின் வைக்கோலைத் தள்ளுவதுபோலும், மோதிரத்தை எடுத்தபின் கொள்ளிக்கட்டையைத் தூரத்திலெறிவது போலுமென்று சொல்லப்படும். இனி அசாஸ்திரீயப்பிரபஞ்சம் தீவிரமென்றும், மந்த மென்றும் இருவிதம். இதில் காமக்குரோதம் முதல் அடிதடிவரையிலுள்ள விவகாரஞ் செய்வதெல்லாம் தீவிரப்பிரபஞ்சமென்றும், மனோராச்சியமே மந்தப்பிரபஞ்சமென்றும் சொல்லி, இந்த இருவகைப் பிரபஞ்சத்தையும், சாதனசதுஷ்டயத்தினுடைய நடுவில் சமதமாதிகளை முக்கியமாய்ச் சொல்லியிருப்பதால் குருசன்னிதிக்குப் போகுமுன்னமே இந்த இரண்டையுந் தவிரவேண்டும். அப்படித் தவிராவிட்டால் ஞானம்வரமாட்டாது. ஆனுல் ஞானம் வந்தபிற்பாடு, இந்த அசாஸ்திரீயப் பிரபஞ்சத்தைச் சேர்க்கலாமா வென்ருல், சேர்க்கக்கூடாது. அப்படிச் சேர்த்தால் ஜீவன்முக்திசுகம் கிட்டமாட்டாது. ஆகையால் இரண்டுகாலத்திலும் இவ்விரண்டையுந் தவிரவேண்டும். காரியத்திற்கு வாராத மந்தப்பிரபஞ்சத்தை வைத்துக்கொள்ளலாமா வென்ருல், சகல தோஷத்திற்கும் மனோராஜ்ஜியமே பீஜமானதால், அதைத்தான் முந்தித் தவிரவேண்டும். ஆகையால் இருவகைப் பிரபஞ்சத்தையுந்தள்ளி, தானேதானுயிருப்பதே முக்தியென்றறியக்கடவாய்.

221-வது தரங்கம்.

ஞானத்திலேயே விவகாரமும், பரமார்த்தமும் இரண்டுமுண்டு:—

பிராரப்தமுண்டு இல்லையென்று இரண்டுவிதமாய்ச் சொல்லுகிற வேதங்களின் கருத்து. இந்த வேதாந்தமார்க்கம் மட்டும் துவிதமாயும், மற்ற மார்க்கங்களெல்லாம் அத்துவிதமாயுமிருக்கிறது. அதாவது, விவகாரம் பரமார்த்தமென்ற பேதம் மற்ற மார்க்கங்களிலில்லாமல் ஒரேவிதமாயும், இதில் மட்டும் அவ்விரண்டுவிதங்களையும் சொல்லுகிறது. அதாவது ஜடமான கோசங்களுக்கும், சித்தான தனக்கும் பிரித்திருக்கிற துவிதமும்தவிர, முதலாவது குருசெய்கிற பேதமாவது, ஊரூராய் ஆளாளாய் மித்திரபேதம்பண்ணி, ஒரு குடும்பத்தை இரண்டு குடும்பமாய்ப்பண்ணி, பரம்பரையாய் இந்தப் பேதத்தை அழியாமலிருக்கும்படி செய்கிற மித்திரபேதிபோலும், விடன் குலஸ்திரீயை மித்திரபேதம் செய்து, அவளைத் தான் கைப்பற்றிக் கொள்வதுபோலுமிருக்கிற குரு, சிஷ்யனுக்கு உபதேசம்பண்ணிக் கெடுத்துக்கொண்டு வருகிற பேதமும், நாடகவேஷம் போட்டவனுக்கு வேஷ விவகாரமும், சரீர விவகாரமும் நடப்பதுபோலும், குலஸ்திரீ விபசாரம் போலும், இன்னும் நெல்மாத்திரமிருக்கிற வீட்டில் அத்விதமாயும், நெல் குத்தின வீட்டில் உமி தவிடு அரிசி வேறு வேருகித் துவைதமாய்த் தோற்றுவதுபோலுமறிக. இதின் கருத்து—பரமார்த்தமாய், சுயதிருஷ்டியில் தன்னைவிட சரீரத்திரயமாவது, கர்மத்திரயமாவது, குணத்திரயமாவது, சுகதுக்கங்களாவது யாதொன்றுமில்லையென்று நிச்சயித்திருப்பதைப்பற்றி, பிராரப்தமில்லையென்றும், விவகாரத்தில் பரதிருஷ்டியால் சரீராதித் தோற்றத்தைப்பற்றி, பிராரப்தம் உண்டென்றும் சொன்னலும், ஆனையுண்ட விளாம்பழம் வெளியில் வந்தபின் உள்ளே ஒன்றுமில்லாமல், பார்வைக்குமட்டும் பழம்போலத் தோற்றுவதுபோலும், தேரைவிழுந்த தேங்காய்போலும், அகம்விருத்தி போய் இதம் விருத்திமட்டும் தோற்றுவதால், ஞானிக்குத் தன்னைவிட பரமார்த்தத்தில் ஒரு கர்மமும் இல்லையென்றும், விவகாரத்தில் தேகாதி ஜெகத்துப் பொய்யாய்த் தோற்றுவதால், பிராரப்தகர்மமுண்டென்றுஞ் சொல்லியிருக்கிற கருத்தை யறிந்து மயங்காமலிரு, ஐயா, அத்வித ஞானமார்க்கத்திலேயே துவிதமிருக்கிறதென்றும், மற்றத் துவிதமார்க்கங்களிளெல்லாம் அத்விதமிருக்கிறதென்றுஞ் சொன்னீர்களே, அது எதுபோல யிருக்கிறதென்றல்,— பிராம்மணனிடத்தில் நீசத்தன்மை யிருக்கிறதென்றும், நீசனிடத்தில் பிராம்மணத்தன்மை யிருக்கிறதென்றும்; பௌர்ணமாவாசை ராத்திரியில் இருட்டிருக்கிறதென்றும், அமாவாசை ராத்திரியில் வெளிச்சமிருக்கிறதென்றுஞ் சொல்லுவதுபோலும்; குபேரனிடத்தில் தரித்திரமிருக்கிறதென்றும், தரித்திரனிடத்தில் நித்திய சம்பத்து இருக்கிறதென்றும் சொல்லுவதுபோலு மிருக்கிறதேயென்று கேட்பாயாகில், அதற்கு நாம் உத்தரம் சொல்லுகிறேம் கேள்:— அடே மூடா நாம் சொன்ன அபிப்பிராயந் தெரியாமல் நீ இப்படிச் சங்கிக்கிருய். அதாவது, பரமார்த்தத்தில் பரப்பிரம்மமே அத்வைதம், மற்ற மாயாகாரியமான ஜீவேசுவர ஜகத்தெல்லாம் இல்லையென்றறிக, விவகாரத்தில், ஆத்மானத்மாக்களுடைய பேத ஞானமும், சித்ஜடங்க

ளுடைய பேத ஞானமும் பந்தமோக்ஷங்களுடைய பேத ஞானமும் ஆனந்த துக்கங்களுடைய பேத ஞானமும் தத்துவஞானிக்கே உண்டாகுமேதவிர, அஞ்ஞானிகளுக்கு, பஞ்சகோசங்களும் அதற்குச் சாக்ஷியான ஆத்மாவும் ஒன்ருய்த் தோன்றி, நான் பிறந்தேன், நான் சுகி, நான் துக்கி, நான் மூடனென்று, அகம் விருத்தியில் பிராந்திசித்தா பேதத்தை அடைந்து, இதம் விருத்தியில் சச்சிதானந்தத்தையும், அனுத்மாவான நாமருபத்தையுமொன்ருய் அபேதப்படுத்தி 'கடமிருக்கிறது, படமிருக்கிறது' என்றிப்படி அபேதமாய்ப் பார்ப்பனென்று, சொன்னதற்குயுக்தி யென்னவென்ருல், வியுத்பத்தியில்லாதவன் புஸ்தகத்தைப் படிக்கும்போது இது அபத்தம், இது சுபத்தம், இது அர்த்தம், இது அனர்த்தமென்று, ஒன்றும் தெரியாமல் ஒரேபிரகாரமாயிருப்பதும், வியுத்பத்தியுள்ளவனுக்கு அந்தப் பேத ஞானம் தெரிவதும்; சங்கீத ஞானமில்லாதவனுக்கு சகலராகமும் சராகமாய் ஒன்ருய்த் தோற்றுவதும், அந்த ஞானமுள்ளவனுக்கு இது இந்த ராகம், இது அந்த ராகமென்று பேதந்தெரிவதுபோலும், ரத்னப்பரிக்ஷை தெரியாதவனுக்கு படிகக்கல்லும், மாணிக்கமும் ஒன்ருய்த் தோற்றுவதும், அந்த ஞானமுள்ளவனுக்கு அதன் பேதந் தெரிவதுபோலும்; குருடனுக்கு அபேதமும், திருஷ்டியுள்ளவனுக்குப் பேதமும் தோற்றுவதுபோலும் அறியக்கடவாய்.

222-வது தரங்கம்.

ஞானத்திற்கு விவேகமும் வைராக்கியமும் சாதனம்:—

தத்துவ ஞானத்திற்கு விவேக வைராக்கிய மிரண்டும் வேண்டும். [எ-தி] போகத்திற்கு யோனியும் ஸ்தன்னியமும் இரண்டும் வேண்டுவதுபோலுமறிக. ஐயா, ஞானத்திற்கு விவேகம் வைராக்கியம் இரண்டும் வேண்டுமென்று சொன்னீர்களே, அவ்விரண்டும் என்னத்திற்காக வேண்டும்? அவ்விரண்டையும் எப்படி அப்பியாசம் பண்ணுகிறது? அவைகளில்லாததினுல் ஞானத்திற்கு என்ன குறைச்சல்? அவைகளிருந்ததினுல் ஞானத்திற்கு என்ன மகிமை யிருக்கிறது? என்று வினவின சிஷ்யனுக்கு குரு சொல்லுகிறதாவது—வாராய் குழந்தாய்! விவேகம், வைராக்கியம் இரண்டும் ஞானம் விருத்தியாவதற்குக் காரணமாம். தேரோடுவதற்கு முன் வடத்தை இழுப்பதுபோல விவேகம், பின்னுல் நெம்பு தடி போடுவதுபோல வைராக்கியம். ஆகையால் விவேகமாகிற வடத்தை முன்னே இழுக்காமற் போனுலும் தேரோடாது. வைராக்கியமாகிற நெம்புதடி பின்னுல் போடாமற் போனுலும், விஷயமாகிற பள்ளத்திலிருந்து ஞானமாகிற தேர் கிளம்பாது இப்படியே ஒரு நிலத்தை விளையவைக்க வேண்டுமானுல் அந்தப் பூமிக்குக் குழை முதலான உரங்களும் முந்தி வைக்கவேண்டும், பிந்தி உழவு நாத்து நடுகை முதலான விவசாயங்களைச் செய்து, நெல் முதலான பலத்தைப் பெறுவதுபோல, சித்தமாகிற பூமியில், தத்துவ ஞானமாகிற பலத்தைப் பெறவேண்டிய, முமுட்சுவாகிற குடியானவன். சித்தமாகிற பூமியில், வைராக்கியமாகிற குழை முதலானவைகளை முந்தி உரம்வைத்து, விவேகமாகிற பயிர் செய்ததால் தத்துவ ஞானமாகிற தானிய முதலான பலத்தைப் பெறுவதுபோலும்; ஒரு ராஜா புறப்

பட்டுப் போகும்போது, முந்தி சேவகர்கள் மூடர்களாயும் முரட்டாபாயிகளாயுமிருக்கிற ஜனங்களைத் தள்ளி விளக்கிக்கொண்டு போகிறதும், பிந்தி மந்திரி முதலான உத்தியோகஸ்தர்கள் ராஜகாரியங்களைப் பேசிக்கொண்டு, ராஜாவைச் சவரக்ஷித்துக்கொண்டு போவது போல, தத்துவஞானமாகிற ராஜாவுக்கு முன்னே, வைராக்கியமாகிற சேவகர்கள் காமக் குரோத லோபமோக மதமாச்சர்யங்களாகிற துஷ்டர்களாயிருக்கிற முரட்டாபாய்களைத் தள்ளி, சன்மார்க்கத்தை வெளிப்பண்ணுவதற்கும். விவேகமாகிற மந்திரிகள், விசாரமாகிற ராஜகாரியத்தைப் பேசிக்கொண்டு, போவதற்கும் முன்னும் பின்னும் வைராக்கிய விவேகங்கள் வேண்டியிருக்கின்றன. இன்னும் ஞானமாகிற ஒரு ஸ்தம்பம், அசையாமல் நாட்டுவதற்கு, வைராக்கியமாகிற மண்வெட்டியால், சித்தமாகிற பூமியை வெட்டி, அதில் நாட்டப்பட்ட தத்துவ ஞானமாகிற ஸ்தம்பம் அசைவற்றிருக்கும் நிமித்தம் சுருதி யுக்தி அனுபவங்களோடே கூடியிருக்கிற விவேகமாகிற ஈட்டியால், குத்திக்குத்தி உறைப்பித்துத் திடம் பண்ணுவதுபோலும், இரண்டும் வேண்டுமென்றறிக. இனி அவைகளை எப்படி அப்பியாசம் பண்ணுகிறதென்று கேட்ட இரண்டாம் வினாவிற்குத்தரஞ் சொல்லுகிறோம். வைராக்கியம் எப்படி வருமென்றால், முதலில் விஷயத்திலுள்ள தோஷங்களைப் பார்ப்பதும், அந்த விஷயங்களில் இந்திரியங்களைச் செல்லவிடாமல் நிக்கிரகம் பண்ணுவதும், மனதில் அந்த நினைப்பு வரும்போது சிரார்த்த வேளையிலோடிவந்த நாயை வெருட்டுவதுபோல அதை வெருட்டுவதும், ஸ்திரீகளுடைய ச, வாசத்தை விடுவதும், இந்த நான்கும் வைராக்கியமுண்டாவதற்குக் காரணம். இனி விவேகத்திற்கு ஆத்மானாத்ம விசாரமும், குரு கிருபையும், சாது சங்கமும், முமுட்சுத்துவமும் நான்கும் விவேகத்திற்குக் காரணமென்றறிக. இனி அவ்விரண்டுமில்லாமற்போனால், ஞானமானது எண்ணை திரி இல்லாமல், தீக்குச்சியில் விளங்குகிற தீபப் பிரகாசமானது, நிலையாய் நில்லாமல் அணைந்து போவது போல ஞானம் அணைந்துபோம் விவேக வைராக்கியத்தோடே கூடியிருக்கிற ஞானமானது, சுத்தமான திரியோடும், களங்கமில்லாத எண்ணையோடுங் கூடிய தீபமானது எப்படிப் பிரகாசிக்குமோ அப்படி இந்தத் தத்துவ ஞானமும் பிரகாசிக்கும். அப்படிப் பிரகாசியாததற்கு ஆவரணமே மூலமென்றறிக.

223-வது தரங்கம்.

அந்த ஆவரணசக்தி நிவர்த்திக்கு உபாயம்:—

சர்வானர்த்தமூலமான ஆவரணத்தை, முமுக்ஷுவானவன் நாமாரென்கிற விசாரத்தாலும், தேகம்முதல் ஆத்மாவரையிலுள்ள ஓர் ஓர் தத்துவங்களையும் அதனதன் சுபாவத்தைப் பிரித்தறிகிற ஞானத்தாலும், இருதயக்கிரந்தியாகிற முடிச்சை அவிழ்க்கிற தொழிலாலும், சதுர்வித குருசேவையாலுண்டாகிற குருகடாக்ஷத்தாலும், சாதுசங்கத்தாலும், ரஜோகுண, தமோகுணரகிதமான அத்வைதாகாரமாயிருக்கிற சத்துவவிருத்தியாலும், இடைவிடாச் சிரவண மனன தியான சமாதிகளாலும் அதை அடியோடே கொன்று, நித்தியசுகமான வாழ்வைப் பெறவேண்டுமே தவிர, மற்ற எவ்விதங்களான

கர்மம் பக்தி யோகோபாசனைகளாலும் தீராது. [எ-தி] கடப்பாறையை விழுங்கினவனுக்கு சுக்குக்கஷாய முதலான மருந்தால் நிவர்த்தியாகாமல், சித்தகுளிகையாலேயே அந்தக் கடப்பாறை ஜீரணிக்கவேண்டுவதுபோலுமறிக. ஐயா, ஆவரணசக்தியே சர்வானர்த்தமூல மென்றும், அதில் அசத்துவாவரணமானது பிரம்மத்தை இல்லையென்று மறக்கப்பண்ணுகிறதென்றும், அபானுவரணமானது பிரம்மமில்லை யென்கிற அசத்தாவரணத்தை உறுதி பண்ணி, பிரம்மமிருந்தால் விளங்காதா, பிரம்மம் விளங்கவில்லையென்று பண்ணு மென்றும் சொன்னீர்களே, இப்படிப்பட்ட இரண்டுவிதமான ஆவரணங்களையும் என்ன உபாயத்தினுல் ஜெயிக்கக்கூடுமென்று கேட்பாயாகில், அதற்கு நாம் உத்தரஞ் சொல்லுகிறோம் கேள்:—ஒரு ராஜகுமாரனை ஒரு தாசியானவள் தன்னுடைய ரூபலாவண்யத்தினுலும், பேச்சுவார்த்தையினுலும், பாட்டுக்கூத்தினுலும், பலவிதமான மருந்தினுலும் அவனைத் தன்னிடத்தில் மோகிக்கும்படியாகச்செய்து, நாள்தோறும் இவளிடத்தில் தவருமல் வரும்படி செய்துகொண்டும், குருதெரிசனத்திற்கும் ராஜதெரிசனத்திற்கும் சுவாமி தெரிசனத்திற்கும் வெறுங்கையோடே போகக்கூடாது. பத்திர புஷ்ப பலாதிகளைக் கொண்டுபோய் வைத்துக் கும்பிட்டு விழவேண்டியவிதிபோல, தாசியினிடத்திலும் போகிறவன் ரத்னம் கனகமுதலான விலையுயர்ந்த வஸ்துக்களை கையிற்கொண்டுபோய் காணிக்கைவைத்துக் கும்பிட்டு விழவேண்டுமென்று அவள் உத்தரவு கொடுத்தபிரகாரம், இவனும் தன் தாயினிடத்தில் தாசி வீட்டிற்குப் போகும்போதெல்லாம், ரத்னங்களையும் பவுன்களையும் ரூபாய்களையும் பட்டுப்பட்டாவளிகளையும் சால்வை போர்வை முதலானதுகளையும் தினந்தோறும் கொண்டுபோய்க் கொடுத்துக்கொண்டு வந்ததில், சகல சொத்தும் ஆய்ப் போய்விட்டதால், அன்றையத்தினம் தாயினிடத்தில் வந்து வழக்கம்போலவே கேட்டவுடன், அவள் யாதொரு வஸ்துக்களும் இல்லையென்று சொல்லி, இத்தனைநாள் எத்தனையோ கோடிதிரவியம் கொடுத்திருக்கிருயே, இன்றைக்குத்தான் சும்மா போய்விட்டு வாவென்று சொன்னபடி, இவனும் போய்க் கதவைத் தட்டினதில், அவள் என்ன கொண்டு வந்திருக்கிருயென்று கேட்டதற்கு, இவன் ஒன்றும் கொண்டுவரவில்லை யென்று சொன்னதைக்கேட்ட அவள் கதவைத் திறக்கமாட்டேனென்று சொன்னதும், இவன் தாயினிடத்தில் ஓடிப்போய் பிராணத்தியாகஞ் செய்கிறேனென்றதைக்கேட்ட அவள், விலை மதிக்கக்கூடாத முத்திரைமோதிரத்தை எடுத்துக்கொடுத்து 'அவள் குகியத்தை தீவட்டியால் பார்த்தபின் கொடு' என்று சொன்னபடி அவனும் வாங்கிபோய் இந்த மோதிரத்தை அவளிடத்தில் காண்பித்தவுடன், அவள் இதைக் கொடுவென்று கேட்டதற்கு இவன் "நீ சேலையை உரிஞ்சுபோட்டு, என் கையில் தீவட்டியைக் கொழுத்திக்கொடுதது ஆடு மாடு நடப்பதுபோல நட" என்று சொன்னபடி அவள் நடக்கும்போது தீவட்டியால் அந்தஸ்தானத்திலிருக்கிற புண்களையும், பூச்சிகளையும், மலமூத்திரம் பெருகுவதையும் கண்டு அருசியுண்டாய் முன்கொடுத்திருந்த சொத்துக்களையும் அவளிடத்திலிருந்து பறித்து விரட்டின கதைபோல நீயும் விசாரதிருஷ்டியால் நிவர்த்திக்கக்கடவாய்.

224-வது தரங்கம்.

வேதாந்தத்திற் சொல்லுகிற குரு சீடர் முதலான துவிதம் பயன்படாது:—

வேதாந்தத்திற் சொல்லப்பட்ட குருசிஷ்யாதிகளும், ஆக்ஷேபசமாதானங்களும், பந்தமோக்ஷங்களும், மற்ற சகலவிதமாய் சொல்லப்பட்டிருக்கிற பேதங்களெல்லாம் அத்விதத்திற்கு விரோதமில்லாமல் விளையாட்டாகவே போகும். [எ - தி] குழந்தைகள் ஆம்படையான் பெண்டாட்டியாயும், பிள்ளைகுட்டி பெற்றதாயும், சமைத்துச் சாப்பிடுகிற தாயும் விளையாடுகிற விளையாட்டெல்லாம் எப்படிப் பயன்படாதோ அப்படிப்போலவும்; நாடகத்தில் யுத்தம் முதல் பிரசவம்வரை காண்பித்தாலும் காரியமாகாததுபோலுமறிக. ஐயா, இந்த வேதாந்தசாஸ்திரத்தில் சொல்லப்படுகிற பந்தங்களும், அதை நிவர்த்திக்கவேண்டுமென்று நினைக்கிற முமுட்சுவும், அவனுற் சிரமப்பட்டு சம்பாதிக்கப்படுகிற நித்தியாநித்திய விவேகங்களும், இகாமுத்திரார்த்தபலபோகவிராகங்களும்; சமம் தமம் விடல் சகித்தல் சமாதானம் சிரத்தைகளும், முமுட்சுத்துவமும், சற்குருவைப் போய்ச் சரணமாக அடைந்து, அந்த சற்குருவுக்கு இஷ்டமான காரியங்களை அவர் சொல்லாமலிருக்கும்போது, இவனுய்ப் பார்த்து அறிந்துசெய்கிற ஆப்தத்தையும், அக்குருநாதனுக்கு அப்பியங்கம் முதல் சாப்பாடுவரை செய்விக்கிற அங்கத்தையும், அந்தக் குருவின் பதியிலுள்ள மாடுகன்றுகளையும், நிலங்கரைகளையும், தனதானியங்களையும், முன் குடும்பத்திலிருக்கும்போது அவிடத்திலுள்ள மனைதனங்களையும், பண்டுபதார்த்தங்களையும், பாது காத்ததுபோலப் பாதுகாக்கிற தானப்பணிவிடையையும், அந்தக் குருநாதனை அகண்ட பரிபூரண சச்சிதானந்தப் பிரம்மமே, திருவுருவாய் எழுந்தருளிவந்திருக்கிற வஸ்துவென்று பார்க்கிற சத்பாவப்பணிவிடையும் செய்துவருவதும், அவர் சன்னிதியில் சாதுக்களோடே கூடியிருந்து ஷட்விதலிங்கத்தால் இடைவிடாமல் சிரவணம்பண்ணுவதும், அந்தச்சிரவண காலத்தில் குருசிஷ்யர்கள் ஒருவருக்கொருவர் ஆக்ஷேப சமாதானங்களைச் செய்து வஸ்து நிர்ணயம் பண்ணுவதும், அப்படிச் சிரவணம்பண்ணின அர்த்தத்தை சாதுக்கள் சேர்ந்திருந்துகொண்டு சங்கை சமாதானத்துடன் மனனம் பண்ணிக்கொள்வதும், தனித்திருந்து சொப்பன திருஷ்டாந்த முதலான அநேக யுக்திகளால் சிந்திப்பதும், அந்தச் சிரவண மனனங்களாலே, நிராக்ஷேபமாய் நிச்சயப்பட்டிருக்கிற ஆத்மசொருபத்தில் மனதை ஸ்தாபித்து. தைலதாரைபோலப் பிரம்மாகார விருத்திப் பிரவாகத்தைப் பழகுவதான நிதித்தியாசனமும், அதன்பின் இந்தப் பிரம்மத்தியானம் பண்ணுகிற ஞாதாவையும், பிரம்மாகார விருத்தியாகிற ஞானத்தையுமிழந்து காற்றில்லாதவிடத்தில் வைக்கப்பட்டிருக்கிற தீபம்போல, அசைவற்றிருக்கிற பிரம்மமாத்திரமாயிருந்து விளங்குகிற சித்தமே சமாதியென்றும், இந்தச் சமாதியால், அனுதியாய் இந்தச் சம்சாரத்திற் கட்டுப்பட்டிருக்கிற சஞ்சித கர்மங்களுக்கு நாசமும், தேகவாசனை முதலான அநந்தகோடி காலமாய்ப் பழகப்பட்ட வாசனைகளுடைய க்ஷயமும், தன்னை நிர்மலம்பண்ணுகிற தர்மமும், அப்பிரதிபந்தமான அபரோக்ஷ ஞானமும் வருமென்பதும், அதனுல் ஜீவன்முக்தி சுகமுண்டாகுமென்

பதும், எப்படிப் பொய்யென்று சொல்லலாமென்று கேட்பாயாகில், நாடகக்காரன் வேஷம் போட்டு, நாடகம் கூத்தாட ஆரம்பித்ததுமுதல் நாடகம் முடிந்து வேஷங் கலைகிறவரை, செய்ததெல்லாம் சுத்தப் பொய்யென்று சொல்வதுபோல, நீயும் இப்போது சொன்னதெல்லாம் பொய்யென்றறிக அப்படிப் பொய்யென்று பார்ப்பதற்கு விபரீத பாவனையே தடையென்றறிக.

225-வது தரங்கம்.

விபரீத பாவனையைத் தத்துவ பாவனையால் நிவர்த்திக்கவேண்டும்:—

விபரீதபாவனைக் கிடங்கொடாமல், சாக்ஷாத்கார ஞானம் வரும்வரை சாவதானமாயிருக்கவேண்டும். [எ-தி] இந்திரஜாலம் எவ்வளவு நிஜம்போலே தோன்றினுலும், பொய்யென்ற திருஷ்டியை விடாமற் பார்த்து வருகிறவன்போலுமென்றறிக. [இ-து] விபரீத பாவனையைப் போக்கடிப்பதுதான் பிரயாசம். [எ-தி] வழிதப்பி நாற்காதம் போனபிற்பாடு, அஞ்ஞான சந்தேகம் போய், நிஜவழி இன்னதென்று தெரிந்தாலும் விபரீதமாய் நடந்து போன வழியைத் திரும்பக் கடந்து, நிஜவழியில் வந்து சேருவது பிரயாசமானதால் வருத்தப்பட்டு அதைத் தத்துவபாவனையாற் கெடுக்கவேண்டுமென்றறிக, ஐயா, விபரீதபாவனையென்பது எது? அது செய்கிற கெடுதி என்ன? அதை எதனுல் நிவர்த்திக்கிறது? என்று கேட்பாயாகில், அதற்குத்தரம் சொல்லுகிறேம் கேள்: — விபரீதபாவனை யென்பது தேகாதிகளுக்குத்தான் விலக்ஷணமாயும் வேருயுமிருந்தும், ஜெகத்து எப்போதும் பொய்யாயிருந்தும், தேகாதிகளே நாம், இந்த ஜகத்து சத்தியமென்று பாவிப்பதே விபரீதபாவனையாம், இது செய்கிற கெடுதி என்னவென்ருல், அனந்தகோடி ஜனனமரண துன்பங்களைக் கொடுக்கும். [எ-தி] ஒருவன் ஒரு நாயை வளர்த்து வந்ததில், அவனுக்கு ஒரு அவசர நிமித்தமாய் இந்த நாயை நூறு ரூபாய்க்கு ஒரு செட்டியிடத்தில் அடகாக வைத்துச் சீட்டெழுதிக்கொடுத்து நாயையும் செட்டிவசம் ஒப்புவித்து ஊருக்குப் போனபின், செட்டியும் கொஞ்சக்காலங் கழித்து தொலைக்கு வியாபாரத்துக்குப் போகும்போது, இந்தநாயை பெண்டாட்டி விபசாரம் பண்ணுமலிருப்பதற்குக் காவலாக வைத்துவிட்டுப் போனபின், இவள் இனிமேல் சனியன் தொலைந்தது, சங்கடந் தீர்ந்தது, என்று சந்தோஷப்பட்டுக் கொண்டு, ஒரு வேலைக்காரியினிடத்தில் தன்னுடைய ஆசை நாயகனுன சோர புருஷனை இரவில் வரும்படி சொல்லி அனுப்புவித்துவிட்டு, இவள் அவனுக்காக மாமிசமும் பலகாரமும் சாப்பாடும் சமையல்பண்ணி வைத்துக்கொண்டு காத்திருக்கும்போது, அவ்விரவில் வந்து அவைகளையெல்லாம் சாப்பிட்டுவிட்டுக் கொல்லையில் வந்து கைகழுவிவிட்டு ஒண்ணுக்கு உட்கார்ந்த சமயத்தில், அந்த நாய் குலையாமல் வந்து புடுக்கைக் கடித்து உதறிவிட்டதால் அவன் மரித்துப்போனதை அவள் கண்டு ரொம்ப விசனித்து, உடனே கொல்லையிலேயே குழியைத் தோண்டிப் புதைத்துவிட்டு அதுமுதல் இந்த நாய்க்கும் கஞ்சிவிடாமலிருந்துவிட்டாள். அது ஊரில் பொறுக்கித் தின்றுவிட்டு இந்த வீட்டைக் காத்துக் கொண்டுவருஞ் சமயத்தில் செட்டியார் தொலையிலிருந்து வீட்டுக்கு வந்ததும், நாய் இளைத்

துப்போயிருக்கிறதைக் கண்டு மனைவியைக் கேட்டதில் அதற்குத் தினம் ஒருபடி சோறு வைத்தாலும் தின்று இப்படி இளைத்துப் போகிறதென்று சொன்னதைக் கேட்ட அந்த நாய், செட்டியாரை சாடைபண்ணி கொல்லையிற் கூட்டிப்போய் அவனைப் புதைத்திருக்கிற இடத்தைக் காலாலே பறண்டுவதைக் கண்டு, செட்டியார் தோண்டிப் பார்த்ததில் அந்தச் சோரபுருஷன் கடிபட்டுச் செத்திருப்பதைக் கண்டு, மிகவும் சந்தோஷத்துடன் அந்த நாய்க்குடையவன் எழுதிக்கொடுத்த சீட்டையுங் கொடுத்து, நீ உன்னூருக்குப் போவென்று சொன்னபடி, அதுவும் ஓலையை வாயில் கௌவிக்கொண்டு போகிற வழியில் பணசகிதமாய் உடையவன் வந்து அந்த ஓலையை நாய் திருடிவந்ததாக நினைத்து நாயை வெட்டிப் போட்டுச் செட்டியாரிடம் பணங் கொண்டுவந்ததில், செட்டி நாய்செய்த உதவிக்காக கடனைத் தள்ளி சீட்டை அனுப்புவித்தேனென்று சொன்னதைக் கேட்டு இருவரும் விசனித்ததுபோல வறிக.

226-வது தரங்கம்.

ஞானிகளின் மகிமை:—

ஞானிகள் தாங்களும், சம்சார சமுத்திரத்திலிருந்து கரையேறியும், நிரேதுகமாக அதில் தபிக்கிற ஜீவர்களையும் கரையேற்றி வைக்கிருர்களென்பதற்கு யுக்தி:— சமுத்திரத்திலிருந்து கரையேறினவன், மற்றவர்களையும் தயையினால் தன் கப்பலைக் கொடுத்துக் கரையேற்றி வைப்பதுபோலும், இப்போது நம்முடைய குருநாதன் கிருதகிருத்தியனுயிருந்துங் கூட, சம்சார சமுத்திரத்தில் விழுந்து தபித்துக்கொண்டிருக்கிற நம் போலிகளுக்கு, அனுக்கிரகக் கப்பலைக் கொடுத்துக் கரையேற்றி வைப்பதையும் பார்த்துக்கொள்ளத் தக்கது. [இ-து] ஈசுவரனும் ஞானியும், ஞானத்தால் சரியானுலும் ஈசுவரனுக்கு பஞ்சகிருத்திய முதலான தொழிலினால், சிந்தனையும் கவலையும் தற்காலிக ராகத்துவேஷ வாசனைகளுமிருப்பதால், அஃதில்லாத ஞானி அவரைக்காட்டிலும் சுகியாயும் அபகீர்த்தியில்லாதவனுயுமிருக்கிறுன். [எ-தி] சகோதரர்களிருவரும் பூரணமான ஸ்ரீமானுயிருந்தாலும் அதிலொருவன் ராணிக்குள்ளகப்பட்ட உத்தியோகத்தை ஒப்புக்கொண்டதால் வேலைக்காரன் என்ற பெயரும், அவள் ஆக்ஞைப்படி நடக்கவேண்டியதும், அதற்குத்தகுந்த கவலை ஆலோசனை ராகத்துவேஷாதிகளைச் செலுத்த வேண்டியதா யிருப்பதுபோலவன்றி, மற்றொருவன் ஒரு வேலையையும் ஒப்புக்கொள்ளாமல் சவுகாரராயும், ராணியாலும் பூஜிக்கப்பட்டு நிர்ச்சிந்தனுய் நிர்ப்பயனுயிருப்பதுபோலவறிக. [இ-து] ஞானியினாலேயே சகல ஜீவர்களுக்கும் உபகாரமுண்டே தவிர அஞ்ஞானிகளாலே ஞானிக்குப் பிரயோஜனமில்லை. [எ-தி] சித்தனாலே ஜனங்களுக்குப் பிரயோஜனமேதவிர, இவர்களாலே அவர்களுக்குப் பிரயோஜனமில்லாததுபோலும், பெரியவனாலே குழந்தைகளுக்குப் பிரயோஜனமேதவிர, குழந்தையினாலே அவனுக்குப் பிரயோஜனமில்லாததுபோலும், கண்ணுள்ளவனாலே குருடனுக்குப் பிரயோஜனமேதவிர இவனாலே அவனுக்கு ஆகவேண்டியதில்லாததுபோலுமறிக. [இ-து] நானென்கிற புருஷன், கருத்துருத்துவாதிகளான அகங்கார அத்தியாசத்தை விட்டு, தான் சாக்ஷிமாத்

திரமாயிருந்தால் ஈசுவரன் நம்மைப் பவத்திற்கிழுக்கார். [எ-தி] ஒருவன் திருடர்களோடே கூடித் திருடுவதை விட்டுச் சும்மாயிருந்தால், அவனைக் கச்சேரிக்குத் துரை வாரண்டு போட்டு இழுக்காததுபோலுமறிக. [இ-து] ஞானிகளுக்கு ஜீவகாருண்யமிருக்கும். அதாவது, அமுமுக்ஷுக்களுக்கு எல்லாம் பிரம்மமென்கின்ற ஞானத்தைச் சொல்லாமலிருப்பதே முக்கியமான கருணை. [எ-தி] வியாதிவந்து பிராண சங்கடத்தை யடைந்துகொண்டிருக்கிற குழந்தைக்குத் தாய் பக்ஷணத்தைக் கொடாதிருப்பதே பரம கருணையாவதுபோலவறிக. [இ-து] ஞானி சுத்த மூடர்களுடன் பேசும்போது அவர்களுக்காக வந்தேன் போனேனென்று சொன்னாலும், உள்ளே நான் சாக்ஷி, இது அகங்கார தர்மமென்று கண்டு சொல்வன். [எ-தி] இலக்கண வித்துவானானாலும், குழந்தைகளிடத்தில், பாச்சி சோச்சி உம்மாச்சியென்று சொல்லுவதுபோலும், சமஸ்கிருதம் பேசுகிற சாஸ்திரி குடியானவன் வந்த வேளையில் சோறுதின்கிறுயா, கஞ்சி குடிக்கிறுயா, பெண்சாதிபிள்ளை சுகமாவென்று கேட்பதுபோலுமறிக, [இ-து] ஆரூட ஞானியானவன் நான் பிரம்மமென்பதை ஒரு நிமிஷங் கூட மறவான். [எ-தி] சூரியன் பிரகாசத்தையும், நீர் குளிர்ச்சியையும், தீ சூட்டையும் விட்டுப் பிரியாதிருப்பதுபோலுமறிக. [இ-து] அனுபவியானவன் அனுசந்தானத்தை மறவான். [எ-தி] தரித்திரனுயிருந்தவனுக்கு நாகரத்தினங் கையிற் கிடைத்தகாலத்தில், கள்ளர்பயமுள்ள காட்டுச் சத்திரத்தில், கண்மூடாமல் அதைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளுகிறவன்போலுமறிக. [இ-து] வசிஷ்டாதி மகரிஷிகள் மஹாபுத்திசாலிகள் எதினுலென்றுல், தாங்களும் சம்சார சமுத்திரத்தைக் கடந்து, பிரம்மானந்தக் கடலிலிருக்கிற சுகத்தைக் கண்டு அனுபவித்து, அன்னியர்களுக்கும் அப்பியாசகாலத்தில் வருகிற துர்வாசனைகளைப் போக்கடிக்க, மைத்திரியாதி சற்குணங்களையும் அநேக சுருதி யுக்தி அனுபவங்களையும், சாதகமாகப் பண்ணிக்கொடுத்துக் கரையேற்றி வைப்பதால், மஹா தயாளுக்களென்றும் மஹா புத்திசாலிகளெறுஞ் சொல்லப்படுகிறுர்கள். [எ-தி] ஒரு தீரன், தானும் உப்புக்கடல் முதலானவைகளைக் கடந்து, பாற்கடலைக்கண்டு பாலை யதேஷ்டமாய்ப் புசித்து, அன்னியர்களையுங் கப்பல்மூலமாய் யாதொரு சங்கடமன்றியில் கடத்தி, பாற்கடலில் முழுகிச் சுகிக்கும்படி செய்கிறவன்போலும், (64) வகை மிட்டாய்செய்து தானும்புசித்து வந்தவர்களுக்கும் எதேஷ்டமாய்ப் போடுகிறவன்போலுமறிக. [இ-து] உலகத்திலுள்ள அஞ்ஞானிகள் முழுமையும் சத்தியமென்று நம்பியிருக்கிற ஜீவேசுவர ஜகத்தைப் பொய்யென்று ஞானி ஒருவனே அறிந்து துணிந்திருக்கிறுனென்பதே சுருதி.

யுக்தி எத்தனையோகோடி கறுத்தமனுஷர்களுள்ள இந்த இந்தியாவில் வெள்ளைக்காரன் வந்து வெற்றிபெற்று அதிகாரஞ் செய்வதுபோலும், நதிப்பிரவாகத்தில் எதிர்த்து நீந்திப்போவதுபோலுமென்ற யுக்தியும்; இப்போது நாம் இந்த ஜகத்தை சொப்பனம் போலே நிச்சயித்திருக்கிற அனுபவத்தையும் பார்த்துக்கொள்க. [இ-து] ஞானியானவன் ராஜ்யபாரமுதலான காரியங்களைச் செய்தால், சித்தத்தில் காமாதிகள் வாராதாவென்றுல், வந்தாலும் வாசனையாய் சித்தத்திலிராது. [எ-தி] தாய் குழந்தையைக் குழியை வெட்டிப் புதைக்கிறேனென்று சொன்னாலும், உள்ளே அப்படிச் செய்ய எண்ணமிராததுபோலும்,

குருவானவர் சிஷ்யனுடைய மூர்க்கக் குணத்திற்காகஎன்முகத்தில் விழியாதே ஓடிப்போ வென்று சொன்னாலும், உள்ளே நிர்தயையாயிராமல், அவனுடைய துர்க்குணத்தை ஆகாசத்தில் தோற்றுகிற மேகத்தைக் காற்று காணுமற்பண்ணுவதுபோல போக்கடிக்கும். நிமித்தமென்றறிக. [இ-து] கணபதிமுதலான ஈசுவராதிகளைப் பூஜித்தவனுக்கு விக்கின நிவர்த்திமுதலான ஒவ்வொரு பிரயோஜனங்கள் கிடைக்குமென்றும், பிரம்ம ஞானியான குருநாதனைப் பூஜித்தவனுக்கு சகல புருஷார்த்தமுங் கிடைக்கும். [எ-தி] நெல்லு, எள்ளு, கொள்ளுமுதலான ஒவ்வொரு தானியங்களை விதைத்தவனுக்கு அந்தந்த தானியங்கள் மட்டுப் விளைவதுபோலும், கற்பகவிருக்ஷம், காமதேனு, சிந்தாமணிமுதலான ஒருவஸ்து அகப்பட்டவனுக்கு சகலவிதமான ஆடை ஆபரணங்களும், அறுசுவையுடன் ஆயிரம் விதமான போஜனமும். ரத்னுதிகளும் கிடைப்பதுபோலவறிக. [இ - து] ஞானி சத்துவ மனதினுல் அஞ்ஞானுதிகளை அதம்பண்ணினபின், அந்த மனதையும் தன்னிடத்தில் லயம்பண்ணி, தான்மாத்திரமாயிருக்கிருன். [எ-தி] ராஜன் அந்தப்புரத்துக்குப் போகும் போது கட்டியக்காரனுல் சகல ஜனங்களையுந்தள்ளி, படுக்கைவீட்டில் நுழையும்போது கட்டியக்காரனையுந் தள்ளிக் கதவடைத்து தான்மாத்திரஞ் சுகித்திருப்பதுபோலவறிக. [இ-து] தத்துவஞானத்தோடேகூடிய புருஷனுக்கு பிரவர்த்தியினுலும் நிவர்த்தியினுலும் ஆனிவிருத்தி ஒன்றுமில்லை. [எ-தி] அதிசூரனேடேகூடிய ஆளுக்கு, காட்டிற்போனுலும் வீட்டிலிருந்தாலும் ஆனிவிருத்தி யில்லாததுபோலும், அபேத்தியகவசத்துடன்கூடிய புருஷனுக்கு ஆயிரங்கோடி ஆயுதத்தால் அடிபட்டாலும் அரண்மனையிலிருந்தாலும் ஆனிவிருத்தி யில்லாததுபோலுமறிக. [இ-து] ஞானியினிடத்தில் கர்த்தா இல்லாததினுல் அவனுடைய தேகேந்திரியாதிகள் ஈசுவரப்பிரேரணையினுலும், வாசனுவசத்தாலும், கர்மத்தாலும் நடக்கிறது. [எ - தி] ஒரு வண்டிக்காரன் தூங்கிவிழுந்திறந்துபோனுலும் முன்னுலேபோகிற வண்டிபோல ஈசுவரப்பிரேரணை, பின்வண்டிபோல வாசனை, ரோட்டுப்போலக் கர்மம். இந்த மூன்றினுல் ஞானியின் சரீரமாகிற வண்டி நடக்கிறதென்றறிக. [இ-து] வாசனுக்ஷயமான ஞானி கர்மத்தைச் செய்தாலும், விட்டாலும் பிரயோஜனமில்லை. [எ-தி] செத்தபிற்பாடு கயிற்றைப்போட்டுக் கட்டினுலும் கனகதண்டிகையின்மேல் வைத்துப் பட்டணப்பிரவேசம் பண்ணிவைத்தாலும் அந்தப் பிணத்துக்குப் பிரயோஜனமொன்றுமில்லாததுபோலுமறிக. [இ-து] அனேகஜென்மங்களில், அனேகங்கோடி உபாயத்தால் எவனே ஒருவன் தத்துவஞானத்தால் மோக்ஷசம்பத்தையடைவன். [எ-தி] விளக்கெண்ணை பூசியிருக்கிற பளிங்குத்தூணினுச்சியிலிருக்கிற பணத்தை எவனேஒருவன் அதிகப்பிரயாசத்தாலேறி எடுப்பதுபோலும், மஹாமேருவினுடைய உச்சியிலிருக்கிற ரத்னக்கொடுமுடியை அபூர்வமாயொருவன் பிரயாசப்பட்டு ஏறியெடுப்பதுபோலும், பாம்புகள் சுற்றிக்கொண்டு அகாதத்திலிருக்கிற புதையலை அருமையாயொருவன் அந்தப் பாம்புகளை வெட்டி அந்தப் புதையலை எடுக்கிறவன்போலுமறிக. [இ - து] ஞானி விஷயானந்தத்தை இச்சியான்.]எ - தி] தான்கக்கின பாயசத்தை நாய்சாப்பிட்டுக் கக்கினபின் அதை இச்சியாதவன் போலும், தன் சரீரத்திலிருந்து விடப்பட்ட மலஜலத்தைத் தான் புஜிக்க இச்சியாதவன்

போலும், தரித்திரன் நிதியகப்பட்டபின் பழையதரித்திரத்தை இச்சியாதவன்போலுமறிக. [இ-து] எல்லா ஞானிகளிடத்திலும் சாபானுக்கிரகசக்தியு மிருக்குமென்னக்கூடாது. [எ-தி] நெல் உள்ளவனிடத்தில் கொள்ளுமுதலான தானியங்களு மிருக்கவேண்டுமென்ற நியமமில்லாததுபோலும், ஸ்திரீகளிடத்தில் எல்லா ஆபரணங்களு மிருக்குமென்ற நியமமில்லாததுபோலும், வேதம் படித்தவர்களிடத்திலெல்லாம் வியுத்பத்திஞான மிருக்குமென்ற நியமமில்லாததுபோலுமறிக. [இ-து] ஞானி கிருதகிருத்தியனுய், திருப்தனுயிருப்பனென்பதற்கு சுருதி யுக்தி அனுபவமிருக்கிறதென்று சொல்லுகிருர் ஞானி 'நானே தன்னியன் நானே தன்னியன்' என்று சொல்லுகிருனென்பதே சுருதி கெடுகப்பல் கரையேறினதும் அதையுடைய செட்டி வெள்ளைவீசுவதே யுக்தி. நாம் கிருதார்த்தனுனேமென்று சந்தோஷித்திருப்பதே அனுபவமென்றறிக. [இ-து] ஞானிக்கு சாதனுபேக்ஷிதமான விஷயசுகம் தேவையில்லை. [எ-தி] ரத்னதீபம் கையில் வைத்திருக்கிறவனுக்கு சாதனுபேக்ஷகளுடன் கூடிய விளக்கு தேவையில்லாததுபோலும், சித்தகுளிகையால் பசியும் வியாதியுந் தீர்ந்தவனுக்கு, சமையலும் மருந்தும் வருந்திச் செய்யவேண்டிய தில்லாததுபோலுமறிக. [இ-து] ஞானியானவன் தன் சுயதிருஷ்டியில் சகலஜீவர்களையும் பிரம்மானந்தத்திலேயே முழுகியிருக்கிருர்களென்று பார்ப்பதால், அஞ்ஞானிகள் என்னமாய் ஜனனமரணத்தில் தபிக்கக்கூடுமெனில், ஓர்படுக்கையில் அனேகம் ஜனங்கள் படுத்து நித்திரைபண்ணும்போது, அதில் எவனே ஒருபுருஷன் விழித்துக்கொண்டிருக்கிறவன் தான் எப்படிப் படுக்கையில் சுகமாயிருக்கிருனே அப்படிச் சகலரும் சுகமாய் படுக்கையில் படுத்திருக்கிருர்களென்று இவன் பார்க்கவுங்கூடும். அவர்கள் சொப்பனத்தில் செருப்படி முதலானதைப் படுகிறதாகத் துக்கப்படவுங்கூடும். அப்படிப்போல இங்கும் விரோதமில்லையென்றறிக. [இ-து] விவேகியானவன் எந்தவிஷயத்தை அனுபவித்தாலும், அந்த விஷயமெல்லாம் பிரம்மானந்தமாகவே காணப்படும். [எ-தி] சர்க்கரை பிள்ளையாரை ஆசனம்முதல் சிரசுவரையில் எங்கே நக்கினுலும் தித்திப்பாய்க் காணப்படுவதுபோலவறிக. [இ-து] ஞானி பிரம்மத்தை அறிந்தேனென்ருவது, அறியவில்லையென்ருவது சொல்லாமல் பிரம்மமாய் இருப்பன். [எ-தி] ஒருபுருஷன் புருஷனுக இருக்கிறதன்னை அறிந்தேனென்ருவது அறியவில்லையென்ருவது சொல்லாமற் புருஷனுயிருப்பதுபோலும், அமிர்தமானது அமிர்தத்தை அறிந்தேனென்ருவது அறியவில்லையென்ருவது சொல்லாமல் அமிர்தமாயிருப்பதுபோலுமறிக. [இ-து] ஞானிக்கு இருதயக்கிரந்தி அவிழ்ந்துபோய்விட்டதால், அவனுடைய கரணங்கள் வெளியில் வேடிக்கையாய் வந்தேன் போனேனென்று சொன்னதால் அவனுக்கு யாதொரு பந்தமுமில்லை. [எ-தி] பைஷ்டைபோனவள் வேடிக்கையாய் விபசார வார்த்தையை வெறுமனேபேசினுலும் அவளுக்கு அத்தோஷம் வாராததுபோலும், விகடகவி, சாராயங்குடித்தவன் உளறிக்கொண்டு மயங்கிவிழுவதுபோல அபிநயஞ்செய்தாலும் அவனுக்கு புத்தியில் மயக்கமும், சித்தத்தில் சுராபானதோஷமும், லோகதூஷணையும், வாயில் நாற்றமுமில்லாததுபோலுமறிக. [இ-து] திரிமூர்த்திகளும் ஞானியால் மூடர்களென்று சொல்லப்படுகிருர்கள். [எ-தி] பிரபஞ்சமாகிற கானல்ஜலத்தை நாமாகக்கண்டு

சிருஷ்டி திதி சம்மாரங்களைச் செய்கிறோமென்று கர்வத்தை அடைந்திருப்பதைப்பற்றியே அவர்களை முட்டாளென்று நினைக்கிறனென்றறிக. [இ-து] தான் சர்வவியாபகனுயிருந்தாலும் எல்லாரிடத்திலும் போய் ஏன் புஜிக்கவில்லையென்றால், அப்படித் தேவையில்லை [எ-தி] ராணி சீமையெல்லாம் கட்டி ஆண்டாலும் தான் கால்படி அன்னந்தானே சாப்பிடுவதும், ஓரரண்மனையில் ஓர்சிங்காதனத்தில் மட்டுமிருப்பதுபோல, நாமும் சர்வவியாபகனுனாலும் இந்தபஞ்சகோச அரண்மனையில் விஞ்ஞானமயமென்கிற சிங்காதனத்திலிருந்து, நினைப்பாகிற கால்படி அன்னத்தை மட்டும் புஜிக்கலாமென்றறிக. [இ-து] ஜீவன் தேகேந்திரியாதிகளிடத்தி லிருக்கிற அத்தியாசத்தை விட்டுவிட்டால் ஈசுவரனே அவனுடைய தேகாதி சவரக்ஷணையை நடத்திவைப்பார். [எ-தி] ஏழையாயிருக்கிறவனுக்கு ஒருநிலத்தை பிரபு சாகுபடிபண்ணிக் கிஸ்திகட்டிக்கொண்டு வரும்படி உத்தரவு செய்திருந்தததில், அவன் சாகுபடிபண்ணுவது கிஸ்திக்கே கட்டாமல் நஷ்டப்பட்டுவருங் காலையில் அவன் இந்தநிலம் தனக்குவேண்டாமென்று ராஜிநாமா கொடுத்தபின் அந்தப் பிரபு அந்த நிலத்தைத் தன் பண்ணைநிலங்களோடு சேர்த்துப் பந்தோபஸ்து பண்ணிக்கொண்டு, இவனையும் பாக்கிதாரென்கிற நிர்ப்பந்தத்திலிருந்து விடுதலைசெய்வதுபோலுமறிக. [இ-து] எல்லோருக்கும் ஞானம் வந்திருந்தாலும், தண்டுகமண்டலத்தோடே கூடியிருக்கிற சன்யாசிகளிடத்திலேயே ஜனங்களுக்குப் பயபக்திவரும். [எ-தி] வில்லையோடேகூடியிருக்கிற சேவகனுக்கே ஜனங்கள் பயப்படுவதுபோலும், அலங்காரத்தோடே கூடிய ஸ்திரீயினிடத்திலேயே ஜனங்கள் மோகிப்பதுபோலுமறிக. [இ-து] அக்கினியில் செத்தையைப் போட்டமாத்திரத்தில், அக்கினியானது அதையெப்படித் தகித்துப்போடுமோ, அப்படி ஞானியினிடத்தில் ஒரு விஷயசங்கற்பமுண்டானல் அதற்கு நான் சாக்ஷியென்ற ஞானக்கினி அதை எரித்துப்போடுமென்றறிக. [இ-து] ஞானம்வந்தபின் ஐந்தாவதுபூமி முதலான சமாதிக்குப் போகாமலிருந்தால், அவனுடைய மனசுமுதலிய கரணங்கள் பிராரப்தகர்மவசத்தால் ஒரு பிரயோஜனத்தையும் உத்தேசியாமல், பழக்கப்படி ஏதேனும் ஒன்றைச் செய்துகொண்டிருக்கும். [எ-தி] புருஷனோடே உடன்கட்டையேறுத ஸ்திரீ உயிரோடேயிருந்தால், ஏதேனுமொருதொழிலைப் பிரயோஜனமன்றியில் செய்துவருவது போலவும், முதல்போன கோமுட்டி கடையில் சரக்கில்லாமற்போனாலும், தராசில் படிக் கல்லை ஒருதட்டிற்போட்டு இன்னொருதட்டில் சரக்குப்போடுவதற்குப் பதிலாக தன் பிருகத் பீஜத்தை அதில்வைத்து லாபமன்றியில் நிறுத்துக்கொண்டிருப்பதுபோலுமறிக. [இ-து] ஞானிகள் பாஷியமுதலான சகலகலாவல்லவராய் வந்த வித்துவானிடத்திலும் தத்துவ ஞானமிருக்கிறதா இல்லையாவென்று பரீக்ஷித்து, தனக்குச்சரியான ஞானமிருந்தால்தான் அவரோடே சேருவார்கள். [எ-தி] யுவதியானவள் மன்மதன்போலே முகத்தையுடையவனுய் வந்தாலும் மாணி இருக்கிறதா இல்லையாவென்று பரீக்ஷித்துத் தனக்குச்சரியான மாணியுள்ளவனிடத்தில் சேருவதுபோலவறிக. [இ-து] விவேகியானவன் பஞ்சகோசத்தைத் தானல்லவென்று நேதித்து ஆத்மாவே தானென்றறிவன். [எ-தி] சமுத்திரத்தில் பாசி முதலான வஸ்துக்களைத் தள்ளி ரத்னத்தைக் கிரகிப்பவன்போலும், பர்த்தாவல்லாதவர்களைத் தள்ளி பர்த்தாவைமட்டும் கிரகித்தகதைபோலுமறிக. [இ-து] ஞானிக்கு சுரோத்

திரியனென்று சொன்னதோடேகூட, அகாமஹதனென்றும் வேதம் சொல்லுவானேனென்றால், பிராம்மணனென்பதற்கு அடையாளம் குடுமி பூணநூலோடே வேதபாடத்தையும் விதித்திருப்பதுபோலவறிக. [இ-து] ஞானி பிராரப்தபோகம் புஜிக்கிறனேயென்றால், பர திருஷ்டியிலேயே தவிர சொயதிருஷ்டியிலில்லை. [எ-தி] நாடகத்தில் தபிக்கிறதுபோல காண்பிக்கிற ஜாலமானதாபம் பார்க்கிறவர்களுக்கே அல்லாமல் அவனுக்கில்லாதது போலவறிக. [இ-து] விவேகி எந்த நாமரூபத்தைக் கண்டாலும் சச்சிதானந்தமான குரு சொரூபமாகவே பார்ப்பன். [எ-தி] செட்டி எந்தநகையையும் தங்கமாய்ப் பார்ப்பது போலும், எந்தவஸ்திரத்தையும் நூலாய்ப் பார்ப்பதுபோலுமறிக. [இ-து] ஜீவன்முக்தி சுகம் வைராக்கியத்துடன்கூடிய விவேகிக்கே அதிகமாய்வரும். [எ-தி] வெஞ்சனங்களுடன்கூடிய அன்னம் சுகங்கொடுப்பதுபோலும், யுக்திகளுடன் கூடின சிரவணம் சுகங் கொடுப்பது போலும், மெத்தை தலையணைகளுடன்கூடிப் படுப்பவனுக்கு விசேஷ நித்திரை வருவது போலுமறிக. [இ-து] ஞானிக்கு விஷயத்தில் செய்யப்பட்ட எவ்வித வியாபாரத்தாலும் அதனாலுண்டாகிற சுகதுக்கத்தாலும் தன் சுபாவானந்தம் மாறாது. [எ-தி] சர்க்கரையைக் கத்தியால் வெட்டினாலும், தண்ணீரிற் கரைத்தாலும், தீயில் காயவைத்தாலும், காற்றினால் உலர்த்தினாலும் தன்சுபாவமான தித்திப்பு மாறாதிருப்பதுபோலவறிக. [இ-து] பிராரப்தகர்மமானது ஞானியை எவ்விததுன்பத்தில் தள்ளினாலும் அவன் அதில் அழுந்தான். [எ-தி] நீந்தத் தெரிந்தவனைக் காற்றானது எவ்வளவு ஆழமுள்ள தண்ணீரில் தள்ளினாலும் அவனதிலழுந்தாமற் கரையேறுவதுபோலுமறிக. [இ-து] அகங்காரக்கிரந்தி அறுபட்டிருக்கிற ஞானிக்கு பின்பு அகங்காரத்தினிடமாய்க் கோடி ஆசைவந்தாலும் அதினாலவனுக்குக் கெடுதியில்லை. [எ-தி] கடசிரார்த்தம்செய்து தன் ஸ்திரீயை தள்ளினபின் அவள்செய்கிற விபசாரதோஷமும், விரதோத்தியாபன புண்ணியமும் இவனுக்குச் சம்பந்தமில்லாததுபோலும், கயிற்றின்முடிச்சை அவிழ்த்த பிற்பாடு மற்றொரு கயிற்றை எவ்வளவு முறுக்கினாலும் அந்த முறுக்கு இதிலேறாததுபோலும், நந்தவனத்தை விற்றபிற்பாடு, கழுதைமேய்ந்தாலும் குதிரைமேய்ந்தாலும் விசனமில்லாதவன்போலுமறிக [இ-து] சத்தையும் நாமரூபத்தையும் பிரித்து சத்துமெய் நாமரூபம் பொய்யென்று அறிந்தபின் நாமரூபந் தோற்றிக்கொண்டிருக்கும்போது ஞானியினிடத்தில் மாயை கெட்டுப்போச்சுதென்று எப்படிச் சொல்லலாமெனில்,—கல்லானை பொய்யென்று அறிகிறதேதவிர தோற்றாமற் போகிறதல்லாதது போலும், கண்ணாடிக்குள் தன்முகமில்லையென்று அறிந்தாலுந் தோற்றிக்கொண்டிருப்பதால் ஆனி இல்லாததுபோலுமறிக. [இ-து] நல்ல நீச்சுத்தெரிந்தவன், சுரக்குடுக்கையைக் கட்டிக்கொண்டு நதியிற்போகும்போது, மேற்கொண்டு எவ்வளவு பிரவாகம் வந்தாலும் தெரிந்துகொண்டே நீந்திக் கரையேறுகிறதுபோல, நாம் பிரமம், தேகாதி பிரபஞ்சம் பொய்யென்று துணிந்தபிற்பாடும் பிராரப்தகர்மத்தால் எவ்வளவு விவகாரம் தோற்றினாலும் ஞானி அதில் அமிழ்ந்தி மயங்கானென்றறிக. [இ-து] அகண்டபிரம்மானந்தத்தை அனுபவிக்கிற ஞானிக்கு சர்வகாமாப்தி உண்டு. [எ-தி] பாற்கடலில் முழுகிக் கொண்டிருக்கிறவனுக்கு அதிலிருந்து கொஞ்சங்கொஞ்சம் பாத்திரத்திலெடுத்துவைத்திருக்கிற அமிர்தமெல்லாம் புஜித்ததாகவே ஆகிறதுபோலேயேதவிர அந்தந்தப் பாத்

திரத்திலுள்ள பாலைப்போய் நக்கவேண்டியதில்லாததுபோல, பிரம்மாதிபதங்களில் போயிருந்து, அந்தந்த லோகங்களிலுள்ள காமங்களை அனுபவிக்கவேண்டியதில்லை. அப்படி வேண்டுமென்றால், அப்போது ஞானி கர்த்தாவாயும், இவன் ஆனந்தம் கண்டமாயுமாகி விடுமென்றறிக. [இ-து] ஞானியினுடைய சித்தமானது எவ்வளவு விவகாரம் செய்தாலும் தானும் தாபப்படாது, பிறரையும் தாபப்படுத்தாது. [எ-தி] பிறர்வீட்டுக்கல்யாணத்தில் வாத்தியார் முதலானவர்கள் எவ்வளவு வேலைசெய்தாலும் கவலையில்லாமல் சீதளமாயிருப்பதுபோலவறிக. [இ-து] ஞானியைக்கண்டு ஒருத்தரும் பயப்படத்தேவையில்லை. [எ-தி] பல்லைப்பிடுங்கின பாம்பு படமெடுத்தாடினாலும் அதனிடத்திலும், கொடுக்கைநறுக்கின தேளினிடத்திலும், செத்துப்போன துஷ்டனிடத்திலும், தெரிந்தவரொருவருக்கும் பயமில்லாததுபோலும், வில்லைபோன சேவகனையும், மழைபெய்ந்தபின்னிருக்கிற மேகத்தையும், பணம்போன சொக்கனையும் கண்டு பயப்படார்கள்போலவறிக. [இ-து] ஞானி எவ்வளவு போகத்தைப் புஜித்தாலும் அவனுடைய சித்தத்தில் துக்கலேசமுமொட்டாது. [எ-தி] மலடி எத்தனைபேர்களுடன் போகித்தாலும் பிரசவதுக்கம் வாராததுபோலும், ஊஷர பூமியில் எவ்வளவு உரம்வைத்தாலும் ஒருபுல்லுகூட முளையாததுபோலும், ஈயாப்பத்தன் போலிருக்கிற லோபியினிடத்தில் எவ்வளவுகாலங் காத்தாலும் ஒருகாசுகூட கிடையாதது போலும், குருடன்முன்பாக எவ்வளவு கூத்துப்போட்டு ஆடினாலும். அவன் ரமிக்காதது போலும், மூடனாயிருக்கிறவனுக்கு குரு எவ்வளவு விவேகத்தைச் சொன்னாலும் அவனுள்ளத்தில் இறங்காததுபோலுமறிக [இ-து] ஞானிக்குப் புண்ணியபாப சம்பந்தம் வாராது. [எ-தி] சொப்பனத்திலிருந்து விழித்தவனை அவ்விடத்திலுள்ள புண்ணியபாபம் சம்ந்தப் படாததுபோலவறிக. [இ-து] சதா பிரம்மவிசாரத்தால் சுகிக்கிறவனுக்கு, ஏகதேசத்தில் விவகாரம் செய்கிறதாலுண்டாகிற துக்கம் பாதிக்காது. [எ-தி] லெட்சம்ரூபாய் ஆஸ்தியுள்ளவனை பத்துரூபாய்கடன் பாதிக்காததுபோலும், கங்கையில் மூத்திரம் விழுந்தாலும் கங்கையாய்ப்போவதுபோலுமறிக. [இ-து] ஒருதடவை சமாதிசுகத்தை அடைந்த மனசு எவ்வளவு விவகாரம் பண்ணினாலும், அந்தச்சுகத்தை மறவாது. [எ-தி] அமிர்தம் ஒரு தடவை சாப்பிட்டவன்போலும், புதிதாய் புருஷசுகத்தை அனுபவித்தவள்போலும், கங்காஸ்நானம் பண்ணினவன்போலும், நாகரத்தினத்தைக் கண்டவன்போலும், நாரதர் கானத்தைக் கேட்டவன்போலும், கற்பகபூவை ஆக்ராணித்தவன்போலும் மறவானென்றறிக. [இ-து] தேகத்திரயாத்தியாசத்தை விட்டிருக்கிற ஞானிக்கு பிராரப்ததுக்கம் எவ்வளவு வந்தாலும் அவைகளிலிவன் அகப்படான். [எ-தி] சித்தனை ஜனங்கள் எவ்வளவு ஹிம்சித்தாலும் வேதனை அடையாதிருப்பதுபோலும், பாம்பு சட்டைகழற்றின பிற்பாடு ஜனங்களந்தச் சட்டையை எவ்வளவு அடித்தாலும், அந்தப்பாம்பு வேதனையை அடையாததுபோலும், உடுப்பைக் கழற்றினபின் அதை எவ்வளவு அடித்தாலும், அப் புருஷனுக்கு வேதனையில்லாததுபோலுமறிக. [இ-து] தன்னிடத்திலிருக்கிற மாயாசக்தியினால் தானே ஜீவேசுவர ஜகத்தாய்த் தோற்றுகிறார் என்பது சுருதி.

யுக்தி:—நித்திராசக்திபோலும், நாடகம்போலும், சமுத்திரம்போலும். அனுபவம்:— தன்னிடத்திலிருக்கிற சங்கற்பத்தினாலே, தானே திரிபுடியாய்த் தோற்றுவதேயாம். ஆனால்

ஆத்மஞானியும் திரிபுடிவிவகாரஞ் செய்வதால் விகாரியாய்ப் போவாரேயென்றால், அப்படிப்போகார். [எ-தி] வேடிக்கைக்குத் திருடினதிருட்டு விநோதமாகுமேதவிர, தண்டனைக்காகாததுபோலும், குழந்தைகள் பேரகமானது சந்ததிவிருத்திக்காவது, ஜாதிபிரதிஷ்டைத்துக்காவது ஏதுவாகாததுபோலவறிக. [இ-து] தன்னையறிந்த ஞானி மரண மூர்ச்சை முதலான அவுதியில் தாபப்படான். [எ-தி] சூரனுயிருக்கிற ராஜன் சிங்காதனத்திலிருக்கும்போது தன் சூரதனத்தைக் காண்பியாமல், சத்துருவந்து எதிர்த்தகாலத்தில் தீரனாய் அந்தச்சத்துருவை ஜெயிப்பதுபோல, ஞானியும் தன் சொருபஸ்திதியில் இருக்கும்போது ஞானதீரத்தைக் காண்பியாமல், தேகாதிகளுக்கு நாசம்வருங்காலையில், சந்திரன்போலத் தாபமில்லாமலும், மேருவைப்போல அசைவில்லாமலும், சமுத்திரத்தைப்போலக் குறைவில்லாமலும், ஆகாசத்தைப்போல சங்கமில்லாமலும் இருந்து, வந்திருக்கிற அந்த மரணமாகிற எதிரிகளை வென்று, அழியாத நித்தியவாழ்வை அடைந்திருப்பனென்று அறிக. [இ - து] கிருதகிருத்தியனுயிருக்கிற ஞானிக்கு சரீரத்தாலொரு பிரயோஜனமும் இல்லாமலிருப்பதுந்தவிர, இவன் அதற்கே கடனுக்குச் சௌசாதிகிரியைகளைச் செய்து அதனால் துக்கப்பட்டுக்கொண் டிருக்கும்போது, அத்தேகத்துக்கு மரணம்வந்தால் அப்போது சந்தோஷமாயிருக்குமே தவிர துக்கம்வராது. [எ - தி] ஒருபுருஷனுக்கு வியாதி முதலானதோடே கூடியிருக்கிற ஒரு ஸ்திரீயினாலே யாதொரு சுகமில்லாமலுமிருப்பதுந் தவிர, அவளுக்குச் சௌசம்முதலான சகலவேலையையும் இவனேபார்த்து சங்கடப்பட்டு வருங்காலையில், அவள் செத்தால் அவன் சந்தோஷப்படுகிறதுபோலும்; அசமஞ்சனென்கிற புத்திரனை திலீபனென்பவன் அரண்யத்தில் தள்ளிவிட்டு சுகமாயிருந்ததுபோலவறிக, [இ-து] வர்ணாச்சிரமாதி விதிகளெல்லாம் அஞ்ஞானிக்கேயொழிய ஞானிக்கில்லை. [எ-தி] சர்க்கார்வேலையை ஒப்புக்கொண்டவனுக்கே அச்சட்டத்தில் சொன்னபடி 10-மணிக்கு கச்சேரிக்குப்போய் வேலைபார்க்க வேண்டுமேயொழிய, வேலையை ராஜிநாமாகொடுத்தவனுக்கு அந்த விதியில்லாததுபோல, கருத்துருத்துவாதி அபிமானத்தை அங்கீகரித்தவனுக்கே அதிலுள்ள விதிநிஷேதங்கள் சொல்லப்பட்டிருக்கிறதேதவிர, அகர்த்தாவாகிய ஞானிக்குச் சொல்லப்படவில்லையென்றறிக. [இ - து] அனுபவ ஞானியினுடைய சித்தம் பரிசுத்தமாயும், பிரகாசமாயும், கலக்கமன்றியிலும், ஏகாக்கிரமாயும், அசங்கமாயும், சதா ஆனந்தமாயும், நிர்ப்பயமாயும், நிர்வாசனையாயுமிருக்கும். [எ - தி] கற்புடையமங்கை சுத்தமாயும், பிரகாசமாயும், நிச்சலமாயும், ஏகாக்கிரமாயும், மற்றுமுன்னே தாஷ்டாந்தத்திற் சொன்ன குணங்களை உடையவளாயுமிருப்பதுபோலவறிக. [இ-து] சகல வியாபாரமும் மனசுதான் செய்கிறது. அந்தமனசுக்குத் தான்சாக்ஷி. [எ-தி] நாடகவேஷம் போட்டு ஆடுகிறவனைப் பார்த்துக்கொண் டிருக்கிறவனுக்கு ஒருவிதமான சேஷ்டையுமில்லாமலும் விகாரமுமில்லாமலு மிருப்பதுபோலவறிக. [இ - து] ஞானிக்கு பிரவர்த்தி நிவர்த்தி இரண்டினாலும் பிரயோஜனமில்லை. [எ - தி] ரத்னதீபமிருக்கிறவனுக்கு, இருட்டினாலும் தீபத்தினாலும் பிரயோஜன மில்லாததுபோலவும், சித்தகுளிகை புஜித்தவனுக்கு, அன்னமிருந்தாலும் இல்லாவிட்டாலும் குறைச்சலில்லாதது போலவுமென்றறிக. [இ-து] ஞானியினுடைய ஆசிரிதமிருக்கிறவனுக்கு முக்திவரை யாதொரு குறைச்சலுமில்லை.

[எ - தி] ராஜாவினுடைய சிநேகமிருக்கிறவனுக்கு, விஷயசுகத்திற்குத் தடையில்லாதது போலுமறிக. [இ-து] சகல ஜீவர்களுக்குள்ளே ஞானிக்குமட்டும் ஈசுவரன் தன்னுடைய மகிமையைக் கொடுக்கிறார். [எ-தி] சகல மனுஷர்களுக்குள்ளே மந்திரிக்குமட்டும் ராஜா தன் ஆக்ஞையான கணையாழிமோதிரத்தைக் கொடுப்பதுபோலும், சகல தபசிகளுக்குள்ளே சூதருக்குமட்டும், வியாசர் சகலருக்கும் குருவாயிருக்கையைக் கொடுத்தது போலும், சகல அவயவங்களுக்குள்ளே சிரசுக்குமட்டும் கிரீடம் வைப்பதுபோலுமறிக. (இ - து) ஞானிகள் பிராரப்துவத்தால் என்னென்னசெய்தாலும் அவர்களுக்கு நான் பிரம்மமென்கிற நிச்சயம் மாறாது. (எ-தி) விடசிரோண்மணிகளான் வஞ்சவிந்திரன், அகலிகை இருவரையும் இந்திரத்துய்மனன் எவ்வளவு இம்சைசெய்ததிலும், அவர்களுடைய பிரியம் மாறாதிருந்ததுபோலும், சுருதி யுக்தி அனுபவங்களுடன் நிஜத்தை யார் எவ்வளவு போதித்தாலும் மதவாதிகளுடைய நிச்சயம் மாறாதிருப்பதுபோலும், பறையன்முதலான வேஷத்தைப் பிராம்மணன் போட்டாலும், தன்நிச்சயம் மாறாதிருப்பதுபோலுமறிக. (இ-து) திடஞானமுள்ளவனை பிராரப்தத்தால் சுகதுக்கமான எவ்வளவு விஷயங்கள் வந்தாலும், அவைகள் அவனை அசைக்காது. (எ-தி) நதியில் வேரூன்றியிருக்கிற பாறையை எவ்வளவு வெள்ளம்வந்தாலும் அசைக்கமாட்டாததுபோலவறிக. (இ-து) ஞானி ஒருவனைத் தவிர, பாமரன்முதல்யோகிவரை ஒன்றுக்கொன்று மகிமை மகத்தாயிருந்தாலும் கர்த்துருத்துவரூபமான ஜீவத்தன்மைக்கு மோசமில்லை. (எ-தி) ராணி ஒருவளைத்தவிர தோட்டிமுதல் கவர்னர்வரை சம்பள அதிகாரவிசேஷமிருந்தாலும், வேலைக்காரரென்பதில் மோசமில்லாதது போலவறிக. (இ-து) ஞானிக்கு கர்மாதீனமாய் எந்தெந்தவிஷயம் வந்துசேர்ந்தாலும் அதெல்லாம் பிரம்மமாய்விடும், (எ-தி) சமுத்திரத்தில் எந்தெந்த நதி சேர்ந்தாலும் சமுத்திரமாவதுபோலும், ஜீவன் கர்மத்தாலெந்தெந்த சரீரத்தைச் சேர்ந்தாலும் ததாகாரமாய்ப் போவதுபோலும், பூமி எந்தெந்த வித்தோடே சேர்ந்தாலும் பூமி ததாகாரமாய்ப் போவது போலுமறிக. [இ-து] ஞானி என்னென்ன தொழில் செய்தாலும் தான் சாக்ஷியென்பதை மறவான்.[எ-தி] ரஜாவாங்கின உத்தியோகஸ்தன் எந்தவிடத்திற் போனாலும், அந்த ரஜா வாய்தாவை மறவாமலிருப்பதுபோலும், தண்ணீர் கொண்டுபோகிற தாதி கைவீசி, தோழிகளுடன் என்னென்ன பேசிக்கொண்டு போனாலும். தலையிலிருக்கிற நீர்க்குடத்தில் வைத்திருக்கிற திருஷ்டி மாறாதிருப்பதுபோலுமறிக. [இ-து] ஞானிக்கு சர்வகாமாப்தி ஒரேகாலத்திலுண்டாகும். [எ-தி] சூரியன்போலும், சமுத்திர ஸ்நானம்போலுமறிக. [இ-து] தேகாபிமானம் நிஸ்சேஷமாய்ப் போய், பிரம்மமே தானென்று நன்றாய் அறிந்தவனுடைய மனது, எந்தெந்த விஷயத்திற் போனாலும் அததைத் தன்வடிவாய்ப் பண்ணுவதற்கும், அப்படித் தடையன்றியில் சொரூபாகாரமாய் விருத்தி ஓடிக்கொண்டிருப்பதற்கும் கூடும். [எ-தி] சித்தன் தேகம், இரும்பு முதலான எந்தலோகத்தில் சேர்ந்தாலும் அவைகள் தங்கமாவது போலும், ஆவரணமான கட்டடத்தை இடித்துவிட்டால், காற்றுத் தடையன்றியில் ஓடுவதுபோலுமறிக. [இ-து] சாக்ஷாத்கார ஞானம் வந்தவனுக்கு, பிரம்மானுபவம் எப்படியிருக்குமோவென்று சந்தேகம் வராது. [எ-தி] பிள்ளைபெற்றவளுக்குப் புருஷபோக மெப்படி

யிருக்குமோவென்று சந்தேகம் வராததுபோலும், அமிர்தஞ் சாப்பிட்டு அமிர்தனுயிருக்கிற வனுக்கு, அமிர்தம் எப்படி யிருக்குமோவென்று சந்தேகம் வாராததுபோலும், இந்திரனுக்கு அப்சரஸ்திரீகளுடைய ஆட்டம் பாட்டம் ஸ்பரிசமுதலானதில் சந்தேகம் வாராததுபோலு மறிக. [இ-து] ஞானிக்கு அகங்காரம் நசித்துப்போனதால், அதைப்பற்றியிருந்த புண்ணிய பாபமும் நசித்துப்போம். [எ-தி] பக்ஷி இறந்த பிறகு, அதன் பக்ஷங்கள் ஜீவித்திராதது போலும், நாவைப் பிடுங்கிக்கொண்டு இறந்தவனுடைய குற்றங்களுக்குத் தண்டனையில் லாததுபோலுமறிக. [இ-து] ஞானிக்கு விதேகமுக்தி யுண்டென்று சொல்லுகிற சுருதி, உபசாரமேயன்றிப் பரமார்த்தமில்லை. அவன் முன்னமே, தத்துவ ஞானத்தினாலேயே சரீராதிகள் ஜீவித்திருக்கும்போதே, முக்தனுய்விட்டதால். [எ-தி] துரோணாசாரியார் தன் பிராணாயாமத்தால் சரீரத்தை விட்டு வெளியேறிப்போன பிற்பாடு, திருஷ்டத்துய்மனன் அவர் சரீரத்தை வெட்டிக் கொன்றானென்பதுபோலும், நாவிதச்சி இராவில் மூக்கறு பட்டதை. நாவிதன் காலமே கத்தியை எறிந்து மூக்கை அறுத்துவிட்டானென்று கலகம் பண்ணின கதைபோலுமறிக. [இ-து] ஞானியின் சித்தத்தில், எவ்வளவு விவகாரம் கர்மத் தால் தோற்றினாலும் தங்காது. [எ-தி] ஆகாசத்தில் இந்திரஜால முதலானது எவ்வளவு தோற்றினாலும் ஒட்டாததுபோலவறிக. [இ-து] ஞானியை நிந்தித்தால் அவனுக்கு சந் தோஷம் வரும் [எ-தி] கணபதியைத் தொந்திவயிற்றனே, ஒற்றைக் கொம்பனே, சொளகுக் காதனே, என்பவர்களுக்கு அவர் பிரசாதம் பண்ணுவதுபோலவறிக. [இ-து] ஞானி யானவன் அஞ்ஞானிகள் பண்ணவேண்டிய கிருத்தியங்களை முந்தியே செய்துகொள்ளாமல், தபித்துக்கொண்டிருக்கிற அவர்கள் குறைவைக்கண்டு, அவன் சந்தோஷப்படுவன். [எ-தி] ஒருவன் தான் செய்யவேண்டியதைச் செய்து முடித்து, மற்றப் பந்துக்கள் சமாராதனை செய்வதற்கு, நெய் மோர் முதலான பதார்த்தங்களுக்கு அலைவதைக் கண்டு, சந்தோஷப் படுவதுபோலும், வெள்ளம் வருமுன்னமே ஆற்றில் நின்று கரையேறினவன், வெள்ளத்தி லகப்பட்டுத் தபித்துக்கொண்டிருக்கிறவர்களைக் கண்டு சிரிப்பதுபோலவறிக. [இ-து] மூடர்களுக்கு, நான் பிரம்மமென்று தெரியாதபோனாலும், ஞானியினுடைய திருஷ்டியில் அவர்களையும் தன்னைப்போல பிரம்மமென்று பார்ப்பன். [எ-தி] தூங்குகிற குழந்தைக்குத் தன்னைத் தெரியாதபோனாலும், விழித்துக்கொண்டு கிட்ட இருக்கிறவனுக்கு, இந்தக் குழந்தை உயிரோடே படுக்கையிலிருக்கிறது தெரிவதுபோலும், பைத்தியம் பிடித்தவ னுக்கு, தன்னுடைய பிரம்மகுலம் தனக்குத் தெரியாதபோனாலும், பைத்தியமில்லாதவன் அவனைப் பிராம்மணனென்றறிவதுபோலுமறிக. [இ-து] வைராக்கியமில்லாத ஞானிக்கு, தனக்குச் சுகமும் லோகதூஷணமும் வரும். [எ-தி] கல்லுலிமங்கனுக்கு தனக்கு அரோக மும்; உலகத்திற்கு அசிங்கமும் தோற்றுவதுபோலுமறிக. [இ-து] ஞான வைராக்கியங்க ளோடே கூடியிருப்பவருக்கு, தனக்கும் உலகத்திற்கும் சந்தோஷம். [எ-தி] அலங்காரத் தோடேயும், அரோகத்தோடேயும் கூடியவனுக்கு, தனக்கும் உலகத்திற்கும் சுகங் காணப் படுவதுபோலும், ரோகமில்லாத ராஜாவின் அலங்காரம், தனக்கும் உலகத்திற்கும் மகிழ்ச் சியைக் கொடுப்பதுபோலுமறிக. [இ-து] பிராம்மணன்முதல் நீசன்வரை, யாருக்கு ஞானம்

வந்தாலும் அவனை ஜீவன்முக்தனென்று சுருதி சொல்லும். [எ-தி] பரீக்ஷை கொடுத்தவர்களுக்குள்ளே, தேறினவன் எந்த ஜாதியாயிருந்தாலும் அவனைக் கெஜட்டில் போடுகிறது போலும், ராஜஸ்திரீமுதல் நீசஸ்திரீவரையில் எவள் பிள்ளை பெற்றாலும், அவளை உலகம் புத்திரவதியென்று சொல்லுவதுபோலுமறிக. [இ-து] ஆத்மஞானி சகலர்களிடத்திலும் சமபுத்தியாயிருப்பன். [எ-தி] ராணி சகல ஜனங்களிடத்திலும் சமபுத்தியாயிருப்பதுபோலுமறிக. [இ-து] வைராக்கியமுள்ள ஞானிக்கும் அஃதில்லாத ஞானிக்கும் முக்திசரி. ஞானம் வைராக்கியம் இரண்டுமுள்ள ஞானிக்கும், ஞானமாத்திரமுள்ளவனுக்கும் முக்திசரி. [எ-தி] ஒழுங்காய்ப்போகிற நதியும், ஆயிரம் கோணலாய்ப்போகிற நதியும் சமுத்திரம் போய் லயிக்கிறது சமானமாயிருப்பதுபோலவறிக. [இ-து] ஞானி வந்தேன், போனேனென்று சொன்னாலும், அவனுக்கு அத்தியாசமில்லை. [எ-தி] நாடகமாடுகிறவன் பிரசவமுதலான அவதிப்படுவதுபோலக் காண்பித்தாலும், அவனுக்கு உள்ளே வேதனையில்லாததுபோலும், விற்ற மாடு மறுபடி பழக்கத்தால் தன் வீட்டுக்கு வந்தாலும், அதை உடனே வெருட்டுவானே தவிர, தன்னதென்றபிமானியான் என்பதுபோலவறிக. [இ-து] ஞானத்தால் அஞ்ஞானம் போயும் பிராரப்தாந்தம் வரை தேகாதி ஜகத்துத் தோற்றிக்கொண்டிருக்கும். [எ-தி] விருக்ஷமானது வேரோடே வெட்டப்பட்டபிற்பாடும், அதன் காரியமான கட்டை முதலானது சிலகாலமிருப்பதுபோலவறிக. [இ-து] பிரம்மத்தில் ரமிக்கச்சொல்லிய சுருதி வாக்கியம் ஞானிக்குச் சுகமே தரும். நான் பிரம்மம், தேகாதி ஜகத்துப் பொய்யென்ற ஞானம் உறுதியாயிருந்தாலும், வேதமும் அப்படிச் சொல்வதால் நமக்குச் சந்தோஷமே தவிர விசனமில்லை. [எ-தி] மாப்பிள்ளைக்குப் பெண்டாட்டியினிடத்தில் போகிக்கப் பிரியமிருந்தாலும், மாமியாரும் பெண்ணினிடத்திற் போகிக்கப் படுக்கைவீட்டுக்குப் போகச் சொல்வதினால், விரோதமில்லாததுபோலவறிக. [இது] ஞானி புண்ணியத்தையே செய்ய இச்சியாதபோது, பாபத்தைச் செய்ய இச்சியான். [எ-தி] பசியில்லாத சித்தன், பஞ்சாமிர்தத்தையே தின்ன இச்சியாதபோது, பன்றிமலத்தைப் பக்ஷிக்க இச்சியானென்பதுபோலும், அப்சரஸ்திரீகளின் பாட்டையே இச்சியாதவன், அழுகைக் குரலைக் கேட்க என்னமாய் இச்சிப்பன்? சொல்? [இ-து] ஞானி விதேகமுக்திபரியந்தம் பிரம்ம விசாரத்தை வைத்திருப்பன். [எ-தி] ஓடக்காரன், ஜனங்கள் வரும் வரை, ஓடத்தை விட்டுக்கொண்டிருப்பதுபோலும், தூரம்போனவளும் சாகும் வரை சேலை கட்டிக்கொண்டிருப்பதுபோலுமறிக. [இ-து] ஞானி சமாதியும் விவகாரமும் வைத்துக்கொண்டிருப்பன். [எ-தி] குழந்தைகள் படிப்பும், விளையாட்டும் செய்வதுபோலும், பிரபு வந்தவர்களுக்குப் போஜனமும் போட்டு, தானுந்தனித்துப் புஜிப்பதுபோலுமறிக. [இ-து] ஞானி ஜகத்தைப் பொய்யென்றும், பிரம்மமே தானென்றுமிருப்பதினாலே தோஷமில்லையோவெனில், பாமரனைக்காட்டிலும் கர்மம் பக்தி செய்கிறவனையே சுருதி சிலாக்கியமென்று சொல்லும்போது, உள்ளதை உள்ளபடியாயறிந்த ஞானிக்கு யாதொரு தோஷமுமில்லை. [எ-தி] அடித்துக்கொண்டு புண்பண்ணிக்கொள்ளுகிற குழந்தைகளிலும், பொம்மையை வைத்து நிழலில் விளையாடுகிற பிள்ளைகளே சிலாக்கியமென்றால், யோக்கியனாய்ச் சம்பாதிக்கிற பிள்ளைக்கு, கேட்கவேண்டியது என்னவிருக்கிறதென்று சொல்வதுபோலவறிக. [இ-து] ஜகத்து, ஞானிக்குப் பொய்யென்

றறிந்தபின்பு தோற்றினலும், பயமும் ஆசையுமில்லை [எ-தி] கல்லானையென்று தெரிந்த பிறகும் அது தோற்றுவதாலும், கண்ணடிக்குள் பட்டணமில்லையென்று தெரிந்தவனுக்கும், அது தோற்றுவதாலும் பயமும் ஆசையுமில்லாததுபோலவறிக. [இ-து] ஞானியின் சரீரத்தைக் கர்மம், எந்த ஊரில் கொண்டுபோய் சேர்க்கிறதோ அது அவ்விடத்திலுள்ள ஜனங்களின் அதிர்ஷ்டம். [எ-தி] காற்றானது மேகத்தை எவ்விடத்தில் தள்ளுகிறதோ, அது அவ்விடத்திலுள்ள ஜனங்களுடைய அதிர்ஷ்டமாயிருப்பதுபோலவறிக. [இ-து] தன்னை ஆனந்தமாய்க் கண்டவனுக்கே விஷயாசை போகும். [எ-தி] தன் வீட்டிலிருக்கிற புதையலைக் கண்டெடுத்தவனுக்கே, பிக்ஷையெடுக்கிறது போவதுபோலும், தன்னயகனுடைய சுகத்தைக் கண்டவளுக்கே, கோவில் குளத்தாசை போவதுபோலவறிக. [இ-து] பிரம்ம திருஷ்டியுள்ளவன் விஷயத்தில் விழான். [எ-தி] கண் தெரிந்தவன் பகலில் சுவரில் முட்டிக்கொள்ளாததுபோலும், தங்கத்தைக் கண்டவன் காக்காய்ப்பொன்னில் கலங்காதது போலுமறிக. [இ-து] ஞானிக்கும், மூடசங்கதி முதலான பிரபல பிராரப்துவத்தால், விக்ஷேபந் தோன்றினலும் தாற்காலிகமேதவிர, நீடித்துத் துக்கப்படுத்தாது. [எ-தி] தீர்க்க வியாதி வந்தவனுக்கு, சித்தகுளிகையால் அந்த வியாதி தீர்ந்திருந்தும், அபத்தியத்தால் மறுபடி ஒருக்கால் அந்த வியாதி உண்டானலும், பழைய குளிகையினல் நிவர்த்திபண்ணிக் கொள்வதுபோல, பழைய ஞானத்தைப் பரிசீலித்து அந்த துக்கத்தை நிவர்த்திபண்ணிக் கொள்வன்; பாறையின்மேல் பெய்த மழைபோலத் தங்காதென்றறிக. [இ-து] சோடி விவகாரம் பண்ணினலும் ஞானிக்குக் கருத்துருத்துவம் வாராது. [எ-தி] அருந்ததி ஆயிரம் ருதுசாந்தி வீட்டுக்குப் போனலும் கற்பைவிடாததுபோலும், ஆயிரம்பேருக்கு மத்தியஸ்தம் பண்ணினலும், கடன் பத்திரத்தில் தன் கையெழுத்துப்போடாத தந்திரிபோலுமறிக. [இ-து] ஞானிக்கு எவ்வளவு சங்கற்பங்கள் பேதமாயுதித்தாலும், சாக்ஷி நானென்கிற நிறையைத் தவிரான். [எ-தி] மிட்டாய்க்கடையில், ஈசன்முதல் நீசன் வரையில், செய்திருக்கிற அச்சுமிட்டாயை வாங்க வந்தாலும், அவன் தராசு நிறையைத் தவருமலிருப்பது போலும், எவன் பெண்டாட்டி எவனேடே போனலும் லப்பை அஞ்சுபணத்தில் திருஷ்டியாயிருப்பதுபோலுமறிக. [இ-து] அஞ்ஞான காலத்திலேயே, அஞ்ஞானதிகள் அசங்கத்தன்மையைப் பொருந்தியிருக்கிற ஆத்மாவை, ஒருபந்தத்திலுங் கட்டுப்படுத்தமுடியாதிருக்கும்போது, ஞானவஸ்தையில் கேட்கவேண்டியதென்ன? [எ-தி] ஜனங்கள் தூங்குகிற ராத்திரிவேளையில்கூட, ராஜாக்கினையால் திருடர்கள் ஒருசொத்தையும் திருடாமலிருக்கும் போது, பகலிற் கேட்கவேண்டியதில்லாததுபோலுமறிக. [இ-து] ஞானிக்கு சன்யாசம் முதல் எந்த ஆசிரமும் சரியாயும், பார்க்கிற ஜனங்களுக்கு சன்யாசம் பூஜிதையாயும் தோற்றும். [எ-தி] ராஜா பீதாம்பரமுதல் பீத்தல் துணிவரைக்கும் கட்டிக்கொண்டாலும் தன் ராஜத்தன்மை சரியாயிருப்பதும், பார்க்கிற ஜனங்களுக்கு, கிரீடமுதலான ராஜ அலங்காரத்துடன்கூடியிருப்பது விசேஷமாய்த் தோற்றுவதுபோலவறிக. [இ-து] ஞானி என்னென்ன விவகாரம் பண்ணினலும், அவன் புத்தியில் அது சத்தியமாய்த் தோற்றுது. [எ-தி] ஒருவன் ஒரு சத்திரத்திற்போய் இறங்கினவேளையில், அங்கேயிருக்கிற ஜனங்களைத்

தன் காரியத்துக்காக அண்ணு, அம்மா, பாட்டியென்று கூப்பிடுகிறதுபோலவறிக [இ-து] ஜீவனில்லாத விருத்தி ஜன்மஹேதுவாகாது. [எ-தி] சுக்கிலம் போய் லேபனமற்ற சிசுனமானது பிரஜாவிருத்திக்குக் காரணமாக ஆகாததுபோலவறிக. [இ-து] ஞானியினுடைய கரணுதிகள் என்னதொழில் செய்தாலும், கருத்துருத்துவமின்மையால் பந்தம்வராது. [எ-தி] வாத்தியாரில்லாத பள்ளிக்கூடத்துப் பிள்ளைகள், எவ்வளவு விளையாடினாலும் தெண்டனையில்லாததுபோலுமறிக.[இ-து] ஞானி கர்மிகளுடைய கூட்டத்திலிருக்கும்போது கர்மிபோல இருப்பன், முமுக்ஷுக்களுடைய கூட்டத்திலிருக்கும்போது, கர்மக்கட்டுகளைத்துறந்து ஞானோபதேசத்தை இஷ்டப்படி செய்வன். [எ-தி] விடபுருஷன் கற்புடையவர்களுடைய கூட்டத்தில் கற்பைக் கொண்டாடி, காமினிகளைக் கண்டவேளையில் கற்பைக் குலைத்து, தன்னிஷ்டப்படி போகம் செய்வதுபோலுமறிக. [இ-து] ஞானிக்கு, அவர் மகிமை தெரிந்திருக்கிற ஈஸ்வராதிகள் பயப்படுவார்களேதவிர, மற்ற ஜனங்கள் பயப்படார்கள் [எ-தி] ராஜாவுக்கு, அவர் மகிமை தெரிந்த மந்திரி முதலான உத்தியோகஸ்தர்கள் பயப்படுவார்களேதவிர, குழந்தைகள் பயப்படாதிருப்பதுபோலும், ரத்னப்பரீக்ஷை தெரிந்தவன் அதை அவமதிப்புப்பண்ணப் பயப்படுவனேதவிர, பரீக்ஷை தெரியாதவன் அவமதித்த கதைபோலுமறிக. [இ-து] அஞ்ஞானிகள் போலே ஞானி, எவ்வளவு சுகதுக்க விவகாரம் வந்தாலும், அதில் அழுந்தாமலிருப்பானேனென்றால்; நதியில் ஜலப்பிரவாகம் மேல் மேல் வந்தாலும், கல்போலே அதிலழுந்தாமல் சுரைக்குடுக்கை மிதப்பானேன் சொல்? [இ-து] ஆத்மாவைத் தரிசித்தால் மற்றச் சகலர்களுடைய சினேகங்களும், சகல கர்மங்களுடைய பீதியும், சகல தெய்வ பீதியும் போம் [எ-தி] ஸ்திரீயின்மேல் அதிக மோகம் வைத்தவனுக்கு மற்றத், தாய்முதலானவர்களுடைய சிநேகம் விட்டுப்போவதுபோலும், ராஜாவின் இஷ்டமுள்ளவனுக்கு, மற்றக் கள்ளன் முதலான சத்துருக்களுடைய பயம் போவதுபோலுமறிக [இ-து] வைராக்யாதி குணங்களுடன் கூடிய, ஞானிக்கும், ஞானமாத்திரமுடையவனுக்கும் யுக்தி:- ஒரு குடும்பத்திலிருக்கிற யாவற்றுப்பேர்களும், ஒரேமனசாயிருந்து, எஜமான் அன்னம் போடுவதுபோலும், எஜமான் மட்டும் யோக்கியனுயிருப்பதுபோலுமறிக. [இ-து] எப்போதும் தான் சாக்ஷியாயிருந்ததை மறந்துவிட்டதால், துக்கியாயிருந்து, இப்போது குரு கிருபையால் தான் சாக்ஷியென்றறிந்து சந்தோஷிக்கிறுன். [எ-தி] தன்னிலையிலிருந்து இழுத்துவிட்ட தேர், பள்ளத்தில் விழுந்திருந்ததைப் புத்திசாலியுடைய யுக்தியால், தன்னிலையில் வந்ததும் ஜனங்கள் கையைத்தட்டி சந்தோஷிப்பதுபோலும், கள்ளன் பரித்துப்போன பணம், ராஜாவின் கிருபையால் கைக்கு வந்ததைக்கண்டு சந்தோஷிப்பதுபோலும், தன் போகத்தால் வந்த கர்ப்பத்தை, மருத்துவச்சியால் பிள்ளை பெற்றபிறகு அவள் சந்தோஷிப்பதுபோலுமறிக. [இ-து] ஈசுவரனுடைய ரோமகூபங்களில், அநேக அண்டங்கள் தொங்குகிறதென்று பக்தாள் அதிசயப்படுவதை, ஞானிகள் சிதாகாசமான நம்மிடத்தில் இந்தக் கதைதானேதென்று சிரிக்கிறுர்கள். [எ-தி] இந்திரஜாலமென்று தெரிந்தவன் சிரிப்பது போலவறிக. [இ-து] ஞானியினுடைய மகிமை உபநிஷத்தைப் பார்த்தால் தெரியும். [எ-தி] ராணியின் மகிமை சட்டத்தைப் பார்த்தால் தெரியுமென்பதுபோலும், ரத்தினத்தின் மகிமை பரீக்ஷையைச் சொல்லுகிற சாஸ்திரத்தால் தெரிவதுபோலுமறிக. [இ-து] ஞானியின்

நிச்சயத்தை வேதம் பிரசித்திபண்ணுகிறது. [எ-தி] ராணியின் தீர்ப்பைக் கெஜட்டு பிரசித்தி பண்ணிவைப்பதுபோலுமறிக. (இ-து) ஜீவத்துவம் நஷ்டமாய், பிரம்மமாயிருக்கிறவனே உலகத்தாருக்காக சுருதி ஞானியென்று சொல்லும். (எ-தி) செத்துப்போனவனைப் பார்த்து செத்துக்கிடக்கிறனென்று சொல்வதுபோலும், தூங்குகிறவனுக்கு நான் தூங்குகிறவனென்று எண்ணமில்லாதிருந்தாலும், மற்றவர்கள் தூங்குகிறனென்று சொல்லுவதுபோலுமறிக. (இ-து) ஞானிக்கு வருகிற காமக்குரோதாதி விருத்திகள், அன்னியர்களுடைய் கர்மத்தால். (எ-தி) இடி முதலானது விழுகிறது அவனவன் கர்மம்போலவறிக. (இ-து) ஞானிக்கு ஆத்மாவை நினைக்கவேண்டுமா, வேண்டாமாவென்றால், எந்தப்புருஷனுகிலும் நான் புருஷனு, அல்லவாவென்று அடிக்கடி கௌபீன பரீக்ஷை பண்ணிக்கொள்ளவேண்டுமா? வேண்டாமா? சொல்? இப்படி அஞ்ஞானிகளுக்கும் இருக்கக்கூடுமாவென்றால், அஞ்ஞானியென்று கேட்ட உன் கேள்வியே அப்படி நினையாமலிருக்கக்கூடாதென்று, உன் பல்லை உடைக்கிறதா? அல்லவா? சொல்? ஆகையால், அவனுக்கு மறவாமல் நினைக்க வேண்டுமென்றறிக. (இ-து) ஞானியானவன் அன்னியரையும் தன்னைப்போலக் கரையேற்றி வைப்பான். (எ-தி) சமுத்திரத்திலிருந்து கரையேறினவன், மற்றவர்களையுங் கரையேற்றுவதுபோலவறிக. (இ-து) சிதாகாசமாகிய நாமே சர்வமென்ற திடத்தினாலும், தேகாதி ஜகத்துக்கு விலக்ஷணன் நானென்று அறிந்து, அதைப் பொய்யென்று பார்த்துக்கொண்டிருப்பதாலும், ஜகத்தைக் குறித்து நினைக்கத் தேவையில்லை. (எ-தி) சொப்பனத்திலிருந்து விழித்தவன், அவ்விடத்தில் கண்டதெல்லாம் தன் வடிவமென்றிருப்பதாலும், அதைப் பொய்யென்று கண்டிருப்பதாலும், அதைக்குறித்து நினைக்காமலிருப்பதுபோலவறிக. (இ-து) தாய் தகப்பனில்லாத குழந்தைகள், ஊரிலுள்ள ஜனங்கள் சொற்படி நடப்பது போல, அவித்தையாகிற தாயும், கர்த்தாவாகிற தகப்பனுமில்லாத, ஞானியின் கரணங்கள் காலம், கர்மம், ஈசுவராக்ஞைகளாகிற ஜனங்கள் சொற்படி நடக்குமென்றறிக. (இ-து) ஞானி யோகிகளுக்குள்ளே மகாயோகி. எதனுலென்றால், உலகத்திலுள்ள யோகிகள், பிரம்மத்தில் ஏகதேசாம்சத்திலிருக்கிறதான, மாயையினுடைய ஏகதேசாம்சமான, வாயுவினுடைய ஏகதேசாம்சமான தேகத்திலிருக்கிற பிராணனைச் சாப்பிடுகிறன். ஞானியோவென்றால், சர்வ காரணமான மூலப்பிரகிருதியை, மூலத்தோடே இல்லையென்று விழுங்கி, அந்தப் பூர்ணப் பிரம்மமாகவே இவனிருப்பதால் மகாயோகியென்று சொல்லப்படுகிறன். (எ-தி) கொஞ்சம் நஞ்சைத்தின்று செரித்துக்கொள்ளுகிறவனே, சித்தனென்றால், காளகூட விஷத்தை விழுங்கி, நித்தியரான, சிவனை மகாசித்தனென்று சொல்லுவதில் ஆக்ஷேபம் என்ன இருக்கிறதென்பதுபோலவறிக. (இ-து) அஞ்ஞானிக்குக்கூட தேகமானது, அன்னிய விஷயமாய்த் தோற்றுதபோது, ஞானிக்குப் பிரம்மம் அந்நியமான விஷயமாய் எப்படித் தோற்றும்? (எ-தி) வைப்புவைத்திருக்கிற தாசியே பேதமாய்த் தோற்றுதபோது, சொந்தஸ்திரீ, ஸ்திரீ மோகிக்கு எப்படிப் பேதமாய்த் தோற்றுவள் என்பதுபோலவறிக. [இ-து] அஞ்ஞானிகளுக்குள்ளே உத்தமாதமங்களிருந்தாலும் ஞானிக்குச் சகலரும் சமம். [எ-தி] குடிகளுக்குள், மேல்கீழிருந்தாலும் ராணிக்குச் சகலரும் சமானமாயிருப்பதுபோலும்.

அரண்மனைமுதல் அகல் சட்டிவரையில் மேல்கீழாயிருந்தாலும் மண் எல்லாவற்றிலுஞ் சமமாயிருப்பதுபோல வறிக [இ-து] சாக்ஷாத்கார ஞானம் வந்தவனுக்கு, தன் சொரூபம் ஒருக்காலும் மறக்காது. [எ-தி] பத்துப் பிள்ளை பெற்றவளுக்குத், தன்வீடு இது என்பதில் சந்தேகம் வாராததுபோலவறிக. [இ-து] ஞானியைப் பூஜித்தவனுக்கு, சகலமுங் கிடைக்கும். அதற்குச் சுருதி யுக்தி அனுபவமென்னவென்றால்,— ஞானியின் தரிசனம் சர்வதீர்த்த ஸ்நான பலமென்றும், அவனைப் பூஜிக்கிறவன் ஜீவன்முக்த னவனென்றும், அவனுக்குச் சாப்பாடும் தனமுங் கொடுத்தவனுக்கு உடனே முக்தியென்றும், ஒருக்கால் அவனுடைய பாத தீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ் செய்தவன் ஞானியாகிறானென்றும் சொல்லுகிற சுருதிகளே பிரமாணம். அருச்சுனனுடைய ஒரு பாணமே அநேககோடி யாவதுபோல யுக்தி. நம் குருநாதனிடத்தில் நமக்கு, ஜீவன்முக்திவரை, இப்போது கிடைத்திருப்பதே அனுபவம். [இ-து] பூரணமான தனக்கு, வேறாக எள்ளளவேனுமொன்று இருக்கிறதென்றால், ஞானி சகியான். [எ-தி] சக்கரவர்த்தி, தனக்கு எதிரியாக ஒருவனையும் வைத்து வைக்காததுபோல வறிக. [இ-து] ஒரு சாஸ்திரத்தில், ஞானம் வந்தவனிடத்தில் வைராக்யாதி சகல சற்குணங்களுமிருக்குமென்றும், மற்றோரிடத்தில், ஞானிகளிடத்தில் வைராக்கியோபரதிகளில்லாதிருந்தாலும் குற்றமில்லையென்றும் சொல்லுவதற்கும் யுக்தி:— யௌவன ஸ்திரீக்கு மலைபோலே ஸ்தன்னியங்கள் கெட்டியாயும் பெரிசாயுமிருப்பது சாஸ்திரத்திற் சொன்னபடி சரியாயிருப்பதும், மற்றொரு யௌவன ஸ்திரீக்கு ஸ்தன்னியம் காய்ந்த எருக்கங்காய் போலவும், பையில் முக்கால்திட்டம் எடுத்த சத்துமா சஞ்சிபோலுமிருந்தாலும், போகத்துக்கும் பிள்ளை பிறப்பதற்கும் தடையில்லாததுபோலவறிக. [இ-து] நான் பிரம்மமென்கிற விருத்தி ஞானத்தோடே இடைவிடாமலிருந்தால், அஞ்ஞானாதி சத்துருக்களால் ஒன்றும் அவனை இம்சை பண்ணக்கூடாது. [எ-தி] கையில் சர்வசம்மார அஸ்திரம் வைத்திருக்கிறவனை, ஒருவரும் ஜெயிக்க முடியாததுபோலவறிக. [இ-து] விகாரியான மனதின் விவகாரத்திற்கும், சமாதிக்கும் சாக்ஷி நானென்று ஞானியின் நிச்சயமிருக்கும். [எ-தி] சமுத்திரத்தில் அலையுண்டாய் ஓய்வதற்கு சூரியன் சாக்ஷியாயிருப்பதுபோலவறிக. [இ-து] வைராக்கியத்தோடே கூடிய ஞானியின் மனசு, கர்மத்தால் வந்த சொற்ப போகத்தையும் பெரிதாய் நினைக்கும். [எ-தி] பசியாய் கிடக்கிறவனுக்குப் பழையது கிடைத்தால், பெரிதாய்த் தோற்றுவதுபோலும், குழையைக் கட்டிக்கொண்டிருக்கிற வேடச்சிக்கு ஒருமுழத்துணியகப்பட்டால் பீதாம்பரம்போலத் தோற்றுவதுபோலுமறிக. [இ-து] ஞானிகள் அகர்த்தாவென்ற தேரிலேறி சகல லோகத்திலுஞ் சஞ்சரிக்கிறார்கள். [எ-தி] சூரியன் ஒருசக்கரம்போட்ட தேரிலேறி உலகமெல்லாஞ் சஞ்சரிப்பது போலுமறிக. [இ-து] ஞானி ஞானதிருஷ்டியால் ஜகம் முழுமையும் மித்தையென்று எரிக்கிறார். [எ-தி] நெற்றிக் கண்ணால் சிவன் உலகத்தை எரிப்பது போலுமறிக. [இ-து] சர்வசாரமாயும், சர்வசத்தி யுடையதாயுமிருக்கிற, தத்துவஞானயுதத்தால், குரு கிருபையைப் பெற்றிருக்கிற ஞானி அகங்காரனைச் சம்மரிக்கிறான். [எ-தி] ததீசி மகரிஷியினுடைய எலும்பை, இந்திரன் வச்சிராயுதமாய்ச்செய்து விருத்திராசுரனைச் சம்மரித்ததுபோலுமறிக. [இ-து] ஞானிக்குச் சுயதிருஷ்டியில் தேகாதிப் பிரபஞ்சமில்லை. பார்க்கிறவர்களுடைய திருஷ்டியிலே அவர் விவகரிப்பதுபோலத் தோற்றும். [எ-தி] ஸ்படிகத்தி

ஸ்ரோபமான நீலாதி வர்ணங்கள், அதற்குத் தோற்ருமற் பார்க்கிறவர்களுக்குத் தோற்றுவதுபோலும், கானல் ஜலம் அப்பூமிக்குத் தோற்ருமல் மயங்குகிறவர்களுக்குமட்டும் தோற்றுவதுபோலுமறிக. [இ-து] முந்தி சம்சாரதுக்க மனுபவித்திருக்கிற ஞானிக்கே, பிறருக்குப் பிரம்மோபதேசம்பண்ணத் தோற்றும், மற்ற சுயக்ஞானிக்குத் தோற்ருது. [எ-தி] வசிஷ்டர் ஆதியில் சுயக்ஞானியாயிருந்து ஒருவருக்கும் உபதேசியாமலிருந்ததைப் பார்த்து, பிரம்மா சாபங்கொடுத்து, துக்கத்தை யடைந்தபிறகு ஞானம்பெற்று, சகலருக்கும் உபதேசித்து வருவதுபோலும், கஷ்டப்பட்டுப் பிரசவித்தவளுக்கே மற்றவர்களுடைய பிரசவ வேதனை தெரியுமேதவிர, தத்துப்பிள்ளையை யுடையவளுக்குத் தெரியாததுபோலுமறிக. [இ-து] சன்யாசத்தில் ஞானமும் வைராக்யமுமிருந்தால், அது விளங்குகிறதற்கு யுக்தி:- போஜனஞ் செய்து சந்தனுக்ஷதையும் வைத்துக்கொள்ளுவதுபோலும், மற்ற ஆசிரமத்தில் வைராக்ய மன்றியிலுண்டாயிருக்கிற ஞானம், போஜனஞ் செய்து விபூதி பூசிக்கொள்வதுபோலும்; பசிநீங்கினது எப்படி இருவருக்குஞ் சரியோ அப்படிப்போல முமுட்சுக்களுக்கு முக்தி சரியென்றறியவேண்டியது [இ-து] ஞானி தன் சுகத்தைப் பார்த்துக்கொள்ள, தன் சித்தத்தைச் சதா சோதனை பண்ணுவன். [எ-தி] முகத்தைப் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டியவன் கண்ணுடியை அடிக்கடி துடைத்து, தன் முகத்தைப் பார்த்துக்கொள்ளுவதுபோல, தன் ஆனந்தத்தைப் பார்த்துக்கொள்ளுவனென்றறிக. [இ-து] ஞானி தான் தள்ளின விஷயானந்தத்தை அனுபவியாமல், பிரம்மானந்தத்தையே அனுபவிப்பன். [எ-தி] கூழ்குடித்து வாயிலெடுத்துவிட்டு, ராஜகிரகத்தில் மிருஷ்டான்ன போஜனஞ் செய்கிறவன், அதை இச்சியாததுபோலும், குஷ்டம்பிடித்தவளைக் கூடியவன் நல்ல ஸ்திரீயை அனுபவித்த பிறகு அவளை இச்சியாததுபோலுமறிக. [இ-து] ஞானியானவன் பிறரால் நிந்திக்க, வந்திக்கப் பட்டாலும் அதனுல் சுகதுக்கத்தை யடையான். [எ-தி] ஊரிலுள்ளோர் யாவரும், மலடி பிள்ளைகளில் சிலபேரை சிலர் துதித்தாலும் சிலபேரைச் சிலர் தூஷித்தாலும், இந்தச் சப்தங்களைக்கேட்ட அந்த மலடி சந்தோஷ விசனத்தை அடையாததுபோல, ஞானி தனக்கு மனசென்று ஒரு பிள்ளையைப் பெருதவனுயிருப்பதால், இவனுக்கு மனசென்கிற சில பிள்ளைகள் பிறந்ததுபோலும், அவைகளில் சிறிதுகள், நல்லது பொல்லாததுகளாயிருப்பதுபோலும் சொல்லுகிற உலகத்தார்சொல்லை, இந்த மலடியாகிய ஞானி எவ்வளவுங்கவனிக்கான். இன்னும் சிம்மத்துக்கு, நரி முதலான மிருகங்கள் தன்னைக் கொல்லுமென்கிற கவனம் வாராததுபோலுமறிக.(இ-து) ஞானி ஜீவேசுவரஜகத்தை, ஒரேகாலத்தில் அகண்ட ஞானுஸ்திரத்தால் கொன்றதால்,அதிசூரனென்றும்,சகலத்தையும் ஞானகுளிகையால் பிரம்மமாகிறதங்கமாய்ப் பண்ணுவதால், மகாசித்தனென்றும், சகல ஜீவர்களுக்கும் தன் பிரம்மானந்தான்னத்தைக் கொடுப்பதால் மகா அன்னதாதாவென்றும், அதிவேகமான சம்சார நதியில் எதிர்த்துச் சாக்ஷியென்று அந்தர்முகமாய் நீந்துவதால் மகாதீரனென்றும், சகலத்தையுமறிந்திருப்பதால், சகல கலாவல்லபனென்றும் சொல்லப்படுகிருனென்றறிக. (இ-து) முமுக்ஷு ஞானியின் குலத்தில் பிறப்பது உத்தமம், சீமான் குலத்தில் பிறப்பது மத்திமம். (எ-தி) சகல பாஷையுங் கற்ற இருவர்களும் மரித்ததில், ஒருவன் ராஜன் வயிற்றிலும், ஒருவன் வேடன்

வயிற்றிலும் வந்து பிறப்பதுபோலுமறிக. (இ-து) அறிவே தானுயிருக்கும்போது தக்ஷிணு மூர்த்திதானென்பதில் அதிசயமில்லை. (எ-தி) மகாமேருவே தானுயிருப்பவனுக்கு, அதிலிருக்கிற ரத்னக்கொடுமுடி தானென்பது அதிசயமில்லாததுபோலும், ராஜாவேதானென்னும் போது, சிம்மாசனம் தன்னதென்பதில் சந்தேகமில்லாததுபோலுமறிக. (இ-து) ஞானி ஜெகத் விவகாரஞ் செய்தாலும், அதிலவனுக்கு ராகத்துவேஷம் வாராது. (எ-தி) ஒரு பெண் தானே பள்ளாங்குழி வைத்து, எதிரியாட்டத்தையுந் தானே ஆடுவதால் ராகத்துவேஷமில்லாததுபோலும்; சித்திரீகன் ஸ்திரீ, புலி, பூனை, சிங்கம், யானை முதலானவைகளை எழுதினுலும் ராகத்துவேஷமில்லாததுபோலும்; சொப்பனத்தில் கனகாபிஷேகஞ் செய்தவனிடத்திலும், கட்டிப்போட்டு அடித்தவனிடத்திலும் விழித்தபின் ராகத்துவேஷமில்லாததுபோலுமறிக. (இ-து) நானும் பிரம்மமும் ஒன்றென்பதற்கு, தத்துவமசியென்ற சுருதியும், ராஜவேஷம் சேவக வேஷம் போட்ட புருஷன் ஒருவன் போலும், பிரபுவாயிருந்தவனே பரிசாரகஞ் செய்கிற தேவதத்தனெருவன் போலுமென்ற யுக்திபோலும், நானே சச்சிதானந்தமாயிருக்கிற நிச்சயமான அனுபவத்தாலுமறிக. (இ-து) துஷ்டர்களாயிருக்கிற கக்ஷிக்காரர்களுக்கு, பொய் சொல்லுவது எப்படிச் சுபாவமோ அப்படி மனசுக்குப் பொய்யைக் கற்பிக்கிறதே சுபாவம், ஜட்ஜிபோலிருக்கிற நமக்கு, இவையெல்லாம் பொய்யென்றறிந்துகொண்டிருக்கிறதே சுபாவமென்றறிக. (இ-து) ஞானம் வந்தவனும், அடிக்கடி சொரூபானுசந்தானம் பண்ணிக்கொண்டிருந்தால், அது கருத்துருத்துவமாகாதோவெனில், ஆகாது. (எ-தி) அருந்ததி அறுநூறுபிள்ளை பெற்றும், அவரோடே அடிக்கடி ஐக்யபோகம் பண்ணுவதால் அவளுக்கு விபசார தோஷம் வருமென்று சொல்லுவதுபோல இருக்கிறதென்றறிக. (இ-து) சொப்பனத்திற் கண்ட ஜகத்வாசனையானது, விழித்திருக்கிற நமக்கு எப்படி ஜன்மஹேதுவாகவில்லையோ, அப்படி இந்த ஜாக்கிரத் வாசனையும், சொரூபத்தில் விழித்திருக்கிற சிதாகாசமான என்னைச் சம்பந்திக்கமாட்டாதென்றறிக. (இ-து) ஆகாசத்தில் காற்றினுல் எவ்வளவு தூளி பறந்தாலும், எப்படி அதில் சம்பந்தப்படவில்லையோ, அப்படி சிதாகாசமான தன்னிடத்தில், சங்கற்பத்தால் தோற்றுகிற துவந்துவங்களெல்லாம் சம்பந்தப்படாதென்றறிக. (இ-து) வாசனையில்லாத ஞானி விஷயத்தில் சேர்ந்தாலும், அதில் ராகத்துவேஷ, வியசனமுதலானதால் மயங்கான். (எ-தி) தாசி பணத்துக்காகப் புருஷனுேடே சேர்ந்தாலும், மயங்காததுபோலும், வக்கீல்போலும், தகப்பன் பிள்ளையைக் கோபிப்பதுபோலும், நாடக வேஷகாலத்தில் விசனப்படுகிறதுபோலுமறிக. (இ-து) ஞானிக்குமேல் போக்கிலியும் விடனும், பேராசைபிடித்தவனும், கர்மியும், பக்தனும், யோகியும், முமுட்சுவுங் கிடையாது. (எ-தி) அவனை அடுத்தவனுடைய அஞ்ஞானமுதலான குடியை அடியோடே கெடுப்பதால் போக்கிலி; ராப்பகல் திதி வாரம் நக்ஷத்திரம் மானம் லச்சை ஒன்றும் பாராமல் நான் பிரம்மமென்ற மைதுனம் இடைவிடாமற் பண்ணுவதால் விடன்; ஈசுவரானந்தம் வரை வந்தாலும் அற்பமாய்த் தள்ளி, பிரம்மானந்தத்தை எவ்வளவு அடைந்தாலும் திருப்தி வராமலிருப்பதால் பேராசையுள்ளவன்; விதேகமுக்தியாகிற சொர்க்க சுகத்தை இச்சித்து, ஓயாத பிரம்மானுசந்தான கர்மத்தைப் பண்ணுவதால் கர்மி; பகவானுயிருக்கிற பிரம்மத்தை அனன்னியபுத்தியாய் இடைவிடாமற் பஜிப்பதால் பக்தன்; ஜீவாதாரமான,

கரியாகிற காலைப்பிடித்து, இடைவிடாமற் பழகுவதால் யோகி; பிரம்மமாகிற குருவை இடைவிடாமற் சேவிப்பதால் முமுட்சு; அவர்களுக்கு அந்தத்தன்மைகள் மத்தியிலுண்டானதாயும், மத்தியில் விட்டுப்போவதாயும், க்ஷணத்தில் அழிந்துபோவதாயும், அடி நடு முடிவுகளிலும் துக்ககரங்களாயும், ராகத்துவேஷாதி துவிதங்களோடே கூடியிருப்பதாயும், கொஞ்சந்தவறினால் முன்னுள்ளதற்கும் மோசம் வருவதாயும், இத்தியாதி அனர்த்தங்கள் வருவதுபோலன்றி, அதற்கிது விலக்ஷணமாயும், உவமையற்றதாயுமிருக்கிற ஞானியின் மகிமையை, வினோதார்த்தமாய்க் கொஞ்சமெடுத்துக் காண்பித்ததேதவிர, முற்றிலும் மும்மூர்த்தியாலுஞ் சொல்லமுடியாதென்றறிக. (இ-து) ஞானிதான் பிரம்மமென்றிருக்க வேண்டும், சுருதியும் பெரியவர்களும் பிரம்மவித்தென்று சொல்லவேண்டும். (எ-தி) மௌனியானவன், தான் வாக்கு மௌனமாயிருக்கவேண்டும், உலகத்தார் மௌனசுவாமி யென்று சொல்லவேண்டுமேயல்லாமல், நான் மௌனசுவாமியென்று சொல்லக்கூடாதது போல, இவனும் நான் பிரம்மவித்தென்று சொல்லக்கூடாது அப்படிச் சொன்னால் பிரம்மவித் தாக ஆகமாட்டானென்றறிக. (இ-து) ஞானியானவன் அஞ்ஞானிகளுடைய நடத்தைகளைப் பார்த்துச் சிரிப்பன். (எ-தி) அதாவது, அஞ்ஞானிகள் விஷயத்தைச் சத்தியமென்று கருதி ஓடும்போது, பத்துப்பேர் வழிநடந்து போகும்போது, ஒன்பதுபேர் கானலைக்கண்டு ஜலமென்று ஓடுகிறபோது, தெரிந்தவன் அவர்களைப் பார்த்து சிரிப்பதுபோலும்; ஒரு தத்துவங்களுடைய பேதங்களும், அஞ்ஞானத்தால் தெரியாமல் விழிக்கும்போது, கண்ணுள்ளவன் குருடனைப் பார்த்துச் சிரிப்பதுபோலும்; ஞானசம்பத்தில்லாமல் ஜனனமரண துன்பங்களை யடையும்போது, சம்பத்துள்ளவன், தரித்திரத்தால் வீடுதோறும் நுழைந்து, வெளியில் தள்ளுப்பட்டு துன்பமடைந்திருக்கிறவனைப் பார்த்துச் சிரிப்பதுபோலும்; ஞானசித்தியை யடையாமல் பவரோகத்தால் துக்கப்படும்போது, காயசித்தன் ரோகியைக்கண்டு சிரிப்பது போலும்; போதகுமாரன், இல்லாதவர்கள் ஈசனுகிய புருஷன்வீட்டில், தனு கரண புவன போகங்களாகிற படிவாங்கிச் சாப்பிடுகிறவர்களை, போதகுமாரனோடே கூடியிருக்கிற ஞானியாகிற பெண் பார்த்துச் சிரிக்கிறாளென்றும்; சிங்கம்போலிருக்கிற ஞானி, நரிபோலிருக்கிற அஞ்ஞானியைக் கண்டு சிரிப்பானென்றறிக. [இ-து] ஞானிக்குச் சரீரங் கங்கையில் மரித்தாலும் கூடுதல் குறைச்சலில்லை. [எ-தி] பானை எங்கேயுடைந்தாலும் ஆகாசத்துக்குப் பேதமில்லாததுபோலும். சரீர மெங்கே படுத்தாலும் சுழுப்திசுகம் சரியாய் வருவதுபோலும், முக்திசுகம் சரியாய் வருமென்றறிக. [இ-து] ஞானியினிடத்தில் சகல சற்குணங்களுஞ் சுயமாய் வரும். [எ-தி] உத்தமமான மூங்கிலிலும், முத்துச்சிப்பியிலும், முத்து சுயமாய் வருவதுபோலும், தமயந்தியினிடத்தில் நளன் சுயமாய் வந்ததுபோலும், ராஜனுடைய இஷ்டனிடத்தில் மந்திரிமுதலானவர்கள் சுயமாய் வருவதுபோலுமறிக [இ-து] ஞானியின் மனசு, சொப்பனத்தில் மூடன்போல சுகதுக்கத்தை அனுபவிக்கும், [எ-தி] வாத்தியார் இல்லாதவேளையில் சட்டாம்பிள்ளையும் மற்றப் பிள்ளைகள்போல விளையாடுவதுபோலும், கற்புடையவளும் புருஷனில்லாத வேளையில் விபசாரியைப்போலக் கண்டவர்களிடத்தில் சிரித்து விளையாடுவதுபோலுமறிக. [இ-து] ஞானிக்குக் கர்மத்தால் எவ்வளவு சுகதுக்கம் வந்தாலும் தன் சாக்ஷி ஞானத்தை மறவான். [எ-தி] கனபாடி எவ்வளவு விவகாரஞ் செய்

தாலும் வேதத்தை மறவாதிருக்கிறதுபோலவறிக. [இ-து] விவேகியானவன் குருகிருபை யால், தானடைந்த ஞானனந்தத்தையும், மற்றவர்கள் அஞ்ஞானத்தால் துன்பப்படுவதை யுங் கண்டு சந்தோஷிப்பன். [எ-தி] மழைகாலத்தில், முன்னமே விறகு அரிசிமுதலானதை சேகரித்துவைத்திருந்தவன், குதபகாலத்தில் சிரார்த்தஞ்செய்து தானும் புஜித்து, அப்படியே முன்னமே அவைகளைச் சேகரித்துவைத்துக்கொள்ளாமல் திவசம்பண்ணத் திண்டாடுகிறவர் களைக் கண்டு சிரிப்பதுபோலவறிக. (இ-து) ஞானியானவன் கிருதகிருத்தியனுயிருந்து கொண்டு, பிராரப்தத்தின் முடிவான சரீர நாசத்தை, எப்போது வரப்போகிறதென்று பிரார்த்தித்துக்கொண்டிருப்பன். (எ-தி) காசிக்குப்போன கணவன், எப்போது வரப்போகிரு னென்று கற்புடைய மங்கை பிரார்த்தித்துக்கொண்டிருப்பதுபோலும், ருதுசாந்திக்குச் சாக்கிரதையாயிருக்கிற வித்தியார்த்திக்கு, பெண்டாட்டி எப்போது ருதுவாகப்போகிரு ளென்று பிரார்த்தித்துக்கொண்டிருப்பதுபோலும், டிக்கட்டு வாங்கி ரயிலேறித் தன் வீட்டை யுத்தேசித்துப் போகிறவன், ஸ்டேஷன் எப்போது வரப்போகிறது எப்போது வீட்டுக்கு இறங்கிப்போவோமென்று இருப்பவன்போலவறிக. (இ-து) பிரம்ம விசாரத்தை விட்டு, விவேகி சொப்பனத்திற்கூட ஸ்திரீமுதலான விஷயங்களை இச்சியான். (எ-தி) ஹைகோர்ட்டு ஜட்ஜிவேலைக்குப் பரீக்ஷை கொடுத்திருக்கிறவன், அரைக்கீரை மணியத்தை ஆசைப்படாததுபோலவறிக. (இ-து) ராஜாவைப்போல் இருக்கிற ஞானியின் சன்னிதானத் தில், என்னென்ன நடந்தாலும், அதனுல் அவனுக்கு சுகதுக்க கிலேசமுமில்லையென்றறிக. (இ-து) கல்லில் ஈசுவரத்துவம் வரலாமாவென்ருல், வரலாம். ஒரு மூடனைப் பார்த்து ராஜா வானவன், தயவினுல் மேலான வேலையைக் கொடுக்கிறதுபோல, ஞானி சிலையைப் பார்த்து ஈசுவரனென்று சொன்னுல், ஈசுவரனுக்குள்ள மகிமை அதிலுண்டாகிறதென்றறிக. (இ-து) ஐயா, விஷயத்தில் சுகமில்லாவிட்டால் ஞானிகள்கூட விவகாரம் பண்ணுவானேன்? (எ-தி) புருஷனுனவன் தன் காரியத்தைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்போது, தண்ணீரில் அவ னுடைய நிழலுங்கூட வேலைசெய்கிறதுபோலத் தோற்றுவதுபோல, ஞானி நான் பிரம்ம மென்றும், நம்மைத்தவிர வேறென்றுமில்லையென்றுமிருக்கும்போது, அந்தக்கரணத்தி னுடைய பூர்வவாசனையால், முன்போல விவகாரமானது குலாலசக்கரம் போல தன்படியாய் நடக்கிறதென்றறிக. (இ-து) நான் பிரம்மமென்றறிந்து அனுசந்தானம் பண்ணினுல், மற்ற இரண்டாவதான அஞ்ஞானமுதல் சுகதுக்கம் வரை ஒன்றுமில்லையென்றும், எல்லாம் அறியப்பட்டதாயிற்றென்றும் சொல்லுவதற்கு யுக்தி:— சொப்பனத்திலிருந்து விழித் தவனைப்போல அறியத்தக்கது. (இ-து) ஞானிக்கு எவ்வளவு சங்கற்பம் வந்தாலும் துக்க மில்லை. (எ-தி) மாயையாகிற பூமியில், வாசனையாகிற கறையானிருக்கும்போது, கர்மமா கிற மழையினுலே, சங்கற்பங்களாகிற ஈசல்கள் எதேஷ்டமாய் உண்டாகிறதுகள், அதனுல் ஞானியாகிற ஆகாச புருஷனுக்கு, ஹானி விருத்தி ஒன்றுமில்லையென்றறிக. (இ-து) ஞானிக்கு விஷயத்திலிச்சை வாராது. (எ-தி) கானல் ஜலமென்று தெரிந்தவனுக்கு அதி லிச்சை வாராததுபோலவறிக. (இ-து) பிராரத்தபலத்தால் கோடி இச்சை வந்தாலும், ஞானிக்கு ஆளில்லாததினுல் ஹானியில்லை. (எ-தி) ஆறின சாம்பலில் நெய்யைக் குடங்

குடமாய் ஓமஞ்செய்தாலும், பிரயோஜனமில்லாததுபோலவறிக. கருத்து:— வாசனைவிற கோடே கூடிய ஜீவத் தீ யற்றதால், சங்கற்பநெய் எவ்வளவுவிட்டாலும் ஜன்மச்சுவாலை யுண்டாகாதென்றறிக. (இ-து) ஞானி தானுங் கரையேறி, அன்னியர்களையும் நிஷ்காரண மாகக் கரையேற்றிவைக்கிறான். (எ-தி) கடலைக் கடந்தவன், அன்னியர்களையும் இரக்கத் தால் கரையேற்றிவைப்பதுபோலுமறிக. (இ-து) தன்னைத் தானாக அறிகிறவரையில்தான் துக்கம். (எ-தி) விழிக்கும் வரையுள்ள சொப்பனம்போலவறிக. (இ-து) ஞானிகளெப்படி யிருப்பார்களென்றால், அறுபத்துநாலுகலையிலுள்ள 64 விதமாயிருப்பார்கள். அவர்கள் எப்படி எப்படி இருக்கிறார்களோ, அததுவே விதி. (எ-தி) சக்ரவர்த்தியானவன் எப்படி எப்படி நடக்கிறானோ அததுவே விதியாயிருப்பதுபோலவறிக.

ஐயா, இதுவரை ஞானிகளுடைய மகிமையை விஸ்தாரமாயும் அநேக திருஷ்டாந் தங்களுடனும் தாங்கள் வர்ணித்ததையெல்லாங் கேட்டு மகா சந்தோஷத்தை யடைந் தேன். இப்படி இதற்குமுன்னுண்டான சாஸ்திரங்களிலும், இனிமேலுண்டாகப்போகிற சாஸ்திரங்களிலும் சொல்லப்படாததாயும், கேட்கப்படாததாயும், அதிக ரகசியமாயும், ஒன்றுந்தெரியாத சுத்த மூடனுக்குக்கூட இதைக் கேட்டமாத்திரத்தில் வெய்யிலில்வைத்த வெண்ணெய்போல் மனசு உருகி, அவனும் இதைச்சரியென்று ஒப்புக்கொண்டு, அந்தப்படி அப்பியாசம்பண்ணிக் கரையேறும்படியாய் அனுக்கிரகிக்கப்பட்டதாயுமிருக்கிறது. இன்ன மும் தங்களுடைய வசனாமிர்தத்தைக் கேட்டு, போதுமென்று திருப்தி வாராததினால், இன்னமும் அந்த ஞானிகளுடைய மகிமையும் அவர்களுக்குச் சிசுருஷை பண்ணுகிறவன் பெறுகிற பிரயோஜனத்தையும், எனக்குக் கொஞ்சம் சொல்ல வேண்டுமென்று கேட்பா யாகில், அதற்குத்தரம் சொல்லுகிறோம் கேள்:— வாராய் குழந்தாய்! மகாத்மாக்களான ஞானிகளுடைய மகிமையை, இன்னவித மென்று சொல்லக்கூடாதென்று, பிரம்மகீதையில் பிரம்மா தேவதைகளுக்குச் சொன்னதாவது "ஓ தேவதைகளே! ஞானியினுடைய நிஷ்டை யைச் சொல்லுவதற்கு என்னாலும் முடியாது. நாராயணனாலும் முடியாது. மகாப் பிரபுவா யிருக்கிற சிவனாலும், தேவியினாலும், முனீசுவரராலும், புராதனமான வேதத்தினாலும், மற்ற எவர்களாலுஞ் சொல்ல முடியாமல் அந்த விஷயத்தில் ஊமையாயிருக்குந் தன்மையை அடைகிறார்கள், பின்னை எப்படியிருக்கிறதென்றால், அவர்களுடைய நிஷ்டையானது அவர்களுடைய நிஷ்டைபோலவே யிருக்கிறது" என்று பிரம்மா சொல்லியிருப்பதாலும், அவர்கள் மகிமையை நான் எப்படிச் சொல்லப் போகிறேன்? அவர்களுக்கு சிசுருஷை பண்ணுகிறவனுடைய மகிமையைப்பற்றி, முக்தி காண்டத்தில் மகாவிஷ்ணுவானவர் பரமசிவனிடத்தில் கேட்டதற்கு, பரமசிவன் சொன்னதாவது, மகாபாபியாயிருந்த சசிவர்ண னென்பவன் மானந்திபராயணரிடத்திற் போய்ச் சரணாகதம் பண்ணி, அவருடைய சிசுருஷா பலத்தால் சகல பாபமும் போய் முக்தனானானென்றும், மகா பாபியான சுபகை என்ற தாசியானவள், சக்கரதரனென்ற ஞானியைச் சரணமாகவடைந்து அவருடைய சிசுருஷை யால் சகல பாபங்களும் போய், முக்தியை யடைந்தாளென்றுஞ் சொல்லியிருக்கிறதும்தவிர, சனற்குமாரசம் கீதையில் சுப்பிரமணியர், சனற்குமாரருக்கு ஞானோபதேசம் பண்ணிக்

கொண்டு வரும்போது, சனற்குமாரர் குருவான குமரரைப் பார்த்து, ஞானிகளுடைய சிசுருஷை பண்ணினவனுடைய மகிமையைக் கொஞ்சம் சொல்லவேண்டுமென்று கேட்டவுடன், சுப்பிரமணியர் சொல்லுகிறார். "ஓய் சனற்குமார ரிஷியே! திருவாரூர் க்ஷேத்திரத்தில் நம்பியென்ற வேளாளன் சிவபக்த சிரோன்மணியாயிருந்து, பிள்ளையில்லாமல் அவனும் அவன் பெண்சாதியும் இருவருஞ்சேர்ந்து, கமலாலயத்தில் பிராதக் காலத்தில் ஸ்நானஞ் செய்து, தியாகராஜனைப் பக்தி புரஸ்சரமாக, பிரதக்ஷிண நமஸ்கார தோத்திரங்கள் முதலான கைங்கரியங்களை, மூன்று வருஷம்வரை நேமந் தவறாமல் தபசுசெய்து வந்தபின், அந்தத் தியாகராஜன் கிருபையால் கெர்ப்பமுண்டாய் ஒரு பிள்ளையும் பிறந்தது. ராவணன் பிறந்ததும், அவன் சப்தத்தால் உலகமெல்லாம் பயந்ததால், அவனுக்கு ராவணனென்று பேர் வைக்கப்பட்டதுபோல, இந்தக் குழந்தை பிறந்தமாத்திரத்தில் சப்தித்த சப்தத்தால் 'கள கள' என்று சப்தங் கேட்கப்பட்டதால் கோலாகலனென்று, ஜனங்கள் அந்தக் குழந்தைக்குப் பேர்வைத்தார்கள். அந்தக் குழந்தையும் களிமண்ணுள்ள கண்மாய்க்குள், கருவேலஞ்செடி வளருவதுபோல விருத்தியானன். அப்படி மகாகண்டகனாய், யௌவனத்தையடைந்து, அநேக திருடர்களோடே சேர்ந்து, கத்திமுதலான ஆயுதங்களை எடுத்துக்கொண்டு அநேகம்பேர்களை வெட்டி, அவர்கள் சொத்துக்களையெல்லாம் அபகரித்து, கண்ட ஸ்திரீகளையெல்லாம் பலாத்காரம் பண்ணி, அவர்களுடைய கற்புகளையெல்லாம் அழித்து, இன்னும் அநேக சிசுக்களைக் கொன்று, அவைகளுக்குப் போட்டிருந்த ஆபரணங்களையெல்லாம் அபகரித்துக்கொண்டும், அநேக ஊர்களுக்கு ராத்திரிவேளையிற் போய், ஒருபக்கத்தில் ஒருவீட்டில் தீயைக்கொழுத்திப் போட்டுவிட்ட மாத்திரத்தில், அந்தக் கிராம ஜனங்களெல்லாம் அந்தத் தீயை அணைக்க, தங்கள் வீட்டைவிட்டு வெளியேறிப் போன மாத்திரத்தில், இவன் சில துஷ்டர்களோடேகூட அந்தச் சொத்துக்களையெல்லாம் அபகரித்துக்கொண்டும், இன்னுஞ் சில பிரபுக்களுக்கு விஷம் வைத்துக் கொன்று, அவர்களுடைய தனதானியங்களையும் ஆடுமாடுகளையும் அபகரித்து, அநேக கோஹத்தி முதலானவைகளைச் செய்து அந்த மாமிசங்களைப் புசித்துக்கொண்டும், குடங்குடமாய்க் கள்ளு சாராயங்களைக் குடித்துக்கொண்டும், இன்னும் அநேகவிதமான பாபங்களைச் செய்துவருங் காலத்தில், எமதர்மராஜாவும் சித்திரகுப்தனும், இவன் செய்யப்பட்ட பாபங்களுக்கு, நம்முடைய உலகத்திலுள்ள இருபத்தெட்டுக்கோடி நரகங்களும் போதாதுபோலயிருக்கிறது. மேலும் நம்முடைய பட்டம் முடிந்தாலும் இவனுடைய பாபம் முடியாதுபோல இருக்கிறதென்று, சதாகாலமும் இவனுடைய சிந்தனையாகவே யிருக்கும்போது, இவன் தன்னுடைய தாயைப் பலாத்காரமாய்ப் போகம் பண்ணிக்கொண்டு, சிலநாள் வரும்போது, ஒருநாள் இவன் போகித்துக்கொண்டிருக்கும்போது இவன் பிதாவான நம்பி வந்து பார்த்ததை இவன் கண்டு, உடனே இடுப்பிலிருந்த கத்தியால் பிதாவாகிய நம்பியை வெட்டப்போகும்போது, இவன் தாயானவள் வந்து மறித்துக்கொண்டவுடன், இவன் அவளையும் அவனையும் வெட்டிப் போட்டமாத்திரத்தில், உத்கடமான பாபத்தால், அதிகோரமான அக்கினிஜ்ஜுவாலா ரூபமாய் ஒருபிரம்மஹத்தி, ஒரு பெரிய உலக்கையைத்தூக்கிக்கொண்டுவந்து, இவனைவிரட்டினவுடன், இவன் ஓட அது விரட்ட, இப்படி இந்த பூமண்டலமுழுமையும் ஓடினதிலும், அது விடாமல்

விரட்டிக்கொண்டு வரும்போது, தெய்வகதியாய், வேதாரணியமென்கிற மகாக்ஷேத்திரத்தில், வந்து நுழைந்தமாத்திரத்தில், அந்தப் பிரம்மஹத்தி அந்த அரணியத்திற்குள் நுழையமாட்டாமல் வெளியில் நின்றுபோனமாத்திரத்தில், இவன் இந்தவிடத்தில், இந்த உலகத்திலுள்ள திவ்விய க்ஷேத்திரத்திற்குள் விசேஷ மகிமை இருக்கிறதென்று, நம்பிக்கையுண்டாய், அந்தச் சுவாமி சன்னிதியிலிருக்கிற, வேதநதியில் ஸ்நானஞ்செய்து, வன்னிமரரூபமாயிருக்கிற வேதாரணிய ஈசுவரரையும் தெரிசித்து, மகாலிங்கத்தையும் தெரிசனம் பண்ணி, வீணுவாதவிதூஷணியென்ற தேவியையும் தெரிசித்து, அவ்விடத்திலுள்ள சுவேதகேது ரிஷியையும், விசுவாமித்திரர் முதலான ரிஷிகளையும் பிராசீனயோக்கியரென்ற மகரிஷியையும் கண்டு சரணுகதம் பண்ணினபின், அவர்கள் கிருபையால் நீ யாரென்று கேட்டவுடன், இவன் நான் கோலாகலன், நான் பால்யமுதல் இதுவரையில் எத்தனையோ கோஹத்தி, ஸ்திரீஹத்தி, சிசுஹத்தி, பிரம்மஹத்தி முதலான அநேக பாபங்களைச் செய்த்துந்தவிர, கடைசியாய் மாதுருஜாரத்தையும், மாதுருஹத்தியையும், பிதுர்ஹத்தியையுஞ் செய்தபின் என்னை பிரம்மஹத்தி விரட்டிக்கொண்டுவரும்போது, எல்லா ஸ்தலங்களிலும் ஓடியும், அந்த ஹத்தி என்னை விடாமல் துயர்ந்து, இந்த ஸ்தலத்தில் வந்ததின்பேரில் தான் அது விலகின்தென்று சொல்லி, ஓ ரிஷிகளே! நீங்கள்தான் இந்த மகா பாபியான என்னை ரக்ஷிக்கவேண்டும், என்று பிரார்த்திக்கும்போது, அவர்கள் அவிடத்தில் வசித்துக்கொண்டிருக்கிற, சிவானந்த யோகியினிடத்தில் இவனைச் சரணுகதம் பண்ணிவைத்து, இவனுடைய சகல சங்கதிகளையுந் தெரிவித்தவுடன், அந்தச் சிவானந்த யோகியானவர் பிரம்மநிஷ்டர்களுக்குள் அக்கிரகண்ணியரானதால், பயப்படாதேயென்று அபயப்பிரதானமுஞ் செய்து, தன்னுடைய பிரம்மஞான பலத்தால் அவனைச் சிஷ்யனுக்க் கிரகித்தமாத்திரத்தில், இவனுடைய பாபகிருத்தியக் கணக்கெல்லாம் தீப்பட்டு எரிந்துபோய்விட்டது. அவருடைய சிசுருஷாபலத்தால், சஞ்சித ஆகாமியகர்மங்களும் தகிக்கப்பட்டுப் போயிற்று. அவருடைய விசாரரூபமான உபதேசத்தால், இவனுக்கு அபரோக்ஷஞானமுண்டாய், மூலாஞ்ஞானமும் நசித்துப்போய், சனகாதிகளான உங்களுக்குச் சமானமான ஜீவன்முத்தனுக ஆய்விட்டதால், ஓ சனற்குமாரரே! ஞானியின் பணிவிடையின் மகிமை யாரால் சொல்லமுடியும் என்று கந்தன் சொன்னுர்?" என்றறிக.

227-வது தரங்கம்.

பெரியோர்கள் தங்கள் குருப்ரீதிக்காகச் செய்த சாஸ்திரத்தை இப்போதுள்ளவர்கள் அனுபவிக்கிருர்கள்:—

வித்தியாரண்ணியஸ்வாமிகள், முதலான பெரியோர்கள் தங்கள் தங்கள் குருவுக்குப் பிரீதியாகச் செய்யப்பட்டிருக்கிற, பஞ்சதசி முதலான பிரகரணங்களை இப்போதிருக்கிற முமுக்ஷுக்கள் அனுபவித்துச் சுகிக்கிருர்கள். (எ-தி) ஆலயங்களுக்கு முன்னிருந்த அரசர்கள் விட்ட கிராமம், பூமிகளை இப்போதிருக்கிற பரிஜனங்கள் அனுபவித்துச் சுகிப்பது போலுமறிக. ஐயா, ஒரு சாஸ்திரத்தில் முந்தி இவன் செய்த கர்மப்படி எது வருமோ அது

சித்தமாய் வருமென்றும், அதைக்குறித்து யத்தனஞ் செய்யவேண்டியதில்லையென்றுஞ் சொல்லியிருக்கிறது. மற்றோரிடத்தில், புருஷனுடைய முயற்சியினாலேயே சகல காரியமும் முடியுமென்றும், தெய்வகிருபைப்படி நடக்குமென்றெண்ணுகிறவன் பிரயோஜனமற்றவனென்றும் சொல்லுகிறது. இந்த இரண்டில் நான் எது உண்மையென்று நம்புகிறதென்று கேட்பாயாகில், அதற்கு நாம் உத்தரஞ்சொல்லுகிறோம் கேள்:—நீ கேட்பது அஞ்ஞான காரியமான சரீராதி உலகவியாபாரத்தைப்பற்றிக் கேட்கிறாயா? அல்லது தத்துவ ஞானத்தை அடையவேண்டியதைக் குறித்துக் கேட்கிறாயா? சரீராதி விவகாரத்தைக் குறித்துக் கேட்பாயேயானால், அதற்குப் பிராப்தகர்மமானது ஈசுவராக்ஞைப்பிரகாரம், எந்தத் தேசத்தில், எந்தக்காலத்தில், எந்தவிதமாயாவது, இவன் யாதொரு பிரயத்தனமுமில்லாதிருந்தாலும், அந்த அந்தத் தேசத்தில் அந்த அந்தக்காலத்தில் அந்தந்த வஸ்துக்கள் மூலமாய், சுகத்தையோ அல்லது துக்கத்தையோ கூட்டிவைப்பதால் அதைக் குறித்து நாம் திரிகரணங்களினாலும் பிரயத்தினம் செய்யவேண்டியதில்லை. (எ-தி) ரயில் வண்டியில் டிக்கட்டு வாங்கி யேறினவன், அந்த வண்டியை விடுவதற்காவது, நிற்பதற்காவது, மெதுவாய்ப் போவதற்காவது, வேகமாய்ப் போவதற்காவது, கட்டையைப்போட்டு தீயை எரிப்பதற்காவது, தண்ணீர் கட்டுவதற்காவது, மற்ற எந்தச் சங்கதிகளுக்காவது இவன் யாதொரு கவலையும் சிந்தனையுமில்லாமலிருந்தாலும், அவைகள் அந்தந்தக் கம்பேனியார் ஏற்பாட்டுப்பிரகாரம் நடந்துவருவதுபோலும்; ஒரு ராஜகிரகத்தில் நடக்கிற சமாராதனைக்குச் சாப்பிடப்போயிருக்கிற பிராம்மணன், தன்பாட்டுக்குச் சாப்பிடாமல் எத்தனை கலம் அரிசி சமையல் பண்ணியிருக்கிறது? எவ்வளவு பக்ஷணம் பண்ணியிருக்கிறது? நெய் எவ்வளவு வாங்கியிருக்கிறது? எத்தனைபேருக்குக் காணும்படியாய்க் கறி காய் பதார்த்தம் சமையலாயிருக்கிறது? எத்தனை சமையல்காரர்கள் சமையலுக்கு நேமிக்கப்பட்டிருக்கிறது? என்று இவன் யாதொருவிதமான கவலையையும் அடையத்தேவையில்லையே. அந்தச் சங்கதிகளெல்லாம் ராஜாவின் ஆக்ஞைப்படி, அந்தந்த வேலைக்காரன் அந்தந்தத் தொழில்களைத் தவறாமல் நடத்திவருவதுபோலும்; இந்தத் தேகததிற்குள்ளிருக்கிற அந்தரியாமியாகிற ஈசுவரன் சுரோத்திராதி ஞானேந்திரியங்களையும், திக்காதி அதிஷ்டான தேவதைகளையும், சப்தாதி விஷயங்களையும், வாக்காதி கர்மேந்திரியங்களையும், அக்னி முதலான தெய்வங்களையும், வசனாதி தொழில்களையும்; பிராணாதி வாயுக்களையும், விசிஷ்டாதி அதி தெய்வங்களையும், சுவாசாதி தொழில்களையும் மனாதி கரணங்களையும் சந்திராதி தெய்வங்களையும் சங்கற்பாதி தொழில்களையும் நிமிஷங்கூட மறவாமல் அசைப்பிவித்துக் கொண்டிருப்பதால் அதைக்குறித்து நீ பிரயத்தனப்படத் தேவையில்லை. உன்னுடைய எதார்த்தமான ஆத்மசொருபத்தை அறிவதற்கே, பிரயத்தனஞ் செய்யவேண்டுமென்று உறுதியாய் அந்தப் பிரயத்தனத்திலேயே இரு. ஆகையால், தேகாதி விஷயத்தைக் குறித்துக் கவலையன்றியில், கர்மப்படி நடக்குமென்ற வசனத்தை உபயோகித்து, தன் சொருபத்தைத் தானாகவே பார்ப்பதில் முயற்சி செய்வதே, முயற்சி செய்யவேண்டுமென்று சொன்ன வசனத்தின் கருத்து என்றறிக.

228-வது தரங்கம்.

நான்கு ஐந்து ஆறு ஏழு பூமிகளிலிருக்கிறவர்களின் தன்மை:—

ஐந்து, ஆறு, ஏழு பூமிகளிலிருந்து, சுகமடைகிற தாரதம்மியத்திற்கும், நான்காவது பூமியிலிருக்கிறவனுடைய ஸ்திதிக்கும் பேதமுண்டு. இதில் ஐந்தாவது பூமிக்குத் திருஷ்டாந்தம்:— சுழுப்தியிலிருந்து தானே வெளியில் வருகிறவன் போலும், மேளமடித்த வீட்டுக்குக் கூப்பிடாமல் தெக்ஷிணைக்குப் போகிற வைதீகன் போலும். ஆருவது பூமிக்குத் திருஷ்டாந்தம்:— நல்ல நித்திரை செய்கிறவன் பிறருடைய பலவந்தத்தால் விழிக்கிறவன் போலும், பிரதிக்கிரகம் வாங்காத பரிசுத்தப் பிராம்மணன், நிரம்பப் பிரார்த்தித்தவர்கள் வீட்டுக்கு மட்டும் போவதுபோலும். ஏழாவது பூமிக்குத் திருஷ்டாந்தம்:— பாலிலே விட்ட ஜலத்தை எடுக்கப்படாததுபோலும், தானுயாவது பிறர் பிரயத்தனத்தினுலாவது வெளியேருத வைதீகர்போலுமறிக. இனி பிரம்மவித்து:- விழித்தவன் சொப்பனத்தை நினைக்கிறது போலும், தாசியைப்போலும், கோர்ட்டு வக்கீலைப்போலும், பகல்வேஷம்போட்டு ஆடுகிறவன் போலும், ஜகத் விவகாரத்தை ஜாலமாய்ச் செய்துவருவனென்றறியத்தக்கது. (இ-து) நான்காவதுபூமியிலிருக்கிற பிரம்மவித்துக்கு ஜகத்துப்பொய்யென்று அறிந்தும் விவகாரம் நடக்கும். (எ-தி) பானைசட்டிகள் மண்ணென்று தெரிந்தாலும், விவகாரம் நடப்பதுபோலும், வரனுக்கு ஜகத்து ஏகதேசமாய்த் தோற்றினுலும் கானல் ஜலம்போல விவகாரமன்றியிற்போம்; வரியானுக்குப் பிரயாசத்தால் ஒருக்கால் ஜகத்துத் தோற்றுவதால், பழுதைப்பாம்புபோல உடனே நிவர்த்தியாகும், வரிஷ்டனுக்கு ஜகத்து ஒருக்காலும் தோற்ருமையால், மலடி மகனுக்கு நிகராமென்று அறிந்து, சாஸ்திரங்களிற் சொன்ன திருஷ்டாந்தங்களை அந்தந்தப் பூமியிலிருக்கிற முக்தர்களுக்காகச் சொல்லியிருக்கிறதென்று அறிந்துகொள்க. (இ-து) கைவல்யத்திற் சொல்லியபடி பிரம்மவித்து முதலான நால்வருக்கும் முக்தி சரியானுலும், பிரம்மவித்துக்கு திருஷ்ட துக்கமும், மற்றவர்களுக்கு சுகதாரதம்மியமும் காணப்படும். (எ-தி) கூழ் குடிக்கிறவனுக்கும் மிருஷ்டான்னம் புஜிக்கிறவனுக்கும் பசிதீருவது சரியானுலும், கூழ் குடிக்கும்போது கொஞ்சம் துக்கம் தோற்றுவதும், மற்றவனுக்கு அது தோற்ருமற் சுகமாய்ப் புஜிப்பதுபோலும்; இன்னம் ரயில் வண்டியில் பஸ்ட்டு, சைக்கிண்டு, தேட்கிளாசுகளென்கிற பேதமிருப்பதுபோல, வரன் வரியான் வரிஷ்டன் முதலான மூவர்களுக்கும் சுகதாரதம்மியமிருப்பதையும், நாட்டு வண்டியிற் போகிறவனுக்கும் காசிபோய்ச் சேருவது ஒன்ருயிருந்தாலும் கட்டை வண்டியிற் போகிறவனுக்கு காலதாமசமும் கஷ்டமும் கவலையுமிருப்பதும், மற்றவனுக்கு அது இல்லாததுபோலுமறிக. ஐயா, ஐந்தாவது ஆருவது ஏழாவது பூமிகளையடைந்திருக்கிற ஞானிகளுக்கு ஆனந்தம் விசேஷமாயிருக்குமென்றும், நான்காவது பூமியிலிருக்கிற பிரம்மவித்துக்கு திருஷ்டதுக்கம் அனுபவிக்கவேண்டுமென்றுஞ் சொன்னீர்களே, அப்படியிருக்கும் பக்ஷத்தில், அந்தக் கைவல்யநவநீதத்திலேயே சொன்ன நடுப்பூமி வந்தவனே தூயமுத்தனென்றும், பிரம்மவித்தே சிலாக்கியமென்றும் சொல்லியிருக்கிறதே, இவ்விரண்டில் எதைப்பிரமாணமாக நம்புகிறதென்று கேட்பாயாகில்,

அதற்கு நாமுத்தரம் சொல்லுகிறோம் கேள்:— ஒரு சமயத்தில் மலடிகளே சிலாக்கியமென்றும் சொல்லி, மற்றோர் சமயத்தில் பிள்ளை பெற்றவளே சிலாக்கியமென்றுஞ் சொல்லுவது போலும்; சிலர் தனித்திருந்து பாலோடன்னம் புஜித்து சுகிக்கிறார்களென்றும், இன்னுஞ் சிலபேர்கள் கூழோ காடியோ எது இருக்கிறதோ, அதைப் பத்துப்பேரைக் கூடவைத்துப் புஜிக்கிறார்களென்றும், இவர்கள் சிலாக்கியம், அவர்கள் சிலாக்கியமென்று சொல்லுவது போல, மேல் பூமியிலுள்ளவர்கள் மலடியைப்போல, யாதொரு விக்ஷேப துக்கமில்லாமலும் தனித்துப் பாலோடன்னம் புஜிப்பதுபோலச் சமாதி சுகத்தையனுபவிப்பதாலும் அவர்களைச் சிலாக்கியமென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது நான்காம் பூமியிலிருக்கிறவன் பிரசவித்தவளுக்குத் துக்கமிருந்தாலும், சந்ததி விருத்தியாயிருப்பதுபோல், சிஷ்ய விருத்தியிருப்பதாலும், பத்துப்பேரோடே புஜிப்பவனுக்கு போஜனசுகங் கொஞ்சமானலும், லோகோபகாரமும் கீர்த்தியுமிருப்பதைப்பற்றி இவனைச் சிலாக்கியமென்று சொல்லியிருக்கிறதென்றறிக.

229-வது தரங்கம்.

ஞானியின் புண்ணிய பாபத்தை, தூஷணை பூஷணை செய்கிறவர்கள் கைக்கொள்ளுகிறார்கள்:—

ஞானியின் கரணங்களாற் செய்யப்படுகிற புண்ணிய பாபங்களை, விவேகி அவிவேகிகள் இருவருக்குள்ளே, விவேகி பூஜித்து அவர் புண்ணியத்தையும், அவிவேகி தூஷித்து அவருடைய பாபத்தையும் அனுபவிக்கிறான். (எ-தி) பூமியில் விளைகிற நெல்லை மனுஷர்களும், வைக்கோல்களை மாடுகளும் அனுபவிப்பதுபோலும்; ஸ்தன்னியத்திலிருக்கிற பாலைக் குழந்தைகளும், அதிலுள்ள ரத்தத்தை அட்டைகளும் அனுபவிப்பதுபோலும்; நீரிலுண்டாகிற புஷ்ப கந்தத்தை வண்டும், அதிலுள்ள அழுக்குகளை மீன்களும் அனுபவிப்பதுபோலுமறிக. (இ-து) ஞானியைக்குறித்து உலகத்தார் செய்கிற துதி நிந்தைகளை அவன் பாரான். (எ-தி) விழிகண் குருடனுக்கு, தன் பெண்டாட்டியினுடைய விபசாரமும் கற்பும் அவனுக்குத் தெரியாததுபோலும், நித்திரைபண்ணுகிறவனுக்கு, ஜாக்கிரத்தில் நடக்கிற நன்மை தீமை தெரியாததுபோலுமறிக. (இ-து) கர்த்துருத்துவம் இறந்துபோயிருக்கிற ஞானியின் புண்ணியங்களை, அடுத்திருக்கிற அப்பியாசிகள் கொள்ளையடிக்கிறார்கள். (எ-தி) அரண்மனையில் அர்த்தராத்திரியில், அரசன் பிராணன் அடங்கிப்போனவுடன், அவ்விடத்திலுள்ள ஊழிய ஜனங்கள் அவரவர்களுக்கு வேண்டியமட்டும் கொள்ளையடிப்பது போலவறிக. (இ-து) ஞானம் வந்தவனுடைய புண்ணிய பாபங்களை, தூஷணை, பூஷணை, செய்கிறவர்கள் கொண்டுபோகிறார்கள். (எ-தி) தாசிக்குப்பிறந்த பெண்ணென்ன ஆணென்ன, இவர்களில் நட்டுவன் பிள்ளையையும், தாசி பெண்ணையும் கொண்டுபோவது போலவறிக. ஐயா, ஞானிகளுடைய புண்ணியத்தை பூஜிக்கிறவர்கள் கொண்டுபோகிறார்களென்றும், அவர்களைத் தூஷிக்கிறவர்கள் பாபத்தைக் கொண்டுபோகிறார்களென்றுஞ் சொன்னீர்களே, அப்படிச் சொல்லும் பக்ஷத்தில், அந்தப் புண்ணிய பாப கர்மங்களைச் செய்வதற்கு ஒரு கர்த்தா வேண்டுமே, அப்படி ஞானியினிடத்தில் ஒரு கர்த்தா இருக்கும்

பக்ஷத்தில், அந்தக் கர்த்தாவுக்கு அஞ்ஞானம் வாசனைகள் கர்மங்கள் ஜென்மங்கள் முதலான, சகலவிதமான ஜனனமரண சம்சார துக்கங்களுண்டாகுமே, அப்படி அங்கீகரிக்கும் பக்ஷத்தில், பிரம்மத்தையறிந்த ஞானி பிரம்மமாகவே யிருக்கிருனென்றும், கர்த்துருத்துவாதி ஜனனமரண சம்சார துக்கங்கள் ஒன்றுமவனுக்கில்லை. அஞ்ஞானுவரணுதிகளும் நஷ்டமாய்ப் போய்விட்டதால், ஆரோபமான ஜீவத்துவம் நிவர்த்தியாய், ஜீவன்முக்தனுய் தடையற்ற ஆனந்தத்தை யனுபவிக்கிருனென்றும், ஆத்மவித்து சகல துக்கத்தையும் தாண்டியிருக்கிருனென்றும், பிரம்மரசத்தைப் புஜித்தவன் சதா நிர்ப்பயமான ஆனந்தத்தை அனுபவிக்கிருனென்றும், இப்படியெல்லாம் சுருதிகள் கோஷித்துக்கொண்டிருக்கும் போது, தாங்களிவிடத்தில் அவனுடைய புண்ணிய பாபகர்மத்தை, தூஷணை பூஷணை செய்கிறவர்கள் கொண்டுபோகிருர்களென்று எப்படிச் சொன்னீர்களென்ருல், அடே மூடா! ஞானிக்குச் சுயதிருஷ்டியில் யாதொரு புண்ணிய பாப கர்மங்களுமில்லையென்று, எத்தனையோதடவை சொல்லியிருக்கவும் அதையெல்லாம் மறந்துவிட்டு இப்படி அடிக்கடி கேட்கிறது சரியல்ல. ஆனபடியால், விவகாரத்தில் பரதிருஷ்டியில் அவனே இவ்வுலகத்தில் சாக்ஷாத் பரப்பிரம்மமாயும், பிரம்ம விஷ்ணு ருத்திரர்களான ஈசுவரர்களுக்கும் ஈசுவரனுயும், சகல தேவதா வடிவமாயும், பிரத்தியக்ஷமாய்ப் பேசுகிற தெய்வமாயுமிருக்கிறதை, அறிந்திருக்கிற புத்திசாலிகளானவர்கள், அவர்களைச் சகலவிதத்திலும் பூஜித்து, சகல விதமான நன்மைகளையும் அடைகிருர்களென்றும், பாபிகளுக்கு அவர்களைக் கண்டால் சாமானிய ஜனங்களுக்குங் கீழாய்த் தோற்றுவதுந்தவிர, அவர்கள் நடையையும் பற்றி நிந்தித்துப் பாபத்தைக் கிரகித்துப் பாவிகளாவார்களென்றறிக.

230-வது தரங்கம்.

பிறர் தூஷணையால் விவேகி சந்தோஷிக்கவேண்டும்:—

ஒருவன் நம்மைத் தூஷித்தால் தூலசரீரத்திலிருக்கிற துர்நடையும், சூக்ஷ்ம சரீரத்திலிருக்கிற துர்வாசனையும், காரண சரீரத்திலிருக்கிற அறியாமையும் நிவர்த்தியாவதால், அதைப்பற்றிச் சந்தோஷிக்கவேண்டுமே தவிர துக்கப்படத் தேவையில்லை. (எ-தி) பசிக்கன்னங் கொடுத்தவனையும், வியாதிக்கு அவுஷதங் கொடுத்தவனையும், பொட்டைக் கண்ணனுக்கு மையாற் கண்ணைக் கொடுத்தவனையும் கண்டு சந்தோஷப்படுவதுபோலவறிக (இ-து) சுழுப்தியிலிருந்து சுகத்தையடைந்து வெளியில் வந்தவனையும், ராஜகிரகத்தில் மிருஷ்டான்னபோஜனம் பண்ணிவந்தவனையும், ஆகார நித்திரைகளைப் பண்ணுதிருக்கிற வியாதிக்காரன் கண்டு, இவர்களை நித்திரை ஆகாரம் பண்ணுத துக்கியென்று சொன்னதைக்கேட்டு, அவர்கள் எப்படிச் சிரிப்பார்களோ அப்படிப்போல, நிர்விகற்ப சமாதியையுந் தத்துவஞானத்தையும் அடைந்திருக்கிறவனை மூடர்கள் இவனுக்குச் சுகமும் ஞானமுமில்லையென்று சொன்னதைக்கேட்டு, இவனுஞ் சிரிப்பனென்றறிக. ஐயா, பிறர் நம்மைத் தூஷிப்பதால் நமக்கு மிகுந்த லாபம் வருவதாகச் சொன்னீர்களே, அப்படி அவர்கள் தூஷிப்பதால் வருகிற லாபத்தை எனக்குத் தெரியும்படி சொன்னீர்களேயானுல், நானும்

அப்படி யாருந் தூஷிப்பதைப்பற்றி விசனியாமல் சந்தோஷமாயிருப்பேனென்று கேட்ட சிஷ்யனுக்குக் குரு சொல்லுகிறுர்:—வாராய் குழந்தாய்! முதலில் நம்மைத் தூஷிக்கிறவர்கள் தூலதேகத்தைப் பார்த்துத் தூஷிக்கிறுர்களா? அல்லது சூக்ஷ்ம சரீரத்தைப் பார்த்தா தூஷிக்கிறுர்கள்? அல்லது காரண சரீரத்தைப் பார்த்தா தூஷிக்கிறுர்கள்? அல்லது ஜீவனைப் பார்த்தா தூஷிக்கிறுர்கள்? அல்லது ஆத்மாவைப் பார்த்தா தூஷிக்கிறுர்கள்? சொல்? தூலதேகத்தைப் பார்த்துத் தூஷிக்கிறுர்களென்று சொல்லுவாயாகில், தூல சரீரம் சுத்தஜடமாயும், அநித்தியமாயும், விகாரமாயும், துக்ககரமாயுமிருப்பதால் அதைப் பற்றித் தூஷிப்பதால் நமக்குச் சகாயமாகவே ஆச்சுது. எப்படியென்றுல், நாமும் இத் தேகங் கெட்டது கெட்டதென்று தூஷித்துக்கொண்டிருப்பதால் நமக்கு அனுகூலமே, சூக்ஷ்ம தேகத்தைப்பற்றி நிந்தித்தால் அந்தச் சூக்ஷ்ம தேகத்திலிருக்கிற காமக்குரோ தங்களாகிற அரிஷ்டவர்க்கங்களை, நாம் தேடிப்பிடித்துக் கொல்லவேண்டுமென்று எத் தனித்திருக்கிற நமக்கு, கள்ளனைக் காட்டிக்கொடுப்பதுபோல அனுகூலமாச்சுது. காரண சரீரத்தைப்பற்றி நிந்திப்பார்களேயானுல், இருட்டாயிருக்கிற நம் வீட்டுக்கு விளக்கேற்றி வைப்பதுபோல, அறியாமையாகிற இருட்டைப் போக்குவதற்கு, தூஷணையாகிற தீபம் அனுகூலமே, ஜீவனைப்பற்றித் தூஷிப்பார்களேயானுல், விசாரித்தமாத்திரத்தில் நெல், தயிர், கானல் ஜலம்போலக் காணுமற்போவதால் அதைப்பற்றியும் நமக்குக் கவலையில்லை. ஆத்மாவைப்பற்றித் தூஷிப்பார்களேயானுல், ஆத்மா சர்வபரிபூரணரானதாலும், அசங்கரானதாலும், அருபரானதாலும், அவரைப்பற்றித் தூஷிக்கும்போது தூஷிக்கிறவனிடத்திலும் அவர் தானுயிருப்பதாலும், அவன் தன்னையே தூஷித்துக்கொண்டதாக ஆகும். அதுவுமன்றியில் இந்தப் பூதாகாசத்திலேயே, யாதொரு சப்தங்களும் பாயமாட்டாமலிருக்கும்போது, சிதாகாசமாயிருக்கிற ஆத்மாவினிடத்தில் இந்தத் தூஷணையாகிற சப்தம் எப்படிப் பாயும்? சொல்? இதுவுமன்றியில் தூஷிப்பவர்கள், நம்முடைய பாபங்களை, நாம் சேதுஸ்நான முதலான தபங்களைப் பிரயாசைப்பட்டுச் செய்து நிவர்த்தித்துக்கொள்ள வேண்டியிருப்பதை, அவர்கள் அதிசுலபமாய் அப்பாவத்தையெல்லாம் வாங்கிக்கொள்ளுவதால், அவர்களே நமக்கு இஷ்டரென்றறியத்தக்கது.

231-வது தரங்கம்.

ஜீவேசுவரர்களுக்குமிருக்கிற கர்மம் ஞானிக்குமட்டுமில்லை:—

ஜீவேசுவரர்களையுண்டுபண்ணின. கர்மவலையைக் கடந்தேனென்று சொன்ன, பெரியோர்களுடைய வாக்குக்கர்த்தம்; ஜீவர்களுக்குப் பந்தரூபமான கர்மம் ஏதுவாகவும், ஈசுவரனுக்கு அவதாராதிகளைச் செய்து ரக்ஷிக்கிற கர்மம் ஏதுவாம். (எ-தி) குற்றவாளிகளுக்கு விலங்கிலகப்பட்டுக்கொள்ளுகிற கர்மமும், ராஜாவுக்குத் தண்டிக்கிற கர்மமுமிருப்பதுபோலவறிக. ஐயா, ஜீவர்களுக்குச் சுகதுக்கத்தை அனுபவிக்கும்படி செய்கிற, பந்தரூபமான கர்மங்களிருக்கிறதென்றும், ஈசுவரனுக்கு துஷ்டநிக்ரக, சிஷ்டபரிபாலனம் பண்ணி தர்மத்தை நிலைநிறுத்தவேண்டியதற்காக அவதாராதிகளைச் செய்யவேண்டிய

தான கர்மங்களிருக்கிறதென்றும், ஞானிக்கு இருவிதமான கர்மங்களுமில்லையென்றும் சொன்னீர்களே, எப்படிச் சொல்லலாம்? ஞானிகளுக்கும் பிராரத்த கர்மமிருப்பதாலும், அந்தக் கர்மத்தால் தாபத்திரய துன்பங்களை அடைவதாலும், அவர்களும் சிஷ்யர்களுக்குச் சிக்ஷைரக்ஷை செய்துகொண்டு வருவதாலும், சிரவண மனன நிதித்தியாசன சமாதி முதலானவைகளைச் செய்துவருவதாலும், இப்படி அநேக கர்மங்களிருக்கும்போது, அவர்களுக்கு யாதொரு கர்மவலைகளுமில்லையென்று எப்படிச் சொல்லலாமென்று கேட்பாயாகில், அதற்கு நாம் உத்தரஞ் சொல்லுகிறேம் கேள்: — முதலில் கர்மவலையைக் கடந்தேனென்று சொல்லும்போது, நான் பிரம்மமென்று சாக்ஷாத்காரமாய் அறிந்திருக்கிற, சொரூப திருஷ்டியிலிருந்துகொண்டு சொல்லியிருக்கிறதை நீ அறியாமல், அவர்களுக்குச் சஞ்சித ஆகாமிய கர்மங்களும், அஞ்ஞானமும் சகல வாசனைகளும் நிச்சேஷமாய் நிவர்த்தியாய், விவகாரத்தில் மட்டும் மித்தையாய்த் தோற்றுகிற பிராரத்த கர்மானுபவத்தை நீ அவர்கள் அனுபவிக்கிறதாகச் சொல்லுவது அறியாமை. (எ-தி) குடும்பத்திலிருக்கிறவர்களுக்கு கலியாணமும் இழவும், அதனுல் சுபாசுபங்கள் சுகதுக்கங்கள், இரண்டுவிதமான கர்மங்களும் வந்துகொண்டிருக்கிறது, கோவில்களில் இழவு முதலான அசுபகர்மங்களில்லாவிட்டாலும் தேர் திருவிழா முதலான சுபகர்மங்களிருப்பதுபோல, ஞானிகளிருக்கிற மடத்தில் அவ்விரண்டு கர்மங்களுமில்லாதிருப்பதை அறியத்தக்கது. ஐயா, ஈசுவரனுக்கும் சுய திருஷ்டியில் நான் பிரம்மமென்றும் மற்றச் சகல விவகாரங்களும் பொய்யென்றும் நிச்சய ஞானமிருக்குமல்லவா? ஆவரணசக்தியானது ஈசுவரனையும் ஞானியையும் மறைக்கவில்லையென்று சுருதிகளெல்லாம் சொல்லியிருக்கிறதே, அப்படியிருக்க ஜீவனையும் ஈசனையும் உண்டுபண்ணின கர்மவலையைக் கடந்தேனென்று எப்படிச் சொல்லக்கூடுமென்றுல், நன்றுய்க் கலியாணம் போலே பிரசித்தமாய்ச் சொல்லலாம். அதெப்படியென்றுல், நான் பிரம்மமென்கிற திருஷ்டியில் அவரிருக்கும்போது அவருக்கு ஈசுவரனென்கிற பேரில்லையென்பதற்குச் சாக்ஷி; ஈசுவரனே தேவபூஜை கதையில் வசிஷ்டர் தெய்வ பூஜாவிதியைச் சொல்லவேண்டுமென்று கேட்டபோது, தெய்வமென்பது தாமரை இதழ்போலிருக்கிற கண்ணையுடைய விஷ்ணுவுமல்ல, மூன்று கண்ணையுடைய சிவனுமல்ல, அறிவாகிய பிரம்மமே தெய்வமென்று சொல்லியிருப்பதாலும்; மூலப் பிரகிருதியினுடைய முக்குணங்களால் கற்பிக்கப்பட்டிருக்கிற ஈசுவராதிகளை, மூன்று குணங்களுக்கும் அப்புறப்பட்டவனுயும் ஈசுவராதிநாமங்களுக்கும் அப்புறப்பட்டவனுயும் பிரம்மஸ்வருபனுயுமிருக்கிற ஞானி, ஜீவேசுவரர்களை யுண்டுபண்ணின கர்மவலையைக் கடந்தேனென்று சொல்லலாமென்றறிக.

232-வது தரங்கம்.

இச்சை, அநிச்சை, பர இச்சை, ஞானிக்குண்டா இல்லையாவென்பதற்குச் சமாதானஞ் சொல்லுகிருர்:—

முதலாவது பிராரத்த கர்மமென்று சுருதி சொல்லுவது முமுக்ஷு அப்பியாசிகளைக் குறித்துச் சொல்லவில்லை, அதற்குத் தோணிக்காரன் அனுசந்தானத்தை நன்றுய்ப்

பார்த்தால் ஞானியைக் குறித்தே சொல்லியிருக்கிறதாக வெளியாகும். ஆனால் ஞானிக்குத் தான் சொல்லுவானேனென்றால், மூடர்கள் சங்கிக்கிறதற்காகவே, அதாவது, ஞானிக்கு ஞானத்தால் அஞ்ஞானசற்காரியம் மூலத்தோடே நசித்தபின், அவர் தேகம் எப்படியிருக்கக்கூடுமென்று சங்கிக்கிறவர்களுக்கு, சமாதானமாக பிராரப்துவமென்று சுருதி சொன்னதேதவிர, ஞானிக்குத் தேகாதிகள் சத்தியமென்றும், பிராரப்துவ போகம் உண்மையாகத் தோற்றுமென்றும் சொல்லவில்லை. இன்னும் பிராரப்துவகர்மம் தேகத்திற்கா, சாக்ஷிக்காவென்று விசாரித்தால், கர்மத்தாலுண்டானது தேகமேதவிர, சாக்ஷி கர்மத்தாலுண்டாகவில்லை. அப்படி ஞானியென்பவன் தேகமா சாக்ஷியாவென்றால் சாக்ஷிதான். அப்படிப் பார்த்தாலும் பிராரப்தகர்மமில்லை. தேகத்திற்குத்தான் உண்டா இல்லையாவென்று விசாரித்தால், தேகத்திற்குமில்லை. எதினாலென்றால், தேகமானது ஆரோபமா வாஸ்தவமாவென்றால், ஆரோபம். அப்படி ஆரோபமான கானல் நீர் முதலான தோற்றங்களுக்கு உற்பத்தி நாசமேயில்லை. அப்படியிருக்கும்போது அதற்குத்தான் எப்படிப் பிராப்தகர்மமுண்டென்று சொல்லக்கூடும்? இன்னும் வாசிஷ்டத்தில் தேவபூஜை கதையில், பரமசிவன் வசிஷ்டருக்கு உபதேசித்துவரும்போது, நிஷித்தபோகத்தைத் தள்ளுகிற ரூபமாயும், ஞாயமான போகத்தைக் கிரகிக்கிற ரூபமாயும், அந்தத் தெய்வத்தைப் பார்த்துப் பூஜிக்கவேண்டுமென்று சொல்லியிருக்கும்போது, ஞானி என்னமாய்க் கூடாத போகத்தை இச்சிப்பன்? மூடர்கள்கூட முருங்கக்காய் சக்கையையும், மாங்கொட்டையையும், தேங்காய் கொட்டாங்கச்சியையும், நெல்லிலிருக்கிற உமியையும் தள்ளிவிட்டு, அதனதன் சாரத்தையே கிரகிக்கும்போது, ஞானி சாரக்கிராகியானதால் இவன் எப்படி அசாரத்தைக் கிரகிப்பன்? ஆகையால் பிராரப்தகர்மம் பரதிருஷ்டியிலேயேதவிர சுயதிருஷ்டியிலில்லை. அப்படியே விவகாரத்தில் இச்சை, அநிச்சை, பர இச்சைகளான கர்மம் நேரிட்டாலும் இன்னுமிந்தக் கர்மம் தொலையவில்லையேயென்று விசனந்தோற்றுமேதவிர, வாச்சுது வாச்சுதென்று சந்தோஷமாய்த்தோன்றுது. அநிச்சையாவது, நமக்கிது காலத்திரயத்திலுமாகாதென்று நிச்சயித்த அர்ச்சுனனுக்கு, அவனைக்கொண்டே சகல சத்துருக்களையும் கொல்லும்படி செய்வித்த கர்மமேயாம். பர இச்சையாவது, இதுவேண்டும் அதுவேண்டாமென்று இச்சை இல்லாமலிருந்தாலும் சேர்ந்தபேரையிட்டு, ஜடபரதர்போலிருக்கிறவர்களுக்கு வருகிற சுக துக்கங்களே அதுவாம். அனுபவத்தில் **கோவிலூர் ஆண்டவர்** இச்சாப்பிராரப்துவத்திற்கும், அநிச்சைக்கு **அரசப்பஸ்வாமியும்,** பர இச்சைக்குப் **பிரம்மானந்தஸ்வாமியையும்** அறிந்து கொள்ளத்தக்கது. இச்சாப்பிராரப்துவம், அனுபவிக்கும்போது, எப்படியிருக்குமென்றால், நாடகம் போட்டு ஆடச்சொன்னவனே, விஸ்வாமித்திரனும் காலகண்டனும் சந்திரமதியை ஹிம்சிக்கும்போது அதைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிற அவனுக்கு தாற்காலிக துக்கந் தோற்றி நிவர்த்தியாவதுபோலும்; அநிச்சாபோகத்தையனுபவிக்கிற மனசுக்குத் திருஷ்டாந்தமேதென்றால், ஒருவன் சொப்பனத்தில் ஸ்திரீபோகத்தைக் கண்டால் சுக்கிலமோசனமாகும், அப்படிக் காணக்கூடாதென்று எண்ணியிருந்தாலும் அவனே அப்படிக் காண்கிறதுபோலும்; பர இச்சாபோகத்தை அனுபவிக்கிறவன் எப்படியிருப்பனென்றால், இந்திர

ஜாலக்காரன் ஒருவனைக் கூப்பிட்டுவைத்துக்கொண்டு, சுகதுக்காகாரமான வேடிக்கையைச் செய்யும்போது, அதைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிற மற்றவன் அவ்வவசரத்தில் சுகதுக்க விகாரிபோலக் காண்பித்து, பொய்யென்று சிரித்துவிட்டுப்போகிறவன்போலும் இருப்ப னென்றறியத்தக்கது. இன்னும் அனுசந்தானத்துக்கு விரோதியாய் வருகிற விஷயசுகம், தீயில் தள்ளப்பட்டவன் மனசு எப்படித் தபிக்குமோ, அப்படி இவன் மனசைத் தபிக்கச் செய்யும். அனுசந்தான விரோதமன்றியில் வருகிற போஜனுதி விஷயசுகத்தையும், தன் னுனந்தத்தையும், காக்கைக்கண்போல அவன் புத்தி இரண்டையும் அனுபவித்து, இரண் டுக்கும் தான் சாக்ஷியென்று நிச்சயித்திருக்கும். லோக விவகாரம் பேசும்படி கர்மத்தால் நேரிடும்போது, தன் பாஷையையும் அன்னிய பாஷையையும் தெரிந்தவன்போல, தன் நிச்சயத்தை மறவாமல் விவகரிக்கும், தேகத்துக்கு வியாதி முதலான துக்கம் நேரிட்டால், வெய்யலில் இடுப்பளவு கங்கையில் இருப்பவனுக்கு, மேலே உஷ்ணமும் இடுப்புக்குக் கீழே கங்கையின் குளிர்ச்சியும் தோற்றுவதுபோல, பிராரப்துவத்தால் வந்த துக்கமும், சொரூபானுபவத்தால் வந்திருக்கிற சுகமும், புத்தியில் ஒரேகாலத்தில் தோற்றும். ஆகை யால் தன்னுடைய மனச்சாக்ஷிக்கு விரோதமன்றியிலும், குருவாக்கியத்தையும் நம்பிப் பிழைக்கிறவன் கரையேறுவனேதவிர, சிலவாதிகள் இப்படிச் சொல்லுகிருர்கள், சிலர் அப்படிச் சொல்லுகிருர்களென்று அவைகளைக் கவனிப்பதே அமுமுக்ஷுத்துவமென்று, ஹம்சோபநிஷத்தில் சொல்லியிருப்பதால், நீங்கள் யாதொன்றுக்கும் பயப்பட்டுச் சந்தேகப் படத்தேவையில்லையென்று சொன்ன குருவைப்பார்த்து சிஷ்யன் கேட்கிருன். ஐயா, பிராரப் துவகர்மமானது அஞ்ஞானத்துக்குட்பட்டிருக்கும்போது, இந்த அஞ்ஞானமும் அதன் காரியமான ஆவரணசக்தியும், அதன்காரியமான தாதாத்மிய அத்தியாசமும், அதன்காரிய மான கர்த்துருத்துவாதிகளும், அதன்காரியமான சஞ்சிதாகாம்மிய கர்மங்களும், அதன் காரியமான ஜனனமரணுதி சம்சாரங்களும் நிவர்த்தியாகுமென்று, சுருதி யுக்தி அனுபவங் களால் சொல்லப்பட்டிருக்கும்போது, பிராரப்தகர்மமட்டும் நசியாமலிருப்பதற்குக் காரண மென்னவென்று கேட்பாயாகிலதற்கு நாம் உத்தரஞ் சொல்லுகிருேம் கேள்:—பிராரப்தகர்ம மானது ஞானமுண்டாவதற்கு முன்னமே ஈசுவரனுல் விதிக்கப்பட்டபடியால், அந்தப் பிராரப்தகர்மமானது ஞானத்தினுல் நசிக்காது. (எ-தி) ஒரு கிராமத்தில் தேவசர்மாவென்று ஒரு பிராமணன் மகாவித்வானுயும், வேதசாஸ்திர சம்பன்னராயும், மகாதபசியாயும், சிவ பக்தசிரோமணியாயும், மகாபிரம்மநிஷ்டராயும், அவ்வூரிலிருக்கிற சகலமான பிராம்மணுள் முதலானவர்களுக்கு வேதசாஸ்திரங்களையும், பஞ்சாட்சரமுதலான மந்திரங்களையும், சிவ பூஜை வைசுவதேவ முதலானவைகளை உபதேசிக்கிறவராயும், அஜாதசத்துருவாயும் வசித் துக்கொண்டு வரும்போது; அந்தக் கிராமத்தில் மானதன் என்று ஒரு பிராம்மணன் கொஞ்சம் வேதசாஸ்திரங்களைப் படித்துக்கொண்டவனுயும், மிகுந்த அகம்பாவத்தோடே கூடினவனுயும், மகா வஞ்சகனுயும், வெகு பொருமையோடுகூடினவனுயும் வசித்துக் கொண்டு வரும்போது; அந்தக் கிராமத்தில் யாருடைய வீடுகளில் என்ன சுபசோபனங் கள், கல்யாணம் கார்த்திகைகள் வந்தாலும் சகலரும் அந்த தேவசர்மாவென்ற பிராம்மண

ரையே, மரியாதையாய்க்கூப்பிட்டு யதேஷ்டமாய் வஸ்திரங்கள் ஆபரணங்கள் ரூபாய்கள் முதலானவற்றைக் கொடுத்துவருவதாலும், இந்த மானதனென்ற பிராமணனுக்கு உபாய மாய் தக்ஷிணை கொடுப்பதாலும், இவனை ஒருவரும் வருந்திக் கூப்பிடாததாலும், இவனுக்கு அவர்பேரில் துவேஷமுண்டாய், அவர் இந்த ஊரைவிட்டுத் தொலைந்துபோனால் தான் நமக்கு க்ஷேமமுண்டாகும், மரியாதையும் பிரயோஜனமுங் கிடைக்குமென்று மனதிற்குள் சிலகாலமாய் யோசித்து, அவர்பேரில் குற்றங்களை கிராம ஜனங்களிடத்திற் சொல்லிவந்த திலும், அவர்கள் இவன் வார்த்தையை ஒருவருங் கண்ணியமாக எடுத்துக்கொள்ளாமலும், சபைகளில் அவரிடத்தில் துராக்ஷேபமாய் சங்கித்தபோதிலும், அவர் கோபமன்றியில் அதற் கெல்லாம் சமாதானம் சொல்லிவந்ததை ஜனங்கள் பார்த்து, அவர் பேரிலேயே அதிக விசுவாசம் விருத்தியாயிருப்பதை இவன் பார்த்து, ஓ கோ கோ! இவரை இப்படி விரோதி யாயிருந்து விரட்டமுடியாது. இவரை அடுத்துக்கெடுக்கவேண்டுமென்று ஆலோசித்து, இவரிடத்தில் வந்து சாஷ்டாங்கமாய் நமஸ்காரம் பண்ணி எழுந்திருக்கமாட்டேனென்று சொல்லும்போது, இவர் உனக்கு என்னவேண்டும்? அதைச்சொல் என்று சொன்னவுடன் இவன் "நான் இதுவரை தாங்கள் இந்த ஊரிலிருந்தும், தங்களுடைய மகிமையையறியா மல் வீண்காலம் போக்கிவிட்டேன். இனிமேல்தான் தங்களைக் குருவாகவடைந்து, தங்கள் மூலமாய்ச் சகல வித்தைகளையும் கற்று, பிரம்மஞானம் வரை பெறவேண்டுமென்று வந்திருக்கிறேன். என்னை சிஷ்யனாகக் கிரகித்துக் காப்பாற்றுகிறேனென்று திருவாய் மலர்ந்து உத்தரவானால்தான் எழுந்திருப்பேன்" என்று சொன்னதைக்கேட்ட அவரும் தயாசமுத்திரமானதால், அப்படியே உன் மனதுபோலே நீ சகலமான சுகத்தையும் பெறும் படி, அனுக்கிரகிக்கிறேனென்று சொன்னபின், அவனும் அப்படியே அவருக்குச் சகலவித மான பணிவிடைகளையுஞ் செய்துகொண்டு, சாஸ்திரங்களையும் படித்துக்கொண்டு, இராவும் பகலும் அவரிடத்திலேயே காத்துக்கொண்டு, மனதில் மட்டும் இவரை ஊரைவிட்டுத் தொலைப்பதற்கு என்னவழியென்று யோசித்துவருங்காலையில், ஒருநாள் ராத்திரியில், இவ ரிடத்தில், இன்றையதினம் தீவட்டிக் கொள்ளைக்காரன் வருவதாய்க் கேள்வியாவதால், நாம் இருவரும் இவ்விரவில் விழிப்பாயிருக்கவேண்டுமென்று சொல்லி, அவரை வாசற் பக்கம் காவலாயிருக்கச்சொல்லி, இவன் அவருடைய ஸ்திரீ படுத்திருந்த அறையில், மகனையும் மருமகளையும் படுக்கச்சொல்லி, நாங்கள் கூப்பிட்டாலும் கதவைத் திறவாதே யுங்களென்று சொல்லிவைத்து, கோவில் பசுவை ஒரு புலித்தோலைக்கொண்டு போத்தி ஒரு தெருத்திண்ணைத் தூணில் கட்டிவைத்து, இவரிடத்தில் இதோ புலி வந்திருக்கிறது! இந்த பாணத்தால் இதைக் கொல்லுமென்று, வில்லையும் பாணத்தையுங் கொடுத்தவுடன், இவர் வாங்கிப் பாணத்தை விட்டவுடன், இந்த சப்தத்தைக்கேட்ட அந்தப் பசு அம்மா வென்று கத்தினதும், இவர் பசுவென்று அறிந்தபோதிலும், விட்டபாணம் நிற்காமல் அதன்மேல் விழுந்து கொன்றுவிட்டது. இவன் அவரிடத்தில், உங்கள் ஸ்திரீயினிடத்தில் ஒரு புருஷன் வந்து படுத்திருக்கிறானென்று சொல்லி, அவரைக் கூட்டிவந்து அறைக் கதவைத் தட்டும்போது திறவாமலிருந்ததால், ஏணிவழியாய் இறங்கச்சொல்லி, கத்தி

யைக் கொடுத்து வெட்டச்சொல்லி, அவரும் வெட்டினபின், இவன் வெளியேறி ஊரிலிருக்கிற ஜனங்களிடத்திலெல்லாம் போய், நம்முடைய குரு பசு வேஷமாயும் புலி நடத்தையாயுமிருக்கிறர். கோவில் பசு தலைவாசலில் வந்து நின்றதற்குப் பாணத்தால் கோகத்தி செய்தார். கோபத்தால் மகனையும் மருமகளையும் வெட்டிப்போட்டாரென்று சொல்லி, எல்லோரையுங் காலமே இவர் வீட்டுக்குக் கூட்டி வந்து காண்பித்தவுடன், அவர்கள் இவரைப்பார்த்து இப்படிக் கோஹத்தி, ஸ்திரீஹத்தி, பிரம்மஹத்தி செய்யக் காரணத்தையும், அப்பாவம் போகப் பிராயச்சித்தத்தையும் சொல்லவேண்டுமென்று கேட்டதற்கு, இவன் செய்ததை ஒன்றுஞ்சொல்லாமலே நானே செய்தேன், அதற்குப் பிராயச்சித்தமுஞ் செய்துவிட்டேனென்று சொன்னதற்கு, இந்தப்புல்லை இந்தப் பசுவுக்கு நீர் கொடுத்து அது தின்றதானுல் நாங்கள் பாபமில்லையென்று நம்புவோமென்று சொன்னதற்கு, இவர் இந்த உயிரோடேயிருக்கிற பசுக்கள் தின்கிறது அதிசயமில்லை. கோவிலில் கல்லாலும், செங்கல் சுண்ணும்பாலும், மையாலும் செய்திருக்கிற விருஷபங்களை புல்லுத்தின்னும்படி செய்கிறேன், நீங்கள் புல்லுகளை நிரம்பக் கொண்டுவந்து போடச்சொன்னபடி போட்டவுடன், இவர் போய் அவைகளை உயிரோடே புல்லுகளைத் தின்னும்படி செய்து முன்போல யதாஸ்தானத்திற்போயிருந்ததும், இவர்கள் பிரார்த்தனைப்படி முன் இறந்துபோயிருக்கிற பசுவையும், மகனையும், மருமகளையும் பிழைப்பித்தபின், இதைச் சகலரும் கண்டு அதிசயப்படவும், அவன் சொல்லாமற் பறியவும், இதுவரையிலுமவன் நரகத்திலேயே துன்பப்படுவதால், ஞானத்துக்கு முன் ஆரம்பித்த கர்மத்தைத் தடுக்கக்கூடாதென்றறியத்தக்கது.

233-வது தரங்கம்.

சொப்பனத்திலிருந்து ஜாக்கிரத்தில் விழித்தவனுக்கு, திரும்ப சொப்பனம் வருவதுபோல, ஞானிக்குத் திரும்ப அஞ்ஞானநித்திரை வாராது:—

சொப்பனத்திலேயிருந்து விழித்தால் அது எப்படிப் பொய்யாப் போச்சோ, அப்படி இந்த ஜாக்கிரமும் சொருபத்தில் விழித்தால் பொய்யாய்ப் போமென்று குரு சொல்லும்போது, மறுபடி சொப்பனமானது விழித்தவனுக்குத் தினந்தோறும் வருவதுபோல, பிரம்மம் நான், பிரபஞ்சமில்லையென்று விழித்தவனுக்கு இந்த ஜாக்கிரமாகிற சொப்பனம் வருமென்று தோற்றுகிறது. அதை அங்கீகரித்தா லிவனுக்கு, ஜனனமரண துன்பம் போய் நித்தியசுகியாக எப்படி யாவனென்ருலிதற்கு யுக்தி:— ரத்தினத்திஞல் வீடு கட்டினவனுக்கும், மண்வீடு கட்டினவனுக்கும்போல, தினம் இருட்டுவந்து அதை நிவர்த்திக்கிறதற்கு, விளக்கு அடிக்கடி யேற்றவேண்டுவதுபோலவன்றி, அந்த ரத்தினவீடு எப்போதும் பிரகாசமாயிருப்பதும் தவிர, அந்த ரத்தினம் உள்ளவரை அந்த ஒளி பிரியாமலிருப்பது போல, பிரம்ம ஞானிக்கு பிரம்மமுள்ளவரை, அந்தஞானமும் அழியாமலிருப்பதால், திரும்ப அஞ்ஞானமாகிற நித்திரையால், ஜென்ம பரம்பரா ரூபமான ஜாக்கிரத்தாகிற சொப்பனம் வருமென்று நினைப்பது, உன் புத்திக்குறைவே தவிர வேறில்லை ஐயா, சொப்பனத்திலிருந்து ஜாக்கிரத்துக்கு வந்தவன், மறுபடியும் சொப்பனுவஸ்தையை யடைவதுபோல, பிரம்ம

ஞானமாகிற ஞான ஜாக்கிரத்தை யடைந்தவனுக்கும் அஞ்ஞானமாகிற நித்திரையால், ஜெகத்தாகிற சொப்பனத்தில்; ஜனனமரண சம்சாரமாகிற கனுக்காண வருமேயென்று கேட்டதற்கு, மண்வீடு கட்டினதையும் ரத்னவீடு கட்டினதையும் திருஷடாந்தமாகச் சொன்னீர்களே, அது எனக்குத் திருப்தியான சமாதானமாக ஆகவில்லையேயென்று கேட்பாயாகில், அதற்கு நாம் வேறுவிதமாக உத்தரம் சொல்லுகிறோம் கேள்:— ஜாக்கிரத்தில் விழித்த புருஷனுக்கு, திரும்பத் திரும்ப, சொப்பனமுண்டாவதற்கு மூலாஞ்ஞானமானது காரணமாயிருந்ததுபோல, பிரம்ம ஞானமாகிற ஞான ஜாக்கிரத்தில் விழித்தவனுக்கு, திரும்ப ஜகத்தாகிற சொப்பனமுண்டாவதற்கு, யாதொரு காரணமான அஞ்ஞானமில்லாததினால், திரும்ப, ஜனனமரணமாகிற சம்சார சொப்பனம் வாராது [எ-தி] ஒரு மரத்திலுண்டாகிற கொப்புகள், கிளைகள், இலைகள், பூ, காய், பழங்கள் வெட்டப்பட்டாலும், உதிரப்பட்டாலும், பறிக்கப்பட்டாலும் வேர்மட்டும் பலமாயிருக்கும்பக்ஷத்தில், மேலே சொல்லிய இலை முதலானவைகள், திரும்ப உண்டாவதற்கு யாதொரு சந்தேகமுமில்லாததையும், அந்த மரத்தினுடைய வேரைத் தீயாலெரித்தபின், முன்போல இலைமுதலானவைகளொன்று முண்டாகாததுபோல, அஞ்ஞானமாகிற மரத்தில், ஜாக்கிர சொப்பன சுழுப்தி மூர்ச்சை மரணமாகிற, கொப்பு கிளை இலை முதலானவைகள் அடிக்கடி யுண்டாயுண்டாய், நாசத்தையடைந்து திரும்ப உண்டாவதுபோல, மூலாஞ்ஞானமாகிற வேர் ஞானக்கினியால் எரிக்கப்பட்டபின், திரும்ப சம்சார விருக்ஷம் ஒருக்காலும் உண்டாகமாட்டாதென்றறிக. ஒரு அரசன் அநேகம் படைகளையேவிச், சண்டைக்கு வரச்சொன்னவர்களையெல்லாம் நாம் கொன்றாலும், திரும்ப அவ்வரசன் அப்படைகளை உண்டுபண்ணி அனுப்பித்துக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டு, அவ்வரசனையே வெட்டிக் கொன்றுபோட்ட பின், சண்டை ஓய்ந்துபோவதுபோல, ஞானத்தால் அஞ்ஞானம் போனபின், யாதொரு சம்சாரமும் உண்டாகாதென்றறிக. அகங்கார ராவணனுடைய மூலாஞ்ஞானமாகிற அமிர்தகலசம், பிரம்ம ஞானஸ்திரத்தால் எரிக்கப்பட்ட பின், சம்சாரமாகிற தலை முன்போல முளையாதென்றறிக.

234-வது தரங்கம்.

ஞானிக்குக்கூட, சித்தி துக்கத்தைக் கொடுக்கும்:—

ஞானம் வந்தவனுக்குச் சித்திகூடவிருந்தால் விசேஷந்தானே யென்றால், திருவையாற்றில் ஒரு ஞானி, வயிற்றுவலிக்காரனான தாசில்தாருக்கு, ஒரு குளிகையைக் கொடுத்து, மறுநாள்வரை மரணவஸ்தையுண்டாகுமென்று சொல்லியிருக்கும்போது, கலெக்டர் வந்து அந்த அவஸ்தையைப்பார்த்து, அந்த ஞானியை வம்பிலே கட்டியடிக்கும்போது, நாளையத் தினம் சொஸ்த்தமாகுமென்று நலஞ்சொன்னதின்பேரில், அந்தப்படி சொஸ்தமாயெழுந்து வந்து இவருக்குக் கைமாறு என்னவேண்டுமென்று கேட்க, முக்கால் துட்டு எருக்கொண்டு வரச்சொல்லித் தன் கையிலிருந்த மருந்துப்பையை வைத்து எரித்துச் சுகமாயிருந்த கதை போலவறிக. (இ-து) ஞானிக்குச் சித்தியுங்கூட இருந்ததானால் கெடுதல். (எ-தி) சேதுவில்

மகோதய புண்ணியகாலத்தில், யோகசித்தியைப் பூரணமாய்ப் பெற்ற ஒரு தீக்ஷிதர், ஒருவனுக்கு ஒரு ரோமத்தைப்பிடுங்கிக் கொடுத்ததில், அவனுக்கு வயிற்றுவலி தீர்ந்ததைக் கண்ட மற்றவர்கள், அவருடையரோமங்களை பற்றுக்குறடைக்கொண்டே பலரும் பிடுங்கிக் கொன்ற கதைபோலும்; தேகத்திலிருக்கிற அழுக்கினுல், செம்பைத் தங்கமாக்கினவனுடைய தேகத்தைப் புடம்போட்டுக் கொன்ற கதைபோலுமறிக. (இ-து) நாரதாதிகள் முந்திச் சித்திமார்க்கத்தில் அலைந்து துக்கப்பட்டு, பிந்தி ஞானமார்க்கத்தில் வந்து சுகித்தார்கள். (எ-தி) வழிதெரியாமல் முள்ளுமார்க்கத்திற் கஷ்டப்பட்டு, பிந்தி ராஜமார்க்கத்தையடைந்து சுகிப்பதுபோலுமறிக. ஐயா, பிரம்மஞானி ஜெகத்தைப் பொய்யென்று அறிந்திருப்பதால் அவனுக்குக்கூட, சித்தியிருக்கும் பக்ஷத்தில் துக்கமுண்டாகுமென்று சொன்னீர்களே, அவனுக்குத் துக்கநிவர்த்தி, தடையற்ற ஆனந்தமென்கிற ஆருவது ஏழாவது அவஸ்தைகள் உண்டென்று சொல்லியிருக்கிற சுருதிகளுக்கு விரோதமாச்சுதேயென்று கேட்பாயாகில், அதற்கு உத்தரம் சொல்லுகிறோம் கேள்:— அடே மூடா! ஞானிக்கு விவகாரதிருஷ்டி, பரமார்த்ததிருஷ்டி இரண்டுண்டென்று நெடுகச் சொல்லிக் கொண்டு வந்திருந்தும், இப்போது நாம் அதில் விவகார திருஷ்டியில் சித்தியும், சாபானுக்கிரக சாமர்த்தியமுமிருந்தால், துக்கங் கொடுக்குமென்று சொன்னதற்குச் சாக்ஷியாக— வசிஷ்டர், விசுவாமித்திரர் இவர்களுக்குச் சாபானுக்கிரக சாமர்த்தியமிருந்ததினுலல்லவா, பிரம்மஞானம் வந்தும், இவர் புத்திரர்களை அவர் சபிக்கவும், அவர் புத்திரர்களை இவர் சபிக்கவும் அப்படிப் பிள்ளைகள் செத்தகாலத்தில், வசிஷ்டர் அழுதாரென்று வேதத்திற்கூட சொல்லவும், திரிசங்கு மகாராஜாவானவன் வசிஷ்டரைப் பார்த்து, இந்த ஸ்தூல தேகத்தோடே சொர்க்கத்துக்குப் போகவேண்டுமென்று கேட்டதற்கு, அவர் அதுமுடியாதென்று சொன்ன பின்னும் ஆக்ஷேபித்ததால், அவர் இவனை நீசனுகப் போகக்கடவாயென்று சபித்தபின், அவன் விசுவாமித்திரரிடம் வந்து இந்தச் சேதியைச் சொன்னதைக்கேட்டு, அவரும் வசிஷ்டரிடத்திலிருக்கிற விரோதத்தால் அவனைப்பார்த்து, உன்னை இந்தத்தூலதேகத்தோடே யாகம் பண்ணிவைத்து, தேவவிமானத்தை வரவழைத்து, சொர்க்கத்துக்கனுப்பிவைக்கிறேனென்று சொல்லி, அப்படியே யாகஞ் செய்துவைத்ததில் தேவேந்திரன் பார்த்து, குருசாபத்தால் பறையனுய்ப் போயிருக்கிற இந்த ராஜா சரீரத்தோடே வருவதற்கு விமானம் அனுப்பிவைக்கிறதில்லையென்று சும்மா இருந்தபின், விசுவாமித்திரர் மந்திரத்தினுலேயே தெர்ப்பையைக் கொண்டு தேவ விமானத்தையுண்டுபண்ணி அதில் வைத்து, இவனை அனுப்பிவைத்தமாத்திரத்தில், இவனந்த விமானத்திலேறிக்கொண்டு தேவலோகத்துக்குப் போனமாத்திரத்தில், தேவேந்திரன் இவனை விமானத்தோடே கீழே தள்ளினவுடன் தலைகீழாக விழுவதைக் கண்டு, விசுவாமித்திரர் மத்தியிலிருக்கும்படி செய்த கதையைக் கண்டுகொள்ளத்தக்கது.

235-வது தரங்கம்.

பிரம்மவித்தே கீழ்மேல் பூமிக்காரர்களுக்கு உபகாரி:—

பிரம்ம வித்தினுலேயே முமுட்சுக்களுக்கு ஞானுேபதேசமும், மேல் பூமிக்காரர்களைப் பெரியோர்களென்று தெரிந்து உபசரிப்பது மிருப்பதால், இவனுலேயே சகலருக்கும் பிரயோ

ஜனம். [எ-தி] சந்ததி விருத்திக்கும் சகல பணிவிடைக்கும் யௌவன ஸ்திரீயாலேயே பிரயோஜனமாவதுபோலும், வியாதி நிவர்த்திக்கு வைத்தியனுல் பிரயோஜனமாவது போலும், பசி நிவர்த்திக்குத் தாதாவான பிரபுவால் பிரயோஜனமாவதுபோலுமறிக. [இ-து] பிரம்மவித்தினுலேதான் ஜெகத்துக்குப் பிரயோஜனம். (எ-தி) குடும்பத்தை ரக்ஷிப்பதற்குக் குழந்தையினுலும், கிழவனுலும் முடியாமல், யௌவன புருஷன் ரக்ஷிப்பதுபோலும்; நீந்தத் தெரியாதவனும் கரையேறிப்போனவனும் பிரயோஜனமில்லாமல், தானும் கரையேறி, தன்னைச் சரணுகதியாய் அடுத்துவந்த சாதுக்களையும், அக்கரைக்குத் தைரியமாய்க் கொண்டு போகிற நீச்சுக்காரனைப்போலவும்; கன்னிகையும் கிழவியும் போகத்துக்குப் பிரயோஜன மில்லாமல் யௌவனஸ்திரீ மாத்திரம் போகத்துக்கு உபயோகப்படுவதுபோலவுமென்றறிக. (இ-து) பிரம்மவித்து என்பவன், தான் மாத்திரம் தெரிந்துகொள்ள சக்தியுள்ளவன். பிரம்ம வித்தமன், தன்னையும் அன்னியர்களையுங் கரையேற்ற வல்லமையுடையவன். (எ-தி) ஏழை யும் தாதாவும்போலவென்றறிக. (இ-து) தான்மாத்திரம் தனித்துச் சமாதி சுகமனுபவிப்பது- பூனை எலியைப்பிடித்து ஏகாந்தத்தில் சாப்பிடுவதுபோலும்; சாதுக்களுடன் சொரூபவிசாரம் செய்து சுகிப்பது—வெளிச்சத்தில் இஷ்டமித்திராளுடன் போஜனம் பண்ணுகிற சுகம்போல வறிக. (இ-து) முதல் பூமியிலிருக்கிறவன் முதல், ஏழாம் பூமியிலிருக்கிறவன் வரையில் உள்ளவர்களுக்குள்ளே முமுட்சுக்களுக்கு நான்காம் பூமியிலிருக்கிறவனுலேயே ஞானமும் சுகமும், கிடைக்கும். (எ-தி) பிறந்த பிள்ளைமுதல், கிழவன் வரையிலுள்ளவர்களுக்கு ஆண்குறி சரியாயிருந்தாலும் சமைந்த பெண்ணுக்கு யௌவன புருஷனுலேயே சுகம் பெறவேண்டியிருப்பதுபோலவறிக. ஐயா, நான்காம் பூமியிலிருக்கிற பிரம்மவித்தே, மற்றக் கீழ் பூமியிலும், மேல் பூமியிலுமிருக்கிறவர்களுக்கெல்லாம் உபகாரம் செய்கிறவ னென்று சொன்னீர்களே, அதற்குச் சுருதி யுக்தி அநுபவமென்னவென்றுல், விவேகசூடா மணியில் சாந்தர்களாயும் மகாத்மாக்களாயுமிருக்கிற பிரம்மவித்துக்கள், வசந்தருது வானது சகலமான பூ, கனிகளை லோகோபகாரமாகக் கொடுப்பதுபோல, ஞான வைராக் கியங்களை முமுட்சுக்களுக்குக் கொடுத்துக்கொண்டு, பயங்கரமான சம்சார சமுத்திரத்தி லிருந்து, தாங்களும் கரையேறி, அன்னியர்களையும் பிரதியுபகாரத்தை எதிர்பாராமல் கரை யேற்றிவைத்துக்கொண்டு இருக்கிருர்களென்கிறதே சுருதி. தாயானவள் தானும் திருப்தி யாய் போஜனம் பண்ணி, பர்த்தா சம்பந்தி முதலானபேர்களுக்கும் அன்னம்போடுவதும், சாதம் ஊட்டுகிற பிள்ளைகளுக்குச் சாதம் ஊட்டுவதும், முலைகுடிக்கிற பிள்ளைக்கு முலைப் பால் கொடுப்பதும், பிச்சை முஷ்டி கேட்பவர்களுக்குப் போடுகிறவளாயும், வீட்டிலிருந்து சகல சாமான்களையும் காப்பாற்றுகிறவளாயும், பக்ஷபாதமற்றவளாயும், குழந்தைகள் வைதாலும், அடித்தாலும் கோபமன்றியில் அவைகளைச் சீராட்டுவதுபோலும், மகா உப சாந்தமாயுமிருப்பதே யுக்தி. இனி அனுபவமாவது,—நம்முடைய சற்குருநாதன் இப்போது தானும் கிருதார்த்தனுய், மந்த, மத்திம, தீவிர, அதிதீவிர பக்குவிகளான நம்போலிகளா யிருக்கிற சகலமான முமுட்சுக்களுக்கும், சகலமான அஞ்ஞான, சந்தேக, விபரீதங்களை யெல்லாம் போக்கிக்கொண்டிருப்பதுந்தவிர, மற்றப் பாமரர்களாய் லௌகீகர்களாயிருக் கிற பேர்களுக்கு, கோர்ட்டு என்றும், சேவகர்களென்றும், வக்கீல்களென்றும், சிரஸ்தார்

முதலான உத்தியோகஸ்தர்களென்றும், ஜட்ஜியென்றும். வியாஜ்ஜியம் பண்ணுகிறதென்றும், பெரிய புரட்டுகளைக் கண்டுபிடித்து, பொய்யைத்தள்ளி நிஜத்தை நிலைநிறுத்தும்படியான தீர்ப்பைச் செய்கிறாரென்ற, திருஷ்டாந்தமூலமாய், தேகேந்திரிய பிராண மனசு ஆத்மாக்களைக் காண்பித்து, பொய்யான அநாத்மாக்களைத் தள்ளி ஆத்மாவைக் காண்பிப்பதேதியாகும்.

236-வது தரங்கம்.

ஞானியும் ஈசனும், பிரம்மம் என்று சொன்னால் பிரியமும், நாமரூபத்தைக் குறித்துச் சொன்னால் விசனிப்பார்கள்:—

ஈசுவரனையும் ஞானியையும் ஒருவன் கண்டு, நீர் பஞ்சகிருத்தியபரன், நீ இன்னான் மகன், இன்னபேருடையவனென்று சொன்னால், இவர்கள் விசனிப்பார்கள். பிரம்மமென்று சொன்னால் சந்தோஷிப்பார்கள். (எ-தி) சந்திரமதி வேஷம்போட்டு ஆடுகிற சிவஸ்வாமியென்பவனை, சந்திரமதி என்று சொன்னால் சந்தோஷப்படாமல், சிவஸ்வாமியின் நாடகம் நன்றாயிருக்கிறதென்று சொன்னால் சந்தோஷப்படுகிறதுபோலவறிக. ஐயா, ஈசுவரனும் ஞானியும், சச்சிதானந்த பிரம்மமென்று சொல்லுகிறவர்களிடத்தில் சந்தோஷமும்; ஈசுவரனென்றும், பஞ்சகிருத்தியஞ் செய்கிறவனென்றும், தசாவதாரஞ் செய்கிறவரென்றும், திரிபுரசம்மாரஞ் செய்கிறவரென்றும், காளகூட விஷத்தைப் பானம் பண்ணினவரென்றும், எமனைக் காலாலுதைத்தவரென்றும், காமனைக் கண்ணால் எரித்தவரென்றும், பாலுக்கழுத பாலகனுக்குப் பாற்கடலீந்த பிரானென்றும், மங்கைபாகனென்றும், இப்படியெல்லாஞ் சொல்லித் துதிக்கிறவர்களுக்கு, சகலமான மனோபீஷ்டத்தையுங் கொடுக்கிறது சுருதி யுக்தி அனுபவத்தினாலே காணப்பட்டிருக்கும்போது, அவருக்கு நாமரூபத்தைக் குறித்துத் துதிப்பதில் சந்தோஷமில்லை, சச்சிதானந்த சொரூபத்தைக் குறித்து துதிப்பதிலேயே சந்தோஷமென்று, எப்படிச் சொல்லலாமென்று கேட்பாயாகில், அதற்கு நாம் உத்தரஞ் சொல்லுகிறோம் கேள்:—வாராய் குழந்தாய்! நாடகம் போட்டு ஆடுங்காலையில் அந்த வேஷத்தைப்பற்றித் துதிக்கிற மூடர்களுடைய சொல்லானது, அவனுக்குச் சந்தோஷத்தைக் கொடுப்பதுபோல, பார்க்கிறவர்களுக்குத் தோற்றினாலும், வேஷத்தைக் கலைத்தபின் அவன் எதார்த்தமான பேரைச் சொல்லுவதினாலேயே சந்தோஷம் வருவதுபோல, ஈசுவரனும் ஜெகத்தாகிற நாடகத்தைப்போட்டு ஆடும்போது, நீலகண்டன், திரிநேத்திரன், பஞ்சமுகன், பத்துக்கையன், மழுக்கைத்தலையன், சடைத்தலையன், தண்ணீரைத் தலையில் தூக்குகிறவனென்று இப்படிச் சொல்லுகிற சொல்லைக்கேட்டுச் சந்தோஷிப்பவன் போலும், அவர்களுக்கு மாயிக பலத்தைக் கொடுப்பவர்போலத் தோற்றினாலும், அவருக்கு அந்தரங்கத்தில் பிரியமில்லை. சாக்ஷி என்னவென்றால்,—பிருங்கீச மகரிஷியானவர் பரமேசுவரனை வெகுகாலம் பூஜித்து வந்ததிலும், அவருக்குச் சம்சாரதுக்கம் போகாமல் தபித்துக்கொண்டு, திரும்ப பரமசிவனை வந்து சரணாகதம் பண்ணி, எனக்கிந்த சம்சாரதுன்பம் என்னமாய் நிவர்த்தியாகும்? என்று கேட்டதற்கு, பரமசிவன் அந்தரங்கமாய் அருளிச்

செய்ததாவது, ஏ பிருங்கீசா! நீ இதுவரையில் மாயிகத்தையே உபாசித்து வந்ததால், உனக்கு சம்சாரதுக்கம் நிவர்த்தியாகவில்லை. அது நிவர்த்தியாவதற்கு மூன்று விரதமிருக்கின்றது. அதாவது, மகாகர்த்துருத்துவமென்றும், மகாபோக்துருத்துவமென்றும், மகாதியாகித்துவமென்றும் மூன்று விரதங்களிருக்கின்றன. அவைகளில் மகாகர்த்துருத்துவமாவது எவ்விதமென்றால்,—பஞ்சகோசத்துக்குள்ளும், பஞ்சபூத பௌதீகங்களுக்குள்ளும், தான் நிறைந்திருந்தும் ஒருவிதமான செய்கைகளையுஞ் செய்யாதவனும், அவைகளைச் செய்யும்படியாய் ஏவுதல் செய்யாதவனும், சாக்ஷிமாத்திரமாயுமிருக்கிற என்னுடைய சன்னிதானத்தில், மனசு இந்திரியமுதலிய கரணங்கள் அந்த அந்தத் தொழில்களைச்செய்துகொண்டு, அவைகளுக்கு அவ்விஷயங்களில் தோஷதிருஷ்டிபூர்வகமாக, விரக்திவரும்போது சமாதி செய்வதும், சூரியன் முன்பாக உலகங்கள் சேஷ்டை செய்வதும், சும்மாவிருப்பது போலுமென்று நாம் சாக்ஷியென்றிருப்பதே மகாகர்த்துருத்துவம். அறுசுவையில் குணம் குற்றங்களைப் பாராமல், காட்டுத்தீப்போல, கிட்டினதைப் புஜிப்பவனே மகாபோகியென்றும்; நன்மை தீமைகளையறிந்தாலும் ஸ்படிகம்போல உள்ளே பற்றுதலற்று இருப்பவனே மகாத்தியாகியென்றும் இப்படி யுபதேசித்ததைக் கண்டு நீயும் அறிந்துகொள்ளக்கடவாய்.

237-வது தரங்கம்.

ஞானி புண்ணியவானுக்குப் பிரம்மமாயும், பாபிக்கு மனுஷனாயுந் தோற்றுவன்:—

குருவானவர் புண்ணியசாலிக்குப் பிரம்மமாயும் சுகத்தைக் கொடுக்கிறவராயும், பாபிக்கு மனுடனாயும் எமனாயும் தோற்றுவர். (எ-தி) ஸ்திரீயின் ஸ்தன்னியமானது குழந்தைக்குப் பால் கொடுக்கிற பாத்திரமாயும், மோகிக்கு மயக்கத்தைக் கொடுக்கிறதாயும்; அமிர்தம் ஒன்றே தேவர்களுக்குச் சுகத்தையும், அசுரர்களுக்குப் பயத்தையுங் கொடுத்தது போலுமறிக. ஐயா, ஞானி பக்குவிக்குப் பிரம்மமாயும், அபக்குவிகளுக்கு மனுஷனாயும், அதிலும் நிரம்ப நிகிருஷ்டனாயும் தோற்றுமென்று சொன்னீர்களே, அப்படி ஒருவனே இருவருக்கும் இருவிதமாய்த் தோற்றுமென்பதற்கு சாக்ஷி என்னவென்றால், பரதமகாராஜா வேதாந்த சிரவணம் பண்ணி, மனன நிதித்தியாசன சமாதிகளைப் பண்ணுவதற்காக, ராஜ்ஜியத்தையெல்லாம் விட்டு ஏகாங்கியாய்க் காட்டுக்குப்போய், அப்படி மனனாதிகளைச் செய்து வருங்காலையில், ஒருதினத்தில் குளத்துக்கு ஸ்நானம் பண்ணப்போன காலத்தில், ஒரு மான்குட்டியின் தாய் தண்ணீரில் விழுந்து சாகவும், பிரசவித்த அந்த மான்குட்டி இவர் கையில் விழுந்ததால், அதை எடுத்துக்கொண்டு வந்து வளர்த்து, அதன்பேரில் ஒரு ஆசையை வைத்திருந்ததால், அது காணாமற்போன காலத்தில், விசனத்தாலிவர் இறந்து போய், அந்த வாசனையால் மானாய்ப்பிறந்து, பச்சைப்புல்கூடத் தின்னாமல், பெரியோர்கள் சமுகத்தில் நடந்துவருகிற, வேதாந்தசிரவண ஸ்தலத்திலேயே படுத்துக்கிடந்து, அந்த ஜன்மம் போய் மூன்றாவது ஜன்மம், பிராம்மணனாய், பிறக்கும்போதே ஞானியாய்ப் பிறந்ததால், உலகத்திலுள்ள சகலத்திரர்களும், இவரை சர்வநிகிருஷ்டமாய் நினைத்து, ஜட

னென்று பேர்வைத்து, அவரவர்களுக்கு வேண்டிய காரியங்களுக்கு இவரைக் கூட்டிப்போய் அந்தந்த வேலைகளையுஞ் செய்யச்சொல்லி, இப்படி வெகுகாலம் நடந்துவரும்போது, அந்த ராஜ்ஜியத்துக்கு அரசனிடத்தில் ஒரு குறிகாரன் போய், இன்ன காளிகோவிலுக்கு முன்பாக அனந்தகோடி திரவியங்கள் புதைக்கப்பட்டிருக்கிறது, அதற்கு ஒரு நரபலி சம்மதத்துடன் கொடுத்தால், அந்தப் புதையலை அது கொடுக்கிறேமென்று சொல்லுகிறதென்று, சொன்னதைக்கேட்ட அவ்வரசனும், அந்த மந்திரியைக் கூப்பிட்டு ஒரு மனுஷனுக்கு சம்மதத்துடன் வேண்டிய ரூபாய்களைக் கொடுத்து, தீர்மானித்து வரச்சொல்லியபடி, இந்த ஜடனைத் தீர்மானித்து வெட்டக் கொண்டுபோகும்போது, இவருஞ் சந்தோஷமாய்ப் போய்க் குனிந்தவுடன், கத்தியை வெட்டுவதற்கு ஓங்கினவுடன், காளி வந்து கத்தியைப்பிடுங்கி மந்திரி முதலானவர்களையெல்லாம் வெட்டிப்போட்டு, இவரைப் பூஜித்து சிரசில் தூக்கிவைத்துக் கொண்டு, கொண்டாடி அனுப்பிவைத்தபின், இவர் சுயவிச்சையாய்ச் சஞ்சரித்துக்கொண்டு வருங்காலையில், சவ்வீரமகாராஜன் அதிதீவிர முமுக்ஷுவாய், சற்குருவை அஞ்சுலட்சம் யோசனை தூரம்போய், தேடியுங் காணுமல் தபித்துக்கொண்டு, ஒரு சத்திரத்தில் ராத்திரி நித்திரையன்றியிலிருந்து காலமே முன்போலவே தேடப் புறப்படும்போது, பல்லக்குபோகிகளில் ஒருவனுக்கு கால் சுவாதீனமில்லாததைப்பற்றி, இந்த ஜடனைப் பல்லக்குத் தூக்கும்படி செய்ததில், இவர் ஜீவகாருண்யத்தால், காலைத்தூக்கி ஜந்துக்களில்லாத இடம் பார்த்து வைத்துக்கொண்டு போகும்போது, அவ்வரசன் பல்லக்கை இவன் உடையும்படியாகவும், குடை கிளியும்படியாகவுஞ் செய்வதைக்கண்டு வையும்போது, இவர் "ராஜாவுமில்லை. பல்லக்குமில்லை. குடையுமில்லை. எல்லாம் பிரித்தால் பொய்" என்று சொன்னதைக் கேட்ட அவன் அவருடைய அனுக்கிரகத்தால் ஞானமடைந்ததால், குரு, பக்குவிக்குத் தெய்வமாயும், அபக்குவிக்கு ஜடனுயும் தோற்றுமென்று முன் சொன்னது சரியென்று அறியத்தக்கது.

238-வது தரங்கம்.

அஞ்ஞானி ஞானியாகலாம், ஞானி அஞ்ஞானியாகான்:—

அஞ்ஞானி ஞானியாவன், ஞானி அஞ்ஞானியாகான். (எ-தி) பால் வெண்ணெயாவதும், வெண்ணெ பாலாகாததுபோலும்; பச்சைப்பானை சுட்டபானையாவதும், சுட்டபானை பச்சைப்பானையாகாததுபோலும்; கங்கையில் விட்ட மூத்திரங் கங்கையாவதும், கங்கை மூத்திரமாகாததுபோலுமறிக. ஐயா, இன்னம் அஞ்ஞானி ஞானியாகலாம், ஞானி அஞ்ஞானியாகக்கூடாதென்று சொன்னதை திருஷ்டாந்தமூலமாய் விஸ்தாரமாய்ச் சொல்லவேண்டுமென்று கேட்பாயாகில், அதற்கு நாம் உத்தரம் சொல்லுகிறேம் கேள்:—கன்னிகையான் பெண் பக்குவமான பெண்ணுகளாம், பக்குவமான பெண் கன்னிகையாக ஆகாதது போலும்; அரும்பு மலர்ந்த புஷ்பமாகலாம், அது இதுவாக ஆகாததுபோலும்; காய் பழமாகலாம், பழம் காயாகாததுபோலும்; படியாத மூடர்கள் பின், படித்து வித்துவானுகலாம், வித்துவானுனவன் முட்டாளாக ஆகாததுபோலும்; சிசுனத்திலிருந்து சுக்கிலம்

வெளியில் வரலாம், வெளியில் வந்த சுக்கிலம் உள்ளே ஏருததுபோலும்; கர்ப்பத்திலிருந்து பிள்ளை வெளியில் வரலாம், வெளியில் வந்த பிள்ளை திரும்ப யோனி வழியாய் உள்ளே நுழைய முடியாததுபோலும்; மரத்திலிருந்து இலை, பூ, காய்கள் கீழே பூமியில் விழலாம், இவைகள் திரும்ப மரத்தில் ஒட்ட முடியாததுபோலும்; குடும்பத்தைவிட்டுக் கிரகஸ்தன் சன்னியாசியாகலாம், சன்னியாசி திரும்பக் குடும்பத்தில் வந்து சேரக்கூடாததுபோலும்; மேகத்திலிருந்து மழை பூமியில்வந்து ஜலமாய் விழலாம், பூமியில் வந்த ஜலம் திரும்ப மேகத்திற் போய்ச் சேரமுடியாததுபோலும்; அஞ்ஞானி ஞானியாகலாம், ஞானி அஞ்ஞானியாக ஒருக்காலும் ஆகமாட்டானென்றறிக. ஐயா, வாமதேவர் முதலானவர்கள் தத்துவ ஞானியாயிருந்தும், அஞ்ஞானியாய்த் திரும்ப ஜென்மம் எடுத்தாரென்றும், இப்படியே வெகுபேர்கள் சிரவண மனனுதிகளை வெகுகாலஞ் செய்துவந்தும், அதனுல் ஞானமுண்டாயிருந்தும், திரும்ப அநேக ஜன்மங்களெடுத்து, அநேக குருக்களிடத்திற்போய், ஞானத்தையடைந்து ஜென்ம நிவிர்த்தியானுர்களென்றும், வாலகில்யர்களென்ற ரிஷிகள் பிரம்சரியத்திலேயே, வெகுகாலம் வைராக்கியத்தோடே கூடியிருந்தும், கிரகஸ்தாசிரமத்தைக் கூட அடையாமல், சன்னியாசாசிரமம் பெற்றுக்கொண்டு, தபோதனரென்ற ரிஷியினிடத்தில், வெகுகாலம் வேதாந்த சிரவணம் பண்ணி பரோக்ஷஞானத்தைப் பெற்று, சதானந்த யோகியினிடத்திற் போய், இயம நியமங்களையுஞ் செய்துகொண்டு, பத்மாசன முதலான எண்பத்துநான்கு ஆசனங்களையும் சுவாதீனம் பண்ணிக்கொண்டு, ரேசக பூரக கும்பக முதலான பிராணுயாமங்களையும் பழகி, ஆகாசகமனுதி சித்திகளையும்பெற்று, சுரோத்திராதி ஞானேந்திரியங்களை, பகிர்முகமாய்ப் போகவொட்டாமல், அந்தர்முகமாய்ச் செய்கிற பிரத்தியாகாரத்தையும் பண்ணி, விஷயப்பிரக்ஞையை மறக்கடித்து சொருபப்பிரக்ஞையை வளர்ப்பிக்கிற தாரணையுஞ் செய்து, விஜாதீய விருத்திகளைத் திரஸ்காரம்பண்ணி, சுஜாதீய விருத்திப் பிரவாகமுண்டாகிற தியானத்தையுஞ் செய்து, அப்படி ஸ்திரமான சமாதியைச் செய்தும், இவர்களுக்கெல்லாம் ஜென்மநிவர்த்தி வராததற்குக் காரணமென்னவென்றுல், நீ சொன்னவர்களுக்கெல்லாம், அப்பிரதிபந்தமான அபரோக்ஷ ஞானமுண்டாகாமையால், அவர்களுக்குத் திரும்ப ஜென்மம் வந்திருக்கிறதேதவிர, அப்பிரதிபந்த அபரோக்ஷஞானமடைந்தவர்களுக்குள்ளே யாருக்குத் திரும்ப ஜென்மம் வந்திருக்கிறது? சொல்.

239-வது தரங்கம்.

சவிகற்ப நிருவிகற்ப சமாதிகளின் தன்மை:—

சவிகற்ப சமாதியினுல் சித்த தோஷங்கள் போய், நிருவிகற்ப சமாதியினுல் சொருப சுகமனுபவிக்கவேண்டும். [எ-தி] நதிப்பிரவாகத்தால் அதிலுள்ள மலங்களெல்லாம் போய்த் தெளிந்தபின், சுத்த ஜலத்தைச் சாப்பிட்டு சுகத்தை யடைவதுபோலவறிக. [இ-து] நிருவிகற்பசமாதிக்குத் திருஷ்டாந்தம் — சுழுப்திபோலும், சவிகற்பசமாதிக்கு யுக்தி:— கங்காப் பிரவாகம்போலுமறிக. [இ-து] முமுக்ஷுவானவன், சிரவண மனன தியானங்களை எவ்வளவு காலஞ் செய்தாலும், சமாதியில் ஆத்மசாக்ஷாத்காரம் வந்தால்தான் மூலாஞ்ஞானத்துடன்

அகங்காரம் நசிக்கும். [எ-தி] தொயோபஸ்தத்தைத் தேடிக்கொண்டிருந்த வித்தியார்த்திக்கு எவ்வளவுகாலம் ஸ்திரீகளுடைய கதைகளைக் கேட்டும், பார்த்தும், பேசியும், அவன் விகாரந் தீராமல் ஐக்கியபோகத்தை இடைவிடாமல் அனுபவித்த பிறகே, அவன் கொழுப்புக் குலைந்து, நிராசையை யடைந்து, அனுபவத்திலிருக்கிற உபஸ்தத்தையும் விற்றுச்சொன்ன கதைபோலும்; சித்தனுற் கட்டின ரசமே தீயை ஜெயிக்கிறதேதவிர, ரசவாத சாஸ்திரத்தைக் கேட்பதாலும் பார்ப்பதாலும் இவன் செய்கையாலும் ரசங் கட்டுப் படாததுபோலுமறிக. [இ-து] திருசியானுவித்த சமாதிக்கு சாக்ஷியே நானென்று கேட்டு அதைத் தியானிக்க ஆரம்பிக்கிறது ஆதி; காமாதி விருத்திகளுக்கு நான் சாக்ஷியென்று தியானிப்பது நடு; அது நிலைப்பது முடிவு, இந்த ஆதி நடு முடிவுக்கு யுக்தி:—குளவியால் கொட்டிக்கொண்டு வைத்திருக்கிற புழு, குழவியை நினைக்கிறதும், பிறகு அது கொட்டுமென்கிற தியானமும், பிறகு குளவியே தாகுகிறதுபோலுமறிக. சத்தானுவித்த சமாதிக்கு நான் அசங்கனென்று தெரிந்து, அதைப் பழக ஆரம்பிப்பது ஆதி, அப்படிச் சின் மாத்திரனென்ற சப்தங்களை சதா பழகுவது நடு; அந்த நிச்சயம் உறுதியாவது முடிவு. இந்த ஆதி நடுமுடிவுக்கு யுக்தி: வித்தையைப் படிக்க ஆரம்பிக்கிறதும், பிறகு சகபாடிகளோடே அந்தச் சப்தங்களையே சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறதும், பிறகு அந்தச் சப்தார்த்தம் நெஞ்சில் உறைகிறதுபோலுமறிக. நிருவிகற்ப சமாதிக்குச் சத்துவ விருத்தியும், பிரக்ஞையும் ஒருமிப்பது ஆதி, சுவானுபூதி ரசத்தின் மேலீடு நடு, அதில் லயிப்பது முடிவு. இந்த ஆதி நடுமுடிவுக்கு யுக்தி:— தண்ணீரில் உப்பைப் போடுவதும். அது தண்ணீரில் கரைந்துகொண்டு வருவதும், பிறகு தண்ணீரில் கரைந்து ஒன்றாய்ப் போவதுபோலும்; விருத்தி சொரூபத்தில் லயிப்பதே முடிவென்றறிக. சவிகற்ப சமாதியில் சுத்தத் திரிபுடியும், நிவிகற்ப சமாதியில் அதுவும் லயித்துப்போம். [எ-தி] தண்ணீரிற் போட்ட உப்பு கரைவதற்கு கையால் தேய்ப்பதும்; பிறகு சும்மாயிருப்பது போலுமறிக. ஸ்வரூபசமாதிக்கு ஆதி திருசியானுவித்தம், நடு சத்தானுவித்தம், முடிவு நிருவிகற்பம். [எ-தி] தம்பதிகளுடைய போகாரம்ப காலத்தில் சுகமான பார்வை ஸ்பரிச முதலானதால் வருகிற சுகம் ஆதி, போககாலத்தில் அன்னியோன்னிய பரவசத்தாலுமுண்டாகிற சுகம் நடு, போகாந்தத்தில் அவ்விருவர்களுடைய விருத்திகளும் லயித்து அச் சுகவடிவாயிருப்பது முடிவாவதுபோலவறிக. [இ-து] குரு சாதுக்களோடே விசாரம் பண்ணி சொருபந் தானென்று நிச்சயித்ததை ஏகாந்தமான சமாதியிலிருந்து அனுபவிக்கிறுன்; [எ-தி] குரங்கு சமாராதனையில் வாய் கைகளில் நிறைய சோற்றையடைத்துக் கொண்டு, குகையிற் கொண்டுபோய், அதை சாப்பிடுவதுபோலுமறிக. [இ-து] சமாதி பண்ணுகிறவனுக்குப் பிராரப்தத்தால் ஒருக்கால் மனது வெளியில்வந்தாலும் உடனே அது திரும்ப உள்ளேயே போய்விடும். [எ-தி] ராஜஸ்திரீ ஒருக்கால் தீராதகாரியத்திற்கு வெளியே வந்தாலும், உடனே உள்ளே ஓடிப்போவதுபோலும், யோகிக்கு ஒருக்கால் சிசுனம் லேபன முண்டாய் விகாரப்பட்டாலும் ஆகுஞ்சனத்தாலதை உள்ளே யிழுப்பதுபோலுமறிக. [இ-து] நிருவிகற்ப சமாதி வந்தால்தான் தனக்குச் சர்வாத்மபாவஞ் சித்திக்கும். [எ-தி] எவ்வளவு

காலம் ஸ்திரீபுருஷர்கள் ஜாடையாய்ப் பார்க்கிறது பேசுகிறது முதலான காரியங்களைச் செய்தாலும், இரண்டுபேர்களும் ஒன்றுசேர்ந்து ஐக்கியமானதின்பேரில்தான் பயநிவர்த்தியாவதுபோலவறிக. [இ-து] சமாதியில் பிரஹ்மத்தில் ரமித்திருந்த பிரம்மாகார விருத்தி எழுந்த பிற்பாடுதான் தெரியும். [எ-தி] ஸ்திரீ புருஷிஞேடே போகித்தது வெளியில் வந்த பிறகுதான் அடையாளங்களால் தெரிந்துகொள்வதுபோலவறிக. [இ-து] சதா சமாதி நிஷ்டனுயிருப்பவன் ஆகார நிமித்தமாய், வெளியில் வந்து உலக வியாபாரம் செய்தாலும் உடனே மறந்துபோவன். [எ-தி] கும்பகர்ணன் விழித்து, ஆகாரம் முதலானதைச் செய்தாலும் அதை உடனே மறந்து சுழுப்தியை யடைவதுபோலுமறிக. [இ-து] சாக்ஷாத்காரமான சமாதி, க்ஷணகாலம் பண்ணிஞலும் கோடிவருஷம் பண்ணிஞலும் முத்தி சரி. [எ-தி] கங்கையில் ஒருநாள் ஸ்நானம் பண்ணிஞலும், அநேகநாள் ஸ்நானம் பண்ணிஞலும் கங்கையாடியாக ஆவது சரியாயிருப்பதுபோலும், கற்புடையவள் ஒருநாள் அவிசாரியாடிஞலும் அநேகநாள் அவிசாரியாடிஞலும் அவிசாரியாவதில் தடையில்லாததுபோலுமறிக. ஐயா, அப்படி நிருவிகற்ப சமாதியை சதா பழகுகிறவனுக்கு, சரீர நிர்வாகம் எப்படி நடக்குமென்று கேட்பாயாகில், அதற்கு நாம் உத்தரம் சொல்லுகிறோம் கேள்:— ஒரு பட்டணத்தில் ஒரு பிராம்மணன் மகா விவேகியாயிருந்து வந்து, அவருக்கு மரணகாலம் சம்பவிக்கும்போது, அவருடைய குமாரன் அவரைப் பார்த்து, ஐயா எனக்கு ஜீவனத்துக்கு மார்க்கமென்னவென்று கேட்டதும், அவர் "யத்பாவி தத்பவதி" என்று ஒரு சீட்டில் எழுதிக்கொடுத்தபின், மரணமானுர். அவர் உத்தரகிரியையை அந்தப் புத்திரன் முடித்துவிட்டு, சாப்பாட்டுக்கு மார்க்கமில்லாததைப்பற்றி, தன் தாயானவள் அச்சீட்டைப்பார்த்து, சம்பாதித்து வாவென்று சொன்னதைக் கேட்டு, இந்தச் சீட்டை எடுத்துக்கொண்டு வீடு தோறும் போய், இதைக்காட்டி ரூபாய் கேட்கும்போது, ஒருவரும் ஒருகாசுகூடக் கொடாமற் போனபின், ராஜாவிடத்திற் போய் இந்தச் சீட்டைக் கொடுத்ததும், இது யார் கொடுத்தாரென்று கேட்டவுடன், இவன் என் பிதா மரணகாலத்தில் இதை வைத்து ஜீவித்துக்கொள்ளென்று கொடுத்தாரென்று சொன்னதைக் கேட்ட அவ்வரசன், சந்தோஷத்துடன் அந்தப் பிள்ளைக்கு வேண்டிய திரவியங்களைக் கொடுத்தனுப்பிவிட்டு, மந்திரிவசத்தில் ராஜ்ஜியத்தை ஒப்பிவித்து, பரராஜ்ஜியத்துக்கு பரதேசி வேஷம் போட்டுக்கொண்டு போய், "யத்பாவி தத்பவதி" என்ற சொல்லைத் தவிர வேறொரு சொல்லைச் சொல்லாமலிருந்து வரும்போது, அந்த அரசனுடைய நான்கு கன்னிகைகளும் பக்குவமானபின் குருவுக்கு தக்ஷிணை கொடுத்து, குருபுத்திரனுக்கும் என்ன தக்ஷிணை வேண்டுமென்று கேட்டவுடன், அவன், உங்களுடைய போகம் எனக்கு ஒருதடவை கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டவுடன், அவர்கள் நால்வரும் இவ்விரவில் நான்கு கோட்டை வாசலிலும் கிரமமாக நான்கு ஜாமத்துக்கு ஒவ்வொருவராக வரச்சொல்லிய பிரகாரம், இவன் ராத்திரி புறப்படும்போது, இவன் பிதா ஒரு சந்தேகந் தெளிவதற்காக, ஒரு புஸ்தகத்தை இவனை எடுத்துப் படிக்கச் சொல்லியபடி படித்துக்கொண்டிருக்கும்போது, கிழக்குக்கோட்டை வாசலில் முதலாவது கன்னிகை வந்து, இங்கே படுத்திருக்கிறவன் யாரென்று கேட்டவுடன் "யத்பாவி தத்பவதி"

என்று வழக்கம்போலே சொன்னதைக் கேட்டு, அவள் குருபுத்திரனென்று நினைத்து கலவி செய்து போகும்போது, அவள் "எத்தனமயத்தனதோபி" என்று சொல்லிப் போனபின், அவன் ஓடிவந்து இவனை இங்கே இராதேயென்று விரட்டினபின், தெற்குவாசலில் வந்ததும், இரண்டாங்கன்னிகை வந்ததில், இவன் முன்போலவே சொன்னதைக்கேட்டு அவளுங் கலவிசெய்து, "ஏத்தனேனசாபி மகதாநபவத்தியபாவி" என்று சொல்லிப் போனபின், அவன் தெற்குவாசலுக்கு ஓடிவந்து இவனை இங்கே இராதே போவென்றவுடன், மேல்வாச லுக்கு இவன் வந்ததும், மூன்றுங்கன்னிகை வந்து யாரென்று கேட்டதற்கு முன்போலவே சொல்லவும், அவள் கலவிசெய்து "ஏவம் விதாதுருவச வர்த்தினி ஜீவலோகே" என்று சொல்லிப்போனபின், அவன் மேல்வாசலுக்கு வந்து, இவனை இங்கே இராதே போவென்ற வுடன், வடக்குவாசலுக்கு இவன் போனபின், நான்காம் கன்னிகை வந்து கலவி செய்து, "கிம்சோக மஸ்ய புருஷஸ்ய விசக்ஷணஸ்ய" என்று சொல்லிப்போனபின், நான்கு கன்னி கைகளும் கர்ப்பமானதை ராஜா தெரிந்து விசனித்திருக்கும்போது ஆகாசவாணி நடந்த தைச் சொன்னதைக்கேட்டு, இந்த அரசனுக்கே நான்கு கன்னிகைகளையுங் கல்யாணம் பண்ணிக்கொடுத்து, அந்த ராஜ்ஜியத்துக்கும் பட்டாபிஷேகம் செய்துவைத்தபின், பழைய ராஜ்ஜியத்தையும் இந்த ராஜ்ஜியத்தையுஞ் சேர்த்து அரசாட்சி செய்துகொண்டு வந்த கதையை நீ யறிந்துகொண்டு நிர்ச்சிந்தையாய்ச் சுகித்திருக்கக்கடவாய்.

240-வது தரங்கம்.

இக்காலத்தில் தீர்க்கசமாதி துர்லபம்:—

இப்போதிருக்கிற முமுட்சுக்களுக்கு, விசாரத்தால் நான் பிரம்மமென்கிற நிச்சயமாத் திரம் வருமேதவிர, நிருவிகற்பசமாதி நிலைக்கிறதற்குத்தகுந்த புண்ணியபலமில்லை. அப்படி ஆரம்பித்தாலும் நீடித்து நிற்கமாட்டாது. (எ-தி) முந்தியிருந்த யோகசித்தர்கள்போல, இப்போது இருக்கிற யோகிகள் ஆகாசகமனாதி அஷ்டமாசித்திகளை அடையார்கள். அப்படி யத்தனித்தாலும் பொத்தென்று கீழேவிழுகிறதுபோலும்; தேக்குமரத்தாற் செய்த தேர் ஸ்திரமாயிருந்து ஓடுவதுபோல, வாழைமட்டையாற் செய்த தேர் ஸ்திரமாயிருந்து ஓடாதது போலுமறிக. (இ-து) இந்தக்காலத்தில் க்ஷணகால சமாதிதான் கூடும். (எ-தி) ஒருவன் மூச்சைப்பிடித்துக்கொண்டு ஆகாசத்தில் கிளம்பினாலும், உடனே கீழே விழுந்துவிடுகிற வன்போலவறிக. ஐயா, ஞானிகளுக்குச் சித்திகூடவிருந்தால், உலகத்திலுள்ள சகல ஜனங்களும் பெரியோர்களென்று நம்பிக் கடைத்தேறுவதற்குக் காரணமாகுமே, ஆகை யால் பெரியோர்கள் சித்தியைக்கூடப் பழகவேண்டுமென்று கேட்பாயாகில், அதற்கு நாம் உத்தரம் சொல்லுகிறோம் கேள்:— வாமன ரிஷியானவர் பிரதிபந்தத்தோடேகூடிய தத்துவ ஞானம் வந்தபின், இச்சாப்பிராரப்துவத்தால், அகஸ்தியமகரிஷியினிடத்திற் போய் வெகு காலங் காத்திருந்து, ஆகாசகமனாதி சித்திகளையும், காயசித்திகளையும் பிராணபந்தன சித்திகளையும் பெற்று, இந்தச் சித்திகளால் உலகமெங்கும் சஞ்சரித்துக்கொண்டு வரும் போது, அஜாதயோகியென்பவர் பிரம்மநிஷ்டர்களுக்குள் சிறந்தவராயும், மகா உபசாந்த

ராயும், கருணாசமுத்திரமாயும், சரணாகதம் பண்ணினவர்களுக்கெல்லாம் கைம்மாறன்றியில் சம்சாரசமுத்திரத்திலிருந்து கரையேற்றிவைக்கிறவராயுமிருந்துகொண்டு, அநேகஞ் சிஷ்யர்களுக்கு, குருக்ஷேத்திரத்திலிருந்துகொண்டு தத்துவ விசாரத்தை உபதேசித்துக்கொண்டிருக்குஞ் சமயத்தில், வாமன ரிஷியானவர் அதைப்பார்த்து நம்முடைய சித்தஜாலங்களால் இவரை அவமானம் பண்ணி ஜெயித்து, இந்த சிஷ்யர்களையெல்லாம் நம்முடைய சிஷ்யர்களாகச் செய்துகொள்ளவேண்டுமென்று நிச்சயித்து, அவருக்கு முன்பாகப்போயிருந்துகொண்டு, இந்தச் சித்திகளையெல்லாம் பாருமென்று ஒன்றொன்றாய்க் காண்பித்தவுடன், ஆகாசகமன சித்திக்குப்பதிலாக, ஆடிக்காற்றில் இலவம் பஞ்சை வீசியெறிந்தமாத்திரத்தில், அந்தப் பஞ்சு ஆகாசத்தில் வெகுதூரம் பறந்துபோகும்போது, இந்தச் சித்தரை எல்லோரும் வணங்கவேண்டுமென்று கேலிபண்ணினவுடன், வாமன ரிஷியானவர், ஓய் அஜாதயோகி! நான் எவ்வளவோ காலமாய்ப் பிரயாசைப்பட்டு சம்பாதித்த இந்த ஆகாச கமனத்தை, அத்தியந்தம் அற்பமான இலவம் பஞ்சுக்குச் சமானமாமென்று எப்படிச் சொன்னீரென்று கேட்டவுடன், அவர், நீர் கோபித்துக்கொள்ளவேண்டாம். அசேதனத்துக்குச் சமானமாகச் சொன்னது என்பேரில் தப்பிதம்தான் என்று சொல்லி, ஒருகையில் ஈயையும் ஒருகையில் கொசுவையும் பிடித்து நீங்களிரண்டுபேரும் ஆகாசகமனம் பண்ணுங்களென்று கையை விரித்தமாத்திரத்தில், அவைகள் ஆகாசத்திற் பறந்துபோனதை அவர் பார்த்துத் தன் காயசித்தியைக் காண்பித்ததற்கு, இவர் கல்லையும் இரும்பையும் காட்டிலும் உன் காயசித்தி பெரிதல்லவென்று சொன்னபின், ரேசக, பூரக, கும்பகமுதலானதால், பிராணவாயுவை ஸ்தம்பனம் பண்ணிப் பூமியைப் பிளந்து உள்ளே நுழைவதைக் காண்பித்ததைப் பார்த்து, மண்ணுளிப்பூச்சி பிராணபந்தனம் பண்ணி, பூமியைப் பிளந்துகொண்டு வருவதைக்காட்டிலும் உன் பிராணசித்தி விசேஷமில்லையென்று சொன்னதைக் கேட்டவுடன், அவமானப்பட்டு விசனித்திருப்பதை அஜாதயோகி கண்டு "அடே மூடா! இந்தச் சித்திகளாலேயெல்லாம் ஒரு உப்புக்கள்ளுக்குக்கூடப் பிரயோஜனமில்லை. சிந்தையையடக்கி, தூஷ்ணீம்பாவமாயிருக்கின்ற சித்தியே பெரிதல்லாமல் மற்றதொன்றும் பெரிதல்ல" என்று சொன்னதைக் கேட்டபின் வாமன ரிஷியானவர் அவரிடத்திலேயே பூரண ஞானத்தைப்பெற்று ஜீவன்முக்தராயான கதையை அறிந்து, நீயும் இந்தச் சித்திகளில் மயக்கத்தைவிட்டு, தத்துவ ஞானத்தையடையக்கடவாய்.

241-வது தரங்கம்.

லக்ஷியாதிகளைப்பற்றிக்கொண்டு தீர்க்ககால சமாதியிருப்பது பயனில்லை:—

இக்காலத்திலும் நான்கைந்துநாள் சமாதிபண்ணுகிறார்களேயென்றால், அது ஏதேனும் ஒரு லக்ஷியாதிகளைப்பற்றி இருக்கும். (எ-தி) வித்தையாடி இரும்பை இடுப்பிற் கட்டிக்கொண்டு மேலே பந்தலில் ஊசிக்காந்தத்தை வைத்து ஆகாசத்தில் நின்றாடுகிறவன்போலவறிக. ஐயா, லக்ஷியாதிகளைப் பற்றிக்கொண்டாவது அல்லது பிராணபந்தன யோகத்தாலாவது மனசு தீர்க்ககாலம் லயிப்பதினால் பிரயோஜனமில்லையாவென்று, கேட்ட

சிஷ்யனுக்குக் குரு சொல்லுகிறதாவது:—வாராய் குழந்தாய்! ஒரு பிராம்மணர் சம்சாரத் தோடேகூட, சிதம்பரக்ஷேத்திரத்தில் வந்து, கொஞ்சக்காலம் ஸ்தலவாசம் பண்ணிக் கொண்டு வரும்போது, ஒரு தினத்தில் பிரதோஷ உபவாசமிருந்து, சாயரக்ஷை பூஜை பண்ணிக்கொண்டிருந்து, பூஜையெல்லாமானபின், தன் பெண்சாதியைப் பார்த்து, ஒசே நைவேத்தியம் கொஞ்சுகினிரா என்று சொன்னதும்; அவள் இங்ககால்கெடி செல்லுனு என்று சொன்னதைக் கேட்டதும், இவர் உடனே பிராணாயாமத்தால், பிராணனைக் கேவல கும்பக அவஸ்தையாயிருக்கும்படி பண்ணி, ஆகுஞ்சனத்தால் கோழிமுட்டைக்குச் சமான மான ஆகாரத்தையுடைய மாமிசக்கட்டியானது குண்டலிசத்தியென்ற பேரையுடைத்தாய் சரீரத்தை முழுமையும் தூக்குவதற்கும், ஜீவிக்கச்செய்வதற்கும், காரணமாயிருப்பதாயும், சுழிமுனை நாடியினுடைய வாசல் மூடிக்கொண்டிருப்பதைப் பேதித்து, அந்த வழியாய், பிராணனையும் மனசையும், உச்சியிலிருக்கிற பிரம்மரந்திரத்தில் ஒன்றுசேர்த்து, லயம் பண்ணி, அசையாமல் கல்தூண்போலிருந்துகொண்டிருக்கும்போது, அவருடைய பாரியான வள் சமையல்பண்ணி வைத்துவிட்டு இவரிடத்தில் வந்து கூப்பிட்டுப்பார்த்ததிலும், இவர் எழுந்திருக்காததைப்பற்றி, ஓ கோகோ! இதுவென்ன ஆச்சரியமென்று கூக்குரல் போட்ட வுடன், ஊரிலுள்ளவர்களெல்லாம் ஓடிவந்து, அசைத்துப்பார்த்ததிலும் அசையாமலிருப் பதைக்கண்டு, கொஞ்சந் தெரிந்தவர்களாயுள்ள சிலபேர்கள், இவர் சமாதியிலிருப்பதால், இவரை எழுப்பினால் நமக்குப் பாபம் வருமென்று சொன்னதைக் கேட்டதும், சகலரும் பயந்து அவரவர்கள்பாட்டுக்குப் போனபிற்பாடு, அவருடைய பாரியும் சிலகாலங் காத் திருந்து பார்த்துவிட்டு, இவர் எழுந்திருக்கிற வழியில்லையென்று நினைத்து, அவள் தன் னூருக்குப் போனபின், இவர் இருபத்திரண்டு வருஷம் வரையில் சமாதியிலிருந்து மனது வெளியில் வந்தவுடன் "ஒசே நைவேத்தியம் ஆய்ப்போயிந்தா, சீக்கிரம் கொஞ்சுகிரா" என்று சொன்னதை அப்போது, அவிடத்திலுள்ளவர்களுக்கு முன் விருத்தாந்தங்களொன் றுந் தெரியாததினால் இவரிடத்தில் என்ன சொல்லுகிறீரென்று கேட்கும்போது, அவர் நடந்த சங்கதியைச் சொல்லிவிட்டு, பெண்சாதியைத் தேடிக்கொண்டு வீடுபோய்ச்சேர்ந்த க்தையைப் பார்த்துக்கொள்க. இன்னும் இப்படியே ஒரு டம்பக்கூத்தாடி எட்டுக்கழை யேறிக் கூத்தாடிக்கொண்டுவரும்போது, ஒரு ராஜாவினிடத்திற்போய்க் கழையேறிக் கூத் தாடும்போது, அந்த ராஜாவானவன் இவனைப்பார்த்து, நுனிக்கிளையிலிருந்து பூமியில் குதியென்று சொன்னமாத்திரத்தில் இவன் அதைக்கேட்டு, ராஜாவினிடத்தில் கிராமம் பூமி யெல்லாம் இனும் வாங்கலாமென்கிற ஆசையினால், மூச்சைப்பிடித்துக்கொண்டு ஆகாசத் தில் கிளம்பினமாத்திரத்தில், இவனுக்குப் பிரக்ஞை தப்பிப்போய்விட்டதால் ஆகாசத்தி லடிக்கிற வாயுவேகத்தால், ஐங்காதவழிக்கப்புறம் ஒரு காட்டுக்குள்ளிருக்கிற ஓடைக் கண்மாய்க்குள் தள்ளிவிட்டதால், இவன் அங்கே கிடக்கும்போது, மழைபெய்து கரைந்து மண்மூடிப்போய், வெகுகாலங் கழித்தபின், ஒருவன் அந்தக் கண்மாயை கவுல்வாங்கி, மராமத்துக்கு ஆரம்பித்து கண்மாயை வெட்டிக்கொண்டு வரும்போது, இவன்பேரில் மண் வெட்டி கொஞ்சம் பட்டமாத்திரத்தில் விழித்துக்கொண்டு, ஆல்ரேபாயென்று எழுந்

திருந்து, முண்டாசு தட்டிக்கொண்டுபோன கதையையும் பார்த்துக்கொண்டு ஞானமில்லாமல் கற்பகோடி காலம் மனோலயம் வந்திருந்தாலும், எள்ளளவேனும் பிரயோஜனமில்லையென்றறிக.

242-வது தரங்கம்.

சமாதியிலிருந்த மனசு மெள்ளமெள்ள வெளியில் வரும், பிராணாயாமத்தால் லயித்த மனசு வேகமாய் வரும்:—

சமாதியிலிருந்த மனசு மெள்ளமெள்ள வெளியில் வரும். (ஈ-தி) மண்குடத்தில் விட்ட தண்ணீர், மெள்ளமெள்ள வெளியில் கசிவதுபோலும், பகவண்டிஜடாவல்லவர், மூக்குவரை சாப்பிட்டுப் படுத்தவர், மெள்ளமெள்ளக் கைகாலை அசைப்பதுபோலும், மாப்பிள்ளை மாமனார் வீட்டிலிருக்கும்போது, வந்த வாரண்டுச் சேவகனுடன் மெள்ளமெள்ள வெளியில் வருவதுபோலுமறிக. பிராணாயாமத்தால் லயித்த மனசு வேகமாய் வெளியில் வரும். (ஏ-தி) கண்மாய் உடைந்தால் ஜலம் வேகமாய்ப்போவதுபோலும், நதியில் ஒரு ரத்னத்தை வைத்து மறந்தவன், திரும்ப நினைப்பு வந்தமாத்திரத்தில் ஓடுவதுபோலுமறிக. (இ-து) சமாதியிலிருந்த மனசு வெளியில் வந்தும், பிரம்மமாகவே பிரகாசிக்கும். (ஏ-தி) சித்தாதிகள் ரசவாதம் பண்ணின இரும்பு தங்கமாய்ப் பிரகாசிப்பதுபோலுமறிக. (இ-து) சமாதியில் சொருபசுகத்தையனுபவித்த மனசே, வெளியில் விஷயசுகத்தையும் அனுபவிக்கிறது நிகிருஷ்டம். (ஏ-தி) பாலுஞ் சாதமும் சாப்பிட்ட நாயே, மலம் தின்னுகிறதுபோலும், அந்தப்புரஸ்திரீயோடே ரமித்த புருஷனே அவிசாரியோடே வந்து ரமித்ததால், அவள் அந்தப் பழத்தை வீதியில் விற்கவந்த கதைபோலுமறிக. (இ-து) சமாதிக்குஞ் சுழுப்திக்கும் போகிறதற்கு முந்தி, நிர்விஷயானந்தமும், எழுந்திருந்தபின் அந்த வாசனானந்தமும் காணப்படும். (ஏ-தி) கலியாணமும், ராஜாவும், மழையும், பிள்ளையும் வருகிறதற்கு முன்னும் பின்னும் மேளதாளாதிகளும், படைகளும், குளிர்ச்சியும், கர்ப்பமும் புண்ணியாக வாசனமுங் காணப்படுவதுபோலவறிக. (இ-து) ஐயா, ஞானசமாதியிலிருந்து வெளியில் வருகிற மனசு, மெள்ள மெள்ள வருமென்றும், ஞானமில்லாமல் பிராணபந்தன யோகத்தால் கட்டுப்பட்டிருக்கிற மனசு, குபீரென்று வேகமாய் வருமென்றுஞ் சொன்னீர்களே, அதற்குக் காரணத்தை, திருஷ்டாந்தமூலமாய் அறிவிக்கவேண்டுமென்று கேட்பாயாகில், அதற்கு நாம் உத்தரம் சொல்லுகிறோம் கேள்:—வாராய் குழந்தாய்! ஞானசமாதியிலிருந்து வருகிற மனசு, ராஜகிரகத்தில் யதேஷ்டமாய்ப் பரீக்ஷைகொடுத்து, ராஜா சந்தோஷப்பட்டு சோடசமகாதானம் வரை இனும் கொடுத்ததைப் பெற்றுக்கொண்டு, சந்தோஷமாய், சகலருடனும் பேசிக்கொண்டு, மெள்ள மெள்ள வெளியில் வருவதுபோலும், யோகத்திலிருந்து மனசு வெளியில் வரும்போது, திருடப்போனவன் கன்னவாசலிலிருந்து வெளியில் வருகிறவன்போலும்; இப்படியே ஒரு ஸ்திரீ பிரியப்பட்டு ஒரு புருஷனோடே கேளிவிலாசமாக சம்போகஞ்செய்து மெள்ளமெள்ள வெளியில் வருவதுபோலும், ஒரு புருஷன் வந்து கற்புடைய ஒரு ஸ்திரீயை வாயில் துணியை அடைத்து பலாத்கார போகஞ்செய்யப்பட்

டவள் வெளியில் அலறிக்கொண்டு ஓடிவருவதுபோலும்; நன்றாகச் சுழுப்திசுகத்தை அனுபவிக்கும்போது முன் செய்த கர்மமானது வெளியில் இழுத்தாலும், மெள்ள மெள்ள வெளியில் வருவதுபோலும், ஆலிலையை மரத்திலேறிப் பறிக்கும்போது, கொப்பு முறிந்து கீழே விழும்போது, அலறிக்கொண்டு விழுகிறதுபோலும்; வைராக்கியசாலி, பெண்டாட்டிபிள்ளைகளை மனசோடேவிட்டு, வைராக்கியசகிதனாய் சன்னியாசம் கிரமமாய்ப் பண்ணிக்கொள்ளுகிறவன்போலும், வாரண்டு சேவகன் வந்தபோது மிகுந்த கடன்காரனாய்ப்போயிருப்பதால், கடன் தீர்க்க அய்வேசில்லாததினால் ஒளிந்துகொண்டிருந்து, ராத்திரியே ஓடிப்போய் சன்னியாசம் பண்ணிக்கொள்ளுகிறவன்போலும்; ஒரு பெரியவரை, மனோவாக்குக்காயங்களால் பூஜித்துத் துதித்து, வந்தித்து, பிரார்த்தித்து அவரிடத்திற் சந்தோஷமாய் வேண்டிய வரத்தைப் பெற்றுக்கொள்ளுவதுபோலும், அவரைத் தனித்து அறைக்குள் கூட்டிப்போய்க், கதவையடைத்துக்கொண்டு, காயவைத்த சூட்டுக்கோலைக் கையிலெடுத்துக்கொண்டு, அனுக்கிரகம் பண்ணுகிறீரா? அல்லது சூடுபோடட்டுமா? என்று கேட்பதுபோலவென்றறிக.

243-வது தரங்கம்.

பிரம்மத்தியானிக்கு சப்தாதி விஷயந் தோன்றாது:—

பிரம்மத்தியானம் பண்ணுகிறவனுக்கு உலக விவகாரம் காதிலே ஏறாது. (எ-தி) மகத்தான சிந்தாபரவசனாயிருக்கிறவன் காதிலே, ஒருவன் தன் கஷ்ட நிஷ்டூரங்களைச் சொன்னாலும் ஏறாததுபோலும், உருவாரத்தினிடத்தில் பிராம்மணன் தன் கஷ்டத்தைத் தெரியப்படுத்தின கதைபோலுமறிக. (இ-து) பிரம்மத்தியானம் விசாரமன்றியில் செய்கிறவனுக்கு, அதை விட்டகாலத்தில் கர்த்தாவாய்த் தோற்றும். (எ-தி) ஆவேசம் வந்து வேண்டிய சங்கதிகளை எல்லோருக்கும் அனுக்கிரகிக்கிறவனுக்கு, அந்த ஆவேசம் போனவுடன் பழைய ஆளாய்ப்போவதுபோலவறிக. ஐயா, பிரம்மத்தியானம் பண்ணுகிறவனுக்கு அந்தத் தியானத்தைக் கொஞ்சம் விட்டால், கர்த்தாவாகிய ஜீவனாக ஆய்விடுவனென்று சொன்னீர்களே, அதுபோலப் பிரம்மஞானிக்கும், நான் பிரம்மமென்கிற ஞானம் நினையாவிட்டால், பிரம்மத்துவம் போகமாட்டாதாவென்று கேட்பாயாகில், அதற்குத்தரஞ் சொல்லுகிறோம் கேள்:— பிரம்மத்தியானமே பிரம்மமாய் இருக்கைக்கு உபாதானகாரணமாக, தியானிக்கு இருப்பதால், அந்தத் தியானம் விட்டகாலத்தில் அந்தப் பிரம்மத்துவம் போய்விடும். அப்படிப் பிரம்மஞானிக்குப் பிரம்மத்துவமானது ஞாபகமில்லாமற்போனாலும், வாஸ்தவமாயிருப்பதால், அது போகமாட்டாது. அப்படி வாஸ்தவமாயிருக்கும் பக்ஷத்தில் பிரம்மவிசாரம் பண்ணி, பிரம்மஞானத்தை என்னத்துக்காக அடையவேண்டுமென்றால், தன் கழுத்தில் தரிக்கப்பட்டிருக்கிற ஆபரணத்தை மறந்து அலைகிறவனுக்கு, உன் கழுத்திலேயே ஆபரணமிருக்கிறதென்று ஞாபகம் பண்ணிவைக்கிறது மாத்திரமேயல்லாமல், அந்த ஆபரணத்தை அந்தச்சொல் உண்டுபண்ணாதது போல, வாஸ்தவமாயிருந்த பிரம்மத்துவத்தை மறந்து, அலைந்து திரிந்து, தபித்துக்கொண்டு வந்தவனுக்கு குருநாதன் நீயே

பிரம்மமென்று உபதேசித்தமாத்திரத்தில், அவன் விசாரத்தால் சுபாவசித்தமான பிரம்மமே நானென்று அறிகிறதேயல்லாமல், ஞானம் பிரம்மத்தையுண்டுபண்ணவில்லை. அப்படி, தியானம் பண்ணுகிறவனுக்கும் பிரம்மத்துவம் வாஸ்தவமாக இருக்கவில்லையாவென்று கேட்பாயாகில், அவனுக்குமட்டுமா பிரம்மத்துவம் வாஸ்தவமாயிருக்கிறது ? மற்றப் பாமரர்களுக்கும், பசு பக்ஷி மிருகமுதலான சகலருக்கும், பிரம்மத்துவம் வாஸ்தவந்தானென்று சொன்னீராகில், அவைகளுக்குத் தன்னையறியாமையால் மோக்ஷமில்லையேயென்று சொல்லுவாயேயாகில், அது இவனுக்குஞ் சரியென்றறிக. ஆனால் இதிலென்ன விசேஷமிருக்கிறதென்றால், சம்வாதிப்பிரமைபோல, பிரம்மத்தியானம் மோக்ஷத்தையே கொடுப்பதால், சகல சாதனங்களிலும் மோக்ஷத்துக்கு முக்கியசாதனமென்று, தாபநீய உபநிஷத்திற் சொல்லியிருப்பதால், அந்தப்படி சகலரும் இந்த வழியாகவே கரையேறக்கடவர்கள்.

244-வது தரங்கம்

ஜீவேசுவர ஜகத்து, பொய்யென்பதற்குத் திருஷ்டாந்தம்:—

சகல திருஷ்டாந்தங்களிலும் அதிஷ்டானத்திலில்லாததான கற்பனைக்கு, சத்தியத்துவமில்லையென்று அறிவிக்கும் நிமித்தமே கருத்தாயிருப்பதால், அவசரபேதத்தால் ஒன்றொன்றை ஒவ்வொருவர், சமயம்போலச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அதில் கைவல்யத்திற் சொல்லியிருக்கிற கானல்நீர் முதலான ஒன்பது திருஷ்டாந்தத்திற்கும், தாஷ்டாந்தமென்னவென்று கேட்பாயாகில், அதற்குத்தரம் சொல்லுகிறோம் கேள்:— கானல் ஜலமானது, சூரியனுடைய உதயத்தினால் தோற்ற ஆரம்பித்து, விவேகி அவிவேகிகளுக்கு பொய் நிஜமாய் சூரியாஸ்தமனம் வரை தோற்றிக்கொண்டிருந்து, பிற்பாடு தோற்றாமற்போவதுபோல, அன்னமயகோசமாகிற கானல் ஜலம், ஜாக்கிராவஸ்தையாகிற சூரியோதயத்தால் தோற்ற ஆரம்பித்து, ஜாக்கிராவஸ்தையின் அந்தமாகிற சூரியாஸ்தமனம் வரை, விசாரமில்லாத அஞ்ஞானிக்குச் சத்தியமாய், பருத்தேன் இளைத்தேன் என்பதாதியாயும், விவேகிக்குச் சுத்தப் பொய்யென்றுந் தோற்றிக்கொண்டிருந்து, பிற்பாடு தோற்றாமற் போவதால் அன்னமயகோசத்தைக் கானல் நீருக்குச் சமானமாக அறிவிக்கப்பட்டது. கிளிஞ்சில் வெள்ளியானது அவிசார காலம்வரையில் வெள்ளியாகவே தோற்றிக்கொண்டிருந்து, விசாரித்த பிற்பாடு வெள்ளி பொய், கிளிஞ்சிலே உண்மையென்று தெரிந்தபிற்பாடும், வெள்ளியினுடைய வெளுமைநிறமானது தோற்றுவதுபோல, பிராணமயகோசமும் அவிசாரதிசையில் ஆத்மாவாகவே, நான் பேசினேன், செய்தேன், நடந்தேன், மலமூத்திரங்களைக் கழித்தேன், ரமித்தேன், நான் பலமுள்ளவன், நான் பலஹீனன், நான் பசியுள்ளவன், நான் பசியில்லாதவன், நான் தாகமுள்ளவன், நான் தாகம் தீர்ந்தவனென்று இவை முதலான தருமங்கள் தன்பேரில் ஆரோபித்துக்கொண்டிருந்து, விவேகதிசையில் இந்த தர்மங்கள் தன்னிடத்தில் காலத்திரயங்களிலுமில்லையென்று தெரிந்திருந்தும், முன்போலவே அந்தத் தர்மங்கள் பொய்யாய்த் தோற்றுவதால், பிராணமயகோசத்தைக் கிளிஞ்சில் வெள்ளிபோல என்றறியத்தக்கது. ஆகாசத்தில் மேகங்கள் ஓடும்போது, யானை குதிரை

முதலான பட்டணமிருப்பதுபோலத் தோற்றிக்கொண்டிருந்து, மின்னல் தோற்றினமாத்திரத்தில், அத்தோற்றங்களொன்றும் தோற்ருமற் போவதுபோல, சிதாகாசமான தன்னிடத்தில், வாசனையாகிற மேகமுண்டானமாத்திரத்தில், மனோராச்சியமான கந்தர்வபட்டணம், நான் சங்கற்பித்தேன், விகற்பித்தேனென்று தோற்றிக்கொண்டிருந்து, நான் பிரம்மமென்கிற ஞானமாகிற மின்னல் உதயமானமாத்திரத்தில், அந்த மனோராச்சியமாகிற கந்தர்வபுரம் மறைந்துபோவதால், மனோமயகோசத்தைக் கந்தர்வ நகரமென்று அறிவிக்கப்பட்டது. சொப்பனப் பிரபஞ்சமானது விசுவனாகிய தன்னை, மறந்தகாலத்தில், ஈசுவர ஜெகத்பேதமான ஒரு கற்பனை தோன்றி, அவைகளில் தன்னை அற்பமான ஒரு சரீரியாகக் கண்டு, அச்சரீரத்திலிருந்து வெகுவிதமான சுகதுக்கானுபவங்களை அடைந்தவன்போலக் கண்டுகொண்டிருந்து, விழித்தமாத்திரத்தில் அப்படிக் கண்டவைகளெல்லாம் சுத்தப் பொய், நான் இரண்டற்ற ஆனந்தவடிவமாய், படுக்கையிற் படுத்திருந்தேனேதவிர வேறொரு கற்பனைகளும் இல்லவேயில்லையென்று நிச்சயம் வருவதுபோல, அத்வைதானந்த மாத்திரமாயிருக்கிற தன்னை, மறந்த மறதியினாலே ஜீவேசுவர ஜகத்தாகிற சொப்பனத்தை, கற்பனை பண்ணிக்கொண்டு, அவைகளில் தன்னை அற்பமாயிருக்கிற ஒரு சரீரியாய்ப் பார்த்து, நான் கேட்டேன், தொட்டேன், பார்த்தேன், தின்றேன், ஆக்கிராணித்தேன், நான் கர்த்தா, போக்தா, சுகி, துக்கியென்று இவை முதலான அனுபவங்களைக் கண்டு கொண்டுவந்து, அருளே திருமேனியாக எழுந்தருளும் நிமித்தமாக வந்திருக்கிற குருநாதனுடைய உபதேசமாகிற கூப்பாட்டைக் கேட்டமாத்திரத்தில், அஞ்ஞான நித்திரை தெளிந்து, அத்வைதானந்தரூபமான நாம் மாத்திரம் இருக்கிறோமென்று, சாக்ஷாத்காரானுபவம் பண்ணுவதால் விஞ்ஞானமயகோசத்தைக் கனவூர் என்று அறிவிக்கப்பட்டது. வடிவமில்லாதிருக்கிற ஆகாசத்தில், கறுப்புமுதலான நிறங்கள் தோற்றுவது பொய்யாயிருந்தும், நிஜம்போலத் தோற்றிப்பின் பொய்யாப்போவதுபோல, நானென்கிற நிரம்சமான சிதாகாசத்தில், அறியாமையாகிற கறுப்புத்தோன்றி, அதை அறியாமையுடைய காலத்தில், அறியாமையையுடையவர்கள், நான் என்னை அறியேனென்ற அறிவாயிருந்தும், நான் அறிவு வடிவமென்றும், நம்முடைய ஆதாரத்திலேயே இந்த அறியாமை தோற்றுவதென்றும் அறியாமலிருந்துகொண்டு, விவேக திசையில் நான் அறிவென்று அறிவு வந்திருந்தும், ஒவ்வொருக்கால் பொய்யாக, ஆனந்தமயகோசானுபவம் பண்ணி, விழித்தபிற்பாடு இந்நேரம் மனசுக்கு ஒன்றுந்தெரியாமலிருந்ததென்ற அனுபவம், இப்போது விருத்தியிற் காணப்படுவதால், ஆனந்தமயகோசத்தை வானமையென்று சொல்லப்பட்டது. மந்தாந்தகாரத்தில் பழுதையிற் பாம்புதோன்றி, பய, கம்பனுதிகளை அடைந்தவன், தீபத்தால் இது பழுதையென்று அறிந்தமாத்திரத்தில், பாம்பென்ற புத்தி போவதுபோல, நான் பிரம்மமென்று அறியாதகாலத்தில், நான் ஜீவனென்று தோற்றி, ஜனனமரண பயம் துக்கம் முதலான சம்சாரங்களைக்கண்டு, சற்குருநாதனுடைய கிருபாகடாக்ஷத்தினுலுண்டான ஞானதீபத்தால், நானே பிரம்மமென்று அறிந்தமாத்திரத்தில், நான் ஜீவனென்ற மயக்கம் போனவிடம் தெரியாமற் போவதால், ஜீவனை கயிற்றிற் பாம்பென்று

அறிவிக்கப்பட்டது. மலடிமகனென்று உலகத்திற் சொல்லுவதுமாத்திரமேயல்லாமல், ஒருவருங் கண்டபேரில்லாததுபோல, ஈசுவரனென்று சகலரும் சொல்லுவதுமாத்திரமேயல் லாமல் ஈசுவரனை ஒருவருங் கண்டவர்களில்லை. சங்கை:— ஐயா, இப்படிச் சொல்லலாமா, இது நிரம்ப அநியாயமாயிருக்கிறதே, சகல வேதசாஸ்திர புராணமுதலானவைகளில், ஜீவர்களுக்கு வேருக ஈசுவரனொருவரிருக்கிருரென்றும், அவர் சர்வசக்திமானென்றும், சர்வக்ஞரென்றும், பஞ்சகிருத்தியபரரென்றும், சர்வஜீவர்களையும் அடக்கி ஆண்டு, சிக்ஷை, ரக்ஷை பண்ணுகிருரென்றும், அவரசையாமல் அணுவசையாதென்றும், இன்னும் அனந்த கலியாணகுணங்களோடே கூடினவரென்றும், அறுபத்துமூவர் முதலான அநேக பக்தர் களுக்கு, அநேகவிதமான அனுக்கிரகங்கள் செய்தாரென்றும், அநேக திருவிளையாடல்கள் செய்தாரென்றும், இப்படியெல்லாம் சொல்லியிருக்கும்போது, அதற்கு நேரே விரோதமாக, அவரை மலடி மகனுக்கு நிகராக, எப்படிச் சொல்லக்கூடுமென்று கேட்பாயாகில், அதற்கு நாம் உத்தரஞ் சொல்லுகிரேம் கேள்:— நீ சொன்னதெல்லாம் அவிசாரதிசையிலேயா? விசாரதிசையிலேயா சொல்? என்று கேட்டவுடன், ஐயா, அவிசாரதிசையென்பது இத் தன்மையுள்ளது, விசாரதிசையென்பது இத்தன்மையுடையதென்று தெரியாமையால், அதையும் நீரே சொல்லவேண்டுமென்று கேட்பாயாகில், ஆத்மா, அனாத்மா, சித்து, ஜடம், இன்னதென்று தெரியாமல், முந்தி மரத்திற் பேயிருக்குதென்று ஒருவரும் விசாரித்துப்பாரா மல், பரம்பரையாய்ச் சொல்லிக்கொண்டுவருவதை நம்புகிறதான, ஐதீகப்பிரமாணமே அவி சாரதிசையென்று சொல்லப்படும். அதற்கு எதிர்மறையாக, ஆத்மா அனாத்மாக்களையும் சித் ஜடங்களையும் விசாரிப்பதே, விசாரதிசையெனப்படும். ஐதீகப்பிரமாணம்போல இப்போது நீ சொன்னதெல்லாம் அவிசாரதசை. விசாரதசையில் ஈசுவரனென்பது ஆத்மாவா? அனாத் மாவா? ஆத்மாவென்ருல் எப்போதுந் தானுச்சுதே, அனாத்மாவென்ருல் பொய்யாச்சுதே, காணப்படுவதென்ருல் ஜடமாச்சுதே, காணப்படாதவரென்ருல் சூனியமாச்சுதே, இப்படி விசாரிக்கும்போது ஈசுவரனில்லாமற் போவதால் ஈசுவரனை மலடிசேய் என்று சொல்லப்பட் டது. முயல் கொம்பானது எப்படி அசத்தோ, அப்படி மாயையென்ற சொல்லுக்கு இல்லா மையே அர்த்தமானதால், மாயையை முயல் கொம்புக்குச் சமானமென்று சொல்லப்பட் டது. கட்டையில், இருட்டுவேளையில் கள்ளனென்று பிராந்திவருவதுபோல, அஞ்ஞான ராத்திரியில் பிரம்மமாகிற கட்டையில், ஜகத்தாகிற கள்ளன் தோன்றி, ஞான சூரியன் உதயமானமாத்திரத்தில், இப்படி நாமரூபாத்மகமாக, தோற்றிக்கொண்டிருந்த பிரபஞ்ச மெல்லாம், சச்சிதானந்தமான பிரம்மமென்று கரதலாமலகம்போல, நிச்சந்தேகமாயறிந்து, ஜீவன்முக்தர்களானவர்கள் சகல துக்கங்களிலிருந்தும் விடுபட்டு, தடையற்ற ஆனந்தத் தைத் தடையற அனுபவிப்பதால் "ஞாந மெய் மகனே உன்னை நம்மாணை மறந்திடாதே" என்று சொன்ன சத்தியம், சத்தியமென்று சகல பக்குவிகளும் நம்பிக் கடைத்தேறக்கட வர்கள். ஆகையால் பிரபஞ்சமெல்லாம் கட்டைக்கள்ளன் போலென்று அறியத்தக்கது.

ஐயா, பிரம்மத்தில், சகலமான ஜீவேசுவர ஜகத்விவகாரமெல்லாம் கற்பிதமென்று சொன்னீர்களே, சுருதி ஸ்மிருதி இதிகாச புராணங்களெல்லாம், சர்வக்ஞனுய், சர்வசக்தி

மானுயிருக்கிற ஈசுவரனொருவரிருக்கிருரென்றும், கிஞ்சிக்ஞனுய், அற்பசக்திமானுயிருக்கிற ஜீவனொருவனிருக்கிருனென்றும், அவன் அவித்தையோடே சேர்ந்திருக்கிருனென்றும், அவர் மாயையோடே சேர்ந்திருக்கிருரென்றும், சிருஷ்டிமுதல் பிரளயம் வரை அவர் உபாசியராயிருக்கிருரென்றும், இவன் உபாசகனுயிருக்கிருனென்றும், இவர்களுடைய சம்வாதமே லோகப்பிரசித்தமாயிருக்கிறதென்றும், கர்மக்ஷயமாகும்போது இருவரும் மூலப்பிரகிருதியில், வாசனையோடே பிரளயத்தில் சுழுப்தியில்போல, அருபமாய் லயித்திருக்கிருர்களென்றும், திரும்ப, கர்மபரிபாகம் வரும்போது ஜீவர்களுக்குத் தர்மார்த்தகாம மோக்ஷங்களைக் கொடுப்பதற்காக, பஞ்சகிருத்தியத்தையும் நடத்த வல்லமையுள்ள, தன்னுடைய மாயா சக்தியை விரியும்படியாய்ப் பார்த்தாரென்றும், இப்படியே அனுதிகாலமாய் ஜீவேசுவர ஜகத்து, சத்தியமாய் நாசமில்லாமலிருந்துகொண்டு, வருகிறதென்று கோஷித்துக்கொண்டிருக்கும்போது, தாங்கள் இந்த ஜீவேசுவர ஜகத்தைச் சுத்தப்பொய்யென்று எப்படிச் சொன்னீர்களென்று கேட்பாயாகில், அதற்கு நாம் உத்தரஞ் சொல்லுகிருேம் கேள்:—முதலில் ஈசுவரனுடைய சொருபத்தை விசாரிக்கிருேம். அதாவது, மூலப்பிரகிருதியினுடைய சத்துவகுணமாயையில், பிறந்தவன் ஈசனென்று சொல்லப்படுகிருன். அந்த மாயையென்பதற்கர்த்தம் இல்லையெனப்படும். அப்படி இல்லாதமாயையில் பிறந்த ஈசனை, ஒருவருங் கண்டபேரில்லாமையால், ஈசுவரனை மலடிமைந்தனென்றும், மூலப்பிரகிருதியின் ரஜோகுணமான அவித்தையில் பிறந்தவன் ஜீவனென்று சொல்லப்படுகிருன். அந்த அவித்தைக்கும் இல்லையென்றே அர்த்தம் சொல்லப்படும். அதில் பிறந்த ஜீவன், அவிசாரராத்திரியில், அறிவாகிற கட்டையில், நானென்று ஜீவனுகிற ஆளாய்த் தோற்றுவதால் தாணுவிற் புருஷனென்றும், இப்படிப் பேர்விளங்குகிற ஜீவேசுவரர்களிருவரும் ஆகாச புஷ்பம்போலவிருக்கிற கிஞ்சிக்ஞத்துவ சர்வஞ்ஞத்துவ குணங்களைத் தங்கள் சிரசில் தரித்துக்கொண்டு, சிதாகாசத்தில் கற்பிதமான, ஜகத்தாகிற இந்திரஜாலபுரத்தில், சுக்திகாரஜதம் போன்ற சமஷ்டிவியஷ்டி அபிமானமாகிற சொத்தை விலைபேசி, அதனுல் ராகத்துவேஷாதி சம்சாரங்களை, நிஜம்போல விவகரித்துக்கொண்டிருக்கும்போது, மத்தியில் பழுதைப் பாம்புபோலிருக்கிற பிரளயகாலம் வந்து, இவ்விருவர்களையுங் கடித்துக் கொன்றுவிட்டதால், இவர்கள் அஞ்ஞானமான துர்மரணமாய் இறந்ததால், அருபமாய்த் தங்கள் தங்கள் வாசனைகளோடே, மூலப்பிரகிருதியில் லயித்ததே பிசாசானுர்களென்று சொல்லப்பட்டது. பிசாசென்று இவர்களை என்னத்துக்காகச் சொல்லப்பட்டதென்றுல், தத்துவஞானத்தினுல் இவர்களுடைய சம்சாரங்களும் இவர்களும் நசித்தார்களானுல், இவர்கள் திரும்பப் பிறவாமலும், இன்னொரு தேகத்தைப்பிடித்து அபிமானியாமலும், பிரம்மப்பிராப்தியையடைந்தார்களென்றும் சொல்லப்படும். அப்படி இல்லாமல் ஞானம் வராமல், காலத்தாற் கொல்லப்பட்டதால், இன்னம் தேகங்களெடுக்கும்படியான கர்மவாசனைகளாகிற பரவசத்தோடே கூடிக்கொண்டிருப்பதால், இவர்களைப் பிசாசுகளானுர்களென்று சொன்னது யுக்தமே. இப்பேர்ப்பட்ட ஜீவேசுவர ஜகத்துக்களுடைய சொபாவங்களை அறியாதவன் மயங்குவானேதவிர, அறிந்தவன் ஒருக்காலும் மயங்கானென்று அறிந்து, கைவல்யத்தில் மலடிமைந்தனும் என்ற செய்யுளுக்கு அர்த்தம் அறிந்துகொள்ளத்தக்கது.

245-வது தரங்கம்.

ஜீவனுக்கே சம்சாரமென்றும் மனசுக்கே சம்சாரமென்றும் சொல்லிய இரண்டு சுருதிகளுக்கும் விரோதமில்லை:—

சுருதியில் சில இடத்தில், ஜீவோபாதியான மனசுக்கே சுகதுக்காதி சம்சாரமென்றும், இன்னுஞ்சில இடத்தில் மனோபாதியான ஜீவனுக்கே சம்சாரமென்றும் சொல்லியிருப்பது விரோதமில்லை. (எ-தி) புருஷனோடே சேர்ந்து பிள்ளை பிறக்கவேண்டுமென்றும், ஸ்திரீயோடே சேர்ந்த புருஷனே புத்திரவானுயிருக்கிறனென்றுஞ் சொல்வதுபோலவறிக. (இ-து) மனசுக்கே பந்தமோக்ஷமென்று சொல்வதற்கு திருஷ்டாந்தம்:— நாம் இருந்தபடியிருக்க, நித்திராசக்தியை யடைந்த மனசு, சுகதுக்காதி பந்தப்படுகிறதும், ஜாக்கிர சக்தியால் அந்த மயக்கந் தெளிந்து, சுபாவசுகமடைவதுபோலவாம். ஐயா, ஆத்மா நிர்விகாரியாய் சும்மா இருக்கும்போது, மனசே சகலத்தையுங் கற்பனை பண்ணிவிட்டு, ஆத்மாவின் பேரில் ஆரோபிக்கிறதென்று சொன்னீர்களே, அதற்குத் திருஷ்டாந்தமாக ஒரு கதை சொல்லவேண்டுமென்று கேட்பாயாகில், அதற்குத்தரஞ் சொல்லுகிறேம் கேள்:—ஒரு பிராமணன், ஐந்து ஸ்திரீவரையில் கலியாணஞ்செய்து, அவர்கள் தன் வீட்டுக்கு வந்து சில காலம் இருக்குமுன்னமே விபசாரஞ் செய்துவந்ததால், அவைகளைத் தெரிந்துகொண்டு அவர்களையெல்லாங் கடசிரார்த்தஞ்செய்து தள்ளிவிட்டு, அதன்பிற்பாடு, பிறந்து ஆறு மாதமான ஒரு பெண்ணைப் பணத்தைக்கொடுத்து வாங்கி, அந்தப்பெண்ணைக் கலியாணஞ் செய்துகொண்டு, அந்தரமான அரண்ணியத்தில், ஒரு வீடுகட்டி, அந்தப்பெண்ணை அதில் கொண்டுவைத்து, அந்தப்பெண் பக்குவமாகும் வரை அன்னபானுதிகளால் விருத்தி பண்ணிவைத்து, பக்குவமானபின் ருதுசாந்திபண்ண ஆரம்பிக்கும்போது, அந்தப் பெண்ணுக்கு படுக்கையறையில் படுக்கையில் புருஷன் உட்கார்ந்தவுடன், இவள், வீட்டுக்குள்ளே போய் இவள் வஸ்திரத்தைக் களைந்துவிட்டு அம்மணமாய்த் தேகமுழுமையும் கரியை அரைத்து முகம் வரையிற் பூசிக்கொண்டு, தலைமயிரைப் பேயாடுகிறவள் போல விரித்து விட்டுக்கொண்டு, ஒருகையில் உலக்கையும், ஒருகையில் வேப்பிலைக்கொத்தும் எடுத்துக் கொண்டு "விடுவேனுபயலே விடுவேனு" என்று சொல்லிக்கொண்டு புருஷனைப் பன்னிரண்டு பிரதக்ஷணம் பண்ணிவிட்டு, வேறே அறைக்குள்ளே போய் அந்தக் கரியெல்லாம் கழுவி குளித்துவிட்டு, வஸ்திரத்தைக் கட்டிக்கொண்டு சர்வாலங்கார பூஷிதையாய் வந்து, விருத்தனுயும் தகுடுதத்தத்தோடே கூடினவனுயுமிருக்கிற அந்தப்புருஷனோடே, கேளி விலாசமாய்ப் போகஞ்செய்வதுதான் உலக வழக்கமென்று, ஒன்றுந்தெரியாத இந்தப் பெண்ணுக்கு இப்படி வழக்கஞ்செய்துவைத்து, சிலநாள் அப்படி நடந்துவரும்போது, ஒருதினத்தில் இவன் சாதங் கட்டிக்கொடுக்கச்சொல்லி அயலூருக்குப் போகிறவன்போலே போய்ப் பரண்பேரிலேறிப் படுத்துக்கொண்டிருக்கும்போது, ஒரு வளைச்செட்டி வளையல்களைத் தோளில் போட்டுக்கொண்டு வந்தவனை இவள் கண்டு தனக்கு வளையல் அடுக்கச்சொல்லி, அப்படி அவனும் வளையலெல்லாம் வேண்டியமட்டும் அடுக்கினபின், இவள் இதற்கு விலை

யென்னவென்று கேட்டதற்கு, அவன் உங்கள் தயவிருந்தால் போதுமென்று சொன்னதைக் கேட்டதும், இவள் அவன் அபிப்பிராயத்தை அறிந்தவளாகி, ராத்திரி சாப்பாடு போட்டு அறைக்குள் படுக்கையிலிருக்கச்சொல்லிவிட்டு, வழக்கப்படி சமையலறைக்குள் போய், கரியைப் பூசிக்கொண்டு, அம்மணமாய் உலக்கையையும் வேப்பங்கொத்தையும் எடுத்துக் கொண்டு, விடுவேனாயலே விடுவேனா என்று சுற்றும்போது, இவன் பிசாசென்று பயந்து ஓடிப்போனபின், இவள் ஸ்நானம்பண்ணி, அலங்காரம் பண்ணிக்கொண்டு வெளியில் வந்து கூப்பிடும்போது, இவன் அதிவேகமாய் ஓடிப்போனபின், இவள் புருஷன் காலமே ஊருக்குப்போய் வருகிறவன்போல வந்து, ராத்திரி இவள் வழக்கம்போலே நடத்தியபின், இவன் அவள் உபஸ்தத்துக்குக்கிட்டே காதை வைத்து, வளைச்செட்டி வந்தானா, வளைய லடுக்கினா, படுக்கையில் வந்திருந்து இவளைக்கண்டு பயந்தோடினானா? என்று சொன்ன தைக்கேட்ட இவள், கொல்லைக்குப்போய் அதை விளக்குமாறால் அடித்ததை, இவன் ஒழிந் திருந்து பார்த்து, மறுபடி அடித்தாளா, வலிக்கிறதாவென்று சொல்வதுபோல இருக் கிறதை, அவள் அது சொல்லிற்றென்று நினைத்த கதைபோல, மனது தன் கற்பித சுகத் தால், நிஜசுகத்தை ஜீவன் அடையாதிருக்கும்படி செய்ததும் தவிர, நிர்விகார பிரம்மத்தி னிடத்தும் துவேஷமுண்டாகும்படி செய்விக்கிறதென்றறிக.

246-வது தரங்கம்.

சுருதிக்கு பாமராதி நான்கு பிள்ளைகளின் தன்மை:—

சுருதியாகிற தாய்க்கு நான்கு பிள்ளைகளுண்டு. அதில் பாபஞ் செய்கிற பாமரர்கள், சண்டைபிடித்துக்கொண்டு காயப்பட்டுவருகிற பிள்ளைகள்போலவாம். அவர்களுக்கு நரக மாகிற நல்லெண்ணெ, உப்புக்கல்லைக் காய்ச்சி ஒத்தரம் கொடுப்பதுபோலும்; புண்ணிய மான கர்மம், பக்திகளைச் செய்கிற பிள்ளைகளுக்கு, விளையாட்டுக்காக திரிவிதகரணங்களுக் குச் சுகத்தைக்கொடுக்க, சாலோகாதி பதங்களாகிற பொம்மைகளைக் கொடுப்பதும்; முமுக்ஷுவாகிற படிக்கிற குழந்தைக்கு, வேதாந்த சாஸ்திரங்களாகிற புஸ்தகங்களையும், குருவாகிய வாத்தியாரையும், சாதுக்களாகிற படிக்கிற பிள்ளைகளையும் சேகரித்துக் கொடுப் பதும்; ஞானிகளாகிற பிள்ளைகள், கிருதகிருத்தியமாகிற ஜட்ஜி வேலையிலிருந்து நித்தியா னந்தமாகிற ரூபாய்களை, எதேஷ்டமாய்ச் சம்பாதித்துக்கொண்டிருப்பதால், அவர்களைக் குறித்து அவளுக்கு யாதொரு கவலையுமில்லாமல், அதிப்பிரீதியும், மற்ற மூவர்களில் முமுக்ஷுவிடத்தில் பிரீதியும், கர்மி பக்தனிடத்தில் உபேக்ஷையும், பாமரனிடத்தில் பரி தாபமுமுண்டாவதால், இப்போது அந்தத் தாய்க்குப் பிரியத்தையாவது புத்திசாலி தேடத் தக்கதென்றறிக இதை இன்னொருவிதமாய்ச் சொல்லுகிறார். மாயா சம்சாரத்தில், தேகம் நானென்றிருக்கிறவன் செத்தவனுக்குச்சமானம், அதிலேயே சுகமிருக்கிறதாக மயங்குகிற வன், சமுத்திரத்திலிருக்கிற முதலையின் வாயிலகப்பட்டவன். அதிலிருந்து கரையேற வேண்டுமென்று தபிக்கிறவன் முமுக்ஷு. குருகடாக்ஷக் கப்பலேறி, கரையேறினவன் முக்த னென்றறிக. (இ-ர்) இகலோக சுகத்துக்கு முடிவு சக்கிரவர்த்தியாகிறது. பரலோக சுகத்

துக்கு முடிவு நூறு அஸ்வமேதஞ் செய்து இந்திரப்பட்டத்தையடைகிறது. பக்திசுகத்தின் முடிவு சாருபமுக்தியடைகிறது. ஞானசுகத்தின் முடிவு அகங்காரநிவர்த்தியாய் கிருத கிருத்தியனாயிருக்கிறது. (எ-தி) நாடகத்தில் ராஜாவேஷம்போலும், இந்திரஜாலத்தில் தோற்றுகிற சித்தன்போலவும், சிவாலயத்தில் மகாலிங்கம் சிரேஷ்டமாயிருப்பதுபோலும், குருடர்களுக்குள் கண் தெரிந்தவன் சிரேஷ்டமாயிருப்பதுபோலுமறிக. (இ-து) சகல சாஸ் திரங்களும் அதிகாரிகளுக்காகவே செய்யப்பட்டிருக்கிறதென்பதற்கு யுக்தி:—சகல பரிக்ஷை களும் பிள்ளைகளுக்குப் படிப்பு ஏறுகிறதற்காகவே வைத்திருக்கிறதுபோலவறிக. (இ-து) ஞானியின் மனதும், முமுக்ஷு, பக்தன், யோகி, கர்மி, பாமரன், இவர்களுடைய மனதும், விஷயத்தில் சம்பந்தப்பட்டதானல் போகிறமாதிரிக்கு யுக்தி:— தங்கத்தையும், வெங்கலத் த்தையும், இரும்புச்சட்டியையும், மண்சட்டியையும், விறகையும், பஞ்சையும் தீயிற்போட் டால் எப்படியாகுமோ அப்படியென்றறிக. (இ-து) கர்மம் பக்தி யோகங்கள், சேவகன் பிரதானி மந்திரி போலும், ஞானம் ராஜாவைப்போலும்; கறிபதார்த்தங்கள் போலும்; அன்னம்போலும்; கால் முதலானவை போலும், தலையைப்போலுமறிக (இ-து) பாமர னுக்குத் தெய்வம் தேகம். கர்மிக்குத் தெய்வம் ஜீவன். பக்தனுக்குத் தெய்வம் ஈசுவரன். முமுக்ஷுவுக்குத் தெய்வம் குரு. ஞானிக்குத் தெய்வம் பிரம்மமென்றறிந்து, நாம் எந்த அதிகாரத்திலிருக்கிறோமென்றறிந்து நடக்கத்தக்கது. (இ-து) சமையலுக்கும், பிணஞ் சுடுவதற்கும், சூளை போடுவதற்கும், தங்கம் புடம்போடுவதற்கும் விறகுந் தீயும் ஒன்று யிருந்தாலும், பிரயோசனத்திற் பேதமிருப்பதுபோல, கர்மத்துக்கும், பக்திக்கும், யோகத் துக்கும், ஞானத்துக்கும் இந்திரிய நிக்ரகமும் சித்த ஏகாக்கிரமும் சரியாயிருந்தாலும், பலத்தில் சொர்க்கமும், பதமுக்தியும், அஷ்டமாசித்தியும், ஜீவன்முக்தியும் பேதமாயிருக்கு மென்றறிக. (இ-து) கர்மகாண்டத்திற் சொல்லியபடி, அவனவன் செய்த கர்மத்தை அனுபவிக்கவேண்டுமென்பது சித்தாந்தமானாலும், அது பூர்வபக்ஷம். தபசினால் கர்மக்ஷய மாகுமென்பது சித்தாந்தம், அது பூர்வபக்ஷம். பக்திகாண்டத்தில் ஒரு மலர் அருச்சித்தவ னுக்கும், ஒருதரம் சிவாவென்று சொன்னவனுக்கும் பாபமில்லையென்பது சித்தாந்தம், அது பூர்வபக்ஷம். மனதினால் சகுணமூர்த்தியை க்ஷணநேரம் பாவிப்பதால் பாபம் நசிக்குமென் பது சித்தாந்தம், அது பூர்வபக்ஷம். குருசன்னிதியில் சிரவணம்பண்ணி, பிரம்மமுண் டென்ற பரோக்ஷஞானத்தால், புத்தியோடே செய்த சகல பாபங்களும் நசிக்குமென்பது சித்தாந்தம், அது பூர்வபக்ஷம். குரு கிருபையால் பெற்ற அபரோக்ஷ ஞானம் அஞ்ஞா னத்தோடே சகல புண்ணிய பாப கர்மங்களை எரிக்குமென்பதே சித்தாந்தம். (எ-தி) வீடு முதலான பண்டம் பதார்த்தம் பெரிசென்பதும், பின் துட்டே பெரிசென்பதும், பிறகு ரூபாயே பெரிசென்பதும், பிறகு பவுனே பெரிசென்பதும், பின் ரசவாதஞ் சித்திக்கும்படி யான சித்தகுளிகையும், அதன்பின் நாகரத்னம் பெரிசென்பதுபோலவுமறிக. (இ-து) அந்தக்கரணத்திற்கு பாமர வியாபாரம் முதலாவது. கர்மம் பக்தி யோகம் இரண்டாவது. சாதனத்துடன் குருவினிடத்தில் ஞானப்பியாசஞ் செய்வது மூன்றாவது. விஷயத்தில் சத்தியபுத்தியும் கர்த்துருத்துவமும் போய், ஜீவன்முக்தனாயிருப்பது நான்காவது. விதேக

முக்தியே ஐந்தாவது. (எ-தி) ஒரு புருஷனுக்கு, லோக போக விவகாரம் தெரியாத வாலிபம் போலும், மேற்படி விவகாரம் பாராமல், வித்தியாப்பியாசம் பண்ணுகிற கௌமாரம்போலும், லோகபோக விவகாரஞ் செய்கிற யௌவனம்போலும், சத்தியபுத்தியோடே இதம் விருத்தியால் விவகாரம்பண்ண, கைகால்களில் வல்லமையில்லாமலும், அகம் விருத்தியால் போகிக்கிறதற்குக் கர்த்துருத்துவமாகிற லேபனமில்லாமலிருக்கிற விருத்தாப்பியம்போலவும், சரீராதி தோற்றம் அழிகிற மரணம்போலுமறிக. (இ-து) சொபாவமான ஆத்மஞானமடைவது அழிவற்ற மோக்ஷகிருத்தியம், மித்தியாஞானமான பரலோகத்தைக் குறித்துச் செய்வது புண்ணியகிருத்தியம், இகலோககிருத்தியம் பிராந்திஞானம், வீண் வார்த்தையும், சூதும் சோம்பலும் விருதாகிருத்தியம். (எ-தி) புருஷனுேடே சுகிப்பவளும், கூத்துப்பார்க்கப் போகிறவளும், சித்திரத்தைப் பார்க்கிறவளும், சுவானம்போலத் தானே புலம்புகிறவள் போலுமறிக. (இ-து) சமுத்திரத்திலிருந்து கரையேறினவன் போல ஞானி, ஸ்டீமரில் போகிறவன் நிர்ப்பயமாய்ப் போவதுபோல, குருசன்னிதியைவிடாதிருக்கிற முமுக்ஷு, தோணியில் பயந்துகொண்டு ஏறிப்போகிறவன்போல பக்தன். கவலையுடன் கைநீச்சாய்க் கட்டையைப் பிடித்துப் போகிறவன்போல கர்மி, யாதொரு ஆதரவில்லாமல் கைநீச்சாய்க் கடலிலிறங்கினவன்போலப் பாமரனென்று, தாரதம்மியங்களைப் பகுத்துப்பார்த்துக்கொள்க. ஐயா, சுருதிக்குப் பாமரன் ஒரு பிள்ளையென்றும், கர்மி ஒரு பிள்ளையென்றும், பக்தனெரு பிள்ளையென்றும், முமுக்ஷு ஒரு பிள்ளையென்றும், ஞானி ஒரு பிள்ளையென்றும், ஐந்து பிள்ளை இருக்கிறதாக மற்றேரிடத்திற் சொல்லி, இவிடத்தில் கர்மியையும் பக்தனையும் ஒன்று சேர்த்து நான்கு பிள்ளையென்று சொல்லப்பட்டதே, அதில் ஞானி ஒருவன் தவிர மற்றவர்களெல்லாம் பொய்யாயிருக்கிற தேகாதிகளையே நானென்றும், ஜெகத்தையே சத்தியமென்றும், சப்தாதி விஷயங்களையே ஆனந்தமென்றும், இதை அனுபவிப்பதே கிருதகிருத்தியத்துவமென்றும், இப்படி நினைத்திருக்கிறவர்கள் எப்படிச் சுருதிக்குப் பிள்ளையாக ஆவார்களென்று கேட்பாயாகில், அதற்குத்தரம் சொல்லுகிறேம் கேள்:— நான்கு பிள்ளை, ஐந்துபிள்ளையென்று சொன்ன கணக்கைப்பற்றிக் கேட்கவேண்டியதில்லை. பின்னை எத்தனை பிள்ளையென்று சொன்னுலும் சொல்லலாம். ஜீவர்கள் தெரியாதவர்களாயிருந்தாலும், பைத்தியம் பிடித்த பிள்ளையையும், தாய் பிள்ளைக் கணக்கிற் சேர்ப்பதுபோல, சுருதி கருணையால், பிள்ளையென்று சொல்லிற்றென்றறிக.

247 - வது தரங்கம்.

பஞ்சதசிமுதலான பிரகரணுதிகளில் அர்த்தரசமும் அனுபவரசமும் விசேஷமாயிருக்கும். பாகவதாதிகளில் சப்தரசமே அதிகமாயிருக்கும். மற்றவைகள் கொஞ்சமாயிருக்கும்:—

பஞ்சதசப்பிரகரண முதலானவைகள் சப்தரசமில்லாமல், அர்த்தரசமும், முக்திரசமும் விசேஷமாயிருக்கும். பாகவத ராமாயணுதிகள் சப்தரசமாயும், அர்த்தரசம் கொஞ்சமாயுமிருக்கும். [எ-தி] தன் சொந்தஸ்திரீபோகம் வெளியிலுள்ள சிங்காரரசங்கள் ஒன்று

மில்லாதிருந்தாலும், ஆரோக்கியமும் அரசுமுண்டாவதுபோலும், தாசிபோகத்தில் வெளிக்குச்சிங்காரரசத்துடன் வாசனுதிரவியங்கள் முதலானவைகளிருந்தாலும், உள்ளுக்கு ரோகம், திரவியநஷ்டம், பாபமுதலானவை உண்டாவனபோலவறிக. [இ-து] பிரகரணங்களெல்லாம் பசிதீர்க்கிற அன்னம்போல அஞ்ஞானப்பசியை நீக்குகின்றன. சூத்திர பாஷியாதி கிரந்தங்கள் வஸ்திராபரணங்கள்போலப் பார்க்கிறவர்களுக்குமட்டும் பெருமையைக் கொடுக்குமேதவிர, மற்றத் தத்துவஞானம், துக்கநிவர்த்தி, தடையற்ற ஆனந்த முதலானவற்றைக் கொடாதென்றறிக. [இ-து] பாஷியாதிகள் பார்த்து ஞானம்வருவது பிரயாசமென்பதற்கும், பிரகரணமுதலானவை படிக்கிறவர்களுக்கு ஞானம் சுலபம். [எ - தி] ராஜஸ்திரீ, நீசஸ்திரீகளைப் பார்க்கிறவர்களுடைய தாரதம்மியம்போலும், பாணதீர்த்தம், வாசலிலிருக்கிற நதிதீர்த்தங்களின் ஸ்நானத்தின் தாரதம்மியம்போலும், தீக்ஷிதர் சமையல் புறையில் போஜனத்துக்கு உட்கார்ந்து, புகையில் கண்ணை அவித்துக்கொள்ளுகிறது போலும், பட்டகசாலையில் சுகமாய் போஜனஞ்செய்கிறவர்கள் போலுமறிக. [இ - து] பாஷியார்த்தம் பிரகரணார்த்தம் பார்த்து அனுபவம் வருவதின் தாரதம்மியங்களைத் தெரிந்துகொள்வதற்கு யுக்தி:— முழுத்தேங்காய் போலவும், தேங்காய்ப்பால்போலவும்; முழுக்கரும்பைக் கடிக்கிறதுபோலவும், கரும்பின்ரசத்தைச் சாப்பிடுவதுபோலவும் அறிக.

ஐயா, பாஷிய பாகவதாதிகளில் அர்த்தரசம் விசேஷமாயில்லாமல் சப்தரசமாத்திரம் விசேஷமாயிருக்குமென்றும், பஞ்சதசி, ஆத்மபோதம், விவேகசூடாமணி முதலான கிரந்தங்களில் சப்தரசம் விசேஷமாயில்லாமல் அர்த்தரசம் விசேஷமாயிருக்குமென்பதற்கும் திருஷ்டாந்தமாக தன் சொந்தஸ்திரீயும் தாசியும்போலவென்று சொன்னீர்களே, அதை விரித்துச் சொல்லவேண்டுமென்று கேட்பாயாகில், அதற்கு நாம் உத்தரம் சொல்லுகிறோம் கேள்:-ஒரு வைதீகப்பிராமணன் தன் சொந்த ஸ்திரீயினிடத்திலிருக்கிற ருசிக்கும், அளவுக்கும்தாசியினிடத்திலிருக்கிற அதரபானமுதலான சுகவிசேஷம் ஜாஸ்தியாயிருக்கும், அப்படியில்லாமற்போனால் லௌகீகர்களெல்லோரும் பதினாயிரம் இருபதினாயிரம்வரை ரூபாய்களையும் மற்றச்சொத்துக்களையுங் கொண்டுபோய்க் கொடுப்பார்களா? ஆகையால் அவளிடத்தில் ஏதோ ஒரு விசேஷமிருக்கிறது. அந்த விசேஷத்தை நாமும் பார்த்துவிடவேண்டுமென்று நிச்சயித்து, முதலில் சொந்த ஸ்திரீயினிடத்தில் அதரபானம்பண்ணி, அதிலிருக்கிற ஊத்தைநாற்றமாயிருக்கிற ரசத்தை அறிந்துகொண்டு, ஒரு தெற்பையைக் கையிலெடுத்துப் படுத்திருக்கிற தன்னுடைய ஸ்திரீயின் யோனியில்விட்டு அளவுபார்த்து அந்தத்தெற்பையை வெளியிலெடுக்கும்போது ரம்பம்போல அது அறுத்ததையும் கர்ப்பு உள்ளவளானதால் கணவனைக் கோபிக்கக்கூடாதென்று சகித்திருந்தபின்; இவன் தாசி வீட்டுக்குப்போய், ஓ தாசிபுத்திரி! இப்படி ஒரு பரீக்ஷை நிமித்தமாய் உன்னிடத்திற்கு வந்தேன், அதற்கு நீ சோதனைகொடுக்கவேண்டுமென்று கேட்டவுடன், அவள் இவர் யோக்கியராச்சுதேயென்று சம்மதித்தபின் அறைக்குள் கூட்டிப்போய், மெத்தையிற் படுத்துக்கொண்டு உம்முடைய பரீக்ஷையைப் பார்த்துக்கொண்டுபோமென்று சொன்னவுடன், இவர் அதரபானம் பண்ணுகிறேனென்று உதட்டைக் கெட்டியாய்க் கடித்தவுடன்,

அவள் கன்னத்திலடிக்கவும், யோனியில் தெற்பையைவிட்டு எடுக்கும்போது, அது அறுத்துவிட்டதால் காலால் ஒரு உதைகொடுத்ததும், இவர் உபயத்திரரசமும் தீர்க்கமும் சமானம், அஸ்ததாடனம், பாததாடனம் அத்தரவிசேஷமென்று சொன்னகதைபோலவறிக.

248-வது தரங்கம்.

வேதாந்தசாஸ்திரமே தீமைக்கும் நன்மைக்கும் காரணம்:—

இந்த வேதாந்தசாஸ்திரம்போல எந்த சாஸ்திரமும் கெடுதியும், நன்மையும் செய்யாது. அதாவது, விஷய ஆசையால் அதைரியமுள்ளவனைக் கெடுக்கும், நிராசை யால் தீரதையுள்ளவனைக் காப்பாற்றும். [எ-தி] தகப்பன் கொடுத்த கத்தியைக்கொண்டு போன இருவர்களில் ஒருவன் அதைரியத்தால் பயந்தவனை எதிரிவந்து இவன் கத்தியைக் கொண்டே இவன் கழுத்தைக் கொய்ததுபோலும், மற்றொருவன் தீரனாயிருந்து தன் கத்தியால் சத்துருக்களைக் கொய்ததுபோலுமறிக. [இ-து] விஷய ஆசையோடே பிரம்ம விசாரம் பண்ணுகிறவனுக்குத் தத்துவஞானம் வருவது பிரயாசம். [எ-தி] தாசிமோகம் வைத்திருக்கிறவன் சொந்தஸ்திரீயோடே சேர்ந்திருந்தாலும் பிள்ளைபெறுவது பிரயாசம் போலவறிக ஐயா, இந்த வேதாந்த சாஸ்திரம்போல மற்ற எந்த சாஸ்திரமும் நன்மையைக் கொடுப்பதற்கும், தீமையைக் கொடுப்பதற்கும் காரணம் ஒன்றுமில்லையென்று சொன் னீர்களே, அதை திருஷ்டாந்தமூலமாக அறிவிக்கவேண்டு மென்று கேட்பாயாகில், அதற்குத்தரம் சொல்லுகிறோம் கேள்:— பிரம்மாவினிடத்தில் தேவேந்திரனும், விரோ சனனும் இரண்டுபேர்களும் ஆத்மாவைத் தெரிந்துகொள்ளக் காத்திருந்ததில், அப்போது பிரம்மாவானவர் இந்தச் சரீரத்தில் நேத்திரத்திலிருக்கிற திருக்கே ஆத்மாவென்று உப தேசித்ததைத் கேட்டுக்கொண்டு, இருவரும் வந்தபிற்பாடு, அதில் விரோசனசக்ரவர்த்தி யென்பவன் தேகமே ஆத்மாவென்று தானும் நிச்சயித்து, அந்த நிச்சயத்தைச் சகலரும் நம்பும்படியாக ஒரு சாஸ்திரத்தை உண்டுபண்ணி வைத்தபிரகாரம், லோகாயுதர்களும், பாமரர்களும் அந்த நிச்சயத்தை நம்பிக்கொண்டு சரீரம் மரணமாய்ப்போவதே மோக்ஷ மென்று நம்பி செத்தபிணத்துக்கு மாலை சந்தனம் வஸ்திரமுதலானவைகளைப் போட்டு அலங்காரம்பண்ணி, புஷ்பப்பல்லக்குகள், புஷ்பவிமானங்கள் முதலானவைகளை நூறு இருநூறு செலவழித்து உண்டுபண்ணி, அந்த வாகனத்தின்பேரில் இந்தப் பிணத்தைத் தூக்கிவைத்துக்கட்டி, மேளதாளங்களுடனும், தீவட்டி மத்தாப்பு வாணக்காக்ஷியுடனும் பட்டணப்பிரவேசம்செய்து, சுடுகாட்டுக்குக் கொண்டுபோய், அந்தப்பிணத்தைச் சுட்டுப் பொசுக்கிப்போடுகிற அனுபவத்தை அறிந்துகொண்டு, இந்த வேதாந்தசாஸ்திரம் தீர்க்கவிசாரமில்லாத புருஷனைக் கெடுத்துவிடுமென்று சொன்னதை அறிந்துகொள்க. இனி இந்திரனானவன் தனித்திருந்து இத்தேகம் நாமா? இத்தேகத்துக்கு நாம் வேறா யிருக்கிறவனா? இந்தத்தேகமே நாமானால் இந்தத் தேகமெடுக்குமுன்னே நாமிருந்தோமா? இல்லையா? இல்லையென்றால், இத்தேகமானது கரசரணாதி அவயவங்களோடேகூடி, மர முதலானவைகள்போல விருத்திக்ஷயத்தையும், ஆத்தியாத்மீகாதி துக்கத்திரயங்களையும் அனுபவித்துக்கொண்டு வருவதால், இந்தச் சரீரமெடுப்பதற்கும், மரமுண்டாவதற்கு

ஒருவிதை வேண்டியிருப்பதுபோல கர்மமாகிற ஒருவிதை வேண்டியிருக்கிறதே. இந்தச் சரீர ஆரம்பகமான கர்மம் இதற்கு முந்தியஜென்மத்தில் செய்ததாயல்லவோ இருக்க வேண்டும்? அப்படிச்சொல்லாமல் இந்தச் ஜென்மத்தில் செய்தகர்மத்தினாலேயே இந்தச் சரீரம் வந்திருக்கிறதென்று சொன்னால், இப்போது எதிரேயிருக்கிற இந்த மரத்தினுடைய விதையே இந்த மரத்துக்குக் காரணமென்று சொல்லவேண்டிவருமே, அப்படிச் சொல்லக் கூடாது, முந்தியுண்டான மரத்தினுடைய விதையிலிருந்தே இந்த மரமுண்டாயிருப்பது போல, முந்தியஜென்மத்தில் செய்த கர்மமே இந்தச் சரீரத்துக்குக் காரணமென்று நிச்சயிக்கலாச்சுது. முந்தியஜென்மத்தில் அந்தக்கர்மஞ் செய்யும்போது நாமிருந்திருப் போமா அல்லவா? இல்லையென்றால், ஒருவன் சமாராதனையில் மூக்கைப்பிடிக்க வடையும் போளியும் கறியுங்காயும் தின்றுவிட்டுவந்து, பீச்சாங்குழல் பீச்சுவதுபோல வயிற்றாலே போய்க்கொண்டிருக்கிறவன், நான் அந்தச் சமாராதனைக்குப் போய்ச் சாப்பிடவில்லை யென்று சொன்னால், அப்படிச் சாப்பிடாதவனுக்கு இப்படி உளுந்தம்பருப்பும் துவரம் பருப்புமாக வயிற்றாலே கொட்டுமா? இப்படிச்சங்கடமான துக்கத்தை அனுபவிக்கும்படி வருமா? அப்படி வருவதானால் மற்றோர்களுக்கும் வரவேண்டுமே. போகம்பண்ணிக் கெர்ப்பத்தை அடைந்தவளே பிரசவவேதனைப் படுவளேதவிர, சும்மா இருக்கிறவள் எங்கேயாவது பிரசவவேதனைப்படுகிறாளா? ஆகையால் ஜென்மாந்திரத்தில் நாமிருந்தே கர்மஞ்செய்திருக்கிறோம். அப்போது நாம் சரீரத்தோடேகூடியிருந்து கர்மம் செய்தோமா? சரீரமன்றியில் கர்மம் செய்தோமா? சரீரமன்றியில் கர்மம் செய்தோமென்றால், இப்போது சுழுப்தியவஸ்தையில் சரீரமில்லாதிருக்கும்போது, அந்தச்சமயத்தில் ஏதேனுமொருகர்மம் செய்யப்படுகிறதா? அப்படிச் செய்யப்படவில்லையே. இப்போது இந்த ஜாக்கிரதாவஸ்தை யிலே சரீரத்தோடுகூடியிருந்தே கர்மம் செய்வதால், முந்தியஜென்மத்தில் சரீரத்தோடேகூடி யிருந்தே கர்மம் செய்தோம். அப்படியே அந்தச்சரீரமும் அதற்கு முந்தியஜென்மத்தில் செய்த கர்மத்தாலுண்டாயிருப்பதால் அப்பவும் நாமிருந்தே வருகிறோம். இப்படியே இனி வரப்போகிற காலத்திலும் உண்டாகப்போகிற சரீரங்களிலும் நாமிருந்துகொண்டே இருப்போமென்று தோற்றுகிறபடியால், பிரம்மாவானவர் எப்படி இந்த ஸ்தூலசரீரத்தை ஆத்மாவென்று சொல்லுவர்? அவரையே இரண்டாந்தடவை வந்து கேட்டவுடன், அவர் சூக்ஷ்மசரீரத்தில் நானென்று விளங்குகிற ஜீவனே ஆத்மாவென்று உபதேசித்ததைக் கேட்டுக்கொண்டுவந்து தனித்திருந்து ஆலோசிக்கும்போது, இந்தக் கர்த்தாவாகிற ஜீவன் ஜாக்கிர சொப்பனத்தில் அகம் விருத்தியுண்டாகும்போது, இவனும் கூடவுண்டாகிறவனாய், சுழுப்தி மூர்ச்சைமுதலான அவஸ்தைகளில் அகம்விருத்தி லயத்தை அடையும்போது, இவனும் கூடவே லயிப்பதினாலும், விகாரியாயிருப்பதினாலும், பரிச்சின்னனாயிருப்பதினாலும் ஓர் அவஸ்தையில் கண்டதை ஓர் அவஸ்தையில் காணாத மாயாமயத்துக்கு உள்பட்ட வனாயுமிருப்பதினாலும், லோகாந்திர கமனாகமனத்தை உடையவனாயுமிருப்பதினாலும், கர்த் தாவாயும் போக்தாவாயும் சுகியாயும் துக்கியாயுமிருக்கிற இந்த ஜீவன் இதற்கெதிர் மறையான ஆத்மாவாக எப்படி ஆவனென்று சந்தேகப்பட்டு, திரும்ப மூன்றாவது

தடவை பிரம்மாவினிடத்தில் வந்து "ஏ குரோ! இந்த மாயாமயனாயிருக்கிற ஜீவனை ஆத்மாவென்று எப்படிச்சொன்னீர்? இவனுடைய லக்ஷணமானது இப்படி அவலக்ஷணமாயிருக்கும்போது, இவனெப்படி ஆத்மாவாக ஆவன்" என்று சொல்லும்போது அதைக் கேட்ட பிரம்மா, சகலத்துக்குள்ளிருந்தும் ஒருவருக்குந் தெரியாமல் பிரேரணைசெய்கிற அந்தரியாமியே ஆத்மாவென்று, சொன்னதைக்கேட்ட இந்திரனும் தனித்து வந்திருந்து ஆலோசித்ததில், அந்தப் பிரேரணை சக்தியானது மாயையைச் சேர்ந்ததல்லவா? அகண்ட பரிபூரணப் பிரம்மம் அசங்கமானதால், மாயையோடே எப்படிச்சேர்ந்து இந்தப் பஞ்ச கிருத்தியத்தைச் செய்யுமென்று சந்தேகப்பட்டு, பிரம்மாவினிடத்தில் நான்காவதுதடவை வந்து, ஓ பிரம்மாவே! அசங்கமான ஆத்மா எப்படி அந்தரியாமியாகுமென்று கேட்டபின், பிரம்மாவும், அசங்கமான பிரம்மமே நீ, மற்றவைகளெல்லாம் பொய்யென்று உபதேசித்தபடி, அவனும் அபரோக்ஷஞானத்தை அடைந்ததே சாக்ஷியென்றறிக.

249-வது தரங்கம்.

சுருதிக்குக் கர்மிகளிடத்தில் தன்மையில்லை. முமுக்ஷுக்களிடத்திலேயே தன்மை:-

வேதமானது கர்மிக்கு, இந்தக் கர்மத்தைப்பண்ணு, அதற்குப்பலன் இன்னதென்று சொல்லி, அப்படி அதிற் கொஞ்சம் பிசகு வந்தால் பிரமாத தோஷத்தைச் சொல்லுகிறது. முமுக்ஷுவுக்கு பிரம்மத்தைச் சிரவணம் பண்ணப்பா, மனனம் பண்ணப்பா உனக்கு நன்மையுண்டென்று சொல்லுகிறது. (எ-தி) ராஜாவானவன் கூலிக்காரனுக்கு வேலையை விட்டு, கூலிபேசிக் கொஞ்சம் பிசகினால் தண்டிப்பதுபோலவும், தன் பிள்ளைக்குப் பாலுஞ் சாதத்தைத் தங்கக்கிண்ணியிற் போட்டுச் சாப்பிடுகிறதற்குக் கெஞ்சுதல்போலவறிக. (இ-து) வேதம் கர்மகாண்டத்திற் கர்மத்தை விதித்து, இகபர விஷய சுகத்தை அனுபவிக்கும்படி சொன்னது, அந்தரங்க தாற்பரியமாய்ச் சொல்லவில்லையென்பதற்குச் சுருதி யுக்தி அனுபவமென்னவென்றால், "ந கர்மணா, ந ப்ரஜயா" என்ற வாக்கியத்தால் கர்மத்தினாலும் பிரஜையினாலும் தனத்தினாலும் முக்தியில்லை இவைகளைப் பரித்தியாகஞ் செய்தவனுக்கே முக்தியென்று சொல்லுகிறதே சுருதி. தாசி மயக்கத்தையுடைய புத்திரனுக்கு, பிதாவானவர் தாசி போகத்தைப்பண்ணென்று சொல்லாரென்பதுபோலும், அபத்தியத்தால் வியாதியை யடைந்து துக்கப்படுகிற பிள்ளைக்கு, தாயானவள் வடையைத் தின்னென்று சொல்லாளென்பதே யுக்தி. சர்வத்தையும் விட்ட சந்நியாசியை சகலரும் பூஜிப்பதே அனுபவம். ஐயா, வேதத்திற்குக் கர்மகாண்டத்தைச் சொல்வதில் தாற்பரியமில்லை. ஞானகாண்டத்தைச் சொல்வதிலேயே தாற்பரியமென்றும், கர்மகாண்டத்தை விநோதார்த்தமாய்ச் சொல்லுகிறதென்றும் சொன்னீர்களே, விநோதார்த்தமாய்ச் சொல்லுகிற வார்த்தைகளுக்கு, புண்ணிய பாபங்களாவது விதிநிஷேதங்களாவது, சொர்க்க நரகங்களாவது சுகதுக்கங்களாவது, யாதொன்றும் உலகத்திலாவது வேதத்திலாவது காணப்படவில்லை. எப்படிப்போலவென்றால், நிஜமாய் ஒரு ஸ்திரீயும் ஒரு புருஷனும் சேர்ந்து போகம் பண்ணினால் பாபதோஷங்களும், மானாவமானங்களும், சுகதுக்கங்களும், கெர்ப்பமுதலானவை

களும் வருமேயல்லாமல் விநோதார்த்தமாய் மாமன் மைத்துனன்கள், மச்சினி முதலானவர்களை போகத்துக்கு வருகிறாயாவென்று பேசுவதால் யாதொரு பாபதோஷங்களுமில்லையே; அப்படி, கர்மகாண்டத்திலல்லவா பாபதோஷங்களில்லாதிருக்கவேண்டும்? அப்படிக்கில்லாமல் யக்ஞமானது யக்ஞபதியைக் கறந்துவிடும், யக்ஞபதியானவன் யக்ஞத்தைக் கறந்துவிடுவன்; ஸ்தோத்திரங்கள், சஸ்திரங்களுடைய அர்த்தங்களை யறியாதவனாயிருக்கிற மூடன் யக்ஞஞ்செய்தால், அவனை அந்த யக்ஞமே அவனுடைய புண்ணியத்தையெல்லாங் கறந்துவிடுவதால், அவன் பாபியாகப்போய் நரகத்தை அனுபவிக்கிறானென்றும், யாதாமொருவன் அந்த ஸ்தோத்திர, சஸ்திரங்களுடைய அர்த்தங்களைத் தெரிந்த வித்துவானாய் யாகஞ் செய்கிறானோ, அவன் யக்ஞத்தைக் கறந்துவிடுவதால் புண்ணியசாலியாய் சொர்க்கத்தை அடைகிறானென்றும், மந்திரஹீனத்தாலாவது, ஸ்வரஹீனத்தாலாவது, வர்ணஹீனத்தாலாவது, பொய்யாகப்போன அந்த யாகமானது, நிஜமான அர்த்தத்தைக் கொடாது, அந்த வாக்காகிற வச்ராயுதமானது ஏஜமானனைக் கொன்றுவிடும். அதெப்படிப் போலவென்றால், துவஷ்டாவானவர், யாகத்தில் இந்திரசத்துரு விருத்தியாகவேண்டுமென்று ஓமஞ்செய்யும்போது, ஸ்வரபேதத்தால் விருத்திராசுரனை இந்திரன் ஜெயிக்கும்படி வந்திருக்கிற அனுபவமிருக்கும்போது, கர்மகாண்டத்தை வேதமானது விநோதார்த்தமாய்ச் சொல்லுகிறதென்று எப்படிச் சொல்லக்கூடுமென்றால், அதற்குக் குருநாதன் உத்தரம் சொல்லுகிறதாவது. அடே மூடா! கர்மகாண்டத்தைக் கர்மிக்குச் சொல்லும்போதே, கூலிக்காரனுக்கு ராஜா கண்டிப்பாய் விதிப்பதுபோலுமென்றும், முமுக்ஷுவுக்கு, ஞானகாண்டத்தில் ராஜா தன் பிள்ளைக்குத் தங்கக்கிண்ணியில் பால் சாதத்தைச் சாப்பிடச் சொல்வதுபோல, சிரவண மனனாதிகளைச் செய்யப்பாவென்று சொல்லியிருக்கிறதென்று முன்னமே சொல்லியிருந்தும், விநோதமென்பது மனதில்லாமல், வெளிக்குமட்டும் வேண்டாத பெண்டாட்டி கால்பட்டால் குற்றம், கைபட்டால் குற்றமென்ற பழமொழிபோலவறிக.

250-வது தரங்கம்.

சுருதி பிரம்மத்தைப் போதிப்பதற்கே, ஜீவேசுவர ஜகத்தைச் சொல்லுகிறது:—

சாக்ஷியைத்தவிர இரண்டாவதில்லாதிருக்கும்போது, வேதத்திலே ஜீவேசுவர ஜகத்துக்களையும் சொல்லுவானேனென்றால், ஆகாசத்தைக்காட்டி, அதில் பெரிய நக்ஷத்திரங்களைக்காட்டி, அதன் நடுவில் சின்னதான அருந்ததி நக்ஷத்திரத்தைக் காண்பிக்கிறதுபோலும்; தாயானவள் ஒளிந்துகொண்டிருக்கிற தன் பிள்ளையை வெளியில் வரவழைக்கிறதற்காக, அசலாத்துப் பிள்ளைகளுக்குப் பக்ஷணங்கொடுக்கக் கூப்பிடுகிறதுபோல, வேதமானது ஜகத்து ஜீவன் ஈசுவரன் முதலானவைகளைக் காண்பித்தது. எதார்த்தமான பிரம்மத்தை வெளியாக்குகிறதற்காகவென்றறிக. (இ-து) ஜீவர்களுடைய புத்தி எந்த எந்தச் சமயத்தில், பெண்டாட்டிபிள்ளை பணம் தேகம் பிராணன் மனசு ஜீவன், சாக்ஷிவரையில் எதில் நானென்று வருகிறதோ, அந்தந்தப்படி வேதமானது அததையே ஆத்மாவென்று சொல்லுகிறது. (எ-தி) தாயானவள் கைப்பிள்ளை முதல் பெரியவன் வரையிலும், துஷ்டன்

முதல் யோக்கியன் வரையிலும், அந்தந்தப் பிள்ளைக்குத் தகுந்த வார்த்தையைச் சொன்னாலும், பெரியவனும் யோக்கியனுமிருக்கிறவனுக்கு நிஜத்தைச் சொல்லுகிறதும், விசனத்தோடே மற்றவர்களுக்குத் தகுந்தபடி சொல்லுவதுபோல, முக்கியாதிகாரிக்கு, நீயே பிரம்மமென்று சொல்லுகிறது, மற்றவர்களுக்குத் தகுந்தபடி சொல்லுகிறதென்றறிக. ஆனால் எல்லாம் வேதஞ்சொல்லுகிறபடியால், ஞானத்தைமட்டும் உண்மையென்று எப்படிக்கிரகிக்கிறதென்றால், மிட்டாய்க்கடையில் சகல சரக்குகளும் வைத்திருந்தாலும், வாயில் போட்டுப்பார்த்து அருசியாயிருக்கிறதைத்தள்ளி, ருசியாயிருக்கிறதை வாங்கிச் சாப்பிடுகிறதுபோல, ஜனனமரணமாகிற பசியைப் போக்கி, மோக்ஷதிருப்தியை எது கொடுக்கிறதோ, அதைக் கிரகிக்கத்தக்கதென்றறிக. [இ-து] ஜெகத்தில் ஒரு ஸ்திரீயை விவாகம் பண்ணி பரதாரத்தைப்பாராதே என்று சொன்ன சுருதிக்குத்தாற்பரியம், கொல்லைக்குக் கண்டவிடமெல்லாம் வீட்டுக்குள் போகாமல், கொல்லையில் துண்டாய் ஒரு இடங்கட்டிக் கொள்ளுகிறதுபோல் இவன் கண்டஸ்திரீகளையெல்லாம் போகித்துக் கெட்டுப்போகாமல் இருக்கிறதற்கே தவிர வேறில்லை. அதற்கு என்னசாக்ஷியென்றால், வேதத்தில்தானே எப்போது எந்தத்தினத்திலுனக்கு விரக்திவருகிறதோ அந்தத்தினத்திலேயே சம்சாரத்தை விட்டுவிடு, என்று சொல்லி இருக்கிறதை அறிந்துகொள்க. வேதத்திற்கு ஜீவேசுவர ஜகத்தைக்கூடப் பொய்யென்று சொல்வதற்காவது, பொய்யாகக் கற்பிக்கிறதற்காவது இஷ்டமில்லை. [எ-தி] கானலில் ஜலமிருக்கிறதாக மயங்கி ஓடுகிறவனுக்காக, ஜலம் பொய்யென்று சொல்லுவதுபோலும், நிஜயானைமுதலான துஷ்டஜெந்துக்களிடத்தில் விளையாடப்போகிற குழந்தை கெடாமலிருக்கிறதற்காக பொய்யானை முதலானவைகளை உண்டுபண்ணிக் கொடுக்கிறதுபோல, ஜீவன் துஷ்டமாயிருக்கிற விஷயவாசனையில் விருத்தியைவிட்டுக் கெட்டுப்போகப் போகிறானென்றெண்ணி, பொய்யாயிருக்கிற புண்ணியகர்மமாகிற திரிபுடியைக் கற்பித்ததென்றறிக. [இ-து] சுருதியானது எல்லாம் பிரம்மமென்று சொல்வது,— துவைதத்தைச் சாதிப்பதற்காகவல்ல, ஜகத்தைச் சத்தியமென்றெண்ணியிருக்கிற பேர்களைக்குறித்தே சொல்லுகிறது. [எ-தி] மாப்பிள்ளையைப் பார்த்து ஜனங்கள் இவன் கடனுள்ளவனென்று சொன்னதற்காகவே, எனக்கொருகாசுகூடக் கடனில்லையென்று அவர்களுக்காக அவன் சொன்னதுபோலுமறிக. [இ-து] சுருதி, கிரமசிருஷ்டி, யுகபத்சிருஷ்டிகளை அதிகாரிகளுடைய பக்குவாபக்குவத்தைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறது. உத்தமாதிகாரிக்கு உன்னிடத்திலேயே சொப்பனம்போல ஜகத்துண்டாச்சுதென்றும், மந்தாதிகாரிக்கு கிரமசிருஷ்டியையும் சுருதி சொல்லுகிறது. [எ-தி] தாய் யௌவனம்வந்த பெண்ணுக்கு நிஜபுருஷனையும், குழந்தைக்கு மரபாச்சியுங் கொடுப்பதுபோலும்; கடைக்காரன் பணம் கொண்டுவந்தவனுக்குப் பட்டுவஸ்திரமும், பரதேசிக்குப் பழையவஸ்திரமும் கொடுப்பதுபோலவறிக. [இ-து] வேதம் புஜிக்கிறவனே கிடையாதென்று கோபமாயும் துணிவாயும் சொல்லிற்றென்பதற்கு யுக்தி:— பதிவிரதையினிடத்தில், போகத்திற்கு வருகிறவர்களுண்டாவென்று கேட்டால், அவள் தைரியமாய் என்னசொன்னாயென்று கோபிக்கிறதுபோலவறிக. [இ-து] பிரம்மத்தில் ஜகத்துண்

டாச்சுது, லயிக்கிறது, பந்த மோக்ஷம் வந்திருக்கிறது, பந்தத்தால் துக்கம், மோக்ஷத்தால் சுகமென்பதுமுதலான யாவற்றையும், சுருதி வேடிக்கையாய் மூடனுக்குச் சொன்னதேயல்லாமல் நிஜமாய்ச் சொல்லவில்லை. [எ-தி] தாயானவள் குழந்தைக்குக் குருவிக் கதைமுதலானவற்றை நிஜம்போலச் சொல்வதுபோலவறிக. ஐயா, தாயானவள் குழந்தைக்கு விநோதார்த்தமாய்ச் சொன்னகதை எப்படியென்று கேட்பாயாகில், அதற்குத் தரம் சொல்லுகிறோம் கேள். வாசிஷ்டத்தில் பாலகாக்கியாயிகதையை வசிஷ்டர் இராமனுக்கு விஸ்தாரமாய்ச் சொல்லியிருக்கிறார். அதை நாம் சங்கிரகமாகச் சொல்லுகிறோம். அதாவது, ஸ்தன்னியபானங்கொடுக்கிற மூலத்தாதிபோலிருக்கிற சுருதியானது, அஞ்ஞானிகளாகிற ஸ்தனம்தயர்களுக்கு விநோதார்த்தமாய் ஒருகதை சொல்லுகிறதாவது, ஒரு மாயாமண்டபத்தில், விசுவ, தைஜச, பிராக்ஞர்களென்ற மூன்று ராஜகுமாரர்கள் தர்மிஷ்டர்களாய் வசிக்கிறார்கள். அவர்களில் இரண்டுபேர்கள் பிறக்கவேயில்லை, ஒருவன் கெர்ப்பத்திற்கூட இல்லை. இம்மூவர்களும் சம்சாரமாகிற வேட்டையாடுகைக்குக் காட்டைத்தேடும்போது, வேதமாகிற ஊமையனானவன், நிரம்சமாயிருக்கிறசிதாகாசத்தில், ஜகத்தாகிற ஒரு வனமிருக்கிறதென்று சொன்னசொல்லைக்கேட்டு, இந்த மூன்றுராஜகுமாரர்களும் வெகுகாலம்வரை அநுர்தஜடதுக்கங்களாகிற வேட்டைகளாடி, மருமரீசிகையாகிற பல ரசத்தை எதேஷ்டமாய்ப் புஜித்து, திருப்தர்களாய், கர்வமாகிற முயல்கொம்பை சங்கமாகப்பண்ணிக்கொண்டு, நான் இதை இதைச் செய்தேன், இன்னஇன்ன காரியத்தைச் செய்யப்போகிறேனென்று, எண்ணுகிறதான கர்த்துருத்துவமாகிற சங்கத்துவானம் பண்ணிக்கொண்டு உற்சாகமாய் வரும்போது, அவிடத்தில் மூன்று நதியைக் கண்டார்கள். அதில் ஒரு நதியில் மணல்மாத்திரம் மிச்சமாய்க் கொஞ்சம் ஈரங்காணப்படுவது போல, சுழுப்தியவஸ்தையாகிற நதியில் அஞ்ஞானமாகிற மணலும், ஆனந்தமயமாகிற ஈரமும் காணப்பட்டதால், கர்ப்பத்தில்கூட இல்லாமலிருக்கிற பிராக்ஞனென்கிற ராஜகுமாரன் அந்த நதியில் வெகுகாலம்வரை ஜலக்கிரீடை செய்துகொண்டு ஸ்நானம் பண்ணி சுகித்துக்கொண்டிருக்கிறான். தைஜஸனென்கிற ராஜகுமாரன் சொப்பனமென்கிற பாறையைக்கண்டு, நல்ல நதியென்று நினைத்து, அதில் ஜலக்கிரீடை செய்யவேண்டுமென்ற ஆசையால் கல்லில் முட்டிக்கொள்ளுகிறவன்போல சொப்பனகாலத்திலுண்டாகிற துக்கங்களை அனுபவிக்கிறான். விசுவனென்கிற ராஜகுமாரன், சுவரிலெழுதியிருக்கிற சித்திரம்போலிருக்கிற ஜாக்கிரதாவஸ்தையைக்கண்டு, சப்த ஸ்பரிச ரூப ரசகந்தங்களாகிற தீர்த்தம், எதேஷ்டமாயிருக்கிறதென்று நிச்சயித்து, அந்தப்பொய்யான விஷயத்தை நிஜமென்று நினைத்துத் துக்கிக்கிறான். இப்படியே இனிமேலுண்டாகப்போகிற அசத்தாகிற ஆகாமியபட்டணங்களில் இன்றைக்கே பிரவேசித்து, முன்போலவே வேட்டையாடுகிறதும், நதியில் ஜலக்கிரீடை பண்ணுகிறதும், ஆகாமியபட்டணத்தில் பிரவேசிக்கிறது முதலான கதைகளை, விசாரமற்ற குழந்தைபோலிருக்கிற மூடர்கள் இந்தச் சங்கதிகளையெல்லாம் நிச்சயமென்று மயங்குவார்களென்றறிக.

251-வது தரங்கம்.

குரு சுருதியின் அர்த்தத்தை முமுக்ஷுவுக்கே சொல்லுகிருரே தவிர தார்க்கிகனுக்கில்லை:—

சுருதியையும் அனுபவத்தையும் முக்கியமாய்ச் சொல்லுகிறீரேதவிர, யுக்திவாதத்திற்கு ஒத்துக்கொடுமென்று கேட்டால், அதற்கு நாம் பிரவிர்த்திக்கவில்லை. முமுக்ஷுக்களுக்காகவே சொல்லுகிருேம். [ஏ-தி] தாகத்தோடே வந்தவனுக்கும், தலையில் தீப்பட்டு வந்தவனுக்கும் ஸ்நானபானுதிகளுக்காக குளம் வெட்டிவைத்திருக்கிறதே தவிர, இந்தக் குளம் வெட்டினது பள்ளனு பறையனுவென்று கேட்கிற வாயாடிக்காக வெட்டவில்லையென்பதுபோலவறிக. ஐயா, சுருதியானது முமுக்ஷுக்களுக்கு மோக்ஷசுகத்தை அடைவதற்காகவே பிரவர்த்திக்கிறதேயல்லாமல், வாயாடியான தார்க்கீகர்களுக்குச் சொல்லவில்லையென்று சொன்னீர்களே, அதை எனக்குத் திருஷ்டாந்தமூலமாய்ச் சொல்லவேண்டுமென்று கேட்பாயாகில், அதற்கு நாம் உத்தரஞ்சொல்லுகிருேம் கேள்:— சிவவாக்கியரென்கிற பிராம்மணர் காசிக்குப் போகும்போது, மழையோடேகூடிய இராவிருட்டில் வழிதெரியாமல் தட்டுக்கெட்டுப்போய், திருவள்ளுவர் சத்திரத்திற்போய்ச் சேர்ந்து, சத்துமா, மோர் வாங்கிச்சாப்பிட்டுப் படுத்திருந்து, காலமே அதிலிருக்கிற பிராமணனை, இது யாருடையதென்று கேட்டவுடன், அவர் திருவள்ளுவருடையதென்று சொன்னதைக் கேட்டு அழும்போது, வள்ளுவர் வந்து, இந்த வளையையும் வஸ்திரத்தையும், கங்கையினிடத்திற்கொண்டுபோய்க் கொடுத்துவிட்டால், இங்கே வசித்த தோஷம் பேர்குமென்று சொன்னதைக் கேட்டவுடன், அவர் அதை வாங்கிக்கொண்டு, காசிக்குப்போய் கங்கையில் ஸ்நானஞ்செய்து, இதைக் கையிலெடுத்துக்கொண்டு கங்கையைக் கூப்பிட்டவுடன், கங்கை ஒரு பெண்வடிவமாக வந்து, அந்த வளையைக் கையிற்போட்டுக்கொண்டு வஸ்திரத்தை அரையில் கட்டிக்கொண்டு, தான் போட்டிருந்த ரத்னவளையையும், கட்டியிருந்த பீதாம்பரத்தையும் அவிழ்த்துக்கொடுத்துத் திருவள்ளுவருக்கு அனந்தகோடி வந்தனஞ் செய்தேனென்று சொல்லச்சொல்லியபின், இவரும் அதை வாங்கிவரும்போது சில துஷ்டர்களுடைய பேச்சைக்கேட்டு, அங்கே ஒரு அரசனிடத்திற்போய் விலைபேசினதில், அவன் தன் ஸ்திரீயினிடத்திலிருக்கிற மோகத்தால், கேட்டவிலையைக் கொடுக்கிறேனென்று சொல்லி, வாங்கி மனைவியினிடத்திற் கொடுத்ததும், அவளும் சீலையையும் வளையையுந் தரித்துக்கொண்டு அந்தப்புரத்திலிருக்குஞ்சமயத்தில், சகிகள் வந்து ஒற்றைக்கையில் ரத்னவளையைப் போட்டுக்கொண்டு மற்றொரு கை சும்மா இருப்பது நன்ருயிருக்கவில்லை, சேலைக்கும் மற்றொரு ஜோடிச் சேலை வேண்டுமென்று சொன்னதைக்கேட்ட அவளும், ராஜாவிடத்திற் சொல்லி இவைகளுக்கு ஜோடியும் வாங்கிக்கொடாமற்போனால் நாண்டுகொள்வேனென்று சொன்னதும், அவன் அப்பிராமணனை இவைகளுடைய ஜோடிகளெங்கேயென்று கேட்டவுடன், இல்லையென்று சொன்னதற்கு, ராஜன் சேவுகர்களைவிட்டு ஜோடியிருக்கிறவிடம் சொல்லும் வரை, தலைகீழாய்க்கட்டி உரிக்கும்படி உத்தரவு கொடுத்தபடி,

அந்தச் சேவுகர்களும் அப்படியே கட்டிவைத்து உதைக்கும்போது, இந்தப் பிராமணன் அடிபொறுக்கமாட்டாமல் மனசினுலேயே "அடடா! நாம் அந்தத் திருவள்ளுவரிடத்தில் முதலில் வசித்ததற்காக, பாபம் வந்ததாக நினைத்ததும் தப்பிதம், அவருக்காகக் கங்கா தேவி கொடுத்த ரத்நசூடாமணியையும் பீதாம்பரத்தையும் அவரிடத்திற் கொண்டுபோய்க் கொடாமல், இந்த ராஜாவினிடத்தில் துஷ்டர்களுடைய போதனையால் விலைக்குக் கொண்டு வந்து கொடுத்ததும் பெரிய தப்பிதம்; ஆகையால் அந்தத் திருவள்ளுவரையே சரண மாய்ப் போயடைந்தால்தான், நம்முடைய உயிர் தப்பும், அப்படி இல்லாமற்போனல் பிழைப்பதற்கு வேறே மார்க்கமில்லை" என்று நிச்சயித்து, அந்தச் சேவுகர்களைப்பார்த்து நீங்கள் அடியாதேயுங்கள், நான் அவைகளிருக்கிற இடத்தைச் சொல்லுகிறேனென்று சொன்னதும், அவர்கள் அந்த ராஜாவினிடத்திற் கொண்டுபோய் இவனைவிட்டு, இவனிதற்கு ஜோடியான ரத்னவளையும் பீதாம்பரமுமிருக்கிறவிடத்தைக் காண்பிக்கிறேனென்று சொன்னதைக்கேட்ட, அவ்வரசனும், இவனுக்குக் கால் கைகளில் விலங்குபோடச்சொல்லி, தன் மந்திரியையும் இன்னுஞ்சில சேவுகர்களையும் அனுப்பிவைத்து வாங்கிவரச் சொன்னவுடன், இந்தப் பிராமணன் இவர்களைக் கூட்டிக்கொண்டு, திருவள்ளுவருடைய வீட்டுக்குக் கூட்டிப் போய், அவர் காலில் சாஷ்டாங்கமாய் நமஸ்காரம் பண்ணி, அழுதுகொண்டு எழுந்திருக்க மாட்டேனென்று, சொல்லுகிற பிராம்மணனைப் பார்த்து, திருவள்ளுவர் கருணசமுத்திர மானதால் எழுந்திருந்து இவரைத் தூக்கிவிட்டு, பயப்படாதேயும் உம்மைக் காப்பாற்று கிறேனென்று அபயப்பிரதானஞ்செய்து நடந்த சங்கதியைக் கேட்டவுடன், இப்பிராமணன் நீர் கொடுத்த வளையையும் வஸ்திரத்தையுங் கங்கையைக் கூப்பிட்டுக் கொடுத்தேன். அவள் பெண்வடிவமாக வந்து, வளையை வாங்கிக் கையிற்போட்டுக்கொண்டு ரத்னவளை யையுங் கொடுத்து, வஸ்திரத்தையுங் கட்டிக்கொண்டு பீதாம்பரத்தையுங் கொடுத்து, இவ்விரண்டையுந் திருவள்ளுவரிடத்தில் தான் பெற்றுக்கொண்டதற்கு அடையாளமாகக் கொடுக்கச்சொன்னதை நான் துர்ப்புத்தியால், ராஜாவினிடத்தில் விலைக்குக் கொண்டு போய்க் கொடுத்ததில், இதற்கு ஜோடி கொண்டுவரவேண்டுமென்று இம்சித்ததைப் பொறுக்கமுடியாமல், உம்மைச் சரணமாக வந்தடைந்தேனென்று சொன்னதைக்கேட்ட திருவள்ளுவரும், உடனே ஒரு பானையில் தன் மனைவியை ஜலம் கொண்டுவரச்சொல்லி, கையில் வளையையும் சேலையையும் வைத்துக்கொண்டு, ஹே! கங்காதேவி! நீ எழுந் திருந்து வந்து இந்த வளையையுஞ் சேலையையும் பெற்றுக்கொள்ளென்று சொன்னவுடன், கெங்காதேவி வந்து வாங்கி அந்த வளையை வாங்கிக் கையிற்போட்டுக்கொண்டு சேலையை யும் கட்டிக்கொண்டு, ரத்னவளையையும், பீதாம்பரத்தையும், கழற்றியும் அவிழ்த்துக் கொடுத்ததை வாங்கி, அந்த மந்திரி கையிற் கொடுத்து, இவரை விலங்கைவிட்டு விலக்கி தத்துவஞானத்தை உபதேசஞ் செய்து, இவரும் ஞானமடைந்தபின், இனி நான் எந்த அறத்திலிருக்கிறதென்று கேட்டதற்கு, தன் மனைவியைப்போலப் பழையது சுடுகிறது வீசென்று சொன்னபடி, அவள் வீசி ஆவிவந்ததைக் காண்பித்து, இப்படி மனைவியிடத் தால் இல்லறமே நல்லறமென்று சொல்லி, மணலைக் கட்டிக்கொடுத்து, இதை எவ்வள

ஆக்ஷேபிக்காமல் வாங்கிச் சமைக்கிருளோ, அவளே உன் மனைவியென்று சொல்லி அனுப்புவித்தபடி, இவரும் அநேக ஜாதிகளில் தேடியும், இவரிஷ்டப்படி பெண்ணகப்படாமல், பளிங்கஜாதியில் பக்குவமான ஒரு பெண்ணைப்பார்த்து, இதை நீ பக்குவம் பண்ணென்று சொன்னபடி, அவளும் அந்த மணலை ஆக்ஷேபியாமல் வாங்கி, அன்னமாகப் பக்குவம் பண்ணியபின், அவளை மணஞ்செய்து அவளுடனிருந்துவரும்போது, ஒருநாள் மூங்கில் வெட்ட மலைக்குப்போய் வெட்டினதில், மோஹராவைக்கண்டு ஆட்கொல்லியென்று ஓடிவரும்போது, மற்றவர்கள் அந்த மோஹராக்களை யெடுத்து பத்துப்பாகஞ் செய்து மிஞ்சின ஒரு மோஹராவை மாற்றி சமயல் பண்ணும்போது, ஒருவன் நஞ்சைப் போட்டு, ஒன்பதுபேரையுங் கொன்று பணங்களைக் கட்டும்போது, கள்ளர்கள் வந்து அவனையும் வெட்டிப் பணத்தையும் பறித்துக்கொண்டு போன கதையை அறியத்தக்கது.

252-வது தரங்கம்.

பிரம்மம், ஈசன், ஜீவர்கள், ஜெகத்துக்களின் தன்மை:—

பிரம்மம் மட்டும் தானுயிருப்பதால், நான் பிரம்மமென்று நினைத்தமாத்திரத்திலுடனே விளங்கும். (எ-தி) ஸ்திரீயை நினைத்தமாத்திரத்தில் லேபனம் உண்டாவதுபோலவறிக. அந்தப்புரத்திலிருக்கிற ராஜபேட்டிபோல, ஈசுவரன் பரோக்ஷமானதால், வெகுகாலம் பிரார்த்தித்துக் கூப்பிட்டால் வருவரென்றறிக. ஜீவர்கள் பல ரூபர்களானதால், தாசியைப்போல அவர்களுக்குப் பிரயோஜனமிருந்தால், கூப்பிடாமல் தானே வருவார்கள், அதில்லாவிட்டால் கெஞ்சினாலும் வாரார்களென்றறிக. ஜகத்து ஜடமானதால், எவ்வளவு பிரயாசைப்பட்டாலும் செத்தவன் மானி எழும்பாததுபோல அறிவோடேகூடி வாராதென்றறிக. வேதஞ் சொன்னபடி ஜீவர்கள் நடக்கிருர்கள். (எ-தி) ராஜநீதி சாஸ்திரத்தைப் பார்த்து ஜனங்கள் நடப்பதுபோலவறிக. ஐயா, பிரம்மம் மட்டும் நினைத்தமாத்திரத்தில் வருமென்றும், மற்ற ஈசுவரன் வருந்திக்கூப்பிட்டால் வந்து, மாயீகபலன்களுக்குள்ளே இவன் எதைக் கேட்கிருனே அதைக் கொடுப்பரென்றும், ஜீவர்கள் தங்களுக்குப் பிரயோஜனமிருந்தால்தான் வருவார்களென்பதையும், ஜகத்து ஜடமானதால் அதனிடத்தில் ஒருவிதமான அறிவுமில்லையென்பதையும், சுருதி யுக்தி அனுபவமூலமாய் அறிவிக்கவேண்டுமென்று கேட்பாயாகில், அதற்கு நாம் உத்தரம் சொல்லுகிறோம் கேள். முதலாவது பிரம்மத்தைக் குறித்துச் சொல்லுகிறோம். அதற்குச் சுருதியாவது:—பிரம்மத்தைக் குறித்து மனதினாலே நாமார்? நமக்கென்னலக்ஷணம்? பிரம்மமென்பது எது? அதற்கென்ன லக்ஷணமென்று ஆலோசித்து, பிரம்மமென்ற சப்தத்திற்குப் பூர்ணம் அர்த்தம். சத்துச்சித்தானந்தமே லக்ஷணம். நாமென்பது சரீரத்திரயவிலக்ஷண அவஸ்தாத்திரய சாக்ஷியேயாம். நமக்கென்ன லக்ஷணமென்றால், காலத்திரயத்திலும் அழியாமலிருப்பதால், சத்தாயும், பாகியாந்தரப் பிரபஞ்சத்தையறிவதால் சித்தாயும், சகல வஸ்துக்களிலும் தானே அதிப்பிரியமானதால் ஆனந்தமென்றும், பிரம்மத்திற்கும் நமக்கும் லக்ஷணமொன்ருயிருப்பதால், நாம் பிரம்மமென்று நினைத்தமாத்திரத்தில், சகல துன்பங்களும் போய் அழிவற்ற ஆனந்தமுண்டாவதால் பிரம்மமே மங்களமென்றும், இப்படிச் சகல ஆபத்துக்

களுமில்லாததாயும், புத்திப்பார்வைக்கு எட்டக்கூடியதாயுமிருக்கிற பிரம்மத்தை நினைப்பதில், எவன் மோகத்தாலெத்தனிக்கவில்லையோ, அவன் மனுஷர்களுக்குள் எறிந்து போடப்பட்டவன். சீ சீ யென்று சொல்லப்படுவன் என்பதே சுருதி. தன் கையிலிருக்கிற மோதிரத்தைத் தான் பார்த்துக்கொள்ளுகிறதற்கு, யாதொரு யத்தனமில்லாததே யுக்தி. ஞானிகள் சதாகாலமும், யாதொரு சூரியாதி பிரகாசங்களையும், யாதொரு தேசகால வஸ்துக்களையுடையவும் அபேக்ஷையில்லாமல், சதா பிரம்மானந்த பரிதர்களாயிருக்கிறதே அனுபவமாம். இனி கற்பகமரம், தீ, நீர், மூன்றும் அடைந்தவர்களுடைய வறுமையையும் குளிரையும் தாகத்தையும் போக்கும், அடையாதவர்களுக்கு அவைகளைப் போக்காதது போல, ஈசுவரனும் பிரார்த்தித்தவருக்கு அருளுவார், பிரார்த்தியாதவருக்கு அருளாரென்று சொல்லியதே சுருதி. கஜேந்திரன் முதலைவாயிலகப்பட்டுக்கொண்டபோது, ஆதிமூலமென்று கூப்பிட்டபின் வந்து ரக்ஷித்ததே யுக்தி. இப்பவும் சாமிக்குப் பூசைபோட்டுக் கூப்பிட்டபின், வந்து, ஆடி, வரங்கொடுப்பதே அனுபவமாம். இனி ஜீவர்களை, ஏத்துமரம் தண்ணீரை மொள்ளும்போது வணங்குவதும், தண்ணீர் எடுத்தபின் உயரே கிளம்புவதும் சரியாயிருப்பதால், ஜீவர்களுக்கு ஏத்துமரம் சகோதரமென்று சொல்லுவதே, சுருதி யுக்தி அனுபவமாம். ஜகத்தை ஜடமென்று சொல்லுவதில் கேட்கத்தேவையில்லை.

253-வது தரங்கம்.

சகல வேதங்களிலும் மகாவாக்கியமே சாரம்:—

சகல வேதவாக்கியங்களுக்குள்ளே மகாவாக்கியமே சாரம். [எ-தி] அநேக சங்குகளுக்குள்ளே வலம்புரிச்சங்கு சாரமாயிருப்பதுபோலும், அநேக மிருகங்களுக்குள்ளே சிங்கம் சிரேஷ்டமாயிருப்பதுபோலும், மனுஷர்களுக்குள்ளே இராமர் சிரேஷ்டமாயிருப்பது போல அறிக. [இ-து] ஐயா, சகல வாக்கியங்களுக்குள்ளே மகாவாக்கியம் சிரேஷ்டமென்பது எதனாலே? அந்த வாக்கியங்களெதைச் சொல்லுகின்றன? அந்த அர்த்தத்தை விசாரியாதவனுக்கு என்னகெடுதி? விசாரித்தவனுக்கு என்ன நன்மையுண்டாகும்? அதெப்படி விசாரிக்கிறது? இந்த ஐந்து சங்கைக்கும் சமாதானம் சொல்லவேண்டுமென்று கேட்பாயாகிலதற்கு நாம் உத்தரம் சொல்லுகிறோம் கேள்:— மகாவாக்கியத்திற்கு மகிமை எதனாலென்றால் - மகத்தான பிரம்மத்தைப் பிரதிபாதிப்பதாலும், மகத்தான ஆனந்தத்தைக் கொடுப்பதாலும், அதை விசாரித்தவர்களுக்கு மகத்தான பதவியைக்கொடுப்பதாலும், வேதமுடிவில் சொல்லப்பட்டிருப்பதினாலும், மகான்களான ஞானிகளுடைய அனுபவத்தைக் காண்பிப்பதாலும், ஒரு வாக்கியங்களாலும் கண்டிக்கப்படாத அகண்டமானதாலும், ரகசியத்துக்கெல்லாம் அதிரகசியமாயிருப்பதாலும், அதற்கு இவ்வளவு மகிமை சொல்லப்படுகிறது. இரண்டாவது, அந்த வாக்கியங்கள் எதைச் சொல்லுகிறதென்றால்— முதலாவது வாக்கியம் பிரக்ஞானம் பிரம்மம் என்று இரண்டு பதமாம். அதில், எந்த அறிவினால் புருஷன் சப்தாதி பஞ்சவிஷயங்களையுமறிகிறானோ, வசனாதி ஐந்து தொழில்களையும் தெரிந்து செய்கிறானோ, அந்த அறிவே பிரக்ஞான

மெனப்படும். பிரம்மா, இந்திராதிதேவதைகள், மனுஷர்கள், மாடு, குதிரைமுதலான சகல ஜீவர்களிடத்திலுமிருக்கிற அறிவே அத்வைதப்பிரம்மம். ஆகையால் நம்மிடத்திலு மிருக்கிற அறிவு பிரம்மமென்று பிரம்மமென்ற பதஞ் சொல்லும். இரண்டாவது வாக்கிய மானது — அஹம் பிரம்மம் அஸ்மியென்று மூன்று பதமாம். அதில் அஹம் என்பது பரிபூர ணப் பரமாத்மா. ஞானதிகாரமான இந்த மனுஷதேகத்தில், புத்திக்குச் சாக்ஷியாயிருந்து கொண்டு, யாதொருத்தர் விளங்குகிறாரோ, அவரே அகமென்று சொல்லப்படுகிறார். சொபா வத்தினாலேயே பரிபூரணமான வஸ்து எதுவோ, அதுவே இவிடத்தில் பிரம்மமென்று சொல் லப்படும். இந்த அஹத்துக்கும்,பிரஹ்மத்துக்கும் அஸ்மியென்றது ஐக்கியம்பண்ணிவைப்ப தால், நானே பிரம்மமென்று அறிக இனி மூன்ருவது வாக்கியமானது தத் துவம் அசி என மூன்றுபதமாம். ஏகமென்பதனுல் ஸ்வகதபேதமில்லை, ஏவ என்றதனுல் சஜாதியபேதமில்லை. அத்வைதமானதால் விஜாதியபேதமில்லை. நாமரூபமற்றதாய்சிருஷ்டிக்குமுன்னும், இப்பவும், இனிமேலும் அப்படிப்பட்ட தன்மையுடையது யாதோ அது தத் எனப்படும் கேட்கிறவ னுடைய தேகேந்திரியாதிகளுக்கு அதீதமான யாதொரு அறிவு இருக்கிறதோ, அதுவே (நீ) துவம் என்று இந்த இடத்தில் சொல்லப்படும். அசியென்றது, இரண்டுக்கும் ஐக்கியத்தைக் காண்பிப்பதால், அந்தப் பிரம்மமே நாமென்று அனுபவிக்கத்தக்கது. நான்காம் வாக்கியம்— அயம் ஆத்மா பிரம்மம் என மூன்றுபதமாம் சொப்பிரகாசமாய் அபரோக்ஷமாயிருப்பதே அயம் எனப்படும், அகங்காராதி தேகாந்தத்திற்கும் வேறானதே ஆத்மா எனப்படும். ஜகத்திற்கு அதிஷ்டானமே பிரம்மம் எனப்படும், இப்படி விசாரி யாதவர்கள் துக்கிப்பார்கள், விசாரித்தவர்கள் சுகிப்பார்கள். இதைக் குருமுகமாக ஷட்விதலிங்கதாற்பரியத்தால் விசாரிப்பதே, விசாரணையென்று அறியத்தக்கது.

254-வது தரங்கம்,

சுருதி ஞானிக்கு மூன்று கர்மங்களுமில்லையென்று சொல்லுகிறது:—

ஞானிக்குப் பிராரப்தகர்மமுமில்லையென்று சொல்லியிருப்பதற்கு யுக்தி:—வஸ்திரத் தில், சித்திரங்கள் எழுதியிருந்ததை, பின் அதைத் தீயிலெரித்தபிற்பாடு சில சித்திரங் கள்மட்டுமிருக்குமென்கிறது ஞாயமில்லாததுபோல, ஜீவத்துவமாகிய சித்திரவஸ்திரத்தில் திரிவிதகரணங்களாகிற மையால், திரிவிதகர்மங்களாகிற சித்திரங்கள் எழுதியிருப்பதைப் பார்த்து, சித்தனாகிய பாலன் அதில் மயங்கிக்கிடக்கும்போது, குருவாகிய வாத்தியாரை பிரம்மவிசாரமாகிற பள்ளிக்கூடத்தைக் கொண்டுவரும்படி ஈசுவரனாகிற பிதா அழைப் பிக்க, அவனும் பள்ளிக்கூடசகிதமாய் வந்து, அந்தப் பள்ளிக்கூடத்திலவனை வைத்து, என்ன உபதேசித்தாலும் உள்ளிலேறாமலிருப்பதற்குக் காரணமான, அந்த ஜீவத்துவ சித்திரவஸ்திரத்தைப்பிடுங்கி, ஞானக்கினியிலெரித்தபிறகு, ஜீவத்துவமான வஸ்திரம் போனபிறகு, தண்டகூபநியாயம்போல பிராரப்தகர்மமாகிற சித்திரம் மிச்சமிராதென்று அறிக. ஐயா, முந்திச்சொல்லும்போது ஞானிக்கு ஞானக்கினியால் சஞ்சிதகர்மம் எரிந்து போமென்றும், அகர்த்துருத்துவபுத்தியால் ஆகாமியகர்மம் ஒட்டாதென்றும், பிராரப்த

கர்மமானது ஞானம் வருகிறதற்குமுந்தியே ஆரம்பிக்கப்பட்டதால் அது புஜித்தே தொலைக்கவேண்டுமென்று முந்திச்சொல்லி, இப்போது ஞானிக்குப் பிராரப்தகர்மமில்லை யென்று சொல்லுவது முன்னுக்குப்பின் விரோதமாயிருக்கிறதே யென்று கேட்பாயாகில், அதற்கு விரோதமன்னியில் நாம் சாமாதானஞ்சொல்லுகிறோம் கேள்: வாராய் குழந்தாய்! ஞானிக்குச் சுயதிருஷ்டியென்றும், பரதிருஷ்டியென்றும், பரமார்த்தமென்றும், வியவகாரமென்றும் இப்படி பலதரம் உனக்கு நாம் சொல்லியிருக்கவும், நீ அதை அறியாமல் திரும்ப இப்படிச் சங்கித்தாய். ஆனால் இவ்விடத்தில் ஞானிக்குப் பிராரப்தமில்லையென்று சொன்னதற்கு அர்த்தமென்னவென்றால்,– பரமார்த்தத்தில் ஞானி பிரம்மமாயிருப்பதால் பிரம்மத்துக்கு ஏதேனுமொரு கர்மமுண்டாயிருக்கும் பக்ஷத்தில், ஞானிக்கும் ஒரு கர்மம் உண்டென்று சொல்லலாம், பிரம்மத்துக்கு யாதொரு கர்மமுமில்லாமையால் ஞானிக்கும் ஒரு கர்மமுமில்லை, விவகாரதிருஷ்டியிலேயோவென்றால் பிரம்மவித்தென்றும், வரனென்றும், வரியானென்றும், வரிஷ்டனென்றும், ஞானிகள் நான்குவிதமாயிருப்பார்கள். இவர்களில் வரிஷ்டனென்பவன் நிருவிகற்பசமாதியினுடைய திடத்தினால், அவனுடைய சித்தமானது ஜலத்திற்போட்ட உப்பானது வெகுநாழிகை கழித்தபின் ஜலத்திற் கரைந்து போவதுபோலும், பாலில்விட்ட ஜலமானது தீயில் காயவைக்கக் காயவைக்க பாலில் லயிப்பதுபோலும், பிரம்மத்தில் லயித்துப்போனதால் வரிஷ்டனுக்குப் பிராரப்தமென்ற பேச்சேயில்லை, வரியானென்பவன் நிருவிகற்பசமாதியில் சுத்தத் திரிபுடியுமிழந்தவனும், யாதொரு நினைப்புமறப்புமற்றவனும், அன்னியர்கள் வந்து வெகுநாழிகை பிரயத்தனஞ் செய்வதால் விழித்துக்கொண்டு, க்ஷண காலத்திற்குள் திரும்பச் சமாதிக்குப்போய்ச் சுகிக்கிற மனசுக்கு, ஏழுந்திருந்து போகம் புஜித்த பிரக்ஞையேயிராது. [ஏ-தி] பகற்பொழுதி யானமுழுதும் அலைந்துதிரிந்து, ராத்திரி வீட்டில்வந்து காடநித்திரை செய்கிற பிள்ளையை தாயானவள் சோற்றைப் பிசைந்து பிள்ளையை அடித்து, வாயில் ஒரு பிடியைப் போடுமுன் தூங்கிப்போவதைக் கண்ட தாய், பிடிக்குப்பிடி உதைத்துச் சோற்றை ஊட்டினாலும், அந்தப் பிள்ளைக்குச் சாப்பிட்டோமென்ற ஞானமில்லாததுபோல, வரியானுக்கும் போக ஞானமில்லாததால் பிராரப்தமில்லை. வரனுக்கும் சமாதியிலேயே அழுத்தமாய், காமியமான சோரஸ்திரீக்குக் குடும்பவிவகாரத்தில் அழுத்தமில்லாததுபோ லிருப்பதால், வரனுக்கும் பிராரப்தமில்லை. பிரம்மவித்துவுக்கும், அடிக்கடி நாடகம்போலப் பொய்யென்று தோற்றுவதால் இவனுக்குமில்லை.

255-வது தரங்கம்.

சுருதி சகலத்தையுந் தள்ளச்சொல்லி, குருவைமட்டும் விதேகமுத்தி வரைக்கும் இரக்ஷிக்கச் சொல்லியதின் கருத்து:—

ஆத்மாவைத் தவிர மற்றதெல்லாம் பொய்யென்று, தள்ளச்சொன்ன வேதம், சற்குருவைமட்டுக்கும் விதேக முத்திவரை விடக்கூடாதென்று சொன்னது பக்ஷபாதமா யிருக்கிறதேயெனில், மண்ணிலுண்டான கடகுட்டியாதிகள், முழுமையும் சுத்தஜடமானாலும்,

அதில் தெளிவான கண்ணுடிமட்டும் தன் முகத்தின் எதார்த்தமாயுள்ள லக்ஷணத்தை உள்ளபடி காண்பிக்கிறதும் தவிர, அப்படி ஒருதரம் பார்த்தவனுக்கும், மறுபடி மறுபடி கண்ணுடியைப் பார்க்க ஆசை தெவிட்டாமல் வருவதுபோல, அப்படிக் குருநாதனுகிற கண்ணுடியும் கற்பிதமாயிருந்தாலும், தன் எதார்த்த வடிவமான சச்சிதானந்த சுபாவத்தைத் தெரியாத பேர்களுக்கு, உள்ளபடி உணர்த்திவைப்பதும் தவிர, இப்படிக் கண்டபேர்களுக்கும், மேல்மேலும் தன் ஆனந்தத்தை விருத்திபண்ணி, ஜீவன்முக்தி சுகத்தைக் கொடுப்பதால், முமுக்ஷுவாகிய, தன் முகம் பாராதவனும் முக்தனுகிய தன் முகம் பார்த்தவனும், ஞானத்திற்காகவும் சுகோதயத்திற்காகவும், விதேகமுக்திவரை குருவைப் பாராமல் எப்படி விட்டுப் பிரிந்திருப்பன்? ஆகையால், வேதம் உள்ளபடியே சொன்னதேதவிர, பக்ஷபாதமாய்ச் சொல்லவில்லையென்றறிக. ஆனுல் முமுக்ஷுக்களுக்குத்தான் தன் ஸ்வரூப ஞானமுண்டாவதற்காக, அவசியம் குரு வேண்டுமென்று சொன்னது சரி. முக்தனுக்குக் குரு வேண்டுமென்று சொன்னதற்குப் பிரயோசனமென்னவென்ருல், ஏழைவீட்டுப் பெண்ணுக்கு, அன்னபானுதி ஆடை ஆபரணங்கள்வரை கொடுப்பதற்கும், போகத்திற்கும் நாயகன் வேண்டுவதுபோலும், சகல சம்பத்துக்களுடன் கூடிய ராஜகன்னிகைக்குப் போக சுகத்திற்காக நாயகன் வேண்டுவதுபோலும்; பக்குவமான கன்னிகைக்கு போகம், புத்திரோற்பத்திகளுக்காக நாயகனுடன் சேருவதும், புத்திரவதியுந் தன் யோனியாகிற சித்தம் சுகித்துக்கொண்டேயிருக்கிறதற்கும், நாயகனுடன் சேர்ந்து வாழுவதுபோலுமறிக. [இ-து] ஐயா, ஜீவேசுவர ஜகத்துக்களென்கிற நாமரூபாத்மகமான சகலமும் பொய்யென்று தள்ளும்படி வேதஞ்சொல்லி, குருவைமட்டும் விதேகமுக்திவரை மறவாமலிருக்கவேண்டுமென்று சுருதி சொல்வதால், குருநாதன் அநுர்தஜடதுக்கமான திரிபதார்த்தங்களுக்குள் சேர்ந்தவரா? அல்லது அதற்கு அப்புறப்பட்ட சச்சிதானந்தப் பிரம்மமா? அவரைப் பிரம்மமென்று சொன்னுல், அந்தக் குருநாதனென்பது பிரம்மம் நானென்று சாக்ஷாத்காரமாக அறிந்திருக்கிற மனசே, ஞானியென்றும் குருநாதனென்றும் சொல்லவேண்டியதாயிருக்கிறது. அப்படிப்பட்ட மனசை அழிவற்ற பிரம்மமென்று சொல்வதற்கு ஞாயமில்லையே. ஆனுல் மற்ற மனசுகளுக்குள்ளே ஞானியின் மனசும் சேர்ந்ததென்று சொல்லுவோமென்ருல், தாங்களே மற்றவைகளைப்போல ஞானியின் மனசைப் பொய்யென்று தள்ளக்கூடாதென்று சொல்லுகிறீர்களே, இதற்கு நான் என்ன செய்வேன்? தாங்களே சமாதானஞ் சொல்லவேண்டுமென்று கேட்பாயாகில், அதற்குத்தரம் சொல்லுகிறோம் கேள்:-வாராய் குழந்தாய்! நீ சங்கித்தபிரகாரம் பிரம்மம் ஜகத்து இரண்டுக்குள் ஞானியினுடைய மனசானது பிரம்மலக்ஷணமாயும் ஜகத்துலக்ஷணமாயும் சொல்லக்கூடாது. அது எப்படியிருக்கிறதோ அப்படியே அதற்கு லக்ஷணமென்று சுருதி யுக்தி அனுபவத்தினுல் சொல்லப்படுகிறது. இதில் யுக்தியாவது— சந்திர சந்திரிகைபோலவாம் ஞானியினுடைய மனசு அழிந்துபோவதால் சத்தென்று சொல்லக்கூடாது, சன்மாத்திரத்தை விடாதிருப்பதால் அசத்தென்றும் சொல்லக்கூடாது. ஆத்மாவைப்போல, நித்திய நிருபாதிக நிரதிசயமில்லாததால், அதை ஆனந்தமென்றும் சொல்லக்கூடாது. ஆநந்

தாகாரமாகவே யிருப்பதால் நிராநந்தமென்றுஞ் சொல்லக்கூடாது. ஆத்மாவினுலேயே அறியப்படுவதால் அறிவென்றும் சொல்லக்கூடாது. அறிவைவிட்டுப்பிரியாமல் அறிவு மாத்திரமான பிரக்ஞையோடே கூடியிருப்பதால் ஜடமென்றும் சொல்லக்கூடாதென்று சொல்லியிருக்கிற சுருதியே அனுபவமென்றறிக.

256-வது தரங்கம்.

வேதாந்தவிசாரம் நான்குபேருக்கும் உதவி:—

வேதாந்தசிரவணம் பண்ணப்போவது ஞானத்திற்கும், தூக்கத்திற்கும், மனோராச்சியத்திற்கும், சோம்பலுக்கும் சாதனமாம். [எ-தி] கஞ்சாலேகியம், சித்த ஏகாக்கிரமான சமாதிக்கும், ஸ்திரீபோகத்திற்கும், பிரவிர்த்திக்கும், வீண்பேச்சுக்கும் சாதனமாவதுபோலவறிக. ஐயா, வேதாந்தவிசாரம்பண்ணுவது தத்துவஞானத்துக்கும், நித்திரைக்கும், மனோராச்சியத்திற்கும், சோம்பலுக்கும் சாதகமென்று சொன்னீர்களே, அதெப்படிச் சொல்லலாம்? வேதாந்தவிசாரத்தினுலேயே அநாதிகாலமாய் வந்திருக்கிற அஞ்ஞானத்தையும், அதன்காரியமான ஆத்மானுத்மாக்களைப் பேதந்தெரியாமற் பண்ணுகிற ஆவரணசக்தியையும், கர்த்துருத்துவரூபமான ஜீவத்துவத்தையும், சஞ்சிதாகாமியமான கர்மங்களையும், தாரேஷணை வித்தேஷணை புத்திரேஷணை முதலான ஆசைகளையும், தேகவாசனை லோகவாசனை சாஸ்திரவாசனை முதலான வாசனைகளையும் போக்கி; பிரம்மஞானத்தையும், தத்துவதெரிசனத்தையும், அகர்த்துருத்துவபுத்தியையும், நைஷ்கர்மசித்தியையும், நிராசையையும், தேகாதி ஜகத்துப்பொய்யென்ற சுத்தவாசனையையும் உண்டுபண்ணுவதால், இப்படிப்பட்ட வேதாந்தவிசாரத்தை, தூக்கத்திற்கும், மனோராச்சியத்திற்கும், சோம்பலுக்கும் சாதனமென்று எப்படிச் சொல்லலாமென்று கேட்பாயாகில், அதற்கு நாம் உத்தரம் சொல்லுகிறோம் கேள்:— வாராய் குழந்தாய்! நீ சொன்னபடி வேதாந்தவிசாரம் சர்வசிலாக்கியமென்பதில் யாதொரு ஆக்ஷேபணையுமில்லை அது அதிதீவிரதர பக்குவியான முமுக்ஷுவுக்கு உடனே தத்துவஞானத்தைக் கொடுக்கும். அப்படிப் பக்குவமில்லாமல் அபக்குவிகளுக்கு, இந்த விசாரமானது மேலே சொல்லிய அனந்த தோஷத்தை உண்டுபண்ணும். [எ-தி] பால் சர்வசிலாக்கியமா யிருந்தாலும், அதைப் பிரம்மநிஷ்டர்களுக்கும் யோகிகளுக்கும் கொடுத்தால் பிரம்மநிஷ்டையையும் யோகத்தையும் விருத்திபண்ணும். ஸ்திரீகாமிக்குக் கொடுத்தால் காமவிகாரத்தையும் லேபனத்தையும் விருத்திபண்ணி யோனியாகிற அளர்க்கேணியில் தள்ளும். அந்தப் பாலையே பாம்புக்குக் கொடுத்தால் விஷத்தைக் கொடுக்கும். இப்படியே, அன்னமும் சத்துக்களுக்குக் கொடுத்தால் ஞானத்தை விருத்திபண்ணிவைக்கும், அசத்துக்களுக்குக் கொடுத்தால் காமக்குரோதாதிகளையும், அடிதடிமுதலான அனர்த்தங்களையும் கொடுக்கும். இப்படியே ஜலத்தைத் தென்னைமரமுதலான புண்ணியவிருக்ஷங்களுக்கு விட்டால் தேங்காய்முதலான சத்பலத்தைக் கொடுக்கும், காஞ்சிரை, சப்பாத்திக்கள்ளி முதலானவைகளுக்கு அந்த ஜலத்தைவிட்டால் விஷத்தையும் முள்ளுகளையும் கொடுத்து ஜனங்

களைத் தாபப்படுத்தும். திரவியமானது சத்துக்களிடத்திற் போய்ச்சேர்ந்தால், தர்மார்த்த காம மோக்ஷங்கள் நான்கையும் எல்லோருக்கும் கொடுக்கும், அசத்துக்களுக்கு அந்தத் திரவியம் வந்ததானுல் பரஸ்திரீகமனத்திற்கும், தப்புப்பத்திரங்கள் செய்வதற்கும், கொலை முதலான இம்சைகளை ஜனங்களுக்குக் கொடுப்பதற்கும், இன்னும் அநேக பாபங்களுண்டாவதற்குங் காரணமாவதுபோலும். ஈசுவரனுற் கொடுக்கப்பட்ட தனுகரணபுவன போகங்கள், விவேகியான ஜீவர்களிடத்திற் சேர்ந்ததானுல் சற்கிரியைகளையும், சத்சாஸ்திரங்களையும், சத்வசனங்களையும், சத்விஷயமான நினைப்புகளையும், கொடுப்பதும் மற்றவர்களுக்கு அவைகள் எதிர்மறையைக் கொடுப்பதையும் அறிந்துகொள்ளத்தக்கது.

257-வது தரங்கம்.

அஷ்டவித, அத்தியாச நிருபணம்:—

1. தேகம் நானென்ற மித்தியாத்தியாச துக்கம்—தீயின் சம்பந்தத்தால் ஜலத்துக்கு வந்த உஷ்ணம்போலும். 2. இந்திரியங்களை நானென்ற இதராத்தியாசதுக்கம்—சுத்திரத்திலுள்ள ஜனங்களைத் தன் ஜனங்களென்று நினைத்துத் துக்கப்படுவதுபோலும். 3. அந்தக்கரணத்தையும் அதன் தர்மங்களையும் தன்பேரிலும், தன்னுடைய சச்சிதானந்தத்தை அதின்பேரிலும் பண்ணுகிறது அன்னியோன்னியர்த்தியாசம்—ரயிலும் மரமும் மாறித் தோற்றுவதுபோலும், 4. சுழுப்தியில் அஞ்ஞானமும் ஆனந்தமும் ஒன்ருய்த்தோற்றுகிற சுத்தியாத்தியாசம்—இருட்டில் வஸ்திரத்தோடே சேர்த்து ஸ்திரீயை ஆலிங்கனம்பண்ணுவது போலும். 5. தூஷ்ணீம்பூதாவஸ்தையில் சாமான்னியமாய்த் தோற்றுகிற நிருபாதிகாத்யாசம்—ஆகாசத்தில் நீலாதிநிறம் தோற்றுவதுபோலும். 6. அந்தக்கரண தர்மமான கர்த்துருத்துவாதிகள் தன்பேரில் தோற்றுவதான சோபாதிகாத்தியாசம்—ஸ்படிகத்தில் சிகப்புமுதலான நிறங்கள் தோற்றுவதுபோலும். 7. ஜீவனிடத்தில் மனசின் ராகாதி விருத்திகளுடைய, ஓட்டந் தோற்றுகிறது தத்தர்மாத்தியாசம்—ஜலப்பிரவாகத்தில் சூரியப்பிரதிவிம்பம், ஓடுகிறதுபோலத் தோற்றுவதுபோலும். 8. புத்திரகளத்திராதிகளுக்கு வந்த துக்கத்தை, தனக்கு வந்ததாக நினைக்கிறது சம்பந்த மாத்திராத்தியாசம் — ரயில் வண்டியில் ஒரு அறைக்குள்ளிருக்கிற ஜனங்கள், நம் கூட்டமென்று நினைப்பதுபோலுமிருக்கிற இந்த எட்டு அத்தியாசத்தினுலேயே அசங்கனுன தனக்கு ஜென்மாதி சம்சாரதுக்கம் தோற்றுவதால், வாசனையாலிந்த அத்தியாசங்களுக்குள் எதுவருகிறதோ, அதைச் சாவதானமாய் திருஷ்டாந்தத்துடன், இது இது இன்ன இன்ன அத்தியாசமென்று கண்டு, தான் இந்த எட்டிலும் சம்மந்தமில்லாத அசங்கனென்றே, முமுக்ஷுக்கள் பழகவேண்டியதென்றறிக. ஐயா, எட்டுவித அத்தியாசத்தினுலேயே, பந்தம் வந்திருக்கிறதாகவும், ஜீவர்களுக்கு இந்த எட்டுவித அத்தியாசங்களும் நிவர்த்தியானுல்தான் முக்தி வருமென்றுஞ் சொன்னீர்களே, இந்த அத்தியாசமென்ற சொல்லுக்கு அர்த்தந்தானேது? இந்த அத்தியாசமெப்படி உண்டாச்சுது? இதனுல் வருகிற கெடுதியென்ன? இதையெப்படி நிவர்த்திசெய்கிறதென்று கேட்பாயாகில், அதற்கு நாம் உத்தரம் சொல்லுகிறோம் கேள்:— அத்தியாசமென்

பது எதுவென்றால், அதுவல்லாத அநாத்மாவில் அதுவென்று பார்ப்பதே அத்தியாச மென்று, பூஜ்யசங்கர பகவத்பாதாசாரியரவர்கள், பாஷியத்தில் அருளிச்செய்திருப்பதே அதனுடைய சொரூபமென்றறிக. இந்த அத்தியாசமெப்படியுண்டாச்சுதென்றால், சச்சிதாநந்த சொரூபியான தன்னை மறந்த, அஞ்ஞானத்தினாலுண்டாச்சுது. இது என்ன கெடுதியைச் செய்யுமென்று கேட்டதற்குச் சமாதானமாவது, ஒருவன் இருட்டிற் போகும்போது, படுத்து நித்திரை செய்கிற பாம்பை நல்ல கயிறென்று எடுத்து மேலே போட்டுக்கொண்டவன், அந்தப் பாம்பால் கடிபட்டுச் சாவதுபோல, இந்தத் தேகாதிகளை நானென்றபிமானித்த புருஷர்கள், ஓயாத ஜனனமரண சம்சாரதுக்கங்களையடைந்து துபித்துக்கொண்டு வருகிறதேயாம். இதென்ன உபாயத்தால் நிவர்த்திசெய்யலாமென்றால், சற்குருகடாக்ஷத்தால் நாமார், சித்தெது, ஜடமெது, பந்தமெது, மோக்ஷமெது, இந்த ஜகத்து எப்படியுண்டாச்சுது, இந்த ஜகத்து எப்படி நிவர்த்தியாகுமென்று சதா விசாரிப்பதால், இது நிவர்த்தியாகுமென்றறிக

258-வது தரங்கம்.

யான், எனதென்ற அத்தியாசத்தை விடத்தக்கது:—

அகம் விருத்தி, இதம் விருத்திகளிலிருக்கிற நான், எனதென்கிற அத்தியாசத்தைத் தவிர்த்தவனுக்கே பிரம்மசுகங் கிட்டும். (எ-தி) இரவில் வாசற் கதவையும், கொல்லைக் கதவையும் தாழ்ப்பாள் போட்டவனுக்கே சுழுப்திசுகங் கிடைப்பதுபோலவுமறிக. ஐயா, யான் எனதென்கிற அகம் விருத்தி, இதம் விருத்தி இரண்டினாலேயே சகலத்திரர்களுக்கும் பந்தம் வந்திருக்கிறது. அந்த இரண்டு விருத்திகளும் நிவர்த்தியானால்தான், முக்திசுகம் வருமென்று சொன்னீர்களே, அதைச் சுருதி யுக்தி அனுபவமூலமாய்க் காண்பிக்கவேண்டுமென்று கேட்பாயாகில், அதற்கு நாம் உத்தரம் சொல்லுகிறோம் கேள்:— வாராய் குழந்தாய்! வசிஷ்ட மஹரிஷியினுடைய புத்திரனான, சதானந்தரிஷி யென்பவர் பாலியத்தில், காட்டுக்கு தெர்ப்பை சமித்து முதலானவற்றைக் கொண்டுவருகிறதற்காகப் போனவிடத்தில், அசூரியென்ற பச்சிலையைப் பசியினால் பிடுங்கிச் சாப்பிட்டமாத்திரத்தில், இவருக்கு ஒரு மயக்கமுண்டாய்ப் பதினெட்டு வருஷம் வரை அப்படி மயங்கிக்கிடக்கும்போது, இவர் சரீரத்தின்பேரில், மண் மலையிலிருந்து மழையினாற் கரைந்து விழுந்து, பக்ஷிகள் சாப்பிட்ட நாவல் முதலான விதைகள் அந்த மண்ணில் விழுந்து, அதிலிருந்து மரம் செடி கொடி முதலானவை முளைத்திருக்கும்போது, அந்தக்காட்டில் ஒரு வேடனும், வேடச்சியும் விறகு வெட்டி ஜீவனம் பண்ணிக்கொண்டுவரும்போது, ஒருதினத்தில் இந்தச்செடிகளை வேரோடே வெட்டும்போது, அந்த மண்வெட்டியானது இவருடைய முதுகிற்பட்டு ரத்தம் குபீரென்று கிளம்பினதும், அந்த வேடனும் வேடச்சியும் அதைப்பார்த்து, மிகுந்த பயத்துடன், மெள்ள மெள்ள அந்த மண்ணைக்கெல்லியபின், அந்த ரிஷியினுடைய சரீரத்தைக்கண்டு, மெள்ளத் தூக்கி ஜலத்திற்கொண்டுபோய்ப் போட்டமாத்திரத்தில், இவருக்கு மயங்கியிருந்த பிரக்ஞை யான்து வெளியில் வந்தமாத்திரத்தில், பூர்வஸ்திதியெல்லாம் மறந்துபோய் அந்த வேடத்

தம்பதிகளை பார்த்து "நான் யார்? இந்த உலகம் யாரையுடையது? நான் செய்யவேண்டிய காரியமென்ன?" என்று கேட்கும்போது, அவர்கள் "நீ வேடன், இப்போது இவ் விடத்திற் காணப்பட்ட இந்த வனங்களெல்லாம் நம்முடையது. நாம் செய்யவேண்டியது வழியில் வருகிறவர்களை அடித்துப் பிடுங்கவேண்டியது. கண்ட பக்ஷிகளை இந்த வில்லால் அடித்துக் கொல்லவேண்டியது. மான் முதலானவைகளை வலைவீசிப்பிடித்துக் கட்டிப்போட வேண்டியது. ஒன்றும் அகப்படாவிட்டால் விறகுவெட்டி ஜீவனம் பண்ணவேண்டியது" என்று சொன்னபடி அவன் நடந்துவரும்போது, அந்த வேடர்கள் குலத்திலேயே ஒரு பெண்ணை மணஞ்செய்து அவளிடத்தில் 18 பிள்ளையும் பெற்று வாழ்ந்துவரும்போது, திலீப மகாராஜன் வேட்டைக்கு வந்தபோது, இவனுடைய திருட்டுத்தனத்தைக் கண்டுபிடித்துக் கட்டி உதைக்கும்போது, இவனழுவதைப் பார்த்து, நீ யார்? உன்னுடையது எதுவென்று கேட்டவுடன், இவன் நான் வேடன், இந்தக்குடும்பம் என்னதென்று சொன்னதும், ராஜன் இவனைக் கட்டோடே அயோத்திக்குக் கொண்டுவந்து, தன் குருவான வசிஷ்டரிடத்தில் இவனைக் காண்பித்தமாத்திரத்தில், வசிஷ்டர் இவனைப் பார்த்தமாத்திரத்தில் இவன் முகத்தில் விளங்குகிற பிரம்ம தேஜசைக் கண்டு, நம்முடைய புத்திரனுன சதானந்தன்போலிருக்கிறதென்று கட்டை அவிழ்த்துவிடச்சொல்லி, அவர் இவனை, நீ யார்? உன்னுடைய சம்பந்தமானது எதுவென்று கேட்டதற்கு, அவன் யான் என்னதென்ற விபரீதத்தால், நான் வேடன், அந்த வேடர்கள் என்னுடைய பந்துக்களென்று நினைத்திருந்த, யான் எனதென்கிற அபிமானத்தை மாற்றி, பிரம்மரிஷியான நம்முடைய புத்திரன் நீ, யென்று சொன்னபடி, நான் பிரம்மரிஷியென்று அவனறிந்த கதையையறிக.

259-வது தரங்கம்.

சொப்பனத்திற்கும், மறுஜென்மத்திற்குமுள்ள பேதம்:—

ஜீவர்கள் மறுஜென்மத்தையடைவது சொப்பனம்போலவேயானுல், சொப்பனத்திற்கும் மறுஜென்மத்திற்கும் பேதமானதேதென்றுல், தன்வீட்டைவிட்டுக் கலியாணத்திற்குப் போகும்போது, தன் ஆளைக் காவல்வைத்துவிட்டு, மறுவீட்டுக்குப்போய்த் திரும்பத் தன்வீட்டுக்கு வருகிறதுபோலவும், தன் வீட்டைவிட்டுக் குடியோடே தேசாந்தரம் போகிறவன்போலுமறிக, [இ-ர்] ஜனனமரணத்திற்கு யுக்தி:— நதியிலேபோகிற பிணம், கிளம்பிக்கிளம்பித் தாழுகிறதுபோலும், சிசுனம் உத்தரணமாய் சுக்கிலம் விழுகிறதுபோலுமறிக. [இ-து] ஆவரணசக்தியிருக்கிற பரியந்தம் விக்ஷேபசக்திக்கு விருத்தியுண்டு. [எ-தி] தாசியினிடத்தில் மோகமிருக்கிறவரை, தாய்க்கிழவிபேச்சைக் கேட்கிறவிடன்போல அறிக. ஐயா, சொப்பனத்திற்கும் மறுஜென்மத்திற்குமுள்ள அனுபவம் சமானமென்று சொன்னீர்களே, அதெப்படிச் சொல்லலாம்? சொப்பனமானது இந்தப் படுக்கையில் படுத்திருக்கிற சரீரத்திற்குள், நானென்றபிமானித்திருக்கிற ஜீவனுடைய பிரக்ஞையானது இவ்விடத்திலேயே இருந்துகொண்டு, இவனுடைய சங்கற்பமட்டும் அநேகவிதமான ஜீவர்களையும், அநேகவிதமான ஜெகத்துக்களையும், அநேகவிதமான

ஈசுவரர்களேயும், அதற்குள் தான் கண்டமாயிருக்கிற ஒரு சரீரமாத்திரமாயும், அதற்கு வரப் பட்ட ஹானிவிருத்திகளேயும், மானுபிமானங்களேயும், சுகதுக்கங்களேயும், இராகத்துவேஷங் களேயும் யாதொரு ஞாதுருஞானஞேயங்களான, திரிபுடிகளேயுமட்டும் தனக்கென்று நினைத்து, மற்றவைகளெல்லாம் தனக்கன்னியமென்றும், அவைகள் கெட்டாலும், வாழ்ந் தாலும் தனக்கொரு சுகதுக்கங்களில்லாமலும், ஒருக்ஷணத்திற்குள் அநேக வருஷம் ஆய் விட்டதுபோலும், அந்த வருஷங்களுக்குள்ளே அநேக விவகாரங்கள் வந்துவந்து போனது போலும், இறந்துபோன தகப்பன் முதலானவர்களும், திரும்பி உயிரோடே வந்து நம்மைப் போலே ஜீவித்துக்கொண்டிருந்து சகலவிவகாரங்களேயும் பண்ணுவதுபோலும், அப்போதே இவர்கள் முன்னமே இறந்துபோனவர்களல்லவா? இப்போது என்னமாய் இவர்கள் உயி ரோடே வந்து விவகாரம்பண்ணக்கூடுமென்று தன்னுக்குள்ளே தானே ஆலோசித்து, இப் போது என்னவிதத்தினுலேயோ பிரத்தியக்ஷமாய் வந்துவிட்டதால், இதையென்னமாயில்லே யென்று சொல்லக்கூடுமென்று சமாதானம் பண்ணிக்கொண்டு; இப்படியே தான் ஆகா சத்தில் பறப்பதுபோலும் காண்கிறதும், மனுஷன் ஆகாசத்தில் பறப்பானுவென்று சந் தேகித்து, இப்போது நாம் பிரத்தியக்ஷமாய்ப் பறப்பதைப்பார்க்கும்போது, இதிலென்ன சந்தேகமிருக்கிறதென்றும்; தான் இறந்துபோய்த் தன்னேப் பாடையில்வைத்து கட்டித் தூக்கிக்கொண்டுபோகும்போது, தன்னுடைய பெண்சாதி பிள்ளேகளெல்லாம் அடித்துப் புரண்டு அழுதுகொண்டு, கூடவந்து சிதையில்வைத்து வாய்க்கரிசியும் போட்டு, தீ வைத்துக்கொளுத்திப் பஸ்பம்பண்ணி சாம்பல்கரைப்பதையுந் தான் காண்பதும்; இப் படியே இன்னும் அநேகவிதமான சித்திர விசித்திரங்களேயும் ஒருக்ஷணத்திற்குள் பிராந்தி மாத்திரமாய்க் கண்டு, உடனே விழித்துப்பார்த்தவுடன், அவ்வளவு சொப்பனமும் ஒரு நிமிஷத்தில் காணுமற்போவதற்கு, மறுஜென்மத்தைச் சமானமாக எப்படிச் சொல்லலா மென்ருல், நன்ருய்ச் சொல்லலாம். அதெப்படியென்ருல், திரும்ப இந்தச் சரீரத்தில் விழிப்பதும் இந்தச்சரீரத்தில் விழியாமல் அப்படி அப்படிப் போவதுமே பேதமேயல்லாமல், மற்றப்படி யாதொரு பேதமுமில்லே. ஐயா, சொப்பனங்காணுவதற்குக் காரணமானது, சாக்கிரத்திற் பழகின வாசனேயல்லவோ காரணமாயிருக்கிறது? இப்போது இந்த ஜகத்வ்வி காரம் நடப்பதற்குக் காரணமென்னவென்ருல், பூர்வஜென்மத்திற் பழகின வாசனேயே, இந்த ஜெகத் சொப்பனத்திற்குக் காரணமான ஜாக்கிரமாம். அதற்கு அப்படியே அதற்கு முந்திய ஜன்மத்திற் பழகினதே காரணமாம். இப்படியே பரம்பரையாய், அனுதியாய்ச் சொப் பனத்திற் சொப்பனங் கற்பனேயாய் வருகிறது. ஐயா, முந்தியஜன்மத்திற் பழகியபழக்கமே இப்போது வருமென்ருல், இனிமேலும் இப்படியே வந்துகொண்டிருக்குமே. இது எப்போது தீருமென்ருல், குருகடாக்ஷித்தாலுண்டாகிறதான தத்துவஞானம் வந்தவுடன் இது தீரு மென்றறிக.

260-வது தரங்கம்.

திருஷ்டாந்த தாஷ்டாந்தங்களே மாறிமாறிச் சொல்லப்படுகிறது:—

திருஷ்டாந்தஞ்சொல்லி தாஷ்டாந்தஞ் சொல்லுவது—கறிபதார்த்தம் பரிமாறி

அன்னம் பரிமாறுவதுபோலும், தாஷ்டாந்தஞ்சொல்லி திருஷ்டாந்தம் சொல்லுவது — சிரார்த்தத்தில் அன்னம் பரிமாறி, மற்றது பரிமாறுவதுபோலுமறிக. இவைகளுடைய குணதோஷங்கள் எப்படியென்றால், முதலில் திருஷ்டாந்தஞ் சொல்லியிருந்தால் தாஷ்டாந்தமான ஆத்மாவாகிற அன்னம் இந்தப் பதார்த்தத்தோடே உள்ளேயேறும். அப்படித் திருஷ்டாந்தஞ்சொல்லாமல், தாஷ்டாந்தமான பிரம்மானந்தத்தைமட்டும், முமுக்ஷுத்துவமாகிற பசியால் புசிப்பன். அப்படிப் புசிப்பதால் பதார்த்தஞ்சேராத போஜனம் சீக்கிரத்தில் சமித்துப்போவதுபோல, திருஷ்டாந்தமில்லாத பிரம்மானுபவம் ஸ்திரமாயிராது. இனி தாஷ்டாந்தஞ்சொல்லித் திருஷ்டாந்தஞ் சொல்வதிலிருக்கிற குணத்தையும் மாறிச்சொல்வதிலிருக்கிற தோஷத்தையுங் காண்பிக்கிறார். திருஷ்டாந்தத்தை முன்னே சொன்னால், அதிலேயே ரமித்து, தாஷ்டாந்தத்தில் செல்லான். குழந்தைகளுக்கு அன்னம்போடாமல் வடைமுதலானவைகளை முன்னே கொடுத்தால், அன்னத்தைத் தொடாமலவைகளையே தின்று ஓடிப்போவதுபோலும், தாஷ்டாந்தமாகிற அன்னத்தை முன்னே கொடுத்தால், திருஷ்டாந்தமான பதார்த்தங்களை அபேக்ஷித்துக் காத்திருந்து பெற்றுக்கொள்ளுகிறது. ஆனதால் திருஷ்டாந்த தாஷ்டாந்தங்களிரண்டும் சேர்த்து விபரீதபாவனையாகிற பசியைப்போக்கும். ஆனபடியால் இரண்டுவிதமும், மந்த தீவிர அதிகாரிக்குத்தகுந்தபடி சொல்லலாமென்றறிக. ஐயா, திருஷ்டாந்த தாஷ்டாந்தங்களை மாறிமாறி, முந்திபிந்தி சொன்னதற்குக் காரணத்தை விஸ்தாரமாகச் சொல்ல வேண்டுமென்று கேட்பாயாகில், அதற்குத்தரம் சொல்லுகிறோம் கேள்:— ஒரு புருஷனுக்கு முந்தி ஞானத்தை உபதேசித்ததில், அவன் அதை நம்பாமல், கர்மம் பக்தி யோகங்களை சிலாக்கியமென்றும், அவைகளினாலே லோகபூஜிதையும் புண்ணியமும் விருத்தியாகிறதென்றும், மற்றப்படி சுத்தவேதாந்தவிசாரத்தினால் விசேஷமொன்றுமில்லையென்றும், இதினால் பாபம் தான் வருமென்றும், இப்படி விபரீதபுத்தி அடைந்திருக்கிறவனுக்கு, சற்குருநாதன் முதலில் திருஷ்டாந்தங்களைச் சொல்லி, பிற்பாடு தாஷ்டாந்தத்தைச் சொல்லவேண்டும். [எ-தி] சூடாலையானவள் சிகித்துவஜனுக்குத் தான் சொன்ன அபரோக்ஷஞானுபவத்தை, அவன் குருவாகிய அவளிடத்தில் மகத்துவபுத்தி இல்லாததினால் மதியாமற்போய், காட்டிற்போயிருந்து 18 வருஷம் சுஷ்ககிரிகைகளைச் செய்து வருத்தப்பட்டுக்கொண்டிருக்கும் சமயத்தில், சூடாலையே கும்பமுனி ரூபத்தையெடுத்துக்கொண்டு, குருரூபமாய்ப்போய், அவனுக்கு உபதேசம்பண்ண ஆரம்பிப்பதற்கு முன்னாடி, ரத்னந்தேடின பிராம்மணன், அகப்பட்ட ரத்னத்தையெறிந்துவிட்டு வெகுகாலந் தேடியபின், வெட்டிக்கல்லை விலைபெற்ற ரத்னமென்று நம்பிக் கெட்டவன் கதையையும், யானை முதலில் தன்னைக் கட்டியிருந்த சங்கிலியைத் தன் கொம்புகளாலறுத்து மாவுத்தனையும், கீழே தள்ளியும், அவனைக் கொல்லாமற் காட்டுக்குப்போனதால், அவன் இதின் பின்னாலேயே தொடர்ந்து வந்து கொப்பத்தில் விழும்படி செய்த கதையையும் சொல்லி, பிந்தி தாஷ்டாந்தத்தை உபதேசிக்கவேண்டிற்றென்றறிக. உத்தாலகமகரிஷி சுவேதகேதுவுக்கு உபதேசிக்க ஆரம்பிக்கும்போது, உபக்கிரம, உபசங்காரத்தையும், அப்பியாசத்தையும்,

அபூர்வதையையும், பலத்தையும், அர்த்தவாதத்தையும், இந்த ஐந்துலிங்கத்தையும் உப தேசித்து வந்ததிலும் அவருக்குச் சந்தேகம் தீராததைப்பற்றி, திருஷ்டாந்தத்தைச் சொல்லுகிற ஆருவது லிங்கமான உபபத்தியைச் சொல்லியபின் அவர் ஞானத்தை அடைந்த கதையையுமறியத்தக்கது

261-வது தரங்கம்

வாசனுக்ஷயம்பண்ண ஸ்தூல, சூக்ஷும காரணமான உபாயங்கள்:—

வாசனுக்ஷயத்திற்கு ஸ்தூலமாயும் சூக்ஷுமமாயும் காரணமாயுமிருக்கிற மூன்று உபாயங்களாவன:—பிராணுயாமம் பண்ணுவது ஸ்தூலம், மனசு, முதலானதை விசாரணை யால் ஜகத்துப்பொய்யென்று நன்ருய் நிருபித்துத் தண்டிக்கிறது சூக்ஷுமம், நாமார் என்ற விசாரத்தால் நாம் பூர்ணனென்று நிச்சயித்து, காரண சரீரத்தை வேரோடே களைவது காரணமான உபாயம். (எ-தி) முன்னிருந்த ராஜாக்கள், யாருமொரு குற்றஞ்செய்தா னென்று சொன்னமாத்திரத்தில் விசாரணையன்றியில் தண்டிப்பதுபோலும், இப்போது ராணியினுடைய சட்டம், நன்ருய் விசாரணைபண்ணிக் குற்றஞ்சாட்டித் தண்டிப்பது போலும், பிராஞ்சுக்காரன் விசாரணைபண்ணி எந்த அங்கத்தாற் குற்றஞ் செய்ததாக வெளியாகிறதோ அந்த அங்கத்தைச் சேதிப்பதுபோலுமறிக. (இ-து) வாசனுக்ஷயம் வருத்தப்பட்டாகிலும் செய்யவேண்டும். வாசனுக்ஷயம்பண்ணுவது பிரயாசமானுலும், சிரமப்பட்டுப் பழகினுல்தான் ஞானம் வரும். [எ-தி] மலையேறிச் சிரமப்பட்டுப் போகிற வனுக்கே, பாணதீர்த்தஸ்நானமும், வெங்கடாசலபதி, சுப்பிரமணியர் இவர்களுடைய தரிசனமும் கிடைப்பதுபோலுமறிக. ஐயா, மனோநாசம் வாசனுக்ஷயம் தத்துவஞானம் இந்த மூன்றுக்குள் வாசனுக்ஷயமே முக்கியமாய்ச் செய்யவேண்டுமென்றும், அதுவே மஹா பிரயாசமென்றும் சொன்னீர்களே, அது எதனுலென்று கேட்பாயாகில், அதற்குத் தரம் சொல்லுகிறோம் கேள்:— இப்போது சகல பிராணிகளாலும் அனுபவிக்கப்படுகிற ஜாக்கிர சொப்பன சுழுப்திகளான மூன்று அவஸ்தைகளுக்குள்ளே, ஜாக்கிரமானது சகல மான பாகியேந்திரியங்களோடே மனசுசேர்ந்து, சத்தாதி விஷயங்களைக்குறித்து பிரவர்த் தித்து, சுகதுக்கங்களை அடைகிறது யாதோ அது மனசென்று சொல்லப்படும். இந்த ஜாக்கிராவஸ்தையிலிருந்து, சிரமத்தால் படுக்கையிற்படுத்து நித்திரைபண்ணும்போது, ஜாக்கிரத்திற்பழகின வாசனையே சித்தத்திலிருந்து யாதொரு கருவிகளும், தனுகரண புவனபோகங்களும் ஒன்றுமில்லாதிருந்தும், சகலவிதமான தனுகரண புவனபோகங் களைக் கற்பித்து, அவைகளில் சுகதுக்கங்களையும் லாபநஷ்டங்களையும் மானபிமானங்களை யும் கற்பித்து, இந்த ஜாக்கிராவஸ்தையில் பிராணனுடைய ஓட்டத்தைக்காட்டிலும் பத்துப்பங்கு குறட்டைருபமாய் ஓடிக்கொண்டும், அப்படி ஓடுவதால் தர்மார்த்த காம மோக்ஷங்களான புருஷார்த்தசதுஷ்டயங்களுக்குள், ஒன்றையாவது அடைய மார்க்க மில்லாமற் போவதும்தவிர, விழித்தபிற்பாடும் அடடா? வீணுய் நித்திரைபண்ணி சொப் பனம் கண்டுகொண்டிருந்ததால், இந்தப் புண்ணியகாலத்தில் ஸ்நானம்பண்ணவும்,

தானதர்மங்களைச் செய்யவுமில்லாமல் வீணாய்த் தூங்கிப்போனோமே, இனிமேலிப்படி அர்த்தோதயம், மகோதயம், கிரகணமுதலான புண்ணியகாலம் எப்போது சம்பவிக்கப் போகிறது? என்றும்; ராஜகிரகத்தில் உதயகாலத்தில் சோடசமஹாதானம் பண்ணும் போது தூங்கிப்போனதால் அந்தத்தானம் நமக்கு லபிக்கவில்லை, இனிமேல் எப்போது ராஜா தானம் கொடுக்கப்போகிறான்? நமக்கெங்கே லபிக்கப்போகிறது? என்று துக்கமும்; இந்த மஹாரூபவதியான ஸ்திரீ பலவந்தமாய்ப் படுக்கையில் வந்து படுத்திருந்தும் அவளோடே அனுபவிப்பதற்கு விக்கினமாக நித்திரைவந்து கெடுத்ததென்றும்; சற்குரு நாதனுடைய வசனாமிர்தத்தைச் சிரவணம்பண்ணுங்காலையில் நித்திரை வந்து அதைக் கேட்கமார்க்கமில்லாமற் பண்ணிற்றென்றும், துக்கத்தை உண்டுபண்ணுவதால் சொப் பனமே வாசனையெனப்படும், சுழுப்தியே அஞ்ஞானமெனப்படும். ஆகையால் வாசனையே இந்த மூன்றுக்குள் முக்கியமான கெடுதியென்று அறிந்து அதைக் குருகிருபையால் தடுக்கத்தக்கது.

262-வது தரங்கம்.

வாசனானந்தத்தின் தன்மை:—

சுழுப்தியைவிட்டு விழித்தவுடன், விஷயமுன்னிலையில்லாமல் வருகிற சுகம் தன் சொபாவானந்தவாசனை. [எ-தி] மழையன்றியில் மலையில்வருகிற ஜலம், சொபாவமான அருவிஜலமென்றறிவதுபோலும், தான் சிரமப்பட்டுச் சம்பாதியாமல் அகப்பட்டபுதையல் தன் அதிர்ஷ்டமென்றறிவதுபோலுமறிக. [இ-ர்] வாசனானந்தத்திற்கு யுக்தி:—தக்ஷிணை வாங்கினபின் கையை விரித்துப் பார்த்துக்கொள்ளுகிற பிராம்மணன்போலுமறிக. [இ-ர்] வாசனானந்தத்திற்கு யுக்தி: சாராயங்குடித்து வெளியிலே வந்தவனுக்கு, வாய்நாற்றமும் மயக்கமுங் காணப்படுவதுபோல அறிக. ஐயா, வாசனையை க்ஷயம்பண்ணுவது பிரயாச மென்றும், ஜாக்கிரம் மனசென்றும், சொப்பனம் வாசனையென்றும், சுழுப்தியை அஞ் ஞானமென்றுஞ் சொன்னீர்களே; அப்படிச் சொல்லுவதற்குக் காரணத்தையும், அந்த வாசனையை க்ஷயம்பண்ணுவதற்கு உபாயத்தையும், வாசனையானது நிஷ்பிரயோஜன முடையதென்றும், காலத்தை வீணாய்க் கழியச்செய்யுமென்றும் சொன்னீர்களே, இவை களுக்கெல்லாம் என்னுடைய மனசு ஒத்துக்கொள்ளும்படி சமாதானஞ் சொல்லவேண்டு மென்று கேட்பாயாகில், அதற்குத்தரம் சொல்லுகிறோம் கேள்:— வாராய் குழந்தாய்! முமுக்ஷுவாயுள்ள புருஷனுக்கு மனசென்று சொல்லப்படுகிற, சாக்கிராவஸ்தை ஞானத் திற்குச்சாதனமான சித்தசுத்திக்குக் காரணமான நிஷ்காமியகர்மத்தைச் செய்வதற்கும், சித்தசுத்தியானவனுக்கு நித்தியாநித்திய விவேகத்தையும், விஷயவைராக்கியத்தையும், மனோநிக்கிரகத்தையும், பாகியேந்திரியங்களுடைய நிக்கிரகத்தையும், பிரவர்த்தியை நிவர்த்திப்பதற்கும், சுகதுக்கங்களைப் பொறுப்பதற்கும், சற்குருவையும் சற்சாஸ்திரத் தையும் நம்புவதற்கும், குருவைத்தேடுவதற்கும், அவரிடத்தில் சிரவணஞ்செய்வதற்கும் அதை மனனம்பண்ணுவதற்கும், நிதித்தியாசன சமாதிகளை அடைவதற்கும் காரணமா

யிருப்பதாலும்; சுழுப்தியவஸ்தையானது ஒன்றுந்தெரியாத அஞ்ஞானரூபமாயிருந்தாலும் இந்த ஜாக்கிர சொப்பனங்களிற் பட்டிருக்கிற சிரமங்களேயும், துக்கங்ளேயும் நிவர்த்திப்பதாயும், பிரம்மானந்தாம்ஸமான சுகத்தைக் கொடுப்பதாயும், மறுநாள் செய்யப்போகிற பாமரவியாபாரத்திற்கும், சற்கருமானுஷ்டானத்திற்கும், நிரதிசயமான ஈசுவரபக்தி பண்ணுவதற்கும், குருசிசுருஷை பண்ணுவதுமுதல் சமாதிபரியந்தம் செய்வதற்கும், வலிமையைக்கொடுக்கக் காரணமாயிருப்பதால் அஞ்ஞானமென்று சொல்லப்பட்ட சுழுப்தியாலும், அவ்வளவு கெடுதலுண்டென்று சொல்லக்கூடாது. வாசனேயென்று சொல்லப்படுகிற சொப்பனுவஸ்தையானது விவேகி, அவிவேகிமுதலான சகலருக்கும் கெடுதிசெய்கிறதாக இருக்கிறது. அதெப்படியென்ருல், விவேகிக்கும் அவிவேகிக்கும் சொப்பனத்தில் ஸ்திரீயைக்கண்டு அவளோடே சம்போகஞ்செய்கிறதுபோலே கண்டு சுக்கிலமோசனம் ஆகவேண்டுமென்று பிரார்த்தனேயில்லாமலிருந்தும், அந்த ஸ்திரீ வாசனேயானது இவர்களே அறியாமல் சித்தத்திலிருந்துகொண்டு, அச்சமயத்தில் விருத்திரூபமாய்க் கிளப்பிவிட்டு சுக்கிலமோசனம்வரை உண்டாகும்படி செய்தபின், தாபத்தையும் கொடுப்பதையறிந்து வாசனேயை அவசியம் கெடுக்கக்கடவாய்.

263-வது தரங்கம்.

சுபவாசனே, அசுபவாசனே, சுபாசுபவாசனேகளின் தன்மை:—

நிஷ்காமனுய்க் கர்மம் பக்தி சிரவணுதி செய்வது, சுபவாசனே, காமியமாய் அவைகளேச் செய்வது அசுபவாசனே, காமநிஷ்காமனுய் அவைகளேச் செய்வது உபயவாசனே. [எ-தி] யாதொரு ஸ்திரீ பணத்திலும் போகத்திலும் ஆசையன்றியில், புருஷனுக்குத் திரிகரணங்களாற் பணிவிடை பண்ணுகிருளோ அவளே பதிவிரதையென்றும், பணத்துக்காகப் பணிவிடை செய்கிறவள் விபசாரியென்றும், பர்த்துரு சிசுருஷை பரலோக சாதனமான புண்ணியமென்று நினைத்திருப்பதுடன்கூட போக ஆசையும் பணத்தாசையும் வைத்துக்கொண்டு புருஷனுக்குப் பணிவிடை செய்கிறவள் போகமோக்ஷ ஸ்திரீயென்றுஞ் சொல்லப்படுவதுபோலவறிக. ஐயா வாசனேயானது சுபமென்றும், அசுபமென்றும், சுபாசுபமென்றும் மூன்றுவிதமாயிருக்குமென்று சொன்னீர்களே, சுபவாசனேயின் லக்ஷணத்தையும், அசுபவாசனேயின் லக்ஷணத்தையும், சுபாசுப வாசனேயின் லக்ஷணத்தையுமெனக்குச் சொல்லவேண்டுமென்று கேட்பாயாகில். அதற்கு நாம் உத்தரம் சொல்லுகிரேம் கேள்:— வாராய் குழந்தாய்! அசுபவாசனேயிற் பிறந்திருக்கிற ஜீவர்களுக்கு, தேகம் நானென்கிற புத்தி பலமாயும், அப்படியே விஷயத்தில் சத்தியபுத்தியும், பரஸ்திரீகமனம் பண்ணவேண்டுமென்ற இச்சையும், வீடுவாசல் நிலங்கரை பணம்காசு எவ்வளவிருந்தாலும் அது போதாதென்று மேல்மேலும் சம்பாதிக்க வேண்டுமென்கிற ஆசையும் அதற்கு ஆரும் விரோதம் பண்ணினுல் அவர்கள்பேரில் கோபமாய்ப் புலி பாய்வதுபோலே பாய்வதும், சத்விஷயத்தில் செலவழிப்பதில் வருத்தமும், நாலுபேர் பார்த்துப் பளாவென்று சொல்லவேண்டுமென்று கிரியைகளேச் செய்வதும், தான் பிடித்ததை 1000 பேர் ஆகாதென்று சொன்னுலும் அதைக்

தேளாமலிருக்கிறதும், பிராணிகளிடத்தில் இரக்கமில்லாமலிருக்கிறதும், அகாரணமாக வலுச்சண்டைக்குப் போகிறதும், பிறர் சவுக்கியமாயிருக்கிறதைப் பார்த்துப் பொருமைப் படுவதும், சதா நாஸ்திக புத்தியோடே கூடிக்கொண்டிருப்பதும், இவை முதலான குணங்களே அடையாளமாம். இனி சுபவாசனையோடே பிறந்தவர்களுக்கு ஜனகாதிகள்போலும், சுகப்பிரம்மரிஷிபோலும், ராமச்சந்திரன்போலும், சொயமாகவே ஜனனமரண சம்சாரம் துக்கமென்று தோற்றுவதும், விஷயத்தில் அருசியுண்டாய் மலமூத்திரங்களையும் நாய் கக்கின பாயசத்தையும்போல தோஷதிருஷ்டியுண்டாயும், எப்போது நாம் முத்தியடையப் போகிறோமென்று, தலையில் தீப்பற்றினவன்போலத் தாபமுண்டாவதும் மூட ஜனங்களுடைய சகவாசத்தை, பாம்புக் கூட்டத்தைக் கண்டு பயப்படுவதுபோலும், சாதுக்களையும் சற்குருவையுந் தேடுவதில், மயில் மேகத்தைத் தேடுவதுபோலும், சதா நாமாரென்கிற விசாரத்தோடுங் கூடியிருப்பதே சுபவாசனைக்கு அடையாளமாம். இனிச் சுபாசுபவாசனைகளின் தன்மையானது, இந்த இருவித வாசனைகளையுடையவர்களோடே சேருங்காலையில், அந்தந்த ஆகாரப்படுகிறவனே அதில் பிறந்தவனுக்கடையாளமென்றறிக. இந்த அசுப வாசனை எள்ளளவேனுமிருந்தால் ஜன்மத்தைக் கொடுக்கும். ஆகையால் புருஷப் பிரயத்தனத்தால், அசுப வாசனையிலிருந்து மனசை சுபவாசனையில் திருப்பிவிட வேண்டும். நானென்ன செய்வேன், என்னுடைய ஜென்மாந்திரியமான அசுபவாசனை என்னை விஷயத்தில் விழுக்கிறதேயென்று சொல்வாயாகில், அதற்காகவே அத்தியந்தம் சாவதானமாயிருக்க வேண்டுமென்று சொன்னேன். உபயவாசனை யுடையவன் மூடசங்கதியைவிட்டு சற்சங்கதி பண்ணினாற் போதும், சுபவாசனையுடையவன் அதையே விருத்திபண்ணவேண்டும். அது அதிகமானால் யாதொரு குற்றமுமில்லையென்றறிக.

264-வது தரங்கம்.

ஜாக்கிரத்தைமட்டும் பொய்யென்றறிந்தால் சகல பந்தமும் போம்:—

இந்த ஜாக்கிரத்தைமட்டும் பொய்யென்று நிச்சயமாய் அறிந்துவிட்டானேயானால், அவனுக்கு வேறே ஜீவேசுவர ஜகத்துப் பொய்யென்று பழகத்தேவையில்லை. [எ-தி] பீஜத்தைப் பலமாய் மர்த்தனம்பண்ணினபிற்பாடு கைகால்முதலான அவயவங்களைத் துண்டுதுண்டாய் வெட்டவேண்டாததுபோலும், மரத்தின் வேரில் தீ வைத்துப் பட்டபின், கொப்புக்கிளைகளை வேறுவேருய்த் தீயாலெரிக்கத் தேவையில்லாததுபோலும், ஒன்றுமேல் ஒன்ருய் அடுக்கியிருக்கிற மண்பாண்டாங்களில், அடியிலிருக்கிற பாண்டத்தை அடித்து உடைத்தால், மற்றவைகள் மடமடவென்று விழுவதுபோலும், சித்திரப் புடவையில் தீ வைத்தபின் அதிலெழுதிய சித்திரங் காணுமற்போவதுபோலுமறிக. [இ-து] ஐயா, ஜாக்கிர சொப்பன சுழுப்தி மூர்ச்சை மனோராச்சியமுதலான அவஸ்தைகளுக்குள், ஜாக்கிரமும் ஒரு அவஸ்தையாயிருக்கும்போது, இதைமட்டுக்கும் பொய்யென்று அறிந்துவிட்டதால் சகலவிதமான பந்தங்களும் போமென்று சொன்னீர்களே, அதைத் திருஷ்டாந்தமூலமாய் அறிவிக்கவேண்டுமென்று கேட்பாயாகில், அதற்குத்தரம்

சொல்லுகிறேரம் கேள்:-அடே மூடா! நீ அறியாமல் இப்படிச் சங்கித்தாய். உன்னுடைய அனுபவத்திலும், சகலமான பிராணிகளுடைய அனுபவத்திலும், எந்த அவஸ்தையானது பிரயோஜனத்தை உடையதாயிருக்கிறது? அதெப்படியென்றல், உலகத்தில் முதலாவது இகலோகத்தைக்குறித்துச் செய்கிற பாமரவிவகாரமான உழவு, சிற்பம், வாணிபம், உத்தியோகம், வைதீகமுதலான தொழில்களைச் செய்வதும், அதனுல் திரவியங்களைச் சம்பாதிப்பதும், அந்தத்திரவியத்தால் சிற்கு சந்தன வனிதாதிபோக்கியங்களைச் சம்பாதித்து, போகங்களை அனுபவித்து திருப்தியடைவதும் இந்த ஜாக்கிரத்திலேயே. இப்படியே பரலோகத்தைக் குறித்து தானதர்மங்களைச் செய்வதும், இன்னம் வேதோக்தமான அக்கினிஹோத்திரமுதல் அஸ்வமேதம்வரையிலுள்ள யக்ஞாதிகர்மங்களை மந்திரலோப, தந்திரலோப, திரவியலோப, அன்னலோப, ஆஜ்யலோபமுதலான தோஷங்களன்றியில் செய்வதும் இந்த ஜாக்கிரத்திலேயே தவிர, மற்ற அவஸ்தைகளிற் செய்யப்படவில்லை. இன்னம் பஞ்சமகாபாதகங்களை ஆசையால் பயப்படாமற்செய்து, ரௌரவாதி நரகதுன்பங்களை அடையச்செய்வதும் இந்த ஜாக்கிரமேதவிர மற்ற அவஸ்தைகளில்லை, இன்னம் சாலோக, சாமீப்பிய, சாருப்பியங்களான திரிமூர்த்திகளுடைய பதங்களைக் குறித்து, பூஜை ஸ்தோத்திரம் சகுணத்தியான முதலானவைகளைச் செய்வதும், எந்த அவஸ்தையில் செய்யப்படுகிறது? சொல்; அஷ்டமகாசித்தியைக் குறித்து பிராணயாமங்களைச் செய்கிற யோகாப்பியாசத்தை யோகிகள் எந்த அவஸ்தையிற் செய்கிறர்கள்? முமுக்ஷுக்கள் நிஷ்காமகர்மத்தால், சுத்தசித்தர்களாய் சாதனசதுஷ்டயங்களைச் சம்பாதித்து மூடசங்கதியை விலக்கி, சத்சங்கதியை எந்த அவஸ்தையில் தேடுகிறர்கள்? சற்குருவை அடைந்து சற்சாஸ்திரவிசாரத்தையும், மனன, நிதித்தியாசன, சமாதிகளையும் அப்பியாசிகள் எந்த அவஸ்தையிலிருந்து செய்கிறர்கள்? பிரம்மவித்து, கிருதகிருதகிருத்தியராய் சொப்பனம்போல, இந்த ஜகத்தை எண்ணி, தீரராய் அன்னியர்களுக்கும் அப்படி எந்த அவஸ்தையிலிருந்து உபதேசிக்கிறரோ; வரன், வரியான், வரிஷ்டன் எதிலிருந்து ஜீவன்முக்தி சுகத்தைப்பெற்று வாழ்கிறர்களோ, ஆகையால் சகலகாரணமான ஜாக்கிரத்தைப் பொய்யென்று அறிந்ததினலேயே முக்திவருமென்று சொன்னதுசரி.

265-வது தரங்கம்.

ஜாக்கிரத்திற்கும். சொப்பனத்திற்குமுள்ள பேதம்:—

சொப்பனம் ஜாக்கிரம் இரண்டும் பொய்யில் சமானமானலும், ஸ்திராஸ்திரமாத்திரமே பேதமென்ற சுருதியும்; கொரனட்டுச் சேலையிலும், பிள்ளையார்பாளையஞ் சேலையிலும் சாயமேறியிருப்பது சமானமானலும், அது அழிவதில் கொரனட்டுச் சேலை சாயம் நீடித்திருப்பதும், மற்றதப்படி இல்லாமலிருக்கிற பேதம்காணப்படுவதே யுக்தி; அனுபவத்தில் ஜாக்கிர சொப்பனங்கள் தீர்க்க, ஹ்ருஸ்வகால பேதமாய்க்காணப்பட்டு, சுழுப்தியில் இரண்டும் லயமாய்ப்போவதேயாம். [இ-ர்] சொப்பனம்போல் இச்செகத்துப்

பொய்யென்று சொன்னுல், அது விழித்தமாத்திரத்தில் பொய்யாய்போவதும், தோற்றுமற் போவதும்போல, ஞானஜாக்கிரத்தில் விழித்தாலும் ஜகத்துத் தோற்றுமற் போகாதகாரண மேதெனில், மணலிலெழுதின எழுத்தும், கல்லிலெழுதின எழுத்தும் இரண்டும் பொய்யிற் சரியானுலும், தோற்றுவதிலும் தோற்றுமற்போவதிலும் பேதமிருப்பதுபோலும், குழந்தை வீடுகட்டுவதிலும், பெரியவன் வீடுகட்டுவதிலும், பொய்யென்பது சரியானுலும், அழிவதில் தாரதம்மியமிருப்பதுபோலும், மரமும் இலேயும் விதையிலுண்டாவதிற் சரியானுலும், இலேகள் அடிக்கடி தழைத்து உதிர்கிறதும், மரம் கிரமத்தில் பட்டுப்போகிறதுபோலும் அறிக. [இ-ர்] ஜாக்கிர சொப்பனம் இரண்டும் பொய்யிற்சரியானுலும், ஜாக்கிரத்தில் தான் மயக்கம்போவது பிரயாசம். [எ-தி] சொந்தப்புருஷனுக்கும் சோரபுருஷனுக்கும் சிசுனம் சரியாயிருந்தாலும், தீர்க்ககாலம் போகிக்கிற சோரபுருஷனுடைய மயக்கம் போகாததுபோலவறிக. [இ-ர்] ஜடமானது சேர்ந்ததோடே சேரும், சித்து சேராது. [எ-தி] தேகமும் கண்ணும்போலவறிக. [இ-ர்] இந்த ஜாக்கிரமானது சொப்பனத்திற்குச் சமானம். அது எதனுலென்ருல், தன் கற்பிதமாயும், திரிபுடிரூபமாயும், அஸ்திரமாயும், துக்கமாயும், மற்ருேர் அவஸ்தையிலில்லாமற் பொய்யாய்போவதாலும் சொன்னேம். ஐயா, சொப்பனம் தன் கற்பிதமென்று சொன்னது யுக்தமே, அப்படி ஜாக்கிரம் கற்பனேயா யில்லாமல், ஈசுவரகற்பனேயாயல்லவோ சுருதி யுக்தி அனுபவத்தாற் காணப்படுகிற தென்ருல், அது நியாயந்தான். சொப்பனமும் வாசனுபரவசத்தால் அது காணுங்காலேயில் தன் கற்பனேயாய்த்தோன்ருமல் விழித்தபிற்பாடல்லவோ தன் கற்பனேயென்று தோன் றினது. இங்கும் அப்படி வாசனுபரவசத்தால் தோன்றுகிற இந்த நனவிலிருந்து நீ உன் சொருபத்தில் விழித்தாயேயானுல், உன் கற்பனேயென்று சுருதி யுக்தி அனுபவமாய்க் காணப்படும். [இ-ர்] ஜாக்கிர சொப்பனம் இரண்டும் பொய்யிற் சமானம். [எ-தி] மணலாலே சேர்த்த லிங்கத்திலும், கல்லாலே செய்த லிங்கம் அதிககாலமிருந்தாலும், இரண்டும் கற்பிதத்தில் எப்படிச் சமானமோ, அப்படிச் சச்சிதானந்தமாகிய தன்னிடத்திற் கற்பிக் கப்பட்ட ஜாக்கிர சொப்பனங்களிரண்டும் சமானந்தான். கும்பகர்ணனேயும் மற்றவர்களே யும்போல அறிக. ஐயா, ஜாக்கிரத்தையும், சொப்பனத்தையும் கும்பகர்ணன் நித்திரை போலும், மற்ற ஜனங்களுடைய நித்திரைபோலுமென்று சொன்னீர்களே, அது இன்ன விதமென்று எனக்குத் தெரியும்படி சொல்லவேண்டுமென்று கேட்பாயாகில், அதற்குத்தரம் சொல்லுகிருேம் கேள்: இந்த ஜாக்கிரத்தாகிற சொப்பனமானது அனுதி அவித்தியா வாசனேயால் எத்தனேயோ கற்பகோடிகாலமாய் யான் எனதென்கிற சொப்பனத்தைக் காண்கிறதும், அதிலொரு ஜன்மத்திலிருந்து மற்றெரு சொப்பனமாகிற ஜன்மத்தை ஓயாமற்கண்டு வருவதால், கும்பகர்ணன் நித்தியத்துவத்தைக்குறித்துத் தவம்பண்ணி வரங் கேட்கும்சமயத்தில், அஞ்ஞானத்தால் நித்திரைத்துவத்தைக்கேட்டு, தீர்க்ககாலம் நித்திரைபண்ணி சொப்பனங்கண்டு வருவதுபோலும். இப்போது சகலருக்குங் காணப் பட்ட நித்திரையானது, சொற்பகாலத்திற் பொய்யாய்ப்போவதுபோல, இந்த ஜாக்கிரமும் தீர்க்ககாலத்திற் பொய்யாய்ப்போவதான தீர்க்க, ஹ்ருஸ்வகால தாரதம்மியமாயிருந்தா

லும், மனசினுடைய கற்பனுமாத்திரமென்பதிற் சந்தேகமில்லாததால், நீயும் இந்த ஜெகத்தைச் சொப்பனத்திற்குச் சமானமென்றறிந்து, ஜீவன்முக்தனுய் வாழக்கடவாய்.

266-வது தரங்கம்.

ஈசுவரன் பிழைப்பின் தன்மை:—

ஈசுவரனுடைய பிழைப்பு சச்சிதானந்த சொருபமாயிருக்கிற பிரம்ம ஞானிகளின் தயவினுலும், நாமருபத்தை இச்சித்திருக்கிற அஞ்ஞானிகளின் ஆசையினுலும் நடக்கிற தென்பதற்கு யுக்தி:— யானை முதலான பொம்மைகளைப் பண்ணிவிற்கிற செட்டிகளின் பிழைப்பு, இடம் பொருள் ஏவல்களுடைய பெரியவன் தயவாலும், குழந்தைகளாசையாலும் நடப்பதுபோலும், ஸ்திரீயின் யோனி ஜன்மத்தை எடுக்கவேண்டியிருக்கிற குழந்தைகள் கர்மத்தினுலும் பெரியவனுடைய போகாசையினுலும் ஜீவிப்பதுபோலவறிக. [இ-து] ஈசுவரன் ஜீவனுக்குச் சரீராதி துக்கத்தை எதுவரையில் கொடுப்பாரென்ருல், நான் கர்த்தாவென்று எதுவரையிலிருக்கிருனே அதுவரையிற் கொடுப்பாரேதவிர பின் கொடார். [எ-தி] கடைக் காரன் ஜமீன்தார் எதுவரையில் கையெழுத்துப் போடுகிருனே, அதுவரையில்தான், அவன் ஊழியக்காரருக்கு அரிசி முதலான சாமான்களைக் கொடுப்பானே தவிர, மற்றப்படி கையெழுத்தன்றியிலொன்றுங் கொடாதிருப்பதுபோலவறிக. [இ-து] ஈசுவரனுக்கு ஜீவர் களைக் குறித்து விவகாரம் [எ-தி] சண்டைக்காரரைக் குறித்தே ஜட்ஜிக்கு வேலை வந்திருப் பதுபோலுமறிக. [இ-து] ஈசுவரனுற் கஷ்டப்படுவதற்கும், சுகப்படுவதற்கும் ஜீவர்களுடைய பகிர்முக, அந்தர்முக விருத்திகளே ஹேது. [எ-தி] வாத்தியாரால் உதைபடுவதற்கும், வித்துவானுவதற்கும் பிள்ளைகளுடைய விளையாட்டும் படிப்பும் காரணமாயிருப்பதுபோலும் அறிக. [இ-து] ஈசன் அவஸ்தாத்திரயத்திலும், கொஞ்சம் விஷயசுகத்தைக் கொடுத்து, சம்சார துன்பத்தில் வாட்டுகிருர். [எ-தி] வண்டிக்காரன் மாட்டுக்குக் கொட்டை, புல் கொடுத்து, வண்டியிற் கட்டி அடிக்கிறதுபோலவறிக. [இ-து] ஜீவர்கள் அனுதியாயிருப்ப தால் அவர்களுடைய புத்தியை அனுசரித்து, ஈசன் கர்மபலத்தைத் தாரதம்மியமாய்க் கொடுக்கிருர். [எ-தி] இப்போதிருக்கிற மனுஷர்களுடைய நடத்தையைப் பார்த்து முத்தி ரைக்காகிதம், ரிஜிஸ்டர் முதலானவைகளை ராணி ஏற்படுத்துவதுபோல, ஈசன் ஜீவர்க ளுடைய கர்மத்துக்கீடாக வேதங்களைப் பிரகாசம் பண்ணுகிருரென்றறிக. [இ-து] ஜீவர்க ளிருக்கிற பரியந்தம் ஈசுவரனுக்கு ஜகத் சிருஷ்டி யுண்டு. [எ-தி] கோவிலில் உற்சவத்திற்கு வந்த ஜனங்கள் போகும்வரை, கடைக்காரர்கள் கடை வைத்துக்கொண்டிருக்கிறதுபோல அறிக. ஐயா, ஈசுவரனுடைய வியாபாரமானது ஞானிகளுடைய தயவாலும், ஜீவர்களுடைய ஆசையாலும் நடக்கிறதென்று சொன்னீர்களே, அதெப்படிச் சொல்லலாம்? ஜீவர்களுடைய கர்த்துருத்துவமாகிற கையெழுத்து உள்ளவரையில்தான், ஈசுவரனுகிய கடைக்காரன் ஜன்மமாகிற சரக்குகளைக் கொடுப்பாரென்றும்; பிற்பாடு கொடுக்கமாட்டாரென்றுஞ் சொன் னது நியாயமே. முதலில் சொன்னது விரோதமாய்த் தோற்றுகிறதென்று கேட்பாயாகில், அதற்குத்தரஞ் சொல்லுகிருேம் கேள்:– ஞானிகளுடைய தயவினுல் ஈசுவரனுடைய பிழைப்பு

நடக்கிறதென்று சொன்னதின் கருத்தென்னவென்ருல், கள்ளன் கான்ஸ்டேபிள்கள் தயவால் பிழைப்பதுபோலும், மாமியார் ஒத்தாசையால் மருமகள் விபசாரம் பண்ணுவதுபோலும், வாத்தியார் ஒத்தாசையால், சட்டாம்பிள்ளை மற்ற பிள்ளைகளை நிக்கிரகானுக்கிரகம் பண்ணுவதுபோலும், இந்திரஜாலவித்தை பண்ணுகிறவன் அந்த உளவு தெரிந்தவனுடைய அனுசரணையாற்பண்ணுவதுபோலும் பிழை இல்லை. சிருஷ்டியாதி திருட்டுச்செய்கிற ஈசன் ஞானியாகிற, கான்ஸ்டேபிளால் செய்கிருரென்றும், ஞானியாகிற மாமியார் ஒத்தாசையால் ஈசனுகிற பெண் ஜகத்விவகாரமாகிற விபசாரஞ்செய்கிருர்களென்றும், ஞானியாகிற வாத்தியார்தயவால், ஈசனுகிய சட்டாம்பிள்ளை அஞ்ஞானிகளாகிற குழந்தைகளை நிக்கிரகானுக்கிரகம் பண்ணுகிருரென்றும், ஈசுவரனுகிய வித்தையாடி, ஞானியாகிய உளவுதெரிந்தவனுடைய தயவால் ஜகத்தாகிற இந்திரஜாலத்தைச் செய்கிருரென்றும் சொன்னதை, நீ அறிந்துகொண்டு வாசிஷ்டத்தில், ஞானியின் தயவால் திரிமூர்த்திகளும் பிழைக்கிருர்களென்றும் சொல்லியதையும் அறிந்து, சகல சமுசயத்தையும் நிவர்த்திக்கக் கடவாய்.

267-வது தரங்கம்.

அஞ்ஞானி ஈசுவரனுக்கும், ஈசுவரன் ஞானிக்கும் பயப்படுகிருர்:—

அஞ்ஞானிகள் ஞானிகளுக்குப் பயப்படாமல், ஈசுவராதிகளுக்குப் பயப்படுவதற்கும், ஞானிகளுக்கு அந்த ஈசுவராதிகள் பயப்படுவதற்கும் யுக்தி:— குழந்தைகள் பூச்சாண்டிகாட்டுகிற சேவகனுக்குப் பயப்படுகிறதுபோலும், சேவகன் எஜமானனுக்குப் பயப்படுவதுபோலும்; மனுஷியர்கள் பாம்புக்கும், அது கெருடனுக்கும் பயப்படுவதுபோலுமறிக. ஐயா, அஞ்ஞானிகள் ஈசுவரனுக்குப் பயப்படுவார்களென்றும், அந்த ஈசுவரன் ஞானிகளுக்குப் பயப்படுகிருரென்றுஞ் சொன்னீர்களே, அது எதினாலென்று கேட்பாயாகில், அதற்குத்தரம் சொல்லுகிறோம் கேள்:— திருவிளையாடல் புராணத்தில், பாண்டியராஜா, ராஜ்ஜியபரிபாலனம் பண்ணிவருங்காலையில், சரஸ்வதி பிரம்மாவின் சாபத்தால், நக்கீரர்முதலான 48 சங்கவித்துவாம்சர்களாய், தாம்பிரபரணி தீரத்தில் அவதரித்து, சுந்தரேசுவரருடைய கிருபையைப்பெற்று, மதுரையில் சங்கபீடத்திலிருந்து வருங்காலையில், இடைக்காட்டாரென்ற மகானுபாவர், கபிலரென்ற சங்கத்தாருடைய பிரார்த்தனையின்பேரில், தத்துவப்பிரகாசிகை யென்கிற பிரபந்தத்தைச் செய்துகொண்டு, பாண்டியராஜாவினுடைய சபையில்வந்து, அதைப் பிரசங்கம்பண்ணும்போது நக்கீரர்முதலான வித்துவாம்சர்களெல்லோரும், மிகவும் உண்மைஞானத்திற் சிறந்ததாயிருக்கிறதென்று கொண்டாடினதையும், பாண்டியராஜன் கர்வத்தால் இதில் சப்தரசம் அர்த்தரசம், அனுபவரச முதலானவைகளொன்று மில்லாததால், இப் பிரபந்தத்தைச் சபையில் அங்கீகாரம்பண்ண யோக்யதை யில்லையென்று, அவமானம்பண்ணி இவரைப் போகச்சொன்னதும், இவர் மீனுக்ஷி சுந்தரேசுவரருடைய சன்னிதியில் வந்து "நான் செய்த பிரபந்தத்திலுள்ள, சப்தங்கள் தேவியினுடைய சொருபமானதாலும், அதிலுள்ள அர்த்தம் உம்முடைய சொருபமானதாலும், அந்தப் பிரபந்தத்தை அவமானம்பண்ணினது.

உங்களை அவமானம் பண்ணினதைதவிர, என்னை அவமானம் பண்ணவில்லை. அதனாலே எனக்கு யாதொரு குறைவுமில்லை'' என்று சொன்னதும், சுந்தரேசுவரருக்கு முதுகில் அறைந்ததுபோலே இருந்ததால், உடனே இவர் கையை வந்து சுவாமி பிடித்துக்கொண்டு நல்லவார்த்தை சொல்லி நானிப்போது செய்யவேண்டியதென்னவென்று கேட்டவுடன், இவர் சுவாமியைப் பார்த்து, அம்பாளோடேயும் சங்க வித்துவாம்சர்களோடேயும், இந்தக் கோட்டையைவிட்டுத் தாங்கள் வெளியேற வேண்டுமென்று சொன்னவுடன், அப்படியே குபேரன் பிரதிஷ்டை பண்ணின லிங்கம், பாதாளத்தில் மறைந்திருந்ததை உத்தாரணம் பண்ணி, அதில் சபரிவாரங்களுடன் வசித்துக்கொண்டிருக்கும்போது, மறுநாள் காலமே திருவனந்தலுக்குப் பட்டர் கோவிலைத் திறந்து பூஜிக்கப் போகும்போது மூலலிங்கத்தையும், மீனாக்ஷியையும் காணுமற் போனதைப்பற்றி, ராஜாவிடத்திற் போய்த் தெரியப்படுத்தின வுடன், ராஜாவும் ஓடிவந்து கோவிலைப் பார்க்கும்போது, சுவாமியைக் காணாததைப்பற்றி மிகுந்த விசனத்துடன், நம்முடைய முன்னோர்கள் சுவாமி பிரசன்னமாய்வந்து அனுக்கிரகம் பண்ணும்படியான அதிர்ஷ்டத்தை அடைந்திருக்கவும், நம்முடைய அதிர்ஷ்டமானது சுவாமியே காணாமற் போகும்படியாக நேரிட்டதேயென்று, அழுதுகொண்டு வீதியிலலையும் போது, நதியில் ஸ்நானம்பண்ணி வருகிற பிராம்மணர்கள், ராஜாவைப் பார்த்து கோட்டைக்கு வெளியில் இந்திரவிமானமும், மீனாக்ஷி சுந்தரேசுவரர்களும் சங்க வித்துவாம்சர்களும் விளங்கிக்கொண்டிருக்கிறார்களென்று சொன்ன வார்த்தையைக் கேட்டு, ராஜா ஓடிப்போய் சுவாமியை, வெகுவிதமாய் ஸ்தோத்திரம் பண்ணும்போது, ஆகாசவாக்கு, இடைக்காட்டாரை நீ அவமானித்ததால் நாம் அவர் அனுமதியன்றியில் வரமாட்டோம் என்று சொன்னபின், அவன் அவரைச் சரணாகதம்பண்ணி, பூஜித்து, அவர் கிருபையால் யதாப்பிரகாரம் மீனாக்ஷி சுந்தரேசுவரர்கள், ஆலயத்திற்கு வந்து சேர்ந்ததால் ஞானிக்கு ஈசன் பயப்படுவனென்றறிக.

268-வது தரங்கம்.

ஈசுவரன் ஞானியைக்கண்டு சந்தோஷிக்கிறார்:—

ஈசுவரன் ரகசியமாய் வைத்திருந்த ஞானத்தை, ஞானி கண்டபேருக்கெல்லாம் கண்டபடி கொடுப்பதினால், அவருக்கு இவர்பேரில் ஆயாசமில்லையா வென்றால்,— ஒரு மகாராஜனுக்கு அனந்தகோடி ஸ்திரீகளிடத்தில், அனந்தகோடி பெண்கள் பிறந்துகொண்டிருப்பதுபோல, ஈசனுக்கும் அவித்தைகளிடத்தில் அஞ்ஞானிகளாகிற பெண்களே பிறந்து கொண்டு வரும்போது, தெய்வகதியால் அவித்தையாகிற ஸ்திரீயினிடத்தில், ஞானியாகிற பிள்ளை, நான் பிரம்மமென்கிற மாணியோடே அருமையாய்ப் பிறந்திருப்பதால், இந்த ஞானியாகிற பிள்ளை, அவர் அதிரகசியமாய் வைத்திருந்த, அந்த ஞானமாகிற அக்ஷய நிதியை, எவ்வளவு எண்ணினபடி ஏற்றபேர்களுக்கெல்லாம் ஏதேஷ்டமாய்க் கொடுத்தாலும், ஈசனாகிய ராஜனுக்குத் திருப்தியே தவிர விசனமில்லை. ஏதனாலென்றால், நம்முடைய வம்சமானது, பரம்பரையாய் இவனாலேயே விளங்கவேண்டியிருப்பதாலென்றெண்ணி, இவனைக்

கண்டு மகிழ்கிறானென்றறிக. ஞானியைக்கண்டு ஈசுவரன் சந்தோஷிக்கிறான். ஞானினியிடத்திலே ஈசுவரனுக்கு அதிகப் பிரியமென்பதற்கு யுக்தி:— பைத்தியக்காரப் பிள்ளையினிடத்திலும் கைட்பிள்ளையினிடத்திலும் தாய் அதிகப் பிரியமிருப்பதுபோலவறிக. [இ-ர்] ஈசுவரன் ஞானியினிடத்தில், பயம், பக்தி, விசுவாசம், சந்தோஷம், அந்தரங்க சிநேகம் அதிசய முதல், அனுசரணைவரையில் செய்துகொள்ளுகிறார். ஏனென்றால், கண்கட்டி வித்தை செய்கிறவன், உளவு தெரிந்தவனிடத்திற் பயப்படுவதுபோல, ஈசுவரனாகிற வித்தையாடி, ஜகத்தாகிற கண்கட்டி வித்தை செய்வதால் அந்த உளவு தெரிந்திருக்கிற ஞானிக்குப் பயப்படுகிறார். தான் உபாசிக்கிற பிரம்மமே, கரசரணாதி அவயவங்களுடனே கூடி, ஞானிரூபமாய் வந்திருக்கிறதானதால், இவரிடத்தில் பக்தி செய்கிறார். ஜகத்தாகிற ஒரு பட்டணத்திலிருக்கிற, ஈசுவரனாகிற ராஜாவின், சரீரமாகிற வீடுகளின், கர்மமாகிற வாடகைக்கு அட்வான்சுகட்டி, குடியிருந்து அநேகர்கள் வருகிறார்கள். அவர்களில் சிலர் வாடகையான பிற்பாடும், தன் வீடென்று சொல்லிக்கொண்டிருந்ததால், எமதூதர்களாகிற சிப்பாய் மூலமாய் வெளியேற்றி, நரகமாகிற அசிங்கியமான இடத்திலிருக்கிற, யாதனா சரீரமாகிற அசிங்கிய வீட்டில் தள்ளிப்போடுகிறார். இன்னும் சிலபேர்கள், புண்ணிய கர்மமாகிற அதிக வாடகை கொடுத்தவர்களுக்கு, தேவ சரீரமான மேலான வீடு கொடுக்கிறார். அதிலொருவன், ஒரு வீட்டிற்கு அட்வான்சு கட்டி குடியிருந்து வரும்போது, இருபது முப்பது வருஷம்வரை, குடியிருக்க வேண்டியதாய், பாக்கி வாடகை ரூபாயிருக்கும்போதே ராஜாவினிடத்திற்போய், என் சொந்த தேசத்திலிருக்கிற சொந்தமான மோக்ஷவீட்டுக்கு, நான் போகிறதென்று நிச்சயித்துவிட்டதால், உன்னிடத்திலிருக்கிற பாக்கி வாடகையும் எனக்கு வேண்டாம். உன்வீட்டை நீயே, உன்னுடைய திக்குப்பாலகர்களாகிற சேவகர்களைவிட்டு காக்கச் சொல்லென்று சொன்னதின்பேரில், அந்த ராஜாவுக்கு அவன்பேரில் விசுவாசமுண்டாவதுபோல, தேகாபிமானம் விட்டிருக்கிற இந்த ஞானியினிடத்திலும், ஈசுவரனுக்கு விசுவாசமுண்டென்றறிக. ஒரு கிரகஸ்தன், தன் பிள்ளைகளுக்குப் படிப்புச் சொல்லுகிற வாத்தியாரிடத்திலும், அவன் வீட்டுவேலை செய்கிறவர்களுக்குச் சம்பளம் கொடுக்கிறவனிடத்திலும், சந்தோஷமடைவதும் வேண்டியதைக் கொடுப்பதும்போல, ஈசுவர பக்தர்களாகிற பிள்ளைகளுக்கு பிரம்மவித்தையை உபதேசஞ் செய்வதாலும், அவருக்குக் கைங்கரியம் செய்கிறவர்களுக்கு, கடைசியிலிவரிடத்தில் வந்து, ஞானபலத்தைப் பெற்றுக்கொள்வதாலும், அவர் சந்தோஷப்பட்டு வேண்டியதைக் கொடுக்கிறாரென்றறிக. ஈசுவரன் ஞானியைக்கண்டு சந்தோஷிக்கிறார். உலகத்தில் ராஜனுக்கு, கோடி ஜனங்கள் வேண்டினவர்களாயிருந்தாலும், தன் மனோநிச்சயத்தை அறிந்தவன், அந்தரங்க சிநேகிதனாயிருப்பதுபோல, ஈசுவரனுக்கும் கோடி ஜீவர்களிருந்தாலும், அவருடைய ஞான நிச்சயத்தை ஞானி அறிந்திருப்பதால் அந்தரங்க சிநேகனென்றறிக. இன்னம், ஜகத்தாகிற பறைச்சேரியிலிருக்கிற ஜீவர்களாகிற பறையர்களும், ஈசனாகிய பறைப் பிரபுவும், அனாதியாயிருந்து வருவதில், ஒரு ஜீவனாகிற பறையன், பிரம்மமாகிய பிராம்மணனாக ஆனதைக்கண்டு, பூர்வ அவஸ்தை மாறாதிருக்கிற, ஈசனாகிய பறைப்பிரபு இவனை வணங்கினாரென்றறிக. ஒரு ஏழையானவன், தன் வருத்தத்தால் சுயஞ்

சீமானுக்குச் சரியான சீமானுப்விட்டானேயானுல், அவன் இவனைக்கண்டு அதிசயப்படுவது போல, ஞானியும் நிரம்ப அற்பமான சிதாபாசனுயிருந்தும், தன் வருத்தத்தால் பிரம்ம ஞானியாய் ஆனதை, சுயம் ஞானியான ஈசுவரன் இவனைக் கண்டு அதிசயப்படுகிருர். எதுபோலவென்ருல், கருடன் தன்னைப்போலே பறக்கிற பாம்பைக் கண்டு அதிசயப்படுவது போலவறிக. ஒருவன் தனக்கு மேலான அதிகாரியினிடத்தில் அந்தரங்கனுய்விட்டால், இவன் அவனை நயந்துகொள்வதுபோல, ஈசுவரனும் தனக்கு மேலான பிரம்மத்தினிடத்தில், ஞானி அந்தரங்கமாய்விட்டதால் இவர் அவனை நயந்துகொள்ளுகிருர். இன்னும் வெள்ளைக் காரன் இந்தியாவில் வந்தவிடத்தில், எங்கே பார்த்தாலும் கறுத்த மனுஷர்களாய், தன் பேச்சுத் தெரியாதவர்களாயிருக்கும்போது, தன் பேச்சுத் தெரிந்தவனுயும், தன்னைப்போலே போதையான ஆகாரஞ் செய்கிறவனுயும், வெள்ளைநிறமுவடயவனுயுமிருக்கிறவனிடத்தில் எப்படி அதிப்பிரியமுண்டாகுமோ, அப்படி ஈசுவரனுகிற துரை, ஜகத்தாகிற இந்தியாவில், அஞ்ஞானிகளாயுள்ள கறுத்த மனுஷர்களே நிறைந்திருக்கிறவிடத்தில், அபூர்வமாய் ஒரு ஞானி, தன்னைப்போலே சத்துவகுணமாகிற வெளுப்பு நிறமுடையவனுயும், தத்துவஞான மாகிற தன் சுயபாஷை பேசுகிறவனுயும், தன்னைப்போலே பிரம்மானந்தபோஜனம் செய்கிற வனுயுமிருப்பதால், மற்றவர்களுக்கு வேலைவாங்கிக்கொண்டு படி கொடுப்பதுபோலவன்றி, தத்துவ ஞானியின் சரீர நிர்வாகமெல்லாம் ஈசுவரனே நிர்வகிக்கிருர். அது எதினுலென்ருல், ஈசனுகிய பார்ப்பான், ஞானியாகிய பார்ப்பானைக்கண்டு வணங்குகிருர், அதற்குக் காரண மென்னவெனில், ஞானி வைதீகரானதால், ஞானியை ஈசன் வணங்குவது நியாயந்தான். அது எதினுலெனில் அவர் லௌகீகரானதால் வணங்குகிருர். ஈசுவரனுகிய ராஜாவின், சொந்த காரியமாகிய பிரம்மவிசாரமாகிற வேலையை, இவர் இடைவிடாமற் பார்ப்பதால், ராஜகாரியம் பார்ப்பவனுடைய வீட்டுக்காரிய முழுமையும், குறைச்சல்வாராமல் ராஜகிரகத்து மனுஷர்களைக்கொண்டு பார்க்கச் சொல்லுவதுபோல, ஈசுவரனும் ஞானியினுடைய சரீர ரக்ஷணையை, அஷ்டதிக்குப் பாலகர்கள் முதலானவர்களைக் கொண்டு, பார்க்கச் சொல்லு கிருரென்றறிக. இன்னும் அருமையாய் ஒரு பெண்ணைப்பெற்ற அரசன், அந்த மாப் பிள்ளையை, பெண்ணோடே, நீ ரமித்துக்கொண்டிருந்தால் போதுமென்று சொல்லுவதுபோல, ஈசனும் தன்னருமையான ஜீவன்முக்திப் பெண்ணை, மணஞ்செய்ய முமுக்ஷுத்துவமாகிற ஆண்குறியில்லாதிருக்குஞ் சமயத்தில், ஒருவன் அக்குறியோடே கூடி, அந்த முக்தியாகிற கன்னிகையோடே ரமித்திருப்பதைக்கண்டு சந்தோஷிக்கிருர். இன்னமும், ஒரு அரசனுடைய மூலதனத்தைக் காத்துக்கொண்டிருக்கிறவனை எப்படி நம்புகிருனே, அப்படி ஈசனுடைய மூலதனமான பிரம்மத்தை, சதா ரக்ஷித்துக்கொண்டு வருவதால், ஞானியினிடத்தில் அதி கப்பிரியமென்றறிக. ஈசுவரன் ஞானியைக்கண்டு சந்தோஷிக்கிருர். ஈசுவரன் ஞானிக்கே அதிக உபசாரஞ் செய்வர். அருமையாய் வந்த மாப்பிள்ளைக்கு உபசாரஞ் செய்வதுபோலும். விலைமதிக்கக்கூடாத ரத்தினத்தை விசேஷமாய்ப் போற்றுவதுபோலுமறிக. ஐயா, தாங்க ளிப்போது சொன்னபடியே, பிரம்ம கீதையிலும் பிரம்மாவானவர் தேவதைகளுக்கு உப தேசித்து வரும்போது, பரமாத்துவித நிஷ்டனுயும், சர்வோத்தமனுயுமிருக்கிற பிரம்ம

ஞானிக்கு எந்தப் புருஷன் சிசுருஷை செய்துவருகிருனே, அவனுடைய இரண்டு பாத கமலங்களை நான் சிரசில் தரிக்கிறேனென்று சொல்லியிருப்பதும்; ஞானயோக கண்டத்தில், பரமசிவன் பிரகஸ்பதிக்கு ஞானுேபதேசம் பண்ணிவரும்போது, நிரபேக்ஷனுயும் மனன சீலனுயும், உபசாந்தனுயும், ஒருவரிடத்திலும் வைரமில்லாதவனுயும், ஜீவேசுவர ஜகத்துக்களை, சமமான பிரம்மஸ்வருபமாய்ப் பார்ப்பவனுயுமிருக்கிற, பிரம்ம ஞானியை, நான் பின்னுலேயே தினந்தோறும் தொடர்ந்து போகிறேன். அது எதற்காகவென்று கேட்டால், அவனுடைய பாத தூள்களினுலேயே நான் பரிசுத்தமாக வேண்டுமென்று எண்ணியே, அப்படித் தொடருகிறேனென்று சொல்லியிருப்பதாலும்; ரிபுகீதையில் ஞானியினுடைய மகிமையின் லேசமாத்திரத்தையாவது, விஷ்ணுவும் சிவனும் பிரம்மாவும், மற்றத் தேவதைகளும் கற்பகோடி காலவரையிலும், வர்ணித்தாலும் முடியாதென்று இப்படியெல்லாஞ் சொல்லியிருப்பதாலும், அதை நான் சரியென்று ஒப்புக்கொண்டேன் இனிமேல் அப்படி ஞானிக்கு ஈசுவரன் பயப்படுவதற்கும், பிரியப்படுவதற்கும், சுகப்படுவதற்கும், அநுமைப்படுவதற்கும், அதிசயப்படுவதற்கும் காரணமென்னவென்று கேட்பாயாகில் அதற்குத்தரம் சொல்லுகிறேம் கேள். பயப்படுவதற்குக் காரணமென்னவென்ருல்,—ஒரு தாசியானவள் குஹ்யஸ்தானத்தில் குஷ்டவியாதி பிடித்திருப்பதை மறைத்து வைத்துக்கொண்டு, சபையிலுள்ள சகலமான ஜனங்களையும், தன்னுடைய அபினய விலாசமுதலானதால், மோகிக்கும்படி செய்துகொண்டுவரும்போது, அந்த நடனசபையில் அவளுடைய குட்டுத்தெரிந்தவன் வந்த மாத்திரத்தில் அவள் அவனுக்குப் பயப்படுவதுபோல, ஈசுவரனுகிய தாசியும், ஜெகத்தாகிற சபையிலுள்ள, ஜீவர்களாகிற ஜனங்களுக்கு முன்பாக தன் மாயாசக்தியாகிற யோனியிலிருக்கிற பொய்யென்கிற குஷ்ட வியாதியை மறைத்து, மயக்கி ஸ்தம்பித்து, மோகித்துப் பிரமித்து, தளதளத்துப் போகும்படி செய்துகொண்டு வருகிற மத்தியில், ஞானியாகிற புருஷன் ஈசுவரனுடைய யோனியாகிற மாயையில், குஷ்டமாகிற மித்தியாத்வ நோயிருப்பதைத் தெரிந்திருப்பதால், சத்தியமாகிற நல்லவளென்று நினைத்து மயங்கிக்கொண்டிருக்கிற மற்றவர்களுக்கு இவன் இந்த ரகஸியத்தைச் சொல்லிவிட்டால் தன் பிழைப்பும் போகுமென்று பயப்படுவதுபோலும்; இனி பிரியப்படுவதற்குக் காரணமென்னவென்ருல்,— ஒரு தாய்க்கு அநந்தகோடி பிள்ளைகள் பிறந்திருந்தும், அந்தத் தாயானவள் அந்த பிள்ளைகளைப் பார்த்து, நீங்கள் மஹாராஜனிடத்திற்போய் வேண்டிய சம்பத்துக்களை வாங்கிவந்தால், எனக்கு நெல்லுக்குத்தும் வேலை செய்யவேண்டாமென்று அனுப்பிவைத்ததில், எல்லாப் பிள்ளைகளும் அரண்மனையிலிருக்கிற தோட்டங்களைச் சுற்றிப் பார்த்துவிட்டு, ராஜாவைப் பாராமலும் அவனிடத்திலிருக்கிற சம்பத்துக்களை வாங்கிக்கொண்டு வாராமலும், சும்மா வருகிற பிள்ளைகள், சோற்றுக்குமட்டும் வருகிறதைக் கண்டு விசனித்துக்கொண்டிருக்கும் போது, அதில் அபூர்வமாய் ஒருபிள்ளை அவ்வரசனைக்கண்டு அபேதமான சிநேகம் செய்து, அவனுடைய சகல சம்பத்துக்களையும் தன்னதாகப் பண்ணிக்கொண்டு, தாயையும் அவளை அனுசரித்துக்கொண்டிருக்கிற பிள்ளைகளையும், காப்பாற்றி வருகிற பிள்ளையினிடத்தில் தாய்க்குப் பிரியமுண்டாவதுபோல, ஞானியினிடத்தில் ஈசுவரனுக்குப் பிரியமுண்டாகுமென்றும், அவனுல் சுகத்தையடைவதால் சுகிப்பனென்றும், மற்ற பிள்ளைகளால் வருத்

த்தை அடைந்ததைப்பற்றி இவனைக்கண்டு அருமைப்படுவனென்றும், இதுவரையிலிப்படி ஒரு பிள்ளைகளும் பிரம்மானந்தத்தை யடையாமற்போனதால், இவனைக் கண்டு அதிசயப் படுவனென்றறிக.

269-வது தரங்கம்.

ஞானியைக்குறித்து, ஈசன் முதலானவர்கள் சந்தோஷத்தையும், விசனத்தையும் அடையக் காரணமறிக:—

ஞானப்பியாசம் பண்ணும்போது, விக்கினஞ்செய்த தேவதைகள் ஞானம் வந்தபின் இவனை வந்து வணங்குகிறார்கள். [எ-தி] பெரியவேலைக்கு வருங்காலத்தில் விக்கினஞ் செய்தவர்கள், அந்த வேலை அவனுக்கு ஸ்திரப்பட்டபின் அவனைக் கொண்டாடுவது போலும், முதல்முதலில் அய்யோவென்று கத்தினவள், பின் அழுந்தினபிறகு அவனிடத்தி லாசைப்படுவதுபோலுமறிக. ஒரு ஜீவன் ஞானத்தால் முக்தியடைந்தால் எறும்புமுதல் ஈசன் வரையில் எல்லோரும் சந்தோஷிக்கிறார்களென்றறிக. ஐயா, முன்னே நீரே ஜீவன் முக்தி அடைந்தவனைக்குறித்து சகலரும் விசனிக்கிறார்களென்று சொல்லி இப்போது அதற்கு நேரே எதிர்மறையாக, அவர்கள் சந்தோஷிக்கிறார்களென்று சொன்ன காரண மேதோவெனில் அதற்குப் பரிகாரங்கேள்:— முன்னே விசனிப்பார்களென்று சொன்னது கீழானவேலையிலிருந்தவன் எல்லோருக்கும்மேலான வேலைக்குப்போனால் மற்றோர்கள் பொறு மையால் விசனிப்பதுபோல, எல்லாவற்றிற்கும் கீழான ஜீவத்துவத்திலிருந்து, எல்லாவற் றிற்கும்மேலான பிரம்மத்துவத்தை அடைந்ததைப்பற்றி பொறுமையால் விசனிக்கிறார்க ளென்று சொல்லப்பட்டது. இப்போது சகலரும் சந்தோஷிப்பார்களென்று சொன்னதா வது இவன் ஜீவத்துவத்தோடு கூடியிருக்கும்போது இவ்வுலகத்திலுள்ள சகலரையுந் துன்பப்படுத்திக்கொண்டிருந்ததால் இவன் பிரம்மத்துவத்தை அடைந்ததால் சகலருக் கும் துக்கம் நீங்கிப்போம். [எ-தி] ஒரு சபை, ஒரு கிராமம், ஒரு ரயில்வண்டி முதலான இடங்களில் நெருங்கியிருக்கிற, ஜனக்கூட்டத்திலிருந்த துஷ்டனான ஒருவன், அதை விட்டு வெளியேறிப்போனால் எல்லோருஞ் சந்தோஷிப்பதுபோலவறிக. ஐயா, ஞானிகளைக் குறித்து ஈசுவராதி சகலமான தேவர்களும் விரோதத்தையும், சந்தோஷத்தையும் அடை வார்களென்று சொன்னதற்குக் காரணமும், ஞானம் பழகுங்காலத்தில் துக்கமும், பின் சுகமுமாகுமென்பதும் என்னவென்று கேட்பாயாகில், அதற்குத்தரம் சொல்லுகிறோம் கேள். வாராய் குழந்தாய்! உலகத்தில் சகலருக்கும் இது அனுபோகசித்தமாயிருக்கும் போது இதைப்பற்றிச் சங்கிக்கத்தேவையில்லை. அனுபோகசித்தமாவது எப்படியென்று கேட்பாயாகில், அதற்குத்தரம் சொல்லுகிறோம் கேள்: பிரசவிக்கும்போது விசனத்தை அடைவதும், பிள்ளைபிறந்தபின் சீராட்டிச் சந்தோஷத்தை அடைவதுபோலும்; மருந்து சாப்பிடும்போது சங்கடமாயும் ஆரோக்கியமுண்டானபின் சந்தோஷத்தை அடைவது போலும்; பள்ளிக்கூடத்திற் படிக்கும்போது சங்கடமாயும் பிற்பாடு வித்துவானாய்ச் சபை யில் சன்மானம் வாங்கும்போது சந்தோஷமாயிருப்பதுபோலும்; உழுது வெள்ளாண்மை

போடும்போது பிரயாசையாயும் விளைந்தநெல்லைகுத்திச் சாப்பிடும்போது சந்தோஷத்தை அடைவதுபோலும்; அமிர்தங்கடையும்போது சங்கடமாயும் அமிர்தத்தைக் கடைந்தெடுத்துச் சாப்பிடும்போது சந்தோஷத்தை அடைந்ததுபோலும்; வீடுகட்டும்போது பிரயாசமாயும் கிரஹப்பிரவேசமானபின் சுகமாயிருப்பதுபோலும்; யாகம் பண்ணும்போது பிரயாசமாயும் சொர்க்கபோகம் அனுபவிக்கும்போது சுகமாயிருப்பதுபோலும்; பக்திபண்ணும்போது பிரயாசமாயும் பதமுக்தி அடையும்போது சுகமாயிருப்பதுபோலும்; பிராணயாமம்பண்ணும் போது பிரயாசமாயும் அஷ்டமாசித்தி அடையும்போது அதிக சந்தோஷமாயிருப்பது போலுமிருக்குமென்று சொன்னீரானல், இது ஒரு புருஷனுக்கே ஞானப்பியாசம்பண்ணும் போது தாங்கள் சொன்ன திருஷ்டாந்தங்களுடைய அனுபவப்பிரகாரம் முந்தித் துக்கமாயும், ஞானம்வந்தபின் சுகமாயுமிருக்கக்கூடும். இப்போது இவ்விடத்தில் ஞானம் அடைகிற புருஷனைப்பார்த்து, ஈசுவராதிகளன்றோ சுகத்தையும் துக்கத்தையும் அடைகிறார்களென்று முதலில் சொன்னதற்கு இந்தத் திருஷ்டாந்தங்களெப்படி ஒவ்வுதலாகுமென்று கேட்டால், அப்படி ஒவ்வுதலாகும். அதாவது, மேற்சொன்ன திருஷ்டாந்தங்களில் அதற்கு அபிமானிகளுக்கு அந்தந்தத் துக்கசுகம் வருவதுபோல, அதிஷ்டான தேவதைகள் துக்கசுகத்தையடைவது கிரமசிருஷ்டி. யுகபத் சிருஷ்டியாவது, ஞானப்பியாசம்பண்ணுங்காலையில் இவன் சகலமான தெய்வங்களையும் வேறாயும், சகல ஜீவர்களும் ஜகத்தும் நம்மை என்னசெய்துவிடுமோ யென்று இவன் பயப்படுவதே அவர்கள் துக்கப்படுவார்களென்று சொன்னதின் கருத்து. ஞானம்வந்தபின் ஜீவேசுவர ஜகத்துக்களை, தானய் அறிந்துவிட்டதால் சகலதேவதைகளும் தங்கள்தங்களிடத்தில் சந்தோஷமுண்டாகுவதுபோலும் உண்டாகுமென்று சொன்ன கருத்தென்றறிக. [எ-தி] சொப்பன காலமும் விழிப்பும் போலவாம்.

270 - வது தரங்கம்.

ஈசன் பார்வையாலேயே பிரகிருதியின் முக்குணம் விரியும்:—

ஈசுவரனுடைய பார்வையால் மாயையின் முக்குணங்களும் விரிகிறது. [ஏ - தி] குஞ்சுகளைக்கண்ட தாய் சிறகை விரிப்பதுபோலும், ஸ்திரீயினுடைய விகாரப்பார்வையைக் கண்ட புருஷனுக்கு சிசுனம் கிளம்புவதுபோலுமறிக. ஐயா, ஈசுவரனுடைய பார்வையினால், பிரகிருதியினுடைய மூன்று குணங்களும் விரியுமென்று சொன்னீர்களே, ஈசுவரனென்பது அப்படி விரிந்திருக்கிற மூன்று குணங்களுக்குள், சத்துவகுணத்திற் பிரதிபலித்த பிரம்மசைதன்னியமல்லவோ ஈசுவரனென்று சொல்லப்படுகிறது. சுருதியும் மாயை அவித்தையென்ற இரண்டுசக்திகளும், ஜீவேசுவராளென்கிற ஆபாசகர்களைத் தானகவே கற்பிக்கிறதென்றல்லவோ சொல்லுகிறது, அப்படியிருக்கும்போது தாங்களிவ்விடத்தில், முக்குணங்களும் விரியாமல் ஒன்றுசேர்ந்திருக்கிற மூலப்பிரகிருதியை, ஈசுவரன் பார்த்தாரென்று சொல்லும்போது, சிருஷ்டிக்குமுன்னமே ஈசுவரனிருந்ததாகச் சொல்லவேண்டி வருமே. அப்படிச் சொல்லும்பக்ஷத்தில் சிருஷ்டிக்குமுன்னே, ஸ்வகதபேத, சஜாதீயபேத,

விஜாயதீயபேதரகிதமான சத்துமாத்திரமே இருந்ததென்று சொல்லுகிற சுருதிக்கு, விரோதம்வருமென்று கேட்பாயாகில், அப்படி விரோதம் வராமலிருக்கும்படி நாம் சமாதானஞ் சொல்லுகிறேம் கேள்:— மண்போலப் பிரம்மம். அந்த மண்ணில் கட, சராவாதிகளை உண்டுபண்ணுகிற சக்தி ஏகதேசமாய் அந்த மண்ணிலிருப்பதுபோல, ஜீவேசுவர ஜகத்துக்களைக் கற்பிக்கிறதான, மூலப்பிரகிருதியென்ற ஓர் சக்தி பிரம்மத்தில் ஏகதேசமாயிருக்கிறது. அந்த மாயாசக்தியோடே கூடிய பிரம்மத்துக்கும் ஈசுவரனென்று சொல்லப்படும், அனுதியாயிருக்கிற ஜீவர்களெல்லாம் தங்கள் தங்களுடைய கர்மக்ஷயமான காலத்தில், சகலருக்கும், பொதுவாயிருக்கிற சுழுப்தி அவஸ்தையில் லயித்திருப்பது போலும், மெழுகுருண்டையில் தங்கரேணுக்களடங்கி யிருப்பதுபோலும், அடங்கியிருந்த பிரளயாவஸ்தையிலிருந்து வெளிப்படுவதற்கு, அந்தந்த ஜீவர்களுடைய கர்மபரிபாக வசத்தினுலும், தன்னிடத்திலிருக்கிற சுத்த சாத்வீககுணத்தினுலும், சிருஷ்டிகால தத்துவமென்று பேர்வைக்கப்பட்டிருக்கிற, அந்த ஈசுவரனுடைய பார்வையினுலே மூன்று குணங்களும் பிரிந்தபின், அந்த ஈசுவரனே சத்துவகுணத்திற் பிரதிபிம்பித்து ஈசுவரனென்று சொல்லப்படுகிருர். ஐயா, அவருக்கும் ஈசுவரனென்றும், சிருஷ்டிக்குப்பின் பிறந்தவருக்கும் ஈசுவனென்றும் எப்படிச் சொல்லக்கூடுமென்ருல்,— நீ மூடத்தனமாய் அப்படிச் சங்கித்தாய்! ஒரு புருஷன் ஸ்திரீயோடேசேர்ந்து ஒரு பிள்ளையைப் பெற்ருல், அந்தப் புத்திரனுக்கும் புருஷனென்றெப்படி சொல்லக்கூடுமென்று கேட்பதுபோலும்; ஒரு விதையைப் பூமியில்போட்டு, மரமாய்க் காய்த்துப் பழமானபின், அதிலுண்டாகிற விதையை விதையென்று சொல்லக்கூடாதென்பது போலும்; பிராம்மணனுடைய பிள்ளையைப் பிராம்மணனென்று சொல்லக்கூடாதென்பது போலும்; தீக்குச்சியானது தீக்குக் காரணமான மருந்தோடேகூடி யிருக்கும்போதும், ஒளி, தவனம், செம்மையான குணங்களோடே தீயாய்ப்பிரகாசிக்கும்போதும், அதற்குத் தீக்குச்சியென்ற நாமம் எப்படிச் சொல்லக்கூடுமென்பதுபோலும், நீ சொன்னது இருக்கிறபடியால் யாதொரு விரோதமும் இல்லையென்றறிக. ஆனுல் ஈசுவரனுடைய பார்வையால், மூலப்பிரகிருதி எப்படி விரிகிறதென்ருல், புருஷனுடைய பார்வையால் ஸ்திரீக்கு யோனி விரிவதுபோலும், சூரிய கிரணத்தால் தாமரைப்பூ விரிவதுபோலும், சந்திர கிரணத்தால் ஆம்பல்பூ விகசிதமாவதுபோலும், ராஜாவின் பார்வையால் சேவகர்கள் ஓடிவருவதுபோலும், பகிர்முக திருஷ்டியால் மனசு விரிவதுபோலும், ஈசன்பார்வையால் பிரகிருதி விரிகிறதென்றறிக.

271-வது தரங்கம்.

ஜீவன் மாயையில் சங்கனுயும், ஈசன் அதில் சேராதவராயுமிருக்கிருர்:—

ஈசனும் ஜீவனும் பிரதிவிம்பத்தில் சரியானுலும், ஈசுவரன் மாயையுடன் சேராமல் ஜீவன்மட்டுஞ் சேருவன். [எ-தி] தகப்பனுந் தாயும் சமானமாய்ச்சேர்ந்ததால் பிள்ளையுண்டாகிறதானுலும், ஸ்திரீமட்டுங் கெர்ப்பத்தைத்தரிப்பதும், பிரசவவேதனைப்படுவதும், மலம் மூத்திரம் அள்ளுவதுமுதலானதில் சம்பந்தப்படுவதும், தகப்பனப்படிச் சம்பந்தப்படாம

லிருப்பதுபோலுமறிக. [இ—து] ஜீவனுக்கு ஒரு வீடுகட்டுவதற்கு, அநேக இடம் பொருள் ஏவல் முதலானவை வேண்டியிருப்பதுபோல, ஈசுவரனுக்கும் உலகத்தை உண்டுபண்ணுவதில் பிரயாசமுண்டோவென்றால், இந்திரஜாலக்காரன் இந்திரஜாலத்தை உண்டுபண்ணுவதுபோல, பொய்யாயுண்டுபண்ணுவதால் பிரயாசமில்லையென்றறிக. ஐயா, ஜீவனும் ஈசுவரனும் உபாதிகளில் பிரதிவிம்பித்திருக்கிறது சரியாகுலும், ஈசுவரன் அந்த உபாதியிற் சம்பந்தப்படானென்று சொன்னீர்களே, அப்படியிருப்பதற்குக் காரணமென்னவென்று கேட்பாயாகில், அதற்குத்தரம் சொல்லுகிறேம் கேள்:— ஈசுவரன் உபாதியிற் சம்பந்தப்படாதிருக்கிறதற்கும், ஜீவன் உபாதியிற் சம்பந்தப்பட்டுத் துக்கியாய் அழுந்திப்போவதற்கும் இரண்டுகாரணமிருக்கிறது, அதேதென்றால், புருஷனுடைய சுபாவத்தைப்பற்றியும், உபாதியினுடைய சுபாவத்தைப்பற்றியும், அழுந்தாததற்கும் அழுந்துவதற்கும் காரணமென்றறிக. அதாவது, முதலில் உபாதியினுடைய சுபாவபேதத்தால் சம்பந்தத்தின் பாவாபாவமுண்டென்பதை நிருபிக்கிறேம். சுத்த ஜலத்திற் போடப்பட்டிருக்கிற தோணி, கப்பல், ஸ்டீமர், தெப்பக்கட்டை முதலான வஸ்துக்கள் தண்ணீரில் அழுந்தாமல் மிதப்பதும், சகதியில் மேலேசொன்ன கப்பல் முதலானவைகளைப் போட்டால் மிதவாமல் அழுந்திப்போவதுபோலும்; நல்ல ராஜரோட்டிற்போகிற வண்டிமுதலானவைகள் பூமியிற் சம்பந்தப்படாமல் வேகமாய்ப்போவதுபோலும், மணல் சகதி முதலானவைகளோடேகூடிய மார்க்கத்திற்போகிற வண்டிகள் குடங்கவிழ்கிறதும், பள்ளத்தில் விழுந்து அழுந்திப்போவதுபோலும், நிர்மலமான கண்ணுடியில், தன்முகம் நன்ருய்த் தெரிவதுபோலும், அழுக்குக்கண்ணுடியில் அப்பிரகாசமாய்த் தோற்றுவதுபோலும்; ஒரு நஞ்சானது ஆளைக்கொல்வதுபோலும், ஒரு சஞ்சீவியானது சாகிறவனைப் பிழைப்புமூட்டுவதுபோலும்; ஒரு பால்தானே சாப்பிட்டவனுடைய புத்தியைத் தெளிவிப்பதுபோலும், கள்ளானது சாப்பிட்டவனுடைய புத்தியை மயக்குவதுபோலும்; ஒரு புருஷனே சத்சங்கதியால் சகலவிதமான நன்மைகளையெல்லாம் அடைவதுபோலும், துஷ்டசங்கதியானது சகலவிதமான நன்மைகளையுங் கெடுத்து, தீமைகளையுங் கொடுப்பதுபோலும்; மாயையானது சுத்த ஜலம்போலும், ராஜரோட்டுபோலும், நிர்மலமான கண்ணுடிபோலும், சஞ்சீவிபோலும், சத்சங்கதிபோலுமிருப்பதால், அதில் பிரதிவிம்பித்த ஈசுவரனுக்கு, சகலவிதமான ஞானமுமுண்டாயிருக்கிறதென்றறிக. அவித்தையானது சகதிபோலும், மணல்போலும், அழுக்குக்கண்ணுடிபோலும், நஞ்சுபோலும், கள்போலும், துஷ்டசங்கதிபோலுமிருப்பதால் அதில் பிரதிபிம்பித்த ஜீவன் சங்கத்துவம் முதல் துக்கம் வரை அடைகிருனென்றறிக, இனிப் புருஷனுடைய யோக்கியத்தைப்பற்றி, சம்பந்தமும் அஃதின்மையுமுண்டாகிறது. [எ-தி] நீச்சுத்தெரிந்தவன், தண்ணீரில் விழுந்தாலும் மிதப்பதுபோலும் தெரியாதவன் விழுந்தமாத்திரத்தில், அமுங்கியிறந்துபோவதுபோலும்; கண்தெரிந்தவன் ஆயிரக்கால்மண்டபத்திற்கூட முட்டிக்கொள்ளாமற் போவதும், கண்தெரியாதவன் குட்டிச்சுவரில் முட்டிக்கொள்வதுபோல ஈசுவரனையும் ஜீவனையுமறிக.

272-வது தரங்கம்.

ஈசுவரனுக்கு ஞானம் சகஜம், ஜீவர்களுக்கு அப்பியாசித்து வரும்:—

ஈசுவரனுக்குத் தத்துவஞானம் சுபாவம், ஜீவர்களுக்கு அப்பியாசம்பண்ணி வர வேண்டும். [எ-தி] குபேரனுக்குப் பணம் சுபாவமாயும், மற்றவர்களுக்குப் பணஞ் சிரமப் பட்டுச் சம்பாதிக்க வேண்டுவதுபோலவறிக. ஐயா, ஈசுவரனுக்குப் பிரம்மஞானம் சகஜமா யிருக்கிறதென்றும், ஜீவர்களுக்குப் பிரம்மஞானம் அப்பியாசித்தே வரவேண்டுமென்றும் சொன்னீர்களே, அதற்குச் சுருதி யுக்தி அநுபவங்களென்னவென்று கேட்பாயாகில், அதற்கு நாம் உத்தரம் சொல்லுகிறோம் கேள்:— வாராய் குழந்தாய்! சூதசங்கிதையில், பரமசிவன் மகாவிஷ்ணுவுக்கு ஞானோபதேசஞ் செய்யும்போது "நான் சுயமாகக் குருவன்றி யில் பிரம்மஞானத்தை யடைந்திருக்கிறேன். ஆகையால் எனக்குச் சமானமாவது, அதிக மாவது இந்த ஜகத்தில் ஒருவருமில்லை" என்றும், அப்படியே யக்ஞ வைபவகண்டத்தில், சூதகமகாரிஷி, சௌனகாதி ரிஷிகளுக்கு ஞானோபதேசஞ்செய்து வரும்பொழுது "பரம சிவனுக்கு ஒருக்காலும் அஞ்ஞானமாவது, ஆவரணமாவது, அத்தியாசமாவது, விக்ஷேப மாவது, கர்மமாவது, ஜனனமரண சம்சாரமாவது யாதொன்றுமில்லை" என்றும் சொல்லி யிருப்பதாலும், பகவத்கீதையிலும் அர்ச்சுனனைப் பார்த்து—நானே ஆதியில் சுய ஞானியா யிருந்துகொண்டு, இந்த உற்பத்தி நாசமற்ற பிரம்மஞானத்தை விவசுவானுக்கு உபதேசித் தேன். அந்த விவசுவான், மனுவுக்கு இதை உபதேசித்தாரென்றும், மனு இக்ஷுவாகுவுக்கு உபதேசித்தாரென்றும், அப்படியே பரம்பரையாய் இந்த ஞானத்தை ராஜரிஷிகளறிந்தார்க ளென்றும், இப்படியெல்லாம் சொல்வதே சுருதியாகும். இனி யுக்தியாவது, ஈசுவரனுக்குப் பிரம்மஞானம் சுபாவம், மற்ற ஜீவர்களுக்கு அப்பியாசம் பண்ணியே வரவேண்டும். [எ-தி] பிரம்மாவுக்கு நாலுவேதங்களும், நாலுமுகத்தால் சொபாவமாய் வந்திருப்பதும், மற்றவர் களுக்கு அத்தியயனம்பண்ணி வரவேண்டியிருப்பதுபோலும்; சரஸ்வதிக்கு வித்தை சுபாவ மாய்க் கூடவே யுண்டாயிருப்பதும், மற்றவர்களுக்கு அப்பியாசம்பண்ணி வித்தைகள் வரவேண்டியிருப்பதுபோலும்; சுப்பிரமணியருக்கு விசித்திர சக்தியானது சுபாவமாயுண்டா யிருப்பதும், மற்றவர்களுக்குத் தபசினால் பெறவேண்டியதாயிருப்பதுபோலும்; விஷ்ணு வுக்கு உலகத்தை ரக்ஷிக்கிற தன்மை சுபாவமாயும், மற்றவர்களுக்கு அவர் கிருபையாலது உண்டாவதுபோலும்; பிரகஸ்பதிக்கு புத்தி சுபாவமாயும், மற்றவர்களுக்கு அப்படிப்பட்ட புத்தி, புண்ணியத்தாலுண்டாவது போலும்; வாயுவுக்கு கமனசக்தி சொபாவமாயும், மற்ற வர்களுக்குக் கர்மத்தால் பெறக்கூடியதாயும்; இந்திரனுக்குக் கற்பகவிருக்ஷம், காமதேனு, சிந்தாமணி, சப்தமேகங்கள் முதலானவைகள் சுவாதீனமாயுண்டாயிருப்பதுபோலும், மற்றவர்களுக்கு அவைகள் தபசினால் பெறக்கூடியதாயிருப்பதுபோலும்; சமுத்திரத்துக்கு ஜலம் சுபாவமாயிருப்பதும், மற்ற நதி தடாகங்களுக்கெல்லாம் மழைபெய்து வரவேண்டி யிருப்பதுபோலுமென்றறிக. இனி அநுபவமாவது, ஸ்ரீ ராமனும் வசிஷ்டரிடத்தில் ஞானம் பெற்றிருப்பதும், வசிஷ்டரும் பிரம்மாவினிடத்தில் ஞானம் பெற்றதாயும், பிரம்மாவும்

விஷ்ணுவிடத்தில் ஞானம் பெற்றதாயும், சுருதிகளிற் சொல்லப்படுவதுபோல, ஈசுவரன் ஒரு குருவைப் போயடைந்து ஞானம் பெற்றாரென்று, ஓரிடத்திலுஞ் சொல்லப்படாமையாலும்; தன்னுடைய அனுபவத்திலும் விசுவ தைஜசர்களான ஜீவர்கள், ஆனந்தத்தைப் பெறுவதற்கு புருஷப்பிரயத்தனத்தோடேகூடி, மனோவாக்குக் காயங்களால் கர்மங்களைச் செய்து பெறுவதுபோல, பிராக்ஞனாகிய ஈசுவரன் சர்வேசுவரனும், சர்வக்ஞனும், சர்வாந்தரியாமியாயும், ஜர்வ ஜெகத்காரணனும், நித்திய, நிருபாதிக, நிரதிசயசுகத்தை, யாதொரு பிரயத்தனமன்றியிலும் யாதொரு கருவிகரணங்களுடைய அபேக்ஷையன்றியிலும் தினமனுபவித்து; வருகிற நித்தியானுபவத்தைக்கண்டு, ஈசுவரன் சுபாவ ஞானியென்றும், ஜீவர்கள் முயற்சியால் ஞானத்தைப் பெறக்கடவர்களென்றும் அறிக.

273-வது தரங்கம்.

மதவாதிகளுக்கு வாயாடித்தனமே ஜெயம், மதத்திற்கில்லை:—

மதவாதிகளுடைய மதம் ஜெயத்தையடையவில்லை, வாயாடித்தனந்தான் ஜெயத்தையடைகிறது—பன்றிகள் மலம் தின்னப்போவதில் மலத்துக்கு ஜெயமில்லாமல், வலுவுள்ள பன்றிக்கு ஜெயங் காணப்படுவதுபோலவறிக. சாங்கிய மதகண்டனை:—ஜீவேசுவர ஜெகத்து மூன்றையும் சத்தியமாய்ப் பார்ப்பது பந்தமென்று சொல்வதற்குள், சாங்கியன் ஜீவனை மட்டும் அந்தப் பந்தத்திற்குள்ளிருந்து விலக்கவேண்டி, அவனுக்கு அவிவேகத்தால் பிரகிருதிசங்கம் வந்திருப்பதால், விவேகத்தால் அது போய், முக்தி சித்திக்குமென்று அவன் சொல்வது நியாயமில்லை. ஏனென்றால், ஈசுவரனும் ஜகத்தும் சத்தியமென்றிருப்பதால் அத்வித ஞானமில்லாததால் முத்தி சித்தியாது. [எ-தி] ஒரு வீட்டில் மூன்று கள்ளர்கள், இவனைக் கட்டிப்போடக் காத்திருக்கும்போது, அதிலொருவனை மட்டும் விரட்டினதால் எப்படிப் பயந்தீராதோ அப்படிப்போலவறிக. [இ-து] லோகாயதன்முதல் சாங்கியன்வரையிலுள்ள ஜீவவாதிகளையும், திருணார்ச்சகன் முதல் யோகிவரையிலுள்ள, ஈசுவரவாதிகளையும் பிராந்தர்களென்று, சரியாய் எப்படிச் சொல்லக்கூடுமென்றால், நன்றாய்ச் சொல்லாம்? [எ-தி] சமஸ்கிருதபாஷையில் புலம்புகிற கிறுக்கனையும், நீச பாஷையில் புலம்புகிற கிறுக்கனையும் சமானமாகக் கிறுக்கர்களென்று சொல்லுவதுபோலும்; சிலாமய கணேசசும்பனம் பண்ணுகிறவனையும் அதில் சிரசில் முட்டிக்கொள்ளுகிறவனையும் சமானமாய் சும்பனென்று சொல்வதுபோலும்; விபசாரஞ் செய்கிற ராஜஸ்திரீயையும், விபசாரஞ்செய்கிற ஏழை ஸ்திரீயையும் விபசாரியென்று சரியாய்ச் சொல்லுவதுபோலும்; சித்திரத்திலெழுதிய ஈசுவராதிகளையே கண்கொட்டாமற் பார்க்கிறவனையும், அதிலெழுதிய ஸ்திரீமுதலான ரூபத்தை அப்படிப் பார்க்கிறவனையும் வீணனென்று சமானமாய்ச் சொல்வது போலவறிக. [இ-து] ஒரு புருஷனுக்கும் பிரம்மவிசாரம் பண்ணாமல் மற்ற எந்த மதங்களைப் பிடித்துத் துணிவாயிருந்தாலும் தேகாதிகளுக்கு நாசம்வருங் காலத்தில் மனசானது தபிக்கும். [எ-தி] கிளியானது சொல்லிக்கொடுத்த வார்த்தையை வைத்துக்கொண்டு, வருகிறபேர்களையெல்லாம், நீயார் நீயாரென்று கேட்கும் தன்னைப் பூனைவந்து பிடிக்கும்போது, கீச்சுகீச்சென்று

கத்தி மரணத்தையடையும், அப்போது அந்தப் பூனையை, நீ யாரென்று கேட்கத் தெரிய மில்லாமலிருப்பதுபோலவறிக. [இ-து] வித்துவானுனாலும், அகம்பாவத்தால் வாதம்பண் ணப் புறப்பட்டானேயானால், ஓரிடத்தில் அவமானப்படுவன். [எ-தி] சூரனுக்குப் பின்னை யொரு சூரனால் மரணம் வருவதுபோலும், நீச்சுக்காரனுக்கும் ஒருக்கால் நீரில் மரணம் வருவதுபோலும், வேடனுக்கு வேட்டையில் வேங்கைப் புலியால் மரிப்பு நேரிடுவதுபோலும், போகசூரனுக்கும் ரோகசூரத்துவம் வருவதுபோலும், குணசாலியான ராமனுக்கும் லோக நிந்தை வந்ததுபோலுமறிக. [இ-து] சாங்கியன் சொல்லுகிறபடி, நான் அசங்கனென் றறிந்தாலும், ஜகத்தும் ஈசுவரனும் சத்தியமென்றிருப்பதால் நிர்ச்சலமான முக்தி சித்தி யாது. [எ-தி] தேரைக் கையால் அமர்த்தினாலும் பின்னால் நெம்புதடியும், முன்னால் கட்டி யிருக்கிற வடத்தை இழுக்கிறதும், இருக்கும்போது அது நில்லாததுபோலுமறிக. [இ-ர்] துவிதமதவாதிகளும் வெட்கமில்லாமல் சுருதிப்பிரமாணஞ் சாதிப்பது 1008 பேரோடே போன அவிசாரி ஆமக்கனுக்கு ஆண்டுதோறும் திவசம்பண்ணுவதுபோலுமறிக, ஐயா, துவிதமதவாதிகள், தங்கள் தங்கள் மதங்களைச் சுருதிசம்மதமென்று ஸ்தாபிப்பதற்காக, சிலபேர்கள் சுருதியினுடைய பூர்வாபரங்களுடைய விசாரமன்றியில், வாக்கியாபாசங்களைத் தங்கள் தங்கள் பக்ஷத்தில் வெட்கமன்றியில் வாதிக்கிறார்களென்பதற்குத், திருஷ்டாந்த மாக விபசாரஸ்திரீ தன் பர்த்தாவுக்குத் திவசம் பண்ணுவதுபோலவென்று சொன்னீர்களே, அவர்களுக்குத் தாங்கள் சுருதி யுக்தி, அனுபவத்தோடே கூடியிருக்கிற இந்த ஆத்ம ஞானத்தை உபதேசிக்கக் கூடாதாவென்றால், ஜன்மாந்திரத்தில் மகா பாபஞ்செய்திருக்கிற புருஷர்களுக்கு இந்த ஆத்மஞானத்தை நாம் உபதேசித்தாலும் அவர்களுக்குக் கொஞ்சங் கூட இந்த ஆத்மஞானமானது இறங்காது. [எ-தி] நல்லபாம்பு கடித்து விஷம் தலைமண் டைக்கொண்டவனுக்கு, நாம் அறுசுவையுடன் சாப்பாடு செய்வித்தாலும், அவனுக்கு அந்தச் சாப்பாடு ருசியாயும் பிரியமாயுமிராதது போலவறிக.

274-வது தரங்கம்.

ஷட்விதலிங்க தாற்பரியம் சொல்லுகிறார்:—

ஐயா, குருசன்னிதியில் ஆறுலிங்கத்தால், சிரவணம் பண்ணவேண்டுமென்று அடிக் கடி சொல்லிவந்தீர்களே, அதை நன்றாய்ச் சொல்லவேண்டுமென்று கேட்பாயாகில், அதற்கு நாம் உத்தரஞ் சொல்லுகிறோம் கேள். சாந்தோக்கிய உபநிஷத்தில், ஆறாவது அத்தியாயத்தில், உத்தாலக மகரிஷி சுவேதகேதுவென்கிற புத்திரனாகிய சிஷ்யனுக்கு, ஞானோபதேசஞ்செய்ய ஆரம்பித்து, ஆறு லிங்கத்தால் சிரவணம் பண்ணிவைத்த பின், அந்த சுவேதகேதுவும் ஞானத்தை அடைந்தாரென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதாவது உபக்கிரமம், உபசங்காரமிரண்டும் சேர்ந்து ஒருலிங்கம். அப்பியாசம் இரண்டாவதுலிங்கம். அபூர்வதை மூன்றாவதுலிங்கம். பலம் நாலாவதுலிங்கம். அர்த்தவாதம் ஐந்தாவதுலிங்கம். உபபத்தி ஆறாவதுலிங்கம். இதில் சிருஷ்டிக்குமுன்னே சத்துமாத்திரமாயிருந்தது, பிரளயத் துக்குப் பின்னும் சத்துமாத்திரமாய் மிஞ்சுகிறதென்று சொல்லுகிறதே உபக்கிரம, உப

சங்காரமென்ற முதலாவது லிங்கமென்றும், பிரம்மமே காலத்திரயத்திலுமுள்ளதென்று சொல்லுகிறதே சுருதியாம். ஸ்திரீவேஷம் போடுமுன்னும், புருஷனுயும், அந்த ஸ்திரீ வேஷம் கலைத்தபின்னும் புருஷனுயுமிருப்பதே யுக்தி. நேற்றையத்தினம் சுழுப்தியிலும், இன்றையத்தினம் வரப்போகிற சுழுப்தியிலும், இந்த ஜகத்து காணுமற் போயும் நாமிருப்பதே அனுபவம்.

இரண்டாவது அடிக்கடி, பிரம்மமே நீயென்று ஒன்பது தடவை சுருதி சொல்வதாலும், நாடகமாடும்போதே ஜனங்களடிக்கடி இன்னுனுடைய நாடகம் பசந்தாயிருக்கிறதென்று சொல்லுகிற யுக்தியாலும், சகல விவகாரத்திலும் நான் நானென்று விளங்குகிற அனுபவத்தினுலும் காணப்படுகிற இவ்வனுபவமே, அப்பியாசமென்ற இரண்டாவது லிங்கம் என்றறிக.

பிரத்தியக்ஷ, அனுமான, உபமானங்களுக்கு விஷயமாகாமல், சுருதிப் பிரமாணத்திற்குமட்டும் பிரம்மம் விஷயமாகுமென்று, சொல்வதே சுருதி. மூன்ருவதுகட்டுக் கேட்டு வாசலிலிருக்கிற டபேதார்களால், ராஜாவின் கருத்துத் தெரியக்கூடாமையால், நாலாவது கட்டிலிருக்கிற ராஜன் கருத்துத் தெரிந்திருக்கிற மந்திரியால் ராஜபேட்டியாவதே யுக்தி. இதுவரை நாம் பிரத்தியக்ஷாதிப் பிரமாண வாக்கியங்களால், பிரம்மத்தை யறியாமல் இப்போது சுருதி. குரு வாக்கியங்களால், நாம் பிரம்மமென்றறிந்த அனுபவமே, அபூர்வதையென்ற மூன்ருவது லிங்கமாம்.

பிராரப்த க்ஷயமானபின், இந்த ஜனனமரண துக்கங்களுக்கு ஏதுவான தேகாதி ஜெகத் தோற்றமில்லாமல், அகண்டானந்தமாத்திரமாயிருக்கிற பிரம்மமாகிறதே பலமென்று சொல்வதே சுருதி. தினம் சாப்பிடுகிறதும் மலஜல விசர்சனம் பண்ணுகிறதும், திரும்பப் பசியுண்டாகிறதுமில்லாமல், தேவாமிர்தம் புஜித்து, நித்திய திருப்தனுயிருப்பவன் போலவென்பதே யுக்தி. விதேக முக்தியில்போல, இப்போதே ஞானி கிருதகிருத்தியனுயிருக்கிற அனுபவமே பலமாம் என்ற நான்காவது லிங்கமாம்.

இனி சிருஷ்டி, ஸ்திதி, பிரளய, பிரவேச, சம்யமன, தத், துவம்பதார்த்த பரிசோதன, பலப்பிரதி பாதகங்களான ஏழுவித அர்த்தவாதமாவது—எந்த வஸ்துவிலிருந்து ஜெகத்துண்டாச்சுதோ, எந்த வஸ்துவினுலே இந்த ஜெகத்து ஜீவிக்கிறதோ, எந்த வஸ்துவிலே இந்த ஜெகத்து லயிக்கிறதோ, எந்தவஸ்து சரீராதி நாமரூபங்களையுண்டுபண்ணி, ஜீவாத்மரூபமாகப் பிரவேசிக்கிறதோ, எந்த வஸ்துவானது புத்தி முதலானவைகளுக்குள் சூக்ஷ்மமாயிருந்துகொண்டு நேமனம் பண்ணுகிறதோ, தத்பத துவம்பத விசாரத்தால் பரிசோதிக்கும்போது எந்தவஸ்து ஏகமாக மிஞ்சுகிறதோ, எதையறிந்தால் சகலமும் அறிந்ததாக ஆகுமோ, எதை யறிந்தவன் அதுவாக ஆகிருனென்று சொல்லுகிறதோ அதுவே சுருதியாம். வால்மீகர் நாரதரைப் பார்த்து, சகல சற்குணங்களும் பொருந்தியவன் யாரென்று கேட்டதற்கு, ராமனைச் சொல்லாமற் சொன்னதுபோலுமென்பதே யுக்தியாம். ஞானிகள் எந்த வஸ்துவைத் தானுக அறிந்து ஜீவன்முக்தர்களாய் இருக்கிருர்களோ, அந்த அவர்களுடைய அனுபவமே அர்த்தவாதமான ஐந்தாவது லிங்கமாம்.

இனி ஆருவது லிங்கமான உபபத்தியாவது, ஒரு பானையை மண்ணென்றறிந்தால், எல்லாப் பானைகளும் மண்ணென்று அறியப்பட்டதாக ஆவதுபோல, ஒரு நாமரூபத்தைச் சத்துமாத்திரமென்று அறிந்தால், எல்லாம் சத்தென்றறிந்ததாகுமென்றறிக.

275-வது தரங்கம்.

தார்க்கிகாதிகள், தேகத்துக்குவேருக ஆத்மாவைச் சொன்னுலும், சுருதி சித்தமான ஆத்மாவாக அது ஆகாது:—

தர்க்காதிசாஸ்திரங்களிலும், தேகத்துக்குவேருக ஆத்மா இருக்கிருரென்று சொல்லியிருந்தாலும், சுருதிசித்தமான ஆத்மாவாகமாட்டார். [எ-தி] சூத்திராதிகளுக்கு விலக்ஷணமான, சிகை எக்ஞோபவீதங்களை, செட்டி, தட்டான்களும் போட்டிருந்தாலும், சுருதிசித்தமான பிராம்மணர்களாகாததுபோலும், கோவில்முறைக்காகத் தாசியும் மடிசார் வைத்துக் கட்டிக்கொண்டு வந்தாலும், நிஜமான பிராம்மணப்பெண்ணுகாததுபோலும், அகாடிபரதேசிகளும் மொட்டை காவிவஸ்திரங்களைப் போட்டுக்கொண்டிருந்தாலும் சுவாமிகளென்று பேர்வைத்துக்கொண்டிருந்தாலும் உண்மையான சன்னியாசிகளாகாதது போலுமறிக. ஐயா, தார்க்கீகாதிகளும் தேகத்துக்குவேருகவே நித்தியராய் ஆத்மா இருக்கிருரென்று சொன்னுலும், கருதிசித்தமான ஆத்மாவை அவர்கள் பிரதிபாதிக்கவில்லை யென்று சொன்னீர்களே, சுருதிசித்தமான ஆத்மாவைத் தெரிந்துகொண்ட விவேகிக்கு அவர்களுடைய சகவாசத்தால் என்னகெடுதியென்று கேட்பாயாகில், அதற்குத்தரம் சொல்லுகிருேம் கேள்:— வச்சிரகோபனென்கிற ராஜனுனவன், அஸ்வமேதயாகஞ் செய்ய வேண்டுமென்று யக்ஞதத்தரென்ற ரிஷியைப்பார்த்து, நான் செய்யப்போகிற அஸ்வமேத யாகத்திற்கு நல்ல பசுக்கள் நான்கு, சாஸ்திரோக்த லக்ஷணமுடையதாய் வாங்கிவர வேண்டுமென்று வேண்டிய ரூபாய்களைக்கொடுத்து அனுப்பிவைத்தபிரகாரம், அந்த ரிஷியும் அநேக தேசங்களுக்குப்போய்த் தேடி அலைந்து, சுருதியிற்சொன்ன லக்ஷணத் துடன்கூடிய நான்கு பசுக்களையும் வாங்கிக்கொண்டு வரும்போது, சுங்கச்சாவடிக்காரர் இவரைப்பார்த்து, சுங்கம் கேட்கும்போது அரண்மனைக்கு இப்பசுக்கள் போகிறதென்று சொன்னதைக்கேட்ட அவர்கள், சும்மா போகச்சொன்னபின், அச்சாவடியிலுட்கார்ந் திருந்த நான்கு வீணர்கள், இந்த நான்கு பசுக்களையும் பிடுங்கி அடித்துச் சாப்பிட்டால், நான்கு மாசம்வரையில் நிச்சிந்தையா யிருக்கலாமென்று பேசிக்கொண்டு, நால் வருங் குறுக்குவழியாய் இவருக்குமுன்னேபோய், மைலுக்கு ஒருவராக இருக்கும் சமயத்தில், இவரைப்பார்த்து "ஓய் பிராம்மணு! ஓநாய்களைப் பிடித்துவருகிறீரே, இதில் ஒருநாயே அநேகரைக் கடித்துக்கொன்றுபோடுமே, நீர் 4 நாய்களைக் கையில் பிடித்துப்போகிறீரே, நீரென்னமாய்ப் பிழைக்கப்போகிறீர்?" என்று சொன்னவுடன், இவர் "அடே மூடா! ஆட்டைப்பார்த்து நாய் என்று அறியாமல் சொல்லுகிருய், போ போ" என்று சொல்லி ஒருமைல் தூரம் போனவுடன், அங்கேயொருவன் இதுபோலவே சொல்லி ஓடிப்போன பின், இவர் கொஞ்சம் சந்தேகப்பட்டுப்போகும்போது, அங்கேயொருவன் அதுபோலவே

சொன்னதைக்கேட்ட இவரும் மகா பீதியுடன் போகும்போது, பின்னே ஒருவன் முன் போலவே சொன்னதைக்கேட்டதும் இவர் "இவைகளை நீ என்னைவிட்டு விலக்கிவிட்டாயே யானல், உனக்கு நிரம்பச் சுகிர்தமுண்டு" என்று சொன்னதைக்கேட்ட அவனும், இந்த வேம்பு அவைகளுக்குச் சத்துருவானதால், இந்த மரத்தில் சுற்றிக்கட்டிப்போட்டு, திரும்பிப்பாராமல் ஓடிப்போம் என்று சொன்னபடி அவரும் ஓடிப்போனதுபோல, நீயும் சிரவணுதி நான்கு பசுக்களையும், சுருதிசொன்ன லக்ஷணத்துடன் வாங்கிவந்தாலும், துவைதவாதிகளாகிற சுங்கக்காரர்கள், உன்னை ஏமாற்றுவதற்காக மாயாவாதமாகிற ஓநாய்களென்று சொல்லி மோசப்படுத்துவார்கள். ஆகையால் விவேகியாயிருந்தாலும், தார்க்கீகர்கள் முதலான துவைதவாதிகளோடே சகவாசம்பண்ணினுல், கெடுதிவரும். ஆகையால் சத்சங்கதியே செய்யக்கடவாயென்று அநுக்கிரகித்தார்.

276-வது தரங்கம்.

கலியில் கர்மஞ்செய்வது கடினம், மற்றப் புருஷார்த்தம் நாலும் தடையில்லை:-

கலியுகத்தில், வேதோக்தமான நித்திய நைமித்திகமுதலான கர்மங்களும் ஆசாரமும் அரிதேயல்லாமல், மற்றப்புருஷார்த்தம் நாலுக்குந் தடையில்லை. [எ-தி] வித்தியா சாலையிற் படிக்கிற வாலிபக் குழந்தைகளுக்குப்போல, யாதொரு விரோதமுமில்லை யென்றறிக. ஐயா, கலியில் பிரம்மஞானத்தை அடைவது அதிசுலபமென்று உத்தர வாச்சுதே, அப்படியிருக்கும்பக்ஷத்தில் சகலரும் பிரம்மஞானியாக ஆய்விடலாமே? உலக மெல்லாந் தேடினுலும் ஞானியான ஒருவரையுங் காணேமே. தங்களுடைய வார்த்தை யானது இப்படி அனுபவ விரோதமாயிருக்கக் கூடுமாவென்று கேட்பாயாகில், அதற்கு நாம் உத்தரம் சொல்லுகிறேம் கேள்:— இந்தக் கலியில், ஏன் ஒருவரும் ஞானத்தை விசேஷமா யடையவில்லையென்று கேட்பாயாகில், கேவலம் சுஷ்கவைராக்கியத்துடன் கூடி விவேக சூன்யர்களாய், பெரியோர்களிடத்தில் தோஷதிருஷ்டியே முக்கியமாய்த்தோன்றி, நம்பிக்கை வராததால், சில முமுக்ஷுக்கள் ஞானத்தை யடையாமற் கெடுகிறார்கள். பின்னும் சில முமுக்ஷுக்கள், தேகாபிமானத்தினுலும் விஷய ஆசையாலும், குடும்பவிஷயத்தை வெறுக்க முடியாமல், சத்குருசேவை சத்சாஸ்திர சிரவணமில்லாமற் கெடுகிறார்கள் ஆகையால் கலியில் கொஞ்சம் விநயத்தோடே வைராக்கியமுள்ளவனுக்கே ஞானமுண்டாகும், கேவலம் சுத்தமாயிருப்பவனுக்கு ஞானம் வாராது, [எ-தி] ஒரு பிராம்மணனுக்கு, ஒரு சித்தருடைய கிருபையினுல் ஒரு நாகரத்நம் கிடைத்ததால், அந்த ரத்நமுள்ளவிடத்தில் தினம் நூறு ரூபாயுண்டாகிற விசேஷத்தால், அந்தப் பிராம்மணன் ரத்நம் வைத்திருந்ததால், தானும் எதேஷ்டமாய்ப் புசித்துக்கொண்டு அன்னியர்களுக்கும் அப்படியே கொடுத்து வந்திருந் தும் (கூ௦௦) ரூபாய்வரையில் மிச்சமாயிருந்ததால் காசியாத்திரை போகும்போது, ஒரு கோமுட்டியினிடத்தில், இந்த ரத்நத்தை சாவதானமாய் வைத்துக்கொண்டு, இதிலுண் டாகிற லாபத்தைப் பெற்று நான் வந்ததும் ரத்நத்தைமட்டும் கொடுத்தாற்போதுமென்று, சொல்லிக் கொடுத்துப்போனபின், மூன்று வருஷங் கழித்து வந்து இவனிடத்தில் ரத்நம்

கேட்டதற்கு, இவன் இந்த ரத்நமானது என்னதேதவிர உனக்கில்லையென்று சொன்னவுடன், பிராம்மணர் ராஜாவினிடத்திற் பிராது செய்ததில், ராஜா கோமுட்டியை வரவழைத்துக் கேட்டவுடன், ரத்நம் வாங்கவில்லையென்று சொன்னதின்பேரில் ராஜா பிராம்மணனை, காளிகோவிலில் உன் பிள்ளையைப் படுக்கப்போட்டுத் தாண்டி ரத்நம் கொடுத்தேனென்று பிரமாணஞ் செய்தால், கோமுட்டி ரத்நம் கொடுக்கவேண்டியதென்று தீர்மானித்தபடி, பிராம்மணன் பிள்ளையைப் போட்டு காளிகோவிலில் தாண்டினவுடன், இவன்பிள்ளை இறந்து போனதை கோமுட்டியும் மற்றவர்களுங் கண்டு, ராஜாவினிடத்தில் தெரிவித்தபின், இந்தப் பிராம்மணன் அங்கேயே விசனித்திருக்கும்போது, முதல் ஜாமத்தில் அந்தக் காளியை கிருதயுக தேவதை பூஜித்துப் போகும்போது, இவன் தாவந்தரத்தைத் தெரிவித்ததில், இது என்காலமில்லையென்று சொல்லிப்போனபின், அப்படியே திரேதாயுக தேவதையும், துவாபர யுக தேவதையும் சொல்லிப்போனபின், 4-வது ஜாமத்தில் பூஜிக்கவந்த கலியுகதேவதையினிடத்தில் தெரிவித்ததும், நீ என்காலத்தில் சுத்த நிஜத்தைச் சொல்லக்கூடாதென்று சொல்லிப்போனபின், பிராம்மணன் ராஜாவினிடத்தில் வந்து, லெக்ஷம் ரூபாயும் ரத்நமும் கொடுத்தேனென்று சொல்லிப் பிள்ளையைத் தாண்டினபின், இறந்த பிள்ளையும் எழுந்திருந்ததைப் பார்த்து, ராஜா கோமுட்டியினிடத்திலிருந்து லெக்ஷம் ரூபாயையும் ரத்நத்தையும் வாங்கி, பிராம்மணனுக்குக் கொடுத்த கதைபோல வறிக.

277-வது தரங்கம்

இக்காலத்திலுள்ள முமுக்ஷுக்களே, சத்தியம் நீதி கெட்டவர்கள்:—

இக்காலத்தில் சத்தியம் தவறுகிறவன், முமுக்ஷுவேதவிர மற்றவர்களில்லை அதாவது பாமரன், தனக்குத் தெய்வமான பெண்ஜாதி பிள்ளை பணம் காசு முதலான ஐகீக சிந்தனையைவிட்டு, ஆத்ம சிந்தனையில் வாராமலிருப்பதாலும், சரியை செய்கிற லாடன் முதலானவர்களும் தனக்குத் தெய்வமான யாத்திரையை விட்டு ஆத்மசிந்தனைக்கு வாராமலிருப்பதாலும், கர்மியும் தனக்குத் தெய்வமான யக்ஞாதி கர்மத்தை விட்டு ஆத்மசிந்தனைக்கு வாராமலிருப்பதாலும், பக்தனும் தனக்குத் தெய்வமான ஈசுவர பக்தியைவிட்டு ஆத்மசிந்தனைக்கு வாராமலிருப்பதாலும், யோகியும் தனக்குத் தெய்வமான பிராணாயாமத்தைவிட்டு இதற்கு வாராமலிருப்பதாலும், முமுக்ஷுமட்டும் தனக்குத் தெய்வமான சற்குருவினிடத்தில் ஆத்மவிசாரம் கொஞ்சம் செய்துகொண்டு, கீழேசொன்ன மற்றவைகளில் நாய் போல அலைந்துகொண்டிருப்பதினாலே, இவனே சத்தியங்கெட்டவனென்று சொன்னது— குலஸ்திரீ விபசாரத்திற்கு அலைவதுபோலிருக்கிறதென்று அறிக. ஐயா, இக்காலத்திலுள்ள முமுக்ஷுக்களே சத்தியங்கெட்டவர்களென்று சொன்னீர்களே, அதென்ன காரணத்தினாலென்று கேட்டால், அதற்குத்தரம் சொல்லுகிறோம் கேள். சுருதியானது, முமுக்ஷுக்களுக்கு, பாகிய விஷயங்களிலிருந்து இந்திரியங்களைத் திருப்பி, மனதில் அடக்கும்படியாயும், சஞ்சலமான மனதை சாக்ஷி விருத்தியில் அடக்கும்படியாயும், சாக்ஷிவிருத்தியை அகண்டாகார விருத்தியில் அடக்கும்படியாயும், அதை சாந்தமான தன் சொருபத்தில்

அடக்கும்படிக்கும், புருஷனானவன் இந்த ஆத்மாவே நானென்று அறிந்தால், ஆருக்குப் போகநிமித்தியமாய் எந்தப் போகத்தை இச்சித்து, சரீரதாபப்பட போகிறானென்றும், தீரனான முமுக்ஷு, பிரம்மமே நானென்றறிந்து, அந்தப் பிரம்மப் பிரக்ஞையையே திடம் பண்ணவேண்டுமென்றும், வாக்குக்கு வலியான சத்தங்களைப் படிக்க வேண்டாமென்றும், மனசு நிர்விஷயமாக ஆகிறதே முத்தியென்றும் சுருதி சொல்வதால், முமுக்ஷுவானவன் மனதை நிர்விஷயமாகச் செய்யவேண்டுமென்றறிக. இன்னம் வெகுசுருதிகள் சொல்லுகிற தாவது:— வாசனாரூபமான சித்தமே சம்சாரமென்றும், அதைப் பிரயத்தினத்தினாற் கொல்ல வேண்டுமென்றும், நாமரூபமான திருசியத்தைப் பொய்யென்று நேதித்து, எல்லாவற்றையும் பிரம்மாகாரமாகச் சிந்திக்கவேண்டுமென்றும், தேகத்தையும், அதில் கற்பிக்கப்பட்டிருக்கிற ஜாதிவர்ணாசிரம குலகோத்திராதி அபிமானங்களையும், அதைச் சொல்லுகிற வேதசாஸ்திர புராணங்களையும், காலிலொட்டின புழுதியைத் தள்ளுவதுபோலத் தள்ளவேண்டுமென்றும், பஞ்சேந்திரியங்களாற் கிரகிக்கப்படுகிற பஞ்சவிஷயங்களையும் ஆத்மாவாகவே பாவிக்க வேண்டியதென்றும், தன் திருஷ்டியை, சச்சிதானந்தப் பிரம்மமாகிற ஞானதிருஷ்டியாய்ச் செய்து. சகல ஜகத்தையும் பிரம்மஸ்வரூபமாகவே பார்க்க வேண்டியதென்றும், சகல அனர்த்தத்திற்கும் சித்தமே காரணமென்றும், அந்தச் சித்தமுள்ளவிடத்தில் மூன்றுலகமு மிருக்குமென்றும், அது க்ஷயத்தை யடைந்ததானால் ஜகத்தும் நாசமாகுமென்றும், முமுக்ஷுவானவன் புருஷப் பிரயத்தனத்தினால், சித்தநாசம் செய்வதற்கே யத்தனம்பண்ண வேண்டுமென்றும், விழித்ததுமுதல் நித்திரை வரும்வரையில் பிரமத்தையே நானென்று சிந்திக்க வேண்டுமென்றும், சதாகாலமும் சகல விவகாரம் பண்ணும்போதும் ஆத்ம ராமனாயிருக்கவேண்டுமென்றும், ஞாதிரு, ஞானஞேயங்கள் எந்த இடத்திலுண்டாய், எந்த இடத்தில் லயிக்கிறதோ, அந்த இடத்தில் திருஷ்டியை வைக்கவேண்டுமே யல்லாமல், மூக்குநுனியைப் பார்க்கிறது முதலானவைகள் ஞானதிருஷ்டியாக ஆகமாட்டாதென்றும், இப்படியெல்லாம் முமுக்ஷுக்களுக்குச் சுருதிகள் விதித்திருக்கும்போது, அந்த சுருதிவாக் கியங்களைப் படித்தும் சிரவணம்பண்ணியும், அதில் நம்பிக்கை வாராமல் நாமரூபங்களி லேயே மயங்கிக்கொண்டிருப்பதும்தவிர, அப்படிப் போதிக்கப்பட்ட பெரியோர்களிடத்திலும் நம்பிக்கை வராததால், இக்காலத்திலுள்ள முமுக்ஷுக்களே சத்தியங்கெட்டவர்களென்று சொல்லப்பட்டது.

278-வது தரங்கம்.

பிரதிவிம்பபக்ஷம், அவச்சின்னபக்ஷங்களின் தன்மை:—

பிரதிவிம்பபக்ஷத்தில் பந்தத்துக்கு யுக்தி:— ராஜாவைப்போல வேஷம் போட்டு மயக்குவதுபோல, அஞ்ஞானம் சிதாபாசனைக் கற்பித்து மயக்குகிறது. அவச்சேதவாதத் திற்கு யுக்தி:— ஆத்மாவையே அஞ்ஞானமானது, துஷ்டன் கஞ்சாமுதலான மருந்து கொடுத்து ராஜன்புத்தியை மயக்குவதுபோல, மயக்குகிறதென்றறிக. ஐயா, அவச்சேத வாதத்தையும், ஆபாசவாதத்தையும் எந்தெந்தப் பெரியோர்கள், முக்கியமாய் அனுசரித்

திருக்கிறார்களென்று கேட்பாயாகில், அதற்குத்தரம் சொல்லுகிறோம் கேள், அதில் ஆசாரிய சுவாமிகள், வாசுதேவயதீசுவரர்கள் முதலான பெரியோர்கள் சொல்லியதாவது—ஆத்மாவுக்குத் துக்கம், எப்படி வந்திருக்கிறதென்றால், சரீரத்தை எடுத்ததினால் துக்கம் வந்திருக்கிறது. சரீரமில்லாத சுழுப்தியில், ஆத்மா துக்கமன்றியில் சுகமாயிருக்கிறார். ஆத்மாவுக்கு சரீரம் எதினால் வந்ததென்றால், கர்மத்தினால் வந்திருக்கிறதென்றும்; கர்மமில்லாமற் போனால் ஜென்மமில்லையென்றார்; அந்தக் கர்மம் எதனாற் செய்யப்படுகிறதென்றால், திரிவிதகரணத்தாற் செய்யப்படுகிறதென்றும், ஆத்மா சாக்ஷிமாத்திரமாயிருக்கிறாரென்றும்; அந்தத் திரிவிதகரணங்கள் எதனாலேவப்பட்டுக் கர்மங்களைச் செய்கிறதென்றால், ராகத்துவேஷ முதலானவற்றால் ஏவப்பட்டுச் செய்கிறதென்றும்; அந்த ராகத்துவேஷாதிகள் எதினாலுண்டாகிறதென்றால், நான் பிராம்மணன், நான் ராஜாவென்பது முதலான அபிமானத்தாலுண்டாகிறதென்றும்; அந்த அபிமானம் எதினாலுண்டாகிறதென்றால், பிராம்மணனென்பது எங்கேயிருக்கிறது? ஸ்தூல சரீரத்திலேயா? சூக்ஷும சரீரத்திலேயா? காரண சரீரத்திலேயா? ஆத்மாவிலேயா? எதிலேயிருக்கிறது? ஸ்தூலசரீரத்திலிருக்கிறதென்றால், சகலருக்கும் ஸ்தூலசரீரம் ஆறு தத்துவம் சரியாயிருக்கிறது. அப்படியே சூக்ஷும சரீரம் இருபது தத்துவமும் சகலருக்கும் சரியாயிருப்பதாலும், அதிலும் பிராம்மணனைக் காணவில்லை. காரணசரீரமும் சகலருக்கும் சரியாயிருப்பதினாலும், ஆத்மா பூரணமானதினாலும், அவரிடத்திலும் சொல்லக்கூடாது. பின்னை எப்படி இந்தப் பிராம்மணத்தன்மை வந்திருக்கிறதென்றால், இப்படி விசாரணைபண்ணாத அவிவேகத்தால் வந்திருக்கிறதென்றும்; அந்த அவிவேகம் எதனால் வந்ததென்றால், அஞ்ஞானத்தால் வந்திருக்கிறதென்றும்; அந்த அஞ்ஞானத்திற்குக் காரணம் கேட்கக் கூடாது. அது அனாதி, அது அநிர்வசனீயம். அது பிரம்மஞானத்தினாற் போகுமென்றும் சொல்லியிருப்பதால், பிரம்மத்தைத்தவிர ஜீவனென்று ஒரு சைதன்யமிருப்பதாகச் சொல்லவில்லை. சங்கை—ஆசாரிய சுவாமிகளும் விவேக சூடாமணியில், கடத்தையும், அதற்குள்ளிருக்கிற ஜலத்தையும், அதில் தோற்றுகிற பிரதிவிம்பத்தையும் விட்டு, ஆகாசத்திலிருக்கிற சூரியனைப் பார்ப்பதுபோல, சரீரத்தையும் அந்தக்கரணத்தையும் அதில் பிரதிவிம்பித்திருக்கிற ஜீவனையும் தள்ளி, இந்த மூன்றையும் விளக்கி வைக்கிற சாக்ஷியே நானென்று, அறியச் சொல்லியிருக்கிறாரேயென்றால், நாம் ஆபாசவாதத்தை அவர்கள் சுத்தமாய்ச் சொல்லவில்லையென்று சொல்லவில்லையே, ஏகதேசமாய்ச் சொல்லி, அவச்சேதத்தையே விசேஷமாய்ச் சொல்லியிருக்கிறதென்று சொன்னோம். இனி கூடஸ்த தீபிகையில், ஆகாசத்திலிருக்கிற சூரியனும், கண்ணாடியில் பிரதிவிம்பித்த சூரியனும் சேர்ந்து, சுவரை விளக்கி வைப்பதுபோல கூடஸ்தனாலும், புத்தியில் பிரதிவிம்பித்திருக்கிற ஜீவனாலும், இந்தத் தேகம் விளங்கப்படுகிறதென்று சொல்லியிருப்பதுபோல, கைவல்யத்திலும் ஜீவசாக்ஷிமாத்திரமாயென்று சொல்லியதையும் கண்டு, இதில் ஒன்றைப் பிடித்து, நாம் சாக்ஷியென்றறிவதே முக்கியமென்பதையும் அறிந்துகொண்டு சுகிக்கக்கடவாய்.

279-வது தரங்கம்.

நிறை நிறை.

ஜீவனுகிற ராஜாவுக்கு, மூன்றவஸ்தைகள் சுபாவமாய் வருவதாயும், துரியாவஸ்தை மட்டும் எவனோ ஒருவனுக்கு அபூர்வமாய், வெகு பிரயாசத்தால் வரக்கூடியதாயுமிருக்கிறது. இதில் ஜாக்கிராவஸ்தையில் அஞ்ஞானமாகிற சாராயத்தைத் தானுஞ் சாப்பிட்டு, தன் படைகளான இந்திரியங்களுக்கும் நிரம்பக் கொடுத்து, பாகிய விஷயங்களாகிற சத்துருக்களுடன் யுத்தஞ் செய்து, ஜெயாப ஜெயத்தை யடைந்து, படைகளையெல்லாம் அவரவர்கள் வீட்டுக்குப் போகச் சொல்லிவிட்டு, சொப்பனமாகிற உள் வீட்டையடைந்து அவ்விடத்தில் தான்மாத்திரம், மனோவிகாரமான பிராந்தியைச் சாப்பிட்டு, முன்னைக்காட்டிலும் அதிகமாய் மயங்கி, தானே தன் படைகளையும் எதிரிகளையும் கற்பித்ததுந் தவிர, அந்தக் கற்பனைகளை நிஜமாகவும், தன்னைவிட வேருகவும் எண்ணி தபித்துக்கொண்டிருக்கும்போது, சுழுத்தியாகிற மூன்ரும் வீட்டில் வசித்துக்கொண்டிருக்கிற, அவித்தையாகிற ஸ்திரீ இவனை அழைப்பித்து இவனுக்கு எதேஷ்டமாய் ஆனந்தமயமாகிற, போஜனத்தை ஊட்டி வைத்ததையும் அறியாமல், இப்படி நாடோறும் மூன்றவஸ்தையிலும் தபித்துக்கொண்டிருக்கும்போது, குருநாதனென்ற ஒரு இஷ்டன் வந்து, அஞ்ஞானமாகிற சாராயங்களையும் அவித்தையாகிற ஸ்திரீயையும், தத்துவ ஞானோபதேசத்தால் தள்ளிவிட்டு, அவஸ்தாத்திரய சாக்ஷியாகிய, தன் நிஜமான ராஜவடிவத்தைச் சாக்ஷாத்காரமாகக் காண்பித்ததை, அவனும் அப்படியே கண்டு, அந்தத் துரியத்திலேயே சுகித்திருப்பவன் அரிதென்று சொன்னது சரி.

ஜீவனுகிற குரங்கு, மனசாகிற கையை, விஷயமாகிற இளநீர்க் கூட்டுக்குள் விட்டு, அதிலிருக்கிற விஷயசுகமாகிற பற்றை அபிமானங்களாகிற விரல்களால் நிரம்ப எடுத்துப் பிடித்துக்கொண்டு, அதிலிருந்து மனசாகிற கையிலிருக்கிற பற்றைக் கைவிட விவேகமின்மையால், கையை வெளியிலெடுக்க முடியாமல் தபித்துச் சாகிறதென்றறிக.

நான் பிரம்மமென்ற ஞானவிஷத்தால், ஜீவனுகிற குற்றவாளி, கருத்துருத்துவமாகிற பிராணனை விட்டபின், முன் அஞ்ஞானத்தாற் செய்யப்பட்டவைகளான, சஞ்சித கர்மங்களாகிற, கொலைக் குற்றங்களும், வாசனைகளாகிற திருட்டுக் குற்றங்களும், ஆகாமிய கர்மங்களாகிற சிருஷ்டனைக் குற்றங்களும், காமக்குரோதங்களாகிற அடிதடி செய்திருக்கிற குற்றங்களும், அடியோடே அடிபட்டுப் போனதால், மறுபடி யாரும் எந்தக் குற்றத்துக்கும், எந்தக் காலத்திலும், எவ்விதத்திலும், இவனைத் தொடர்ந்து வாதிக்க மார்க்கமில்லையென்றறிக.

பாமர வியாபாரமுதல் யோகபரியந்தம், பொய்யென்று வேதம் விடச்சொன்னால், முமுக்ஷுவுக்குக் குருவும் சிரவணமனனுதிகளும் பொய்யல்லவா? இவைகளைமட்டும் வைத்துக்கொண்டு, குருசேவையும் சிரவணுதி நான்கையும் செய்யச் சொல்லலாமா? [எ-தி] விபீஷணனும் ராவணுதி ராக்ஷஸர்களுடன் கூடப்பிறந்த ராக்ஷதனயிருந்தாலும். அவர்

களைக் கொல்ல இவன் சாதகமாயிருந்தபடியால், இராமர் அவர்களையெல்லாம் கொன்ருரே தவிர, இவனையும் இவன் மந்திரிகளையும் ஏன் கொல்லவில்லை? சொல் ஆகையால் அஞ்ஞானுதி ராவணர்களைக் கொல்வதற்கு, குருவாகிய விபீஷணனும், சிரவணுதிகளாகிற அவனுடைய 4 மந்திரிகளும் சாதகமாயிருந்ததால், வேதமாகிற ராமன், ஜகத்தாகிற இலங்கையில், விபீஷணனுன குருவையும், சிரவணமனனுதி 4 மந்திரிகளையும், சிரஞ்சீவியாயிருக்கும்படி ஸ்தாபித்தாரென்றறிக.

அஞ்ஞானமாகிற அக்கினியின் காரியமான, அசத்துவாவரண அபானுவரண ரூபமான, அகம்விருத்தி இதம் விருத்திகளாகிற இரண்டு குழாய்வழியாக பிரம்மமில்லை, இது அதுவென்று தோற்றுகிற ஜெகத்தைச் சத்தியமென்கிற ஜுவாலையும், புகையும் வந்து கொண்டும்; அகம்விருத்தி ரூபமான மற்ருெரு குழாயில், நான் கர்த்தா போக்தா, நான் பருத்தேன் இளைத்தேனென்கிற ஜுவாலையும், புகையுமாக மண்டிப்போய், அதனுல் நான் பிரம்மமென்கிற தங்கம் பிரகாசியாமற் போயிருக்கிறது. முமுக்ஷு பிரம்மத்தங்கம் பிரகாசிக்கச் செய்யவேண்டியதாவது — இப்போது முதல்முதலில் பிரம்மமில்லை, இதுவதுவென்று வருகிற அசத்துவாவரண ரூபமான ஜுவாலையையும், அதின் காரியமான ஜகத் சத்தியமென்கிற புகையையும், பிரம்மமே சத்தியம், ஜகத்துப் பொய்யென்ற பரோக்ஷ ஞானமாகிற ஜலத்தினுல், அந்த ஜுவாலையையும் புகையையும், அதற்கு காரணமான அஞ்ஞானத் தீயையும் அணைத்த பின்; இதுபோல நாமாரென்ற விசாரத்தினுலுண்டான, கைக்கனிபோன்ற, நான் பிரம்மமென்கிற அபரோக்ஷ ஞானமாகிற ஜலத்தால் நான் கர்த்தா போக்தாவென்ற ஜுவாலையையும், நான் பருத்தேன் இளைத்தேனென்ற புகையையும், உண்டுபண்ணுகிறதான மூலாஞ்ஞானத்தீ அணைந்துபோனதால், நானே பிரம்மமென்கிற தங்கம், சதா பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்கிறது.

இந்திரியங்கள் வேலைக்காரர்கள்போல, மனது சொத்தன்போல, தேகம் வீடுபோல, ஜீவன் அதில் கிரகப்பிரவேசம்பண்ணுகிற கிரகஸ்தன்போல, மரணம் கடனுக்குத் தேகமாகிய வீட்டை ஏலம்போடுவது போலவாம். இப்படியே அடிக்கடி வீடுகட்டி, ஏலத்தில் விட்டுத் திரிவதால், இவனுக்கு ஒருக்காலும் சுகமில்லையென்றறிக.

ஈசுவரனுகிய எக்ஷிணி சக்தியுள்ள வித்தையாடி, ஜெகத்தாகிற வித்தையைக் காண்பிக்கும்போது, ஞானியாகிற எஜமானன், அஞ்ஞானிகளாகிற குழந்தைகளுடன் வேடிக்கை பார்க்கும்போது, அதிலுண்டாகிற சுகதுக்காகாரமான அருந்தல் பொருந்தல்களைக் கண்டு, சிலது இஷ்டமென்று சுகிக்கிறதும், சிலது அனிஷ்டமென்று பயந்து துக்கப்படுகிறதும், அஞ்ஞானிகளாகிற குழந்தைகளுக்கே அந்த ராகத்துவேஷம் சுபாவமேயல்லாமல், ஞானியாகிற எஜமானுக்கு அதைக்கண்டு பொய்யென்று சிரிப்புமாத்திரம் வருமேயன்றி மயக்கம் வாராதென்றறிக. அப்போது பிரபஞ்சமாகிற மண்டபத்திற்கு, அஞ்ஞானிகளாகிற தூண்களே ஆதாரமென்று சொல்வானேனென்ருல், குழந்தைகளில்லாத காலத்தில், எஜமான் மட்டுமிருந்தாலும், எக்ஷிணி வித்தைக்காரன் வந்து பார்த்து, இங்கே நமக்குக் காரியமில்லை

யென்று நினைத்து, காணுமல் ஓடிப்போவதுபோல, ஈசுவரனும் அஞ்ஞானிகளுக்காகவே தேகாதி ஜெகத்தைக் கற்பனைபண்ணுவதால், அவர்களே ஜகத்துக்காதாரமென்று சொன்னது சரியென்றறிக.

ஸ்தூல சரீரமாகிற வீட்டையும், சூக்ஷுமசரீர அபிமானத்தோடே ஜீவனுகிற அதில் குடிபோனவனையும், புத்தியாகிற தீபத்தையும், ஆகாசமாகிற ஆத்மாவையும் சேர்த்து, நானென்று மூடர்கள் பார்க்கிருர்கள்.

ஜாக்கிரமாகிற அயோத்தியாபட்டணத்தில், மனசாகிற தசரதருக்கு சக்ஷு இந்திரியமென்கிற ராமனும், சுரோத்திரமென்கிற லெக்ஷுமணனும், துவக்கிந்திரியமென்கிற பரதனும், சிங்குவேந்திரியமென்கிற சத்துருக்கனும், இப்படி நான்கு பிள்ளைகளுண்டாயிருப்பதால் இவர்களுக்குள் நேத்திரனென்கிற ராமன், வனவாசமாகிற இமை மூடிக்கொண்டமாத்திரத்தில், மனசாகிற தசரதர் மனோராச்சியமாகிற பிதிர்லோகத்திற்காவது, சொப்பனமாகிற தேவலோகத்திற்காவது, சுழுப்தியாகிற மனுஷிலோகத்தில் மரிப்பதாவது ஒன்றை அடைவரேதவிர, ஜாக்கிரமாகிற அயோத்தியில் முன்போல ஜீவித்திராரென்றறிக.

சரீரமாகிற பொம்மையை, ஈசுவரனுகிற சூத்திரதாரி, ஜீவசகிதமான சூக்ஷுமசரீரமான, கயிற்றைப் பிடித்து ஆட்டிவைக்கிருர். பார்க்கிற ஜனங்களைப்போல, நாம் சாக்ஷி மாத்திரமாயிருக்கிறோம். இதை அஞ்ஞானிகள் அறியாமல், பொம்மையையும் சூத்திரத்தையும் ஆட்டி வைக்கிறவனையும், சாக்ஷியாகிய தன்னையும் பேதந் தெரியாமல் ஒருமைப்பாடாய்க் கண்டு, மயங்குகிருர்கள். ஈசுவரன் அப்படி ஆட்டிவைத்தும், அதில் சம்பந்தமன்றியில், ஞானியைப்போல சாக்ஷிமாத்திரமாயிருக்கிருர்.

மனசாகிற சிரஸ்தாருக்கு, ஜாக்கிரம் கச்சேரிபோலும், மற்ற இந்திரியங்களெல்லாம் சேவகர்கள்போலும், சிசுனன் தைனுத்து சேவகன்போலும், அதாவது சொப்பனமாகிற வீட்டுக்குப் போனுலும் கூடவே போவதாலென்றறிக.

ஈசுவரனுகிய ராஜன், முமுக்ஷுவாகிய நாய்க்குட்டிக்குச் சாதன சமதுஷ்டயமாகிய ஆபரணத்தைப்போட்டு, மனுஷி ஜன்மமாகிற பல்லக்கிலேற்றி, சாதுசங்கமாகிற வெள்ளிக்கிண்ணத்தில், குரு கிருபையாகிற பசுவின்பாலில், விசாரணையாகிற அன்னத்தைச் சேர்த்து கொடுத்திருக்கும்போது, அந்த க்ஷீரான்னத்தைப் புசியாமல் விஷயமாகிற மலத்தைத் தின்னப்போன முமுக்ஷுவாகிய நாயை, மற்ற மலம் தின்கிற அஞ்ஞானிகளாகிற நாய்களோடே, திரியக் ஜென்மங்களாகிற தெருவீதியிலலைந்து, துக்கங்களாகிற அடிகளையும் அடையும்படி விரட்டிப் போடுகிருர். மறுபடி ஒருக்காலும் இந்த நாய்க்கு மேலே சொன்ன மகிமைகளை ஒருநாளுங் கொடாரென்றறிக.

விஷயவாசனு மலத்தோடே கூடியிருக்கிற சித்தமாகிற வஸ்திரத்தை ஈசுவரனுகிற வண்ணானிடத்தில், நிஷ்காமிய பக்தியாகிற காசைக்கொடுத்து, அவர் கிருபையாகிற வெள்ளாவியில் வைத்து, சித்தமாகிற வஸ்திரம் சுத்தியாக வெளுத்த பிற்பாடுதான்,

குருவாகிற சாயக்காரன், தன் ஞானமாகிற குசும்பாச் சாயத்தை, அதிலேற்றி வைப்பரே தவிர, வாணியன் வஸ்திரம்போல எண்ணெச் சிக்காகிற, அசுத்த சித்த வஸ்திரங்களில், இந்த ஞானச் சாயத்தை ஏற்ருர். அப்படி ஏற்றினுலும் ஸ்திரமாய், தோய்ப்புக்குத் தாங்காதென்றறிக,

முமுக்ஷுக்களாகிற புருஷர்களுக்கெல்லாம். மோக்ஷமாகிற விஷயசுகம் அனுபவிக்க இச்சையிருந்தாலும், ஏன் அதை அனுபவிக்கவில்லையென்ருல், சாதன சதுஷ்டயமாகிற சிசுனமும் குரு கிருபையாலுண்டாகிற விசாரமாகிற சக்தியுமில்லாததால், முக்தியாகிற ரம்பையுடன் அனுபவிக்கமாட்டாமல் விருதாவில் இச்சிக்கிருர்களென்றறிக.

நாவாகிற திருடன், ருசியாகிற திருட்டுகளை, சாப்பிடுகிறதான செய்கையைச் செய்தால், மிருத்தியுவான ஏட்டு, இவனை அஜீர்ண ரூபமான கையைப் பிடித்துக்கொண்டு, அபான வாயுக்களாகிற விகிலூதி, வியாதிகளாகிற கான்ஸ்டேபிள்களை வரவழைத்து, துக்கமாகிற விலங்கைப் போடுகிருனென்றறிக.

இன்னும் தேகம் நான், பிரபஞ்சம் சத்தியமென்ற, சாராயத்தின் வாசனையால் மயக்கமாய், பிணம்போலக் கிடக்கிறவனை, ஒரு ஸ்திரீ விஷயமாகிற நரி பிடித்து கடித்துக்கொண்டு உறவு கொண்டாடுகிறதான தன் ஊளையிடுகிற சப்தத்தால், கடல்வரையிலுள்ள தன் உறவினர்களான நரிகளை வரவழைத்துக் கடித்து ஹிம்சிக்கிறதென்றறிக.

ஆகமசாஸ்திர சித்தாந்தம் பஞ்சாயத்துத் தீர்ப்புப்போலும், ஸ்மிருதிகள் கலெக்டர் தீர்ப்புப்போலும், கர்மகாண்ட வேதம், முனிசீப்பு முதலான அசல் கோர்ட்டார் தீர்ப்புப்போலும், பக்திகாண்ட வேதம், ஹைகோர்ட்டுத் தீர்ப்புப்போலும், ஞானகாண்ட வேதம் சொல்லுவது சீமைத் தீர்ப்புப்போலுமென் றறிந்துகொள்க.

ஆனந்தமய கோசத்திலேயே சுகம், மற்ற கோசங்களில் சுகமில்லை. [எ-தி] ஒரு ஸ்திரீயை நினைப்பதுபோல அன்னமயகோசம், அவளைப் பார்த்துக் கண்சாடை செய்வதுபோல மனோமயகோசம், அவளோடே பேசுவதுபோல பிராணமயகோசம், அவளோடே போகத்திற்கு இடம் முதலானவைகளை நிச்சயம்பண்ணுவதுபோல விஞ்ஞானமயகோசம், ஒருவருக்குந் தெரியாத இருட்டறையில் பரவசமாய் அவளோடே சுக்கிலமோசனமாகும் வரை திருப்தியாய் போகம்பண்ணுவதுபோல ஆனந்தமயகோசமாம்.

முமுக்ஷுவாகிய பெண், சாதன சதுஷ்டயமாகிற புடத்தால், பக்குவ சித்தமாகிற தங்கத்தை, சற்குருவாகிற தட்டானிடத்திற் கொடுத்து, சிரவணமாகிற ஆயுதங்களால், பரோக்ஷ ஞானமாகிற நகையாக்கி, மனனமாகிற பழுப்புச் சுட்டு, அபரோக்ஷ ஞானமாகிற, அந்த நகையை வாங்கி, தியானமாகிற சூத்திரத்தில் கோர்த்து, அதைப் பூட்டிக்கொண்டு, சமாதியாகிற கண்ணுடியில் தன்னழகைப் பார்த்துச் சுகிக்கிருளென்றறிக.

மலச்சித்தமாகிற செம்பை, நிஷ்காமிய கர்மமாகிற புளியால் தேய்த்து, சித்தசுத்தியாகிற சுத்தியைச் செய்யக்கூடுமேதவிர, ஸ்படிகம்போலிருக்கிற ஆத்மாவில், நீலாதி

வர்ணம்போல ஆரோபித்த அஞ்ஞானத்தைப் போக்குவதற்கு முக்கிய காரணமான ஞானம் விசாரமன்றியில் ஒருக்காலும் கர்மத்தால் வாராது.

இத்தேகமாகிற மடத்தில், அசுத்தமான, அனுத்ம வாசனைகளாகிற குடும்பிகள் குடியிருந்து வரும்போது, சுத்த வாசனையாகிற சன்னியாசிகள், வந்து வசிக்க வசிக்க, அவர்கள் ஒருவரொருவராய் வெளியேறிப் போனவிடந் தெரியாமற் போவதுபோலப் போவார்களென்றறிக.

ஆத்மாவாகிய பிராம்மணன், அஞ்ஞானமாகிற கள்ளைக்குடித்து, தன்னை மறந்து விட்டதால், மனசு முதலிய 17 தத்துவங்களாகிற பறையர்களுடன் சேர்ந்து, அனுத்ம வாசனையாகிற, மன்மதனென்கிற மகா அக்கினியாலெரிக்கப்பட்டு, தேகாபிமானமாகிற சிசுனத்தைப் பிடித்துக்கொண்டு, விஷயங்களாகிற பறைச்சிகளுடன் சேர்ந்து, யோனியாகிற நரகத்தில் விழுந்து மயங்கிக் கிடக்கிறபடியால் குருகிருபையால் அஞ்ஞான மயக்கந் தீர்ந்து அனுத்மப் பறையர்களுடைய, அத்தியாசமாகிற சகவாசத்தை நீக்கி, பழையபடி ஆத்மப் பிராம்மணனாகிறதே, ஜீவன்முக்தியென்று பெரியோர்கள் சொல்வதால், அதற்காகவே உன்னையும் சாவதானமாய் இருவென்று சொல்லப்பட்டது.

அஞ்ஞானமாகிற சட்டியில், ஆத்மாவாகிற ஜலத்தைச்சேர்த்து, அகங்காரமான தீயால் தபிக்கப்படுவதால், ஆத்மாவாகிற ஜலம், துக்கமாகிற சுடுகையோடேயிருப்பதால், விவேகமாகிற ஜலத்தைவிட்டு, அகங்காரமாகிற நெருப்பை அணைத்து, ஞானமாகிற தடியால், அஞ்ஞானச்சட்டியையுமுடைத்த பிற்பாடு, ஜலத்திற்குத் தன் சொபாவமான குளிர்ச்சிவருவதுபோல, ஆத்மாவின் சொபாவமான ஆனந்தம் விளங்குமென்று அறிக.

விவேகமாகிற கற்பகமரத்தை, மனசாகிற குரங்கு, சங்கற்பமாகிற கையால் கெடுப்பதால், நான் அகர்த்தா, நான் சாக்ஷியென்கிற கனிகளை, கர்த்தாபோக்தாவென்று கடித்துத்தின்பதால், இதில் ஞானக்கனி விருத்தியாவதற்குத் தடையாயிருப்பதால், விவேகியாகிற மரத்துக்குடையவன், இதில் மனசாகிற குரங்கு, கிட்டமுட்ட வாராமலிருப்பதற்காக, அசங்கற்பமாகிற அஸ்திரத்தால், அதை அடித்துத்துரத்திவிட்டால், மைத்திரியாதியாகிற புஷ்பங்களும் சமதமாதிகளாகிற பிஞ்சுகளும், சிரவண மனனங்களாகிற காய்களும், தியானசமாதிகளாகிற பழங்களும், பிரம்மானந்தரசத்தோடேகூடி இவனுக்கு நித்தியதிருப்தியைக்கொடுத்து, ஜனனமரணதுக்கமாகிற பசிதாகங்களைப் போக்குமென்றறிக.

மனசாகிற புருஷனுக்கு, இயற்கையாய்ச் சத்துவகுணமாகிற பெண்சாதியிருந்ததில், ரஜோகுணமாகிற இளையாள் சேர்க்கையால் வந்தபின், அந்த மனசாகிய புருஷனும் அவளும் ஒன்றுசேர்ந்து, இவளை வெளியில் ஜாடுமாறிபோல் தள்ளிவைத்திருக்கும்போது; ரஜோகுணமாகிற இளையாள் காமக்குரோதலோபங்களாகிற, மூன்றுநாள் விருத்திகளாகிற, இரத்தங்களை வெளியில்விட்டுக்கொண்டு, வெளியேறிப்போயிருக்கும்போது,

சத்துவகுணமாகிற மூத்தாள், இருதயமாகிற வீட்டுக்குள் நுழைந்து, மனசாகிற புருஷனுக்கு ஆலோசனையாகிற சமையலைச்செய்து போட்டுக்கொண்டுவரும்போது, குருவாகிய பாம்பாட்டி வந்ததில், இவள் அவனைப்பார்த்து, உன்கையில் வைத்திருக்கிற விவேகமாகிற பெட்டியைக் கொடுத்தால், அபிமானமாகிற அரிசியைக் கொடுக்கிறேனென்று சொல்லி, தேகமாகிற குதிரிலிருக்கிற அபிமானமாகிற அரிசியைக் கொடுத்து, அதை வாங்கிக்கொண்டிருக்கும்போது, ரஜோகுணமாகிற இளையாள் வந்து அவ்விடத்தில் அபிமான அரிசி சிதறியிருக்கிறதைக்கண்டு, அந்தக் குருவாகிய பாம்பாட்டியையும் வைது, இவளையும் வையும்போது, இவள் பெட்டியைக் குதிருக்குள் கொண்டுபோய் வைத்ததும், அவள் இவளைப் புருஷனிடத்திற்சொல்லி, மூத்தாளை உள்ளேவிட்டால் அபிமான அரிசி கொள்ளைபோய்விடுமென்று சொல்லி, இவளை வெளியில் தள்ளும்படிசெய்து, இளையாளானவள் வீட்டிற்குள் புகுந்து, தேகமாகிற குதிருக்குள் கைவைத்துப் பார்க்கும்போது விவேகமாகிற பெட்டி தட்டுப்பட்டதும், அதைத் திறந்ததும் அதிலிருந்த ஞானமாகிற கருநாகம் கடித்து, ரஜோகுணமாகிற இளையாள் இறந்து போனதின்பேரில், மனதாகிற புருஷனும், சத்துவகுணமாகிற மூத்தாளும் ஐக்கியமாய் சம்போகித்ததில், ஜீவன்முக்தியாகிற ராணியைப்பெற்று, பிரம்மானந்தமாகிற வாழ்வுடன் சுகித்திருக்கிறார்களென்று அறிக.

குருநாதனாகிற மந்திரவாதி, அஞ்ஞானப்பேய் பிடித்து வந்தவர்களுக்கெல்லாம், ஆத்மஞானமாகிற விபூதியைக் கொடுத்து ரக்ஷிக்கிறாரென்றறிக.

மனசாகிற தாய்க் கிழவிக்கு, சுரோத்திராதி இந்திரியங்களாகிற தாசிப்பெண்களிருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு, சப்தாதி விஷயங்களாகிற விடர்கள், சுகமாகிற காசுக்களைக் கொண்டுவந்து, கொடுத்துக்கொண்டே யிருந்தால் அவள் சந்தோஷிப்பள், இல்லாவிட்டால் சீறிவிழுவளென்றறிக.

தத்துவ ஞானமாகிய, காலில்லாத ஜீவனாகிய ராவுத்தன், மனசாகிற குதிரையின் மேல், சரீரமாகிய சேணத்தைப் போட்டு, இந்திரியமாகிற கடிவாளத்தையும் பிடித்துக் கொண்டேறி, விஷயமாகிற வீதியில், குதிரைபோன வழியே போகிறான். குதிரை அஞ்ஞான பூமியில் படுத்ததேயானால் இவனும் படுக்கிறான். அது எழுந்திருந்தால் இவனும் எழுந்திருக்கிறான். அப்படியே வெகுகாலம் பரவசனாயிருக்கும்போது, குருவாகிய இஷ்டர் வந்து, ஞானமாகிய காலைக் கொடுத்து, அசைவற்ற சொரூப ஸ்திதியாகிற சிம்மாசனத்தில் வைத்து, அகண்ட சாம்பிராச்சிய பட்டாபிஷேகஞ் செய்தபின், முன்போலவே மனக்குதிரையோடே சம்பந்தித்தால் ஞானக்காலும் போய், குதிரைவசத்தனாய்த் திரியவேண்டி வரும். [எ-தி] ஒருவன் குஷ்டம்பிடித்தவளோடே சம்போகம் செய்ததால் குஷ்டத்தையடைந்தவன் சித்தனுடைய அனுக்கிரகத்தால் குஷ்டம் தீர்ந்து சுகமாயானபின் அவளோடே திரும்பச் சேர்ந்தால் குஷ்டம் வந்து கெட்டுப்போகிறவன்போலவறிக. இன்னும் காசியில், மரணத்துக்காகக் காலை வெட்டிக்கொண்டு காத்திருந்த அரசன், ஒரு குதிரையின்பேரில் ஏறினதால், அது

இவனை அந்தக் காசி தேசத்தைவிட்டு கழுதைப்பிறப்பைக் கொடுக்கப்பட்ட தேசத்திற் கொண்டுபோய்த் தள்ளி, மரணமாய்ப்போன கதைபோலுமறிக.

மூமுக்ஷுவாகிற சிட்டுக்குருவியால், வாசனுஜால ஜெந்துக்களோடே கூடிய, மன சாகிற சமுத்திரத்தை, பிரம்மாகார விருத்தியாகிற தெர்ப்பைநுனியா லிறைக்கும்போது, குருகடாக்ஷமாகிற கெருடன், வல்லபத்தால் தன் நிஜவடிவான சச்சிதானந்தமென்கிற முட்டையை யடையலாமென்றறிக.

மனுஷர்களுடைய மாம்சத்தை, ராக்ஷதர்கள் புஜிக்கிறதுபோல, ஜீவனுடைய பிரம் மானந்த மாம்சத்தை, ராகத்துவேஷ ராக்ஷதர்கள் புஜித்து வரும்போது, குருவாகிய ராமர் அவதரித்து, இந்த ராகத்துவேஷ ராக்ஷதர்களை நாசஞ் செய்ததால், முமுக்ஷுக்கள் தன் பிரம்ம சுகத்தை யடைகிறார்களென்றறிக.

சரீரமாகிற தேரை, மனசாகிற கொத்தன், பிராணன்களாகிற வடத்தைக் கட்டி இந்திரியங்களாகிற மூட ஜனங்களை இழுக்கச் சொல்லும்போது, துர்மார்க்கமாகிற பள்ளங் களிற் விழுங்காலையில், ஈசுவரப் பிரேரணையாகிற அச்சுத்தடிகளைப் போட்டுத் தூக்கி, சன்மார்க்கங்களாகிற ரோட்டில் விடுகிறதும், மறுபடி பள்ளத்தில் விழுகிறதுமே வேலையா யிருக்கிறதைப் பார்த்து, ஈசுவரனே குருவாய் வந்து, கருத்துருத்துவமாகிற கொத்து வேலையை நீக்கினால், ஞானமாகிற சுகத்தைப் பெறுவனென்றறிக. மனது தேகாபி மானத்தை விட்டால்தான், சுகமடையுமென்று கருத்து.

முமுக்ஷுக்களாகிற ஜீவர்களுக்கு, அஞ்ஞானத்தினாலுண்டாயிருக்கிற பவவியாதிக்கு, குருவாகிய வைத்தியர், முதலில் சாதன சதுஷ்டயமாகிற பேதிமாத்திரையைக் கொடுத்து சித்ததேகத்திலிருக்கிற துர்க்குண துர்மலங்களை வெளியில் தள்ளினபின், சிரவணாதியாகிற குளிகையைக் கொடுத்து, அந்தப் பவவியாதியை நீக்கி, மோக்ஷாரோக்கியத்தைக் கொடுக் கிறார். இந்தக் குருவுக்குச் சரியான உபகாரி எவ்விடத்திலுங் காணவில்லையென்றறிக.

பிரம்மமாகிய கல்லை, ஈசுவரனாகிய கல்தச்சன், ஜகத்தாகிற யானையாய்த் தோற்றப் பண்ணியிருக்கிறான். அஞ்ஞானிகளாகிற குழந்தைகள், பிரம்மமாகிய கல்லை, ஜகத்தாகிய யானையாகப் பார்ப்பார்கள். ஞானிகளாகிற நினைவுதெரிந்த பெரிய ஆள்கள், ஜகத்தாகிய யானை பொய், பிரம்மமாகிய கல்மாத்திரம் உண்மையென்று பார்ப்பார்கள். கருத்து—சத்திய புத்தி போகிறதே ஞானமேதவிர, சரீராதி தோன்றாமற் போகிறதல்ல என்றறிக,

ஜீவனாகிற புருஷன், அஞ்ஞானமாகிற கடனை வாங்கியிருப்பதால், ஜனனமரண மாகிற வாரண்டு, அடிக்கடி வந்துகொண்டிருப்பதற்கு, பிராணபந்தன யோகமாகிற வீடுகளில் ஒளிந்திருந்தாலும், ஈசுவர உபாசனையாகிற ஜாமீன் கொடுத்தாலும், மறுபடி மறுபடி வாரண்டு வந்துகொண்டேயிருக்கும். பிரம்மஞானமாகிற ரூபாயைக் கட்டினால் தான், அஞ்ஞானக்கடனும், ஜென்மவாரண்டும் தீருமென்றறிக.

ஈசனுகிய தச்சன், பிரபஞ்சமாகிற மரத்தை, தன் சங்கற்பமாகிற ரம்பத்தால், கொஞ்சம் அறுத்து, துக்கமாகிய இடைவெளியை யுண்டுபண்ணி, விஷயசுகமாகிய முளையை அதிலடித்துவிட்டு, யோகநித்திரையாகிற சாப்பாட்டுக்குப் போயிருக்கும்போது, ஜீவனுகிய குரங்கு, விஷயசுகமாகிய முளையை தன் சங்கற்பமாகிற கையைக்கொண்டு பிடுங்கும்போது, அந்த இடைவெளியில் அபிமானமாகிற பீஜத்தை, இயற்கையாகப் போட்டுக்கொண்டிருந்ததால் அந்த, முளையைப் பிடுங்கினதும், இந்த இடைவெளி இரண்டும் ஒன்றுசேரும்போது அபிமானமாகிற பீஜம் அதிலகப்பட்டு, வேதனையடைந்து கீச்சிப்பூச்சென்று கத்திச் சாவதுபோலவறிக.

5, 6-வது பூமிகளிலிருக்கிற, வரன் முதலான ராஜாக்களுக்கு மூன்று பூமிக்குள்ளிருக்கிற முமுக்ஷுக்களாகிற, லோகத்தாருடைய பாஷை தெரியாது. இவர்களுக்கு அந்த ஞானமாகிற ராஜபாஷை தெரியாது நான்காம் பூமியிலிருக்கிற பிரம்மவித்தாகிற மந்திரிக்கு, விவகாரம், பரமார்த்தமென்ற இரண்டு பாஷைகளும் தெரிந்திருப்பதால், இவரே சகல முமுக்ஷு ஜனங்களும், ஞானசம்பத்தை யடையச் சாதகமாயும், அவர்களுடைய சரீர ரக்ஷணைகளுக்கும் சாதகமாயும், அவர்களினது தன்மையையும் வெளிப்படுத்தக்காரணமாயு மிருக்கிறரென்றறிக.

அந்தக் கரணமாகிய மாடு, மனே புத்தி சித்தங்களென்கிற மூன்றுகாலுடன், அகமென்கிற ஆத்மாவின் காலையுஞ் சேர்த்து, அகங்காரியாய் விஷயமாகிற பயிரில் விழுந்து, ஜனனமரணமாகிய கொண்டித்தொழுவில் அடைபடுகிறதும், மறுபடி பயிரில் விழுகிறதும், மறுபடி அடைபடுகிறதுமே வேலையாய், வெகுகாலமரய்த் தபித்துக்கொண்டிருக்கும்போது, குருநாதனனுக்கிரகத்தால் அகமென்கிற காலை, அந்தக் கரணத்திலிருந்து பிரித்து, ஆத்மாவினுடன் ஐக்கியஞ்செய்த பிறகு, திரும்ப இந்த மாடு முன்போல ஓடச் சக்தியில்லாததினுல், கொஞ்சவேளை அப்படிக் கிடந்து, சுதந்திரமாய் ஓடி ஆகாரஞ் செய்ய இடமில்லாததினுல், இறந்துபோகிறதென்றறிக,

அந்தக்கரணமாகிற கையில், மனே புத்தி சித்த அகங்காரமென்கிற நான்கு விரலுடன், அறிவாகிய கட்டைவிரலைச் சேர்த்து, சம்சாரமாகிற யுத்தத்தை, நிகரில்லாமல் செய்துவருங் காலையில், நம் குருவாகிய துரோணர், அறிவாகிய கட்டைவிரலை, குருதெக்ஷிணைக்காக வாங்கிக்கொண்டுவிட்டதால், விவேகியாகிய ஏகலைவன், ஜீவச்சவமாய்ப் போனுனென்றறிக.

மனசாகிய புருஷன், ஆத்மராஜாவுக்கு அஞ்ஞானமாகிற கள்ளைக்கொடுத்து மயக்கி, ஆவரணமாகிய அறையிற்போட்டு, வாசனைகளாகிற பூட்டைப் பூட்டிக்கொண்டு, காமக்குரோதங்களாகிற சிப்பாய்களை காவற்போட்டு, இவன் ஆத்மாவினுடைய நானென்கிற சித்ரூபக் குதிரையின்மே லேறிக்கொண்டு ஜெகமெங்குஞ் சுற்றிக்கொண்டிருக்கிருன். மத்தியில் மத்தியில் சுகதுக்கமாகிற மேடு பள்ளங்களில் வீழ்கிறதும், கர்மமாகிய புருஷன்,

மேடுபள்ளித்திலிருந்து நானென்கிற குதிரையின்பேரில் தூக்கிவைக்கிறதுமாய், அடிக்கடி இப்படியே அலைந்துகொண்டிருக்குங்காலையில், அகண்ட பரிபூரணமான சுத்த சைதன்னியமே, குருவாகி வந்து, மைத்திரியாதி வாசனைகளாகிற மல்லக செட்டிகளைக்கொண்டு, காமக்குரோதங்களாகிற சிப்பாய்களை ஹதம்பண்ணி, சித்ஜட விவேகமாகிற திறவுகோலால், வாசனைகளாகிற பூட்டைத் திறந்து, தத்துவஞானமாகிற தீபப்பிரகாசத்தினுல், ஆவரணுந்தகாரத்தைப் போக்கி, அகண்டாகார விருத்தி ஞானமாகிற அமிர்தத்தால், அஞ்ஞானமாகிற கள் மயக்கத்தை நிவர்த்தித்த பிறகு, இந்த ஆத்மராஜன், நானென்கிற குதிரையிலேறிக்கொண்டு, நான் அசங்கன், நான் சின்மாத்திரனென்று சஞ்சரிக்குங்காலையில், திருப்ப மனசாகிற புருஷன் தலைநீட்டும்போதே, ஞானமாகிற கத்தியாற் கொய்யப்பட்டு, பிணம்போல விழுந்து கிடக்கிருன் ஆகையால் யாதொரு தடையன்றியில், ஆத்மராஜன் தன்னுடைய நிஜானந்தத்தில் சதா ரமித்திருக்கிருனென்றறிக.

அஞ்ஞானிக்கு ஞானக்கண்ணில்லாததினுல், ஸ்திரீ விஷயங்களாகிற பள்ளங்களில் விழுகிறதும், பணங்களாகிற சுவரில் முட்டுகிறதும், ஆத்மானுத்மாக்களாகிற வெளிச்சமிருட்டுத் தெரியாமல் சதா துக்கமுண்டாகிறதுமாய், இப்படித் தபித்துக்கொண்டிருக்கிற, அநேக பிராணிகளுக்குள் ஒருவன், குருகடாக்ஷத்தால் ஞானநேத்திரம் பெற்று, கண்ணுள்ளவனுக்கு எப்படி மேடுபள்ளம் வெளிச்சமிருட்டுத் தெரிந்து நிர்ப்பயமாய் சுகமுண்டாவது போல, இவனுக்கும் ஞானத்தால், ஆத்மானுத்மலக்ஷணந் தெரிந்துவிட்டதால், ஜனன மரண துன்பந்தீர்ந்து நித்தியானந்தமுண்டாகுமென்றறிக.

நானென்கிற தேருக்கு, கர்த்தாவாகிய கொத்தன், சங்கற்பமாகிற மஞ்சிகளை ஒன்றுசேர்த்து, மனசாகிற கயிறுமுறுக்கி, அந்த மனசாகிற கயிற்றை, வாசனையாகிற வடமாக்கி, அதனை அந்த நானென்கிற தேரில்கட்டி, காமாதிகளாகிற தடிப்பையன்களையும், இந்திரியங்களாகிற சின்னப் பையன்களையும், இழுக்கும்படி செய்ததால், விஷயமாகிற பள்ளத்தில் தேருடன் சகலரும் விழுந்து தபிக்கும்போது, குருவாகிய பிரபு வந்து, அவர்களெல்லாரையும் தன்னுக்ஞையால் விரட்டி, ஞானமாகிற குதிரையை, அந்த நானென்கிற தேரில்கட்டி, விஷயப் பள்ளத்திலிருந்து கரையேற்றி, மோக்ஷமாகிற வீட்டுக்குக்கொண்டு போய்ச் சேர்க்கிருரென்றறிக.

ஜீவனுகிய இடையன், அகம்விருத்தியாகிய, கன்றை, அநுர்ததுக்கஜட வடிவமான, தேகங்களாகிற கல்லால் ஆன பசுக்களிடத்தில், எவ்வளவு ஜென்மங்கள்தோறும் நானென்று ஊட்டச்செய்து வந்தும், அகம்விருத்தியாகிற கன்று, இதுவரையிலும் துக்கமே யனுபவித்து வருகிறதேதவிர, சுகலேசமுமடையவில்லை. இப்போது, எவனே ஒரு ஜீவனுகிய இடையன், குருவாகிய பிரபுவினிடத்திலிருக்கிற, சச்சிதானந்தப் பிரம்மமாகிற பசுவினிடத்தில், நானென்கிற கன்றை ஊட்டவிட்டதால், அது துக்கந்தீர்ந்து சுகமடைந்ததென்றறிக.

முமுக்ஷுவானவன், புத்தியாகிற ஊற்றுஜலம், வாசனையாகிற சேற்றோடே கூடிக் கலங்கியிருந்தால், விவேகவிருத்தி ஞானமாகிற தேற்றும் பொடியைப் போட்டு, தெளிய வைத்து, தன் சொருபமாகிற முகத்தைப் பார்த்தபிற்பாடு, இந்திரியங்களாகிற பிரவாகங்கள், உடைக்காமல், ஊற்றை அணை கட்டுவதுபோல, வைராக்கியத்தைப் பண்ணிக்கொண்டு, தியானமாகிற ஊற்று மட்டையாலிறைத்து, வாசனையாகிற சேற்றைப் போக்கடித்து, சமாதியாகிற ஸ்நானஞ் செய்து, சகஜானுபவமாகிற பானத்தால் திருப்தியடைந்திருக்கலாமென்றறிக.

ஜீவனாகிய புருஷன் கர்மமாகிற காசைக் கொடுத்து, தேகமாகிற கெட்ட ஸ்திரீயை வாங்கி, அவளுடன் ஐக்கியபோகஞ் செய்து, அதனால் துக்கங்களாகிற பிள்ளைகளை அடிக்கடி பெற்று, அனந்தகோடிகாலமாய் வருத்தப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறான். அப்பொழுது குருவாகிற இஷ்டன், இவனுக்கு முன் விவாகஞ் செய்திருந்த அந்த தேகமாகிய கெட்ட ஸ்திரீயைத் தள்ளி, ஆனந்தமாகிற நிஜப்பெண்ணை, கன்னிகாதானம் பண்ணிவைத்ததால், இவன் அவளிடத்தில் இடைவிடாமல் ஐக்கியபோகஞ் செய்து, சுகமாகிற பிள்ளையையும் அவளிடத்திற் பெற்று, நித்திய சுகமாக வாழுகிறான். இப்படி உபகாரஞ் செய்கிற குருவை ஒருக்காலும் மறக்காமலிருக்கவேண்டியதென்றறிக.

அசுத்த சித்தமாகிற ஊஷரபூமியில், அஞ்ஞானமாகிற விஷவிதை விழுந்து, கர்மமாகிற ஜலத்தால், தேகாத்ம புத்தியாகிற முளையுண்டாய், ஜெகத்தாகிற எட்டிக்காடாய், விஷய துக்கமாகிற பழங்களுண்டாச்சுது. ஜீவர்களாகிற பக்ஷிகள், இந்தப் பழத்தைச் சாப்பிட்டு மயங்கிக் கிடக்கிறார்கள், அப்போது குருவாகிய பிரபு அதைக்கண்டு, விஷய வைராக்கியமாகிற தீயால் இந்தக் காட்டை எரித்து, சமதமாதிகளாகிற எரு சாம்பல், குழைகளைப்போட்டு, இந்தப் பூமியில் மலத்தை மாற்றியபின் சுத்த பூமியாய்விட்டதால், அந்த சத்துவகுணமாகிற பூமியில், சுபேச்சையாகிற கற்பக விதையைப் போட்டு, தன் கிருபையாகிற ஜலத்தாலுண்டான விசாரமாகிற மரத்தை வளர்த்து, தனுமானசிகளாகிற பூ காய்களுண்டாகும்படி பயிற்றுவித்து, அதன் பின்னுண்டான சத்துவாபத்தியாகிற பழத்தை, அந்த பக்ஷிகளைச் சாப்பிடும்படியாகச் செய்தபிற்பாடு, அந்தப்பக்ஷிகள் அந்தப் பழரசத்தைப் புஜித்ததால், முன் வந்திருந்த மயக்கந்தீர்ந்து திருப்தியையடைந்து, மறுபடி அசம்சத்தியாகிற அந்தப் பழத்தின் ரசத்தை, திரும்பத் திரும்ப புஜித்து, பதார்த்தாபாவனையாகிற பரவசத்தை யடைந்து, துரியமாகிற ரசத்தில் லயத்தை யடைந்துவிட்டனவென்றறிக.

ஜீவனாகிய ராஜன், தேகமாகிய சேற்றில், கிடக்கிற நானென்கிற ரத்தினத்தை, விவேகமாகிற கையாலெடுத்து, விசாரணையாகிற ஜலத்தினால் கழுவி, சர்வசாக்ஷியாகிற தங்கத்தில், குருகிருபையாகிற பொடியை வைத்து பதித்து, ஞானமாகிற பதக்கமாகச் செய்து, சொருப திருஷ்டியாகிற கண்ணால் பார்த்துச் சுகிக்கவேண்டும். மறுபடி தேகமாகிற சகதியில், இந்த நானென்கிற ரத்நத்தை விழாமல், சாவதானமாய்ப் பாதுகாத்திருக்கவேண்டுமென்றறிக

அவிவேகதிசையில் ஜீவனுகிய துஷ்டன், ரஜோகுண மனசாகிய ஜட்ஜியினிடத்தில், அனியாயமாய், பிரஹ்மமில்லை, நான் கர்த்தா, தேகம் நான், ஜெகத்து சத்தியம், விஷயமே ஆனந்தமென்று, பிராதுகொடுத்து, துவைத சாஸ்திரங்களாகிற தஸ்தவேசுகளை தாக்கல் செய்து, ஜைமினி ரிஷிமுதலான கர்மிகளாகிற சாக்ஷிகளை விட்டு, தன்னிஷ்டப்படி தீர்ப்பு வாங்கினுன்; இப்போது விவேக திசையில் விவேகியான புருஷன், பிரம்மமே நான், நான் அகர்த்தா, தேகாதி ஜகத்துப் பொய், விஷயம் துக்கமென்று, குருவாகிய வக்கீல் மூலமாய், சத்துவ மனசாகிய ஜட்ஜியினிடத்தில் அப்பீல் செய்து, அத்துவித சாஸ்திரமாகிற தஸ்தவேசுக்களை தாக்கல்செய்து, வசிஷ்டர்முதலான ஞானிகளாகிற சாக்ஷிகளைக்கொண்டு, பிராதுப்படி ருசுப்படுத்தினபடி, மனசாகிற ஜட்ஜியும், பிரம்மமே நான், தேகாதி ஜகத்து நானுமில்லை. சத்தியமுமில்லை, சுத்தப் பொய்யென்றும், விஷயமெல்லாந் துக்கமென்றும், தானே ஆனந்தமென்றும், தீர்ப்புச் செய்த பிற்பாடு, எதிரிகள் தங்கள் தீர்ப்பு மாறிப் போனதும் தவிர, பிற்பாடு தங்களுக்குத் தண்டனையுங் கிடைக்குமென்று பயந்துகொண்டு, போனவிடந் தெரியாமல் போய்விட்டார்களென்றறிக

ஈசுவரனுகிய செட்டி, ஆவரணமாகிற காசைக் கொடுத்து, ஜீவனுகிற காளைமாட்டை வாங்கி, அந்த ஜீவனுகிய காளைமாட்டின்பேரில், தேகாபிமானமாகிற மூட்டையை வைத்து, ராக்த்துவேஷமாகிற தார்க்குச்சியினுலே குத்தி, சம்சாரமாகிற பொட்டைக்காட்டில், ஜாக்கிர சொர்ப்பனமாகிற மணலிலே, ஓட்டிக்கொண்டு போகும்போது, சுழுப்தியாகிற குளிர்ந்த தோப்பைக்கண்டு, ஜீவனுகிய காளைமாடு அதிலோடிப்போய், அந்த சுகமாகிற புல்லையுந் தண்ணீரையுஞ் சாப்பிட்டு, தான் முன்பட்ட வருத்தத்தைப் பரிகாரம் பண்ணிக்கொண் டிருக்கும்போது, அந்தச் செட்டி, கர்மமாகிற வியாபாரம் செய்வதற்காக, அபிமானமாகிற மூட்டையை யேற்றி, வாசனையாகிற மூக்கணுங்கயிற்றை இழுத்துக்கொண்டு போய், பிரபஞ்சமாகிற சந்தையில், ஜனனமரணமாகிற சரக்குகளை விற்றுமுதல் செய்து, அடிக்கடி இப்படி நடத்திவருகிருன். [இன்னெரு யுக்தி] ஜீவனுகிய புருஷன், ஈசனுகிய முதாலாளியி னிடத்தில், கர்த்துருத்துவமாகிற கடன்களை வாங்கிப்போட்டு, சுழுப்தியாகிற மாமனுர் வீட்டில் சுகமாயிருக்கும்போது, ஜாக்கிர சொப்பனமாகிற வாரண்டை, கர்மமாகிற சேவகன் கொண்டுவந்து வெளியிலிழுக்கும்போது, வாசனுனந்தமாகிற கீழ்த்திண்ணையில், சற்றே யிருந்தும் இவன் விடாமல் வெளியிலிழுத்து, ஜனனமரணமாகிற ஜெயில் கொட்டடியில் அடிக்கடி அடைபடுகிருன். அப்போது நம் குருவாகிய கிரகஸ்தன், மாடுபோலேயும் கடன் காரன்போலேயுமிருக்கிற இந்த ஜீவனை, விவேகமாகிற விலை கொடுத்தும், ஞானமாகிற பணத்தைக் கொடுத்தும், வாரண்டிலிருந்தும், செட்டியினிடத்திலிருந்தும் திருப்பி, ஜீவன் முக்தியாகிற சூலத்தையும், கிருத கிருத்தியமாகிற ரணவிமோசனத்தையும் செய்ததால், நிர்ப்பயமாய் ஜீவன்முக்தனுய்ச் சஞ்சரிக்கிருனென்றறிக.

ஈசுவரனுகிய ராஜன் அநேகம் ஜீவர்களாகிற ஜனங்களுக்குள்ளே எவனே ஒரு ஜீவனுக்கு, மனுஷசரீரமாகிற உத்தியோகத்தைக் கொடுத்தால், இவன் கிரமமாய் பிரம்ம

ஞானுப்பியாசமாகிற வேலைபார்த்து, மோக்ஷமாகிற சம்பளத்தை அடையாமல், துவைத சங்கற்பங்களாகிற அக்கிரமங்களைச் செய்துகொண்டிருந்தால், இந்த உத்தியோகத்தையும் பிடுங்கி, நரகமாகிற ஜயிலில் வெகுகாலம் போட்டு, மறுபடி மனுஷஜன்மமாகிற உத்தியோகமுங் கொடாமல் அசுவாதீனமான மிருகாதி ஜன்மங்களாகிற வேலையில் நேமிக்கிருர். ஆகையால் இந்த மனுஷஜன்மம் போகிறதற்கு முன்னமே, சாவதானமாய் பிரம்மஞானத்தால் மோக்ஷமடைய வேண்டுமென்றறிக.

குருவாகிற வண்டு, அநேக வேதாந்த சாஸ்திரங்களாகிற புஷ்பங்களிலேயிருக்கிற, சாரமாகிய தேனைக் கிரகித்து வைத்துக்கொண்டு, பக்குவசித்தமாகிய நாக்கிலூட்டி, அஞ்ஞானமாகிற பசியைப் போக்கி, மோக்ஷமாகிற திருப்தியை யடையச்செய்கிறது. ஆகையால் குருவில்லாதவனுக்கு, ஒருக்காலும் மோக்ஷங் கிடைக்காதென்றறிக.

நானென்கிற புஷ்பத்தையும், பிரம்மமென்கிற புஷ்பத்தையும், குரு கிருபையால் பெற்ற, பிரம்மாகார விருத்தியாகிற நாரால், ஞானமாகிற மாலையாய்க் கட்டி சுகிக்க வேண்டியதென்றறிக. மற்றப்படி ஒருவருஞ் சுகிக்கப்போகிறதேயில்லை.

பிணமாய்ப் போகிற சரீரத்திலும், பிரம்மமிருந்தாலும் அதனுல் சம்சார விவகாரமில்லை. சூரியன்போல பிரம்மம், சூரியகாந்தக் கல்போல அந்தக் கரணம், குடம்போல சரீரம், அந்தக் குடத்தில் அக்கல் இருக்கும்வரை தீ இருப்பதுபோல, தேகத்தில் அந்தக் கரணமுள்ளவரையில்தான் விவகாரம் அப்புறமொன்றுமில்லையென்றறிக.

அந்தக் கரணமாகிற கான்ஸ்டேபிள், கர்த்துருத்துவமாகிற களவை, தான் செய்து, சும்மாயிருக்கிற ஜீவனுக்கு ஆசையாகிற மருந்தைக் கொடுத்து மயக்கி, இந்திரியங்களாகிற பத்துக் கள்ளர்களுடன் கூட்டி, நானே இந்தக் கருத்துருத்துவவாகிற களவை செய்தேனென்று ஒத்துக்கொள்ளும்படி செய்து, ஜனனமரணமாகிற தண்டனையும், அடிக்கடி வெகுகாலமாயடைந்திருக்கும்போது, குருவாகிய பிதா, சாதுக்களாகிற பந்துக்களுடன் வந்து, இவன் சுழுப்தியாகிற எங்கள் பட்டணத்திலிருந்து இப்பொழுதுதான் சும்மா வந்தான். இந்திரியங்களாகிற கள்ளப்பயல்களுடன், மனசாகிற கான்ஸ்டேபிள், கருத்துருத்துவமாகிற திருட்டைத் தான் செய்து, அநியாயமாய் இவனை ஒப்புக்கொள்ளும்படி மயக்கினுனென்று சொல்லும்போது, அந்தக் குருநாதனுடையவும், சாதுக்களுடையவும் கிருபையைப்பெற்ற இந்த ஜீவனும், அப்போது ஆசையாகிற மருந்தினுடைய மயக்கந் தெளிந்து, நானென்றும் செய்யவில்லை, இவாள் சொல்லச் சொன்னபடி சொன்னேனே தவிர, நான் அகர்த்தா'' என்று துணிவாய்ச் சொன்னபிற்பாடு, மனசுக்கே கர்த்துருத்துவமென்று, இவனை ஜனனமரணமாகிற தண்டனையிலிருந்து ஈசனுல் விடுதலை செய்யப்பட்டதென்றறிக.

முமுக்ஷுவுக்கு மூடசங்கதி காட்டுத்தீப்போல, சற்சங்கதி வெய்யிலிலே கிடக்கிற மீனுக்கு தடாகம்போலவென்றறிக.

ஒரு மனுஷனுகிற ஜீவன், சரீரமாகிற ராஜனை அபிமானித்து, அவனிடத்தில் அபேத மான சிநேகஞ்செய்து, அவனுல் நித்தியவாழ்வைப் பெறலாமென்று நினைப்பது சுத்த மூடத்தனம், அதெப்படியென்ருல், இந்த ராஜனுக்கு, பிரபலமான மரணமென்கிற சத்துரு ராஜன், ஆதிவியாதியென்கிற படைகளை முன்னே அனுப்புவித்து, தேகராஜனிடத்திலிருக் கிற சக்தி, புத்தி முதலான படைகளைக் கொல்லும்படிக்கு அனுப்பிவைத்து, அவர்கள் வந்து இவனை அசக்தனுய்ச் செய்தபின், மரணமாகிற ராஜன் இவனை அதிசுலபமாய்க் கொன்றுவிடுகிருன். ஆகையால், ஆகாசத்திலெறிந்த கல் கீழே விழுமென்பது உறுதியா யிருப்பதுபோல, எடுத்த சரீரமும் கீழே விழுந்து மரிக்குமென்று நிச்சயமாயறிந்து, இவன் சிநேகத்தைவிட்டு, அழியாத ஆத்மராஜனே நானென்று அபேத சிநேகஞ்செய்து, நித்தியவாழ்வைப் பெறக்கடவன்.

மண்குதிரை போலச் சரீரம். மடுப்போல விஷயங்கள். அதின்மேலேறுவதுபோல, தேகம் நானென்பது. அதனுடன் ஒன்றுசேர்ந்து, அதிலிறங்கினவன் ஜீவன். அதில் சாகிறதுபோல விஷயத்தில் மாய்கிறது. ஆனதால் விவேகியாயுள்ளவன், தேகாபிமானத் தையும் விஷய ஆசையையும்விட்டு, விவேகமாகிற குதிரையிலேறி, ஞானமாகிற ரோட்டு வழியாய், மோக்ஷமாகிற வீட்டை அடையவேண்டுமென்றறிக.

ஜடமாகிய ஜகத்தைக்கண்டு, சித்தாகிய நாம், பயப்படுகிறதற்குமேல் முட்டாள் தனமொன்றுமில்லை. [எ-தி] பிணமாகிய புருஷனைக் கண்டு, ஜீவித்திருக்கிற ஸ்திரீ பயப் படுகிறதுபோலும், பொம்மையைக்கண்டு குழந்தைகள் பயப்படுகிறதுபோலுமறிக.

சித்தமாகிற ஊற்றில், துர்வாசனைகளாகிற சேறும், காமாதிவிருத்திகளாகிற கலக்கமுள்ளதண்ணீர் நிரம்பியும், அதை இறைப்பதற்குச் சாதனமும் பழக்கமுமில்லா தவனுயும், தன் சொந்தபுத்தியாகிற கையால் இறைப்பதினுல், முன்னிருந்த வைராக்கிய மாகிற கரையும் கரைந்து, வெளியிலிருக்கிற விஷயவிருத்திகளாகிற ஜலங்களும் பெருகி புத்திநைவதாகிற கையும் வலியெடுத்து தபிக்கும்போது, குருநாதனுகிற புருஷன் அதைப் பார்த்து, இரக்கத்துடன் வந்து இவனை அதைவிட்டு வெளியேற்றி, உபதேசமாகிற ஊற்றுப்பட்டையாலிறைத்து, சத்வாசனையாகிற மண்வெட்டியால், உள்ளேயிருக்கிற துர் வாசனைகளாகிற சேற்றை எடுத்தெறிந்துகொண்டிருக்கும்போது, இவன் இந்திரியசேஷ் டைகளாகிற விளையாட்டைச் செய்து, அந்தக் கரையைக் கரையும்படி செய்யும்போது, இந்தக் குருநாதன் அதற்காக எவ்வளவு வைது அடித்தாலும் கோபமில்லாமலிருப்பன். [எ-தி] பலாப்பழத்தில் மொய்த்த ஈ, வீசினுலும் அது அதைவிட்டுப் போகாததுபோலும், ஸ்தன்னியபானம் பண்ணுகிற குழந்தையை, தாய் தள்ளினுலும் போகாததுபோலும், தாசிமோகமுள்ளவனை அவள் உதைத்துத்தள்ளினுலும், அவன் போகாததுபோலும், இவ னும் அவர் தள்ளினுலும் போகானென்றறிக.

குருவாகிற ஆசாரி, சம்சாரமாகிற மலையிலிருக்கிற, பக்குவசித்தமாகிற கல்லைப் பார்த்து, கிருபையாகிற உளியாலடித்து, அந்த மலையைவிட்டுப் பிரித்துக்கொண்டு

வந்து, விவேகவைராக்கியமாகிற நூலேப்போட்டு, ராகத்துவேஷாதிகளாகிற மேடுபள்ளங் களை நிவர்த்தித்து, உபதேசமாகிற சித்துளியாலடித்து, தத்துவஞானியாகிற விக்நேசுவர ஞகச் செய்து, ஈசுவரன் முதலான சகல ஜனங்களும் பூஜிக்கும்படியான மகிமையை உண்டுபண்ணுவதால், குருவை ஆசாரியாக வர்ணிக்கப்பட்டதென்றறிக.

பட்டிக்காட்டி லிருக்கிறவன், ரயிலேறிக் காசிப்பட்டணத்துக்குப் போய்ச் சுகித்திருப் பதுபோல, அதிகாரியை அறியத்தக்கது. அதாவது:—முதலில் ரூபாய்தேடுவதுபோல, சாதன சதுஷ்டயம். அதையுடைய புருஷனுக்கே குருவாகிய துரை, அநுக்கிரகமாகிற டிக்கட்டைக் கொடுத்து, சிரவணமாகிற வண்டியிலேற்றி, மனனமாகிற விசையைத்திருப்பி இவனேயும் நிதித்தியாசனமாகிற சாவதானத்தால் அந்த அநுக்கிரகமாகிற டிக்கட்டை சாவதானம் பண்ணச் சொல்லி, சமாதியாகிற காசிஸ்டேஷனிலிருக்கிற கங்கையில் முழுகும்படி செய்து, ஆத்மசாக்ஷாத்காரமாகிற விசுவேசுவரரையும் தரிசிப்பித்து, ஜீவன் முக்தியாகிற அந்தக் காசிப்பட்டணத்தில், சுகித்திருக்கும்படி செய்த குருநாதனை ஒருநாளும் மறக்கத்தக்கதன் றென்றறிக.

ஜீவாத்மதீக்ஷிதரின் யாகக்கிரமமும் அதன் நிவர்த்தியுஞ் சொல்லப்படுகிறது. இவர் முதலாவது ஆனந்தமயனுகிற அரணிக்கட்டையில் அடங்கியிருக்கிற துர்வாசனை யாகிற அக்கினியானது, கர்மமாகிற கடைச்சலால் கடையும்போது, விஞ்ஞானமயனென்கிற தீப்பொறியாய்க் கிளம்பினதும், மனேமயனென்கிற செத்தையைச்சேர்த்து, பிராணமய னென்ற குழலால் ஊதும்போது தீப்பற்றிக்கொண்டதும், அன்னமயமாகிற கட்டைகளைப் போட்டு அதில் தீப்பற்றி எரியும்போது, இந்திரியங்களாகிற ரித்விக்குகள் விஷயங்களா கிற ஆச்சியங்களை மேல்மேலும் ஓமம்செய்துவருவதால், இந்த யாகாக்கினியானது, அநு தூதமாய் ஜனனமரணங்களாகிற எவ்வளவு சாலாப்பிரவேசமுதல் அவபிருதஸ்நானம் ஆனுலும் அணையாமலிருந்து வருகிறது. ஆகையால் ஜீவத்துவமாகிற தீக்ஷிதர் என்ற பேருக்கும் மோசமில்லை அப்படியிருக்கும்போது இந்த தீக்ஷிதருக்கே கர்மகருத்துருத்து வங்களில் வெறுப்புவந்து, பரமஹம்சாசிரமியாய் எப்போது நாம் ஆகி, சுகிக்கப்போகிறே மென்று தபிக்கும்போது குருவாகிய பரமஹம்சர் வந்து லபித்தவுடன், அவரிடம் இவன் தனக்கு வந்திருக்கிற கஷ்டத்தையும், தன் வேண்டுதலையும் தெரிவித்தவுடன், அவரும் விஷய ஆச்சியங்களை மித்தையாதிருஷ்டியால் தள்ளி' இந்திரிய ரித்விக்குகளையும் வைராக் கியமென்ற வைகிறவாக்கினுல் விரட்டி, சஞ்சிதகர்மங்களாகிற கட்டைகளுக்காக எழுதிக் கொடுத்திருந்த அட்வான்சு சீட்டுக்களையும் பிடுங்கி, விவேகக்கையால் கிழித்தெரிந்த வுடன், ஆகாமியமாகிற பாரியை அகர்த்துருத்துவ புத்தியால் விலக்கி, பிராணமயமாகிற குழலிலிருந்தும், சங்கற்பமாகிற செத்தையற்றுப்போனதால், விவேகியின் பிராணன் ஜீவித் திருக்கிறதாகிற ஊதுவதினுலேயே விஞ்ஞானமயாக்கினி ஆறிப்போய்விட்டது. சன்னி யாசி இஷ்டியாகிற அக்கினியில் ஆனந்தமயனென்கிற அரணிக்கட்டையையும், ராகாதி களாகிற யாகபாத்திரங்களையும் எரிப்பித்து, சாதனசதுஷ்டய சித்தியாகிற சன்னியாசத் தைக் கொடுத்து, பிரம்மப்பிரணவத்தை உபதேசித்து, துவம்பதத்தில் ஐந்துகோசத்தையும்

சாக்ஷியையும், தற்பதத்தில் சச்சிதானந்தத்தையும் நாமரூபத்தையும் பிரிக்கிறதான' பரமஹம்சாஸ்மரத்தையும், காண்பிடித்தபடி, இவனும் பரமஹம்சாஸ்ரமி ஆனபின், சற்குருகடாக்ஷத்தால் பாலிலே பால்சேர்ந்ததுபோல, பஞ்சகோச நாமரூப ரஹிதமான பிரம்மமே நான், நானே பிரம்மமென்று நிச்சயமாகிற அதிர்வணுசிரமியாகி, யாவராலுமறியக்கூடாத ஜீவன் முக்திபதவியில், கருத்துவாதி சகல துக்கமும் நிவர்த்தியான தடையற்ற ஆனந்தத்தை அடைந்து வாழ்கிறான்.

சாதனத்திலிருந்து மோக்ஷபரியந்தம், அதிகாரி செய்யவேண்டிய கிருத்தியத்திற்கு யுக்தி:— நித்தியாநித்தியவஸ்துவிவேகமாகிறதே பூமிவாங்குவது. வைராக்கியம் அஸ்திவாரம்போல, சமாதிஷட்கம் சுவர் வைக்கிறதுபோல, முமுட்சுத்துவம் சன்னல் வைக்கிறதுபோல, சிரவணம் வீடுமேய்கிறதுபோல, மனனம் வீடெல்லாம் பரிசுத்தம்பண்ணுவதுபோல, நிதித்தியாசனம் கதவும் தாழ்ப்பாளும் போடுகிறதுபோல, சமாதி வீட்டில்குடிபோவதுபோல; தான் மாத்திரமாயிருக்கிறது அனுபவம்—இந்தப்படி அனுசந்தானத்தால், நித்தியானந்தத்தை அடைந்திருக்கிற சுகாதிகளே சாக்ஷி.

அகண்ட சொரூபத்திலிருந்து, அறியாமையாலுண்டான மனசாகிற ராஜஸ்திரீ, அந்த அகண்டசுகத்தையும் ஆத்மராஜனையும்விட்டு. கிருமிமுதலான அசிங்கங்களால் நிறைந்த, தேகமாகிற முடவனைத் தன் பிராணநாயகனென்று நம்பித் தூக்கித்திரியும்போது, பின்னும் அநேக முடங்களைத் தூக்கும்படியான வாசனைகளைச் செய்துகொண்டும். இதனால் முடங்களைத் தூக்கி இவ்வளவென்று சொல்லப்படாத கஷ்டத்தையும், அவமானத்தையும் அனுபவித்து இப்படி ஓயாமல் திரியும்போது, அந்த ராஜாவுக்கே தயவு பிறந்து சிநேகிதிபோலக் குருரூபத்தை எடுத்துக்கொண்டு வந்து, இந்த மனசாகிற ஸ்திரீக்கு, நிஜநாயகன் அனுபவத்தால் வருகிற சுகத்தையும், சோரநாயகன் அனுபவத்தால் வந்திருக்கிற கெடுதலையும் போதித்ததின்பிறகு, இந்த மனசாகிற ஸ்திரீ தேகாத்மபுத்தியைவிட்டு, ஆத்மராஜனுடன் கூடி அகண்டநித்தியசுகத்தில் வாழுகிறாள். இனி ஒருக்காலும் தேகமாகிய முடத்தைத் தூக்க வெளியேவரமாட்டாள்.

ஓரிடத்திலுள்ள முமுக்ஷுக்கள், குருசன்னிதியிலிருக்கிற சாதுக்களுக்குக் கடிதமனுப்புவித்த விபரமாவது:— குருநாதனை சீக்கிரம் எங்களிடம் கூட்டிவரவேண்டுமென்று எழுதிய எழுத்துக்கு, சாதுக்கள் பதிலெழுதின விபரமாவது— குருவாகிற வண்டி இவ்விடத்திலிருக்கிற முமுக்ஷுக்களாகிற பள்ளத்தில் விழுந்துகிடப்பதால், தாங்களாகிற மாடுகள் வந்து முன்னாலேயிழுத்தால், பின்னாலே தள்ளிக்கொண்டு வரலாமேதவிர மற்றப்படி எங்களுக்கு அந்தவண்டியை இழுத்துவரும்படியான பக்தியாகிற சக்தியில்லை. பின்னுங் குருவாகிற கங்கையானது, முமுக்ஷுவாகிற ஈசுவரனுடைய பக்தியாகிற ஜடையில் கட்டுப்பட்டிருப்பதால் தாங்களாகிற பகீரதன், தபசினால் கங்கையை அவன் பெற்றதுபோல, நீங்களும் பரமகுரு கிருபையினால், குருவைத் திருப்பிக்கொண்டு வரலாம். குருவை வரவழைக்க அவருக்குக் குருவான பரமகுருகிருபை ஏதுக்கெனில்—பழமுதலான பிரயோ

ஜனம்வேண்டினவன், விருக்ஷத்தினுடைய வேரில் ஜலம்விட்டால் மரம் பூத்துக் காய்ப்பது போலும், பசுமாட்டுக்கு வாயில் பருத்திக்கொட்டையை வைத்தால் முலையில் பால்கறப் பதுபோலும், ஊற்றை இறைத்தால் சுத்தஜலம் புறப்படுவதுபோலும், அரணியைக் கடைந் தால் அக்கினி கிளம்புகிறதுபோலும், நாயகனை உபசரித்தால் நாயகிக்கு சந்தோஷம் வருவதுபோலும், வஸ்திரத்தை வெள்ளாவியில் வைத்தால் வெளுப்பாவதுபோலும், நீங்கள் அஸ்வத்தநாதனிடத்தில் பக்திசெய்தால் குருநாதனுகிற நல்லபாம்பு, உங்கள் சித்தங் களாகிற தவளைகளைப் புஜித்து, சாதுக்களாகிற மந்திரவாதியிடத்தில் நடனமாடிக்கொண் டிருக்கும். இந்த ஆனந்த நடனத்தை பார்க்க, உங்கள் இரண்டு கண்கள் போதாது, அனந்த நேத்திரங்கள் வேண்டுமென்றறிக.

அந்தக்கரணமாகிற புருஷன், அவனுக்கு நான்கு அவஸ்தை. அதில் சங்கற்ப விகற்பரூபமான மனசே பாலியம். ஏகாக்கிரமான புத்தியே கௌமாரம். நான் கர்த்தா வென்ற அகங்காரமே யவ்வனம். நடந்ததை நினைத்துக்கொண்டிருக்கிற சித்தமே வார்த் தீகம். இந்தப் புருஷனுக்கும் அவனவஸ்தைகளுக்கும் சாக்ஷியாக நாமிருக்கிறோம்.

கட்டுப் பொம்மையைக் காசுக்குத் தூக்குகிறவனைப்போல, ஜீவன் இந்த தேகத்தை, கர்மமாகிற காசுக்குத் தூக்குகிறான் ஒரு பொம்மையைத் தூக்கிப் போகும்போதே, அநேகம் பொம்மையைத் தூக்குகிறதற்குக் காசு வாங்குகிறதுபோல, இச்சீவனும் ஒரு தேகத்தையெடுத்து ஜீவித்திருக்கும்போதே, அநேகம் தேகத்தை எடுக்கும்படியான கர்மத் தைச் செய்வதால், ஜன்மங்களுக்கு ஓய்வில்லை. ஆதலால் பொம்மைகளுக்குள் இருக்கும் போதே பொம்மைக்கு வேறாகிய, தன்னை யறிந்துகொண்டால் சுகியாகலாம்,

மனசாகிய கூத்தாடி, ஜாக்கிர சொப்பனங்களாகிற கூத்தையாடிவிட்டு, சுழுப்தி யாகிற போஜனம் செய்து, திரும்ப முன்போலவே கூத்தாடுகிறான் அவன்தானே, பின்னும் மனோராஜ்ஜிய முதலான அநேக சாரங்களாகிற நாடகத்தை சாக்ஷியாகிய நம்முடைய சன்னிதான பலத்தினால் நடனம் செய்வதினால், அந்தக் கூத்தில் நாம் உபேக்ஷைபண்ணி னால்தான் இது ஓயும்.

மனசு தனது சன்மார்க்கமான பிரம்மாப்பியாசத்தை விடாதிருந்தால் ரஜோகுண தமோகுணங்கள் தானே போய்விடும். [ா-தி] சோரனும், சார புருஷனும், வீட்டுக்குச் சொந்தப் புருஷன் விழிப்பாயிருந்தால் அவர்களோடிப்போவது போலவறிக. மாயையான ராத்திரியில், விவேகன் விழித்திருந்தால், தேகம் நானென்கிற சோரனும், விஷயம் சத்திய மென்கிற சாரபுருஷனும் ஓடிப்போய்விடுவார்களென்றறிக.

அஞ்ஞானம் தாசி, ஆவரணம் அலங்காரம், விக்ஷேபம் தாய்க்கிழவி, ஜீவன் அதைக் கண்டு மோகிக்கிறவன், விவேகமாகிற சிநேகிதனால், அந்த ஆவரண ஆபரணத்தைப் பிடுங்கிவிட்டால், தாசி ஆபரணத்தைக் கழற்றிவிட்டு வெளியில் வந்ததைப் பார்த்து, முந்தி மோகித்திருந்த புருஷன் அவள் மூஞ்சியில் காறி உமிழ்ந்துபோட்டுப்போன கதை போல, இவனும் அஞ்ஞானத்தைவிட்டு விலகிப்போவனென்றறிக.

பிரம்மானந்தம் சமுத்திரம்போலும், விஷயானந்தம் மழைத்துளிபோலுமறிக.

சுருதியாகிற தாய், அவிவேகிகளாகிற குழந்தைகளுக்கு, முதலில் பிரம்மமாகிய தன் நாயகனை, அறியச் சக்தியில்லாததைப்பற்றி, அவரைப்போல சிவன் முதலான மூர்த்திகளாகிற சில உருவாரங்களைப் பண்ணிவைத்து, இவைகள் தான் உங்கள் அய்யாவென்று சொல்லிக்கொண்டிருந்து, விவேகமாகிற பக்குவம் வந்தபின், நிஜமான பிரம்மமாகிய தன்னுயகனை, இவரே உங்கள் பிதாவென்று காண்பித்து, அதை யறிந்திருப்பதால், விவேகிகள் அந்த உருவாரங்களைக் கண்டு மயங்கக்கூடாதென்றறிக.

சம்சார ரணத்துக்கு மனோராச்சியம் முதல்வாங்குவது போலும், காமக்குரோதம் வட்டிபோலுமிருப்பதால், மனோராச்சியமான முதலைக் கொடுத்தால் காமக்குரோதங்களான வட்டியும் போய்விடுமென்றறிக.

முமுக்ஷுவாகிற குழந்தை, விஷயங்களாகிற கிணற்றில் போய் விழுந்துவிடாமலிருப்பதற்காக, வைராக்கியமாகிற காரைக்கட்டைக் கட்டி, விவேகமாகிற சங்கிலியையும் போட்டு, சாதுசங்கமாகிற காவலையும் போட்டால், நித்தியானந்தத்தை யடையுமென்றறிக.

ஐயா, மனசைச் சொரூபத்தில் நிறுத்தினும், அதில் நில்லாமல் விஷயத்தில் ஓடிப்போகிறதேயெனில்,— நதிப்பிரவாகமானது பள்ளத்தில் போவது சுபாவமாயிருப்பது போல, மனசு விஷயத்தில் போவதே சுபாவமாயிருந்தாலும், புருஷப்பிரயத்தனத்தினல் செய்கிற இந்திரிய நிக்கிரகமாகிற அணையைப் போட்டு, சாதுசங்கமாகிற வாய்க்காலையும் வெட்டி, மனசாகிற ஜலத்தை, அந்த வழியாக அறிவாகிய பூமியில் பாய்ச்சினல், பிரம்மானந்தமாகிற பலனுண்டாகும். அதைப் புஜித்தால் அஞ்ஞானமாகிற வியாதியும், ஜனன மரணமாகிற பசியும் நீங்கி நித்திய சுகியாயிருக்கலாம்.

ஆசையாகிற அபத்தியத்தை, உபஜீவித்திருக்கிற அஞ்ஞானமாகிற வியாதிக்கு, சிரவணமாகிற மருந்தும், வைராக்கியமாகிற பத்தியமும் அனுஷ்டித்தால், ஜீவன் அஞ்ஞான வியாதி போய் ஜீவன்முக்தி சுகத்தை யடைவானென்றறிக.

சர்வ பூமண்டலத்திற்கும் அரசனாகிற ஆத்மா, அஞ்ஞானப் பேயால் மயக்கப்பட்டவனாய், மலமூத்திராதிகளால் நிறைக்கப்பட்டதாயுமிருக்கிற உள்ளங்கை இடமாகிற தேகத்தை, நானென்றெண்ணி அடிக்கடி அதிலிருந்து கர்மமாகிற ஒட்டனல், விரட்டப்பட்டு துக்கித்துத் திரியும்போது, மந்திரவாதியாகிற குருவின் கிருபையால் அந்த அஞ்ஞானப்பேய் போய், அகண்ட சாம்பிராஜ்ஜியாதிபதியாகிற ஆத்மாவே நானென்றறிந்து சுகியாகிருனென்றறிக.

ஆத்மாவாகிற ஒருபுருஷனுக்கு, ஐந்துபிள்ளைகள் கற்பிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அதில் அன்னமயன், தூண்போலத் தடியனனதால் அவனுக்கே நாம் ஓயாமல் பணிவிடை பண்ணவேண்டியிருப்பதாலும், பிராணமயன், கிறுக்கன்போலும், விட்டபாணம்போலும்,

அறிவில்லாமல் ஓடுகிறவனுயிருப்பதால் அவனைக் கட்டிக்காப்பது பிரயாசமாயிருப்பதாலும் மனோமயன், கண்டவிடமெல்லாம் திருடுகிறவன்போல, சப்தாதிவிஷயக்கிரகணம் செய்கிறவனுயிருப்பதால், அந்த ராகாதி திருட்டால் துக்கப்படவேண்டியிருப்பதாலும், விஞ்ஞானமயன், திருட்டை வாங்கிவைத்துக்கொள்ளுகிற தமையன்போல, மனசு கிரகித்ததைக் கெட்டிபண்ணுகிறவனுனதால், அந்தக் கருத்துருத்துவத்தாலும், துக்கப்படவேண்டியிருப்பதாலும், ஆனந்தமயன், சாப்பாட்டுராமன்போல சுழுப்தியாகிற சமையல் வீட்டைவிட்டு வெளியில் வராமல், ஏகதேசத்தில் நனவு கனவுகளாகிற வெளிவீடுகளில் விஷயசுகமாகிற சாப்பாட்டுக்கு வந்து உடனே உள்ளே ஓடிப்போகிறவனுயிருப்பதாலும், அவனையிட்டும் துக்கப்படவேண்டியிருப்பதாலும்; இப்படி இருக்கிற ஐந்துபுத்திரர்களாகிற ஐந்துகோச அத்தியாசத்தினுல், ஆத்மா துக்கப்பட்டுக்கொண்டிருக்கும்போது, நம் குரு கிருபையால் அந்த அத்தியாசம் போய் கண்போல சாக்ஷிமாத்திரமாய் அந்த ஆத்மா சுகமாயிருக்கிருரென்றறிக.

இப்போது ஆத்மாவை ஒரு குடும்பியாய் வர்ணித்து, அதன் நிவர்த்தியுங்காண்பிக்கிருர் அதாவது,—சரீரமே வீடு. பிராணுதிகளே மாடுகள். கர்மேந்திரியங்களே மாட்டுக்காரர்கள். ஞானேந்திரியங்களே கணக்கப்பிள்ளைகள். மனசு ஏட்டுக்கணக்கப்பிள்ளை. புத்தியே ஸ்திரீ. ஜீவனே புருஷன். இந்த வீட்டில் வசிக்கிற இவாளுடைய காரியத்தையெல்லாம் தன்னதாக அஞ்ஞானத்தால் ஒப்புக்கொண்டு, அநேககாலம் ஜனனமரணத்தை அடைந்துவரும்போது, இப்போது பிரஹ்மானந்ததேசிகருடைய கிருபையினுல் பிரம்மமே நான், மற்றதெல்லாம் சொப்பனம்போலப் பொய்யென்றறிந்தேன். இதுவே அதிசயமென்றறிக.

சம்சாரநதியின் பிரவாகத்திலிழுபட்டு வருவதாயும், ராகத்துவேஷங்களாகிற கொம்புகளோடே கூடியதாயும், மகா அகம்பாவமான தடிப்பையுடையதாயுமிருக்கிற, அகங்காரமாகிற யானையை, குருசாஸ்திரங்களாகிற தெப்பக்காரனும், தெப்பமும் கரையேற்றமுடியாது. கொஞ்சம் சலமாகிற அசாரவாசனையும். ராகத்துவேஷக் கொம்பில்லாததாயும், மான்போல சொற்ப அகங்காரத்தை யுடையதாயுமிருக்கிற முமுக்ஷுவை, குரு சாஸ்திரத்தால் கரையேற்ற முடியுமென்றறிக.

ஜீவனுகிற பாச்சையை, இந்திரியங்களாகிற எறும்புகள் நாலுபக்கத்திலும் இழுத்துப்போகிறதென்றறிக.

குருவின் கிருபாமகிமையை அறிந்துசொல்லுகிறேன். அதாவது:— சம்சாரசமுத்திரத்தில் முழுகிக்கிடக்கிற ஜீவர்களுக்குப் பாதாளகரண்டியாயும், விஷயவியாபாரமாகிற சண்டையினுல், சித்ததேகம் புண்ணுனவனுக்குப் பிளாஸ்திரியாயும், பவவியாதியாகிற பசிக்குக் கஞ்சித்தொட்டியாகவும் இருக்கிருரென்றறிக.

ஜலம்போல ஆத்மா. குளிர்ச்சிபோல சுகம். பாத்திரம்போல அந்தக் கரணம். அக்கினிபோல மாயை. விறகுபோலக் கருமம். அடுப்புப்போல முடசங்கம். உஷ்ணம்

போல துக்கம். அந்தத்துக்கமாகிற சூடு, ஆத்மஜலத்தில் காணப்படுகிறது. இப்படி ஆத்மாவில் துக்கம் இடைவிடாமலிருக்கும்போது, தெய்வகதியால் அந்த அந்தக்கரண மாகிற பாத்திரத்தை, அடுப்பைவிட்டுக் கீழே வைப்பதுபோல மூடசங்கத்தைவிட்டுக் குருவினிடம் போகிறது, காற்றினுல் ஆறுகிறதுபோல சிரவணுதிகளால் துக்கம்நீங்குகிறது. பழையபடி ஜலம் குளிர்ந்துபோகிறதுபோல, நிஜமான ஆத்மா தன்சொபாவமான ஆனந்த மாகிறதென்றறிக.

குருவாகிற ஜட்ஜியினிடம், ஜாக்கிரம் பொய்யென்று சொல்லுகிற சுருதிகளை, அசத்தியப்படுத்தும் நிமித்தம், ஜாக்கிரம் சத்தியமென்று ஜீவனுகிற வாதி பிராதுசெய்து சொப்பனனையும் சுழுப்தனையும் சாக்ஷிகோரியதில், சொப்பனன் கிறுக்கன்போல முன்பின் சம்பந்தமன்றியில் உளறினதாலும், சுழுப்தன் காணுமல் ஒளிந்துவிட்டதாலும், குருவாகிய ஜட்ஜி ஜாக்கிரம் பொய்யென்று தீர்ப்புச்செய்துவிட்டதால் ஜீவன் அந்தர்த்தானமாய்ப் போய்விட்டான். ஆனதால் பின் எந்தக்காலத்திலும், யாராலும் இந்தப் பிராதுகொண்டு வருகிறதற்கு இடமில்லையென்றறிக.

ஓடுகிறஜலம்போல மனசு. அசைவற்ற ஜலம்போல புத்தி; மண்ணோடே சேர்ந்து கலங்கினஜலம்போல அகங்காரம். கெட்டிப்பட்ட சகதிபோலச் சித்தம். ஆகையால் முமுக்ஷுவானவன், விஷயவாசனுரூபமான விருத்தி. சித்தமாகிற சகதிவரையில் போகாமல், விவேகவைராக்கியத்தால் தடுக்கவேண்டுமென்றறிக.

ஜீவனுகிய புருஷன், குருகிருபையாலும் ஆத்மவிசாரத்தாலும் நாம் பிரம்மமென்றறிந்து, பிறகு மனசாகிற ஸ்திரீயை, மித்தையென்ற கடசிரார்த்தஞ்செய்து தள்ளிவிட்டதால், அந்த மனசாகிற ஸ்திரீ, விவகாரமாகிற விபசாரஞ்செய்தாலும், சமாதியாகிற விரதோத்தியாபனம் செய்தாலும், நமக்கு யாதொரு சம்பந்தமுமில்லையென்றறிக.

எந்த விவேகியாகிறபுருஷன், விஷயாரண்ணியத்தில் சஞ்சரிக்கிற மனசாகிற யானையை, குருகிருபையால் பெற்றிருக்கிற தைரியமாகிற, துரட்டியைப்போட்டு இழுத்து வந்து, பஞ்சகோசமாகிற கோட்டைக்குள்ளிருக்கிற பிரம்மமாகிற கட்டுத்தறியில், ஞானமாகிற சங்கிலியால் கட்டுகிருனே அவனே சுகியாவனென்றறிக.

வாசனையாகிற குதிரையில், ஏறிப்போகிற ஜீவனுகிற புருஷன், விவேகமாகிற கடிவாளத்தைப் பிடித்துக்கொண்டு, நான் சாக்ஷியென்ற மத்தியகதமான ரோட்டில் போகும்போது, விவேகமாகிற கடிவாளத்தை விட்டால், எதிர்ப்பட்ட ஏதேனும் ஒரு விஷயமாகிற பள்ளத்தில், இவனைத் தள்ளிவிட்டு மனோராச்சியமாகிற காட்டுக்கு ஓடிப்போகும். அல்லது அந்தப்பள்ளத்தில் தானும் அவனோடேகூட விழுந்து கெட்டுப்போம். ஆகையால் ஜீவனுகிய புருஷன், விவேகமாகிற கடிவாளத்தை நழுவவிடாமல் சாவதானமாயிருக்கவேண்டுமென்றறிக.

அன்னமயன் தென்னைமரம்போலும், பிராணமயன் மட்டைபோலும், மனோமயன் தேங்காய்மட்டைபோலும், விஞ்ஞானமயன் கொட்டாங்கச்சிபோலும், ஆனந்தமயன்

சக்கைபோலும், ஆத்மா பால்போலுமிருப்பதால், விவேகி இவைகளைப்பிரித்து ஆத்மா வாகிய பாலைப்புஜித்துச் சம்சாரப்பசியைப் போக்கத்தக்கது.

எந்த முமுக்ஷுவும் மனுஷதேகமாகிற வண்டியும், இந்திரியங்களாகிற குதிரைகளும், மனசாகிற கடிவாளமும், புத்தியாகிற வண்டிக்காரனும், சாதுக்களாகிற துணை வண்டிக்காரர்களும், குருவாகிற அதிசூரனும் உள்ளம்போந்த காமாதி கள்ளர்களுடனும், அகங்கார வியாக்கிராதிகளுடனும் கூடிய சம்சார ஆரணியத்தை, விவேகமார்க்கத்து வழியாகக் கடந்து, மோக்ஷமாகிற தன் வீடு சேரவேண்டுமென்றறிக.

முமுக்ஷுத்துவம் பழுத்தநெல்போல. சதுர்விதகுருசேவை வெய்யிலில் காயப் போடுவதுபோல. சாதுசங்கம் உரலில் போடுவதுபோல. குருவினிடத்தில் உபதேசம் பெறுகிறது உலக்கையால் குத்துவதுபோல. சிரவணம் உமியையும் அரிசியையும் பிரிக்கிற தான புடைப்பதுபோல. மனனம் தவிடுசலிப்பதுபோல. நிதித்தியாசனம் அரிசியைத் தீட்டுவதுபோல. சமாதி அன்னம் சமைப்பதுபோல. சாக்ஷாத்காரம் அன்னம் புஜிப்பதுபோல. சகஜம் அந்த அன்னரசம் உடலில் ஒன்ருவதுபோலவறிக.

இன்னும் ஜீவனுகிய ராஜா, மனசாகிற நாயை, விஷயங்களாகிற புலிகளின் மேலே ஏவிவிட்டானேயானுல், அந்த மனசாகிற நாய் கெட்டுப்போவதற்குக் கேட்கவேண்டியதென்ன? ஆகையால் மனசை, முமுக்ஷுவானவன் விஷயத்திற் போகாமல் பாதுகாக்கத் தக்கது.

ஈசனுகிய ராஜா கருத்துருத்துவமாகிற திருட்டைச்செய்த, ஜீவனுகிற ஆளுக்கு, அபிமானமாகிற விலங்கைப்போட்டு, அதிஷ்டான தேவதைகளான சேவகர்களையும்கூட ஏவி, கர்மமாகிற வேலைகளைச் செய்யும்படிக்கும், சுழுப்தியாகிற சோற்றையும் போட்டு, கெர்ப்பவாசங்களாகிற ஜெயிலிலடைத்து, மறுபடி இப்படியே துக்கப்படுத்திவைக்கிருர். ஆகையால் தத்துவஞானத்தால் கருத்துருத்துவத்தை விடத்தக்கது.

ஆத்மா ராஜா, அவித்தை சண்டாளஸ்திரீ, ஜீவன் பிள்ளை, புத்தி பெண், இவன் இந்தச் சகோதரியான புத்தியோடே சேர்ந்ததால், ஜனனமரண வியாதியை அடைகிருன்.

ஜீவனுகிற புருஷன், அஞ்ஞானமாகிற இருட்டில், ஆத்மாவாகிற மோதிரத்தை நழுவவிட்டு அலைந்துகொண்டிருக்கிருன். பின் சமபுத்தியாகிற இடைக்குடிசையிலிருக்கிற குருவாகிற இடையனிடத்திற் போய், ஆத்மவிசாரமாகிற கொள்ளிக்கட்டையை வாங்கி ஆத்மாவாகிய ரத்னமோதிரத்தைக் கண்டுபிடித்துச் சித்தமாகிற கையில் தரித்துச் சுகிக்கிருன்.

ஆகமம் முதல், ஆசான் அனுகிரகம் வரையில், ஆனந்தானுபவம் தாரதம்மியமாயிருக்கும். [எ-தி] ஆகமம் அழல்பூமிபோலும், கர்மகாண்டம் உழுதிருக்கிற பூமிபோலும், புராணம் நெல்லும் வைக்கோலும் கலந்திருக்கிற பயிர்போலும், வாசிட்டமுதலானவை நெல்போலும், பஞ்சதசப்பிரகரணம் அரிசிபோலும், வாசுதேவமனனம் களைந்த அரிசி

போலும், கைவல்யம் பக்குவான்னம்போலும், நம்முடைய நாதனுன குருஉபதேசம், அமிர்தத்தை வாயில் புகட்டுவதுபோலும் அறிக.

சுருதியாகிற தாய், அஞ்ஞானியாகிற குழந்தைக்கு, ஞானமாகிற நிதியை ஒளித்து, முமுக்ஷுவாகிற பக்குவப்பிள்ளைக்கு, அந்த நிதியைக் காண்பிக்கிருளென்றறிக.

முமுக்ஷுவாகிற புண்ணுளி, அகம்விருத்தி அத்தியாசமாகிற உள்வியாதிக்கு, நாமாரென்ற விசாரமாகிற குளிகையும், இதம்விருத்திக்கிடமான விஷயாசையாகிற வெளிப்புண்ணுக்கு, விஷயதோஷதிருஷ்டியாகிற பிளாஸ்திரியும் போடவேண்டுமென்றறிக.

மழையில்லாத க்ஷாமமாகிற மரணம்வந்தபோது, ஸ்ரீமானுயிருக்கிற ஞானிக்கும், பிக்ஷைக்காரனுயிருக்கிற அஞ்ஞானிக்கும் விசனமில்லை, முமுக்ஷுவாகிற விவசாயஸ்தனுக்குமாத்திரம் துக்கம் வருமென்றறிக.

பிரம்மஞானமாகிற காசிக்கு, சற்குரு உபதேசமாகிற ரயில்வண்டியில் லகுவாய்ப் போகலாம். மற்றக் கர்மாதி மார்க்கங்களெல்லாம், சாகப்போகிற கிழவி நடந்து காசிக்குப் போகிறதுபோலவாம்.

பெண்டாட்டி முதலான குடும்பமாகிற கட்டுத்துறையில், கட்டுப்பட்டிருக்கிற ஜீவர்களாகிற மாடுகள், நாய்கள் சாதுக்களாகிற ஜனங்களைக் கண்டதும் நிந்திக்கிறதாகிற கொம்பாட்டுதலையும், குலைத்தலையும், இருந்த இடத்திலிருந்தே பண்ணுகிருர்களென்றறிக.

ஞானமாகிற எலி, அஞ்ஞானமாகிற நெட்டிக்கம்பிற் கோர்த்திருக்கிற கர்மமாகிற வடைகளோடே கம்பையே தின்றபிறகு, வடையிருக்கிறதாவென்று கேட்கவேண்டியதில்லாததுபோலுமறிக.

ஆத்மாவாகிற பூமியிலுண்டான ஆனந்தமாகிற அன்னத்தை, தேகமாகிற ஜீவன் புஜித்து, துக்கமாகிற மலமாய்ப்போனதை, அந்த ஆத்மாவாகிற பூமி, மறுபடி துக்கமாகிற மலத்தை உரமாக்கிக்கொண்டு, ஆனந்தமாகிற அன்னத்தைக் கொடுப்பதைத் தினம் சுழுப்தியிற் கண்டுகொள்ளத்தக்கது.

ஜீவனுகிய இடையன், ஆத்மாவாகிய ஆடு, தன்னிடத்திலேயே இருக்கும்போது, அதை மறந்து, ஆத்மாவாகிற ஆட்டைத் தேடித்திரிந்து, கோவில் குளம் சாஸ்திரமாகிற கிணற்றில்போய்ப் பார்க்கும்போது. தன்நிழல் அதில் தோற்றினதை கிணற்றில் ஆடுஇருக்கிறதாக மயங்கி, ஜனனமரணமாகிற விழுதலையடைகிருன், அப்படிக் கிடக்கும்போது, குருவாகிய ஒரு இஷ்டன் வந்து, உன்னிடத்தில்தானே ஆத்மாவாகிய ஆடு இருக்கிறதென்று காண்பித்தபிறகு, அவனும் அதைவிட்டுக்கரையேறி, தன்னிடத்திலே தன்னைக் கண்டு சுகித்தானென்றறிக.

ஆத்மாவாகிய கிரகஸ்தனிடத்திலிருந்து, சுகமாகிய பணத்தை வாங்கி, மாயையாகிய திருடன் வஞ்சிக்கிருனென்றறிக.

பிரபஞ்சமாகிற வீட்டில், தாபத்திரயமாகிற தீப்பற்றி எரியும்போது, அதில் அநேகம் ஜனங்கள், அகப்பட்டுத் தபிக்கும்சமயத்தில், எவனே ஒரு ஜீவன் வெளியேறி, குருநாதனுகிற தண்ணீர்வார்க்கிறவனிடத்தில் வந்து, பிரம்மானந்த கங்கையால், அபிஷேகஞ் செய்யப்பட்டு சுகியாயிருக்கிருன். வெகு ஜீவர்கள், அதிலிருந்து வெளியேருமலே வெந்து போகிருர்கள். வெளியில்வந்த பேர்களிலும், சிலர் துவைதவாசனுதாபத்தை, அத்வைதாமிர்தவருஷத்தால் அணைத்துக்கொள்ளாமல், திரும்ப அந்தப் பிரபஞ்சவீட்டில் புகுந்து, கைலாசாதி பதங்களாகிற, சாராமாயுள்ள சில வஸ்துக்களை எடுப்பதற்காக, ஈசுவரனைக் குறித்து, கர்மோபாசனைகளைச் செய்து கெடுகிருர்கள். பின்னுஞ்சிலபேர், அப்படிக் குருவாக்கியமாகிற கங்காஸ்நானஞ் செய்தும், அந்த ஸ்நானகாலத்தில் தெறித்த தண்ணீரை வாக்காகிற ஸ்தாலியில் எடுத்துக்கொண்டு, இந்த ஸ்நான சுகத்தையும் விட்டுவிட்டு, தீயில் வேகிறவர்களையெல்லாம், அந்தத் தண்ணீரால் தாபத்தைத்தீர்த்து, தனக்குச் சீடர்களாகச் செய்யவேண்டுமென்கிற ஆசையால் மயங்கி, தடையற்ற ஆனந்தத்தை அவர்களுக்கு அனுக்கிரகம் பண்ணப்போய், தனக்குக் கொஞ்சங்கிடைத்திருந்த சுகத்தையுமிழந்து கெடுகிருர்கள், இது நிரம்ப அதிசயம்.

ஸ்திரீ, பணங்களாகிற கடலைக்கடக்க, குருசாஸ்திரங்களாகிற கப்பல்காரனையும், கப்பலையும்விட்டுப் பிரியாமலிருந்தால், இந்தக் கடலைக் கடக்கலாமென்றறிக.

ஸ்திரீயாகிற அரசமரத்தில், மன்மதனுகிற பிசாசு, கண்ஜாடையாகிற சத்தத்தோடே கூடியிருப்பதால், புருஷர்களாகிற பெண்கள் பிடிபட்டு, சங்கற்பங்களாகிற தலைமயிரை விரித்து, காமக்குரோதங்களாகிற ஆட்டத்தோடேகூடித் திரிகிறவர்களுக்குள்ளே, அபூர்வமாய் ஒரு முமுக்ஷுபுருஷனுகிற பெண், குருவாகிற மந்திரவாதிகையிலகப்பட்டுப் பிழைத்துப்போனதால், மற்ற விவேகிகளாகிற பெண்கள் அந்த மரத்தின்கிட்டக்கூடப் போகக்கூடாதென்றறிக.

ஜீவனுகிற புருஷன், சங்கற்பமாகிற ஸ்திரீயோடே சேர்ந்து, துக்கமாகிற பிள்ளைகளைப்பெற்று, அவஸ்தைப்படுகிருனென்றறிக.

இருட்டுப்போல அஞ்ஞானம் அதில் மேகாவரணம்போல ஆவரணம். அதின் பேரில் மனுஷாதிகள், ஒன்றும் பேதந்தெரியாமற்போனதால் உண்டான பயமே விக்ஷேபம். விவேகமாகிற தீபம் ஏற்றிப்பார்த்தால், இது சித்து, இது ஜடமென்று ஞானம்வரும். அந்த ஞானத்தால் மேலே சொன்ன துக்கமெல்லாம் போமென்றறிக.

உலகத்திலுள்ள மூடர்களாகிற புருஷர்கள், அனுதிவாசனையால், சித்தமாகிற அகல்சட்டியில், ஜெகத்சத்தியமென்கிற எண்ணையைவிட்டு, தேகம் நானென்கிற திரியையும் போட்டு, கருத்துருத்துவமாகிற விளக்கேற்றி வைத்திருப்பதால், அந்த விளக்கில், ஜீவர்களாகிற விளக்குவிட்டில்பூச்சிகள், எரிந்துகொண்டிருக்கும்போது, குருகிருபையைப் பெற்றிருக்கிற விவேகியாகிற புருஷன், சத்தியபுத்தியாகிற எண்ணையை, மேல்மேலும்

விடாமல் நிறுத்தி, தேகாபிமானமாகிற திரியையும், பிரம்மமே நானென்ற தூண்டுகோலால் எரித்துக்கொண்டுவரும்போது, பின் கருத்துருத்துவமாகிற தீபமும், சிதாகாசமாத்திரமாய் அழிவதால், ஜீவர்களாகிற விட்டில்பூச்சிகள் வந்து விழுந்து மடிய இடமில்லையென்று அறிக.

குபேரனிடத்தில், மலமெடுக்கிற ஒரு ஒட்டன் போய் யாசித்ததற்கு, அவன் நாக ரத்நத்தைக் கொடுக்கப்பெற்றதால், இவன் தரித்திரமும் போய்ச் சகலராலும் எப்படிக் கொண்டாடப்படுகிறானே, அப்படி முமுக்ஷுவாகிய நான் தேகாத்மபுத்தியாகிற மலம் அள்ளிக்கொண்டிருந்தேன். இப்போது குருநாதனை குபேரனென்ற பிரபு, ஞானமாகிற ரத்நத்தைக் கொடுக்கப்பெற்றதால் நித்தியசுகியாய் வாழ்வதுந்தவிர, ஈசுவராதிகளாலும் கொண்டாடப்படுகிறேன். இது மெத்த அதிசயம்.

முமுக்ஷுவாகிற பக்குவியான பெண், குருவாகிற நாயகனிடத்திற் போய்ச்சேர்ந்த மாத்திரத்தில், அவரும் இவனுடைய புத்தி முமுக்ஷுத்துவமாகிற பக்குவமடைந்திருக் கிறதைப் பரிசோதித்துப்பார்த்து உபதேசத்தை இவன் காதில் பிரவேசிப்பித்து, நீயே பிரம்மமென்கிற விசாரத்தை சுருதி யுக்தி அனுபவங்களுடன் பண்ணப் பண்ண ஜீவன்முக்தியைப் பெற்று வாழ்ந்துகொண்டிருப்பதைக் கண்டு மற்ற பக்குவிப் பெண்களும் அப்படி அவரிடத்திற்போய் வாழக்கடவர்கள்.

ஒரு ஸ்திரீ, அநேகம் புருஷர்களிடத்திற் போகம்செய்ததிலும் திருப்திவாராமல், தக்க ஒரு புருஷன் அகப்பட்டமாத்திரத்தில் அவனோடேயே சுகிப்பாளேதவிர மற்ற ஒரு வரையும் விரும்பாதவள்போல, நானும் அநேக குருக்களை அடைந்ததிலும், என் அஞ் ஞானம் தீர்ந்து, தத்துவஞானமாகிற சுகங்கிட்டாமல் அலைந்துவந்த எனக்கு, இப்போது இந்தப் பிரஹ்மானந்த குருநாதன் கிட்டினதால், என்னுடைய புத்திக்கு ஒத்ததால், அஞ் ஞானம் தீர்ந்து மோக்ஷசுகங்கிட்டினதால் கனவிற்கூட இவரைவிட்டு, இன்னம் ஒரு குருவைக் கிட்டேன்.

சஞ்சலமாயும், தவிப்பதாயுமிருக்கிற, இந்தப் பாவிமனசாகிற கோழியை, பாறை போல அசைவற்றும், பொலிபோல் பூர்ணமாயுமிருக்கிற ஆத்மாவிலே கொண்டுவிட்டாலும், சுகமாயிராமலும், திருப்தியாய் அந்தப் பூர்ணானந்தமான நெல்லைப் புசியாமலும், தன் பேதபுத்தியாகிற காலினாலே கிண்டிக்கொண்டிருப்பதால், இந்த மனசைக் கோழிக்குப மானமாகச் சொல்லத்தக்கது.

சொப்பனமாகிற நல்லமாட்டோடே, ஜாக்கிரமாகிற கொண்டிமாட்டைச் சமமாகக் கட்டி, கொஞ்சக்காலம் பழக்கமானால், ஜகத்துச் சத்தியமென்கிற கொண்டித்தனத்தை விட்டு, பொய்யென்ற நல்லதனம் அதற்குச் சமானமாய் ஆகுமென்றறிக.

வேதாந்தசாஸ்திரத்தில் எந்த வஸ்து பிரதிபாதிக்கப்படுகிறதோ, அதைத்தானே குருவும் சொல்வதால், சாஸ்திரத்தைத் தானாய்ப் பார்த்துக்கொண்டால் முக்தி வாராதா?

குருவாக்கியமும் குருஅனுக்கிரகமும் என்னத்துக்கெனில்; சமுத்திரத்திலுள்ள ஜலத்தைத் தானே மேகஞ்சாப்பிட்டு பூமியில் வருஷித்தலால், சகலருக்கும் சகலவிதமான பிரயோசனத்தையுங் கொடுப்பதால், நேரே சமுத்திரஜலத்தைத்தானே சகலத்திற்கும் உபயோகப் படுத்திக்கொள்ளாமல், மழையில்லாமற் போனாலும் வருணஜெபம் முதலான தபசினால் மழையை என்னத்திற்குப் பிரார்த்திக்கவேண்டும்? ஆகையால் வேதாந்தமாகிற சமுத்திர ஜலத்தை, குருவாகிய மேகம் சாப்பிட்டு, அதிலிருக்கிற துவைதபாகமாகிய உப்பைக் காணாமற்பண்ணி, அத்வைதபாகமாகிய அமிர்தவருஷத்தை வருஷிப்பதால், மழையினாலேயே சகலரும் பிழைப்பதுபோல, குரு அனுக்கிரகத்தினாலேயே பிழைக்கவேண்டும். அப்படிக் குரு உபதேசமாகிற மேகவருஷம், பிரதிபந்தத்தால் கிட்டாதிருந்தாலும், குருபக்தியாகிற வருணஜெபம், அவசியம் செய்தே ஜீவன் முக்தியாகிற ஜீவனமுண்டாகுமேயன்றி வேறு வழியில்லை இன்னும் பூமிக்கு மேல்வைத்த பதார்த்தத்தையும், ரோட்டையும் தெரிவதற்குப் பழமொழியாவது "வைத்தவனெடுக்கவேண்டும், வழிதெரிந்தவன் நடக்கவேண்டும்" என்று சொன்னால், பூமிக்குள்ளிருக்கிற புதையலையும், தேவமார்க்கத்தையும் இவன் சுயமாயடையமாட்டாததுபோல. கோசக்குகைக்குள் மறைபட்டிருக்கிற சாக்ஷியையும், நாமரூபரகிதமான பிரம்மமாகிற ஆகாசவழியையும் **குருவன்றியில் அடையான்**. ஸ்தூலமாயிருக்கிற துவைதவித்தைகள்கூடக் குருவன்றியில் வாராதிருக்கும்போது, அதிசூக்ஷ்ம மான ஆத்துமவித்தைக்குக் குரு வேண்டுமென்பதில் கேட்கவேண்டியதென்ன?

தேகம் வண்டி. ஜீவன் மாடு. ஈசன் வண்டிக்காரன், ஆத்மா எஜமானன்போலவறிக.

மனுஷிஜன்மத்தையுடைய ஜீவனாகிற புருஷன், முக்தியாகிற ஸ்திரீயோடே போகிக்க எங்குமலைந்ததில், அங்கங்கே தன்னைப்போல ஆண்மையுடைய ஆண்பிள்ளையைக் கண்டானேயொழிய முக்தியாகிற பெண்ணைக்காணாமல் அலைந்து திரியும்போது, சுருதி வாக்கியமாகிற கேள்வியால், அப்பெண் குருவினிடத்திலிருக்கிறது, அவர் சாதனசதுஷ்டயப்பணத்துக்கு அப்பெண்ணைக் கொடுக்கிறாரென்று தெரிந்து, சாதனசதுஷ்டயமாகிற சம்பத்தைச் சம்பாதித்து, குருவாகிற மாமனாரிடத்தில் கொண்டுவந்து கொடுத்து, சிரவணமாகிற முக்திப்பெண்ணை விவாகஞ்செய்து, மனனமாகிற அன்னபானாதிகளால் அந்த முக்திப்பெண்ணை வளர்த்துப் பக்குவம்பண்ணி, நிதித்தியாசனமாகிற அந்தப் பக்குவப் பெண்ணினிடத்தில் சம்போகஞ்செய்து, சமாதியாகிற சுக்கிலமோசனமாய், சகஜமாகிற கெர்ப்பத்தை உற்பத்திசெய்து, சாக்ஷாத்காரமாகிற பிள்ளையைப்பெற்று ஜீவன் முக்தனென்கிற அபேதகுடும்பத்துடன் சுகியாய் வாழுகிறான்.

ஆத்மா சூரியன்போலும், அவிவேகத்துடன் கூடிய மனசு அநியாய ராஜாவைப் போலும், இந்திரியங்கள் துர்மந்திரிகள்போலும், பிராணன்கள் சேவகர்கள்போலும், தேகம் அரண்மனைபோலும், ஜகத்து ராச்சியம்போலுமிருப்பதால், மனசாகிற ராஜா விவேகியாயிருந்தால், இந்திரியங்களாகிற மந்திரிகளும் சுமந்திரிகளாய்விடுவதால், எல்லோருக்கும் சுகமுண்டாவதுபோலும், [௭-தி] அநியாயராஜாவையும் ராமராஜாவையும் காண்க.

சித்தமாகிற பூமியில், துர்வாசனையாகிற விஷவிதை விழுந்து, தேகம்நானென்கிற முளை உண்டாய், சங்கற்பங்களாகிற சாகைகளுடனும், கிரியைகளாகிற பணைகளுடனும் கூடியிருக்கப்பட்ட அனந்தகோடி பிரபஞ்ச விருக்ஷங்களுக்கு மூலமான அனந்தகோடி வாசனைகளாகிற வித்துக்கள், ஜீவனுடைய சித்தபூமியில் அடங்கியிருப்பதால், சம்சாரமாகிற காடு, ஓயாமல் விருத்தியாய்க்கொண்டிருப்பதால், ஜீவனுக்கு ஒருக்காலும் சுக லேசமுமில்லாமல், சதா தபித்துக்கொண்டிருக்கிறான். தெய்வகிருபையால், எவனோ ஒருவன் குருவையடைந்து, அந்தக் குருகிருபையால், விஷயத்திலிருக்கிற தோஷத்தை, விவேகத்தினாலும், பொய்யென்கிற வைராக்கியத்தினாலும் கண்டு, சமாதி ஷட்குணங்களினாலும், நான் அசங்கனென்கிற அனுசந்தானத்தினாலும், இந்தக்காட்டை எரிக்கவேண்டும். ஐயா, வாசனைகள் அந்தர்த்தானமாயிருப்பதால் அவைகளைக் கண்டுபிடித்தல்லவா எரிக்கவேண்டும்? அப்படிக்கில்லாமல் சங்கற்பத்தை எரித்ததினால், மறுபடி வாசனைகள் முளைக்காமல் எப்படிப்போமென்றால், வெளியில்வருகிற சங்கற்பரூபமான ஒருவிருக்ஷத்தில், நான்பிரமமென்கிற தீயை வைத்தால் சித்தத்தில் முளைக்காமல் அடங்கிக்கிடக்கிற வாசனைகளாகிற விதைகளெல்லாம் எரிந்துபோம். (என்பதற்குச் சுருதி) நான் பிரம்மமென்றறிந்த ஞானத்தால் கற்பகோடிகாலமாய் ஆர்ச்சிக்கப்பட்ட சஞ்சிதமெல்லாம் எரிந்துபோமென்று சொல்வதாலும்; ஒருமரத்தில் தீயை வைத்தால், அந்த வெப்பத்தாலும் அந்த மரங்கள் காற்றினால் ஒன்றோடொன்று உரசுவதினாலும், அந்தத் தோட்டத்திலிருக்கிற மரங்களும், முளையாமல் அடங்கியிருக்கிற விதைகளும் எரிந்துபோவதுபோலவென்கிற யுக்தியினாலும்; நான் பிரம்மமென்கிற திடநிச்சயத்தால், இப்போது நமக்கு வாசனாக்ஷயமாயிருக்கிற அனுபவத்தாலுங்கண்டு, இந்தச் சாதுவான சித்தமாகிற பூமியில் நான் பிரம்மமென்கிற அமிர்தசஞ்சீவியான விதையை ஊன்றி, குருகிருபையாகிற தண்ணீரைப் பாய்ச்சி, சாதுசங்கமாகிற வேலியைக்கட்டிப் பரிபாலித்து வந்தால், இப்போதே ஜீவன்முக்தியாகிற பலத்தையடைந்து நித்தியதிருப்தியாயிருக்கலாம்.

முதல்பூமி நாயகனைத் தேடிவருவதுபோலும், இரண்டாம்பூமி அவனோடே போகிப்பதுபோலும், மூன்றும்பூமி கெர்ப்பமாயிருப்பவள்போலும், நாலாம்பூமி புத்திரனைப் பெற்றுச் சீராட்டுவதுபோலும், மற்றப்பூமிகள் அவனோடே ரமிக்கிற சுக தாரதம்மியம்போலுமறிக.

ஒரு சட்டியில் ஜலம்விட்டு, தீயினால் உஷ்ணிப்பித்தாலும், அதிலிருக்கிற ஆகாசத்தை அவ்வுஷ்ணம் ஸ்பரிசியாததுபோல, சரீரமாகிற சட்டியிலிருக்கிற அந்தக் கரணமாகிற ஜலம், இச்சையாகிற விறகில் பற்றி கருமமாகிற ஊதுகுழலால், ஜுவலிதம் பண்ணப்பட்டிருக்கிற காமக்குரோதமாகிற தீயால் தபித்தாலும், சிதாகாசமான தனக்கு, கொஞ்சமும் சம்பந்தமில்லையென்றறிக.

சித்தாயிருக்கிற நம்மை அறியாதிருக்கிற அஞ்ஞானமே சுழுப்தி. மகதத்துவமென்பது சுழுப்தி கலைகிற அவசரம். அகங்காரமென்பது சுழுப்தியிலிருந்து நானென்று விழிக்கிறது. திரிகுணாத்மகமான ஜீவேசுவரஜகத்தாய் விரிகிறதென்பது, விழித்தவன்

சகல விவகாரமும் நான் கர்த்தாவென்று செய்கிறதுதான். [எ-தி] விதையானது தண்ணீரினால் பொதும்பி, முளையாய், மரமாகிறதுபோலவறிக.

முமுக்ஷுக்களுடைய சுத்தசித்தமாகிய ஜலத்தில், சாந்தியாதி சற்குணங்களாகிற தாமரைப்புஷ்பங்களில், ஸ்திரீ முதலானவர்களிடத்திலிருக்கிற ஆசையாகிற மதயானை வந்து விழுந்ததேயானால், சுத்தசித்தஜலத்தையுங் கலக்கி, சற்குண புஷ்பங்களையுங் கசக்கிக் கெடுத்துப்போடுமாகையால், விவேகியானவன் ஜாக்கிரதையாய், விசாரமாகிற வெடியும் நிராசையாகிற கத்தியும் வைத்திருக்கும்படி நம் பிரஹ்மானந்த குருநாதனான ராஜன் ஆக்ஞாபித்திருக்கிறார்.

ஒருவீட்டில் பத்து ஜனங்களடங்கும்படியான இடத்தில் தலைவாசல் பெரிதாயிருக்கிறதென்று வாயில்காரன் கைக்கூலிவாங்கிக்கொண்டு, துஷ்டர்களான நூறு இருநூறு பேரை உள்ளேவிட்டால், கொல்லைவாசல் சின்னதாயிருப்பதாலும், வீட்டிற்குள் இடம் கொஞ்சமாயிருப்பதாலும், வீட்டுக்காரன் சங்கடப்பட்டு, கொல்லைக்கதவையிடித்து இவர்களை வெளியில் போகச்சொல்லலாமா? அல்லது வந்தவழியாய் வெளியில் விரட்டலாமா? அல்லது இவ்விடத்திலேயே தீயைவைத்துக் கொளுத்தலாமாவென்று பலவிதமான கவலையுடன் வெளியேற்றுவதுபோல, இந்தச்சரீரமாகிற வீட்டில், இந்திரியங்களாகிற பத்துப் பதினைந்து ஜனங்கள் வசிக்கமட்டும் இடமிருக்கும்போது, வாயில்காரனான நாவு, தனக்கு ருசியான கைக்கூலி வாங்கிக்கொண்டு, வேண்டியபடி வடைமுதலான கெட்ட பதார்த்தங்களான துர்ஜனங்களை உள்ளே தள்ளிவிட்டதால், வீட்டுக்காரனான ஜீவன் இடுப்புவலி முதலான துக்கத்தையடைந்து, கொல்லைக்கதவான ஆசனத்துவாரம் சிறிதாயிருப்பதால் அதைப் பேதிக்கப் பேதிமருந்து சாப்பிடலாமா? அல்லது வாந்தியாக மருந்துசாப்பிடலாமா? அல்லது சுரைமுதலான புகைகுடிக்கிறவரையிலுள்ள தீயாலெரிக்கலாமாவென்று இப்படியெல்லாம் ஆலோசிக்கும்படியான வெகு அனர்த்தம்வருவதால், புத்திசாலியானவன் நாவில் திருஷ்டியைவைத்து அவனுக்கு விரோதிகளாயும் தேகத்துக்கு ஆரோக்கியமாயுமிருக்கிற ரசங்களைமட்டும் விடும்படிக்கும், மற்றவைகளை விடாதிருக்கும்படிக்கும் கண்டிப்பாய் உத்தரவுசெய்து, நாவை ஜெயிக்கவேண்டியது.

வஸ்துதந்திரஞானம் கண்போல தேகேந்திரியாதி வியாபாரங்களைத் தான் அறிகிறதேயாம். சாக்ஷியாகிய தனக்குச் சொபாவமாக ஒரு கருத்துருத்துவாதி சம்சாரமுமில்லை, அது சகலமும் அந்தக்கரணத்துக்கே, பிரதிபிம்பனான ஜீவனுக்கும் அது ஆரோபமென்பதற்கு யுக்தி:-சூரியன்போலே தான். ஜலம்போல அந்தக்கரணம், அசைவுபோலே கருத்துருத்துவாதிகள், ஜலப்பிரதிபிம்பம்போல ஜீவன், ஜலத்தினுடைய அசைவு பிரதிபிம்பத்திற் காணப்படுவதுபோல, அந்தக் கரணத்தின் கருத்துருத்துவாதி ஜீவனிடத்தில் ஆரோபமாய்க் காணப்படுகிறது. ஆகையால் அந்தக்கரணத்துக்கே கருத்துருத்துவமென்று முன்சொன்னது சரி. அப்படிப் பொய்யாய்த்தோற்றுகிற ஜீவனால் பிரயோசனமில்லையாவென்றால், ஜலத்தில் தோற்றிகிற சூரிய சந்திர தீபாதிகளுடைய பிரதிபிம்பத்தால், எல்லோரும் வெளிச்சத்தையும், சமையல் கூதல்நிவர்த்தி முதலான பிரயோசனத்தையும் அடைகிறார்களா சொல்?

விவேகசித்தமாகிற கோபுரத்தில், துவைதவாசனையாகிற அரசம்விதை விழாமலே பாதுகாத்துவரவேண்டும். அப்படியிருக்கும்போதே அவசமாய் ஒரு வாசனையாகிற ஒருவிதை விழுந்து முளைத்தமாத்திரத்திலாவது உடனே அதைப் பிடுங்கி எறியாதபக்ஷத்தில், அது சம்சாரவிருக்ஷமாய் விவேகமாகிற கோபுரத்தையே அடியோடே இடித்துத் தள்ளிப்போடுமென்றறிக.

ஞானிக்கும் கர்மானுசாரமாக மேன்மேல்வருகிற சுகதுக்கங்களால், சித்தம் உடையாதோவென்றால்; சித்தமாகிய கண்மாய்க்கு சொப்பனம்போலும் இந்திரஜாலம்போலும், பொய்யென்று விவேகமாகிற மடை திறந்திருப்பதால் துக்கமாகிற எவ்வளவு ஜலம் வந்தாலும் சித்தமாகிற கண்மாய் உடையாதென்றறிக

மனதாகிற மாம்பழம், சத்சங்கமாகிற கற்கண்டு தேன்முதலானதோடே சேர்ந்தால் ஞானமாகிற நவரசமென்ற பேரையும், பிரகாசமான ரூபத்தையும் அடையும், மூடசங்கமாகிற உப்பு மிளகாய் முதலானதோடே சேர்ந்தால் சம்சாரமென்கிற ஊறுகாயாய் தமோகுணமாகிற கறுப்புரூபத்தை அடைகிறதென்றறிக.

தேகாத்மபுத்தியாகிற திருட்டைச் செய்தால், எமனாகிற ராஜா, தூதர்களாகிற சேவகர்களைவிட்டு, அவனை இழுத்துவரச்சொல்லி, நரகமாகிற ஜெயிலில்போட்டு வருத்தப்படுத்துகிறான்.

சம்சாரமாகிற விஷவிருக்ஷம் நாசமாய், அதின் கீழிருக்கிற பிரம்மானந்தப் புதையலை அடைவதற்கு முதலில் ஏகாந்தஸ்திதியே. மழையில்லாததுபோலும், இந்திரிய நிக்கிரகம் இலை பூ காய் உதிருகிறதுபோலும், மனோநிக்கிரகம் மரத்தினுடைய கொப்புகள் காற்றினாலொடிந்து விழுகிறதுபோலும், அகங்காரத்தியாகமாவது வேரோடே மரத்தை வெட்டுகிறதுபோலும், எப்போதும் பிரம்மானந்தத்தைத் தானாய் அனுபவிக்கிறதானது அந்த இடத்திலிருக்கிற புதையலையெடுத்து அனுபவிக்கிறதுபோலவாம்.

நெருப்பிலிருக்கிற சூடு, சட்டியிலிருக்கிற ஜலத்தில் தோற்றுகிறதுபோல அந்தக்கரணத்தினுடைய கருத்துருத்துவம் அஞ்ஞானத்தோடே கூடியிருக்கிற ஆத்மாவினிடத்தில் தோற்றுகிறது.

ஜீவன் இந்திரியங்களோடே தாதாத்மியத்தை அடைந்திருப்பதால், இந்திரியங்களாகிற மாடுகள் விஷயங்களாகிற பயிர்களைத்தின்றால், ஜீவனாகிய மாட்டுக்காரனுக்கே சம்சாரதுன்பமாகிற உதைவிழுமென்றறிக.

ஈசனாகிய வாயு ஞானியாகிற மேகத்தை, முமுக்ஷுக்களாகிற பயிர்களில், உபதேசமாகிற மழையைப் பெய்யும்படிசெய்தால், முக்தியாகிற பலத்தை உண்டுபண்ணும். அப்படியன்றியில் மூடர்களிருக்கிற இடமாகிற கடலில் பெய்யும்படிசெய்தால், நிஷ்பலமாய்ப் போய்விடுமென்றறிக.

ஆசாரியஸ்வாமிகளாகிற ஸ்திரீ, வியாசசூத்திரமாகிற அசல்வீட்டில் ஸ்திரீ சூத்திரர்கள் முதலானவர்களுக்கு ஞானம்வாராதென்று சொல்லியிருக்கிற சூத்திரவாக்கியங்களாகிற கீரைத்தண்டு முதலானவைகளை, அவர்மதப்படி பாஷியமாகிற சமையல்செய்தாரென்றறிக, அவர்களே ஆத்மபோதம் முதலான பிரகரணங்களில் சகலருக்கும் ஞானம் வருமென்று சொன்னது சொந்தக்கிரகத்தில் தன்னிஷ்டப்படி அறுசுவையுஞ்சேர்த்துச் சமையல் பண்ணுதல்போல, ஸ்திரீ சூத்திரர்கள் முதலான யாவத்திரர்களுக்கும், சமரசமாய்ப் பிரம்மஞானமாகிற திவ்விய போஜனத்தை உண்டுபண்ணியிருப்பது சொந்த அபிப்பிராயமென்றறிக.

துவம்பதமாகிய சிவபதத்திலிருக்கிற வாச்சியங்களாகிற இருபத்தெட்டுத் தத்துவங்களாகிற கணங்களையும், தற்பதமாகிய தேவியின் வாச்சியங்களாகிய, சப்த தத்துவங்களாகிற ஏழுகன்னிகைகளையும் தள்ளி, சச்சிதானந்தமாத்திரமான, கூடஸ்தப் பிரம்மமாகிற சிவசக்திஐக்கியம் அசிபதத்தால் செய்யவேண்டியது. இன்னும் துவம்பதமாகிய தேங்காயையும், தற்பதமாகிய கரும்பையும் ஐக்கியமாகிற பாயசஞ்செய்யவேண்டுவதில், விருத்தங்களான ஸ்தூல சூக்ஷும காரணங்களாகிற மட்டை, சிரட்டை, சக்கைகளையும் நாமருபங்களாகிற தோடு சக்கைகளையும் தள்ளி, அவிருத்தங்களான தேங்காய்ப்பாலையும், கரும்புச்சாறையும்போலிருக்கிற கூடஸ்தப்பிரம்மங்களுக்கு ஐக்கியங் கூடும்.

குருவாகிய தட்டான், பக்குவசித்தமாகிற தங்கத்தை, விவேகாக்கினியால் காயவைத்து, உபதேசமாகிற சுத்தியாலடித்து, ஞானமாகிற நகையாய்ச் செய்வரே தவிர, மற்ற அபக்குவசித்தங்களாகிற இரும்புமுதலான லோகங்களை ஒன்றுஞ் செய்யமாட்டாரென்றறிக.

ஐயா, ஞானிகளைப் பார்த்து மூடர்கள் விதிநிஷேதங்களைச் சொல்லும்போது, வேதம், அவர்களுக்கு அந்த விதிநிஷேதமில்லை யென்றும், நீங்கள் அதைப் பார்க்கக்கூடாதென்றும், அப்படிப் பார்த்தால் உங்களுக்குப் பாபம் வருமென்றும் சொல்லுவானேனென்றால், ஞானியான மாப்பிள்ளை, ஜீவன்முக்தியாகிற பெண்ணோடே அந்தர்முகமாகிற அறையில் ஐக்கியமாகிற போகத்தைச்செய்யும்போது, அபக்குவிகளாகிற வாதிப்பெண்கள், விதிநிஷேதமாகிற வெட்கத்தைவிட்டிருக்கிறதைப் பார்த்து பரிகாசஞ்செய்ய எட்டிப் பார்க்கும்போது, சுருதியாகிற தாய் அவர்களை நீங்கள் இவர்களிடத்தில் இதைப் பார்க்கக்கூடாது. முக்தியாகிற பெண்ணும், ஞானியாகிற மாப்பிள்ளையும் பேதமற்றுச் சொக்கிப்போயிருக்கிறார்கள், அப்படியிருக்கும்போது, விதிநிஷேதமாகிற வெட்கத்தைப் பார்த்தால் உங்களுக்கே பாபமாகிற உதை விழுமென்று சொல்லுகிறதென்றறிக.

ஜீவர்களாகிய மூடர்கள் அஞ்ஞானமாகிற முடைமயிர் ரூபமான வியாதிக்கு ஈசுவரனாகிற பெரிய புருஷனுடைய, பஞ்சவிஷய சுகங்களை சுவைப்பதற்காக, கர்மம் பக்திகளாகிற காசுகளைக் கொடுத்துக் காத்திருந்து ஜனனமரண சுகதுக்கானுபவங்க

ளாகிற, சுகத்தைச் சும்பித்துக்கொண்டு கற்பகோடி காலமாய் வந்தும், அந்த வியாதியும் தீராமல், திருப்தியும் வாராமல், திரிந்துகொண்டிருக்கிற பேர்களுக்குள்ளே, அபூர்வமாயொருவன் இந்த அவமானத்தையும், அதிருப்தியையும் அலைச்சலையுங் கண்டு, இதை வெறுத்துக் குருவாகிற வைத்தியரைத் தேடிப்போய்க் கண்டு, சரணுகதி பண்ணி, தனக்கு வந்திருக்கிற அஞ்ஞானமான முடைமயிர் வியாதியால் கண்ட விஷயங்களாகிற சும்பனத்தால் தாற்காலிக துக்கநிவர்த்திபோலத் தோன்றி, திரும்பத் திரும்பச் சும்பிக்கவே ஆசையுண்டாய்த் தேடினுலும், சும்பிக்க விஷயம் வேண்டியபடி அகப்படாததினுலும் துக்கமுண்டாவதைப்பற்றி, அதில் நிராசை இப்போது பிறந்திருப்பதால், ரக்ஷிக்கவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்கும்போது, அவரும் இரங்கி ஞானவுஷதத்தைக் கொடுத்து, அஞ்ஞான முடைமயிர் வியாதியை அடியோடே ஹதம்பண்ணி விட்டதால், இனிமேல் கனவிற்கூட விஷயானுபவமாகிற சும்பிப்பதை நினையாமலிருப்பதைக் கண்டு, மற்ற இந்த வியாதியுள்ளவர்களெல்லாம், இப்படி இவரிடத்தில் வந்து, அந்த வியாதியை அந்த அவுஷதத்தால் தீர்த்துக்கொள்ளக்கடவர்களென்றறிக.

பிரம்மமாகிற ஸ்திரீக்கு, ஆனந்தமாகிற யோனி, எப்போதும் எங்கும் இருந்தாலும், ஜீவனுகிய புருஷனுக்கு அகம்விருத்தியாகிற சிசுனம் சதா இருந்தாலும், அறியாமையாகிற பொட்டையனுய்ப் போனதால், ஞானமாகிற சந்ததியும் ஜீவன் முக்தியாகிற போகசுகமுங் கிட்டாமல், தட்டுக்கெட்டு வெகுகாலமாய் அலைந்துகொண்டிருக்கும்போது, குருவாகிய சகி வந்து இவனுக்கு விவேகமாகிற கண்ணைக்கொடுத்து, பிரம்மமாகிய பெண்ணினிடத்தில் சேர்த்துவைத்ததால், ஞானமாகிற புத்திரனையும் பெற்று ஜீவன்முக்தியாகிற போகசுகத்தையும் செய்துகொண்டு திருப்தனுயிருக்கிருனென்றறிக.

ஜீவனுகிய சர்ப்பம், அகம்பாவமாகிற சிரசினுல், ராகத்துவேஷமாகிற, படமெடுத்து ஆடிக்கொண்டிருக்கும்போது, குரு திருவடியாகிற கெருடனைக் கண்டமாத்திரத்தில், அஞ்ஞானத்தாலுண்டான அகம்பாவமான தலையைக் கீழேபோட்டு அடங்கிப்போம். மற்றப்படி எவ்வித உபாயத்தாலும் அடங்காது,

அஞ்ஞானிக்கு எங்கும் துக்கமாயிருக்கும், அதற்காக எப்போதும் அதை நிவர்த்திக்கவேண்டும். முமுக்ஷுவுக்கு ஏகதேசத்தில் துக்கம் வரும், அவன் அதை ஏகதேசத்தில் நிவர்த்திக்கவேண்டும். ஞானிக்குத் துக்கமேயில்லை, ஆகையால் அவன் துக்கநிவர்த்திக்கு எத்தனிக்கான். [எ-தி] அஞ்ஞானியாகிற கிரகஸ்தன் சர்வாங்க க்ஷவரம் பண்ணிக்கொள்ள வேண்டியதுபோலும், சர்வாங்கம் ரணமுள்ளவன் சர்வாங்கம் பிளாஸ்திரி போட்டுக்கொள்ள வேண்டியதுபோலும், முமுக்ஷுவாகிற எதிக்கு, ஏகதேசமாக உண்டாகிற துக்கமாகிற தலைமயிருக்குமட்டும் க்ஷவரம் செய்துகொள்ள வேண்டியதுபோலும், ஏகதேசமாய் வந்திருக்கிற ரணத்துக்கு அந்த இடத்தில்மட்டும் பிளாஸ்திரி போடுவதுபோலும் ஞானியாகிற அதிவர்ணுஸ்ரமிக்கு க்ஷவரம் செய்ய வேண்டாததுபோலும், புண்ணில்லாத காயசித்தனுக்குப் பிளாஸ்திரி போடவேண்டாததுபோலுமறிக.

மந்தாதிகாரி நடக்கவேண்டிய விதியை யறிக:—நேத்திரங்கள் இரண்டும் இரண்டு தராசுத்தட்டுகள். மூக்குநுனி தராசின் முள்ளு, ஜீவன் செட்டி, சுத்த மனசு அந்த முள்ளைப் பார்ப்பது. அதில் கொஞ்சம் தவறினால் ஜீவனுகிற செட்டிக்கு நஷ்டம் வந்துவிடுமென்றறிக.

ஈசுவரனுகிற மாமனருக்கு, சாத்வீகாதி குணத்திரயங்களான பெண்கள் இருப்பதால், ஜீவர்களாகிற மாப்பிள்ளைகளுடைய தன்மைகளைப் பார்த்து, யோக்கியனுயிருந்தால் சத்துவ குணமான பெண்ணையும், துஷ்டனுயிருந்தால் ரஜோகுணமான பெண்ணையும், அப்பாவியா யிருந்தால் தமோகுணமான பெண்ணையும் கொடுக்கிருரென்றறிக.

"மடியிலே கனமுண்டானால் வழியிலே பயமுண்டு" என்ற சொல்லின் கருத்து—மடி யென்பது அந்தக்கரணம், கனமென்பது விஷயவாசனை, அது உண்டாகுலென்பது, இருந்த தானுல், வழியென்பது ஜெகத்விவகாரம், பயமுண்டென்பது அதிலிருப்பவனுக்கு. ஜனன மரண பயம் வருமென்றறிக.

இந்த சம்சாரமாகிற சமுத்திரம் எப்படியிருக்கிறதென்றால்:— மனசாகிற ஆமையி னுடைய, சங்கற்ப விகற்பமாகிற அசைவினலே, கலக்கப்பட்டிருப்பதாயும்; சித்தமாகிற திமிங்கிலாதி மச்சியத்தால் அசைக்கப்பட்டுக்கொண்டிருப்பதாயும்; காமக்குரோதங்க ளாகிற முதலைக் கூட்டங்களினலே நிறைக்கப்பட்டதாயும்; தேகவாசனை, லோகவாசனை, சாஸ்திரவாசனை, அகந்தாவாசனை, மமதாவாசனை, ஸ்திரீபுருஷர்களென்கிற வாசனை, ஜாதி வர்ணுசிரம குலகோத்திர முதலான, வாசனைகளாகிற ஜந்துக்களினுடைய கூட்டங்களினால், நிறைந்திருக்கிறதாயும்; ஒருவராலும் பரிசிக்கத்தகாத, லோபகுணங்களாகிற, கடல் நுரைகள் நிறைந்ததாயும்; பணத்தாசை ஸ்திரீயாசை தீனியாசை முதலான ஆசைகளாகிற பாசிக்கொத்துகளினல் சங்கடத்தையுடையதாயும், வியாதிகளாகிற குமிழிகளோடே நிறைந்திருப்பதாயும்; ஜனனமரணமாகிற அலைகளோடே கூடிக்கொண்டிருப்பதாயும்; ஆதிபௌதீக துக்கங்களாகிற மலைப்பாம்புகளோடே கூடிக்கொண்டிருப்பதாயும்; ஆதி தெய்வீகமாகிற வெய்யிலால் தபிக்கப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறதாயும்; மோகமாகிற உப்பு நிறைந்திருப்பதால் ஒரு பிராணிகளுக்கும், தாகபாகாதிகளைச் செய்யும்படியான பிரயோசன மற்றதாயும்: தீனபாவமாகிற சுழிகளால் பயங்கரமாயும், காணப்பட்ட விஷயங்கள் வேண்டு மென்கிற ஆசைகளாகிற மணல்களினலே, அத்தியந்தம் உக்கிரமாயும், பாபங்களாகிற நாற்றச் சேறுகளினலே அளருயிருப்பதாயும், பிரளயகாலமாகிற வடவாக்கினியினல் பக்ஷிக்கப்பட்டதாயும், அளவிடக்கூடாத ஆழமாயும், துக்கங்களோடே கூடினதாயிருக்கிற மனேரதமாகிற நதிப்பிரவாக ஜலங்களினலே பூரிக்கப்பட்டிருக்கிறதாயும்; அதில் கிடந்து தபித்துக்கொண்டிருக்கிற ஜீவர்களுடைய ஆகாகார சப்தங்களாகிற, பெரிய இரைச்சல்க ளோடே கூடிக்கொண்டிருக்கிறதாயும்; மாயையாகிற கரையானது அகம்பாவமாகிற உன் னதத்தையுடையதாயுமிருக்கிற அந்தச் சம்சாரசமுத்திரத்தில் கர்மமார்க்கமாகிற ஓட்டைத் தோணியில் அநேகம்பேர்கள் ஏறி, நடுச்சமுத்திரத்திற் போகும்போது, கரும க்ஷயமாகிற காற்றினல் கவிழ்க்கப்பட்டு முழுகிப்போகிற ஜனங்கள் எண்ணத்தொலையாமற் கிடக்

கிறார்கள். இப்பேர்ப்பட்ட சமுத்திரத்தில் விழுந்து, தபித்துக்கொண்டிருந்த நான், சற்குரு கடாக்ஷத்தால் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிற பிரம்மஞானமாகிற கப்பலிலேறி, இந்தச் சம்சார சமுத்திரத்தையும் அதிலுள்ள சங்கடத்தையும் தாண்டி, மோக்ஷமாகிற ஆனந்தக் கரை போய்ச் சேர்ந்ததால், இப்போது சதா சுகித்துக்கொண்டிருக்கிறேன். ஆகையால் முமுக்ஷுக்களாகிற ஜனங்கள் இந்தக் கப்பலிலேறிக் கடைத்தேறக்கடவர்கள்.

280-வது தரங்கம்.

பரோக்ஷஞான, அபரோக்ஷஞானத்தின் தன்மை:—

பிரம்மத்தை யுண்டென்று பரோக்ஷமாயறிவதும், நான் பிரம்மமென்று அபரோக்ஷமாயறிவதும் எப்படிப்போலவென்றால், முழுக்கரும்பைக் கடித்துச் சாப்பிடுவதுபோலும், கரும்புச்சாறைச் சாப்பிடுவதுபோலும்; சேலைக்குமேலே போகம் பண்ணுவதுபோலும், அபானுவரணமாகிற சேலையை அவிழ்த்து நானென்கிற சிசுனத்தை பிரம்மமாகிற யோனிக்குள் விட்டு போகிப்பதுபோலுமறிக. [இ-ர்] அபரோக்ஷஞானம் வந்தாலொழிய சுவானுபூதி வாராது. [எ-தி] சர்க்கரை தித்திக்குமென்று கேட்டாலும், எறும்பு முதலானவை மொய்க்கிறதைக் கண்டு அனுமானம் பண்ணினாலும், நாவில் போட்டாலொழியத் தித்திப்பின் சுவானுபவம் வாராததுபோலுமறிக. [இ - ர்] குருவினுடைய உபதேசமானது முந்திப் பரோக்ஷமாயிருந்தாலும், அந்த உபதேசப்பிரபாவ மகிமாதிக்கத்தினால், சுவானுபவத்தில் தனக்குமட்டும் அந்தச் சுகம், அபரோக்ஷமாய் எதார்த்தமாய் ஆகிவிடும். [எ-தி] சேஷனுக்குத் தெற்பைக்குப் போனவிடத்தில் மற்றப் பிள்ளைகள் தூணிலடித்திருந்த திலோத்தமையை, மந்திரபூர்வமாக கலியாணஞ் செய்துவைத்த காலத்தில், திலோத்தமை பரோக்ஷமாயிருந்தாலும் அந்த மந்திரப் பிரபாவத்தால் ராத்திரி இவனுக்கு அவள் பிரத்தியக்ஷமாய் வந்து பஞ்சவிஷய சுகத்தையும், பரிவுடனே பரமரகசியமாய்க் கொடுத்த கதைபோலுமறிக. ஐயா குரு உபதேசத்தினால் வந்த ஞானம் பரோக்ஷமாயிருந்தாலும், தன்னுடைய புருஷப்பிரயத்தினத்தினாற் செய்யப்படுகிற, மனன நிதித்தியாசன சமாதிகளுடைய அப்பியாசத்தினாலேயே, அபரோக்ஷஞானமுண்டாக வேண்டுமென்று சொன்னீர்களே, அதற்குச் சுருதி யுக்தி அனுபவங்களென்னவென்று கேட்பாயாகில், அதற்குத்தரஞ் சொல்லுகிறோம் கேள்:— பஞ்சதசியில் தியான தீபத்தில் குரு உபதேசமாத்திரத்தில், பிரம்மத்தியானஞ் சித்திப்பது போல பிரம்மஞானமும் சித்தியாதோவென்று கேட்ட சிஷ்யனுக்கு, குரு சொல்லுகிறதாவது- விசாரணையன்றியில் குரு உபதேசமாத்திரத்தில் பிரம்ம சாக்ஷாத்கார ஞானமட்டும் ஒருக்காலும், ஓரிடத்திலும் சம்பவிக்கமாட்டாதென்று சொல்லியிருப்பதாலும், இப்படியே வாசிஷ்டத்திலும், சிகித்துவஜன் கதையில் குரு உபதேச முதலான கிரமத்தினாலே, பிரம்ம ஞான ரோட்டு விவஸ்தைபண்ணப்படுகிறது மாத்திரமேதவிர, இவனுக்கு அபரோக்ஷஞான முண்டாவதற்குச் சிஷ்யனுடைய பிரக்ஞையே காரணமென்று சொல்லியிருக்கிறதே சுருதியாம். யுக்தியாவது—ஒரு புருஷன் தான் பெற்ற பெண்ணை, ஒரு பிரம்மசாரிக்கு அலங்கார கன்னிகாதானம் பண்ணி, ஆடை ஆபரணங்களோடே சேர்த்து, பக்குவமான பின் அந்த

மாப்பிள்ளையினிடத்திற் கொண்டுபோய் விடலாமேதவிர, பிற்பாடு அந்த மாப்பிள்ளையே அவளோடு போகம்பண்ணி புத்திரனைப் பெறவேண்டியிருப்பதுபோலும், அன்னதாதா எதேஷ்டமாய் அறுசுவையுடன் போஜனங்கொடுத்தாலும், பசியுள்ளவன் அதைச் சாவதானமாய்ச் சாப்பிட்டு, பசியைத் தீர்த்துக்கொண்டு திருப்தியடைவதுபோலும்; ஒரு பிரபுவானவன் யோக்கியனுயிருக்கிற ஒரு பிராம்மணனுக்கு கிராமம் விட்டுக்கொடுத்தாலும், இவனதைப் புருஷப்பிரயத்தினத்தினுல், விவசாயம் பண்ணியே பலத்தைப் பெறவேண்டியிருப்பது போலும்; தகப்பன் தன் பிள்ளைக்குச் சகல ஆயுதங்களையும், சகல அஸ்திரசஸ்திரங்களையும், ரதகஜதுரகபதாதிகளான படைகளையும் கொடுத்து, யுத்தத்திற்கு அனுப்புவித்திருந்தாலும், அந்தக் குமாரன் மனோதைரியத்தோடே கூடியிருந்துகொண்டு எதிராளிகளை ஆயுதங்களினுல் கொல்லவேண்டியிருப்பதுபோலுமென்பதே யுக்தியாம். இப்போது அனுபவத்திலும் குருநாதன் பொதுவாய், சகலருக்கும் தத்துவஞானத்தை உபதேசித்தாலும், பக்குவியாயுள்ளவனே மனனதிகளால் அபரோக்ஷஞானத்தை யடைவதே அனுபவசித்தமென்றறியத்தக்கது.

281-வது தரங்கம்.

இகமுக்தியின் தன்மை:—

இகபரமோக்ஷமான மூன்று பிரயோசனங்களுக்கும் உள்ள தாரதம்மியத்தை விவேகியானவன் தெரிந்துகொள்வதற்கு யுக்தி:— இகலோகப்பிரவிர்த்தியா லுண்டாகிற சுகம்—பேதிபோகிறவனுடைய மலத்தைச் சாப்பிடுகிறதுபோலும், வெறுங்குண்டியை நக்குவதுபோலும், கரும்பின் இலையைத் தின்கிறவன்போலும்; பரலோகசுகமனுபவிப்பது—வெகுநாளைக்குமுன் போயிருக்கிற உலர்ந்தமலம் சாப்பிடுவதுபோலும், பீக்குண்டியை நக்குவதுபோலும், கரும்புச்சக்கையைச் சாப்பிடுவதுபோலும்; மோக்ஷசுகத்தை அடைவது— சித்தகுளிகையைச் சாப்பிட்டுக் காயசித்தனுவதுபோலும், அமிர்தஞ்சாப்பிட்டுத் தேவனுவதுபோலும், கரும்புரசத்தைச் சாப்பிட்டுத் திருப்தனுவதுபோலு மென்றறிந்து புத்திமான் மோக்ஷசுகத்தையே அடைய எத்தனம்பண்ணக்கடவன். [இ - து] துக்கமாயும் அசுத்தமாயுமிருக்கிற இகலோகபோகத்தை வெறுக்காதவன், பரலோகபோகத்தை வெறுக்கான். [எ-தி] கூழே வெறுக்காதவன் அமிர்தத்தை வெறுக்கமாட்டானென்பது போலும், பறக்கூத்தை வெறுக்காதவன், பரமசிவன்கூத்தை வெறுக்கானென்பதுபோலவறிக. [இ-ர்] ஐயா, சாலோகாதிபதங்களையும் முக்தியென்று சாஸ்திரங்களிற் சொல்லப்படுகிறதே, தாங்கள் சொல்லுகிற முக்தியானது அவைதானு? அல்லது அவைகளுக்கு வேருு? என்பதைச் சொல்லவேண்டுமென்று கேட்பாயாகில், அதற்குத்தரம் சொல்லுகிறேம் கேள்:— நீ கேட்ட சாலோகாதிமுக்திகள், கர்மசாத்தியங்கள், பிரம்மஞானத்தினுலுண்டாகிற முக்தி விசாரசாத்தியமென்றறிக. கர்மசாத்தியமான முக்தியானது முன்னில்லாமல், இப்போது புதிதாய் ஒருபலத்தை உண்டுபண்ணக்கூடியதாயும், அடைகிற புருஷனுக்கு வேருகவிருக்கிற பலத்தை அந்தப் புருஷன் போய் அடையத்தக்கதாயும், ஒரு தோஷத்தோடே

கூடியிருக்கிற புருஷனை, அந்தத்தோஷத்திலிருந்து நிவர்த்திபண்ணி, மகாபரிசுத்தனுகப் பண்ணிவைக்கக்கூடியதாயும், கொப்பரைஜலம்போல நாளுக்குநாள் விகாரத்தையடைந்து கொண்டிருந்து, கடைசியில் துப்பட்டி சோமனுய், சோமன் உருமாலாய், உருமால்சவுக்கமாய், சவுக்கம் கௌபீனமாய், கௌபீனம் திரியாய், திரி தீபமாயிருந்து காணுமலெரிந்து போவதுபோல கர்மங்களும் கடைசியாய்ப் பலத்தோடே நசிக்கிறதென்பதற்குச் சாக்ஷியென்னவென்றல்,— இவ்விடத்தில் கர்மம் பக்திகளைச் செய்கிறவர்களுக்கு, அந்தக் கர்மமானது, சரீராந்தத்தில் திவ்வியசரீரத்தையும் திவ்விய லோகங்களையும், திவ்வியசுகங்களை உண்டுபண்ணுகிறதும், அவைகளைச்செய்த புருஷர்கள் அந்தப்படி அந்தச்சரீரத்தையும், அந்தலோகத்தையும் அவ்விடத்திலுள்ள போகத்தையும் அடைகிறர்கள். பாபத்தால் துன்பமான மனுஷசரீரத்தை அடைந்திருந்தவர்களுக்கு அந்தப்பாபங்களும் அச்சரீரங்களும் போய் புண்ணியங்களும், புண்ணியசரீரங்களு முண்டாகும்படி செய்வதும் புண்ணியக்ஷயத்தில் எரிந்து கீழே விழும்படிசெய்கிறதும், பிரத்தியக்ஷமாக இருப்பதுபோலல்லாமல் விசாரசாத்தியமான ஞானத்தினுலுண்டாகிற முக்திசுகமானது உற்பத்திபண்ணப்படாததாயும், அடையப்படாததாயும், சமஸ்காரம் பண்ணப்படாததாயும், நிருவிகாரமான நித்தியமாயுமிருக்கும். [எ-தி] கர்மத்தினுலுண்டாகிற பலம்-மாப்பிள்ளை நூறுரூபாய் எடுத்துக்கொண்டு, மாமனூர்வீட்டுக்குப் போய்கையிலிருந்த ரூபாய்களைப்போட்டு அவர்களுடைய ரூபாயையுஞ் சேர்த்து உயர்ந்த சேலைகளைச் சொற்பவிலையென்று வாங்கிக்கொடுத்துவந்தபின், ரூபாய் ஆய்ப்போனபிற்பாடு "மாப்பிள்ளை சமர்த்து கைப்பணத்தோடே போச்சுது" என்ற கதை போலும்; ராமனைக்கண்டவுடன் ஹனுமாருக்குத் தன்னுடைய சுபாவ பலம் வெளியானது போலுமறிக.

282-வது தரங்கம்.

வேதாந்தசாஸ்திரம் எங்குமகப்படும், இந்த யுக்திரத்னகரங் கிடைப்பதரிது:—

எவ்விடத்திலும் வேதாந்தசாஸ்திரங்கள் விஸ்தாரமாய் அகப்படும். இந்த யுக்திரத்னகரம்மட்டும் கிடைப்பதரிது. [எ-தி] ரசகந்தகபாஷாணம், சுக்கு, திப்பிலிமுதலான சரக்குகள் எந்த ஊரிலுமகப்படும், காயசித்தியைக் கொடுக்கிற சித்தகுளிகைமட்டும் அகப்படுவது அரிதாயிருப்பதுபோலும்; கல்லுகள் எந்த ஊரிலுமகப்படும், மாணிக்கம் அகப்படுவது அரிதாயிருப்பதுபோலும்; ஸ்திரீகளுக்கு ஸ்தன்னியங்களுண்டாவது அதிசயமில்லாதிருந்தாலும் புருஷனுக்கு ஸ்தன்னியம் உண்டாவது அதிசயம்போலுமறிக. ஐயா, உலகத்தில் வேதாந்த சாஸ்திரங்கள் உபநிஷத்துருபங்களாயும், வேதவியாசர் செய்த சூத்திரரூபங்களாயும், அதற்கு ஸ்ரீசங்கரபூஜ்ய பகவத்பாதாசாரிய ஸ்வாமியவர்கள் அதிகம்பீரமாய்ச் செய்திருக்கிற பாஷியரூபமாயும், இன்னும் பகவத்கீதை பகவான் அருச்சுனனுக்குச் சொல்லியிருக்கிறதாயும், பிரம்மா தேவதைகளுக்கு உபதேசித்த பிரம்மகீதைரூபமாயும், ஈசுவரனுல் உபதேசிக்கப்பட்ட ஈசுவரகீதைரூபமாயும். ராமருக்கு வசிஷ்டரால் சொல்லப்பட்ட வாசிஷ்டரூபமாயும், பின்னும் ஸ்ரீசங்கரபகவத்பாதாசாரியரவர்கள், வித்யாரண்யஸ்வாமிகள் முதலான பிரம்மநிஷ்டர்களால் சொல்லப்பட்டிருக்கிற சாஸ்திரங்கள்,

சுருதி யுக்தி அனுபவங்களுக்கு ஒத்ததாய், அனந்தகோடி சாஸ்திரங்களிருக்கும்போது அவைகளெல்லாம் கிடைப்பது அதிசயமில்லையென்றும், இந்த யுக்தி ரத்னகரம் கிடைப்பதே மிகவும் அரிதென்றுஞ் சொன்னீர்களே, அப்படிச் சொன்னதற்குக் காரணமென்னவென்று கேட்பாயாகில், அதற்கு நாம் உத்தரம் சொல்லுகிறோம் கேள்:—அவைகளெல்லாம் சமுத்திரம்போலும், பால்போலும், தங்கம்போலும், வெள்ளிபோலும், செம்புபோலும், இரும்புபோலும், மண்போலும், மரம்போலும், கல்லுப்போலும், பஞ்சுபோலும், மயிர்போலும். ஜலம்போலும், அக்கினிபோலும், கற்பக விதைபோலுமிருக்கின்றன. நாம் சொன்ன இந்த யுக்தி ரத்னகரமானது சப்த சமுத்திரமும் தேடி, அதிலுள்ள மகரமச்சியாதிகளைத் தள்ளி, நவரத்னங்களைக் கண்டாபரணமாகச் செய்துகொடுத்ததுபோல, வேதாந்த சமுத்திரத்தில் துவிதபாகங்களாகிற மகராதிகளைத் தள்ளி, அத்துவித பாகமாகிற ரத்தினங்களை, சுருதி யுக்தி அனுபவங்களாலுண்டான அத்துவித ஞானமாகிற கண்டாபரணமாகச் செய்திருப்பதாயும்; பாலில் ஜலாம்சமான பாகத்தைக் காய்வைத்துக் கடைந்தெடுத்த வெண்ணெய்போல, வேதாந்தமாகிற பாலில், பூர்வபக்ஷமாகிற ஜலாம்சத்தைத் தள்ளி, சித்தாந்தமாகிற வெண்ணெயைக் கடைந்தெடுத்துக் கொடுக்கப்பட்டதாயும்; தங்கத்தைப் புடம்போட்டுச் சிரசுமுதல் பாதம்வரை எந்தெந்த அவயவங்களுக்கு எந்தெந்த ஆபரணந் தரித்துக்கொள்ள யோக்கியமாகுமோ, அப்படியப்படி அததற்கு யோக்கியமாய்த் தரித்துக்கொள்ளும்படியாய்ச் செய்த ஆபரணம்போல, அந்த சாஸ்திரங்களாகிற தங்கத்தை நாம் குருகிருபையாகிற தீயில் புடம்போட்டு, குருபக்தியாகிற கருவிகளால் இந்த யுக்தி ரத்னகரமென்கிற ஆபரணங்களை நாம் செய்திருப்பதால், இதைப் பாமரர்களாகிற பாதம்முதல் ஞானிகளாகிற சிரசுவரையில் தரித்துக்கொள்ள யோக்கியமாயிருப்பதாயும்; வெள்ளியைக் கும்பா முதலான பாத்திரங்களாகச் செய்து போஜனத்திற்கு உபயோகப்படுத்திக்கொள்வதுபோல, வேதாந்தமாகிற வெள்ளியை, யுக்தியாகிற கும்பாவாகச்செய்து, அனுபவமாகிற போஜனத்திற்கு உபயோகப்படுத்தியிருப்பதாயும்; செம்புமுதலானதைப் பாத்திரங்களாகச் செய்து, சமையல் முதலான கிரியைகளுக்கு உபயோகப்படுத்திக் கொள்வதுபோல, வேதாந்தமாகிற செம்பு, இரும்பு, மண், கல், ஜலமுதலானவைகளை, ஜனனமரண பசியைப்போக்குவதற்கு, சாதனமான பாத்திரங்களாயும், ஆயுதங்களாயும், பானை சட்டிகளாயும், கணபதிமுதலான மூர்த்திகளாயும், வஸ்திரமாயும், தாவளியாயும், தாகபாகாதிகளுக்கு யோக்கியமாயும் செய்யப்பட்டிருக்கிற இந்த யுக்தி ரத்னகரத்தில் ஒரு எழுத்துக்கூட என் சுயபுத்தியாற் சொல்லாமல், என் இருதயத்திலிருக்கிற குருநாதனே சகல முமுக்ஷுக்களையும் கரையேற்றும்பொருட்டு, இந்த வாய்மூலமாய் வெளிபண்ணினர்.

283-வது தரங்கம்.

அனாத்மாவைக்குறித்தே, ஆத்மாவுக்குச் சத்தாதிநாமங்கள்:—

அனுர்த ஜடதுக்கமான அனாத்மாவைக்குறித்தே ஆத்மாவுக்குச் சத்துச் சித்து ஆனந்தமென்று வேதம் சொல்லுகிறது. [எ-தி] போக்கிலியைக்குறித்தே நிஜவானுக்குப் பொய்சொல்லாதவனென்றும், அறிவுள்ளவனென்றும், சுகசாலியென்றும் உலகம் சொல்வதுபோலவறிக. [இ-து] ஞானிகள் ஒரு ஆத்மாவையே சத்துச் சித்து ஆனந்தமென்று சொல்லுகிறார்கள். ஒரு பிரம்மத்துக்கே ஞானிகள் சத்துச் சித்து ஆனந்தாதி நாமங்களைச் சொல்லுகிறார்கள். [எ-தி] வெகுகாலங்கழித்துப் பிறந்த பிள்ளையை, தாயானவள் கண்ணே

முத்தே பாற்குடமேயென்று அநேகவிதமாய்ச் சொல்லிச் சீராட்டுவதுபோல அறிக. ஐயா, சச்சிதானந்தாதி நாமங்கள்கூட அநுர்த, ஜட, துக்கரூபமான நாமரூபமான நாமரூபங்களைக்குறித்து வந்திருக்கிறதென்று சொன்னீர்களே, அப்படியானால் ஆத்மா அகண்டராச்சுதே, அகண்டரென்பதை அனுபவமூலமாய்க் காட்டவேண்டுமென்று கேட்பாயாகில், அதற்கு உத்தரம் சொல்லுகிறோம் கேள்:— ஆத்மா தேசகாலவஸ்துக்களால் பரிச்சேதமன்றியிலிருப்பதால் அகண்டரென்றறிக. என்னஹேதுவால் மூன்று பரிச்சேதமுமில்லையென்று சொல்லப்படுகிறாரென்றால், சர்வ வியாபகமாயிருப்பதால் தேசபரிச்சேதமுமில்லை. காலத்திரயத்திலும் அழிவற்று நித்தியமாயிருப்பதால் காலபரிச்சேதமுமில்லை. சர்வாத்மசொரூபராயிருப்பதால் வஸ்துபரிச்சேதமுமில்லையென்றறிக. ஆத்மா அகண்டரென்பதற்கு மூன்று பரிச்சேதமுமில்லையென்று சொல்வானேன்? ஒன்று இரண்டு பரிச்சேதமில்லையென்று சொன்னால் போதாதாவென்றால், போதாது. அதெப்படியென்றால், தேசப்பரிச்சேத ரகிதரென்றுமட்டுஞ் சொன்னால் ஆகாசம் எல்லாத்தேசத்திலும் வியாபித்திருப்பதால் ஆகாசமே ஆத்மாவென்று சொல்லவேண்டியதாய் வரும். அதை விலக்குகிறதற்காக காலபரிச்சேதரகிதரென்று சொல்லவேண்டிவந்தது. அப்படிச் சொன்னதால் ஆகாசம் எப்படித் தள்ளப்பட்டதென்றால், ஆகாசமானது சிருஷ்டிக்குமுன்னும், பிரளயத்துக்குப் பின்னுமில்லாமையால், அநித்தியத்துவம் வந்துவிட்டதால் காலபரிச்சேதமுடையது. அதனால் ஆத்மா காலபரிச்சேத ரகிதரென்று சொல்லவேண்டிவந்தது. அவ்வளவு மாத்திரம் சொன்னால் போதாதாவென்றால், காலமானது எப்போதும் சிருஷ்டி பிரளயங்களிலும், சிருஷ்டிகாலம் பிரளயகாலம் என்று நித்தியமாயிருப்பதால் காலமே ஆத்மாவென்பதைத் தள்ளவேண்டியதற்காக, வஸ்துபரிச்சேதரகிதர் ஆத்மாவென்று சொல்லவேண்டியதாயிற்று. அப்படிச்சொன்னால் காலத்தில் அதிவியாப்தி வராதாவென்றால், வராது. வஸ்துவென்பது பஞ்சபூதபௌதிகமான, நாமரூபாத்மகமான வடிவங்கள் அவைகளில் கடமிருக்கிறது, படமிருக்கிறது, மண்ணிருக்கிறது, தண்ணீர் இருக்கிறதென்று இப்படிச் சகல வஸ்துக்களிலும் சத்தாகிய ஆத்மாவே காணப்படுகிறாரேதவிர கடகாலம், படகாலம், மண்காலம், தண்ணீர்காலம் என்று இப்படி அனுபவங்காணப்படாமையால், மூன்று பரிச்சேதரகிதமான ஆத்மா அகண்டரென்று சொன்னது சரியென்று நம்பக்கடவாய்.

ஐயா, இந்த யுக்தி ரத்னகரத்தில் சொல்லப்பட்ட அதிசயமான சுருதிகளும், அதற்குப் பூரணமான உபமானங்களும், அதற்கொவ்வுதலான பாமரர்கள் முதல் பண்டிதர்கள் வரையிலுள்ள சகலத்திரர்களுடைய அனுபவத்திற்கும் ஒத்ததாயுமிருக்கிற இந்த அதிசயமான, அனுபவானந்த நவநவ உல்லாச பிரம்மானந்த யுக்தி ரத்னகரத்தில், ஒரு எழுத்துக்கூட நான் சொல்லவில்லையென்றும், குருநாதனே இருதயத்திலிருந்து சொன்னாரென்றும் சொன்னீர்களே, அந்தக் குருநாதனுடைய மகிமையைக் கொஞ்சம் தெரிவிக்கவேண்டுமென்றால், ராஜாதிராஜராயும், சுகப்பிரம்மரிஷிபோல உண்டாகும்போதே மகா தீவிரவைராக்கியராயும், ஈசுவரன்போல நிராவரண ஞானியாயும், சூதரைப்போலக் குருபக்த சிரோமணியாயும், பிரகலாதரைப்போலப் பக்தசிரோமணியாயும், இன்னும் அனந்தவிதமான அவர்களுடைய சற்குணங்களை ஆதிசேஷனாலும் வர்ணிக்கமுடியாமலிருப்பதால், அவருக்குச்சமானம் அவரே தவிர மற்றயாருமில்லையென்று சத்தியமாய்ச் சொன்னேன்.

சற்குரு பிரம்மானந்த சரணாரவிந்தமே கதி:

பிரம்மானந்த யுக்தி ரத்னகரம் முற்றிற்று.

ஓம் தத்ஸத்
ஸ்ரீமத் குரு பிரஹ்மானந்த ஸ்வாமிநே நம:

ஸ்ரீ பிரஹ்மானந்த அநுசந்தான ரத்னாகரம்.

அட்டவணை.

ஜகத்காரண அநுசந்தானம்

ஸ்ரீ பிரஹ்மானந்த யுக்தி ரத்னகரம்

பிரஹ்மானந்த யுக்தி ரத்னுகரத்தின் அட்டவணை முற்றிற்று.

ஸ்ரீ பிரஹ்மானந்த அநுசந்தான ரத்னாகரம்

பிழை திருத்தம்.

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
1	10	நிறைவேரி	நிறைவேறி
,,	19	வொன்று	யொன்று
,,	25	பார்பதுமாம்	பார்ப்பதுமாம்
3	3	இருபத்தொண்ப	இருபத்தொன்ப
,,	11	சோப்பன	சொப்பன
,,	16	மொன்ருகக்	மொன்ருகச்
,,	,,	தாஷ்டாத்	தாஷ்டாந்
,,	25	அனுகிரகஞ்	அனுக்கிரகஞ்
,,	30	ஜிவத்துவ	ஜீவத்துவ
4	16	துக்கமொன்	துக்கமென்
,,	27	பண்ணிகிற	பண்ணுகிற
,,	18	வறுக்கபடாத	வறுக்கப்படாத
,,	19	ஹேறது	ஹேது
,,	30	புத்திக்கெட்டு	புத்திகெட்டு
6	4	எங்கிற	என்கிற
,,	23	உசசாடன	உச்சாடன
7	24	வாசணே	வாசனே
,,	33	முன்டாக்	முட்டாக்
8	12	நாமல்லாவா	நாமல்லவா
,,	22	வருத்த	வறுத்த
10	10	ஊட்டிவித்த	ஊட்டுவித்த
11	32	முதான	முதலான
14	29	எக்காதத்	எக்காலத்
16	7	திருகிய	திருசிய
20	28	கொள்ளக்	கொள்ள
26	29	பதிஞராயிர	பதிஞருயிர
27	6	அருபத்தார்	அறுபத்தாறு
33	5	பூஷனே	பூஷணே
,,	19	ரசிக்கிருர்	ரசிக்கிருற்
,,	29	தேகத்ம	தேகாத்ம
34	12	தனக்அதிஷ்டா	தனக்கு அதிஷ்டா
,,	13	பேதங்கலே	பேதங்களே
35	3	பாரமார்த்திகா	பாரமாத்திக
,,	8	மண்ணெ	மண்ணே
,,	15	தேகாதிகனே	தேகாதிகளே
,,	22	வெளியிற்	வெளியில்
36	1	திபத்தை	தீபத்தை

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
,,	19	அகுதலி	அறுதலி
,,	36	யிருபபதை	யிருப்பதை
37	11	நிர்வாகக்காரர்களே	நிர்வாகக்காரர்களை
,,	12	பூஜைக்குவுரி	பூஜைக்குரி
38	4	பின்ளை	பிள்ளை
,,	6	நாமேன்றும்	நாமென்றும்
,,	8	இத்திரிய	இந்திரிய
,,	18	தீடிரென்று	திடீரென்று
,,	25	பிரானங்	பிராணங்
,,	32	முழிப்பதேயே	முழிப்பதையே
39	1	தயவுக்காகக்	தயவுக்காகச்
,,	14	நீவிர	தீவிர
,,	18	கோசார	கோசர
,,	22	மெஸ்ன	மென்ன
,,	23	ஜாகிர	ஜாக்கிர
39	29	ஒரு	ஒரு
40	4	தேயன்று	தோன்று
,,	13	நியதி (சிந்தனை)	நேதி
,,	18	அந்ந	அந்த
,,	23	வாசானை	வாசனை
,,	27	யிலிருத்து	யிலிருந்து
,,	30	ஜீயன்	ஜீவன்
,,	31	பிராயச்சியத்	பிராயச்சித்தத்
42	28	வியந்த	வியக்த
44	8	திர்ந்து	தீர்த்து
,,	32	குரு	குரு
45	12	ஆசிரித்தவர்ளுக்கு	ஆசிரித்தவர்களுக்கு
,,	22	வுஷ்ண	உஷ்ண
46	14	பர்த்தரவு	பர்த்தாவு
49	11	சோந்து	சேர்ந்து
,,	24	இடபடியே	இப்படியே
,,	29	செய்துக்கொ	செய்துகொ
51	10	பிராமண	பிரமாண
,,	21	ஊஷாத்தை	ஊஷரத்தை
,,	28	பாணம்	பானம்
52	11	அமாணித்து	அமானித்து
,,	34	இரஜனை	இராஜனை
53	19	நாணுற்று	நானூற்று
54	29	சற்குரு	சற்குரு
55	16	ராஜாவிள்	ராஜாவின்
56	15	சமுத்த்திர	சமுத்திர

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
56	31	தாரேஷனை	தாரேஷணை
,,	,,	வித்தேஷனை	வித்தேஷணை
,,	,,	புத்திரேஷனை	புத்திரேஷணை
58	5	அனுகிரகிக்க	அனுக்கிரகிக்க
,,	22	இவளை	இவனை
60	5	பிதுருணங்	பிதுர்ருணங்
61	6	ரூற்	ரூல்
62	2	சம்மந்த	சம்பந்த
64	33	புஜீப்பு	புஜிப்பு
67	34	தண்னுடைய	தன்னுடைய
94	17	பிராமண	பிரமாண
,,	19	ஆந்மா	ஆத்மா
96	12	மாத்திரத்திரல்	மாத்திரத்தில்
117	13	விட்உாலும்	விட்டாலும்
126	5	அதீசயந்	அதிசய
,,	14	பிரதிக்ஞைப்	பிரதிஞ்ஞை
,,	19	மூமுக்ஷு	முமுக்ஷு
129	12	மேலிப்படிக்	மேலிப்படிச்
130	19	சொஸ்தி	சொஸ்திதி
132	17	அதிஷடான	அதிஷ்டான
133	11	மெழுகிறது	மெழுகுகிறது
,,	31	அமிர்த்தை	அமிர்தத்தை
138	2	நிஷகாமிய	நிஷ்காமிய
,,	17	போதீத்த	போதித்த
159	35	அருசில்	அருகில்

ஸ்ரீ பிரஹ்மானந்த யுக்தி ரத்னாகரம்

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
4	2	பிரகரசமும்	பிரகாசமும்
6	19	பிராத்திக்க	பிரார்த்திக்க
6	29	யறிவதத்கு	யறிவதற்கு
14	7	அந்திய	அந்நிய
14	33	சச்சிதாநந்தம்	சச்சிதானந்தம்
23	16	மில்லாமற்	மில்லாமல்
,,	22	ராஜயாதிகாரம்	ராஜ்யாதிகாரம்
26	19	உண்டுபண்ணபட்ட	உண்டுபண்ணப்பட்ட
,,	20	பஞ்சசீகரணம்	பஞ்சீகரணம்
28	4	அப்பய	அப்பைய
28	29	ஸ்தாநம்	தாநம்
35	20	நாலாந்தாம்	நாலாந்தரம்

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
36	5	கிாகிக்க	கிரகிக்க
38	9	மூப்பது	முப்பது
49	1	சங்கலி	சங்கிலி
54	11	கயளவணன்	யௌவனன்
59	28	அகற்கேற்ற	அதற்கேற்ற
62	10	அன்யுடைனயை	அன்புடனடைய
69	11	விக்கிரங்களை	விக்கிரகங்களை
71	6	நிஷ்டனித்தில்	நிஷ்டனிடத்தில்
83	1	வாசிஷடத்தில்	வாசிஷ்டத்தில்
88	19	வாசனைகளுடை	வாசனைகளுடைய
114	30	ஜாக்கிாதாதி	ஜாக்கிரதாதி
115	37	தள்ளப்படிருக்கிற	தள்ளப்பட்டிருக்கிற
125	26	குணதோஷங்கனை	குணதோஷங்களை
138	26	இவவுலகத்தில்	இவ்வுலகத்தில்
159	31	திராததுக்கமாய்	தீராததுக்கமாய்
168	23	வாந்தவன்	வந்தவன்
170	25	சொன்னீர்கனே	சொன்னீர்களே
171	6	சமையல் பிறை	சமையல் பிரை
172	26	பிாம்மாறு	பிரம்மானு
174	12	போடும்போது	போட்டும்போது
179	1	ராஜஜிய	ராஜ்ஜிய
198	2	தண்டாவாள	தண்டவாள
199	3	ராச்சிய்த்து	ராச்சியத்து
200	28	ஓருவருக்கொரு	ஒருவருக்கொரு
218	7	செரல்லுகிறேம்	சொல்லுகிறேம்
219	4	விரோதமே	விரோதமே
222	7	பாயாசம்	பாயசம்
222	10	நானன்று	நானன்றென்று
223	24	ஓன்று, ஓன்றை	ஒன்று, ஒன்றை
,,	28	அனுபவமூம்	அனுபவமும்
224	21	கிருக்கள்	கிறுக்கன்
228	32	மொத்தை	மொந்தை
235	11	ஞானியைய்போல	ஞானியைப்போல
241	19	வந்றவழி	வந்தவழி
245	14	பூர்வஞனத்தை	பூர்வஞானத்தை
,,	32	ரஜோகுண	ரஜோகுண
249	8	அனுகிரகித்த	அனுக்கிரகித்த
,,	33	புத்திா	புத்திர
252	32	சீவில்	சிவில்
257	29	வெகுமாணம்	வெகுமானம்
258	6	அணணு	அனணு

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
,,	21	ஞன ா	ஞான
259	19	திண்ணலாம்	தின்னலாம்
260	1	இருத்தால்	இருந்தால்
265	7	சொல்லுகிறேன்	சொல்லுகிறோம்
269	19	குண்டி	குட்டி
,,	25	புஷபாதி	புஷ்பாதி
,,	26	போகாதிகளுக்கு	போகாதிகளுக்கு
271	8	யிருக்கும்	யிருக்கும்
,,	20	செடியிளொன்று	செடியிலொன்று
272	18	சகலருக்கும்	சகலருக்கும்
,,	32	குழத்தைகள்	குழந்தைகள்
279	32	வாழ்வாளென்	வாள்வாளென்
281	8	நிச்சேஷமாய்	நிச்சேஷமாய்
283	12	சுகமடையபதது	சுகமடையாதது
,,	22	எவ்வருத்த	எவ்வருத்த
284	2	ஸ்திரீத்குத்	ஸ்திரீக்குத்
,,	9	வைத்தியத்தியனிட	வைத்தியனிட
285	6	கொமுக்க	கொடுக்க
286	11	துக்ககும்	துக்கமும்
,,	13	குடுப்பத்	குடும்பத்
,,	15	தெரிந்தவனைத்	தெரிந்தவனைப்
297	31	தனக்குமிருககிற	தனக்குமிருக்கிற
302	11	ஈசுவரசிருஷடி	ஈசுவரசிருஷ்டி
303	2	ஷெடி	ஷ்டி
305	25	அவவளவு	அவ்வளவு
307	4	அகணட	அகண்ட
,,	27	நிாவிசாரமாய்	நிர்விசாரமாய்
310	8	கிஷ்யர்களுக்கு	சிஷ்யர்களுக்கு
,,	17	வசியாக்ருஷண	வசியாகருஷண
312	8	பரஸ்திரீகமண	பரஸ்திரீகமன
314	10	யோகானந்திற்கு	யோகானந்தத்திற்கு
316	15	மூண்டுபண்ணி	முண்டுபண்ணி
319	13	பிரயாசமி	பிரயாசம்
323	28	காயவைத்தெறிப்பதே	காயவைத்தெரிப்பதே
325	2	பேயகிறவர்	போகிறவர்
329	18	களாவது	கரைவது
,,	23	க்ஷவாத்திற்கு	க்ஷவரத்திற்கு
331	23	எமுந்திருக	எழுந்திருக
333	23	குருவின்	குருவின்
334	8	ஏகக்கிரம்	ஏகாக்கிரம்
339	21	பலத்தைத்	பலத்தை

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
341	1	சொல்லச்	சொல்லக்
,,	14	கண்ணுனே	கன்னுனே
344	10	சபதுசங்க	சாதுசங்க
,,	28	வேண்டாதென்பதே	வேண்டாமென்பதே
345	7	மாதிகாரியாயிருந்தா	மாதிகாரியாயிருந்தாலும்
,,	35	அன்னுகரர	அன்னுகார
346	22	குகுமுகமாய்	குருமுகமாய்
,,	26	சிரமமாய்	கிரமமாய்
,,	31	சொல்லுகிறேன்	சொல்லுகிறேம்
347	1	கொணடதில்	கொண்டதில்
348	24	ஆனத்தரூப	ஆனந்தரூப
350	10	தேசாத்திரத்துக்	தேசாந்திரத்துக்கு
351	18	உறைத்துப்	உரைத்துப்
353	4	கிறேன்	கிறேம்
356	9	ஒரு	ஒரு
362	5	ன்திரீ	ஸ்திரீ
363	20	ஞானுக்கியால்	ஞானுக்கினியால்
,,	27	அவ்விரணடு	அவ்விரண்டு
364	12	திருவாயத்தன்	திருவாலியத்தன்
367	16	ஆந்மசிந்தனே	ஆத்மசிந்தனே
369	பக்க எண்	367	369
370	,,	368	370
,,	2	இரூளே	இருளே
371	பக்க எண்	369	371
372	,,	370	372
,,	22	சொன்னீரகளே	சொன்னீர்களே
,,	25	முலேயில்	முளேயில்
373	பக்க எண்	371	378
,,	6	தின்க	தின்ன
,,	30	காஞமற்போய்	காணுமற்போய்
374	பக்க எண்	372	374
375	,,	373	375
,,	10	பிரம்மாப்யாசத்தைத்	பிரமாப்யாசத்தை
376	பக்க எண்	374	376
379	6	ஜாதிக்ருத்தான்	ஜாதிக்குத்தான்
380	4	கிராதகர்	கிராதர்
,,	10	சமரதானம்	சமாதானம்
381	3	பின்பேப்	பின்பே
,,	8	படந்தவனுக்கு	படர்ந்தவனுக்கு
383	2	தீவிாதர	தீவிரதர
387	21	அனேந்து	அணேந்து

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
392	22	சாலிகளெறுஞ்	சாலிகளென்
397	27	கற்பகபூ	கற்பகப்பூ
398	6	சூரதன	சூரத்தன
399	8	சிரோண்மணி	சிரோன்மணி
400	31	கல்லுலிமங்	கல்லுளிமங்
402	28	ராஜாக்கிணை	ராஜாக்கினை
403	28	பரித்துப	பறித்துப
409	14	மூதலான	முதலான
,,	17	கிலேசமு	லேசமு
410	35	கீதை	கிதை
413	25	தேகததிற்	தேகத்திற்
417	27	ஜீவேகவரர்	ஜீவேசுவரர்
423	3	திருஷ்டாந்த	திருஷ்டாந்த
426	19	நாபரூப	நாமரூப
428	18	கிலியும்	கிழியும்
,,	29	திருஷ்டாத்த	திருஷ்டாந்த
,,	31	பெண்ணுகளாம்	பெண்ணுகலாம்
429	7	கும்பச	கும்பக
430	10	குழவி	குளவி
,,	21	நிவிகற்ப	நிருவிகற்ப
,,	34	முண்டரய்	முண்டாய்
433	23	உப்புக்கள்ளு	உப்புக்கல்லு
,,	34	தீாக்க	தீர்க்க
434	22	விருத்தாந்தங்கனொ	விருத்தாந்தங்களொ
436	24	நிளையா	நிலையா
442	11	ஒழிந்	ஒளிந்
,,	20	ஒத்தரம்	ஒத்தடம்
443	17	சூலை	சூளை
445	29	கர்ப்பு	கற்பு
446	22	லோகாயுதர்	லோகாயதர
447	2	மூந்திய	முந்திய
,,	3	இந்தச்	இந்த
,,	30	மூாச்சை	மூர்ச்சை
450	26	ரோலு	போலு
,,	30	மரபாச்சி	மரப்பாச்சி
454	19	மானி	மாணி
458	25	மிலலையே	மில்லையே
459	6	வெதாந்த	வேதாந்த
460	5	தனுகரன	தனுகரண
464	29	எரிந்து	எறிந்து
465	14	பிராஞ்சு	பிரெஞ்சு

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
466	9	மார்க்ச	மார்க்க
467	2	துக்கப்ளை	துக்கங்களை
468	28	பாண்டாங்க	பாண்டங்க
471	14	மூதலான	முதலான
474	1	ஞானினி	ஞானி
475	10	முவடயவ	முடையவ
482	23	சொல்லாம்	சொல்லலாம்
485	15	கருதிசித்த	சுருதிசித்த
488	2	தாபப்பட	தாபப்படப
489	34	பென்றறிவதே	யென்றறிவதே
492	23	சமதுஷ்டய	சதுஷ்டய
493	11	விகிலூதி	விசிலூதி
,,	32	புலியால்	புளியால்
497	5	இயற்யையாக	இயற்கையாக
,,	19	காலமரய்	காலமாய்
498	1	பள்ளித்தி	பள்ளத்தி
500	23	முதாலாளி	முதலாளி
501	20	கருத்துருத்துவவா	கருத்துருத்துவமா
503	29	கிழித்தெரிந்த	கிழித்தெறிந்த
504	2	காண்பிடித்த	காண்பித்த
,,	5	அதிர்வஞ்சிரமி	அதிவர்ஞ்சிரமி
,,	6	கருத்துவாதி	கருத்துருத்துவாதி
505	4	நடனத்தை	நடனத்தைய்
509	7	சேரவேண்மெ	சேரவேண்டுமெ
,,	31	அனுகிரகம்	அனுக்கிரகம்
510	22	அன்னததை	அன்னத்தை
511	7	சாராமாயுள்ள	சாரமாயுள்ள
515	34	தோற்றிகிற	தோற்றுகிற
516	17	பிரம்மானத்த	பிரம்மானந்த
520	31	அபரேரக்ஷ	அபரோக்ஷ
523	26	ஜலமூத	ஜலமுத

அட்டவணை

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
527	10	புஜிப்பை	புஜிப்புக்கு

ஸ்ரீ பிரஹ்மானந்த யுக்தி ரத்னாகரத்தின் பிழை திருத்தம் முற்றிற்று.